Giới thiệu

**** Diệp Bạch, một thanh niên hiện đại của thế kỷ 21, không ngờ rằng mình lại trở thành một phần của làn sóng xuyên không, trọng sinh vào thân xác của một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi giữa thời kỳ Dân Quốc loạn lạc.

Đáng kinh ngạc hơn, nơi anh đặt chân tới không phải là một thế giới bình thường, mà là sự giao thoa đầy nguy hiểm và huyền bí giữa hai đại danh tác trộm mộ: *Ma Thổi Đèn* và *Đạo Mộ Bút Ký*.

Đứng trên đỉnh núi nhìn về phía Bình Sơn quanh năm mây mù bao phủ bởi chướng khí ngũ sắc, Diệp Bạch nhận ra mình đang đứng trước ngưỡng cửa của những lăng mộ cổ xưa và những bí mật nghìn năm chưa có lời giải.

Vốn là người am hiểu các tình tiết truyện trộm mộ kiếp trước, Diệp Bạch sớm thích nghi và xây dựng lòng tin với người dân tộc Miêu tại vùng Tương Tây.

Tại đây, anh tình cờ cứu sống đoàn người của Ngô Quảng Nguyên đến từ Trường Sa và gặp gỡ Ngô Tiểu Cẩu – người sau này sẽ trở thành Ngô Lão Cẩu lừng lẫy trong Lão Cửu Môn.

Cuộc gặp gỡ này giúp Diệp Bạch xác nhận giả thuyết về một thế giới hỗn hợp, nơi các thế lực trộm mộ sừng sỏ nhất cùng tồn tại.

Sát cánh cùng Diệp Bạch là hệ thống bản đồ thần bí, chỉ được kích hoạt khi anh tiếp cận các địa danh lịch sử hoặc mộ cổ.

Hệ thống này không chỉ cung cấp chỉ dẫn mà còn ban tặng các "Rương Báu" chứa đựng những phần thưởng vượt xa trí tưởng tượng của con người.

Từ Rương Đồng, anh nhận được thiên phú "Xà Ngữ" (ngôn ngữ loài rắn), và từ Rương Vàng tại Bình Sơn, anh sở hữu "Huyết mạch Trường sinh – Bạch Hổ", mang lại sức mạnh phi thường và dòng máu có khả năng trừ tà, trấn áp yêu ma.

Câu chuyện thực sự bùng nổ khi Diệp Bạch hội ngộ với hai huyền thoại: Trần Ngọc Lâu – thủ lĩnh dũng mãnh của phái Tá Lĩnh Lực Sĩ, và Chá Cô Tiếu – hậu duệ cuối cùng mang trên mình lời nguyền dòng máu của phái Bàn Sơn Đạo Nhân.

Giữa cơn biến động của thời đại warlord (quân phiệt) và sự dòm ngó của các thế lực ngoại bang, ba người với ba mục đích khác nhau nhưng cùng chung chí hướng đã cắt máu ăn thề, kết nghĩa anh em ngay tại lòng đất Bình Sơn.

Trần Ngọc Lâu khao khát tài bảo để cứu giúp dân nghèo và củng cố thế lực Tá Lĩnh.

Chá Cô Tiếu dành cả đời phiêu bạt chỉ để tìm kiếm Mộc Trần Châu nhằm giải cứu bộ tộc khỏi lời nguyền chết yểu.

Trong khi đó, Diệp Bạch, với tư cách là "em út" nhưng lại nắm giữ tri thức của người tương lai và sức mạnh hệ thống, đã trở thành linh hồn của nhóm, thay đổi những kết cục bi thảm vốn có trong nguyên tác.

Anh giúp nhóm vượt qua lũ ngô công kịch độc, đối đầu với Lục Dực Ngô Công khổng lồ và đánh bại Bình Sơn Thi Vương để tiến vào địa cung lộng lẫy của vương triều Nguyên.

Không dừng lại ở đó, hành trình của bộ ba còn dẫn họ đến với Hắc Thủy Thành xa xôi giữa sa mạc Nội Mông để tìm kiếm Long Cốt Thiên Thư.

Tại đây, họ phải đối mặt với quái vật trong quan tài máu và những

cái bẫy tinh vi của người Tây Hạ.

Diệp Bạch cũng tình cờ gặp gỡ và nảy sinh tình cảm với Bạch Tri Hi – đại tiểu thư thông minh, tuyệt sắc của gia tộc họ Bạch ở Trường Sa, tạo nên một nét lãng mạn giữa không gian u tối của những ngôi mộ cổ.

Xuyên suốt câu chuyện, Diệp Bạch không chỉ thể hiện bản lĩnh của một "Mạc Kim Giáo Úy" tự xưng mà còn dần bộc lộ vai trò của một người điều phối, kết nối các gia tộc lớn.

Anh gặp gỡ Kim Toán Bàn, thắng cược để lấy được bùa Mạc Kim chính tông, và bắt đầu nhận thấy sự xuất hiện của những nhân vật tầm cỡ như Trương Khải Sơn (Trương Đại Phật Gia).

Hành trình của Diệp Bạch là một bản anh hùng ca về tình huynh đệ, sự mưu trí và lòng dũng cảm.

Anh không chỉ đi tìm kho báu, mà còn đi tìm sự thật về trường sinh, tìm cách phá giải những lời nguyền thiên cổ và khẳng định vị thế của mình trong một thế giới mà ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ mỏng manh như một sợi tóc.

Từ một thiếu niên xa lạ, Diệp Bạch đã từng bước trở thành một "Tiểu Tam Gia" khiến cả giới đạo mộ phải kính trọng, mở ra một chương mới đầy sóng gió nhưng cũng không kém phần hào hùng tại Trường Sa và khắp vùng đất Trung Hoa rộng lớn. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 1

Là một thanh niên thời đại mới của thế kỷ 21, Diệp Bạch chưa bao giờ nghĩ mình cũng có thể trở thành một phần của quân đoàn xuyên không, lại còn biến thành một đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi.

Hơn nữa, hình như hắn đã đến một thế giới đạo mộ!

Bởi lẽ, ở phía xa, những ngọn núi kỳ lạ bao phủ trong chướng khí thất thải, sừng sững giữa trời mây như một chiếc bình treo ngược, xung quanh là quần sơn bao bọc nhưng lại chẳng thấy bóng dáng một loài chim nào, tỏa ra một luồng khí tức vô cùng quỷ dị.

"Đây chắc hẳn là Bình Sơn rồi, xem ra ta thật sự đã đến thế giới Quỷ Chuy Đăng." Nhìn ngắm nửa đoạn Bình Sơn chìm trong sương mù thất thải ở đằng xa, Diệp Bạch đứng trên đỉnh núi, khẽ nheo mắt, lẩm bẩm một mình.

Kiếp trước, hắn cũng từng đọc qua vài câu chuyện đề tài đạo mộ, trong đó thích nhất là sự tích Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng thăm Bình Sơn, nên cũng nắm rõ đoạn cốt truyện này nhất.

Nửa đoạn Bình Sơn trước mắt rõ ràng không khác biệt mấy so với mô tả trong tiểu thuyết, cũng nằm ở địa phận Tương Tây, ngay cạnh Miêu trại.

Hơn nữa, hiện tại bên cạnh hắn còn có một đứa trẻ người Miêu tên là Vinh Bảo Di Hiểu.

Trên đời chẳng có mấy chuyện trùng hợp như vậy, xem ra hắn thực sự đã đến thế giới Quỷ Chuy Đăng không sai vào đâu được, và dường như là thế giới trong phim truyền hình.

Thấy Diệp Bạch im lặng hồi lâu rồi thở dài, Vinh Bảo Di Hiểu

đứng bên cạnh không nhịn được mà nhắc nhở: "Tiểu Bạch ca, em đã nói rồi mà, Bình Sơn đáng sợ lắm.

Chúng ta đã giao kèo trước rồi, chỉ đứng xa nhìn một cái thôi, không được ở lại lâu đâu.

A mụ nói rồi, ở đây lâu, Thi Vương bên trong sẽ ra ăn thịt người đấy." Nói xong, Vinh Bảo Di Hiểu còn rùng mình một cái, dường như vừa nghĩ đến chuyện gì đó kinh khủng lắm.

Diệp Bạch tiến tới vỗ vai Vinh Bảo Di Hiểu, cười nói: "Yên tâm đi, thịt trên người chúng ta ít thế này, không đủ cho Thi Vương dắt răng đâu." "Thế cũng không được, xem thì cũng xem rồi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Nói đoạn, Vinh Bảo Di Hiểu kéo Diệp Bạch đi xuống núi.

Là một đứa trẻ lớn lên cùng những câu chuyện về Thi Vương, cậu vô cùng sợ hãi mọi thứ liên quan đến Bình Sơn.

Lúc này trời cũng đã dần tối, Bình Sơn ở phía xa dưới ánh hoàng hôn có chút yêu dị.

Nghĩ đến đường núi ban đêm không dễ đi, Diệp Bạch không cưỡng cầu, liếc nhìn Bình Sơn một lần nữa rồi nhanh chóng cùng Vinh Bảo Di Hiểu xuống núi.

Về đến Miêu trại, trời đã tối hẳn, những ngôi sao thưa thớt lộ diện trên bầu trời, cảnh đêm trông cũng thật đặc biệt.

Nói ra cũng thật khéo, mấy tháng trước, khi Diệp Bạch vừa xuyên không đến thế giới này thì đi lạc vào Miêu trại.

Tuy người Miêu rất bài xích người ngoài, nhưng thấy Diệp Bạch chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi nên cũng mặc cho hắn ở lại.

Qua vài tháng, nhờ vào kỹ năng giao tiếp với người lạ từ kiếp trước, hắn nhanh chóng thân thiết với người dân trong trại và xóa bỏ

được sự nghi ngờ của họ.

Đây là thời điểm hỗn loạn nhất của thời Dân quốc, quân phiệt cát cứ, dân chúng lầm than, ăn không đủ no.

Nghĩ đến cơ thể mình đang ký ngụ hiện tại chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, Diệp Bạch tạm thời gạt bỏ ý định ra ngoài, an tâm định cư tại Miêu trại.

Nhờ sự tiếp tế của những người Miêu nhiệt tình, các nhu yếu phẩm cơ bản của hắn cũng không hề thiếu thốn.

Tuy nhiên, càng tìm hiểu về nơi này, Diệp Bạch càng cảm thấy quen thuộc, cho đến hôm nay khi tận mắt thấy Bình Sơn sừng sững giữa quần sơn, hắn mới dám khẳng định mình đã đến thế giới đạo mộ Quỷ Chuy Đăng.

Sau khi chia tay Vinh Bảo Di Hiểu, dưới ánh trăng, Diệp Bạch về đến căn nhà trúc của mình.

Nhà không lớn, chỉ bày biện vài món đồ gỗ đơn sơ.

Thắp đèn dầu và một ít thảo dược đuổi côn trùng xong, Diệp Bạch từ dưới gầm giường lấy ra mấy món đồ đồng tinh xảo, trên đó khắc những hoa văn tương tự nhau, tỏa ra khí tức cổ phác.

Đây đều là cổ vật từ thời nhà Nguyên, ở Miêu trại cũng không phải hàng hiếm.

Sống gần Bình Sơn, người Miêu thường tìm thấy những món đồ cổ này trong núi, nhặt được nhiều rồi họ cũng thấy bình thường, thậm chí nhiều món còn được trẻ con đem ra làm đồ chơi.

Diệp Bạch đến từ hậu thế nên biết rõ những thứ này giá trị không nhỏ, chỉ vì Miêu trại cách biệt với bên ngoài nên những món bảo vật này mới bị phủ bụi.

Thế là, hắn dày mặt đi từng nhà xin một ít cổ vật, dự định lúc nào đó sẽ ra huyện thành đổi lấy nhu yếu phẩm.

Ăn qua loa một ít thịt hun khói đặc sản của Miêu trại và cháo gạo, tắm rửa xong, Diệp Bạch nằm xuống giường từ sớm. [Hệ thống!] Theo tiếng niệm thầm, một bản đồ tinh tế hiện ra trong não hải của Diệp Bạch.

Chương 2

Điểm trung tâm bản đồ được đánh dấu đỏ, chính là Bình Sơn mà hôm nay hắn vừa tới.

Cạnh bản đồ hiện ra mấy dòng chữ: [Địa danh: Bình Sơn.

Vị trí: Nằm sâu trong Lão Hùng Lĩnh, Tương Tây.

Từng là nơi luyện đan của hoàng đế các triều đại.

Do nguyên nhân không xác định, phong thủy nơi này đại biến, độc trùng chướng khí dày đặc, là vùng đất đại hung.

Mức độ nguy hiểm: Trung đẳng!

Bảo tương hiện có: Hoàng Kim Bảo Tương (Khen thưởng tân thủ).] "Quả nhiên, chức năng ngón tay vàng đã hiển hiện rồi." Diệp Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Từ khi xuyên không, hắn mang theo một hệ thống chỉ có tấm bản đồ trống không.

Phải đến hôm nay khi nhìn thấy Bình Sơn, ngón tay vàng này mới được kích hoạt.

Hoàng Kim Bảo Tương?

Lại còn là phần thưởng tân thủ.

Dường như chỉ khi tiến sâu vào Bình Sơn mới có thể mở được bảo tương.

Diệp Bạch khẽ cau mày, tuy không nhớ rõ từng chi tiết nhỏ trong phim Quỷ Chuy Đăng kiếp trước, nhưng sự hung hiểm hiển lộ trong đó không phải người thường có thể đối phó.

Trong nguyên tác, Bàn Sơn khôi thủ Chá Cô Tiếu và Tá Lĩnh khôi

thủ Trần Ngọc Lâu đã tổn thất thảm trọng tại Bình Sơn.

Sư đệ Lão Dương Nhân và sư muội Hoa Linh của Chá Cô Tiếu đều chết trong địa cung, còn đám người Tá Lĩnh thì thương vong vô số, quân số tổn thất quá nửa.

Hai phái Bàn Sơn, Tá Lĩnh trong tứ đại môn phái đều như thế, Diệp Bạch không nghĩ rằng chỉ dựa vào một chút tiên tri mà có thể ra vào Bình Sơn an toàn.

Chưa kể lần đạo mộ này là do Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu và quân phiệt La Oai Tử liên thủ.

Hai người này đều không đơn giản, một người là trùm đạo mộ, tuyệt đối không giống vẻ nho nhã trên phim, người kia là kẻ ác sát nhân không chớp mắt, tính cách thất thường.

Muốn trà trộn vào đội ngũ của họ không hề dễ dàng.

Nếu không có lý do chính đáng, sợ là không thể chen chân vào đội quân đạo mộ đó.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bạch đã thu dọn xong và thức dậy.

Lão Hùng Lĩnh cao so với mặt nước biển, không khí ẩm ướt, khí hậu âm u lạnh lẽo.

Diệp Bạch quấn áo dày đi dạo trong trại.

Miêu trại không đông, chỉ có vài trăm người.

Tuy ít người nhưng dù đã ở đây vài tháng, vẫn còn nhiều người Miêu Diệp Bạch chưa quen mặt.

Chủ yếu vì người Miêu tính tình cô độc, ít khi giao lưu với người ngoài.

Lần này hắn đến là để tìm Nộ Tình Kê.

Diệp Bạch từng nghe các bậc tiền bối trong trại kể rằng, truyền thuyết Nộ Tình Kê có huyết mạch Phượng Hoàng, lông vũ ngũ sắc, dưới ánh mặt trời toàn thân tỏa ra hào quang, mào gà, móng vuốt sắc lẹm vô cùng, mắt đỏ không sợ hãi, tiếng gáy báo bình minh, đi đến đâu ngũ độc phải chạy trốn đến đó.

Nghe thì thật thần kỳ.

Ngay cả lão nhân người Miêu kể cho hắn cũng chưa từng thấy loài gà này, chỉ nghe thế hệ trước nói lại.

Nhưng Diệp Bạch biết Nộ Tình Kê đang nằm trong tay một người nuôi gà trong trại.

Trong cốt truyện, Chá Cô Tiếu đã nhờ vào loài gà này để đối phó với độc trùng mãnh thú trong Bình Sơn.

Bây giờ phải tìm cách lấy được Nộ Tình Kê từ tay người này.

Chủ nhân của Nộ Tình Kê là một lão dược nông trong trại, tính tình cô độc, không giỏi giao tiếp, lại coi con gà báu vật của mình rất nặng.

Nếu không có thủ đoạn đặc biệt, e là không thể lấy được.

May thay, lão có một đứa con trai ngốc tên là Mộc Kiệt Hùng Tạp, suốt ngày điên điên khùng khùng, Diệp Bạch định bắt đầu từ điểm này.

"Tiểu tử, cháu thật sự có cách chữa khỏi bệnh cho con trai ta sao?" Trong sân nhà, gương mặt nhăn nheo của lão dược nông Ba Đa lộ ra vẻ xúc động hiếm thấy.

Vợ lão mất sớm vì sinh khó, lão chỉ có một đứa con trai, bản thân lại già yếu, điều duy nhất lão không buông bỏ được chính là đứa con ngốc này.

Nếu có cách chữa trị, lão nhất định phải thử.

“Ba Đa thúc, thúc cũng biết cháu từ bên ngoài đến, tuy không dám nói là kiến thức rộng rãi, nhưng những chứng bệnh điên khùng như của Mộc Kiệt Hùng Tạp, cháu cũng đã thấy qua không ít.” Diệp Bạch không nói dối, kiếp trước hắn từng học qua tâm lý học ở đại học, nên cũng biết một chút về chứng bệnh này.

“Nếu cháu không nhầm, con trai thúc lúc nhỏ chắc hẳn đã chịu kinh hãi, sau đó mới biểu hiện ra các triệu chứng như vậy.” “Đúng là thế, lúc nó sáu tuổi ta không trông nom kỹ, nó lẻn vào rừng một mình, kết quả không biết đã thấy cái gì, lúc tìm thấy thì nó đã thành ra thế này.” Ba Đa đau lòng nói.

“Loại kinh hãi này chủ yếu là vấn đề tâm lý, chỉ dựa vào thuốc thang thì không chữa được.

Cháu từng nghe nói các y sư phương Tây có một liệu trình tâm lý chuyên dùng để giải tỏa vấn đề tâm thần, có lẽ sẽ có ích cho anh ấy.” Diệp Bạch chậm rãi nói.

“Cha!

Ai gọi con đấy?

Ai gọi con đấy?” Nghe thấy có người gọi tên mình, Mộc Kiệt Hùng Tạp từ trong nhà cười ngây dại chạy ra ngoài.

“Đi, đi vào trong nhà chơi đi, đừng ở đây làm phiền ta.” Ba Đa vừa đuổi con trai, vừa sốt sắng hỏi: “Thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho nó sao?” “Chuyện này cháu không dám bảo đảm chắc chắn, bệnh tâm lý rất phức tạp, người có thể chữa khỏi chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng cháu nghĩ ngoài cách của người phương Tây ra, hiện tại không còn cách nào tốt hơn để điều trị cho anh ấy đâu.” Diệp Bạch lắc đầu.

Hắn tuy muốn mượn cơ hội này để lấy Nộ Tình Kê, nhưng không muốn dùng chuyện này để lừa gạt một người cha đầy hy vọng.

Nghe Diệp Bạch nói, lão dược nông Ba Đa im lặng hồi lâu, gật gật đầu rồi nhìn Diệp Bạch chậm rãi nói: "Ta sống ở Miêu trại này hơn nửa đời người, tuy không thấy đời nhiều, nhưng cũng hiểu đạo lý không có lợi thì không ai dậy sớm.

Cháu sẽ không vô duyên vô cớ nói cho ta cách chữa bệnh cho con trai đâu." Gõ gõ tẩu thuốc, Ba Đa nói tiếp: "Nói đi, cháu muốn lấy gì từ chỗ ta?" Diệp Bạch cười, bị vạch trần cũng không thấy ngại, thẳng thắn đáp: "Cháu muốn con gà ở hậu viện của thúc." Không đợi Ba Đa trả lời, Diệp Bạch nhìn lão nói tiếp: "Ba Đa thúc chắc cũng rõ, dù có đến huyện thành lớn, tìm được y sư phương Tây có thể chữa bệnh cho con trai thúc cũng không dễ, cái giá phải trả chắc chắn không nhỏ.

Thúc đưa con gà đó cho cháu, cháu cam đoan sẽ tận lực chữa trị cho Mộc Kiệt Hùng Tạp." Ba Đa rít một hơi thuốc, nhả ra một luồng khói trắng: "Con gà này ta nuôi từ nhỏ, toàn cho ăn ngũ độc mà lớn, quả thực thần dị hung mãnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, ngoài con gà này ra, ta đúng là không còn gì đáng để người ta dòm ngó." "Nói đi cũng phải nói lại, dùng một con gà đổi lấy một cơ hội chữa bệnh cho con trai cũng không lỗ.

Đã vậy, ta đồng ý." Con gà này lão nuôi mười mấy năm, tuy có tình cảm nhưng so với con trai thì chẳng đáng là bao.

"Tuy nhiên, con gà này không dễ thuần phục, có khiến nó nhận cháu làm chủ được hay không thì phải xem thủ đoạn của cháu." Ba Đa chậm rãi đứng dậy, dẫn Diệp Bạch ra hậu viện.

Thấy có tiếng động của người lạ, Nộ Tình Kê trong lồng lập tức cảnh giác, kêu quang quác, đôi mắt gà màu vàng kim nhìn chằm chằm Diệp Bạch, dường như cảm nhận được hắn không có ý tốt.

Chương 3

"Quả nhiên là một con gà tốt." Thấy biểu hiện của Nộ Tình Kê, Diệp Bạch cười nói.

"Gà tuy tốt nhưng không dễ mang đi đâu.

Từ lúc lớn lên, nó ngay cả lời ta cũng không nghe, cách đây không lâu ta còn nảy ra ý định giết thịt nó đấy." Ba Đa đen mặt nói, dạo trước lão còn bị nó mổ bị thương, đến giờ vẫn chưa khỏi.

Diệp Bạch lắc đầu, hiện tại hắn không có cách nào mang gà đi, chi bằng cứ gửi nuôi ở đây.

Nộ Tình Kê này không phải loài cầm thú thông thường, nếu không có khẩu kỹ thần kỳ như Chá Cô Tiếu thì người thường không thể thuần phục được.

Diệp Bạch lúc này vẫn chỉ là một thiếu niên trói gà không chặt, tự nhiên không có cách nào thu phục nó ngay được.

"Được rồi, chỉ cần cháu làm được việc đã hứa, bất luận con trai ta có khỏi bệnh hay không, con gà này ta sẽ giữ lại cho cháu." Nghe Diệp Bạch nói vậy, Ba Đa mỉm cười.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã nửa tháng.

Đoàn người Trần Ngọc Lâu mà Diệp Bạch mong đợi vẫn chưa thấy tới, khiến hắn không khỏi nôn nóng.

Hơn nữa, từ khi biết có cách chữa bệnh cho con, Ba Đa ngày nào cũng đến tìm Diệp Bạch, ngầm thúc giục hắn thực hiện lời hứa.

Diệp Bạch bất lực, biết là mình đã tính sai thời gian rồi.

Dù biết đoàn người Trần Ngọc Lâu chắc chắn sẽ đến, nhưng cứ

đợi mãi thế này cũng không phải cách.

Nghĩ đoạn, vẫn phải chủ động xuất kích.

Miêu trại nằm sâu trong Lão Hùng Lĩnh, không liên lạc với bên ngoài, nhưng một số nhu yếu phẩm hàng ngày vẫn cần ngoại giới cung ứng.

Vì vậy, cứ mỗi nửa năm Miêu trại lại tổ chức một đội ngũ đem thảo dược và da thú trong trại ra bán cho người ngoài, đổi lấy muối, vải vóc và các vật tư sinh hoạt khác.

Thật đúng lúc, ngày mai chính là dịp ra ngoài định kỳ nửa năm một lần của trại.

Biết được có thể ra ngoài, Diệp Bạch liền xin gia nhập đội ngũ.

Dẫn đầu lần này là Hồ Tử thúc, thân hình cao lớn hùng dũng, lại biết nói vài câu quan thoại.

Chú đã làm đội trưởng dẫn đoàn nhiều năm nên rất thông thuộc đường xá ra huyện thành.

Diệp Bạch không quá thân thiết với Hồ Tử thúc, chỉ biết người này võ nghệ cao cường, đội của chú hiếm khi gặp chuyện.

Lão Hùng Lĩnh rộng hàng trăm dặm, địa thế hiểm trở, dãy núi dốc đứng.

Đoàn người Miêu trại dắt theo con lừa duy nhất của thôn, đi lại lảo đảo giữa quần sơn, từ sáng đến tối mịt cũng mới đi được hơn nửa quãng đường.

Diệp Bạch tuy còn nhỏ, nhưng nhờ kiên trì rèn luyện thời gian qua nên cũng miễn cưỡng theo kịp bước chân mọi người.

Đêm tối buông xuống, không thích hợp để tiếp tục đi đường núi.

Diệp Bạch nhìn mọi người trong trại thành thục dựng lều cỏ, đốt

thảo dược mang theo để xua đuổi côn trùng, không khỏi cảm thán mình học được thêm rất nhiều điều.

Độ ẩm rừng núi ban đêm rất lớn, nhất là vùng Tương Tây này.

Mọi người tụ tập dưới lều cỏ đơn sơ, vây quanh đống lửa, hào hứng kể cho nhau nghe đủ loại chuyện kỳ dị làm trò cười.

Diệp Bạch ngồi giữa đám đông, nhai bánh lương khô mang theo, nghe cũng thấy thú vị.

"Gâu, gâu gâu!" Lúc này, giữa rừng núi vắng lặng đột nhiên vang lên mấy tiếng chó sủa, khiến mọi người giật mình, đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Nơi rừng hoang núi thẳm này, trước không thấy thôn sau chẳng thấy điếm, vốn chẳng có mấy hộ gia đình, tiếng chó sủa này thực sự có chút bất thường.

Hồ Tử thúc lập tức đứng bật dậy, rút thanh rựa để trên xe lừa ra.

Dưới ánh trăng lờ mờ, chú nheo mắt quan sát một nhóm người đang chậm rãi tiến lại từ phía xa.

Nhưng ánh sáng trong rừng rất yếu, chỉ có thể thấy vài bóng người chập chờn.

Những người Miêu khác cũng lần lượt cầm vũ khí, đứng sát sau lưng Hồ Tử thúc, vây thành một vòng.

Diệp Bạch cũng đứng dậy theo mọi người.

Từ khi đến thế giới này, ngoài việc mang theo hệ thống, hắn phát hiện thị lực của mình cũng dị thường, có thể nhìn thấu vạn vật trong bóng tối, sánh ngang với Dạ Nhãn của Trần Ngọc Lâu.

Nhờ thị lực phi thường, hắn thấy nhóm người phía xa tổng cộng có bảy người, trong đó có một đứa trẻ trạc tuổi hắn đang dắt một con

chó vàng.

Xem ra vừa nãy chính là con chó vàng này sủa.

"Hồ Tử thúc, họ có tổng cộng bảy người, hành lý khá nhiều.

Ba người phía sau cầm súng kíp, cuối cùng là một đứa trẻ dắt theo một con chó đi sau cùng." Diệp Bạch nhanh chóng thông báo tình hình đối phương cho Hồ Tử thúc.

Hồ Tử thúc gật đầu, dù kinh ngạc trước thị lực của Diệp Bạch nhưng khi biết tình hình đối phương, chú cũng thấy an tâm hơn phần nào.

"Bằng hữu đằng xa, chúng tôi chỉ là thợ săn vào sâu trong rừng, không ngờ độc trùng và muỗi lạ trong rừng này quá nhiều.

Chúng tôi không chuẩn bị trước, thấy ánh lửa bên này nên mới tìm tới, xem có thể nghỉ chân một đêm không." Một người đối diện hét lớn.

Nói đoạn, nhóm người họ dừng lại, dường như muốn bày tỏ mình không có ác ý.

Người trong Miêu trại tuy đa số không biết nói quan thoại, nhưng nghe hiểu cơ bản thì vẫn được.

Hồ Tử thúc nghĩ ngợi một lát rồi nói nhỏ với mấy người Miêu: "Đám người này mang theo vũ khí và súng ống, lại đi lang thang trong rừng đêm hôm thế này, e không phải hạng người an phận đâu, các anh em cẩn thận đề phòng." Nói xong với mọi người, chú dùng thứ quan thoại không mấy chuẩn xác đáp lại: "Bằng hữu đối diện, chúng tôi là người Miêu từ trại gần đây, mang theo ít da thú không đáng tiền định ra huyện đổi nhu yếu phẩm.

Chỗ chúng tôi có ít thảo dược đuổi côn trùng, có thể tặng miễn phí cho các vị." Ý tứ trong lời nói là chúng tôi không có tiền, nếu cần thảo

dược thì có thể cho một ít.

Người đối diện chắc hẳn đã nghe hiểu, chỉ nghe thấy lão lớn tiếng đáp lại: "Thế thì tốt quá, chúng tôi đang cần những thứ đó, đa tạ bằng hữu người Miêu." Ngô Quảng Nguyên là một thổ phu tử vùng Trường Sa, chuyên làm nghề đổ đấu đạo mộ.

Lần này nhận được tin tức từ bằng hữu biết vùng Lão Hùng Lĩnh có cổ mộ, để tránh bị kẻ khác nhanh chân đến trước nên đã tức tốc đưa gia quyến tới đây.

Đến nơi mới phát hiện độc trùng và muỗi ở đây nhiều không đếm xuể, cứ nhằm người mà đốt.

Thậm chí dụng cụ đánh lửa họ mang theo cũng bị con trai lão làm mất, không có lửa, đám muỗi này như cắn thuốc, càng thêm hung tợn.

May thay, Ngô Quảng Nguyên phát hiện có ánh lửa le lói không xa, cực chẳng đã mới đành lần theo ánh lửa tìm tới.

Thế mới có cảnh tượng vừa rồi.

Ngô Quảng Nguyên dặn dò thuộc hạ: "Lão Nhị, lấy ít muối và thịt bò khô trong túi ra đây.

Đợi lát nữa mình ta qua đó, các chú cứ cầm súng, phàm sự phải lưu tâm." "Ngô gia, hay là ngài mang theo súng đi, phòng khi đám người kia nảy ý đồ xấu." Một hỏa kế lên tiếng đề nghị.

"Không sao, nghe giọng điệu và nhìn cách ăn mặc của họ thì đúng là người Miêu không sai đâu.

Chương 4

Nếu mang súng theo e là sẽ khiến họ phản cảm, sinh ra rắc rối không đáng có.

Các chú ở đây trông chừng Lão Tam cho kỹ, đừng để nó gây thêm chuyện nữa.” Nói đoạn, Ngô Quảng Nguyên còn trừng mắt nhìn đứa con trai út của mình.

Lần này Ngô Quảng Nguyên đưa con trai út đi cùng là muốn nó sớm được thấy sự hiểm nguy trong lăng mộ, không ngờ thằng nhóc này nhất quyết đòi mang theo con chó vàng, lại còn làm mất không ít dụng cụ trên đường, nếu không họ đã chẳng thảm hại như vậy.

“Nhóc con cứ ở yên đây, ngoan ngoãn nghe lời Vũ thúc và Nhị ca.

Nếu còn gây rắc rối, cha sẽ đem con chó vàng của con đi hầm cách thủy đấy!” Sau khi đe dọa con trai, Ngô Quảng Nguyên cầm muối và thịt bò khô tiến về phía Diệp Bạch và mọi người.

Thấy Ngô Quảng Nguyên cầm một bọc nhỏ tiến lại, mọi người trong trại liền hạ vũ khí xuống nhưng vẫn cảnh giác nhìn lão.

“Bằng hữu người Miêu, đây là một ít muối và thịt bò khô, gọi là chút lòng thành của chúng tôi.” Ngô Quảng Nguyên cười xòa nói.

Hồ Tử thúc vô biểu tình gật đầu, tiến lên nhận lấy bọc đồ rồi đưa thảo dược đuổi côn trùng cho lão.

“Không biết tôi có thể xin ít lửa không?

Thằng con ngốc của tôi làm mất đồ đánh lửa mất rồi.” Ngô Quảng Nguyên kẹp thảo dược dưới nách, xoa tay cười nói.

Diệp Bạch nhìn về phía Hồ Tử thúc, thấy chú ngầm đồng ý liền rút một thanh củi đang cháy từ đống lửa đưa cho Ngô Quảng Nguyên,

rồi nhắc nhở: "Khói xanh khi đốt thảo dược có thể đuổi côn trùng, tàn tro sau khi cháy cũng có tác dụng tương tự.

Trời sáng tốt nhất nên dập tắt đống lửa đi." Nghe thấy giọng quan thoại chuẩn xác của Diệp Bạch, Ngô Quảng Nguyên nhận lấy thanh củi, mắt sáng lên: "Tiểu huynh đệ không phải người Miêu sao?" Diệp Bạch mỉm cười gật đầu.

Trong lúc chưa rõ thân phận của những người này, hắn không muốn tiết lộ quá nhiều thông tin.

"Lão Tam nhà tôi cũng trạc tuổi tiểu huynh đệ, chỉ là nghịch ngợm quá, suốt ngày chỉ thích quấn quýt với súc sinh." Ngô Quảng Nguyên cười nói, rồi tùy tiện trò chuyện thêm vài câu.

Thấy Diệp Bạch và mọi người không muốn nói nhiều, biết họ đang đề phòng mình nên lão cũng không nói thêm, quay người đi về.

Thấy nhóm người Ngô Quảng Nguyên đi xa, nhóm người Miêu trại mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy Ngô Quảng Nguyên ăn nói khá hòa nhã, nhưng người này cao lớn uy vũ, tướng mạo hung thần ác sát, toàn thân tỏa ra khí tức không dễ chọc vào, khiến Hồ Tử thúc và mọi người không thể không cảnh giác.

Diệp Bạch nhìn những người đó biến mất trong bóng đêm rừng sâu rồi mới lên tiếng: "Những người này trông không giống thợ săn cho lắm." Hồ Tử thúc thêm vài thanh củi vào đống lửa đang cháy, lắc đầu nói: "Tất nhiên không phải thợ săn rồi, đám người này tám phần là thổ phu tử, làm nghề đạo mộ." "Gần đây có mộ sao?" Diệp Bạch nảy sinh hứng thú.

Nếu có mộ huyệt, bản đồ trong hệ thống của hắn chắc chắn sẽ được thắp sáng, biết đâu có thể mở thêm bảo tương mới.

“Ai mà biết được?

Chắc là có đấy.” Hồ Tử thúc dường như không muốn bàn sâu về vấn đề này, sau đó nói thêm: “Đám thổ phu tử này đều là những kẻ liều mạng, tốt nhất nên tránh xa họ ra.” “Đêm nay ta canh nửa đêm đầu, Trụ Tử và Lão Quải canh nửa đêm sau.

Những người khác đi nghỉ sớm đi, sáng mai chúng ta còn phải lên đường.” Sau khi dặn dò kỹ lưỡng, Hồ Tử thúc tìm một vị trí có tầm nhìn thoáng đãng, giấu thanh rựa dưới thân, bắt đầu chợp mắt.

Thấy vậy, Diệp Bạch cũng nhanh chóng ăn nốt miếng lương khô trên tay, uống thêm một ngụm canh thịt nóng hổi, quấn mình trong tấm da thú, nằm cạnh đống lửa.

Rừng đêm tĩnh mịch không một tiếng động, chỉ thi thoảng vang lên tiếng chim thú lạ kêu.

Có điều Diệp Bạch cứ trằn trọc mãi, tối nay ăn hơi no lại đi ngủ sớm nên có chút tiêu hóa không tốt, cộng thêm tiếng ngáy vang trời xung quanh khiến hắn hơi nhức đầu.

Thực sự không ngủ được, Diệp Bạch liền nghiêng người, ló đầu quan sát Hồ Tử thúc.

Hồ Tử thúc hơi khom mình, mí mắt khẽ động, trông có vẻ chỉ đang ngủ nông, nếu có nguy hiểm xảy ra chắc chắn sẽ là người đầu tiên bật dậy.

Đi cùng hạng người này quả thực khiến người ta an tâm.

Sương mù ban đêm nổi lên, lan tỏa khắp nơi.

Diệp Bạch không nghĩ ngợi thêm nữa, ngáp một cái rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, từ xa vẳng lại tiếng chó sủa lờ mờ, sau đó dần rõ rệt hơn,

kèm theo tiếng la hét và kinh hô của con người.

Diệp Bạch lập tức giật mình tỉnh giấc.

Lúc này Hồ Tử thúc cũng đã cầm rựa đứng dậy, nheo mắt quan sát phía xa với vẻ mặt vô cùng thận trọng.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Đám người lúc nãy hình như gặp chuyện rồi." Những anh em người Miêu khác cũng tỉnh giấc, lần lượt bò dậy.

"Ta qua đó xem sao, các cậu ở lại đây, chú ý cảnh giới." Hồ Tử thúc bỏ lại một câu rồi cầm đuốc và rựa lao về phía nơi phát ra tiếng động.

"Đợi đã, Hồ Tử thúc, cháu đi cùng chú." Diệp Bạch cũng trang bị đầy đủ, cầm một cây đuốc rồi nhanh chóng đuổi theo.

Hiện tại sương mù dày đặc trong rừng, biết Diệp Bạch có khả năng nhìn thấu đêm tối nên Hồ Tử thúc đồng ý cho hắn đi cùng.

Hai người băng qua rừng, nhanh chóng tiếp cận hiện trường.

Từ xa, Diệp Bạch đã thấy dưới một hố đất, mấy bóng người đang hỗn loạn, cạnh đó có một con chó vàng già đang sủa điên cuồng.

Hàng chục bóng rắn đen kịt đang bao vây lấy nhóm người đó.

"Lão Nhị, mau lấy cao dược ra đắp cho em trai chú." "Anh em nghe đây, đánh rắn phải đánh vào bảy tấc (điểm yếu), rắn chết rồi nhớ đập nát đầu hoặc vùi xuống đất, tránh để nó chết rồi còn quay lại cắn chúng ta thêm nhát nữa." Giọng nói thô kệch của Ngô Quảng Nguyên vang vọng giữa rừng, giúp mọi người nhanh chóng trấn tĩnh lại sau phút hoảng loạn.

"Hình như họ đào trúng hang rắn rồi." Diệp Bạch nói với Hồ Tử thúc đang đứng cạnh.

Sống ở Miêu trại hơn nửa năm, Diệp Bạch biết rắn rết ở đây không phải loại bình thường bên ngoài có thể so sánh.

Hang rắn (xà khanh) là một loại nơi tụ tập đặc thù của loài rắn vùng này.

Đầu của loài rắn này lớn hơn rắn thường một phần ba, lại có hình tam giác, là loài rắn độc khét tiếng ở đây, được gọi là Rắn Đầu Tam Giác.

Hơn nữa loài này sống bầy đàn trong tầng đất nông, nếu vô tình đào trúng sẽ vô cùng rắc rối.

"Có mang bột đuổi rắn không?" Hồ Tử thúc hỏi.

Diệp Bạch gật đầu, lấy bột đuổi rắn ra.

Nói đi cũng phải nói lại, loại bột này là do lão dược nông Ba Đa chế biến, có thể đối phó với nhiều loại rắn độc, rất hiệu nghiệm.

Trước khi đi, Diệp Bạch đã xin được một ít từ chỗ Ba Đa, không ngờ giờ lại có đất dụng võ.

Hồ Tử thúc nhận lấy bột đuổi rắn, nhanh chóng bôi đều khắp người.

"Cháu cứ đứng đây, đừng lại gần." Nói xong, Hồ Tử thúc cầm rựa lao xuống.

Diệp Bạch gật đầu, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Loại bột này tuy có thể đuổi rắn, nhưng đó là khi rắn chưa có ý định tấn công.

Hiện tại đám rắn bên dưới đang ngóc đầu lên, bày ra tư thế tấn công, sợ là bôi đầy bột cũng chẳng ăn thua.

Bản thân bây giờ vẫn là một thiếu niên trói gà không chặt, tốt nhất đừng xuống gây thêm rắc rối.

Chương 5

Lại nghĩ trong rừng tối tăm, lỡ như có con Rắn Đầu Tam Giác nào nấp sẵn thì không ổn, thế là Diệp Bạch cũng bắt chước Hồ Tử thúc, bôi bột đuổi rắn lên người, đứng dưới gốc cây quan sát cảnh tượng hỗn loạn phía trước, làm một khán giả vô cùng cẩn trọng.

Đúng lúc này, một tiếng "đinh đông" vang lên trong não hải của Diệp Bạch. [Địa điểm: Mộ phần Hưng Hiến Vương thời nhà Minh (đã hư hại).

Chi tiết: Mộ của hoàng thất nhà Minh, đã bị đạo tặc viếng thăm nhiều lần, nhiều đoạn mộ đạo bị sập, mộ thất trung tâm bị phá hủy, nhưng vẫn còn sót lại không ít cơ quan cạm bẫy.

Mức độ nguy hiểm: Thấp!

Bảo tương hiện có: Thanh Đồng Bảo Tương.] Một ngôi mộ trống rỗng?

Cơ quan cạm bẫy còn sót lại?

Thanh Đồng Bảo Tương!

Không ngờ dưới hang rắn này lại có một ngôi mộ.

Diệp Bạch mừng rỡ, hệ thống này quả nhiên lợi hại.

Xem ra đám thổ phu tử này vốn là nhắm đến mộ Hưng Hiến Vương, chỉ là không may đào trúng hang rắn phía trên.

Quay lại phía bên kia, Hồ Tử thúc cầm rựa xông vào bầy rắn, dùng bột đuổi rắn mở đường, thanh rựa trong tay múa liên hồi, mấy con Rắn Đầu Tam Giác đang ngóc đầu lên nhanh chóng bị chém đứt đầu.

Những đường đao mạnh mẽ này múa lên đầy uy lực, như sóng dữ

vỗ bờ, khiến bầy rắn nhất thời không thể áp sát.

Diệp Bạch đứng từ xa không khỏi cảm thán, võ nghệ của Hồ Tử thúc quả thực bất phàm.

"Huynh đệ người Miêu, đại ân đại đức không lời nào tả xiết." Thấy Hồ Tử thúc đến cứu, Ngô Quảng Nguyên hét lớn một tiếng đầy lòng cảm kích.

Hồ Tử thúc khẽ gật đầu, nhìn quanh bầy rắn rồi liếc nhìn đứa trẻ đang được mọi người vây quanh, hỏi: "Có ai bị rắn cắn không?" "Thằng út nhà tôi bị cắn rồi, đã bôi cao dược chúng tôi mang theo." "Cao dược thông thường không có tác dụng đâu, độc của loại Rắn Đầu Tam Giác này khó trừ lắm, phải cứu chữa kịp thời mới được." Hồ Tử thúc lấy thêm nửa gói bột đuổi rắn ra: "Dùng cái này mở đường, tôi đi trước, mọi người cùng tôi xông ra ngoài." "Được!" Ngô Quảng Nguyên cũng là người quyết đoán, biết lúc này không thể trì hoãn, hơn nữa con trai nhỏ trúng độc, cần được cứu chữa ngay.

Ngô Quảng Nguyên chia bột cho mỗi người một ít, cõng con trai nhỏ, bám sát sau lưng Hồ Tử thúc.

"Nhanh, nhanh lên!

Những trang bị không quan trọng thì bỏ lại hết, quay lại lấy sau." "Mau đi thôi!" Hồ Tử thúc mở đường phía trước, thanh rựa tuy cũ nhưng vẫn sắc lẹm, phối hợp với đao pháp kín kẽ, bầy rắn xông lên chẳng mấy chốc đã tử thương thảm trọng, bị Hồ Tử thúc mở ra một con đường máu.

Thấy mọi người thoát ra được, Diệp Bạch cũng vội vàng đón lấy, vung bột đuổi rắn giúp họ, phòng trường hợp Rắn Đầu Tam Giác truy đuổi.

"Đa tạ tiểu huynh đệ." Ngô Quảng Nguyên ôm quyền, rồi vội vàng

nhìn Hồ Tử thúc hỏi: "Không biết huynh đệ người Miêu có cách nào cứu con trai tôi không?" Nói đoạn, lão nhẹ nhàng đặt con trai xuống.

Con chó vàng bên cạnh cũng sáp lại, phủ phục bên chủ nhân, rên hừ hừ đầy trung thành.

Hồ Tử thúc xem qua vết thương.

"Ông đừng vội, độc của Rắn Đầu Tam Giác tuy khó giải nhưng độc tính không mạnh, thằng bé trông khá khỏe mạnh, một lát nữa không sao đâu." "Tiểu Bạch, lấy cao dược cháu mang theo ra đây." Hồ Tử thúc bảo Diệp Bạch.

Loại cao dược này cũng là do Ba Đa bào chế, có tác dụng giải độc và chữa vết thương ngoài da rất tốt.

Sau khi dùng cao dược xử lý sơ bộ vết thương cho đứa trẻ, Hồ Tử thúc dẫn mọi người quay về lều cỏ ở doanh địa.

Trên đường đi, qua trò chuyện, Diệp Bạch cũng biết được quan hệ thân phận của nhóm người Ngô Quảng Nguyên.

Bảy người họ đến từ Trường Sa, trong đó ba người là con trai Ngô Quảng Nguyên, ba người là hỏa kế.

Điều khiến Diệp Bạch kinh ngạc nhất là đứa con út của Ngô Quảng Nguyên lại tên là Ngô Tiểu Cẩu!

Về lý do đặt cái tên này, Ngô Quảng Nguyên bảo là tên xấu cho dễ nuôi.

Tuy nhiên, khi nghe thấy cái tên Ngô Tiểu Cẩu, Diệp Bạch lập tức nghĩ ngay đến Ngô Lão Cẩu, một trong Cửu Môn trong Đạo Mộ Bút Ký.

Nhân vật này trong nguyên tác vô cùng bí ẩn, không ai biết tên thật, chỉ biết ông là cha của Ngô Tam Tỉnh, ông nội của Ngô Tà, và là đại

chưởng môn đời đầu của nhà họ Ngô ở Trường Sa.

Tên của hai người quá giống nhau, đều sinh ra ở Trường Sa và đều yêu thích loài chó.

Diệp Bạch không thể không nghi ngờ rằng mình đã đến một thế giới đạo mộ hỗn hợp giữa Quỷ Chuy Đăng và Đạo Mộ Bút Ký!

Qua trò chuyện tiếp theo với Ngô Quảng Nguyên, Diệp Bạch càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Không ngờ thế giới này thực sự là một thế giới đạo mộ hỗn hợp, chỉ là hiện tại Cửu Môn vẫn chưa được thành lập, còn vị Trương đại Phật gia – Trương Khải Sơn trong truyền thuyết của nhà họ Trương cũng chưa xuất hiện ở Trường Sa.

Nghĩ đến cốt truyện trong Đạo Mộ Bút Ký, Diệp Bạch không khỏi đau đầu, thế lực trong đó vô cùng phức tạp, ngoài Cửu Môn ra còn không ít thế lực ẩn giấu khác.

Bí ẩn nhất là người nhà họ Trương và người nhà họ Uông, một bên canh giữ bí mật trường sinh, một bên truy cầu bí mật trường sinh, hai nhà này có thể coi là kẻ thù truyền kiếp.

Nhà họ Trương được cho là hậu duệ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, một đại gia tộc đạo mộ vô cùng bí ẩn, lai lịch cụ thể không rõ, gia tộc này luôn canh giữ một bí mật gọi là "Chung Cực", thế lực hùng hậu, bóng dáng gia tộc này xuất hiện suốt các triều đại trong lịch sử.

Đáng tiếc là tác giả Tam Thúc đào hố mà không lấp, cho đến tận lúc Diệp Bạch xuyên không, hắn vẫn không biết cái gọi là "Chung Cực" rốt cuộc là gì.

Còn về nhà họ Uông, đó là một tổ chức thần bí thành lập vào thời nhà Minh, người sáng lập là Uông Tàng Hải, một kẻ có trình độ phong

thủy đạt đến mức đăng phong tạo cực.

Tình cờ lão phát hiện ra bí mật của "Chung Cực", đồng thời cũng phát hiện ra sự tồn tại của người nhà họ Trương.

Sau lần giao phong thất bại đầu tiên với nhà họ Trương, Uông Tàng Hải đã lập nên tổ chức Uông gia, thu hút nhân tài khắp nơi để cùng đối kháng với nhà họ Trương, hòng vén bức màn bí mật sau cánh cửa thanh đồng.

Hệ thống lại cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký vốn đã mờ nhạt trong đầu, Diệp Bạch nhận ra hiện tại mình chưa cần quá lo lắng về mối đe dọa từ nhà họ Trương hay nhà họ Uông.

Bởi lẽ sự tồn tại của hai nhà này vô cùng bí ẩn, chỉ cần không chủ động tìm hiểu bí mật mà họ canh giữ thì chắc chắn sẽ không nảy sinh giao thoa với họ.

Không để Diệp Bạch có nhiều thời gian suy nghĩ, cả đoàn đã nhanh chóng quay về doanh địa.

Trên đường đi, Hồ Tử thúc hái được khá nhiều thảo dược, xử lý sơ qua rồi cho vào bát gốm nung trên đống lửa.

Muốn trừ sạch độc của Rắn Đầu Tam Giác, ngoài cao dược bôi ngoài còn phải uống thuốc thang mới hiệu nghiệm.

May là những loại thảo dược này không khó tìm, xung quanh đây đều có đủ.

Thuốc nhanh chóng được sắc xong, khói bốc nghi ngát nóng hổi, đã bị Ngô Quảng Nguyên không kiên nhẫn mà đổ thẳng vào miệng Ngô Tiểu Cẩu, khiến thằng bé đang hôn mê cũng phải kêu oai oái vì nóng.

"Ực ực ực!" Diệp Bạch đứng nhìn mà thấy da đầu tê dại, thằng bé này sống đến từng này tuổi đúng là mạng lớn.

Không biết có phải thuốc phát huy tác dụng quá nhanh không mà Ngô Tiểu Cẩu đã tỉnh lại ngay sau đó.

Cậu mơ màng mở mắt, nhìn Ngô Quảng Nguyên bên cạnh, giọng nói có chút không rõ ràng: "Cha, có phải chúng ta xuống địa ngục rồi không?

Vừa nãy con mơ thấy có một tên đầu trâu đổ dầu nóng vào mồm con, còn định cắt lưỡi con nữa." Ngô Quảng Nguyên cười mắng: "Địa ngục cái gì, nhóc con mạng lớn còn sống sờ sờ đây này." "Ồ, thế tên đầu trâu vừa nãy đổ dầu nóng vào mồm con là ai?" Ngô Tiểu Cẩu vẻ mặt ngây thơ hỏi.

Diệp Bạch đứng bên cạnh nghe ra ý tứ, không nhịn được mà bật cười.

Xem ra lúc hôn mê Ngô Tiểu Cẩu vẫn còn ý thức, giờ đang trêu chọc ông bố của mình đây mà.

Chương 6

"Thằng ranh con, chính là lão tử đổ đấy, dám nói xấu lão tử, mày chán sống rồi à!" Ngô Quảng Nguyên cáu tiết, lật mông Ngô Tiểu Cẩu lên mà đánh, nhưng tay ra đòn có chừng mực, không dùng mấy lực.

"Ái chà, cha, con sai rồi." Ngô Tiểu Cẩu kêu oai oái.

Chứng kiến cảnh "cha hiền con thảo" này, mọi người đều cười ồ lên, xua tan không khí căng thẳng sau khi bị bầy rắn bao vây lúc nãy.

Ngô Tiểu Cẩu sau khi tỉnh lại nằm cạnh Ngô Quảng Nguyên, tay vuốt ve con chó vàng, đôi mắt tròn xoe quan sát mọi người trong Miêu trại.

Có lẽ thấy Diệp Bạch khác hẳn những người còn lại nên cậu dồn sự chú ý vào hắn.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng trông cậu đã toát lên vẻ tinh ranh.

Thấy vậy, Diệp Bạch cũng đáp lại bằng một nụ cười, coi như lời chào hỏi.

Ai có thể ngờ rằng vị đại chưởng môn Cửu Môn trong tương lai – Ngô Lão Cẩu, bây giờ vẫn chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Thấy Ngô Tiểu Cẩu cứ nhìn mình chằm chằm, Diệp Bạch không nhịn được tìm chủ đề, cười hỏi: "Đây là chó của nhóc à?

Nó tên là gì thế?" "Vâng, nó tên là Đại Hoàng, bằng tuổi em đấy." Nhìn cậu bé, Diệp Bạch hỏi tiếp: "Thế nhóc tên là gì?" Ngô Tiểu Cẩu đảo mắt một cái: "Em tên là Ngô Tiểu Thiên." Ngô Tiểu Thiên?

Diệp Bạch cười thầm, không đáp lời.

Thằng nhóc này tâm tư nhiều thật, không biết rằng lúc cậu hôn

mê, ông bố đã khai sạch sành sanh tên tuổi ra rồi.

"Ơ, sao anh không nói gì nữa?" Thấy Diệp Bạch không đáp, Ngô Tiểu Cẩu không nhịn được hỏi.

"Mệt rồi." Diệp Bạch nhắm mắt phun ra hai chữ, hơi lười trả lời.

Bận rộn hơn nửa đêm, giờ hắn đang buồn ngủ rũ rượi.

"Thế thì thôi vậy, em vẫn chưa biết anh tên là gì, anh cũng là người Miêu à?" Ngô Tiểu Cẩu có vẻ vẫn còn sung sức, lại hào hứng hỏi tiếp.

"Ta làm gì có tên, nhưng mọi người hay gọi ta là Ngô Tiểu Cẩu, cha ta bảo tên đấy cho dễ nuôi." Diệp Bạch vẫn không mở mắt, tủm tỉm cười nói.

Ngô...

Tiểu Cẩu?

Sao lại giống tên mình thế nhỉ?

Ngô Tiểu Cẩu lập tức nhận ra mình bị trêu chọc.

Bị vạch trần, mặt Ngô Tiểu Cẩu đỏ bừng.

Nhìn Ngô Quảng Nguyên đang cười thầm bên cạnh, cậu biết ngay tên mình đã bị lộ từ lâu.

"Em không phải kẻ lừa đảo đâu, là cha em bảo ra ngoài phải đề phòng người lạ mà." Ngô Tiểu Cẩu đỏ mặt biện minh, đẩy thẳng trách nhiệm sang cho ông bố đang xem kịch vui bên cạnh.

"Người lạ ư?

Nếu không có cao dược của ta, bây giờ nhóc đã cứng đờ rồi, cha nhóc chắc cũng đào hố chôn rồi đấy." Diệp Bạch tặc lưỡi.

"Em... em vẫn chưa biết tên anh nên mới lừa anh một chút thôi."

Ngô Tiểu Cẩu vẫn cứng miệng.

"Thôi được rồi, không trêu nhóc nữa, ta tên Diệp Bạch, sau này đừng có quên đấy." Việc đối phó với bầy rắn khiến mọi người hao tổn không ít sức lực, chẳng mấy chốc ai nấy đều chìm vào giấc ngủ, chỉ còn Hồ Tử thúc và Ngô Quảng Nguyên thức canh đêm.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, trời mờ sáng, hơi lạnh thấu xương trong rừng dần tan biến, đống củi khô chỉ còn sót lại vài đốm lửa nhỏ.

Ngô Quảng Nguyên với đôi mắt thâm quầng, sắc mặt mệt mỏi, cả đêm lão chẳng ngủ được bao nhiêu.

Giờ lão đã xác định dưới hang rắn kia có một ngôi mộ lớn thời nhà Minh, chỉ có điều bầy rắn phía trên thực sự quá khó nhằn, cảnh tượng đêm qua lão cũng đã thấy rồi.

Loại Rắn Đầu Tam Giác này độc tính không nhỏ, lại nhanh nhẹn, số lượng lại đông, thực sự không dễ đối phó.

Nếu không có những người Miêu này giúp đỡ, đêm qua họ chắc chắn đã tổn thất thảm trọng.

Nhưng có mộ mà không đào, tay không trở về Trường Sa thì không phải tính cách của Ngô Quảng Nguyên.

Cơ quan trong mộ lão tự tin có cách đối phó, nhưng bầy rắn kia thì lão chịu chết.

Xem ra cần phải hợp tác với những người trong trại này mới mong vào được mộ.

Nghĩ đến đây, Ngô Quảng Nguyên nhìn về phía người dẫn đầu đội Miêu trại – Hồ Tử thúc.

"Đêm qua đa tạ Hồ Tử huynh đệ ra tay cứu giúp, tại hạ vô cùng

cảm kích.” Ngô Quảng Nguyên chắp tay.

Hồ Tử thúc gật đầu nhưng không nói gì, tay vẫn thoăn thoắt thu dọn hành lý chất lên xe lừa.

Thấy vậy, Ngô Quảng Nguyên đỏ mặt, lại dày mặt hỏi: “Tôi thấy nửa xe da thú và thảo dược này chắc là định mang ra huyện thành bán phải không?” Hồ Tử thúc lại gật đầu.

“Nhưng tôi đoán số da thú và thảo dược này mang ra huyện bây giờ chắc chẳng ai hỏi mua đâu.” “Chẳng ai hỏi mua?

Ông biết cái gì, da thú và thảo dược của Miêu trại chúng tôi đều là hàng loại một, lần nào ra huyện mà chẳng bán sạch bách.” Trụ Tử đứng bên cạnh không nhịn được xen vào, cậu chẳng có mấy thiện cảm với những kẻ lai lịch bất minh này.

Thấy có người đáp lời, Ngô Quảng Nguyên cười nói: “Vị huynh đệ này có chỗ không biết rồi, hiện giờ thiên hạ loạn lạc lắm, cứ nói riêng vùng Hồ Nam chúng ta, mấy đại quân phiệt xung đột liên miên, đánh nhau suốt ngày, lại thêm mất mùa, dân thường sống khổ cực lắm.

Hiện giờ lưu dân ở huyện thành đông không kể xiết, đồ của các vị mang ra đó cũng chẳng bán được giá bao nhiêu đâu.” Nghe lời này, sắc mặt mọi người trong trại đều thay đổi, có người lo lắng hỏi: “Thật sự như vậy sao?” “Ngô Quảng Nguyên tôi tuy không phải nhân vật lớn gì, nhưng cũng không đời nào đi lừa ân nhân cứu mạng mình.

Tình hình huyện thành hiện giờ đúng như lời tôi nói, vật giá đã sụp đổ rồi, da thú và thảo dược của các vị thực sự rất khó bán.” “Vậy phải làm sao bây giờ?” “Đây là đồ đạc tích cóp cả nửa năm trời của trại chúng ta đấy.

Không bán được thì lấy tiền đâu mà mua muối nữa?” “Tôi còn

định bán da thú lấy ít tiền cưới vợ cho thằng con ở nhà, không bán được thì tính sao đây?" Mọi người trong trại bàn tán xôn xao, lòng đầy lo lắng.

"Được rồi, đừng ồn nữa." Hồ Tử thúc giơ tay ra hiệu, yêu cầu mọi người im lặng, nhất thời chú cũng chưa biết phải tính sao.

Diệp Bạch thu hết mọi chuyện vào tầm mắt, cũng đoán được Ngô Quảng Nguyên định dựa vào người Miêu để xuống mộ, liền thuận nước đẩy thuyền hỏi: "Cháu thấy Ngô thúc có vẻ đã có tính toán, chẳng lẽ thúc có cách giúp chúng cháu bán hết số hàng này sao?" Ngô Quảng Nguyên liếc nhìn Diệp Bạch một cái, cười xòa đáp: "Ta ở Trường Sa cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé, ở vùng Tương Tây này chẳng quen biết ai lớn cả, đương nhiên không có cách giúp các huynh đệ bán hàng rồi." Nói đến một nửa, Ngô Quảng Nguyên lại ra vẻ thần bí, ngừng một lát rồi mới tiếp: "Tuy nhiên, ta có một cách có thể giúp các anh em giải quyết khó khăn trước mắt." Mắt mọi người trong trại sáng rực lên.

"Ồ, không biết Ngô thúc có cách gì giúp chúng cháu, nếu là chuyện sát nhân phóng hỏa thì chúng cháu không làm đâu." Diệp Bạch tiếp lời, thuận thế dẫn dắt câu chuyện.

Thấy Diệp Bạch phối hợp như vậy, Ngô Quảng Nguyên bắt đầu nghi ngờ thiếu niên tên Diệp Bạch này liệu có đoán ra ý đồ của lão không.

Nhưng giờ cũng chẳng quản được nhiều thế nữa, bất kể thằng nhóc này có ý đồ gì, lão tự tin mình sẽ không chịu thiệt.

Ngô Quảng Nguyên lăn lộn bao năm ở Trường Sa để có được danh tiếng như ngày nay không phải nhờ cái miệng, chuyện sát nhân phóng hỏa lão cũng chẳng lạ gì.

"Tất nhiên là không rồi, Ngô Quảng Nguyên tôi không bao giờ làm

chuyện sát nhân phóng hỏa đâu.” Sau khi thốt ra câu nói mặt không đổi sắc tim không đập đó, Ngô Quảng Nguyên nói tiếp: “Thú thật với các vị, tôi vốn là thổ phu tử ở Trường Sa.

Tình cờ nghe tin gần Lão Hùng Lĩnh có ngôi mộ lớn nên mới vội vàng đưa gia quyến đến đây.

Ngay đêm qua, tôi đã tìm thấy vị trí ngôi mộ, không ngờ trong lúc đào đạo động lại trúng hang rắn, may nhờ các huynh đệ Miêu trại cứu giúp.” “Ông muốn chúng tôi cùng đi đạo mộ với ông sao?” Hồ Tử thúc nhận ra ý đồ, ngắt lời lão.

Chương 7

“Đúng là như vậy.

Hiện giờ tình hình khó khăn, minh khí đào từ dưới đất lên tuy không còn giá trị cao như trước, nhưng tôi dám chắc rằng chỉ cần mang ra một món thôi cũng giá trị hơn đống hàng hóa các anh em vất vả mang từ trại ra nhiều.” “Hơn nữa, tôi chỉ cần các anh em giúp đối phó với đám rắn độc đó, còn cơ quan cạm bẫy trong mộ cứ giao hết cho tôi.

Bảo vật thu được sau đó, chúng ta chia năm năm!” Nghe lời đề nghị này, không ít người trong trại đã động lòng, nghĩ bụng nếu hợp tác với người họ Ngô này cũng không tệ.

Hồ Tử thúc không đáp lời, trầm ngâm suy nghĩ, dường như có điều gì đó khó nói.

Diệp Bạch quan sát phản ứng của mọi người, biết đa số thực sự đã xiêu lòng.

Nếu đống hàng vận ra huyện không bán được, cuộc sống năm tới của Miêu trại chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Tuy nhiều thứ trong trại có thể tự cung tự cấp, nhưng muối ăn và vải vóc cơ bản vẫn phải mua từ bên ngoài.

Nay đã có cách giải quyết, nói không động lòng là dối lòng.

Tuy nhiên người trong Miêu trại vẫn còn chút đắn đo, không nói đến việc đạo mộ là nghề hạ lưu, người thường vốn không coi trọng, mà trong mộ cơ quan trùng điệp, ai bảo đảm Ngô Quảng Nguyên sẽ chia chác sòng phẳng như lời lão nói.

Hơn nữa người dẫn đầu là Hồ Tử thúc vẫn im lặng nên cũng

không ai lên tiếng đáp lại Ngô Quảng Nguyên.

"Làm sao Ngô thúc biết dưới hang rắn kia có mộ?" Diệp Bạch phá vỡ sự im lặng của mọi người, đặt câu hỏi.

"Diệp tiểu huynh đệ có chỗ không biết, đạo mộ cũng là một môn học vấn, tương tự như Trung y, đạo mộ cũng có bốn pháp 'Vọng, Văn, Vấn, Thiết'.

Ngô Quảng Nguyên ta lăn lộn ở Trường Sa mười mấy năm, bốn pháp này đều am hiểu.

Sự ảo diệu trong đó không thể giải thích rõ cho tiểu huynh đệ được, nhưng ta cam đoan dưới hang rắn chắc chắn có mộ, nhìn qua có vẻ là một ngôi mộ lớn thời Minh." Nói đoạn, Ngô Quảng Nguyên bổ sung thêm một câu: "Tất nhiên, nếu Ngô Quảng Nguyên ta nhìn lầm, dưới đó không có mộ, tôi sẵn lòng mua lại toàn bộ hàng hóa của các anh em, coi như không để các vị phải đi không công một chuyến." Diệp Bạch gật đầu, Ngô Quảng Nguyên này thực sự biết cách cư xử, đã nói rõ mọi tình huống để người Miêu không còn lo lắng gì nữa.

Tuy nhiên Diệp Bạch vẫn nhìn về phía Hồ Tử thúc, nếu chú không lên tiếng thì không ai trong trại dám nhận lời.

Thấy mọi người nhìn mình, Hồ Tử thúc trầm giọng hỏi: "Làm sao chúng tôi tin được ông?" Dù gì nhóm Ngô Quảng Nguyên cũng có súng kíp, nếu xong việc họ lật lọng thì dù võ nghệ cao cường, Hồ Tử thúc cũng không tự tin có thể bảo vệ được tất cả mọi người.

"Ha ha ha, là tôi sơ ý quá." Ngô Quảng Nguyên cười lớn, biết mình chưa cân nhắc chu toàn nên người Miêu vẫn chưa thực sự tin tưởng.

"Lão Tam nhà tôi cũng kém Diệp huynh đệ không bao nhiêu tuổi, cứ để nó ở cạnh Diệp huynh đệ.

Còn về Hồ Tử huynh đệ võ nghệ cao cường, nếu không sợ cơ

quan trong mộ thì lúc đó hãy cùng xuống mộ với chúng tôi, tránh để mọi người nói Ngô Quảng Nguyên tôi tư tàng minh khí, các vị thấy sao?" Thấy Hồ Tử thúc gật đầu, Ngô Quảng Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Khuyên nhủ mãi mới giữ chân được người Miêu trại, giờ lão chỉ hy vọng ngôi mộ nhà Minh này không làm lão thất vọng.

Chuyện đã bàn ổn thỏa, Diệp Bạch cũng thầm mừng rỡ, chỉ cần đi theo họ là hắn có thể mở bảo tương đầu tiên của mình rồi.

Thanh Đồng Bảo Tương này thực sự khiến người ta mong đợi, không biết bên trong có gì đây.

Về phần Ngô Quảng Nguyên đang nghĩ gì thì Diệp Bạch không quan tâm, còn ngôi mộ đã bị trộm nhiều lần này, hắn vốn chẳng đặt nhiều kỳ vọng.

Theo tính cách của người xưa, chắc bên trong đến cái lông cũng chẳng còn, tất nhiên lời này hắn không thể nói ra, nếu không thì chẳng biết giải thích thế nào cho phải.

Mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đầy đủ rồi tiến về phía hang rắn.

Hang rắn lúc này so với đêm qua lại là một cảnh tượng khác, bốn năm cái đạo động đào dở dang hiện ra lộn xộn trước mắt mọi người.

Có vẻ như có loài thú ăn thịt đã ghé qua đây, xác những con rắn chết đêm qua bị ăn thịt đến máu thịt be bét, nằm rải rác khắp nơi.

"Đêm qua chúng tôi đào trúng hang rắn ở đây này.

Ở cái đạo động cuối cùng kia, vừa hạ một xẻng xuống là cả đàn Rắn Đầu Tam Giác đen kịt từ dưới đất chui ra, dày đặc như kiến, cứ thế ngóc đầu lè lưỡi tấn công chúng tôi." "Chỉ cần tiếp tục đào ở đạo động đó chắc chắn sẽ trúng mộ, tiền đề là chúng ta phải đối phó được

với đám rắn độc kia." Ngô Quảng Nguyên nói xong liền nhìn về phía Hồ Tử thúc.

Hồ Tử thúc nói: "Mùa này đang là lúc Rắn Đầu Tam Giác tụ tập chuẩn bị ngủ đông, tôi đoán dưới tầng đất này toàn là hang rắn thôi, muốn tránh chúng để đào đạo động e là không khả thi." "Hay là chúng ta phóng hỏa đốt quách chúng đi!" Một hỏa kế của Ngô Quảng Nguyên không nhịn được lên tiếng.

Diệp Bạch liếc nhìn gã một cái, thằng ngốc này chắc không biết uy lực của hỏa hoạn trong rừng, nếu thực sự dùng hỏa công, lửa lan ra thì cả đám đừng mong thoát.

Ngô Quảng Nguyên cau mày, xua tay: "Không phóng hỏa được, thực vật trong rừng này quá dày đặc, chúng ta cũng dễ bị kẹt bên trong lắm." "Đã Ngô huynh muốn chúng tôi đối phó với đám Rắn Đầu Tam Giác này thì cứ giao cho chúng tôi." Hồ Tử thúc nói, rồi chú bảo người Miêu lấy thảo dược ra.

Chú định dùng phương pháp hun khói, những loại thảo dược hỗn hợp này khi đốt sẽ tỏa ra lượng khói lớn, bất kể người hay động vật đều không chịu nổi.

Ở Miêu trại, họ cũng thường dùng cách này để xua đuổi độc trùng mãnh thú ở Lão Hùng Lĩnh.

Diệp Bạch đứng bên cạnh hiểu rõ thủ đoạn của họ, liền dắt Ngô Tiểu Cẩu đi dọn dẹp thực vật xung quanh để phòng hỏa hoạn ngoài ý muốn.

Vừa dọn dẹp, Diệp Bạch vừa tranh thủ xem bản đồ mộ Hưng Hiến Vương trong hệ thống.

Chỉ cần là mộ đã được đánh dấu, hệ thống sẽ tự động tạo ra một tấm bản đồ.

Giờ đây trong hệ thống của hắn đã có hai tấm bản đồ là Bình Sơn và mộ Hưng Hiến Vương này.

Ngôi mộ này đã bị trộm nhiều lần, nhiều lối đi và nhĩ thất (phòng phụ) đã bị sập.

Hơn nữa, chỉ riêng số đạo động Diệp Bạch nhìn thấy đã không dưới ba cái, chứng tỏ trước đó đã có ít nhất ba đợt trộm mộ ghé qua đây, và họ đều đi theo những con đường khác nhau.

Ngô Quảng Nguyên định đào đạo động ở kia thực sự cũng có thể thông vào mộ, nhưng có đào thông thì cũng chỉ đến được cái nhĩ thất đã bị sập thôi, kết quả e là sẽ khiến họ thất vọng lớn.

"Tiểu Bạch ca, cha em bảo anh cũng là người Hán, sao lại đi cùng người Miêu thế?" Ngô Tiểu Cẩu dắt con chó vàng già, vừa nhổ cỏ vừa hỏi với vẻ buồn chán.

"Người Hán hay người Miêu thì cũng chẳng có gì khác nhau, là cha nhóc bảo nhóc hỏi ta thế à?" Diệp Bạch cười hỏi.

Thằng nhóc này tuy kém hắn vài tuổi nhưng cũng tinh ranh lắm, nãy giờ cứ lân la dò hỏi lai lịch của hắn.

"Hì hì, làm gì có đâu, thế em không hỏi nữa." Ngô Tiểu Cẩu đỏ bừng mặt, đây đúng là nhiệm vụ cha cậu giao cho thật.

Diệp Bạch không để ý, thân phận của hắn tuy không chịu nổi sự dò xét kỹ lưỡng nhưng chẳng ai có thể ngờ hắn đến từ một thế giới khác.

Thấy Hồ Tử thúc bên kia chuẩn bị đuổi rắn, Diệp Bạch có chút nôn nóng.

Nếu đào từ đạo động đó vào nhĩ thất đã sập thì chắc chắn sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, nếu không thu hoạch được gì thì hai đội quân rất có thể sẽ tan rã, đây không phải điều hắn mong muốn.

Thanh Đồng Bảo Tương nằm ở chủ mộ thất của lăng mộ Hưng Hiến Vương, Diệp Bạch thấy trên bản đồ gần đây có một đạo động dẫn thẳng đến đó, chỉ là lối đi ở giữa dường như đã bị lấp, nhưng chắc không mất quá nhiều thời gian để khai thông.

Giờ phải làm sao để mọi người phát hiện ra cái đạo động đó.

Hắn nhìn sang Ngô Tiểu Cẩu đang buồn bã bên cạnh, liền nảy ra ý hay.

"Tiểu Cẩu, anh thấy đằng trước hình như có con sóc vừa chạy qua đấy." "Sóc á!" Ngô Tiểu Cẩu mắt sáng lên, tâm tính trẻ con khiến cậu không thể cưỡng lại sức hút của loài sóc.

"Hồ Tử thúc và mọi người sắp đuổi rắn rồi, lúc đó rắn độc sẽ chạy ra hết.

Hay là chúng ta đi xa một chút, đi tìm sóc đi." Diệp Bạch dỗ dành.

"Hay quá, hay quá!" Nghe Diệp Bạch nói vậy, Ngô Tiểu Cẩu nhảy cẫng lên vui sướng, dắt theo con chó vàng chạy theo hướng Diệp Bạch chỉ.

Thấy vậy Diệp Bạch mỉm cười đi theo.

Chương 8

Ngô Quảng Nguyên thấy cảnh này không nhịn được hét lên: "Hai đứa bây đừng có đi xa quá đấy!" Lão cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, lát nữa đuổi rắn, hai đứa nhỏ ở đây thực sự không tiện.

Dưới sự chỉ dẫn của Diệp Bạch, Ngô Tiểu Cẩu không tìm thấy sóc, nhưng lại tình cờ phát hiện một cửa động tối om.

"Đây là đạo động?" Ngô Tiểu Cẩu trong lòng rúng động, dưới sự hun đúc của Ngô Quảng Nguyên, hắn cũng hiểu biết đôi chút về thủ đoạn trộm mộ.

Cửa động này đường kính khoảng nửa mét, vừa vặn cho một người chui vào, hai bên cửa động vẫn còn dấu vết của xẻng Lạc Dương.

Chỉ là bên trong đạo động đã mọc không ít thực vật, trông có vẻ đã có từ nhiều năm trước.

"Xem ra đại mộ đời Minh này đã bị người ta đào rồi, lần này e là không có thu hoạch gì, phải mau chóng báo cho cha biết." Ngô Tiểu Cẩu vỗ vỗ con chó vàng già, thầm thì vào tai nó vài câu, dường như muốn nó đi báo tin.

Con chó vàng già này như thể thực sự nghe hiểu, nó tung bốn chân, phi nhanh trở về.

Cảnh tượng này khiến Diệp Bạch thầm kinh ngạc, con chó này chẳng lẽ đã thành tinh rồi sao.

"Tiểu Bạch ca, đây là một cái đạo động, đệ đoán chừng mộ huyệt dưới chân chúng ta đã bị người ta đào qua rồi." Ngô Tiểu Cẩu sợ Diệp Bạch không biết nên giải thích một phen.

Diệp Bạch gật đầu, phối hợp diễn xuất, nói: "Vậy chẳng phải chúng ta sẽ không được gì sao?" "Cái này cũng khó nói, nhìn đạo động này chắc cũng có niên đại rồi, e là tặc trộm mộ từ thời nhà Thanh.

Cổ nhân trộm mộ tuy quét sạch sẽ nhưng tổng thể vẫn thường để sót lại vài món bảo bối, chỉ cần có một hai món lưu lại, chúng ta cũng không uổng công chuyến này." Ngô Tiểu Cẩu dường như cực kỳ am hiểu tình hình, nói năng rất bài bản.

Diệp Bạch mím môi, vẻ mặt trầm trọng gật đầu: "Hy vọng là như vậy." Không lâu sau, con chó vàng già dẫn theo Ngô Quảng Nguyên và chú Hồ cùng một nhóm người chạy đến.

"Đã xảy ra chuyện gì?" "Cha, con và Tiểu Bạch ca phát hiện một cái đạo động!" "Đạo động!" Mọi người đều kinh ngạc nhìn vào cửa động tối om, đây đúng là đạo động không nghi ngờ gì nữa.

Có đạo động nghĩa là đại mộ đời Minh này đã sớm bị tặc trộm mộ ghé thăm, bảo bối bên trong đã bị lấy đi mất rồi.

"Đáng chết, sao lại có đạo động chứ." "Giờ phải làm sao đây?" "Được rồi, tất cả đừng ồn ào nữa!" Ngô Quảng Nguyên quát lớn.

Trộm mộ nhiều năm như vậy, sóng to gió lớn gì Ngô Quảng Nguyên chưa từng thấy, việc phát hiện đạo động trước khi đào mộ cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

"Có đạo động cũng không nói lên được điều gì, hoặc có lẽ đám tặc trộm mộ đó đều đã chết trong cơ quan mộ huyệt rồi.

Hơn nữa dù có bị trộm, chỉ cần sót lại một hai món bảo bối cũng đủ cho chúng ta khai trương rồi." Ngô Quảng Nguyên thong thả nói, giọng nói trầm ổn nhanh chóng trấn định lòng người.

"Lão nhị, đưa ta cái đuốc, ta xuống thám thính trước." Nhị ca của Ngô Tiểu Cẩu nhanh chóng tìm một cành cây khô xung quanh, quấn

vải, tẩm dầu rồi châm lửa, đưa cho Ngô Quảng Nguyên.

"Các ngươi ở bên trên cũng phải để tâm một chút, có động tĩnh gì thì báo cho ta." Dặn dò người của mình xong, Ngô Quảng Nguyên lại nhìn sang chú Hồ: "Hồ tử huynh đệ, phía trên này giao cho ông vậy." Sau khi mọi người dọn sạch thực vật quanh đạo động, Ngô Quảng Nguyên tay cầm đuốc, khom lưng cúi người chui xuống đạo động.

Diệp Bạch tuy có bản đồ mộ huyệt nhưng trên bản đồ không hề đánh dấu cơ quan cạm bẫy, hơn nữa đạo động này bỏ hoang nhiều năm, có lẽ đã sớm trở thành nơi trú ngụ của một số loài động vật.

Hắn cũng không rõ trong đạo động này liệu có nguy hiểm hay không.

Ngô Quảng Nguyên một mình cầm đuốc đi xuống, hiển nhiên là người có bản lĩnh cao cường nên gan cũng lớn.

Trong động truyền đến những tiếng động sột soạt, không lâu sau có hai con chuột núi to bằng bàn tay phóng ra, tiếp đó Ngô Quảng Nguyên cũng từ đạo động thò đầu ra.

"Đúng là đạo động, có điều lối thông ở giữa bị vùi lấp, cũng không biết thông đến chỗ nào trong mộ.

Đã có sẵn đạo động, chúng ta cứ theo đây mà đào xuống." Sau khi quyết định, Ngô Quảng Nguyên liền phân phó hỏa kế của mình cầm xẻng Lạc Dương và các công cụ khác bắt đầu đào bới.

Đoạn thông đạo bị sập không dài, dưới bàn tay điêu luyện của các hỏa kế, đạo động nhanh chóng được thông suốt.

Ngô Quảng Nguyên và chú Hồ bàn bạc một hồi, hai người chỉ dẫn theo vài hỏa kế xuống mộ, còn Diệp Bạch, Ngô Tiểu Cẩu và những người khác thì ở lại bên trên.

Tuy biết trong mộ huyệt này có một cái rương đồng đang chờ

được mở, nhưng Diệp Bạch không quá vội vàng, đợi Ngô Quảng Nguyên và chú Hồ xác nhận trong mộ không có nguy hiểm, hắn sẽ có đủ lý do để xuống thám thính một phen.

Chỉ là chờ đợi bên trên thực sự có chút buồn chán, Diệp Bạch liền cùng Ngô Tiểu Cẩu tán gẫu chuyện phiếm.

"Ở Trường Sa ngoài nhà các đệ là thổ phu tử ra, còn có thế lực nào khác không?" "Đương nhiên không chỉ có vậy, cha đệ nói thế lực trộm mộ ở Trường Sa thượng vàng hạ cám, Ngô gia chúng đệ cũng chỉ là miễn cưỡng kiếm cơm ở đó thôi.

Cha đệ mỗi lần xuống mộ kiếm được bảo bối đều bán cho Hoắc gia, Bạch gia.

Hai nhà này là dân kinh doanh, chuyên mua bán minh khí, cha đệ bảo mỗi lần xuống mộ phần lớn lợi nhuận đều bị những người này lấy mất." Ngô Tiểu Cẩu phẫn nộ nói.

Diệp Bạch gật đầu, lúc này Cửu Môn vẫn chưa thành lập, Trương Đại Phật Gia vẫn chưa xuất hiện ở Trường Sa, Cửu Môn mới chỉ là sơ khai, chưa hề hợp nhất.

Ngô gia cũng chỉ là một trong nhiều thế lực thổ phu tử ở Trường Sa, chưa có được danh tiếng lẫy lừng sau này.

"Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu, cha đệ có quen biết không?" Diệp Bạch lại hỏi.

"Tiểu Bạch ca, huynh nói là Trần khôi thủ của Tá Lĩnh sao?" Giọng Ngô Tiểu Cẩu lớn thêm vài phần, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Dường như nhận ra mình nói quá to, hắn lại nhỏ giọng nói vào tai Diệp Bạch: "Nhưng mà cha đệ làm sao quen được Tá Lĩnh khôi thủ chứ, nếu mà quen biết thì lần này chúng đệ đã không thê thảm thế này.

Biết đâu vừa đến địa giới Tá Lĩnh đã có hàng trăm hảo hán Tá Lĩnh đến giúp đỡ, không đến mức chật vật như hiện tại.” Ngô Tiểu Cẩu có chút bất mãn lầu bầu.

“Còn nữa, đệ nói cho huynh nghe, Tá Lĩnh danh tiếng rất lớn nhưng thế lực Trường Sa chúng đệ thường không qua lại với họ, mỗi bên có địa bàn riêng.

Lần này cha đệ đến địa giới Tá Lĩnh tầm bảo thực chất là phạm vào đại kỵ, nếu bị người của Tá Lĩnh phát hiện thì hình phạt 'ba đao sáu lỗ' là khó tránh khỏi.” Diệp Bạch nhịn không được cười nói: “Đệ cứ muốn cha mình bị ba đao sáu lỗ vậy sao?” “Khi ông ấy không đánh đệ thì đương nhiên đệ không muốn, nhưng nếu đánh đệ phát điên lên thì hừ!

Đệ sẽ đi mật báo với Tá Lĩnh, đến lúc đó cho ông ấy cũng chẳng yên thân!” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Tiểu Cẩu, Diệp Bạch cảm giác mình sắp cười đau cả bụng, nhớ lại tác phong của Ngô Lão Cẩu đời sau, đúng là đứa nhỏ này có thể làm ra chuyện đó thật.

“Ái chà, không ổn rồi, nếu Lão Hùng Lĩnh là địa giới của Tá Lĩnh, cái đạo động dưới chân chúng ta không phải là do người Tá Lĩnh đào chứ?

Chỉ cần là mộ huyệt họ đã đào qua thì đến cả quan tài cũng bị khiêng đi mất.” Ngô Tiểu Cẩu đột nhiên vỗ đầu, dường như nhớ ra điều gì đó.

“À, không đúng, đệ nhớ người Tá Lĩnh chưa bao giờ thèm dùng xẻng Lạc Dương, đạo động này có dấu vết xẻng Lạc Dương, chắc không phải người Tá Lĩnh đào đâu.” “May quá, may quá.” Nhìn biểu cảm thay đổi xoành xoạch của Ngô Tiểu Cẩu, Diệp Bạch nhịn không được cười nói: “Đừng lo, đợi Ngô thúc lên chúng ta sẽ biết ngay.” Vừa dứt lời, từ cửa đạo động truyền đến tiếng động, Ngô Quảng

Nguyên cùng những người khác lần lượt bò ra.

"Tình hình bên trong thế nào rồi ạ?" Diệp Bạch hỏi.

"Là một ngôi mộ trống, bên trong chẳng còn lại gì cả, thật đáng tiếc.

Xem quy cách chủ mộ thất này thì không phải mộ nhỏ, đồ bồi táng tuyệt đối không ít." Ngô Quảng Nguyên vừa phủi đất cát bám trên người, vừa tiếc nuối nói.

Tuy là mộ trống nhưng Ngô Quảng Nguyên vẫn lấy ra một miếng hoàn bội bằng ngọc, nói là nhặt được ở một góc xó xỉnh nào đó, có lẽ là do nhóm tặc trộm mộ trước đó để lại trong lúc vội vàng.

Diệp Bạch đón lấy miếng hoàn bội trắng ngắm nghía một hồi cũng chẳng nhìn ra được gì.

"Đồ đời Minh, chất ngọc không tệ, hơn nữa trên đó còn điêu khắc hoa văn long phượng, chắc là đồ của hoàng thất, giá trị không hề thấp." Nhị ca của Ngô Tiểu Cẩu cũng nhận lấy ngọc bội, quan sát một lúc rồi nói vanh vách, trông có vẻ là một tay lão luyện.

"Hồ tử huynh đệ, trong mộ huyệt chúng ta cũng đã nói rõ rồi, miếng ngọc bội này ở huyện thành tối đa bán được 70 đại dương, mà người bình thường còn chẳng bán được giá đó đâu.

Chúng tôi bỏ ra 40 đại dương mua lại miếng ngọc này, hai bên sòng phẳng, ông thấy sao?" Ngô Quảng Nguyên nói.

Thời buổi loạn lạc, sức mua của một đồng đại dương vẫn rất cao, ngay cả hàng hóa mà người Miêu trại định bán hàng năm cũng chỉ được khoảng mười mấy đại dương là cùng.

Bây giờ chỉ mới đào được một miếng ngọc bội mà đã có thể chia được 40 đại dương, không ít người đã bắt đầu động lòng.

Diệp Bạch cũng biết giá trị thực sự của miếng ngọc bội này e là không chỉ 70 đại dương, nhưng hiện tại quyền chủ động nằm trong tay Ngô Quảng Nguyên, hắn cũng không tiện mặc cả.

Chương 9

Nếu vì một chút lợi nhỏ mà khiến hai bên nảy sinh hiềm khích làm hắn không xuống được mộ thì đúng là lợi bất cập hại.

Diệp Bạch không nói gì, chú Hồ ở bên cạnh suy tính một hồi rồi gật đầu quyết định thay cho mọi người.

Hai bên thỏa thuận xong giao dịch, không khí cũng trở nên hòa hợp hơn.

Sau đó theo yêu cầu của Diệp Bạch, Ngô Quảng Nguyên đồng ý dẫn hắn xuống mộ, Ngô Tiểu Cẩu đứng bên cạnh cũng gào thét đòi theo để mở mang tầm mắt.

Ngô Quảng Nguyên không từ chối, lần này đưa Ngô Tiểu Cẩu đi trộm mộ chính là muốn rèn luyện cho hắn, dù Ngô Tiểu Cẩu không nói thì ông cũng sẽ chủ động đưa hắn xuống.

Đạo động rất hẹp, thỉnh thoảng lại có đất cát và vụn đá rơi xuống.

Ba người đi khoảng vài phút mới thấy được chủ mộ thất.

Đạo động được mở từ phía trên chủ mộ thất, ba người Diệp Bạch theo dây thừng từ từ đi xuống.

"Tiếc là chủ mộ thất này sụp lở không ít, đặc biệt là các lối thông sang những mộ thất khác đã hoàn toàn bị vùi lấp, nếu không thu hoạch của chúng ta không chỉ có bấy nhiêu." Ngô Quảng Nguyên lộ vẻ tiếc nuối.

Chủ mộ thất là một không gian hình tròn, xung quanh là tám cột đá chống đỡ, ở giữa trên bệ cao đặt một cỗ quan quách đã bị mở tung.

Nhìn bề ngoài thì bên trong sớm đã chẳng còn gì, e là đến thi thể cũng không còn, bởi vì thời nay xác khô trong mộ cũng có giá trị không

nhỏ, chẳng kém gì minh khí.

Nếu biết được thân phận chủ nhân ngôi mộ thì giá xác khô còn tăng gấp bội.

Ngoài ra, trên mặt đất còn rải rác rất nhiều mũi tên nỏ, xem ra trong mộ thất này vẫn còn sót lại không ít cơ quan.

"Tất cả cẩn thận một chút, có lẽ vẫn còn những cơ quan cạm bẫy chưa phát hiện ra." Ngô Quảng Nguyên có chút lo lắng, dặn dò hai người.

Trên các bức tường xung quanh khắc họa bình sinh sự tích của chủ mộ và các bức bích họa.

Bích họa tiếp xúc với không khí thời gian dài nên có vài chỗ đã mờ nhạt không rõ.

Diệp Bạch liếc mắt nhìn qua liền mất hứng thú, trái lại Ngô Tiểu Cẩu lại hưng phấn bò lên tường nghiên cứu.

Hiện tại trên bản đồ hệ thống hiển thị rương bảo tàng đang nằm trong quan quách ở giữa, Diệp Bạch nén nỗi xúc động, chậm rãi bước tới.

Quả nhiên, trong cỗ quan quách trống rỗng xuất hiện một cái rương bảo tàng thất thải nhỏ nhắn xinh xắn.

Diệp Bạch nhận thấy Ngô Quảng Nguyên và Ngô Tiểu Cẩu không hề có phản ứng gì với cái rương này, xem ra chỉ có người sở hữu hệ thống mới nhìn thấy được nó.

Giả vờ nghiên cứu quan quách, Diệp Bạch thuận tay mở rương, một luồng hào quang lóe lên. [Rương Đồng: Thiên phú Xà ngữ giả (Parselmouth), năng lực đặc biệt đến từ thế giới Harry Potter, có thể giao tiếp với loài rắn và nhận được thiện cảm của chúng ở một mức độ nhất định.] "Thiên phú xà ngữ?

Parselmouth!" Diệp Bạch vẻ mặt chấn kinh, không ngờ rương đồng lại mở ra thiên phú xà ngữ.

Phim Harry Potter vốn nổi tiếng khắp nơi, trong thế giới ma pháp đó, những người có thể giao tiếp với rắn đều được gọi là Parselmouth.

Thế giới ma pháp xâm nhập sao?

Diệp Bạch đầy dấu chấm hỏi, rương hệ thống này nằm ngoài dự tính của hắn, dường như nó có thể mở ra vật phẩm từ các thế giới khác.

Một cái rương đồng mà đã mở ra được xà ngữ, vậy thì rương vàng trong Bình Sơn sẽ mở ra được bảo bối gì đây?

Diệp Bạch tràn đầy mong đợi.

Sau khi mở rương, Diệp Bạch theo Ngô Quảng Nguyên lục soát toàn bộ mộ huyệt thêm một lần nữa, chỉ tìm thấy vài đồng tiền cổ.

Tiếc là mấy đồng tiền này là loại phổ thông, không đáng tiền, Diệp Bạch nhìn vài cái liền mất hứng.

Nhìn Ngô Quảng Nguyên và Ngô Tiểu Cẩu vẫn đang bận rộn trong mộ, Diệp Bạch lắc đầu, hắn hiện tại chỉ muốn sớm ra khỏi mộ, tìm một con rắn để thử nghiệm năng lực xà ngữ của mình.

Lần đầu tiên xuống mộ, Ngô Tiểu Cẩu nhìn thấy những bức bích họa trong mộ như thể khám phá ra lục địa mới, những sự tích của chủ mộ được miêu tả trong bích họa chẳng khác nào những bức xuân cung đồ khó tả, khiến người ta tâm thần hướng tới.

"Thú vị quá, lão vợ của chủ mộ này nhiều thật, tiểu gia ta sau này cũng phải làm như vậy." Sau khi xem hết bích họa, Ngô Tiểu Cẩu mới phát hiện Diệp Bạch bên cạnh đã chạy đi đâu mất, hắn nghiêng đầu thắc mắc: "Tiểu Bạch ca đâu rồi?" Chủ mộ thất tối tăm trống rỗng,

dường như ngay cả cha hắn cũng không biết đi đâu.

Một luồng gió lạnh thổi qua, Ngô Tiểu Cẩu rùng mình một cái thật mạnh.

"Cha ơi!!" Tiếng gào thét xé lòng vang vọng trong mộ thất.

"Mày ở đâu đó?" "Làm gì mà gào thảm thiết như đưa đám vậy!" Ngô Quảng Nguyên bị giật mình, quát lên, rồi từ trong quan tài bò ra.

"Cha, sao cha lại bò vào trong quan tài vậy?

Có phải bên trong có bảo bối gì không?" "Chỉ biết có bảo bối thôi, còn kêu gào như vậy nữa là ta bẻ gãy chân mày đấy." Ngô Quảng Nguyên đầy vẻ giận dữ, ông phát hiện bên trong quan tài có điêu khắc một số hoa văn, đang định quan sát kỹ thì tiếng hét vừa rồi suýt chút nữa làm ông đứng tim.

"Vâng." Ngô Tiểu Cẩu vẻ mặt vô tội, hậm hực nói.

"Tiểu Bạch ca đâu rồi cha?" "Diệp tiểu huynh đệ nói ở đây ngột ngạt quá, ra ngoài hít thở không khí rồi." Ngô Quảng Nguyên đáp.

"Hít thở không khí?

Được thôi, nhưng mà tại sao cha lại gọi Tiểu Bạch ca là huynh đệ, vậy con thành cái gì?" Nghe cách xưng hô của Ngô Quảng Nguyên, Ngô Tiểu Cẩu bĩu môi, có chút bất mãn.

"Cút đi!

Lão tử thích gọi sao thì gọi, mày quản lão tử chắc?" Ngô Quảng Nguyên trợn mắt, quát.

Nghe Ngô Quảng Nguyên mắng, Ngô Tiểu Cẩu lầm bầm: "Hơi tí là lão tử lão tử mắng người, cũng chẳng biết học ai, con về nhà nhất định sẽ bảo với mẹ." "Thằng ranh kia mày lầm bầm cái gì đó?" Nghe thấy tiếng động, Ngô Quảng Nguyên quay đầu lại.

“Không... không có gì, con bảo dưới này ngột ngạt quá, con muốn về rồi.” Ngô Tiểu Cẩu đi tới cửa đạo động, nắm lấy dây thừng định bò lên.

“Chờ đã, Tam nhi, mày nói cho cha nghe, làm sao mày tìm thấy cái đạo động này?” Ngô Quảng Nguyên gọi Ngô Tiểu Cẩu lại, ông cảm thấy việc phát hiện ra đạo động này thực sự quá tình cờ, trong lòng luôn hoài nghi.

Hiện tại không có Diệp Bạch ở đây, chính là lúc để hỏi cho rõ ràng.

“Thì Tiểu Bạch ca nói bên này có sóc, con và Đại Hoàng chạy qua đây thì thấy đạo động này thôi.” Ngô Tiểu Cẩu thành thực đáp, dường như nghĩ ra điều gì, hắn lại nói tiếp: “Cha, cha không phải đang nghi ngờ Tiểu Bạch ca chứ?” “Cha mày bôn ba nam bắc nửa đời người, nhìn người không sai đâu, vị Diệp tiểu huynh đệ này không phải người bình thường.

Lúc nãy ở bên trên thì hăng hái đòi xuống xem mộ huyệt thế nào, kết quả nhìn vài cái đã đòi bò lên.” “Sáng nay lúc bàn bạc với người Miêu trại về chuyện xuống mộ, Diệp tiểu huynh đệ cũng có ý thức dẫn dắt, cha đoán chừng cậu ta chắc hẳn là người trong nghề.” “Tiểu Bạch ca cũng là tặc trộm mộ sao?” Ngô Tiểu Cẩu kinh ngạc, nhỏ giọng thốt lên.

“Thằng ranh này kêu quái gì thế?

Lão cha nói cho mày biết nhiều như vậy là để mày làm việc gì cũng phải để tâm một chút, đừng có ngốc nghếch mà tin người khác.” “Dù cho việc phát hiện đạo động này đúng là tình cờ, thì Diệp tiểu huynh đệ cũng không phải người đơn giản, mày lo mà học hỏi đi.” Ngô Quảng Nguyên nói với giọng đầy tâm huyết.

Ngô Tiểu Cẩu mơ màng gật đầu, nắm dây thừng từ từ bò lên.

Ra khỏi đạo động, Đại Hoàng đang đợi bên cạnh lập tức xông tới, hưng phấn liếm mặt Ngô Tiểu Cẩu.

"Ái chà, được rồi Đại Hoàng." Ngô Tiểu Cẩu vỗ về Đại Hoàng, gạt cái lưỡi của nó ra, nhìn quanh một vòng không thấy bóng dáng Diệp Bạch, liền hỏi: "Đại Hoàng, Tiểu Bạch ca đâu rồi?" "Gâu!

Chương 10

Gâu!" Đại Hoàng sủa về một hướng, rồi dẫn đầu chạy đi, Ngô Tiểu Cẩu lạch bạch chạy theo sau.

Nghe thấy tiếng chó sủa từ đằng xa, Diệp Bạch biết chắc Ngô Tiểu Cẩu đã lên rồi.

Nhưng lúc này, hắn đang đối đầu kịch liệt với một con rắn đầu tam giác màu nâu, không thể phân tâm.

Chỉ thấy con rắn đầu tam giác này cuộn tròn nửa thân dưới, đầu rắn ngẩng cao, bộ dạng như thể 'ngươi mà bước tới là ta cắn'.

"Xì xì xì!" "Xì xì xì!" Diệp Bạch trầm giọng, phát ra những tiếng xì xì của loài rắn.

"Xì xì. (Chúng ta là bạn tốt.)" "Xì xì xì! (Cút!)" Con rắn độc thè lưỡi.

"Xì xì. (Ta là cha ngươi!)" "Xì xì xì! (Cút!)" Con rắn độc nhe nanh.

"Mẹ nó ngươi không nghe hiểu tiếng rắn à?" Thấy con rắn độc này càng lúc càng lộ rõ ý định tấn công, Diệp Bạch không khỏi lùi lại vài bước.

Cái xà ngữ này xem ra có chút vô dụng, tuy Diệp Bạch có thể nghe hiểu ngôn ngữ và cảm xúc của loài rắn, đồng thời dùng xà ngữ để giao tiếp, nhưng nếu con rắn đối diện có trí thông minh quá thấp thì rất khó hiểu được ý của hắn.

"Có lẽ là một con rắn độc hoang dã, bẩm sinh đã có địch ý với con người, cộng thêm thể hình mình to lớn, giống như một kẻ xâm phạm lãnh thổ nên nó mới thủ thế tấn công." Diệp Bạch suy đoán.

"Tiểu Bạch ca, huynh đang làm gì vậy?" Lúc này, Ngô Tiểu Cẩu

cùng Đại Hoàng chạy tới.

Con rắn độc ngoẹo cổ thấy "đối phương" đông người, liền nhanh chóng chui vào bụi cỏ trong rừng biến mất.

Thấy vật thí nghiệm chạy mất, Diệp Bạch cũng bỏ ý định tiếp tục thử nghiệm, "Không có gì, chỉ là một con rắn độc định tấn công huynh, bị huynh dọa chạy mất rồi." "Ồ." Ngô Tiểu Cẩu ngây ngô đáp một tiếng, nhưng cảnh tượng Diệp Bạch phát ra tiếng xì xì lúc nãy hắn đã thấy rõ, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi.

Sau khi thử nghiệm năng lực xà ngữ, Diệp Bạch không khỏi cảm thấy thất vọng, chuyện này khác xa so với dự tính của hắn.

Xà ngữ khi giao tiếp tuy có thể nhận được một chút thiện cảm của loài rắn, nhưng nếu đối mặt với loài rắn mang địch ý thì chút thiện cảm đó căn bản không có tác dụng, lúc cần tấn công chúng vẫn sẽ tấn công.

Thứ hai, loài rắn trí tuệ thấp kém chỉ có thể biểu đạt những cảm xúc đơn giản, đối mặt với xà ngữ phức tạp, chúng cũng không thể hiểu được, điều này khiến giấc mơ ngự trị bầy rắn của Diệp Bạch trực tiếp tan vỡ.

Điều may mắn duy nhất là trong thế giới đạo mộ tổng hợp này, ở không ít đại mộ đều có sinh vật thuộc loài rắn: hắc xà bướu thịt ở Tinh Tuyệt thành, Chúc Cửu Âm trên Tần Lĩnh Thần Thụ, đại thanh xà ở Trùng Cốc.

Khi đối mặt với những quái xà này, sở hữu xà ngữ Diệp Bạch không dám nói có thể bảo mạng, nhưng cũng tăng thêm vài phần khả năng sinh tồn, nếu may mắn thuần phục được một hai con thì Diệp Bạch có thể đi ngang trong không ít mộ huyệt rồi.

Sau khi ba người Diệp Bạch quay lại, chú Hồ lại dẫn thêm vài

người lục soát chủ mộ thất thêm một lần nữa, sợ bỏ sót bảo bối nào đó giấu trong đất cát.

Tiếc là không có kết quả gì.

Lúc giữa trưa, không khí nóng bức, mặt trời đỏ rực thiêu rọi khiến rừng tùng xung quanh héo rũ.

Lúc này không thích hợp để lên đường, hai nhóm người liền tìm một chỗ bóng râm ngồi bệt xuống đất ăn cơm nghỉ ngơi bổ sung thể lực.

Diệp Bạch cũng nhân cơ hội hỏi Ngô Quảng Nguyên về tình hình của Tá Lĩnh.

"Ở địa giới Hồ Nam, thế lực Tá Lĩnh là lớn nhất, trong đó Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu lại càng là nhân trung long phượng.

Người này cũng là Tổng bả đầu của 'Thường Thắng Sơn', đứng đầu quần đạo thiên hạ.

Theo tôi được biết, Trần Ngọc Lâu xuất thân từ vọng tộc ở Tương Âm, là đời thứ ba của thế gia trộm mộ đảm nhiệm chức đạo khôi." Ngô Quảng Nguyên chậm rãi kể những gì mình biết.

"Thế gia trộm mộ?" Diệp Bạch có chút thắc mắc.

Thấy vẻ mặt của Diệp Bạch không giống như giả vờ, dường như thực sự không biết, Ngô Quảng Nguyên lại kiên nhẫn giải thích: "Thế gia trộm mộ là danh hiệu do người trong nghề chúng tôi đặt cho, những thế gia này phần lớn đều sở hữu các loại tuyệt kỹ trộm mộ và những bí mật về mộ huyệt mà người thường khó lòng biết được, vì vậy mới được gọi là thế gia trộm mộ." "Nói về năm đó khi Trần Ngọc Lâu chưa đảm nhiệm chức Tổng bả đầu Tá Lĩnh, Tổng bả đầu khi đó là cha của hắn - Trần Mạc Văn.

Người này từ nhỏ đã đắc được chân truyền tuyệt kỹ trộm mộ của

Trần gia, mỗi lần xuống mộ đều có thu hoạch, lâu dần ở Hồ Nam đã tạo dựng được danh tiếng lẫy lừng." "Sau này người này gia nhập Tá Lĩnh, đoạt được vị trí Tá Lĩnh khôi thủ, kết hợp thế lực của Trần gia và Tá Lĩnh lại với nhau, nhờ vậy mới có mười vạn đồ chúng Tá Lĩnh như ngày nay." "Trần Mạc Văn?" Diệp Bạch thầm kinh ngạc, cha của Trần Ngọc Lâu - Trần lão gia tử đúng là có xuất hiện trong cốt truyện, chỉ là tác giả không tốn nhiều bút mực miêu tả, ngay cả tên cũng không nhắc tới, giờ xem ra Trần Ngọc Lâu cũng là nhờ có cơ nghiệp tổ tiên để lại mới phát triển được như hiện nay.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, mọi người liền vội vàng lên đường.

Theo ước tính của chú Hồ, nếu đi nhanh thì có thể đến được huyện thành trước khi mặt trời lặn.

Huyện thành này tên là Vĩnh Thuận, tuy là một huyện nhỏ nhưng dân số cũng lên đến mười vạn người, phần lớn người Miêu và người Hán ở vùng lân cận đều đến đây tập trung giao dịch.

Còn tổng bộ Tá Lĩnh thì nằm ở huyện Vĩnh Châu, cách đây hàng trăm cây số, cần phải đi xuyên qua nửa tỉnh Hồ Nam mới tới được, điều này cũng khiến Diệp Bạch dập tắt ý định một mình đi tìm Trần Ngọc Lâu ở Tá Lĩnh.

Trên đường đi, Diệp Bạch lại thỉnh giáo Ngô Quảng Nguyên rất nhiều vấn đề, Ngô Quảng Nguyên cũng kiên nhẫn giải đáp.

Đến đây, Diệp Bạch cũng coi như có một nhận thức khái quát về thời đại này.

Thế lực nước ngoài đang âm mưu quỷ kế, hỗn loạn vô cùng, thế lực trong nước cũng vậy, các quân phiệt lớn nhỏ chia cắt địa bàn hỗn chiến, cuộc sống của người dân khổ không sao kể xiết.

Chỉ riêng địa giới Hồ Nam đã có bảy tám quân phiệt, Diệp Bạch

cũng nghe thấy cái tên quen thuộc La Lão Oai trong lời kể của Ngô Quảng Nguyên.

Ngô Quảng Nguyên nói, người này và Trần Ngọc Lâu có quan hệ mật thiết, phần lớn tiền bạc duy trì quân đội của hắn đều do Trần Ngọc Lâu cung cấp, thế lực của hai người một đen một trắng, ở địa giới Hồ Nam coi như không ai dám đụng đến, danh tiếng lẫy lừng.

Khi gần đến huyện thành, trời đã hoàn toàn tối sầm lại, không khí áp bức, dường như sắp có một trận mưa bão ập đến.

Mọi người không khỏi cảm thấy may mắn, đẩy con lừa duy nhất của Miêu trại kéo xe hàng, vội vã chạy về phía trước.

Sau khi vào huyện thành, Ngô Quảng Nguyên một mình mang ngọc bội đi mất, lúc xuất hiện lại thì trên người có thêm một cái bọc, bên trong chứa đầy những đồng đại dương bạc sáng choang.

Ngô Quảng Nguyên lộ hàm răng trắng ởn cười nói: "Hồ tử huynh đệ, dạo này giá thị trường không tệ, ngọc bội bán được 100 đại dương, theo như đã nói ban đầu chia năm năm, cộng thêm ơn cứu mạng của ông đối với Tiểu Cẩu, chúng tôi chỉ lấy 40 đại dương, còn lại đưa hết cho các ông." Người của Miêu trại có chút mừng rỡ ngoài ý muốn, số tiền này so với 40 đại dương thỏa thuận ban đầu còn nhiều hơn 20 đại dương.

Số tiền này chắc chắn có thể mua thêm không ít vật tư cho mọi người trong trại sử dụng.

Chú Hồ cũng không từ chối, đường hoàng nhận lấy số đại dương, còn lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Tiền bạc sòng phẳng, hai nhóm người từ đó chia tay, nhóm Ngô Quảng Nguyên chuẩn bị quay về Trường Sa, trước khi đi Ngô Tiểu Cẩu dường như vẫn còn chút luyến tiếc.

“Hồ tử huynh, Diệp tiểu huynh đệ, các vị huynh đệ, đường về Trường Sa xa xôi, chúng tôi không thể nán lại lâu, nếu có việc gì đến Trường Sa cứ tìm tôi, anh em tôi nhất định sẽ quét dọn giường chiếu đón tiếp.” Nói vài câu khách sáo và để lại địa chỉ ở Trường Sa, nhóm người liền rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Ngô Quảng Nguyên và Ngô Tiểu Cẩu, Diệp Bạch cũng không nói gì nhiều, hắn mơ hồ nhớ trong Đạo Mộ Bút Ký có nhắc tới, ba thế hệ thổ phu tử Ngô gia khai quật mộ Huyết Thi ở Trường Sa bị thương vong thảm trọng, dường như chỉ có mình Ngô Tiểu Cẩu sống sót, từ đó Ngô gia suy sụp.

Mãi cho đến khi Ngô Tiểu Cẩu trưởng đầu, trở thành Ngô Lão Cẩu mưu sâu kế hiểm, thành lập nên Ngô gia thuộc Bình Tam Môn trong Cửu Môn, tình hình mới khá khẩm hơn.

Tiếc là hắn cũng không biết mộ Huyết Thi chính xác nằm ở đâu tại Trường Sa, thời gian xảy ra cũng không rõ lắm, chỉ nhớ Ngô Tiểu Cẩu lúc đó tuổi còn nhỏ, có lẽ chính là trong một hai năm này.

Như vậy, hắn cũng không thể trực tiếp cảnh báo Ngô Tiểu Cẩu và Ngô Quảng Nguyên, chỉ có thể ẩn ý nhắc nhở rằng nếu đào thấy đất đỏ thì cần phải cẩn thận, chỉ hy vọng cánh bướm của hắn có thể làm thay đổi vận mệnh, hóa hiểm thành lành.

Còn nhóm người Miêu trại sau khi nghỉ ngơi một đêm tại một khách sạn nhỏ rẻ tiền, chú Hồ liền sắp xếp mọi người chia nhau đi thu mua nhu yếu phẩm cho Miêu trại.

Diệp Bạch không được phân phối nhiệm vụ thu mua, hắn thay bộ quần áo người Miêu ra, rồi dắt theo mấy món đồ đồng thu thập được từ Miêu trại, chuẩn bị đến phố đồ cổ cầu may.

Chương 11

Hai bên đường dân tị nạn rách rưới rất nhiều, phần lớn nằm hai bên đường ăn xin, Diệp Bạch thở dài, bất lực trước thời đại này.

Hỏi thăm vài người, hắn mới tìm được nơi mua bán đồ cổ.

Đập vào mắt là các lầu gác lợp ngói xanh khá quy mô, hai bên đại môn là tượng tỳ hưu đá chiêu tài, trên biển cửa viết "Trân Bảo Lâu!".

Tuy tên gọi đơn giản nhưng bối cảnh của Trân Bảo Lâu này không hề đơn giản, theo lời Ngô Quảng Nguyên, ông chủ của Trân Bảo Lâu là một nhân vật lớn có tiếng ở Trường Sa.

Nhân vật lớn này nắm giữ nhiều kênh mua bán cổ vật ở địa giới Hồ Nam, ngay cả Tá Lĩnh của Trần gia cũng có mối quan hệ chằng chịt với vị này.

Khi Diệp Bạch hỏi kỹ hơn, Ngô Quảng Nguyên lại có vẻ e dè, hậm hực im lặng.

Lục lại thông tin về Cửu Môn trong đầu, Diệp Bạch cũng không đoán ra vị nhân vật lớn này là ai, chỉ có thể cảm thán thế giới đạo mộ này nước quá sâu, ký ức từ kiếp trước mang lại cũng chỉ có thể dùng để tham khảo.

Nếu thực sự dựa vào ký ức tiên tri mà đâm sầm vào thế giới này thì chắc chắn sẽ sứt đầu mẻ trán.

"Thấp giọng mà phát triển!" Tự nhủ với mình hai câu, Diệp Bạch thu lại tâm trí, bắt đầu quan sát trang trí trong điếm.

Không gian trong điếm không lớn nhưng trang trí khá xa hoa, sát tường là các tủ đứng bằng gỗ đỏ chạm rỗng, bày biện vài món đồ sứ và ngọc bích trông rất tinh xảo, ở giữa là một cái bàn khách làm từ

gốc cây cổ thụ, trông như để tiếp khách, trên các bức tường xung quanh còn treo không ít thư pháp và tranh vẽ.

"Tiểu huynh đệ trông lạ mặt quá, đến đây là có món đồ nào muốn bán sao?" Chắc là nghe thấy tiếng động, một người trung niên diện mạo hiền hòa từ tầng hai đi xuống, nhìn cách ăn mặc chắc là chưởng quỹ của điếm.

"Tôi đi dạo xem chút thôi." Diệp Bạch cười ý tứ, rồi hướng mắt về phía đồ sứ trên tủ như đang chăm chú quan sát.

Thấy Diệp Bạch không giống người thường, chưởng quỹ không nói gì thêm mà chỉ cười bảo: "Vậy mời cậu cứ tự nhiên." Tiếp đó liền sai hỏa kế bưng một ấm trà lên đãi khách.

Diệp Bạch cũng không vội, thong thả dạo xem hết các món đồ trong điếm, cho đến khi uống hết chén trà mới lôi từ trong ngực ra một món đồ đồng.

"Mời chưởng quỹ xem hộ món này." Chưởng quỹ hai tay đón lấy, sau khi ngắm nghía kỹ lưỡng hồi lâu mới thong thả nói: "Đồ không tệ, tiểu hữu có tiện nói qua về lai lịch món này không?" "Đồ gia truyền ạ." Diệp Bạch mím môi.

Nghe câu trả lời của Diệp Bạch, chưởng quỹ cười nói: "Xem ra tổ tiên tiểu hữu cũng là nhân vật có lai lịch, đã không phải là đồ lai lịch bất minh thì Trân Bảo Các chúng tôi đương nhiên sẽ thu.

Có điều dạo này tình hình không tốt, tiểu hữu chắc cũng rõ." "Ông có thể trả bao nhiêu?" Diệp Bạch đi thẳng vào vấn đề.

"Năm mươi đại dương!" Diệp Bạch im lặng không nói, trong lòng bắt đầu tính toán.

Trước đó ở Miêu trại hắn thu được sáu món đồ đồng cổ, phần lớn đều tương đương với món này, chắc hẳn giá mỗi món không chênh

lệch bao nhiêu.

Theo mức giá này, tính ra sáu món đồ đồng có thể bán được 300 đại dương, ở thời đại này cũng coi như một khoản tiền lớn.

Tuy nhiên, nếu dùng số tiền này để mời bác sĩ Tây chữa bệnh cho con trai của dược nông thì e là muối bỏ bể, chỉ đủ tiền lẻ.

Thấy Diệp Bạch cau mày, chưởng quỹ còn tưởng hắn không hài lòng với mức giá, liền hỏi tiếp: "Tiểu hữu xưng hô thế nào?" "Diệp Bạch!" Chưởng quỹ suy đi tính lại cũng không nhớ ra ở địa giới Hồ Nam có gia tộc họ Diệp nào có tiếng tăm.

Không có bối cảnh thì dễ làm việc rồi.

"Tôi cũng không giấu gì Diệp tiểu hữu, nếu là trước kia thì giá này hơi thấp, nhưng dạo này vật giá leo thang dữ dội, cổ vật tốt đến mấy cũng không thể mang ra ăn được, chúng tôi có thu vào cũng không bán được giá cao.

Năm mươi đồng đại dương đã là mức giới hạn tôi có thể đưa ra rồi, nếu không vài ngày nữa e là chẳng bán được giá này đâu." Chưởng quỹ vẻ mặt như thể không sợ không mua được.

Diệp Bạch mỉm cười: "Chưởng quỹ quý tính là gì ạ?" "Miễn quý tính Lỗ, trong nhà xếp thứ mười ba." Chưởng quỹ bưng chén trà, cười hì hì nói.

Diệp Bạch chắp tay: "Hóa ra ngài chính là Thập Tam gia.

Hôm qua Ngô Quảng Nguyên nói với tôi, nếu có đồ cần bán thì cứ tìm Thập Tam gia của Trân Bảo Các, nói là ở đây giá cả công đạo, bối cảnh thâm hậu, cũng không bao giờ ỷ lớn hiếp khách." "Là lão Ngô giới thiệu cậu đến sao?" Chưởng quỹ có chút bất ngờ, đánh giá lại Diệp Bạch một phen rồi đứng dậy khỏi ghế: "Đã là bạn cũ giới thiệu thì chắc hẳn là người trong nghề, tôi cũng mở lòng nói thẳng vậy."

“Món đồ đồng này của cậu hoa văn rõ nét, chạm khắc tinh xảo, nhìn niên đại và công nghệ chắc là đồ của quý tộc đời Nguyên.

Tiếc là bảo quản không tốt, nhiều chỗ đã rỉ sét lốm đốm, coi như bảo vật bị vùi lấp.

Ban đầu có lẽ trị giá một trăm đại dương, hiện tại phải giảm đi ba bốn phần.” “Nể mặt lão Ngô, trả cậu sáu mươi đại dương.” Diệp Bạch mỉm cười, hóa ra cái mặt của Ngô Quảng Nguyên chỉ đáng giá mười đại dương, nhưng hắn cũng nghe ra được ý tứ, giá này vẫn còn chỗ để ép.

Chưởng quỹ lại nhìn trời bên ngoài, đột nhiên nói: “Diệp tiểu hữu nếu đồng ý thì chúng ta giao dịch với giá sáu mươi đại dương, nếu không thành cũng không sao, mua bán không được thì tình nghĩa vẫn còn, trà ở đây cho cậu uống đủ.” Nghe lời nói có ý đuổi khách này, Diệp Bạch gật đầu, uống cạn chén trà, quả quyết nói: “Đã là Thập Tam thúc có việc gấp thì tôi cũng không nói nhảm nữa, sáu mươi đại dương.” Giao dịch hoàn tất, tiền trao cháo múc.

Cất kỹ số đại dương vào người, thấy vẻ ngoài không có gì bất thường, Diệp Bạch mới thong thả bước ra khỏi Trân Bảo Các.

Ban đầu còn định từ Trân Bảo Các này dò hỏi tin tức xem có thể tiếp xúc với người Tá Lĩnh không, chỉ là mình một không thân phận hai không bối cảnh, bài tẩy bị lộ hết, người khác khó tránh khỏi khinh thường mình.

Cứ ngỡ mượn mặt Ngô Quảng Nguyên sẽ suôn sẻ hơn, không ngờ cái mặt đó cũng chẳng đáng tiền, có dịp gặp lại nhất định phải nói cho ra lẽ.

Nghĩ đến đây, Diệp Bạch khẽ thở dài, rồi bước đi nhanh nhẹn, mau chóng rời khỏi nơi này.

Nhìn theo bóng Diệp Bạch, hỏa kế tiến lại gần chưởng quỹ nhỏ giọng hỏi: "Thập Tam gia, có cần phái người đi theo không ạ?" Chưởng quỹ Thập Tam lắc đầu: "Thôi bỏ đi, Đại tiểu thư sắp đến kiểm toán rồi, xem thời gian chắc là buổi chiều sẽ tới, tốt nhất đừng sinh sự.

Đúng rồi, mấy quyển sổ sách tôi bảo chuẩn bị đã xong hết chưa?

Nếu có sai sót gì thì cậu tự biết hậu quả đấy." "Dạ theo lời ngài dặn, đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, tuyệt đối không dám để xảy ra nửa phân sai sót." "Vậy thì tốt, con bé đó không phải là chủ dễ đối phó đâu, mấy ngày này liệu mà an phận chút." Sau khi rời khỏi Trân Bảo Các, Diệp Bạch thấy ngõ ngách là chui vào, đi vòng vèo mấy bận, xác định sau lưng không có ai theo dõi mới thở phào nhẹ nhõm.

Định bụng đi tìm nhóm chú Hồ ngay nhưng cảm thấy bụng dạ cồn cào, sáng nay chỉ ăn vài miếng lương khô đơn giản, giờ đã đói không chịu nổi.

Tìm một quán mì, gọi một bát mì thịt kho sở trường của quán, bên trong cho không ít miếng thịt kho lớn, Diệp Bạch ăn đến sướng miệng, lúc thanh toán hết 5 đồng tiền.

Hệ thống tiền tệ thời này khá hỗn loạn nhưng vẫn lấy hệ thống tiền tệ do chính phủ Bắc Dương phát hành làm chủ.

Một đồng đại dương được gọi là một viên, tương đương với ba trăm đồng tiền, nghĩa là tiêu một đồng đại dương có thể ăn được 60 lần.

Sáu mươi đồng đại dương trong túi Diệp Bạch nếu tính theo sức mua đời sau cũng xấp xỉ mười vạn nhân dân tệ, đúng là một khoản tiền lớn.

Nghĩ đến việc trên người còn năm món đồ đồng nữa, Diệp Bạch

cảm thấy yên tâm hẳn, dù ở thời đại nào thì tiền bạc cũng là thứ không thể thiếu.

Tiếc là dù có tiền cũng chưa chắc tìm được bác sĩ Tây chữa bệnh cho con trai Mộc Kiệt Hùng Tạp, lời hứa ban đầu xem ra giờ sắp bị vạch mặt rồi.

Người Tây ở thời đại này vốn hiếm gặp, phần lớn tập trung ở vùng duyên hải, ở địa giới Hồ Nam này thực sự không có mấy người, huống chi là một bác sĩ Tây am hiểu tâm lý học.

May mà bệnh của con trai Mộc Kiệt Hùng Tạp không phải chứng cấp tính, Diệp Bạch suy tính chỉ có thể sau này tìm cách khác.

Rời khỏi quán mì, mặt trời đỏ rực đã treo cao, không khí oi bức bên đường khiến không ít người mồ hôi nhễ nhại, trận mưa lớn hôm qua dường như chẳng có tác dụng gì.

Diệp Bạch tìm thấy chú Hồ sau đó nửa canh giờ, chỉ thấy mình chú Hồ đang ngồi dưới lán cỏ đơn sơ bán loại cao đuổi côn trùng đặc chế của Miêu trại, bên cạnh còn chất đống nửa xe da thú.

Thời tiết nóng nực, da thú bốc lên mùi kỳ quái, trông có vẻ không dễ bán.

Thấy Diệp Bạch đến, chú Hồ liền giao sạp hàng cho hắn.

"Tiểu Bạch, sạp hàng giao cho cháu đấy.

Lão Hứa bọn họ đi mua sắm nửa ngày rồi chẳng thấy về, lần này mua số lượng lớn, chú phải qua đó xem sao kẻo bị lừa." Không còn cách nào, Diệp Bạch đành phải đồng ý.

Kiểm tra qua, cao đuổi côn trùng còn hơn mười lọ, da thú còn khoảng mười mấy tấm, đều là da lợn rừng và da cáo không đáng tiền, chất đống lộn xộn.

“Đúng là không có đầu óc kinh doanh, bày biện xấu thế này ai thèm mua.” Diệp Bạch thở dài, rồi sắp xếp lại cao và da thú một lượt, xếp chồng ngay ngắn trông đẹp mắt hơn nhiều.

Hắn lại lấy một phiến đá xanh, viết lên mặt đất trước sạp: “Cao đuổi côn trùng đặc chế Miêu trại, khắc tinh của muỗi mòng độc trùng, mang lại cho bạn một mùa hè mát mẻ.

Chương 12

Mua ngay tặng kèm da thú quý hiếm phiên bản giới hạn, số lượng có hạn, ai đến trước được trước!" Loại khẩu hiệu này chắc hẳn là độc nhất vô nhị ở thời đại này rồi!

Làm xong việc, Diệp Bạch khá tự tin tìm một chỗ râm mát, nằm khểnh thư giãn.

Cứ ngỡ sẽ sớm có khách ghé thăm, nhưng đợi mãi chẳng thấy ai.

Trong không gian oi bức, hắn không khỏi có chút buồn ngủ.

"Loại cao này thực sự hiệu nghiệm như lời giới thiệu sao?

Độc trùng nào cũng đuổi được à?" Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Diệp Bạch.

Ngẩng đầu nhìn lên, một hàm răng trắng đều tăm tắp đập vào mắt, hóa ra là một thiếu nữ mặc đồ giản dị, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, làn da trắng như tuyết.

Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên Diệp Bạch thấy một cô gái tuyệt mỹ như vậy.

"Này, tôi đang hỏi cậu đấy!" "À phải.

Gần như vậy, muỗi mòng độc trùng đều đuổi được hết.

Hiện tại mua còn được tặng da thú quý hiếm, số lượng có hạn." Thiếu nữ nhìn sang đống da thú "quý hiếm" mà Diệp Bạch chỉ, bất giác nhăn cái mũi nhỏ.

Cô mở một lọ cao, ngửi thấy mùi cỏ thơm đặc trưng liền nảy sinh thiện cảm.

"Một lọ bao nhiêu tiền?" Diệp Bạch nở nụ cười, nhìn ra sau lưng

cô gái, ồ, còn dẫn theo vài vệ sĩ, khách hàng lớn đây rồi!

Nhìn kỹ lại, một trong số đó chính là hỏa kế của Trân Bảo Các.

Tên này cũng nhận ra Diệp Bạch, đang vênh váo trợn mắt nhìn hắn.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Hóa ra thằng nhóc này chỉ là đứa bán cao dạo, lúc nãy ở trong điếm còn bày đặt giả bộ đại gia.

Thấy kẻ này lộ vẻ không thiện chí, Diệp Bạch vốn đã có ấn tượng không tốt với Trân Bảo Các nên liền nảy ra một kế.

"Cao này giá không đắt, nhưng tôi bán hàng có chọn người, người lai lịch bất minh không bán!

Kẻ ác độc không bán!

Kẻ chó mắt coi thường người không bán!

Cô còn muốn mua không?" Nghe thấy phiền phức như vậy, thiếu nữ cau mày nhưng vì thích loại cao này nên không muốn bỏ lỡ.

"Tôi là người Trường Sa, thân phận trong sạch, cũng chưa từng làm ác, càng không bao giờ coi thường người khác.

Cao này có thể bán cho tôi được rồi chứ?" Trường Sa, là ông chủ của Trân Bảo Các sao?

Diệp Bạch nhớ Ngô Quảng Nguyên từng nói thế lực đứng sau Trân Bảo Các đến từ Trường Sa, thiếu nữ này trông thân phận không thấp, chắc hẳn là người thân trực hệ của vị nhân vật lớn kia.

"Bán cho cô đương nhiên không thành vấn đề, nhưng người đứng sau lưng cô là ai?" Diệp Bạch chỉ vào tên hỏa kế Trân Bảo Các.

"Người này là hỏa kế trong điếm của tôi, sao vậy, anh ta có vấn đề gì à?" Thiếu nữ không hiểu hỏi.

“Hóa ra là hỏa kế của Trân Bảo Các, hèn gì tôi thấy quen mặt thế.

Sáng nay tôi có bán một món cổ vật ở Trân Bảo Các, họ trả tôi sáu mươi đại dương, tên hỏa kế này lúc đó còn cung kính lắm.” “Thế mà khi đến sạp của tôi, thấy tôi chỉ là đứa bán da thú bán cao, gã này liền dùng đôi mắt to như trứng trâu trợn nhìn tôi suốt cả buổi, cô nói xem đây có phải là chó mắt coi thường người không?” Diệp Bạch khẽ cười.

Chưa kịp để thiếu nữ phản ứng, tên hỏa kế đứng sau lập tức nói: “Đại tiểu thư, cô đừng nghe thằng nhóc này nói bậy, tôi đứng ngay sau lưng cô, có nói gì đâu, cũng chẳng làm gì cả.” Thiếu nữ không thèm để ý đến hỏa kế, trái lại rất hứng thú với món cổ vật mà Diệp Bạch nhắc tới: “Cậu nói sáng nay cậu bán một món cổ vật ở Trân Bảo Lâu được sáu mươi đại dương, có thể mô tả cho tôi xem món đó thế nào không?” Diệp Bạch có chút bất ngờ nhưng vẫn mô tả lại hình dáng món đồ đồng đó.

“Phù bài tròn đầu hổ văn Bát Tư Ba, chắc hẳn là món đồ độc nhất vô nhị đời Nguyên, sáu mươi đại dương, hớ rồi.” Thiếu nữ nói xong, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm tên hỏa kế Trân Bảo Các: “Cậu cũng là người làm lâu năm trong nhà, quy củ trong nhà chắc cậu không lạ gì.

Xem ra tôi phải kiểm tra lại sổ sách của các người cho kỹ, hy vọng Thập Tam thúc không làm tôi thất vọng.” Tiếp đó, cô lại nhìn sang Diệp Bạch: “Mục đích của cậu chắc cũng đạt được rồi, số tiền chênh lệch của phù bài tôi sẽ bù cho cậu, hỏa kế tôi cũng sẽ xử phạt theo gia quy, cao này có thể bán cho tôi chưa?” Thấy tâm tư của mình bị nhìn thấu, Diệp Bạch chẳng hề bận tâm, cười nói: “Đương nhiên, 50 đồng tiền một lọ.” “Được, tôi lấy hết!” Thiếu nữ ném xuống một tờ ngân phiếu trị giá năm mươi đại dương, sau khi thu dọn cao xong liền dẫn theo người vội vã quay về hướng Trân Bảo Các.

“Này, da thú của cô chưa lấy kìa!” Diệp Bạch hét lớn.

Thiếu nữ vẫy vẫy bàn tay trắng nõn: “Tặng cậu đấy!” Trăng thanh sao thưa, cho đến khi đêm đã tối hẳn, Diệp Bạch cũng không đợi được khách hàng thứ hai.

Lúc này, mọi người ở Miêu trại cũng khệ nệ bê vác bao lớn bao nhỏ vật tư trở về.

“Thu dọn đồ đạc đi, nửa đêm chúng ta sẽ xuất phát lên đường.” Chú Hồ nói.

“Sao vội thế ạ, chúng ta mới đến được một ngày, còn chưa được nghỉ ngơi tử tế nữa.” “Đúng đấy, cực khổ lắm mới đến đây một lần, hay là mua thêm ít đồ mang về đi.” Chú Hồ lắc đầu: “Lần này chúng ta mua quá nhiều đồ, thế đạo lại loạn, biết đâu đã bị kẻ nào đó nhắm tới rồi.

Nghe tôi đi, về sớm cho yên tâm.” Thấy chú Hồ kiên quyết như vậy, mọi người lầm bầm vài câu rồi cũng không nói gì thêm.

“Tiểu Bạch, thứ cháu cần đây.” Chú Hồ đưa qua một cái lồng tre nhỏ, bên trong có hai con rắn xanh con.

Rắn con không lớn, thân chỉ to bằng ngón tay út, đầu hình tam giác, trông có vẻ độc tính rất mạnh.

Mãng Sơn Lạc Thiết Đầu, Diệp Bạch nhận ra loại rắn độc này, được coi là loài rắn độc khá nổi tiếng ở địa giới Hồ Nam.

Loại rắn này độc tính khác với con đầu tam giác gặp trước đó, nếu bị Mãng Sơn Lạc Thiết Đầu cắn một phát thì ngay cả người trưởng thành cũng mất mạng trong vòng vài phút.

Hai con rắn nhỏ thấy Diệp Bạch liền phát ra tiếng xì xì, Diệp Bạch biết chúng đói nên xé vài miếng thịt khô cho chúng ăn.

Thấy hai nhóc con ăn ngon lành, Diệp Bạch cũng mỉm cười, đợi chúng lớn lên là có thể sai khiến được rồi.

Thu dọn hết vật tư, chất đầy ba xe lừa.

Buổi chiều Diệp Bạch bỏ thêm tiền mua thêm hai chiếc xe lừa, nếu không số đồ này thật sự không mang đi hết được.

Mua nhiều vật tư nên mọi người càng thêm cẩn trọng, ra khỏi huyện thành liền theo đường cũ quay về.

Nghỉ một đêm trong núi lớn, đến chiều ngày thứ ba, cả nhóm mới về tới Miêu trại.

Lúc này, lối vào Miêu trại rất náo nhiệt, một nhóm người tụ tập lại trao đổi hàng hóa.

"Có chuyện gì vậy?

Những người này là ai thế?" "Có vẻ là thương nhân gánh hàng rong." Diệp Bạch đoán.

Chẳng lẽ là nhóm Trần Ngọc Lâu đã tới?

Nhớ trong cốt truyện, nhóm Trần Ngọc Lâu đã giả dạng thương nhân rong đến Miêu trại để thám thính.

"Tiểu Bạch ca, mọi người cuối cùng cũng về rồi." Vinh Bảo Di Hiểu nhanh mắt thấy nhóm Diệp Bạch liền hưng phấn chạy lại.

"Vinh Bảo Di Hiểu, những người này là ai?" Chú Hồ tay sờ vào con dao quắm bên hông, hỏi.

"À, họ là thương nhân bán đồ, nói là đi ngang qua trại mình nên muốn đổi ít đồ.

Chú Hồ, Tiểu Bạch ca, họ mang theo nhiều muối lắm, chắc đủ cho trại mình ăn lâu lắm đấy." Vinh Bảo Di Hiểu lại thầm thì vào tai Diệp Bạch: "Họ còn hỏi em về chuyện đồ đồng nữa, em nghe theo lời anh

dặn, chẳng nói với họ cái gì cả." Lúc này, nhóm Trần Ngọc Lâu cũng thấy nhóm Diệp Bạch, biết là đoàn đi mua sắm ở huyện thành về nên cũng không nói gì nhiều, chỉ từ xa chắp tay chào hỏi một cái.

Chương 13

Chú Hồ gật đầu, sau đó quay sang phân phó mọi người bốc dỡ vật tư.

"Tổng bả đầu, chúng ta có nên tìm người Miêu nào biết nói tiếng quan thoại để hỏi tình hình không?

Cứ thế này mãi không phải là cách." Hoa Mã Quải đứng bên cạnh Trần Ngọc Lâu hỏi.

Nhóm họ đến đây vì nghe tin gần đây có một ngôi mộ đại tướng quân đời Nguyên, nhưng nơi này rừng sâu núi thẳm, xung quanh chỉ có mỗi Miêu trại này, e là phải nhờ người trong trại dẫn đường mới tìm được ngôi mộ cổ kia.

"Không vội, để ta tìm người hỏi tình hình trước đã." Thấy Diệp Bạch trông thanh tú, Trần Ngọc Lâu tiến lên hỏi: "Tiểu huynh đệ quý tính là gì?

Cũng là người trong Miêu trại sao?" Diệp Bạch vẻ mặt kỳ quặc, chuyến đi huyện thành của hắn vốn là để tìm Trần Ngọc Lâu, chỉ vì đường xá quá xa xôi nên mới bỏ cuộc, không ngờ suýt chút nữa thì lỡ mất.

Chắc là do Vinh Bảo Di Hiểu không kể cho hắn nghe về tin tức Bình Sơn như trong nguyên tác, nên hắn mới đến chỗ mình thám thính đây.

Tâm niệm xoay chuyển, Diệp Bạch không hề che giấu, thành thực đáp: "Tôi tên Diệp Bạch, là người Hán, thời gian trước được người ở đây cứu nên ở lại đây luôn." "Hóa ra là vậy.

Tại hạ Trần Ngọc Lâu, là một thương nhân gánh hàng rong đi

ngang qua Miêu trại định đổi ít hàng hóa.

Tiểu huynh đệ cũng có thể lại xem, nếu có món đồ nào vừa ý, Trần đại ca sẽ để rẻ cho." Trần Ngọc Lâu cười hì hì nói.

"Trần đại ca là thương nhân gánh hàng sao?

Tôi nghe nói thương nhân gánh hàng đều từng đi đến những nơi rất xa." "Tiểu huynh đệ đúng là kiến thức rộng rãi, thời buổi loạn lạc này Trần đại ca của cậu cũng chẳng đi được đâu xa, chỉ là kiếm miếng cơm ăn thôi." Trần Ngọc Lâu tự giễu một tiếng, rồi nói: "Không biết tiểu huynh đệ có thông thuộc địa hình quanh Miêu trại này không?

Chúng tôi đổi hàng xong là phải về ngay, nhưng đường núi quanh đây hiểm trở, dễ bị lạc quá, không biết tiểu huynh đệ có tiện chỉ đường cho chúng tôi một chút không?" Ánh mắt Diệp Bạch khẽ nheo lại, kịch hay đến rồi, nếu thật sự làm dẫn đường cho các người thì e là sẽ bị gí súng vào cổ, ép phải đi Bình Sơn thôi.

Tuy cũng có thể thuận đường đến Bình Sơn nhưng đó tuyệt đối không phải cách Diệp Bạch muốn.

Phải biết rằng đợt người đầu tiên xuống Bình Sơn thương vong cực kỳ thảm trọng, Diệp Bạch không muốn lấy mạng mình ra làm vật thí nghiệm.

Thấy Diệp Bạch không đáp, Trần Ngọc Lâu lại nói: "Nếu tiểu huynh đệ đồng ý, đợi chúng tôi xuống núi an toàn, thù lao nhất định sẽ làm cậu hài lòng." Diệp Bạch lắc đầu nói: "Xin lỗi Trần đại ca, tôi ở Miêu trại chưa lâu nên đường núi không rành, vạn nhất dẫn sai đường cho mọi người thì hỏng bét." Thấy thái độ Diệp Bạch kiên quyết, Trần Ngọc Lâu cũng không tiện nói thêm gì, định bỏ đi nhưng lại bị câu nói tiếp theo của Diệp Bạch làm cho giật mình.

“Trần đại ca tên là Trần Ngọc Lâu, đúng là trùng hợp thật, tôi nghe danh Tổng bả đầu của Tá Lĩnh cũng tên là Trần Ngọc Lâu.” “Ha ha ha, Tổng bả đầu Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu thì tôi chưa từng nghe qua, trùng tên thôi, đúng là trùng hợp thật.” Trần Ngọc Lâu cười gượng gạo, quay người rời đi, trong lòng biết rõ thân phận của mình đã bị bại lộ, mà chính hắn cũng chưa từng nghe qua nhân vật Diệp Bạch này.

Bởi lẽ danh tiếng Tá Lĩnh tuy lẫy lừng nhưng phần lớn chỉ lưu truyền trong giới, người bình thường đỉnh điểm cũng chỉ nghe qua Trần gia Trần Ngọc Lâu, chứ không thể biết đến Tổng bả đầu Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu.

Chàng thiếu niên này tuổi còn trẻ, không biết là thuộc nhà nào phái đến đây.

Chẳng lẽ cũng là vì ngôi mộ cổ đời Nguyên trong Bình Sơn kia?

Trong lúc Trần Ngọc Lâu đang suy đoán thân phận của Diệp Bạch, Hoa Mã Quải tiến lên hỏi: “Tổng bả đầu, tình hình sao rồi?

Thằng nhóc đó có đồng ý không?” Trần Ngọc Lâu lắc đầu, kể lại chuyện vừa xảy ra cho mọi người nghe.

“Cái gì, thằng nhóc đó cũng đến trộm mộ à?” La Lão Oai nắm chặt súng, đỏ mặt quát lên, hận không thể một phát bắn chết Diệp Bạch.

“Nói nhỏ thôi, ông muốn cho tất cả mọi người đều biết à?” Hồng Cô liếc một cái, quát mắng.

“Tổng bả đầu, giờ tính sao?

Dù ngôi mộ này đã bị nhắm tới nhưng Tá Lĩnh chúng ta cũng không phải dễ trêu vào, hay là để Côn Luân quay về gọi anh em đến, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Hoa Mã Quải kiến nghị.

“Không vội, chàng thiếu niên này đã nói huỵch toẹt ra thì vẫn còn chỗ để thương lượng.

Vả lại cũng có khả năng chúng ta đa nghi quá, có lẽ cậu ta nghe danh ta ở quán trà nào đó cũng nên." Trần Ngọc Lâu thong thả nói: "Nhiệm vụ cấp bách hiện nay vẫn là tìm cho ra ngôi mộ đời Nguyên kia, nếu trong mộ chẳng có gì thì đúng là trò cười cho thiên hạ." "Hồng Cô, cô đi tìm đứa bé tên Vinh Bảo Di Hiểu kia đi, lúc nãy nó chắc chắn không nói thật với tôi.

Đợi lát nữa chúng ta thu dọn đồ đạc, mang theo cả đứa bé đó đi luôn!" "Rõ, Tổng bả đầu!" Buổi tối, sau khi dùng một bữa tối thịnh soạn tại nhà Hồ Tử thúc, tôi bỗng nghe thấy tiếng khóc thét vang lên trong trại.

Diệp Bạch và Hồ Tử thúc vội vàng chạy tới, mới biết Vinh Bảo Di Hiểu đã mất tích.

Cùng lúc đó, nhóm người Trần Ngọc Lâu cũng đã biến mất không dấu vết.

"Tám phần là do đám thương nhân hành cước kia làm, e rằng đều là bọn buôn người." Lão Ba Đa, một dược nông hiền lành không biết từ đâu xông ra, tiến lên nói.

"Bọn chúng chắc là chưa đi xa, chúng ta bây giờ cầm vũ khí đuổi theo hoặc giả còn kịp." "Đúng đúng, phải cứu Vinh Bảo Di Hiểu lại, cho chúng biết Miêu trại chúng ta không dễ ức hiếp." "Tôi thấy đám người đó đều mang súng, chúng ta chưa chắc đã đánh lại." "Nhà lão Bối thúc có hai khẩu súng săn, tôi đi mượn." Mọi người trong Miêu trại đang bàn bạc cách cứu Vinh Bảo Di Hiểu, Diệp Bạch ra hiệu bằng mắt cho Hồ Tử thúc, rồi lên tiếng: "Mọi người nghe tôi nói một câu, đám người này tùy thân mang theo vũ khí, chắc chắn không phải bọn buôn người thông thường.

Trời tối thế này, chúng ta mạo hiểm truy kích e rằng rất nguy hiểm.

Bọn chúng cầu tài, lần này chúng ta đi thu mua vẫn còn thừa không ít đại dương, tôi đề nghị dùng tiền để chuộc Vinh Bảo Di Hiểu về." Hồ Tử thúc tuy không biết Diệp Bạch đang tính toán gì, nhưng biết hắn vốn luôn có chủ ý, liền lên tiếng: "Tiểu Bạch nói không sai, nếu đối phương cầu tài, chúng ta không cần thiết phải liều mạng.

Nhân lúc bọn chúng chưa đi xa, chúng ta vẫn còn đuổi kịp." Thấy không có ý kiến phản đối, mọi người thương nghị một hồi, quyết định để Hồ Tử thúc và Diệp Bạch mang theo số đại dương còn lại đi chuộc người.

Diệp Bạch mang theo một ít đồ ăn và vật dụng, đeo sọt rắn lên lưng, cùng Hồ Tử thúc đạp trên màn đêm vội vã chạy về hướng Bình Sơn.

Trên đường đi, thấy Hồ Tử thúc đầy bụng nghi vấn, Diệp Bạch đành giải thích: "Hồ Tử thúc, đám thương nhân này không phải người thường.

Thúc còn nhớ Ngô Quảng Nguyên từng nói với chúng ta về thế lực đạo mộ lớn nhất Hồ Nam là Tá Lĩnh không?" "Đám người này là người của Tá Lĩnh sao?" Hồ Tử thúc cau mày, biết đám người này lai lịch không nhỏ, nếu xảy ra xung đột, người trong Miêu trại thật sự không đủ cho chúng nhét kẽ răng.

Diệp Bạch lại nói: "Không chỉ có Tá Lĩnh, kẻ dẫn đầu là Khôi thủ Tá Lĩnh - Trần Ngọc Lâu, sau lưng hắn còn có một người tên La Lão Oai, là tên đầu sỏ quân phiệt lớn nhất vùng này.

Nếu người của Miêu trại xung đột với Tá Lĩnh thì ta còn không lo, nhưng nếu chọc giận La Lão Oai, ta e rằng Miêu trại sẽ gặp nguy hiểm." "La Lão Oai tính tình bạo táo, coi tiền như mạng, bọn chúng đến đây là muốn khai quật cổ mộ dưới Bình Sơn, cho nên mới bắt Vinh Bảo Di Hiểu đi làm dẫn đường.

Nếu chúng ta cản trở tài lộ của hắn, e rằng hắn sẽ không buông tha cho bản trại." Diệp Bạch kiên nhẫn giải thích, đây cũng là lý do hắn ngăn cản mọi người đi tính sổ với Trần Ngọc Lâu.

Sau cùng, trong rừng rậm tối đen, vạn nhất xảy ra sự cố súng ống cướp cò, hai bên tuyệt đối sẽ không để yên.

Đặc biệt là La Lão Oai, kẻ này tính cách nóng nảy, hành vi quái đản, làm việc không màng hậu quả, cũng chính là người Diệp Bạch lo lắng nhất.

Thấy Diệp Bạch hiểu rõ lai lịch đám người kia như lòng bàn tay, Hồ Tử thúc nhịn không được hỏi: "Tiểu Bạch, cháu rốt cuộc là ai?" Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn Hồ Tử thúc, trịnh trọng đáp: "Hồ Tử thúc, hiện tại ta là người Miêu trại!" Hồ Tử thúc cũng nở nụ cười hiếm hoi: "Thúc tin cháu sẽ không hại Miêu trại.

Còn nhớ lúc cháu mới đến đây, vẫn là thằng nhóc Vinh Bảo Di Hiểu ngày ngày mang đồ ăn tới cho cháu.

Mẹ nó biết cháu cha mẹ đều mất, còn suốt ngày đổi món làm đồ ngon cho cháu, biết cháu không có chỗ ở, chính mọi người đã cùng nhau dựng căn nhà trúc cho cháu đó thôi." Diệp Bạch cũng hiện lên vẻ hồi ức, cười nói: "Đúng vậy, lúc đó nếu không có mọi người, có lẽ ta đã chết đói rồi." Dù là vì xuống mộ hay vì báo ân, lần này hắn nhất định sẽ mang Vinh Bảo Di Hiểu bình an trở về.

Ở phía bên kia, Vinh Bảo Di Hiểu dưới sự đe dọa của La Lão Oai, phải dẫn bọn họ đi gấp trong đêm tới Bình Sơn.

Không ngờ gặp phải trận mưa dông, Vinh Bảo Di Hiểu bị uy hiếp đành phải dẫn nhóm Trần Ngọc Lâu vào nghĩa trang trú mưa.

"Mẹ cháu nói nghĩa trang này có háo tử tinh (tinh chuột), cứ đến nửa đêm là chạy ra ăn thịt người!" Vinh Bảo Di Hiểu toàn thân ướt

đẫm, vừa lạnh vừa sợ, co rùm lại một chỗ, nhất quyết không chịu vào trong.

"Ta nói nhóc con ngươi còn lầm bầm nữa là lão tử bắn một phát hạ gục ngươi ngay, sau đó cho quân đội giết sạch người Miêu trại các ngươi." La Lão Oai nhịn không được quát.

"Miêu trại chúng cháu không sợ ông đâu, mấy hôm trước chúng cháu còn đuổi được hai toán thảo khấu định tới cướp đồ đấy." Vinh Bảo Di Hiểu cũng không chịu thua, bướng bỉnh cãi lại.

La Lão Oai đầy vẻ khinh thường, hung ác nói: "Thảo khấu?

Số thảo khấu chết dưới tay lão tử không biết bao nhiêu mà kể, ngươi đem lão tử đi so với chúng sao?

Đợi đến Bình Sơn, ngươi có tin lão tử cắt đầu ngươi xuống đá cầu không?" "Cháu... không...

Chương 14

tin...” Câu này Vinh Bảo Di Hiểu chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, ngoài mặt không dám cứng miệng với La Lão Oai nữa.

Sau khi vào nghĩa trang, nhóm Trần Ngọc Lâu tuy miệng nói không sợ, nhưng vẫn bị con mèo hoang trốn trong quan tài làm cho giật mình.

Ra đến hậu viện, La Lão Oai lại bị xác chết đứng của Háo Tử Tinh Nhị Cô dọa cho hồn xiêu phách tán.

“Mẹ kiếp, đây là cái nơi quái quỷ gì, toàn thứ tởm lợm.” La Lão Oai thật sự chịu không nổi, nếu không phải vì bảo bối trong Bình Sơn, hắn đã chẳng thèm tới chốn này.

“Được rồi, thế gian này vốn có kẻ mang diện mạo kỳ dị, Háo Tử Tinh Nhị Cô này sinh ra đã xấu xí, chắc hẳn đã chịu nhiều bất công, cuộc sống cũng thật đáng thương.” Trần Ngọc Lâu giải thích.

Lúc này, một tiếng mèo kêu chói tai làm mọi người giật mình, Trần Ngọc Lâu ngẩng đầu nhìn, chính là con mèo hoang lúc nãy đã leo lên xà nhà, nó lại nhảy xuống vai Háo Tử Tinh Nhị Cô, cắn đứt nửa cái tai.

“Mèo tặc, còn dám đến?” Trần Ngọc Lâu tức giận, chính con mèo này đã làm hắn mất mặt, hắn dứt khoát nổ hai phát súng.

Đoành đoành, đạn bắn vào phiến đá, đáng tiếc đều hụt.

Con mèo hoang tốc độ cực nhanh, nương theo ánh trăng chạy thoát khỏi nghĩa trang.

“Hôm nay không bắt được ngươi, ta sẽ đổi họ theo ngươi.” Buông một câu đe dọa, Trần Ngọc Lâu cũng nhanh chóng đuổi theo.

Ở hướng khác, Diệp Bạch và Hồ Tử thúc cũng gặp phải một trận

mưa bão, may mà Hồ Tử thúc chuẩn bị chu đáo, biết trước trời sẽ mưa nên đã mang theo hai chiếc áo tơi.

Hai người khoác áo tơi, ngược dòng sấm sét và mưa lớn tiếp tục lên đường.

Lúc này, Diệp Bạch nghe thấy tiếng xì xì yếu ớt, nhìn kỹ thì thấy một con rắn độc màu đen nằm phục trên cỏ, đang thè lưỡi, ngóc đầu lên.

"Sao vậy Tiểu Bạch?" Thấy Diệp Bạch dừng lại, Hồ Tử thúc hỏi.

"Có con rắn độc, vừa hay để cháu hỏi đường." "Hỏi đường?" Chỉ thấy Diệp Bạch ngồi xổm trước mặt con rắn đen, phát ra tiếng xì xì.

Một người một rắn đang mặt đối mặt nói chuyện!

"Cái này là...?" Hồ Tử thúc trợn tròn mắt, như thể thấy một cảnh tượng không tưởng.

Có lẽ vì gần Bình Sơn nên Diệp Bạch phát hiện con rắn này trí thông minh khá cao.

Qua hỏi thăm, nó nói vừa rồi có hai toán người đi qua đây, một toán đông người, động tĩnh lớn; một toán ít người, động tĩnh nhỏ.

Hai toán người?

Ngoài đám người Trần Ngọc Lâu ra thì còn ai nữa?

Chẳng lẽ là Chá Cô Tiếu!

Diệp Bạch lại hỏi kỹ về số lượng người, con rắn này tuy thông minh nhưng đối với con số vẫn hơi mù mờ, trong ngôn ngữ của nó, Diệp Bạch chỉ nghe ra mô tả kiểu "một toán thức ăn nhiều, một toán thức ăn ít".

Đối thoại nửa ngày cũng không ra đâu vào đâu, cho đến khi bị Hồ Tử thúc ngắt lời.

“Tiểu Bạch, cháu không sao chứ!” Hồ Tử thúc thật sự sợ Diệp Bạch bị trúng cổ thuật nào đó.

“Không sao, Hồ Tử thúc, cháu hiểu sơ sơ ngữ xà, nó vừa nói ở đây vừa có hai toán người đi qua, cách đây không lâu, trong đó một toán chắc là Vinh Bảo Di Hiểu bọn họ.” “Ồ ồ, vậy chúng ta mau lên đường thôi.” Hồ Tử thúc hơi thất thần, tuy biết lai lịch Diệp Bạch không đơn giản, nhưng hôm nay Diệp Bạch thật sự làm lão kinh ngạc không nhỏ.

Trước khi đi, Diệp Bạch lại muốn hỏi con rắn độc này có muốn đi cùng mình không, thức ăn bao no.

Dù sao rắn độc gần Bình Sơn độc tính rất mạnh, tiềm năng trưởng thành cao hơn nhiều so với Đại Thanh, Tiểu Thanh trong sọt của hắn.

Ngờ đâu lại bị con rắn độc khinh bỉ.

“Xì xì” (Ta muốn tự do!) Được rồi, Diệp Bạch bất lực, rắn cũng có chí riêng, thôi thì mặc nó.

Mưa dông ở đất Tương Tây đến nhanh đi cũng nhanh, vừa rồi còn mưa như trút nước, bỗng chốc đã chỉ còn mưa nhỏ lâm thâm.

Trần Ngọc Lâu đuổi theo con mèo hoang chạy một mạch, đến một khu mộ hoang phế thì đã mồ hôi đầm đìa, nước mưa hòa lẫn mồ hôi không còn phân biệt được nữa.

Nhìn về phía trước, con mèo hoang ngất xỉu dưới một gò mộ, hai chân choãi ra, một con ly tử (mèo rừng) cao nửa người đang quay lưng về phía Trần Ngọc Lâu, mổ bụng con mèo hoang.

Những mẩu nội tạng đỏ tươi nương theo nước mưa bị con ly tử nhét vào miệng.

“Đây là...?” Trần Ngọc Lâu tuy gan lớn tài cao, chuyện lạ gì cũng đã thấy nhiều, nhưng vẫn bị cảnh này làm cho kinh hãi.

Hắn nấp sau bụi cỏ quan sát, không phát ra tiếng động, mãi đến khi con ly tử ăn xong và biến mất sau gò mộ mới dám tiến lên kiểm tra.

Cả con mèo hoang chỉ còn cái đầu nguyên vẹn, tứ chi và nội tạng đã bị ăn sạch sành sanh.

Dưới sự gột rửa của nước mưa, mùi máu tanh đã nhạt đi nhiều, nhưng ngoài ra, Trần Ngọc Lâu còn ngửi thấy một mùi kỳ quái.

Dường như là mùi nước tiểu, hơn nữa còn rất nồng.

Nghĩ đến nước tiểu ly tử dường như có độc, Trần Ngọc Lâu thầm kêu không ổn, nhưng lúc này đã muộn.

Một cơn chóng mặt ập đến đại não, Trần Ngọc Lâu chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, giãy giụa vài cái rồi ngã khụy xuống đất.

"Chết tiệt, con ly tử này e là thành tinh rồi, đạo hạnh sâu như vậy!" Trong cơn mê hồ, Trần Ngọc Lâu không khỏi vạn phần hối hận, sớm biết thế đã gọi thêm vài người, hà tất phải một mình sính anh hùng!

Tiếp đó lại có một chuyện quái dị xuất hiện.

Chỉ thấy sau tấm bia của gò mộ kia hiện ra một bóng người!

Bóng người đó không nhanh không chậm, thong thả tiến về phía hắn.

Trước mắt lóe lên một tia đen, bóng người đó trong nháy mắt đã đến trước mặt hắn!

Trần Ngọc Lâu lúc này mới nhìn rõ hình dáng bóng người.

Hóa ra là một con ly tử mang mặt người, khuôn mặt nó như lớp vỏ cây khô héo, đôi mắt đỏ rực như quái vật muốn ăn tươi nuốt sống người ta, Trần Ngọc Lâu cảm thấy linh hồn như bị hút đi mất.

Nhân diện ly tử tinh vươn bộ vuốt sắc khô khốc đầy máu, từ từ áp sát Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu gầm thét trong lòng nhưng không thể nhấc nổi một tia sức lực.

Đúng lúc này, một con dao rựa xé gió lao tới.

"Vút!" Ly tử tinh thân thủ linh hoạt né sang một bên, vừa vặn tránh được con dao.

Chính là Diệp Bạch và Hồ Tử thúc vừa tới, trong lúc cấp bách, Hồ Tử thúc chỉ kịp ném dao rựa về phía ly tử tinh, đáng tiếc vẫn bị con quái vật cảnh giác này né được.

"Hống!" Thấy Diệp Bạch hai người phá hỏng bữa ăn của mình, ly tử tinh giận dữ gầm lên một tiếng, không di động mà chỉ nhìn chằm chằm hai người.

Hồ Tử thúc định tiến lên nhưng bị Diệp Bạch ngăn lại.

"Đợi đã, Hồ Tử thúc, phía trước có bẫy nước tiểu của ly tử tinh, sơ sẩy một chút là trúng chiêu ngay, đừng mạo nhiên xông lên." "Chết tiệt, con yêu quái xảo quyệt này!" Hồ Tử thúc chửi thầm một câu, nhìn về phía nhân diện ly tử tinh mà thấy buồn nôn.

Chương 15

Tâm đạo con ly tử này đúng là thành tinh rồi, mang bộ mặt mụ già hãi hùng.

Lão đã giết không ít ly tử ở Lão Hùng Lĩnh, nhưng đây là lần đầu gặp loại quái vật này.

Con ly tử tinh đằng xa cũng không ngu, ngửi thấy mùi trên người Hồ Tử thúc liền biết người này không dễ chọc, chỉ đứng yên tại chỗ, hung ác nhìn chằm chằm hai người.

Nhất thời hai bên giằng co không hạ, không ai muốn ra tay trước.

"Tiểu Bạch, cứ thế này cũng không phải cách?" Hồ Tử thúc nhịn không được nói.

Diệp Bạch gật đầu, biết đợi chờ không phải là kế, trong nguyên tác là Chá Cô Tiếu đã cứu Trần Ngọc Lâu, không biết vì lý do gì mà Chá Cô Tiếu vốn dĩ phải xuất hiện lại chưa thấy đâu.

Diệp Bạch xé một mảnh vải từ gấu áo, thấm nước mưa, đưa cho Hồ Tử thúc bịt mũi: "Chủ yếu là đuổi nó đi, nếu không đánh lại thì giữ mạng là trên hết!" Tiếp đó, hắn đánh thức Đại Thanh, Nhị Thanh trong sọt rắn, mang chúng ra ngoài.

Qua hai ngày thuần dưỡng, hai con trường trùng này cơ bản đã nghe hiểu mệnh lệnh của Diệp Bạch.

Diệp Bạch vốn định dùng hai con rắn non này để kiềm chế ly tử tinh, nhưng có lẽ ngửi thấy mùi thiên địch, Đại Thanh Tiểu Thanh cứ rúc ra phía sau, căn bản không dám tiến lên.

"Mẹ kiếp, chẳng được tích sự gì, về nhà hầm canh hết!" Diệp Bạch giận dữ mắng một câu, cũng đành bất lực nhìn Hồ Tử thúc một

mình đấu với ly tử tinh.

Hồ Tử thúc muốn giành lại con dao rựa, nhưng ly tử tinh căn bản không cho lão cơ hội, thân hình linh hoạt chặn phía trước.

Hồ Tử thúc tuy võ nghệ cao cường nhưng võ công đều nằm ở cây đao, trong tay không vũ khí nên đánh rất gò bó, chỉ có thể dựa vào bộ pháp lôi kéo giằng co với ly tử tinh.

Sau vài hiệp đối chiến, Hồ Tử thúc sơ suất bị ly tử tinh cào rách cánh tay, lại bị một đá trúng ngay mặt, ngã nhào bên cạnh Trần Ngọc Lâu.

Thấy cảnh này, Diệp Bạch thầm kêu không ổn, đang chuẩn bị gây ra động tĩnh gì đó để thu hút sự chú ý của ly tử tinh.

Lúc này, trong rừng một luồng gió lạnh kèm theo tiếng quát vang lên.

"Yêu nghiệt, dám làm càn!" Một bóng người lướt qua bên cạnh Diệp Bạch, chính là Chá Cô Tiếu đến muộn, chỉ thấy y bước sải chân hai bước đã tới trước mặt ly tử tinh.

Kim Cương Tán trong tay xoay tròn cực nhanh, sau đó vung mạnh, đập thẳng vào đầu ly tử tinh.

"Uỳnh!" Con ly tử tinh cao nửa người bị đập cho choáng váng, bay thẳng vào một gốc cổ thụ gần đó.

Ly tử tinh đầy mặt máu thấy tình hình không ổn, nhe răng định bỏ chạy thì bị hai bóng người khác nhảy ra chặn lại, một người ngoại hình khác lạ như con lai người Tây, người còn lại là một thiếu nữ diện mạo thanh tú đáng yêu.

Hai người này chính là sư đệ Lão Dương Nhân và sư muội Hoa Linh của Chá Cô Tiếu.

“Xem ngươi chạy đi đâu!” Cảm nhận được khí thế của ba người, ly tử tinh lùi lại, lao về phía Diệp Bạch - người có vẻ yếu nhất.

“Còn muốn chạy!” Chá Cô Tiếu gầm lên một tiếng, chắn trước mặt Diệp Bạch, sau đó tung người tung một cước, thi triển tuyệt kỹ độc môn Khôi Tinh Thích Đấu.

Dứt lời, ly tử tinh như bị đầu tàu đâm trúng, phịch một tiếng ngã trọng thương xuống đất, xương cốt toàn thân vỡ nát, thất khiếu chảy máu, giãy giụa một hồi rồi nhanh chóng tắt thở.

Thấy ly tử tinh bị giết, Diệp Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm, không hổ là Khôi thủ Bàn Sơn, lực chiến này quả thực thuộc hàng đỉnh phong trong thế giới đạo mộ, chỉ vài chiêu đã giết chết ly tử tinh.

So ra thì Hồ Tử thúc lúc không có đao trông hơi thảm một chút.

Tuy nhiên, nếu không có Hồ Tử thúc, tình hình hôm nay thật khó nói.

Trong lúc tâm tư xoay chuyển, Diệp Bạch đã tiến lên đỡ Hồ Tử thúc, rồi quay đầu nói với ba người Chá Cô Tiếu: “Đa tạ mấy vị đã cứu mạng!” “Tiểu huynh đệ khách sáo rồi!” Chá Cô Tiếu phất tay, đi tới trước xác ly tử tinh nói.

“Con nhân diện ly tử tinh này không biết đã sống bao nhiêu năm, lại được môi trường kịch độc của Bình Sơn nuôi dưỡng, nước tiểu trong bụng nó e là vật cực độc.” Tuy nói vậy nhưng Chá Cô Tiếu vẫn lấy ra một bình sứ, chuẩn bị lấy một ít nước tiểu từ cơ thể ly tử tinh.

“Này, tiểu huynh đệ, đêm hôm thế này sao còn đi lại trong rừng?” Lão Dương Nhân đứng bên cạnh nhìn Diệp Bạch, nhịn không được hỏi.

Hoa Linh cũng tò mò nhìn sang, thấy dung mạo Diệp Bạch tú khí, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Diệp Bạch không nhận ra điều đó, hắn nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, biết người này rất coi trọng mặt mũi, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta là người ở Miêu trại gần đây, trong trại có đứa trẻ bị lạc, mẹ nó lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên, khẩn cầu hai chúng ta đi tìm.

Chỉ tiếc là tìm cả đêm vẫn chưa thấy." Diệp Bạch nói những lời này khi đang nhìn thẳng vào mắt Trần Ngọc Lâu, Trần Ngọc Lâu tự biết mình có lỗi, mặt đỏ bừng, không nói được câu nào.

Nếu không có hai người Diệp Bạch, hắn đã sớm mất mạng rồi!

"Hóa ra là vậy, rừng sâu thế này, đứa trẻ bị lạc đúng là khó tìm." Lão Dương Nhân và Hoa Linh gật đầu, không hề nghi ngờ.

"Hai người ư?

Thế người này không đi cùng các cậu sao?" Lão Dương Nhân nhìn về phía Trần Ngọc Lâu, đi tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống nói: "Này, huynh đệ, ngươi là ai vậy?

Sao thế, đêm hôm cũng ra ngoài tìm người à?" Cơ thể Trần Ngọc Lâu vẫn còn bị tê liệt, ú ớ không nói nên lời.

"Được rồi, Lão Dương Nhân, không được vô lễ!" Chá Cô Tiếu ở bên cạnh ngăn lại.

"Đã bảo đệ rồi, bớt hỏi lai lịch người khác đi, lo mà cất bình nước tiểu này cho tốt, nếu đổ một giọt, phạt đệ ba nén hương!" "Dạ!" Lão Dương Nhân mặt đầy vẻ không cam lòng nhận lấy bình sứ, làm Hoa Linh đứng bên cạnh cười thầm.

Chá Cô Tiếu đi tới trước mặt Trần Ngọc Lâu nói: "Ngươi trúng độc nước tiểu ly tử, đừng gấp, chắc một lát nữa là có thể cử động được, vừa rồi sư đệ ta có chỗ đắc tội." Thấy Trần Ngọc Lâu chớp chớp mắt, Chá Cô Tiếu gật đầu ra hiệu.

Tiếp đó, y nhìn về phía hai người Diệp Bạch, chắp tay nói: "Nếu thấy đứa trẻ, chúng ta sẽ đưa nó về Miêu trại.

Chúng ta còn có việc, người này giao cho hai vị huynh đệ chăm sóc, hẹn gặp lại!" Nói xong, Chá Cô Tiếu dẫn theo Lão Dương Nhân và Hoa Linh nhanh chóng rời đi.

Nhìn ba người đi như gió, Diệp Bạch chỉ đành bất lực lắc đầu.

Muốn nói thêm vài câu cũng không có cơ hội.

"Hồ Tử thúc, lấy lọ thuốc màu trắng trong túi của thúc ra, bôi một ít vào mũi Trần tổng bả đầu của chúng ta, nếu không chắc phải thức cùng hắn tới sáng mất." Loại thuốc này Diệp Bạch đã bảo dược nông chế tác từ trước, bên trong có nhiều dược liệu thanh thần, có thể hóa giải độc tính nước tiểu ly tử.

Thuốc rất hiệu nghiệm, chẳng mấy chốc Trần Ngọc Lâu đã khôi phục khả năng kiểm soát cơ thể.

Hắn khom lưng ngồi dậy, nhìn Diệp Bạch và Hồ Tử thúc, chắp tay đầy chân thành nói: "Đa tạ hai vị huynh đệ đã cứu mạng, trước đó có chỗ đắc tội!

Thật đắc tội quá!" Hồ Tử thúc hơi tức giận nói: "Chúng ta chẳng cứu ngươi, là ba vị vừa đi cứu ngươi đó, đi mà cảm ơn họ!" "Không không, nếu không có hai vị, ta đã sớm xuống hoàng tuyền rồi, ơn cứu mạng của hai vị, Trần Ngọc Lâu ta nhất định ghi nhớ trong lòng!" "Thôi bỏ đi, lời hay ý đẹp ai chẳng nói được.

Vinh Bảo Di Hiểu vẫn ổn chứ?" Diệp Bạch hỏi.

Trần Ngọc Lâu ngượng ngùng nói: "Vẫn ổn, vẫn ổn, đứa bé đó không bị thương chút nào.

Nếu hai vị không gấp, có thể đợi ta khỏe hẳn rồi dẫn hai vị đi tìm đứa bé." Nhìn sắc mặt hai người Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu lại nói:

“Đều tại ta quỷ mê tâm khiếu, nôn nóng muốn về nhà nên mới bắt tiểu huynh đệ Vinh Bảo Di Hiểu tới chỉ đường.

Ta nhất định sẽ để lại thêm mấy sọt muối trắng, tặng miễn phí cho Miêu trại.” Diệp Bạch cười cười, Trần Ngọc Lâu này vẫn còn đang thử thăm dò hắn.

“Muối thì không cần đâu, chỉ hy vọng sau khi Trần tổng bả đầu tới Bình Sơn, dù có thu hoạch hay không cũng đừng liên lụy tới Miêu trại chúng ta.” “Tiểu huynh đệ nói đùa rồi, ta thật sự không phải Trần Ngọc Lâu nào đó, ta chỉ là một thương nhân hành cước bình thường thôi.” Trần Ngọc Lâu lại một lần nữa biện minh.

Diệp Bạch trực tiếp cắt lời hắn: “Trần Ngọc Lâu, nghe danh là thủ lĩnh của quần đạo thiên hạ, Khôi thủ Tá Lĩnh Lực sĩ, dưới trướng có Hồng cô nương truyền nhân của thuật thải hý môn Diện Trắng, nhị thủ hạ trung thành tận tâm Hoa Mã Quải.

Tin rằng bọn họ đều nằm trong đội ngũ mà ông dẫn theo hôm nay chứ?

Có cần tôi nói tiếp không?” Sắc mặt Trần Ngọc Lâu thay đổi thất thường, hồi lâu sau mới nói: “Thường Thắng sơn thượng hữu cao lâu, tứ phương anh hùng đáo thử lai, long phượng như ý kết cố giao, ngũ hồ tứ hải thủy thao thao.

Chương 16

Tại hạ Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu, không biết Diệp tiểu huynh đệ có gì chỉ giáo?" "Vô hữu nguyên lương, sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, Chá Cô phân sơn giáp, diêu tử giải khâu môn, đa tằng đăng bảo điện, vô xử mịch long lâu." Diệp Bạch đáp.

"Đăng bảo điện, mịch long lâu!

Tiểu huynh đệ chẳng lẽ là người của Mạc Kim?" Trần Ngọc Lâu kinh hãi nói.

Những gì hắn vừa dùng là ám ngữ trong giới, trước tiên là thản nhiên thừa nhận thân phận mình, sau đó mới hỏi thân phận Diệp Bạch.

Câu "vô hữu nguyên lương, sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa" ý chỉ kế thừa tay nghề tổ truyền để kiếm cơm, còn câu sau "đa tằng đăng bảo điện, vô xử mịch long lâu" quả thực là mấu chốt, là ám ngữ thường dùng của Mạc Kim.

Nhưng nhìn khí chất trên người Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu lại nảy sinh ba phần nghi tâm.

Kẻ làm nghề đạo mộ, tuy bề ngoài không khác gì người thường, nhưng làm lâu trên người sẽ có một luồng mùi đất cát, luồng mùi này không phải mùi hương, mà là cảm giác đặc thù giữa những người cùng nghề.

Trần Ngọc Lâu dám khẳng định, thiếu niên tên Diệp Bạch trước mắt này chưa từng xuống mộ mấy lần.

Lúc này, Diệp Bạch lại trả lời, chỉ thấy hắn lắc đầu nói: "Ta không tính là Mạc Kim Giáo úy, chỉ là tổ tiên truyền lại cho vài phần tay nghề, ta được nghe nhiều nên mới biết một ít ám ngữ trong nghề."

“Hóa ra là vậy.” Trần Ngọc Lâu gật đầu, sự nghi hoặc trong lòng tan biến đại bán, “Vậy tiểu huynh đệ làm sao biết về Bình Sơn, chẳng lẽ tiểu huynh đệ cũng vì Bình Sơn mà đến?” Diệp Bạch đã chuẩn bị sẵn lời thoại, bịa ra rằng: “Ta có một vị trưởng bối đã bặt vô âm tín từ lâu, tra cứu thông tin ông ấy để lại mới biết trước đây ông ấy từng đến Bình Sơn, có ý định với cổ mộ Nguyên triều dưới đó.

Ta đến đây nửa năm trước để tìm tung tích ông ấy, nhưng bị độc vật ở Bình Sơn làm bị thương, nếu không nhờ người Miêu trại cứu giúp thì giờ chắc xương cốt cũng chẳng còn.” Nghe Diệp Bạch giải thích, Trần Ngọc Lâu trầm ngâm một lát rồi nói: “Tiểu huynh đệ đã biết mục đích chuyến đi này của chúng ta, ta cũng không giấu gì hai vị, chúng ta quả thực vì bảo vật trong Bình Sơn mà đến.

Địa thế Bình Sơn hiểm trở, độc vật hoành hành, người thường khó lòng tiếp cận.

Có lẽ chỉ có đi sâu vào Bình Sơn mới tìm được tung tích trưởng bối của tiểu huynh đệ.

Nếu đã vậy, sao tiểu huynh đệ không đồng hành cùng ta, bảo vật trong mộ nếu hai vị vừa mắt cứ tự lấy là được.” Trần Ngọc Lâu hào sảng nói, tình cảm chân thành.

Trong tứ đại môn phái đạo mộ, Mạc Kim và Phát Khâu từ lâu đã không còn thấy trên giang hồ, Trần Ngọc Lâu cũng chưa từng gặp, nhưng hắn biết bản lĩnh cũng như quy củ của Mạc Kim.

Người Mạc Kim xuống mộ thường chỉ lấy một hai món minh khí, gặp đồng hành cũng sẽ hỗ trợ lẫn nhau, để người đến trước chọn minh khí trước.

Hơn nữa mạch Mạc Kim giỏi thuật tầm long điểm huyệt, yêu cầu lại không nhiều, trong giới đảo đấu vẫn rất được hoan nghênh.

Có thể dùng miễn phí một "công cụ người", Trần Ngọc Lâu tự nhiên rất vui mừng.

Nếu Diệp Bạch chỉ là một tên thổ phu tử nhất tâm cầu tài, thì điều Trần Ngọc Lâu nghĩ lúc này hẳn là làm sao để hai người này phải ngậm miệng vĩnh viễn.

Trong thời buổi này, kẻ có thể làm đại ca khôi thủ không một ai là hạng hiền lành, huống chi là một Khôi thủ Tá Lĩnh có thế lực không kém gì quân phiệt địa phương.

Hơn nữa, dù lời Diệp Bạch nói là thật hay giả, người này chắc chắn có duyên nợ rất sâu với Mạc Kim, kết giao một phen định sẽ không chịu thiệt.

Cứ ngỡ Diệp Bạch sẽ sảng khoái đồng ý, nhưng lại thấy Diệp Bạch lắc đầu: "Xuống Bình Sơn không phải mục đích của ta, chuyến này ta chỉ muốn tìm thấy Vinh Bảo Di Hiểu và tung tích trưởng bối của mình.

Nếu Trần bả đầu không phiền, ta nguyện đi theo sau Tá Lĩnh để giúp đỡ bày mưu tính kế, xem trong Bình Sơn có tin tức gì về trưởng bối hay không, còn bảo vật trong Bình Sơn, ta một xu cũng không lấy." Những lời này làm Trần Ngọc Lâu nghe mà hơi ngơ ngác, chẳng lẽ Diệp tiểu huynh đệ này thật sự đến Bình Sơn chỉ để tìm trưởng bối?

Tuy nhiên, bất kể thật giả, quyền quyết định vẫn nằm trong tay Trần Ngọc Lâu ta, cũng không sợ ngươi giở quỷ kế.

Tâm tư đã định, Trần Ngọc Lâu cười lớn: "Nếu đã vậy, Tá Lĩnh ta nhất định sẽ dốc toàn lực tìm kiếm tung tích trưởng bối của tiểu huynh đệ, để báo ơn cứu mạng của cậu." Đợi Trần Ngọc Lâu khôi phục hoàn toàn khả năng kiểm soát cơ thể thì trời đã gần sáng.

Sau một đêm mưa, đường xá bùn lầy ẩm ướt, ba người mất một hai canh giờ mới quay lại nghĩa trang.

Thấy bóng dáng Trần Ngọc Lâu, Hồng cô nương thức trắng đêm đang mang quầng thâm mắt, lo lắng chạy ra: "Lão đại, anh cuối cùng cũng về rồi." "Đường núi khập khiễng khó đi, đi mãi mới ra được." Trần Ngọc Lâu giải thích, rồi giới thiệu với mọi người: "Hai vị này là huynh đệ Miêu trại, nhờ có họ dẫn đường ta mới bình an trở về.

Đúng rồi, họ đến để đưa thằng nhóc Vinh Bảo Di Hiểu về." Nghe vậy, Hoa Mã Quải cuống lên: "Lão đại, không có thằng nhóc đó chúng ta sao đi Bình Sơn được, đường núi này như mê cung vậy, vạn nhất đi nhầm sẽ tốn không ít thời gian." Trần Ngọc Lâu phất tay: "Được rồi, huynh đệ Miêu trại đều là bạn của chúng ta, nói năng khách khí một chút.

Vả lại sau này Diệp tiểu huynh đệ đây sẽ dẫn đường cho chúng ta, tuyệt đối không được chậm trễ." La Lão Oai đứng bên cạnh cảm thấy không đúng vị, vết sẹo hung tợn trên mặt giật giật, nhịn không được nói: "Trần lão đệ, cậu không bị hai tên này uy hiếp đấy chứ, cái Miêu trại cỏn con này cần gì phải khách khí?" "Một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, một lão già Miêu chưa thấy sự đời, sao nào, Khôi thủ Tá Lĩnh như cậu mà cũng sợ à?" Diệp Bạch nhìn La Lão Oai mũi hếch mắt trợn, coi trời bằng vung, không hề lên tiếng.

Tác phong của kẻ này quả nhiên giống hệt trong nguyên tác, trong lòng thầm gạch tên hắn vào danh sách "án tử treo".

"Ai, La soái, lời này sai rồi.

Hai vị huynh đệ đây không phải người thường, Diệp Bạch huynh đệ là truyền nhân Mạc Kim lừng lẫy, còn Hồ Tử huynh đệ đây cũng là cao thủ Miêu trại, một tay khoái đao múa may quay cuồng, ba năm người không áp sát nổi.

Nể mặt tôi, đừng nói những lời thương tổn hòa khí như vậy nữa.” Trần Ngọc Lâu nói, vẻ mặt nghiêm túc.

“Vậy thì tôi nể mặt Trần lão đệ một lần.” Thấy vậy, La Lão Oai đành bĩu môi, nén những lời định nói xuống.

“Hồng cô, cô đưa Diệp huynh đệ và Hồ Tử huynh đệ đi xem thằng bé Vinh Bảo Di Hiểu thế nào.

Cả đêm không ngủ, tôi cần nghỉ ngơi một chút.” Thấy Diệp Bạch và Hồ Tử thúc rời đi, Hoa Mã Quải ghé sát hỏi: “Tổng bả đầu, đêm qua đã xảy ra chuyện gì?” La Lão Oai cũng tò mò, nghiêng tai lắng nghe.

Trần Ngọc Lâu tự rót cho mình chén trà, uống một hơi cạn sạch, bấy giờ mới thoải mái nói: “Chính là muốn nói kỹ với các người, tránh để các người coi thường kỳ nhân mà hỏng việc lớn.

Đêm qua ta một mình đuổi theo con mèo hoang, không ngờ lạc vào một bãi tha ma.” “Một con ly tử mang mặt người.” “Sau đó, chính hai người này đã đến cứu, ta mới thoát khỏi móng độc, rồi sau đó lại xuất hiện ba vị cao nhân đội nón lá...” Trần Ngọc Lâu vốn trọng sĩ diện nên đã lược bớt phần lớn chuyện mất mặt của mình, trọng điểm mô tả cảnh ba người Chá Cô Tiếu đối phó với ly tử tinh như thế nào.

Nghe xong lời Trần Ngọc Lâu kể, Hoa Mã Quải nhịn không được nói: “Tổng bả đầu, chuyện anh kể nghe ly kỳ quá, ly tử tinh mặt người rồi bị một người nhảy ra đá ba cái chết tươi, kịch nói cũng chẳng diễn như thế!” “Đúng đấy, Trần lão đệ, theo lời cậu thì đám người này đều nhắm tới Bình Sơn à?” La Lão Oai vẫn lo lắng nhất cho bảo vật trong Bình Sơn, hơi lo ngại hỏi.

“Chuyện đúng là thật, còn đám người kia có nhắm tới Bình Sơn không thì ta cũng không rõ.” Trần Ngọc Lâu thở hắt ra một hơi rồi tiếp tục: “Tin đồn về bảo vật trong Bình Sơn từ xưa đã có nhiều người

biết, nhưng kẻ đến thì nhiều, kẻ về thì ít.

Nhưng Tá Lĩnh ta thì khác, những năm qua lần nào xuống mộ cũng có thu hoạch, chưa từng thất thủ, cộng thêm sự trợ giúp của La soái, ta tin chắc không kẻ nào dám giở trò tiểu nhân trước mặt Trần Ngọc Lâu ta!" Nghe vậy, trái tim treo lơ lửng của La Lão Oai cũng dịu xuống vài phần, cười lớn: "Haha, vẫn là Trần lão đệ có bản lĩnh, có lão La tôi giúp đỡ, thiên hạ không có ngôi mộ nào không đào được.

Nếu đám mèo hoang chó dại đó cản đường chúng ta, tôi sẽ cho chúng không thấy được mặt trời ngày mai!" Vừa nói, hắn vừa đập mạnh khẩu súng lục bên hông xuống bàn.

Thấy Diệp Bạch, Vinh Bảo Di Hiểu đang bị trói chân tay lập tức khóc ròng: "Tiểu Bạch ca, Hồ Tử thúc, hai người cuối cùng cũng đến cứu em rồi.

Bọn họ đều là người xấu, bảo là sẽ ném em vào Bình Sơn cho Thi Vương ăn thịt.

Hu hu hu, em không muốn dẫn họ đến, họ liền lấy súng ép em.

Hu hu hu." "Được rồi, được rồi, không sao nữa, bọn anh đến rồi, sẽ không để họ bắt nạt em nữa." Diệp Bạch cởi dây thừng trên người Vinh Bảo Di Hiểu, đau lòng an ủi.

"Thằng nhóc này đêm qua định bỏ trốn nên tôi mới dùng dây trói lại, hai người đừng để bụng." Hồng cô nói với giọng điệu xin lỗi.

Nhưng giọng điệu của cô ta thực sự không giống đang xin lỗi chút nào, nghe xong Diệp Bạch càng giận hơn.

Diệp Bạch cười lạnh: "Nói vậy là các người có lý sao?

Bị các người gí súng vào đầu, còn phải ngoan ngoãn nghe lời, không được phản kháng chút nào, đây chính là tác phong của Tá Lĩnh sao?" Nhớ lại trong nguyên tác thấy Tá Lĩnh tử thương thảm trọng ở

Bình Sơn, Diệp Bạch còn có chút không nỡ, giờ nhìn lại đám người Tá Lĩnh này sớm đã dưỡng thành tác phong thổ phỉ, tuy giảng nghĩa khí nhưng ai nấy đều coi mình là trung tâm.

Thấy Diệp Bạch nổi giận, Hồng cô định phản bác nhưng không thốt nên lời, lại nghĩ đến lời dặn dò vừa rồi của Trần Ngọc Lâu, mặt cô đỏ bừng, bướng bỉnh nói: "Tất cả là ý của tôi, không liên quan gì đến Trần bả đầu và Tá Lĩnh, cậu muốn giết muốn chém tùy ý." Cô vểnh mặt lên, làm ra vẻ ta đây tùy ngươi xử trí.

Diệp Bạch lắc đầu, bất lực trước tính cách bốc lửa của Hồng cô, thầm nghĩ chắc chỉ có Chá Cô Tiếu trong nguyên tác mới trị nổi cô nàng này.

"Tiểu Bạch ca, anh đừng trách Hồng tỷ tỷ, chị ấy là người tốt, tối qua còn mang đồ ăn cho em nữa, mỗi lần cái tên cầm súng xấu xa kia đánh em đều là Hồng tỷ tỷ giúp em." Vinh Bảo Di Hiểu lay lay cánh tay Diệp Bạch nói.

"Được rồi, Tiểu Bạch ca biết rồi, sẽ giúp em báo thù." Diệp Bạch vỗ vỗ đầu Vinh Bảo Di Hiểu, trong lòng lại đang suy tính làm sao để bí mật trừ khử La Lão Oai mà không ảnh hưởng đến chuyến đi Bình Sơn.

Hồng cô tuy nghe thấy lời đe dọa báo thù của Diệp Bạch, nhưng cũng chỉ coi đó là lời nói đùa, không để ý mà quay người rời đi.

Mệt mỏi cả đêm, Diệp Bạch và Hồ Tử thúc tìm một đống rơm trong phòng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng ồn ào hỗn loạn bên ngoài.

Chương 17

Diệp Bạch biết chắc là giống như cốt truyện, Côn Luân đã gọi tất cả những người ở lại dưới núi lên, chuẩn bị cho đại bộ đội tiến quân vào Bình Sơn.

“Hồ Tử thúc, chuyến này phiền thúc đưa Vinh Bảo Di Hiểu về trước, sau đó giúp cháu mượn con Nộ Tình Kê (Gà Fury) từ chỗ chú Ba Đa dược nông.

Lần này xuống Bình Sơn nếu không có con gà đó, e là sẽ công cốc trở về.” Diệp Bạch dặn dò.

Miêu trại cách nghĩa trang có một khoảng cách, nếu không nghỉ ngơi thì mất hơn nửa ngày đường mới tới nơi.

Về Miêu trại sớm để lấy Nộ Tình Kê, trong lòng Diệp Bạch mới thêm phần chắc chắn.

Hồ Tử thúc gật đầu, căn dặn: “Tiểu Bạch, thúc biết cháu là đứa trẻ có chủ ý, nhưng đi sâu vào Bình Sơn vẫn phải vạn phần cẩn thận.” Hồ Tử thúc lớn lên ở Miêu trại từ nhỏ, hiểu rõ sự hung hiểm của Bình Sơn, xa không đơn giản như vẻ ngoài.

Có không ít thợ săn kinh nghiệm đầy mình đi vào Bình Sơn rồi không bao giờ trở ra nữa, đó cũng là lý do Bình Sơn bị người Miêu địa phương coi là cấm địa.

“Cháu biết rồi, Hồ Tử thúc!” “Tiểu Bạch ca, anh đừng đi Bình Sơn mà, ở đó thật sự có Thi Vương, đêm qua em còn thấy Háo Tử Tinh Nhị Cô ở nghĩa trang này nữa.” Thấy vẻ mặt lo lắng của Vinh Bảo Di Hiểu, Diệp Bạch nhịn không được cười: “Yên tâm đi, Thi Vương không ăn mấy lạng thịt này của anh đâu.

Em và Hồ Tử thúc về đi, kẹo lần trước anh mua ở huyện thành để trong phòng anh đó, nhớ lấy sớm mà ăn hết đi, trời nóng coi chừng kiến bu.” Sau khi dặn dò xong xuôi, Diệp Bạch thúc giục hai người rời đi sớm.

Sau khi mọi người chỉnh đốn lại một lát, đoàn người hàng trăm người do Trần Ngọc Lâu dẫn đầu, rầm rộ tiến về chân núi Bình Sơn.

Suốt đường trèo đèo lội suối, ròng rã mấy canh giờ mới thấy một con sông lớn.

Bờ sông này đầy vách đá dựng đứng, chỉ có một bãi cạn có thể đi lại.

“Bờ bên kia con sông này chính là chân núi Bình Sơn, đi ngược dòng lên trên là có thể tới nơi.” Diệp Bạch đứng bên cạnh Trần Ngọc Lâu chỉ đường.

Trần Ngọc Lâu gật đầu ra hiệu, bảo thuộc hạ: “Quải tử, sắp xếp anh em đóng bè, làm được bao nhiêu cái thì làm, để những anh em thâm niên qua sông trước.” Thấy Bình Sơn ngay trước mắt, Trần Ngọc Lâu cũng không do dự, trực tiếp sắp xếp Tá Lĩnh chuẩn bị việc qua sông.

Dưới sự chỉ huy của Hồng cô và Hoa Mã Quải, mọi việc diễn ra ngăn nắp, chưa đầy một nén hương đã làm xong mười mấy chiếc bè gỗ.

“Rắn!

Có rắn!” Đột nhiên một thành viên Tá Lĩnh hét lên.

Diệp Bạch rảo bước đi tới, thấy người kêu cứu đã bị cắn trúng nằm dưới đất, miệng sùi bọt trắng, toàn thân co giật, mất đi tri giác.

Trong bụi cỏ rậm rạp bên cạnh là một con rắn độc màu đen, thân rắn không ngừng lăn lộn, dường như bị gậy đập trúng chỗ hiểm,

miệng rắn liên tục chảy máu.

“Mau lấy thuốc tới!” Hồng cô nhìn vết thương bị rắn độc cắn, phân phó.

Chuyến đi Bình Sơn này họ cũng mang theo không ít thuốc cao.

“Dùng cái này của tôi đi, thuốc thường e là không hiệu quả.” Diệp Bạch lấy ra thuốc cao của Miêu trại.

Hồng cô nhìn Trần Ngọc Lâu, thấy hắn gật đầu liền nhận lấy thuốc, nhanh chóng bôi cho người đó.

Diệp Bạch giải thích với mọi người: “Độc vật ở Bình Sơn này không giống bình thường, độc tính cực mạnh, trong chớp mắt có thể lấy mạng người, thuốc giải độc thông thường không có tác dụng, mọi người nên cẩn thận một chút.” Trần Ngọc Lâu cũng hét lớn: “Lời Diệp tiểu huynh đệ nói các người nghe rõ chưa?

Đừng có coi thường tính mạng của mình, làm việc gì cũng phải cẩn thận.” “Trần tổng bả đầu, con rắn này liệu có thể tha cho nó một mạng?” Diệp Bạch tiến lên xem xét thương thế con rắn độc, thấy vẫn còn cứu được nên hỏi.

Tuy không biết tại sao Diệp Bạch lại cứu một con rắn, Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu anh em Tá Lĩnh không sao thì cũng không có gì không thể.” Diệp Bạch gật đầu, hiểu ý Trần Ngọc Lâu, chỉ hy vọng thuốc của Miêu trại đủ mạnh, nếu không người của Tá Lĩnh chết, con rắn này cũng sẽ bị lột da rút gân, chết không toàn thây.

Nếu là rắn thường, Diệp Bạch cũng chẳng cứu, chỉ vì con rắn này chính là “Tiểu Hắc” đã chỉ đường cho hắn đêm qua, không biết nó đã bám theo từ nghĩa trang tới đây bằng cách nào.

Dù sao cũng là chỗ quen biết, cứu được một mạng thì cứ cứu.

Trước khi bỏ Tiểu Hắc vào sọt rắn, Diệp Bạch đã bôi cho nó một ít thuốc.

Tiểu Hắc lúc này tuy bị đánh đau đến chết đi sống lại, nhưng cũng nhận ra Diệp Bạch, không ngừng phát ra tiếng xì xì thảm thiết.

Âm thanh hơi mơ hồ, Diệp Bạch chỉ nghe rõ được một câu.

"Là hắn ra tay trước!" Diệp Bạch bất lực bĩu môi.

Đại ca à, mi chỉ là một con rắn thôi mà, làm gì mà nhiều tâm tư thế.

Trong sọt rắn, Đại Thanh và Nhị Thanh có chút sợ hãi "anh Tiểu Hắc" mới đến, hai con rắn rúc vào nhau, trốn vào một góc sọt.

"Đừng bắt nạt anh Tiểu Hắc mới tới." Diệp Bạch dặn dò hai con rắn, Nhị Thanh ấm ức gật gật đầu.

Ngữ xà của Diệp Bạch tuy nhỏ nhưng vẫn bị Trần Ngọc Lâu có thính lực cực tốt nghe được đại khái.

"Cậu ta đang nói chuyện với rắn sao?" Trần Ngọc Lâu giấu kỹ sự nghi hoặc trong lòng, không khỏi càng thêm tò mò về thân phận của Diệp Bạch.

Thấy Trần Ngọc Lâu nhìn sang, Diệp Bạch mỉm cười gật đầu, việc hiểu ngữ xà bị lộ hắn cũng không quan tâm, nếu không thể hiện chút bản lĩnh thì e là không vào được mắt của Khôi thủ Tá Lĩnh.

Đợi số lượng bè đủ dùng, mọi người rầm rộ qua sông, đi ngược dòng vài trăm mét, tìm thấy một bãi cạn rồi lên bờ.

"Bè cứ để lại bên bờ sông xếp gọn vào, sau này chắc còn dùng tới.

Tiếp theo toàn là đường núi, đi thêm một canh giờ nữa là tới Bình Sơn rồi." Diệp Bạch nói.

"Đều nghe theo Diệp tiểu huynh đệ." Trần Ngọc Lâu cũng lớn

tiếng phân phó một câu.

Vừa qua sông xong, mọi người lại tiếp tục lên đường núi.

Trong lúc Diệp Bạch dẫn đầu chỉ đường, La Lão Oai tuy không ưa Diệp Bạch nhưng cũng không ra mặt chỉ tay năm ngón, chắc là đã được Trần Ngọc Lâu dặn dò trước.

Diệp Bạch cũng được hưởng chút thanh tĩnh.

Biết sắp đến Bình Sơn, cảm xúc của mọi người dâng cao, tuy cơ thể mệt mỏi nhưng ai nấy đều hò hét để cổ vũ tinh thần.

Xuyên qua một khu cỏ rậm cao hơn người, mọi người cuối cùng cũng đến trước một vách núi, đối diện chính là Bình Sơn.

Nhìn vực sâu thăm thẳm không thấy đáy, không ít người cảm thấy lạnh sống lưng.

"Trần lão đệ, chẳng lẽ định bắt chúng ta băng qua cái vực này sao?" La Lão Oai thấy vách núi dốc đứng, nhịn không được hỏi.

Trần Ngọc Lâu tuy trong lòng đã có tính toán, nhưng vẫn quay sang hỏi Diệp Bạch bên cạnh: "Diệp tiểu huynh đệ có cao kiến gì không?" Diệp Bạch chưa kịp trả lời, La Lão Oai bên cạnh đã không bằng lòng: "Cái thằng nhóc con này thì có cao kiến gì?" Trước đó nói Diệp Bạch là truyền nhân Mạc Kim, La Lão Oai hắn không tin, đạo mộ tứ phái lừng lẫy giang hồ, La Lão Oai hắn lăn lộn nửa đời thảo khấu cũng đã nghe danh.

Nhưng tùy tiện một thằng nhóc con tìm đến mà cũng là hậu nhân Mạc Kim thì Mạc Kim Giáo úy chẳng phải quá rẻ mạt sao.

Không thèm để ý đến La Lão Oai, Diệp Bạch quan sát thế núi xung quanh rồi chậm rãi nói: "Trước tiên nhìn xu thế mạch núi, xung quanh núi non trùng điệp đều là vách đá hiểm trở bao quanh, dưới vực này lại là âm khí độc chướng, vốn không phải là huyệt mộ tốt." "Theo lý

mà nói, tướng quân Nguyên triều dù có ngu ngốc đến đâu cũng không thể chọn nơi phong thủy không tốt làm bảo huyệt long mạch, cho nên xu thế mạch núi này chắc chắn có huyền cơ.

Nhìn lại các đỉnh núi gần Bình Sơn, so với Bình Sơn thì thấp hơn hẳn một bậc, giống như chúng tinh phủng nguyệt (ngàn sao vây quanh trăng), hình thành thế rồng đầu bay lên." "Lại kết hợp với con sông lớn chúng ta vừa vượt qua, con sông này nhất định nối liền với mạch nước ngầm.

Tục ngữ có câu: phong thủy, long huyệt sa thủy, có rồng tốt thì tất có huyệt tốt, cũng tất có sa tốt nước tốt đi kèm." "Đoạn sông này giống như một cái đuôi rồng đang uốn lượn, hô ứng với đầu rồng, bù đắp cho thế rồng mạch, hình thành nên một vùng đất phong thủy đại cát." "Hay!" Nghe đến đây, Trần Ngọc Lâu tiên phong vỗ tay tán thưởng, ngay cả kẻ một chữ bẻ đôi không biết như La Lão Oai cũng cảm thấy Diệp Bạch nói một tràng nghe rất xuất sắc.

Thằng nhóc này chắc đúng là hậu nhân Mạc Kim rồi, nhưng bảo hắn nhận sai thì không bao giờ.

Bảo hắn xin lỗi một thằng nhóc thì còn khó hơn giết hắn.

Chương 18

Lúc này, Trần Ngọc Lâu tiếp lời: "Diệp tiểu huynh đệ không hổ là hậu nhân Mạc Kim, thế rồng mạch này sau khi nghe Diệp huynh đệ giải thích, ta cũng cảm thấy thông suốt hẳn ra." "Môn Mạc Kim giỏi nhất là Phân Kim Định Huyệt, đáng tiếc tôi học nghệ không tinh, chỉ có thể nhìn từ thế núi trùng điệp này ra hai lối vào." "Hai lối vào nào?" Trần Ngọc Lâu mừng rỡ, thầm nghĩ môn Mạc Kim quả nhiên thần kỳ, dù Trần Ngọc Lâu hắn bản lĩnh cao cường cũng phải thi triển bí pháp Tá Lĩnh mới có thể phán đoán lối vào mộ huyệt, vậy mà người Mạc Kim chỉ cần nhìn thế núi sông là có thể đoán được, đúng là thần quỷ khôn lường.

Diệp Bạch cười thầm, nếu không phải nhờ tiên tri tiên giác thì có đánh chết hắn cũng không biết lối vào ở đâu.

"Một chỗ là ở dưới vực này, một chỗ là ở gần con sông đuôi rồng kia!

Nhưng vị trí cụ thể ở đâu thì tôi không tìm ra được, chắc phải làm phiền Trần tổng bả đầu rồi." Diệp Bạch cũng biết giữ lại vài phần công lực, đây là sân nhà của Trần Ngọc Lâu, không thể lấn lướt phong thái của chủ nhân.

"Được, đa tạ Diệp tiểu huynh đệ, việc còn lại cứ giao cho tôi." Thấy hậu nhân Mạc Kim Diệp Bạch thao thao bất tuyệt, Khôi thủ Tá Lĩnh như hắn cũng phải thể hiện một phen.

Trần Ngọc Lâu bảo La soái bắn liên tiếp ba phát súng xuống vực, thi triển pháp môn "Văn Tự Quyết" gồm thính phong, thính lôi, văn sơn biện long, liền nghe ra được đường nét địa cung và hướng đi của lối thông dưới đáy vực.

“Dưới đó quả thực có địa cung, hơn nữa nằm ngay dưới vực sâu nứt ra từ đỉnh núi này.” Diệp Bạch thấy Trần Ngọc Lâu nhắm chặt hai mắt, chỉ dựa vào thính lực mà nghe ra được hướng đi của địa thế, quả thực thần sinh bội phục.

Đang lúc Trần Ngọc Lâu sắp xếp nhân thủ chuẩn bị xuống vực sâu thì Hồng cô nương bỗng hô lên: “Ai đó?”, thấy một bóng người lướt qua phía xa, Hồng cô nương dứt khoát đuổi theo.

Trần Ngọc Lâu thấy vậy không yên tâm cũng đuổi theo sau.

Biết rõ tiến trình câu chuyện, Diệp Bạch đoán chắc là ba người Chá Cô Tiếu nghe thấy tiếng súng nên lên đây xem xét, diễn biến tiếp theo chắc chắn là Trần Ngọc Lâu mời ba người Chá Cô Tiếu cùng tham gia xuống mộ lấy bảo vật.

Đợi khoảng một nén hương, Trần Ngọc Lâu dẫn theo nhóm Chá Cô Tiếu từ trong rừng đi ra.

“Diệp huynh đệ, cậu xem đây là ai?” Trần Ngọc Lâu cười giới thiệu.

“Tiểu huynh đệ, lại gặp nhau rồi.” Chá Cô Tiếu nhìn thấy Diệp Bạch, chắp tay chào.

Diệp Bạch cũng đáp lễ ba người Chá Cô Tiếu: “Đa tạ ơn cứu mạng của ba vị trước đó, không ngờ lại gặp nhau ở đây.” Sau khi chào hỏi xong, Trần Ngọc Lâu liền giới thiệu với mọi người: “Tục ngữ có câu đạo mộ chia làm bốn phái, lần lượt là Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Mạc Kim, Phát Khâu.

Đứng cạnh các vị đây chính là Khôi thủ Bàn Sơn - huynh đệ Chá Cô Tiếu, sư đệ Lão Dương Nhân và sư muội Hoa Linh.

Còn bên cạnh tôi là truyền nhân Mạc Kim - huynh đệ Diệp Bạch, mà thủ đoạn tầm long tham huyệt vừa rồi các vị cũng đã được chứng

kiến." "Ngày nay, bốn phái đạo mộ đã tụ hội được ba phái cùng tham gia một ngôi mộ, đây quả là chuyện trăm năm chưa từng có.

Năm xưa tên tướng quân Nguyên triều này tàn bạo, thảm sát bách tính vô độ, toàn bộ tài bảo cướp bóc được đều chôn dưới núi này.

Điều này chứng tỏ ông trời cũng muốn giúp chúng ta, lấy số kim ngân châu báu trong Bình Sơn này ra để cứu tế thương sinh." "Anh em, khởi công!" "Lên đường!" Mọi người đồng thanh hô vang.

Một bài phát biểu đầy chính nghĩa đã danh chính ngôn thuận hóa cho lần đạo mộ này.

Sau đó mọi người như được tiêm máu gà, lần lượt bận rộn một cách có trật tự.

Người Tá Lĩnh lấy ra Ngô Công Quải sơn thê (thang centipede), nhóm Chá Cô Tiếu cũng lấy ra Toản Thiên Tác chuẩn bị xuống vực.

Sau khi lắp xong Ngô Công Quải sơn thê, Trần Ngọc Lâu cử hai anh em Tá Lĩnh xuống thám thính.

Lúc này, lão La Oai ghé sát lại nói: "Trần lão đệ, thằng nhóc Diệp kia tôi không quan tâm, nhưng ba tên đạo sĩ Bàn Sơn này tính sao, bảo vật lấy lên được thì chia thế nào?" "La soái yên tâm, từ xưa đến nay đạo sĩ Bàn Sơn khai quật cổ mộ chỉ để cầu thuốc trường sinh bất tử, đây là quy củ của phái Bàn Sơn bọn họ." "Quy củ chó chết gì, lão tử không tin, lão tử chỉ tin khẩu súng trong tay.

Đám người này nếu có ý đồ khác, lão tử tuyệt không nương tay, đứa nào không phục, lão tử thịt luôn!" La Lão Oai chẳng thèm để ý nói.

Trần Ngọc Lâu nghiêm túc: "La soái, muốn thịt họ thì phải bước qua xác tôi đã.

Địa cung Bình Sơn này không phải nơi tầm thường, nguy hiểm

trong đó không thể coi thường.

Có Bàn Sơn và Mạc Kim trợ giúp, nguy hiểm của chúng ta sẽ giảm đi rất nhiều, chẳng lẽ La soái muốn thấy anh em tử thương thảm trọng sao?" "Ai, Trần lão đệ nói nặng lời quá, tôi dám nổ súng với ai chứ chẳng bao giờ dám nổ súng với cậu.

Cậu bảo không thịt thì không thịt, coi như lão tử nói đùa vậy thôi." La Lão Oai cười hì hì rồi bỏ đi.

Trần Ngọc Lâu nhịn không được thở dài, hắn thừa hiểu La Lão Oai đã bắt đầu có bất đồng với mình, sợ rằng Trần Ngọc Lâu hắn có người của Bàn Sơn và Mạc Kim sẽ gạt lão sang một bên.

"La soái à La soái, ông ở với Trần Ngọc Lâu tôi lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết Trần Ngọc Lâu tôi là hạng người thế nào sao?" Trần Ngọc Lâu hơi nản lòng, cảm thấy ban đầu cùng La Lão Oai đi thám mộ quả là một sai lầm.

Rốt cuộc vẫn chỉ là một tên quân phiệt mới nổi!

Ở một phía khác, Chá Cô Tiếu lại riêng tư tìm đến Diệp Bạch.

Biết được thân phận hậu nhân Mạc Kim của Diệp Bạch, Chá Cô Tiếu có không ít câu hỏi muốn thỉnh giáo.

"Dám hỏi Diệp Bạch huynh đệ thật sự là hậu nhân Mạc Kim?" Giọng điệu Chá Cô Tiếu rất khách khí.

Diệp Bạch phất tay: "Không dám nhận là hậu nhân Mạc Kim, chỉ là tổ tiên có chút duyên nợ với phái Mạc Kim mà thôi." Hắn đại khái có thể đoán được mục đích của Chá Cô Tiếu.

"Vậy không biết Diệp Bạch huynh đệ đã từng nghe danh Mộc Trần Châu?" "Mộc Trần Châu?...

Để tôi nhớ lại xem." Diệp Bạch trầm tư một hồi rồi nói: "Có phải

là Mộc Trần Châu được mệnh danh là Phượng Hoàng Đạm không?" Chá Cô Tiếu lộ vẻ mừng rỡ: "Đúng đúng!

Chính là vật đó, Diệp Bạch huynh đệ đã từng nghe tin tức gì về hạt châu này chưa?" Thấy vẻ mặt nôn nóng của Chá Cô Tiếu, Diệp Bạch hơi đau đầu.

Lai lịch Mộc Trần Châu hắn quả thực biết rõ, chính là nằm trong mộ Hiến Vương.

Nhưng mộ Hiến Vương nằm ở đâu thì hắn cũng không rõ, chỉ biết ngôi mộ đó cực kỳ nguy hiểm.

Đời trước có vị biên tập viên vô lương tâm còn xếp hạng các đại mộ trong Quỷ Chuy Đăng, mộ Hiến Vương xếp thứ nhất!

Trên bảng xếp hạng đó, Bình Sơn chỉ đứng bét, qua đó có thể thấy mộ Hiến Vương hung hiểm thế nào.

Kiếp trước bộ phim hắn thuộc nhất là Nộ Tình Tương Tây và Tinh Tuyệt Cổ Thành, nếu xuống hai mộ này hắn còn có thể dựa vào tiên tri tiên giác để tránh né nguy hiểm, chứ đối mặt với mộ Hiến Vương thì e là đi không có ngày về.

Thấy Diệp Bạch không trả lời, Chá Cô Tiếu nhịn không được thúc giục: "Diệp Bạch huynh đệ?" "Nếu Diệp Bạch huynh đệ thực sự biết tung tích Mộc Trần Châu, xin hãy cho chúng tôi biết.

Phái Bàn Sơn chúng tôi ngàn năm nay tìm khắp núi rừng cổ mộ cũng chỉ để cầu lấy Mộc Trần Châu." "Chỉ cần Diệp Bạch huynh đệ cung cấp manh mối liên quan đến Mộc Trần Châu, Bàn Sơn nguyện nghe theo sai bảo của cậu!" Nghe thấy động tĩnh bên này, Lão Dương Nhân và Hoa Linh cũng vội vàng chạy tới.

Nhìn sáu con mắt to tròn đầy khát cầu, Diệp Bạch hơi đau đầu, nhịn không được nói: "Tôi quả thực biết tung tích Mộc Trần Châu,

nhưng lúc này chuyện quan trọng, không phải tôi không muốn nói, mà là nơi đó cực kỳ hung hiểm, hung hiểm gấp nhiều lần Bình Sơn này!" "Tôi cũng biết Bàn Sơn luôn tìm kiếm Mộc Trần Châu là để giải trừ lời nguyền huyết mạch trên người.

Theo lý thì tìm thấy càng sớm càng tốt, nhưng tôi sợ mọi người nôn nóng, khi chưa chuẩn bị kỹ đã xông vào nơi hung hiểm đó.

Nếu tất cả đều bỏ mạng ở đó, phái Bàn Sơn sẽ mất đi truyền thừa, đó sẽ là lỗi của Diệp Bạch tôi." "Đợi chuyến đi Bình Sơn này kết thúc, tôi sẽ cho ba vị biết vị trí của Mộc Trần Châu, đến lúc đó ba vị quyết định thế nào là tùy ở mọi người." Diệp Bạch nói năng có lý có cứ, khiến người ta không thể bắt bẻ.

Tuy nơi có Mộc Trần Châu hung hiểm, nhưng ba người Chá Cô Tiếu nghe xong trong lòng vẫn vui mừng khôn xiết.

Phái Bàn Sơn của họ bao đời nay tìm kiếm một hạt châu không biết có thật hay không, nay sắp biết được vị trí chính xác, quả thực khiến lòng người chấn động, cảm thấy bao năm nỗ lực cuối cùng đã có kết quả.

Sau khi Diệp Bạch đi khỏi, Lão Dương Nhân nhịn không được hỏi: "Sư huynh, nếu trong Bình Sơn không có Mộc Trần Châu, vậy chúng ta có cần xuống mộ nữa không?", cậu ta vừa mới thả Toản Thiên Tác xuống, nếu không xuống thì lại phải thu về.

"Có chứ, bất kể lời Diệp Bạch huynh đệ là thật hay giả, trong Bình Sơn này cũng có thể có manh mối về Mộc Trần Châu.

Thứ hai, anh nghe Trần huynh nói trưởng bối của Diệp Bạch huynh đệ dường như mất tích ở Bình Sơn, nếu tìm được tin tức về trưởng bối của cậu ta thì cũng coi như là một sự báo đáp." "À." Lão Dương Nhân ngơ ngác gật đầu.

“Tuy nhiên, vì đã có tin tức về Mộc Trần Châu nên không cần thiết phải liều mạng, nếu có nguy hiểm, ưu tiên rút lui.” Suy nghĩ một lát, Chá Cô Tiếu lại dặn dò thêm một phen.

Quả thực đúng như Diệp Bạch nói, nếu ba người họ sơ suất mà chết, phái Bàn Sơn sẽ thực sự trở thành tuyệt hưởng!

Sau khi Thang ngoắc núi Ngô Công được dựng xong, mọi người ngồi bên vách núi chờ đợi tín hiệu đạn của những huynh đệ tiên phong đi dò đường.

Chương 19

Nhìn Diệp Bạch đang nằm nghỉ ngơi trên tảng đá lớn, Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói: "Diệp Bạch huynh đệ, chuyến này thực sự không đi cùng sao?" Diệp Bạch vừa kiểm tra vết thương của Tiểu Hắc trong lồng rắn, vừa lắc đầu: "Không đi!" Dù là Thang ngoắc núi Ngô Công của Tá Lĩnh hay Thừng khoan trời của Bàn Sơn thì đều không có bất kỳ biện pháp bảo hộ nào, nếu không cẩn thận sẽ ngã xuống vực sâu không thấy đáy, chết không toàn thây.

Tuy thể chất của tôi không tệ, nhưng dù sao vẫn là một thiếu niên, vạn nhất leo đến nửa đường mà thể lực không chi viện nổi, lên không được xuống không xong thì hỏng bét.

Vả lại, chuyến này tôi đến là để mở hòm báu, bản đồ trong hệ thống tôi đã xem qua nhiều lần, hòm báu hẳn nằm ở nơi cao nhất của Bình Sơn, bên trong quan tài của Thi Vương.

Hiện tại xuống địa cung vẫn còn quá sớm.

"Phanh!" Một đoàn pháo hoa nổ tung giữa không trung.

Nhìn thấy tín hiệu đạn phát ra, chúng nhân Tá Lĩnh không khỏi reo hò, tiếp đó dưới sự chỉ huy của Trần Ngọc Lâu, họ lần lượt leo xuống vực thẳm.

Phát hiện Trần Ngọc Lâu chuẩn bị xuống dưới, Diệp Bạch liền dặn dò một câu: "Trần tổng bả đầu, Bình Sơn này sớm đã bị âm khí và độc chướng bao phủ, nếu nhìn thấy thảo dược có năm tuổi cao, vạn lần không được hái." Tuy không biết vì sao Diệp Bạch lại nói thế, nhưng Trần Ngọc Lâu vẫn gật đầu ra hiệu đã biết, sau đó nhanh tay lẹ chân dọc theo thang leo xuống.

Nhóm Tá Lĩnh đi xuống hơn ba mươi người, Bàn Sơn thì chỉ có

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân xuống, Hoa Linh ở lại canh giữ bên vách núi.

Trong thế lực của La Lão Oai chỉ có mình Dương phó quan thảm hại đi xuống, những người khác ở lại bên trên khoác lác, đánh bài, vô cùng náo nhiệt.

Diệp Bạch không hợp với La Lão Oai nên đi tới chỗ Hoa Linh.

"Diệp Bạch ca." Nghe thấy tiếng bước chân, Hoa Linh thấy Diệp Bạch đi tới liền vội vàng ngồi dậy từ trạng thái đả tọa.

Hoa Linh tuổi không lớn, nhỏ hơn Diệp Bạch một tuổi, nhưng vì từ nhỏ đã theo Chá Cô Tiếu xông pha núi rừng, dầm mưa dãi nắng nên gương mặt trông có vẻ già dặn hơn Diệp Bạch.

"Muội vừa tu luyện là Thổ nạp pháp của Bàn Sơn?" Diệp Bạch hứng thú hỏi.

"Vâng, người Bàn Sơn chúng thiếp đều tu luyện Thổ nạp pháp.

Sư huynh nói kiên trì tu luyện lâu dài có thể cường thân kiện thể, nếu Diệp đại ca có hứng thú với Thổ nạp pháp này, có thể nói với sư huynh thiếp, huynh ấy chắc sẽ không từ chối đâu." Hoa Linh chậm rãi nói.

Nếu Diệp Bạch nói cho họ biết tung tích của Mộc Trần Châu thì Bàn Sơn đã nợ Diệp Bạch một nhân tình lớn, Thổ nạp pháp không tính là truyền thừa cốt lõi của Bàn Sơn, truyền thụ cho Diệp Bạch chắc không thành vấn đề.

"Thôi đi, có nói cho ta thì ta cũng chẳng tu luyện nổi." Diệp Bạch cười lắc đầu, tôi làm gì có nghị lực ngày nào cũng ngồi thiền như thế.

Diệp Bạch lấy Tiểu Hắc từ trong lồng rắn ra: "Nghe nói muội tinh thông y lý, có thể giúp ta xem vết thương của gã này không?" Tuy trước đó đã bôi thuốc của Miêu trại cho Tiểu Hắc nhưng nó vẫn luôn

kêu đau, vết thương không thấy chuyển biến tốt, Diệp Bạch hết cách đành phải tìm Hoa Linh.

Thấy Hoa Linh có chút sợ hãi, Diệp Bạch đành bịt miệng Tiểu Hắc lại: "Muội yên tâm, nó không cắn bừa đâu." Dù vậy, Hoa Linh vẫn có chút nhát gan kiểm tra vết thương cho Tiểu Hắc: "Diệp Bạch ca, con hắc xà này bị cả ngoại thương lẫn nội thương.

Loại cao dược huynh bôi chỉ có hiệu quả trị ngoại thương, muốn trị nội thương thì tốt nhất nên sắc thuốc thang.

Nếu huynh không gấp thì đợi sư huynh thiếp lên, thiếp sẽ đi hái dược thảo trị nội thương cho nó." Hoa Linh đề nghị.

Diệp Bạch gật đầu: "Vậy làm phiền muội." Thấy trong lồng rắn của Diệp Bạch còn có hai con thanh xà nhỏ, Hoa Linh tò mò hỏi: "Diệp Bạch ca, mấy con rắn này đều là do huynh nuôi sao?" "Cứ coi là vậy đi, đợi chúng lớn lên có lẽ sẽ trở thành trợ thủ của ta." "Thiếp nghe sư huynh nói ở Miêu Cương có một loại người điều khiển rắn, chỉ cần thổi nhạc khí là có thể sai khiến vạn xà đối địch, không ai dám dây vào.

Nhưng sư huynh nói hạng người này sớm đã trở thành truyền thuyết, huynh ấy cũng chưa từng thấy bao giờ.

Diệp Bạch ca không lẽ là người điều khiển rắn?" "Haha, ta không phải đâu, chỉ là nuôi chúng làm thú cưng thôi." Trong lúc Diệp Bạch và Hoa Linh đang tán gẫu thì tại địa cung dưới vực thẳm, nhóm Trần Ngọc Lâu lại đang lâm vào cảnh nguy nan.

Sau khi vào địa cung, họ phát hiện hai huynh đệ đi dò đường trước đó chỉ còn lại y phục trên mặt đất, bên cạnh là một vũng nước vàng hôi thối.

Nhóm Tá Lĩnh kinh nghiệm phong phú lập tức đề phòng, không

ngờ lần này đối mặt lại là số lượng lớn rết kịch độc.

Đám rết này như có người chỉ huy, dày đặc chặn đứng đường lui của nhóm Tá Lĩnh, bắt đầu tằm thực mọi người.

Trong tình thế cấp bách, mọi người dùng cồn tẩm ướt y phục rồi đốt lên, mượn lửa lớn để xua đuổi rết.

Dù vậy, vẫn có vài huynh đệ Tá Lĩnh phản ứng chậm bị rết đuổi kịp, trong chốc lát đã hóa thành nước vàng.

"Chạy!

Mau chạy đi!" Trần Ngọc Lâu gào lớn.

Côn Luân một mình ôm lấy một thân cây lớn, dùng lực quật mạnh, trấn tử không ít rết.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cũng thi triển thần thông, người dùng súng lục, người dùng cung tên, đạn và tên bắn ra không trượt phát nào, nhưng số lượng rết là vô cùng vô tận, vũ khí của hai người chẳng khác nào lấy đại bác bắn muỗi, không phát huy được chút ưu thế nào.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, đừng dây dưa, dùng lửa chặn đường, rút lui trước rồi tính!" Trần Ngọc Lâu thấy vậy liền nhắc nhở.

Lúc này, dưới sự giúp đỡ của Hồng Cô và Côn Luân, mọi người đã mở được một đường lui.

Chá Cô Tiếu thấy thế cũng vừa đánh vừa mở đường, sử dụng khinh công nhanh nhẹn leo lên mái hiên địa cung, thả dây thừng xuống.

"Mau lên!

Đừng lề mề!

Mau leo lên!" Trần Ngọc Lâu mồ hôi đầm đìa, không ngừng thúc

giục mọi người leo lên dây thừng, còn mình thì ở lại đoạn hậu cuối cùng.

Dường như động tĩnh quá lớn, rết trong địa cung đều hội tụ về đây, số lượng rết trên mặt đất ngày càng nhiều, thậm chí có không ít con phóng mình lên không.

Dưới sự thiêu đốt của lửa lớn, kiến trúc gỗ của địa cung bắt đầu sụp đổ, có mấy người đã leo lên được mái hiên nhưng lại bị rơi xuống.

Hậu lộ bị cắt đứt, Trần Ngọc Lâu và Côn Luân bị vây hãm trong góc nhỏ, dựa vào ngọn lửa sắp tắt để chống chọi với đám rết.

"Lão đại!" Hồng Cô trên mái hiên sốt ruột không thôi, đang định nhảy xuống cứu Trần Ngọc Lâu thì bị Chá Cô Tiếu giữ chặt.

"Cô xuống thế này chỉ có nộp mạng thôi!" "Nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu!" Ngay lúc đang nói chuyện, cục diện phía dưới lại thay đổi, Côn Luân vì Trần Ngọc Lâu mà liều mạng đoạn hậu, nhưng Trần Ngọc Lâu lại quay người trở lại cứu Côn Luân, một màn tình nghĩa huynh đệ Tá Lĩnh được thể hiện đến tột cùng.

Thấy cảnh này, Chá Cô Tiếu cũng thầm cảm phục, đối với vị khôi thủ Tá Lĩnh này có thêm vài phần công nhận.

"Lão Dương Nhân!

Ném rượu!" Nghe lời Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân lập tức hiểu ý, ném hai bình rượu xuống gần Côn Luân.

"Pằng!

Pằng!" Chá Cô Tiếu bắn chính xác hai phát súng làm vỡ bình rượu, lửa lại bùng lên, ngăn cách Trần Ngọc Lâu và Côn Luân với vô số độc ngô công.

Thấy vậy, Hồng Cô nhanh chóng thả dây thừng cứu mấy người lên.

Trên vách núi, Hoa Mã Quải thấy thang Ngô công và dây Thừng khoan trời có dị động liền vội nói: "Bên dưới có động tĩnh rồi!" Mọi người vội vàng tiến lên kiểm tra.

"Sao lại lên nhanh như vậy?

Không lẽ phát hiện ra bảo vật nên thông báo chúng ta xuống?" La Lão Oai xoa râu, khó hiểu hỏi.

Hoa Mã Quải lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi: "Chắc không phải vậy đâu, nhiều thang Ngô công cùng lúc động đậy chứng tỏ họ đang đồng loạt đi lên, sợ là bên dưới gặp rắc rối lớn rồi." "Rắc rối lớn?

Có thể có rắc rối gì lớn chứ?

Không lẽ gặp phải Thi Vương?" La Lão Oai ha ha cười lớn định đùa một câu, nhưng thấy sắc mặt mọi người ngưng trọng không ai đáp lời, đành phải im miệng.

Chương 20

"Diệp Bạch ca, sư huynh họ chắc không sao chứ?" Tuy thấy cả hai sợi thừng khoan trời đều đang động nhưng Hoa Linh vẫn lo lắng hỏi.

"Yên tâm đi, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đều không phải người thường, không có chuyện gì đâu." Diệp Bạch an ủi.

Một lúc sau, có một người từ thang Ngô công leo lên, chính là người của Tá Lĩnh.

"Rết, rết, trong địa cung có rất nhiều rết!" "Đã xảy ra chuyện gì, tổng bả đầu đâu?" Hoa Mã Quải chộp lấy gã ta, gấp gáp hỏi.

"Tôi cũng không biết, trong địa cung đột nhiên xuất hiện rất nhiều rết, chúng tôi phóng hỏa thiêu chúng, sau đó địa cung sụp đổ, tổng bả đầu bảo chúng tôi lên trước." Người này mặt mày vẫn còn kinh hồn bạt vía, nói năng lắp bắp, trông có vẻ đã chịu kinh hãi không nhỏ.

"Đáng chết, tổng bả đầu mà có chuyện gì tôi nhất định không tha cho các ngươi." Hoa Mã Quải mắng một câu.

Rất nhanh, số người leo lên ngày càng nhiều, cho đến khi nhìn thấy Trần Ngọc Lâu, Hoa Mã Quải mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tổng bả đầu, ngài không sao chứ?" Đỡ Trần Ngọc Lâu mặt mày lấm lem từ thang lên, Hoa Mã Quải vội vàng hỏi han.

"Ta không sao, Hồng Cô và Côn Luân còn ở phía sau, ngươi đi giúp họ." Trần Ngọc Lâu vỗ vai Hoa Mã Quải, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, thở hồng hộc.

"Trần lão đệ, các người bên dưới gặp nguy hiểm gì mà trông thảm hại thế này?" La Lão Oai ghé sát vào hỏi.

“Tình hình bên dưới phức tạp, tóm lại là một lời khó nói hết.

La soái, đợi huynh đệ lên hết ta sẽ nói chi tiết với ngài.” Trần Ngọc Lâu cởi lớp giáp nội bảo dày nặng trên người ra, trông có vẻ mệt không nhẹ.

“Được, được, vậy chú cứ nghỉ ngơi cho khỏe.” Ở bên kia, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cũng nhanh chóng leo lên từ thừng khoan trời.

Diệp Bạch và Hoa Linh vội vàng tới giúp đỡ, đỡ hai người dậy.

Hoa Linh hỏi: “Sư huynh, hai huynh không sao chứ?” Chá Cô Tiếu lắc đầu ra hiệu không sao, sau đó nhìn về phía thang Ngô công của Tá Lĩnh, thấy Hồng Cô vẫn chưa lên, không miễn có chút lo lắng.

“Sư huynh, huynh nhìn gì vậy?” Hoa Linh tò mò hỏi.

“Không nhìn gì cả, Trần tổng bả đầu lên chưa?” Chá Cô Tiếu vội chuyển chủ đề.

“Huynh ấy à, lên lâu rồi, đang ngồi nghỉ ở đằng kia kìa.” Hoa Linh bĩu môi ra hiệu.

Vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, thấy Chá Cô Tiếu cũng đã lên bờ, Trần Ngọc Lâu đi tới chắp tay, chân thành nói: “Chá Cô Tiếu huynh đệ, đa tạ, huynh lại cứu ta một lần nữa.” “Trần tổng bả đầu khách khí rồi, hai phái tương trợ nhau là chuyện nên làm.” Chá Cô Tiếu khách sáo đáp.

Rất nhanh, Hồng Cô và Côn Luân cũng leo lên, mọi người bàn bạc một hồi, quyết định quay về nghĩa trang chỉnh đốn rồi mới lập kế hoạch xuống mộ tiếp.

Đoàn người lúc đi rầm rộ, nghĩa khí ngút trời, lúc về lại ai oán một mảnh, thương vong không ít.

Đến gần chập tối, mọi người mới về tới nghĩa trang.

Hoa Mã Quải tổ chức nhân thủ trị thương cho các huynh đệ Tá Lĩnh, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu được mời vào chính sảnh nghị sự.

Trần Ngọc Lâu ngồi trên ghế nói: "Chuyện gặp phải dưới địa cung hôm nay chắc La soái và Diệp Bạch huynh đệ đã rõ, độc ngô công đầy rẫy trong địa cung, hơn nữa đám rết này quá tà môn, có thể khiến người và động vật tan thành nước vàng trong nháy mắt, Tá Lĩnh chúng ta đã có tám huynh đệ chết trong miệng đám rết đó." Sau đó hắn lại thở dài: "Nói ra thật hổ thẹn, ta thân là khôi thủ Tá Lĩnh, chuyến đi Bình Sơn này chuẩn bị không chu đáo mới dẫn đến việc vô công nhi phản, mất hết thể diện, có lỗi với tổ tiên!" "Trần lão đệ, ai mà ngờ dưới địa cung lại chui ra nhiều độc ngô công như thế, ta thấy chuyện này vạn lần không thể trách chú được, nếu phải nói thì là lỗi của thằng ranh con này." La Lão Oai đổi giọng, chỉ vào Diệp Bạch: "Nói cái gì mà long mạch hội tụ, chỉ có hai lối vào, nếu không phải thằng ranh này dẫn đường bậy bạ, chúng ta có phải xuống từ vực thẳm đó không?" Nhìn cái 'nồi đen' to đùng này đột nhiên đổ ập lên đầu mình, Diệp Bạch suýt chút nữa phun cả ngụm trà trong miệng ra.

Tên La Lão Oai này chắc kiếp trước có thù tử với tôi, kiếp này tới đòi nợ, nhìn đâu cũng thấy không thuận mắt.

"Việc đổ đấu vốn đã hiểm nguy muôn vàn, nếu La soái muốn an toàn vô sự thì chi bằng về nhà bế con cho rồi." Diệp Bạch trực tiếp đáp trả đanh thép.

"Thằng ranh con, mày nói cái gì, mày nói lại lần nữa xem?" La Lão Oai tức giận, trực tiếp rút súng lục chĩa vào trán Diệp Bạch định bóp cò.

Chỉ thấy một bóng đen vụt qua, là Chá Cô Tiếu ra tay, "Rắc" một tiếng đoạt lấy súng trong tay La Lão Oai, sau đó lạch cạch vài cái tháo

rời thành đống linh kiện vụn vặt, khiến La Lão Oai ngây người.

"Ai, ba vị, có gì từ từ nói." Thấy tình thế sắp nổ súng giết người, Trần Ngọc Lâu vội vàng tiến lên kéo mọi người ra.

Hắn kéo La Lão Oai sang một bên, thì thầm: "La soái, lùi một bước biển rộng trời cao, muốn có được bảo bối trong Bình Sơn thì không có hai người này là không được đâu.

Ngài bớt giận đi, nếu ngài tin lão đệ thì cứ giao toàn quyền việc xuống mộ này cho ta, đến lúc đó phần của La soái nhất định không thiếu." La Lão Oai cũng là lúc nãy nóng nảy quá, bình tĩnh lại liền nương theo bậc thang Trần Ngọc Lâu đưa tới: "Nếu Trần lão đệ đã nói vậy thì ta cũng không có gì để nói, đợi chuyện này kết thúc, ta nhất định sẽ cho thằng ranh đó biết tay." Nói xong liền rời khỏi đó.

Thấy La Lão Oai đi rồi, Trần Ngọc Lâu ôm quyền xin lỗi: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, Diệp Bạch huynh đệ, thực sự xin lỗi!" Diệp Bạch phẩy tay: "Không sao, có điều tính cách La Lão Oai nóng nảy dễ làm hỏng việc, hy vọng Trần tổng bả đầu để mắt tới lão một chút, kẻo lại kéo tất cả chúng ta xuống nước." "Ta sẽ chú ý, đương nhiên La soái tuy có hơi bốc đồng nhưng đại cục quan niệm vẫn có." Trần Ngọc Lâu nói.

Thấy Trần Ngọc Lâu còn biện minh cho La Lão Oai, Diệp Bạch cười cười rồi không nói thêm nữa.

Nói nhiều quá lại thành ra mình là kẻ ác.

Đại sảnh rơi vào trầm lặng, một lúc sau, Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, Diệp Bạch huynh đệ, hiện tại chuyến đi Bình Sơn lâm vào bế tắc, không biết hai vị có cao kiến gì khác không?" Thấy hai người không đáp lời, Trần Ngọc Lâu lại nói: "Ta biết hai vị không màng đến vàng bạc châu báu trong Bình Sơn, Diệp Bạch huynh đệ là vì tìm kiếm tin tức tiền bối, Chá Cô Tiếu

huynh đệ thì vì Mộc Trần Châu, hai vị còn nhiều lần cứu mạng Trần mỗ, coi như Trần mỗ không biết tốt xấu.

Ta cũng không thể dùng châu báu phong hậu trong Bình Sơn để sai khiến hai vị, nhưng niệm tình ba phái cùng chung một nguồn cội, vẫn mong hai vị huynh đệ có thể giúp ta xuống Bình Sơn, sau này hai vị có sai bảo gì, Trần Ngọc Lâu ta tất toàn lực dĩ phó." Trần Ngọc Lâu nói những lời vô cùng chân thành, Diệp Bạch lúc này mới lên tiếng: "Tình hình trong Bình Sơn không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu, những gì Trần tổng bả đầu thấy hôm nay có lẽ mới chỉ là khởi đầu, nếu kiên trì đi tiếp thì thương vong có lẽ không chỉ chừng này." "Chẳng lẽ Diệp Bạch huynh đệ biết tình hình bên trong Bình Sơn, xin hãy nói thật cho biết?" "Chuyện này trước đó ta cũng không rõ, Trần tổng bả đầu còn nhớ con hắc xà ta cứu lúc trước không?" "Tất nhiên là nhớ, con hắc xà đó đã cắn bị thương huynh đệ Tá Lĩnh của ta, nếu không phải Diệp Bạch huynh đệ mở lời cứu giúp, ta sớm đã lột da tróc thịt nó rồi." Diệp Bạch gật đầu: "Ta cũng không giấu hai vị, ta sinh ra đã có thiên phú dị bẩm, tinh thông xà ngữ.

Con hắc xà đó nói cho ta biết, đám độc ngô công nhỏ trong Bình Sơn chỉ là lũ tôm tép nhãi nhép.

Bên trong Bình Sơn nuôi dưỡng một con tinh quái, quanh năm thôn thực âm khí độc chướng, nó có sáu cái cánh, thể hình cực lớn, có năng lực phi thiên độn địa, đám rết kia chính là con cháu của nó." "Diệp Bạch huynh đệ nói thật sao?

Không phải Trần mỗ không tin, chỉ là chuyện này quá đỗi ly kỳ." Trần Ngọc Lâu gãi đầu, không quá tin tưởng.

Việc thông hiểu xà ngữ thì còn tạm được, chứ con rết khổng lồ biết bay thì có hơi phóng đại quá.

Diệp Bạch cũng khá bất lực, Trần Ngọc Lâu không giống nguyên

tác bị ngã xuống vực rồi được Lục Dực Ngô Công cứu lên, nên mọi người chưa từng thấy nó.

Nếu không nói rõ tình hình của Lục Dực Ngô Công, mọi người không chuẩn bị biện pháp khắc chế mà cứ thế xuống mộ thì chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn.

Hiện tại kịch tình đã thoát ly nguyên tác, Diệp Bạch phải đảm bảo mọi việc nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Vạn nhất người của Tá Lĩnh vì thương vong thảm trọng mà ngừng xuống Bình Sơn thì hòm báu của tôi khó mà mở được.

Lúc này, Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh xen vào: "Trong cổ tịch Bàn Sơn tôi quả thực có thấy miêu tả về loại yêu vật tương tự, hạng yêu vật này dựa vào địa hình đặc thù để tu luyện.

Bình Sơn vốn là nơi luyện đan thời Tần Hán, đan dược chi khí dồi dào, nếu độc vật này nhờ vào dược tính trong núi để tiềm tu thì sinh ra loại đại yêu này cũng không phải là không thể." Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một hồi, cảm thấy Diệp Bạch không cần thiết phải lừa mình, không khỏi thở dài: "Nếu thực sự có loại đại yêu này, cộng thêm vô số độc ngô công, thì địa cung dưới Bình Sơn làm sao thám hiểm được?" "Thế gian vật gì mạnh ắt sẽ có vật khắc chế, tôi nghĩ gần đây cũng sẽ có thứ khắc chế được độc vật Bình Sơn." Chá Cô Tiếu không chắc chắn nói.

Dù là vậy, cho dù có vật khắc chế, nhưng thiên hạ rộng lớn thế này biết tìm ở đâu?

Thấy Trần Ngọc Lâu rầu rĩ, Diệp Bạch nói: "Ta biết ở Miêu trại có một thứ có thể khắc chế độc vật này, các ngươi đã từng nghe nói đến Nộ Tình Kê chưa?" "Nộ Tình Kê?" "Ta có nghe tiền bối trong nhà nói qua, Nộ Tình Kê này vì 'nộ tình' mà đắc danh, truyền văn là khắc tinh của ngũ độc, sở hữu huyết mạch của Phượng Hoàng." Trần Ngọc

Lâu hồi tưởng lại.

"Có huyết mạch Phượng Hoàng hay không thì ta không biết, nhưng con gà này quả thực dũng mãnh, ngay cả ba năm con đại kinh thông thường cũng khó lòng cận thân.

Không giấu gì hai vị, trong Miêu trại của ta có một con Nộ Tình Kê, sáng nay ta đã bảo chú Râu về trại bắt gà, nếu không có gì bất ngờ thì sáng mai có thể thấy nó rồi." Biết có Nộ Tình Kê trợ giúp, Trần Ngọc Lâu đại hỷ: "Vẫn là Diệp Bạch huynh đệ có tầm nhìn xa trông rộng." Sau đó ba người lại thảo luận một hồi, chuẩn bị đi vào Bình Sơn từ phía sông lớn chỗ Long Vĩ, rồi chuẩn bị dầu hỏa, cồn và các vật dễ cháy để đối phó với rết.

Mãi đến nửa đêm, sau khi mọi chuyện đã bàn bạc xong xuôi, ba người mới ngáp dài ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, trời vẫn còn mờ mờ sáng, Diệp Bạch đã bị tiếng rít trong lồng rắn làm thức giấc.

Hóa ra hôm qua mệt quá quên cho ăn, ba con rắn bị đói bụng cả đêm.

Cho chúng ăn ít thịt khô xong, Diệp Bạch lại lấy Tiểu Hắc ra, kiểm tra vết thương một mình.

Hôm qua Tiểu Hắc uống thuốc thang Hoa Linh nấu, hiệu quả rất tốt, nội thương dường như đã khỏi đại nửa.

"Mấy ngày tới mày cứ đi theo tao, đợi chuyến Bình Sơn này kết thúc tao sẽ thả mày ra, đến lúc đó tìm cho mày mấy con rắn cái để hưởng lạc thì sao?" Hiện tại Nhị Thanh còn nhỏ, không giúp được gì, Diệp Bạch đành phải nhắm vào Tiểu Hắc.

Chương 21

Khổ thân Tiểu Hắc chưa từng thấy sự đời, tuy trí thông minh không tệ nhưng vẫn bị mấy chiêu bài tư bản của Diệp Bạch làm cho choáng váng, vội vàng rít lên mấy tiếng đồng ý.

Bước ra ngoài phòng, người của Tá Lĩnh đã bắt đầu chuẩn bị vật tư vào núi hôm nay, Diệp Bạch từ chỗ Hoa Linh lấy một bát cháo kê nhỏ, tìm một đống cỏ ngồi xuống húp sùm sụp.

Từ xa đã thấy Chá Cô Tiếu và Hồng Cô không biết vì chuyện gì mà cãi nhau, thậm chí còn động tay động chân, võ nghệ cả hai đều không tệ, đánh qua đánh lại nghe bôm bốp, thu hút không ít người xem.

Cuối cùng vẫn là Chá Cô Tiếu kỹ cao một bậc, dùng một chiêu cầm nã thủ đè Hồng Cô xuống bậc thềm, cuối cùng kết thúc bằng việc bị Hồng Cô tát một cái vào mặt.

Nhìn ánh mắt muốn giết người của Hồng Cô, đám người xem cũng giải tán ngay lập tức.

“Được rồi, 'cơm chó' này cũng không tệ.” Diệp Bạch bĩu môi, liếm sạch bát cháo kê rồi lầm bầm.

Thời tiết hôm nay khá tốt, mặt trời chiếu sáng rực rỡ, Diệp Bạch đợi ở cửa nghĩa trang hồi lâu, cuối cùng cũng thấy chú Râu đeo một cái sọt lớn từ xa đi tới.

Thấy chú Râu một thân nhếch nhác, mồ hôi đầm đìa, Diệp Bạch biết chú chắc là đã đi gấp cả đêm.

Diệp Bạch vội chạy tới đỡ lấy cái sọt trên người chú: “Vất vả cho chú quá, chú Râu!” Chú Râu lau mồ hôi trên mặt, cười nói: “Biết cháu

cần dùng gấp nên chú không dám chậm trễ." "Có điều, con gà này?" "Gà làm sao ạ?" Diệp Bạch thắc mắc.

"Sau khi về trại, cha cháu biết là cháu cần gà nên cũng không nói gì nhiều, chỉ là con gà này dường như thành tinh rồi, chú với cha cháu phải mất nửa ngày trời mới bắt được nó." Nghe chú Râu kể xong, Diệp Bạch cười đạo: "Nếu là gà bình thường thì cũng chẳng đối phó nổi tinh quái ở Bình Sơn này." Mở sọt ra, thấy con Nộ Tình Kê này bị trói vô cùng chặt chẽ, hai cái đùi gà bị mấy sợi dây thừng to bằng ngón tay cái tách hẳn ra, đầu gà cũng bị vải đen bịt kín, ẩn ước còn nghe thấy tiếng kêu ai oán của nó.

Chẳng khác nào một cô nương nhỏ bị bắt nạt!

Diệp Bạch không nhịn được giơ ngón cái lên: "Chú Râu, thủ pháp trói gà này của chú thật tuyệt!" Chú Râu đỏ mặt, không phản bác.

Diệp Bạch mang Nộ Tình Kê vào đại sảnh, nghe thấy động tĩnh, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cũng nhanh chóng chạy tới.

"Đây là Nộ Tình Kê?" Nhìn con gà trống ngũ sắc bị trói gô trong sọt, Trần Ngọc Lâu không nhịn được hỏi.

"Đúng là Nộ Tình Kê, chỉ là con gà này dã tính khó thuần, người bình thường không thuần phục nổi nên mới phải trói thế này." Diệp Bạch giải thích.

Nhìn con Nộ Tình Kê, Chá Cô Tiếu nảy sinh hứng thú, biết loại kỳ vật thiên sinh địa dưỡng này khó lòng thuần phục, định dùng khẩu kỹ tinh thông của mình để thử xem sao.

"Để tôi thử xem." Chá Cô Tiếu chủ động tiến lên cởi dây thừng trên người Nộ Tình Kê.

Không ngờ con Nộ Tình Kê này bị trói một cách nhục nhã suốt dọc đường, sớm đã nổi trận lôi đình, vải đen vừa được bỏ ra, thấy Chá Cô

Tiếu là định tấn công ngay.

Chá Cô Tiếu đã sớm chuẩn bị, thân hình xoay chuyển, vung tay áo một cái đã đánh Nộ Tình Kê xuống đất.

Biết người trước mắt không dễ chọc, Nộ Tình Kê vỗ cánh bay lên, phát ra tiếng gáy vang dội, dường như đang thị uy.

Sau khi nhìn quanh phòng một lượt, thấy chú Râu đang đứng bên cạnh, Nộ Tình Kê như thấy kẻ thù giết cha, đỏ mắt lao tới.

Đáng tiếc là lúc này chú Râu có đao trong tay, lực chiến tăng vọt.

Thấy Nộ Tình Kê bay tới, chú Râu xoay sống dao phay một cái, dùng sống đao dễ dàng đánh bay nó đi.

Liên tục hai lần bị khuất phục, Nộ Tình Kê cuối cùng cũng nhận rõ thực tế, biết người ở đây đều không dễ trêu vào nên bay ngược lại vào trong sọt, không dám kêu la nữa.

Tiếp đó Chá Cô Tiếu thi triển khẩu kỹ của Bàn Sơn, phát ra tiếng gà gáy vang dội, từng đợt từng đợt làm chấn động màng nhĩ.

Nộ Tình Kê trong sọt cũng đáp lại, hai loại tiếng gà gáy khác nhau vang vọng khắp nghĩa trang, ngay cả độc trùng rắn rết xung quanh cũng bắt đầu tản ra chạy trốn.

"Hay lắm, khẩu kỹ của Chá Cô Tiếu huynh đệ quả nhiên phi phàm!" Thấy Nộ Tình Kê đã bị thuần phục, Trần Ngọc Lâu không nhịn được vỗ tay khen ngợi.

Nghỉ ngơi một ngày, mọi người chỉnh đốn lại rồi một lần nữa xuất phát hướng về Bình Sơn.

"Đi lên từ chỗ này là có thể tìm thấy Long Vĩ của mộ Tướng quân." Diệp Bạch dẫn mọi người tới bên bờ sông lớn lúc trước, ngồi trên những chiếc bè còn sót lại, ngược dòng đi lên.

Càng đi lên thượng nguồn, vách núi dựng đứng hai bên sông càng nhiều, cho đến khi bè tiến vào một hẻm núi.

Trong tầm mắt mọi người xuất hiện một hang động khổng lồ, u ám và trống trải, sau khi rời bè, mọi người chia làm từng đợt đi vào hang động.

Rất nhanh đã đi tới cuối hang.

"Đến đường cùng rồi, Trần lão đệ, có phải cần đào đạo động ở đây không?

Tiểu đệ có công binh doanh mang theo không ít thuốc nổ đây." Suốt dọc đường không góp được mấy sức, La Lão Oai cảm thấy mình bị gạt ra ngoài nên không nhịn được bước ra khoe cơ bắp.

"La soái, hang động này phong bế, không chịu nổi thuốc nổ của ngài đâu.

Bản sự của La soái cứ đợi lúc gặp chuyện hãy dùng cũng không muộn.

Tôi nghĩ đợi vào đến địa cung, gặp con rết lớn đó mới là lúc La soái và các huynh đệ trổ tài." Trần Ngọc Lâu có chút đau đầu, cái tên La Lão Oai này trong việc đổ đấu đúng là kẻ ngoại đạo, vậy mà lúc nào cũng phải nói lời ngon ngọt dỗ dành.

La Lão Oai cười lớn hai tiếng: "Được thôi, được thôi, nếu quả thực có con rết khổng lồ đó thì mấy trăm cân thuốc nổ của ta không phải để trưng đâu!" Biết một nơi nào đó trong hang động này là lối dẫn vào địa cung, tiếp theo mọi người phải tìm ra vị trí thích hợp nhất để đào đạo động.

Trần Ngọc Lâu quan sát một hồi rồi lên tiếng: "Mọi người nhìn xem, vách núi hai phía Đông Nam nhấp nhô, dưới chân tường có nước đọng, địa thế thấp, vách núi phía Bắc thì đất đá sỏi cát, cũng không

thích hợp.

Hiện tại xem ra chỉ có vách núi phía Tây là có khả năng thông tới địa cung." "Hoa Mã Quải, ngươi đi xem thử đi." Hoa Mã Quải cầm một bình nước, ở hướng phía Tây, thử đổ nước vào vài chỗ đất.

"Tổng bả đầu, đúng là ở đây, chỗ này hút nước nhanh nhất, lớp cát cũng dày, chắc là bị nước đọng trong động cuốn xuống." "Tốt!" Nghe Hoa Mã Quải nói vậy, Trần Ngọc Lâu lộ vẻ mừng rỡ, chỉ vào vách núi trước mắt.

"Huynh đệ, vàng bạc tài bảo ở ngay trước mắt rồi, khai đạo động, đào!" "Rõ!" Nghe thấy bảo bối, mắt ai nấy đều sáng rực lên, từng người như được tiêm máu gà, hì hục đào bới vách núi.

Trần Ngọc Lâu cũng biết Chá Cô Tiếu tinh thông thuật Phân Giáp của Bàn Sơn, đào đạo động có lẽ còn nhanh hơn họ, nhưng suốt dọc đường không nói đến La Lão Oai, ngay cả Tá Lĩnh của họ cũng chưa góp bao nhiêu sức.

Hiện tại khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện bản lĩnh Tá Lĩnh, việc này phải ôm đồm lấy thôi.

Thấy tốc độ đào đạo động của Tá Lĩnh cực nhanh, Hoa Linh không nhịn được ghé tai Chá Cô Tiếu cảm thán: "Sư huynh, tốc độ đào đạo động của các huynh đệ Tá Lĩnh không chậm hơn chúng ta dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đâu!" "Tứ đại môn phái mỗi phái một sở trường thôi, đừng có coi thường ba phái còn lại, mỗi phái đều có phương diện thiện trường riêng." "Ồ!" Hoa Linh ngây ngô gật đầu, sau đó lại tò mò hỏi: "Thiếp biết Trần tổng bả đầu là Tá Lĩnh, họ dựa vào nhân lực, Diệp Bạch đại ca là Mạc Kim, dựa vào xem thiên tượng định địa thế, chúng ta Bàn Sơn dựa vào thuật và kỹ, vậy còn Phát Khâu?

Sao thiếp chưa từng nghe huynh nhắc tới bao giờ?" Lão Dương

Nhân nghe vậy cũng tò mò ghé tới: "Đúng đấy, đúng đấy, sư huynh kể cho chúng đệ nghe đi, đệ cũng chưa từng nghe nói về Phát Khâu." Thấy huynh đệ Tá Lĩnh vẫn đang hăng say đào đạo động, Chá Cô Tiếu tìm một tảng đá ngồi xuống rồi nói: "Hiện tại đang rảnh, vậy ta sẽ nói cho các đệ nghe." "Tứ đại môn phái được gọi là Bàn Sơn Tá Lĩnh, Phát Khâu Mạc Kim, thực ra Phát Khâu có lai lịch từ lâu, truyền thuyết là cùng nguồn cội với Mạc Kim.

Người Phát Khâu cũng tinh thông ngũ hành bát quái, phong thủy địa thế, thủ pháp đổ đấu của họ hầu như không khác gì Mạc Kim." "Mạc Kim có Mạc Kim Phù, Phát Khâu cũng có Phát Khâu Ấn, hiệu xưng 'Một ấn tại thủ, quỷ thần tránh xa'.

Trên ấn có khắc tám chữ 'Thiên Quan Tứ Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ', đáng tiếc là Phát Khâu Ấn này sớm đã thất truyền." "Hơn nữa, bao nhiêu năm qua ta chưa từng nghe danh giang hồ có truyền nhân Phát Khâu xuất hiện, đại khái mạch này đã biến mất trong dòng chảy lịch sử rồi." Nói đến cuối, Chá Cô Tiếu tiếc nuối thở dài, cũng đồng thời đầy lo lắng cho vận mệnh của Bàn Sơn.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh đi tới, hóa ra hắn đã nghe rõ mồn một lời Chá Cô Tiếu nói.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, cách đây không lâu ta có gặp một người ở Trường Sa, ngón tay gã cực dài, chỉ dựa vào hai ngón tay là có thể rút gạch trên tường ra, ta nghi ngờ thứ gã sử dụng chính là Phát Khâu Chỉ." "Có thể sử dụng Phát Khâu Chỉ thì chắc chắn là truyền nhân Phát Khâu không nghi ngờ gì nữa, nói vậy thì Phát Khâu Trung lang tướng vẫn chưa đoạn tuyệt truyền thừa." Chá Cô Tiếu nói.

"Sư huynh, Phát Khâu Chỉ là gì vậy?" Hoa Linh và Lão Dương Nhân lại hỏi.

"Phát Khâu Chỉ là bí tịch độc môn của mạch Phát Khâu, luyện

thành rồi thì chiều dài ngón tay khác thường, có thể dùng hai ngón tay thám huyệt, không cần mở quan tài cũng có thể lấy minh khí từ bên trong ra.

Nghe nói luyện đến cảnh giới cao thâm, chỉ dựa vào hai ngón tay là có thể phát giác ra cơ quan cạm bẫy." Chá Cô Tiếu nhìn Trần Ngọc Lâu hỏi: "Trần tổng bả đầu có từng hỏi lai lịch người đó không?" "Nói ra cũng thú vị, thấy người đó thân hoài tuyệt kỹ, ta liền muốn chiêu mộ về Tá Lĩnh, đáng tiếc người đó chí lớn ngút trời, không phải hạng người chịu ở dưới trướng kẻ khác lâu ngày.

Sau khi từ chối ta thì không bao giờ gặp lại nữa, chỉ biết gã họ Trương, tên Khải Sơn." Trần Ngọc Lâu khá tiếc nuối nói.

"Trương Khải Sơn?" Diệp Bạch đứng bên cạnh kinh hô một tiếng.

Không ngờ Trương Khải Sơn lại tới Trường Sa nhanh như vậy, xem ra Cửu Môn Trường Sa cũng sắp xuất hiện rồi.

Chương 22

“Sao vậy, Diệp Bạch huynh đệ, đệ từng nghe qua cái tên này rồi sao?” Trần Ngọc Lâu hỏi.

“Không có, không có, chỉ cảm thấy cái tên này nghe thuận tai thôi.” Diệp Bạch lắc đầu, tiếp tục im lặng chọn làm một thính giả.

Tuy Diệp Bạch quen thuộc với diễn biến kịch tình thế giới này, nhưng những bí mật ẩn khuất của các phái như thế này không phải muốn nghe là nghe được.

Đào đạo động là việc tốn thể lực, các huynh đệ Tá Lĩnh thay phiên nhau thượng trận, mất nửa ngày trời, đạo động cuối cùng cũng thành hình.

Đột nhiên từ trong đạo động truyền đến tiếng kinh hô: “Tổng bả đầu, đạo động thông rồi!” “Tốt!” Theo quán lệ của Tá Lĩnh, cần có hai người xuống trước dò đường.

Lúc này Hồng Cô tự nguyện xin đi trước.

Trần Ngọc Lâu không nghĩ nhiều, định sắp xếp thêm một người nữa đi cùng Hồng Cô thì không ngờ Chá Cô Tiếu lên tiếng.

“Phía bên kia đạo động nếu là địa cung thì e là độc trùng âm khí đầy rẫy, tôi mang theo Nộ Tình Kê đi mở đường thì sẽ an toàn hơn.” Trần Ngọc Lâu cười đạo: “Không ngờ Chá Cô Tiếu huynh đệ suy nghĩ chu toàn như vậy, vậy thì vất vả cho huynh rồi, nhớ trông nom Hồng Cô giúp chúng tôi.” Lời này vừa nói ra, Hồng Cô lập tức đỏ mặt, vội vàng chui vào đạo động, phía sau vang lên một trận tiếng hú hét trêu chọc.

Chá Cô Tiếu thì mặt dày, sắc mặt không đổi, đeo Nộ Tình Kê

nhanh chóng đuổi theo Hồng Cô.

“Diệp Bạch đại ca, sư huynh thiếp bị làm sao vậy?” Hoa Linh hỏi.

“Ờ... sư huynh muội...

ừm...

đại khái là đang động xuân tâm!” Diệp Bạch xoa xoa mũi.

Không lâu sau, thấy dây thừng giật liên tục ba cái, xem ra phía đối diện an toàn.

“Huynh đệ, vàng bạc châu báu ở ngay đối diện, chúng ta bắt đầu làm việc!” Dưới sự sắp xếp và chỉ huy của Trần Ngọc Lâu, mọi người bắt đầu lần lượt chui vào đạo động.

Dọc theo đạo động chui vào bên trong, mùi tanh hôi trong không khí càng nồng nặc.

Tuy địa cung bị phong kín lâu ngày, có mùi này cũng không lạ, nhưng Diệp Bạch lại cảm nhận được sự dị động của Tiểu Hắc trong lồng rắn.

“Sao thế, Tiểu Hắc?” Diệp Bạch dùng xà ngữ thấp giọng hỏi.

“Tê tê, tê tê.” (Có nguy hiểm, ở phía trước.) Đại khái là Tiểu Hắc cảm ứng được hơi thở của Lục Dực Ngô Công nên mới sợ hãi như vậy.

“Đừng sợ, gặp nguy hiểm ta sẽ dắt mày chuồn trước, họ chạy không nhanh bằng chúng ta đâu.” Sau khi dùng xà ngữ trấn an Tiểu Hắc, lại thấy Trần Ngọc Lâu quay đầu lại hỏi.

“Diệp Bạch huynh đệ, có chuyện gì vậy?” Diệp Bạch đáp: “Tiểu Hắc nói phía trước có thứ gì đó khiến nó sợ hãi.” Trần Ngọc Lâu gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Tuy lần này họ chuẩn bị chu đáo nhưng hắn vẫn đầy kiêng dè với

con Lục Dực Ngô Công mà Diệp Bạch miêu tả, loại yêu vật như thế, đến lúc đó e là phải dùng mạng người để lấp đầy.

Nếu Tá Lĩnh lại có người tổn thất, vị tổng bả đầu như hắn sẽ không còn mặt mũi nào nữa.

Theo đạo động, mọi người tới một hang động khổng lồ âm hàn ẩm thấp.

Giữa hang động, một con đường đá rộng lớn thông thẳng vào sâu bên trong, hai bên đường đá đặt mười mấy ngọn đèn bát bảo lưu ly, soi sáng hang động u ám thêm nhiều phần.

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu thị lực cực tốt, phía sau con đường đá này là một tòa điện môn, cửa này được xây dựng theo thủ pháp số cực cửu trọng, quy cách cực cao.

Cả Bình Sơn đều bị đào rỗng, lại còn phải vận chuyển vô số dược liệu vào sâu trong núi, đây hoàn toàn là một công trình kinh thiên động địa khó lòng tưởng tượng nổi ở thời cổ đại.

Nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ này, La Lão Oai không nhịn được hưng phấn.

"Mẹ kiếp, lão tử không phải đang nằm mơ chứ." Nói rồi còn tát thuộc hạ Dương phó quan một cái: "Đau không?

Lão tử hỏi mày có đau không?" Dương phó quan bị tát đến ngơ ngác, thốt ra một chữ: "Đau!" "Đau là tốt rồi, lão tử không phải đang nằm mơ!

Ha ha ha, mẹ kiếp, lão tử phát tài to rồi." "Trần lão đệ, lần này chúng ta phát tài to rồi." Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói: "La soái, đừng vội, hiện tại chưa phải lúc vui mừng, không diệt trừ được rết trong địa cung thì dù bảo bối có bày ra trước mắt chúng ta cũng chẳng lấy nổi một món." "Được được, Trần lão đệ, xuống mộ chú là

chuyên gia, chú nói sao thì tính vậy, tôi nghe chú hết.” La Lão Oai vội im miệng, kìm nén trái tim đang rạo rực.

Trần Ngọc Lâu quan sát kỹ lưỡng địa hình trong địa cung, lại bàn bạc với Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu một hồi, quyết định dùng thức ăn tươi dẫn dụ rết ra.

Hoa Mã Quải và Côn Luân mỗi người dẫn một tiểu đội, đổ máu động vật xuống hai bên đường đá.

Mùi máu tanh nồng nặc lập tức lan tỏa khắp hang động.

Một lúc sau, Diệp Bạch nghe thấy tiếng sột soạt nhỏ, dày đặc, âm thanh ngày càng rõ rệt, đồng thời Tiểu Hắc trong lồng rắn cũng ngày càng xao động bất an.

May mà lần này xuống Bình Sơn đã để Đại Thanh và Nhị Thanh ở lại nghĩa trang, nếu không hai con rắn nhát gan đó chắc chắn sẽ sợ ngất xỉu trong lồng.

“Độc ngô công tới rồi, mọi người chuẩn bị!” Trần Ngọc Lâu hô lớn.

“Vụt!” Nhất thời, tinh khí ngút trời, nhìn quanh bốn phía đâu đâu cũng thấy rết dày đặc.

Số lượng này, sắp có thể chất thành một ngọn núi nhỏ rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người của Tá Lĩnh còn đỡ, chứ binh mã quân phiệt bắt đầu hoảng loạn, tiếng súng vang lên không ngớt.

“A!” Đoàng!

Đoàng!

Chỉ trong tích tắc, mấy binh sĩ chạy loạn đã bị rết quấn chặt, chìm nghỉm trong đại quân rết, hóa thành một vũng nước vàng.

Trần Ngọc Lâu vừa định bảo La Lão Oai ngăn lại thì phát hiện La

Lão Oai cũng đang hoảng hốt nổ súng ở vòng ngoài.

"Mẹ nó, cái đồ ngu này!" Trần Ngọc Lâu hiếm khi buông lời chửi thề, sau đó gầm lớn: "Tất cả rút về phía có rắc vôi bột, có máu tươi dẫn dụ, rết sẽ không tới đây đâu." Qua tiếng hô của Trần Ngọc Lâu, các binh sĩ nhanh chóng bình tĩnh lại, bắt đầu có trật tự phối hợp với người của Tá Lĩnh thanh lý rết.

Có lẽ vì rết trong địa cung đã lâu không ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc như vậy, ngày càng nhiều rết từ các ngóc ngách, khe hở bò ra, tụ về phía có máu.

Thấy số lượng độc ngô công đã tập trung tương đối, Trần Ngọc Lâu vội ra lệnh: "Mau lên!

Tưới dầu hỏa, phóng hỏa!" Lửa mượn thế dầu, lập tức bùng cháy, đám rết tanh hôi này dường như cũng là chất dẫn cháy tốt, cháy trong lửa nổ lách tách, bốc lên từng trận khói đen.

Hai đống lửa lớn soi sáng rực cả hang động.

Độc ngô công ở dưới chân bị lửa lớn làm cho kinh hãi bỏ chạy tán loạn, rất nhanh đã biến mất tăm.

"Cuối cùng cũng thiêu chết lũ quái vật này." "Mẹ kiếp, cái mùi này đúng là thối không chịu nổi, đám rết này chắc ăn phân mà lớn quá." La Lão Oai bịt mũi, còn ghé sát vào kiểm tra xác rết bị cháy khét.

Ngay lúc đang lơi lỏng, một tiếng nổ lớn khiến mọi người giật mình loạng choạng.

"Oành!" "Chuyện gì vậy?" "Có thứ gì đó đang đâm vào điện môn." Một người chỉ vào điện môn ở cuối đường đá nói.

"Thứ đó đâm từ bên trong ra, mẹ kiếp, không lẽ bị thằng ranh này nói trúng thật rồi, quả thực có một con rết lớn." La Lão Oai vuốt cằm, có chút không để ý.

Việc tiêu diệt gần sạch độc ngô công lúc nãy làm lão tự tin tăng vọt.

Chương 23

"Đừng sợ, huynh đệ Tá Lĩnh làm theo kế hoạch, bố trí cạm bẫy trước." Trần Ngọc Lâu lại nói với La Lão Oai: "La soái, bảo huynh đệ của ngài lùi lại một chút, kẻo lát nữa bị thương." La Lão Oai lần này nghe ra rồi, Trần Ngọc Lâu đang chê họ vướng chân vướng tay.

Kẻ trọng thể diện như lão làm sao dễ dàng thỏa hiệp.

"Trần lão đệ, suốt dọc đường ta cũng chưa góp được bao nhiêu sức, vả lại ta cũng không nỡ nhìn huynh đệ Tá Lĩnh lại có thương vong, chú yên tâm, hỏa khí thuốc nổ của đám huynh đệ ta cũng không phải đồ bỏ, con rết lớn này mà xuất hiện, chắc chắn sẽ bị chúng ta bắn thành cái sàng!" Thấy La Lão Oai kiên trì, Trần Ngọc Lâu bất lực, đành mặc kệ lão.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, điện môn lại bị va đập mạnh hai lần, nhìn cái cửa lung lay sắp đổ chắc không chống đỡ được bao lâu nữa.

Chá Cô Tiếu thấp giọng dặn dò Hoa Linh và Lão Dương Nhân: "Lát nữa Lục Dực Ngô Công xuất hiện, hai đệ muội ở bên cạnh Diệp Bạch huynh đệ, bảo vệ gã cho tốt, tuyệt đối không được để gã có tổn thương gì." "Sư huynh yên tâm." Hai người đồng thanh đáp, biết Bàn Sơn có thể giải trừ lời nguyền hay không, mấu chốt nằm ở chỗ Diệp Bạch rồi.

Chá Cô Tiếu mở lồng gà, nói với Nộ Tình Kê: "Kê huynh, tôi biết ông linh khí đủ đầy thiên tính bất phàm, có thể phá yêu khí độc thận, xua đuổi quỷ mị.

Chuyến đi hôm nay chắc chắn sẽ có một trận sinh tử chiến, ông có bản sự gì cứ tung ra hết đi, đừng để làm nhục uy danh Nộ Tình Kim

Kê của ông.” Nộ Tình Kê dường như nghe hiểu tiếng người, gáy cao một tiếng, từ trong sọt phóng mình nhảy ra, đi về phía điện môn.

Mỗi bước đi là một tiếng gáy, âm thanh hào hùng cao vút, dường như xua tan nỗi sợ hãi trong lòng mọi người.

Bất thình lình, những tiếng va cửa liên tục đột ngột biến mất, không khí đột nhiên yên tĩnh lại.

Dường như Lục Dực Ngô Công bên trong cũng cảm nhận được hơi thở của thiên địch.

Một loại tiếng kêu kỳ dị từ trong cửa truyền ra, sột sột soạt soạt, nghe mà nhức đầu hoa mắt.

“Đây là tiếng gì vậy?

Khó nghe chết đi được.” “Chắc là tiếng kêu của Lục Dực Ngô Công, đang thị uy đấy.” “Mẹ kiếp, hai gã này có đánh hay không, không đánh để lão tử lấy thuốc nổ nổ tung cái cửa này ra.” La Lão Oai lại không nhịn được lảm nhảm.

Chữ 'mở' vừa dứt lời đã nghe thấy một tiếng oành, toàn bộ điện môn bằng đá nổ tung thành từng mảnh bay tứ tung.

Một con rết dài mười mét, toàn thân nâu đen, mang theo sáu cái cánh gần như trong suốt lộ diện.

Lớp vảy trên người nó như tinh cương ánh lên sắc đen, vô số chân sắc nhọn khẽ vặn vẹo, bám chặt trên vách đá phía trên hang động.

Một đôi mắt tím yêu dị trong bóng tối thèm thuồng nhỏ dãi, như một con hắc long lượn lờ, hổ thị đam đam nhìn chằm chằm mọi người.

“Mẹ kiếp, thành tinh thật rồi chứ chẳng chơi.” La Lão Oai sợ đến nỗi mồm miệng không còn lanh lẹ nữa.

“Huynh đệ, đừng hoảng, đừng loạn trận hình.” Trần Ngọc Lâu cũng dặn dò một câu, thần sắc ngưng trọng.

So với Lục Dực Ngô Công, Nộ Tình Kê dưới đất trông thật nhỏ bé, nhưng mọi người tinh ý quan sát thấy, con Lục Dực Ngô Công thể hình đồ sộ này dường như có chút sợ hãi, nhất thời không dám xông lên.

“Nộ Tình Kim Kê vốn là khắc tinh của rết, tuy Lục Dực Ngô Công này đã gần thành yêu, nhưng bản năng trong thân thể vẫn cảm thấy sợ hãi.” Chá Cô Tiếu giải thích một câu.

Thấy Lục Dực Ngô Công không dám tấn công, Nộ Tình Kim Kê lại chẳng chút sợ hãi, mào đỏ lông rực rỡ rung lên một trận rồi lao thẳng về phía Lục Dực Ngô Công.

Lục dực ngô công không thể lùi bước, thân hình rung lên, đánh nhau với Nộ Tình Kê.

Hai bên thể hình chênh lệch cực đại, nhất thời quấn lấy nhau, khó phân cao thấp.

Qua vài hiệp giao đấu, Nộ Tình Kê dựa vào khả năng né tránh trên không trung đã đậu được lên đầu con rết, tiếp đó là một màn 'kim kê loạn điểm đầu', mổ mạnh vào nó mười mấy phát.

Hắc giáp của Lục Dực Ngô Công tuy cứng nhưng vẫn không địch nổi mỏ của Nộ Tình Kim Kê, trên đầu con rết bị mổ mười mấy cái lỗ nhỏ, chảy ra thứ máu tanh hôi.

“Hống!” Lục Dực Ngô Công đỏ mắt, rống giận một tiếng, cơ thể mạnh mẽ rung chuyển định hất Nộ Tình Kê xuống, không ngờ móng vuốt vàng của gà đã bám sâu vào lớp vỏ của rết, một tiếng xé toạc vang lên, rạch từ cổ rết đến chỗ cánh lưng thì dừng lại, một cái cánh trong suốt bị xé đứt lìa.

Cơn đau thấu xương truyền từ lưng đã kích phát hoàn toàn hung tính của Lục Dực Ngô Công, lao vào vồ xé Nộ Tình Kê.

Trong mắt mọi người, chỉ thấy một luồng thái khí và một luồng hắc vụ quấn lấy nhau, đấu đến bất phân thắng bại, thỉnh thoảng có những sợi lông ngũ sắc và những mảnh cánh, chân rết đứt lìa rơi xuống từ trên không.

Thấy nhất thời khó phân thắng phụ, Diệp Bạch biết Nộ Tình Kê e là sẽ thua.

Bởi lẽ Lục Dực Ngô Công đã tiềm tu trong núi dược liệu mấy trăm năm, gần như sắp luyện thành đại đạo viên mãn, tuy hiện tại bị thiên địch khắc chế nhưng sức sống của nó cực kỳ ngoan cường, Nộ Tình Kê còn lâu mới bì kịp.

"Trần tổng bả đầu, chuẩn bị hậu thủ đi." Diệp Bạch nhắc nhở.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, dặn dò Hoa Mã Quải vài câu rồi nói với Chá Cô Tiếu: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, bên tôi chuẩn bị xong rồi, tiếp theo trông cậy vào huynh." Thấy Nộ Tình Kê và Lục Dực Ngô Công tạm thời tách nhau ra trong trận chiến, Chá Cô Tiếu vội vàng đặt ngón trỏ nằm ngang miệng, phát ra tiếng chim kêu vang dội, chính là dùng khẩu kỹ giả tiếng kim điêu săn mồi.

Nghe thấy tiếng gọi, Nộ Tình Kê đang hăng máu dường như không muốn rời khỏi chiến trường, tuy khắp người đầy thương tích nhưng vẫn chuẩn bị lao lên lần nữa.

Nhưng tiếng chim kêu càng lúc càng cao vút hào hùng, Nộ Tình Kê bản năng bắt đầu sợ hãi, dùng móng vuốt không ngừng bới đất, chần chừ tại chỗ, cũng không muốn quay về.

Ở phía kia, Lục Dực Ngô Công chỉ còn lại vài đôi cánh bị tiếng của Chá Cô Tiếu thu hút, đầu lâu xoay chuyển, hai con mắt tím khổng

lồ nhìn chằm chằm vào Chá Cô Tiếu, giây tiếp theo, thân hình vặn vẹo lao thẳng vào đám đông.

"Mẹ ơi, con rết lao tới kìa." Không biết ai hét lên một tiếng, đám người xem náo nhiệt lập tức giải tán tán loạn.

Diệp Bạch cũng bị Hoa Linh và Lão Dương Nhân kéo về phía đạo động, nếu tình hình không ổn chắc chắn sẽ vắt chân lên cổ mà chui vào động.

Ban đầu ba người kế hoạch dùng Nộ Tình Kê để dẫn dụ Lục Dực Ngô Công vào cạm bẫy đã được thiết lập sẵn, giờ đây kế hoạch bị hỏng ở chỗ mình, Chá Cô Tiếu chuẩn bị lấy thân làm mồi nhử, dẫn dụ rết vào cạm bẫy.

Hai khẩu súng hộp của Chá Cô Tiếu đều đã lên đạn, súng trong hai tay đầy ắp đạn, nhắm chuẩn vào con Lục Dực Ngô Công đang lao tới, như hai chuỗi sao băng bắn ra, toàn bộ đều trúng vào người con rết.

Trong đó có một phát trúng chính xác vào con mắt tím khổng lồ của nó.

Tiếng thét thảm thiết kèm theo lửa giận, Lục Dực Ngô Công hung tính càng cường, mang theo thế bài sơn đảo hải ập đến.

Chá Cô Tiếu thấy thế không ổn, vắt chân lên cổ chạy, nhảy nhót né tránh qua mấy cột đá, mấy lần thoát chết trong gang tấc dưới miệng rết.

Dọc đường làm đổ không ít đèn bát bảo lưu ly, khiến La Lão Oai đau lòng đến nỗi rứt cả râu.

Chá Cô Tiếu chạy tới một khoảng trống, bên cạnh chôn không ít hũ gốm đen đầy dầu hỏa, bên trên còn có lưới sắt lớn, chỉ đợi Lục Dực Ngô Công chui vào bẫy.

Tuy nhiên Lục Dực Ngô Công dường như nhận ra nguy hiểm, hai

cái râu trước càng lớn không ngừng vung vẩy, không chịu tiến lên nữa.

“Vật này đã thành yêu không nghi ngờ gì nữa, lại cảnh giác đến vậy.” Trần Ngọc Lâu tiếc nuối nói.

“Mẹ kiếp nó, quản nó có phải yêu hay không, lão tử không tin không bắn chết được nó.” La Lão Oai thì không chịu nổi nữa, vật này không trừ thì trong lòng lúc nào cũng treo lơ lửng.

“Bắn cho ta!” Theo lệnh của lão, các binh sĩ quân phiệt nổ súng bắn vào Lục Dực Ngô Công.

Đạn dày đặc như mưa trút xuống, mặc dù lớp giáp dày của Lục Dực Ngô Công không sợ đạn nhưng cũng bị mưa đạn đánh cho không ngừng lùi bước.

Thấy thế La Lão Oai càng thêm hưng phấn.

“Bắn, bắn mạnh vào cho lão tử.” Kế hoạch bị gián đoạn, Trần Ngọc Lâu cũng không còn cách nào khác, đành để La Lão Oai làm theo ý mình.

Hỏa lực của mọi người quá mạnh, Lục Dực Ngô Công lúc đầu bị ép vào góc, sau đó ngay cả cái cánh cuối cùng trên người cũng bị bắn rụng, lúc này nó mới nhận ra đám người trước mắt không dễ trêu vào, liền quay đầu định chạy trốn về địa cung.

“Không ổn, nó định chạy.” Trần Ngọc Lâu vội vàng lên tiếng.

Chá Cô Tiếu cũng rút súng muốn cắt đứt đường lui của Lục Dực Ngô Công, nhưng tốc độ của nó cực nhanh, bò lên vách đá trên đỉnh hang, cơ thể vặn vẹo như sâu rồi chạy biến vào trong điện môn, biến mất trong bóng tối.

“Mẹ kiếp, công cốc rồi.

Chương 24

Trần lão đệ, đều là lỗi của ta, để gã đó chạy mất." La Lão Oai chủ động nhận lỗi.

Trần Ngọc Lâu định nói vài câu, lại nghe La Lão Oai nói tiếp: "Xem ra hỏa lực vẫn chưa đủ mạnh, ngay cả một con rết lớn cũng không hạ được, đợi bảo vật trong Bình Sơn này bán đi, lão tử nhất định phải mua thêm vài trăm khẩu súng Mỹ, đó mới là đồ tốt." Được rồi, Trần Ngọc Lâu hiện tại đến sức lực để nói chuyện với La Lão Oai cũng không còn nữa.

Thấy Lục Dực Ngô Công chạy thoát, Trần Ngọc Lâu cũng hết cách, một mặt bảo người thu dọn tàn cuộc, một mặt bảo người mời Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch tới.

"Hai vị huynh đệ, con Lục Dực Ngô Công này không trừ ta không yên tâm, giờ nó đã trốn về sào huyệt, đợi dưỡng thương xong e là lại đột kích chúng ta." "Con rết này linh trí không thấp, đã chịu thiệt ở đây một lần chắc sẽ không tới lần thứ hai đâu.

Xem ra chúng ta chỉ còn cách tiến sâu vào địa cung, gặp chiêu phá chiêu thôi." Chá Cô Tiếu nói.

Thấy Chá Cô Tiếu không đưa ra được kiến nghị hay, Trần Ngọc Lâu lại nhìn sang Diệp Bạch: "Diệp Bạch huynh đệ có cách gì hay không?" Diệp Bạch cũng lắc đầu, tuy tôi biết rõ tình hình trong địa cung nhưng không tiện nói ra, kẻo lại khiến Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu nghi ngờ.

Nhưng nhớ tới trong nguyên tác Dương phó quan thuộc hạ của La Lão Oai thông đồng với quân phiệt khác, Diệp Bạch nhắc nhở: "Trần tổng bả đầu, lúc nãy tôi thấy Dương phó quan dường như đang truyền

tin tức cho người bên ngoài." Sau khi Trần Ngọc Lâu hỏi kỹ tình hình, ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo, gật đầu rồi rời đi.

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu nhìn nhau, biết kết cục của vị Dương phó quan này e là khó mà tốt đẹp được.

Quả nhiên không lâu sau truyền đến tiếng cầu xin thảm thiết của Dương phó quan.

"Mẹ kiếp mày, lão tử không nhìn ra mày lại là hạng ăn cháo đá bát đấy, tin không lão tử bắn một phát vỡ sọ mày luôn!" "La soái, tôi cũng bị uy hiếp, họ bắt mẹ tôi đang trọng bệnh..." "Chậc, mạng mẹ mày là mạng, mạng huynh đệ chúng ta không phải mạng chắc!" "La soái, cầu xin ngài tha cho tôi, lần sau tôi không dám nữa, lần sau tôi không dám nữa đâu." "May mà Trần lão đệ mắt sáng như đuốc, nhìn một cái là thấy mày có vấn đề, Trần lão đệ, chú xem nên xử lý thế nào?" "Thuộc hạ của La soái, La soái cứ xem mà xử lý đi." "Vậy thì dễ rồi, La Lão Oai ta ghét nhất là hạng phản bội huynh đệ." Tiếp đó là một tiếng súng, âm thanh im bặt.

Diệp Bạch lặng người, thời đại này mạng người đúng là không đáng đồng tiền bát gạo.

Sau khi xử lý xong thi thể, La Lão Oai và Hoa Mã Quải dẫn theo không ít người và vũ khí rầm rộ đi ra ngoài.

Trần Ngọc Lâu đi tới nói: "Để hai vị huynh đệ chê cười rồi, thuộc hạ dưới trướng không trông coi kỹ, suýt nữa để người ngoài đục nước béo cò." Sau đó, Trần Ngọc Lâu sắp xếp những người còn lại nghỉ ngơi tại chỗ, dường như muốn đợi nhóm La Lão Oai quay về rồi mới lập kế hoạch tiếp theo.

Buổi trưa, mọi người nhặt củi đốt lửa, bắt đầu nấu cơm.

Chá Cô Tiếu cũng tranh thủ lẻn ra ngoài một chuyến, lúc quay lại

trên tay cầm hai con thỏ rừng đã lột da.

Thấy vậy, Diệp Bạch vội ghé tới, cùng nhóm ba người Bàn Sơn vừa nướng thịt thỏ vừa tán gẫu.

Diệp Bạch tuôn ra đủ mọi chuyện cười, chẳng mấy chốc đã làm Hoa Linh và Lão Dương Nhân cười ngặt nghẽo.

Nói chuyện một hồi, Chá Cô Tiếu dẫn dắt chủ đề sang Mộc Trần Châu.

"Diệp Bạch huynh đệ, làm sao cậu chắc chắn được Mộc Trần Châu nằm ở nơi hiểm địa mà cậu nói?" Chá Cô Tiếu lo lắng không phải không có lý, người Bàn Sơn họ đã tìm Mộc Trần Châu suốt mấy ngàn năm, lần nào cũng đi không về rồi.

Nếu nguồn tin của Diệp Bạch không đáng tin cậy thì đúng là dã tràng xe cát, mừng hụt một phen.

"Chá Cô Tiếu đại ca, huynh có biết vì sao phái Bàn Sơn các huynh lại mang lời nguyền, cả đời không sống quá bốn mươi mấy tuổi không?" Diệp Bạch hỏi.

"Lời nguyền của phái Bàn Sơn có lai lịch từ lâu, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, chỉ nghe tiền bối nói tộc Trát Cách Lạp Mã chúng tôi đắc tội tiên nhân nên bị giáng lời nguyền." "Được, lai lịch lời nguyền tạm thời không hỏi tới, nếu huynh có được Mộc Trần Châu, huynh có biết dùng cách gì để giải trừ lời nguyền không?" Diệp Bạch lại hỏi.

"Trong cổ tịch có nói, cần tìm được một nơi hiến tế Mộc Trần Châu cho tiên nhân, nhưng tôi cũng không biết nơi đó ở đâu." Chá Cô Tiếu thành thực đáp.

Diệp Bạch gật đầu, đại khái đã hiểu rõ những gì Chá Cô Tiếu biết.

"Lời nguyền Bàn Sơn ta đại khái có hiểu biết, vậy sẽ nói cho các

huynh nghe.

Thời thượng cổ có một thị tộc tên là tộc Trát Cách Lạp Mã, cũng chính là bản tộc của Chá Cô Tiếu đại ca.

Họ phát hiện một hố đen sâu không thấy đáy ở sa mạc Tây Vực.

Tộc Trát Cách Lạp Mã cực kỳ tò mò, liền dốc toàn lực của tộc tạo ra một món thần khí mô phỏng Phượng Hoàng Đảm để hiến tế.

Nhưng món đồ đó suy cho cùng cũng là do người phàm tạo ra, là đồ giả, truyền thuyết nói Quỷ Mẫu không hài lòng, từ đó giáng xuống lời nguyền.

Từ đó về sau, tộc Trát Cách Lạp Mã và hậu duệ đều trúng huyết mạch chi chú, trên lưng có một đồ án giống như con mắt, sau khi qua tuổi bốn mươi, máu sẽ biến thành màu vàng và ngày càng đặc quánh, cuối cùng dẫn đến tử vong." "Hóa ra là vậy, trước đây thiếp cũng nghe sư huynh nói qua về lời nguyền, nhưng đây là lần đầu tiên nghe được quá trình hoàn chỉnh như thế.

Chẳng lẽ thế giới này thực sự có thần minh sao?

Vậy chúng ta tìm được Mộc Trần Châu, đem hiến cho Quỷ Mẫu là có thể giải trừ lời nguyền sao?" Hoa Linh không nhịn được đưa ra hai câu hỏi liên tiếp.

Chá Cô Tiếu biết lời nguyền khó giải, luôn một mình gánh vác áp lực, có rất nhiều chuyện chưa bao giờ nói với sư đệ sư muội.

Liên quan đến Mộc Trần Châu chưa từng thấy mặt, lại còn có thần minh hư vô mờ mịt tham gia vào, Hoa Linh và Lão Dương Nhân càng cảm thấy việc giải trừ lời nguyền như trăng dưới nước, hoa trong gương, e là đời này vô vọng.

"Thần minh đại khái là có đấy." Diệp Bạch cũng không chắc chắn nói, dù sao cũng đã xuyên không tới thế giới đổ đấu này rồi, thần minh

kỳ quái kiểu gì cũng có thể tồn tại.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu vẫn luôn nghe trộm ở gần đó bước tới nói: "Thần minh có hay không tôi không rõ, nhưng Bàn Sơn mấy ngàn năm nay vẫn luôn tìm kiếm Mộc Trần Châu, những chông gai hiểm trở trong đó tôi nghĩ chỉ có người Bàn Sơn các huynh mới rõ nhất.

Hiện giờ cuối cùng đã có tin tức về Mộc Trần Châu, dù thế nào cũng không nên bỏ cuộc." "Chúng thiếp có nói là bỏ cuộc đâu, nhưng cho dù tìm được Mộc Trần Châu, nếu không có cách nào giải trừ lời nguyền thì biết làm sao?" Hoa Linh bĩu môi, không nhịn được phản bác.

"Được rồi Hoa Linh, không được vô lễ." Chá Cô Tiếu ngăn lại, sau đó nói với Trần Ngọc Lâu: "Đa tạ ý tốt của Trần huynh, nhưng việc tìm kiếm Mộc Trần Châu là gia sự của Bàn Sơn, vẫn nên để chúng tôi tự xử lý." "Gia sự của Bàn Sơn tôi tự nhiên không có quyền can thiệp, nhưng chuyến đi Bình Sơn này, Bàn Sơn có ơn lớn với tôi cũng như với Tá Lĩnh.

Trần Ngọc Lâu tôi trước đây cũng đã hứa sẽ giúp đỡ Bàn Sơn, nếu Bàn Sơn thực sự tìm được nơi có Mộc Trần Châu, toàn bộ Tá Lĩnh chúng tôi sẵn sàng để Chá Cô Tiếu huynh đệ sai phái, quyết không hai lời!" Thấy Trần Ngọc Lâu nói lời khẩn thiết, Chá Cô Tiếu cũng hiếm khi lộ ra chân tình: "Đa tạ Trần huynh!" Được rồi, đến cả xưng hô cũng đổi rồi, xem ra không còn việc gì của tôi nữa.

Nhìn màn kịch đầy nồng nhiệt này, Diệp Bạch thầm nghĩ trong lòng.

Ban đầu vì Diệp Bạch biết tung tích Mộc Trần Châu nên ba người Chá Cô Tiếu tự nhiên bảo vệ Diệp Bạch, trông quan hệ giữa hai phái Mạc Kim và Bàn Sơn khăng khít hơn.

Giờ đây nhờ mấy câu nói của Trần Ngọc Lâu mà Bàn Sơn lại nợ

Tá Lĩnh, chuyến đi Bình Sơn này Chá Cô Tiếu e là sẽ càng thêm dốc sức.

Trong mắt Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu, Bàn Sơn hiện giờ chẳng khác nào nguồn lao động miễn phí, chỉ cần có thể giúp tìm được Mộc Trần Châu, ai cũng có thể 'kiếm chác' được.

Thấy Trần Ngọc Lâu ở đây, Hồng Cô cũng có lý do ghé tới, Lão Dương Nhân thức thời nhường một chỗ trống, Hồng Cô thuận thế ngồi cạnh Chá Cô Tiếu, cầm một cái đùi thỏ lẳng lặng gặm.

Mọi người trong lòng đều hiểu rõ như gương, cười cười chứ không nói gì thêm.

Diệp Bạch cũng mỉm cười, không đem hai người ra làm trò đùa, dù sao thời đại này không giống hậu thế, vẫn còn phi thường bảo thủ.

Mãi đến tối, huynh đệ cảnh giới bên ngoài chạy vào báo: "Về rồi, Tổng bả đầu, họ đều đã về rồi." Rất nhanh, Hoa Mã Quải và La Lão Oai cùng những huynh đệ ra ngoài sáng nay lần lượt từ cửa đạo động chui ra.

Chỉ là không ít người trên thân đầy thương tích, dường như còn tổn thất không ít huynh đệ.

Trên người La Lão Oai cũng có hai vết thương, quấn không ít băng trắng, vừa vào đến nơi đã tìm một chỗ thoải mái mà rên rỉ.

"Hoa Mã Quải, đã xảy ra chuyện gì?" Trần Ngọc Lâu gấp gáp hỏi.

"Tổng bả đầu, tình huống có chút phức tạp." Hoa Mã Quải thấp giọng nói, lại liếc nhìn Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu bên cạnh.

"Không sao, đều là huynh đệ một nhà." "Vậy ta nói thẳng, sau khi biết tung tích của Mã Chấn Bang từ chỗ Dương phó quan, chúng ta đã phát hiện ra chúng ở chân núi.

Ta vốn định ban đêm sẽ tập kích, nhưng La soái gấp gáp, trực tiếp dẫn huynh đệ xông lên, sau đó trúng bẫy của Mã Chấn Bang." "Đáng chết, La Lão Oai này chỉ giỏi gây chuyện!" Trần Ngọc Lâu siết chặt nắm đấm, thấp giọng mắng một câu.

Hoa Mã Quải lại tiếp tục: "Huynh đệ tử thương không ít, La soái cũng trúng mấy phát súng.

Khi ta đang chuẩn bị rút lui thì Bạch gia ở Trường Sa dẫn theo một đám thổ phu tử xông vào, trực tiếp chặn hậu lộ của Mã Chấn Bang." "Sau đó dưới sự vây quét của hai phe chúng ta, người của Mã Chấn Bang chết quá nửa, những kẻ còn lại thì đưa Mã Chấn Bang chạy trốn rồi." Nghe đến Bạch gia Trường Sa, Trần Ngọc Lâu nhíu mày nói: "Ngươi nói Bạch gia cũng tới?

Sao họ lại biết nơi này có mộ huyệt?" "Cái này ta cũng không rõ, nhưng Tổng bả đầu, cũng may Tá Lĩnh chúng ta trước đây có hợp tác với Bạch gia, nếu không nhờ họ ra tay giúp đỡ, lần này thực sự nguy hiểm rồi.

Chương 25

Còn nữa, La soái ngài xem xử lý thế nào, vết thương của ông ta khá nghiêm trọng, nếu không sớm cứu trị, e là nguy hiểm đến tính mạng." Trần Ngọc Lâu suy tư một lát rồi nói: "Lát nữa sắp xếp mấy huynh đệ đưa những người bị thương xuống núi, La soái cũng đưa đi cùng, ông ta ở lại đây cũng chẳng giúp được gì.

Còn nữa, dặn dò họ xuống núi phải lanh lẹ một chút, Mã Chấn Bang sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." "Rõ, Tổng bả đầu!" "Đúng rồi, Bạch gia và đám thổ phu tử đó đi đâu rồi?" Tá Lĩnh và Bạch gia vốn có hợp tác, nhưng đa phần đều do thân phụ của Trần Ngọc Lâu là Trần Mạc Văn chủ trì, hắn đối với Bạch gia cũng không hiểu biết nhiều.

Hắn chỉ biết Bạch gia có thế lực rất lớn ở Trường Sa, cơ bản là một tay che trời, đám thổ phu tử ở đó đều phải sinh tồn dưới kẽ hở của Bạch gia.

Bạch gia tham gia vào đồng nghĩa với việc tài bảo trong địa cung Bình Sơn phải chia ra một phần.

Hoa Mã Quải chậm rãi nói: "Ta vội mang tin tức về, nhưng đám người Bạch gia vẫn luôn theo sau chúng ta, e là sắp phát hiện ra đạo động rồi." Trần Ngọc Lâu thở dài: "Bỏ đi, không trách ngươi, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, trốn cũng không thoát.

Bằng bản sự của họ, dù không có đạo động cũng có thể nhanh chóng tiến vào địa cung." Diệp Bạch đi tới bên cạnh La Lão Oai, phát hiện ông ta trúng hai phát súng, một vết ở đùi, một vết ở hốc mắt.

Giống như cốt truyện nguyên bản, mù mất một mắt.

Trúng thương thế này mà không chết, đúng là mạng lớn, Diệp

Bạch nhịn không được cảm thán.

"Thằng nhãi ranh, ngươi đến đây để giễu cợt lão tử phải không?

Đợi thương thế của lão tử lành lại, xem ta có lột da ngươi không!" La Lão Oai ôm lấy mắt trái máu chảy không ngừng, giận dữ mắng.

Diệp Bạch không trả lời, lặng lẽ giơ ngón tay giữa về phía La Lão Oai.

Đến chó cũng có thể hiểu được ý tứ mỉa mai của hắn.

"Mẹ kiếp, ngươi làm cái thủ thế gì thế, lão tử bây giờ sẽ làm thịt ngươi!" La Lão Oai định rút súng ra nhưng không cẩn thận chạm vào vết thương, lập tức đau đến chết đi sống lại.

Cách đó không xa, Trần Ngọc Lâu thấy cảnh này cũng có chút đau đầu: "Mau chóng đưa La soái ra ngoài đi, tránh để thương thế trầm trọng thêm rồi lại sinh chuyện." Hồng Cô đứng bên cạnh lộ ra nụ cười, giơ ngón tay cái với Diệp Bạch.

Mọi người nghỉ ngơi trong hang động một đêm, sáng sớm hôm sau, Hoa Mã Quải vào báo cáo: "Tổng bả đầu, họ tới rồi." Vừa nói xong, một nhóm người từ đạo động lần lượt chui ra.

Quân số khoảng bốn năm mươi người, dẫn đầu là một trung niên nam tử mặt hồng răng trắng, ngũ quan rõ nét như điêu khắc, chiều cao cũng tầm bảy thước, đẹp trai đến mức khiến mọi người nhịn không được mà nhìn chằm chằm.

Nhóm người này mang theo đủ loại trang bị, ngoài xẻng Lạc Dương, dây thừng, búa leo núi thường thấy, còn có không ít trang bị mà Diệp Bạch chưa từng thấy bao giờ.

Quan trọng nhất là Diệp Bạch thấy Ngô Quảng Nguyên và Ngô Tiểu Cẩu ở trong đó, họ trà trộn sau đám người, không mấy nổi bật.

Ngô Quảng Nguyên dáng người cao lớn còn nháy mắt với Diệp Bạch một cái.

Mẹ kiếp, cốt truyện này càng lúc càng loạn rồi, Diệp Bạch nhịn không được thầm mắng.

"Cha, cha nhìn kìa, là Tiểu Bạch ca, anh ấy ở đối diện." Ngô Tiểu Cẩu tinh mắt thấy Diệp Bạch, kéo áo Ngô Quảng Nguyên gọi khẽ.

"Nói nhỏ thôi, lão tử thấy rồi, không cần ngươi nhắc.

Bây giờ tình hình phức tạp, chưa phải lúc nhận nhau." Ngô Quảng Nguyên dặn một câu rồi im lặng.

"Vị huynh đệ này là người của Bạch gia?" Trần Ngọc Lâu bước lên phía trước hỏi.

Người dẫn đầu bước tới đáp: "Tại hạ là Tứ Quý Thanh của Bạch gia, chào Trần Tổng bả đầu." "Hóa ra là Tứ gia, lần đầu gặp mặt, Tứ gia quả nhiên phong thái dị nhân!" Hồng Cô đứng phía sau giải thích cho ba người Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch: "Bạch gia và Tá Lĩnh chúng ta đa phần chỉ là quan hệ làm ăn, giao thiệp không nhiều.

Bạch gia Tứ Quý Thanh thì ta có nghe qua, tính ra cũng có chút uyên nguyên với Mạt Trạng môn của chúng ta." "Tứ Quý Thanh là tên khúc nhạc, trước khi vào Bạch gia, người này bề ngoài là một chủ gánh hát, dẫn đoàn hát đi khắp nam bắc, thực chất là ban ngày hát hí, ban đêm làm nghề đạo mộ, đồ nghề đều giấu trong hòm y phục, người trong gánh hát ai nấy đều có căn cơ võ công." "Sau này danh tiếng lớn mạnh, được Bạch gia Trường Sa chiêu mộ, xếp hàng thứ tư, được người trong nghề gọi là Tứ gia." "Gánh hát sao, hắn có con trai không?" Diệp Bạch nhịn không được hỏi.

Hồng Cô kỳ quái nhìn Diệp Bạch một cái: "Cái này ta không rõ, chỉ biết người này là một mỹ nam tử, phong lưu vận sự không dứt, giờ

xem ra đúng là vậy." "Khụ khụ!" Chá Cô Tiếu nhịn không được ho khan một tiếng.

"Ngươi lại làm sao thế?" Hồng Cô nhướn mày.

"Không có gì, cổ họng hơi khó chịu." "Nhịn đi!" Phía bên kia, Trần Ngọc Lâu và Tứ Quý Thanh trước tiên tâng bốc nhau một hồi, sau đó hai người đi ra chỗ hẻo lánh bàn bạc.

"Họ đang làm gì vậy?" Lão Dương Nhân không hiểu hỏi.

"Thương lượng phân chia bảo bối trong Bình Sơn chứ sao.

Tá Lĩnh và Bạch gia đều là thế lực lớn nhất Hồ Nam, mỗi nhà chiếm một nửa giang sơn, không cần thiết phải đánh nhau vì một tòa mộ Nguyên." Diệp Bạch giải thích một câu.

Rất nhanh, hai người đã thương thảo xong, Trần Ngọc Lâu sắc mặt bình tĩnh đi tới nói với nhóm Diệp Bạch.

"Thương lượng xong rồi, sau này do Bạch gia tiên phong, nhưng Bạch gia muốn ba phần lợi." Nghe thấy phải chia ba phần lợi, Hồng Cô không đồng ý: "Dựa vào cái gì chia cho họ ba phần?

Huynh đệ chúng ta tử thương bao nhiêu người, hơn nữa rết trong địa cung cũng sắp bị chúng ta tiêu diệt hết rồi, họ bây giờ mới đến hái đào sao?" Trần Ngọc Lâu bất đắc dĩ, đành kiên nhẫn giải thích: "Được rồi, Hồng Cô, Bạch gia trước đây luôn là đối tác của Tá Lĩnh, không đáng vì một tòa mộ Nguyên mà xảy ra xung đột.

Hơn nữa trước đó họ đã cứu Hoa Mã Quải và nhiều huynh đệ ở chân núi, ba phần này coi như tạ lễ cho họ đi.

Huống hồ Thi Vương truyền thuyết trong Bình Sơn này vẫn chưa xuất hiện, đoạn đường tiếp theo không dễ đi đâu, chúng ta không chịu thiệt đâu." Sau khi phân chia lợi ích xong, người của Bạch gia và đám thổ phu tử dưới sự dẫn dắt của Tứ Quý Thanh tiến về phía điện môn

trong hang động.

Nhìn cánh cửa đá tan tành và những dấu vết còn sót lại trên mặt đất, Tứ gia cau mày sâu sắc.

Chuyện về Lục Dực Ngô Công mà Trần Ngọc Lâu nói lúc nãy, hắn vẫn còn chút nghi ngờ, giờ xem ra, dù con quái vật này trọng thương thì vẫn không thể coi thường.

Sau một hồi suy tính, Tứ gia sắp xếp đám thổ phu tử đi tiên phong.

Ngô Quảng Nguyên và Ngô Tiểu Cẩu chính là một trong số đó.

Thấy vậy, Diệp Bạch đành phải thì thầm vào tai Hồng Cô vài câu.

"Tứ gia, đứa trẻ này ta rất thích, hay là đừng để nó xông pha phía trước nữa." Hồng Cô chỉ vào Ngô Tiểu Cẩu nói.

Thấy Hồng Cô lên tiếng, Tứ Quý Thanh cười nói: "Hóa ra là Hồng cô nương, nói ra thì chúng ta vẫn là đồng môn, đợi chuyến đi Bình Sơn này kết thúc, chúng ta có thể giao lưu tử tế một phen." Tứ Quý Thanh nói với thuộc hạ: "Nếu Hồng cô nương đã lên tiếng, vậy đưa đứa bé đó ra ngoài đi, chăm sóc cho tốt." Thấy Ngô Tiểu Cẩu được đưa vào giữa đám người Bạch gia, Diệp Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đa tạ Tứ gia." Hồng Cô chắp tay tạ ơn.

Ngô Quảng Nguyên thấy Ngô Tiểu Cẩu không phải mạo hiểm, cảm kích nhìn Diệp Bạch một cái, rồi cùng đám thổ phu tử tiến vào điện môn.

Phía sau điện môn là một đường hầm tối om, không ít bọc trứng rết bóng loáng treo lủng lẳng trên nóc hầm, nhưng trong bóng tối rất khó bị phát hiện.

Mười mấy tên thổ phu tử cầm đuốc, tay lăm lăm xẻng Lạc Dương

và súng săn làm vũ khí, cẩn thận dò dẫm trong đường hầm.

"Cái gì thế này?" Một tên thổ phu tử chạm vào giọt nước nhầy nhụa rơi trên mặt mình, đưa lên mũi ngửi, một mùi vị không hề quen thuộc.

"Mẹ kiếp cái quái gì thế?

Kinh tởm chết đi được." "Trong đường hầm sao lại có thứ này." "Cứ cẩn thận một chút, chất nhầy này e là không phải vật thường." "Chúng ta dùng vải bọc kín những chỗ da hở ra đi, tốt nhất đừng tiếp xúc với những vật lạ này." Có người cẩn thận đề nghị.

Mười mấy tên thổ phu tử đều là người Trường Sa, vốn đã quen biết nhau nên nhắc nhở lẫn nhau.

Tuy nhiên, hai tên người của Bạch gia đi sau đám thổ phu tử lại không nhận thức được nguy hiểm, họ phụ trách giám sát nhưng không cẩn thận để trứng rết lọt vào ngũ quan.

Đi được nửa đường hầm, trứng rết ký sinh trong cơ thể hai người đó nhanh chóng nở ra.

Thấy hai người lập tức ngã xuống gào thét thảm thiết, mười mấy tên thổ phu tử mới nhận ra chất nhầy này thực sự có vấn đề, thầm cảm thấy may mắn vì thoát chết.

"Mẹ kiếp, đây chắc là trứng rết, mau dùng đuốc đốt sạch mấy thứ quỷ quái này đi." Nghe tiếng thảm thiết trong hầm, Tứ gia ở bên ngoài vội gọi mấy người vào kiểm tra.

Chương 26

Một lát sau, thấy mấy người dùng vải quấn kín đầu từ trong hầm chạy ra.

"Chuyện gì vậy?" "Tứ gia, trong hầm toàn là trứng rết, hai huynh đệ nhà mình không cẩn thận trúng chiêu, e là không cứu được rồi." "Phế vật!" Tứ Quý Thanh nộ mạ một câu, đám thổ phu tử không sao mà người của mình lại ngã xuống trước, đúng là mất mặt.

Phải biết là người của Tá Lĩnh đang đứng xem bên cạnh kia kìa!

Xem ra vẫn phải tự thân vận động.

"Gọi tất cả mọi người, theo ta vào trong, mang theo đuốc và vôi sống." Thấy Tứ Quý Thanh dẫn người Bạch gia vào hầm, Hồng Cô vội vàng tiến lên đón lấy Ngô Tiểu Cẩu.

"Tiểu Bạch ca, em nhớ anh chết đi được." Ngô Tiểu Cẩu vừa gặp mặt đã ôm chặt lấy Diệp Bạch không buông.

"Cút đi, gặp nhóc là y như rằng không có chuyện gì tốt." Diệp Bạch ấn đầu Ngô Tiểu Cẩu, lôi nó ra khỏi lòng mình.

"Nói xem, sao lại cùng thúc tới Bình Sơn?" Bị Ngô Tiểu Cẩu gọi là ca, Diệp Bạch cũng không tiện xưng huynh gọi đệ với Ngô Quảng Nguyên nữa, đành đổi miệng gọi là thúc.

"Sau khi chia tay mọi người ở huyện Vĩnh Thuận, cha vứt em ở khách sạn, đêm đó dẫn anh trai đi chơi.

Sáng hôm sau vừa chuẩn bị về Trường Sa thì gặp lão Tứ gia này, lão đưa ra một tấm lệnh bài bằng đồng rỉ sét có chữ Bát Tư Ba, nói ở Lão Hùng Lĩnh có một tòa mộ Nguyên.

Đúng rồi, bên cạnh lão còn có một chị gái họ Bạch rất xinh đẹp

nữa.” Nói đến đây, Ngô Tiểu Cẩu hào hứng hẳn lên.

“Tiểu Bạch ca, em nói anh nghe, chị Bạch đó xinh đẹp lắm, vợ trong mộng của em chính là kiểu đó, nhưng em vừa nói chuyện này với cha, cha đã đánh em một trận tơi bời, bảo em là cóc ghẻ đừng đòi ăn thịt thiên nga.” Diệp Bạch nhịn không được vỗ vào đầu Ngô Tiểu Cẩu một cái: “Nói chuyện chính đi!” “À, họ bắt cha em đi giúp đạo mộ, cha bảo không đồng ý không được nên đành nhận lời, còn có rất nhiều thổ phu tử Trường Sa khác cũng được Tứ gia mời tới giúp sức.” “Vậy sao nhóc lại tới đây, Ngô thúc không biết chuyến này nguy hiểm sao?

Sao còn mang nhóc theo.” Diệp Bạch có chút tức giận nói.

“Cha cũng muốn em và anh hai về nhà trước, nhưng lão Tứ gia đó nói em trông lanh lợi nên giữ em lại.

Cha lén nói với em, trước đây ở Trường Sa cha có chút hiềm khích với lão Tứ gia này.” Nghe xong lời kể của Ngô Tiểu Cẩu, Diệp Bạch cuối cùng cũng biết nguyên nhân thế lực Bạch gia can thiệp vào Bình Sơn.

Mọi thứ dường như là do cánh bướm của hắn vỗ, và Ngô Tiểu Cẩu vô tội cũng bị kéo vào vì hắn.

“Tiểu Bạch ca, giờ phải làm sao?

Cha em liệu có nguy hiểm không?” “Không sao, với tính cách cẩn thận của Ngô thúc chắc sẽ không có chuyện gì, lát nữa nhóc cứ đi theo ta, không được chạy lung tung.” Diệp Bạch dặn dò.

Ngô Tiểu Cẩu nghiêm túc gật đầu, tuy không biết vì sao Diệp Bạch lại trà trộn với người của Tá Lĩnh, nhưng cũng biết lúc này không tiện hỏi.

Khoảng mười phút sau, một người của Bạch gia từ đường hầm đi

ra, nói nguy cơ phía trước đã được giải trừ, Tứ gia mời Trần Tổng bả đầu vào gặp mặt.

Chúng nhân Tá Lĩnh lúc này mới từ từ tiến vào đường hầm.

Trong hầm, Diệp Bạch phát hiện trên vách đá có dấu vết bị lửa hơ qua, các kẽ hở trên tường cũng bị vôi sống trám kín.

Trên đường còn có không ít bẫy nỏ tiễn đã bị tháo dỡ.

Xem ra Tứ Quý Thanh này thực sự có bản lĩnh.

Đường hầm dài khoảng ba bốn trăm mét, mọi người ra khỏi hầm thì thấy một khung cảnh khác hẳn.

Phía xa là một khoảng tối đen mênh mông, lờ mờ thấy hai cây cầu đá bắc qua vực thẳm không thấy đáy, cuối cầu là một cung điện hùng vĩ.

Dường như cả ngọn núi đã bị đào rỗng mới có được không gian khổng lồ như vậy.

"Vô Lượng Điện!" Trần Ngọc Lâu đọc to tấm biển trên cung điện.

"Trần Tổng bả đầu thật tinh mắt!" Tứ Quý Thanh chậm rãi bước tới.

"Vô Lượng Điện còn gọi là điện không lương, vì toàn bộ kiến trúc sử dụng kết cấu vòm gạch, không dùng xà gỗ.

Không ngờ trong Bình Sơn hẻo lánh này lại có thể thấy kiến trúc hùng vĩ như vậy, thật không thể tin được." Tứ Quý Thanh cảm thán.

"Không có gì bất ngờ, tài bảo trong Bình Sơn chắc phần lớn đều ở trong điện này, sao không thấy Tứ gia hành động?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Tứ Quý Thanh cười ha hả: "Bảo vật tuy tốt nhưng cũng phải có mạng mà lấy, làm cái nghề này của chúng ta vẫn nên cẩn tắc vô ưu."

Hắn nói tiếp: "Thật không giấu gì Trần Tổng bả đầu, từ khi tới đây, trong lòng ta luôn cảm thấy bất an, dường như có mãnh thú nào đó nấp trong bóng tối, chờ thời cơ hành động." "Ta không muốn đệ huynh dưới trướng tổn thương thêm nữa, đành chờ Trần Tổng bả đầu tới để cùng bàn kế sách." Diệp Bạch đứng bên cạnh nghe, cảm thán người tên Tứ Quý Thanh này thực sự cẩn thận, so với hắn, Trần Ngọc Lâu lại có phần nôn nóng hơn.

Thấy Trần Ngọc Lâu không đáp, Tứ Quý Thanh lại nói: "Nghe danh trong đội ngũ của Trần Tổng bả đầu có cao thủ của hai phái Bàn Sơn và Mạc Kim, trước đó khi đối phó với Lục Dực Ngô Công đã bỏ ra rất nhiều công sức, không biết ta có vinh hạnh được gặp mặt một lần không?" Nghe lời này, một ngọn lửa giận trong lòng Trần Ngọc Lâu bốc lên tận cổ.

"Tin tức của Tứ gia thật linh thông quá, ngay cả chuyện nội bộ Tá Lĩnh chúng ta cũng biết rõ mười mươi." "Trần Tổng bả đầu đừng hiểu lầm, chuyện này không phải huynh đệ Tá Lĩnh nói cho ta biết, mà là binh sĩ dưới trướng La soái nói với ta, Tổng bả đầu ngàn vạn lần đừng hiểu lầm huynh đệ mình." Tứ Quý Thanh nói một tràng nghe rất chân thành.

Trần Ngọc Lâu im lặng, nhưng trong lòng hạ quyết tâm sau khi xong chuyện Bình Sơn sẽ chỉnh đốn lại nội bộ Tá Lĩnh một phen.

Tứ Quý Thanh nhìn về phía ba người Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch, nói: "Chắc hẳn mấy vị đây chính là hậu nhân của phái Bàn Sơn và Mạc Kim?

Tại hạ là Tứ Quý Thanh của Bạch gia, kính chào chư vị." Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu chắp tay đáp lại nhưng không nói gì.

Tứ Quý Thanh thấy vậy, hơi nhíu mày: "Ta không biết vì sao mấy vị xuống Bình Sơn, nhưng chắc hẳn vật mong cầu là kim ngân tài bảo

trong này, chỉ cần mấy vị huynh đệ giúp ta.

Ta có thể hứa hẹn, ba phần bảo vật mà Bạch gia có được, mấy vị có thể tự lấy." Đối với Tứ Quý Thanh, so với danh tiếng của Bàn Sơn và Mạc Kim, bảo vật trong Bình Sơn chẳng đáng nhắc tới, nếu có thể chiêu mộ được mấy người này, chuyến đi Bình Sơn này coi như lời to.

Thấy vị Tứ gia này nói chuyện thành khẩn, Chá Cô Tiếu không nỡ làm mất mặt hắn, liền mở lời: "Đa tạ Tứ gia đã ưu ái, Bàn Sơn xuống mộ chỉ vì Mộc Trần Châu, không lấy kim ngân tài bảo." Tứ Quý Thanh không bỏ cuộc, lại nói: "Chuyện này ta cũng có nghe qua, nhưng Mộc Trần Châu đã mấy ngàn năm không xuất thế, chỉ dựa vào ba huynh đệ các ngươi tìm kiếm chắc chắn rất khó khăn.

Nếu có Bạch gia ta trợ giúp, ta tin việc tìm kiếm sẽ thuận tiện hơn nhiều." Tứ Quý Thanh chưa nói hết câu đã nghe Chá Cô Tiếu đáp: "Xin lỗi, tại hạ đã tìm được tung tích của Mộc Trần Châu rồi!" "Vậy thì thật đáng tiếc." Tứ Quý Thanh lắc đầu, lại đến trước mặt Diệp Bạch: "Diệp Bạch tiểu huynh đệ cũng vậy sao?" Diệp Bạch chắp tay, không trả lời, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

"Đáng tiếc, thật đáng tiếc." Tứ Quý Thanh tỏ vẻ tiếc nuối, cười gượng vài câu, rồi ghé tai Diệp Bạch nói nhỏ: "Thay tiểu thư nhà ta nhắn một câu, thuốc mỡ của tiểu huynh đệ thực sự rất tốt, còn nữa, nếu không nhờ tiểu huynh đệ, chúng ta thực sự không biết gần Lão Hùng Lĩnh có tòa đại mộ." Âm thanh không lớn nhưng những người xung quanh đều nghe thấy.

Diệp Bạch sắc mặt không đổi, cũng cười nói: "Vậy vận khí của Tứ gia thật không tệ, ngôi mộ dưới chân Bình Sơn này không hề tầm thường, hy vọng Tứ gia có thể thu hoạch đầy túi." "Ha ha, khách khí, khách khí." Không chiêu mộ thành công, Tứ Quý Thanh mang bộ mặt

khó coi quay về, thành phủ của người này cũng không sâu như vẻ ngoài.

Sau khi Tứ Quý Thanh đi, thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm, Diệp Bạch đành phải kể lại chuyện bán đồ đồng và thuốc mỡ ở huyện Vĩnh Thuận.

"Nói như vậy, họ chỉ dựa vào một tấm phù bài hổ đầu chữ Bát Tư Ba và thân phận người Miêu trại của đệ mà suy đoán ra gần Lão Hùng Lĩnh có mộ Nguyên sao?

Cái này cũng quá lợi hại rồi." Lão Dương Nhân nhịn không được nói.

"Chắc chắn là vậy rồi." Diệp Bạch nhịn không được gãi đầu, hắn cũng không ngờ nó lại gây ra phản ứng dây chuyền khiến cốt truyện hiện giờ hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo.

Trần Ngọc Lâu lên tiếng: "Đông gia của Bạch gia tên là Bạch Nhân Lễ, người này đúng là có một cô con gái tên là Bạch Tri Hi, chắc chính là thiếu nữ mà đệ miêu tả." "Bạch Tri Hi!" Trong đầu Diệp Bạch hiện lên hình ảnh thiếu nữ tuyệt mỹ đó, quả thực rất hợp với cái tên này.

Ngô Tiểu Cẩu cũng lẩm bẩm: "Hóa ra chị gái xinh đẹp tên là Bạch Tri Hi nha." Trần Ngọc Lâu lại nói: "Nếu là nàng thì chuyện này có thể giải thích được.

Người ta thường bảo Trần Ngọc Lâu ta có đôi mắt đêm, nhìn thấu bảo vật thiên hạ.

Nhưng Bạch Tri Hi của Bạch gia cũng không kém ta, nàng đối với cổ vật các triều đại đều am hiểu như lòng bàn tay.

Hơn nữa nữ tử này tinh thông cầm kỳ thi họa, kỳ môn độn giáp, là người thông minh lanh lợi.

Chỉ là nàng ít khi xuất đầu lộ diện nên người ngoài không biết tới.” “Hai năm trước, ta có vinh hạnh gặp qua một lần ở Trường Sa, tuy tuổi còn nhỏ nhưng thực sự là tuyệt sắc giai nhân hiếm thấy trong đời.” Nghĩ đến hình ảnh lúc đó, Trần Ngọc Lâu nhịn không được cảm thán.

“Tổng bả đầu, không phải ngài có ý gì với nàng ấy chứ, vậy thì đúng lúc để Lão bả đầu đi cầu thân cho ngài.” Hoa Mã Quải đứng bên cạnh gợi ý.

Trần Ngọc Lâu đã gần ba mươi tuổi mà vẫn chưa thành thân, bình thường khiến Trần Mặc Văn và Hoa Mã Quải không ít lần lo lắng.

Chương 27

Trần Ngọc Lâu trực tiếp cốc cho hắn một cái: "Đi chết đi, Trần Ngọc Lâu ta trong mắt ngươi là hạng người đó sao?

Không nói đến việc chênh lệch mười mấy tuổi, dù có tương xứng tuổi tác thì ta cũng không tìm một người phụ nữ thông minh hơn mình, nếu không ngày tháng sau khi kết hôn có mà khổ sở." Nhìn Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu lại cười nói: "Nữ tử đó xem ra tuổi tác xấp xỉ Diệp Bạch huynh đệ, hơn nữa trước đó cũng đã gặp mặt một lần, nếu Diệp Bạch huynh đệ nỗ lực một chút, biết đâu Bạch gia lại có được một chàng rể hiền đấy!

Ha ha ha!" Lời vừa thốt ra, mọi người lập tức cười ồ lên trêu chọc.

Thấy mọi người trêu mình, Diệp Bạch cũng chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu.

Phía bên kia, đám người Bạch gia đang thảo luận cách tiến vào điện bị tiếng cười thu hút.

"Tứ gia, đám người Tá Lĩnh đó không biết đang cười cái gì?" "Đừng quản họ, ăn no rỗi việc ấy mà.

Lo tốt việc của mình đi." Tứ Quý Thanh lấy bản đồ vừa vẽ xong ra: "Cấu trúc của Vô Lượng Điện này ta đã xem qua, nhìn bản đồ đi, phía tây này nối với một hành lang sụp đổ, chắc chính là vị trí mà Tá Lĩnh xuống vực thẳm lần đầu." "Không gian chính điện trông tuy lớn nhưng không giống nơi đặt quan quách, phía sau và phía đông Vô Lượng Điện đều là vách núi, trừ khi có cơ quan dẫn sang một không gian khác, nếu không Vô Lượng Điện này e không phải là đích đến của chúng ta." "Bất kể thế nào, Vô Lượng Điện này vẫn phải thám

thính một phen, bảo huynh đệ đều cẩn thận một chút, tuy rết độc bị Tá Lĩnh diệt phần lớn nhưng vẫn còn sót lại không ít, chắc đều trốn trong này." "Rõ, Tứ gia!" Theo mệnh lệnh, người của Bạch gia nhanh chóng hành động, thổ phu tử Trường Sa cũng được sắp xếp làm công tác chuẩn bị.

Lần này Bạch gia không bắt họ đi làm việc nguy hiểm, mà cử người của mình xông lên trước.

Một nhóm người tìm tòi quanh Vô Lượng Điện, rất nhanh đã có vài phát hiện.

"Tứ gia, chỗ này có máu, là màu xanh lục giống như trong hang đá." "Trên tường, trên mái hiên đều có vết tích." Tứ Quý Thanh vội tới kiểm tra: "Đây dường như là dấu chân rết, chắc chắn là con Lục Dực Ngô Công đó, xem ra nó đã chạy vào trong Vô Lượng Điện rồi." "Huynh đệ, chuẩn bị đồ nghề, trước tiên dẫn con rết ra rồi dùng hỏa công." Nghe tiếng, Trần Ngọc Lâu cũng dẫn một nhóm người qua giúp đỡ.

Tuy nói để Bạch gia đi đầu nhưng Tá Lĩnh được hưởng bảy phần lợi.

Nếu không bỏ chút sức nào mà chỉ ngồi xem kịch thì Tá Lĩnh cũng không cần lăn lộn trên giang hồ nữa.

Nhưng Trần Ngọc Lâu cũng đã khôn ra, chỉ cho người đứng vòng ngoài, dặn dò mọi người gặp nguy hiểm thì bỏ chạy là trên hết.

Rất nhanh, khóa cửa Vô Lượng Điện đã bị một thổ phu tử vô danh ở Trường Sa mở ra, cánh cửa từ từ mở rộng, lộ ra không gian đã bị phong kín từ lâu bên trong.

Nhờ ánh đuốc yếu ớt, mọi người chỉ có thể nhìn thấy không gian trong vòng ba bốn mét, dường như ánh sáng dư thừa đều bị hút đi hết.

Nhiệt độ trong điện thấp hơn bên ngoài rất nhiều, mọi người không khỏi cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo.

"Bụi ở đây dày quá, không giống như rết đã từng vào." "Phải đó, không chỉ không thấy dấu vết rết lớn mà ngay cả quan quách cũng không có." "Im miệng hết cho ta, Vô Lượng Điện này có cổ quái.

Ba người một đội bám sát nhau mà tìm, đừng đi quá xa." Tứ Quý Thanh có nhiều năm kinh nghiệm đổ đấu, giác quan thứ sáu kinh người, chỉ cảm thấy trong đại điện dường như có thứ gì đó còn sống.

Ngay khi mọi người đang cẩn thận dò dẫm về phía trước.

Đột nhiên, từ trong đại điện trống trải vang lên tiếng hát của phụ nữ.

"Ai mang thiên nhai, thùy điếu lê hoa tạ?" Giọng hát kéo dài uyển chuyển, lúc đứt lúc nối, lúc gần lúc xa.

Tiếp sau đó là giọng nam hát đối lại.

"Na nương nương sinh đắc lai tự tiên tư dật mạo, thuyết bất tẫn u nhàn yểu điệu." Một giọng thanh một giọng trầm, dường như đang hát đối hí khúc.

Mọi người giật mình kinh hãi, bị âm thanh đột ngột xuất hiện làm cho hú vía.

"Không lẽ có ma?" "Điện này phong kín lâu như vậy, sao có thể có người sống?" "Hay là chúng ta rút lui trước đi?" Một thổ phu tử Trường Sa lên tiếng.

"Đừng nói nhảm, đây đều là những cơ quan xảo diệu do mộ chủ thiết lập thôi, làm gì có ma quỷ truyền thuyết nào." Tứ Quý Thanh quát mắng, rồi bảo mọi người ổn định đội hình tiếp tục tiến lên.

Xuất thân từ gánh hát, Tứ Quý Thanh cực kỳ quen thuộc với hai

câu hát này, nó trích từ khúc từ trong vở «Trường Sinh Điện», kể về câu chuyện tình yêu của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi.

Nguồn gốc khúc từ không quan trọng, nhưng cái đại điện hoang tàn mấy trăm năm này làm sao phát ra tiếng hí khúc được?

Nếu có người giả thần giả quỷ phát ra âm thanh, Tứ Quý Thanh hắn không đời nào không nghe ra sơ hở.

Ngay khi Tứ Quý Thanh đang nhíu mày suy nghĩ, một tên hỏa kế Bạch gia phía trước run rẩy nói: "Tứ gia, phía trước dường như có bóng người." "Bóng người gì?" "Em cũng không rõ, hình như là một người phụ nữ tóc dài, nhưng vừa rồi còn ở đây, nháy mắt đã biến mất tiêu rồi." Tên hỏa kế suýt nữa thì phát khóc.

"Ngoài hắn ra còn ai thấy nữa không?" "Em không thấy." "Em cũng không thấy." Thấy mọi người lắc đầu, Tứ Quý Thanh cảm thấy sự việc có chút hóc búa.

Tên hỏa kế này cũng là người cũ, không lẽ vì lo lắng quá mà hoa mắt nhìn nhầm.

Nếu không nhìn nhầm thì điều đó có nghĩa là trong Vô Lượng Điện này thực sự có thứ gì đó không muốn họ tiếp tục tiến bước.

Nghĩ lại lúc thương thảo với Trần Ngọc Lâu đòi ba phần lợi, giờ xem ra đúng là nói quá sớm rồi.

Chưa kể trứng rết trong hầm và con Lục Dực Ngô Công chưa tìm thấy, ngay cả đoạn đường phía sau Vô Lượng Điện này cũng không dễ đi chút nào.

Nghĩ đến Tá Lĩnh, khi Tứ Quý Thanh nhìn ra cửa điện thì cơn giận bốc lên đầu.

Chỉ thấy bảy tám tên người Tá Lĩnh đang chen chúc ở cửa, thò đầu vào trong dòm ngó, chẳng khác nào đang đứng xem xiếc thú.

Và người vươn cổ dài nhất chính là Trần Ngọc Lâu, đôi mắt đêm trong bóng tối còn phản quang, cực kỳ dễ nhận ra.

Chắc hẳn là bị tiếng hát lúc nãy thu hút tới.

"Mẹ nó chứ." Tứ Quý Thanh nén giận nói một câu: "Trần Tổng bả đầu, nếu muốn xem thì vào trong điện mà xem cho rõ." Thấy bị bắt quả tang, Trần Ngọc Lâu cười ngượng ngùng: "Tứ gia nói đùa rồi, Tá Lĩnh sao dám tranh phong với Bạch gia, bên ngoài vẫn còn không ít rết độc, Tá Lĩnh chúng ta ở đây dọn dẹp thay Bạch gia vậy." Nói xong liền rút khỏi cửa điện, nhưng vẫn còn nghe thấy tiếng Trần Ngọc Lâu quát mắng: "Từng đứa một, vươn cổ dài ra làm gì, không biết còn tưởng Tá Lĩnh chúng ta tới xem khỉ diễn trò đấy!" Ý tứ mỉa mai rõ mười mươi, người Bạch gia trong điện nghe không sót một chữ.

"Tứ gia, cái lão Trần Ngọc Lâu này..." Tứ Quý Thanh giơ tay ngăn lại: "Khôi thủ Tá Lĩnh thì tốt nhất đừng gọi thẳng tên, người này rất trọng thể diện, lúc nãy ta chiêu mộ người của Bàn Sơn và Mạc Kim trước mặt hắn đã khiến hắn phật lòng.

Hiện giờ chúng ta vẫn là quan hệ hợp tác, nhường hắn ba phần đi." Nói xong, Tứ Quý Thanh lại lệnh cho mọi người tiến lên, nhưng lần này khoảng cách giữa các thành viên càng khít hơn.

Tìm kiếm khoảng mười phút, dạo qua một lượt Vô Lượng Điện, người của Bạch gia không thấy bóng dáng người phụ nữ tóc dài áo trắng đâu nữa.

"Mang nến thơm của chúng ta ra, bày theo phương vị Cửu Cung, ta phải xem rốt cuộc trong điện này có huyền cơ gì." Tứ Quý Thanh nói.

Nến của Bạch gia được chế tác từ dầu đèn bí chế, không chỉ cháy lâu mà nguồn sáng còn mạnh hơn.

Tuy nhiên loại nến này luyện chế rất tốn nhân lực vật lực, mỗi cây đều giá trị không nhỏ.

Sau khi chín cây nến được thắp lên, cả Vô Lượng Điện trống trải lập tức sáng bừng, hơi lạnh trong điện cũng tan đi đôi chút.

Có ánh sáng, người của Bạch gia mới quan sát kỹ cách bài trí trong điện.

Mấy cây cột đồng khổng lồ đứng sững, bên trên điêu khắc những loài động vật có phong cách kỳ dị, vô cùng tinh mỹ.

Điều đáng tiếc duy nhất là trong điện trống huếch, chẳng thấy món minh khí nào.

Tuy nhiên, một hố sâu hình tròn nằm chính giữa điện đã thu hút sự chú ý của Tứ Quý Thanh.

Mấy người Bạch gia giỏi về cơ quan cũng vây lại.

"Tứ gia, hố này chắc là lối dẫn sang một không gian khác, nhưng không biết cơ quan kích hoạt ở đâu?" "Dấu vết Lục Dực Ngô Công biến mất trong điện này, có khả năng nó đã vào lối đi dưới hố, tìm thấy cơ quan rồi thì đừng vội, đợi đông đủ người mới vào." Tứ Quý Thanh dặn dò.

Phía bên kia, Trần Ngọc Lâu đang mô tả cho Diệp Bạch, Chá Cô Tiếu và những người khác về những gì hắn thấy trong Vô Lượng Điện.

"Chẳng lẽ thực sự có nữ quỷ lập đài hát hí trong Vô Lượng Điện này sao?" "Tuy không biết có nữ quỷ hay không, nhưng tiếng hát đó không thể giả được, tất cả chúng ta đều nghe rõ mười mươi." Diệp Bạch đứng bên cạnh cũng đầy nghi hoặc, trong cốt truyện nguyên bản dường như không có tình tiết này.

Ta nhớ chỉ có một hình nộm bằng giấy, chọc một cái là tan, cũng

đâu có gì đáng sợ như thế.

Chương 28

Chẳng lẽ lại là do cánh bướm của ta gây ra?

Hay là thế giới này vốn dĩ chỉ tương đồng với những gì ta biết thôi?

Lúc này, một âm thanh từ xa cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Bạch.

"Tổng bả đầu, người của chúng ta nghe thấy tiếng động dưới khe núi, sau đó phát hiện ra một cửa động." "Tiếng động sao?

Cửa động thế nào?" "Cửa động không lớn, cỡ hai ba người chui vào được, nhưng bên trong rất hẹp, lại tối om, chúng ta chưa thám thính được bao xa thì đã quay về." Người thám lộ là một tay lão luyện, tường thuật lại chi tiết.

Trần Ngọc Lâu vốn định đích thân dẫn đội thám lộ, nhưng suy nghĩ lại thấy không ổn, mấy lần thất bại ở Bình Sơn đã khiến hắn rèn luyện được tính cách cẩn trọng.

Hắn nghĩ một lát rồi nói: "Đi báo cho Tứ gia của Bạch gia, để họ đi." Tứ Quý Thanh nhận được tin, để lại một đội ở chỗ hố sâu tìm cơ quan, rồi dẫn những người còn lại xuống khe núi, tiến vào cửa động.

Cửa động đúng như lời người thám lộ nói, không gian rất nhỏ hẹp.

Nhưng dựa vào những dấu chân rết khổng lồ để lại trên vách đá, dường như đây là đường đi thường xuyên của Lục Dực Ngô Công.

Hơn nữa trên vách đá còn dính một ít máu rết màu xanh, chứng tỏ con rết bị thương đã từng bò qua đây.

"Tứ gia, cuối hang động này có lẽ là tổ của Lục Dực Ngô Công,

chúng ta cứ thế chui vào e là sẽ đụng độ trực diện, đám người Tá Lĩnh này đúng là không có ý tốt." Một tên hỏa kế Bạch gia lên tiếng, có vẻ không hài lòng khi Bạch gia phải đi tiên phong còn Tá Lĩnh đứng sau xem kịch.

"Thì đã sao?

Bình Sơn này nói nghiêm ngặt thì là địa bàn của Tá Lĩnh, Bạch gia chúng ta vô duyên vô cớ nhảy vào mà chia được ba phần lợi là hời rồi, hơn nữa đã hứa với Trần Ngọc Lâu sao có thể nuốt lời, Bạch gia không cần mặt mũi nhưng Tứ Quý Thanh ta thì cần!" Nói xong những lời đó với chút giận dữ, Tứ Quý Thanh cũng biết giọng điệu mình hơi nặng, liền trấn an.

"Làm nghề này vốn dĩ là treo đầu trên thắt lưng, lúc nào cũng có thể chết một cách không rõ ràng, bớt phàn nàn lại, nhẫn nại thêm chút đi." "Trước khi đi, tiểu thư cũng nói rồi, những gì thu được ở đây chúng ta có thể chia một nửa, còn gì không hài lòng nữa." Sau khi tâm trạng mọi người bình ổn lại, Tứ Quý Thanh lại xem xét kỹ các dấu vết trên vách đá.

"Rết ưa bóng tối và ẩm ướt, đào tổ dưới khe núi âm u này cũng là chuyện bình thường, nhưng các ngươi nhìn xem, trên vách đá có dấu chân mới nhất, hướng từ trong ra ngoài, xem ra lần cuối cùng con Lục Dực Ngô Công này là bò từ trong hang ra ngoài." "Còn nhớ vị trí chúng ta xuống từ khe núi không, hang động này tuy khúc khuỷu nhưng cơ bản vẫn đi theo một hướng, nếu ta không đoán sai thì không gian nối với hố sâu trong Vô Lượng Điện chính là điểm cuối của hang động này." Nghe Tứ Quý Thanh phân tích, người của Bạch gia suy ngẫm một hồi, cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ.

"Tứ gia, tiếp theo phải làm sao?

Việc con Lục Dực Ngô Công đã ra ngoài có nên báo cho Tá Lĩnh

một tiếng không?" Ngô Quảng Nguyên vốn im lặng trong đội ngũ cuối cùng cũng lên tiếng hỏi nhỏ.

Tứ Quý Thanh liếc nhìn ông ta một cái: "Lo lắng cho con trai ngươi phải không?

Yên tâm đi, trong đám Tá Lĩnh không thiếu người tài, không làm hại được đứa nhỏ lanh lợi đó đâu." "Chúng ta tiếp tục tiến lên, tất cả cẩn thận." Sau đó mọi người cẩn thận thám thính dọc theo hang động, rất nhanh đã tới một hang đá rộng rãi.

Ở giữa hang đá có một lò luyện đan cao cỡ hai người.

Xung quanh lò đan còn chất đống không ít quan tài và xác khô, dưới đất vương vãi rất nhiều bình thuốc.

Trông như là nơi luyện chế đan dược.

"Tứ gia, nơi này chắc là dùng xác chết để luyện đan." Một thổ phu tử lên tiếng.

Tứ Quý Thanh gật đầu: "Cũng có chút kiến thức, đây chính là Đan Tỉnh." Thấy có người không rõ, Tứ Quý Thanh giải thích: "Luyện đan thì hỏa khí bốc lên, thường cần có Đan Tỉnh để khống chế nhiệt độ lò đan.

Nhưng nơi này không có dược liệu luyện đan thông thường mà toàn là xác khô." "Nhìn niên đại của xác khô và quan tài, đa phần không cùng một triều đại, chắc là người luyện đan đã khai quật từ khắp nơi mang về để luyện đan." "Dùng xác chết luyện đan, cũng tởm quá rồi." "Ây, cái này ngươi không hiểu rồi, luyện đan cần linh khí, mà linh khí khó tìm, những xác chết chôn ở vùng phong thủy bảo địa đa phần uẩn hàm không ít linh khí, dùng luyện đan là hợp nhất rồi." Tứ Quý Thanh cười giải thích, có vẻ rất sùng bái phương pháp dùng xác chết luyện đan này.

“Tất cả tìm kỹ vào, nếu tìm thấy đan dược còn sót lại, Tứ gia ta sẽ trọng thưởng!” Nghe vậy, mọi người vội vàng tìm kiếm trong các bình sứ và các góc đất.

Ngô Quảng Nguyên cũng giả vờ tìm ở vòng ngoài nhưng thực chất là đang lén lút làm biếng.

Tuy nhiên dưới chân có một sợi tóc dài thu hút sự chú ý của ông ta, đây là tóc phụ nữ, gốc tóc vẫn còn rõ nang tóc trắng chứng tỏ mới rụng cách đây không lâu.

Ngô Quảng Nguyên thấy hơi lạ, nơi này sao lại có tóc phụ nữ được.

Tuy trong đám Tá Lĩnh cũng có phụ nữ nhưng họ chưa bao giờ xuống đây, càng không thể để lại tóc ở chỗ này.

Trong đầu suy tính đủ điều, Ngô Quảng Nguyên nhanh chóng nghĩ đến chuyện người phụ nữ tóc dài từng xuất hiện ở Vô Lượng Điện là có thật.

Giấu sợi tóc vào người, Ngô Quảng Nguyên im lặng, tiếp tục làm biếng ở góc tường.

Trong đội ngũ của Bạch gia này có không ít thổ phu tử tâm mang ý đồ riêng, lúc tìm kiếm đan dược đã có không ít người nảy sinh lòng tham, lục lọi khắp các xác khô, tìm được không ít bảo bối giấu vào người.

Tuy nhiên, họ không phát hiện ra rằng trên những xác chết này từ lâu đã dính đầy thi độc.

Chẳng bao lâu sau, những người này hai mắt đỏ ngầu như bị phát điên, không còn nhận ra ai, cầm vũ khí chém loạn vào những người xung quanh.

“Chuyện gì vậy?” Tứ Quý Thanh còn đang tìm đan dược trong góc

thì thấy mọi người loạn cả lên, định quát to ngăn lại thì bị một người bên cạnh vật ngã xuống đất.

"Tứ gia!" Mấy tên hỏa kế Bạch gia bên cạnh vội chạy tới giúp đỡ, khống chế người đó lại.

Thấy hắn vẫn vùng vẫy muốn cắn người, Tứ Quý Thanh tung một đòn tay khiến hắn ngất đi.

"Họ chắc là lén đụng vào thứ không nên đụng nên trúng chiêu rồi, các ngươi mau đi..." Lời chưa nói hết, Tứ Quý Thanh đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, trong lòng dâng lên sát ý mãnh liệt, dường như muốn giết sạch mọi sinh vật trước mắt mới thỏa lòng.

Mấy tên người Bạch gia bên cạnh cũng đứng không vững.

"Đáng chết, trúng chiêu từ bao giờ vậy?" Ý niệm cuối cùng lóe qua, Tứ Quý Thanh cuối cùng không kiềm chế được nữa, đôi mắt đỏ ngầu lao vào những người xung quanh.

Hỏa kế Bạch gia và đám thổ phu tử Trường Sa loạn thành một đoàn.

Chỉ có Ngô Quảng Nguyên nấp ở vòng ngoài là may mắn thoát nạn, sau khi thu hết cảnh này vào mắt, ông ta vội bịt mũi chạy khỏi Đan Tỉnh, chuẩn bị đi tìm người Tá Lĩnh cầu cứu.

"Trần Tổng bả đầu, Diệp Bạch tiểu huynh đệ, bên dưới xảy ra chuyện rồi." Thấy Ngô Quảng Nguyên thảm hại chạy lên, Trần Ngọc Lâu, Diệp Bạch và những người khác vội vàng chạy tới.

Sau khi Ngô Quảng Nguyên kể chi tiết chuyện xảy ra bên dưới, Trần Ngọc Lâu nhịn không được nói: "Xem ra là mấy cái xác khô đó có vấn đề, người của Bạch gia mới trúng chiêu." Tuy không ưa gì Tứ Quý Thanh nhưng Trần Ngọc Lâu cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Sau đó Trần Ngọc Lâu sắp xếp một nhóm huynh đệ Tá Lĩnh bịt mũi, đeo găng tay da, chuẩn bị xuống cứu viện.

Biết Trần Ngọc Lâu định đích thân xuống, Chá Cô Tiếu bước ra nói muốn cùng xuống giúp một tay.

Thấy cảnh này, lòng Diệp Bạch có chút hụt hẫng, tay đấm miễn phí này dường như không còn thuộc về riêng mình nữa rồi.

Đợi Trần Ngọc Lâu và những người khác xuống dưới, Ngô Quảng Nguyên mới lấy sợi tóc trong tay đưa cho Diệp Bạch.

"Cái này tìm thấy trong Đan Tỉnh." Sau đó Ngô Quảng Nguyên lại kể lại lời Tứ gia nói trong hang động và những gì trải qua trong Đan Tỉnh ở Vô Lượng Điện.

"Nói như vậy, trước khi mọi người tới Đan Tỉnh đã có một người phụ nữ tóc dài đến đó, và người phụ nữ xuất hiện ở Vô Lượng Điện trước đó cũng là người này sao?" Ngô Quảng Nguyên gật đầu rồi suy đoán: "Nàng ta xuất hiện ở Vô Lượng Điện chắc là muốn dọa chúng ta bỏ chạy, sau đó theo hố sâu vào Đan Tỉnh bên dưới để đưa con Lục Dực Ngô Công đi." "Người phụ nữ này có thể sai khiến Lục Dực Ngô Công sao?" Diệp Bạch nhịn không được hỏi, chuyện này đã vượt ra ngoài phạm vi tiên tri của hắn.

"Chắc chắn là vậy, nếu không thì không giải thích được việc con Lục Dực Ngô Công biến mất." Diệp Bạch gật đầu, nén lại sự lo lắng trong lòng: "Lát nữa ta sẽ nói chuyện này với Tá Lĩnh, họ là người đáng tin, không cần lo lắng.

Nếu sau này Bạch gia làm khó mọi người, Ngô thúc cũng có thể nói với ta, ta sẽ nhờ Tá Lĩnh giúp đỡ." Ngô Quảng Nguyên nghiêm túc gật đầu, trong lòng thầm cười: Thế này coi như đã ôm được đùi lớn của Tá Lĩnh và Mạc Kim rồi.

Trước đó gặp Diệp Bạch đã thấy hắn không phải người thường, nên mới có ý định kết giao, giờ cuối cùng cũng có hồi báo.

Ngô Quảng Nguyên ta quả nhiên có mắt nhìn người!

Chẳng bao lâu sau, nhóm Trần Ngọc Lâu đã đưa những người Bạch gia bị trói lên trên.

Chương 29

Mấy tên hỏa kế Bạch gia ở lại Vô Lượng Điện vội chạy tới bên cạnh Tứ Quý Thanh, miệng không ngừng gọi Tứ gia.

"Vận khí còn khá tốt, một đám lao vào đánh nhau, ngay cả dao cũng rút ra rồi mà chỉ chết có ba người, còn lại đều là thương ngoài da." Trần Ngọc Lâu tháo găng tay, phủi phủi tay nói.

"Đúng rồi, đem mấy thứ này đi khử độc hết đi, chúng ta nhóm lửa ăn cơm trước đã, người của Bạch gia trúng độc từ xác chết, nhất thời chưa tỉnh ngay được đâu." Nhân lúc người của Bạch gia còn đang hôn mê, Trần Ngọc Lâu lại tổ chức một đợt người xuống Đan Tỉnh.

Diệp Bạch và những người khác cũng thuận thế đi xuống, đồng thời mang theo cả Ngô Tiểu Cẩu.

Đứa nhỏ này so với Ngô Lão Cẩu sau này vẫn còn kém xa lắm, cần phải rèn luyện nhiều hơn.

Mọi người trang bị tận răng, bọc kín mọi phần da hở rồi mới theo hang động tiến vào Đan Tỉnh.

"Cái lò luyện đan này to thật đấy!" Vừa tới không gian Đan Tỉnh, Ngô Tiểu Cẩu đã bị cái lò luyện đan màu vàng cao bằng ba bốn người thu hút, chỉ thấy nó lẩm bẩm như một kẻ cuồng tiền: "Cái này đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ!" Trần Ngọc Lâu thấy vậy, trêu chọc: "Tiểu huynh đệ nhãn quang khá đấy, đây chính là món đồ đáng giá nhất ở đây, đúng là mầm non đổ đấu tốt, nếu có ý định thì cứ gia nhập Tá Lĩnh ta." Ngô Tiểu Cẩu tuy sùng bái Tá Lĩnh nhưng nghe vậy thì đầu lắc như trống bỏi.

Chỉ thấy nó chắp tay, học theo giọng điệu người trong giang hồ, nén giọng nói trầm xuống: "Đa tạ Tổng bả đầu có lòng tốt, chỉ là nếu

em đồng ý, e là cha em sẽ đánh em đến mức mẹ em nhận không ra luôn mất." "Ha ha ha!" Một tràng nói năng kỳ quái lẹo lưỡi khiến đám người Trần Ngọc Lâu đều bật cười.

Ở phía khác, Diệp Bạch lại đi dạo một lượt xem xét cách bài trí và đồ vật trong Đan Tỉnh.

Lò đan, quan tài xác chết và những bình sứ vỡ đều không có vấn đề, nhưng lại thiếu mất xác của Quan Sơn Thái Bảo.

Trong cốt truyện nguyên tác hắn còn nhớ, Trần Ngọc Lâu và những người khác trúng thi độc trên xác Quan Sơn Thái Bảo, thấy người là chém, lỡ tay giết chết Hoa Linh.

Bây giờ thi độc đã xuất hiện, nhưng xác Quan Sơn Thái Bảo lại không thấy đâu.

Chẳng lẽ đã bị người phụ nữ tóc dài mang đi rồi?

Nhưng người phụ nữ tóc dài đó là hạng người nào, có thể sai khiến Lục Dực Ngô Công, lại quan tâm đến xác Quan Sơn Thái Bảo, chẳng lẽ là hậu nhân của Quan Sơn?

Thấy Diệp Bạch đang đứng trầm tư, Trần Ngọc Lâu tiến lại hỏi: "Diệp Bạch huynh đệ có phát hiện gì sao?" Diệp Bạch chỉ vào vị trí đối diện lò đan nói: "Tổng bả đầu, ngài xem, xác chết ở đây dường như đã bị di chuyển." Trần Ngọc Lâu vội ngồi xuống cạnh vị trí Diệp Bạch chỉ, quan sát kỹ lưỡng.

"Tiểu Bạch ca, lúc nãy cha em nói người của Bạch gia chẳng phải đã đánh nhau ở đây sao?

Có lẽ là họ đã di chuyển xác chết." Ngô Tiểu Cẩu giải thích.

Trần Ngọc Lâu đứng cạnh đó lại phát hiện ra sơ hở: "Ở đây không chỉ đơn giản là xác chết bị di chuyển, mà là thiếu mất một cái xác.

Mọi người nhìn xem, vết hằn trên mặt đất này dường như là của một cái xác ngồi khoanh chân, mà những xác khô xung quanh không cái nào có đặc điểm này." Nghe vậy, Chá Cô Tiếu, Hồng Cô Nương và những người khác cũng vây lại, phát hiện tình hình đúng như Trần Ngọc Lâu nói.

"Người của Bạch gia làm gì có thời gian mang theo một cái xác chết, hiện giờ những người đó đều đang nằm trên kia kìa, không thiếu một ai." Hồng Cô nói.

"Đợi đã, còn một người nữa, người duy nhất tỉnh táo đi lên chỉ có cha của tiểu huynh đệ này thôi." Trần Ngọc Lâu nói.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Ngô Tiểu Cẩu.

"Không lẽ nào!" Ngô Tiểu Cẩu cũng bị nhìn đến ngớ người, nhưng nó biết Ngô Quảng Nguyên thực sự có thể làm ra chuyện như vậy.

Ngay khắc sau, chỉ thấy Ngô Tiểu Cẩu ngã ngồi xuống đất, mếu máo khóc lóc: "Các vị anh hùng Tá Lĩnh!

Đều là cha em làm đấy, không liên quan gì đến em đâu, em cái gì cũng không biết hết!" Diệp Bạch vừa giận vừa buồn cười, chuyện chưa đâu vào đâu đã bán đứng cha rồi, đúng là không hổ danh là một trong những người chèo lái Cửu Môn tương lai.

Ngô Quảng Nguyên mà thấy cảnh này chắc sẽ đánh gãy chân Ngô Tiểu Cẩu mất.

"Được rồi, chuyện này không liên quan đến Ngô thúc." Diệp Bạch tiến lên xách Ngô Tiểu Cẩu dậy, rồi kể cho mọi người nghe chuyện sợi tóc mà Ngô Quảng Nguyên tìm thấy trong Đan Tỉnh.

Mọi người không hề nghi ngờ lời Diệp Bạch nói, nhưng khi nghe thấy người này có thể thao túng Lục Dực Ngô Công, lại tự do ra vào

Bình Sơn, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu không khỏi nhíu chặt mày.

"Nơi này có nhiều xác khô như vậy, tại sao chỉ mang cái xác này đi?" Hồng Cô nhịn không được hỏi.

"Bởi vì cái xác này là của người luyện đan." Chá Cô Tiếu lên tiếng đáp.

"Giống như Trần huynh đã nói, những xác khô khác trên mặt đất không có cái nào ngồi khoanh chân, trông cũng như là được đặt tùy ý, chắc hẳn là dược liệu để luyện đan.

Còn cái xác ngồi khoanh chân này lại đối diện trực tiếp với lò luyện đan, mặt hướng về phía đông, mấy ngọn đèn trường minh xung quanh cũng được đặt theo phương vị đặc biệt." "Từ góc độ phong thủy mà nói, vị trí này cực tốt, cũng ngụ ý tử khí đông lai, kim đan đại thành." Trần Ngọc Lâu cũng gật đầu, tiếp lời Chá Cô Tiếu: "Chá Cô Tiếu huynh đệ nói không sai, ta thấy quan tài và xác khô ở đây đa phần là từ trước đời Minh.

Phương pháp dùng xác khô luyện đan vốn thịnh hành thời cổ đại, nhưng đến đời Minh mới bị nghiêm cấm." "Nhiều môn phái luyện âm thi đan pháp đều bị tiêu hủy, nhưng chỉ có một mạch được giới cầm quyền đời Minh tin tưởng, không chỉ không bị tiêu hủy bí thuật mà còn mượn cơ hội đó phát dương quang đại nhiều loại vu cổ tà thuật." "Không sai, mạch này chính là Quan Sơn Thái Bảo, ta nghĩ cái xác này chính là người của Quan Sơn Thái Bảo." Nói đến cuối, trong mắt Trần Ngọc Lâu lóe lên một tia giận dữ.

Chẳng vì gì khác, Quan Sơn Thái Bảo này chính là tử địch của bốn phái đạo mộ.

Cuối đời Minh, Quan Sơn Thái Bảo đã dâng lời với hoàng đế Đại Minh: hủy Phù Mạc Kim, đoạn Ấn Phát Khâu để cắt đứt truyền thừa Phát Khâu Mạc Kim, lại trấn áp quần đạo Tá Lĩnh để bảo vệ hoàng

lăng Đại Minh không bị đạo.

Trong đó ba phái kia còn đỡ, số lượng người không nhiều, trốn tránh được nên cũng để lại không ít truyền thừa.

Nhưng phái Tá Lĩnh với số lượng người đông đảo thì suýt nữa bị diệt môn, mãi đến thời nhà Thanh, khi người cầm quyền thay đổi thì Tá Lĩnh mới khôi phục lại được chút nguyên khí.

Dù vậy, không ít bí thuật của bốn phái đã thất truyền vì Quan Sơn Thái Bảo, trong đó Ấn Phát Khâu và không ít Phù Mạc Kim cũng mất tích trong cuộc biến loạn đó.

Thấy mấy người này chỉ dựa vào một vài dấu vết manh mối mà suy luận ra thân phận Quan Sơn Thái Bảo, Diệp Bạch không khỏi có chút bội phục.

"Nếu Quan Sơn Thái Bảo đã từng tới Bình Sơn từ thời nhà Minh, vậy mộ Nguyên đại tướng quân này e là đã chẳng còn gì rồi?" Lúc này, Lão Dương Nhân nhịn không được lên tiếng hỏi.

Lời này vừa thốt ra, mọi người im lặng hẳn lại, đặc biệt là đám người Trần Ngọc Lâu, trong lòng không khỏi nảy sinh vài phần lo lắng.

Quan Sơn Thái Bảo không giống Bàn Sơn, họ sẽ không chỉ vì thuốc bất tử mà bỏ qua vàng bạc tài bảo trong mộ.

Nói như vậy, dẫu có tốn bao công sức tìm thấy mộ Nguyên đại tướng quân thì cũng có thể chẳng thu hoạch được gì.

Thấy đám người Tá Lĩnh đang nản chí, Diệp Bạch cuối cùng cũng nhịn không được, các người mà không tham mộ thì ai cùng ta đi mở rương bảo vật đây.

"Nghe ta một lời, ta cảm thấy bảo bối trong mộ Nguyên đại tướng quân chắc chắn chưa bị đụng vào." Thấy Diệp Bạch lên tiếng, mọi

người đều đồng loạt nhìn hắn.

"Thứ nhất, xác của Quan Sơn Thái Bảo ở đây bao nhiêu năm không bị ai động vào, chứng tỏ khi đó hắn tới Bình Sơn có lẽ chỉ có một mình.

Thứ hai, chúng ta cũng đã phát hiện ra không ít bảo vật trong hang động và Vô Lượng Điện này, chúng cũng không hề có dấu vết bị vận chuyển đi." "Quan Sơn Thái Bảo tới đây luyện đan là muốn tìm phương pháp trường sinh, chắc chắn là mạng sống đã sắp đi đến hồi kết, mấy thứ bảo bối trong mộ tướng quân chắc chẳng có sức hút gì với hắn đâu." Nghe xong lời Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu cũng khôi phục lại vài phần tự tin: "Hiện giờ chúng ta đã đi sâu vào Bình Sơn, tuy chưa thấy quan quách mộ tướng quân nhưng chắc cũng không còn xa nữa." "Nghĩ lại trước đây ta còn cười nhạo Bàn Sơn bỏ cuộc giữa chừng khi tìm Mộc Trần Châu, giờ chúng ta còn bao nhiêu hy vọng mà lại bỏ cuộc thì chẳng phải quá đáng tiếc sao?

Huống hồ còn có Bạch gia đi tiên phong cho chúng ta, có gì mà phải lo!" Nói đến cuối, Trần Ngọc Lâu lộ ra nụ cười: "Đi thôi, chúng ta lên trên xem tình hình mấy huynh đệ Bạch gia thế nào, vạn lần không được để họ xảy ra chuyện." Sau khi Trần Ngọc Lâu, Diệp Bạch cùng những người khác ra khỏi đan tỉnh, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm lại, bên trong địa cung càng không có lấy một chút ánh sáng.

Hoa Mã Quải, Côn Luân cùng những người khác liền sắp xếp nhân thủ, dùng thiết bị phát điện trang trí giống như xe đạp.

Bốn năm bóng đèn liên tiếp sáng lên, xua tan không ít bóng tối trong địa cung.

Thấy người của Bạch gia vẫn chưa tỉnh lại, mọi người tụ tập lại một chỗ vừa ăn vừa tán gẫu.

"Đồ của người Tây thật không tồi, nếu ở thời cổ đại, thứ này e là

thủ đoạn của thần tiên.” Hoa Mã Quải cảm thán.

“Ai nói không phải chứ, đồ ăn thức uống của người Tây cái gì cũng tốt, ngay cả vũ khí cũng hơn hẳn chúng ta.

Đất nước ta tham quan quân phiệt đầy rẫy, lấy cái gì mà so với họ.” Trần Ngọc Lâu thở dài nói.

Tuy có phần khen ngợi quá lời, nhưng ai cũng nghe ra được ngữ khí hận sắt không thành thép trong lời của y.

Nhắc đến đề tài sâu sắc như vậy, hứng thú của mọi người cũng không cao lắm.

Chương 30

Hoa Linh tiếp lời, chậm rãi kể về những trải nghiệm của phái Bàn Sơn cùng các sư huynh đệ của nàng.

Tình tiết thăng trầm, đến đoạn đặc sắc, mọi người không nhịn được mà vỗ tay tán thưởng.

Trái ngược hẳn với vẻ náo nhiệt đó là sự tĩnh lặng của người nhà họ Bạch.

Mấy gã hỏa kế Bạch gia thì thầm: "Tứ gia xuất sự chắc chắn có liên quan đến Tá Lĩnh." "Suỵt, lời này không được nói bừa, để người ta nghe thấy là loạn to đấy.

Tôi thấy nếu không có Trần tổng bả đầu của Tá Lĩnh, Tứ gia bọn họ thực sự nguy rồi." "Tứ gia bản lĩnh lớn như thế, sao có thể trúng thi độc?

Tôi thấy gã Ngô Quảng Nguyên kia, trong đám người chỉ có hắn là không sao, vả lại hắn và Tứ gia trước đây từng có hiềm khích.

Nhìn hắn ở bên Tá Lĩnh đắc ý chưa kìa, chuyện này tám phần là do hắn gài bẫy." "Được rồi, im lặng hết đi.

Tứ gia cần nghỉ ngơi, đợi người tỉnh rồi, các người cứ việc nói thẳng trước mặt người!" Chẳng mấy chốc đã đến đêm khuya, nghĩ đến việc trong địa cung có thể còn truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo đang ẩn nấp rình mò, Trần Ngọc Lâu sắp xếp không ít huynh đệ luân phiên trực ban nghỉ ngơi.

Đang lúc ngủ say, Trần Ngọc Lâu bị Hoa Mã Quải lay tỉnh.

"Tổng bả đầu, không xong rồi, có chuyện rồi!" "Tình hình thế nào?" "La soái chết rồi!" Trần Ngọc Lâu vội vàng dụi mắt, tỉnh táo lại

từ cơn hôn trầm, kinh hãi hỏi: “Ngươi nói gì?

La soái chết rồi?

Chết như thế nào?” “Huynh đệ hộ tống những người bị thương về vừa nói với tôi.

Họ xuống núi không bao lâu, La soái bị một con độc xà cắn vào cổ, trúng độc chết rồi.” “Bị độc xà cắn chết?” Trần Ngọc Lâu lập tức nhìn sang Diệp Bạch đang ngủ say bên cạnh, lại hạ thấp giọng hỏi: “Có nhìn rõ là loại rắn nào không?” Hoa Mã Quải cũng nhận ra sự nghi ngờ của Trần Ngọc Lâu, liền nói: “Các huynh đệ nhìn không rõ lắm, dường như là một con rắn màu đỏ, không phải rắn đen, cũng không phải rắn xanh.” Nghe thấy không phải rắn đen, Trần Ngọc Lâu vô thức thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói La Lão Oai hành sự vụng về, gây không ít rắc rối cho Tá Lĩnh, nhưng hắn đối với Trần Ngọc Lâu luôn kính trọng ba phần, chưa từng làm mất mặt y.

Trần Ngọc Lâu cũng là người trọng nghĩa khí, nếu biết chuyện này do Diệp Bạch làm, y sẽ thực sự rơi vào cảnh lưỡng nan.

“Không phải là tốt rồi.

Không phải là tốt rồi.

La soái cũng là người có danh dự, dặn dò huynh đệ, đưa về đến nơi thì hậu táng đi.

Còn nữa, binh sĩ dưới trướng La soái không được để loạn, ngươi dẫn mấy huynh đệ xuống núi, nhanh chóng chọn ra một người có khả năng quản lý, trước tiên phải ổn định quân đội, chuyện cụ thể đợi ta xuống núi rồi tính tiếp.” “Rõ, tổng bả đầu.” Hoa Mã Quải nhận lệnh, gọi tỉnh mấy huynh đệ, dẫn họ nhanh chóng rời khỏi địa cung đi xuống núi.

Nhìn lại Diệp Bạch đang ngủ say, Trần Ngọc Lâu không khỏi lắc đầu.

Y định nằm xuống nghỉ ngơi thêm lát nữa, nhưng nhắm mắt lại là hiện ra hình ảnh La Lão Oai bị độc xà cắn chết.

"La soái, ông chung quy không nên cùng ta xuống Bình Sơn này!" Không ngủ được, Trần Ngọc Lâu nhìn lên vòm hang đen kịt, suy tư xem mộ Nguyên đại tướng quân có thể nằm ở đâu tại Bình Sơn này.

Đột nhiên, một tia linh quang lóe lên, Trần Ngọc Lâu đại hỷ: "Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ, Bình Sơn này nhìn hình dáng giống như bảo bình, bụng núi rỗng như bụng bình, đan cung bảo điện kiến tạo trong đó.

Người đến đây đổ đấu đều chú ý vào hang động, nhưng lại bỏ qua miệng bình trên đỉnh núi." "Từ cổ chí kim, lăng huyệt đều xây dưới đất, nhưng Bình Sơn không thể dùng thường lý mà xét, nếu không có gì ngoài ý muốn, mộ Nguyên đại tướng quân nhất định nằm ở đỉnh núi!

Ở đỉnh núi!

Ở đỉnh núi!" Trần Ngọc Lâu không kìm được mà kêu lên.

Hai tiếng gọi liên tục làm không ít người tỉnh giấc.

Diệp Bạch nghe thấy âm thanh này, liền biết Trần Ngọc Lâu đã suy toán ra vị trí tướng quân mộ.

"Thật tốt, không cần sáng mai tôi phải tìm cách dẫn mọi người lên đỉnh núi nữa." Sau đó hắn xoay người, lại chìm vào giấc ngủ.

Mấy người Bạch gia vốn ngủ không sâu cũng bị làm cho tỉnh giấc, oán trách: "Khôi thủ Tá Lĩnh phát điên gì thế, đêm hôm phá hỏng sự thanh tĩnh của người khác!" "Thôi, hình như y phát hiện ra vị trí tướng quân mộ rồi, các người nghỉ đi, tôi đi xem Tứ gia thế nào."

Nửa đêm sau, Bạch Tứ gia và đám người Bạch gia lần lượt tỉnh lại, mấy người ở lại canh giữ liền kể lại những chuyện xảy ra trong thời gian qua.

Lúc này, dưới chân núi Bình Sơn, một con rắn màu đỏ bơi vào trong nước, lột xác đổi màu, hóa thành một đạo hắc ảnh xuyên qua làn nước.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tứ gia dẫn người nhà họ Bạch đặc biệt đến cảm ơn Trần Ngọc Lâu cùng mọi người.

"Nếu không phải Ngô huynh đệ lên cầu cứu, chúng tôi mà xuống muộn thì kết quả thật khó nói." Trần Ngọc Lâu đẩy Ngô Quảng Nguyên ra.

Bạch Tứ gia tuy không thích Ngô Quảng Nguyên, nhưng cũng đành chắp tay nói: "Đa tạ Ngô huynh đệ cứu mạng, hiềm khích trước kia xóa bỏ từ đây, thấy sao?" Ngô Quảng Nguyên đại hỷ, vội nói: "Tứ gia khách sáo, dễ nói dễ nói, đó là việc tôi nên làm." Hai bên xóa bỏ hiềm khích, biểu hiện vô cùng hòa khí.

Trong lúc ăn cơm, Trần Ngọc Lâu đem những gì phát hiện được tối qua thêm mắm dặm muối kể ra.

Thấy ánh mắt khâm phục của mọi người, Trần Ngọc Lâu thực sự thỏa mãn hư vinh.

"Trần tổng bả đầu quả nhiên không hổ danh khôi thủ Tá Lĩnh, nhanh như vậy đã phát hiện vị trí tướng quân mộ, bản lĩnh Quan Sơn Thức Huyệt này quả thực là xuất thần nhập hóa!" Bạch Tứ gia giơ ngón tay cái khen ngợi.

Tuy được khen đến mức lâng lâng, nhưng Trần Ngọc Lâu vẫn biết nặng nhẹ: "Tứ gia khách sáo rồi, đợi nghỉ ngơi xong, chúng ta phải xem Tứ gia đại triển thân thủ rồi, đến lúc đó Bạch gia có thể lấy ba

phần bảo vật.” Ý là, mộ Nguyên đại tướng quân này vẫn cần Bạch Tứ gia ngươi đi tiên phong.

Nào ngờ Bạch Tứ gia lắc đầu nói: “Ai, Trần tổng bả đầu nói đùa rồi, tôi lăn lộn trên giang hồ bấy lâu, không ngờ lại suýt chết dưới tay chút thi độc cỏn con, nếu không có Trần tổng bả đầu cứu giúp, tôi sớm đã mất mạng.

Làm sao còn mặt mũi nào mà lấy ba phần bảo vật.” “Tứ gia ý là thế nào?” Trần Ngọc Lâu nghi hoặc.

“Trần tổng bả đầu, ba phần bảo vật này Bạch gia chúng tôi không thể lấy, coi như để báo đáp ơn cứu mạng của ngài.

Mộ tướng quân sắp tới, Bạch gia nguyện ý hỗ trợ Tá Lĩnh cùng tham gia, cuối cùng số bảo vật có được, chúng tôi một xu cũng không lấy.

Thế nào?” Chưa đợi Trần Ngọc Lâu đồng ý, đám thổ phu tử Trường Sa phía sau Bạch Tứ gia đã không đồng ý.

Nếu không phải Bạch Tứ gia hứa hẹn cho họ lợi nhuận cao, sao họ có thể cam tâm tình nguyện bán mạng.

“Tứ gia, lúc đầu đã nói rồi mà...” Lời chưa nói hết đã bị Bạch Tứ gia cắt ngang: “Chư vị huynh đệ đều là người Trường Sa, biết tính khí của tôi, phần của các huynh đệ sẽ không thiếu một xu.” “Vậy tất cả nghe theo Tứ gia chủ trì.” Người đó chắp tay lùi xuống.

“Trần tổng bả đầu, thế nào?” Bạch Tứ gia hỏi lại.

Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một hồi, nhìn sang Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch bên cạnh, lập tức tự tin tăng vọt, thốt ra một chữ: “Được!” Chẳng phải là tướng quân thi vương sao?

Trần Ngọc Lâu ta sợ ai chứ!

Tuy biết trong lòng núi có thể có lối đi thẳng đến tướng quân mộ, nhưng mọi người tìm kiếm hồi lâu vẫn không thấy, đành phải ra khỏi địa cung, leo lên Bình Sơn từ phía lưng núi.

Sống núi Bình Sơn dốc đứng, đầy rẫy gai góc cây bụi, lại thêm nỗi sợ độc xà rết dữ, cả nhóm đi vô cùng cẩn trọng.

Nhìn thì thấy đỉnh núi ngay trước mắt, nhưng mọi người phải đi ròng rã ba canh giờ.

"Đường này quả thực không dành cho người đi." Diệp Bạch không nhịn được thầm mắng.

Chuyến đi lên đỉnh núi lần này, Trần Ngọc Lâu và Bạch Tứ gia sắp xếp không ít người ở lại dưới chân núi địa cung, vì biết đường núi hiểm trở nên không mang theo nhiều người.

Phái Bàn Sơn có Hoa Linh, Lão Dương Nhân cùng Ngô Tiểu Cẩu, Ngô Quảng Nguyên cũng ở lại chân núi.

Những người được lên núi lần này đều là những tay lão luyện của Tá Lĩnh và Bạch gia, kinh nghiệm phong phú.

Diệp Bạch được coi là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm.

Chương 31

Vì không yên tâm về Diệp Bạch, Chá Cô Tiếu đặc biệt dùng một sợi dây thừng buộc mình và Diệp Bạch lại với nhau, đề phòng hắn sẩy chân rơi xuống vực.

"Đường núi này vốn dĩ không phải để cho người đi, ngọn núi này hình dáng như bảo bình, uyển như thiên thành, không biết có phải là pháp bảo của tiên nhân đánh rơi hình thành nên hay không." Bạch Tứ gia đứng trên cao, nhìn những ngọn núi nhỏ xung quanh, không khỏi kinh thán.

Trần Ngọc Lâu cũng gật đầu tán đồng: "Tứ gia nói không sai, Bình Sơn này đúng là bảo địa hiếm thấy.

Không ngờ dưới chân núi âm khí độc chướng đầy rẫy, mà đỉnh núi này lại linh khí tứ dật, thảo dược trăm năm thấy khắp mọi nơi.

Nhìn mây hồng ráng đỏ xung quanh, dù không tìm thấy bảo bối cũng không uổng chuyến này." "Phong cảnh thì cứ xem, nhưng bảo bối dưới đất Trần tổng bả đầu cũng không thể không nhặt nha!" Bạch Tứ gia cười nói.

"Ha ha, Tứ gia nói chí phải." Trong lúc hai người nói cười, cả nhóm cuối cùng cũng lên tới đỉnh núi.

Đỉnh núi là miệng bình, chính giữa là vực sâu, nhìn xuống chỉ thấy một màu đen kịt, không thấy đáy.

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu thị lực kinh người cũng chỉ thấy thực vật bên dưới rậm rạp, vách đá mọc không ít thảo dược, sâu hơn nữa thì không thấy rõ.

Diệp Bạch mở hệ thống, kiểm tra kỹ lưỡng lối vào mộ Nguyên

đại tướng quân một lần nữa.

Nếu đi từ đỉnh núi xuống thì chỉ có một con đường duy nhất, đó là một hang động nằm giữa vách đá bên dưới.

Mọi người bàn bạc một hồi, quyết định xuống vực thám thính.

Hai nhóm người ba môn phái tự triển khai phương pháp xuống vực.

Diệp Bạch suy tính một hồi, thấy dùng Ngô Công Quải Sơn Thê vẫn đáng tin hơn, liền đi theo sau Trần Ngọc Lâu xuống vực.

Tuy Diệp Bạch ở thế giới này hơn nửa năm, kinh qua không ít chuyện hiểm ác, nhưng lần đầu tiên thân hành leo vách đá, vẫn không khỏi run rẩy tâm kinh đảm chiến.

Thấy đá vụn không ngừng rơi xuống từ phía trên, Trần Ngọc Lâu trêu chọc: "Diệp Bạch đệ đừng có bước hụt mà rơi xuống vực đấy, nếu không sẽ trở thành vị Mạc Kim Giáo Úy đầu tiên bị ngã chết." Nghe thấy động tĩnh, Chá Cô Tiếu đang dùng Toản Thiên Tác đi xuống cũng né sang bên này, thầm nghĩ vạn nhất Diệp Bạch có rơi xuống, mình có đỡ kịp không.

Không để ý đến lời trêu chọc của Trần Ngọc Lâu, Diệp Bạch hít sâu một hơi, thầm cổ vũ chính mình.

Sau đó hắn bước đi vững vàng hơn, động tác cũng linh hoạt hẳn lên.

Thấy bộ pháp của Diệp Bạch ngày càng ổn định, Trần Ngọc Lâu thầm tán thưởng, không còn lo lắng cho hắn nữa.

Y quay đầu quan sát vách đá xung quanh, xem có thể phát hiện dấu vết tướng quân mộ hay không.

Trên vách đá Bình Sơn mọc một lớp bèo tấm dày, hơi ẩm rất nặng,

không ít cành lá treo đầy những giọt nước.

Càng xuống sâu, màu đá càng đậm, xung quanh là những dây leo tím rủ xuống vực sâu, trên dây leo mọc đầy những quả nhỏ không biết có ăn được không.

Mọi người leo xuống được mười mấy trượng, liền nghe Hồng Cô nói: "Lão đại, có mùi hôi, là Miêu Nhãn Nhi." Miêu Nhãn Nhi là một loại thực vật màu vàng chỉ mọc gần mộ phần, không ít đạo tặc căn cứ vào loại cây này để phán đoán vị trí mộ huyệt.

"Xem ra địa điểm nằm ở gần đây rồi, các huynh đệ tìm kỹ vào." Trần Ngọc Lâu vui mừng nói.

Rất nhanh, một vị huynh đệ Tá Lĩnh phát hiện một hang động bị dây leo che khuất.

"Lão đại, ở đây có tình huống!" Trần Ngọc Lâu vội nắm lấy một sợi dây leo, cẩn thận đu người qua.

"Để ta thám thính trước, các ngươi chờ ở đây." Nói đoạn, y không màng mọi người nữa, chui tọt vào hang động.

Đợi một lát không thấy y ra, Diệp Bạch bắt đầu nôn nóng.

Hắn nhớ trong nguyên tác, chính Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đã kích hoạt cơ quan khiến Bình Sơn sụp đổ, không ít người bị chôn sống.

Hắn không muốn chuyện đó xảy ra.

"Tôi vào xem sao." Thế là Diệp Bạch đu dây leo, nhanh chóng chui vào hang động.

Chá Cô Tiếu thấy vậy cũng theo vào.

Hồng Cô thấy Chá Cô Tiếu vào sơn động thì càng không yên tâm, cũng nắm dây leo định qua, nhưng nàng ở vị trí khá xa, cần tốn chút

công phu mới vào được.

"Tứ gia, chúng ta có nên vào xem không?" Thấy người của Tá Lĩnh có động tĩnh, hỏa kế Bạch gia hỏi.

"Không vội, bảo bối có nhiều đến đâu cũng là của Trần Ngọc Lâu, ta dẫn các ngươi xuống đây chỉ để xem bản lĩnh của ba môn phái thôi, nếu có nguy hiểm, giữ mạng vẫn là trên hết." Trong sơn động, Trần Ngọc Lâu nhìn thấy một mặt cửa đá do ba vòng tròn đồng tổ hợp thành, phải xoay vòng tròn theo đúng thứ tự mới có thể mở cửa.

Trần Ngọc Lâu biết cơ quan cửa đá này chắc chắn áp dụng nguyên lý Cửu Tinh Bát Môn của Kỳ Môn Độn Giáp, y vốn có chút hiểu biết về môn này nên rất hứng thú thử nghiệm.

Rất nhanh, y đã giải được hai vòng tròn, chỉ còn vòng cuối cùng.

Đang định xoay thì thấy Diệp Bạch đã đứng bên cạnh từ lúc nào.

"Trần tổng bả đầu có tự tin không?

Hay là đợi Hồng Cô vào rồi tính tiếp?" Diệp Bạch vẫn thấy lo lo, vạn nhất Trần Ngọc Lâu làm hỏng chuyện, cái thân nhỏ bé này của hắn e là không chạy thoát khỏi Bình Sơn.

"Yên tâm, không sao đâu!" Nói xong, Trần Ngọc Lâu đầy tự tin xoay vòng tròn cuối cùng.

Tiếp đó, ngọn núi truyền đến tiếng rung chuyển nhẹ, vài giây sau, cửa đá chậm rãi mở ra.

Diệp Bạch thở phào một hơi, vừa rồi hắn đã chuẩn bị vắt chân lên cổ mà chạy.

Thấy Chá Cô Tiếu bước vào, Trần Ngọc Lâu định khoe khoang vài câu thì nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động.

"Không xong, chạy mau!" Diệp Bạch phản ứng nhanh nhất, kéo

hai người lao ra ngoài.

Chưa đến cửa hang đã cảm thấy cả ngọn núi Bình Sơn đang rung chuyển.

Đất đá trên vách đá rào rào rơi xuống.

Theo cơn chấn động liên miên, không ít người từ vách đá rơi xuống.

"Lão đại, mọi người không sao chứ?" Hồng Cô bên ngoài lo lắng hét lên.

"Không sao, cô dẫn huynh đệ chạy trước đi, đừng quản ta!" Trần Ngọc Lâu dặn dò xong, định tìm Ngô Công Thê thì mới phát hiện nó đã bị chấn động làm tan tành.

Bên cạnh tuy còn một sợi Toản Thiên Tác của Chá Cô Tiếu, nhưng không đời nào tải nổi ba người.

Thấy vậy, Diệp Bạch quyết định dứt khoát, kéo hai người chui ngược vào hang động: "Đi theo tôi!" Thấy ba người lại chạy vào trong, Hồng Cô vừa gấp vừa bất lực, chỉ đành dẫn người của Tá Lĩnh leo lên đỉnh núi.

Diệp Bạch bình thường không ít lần xem qua cấu tạo tướng quân mộ trong hệ thống, nên rất quen thuộc đường hầm sau cửa đá.

Hắn kéo Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu rẽ trái rẽ phải, muốn vào tới chủ mộ thất trước khi ngọn núi sụp đổ, họa may mới tìm được một tia sinh cơ.

Tuy không biết trên đường có cạm bẫy hay không, nhưng lúc này không quản được nhiều thế nữa.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu tuy kinh ngạc vì Diệp Bạch thuộc đường như lòng bàn tay, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, chạy thục

mạng theo sau.

Đến đoạn sau, hai người gần như xách Diệp Bạch mà chạy, đôi chân ngắn của hắn thậm chí không chạm đất.

Chương 32

Ngọn núi rung chuyển ngày càng liệt, thấy đường hầm vẫn cứ kéo dài, Trần Ngọc Lâu thở hổn hển hỏi: "Đâu mới là điểm dừng đây?" "Đừng nói nhảm, rẽ qua chỗ này là tới chủ mộ thất." Quả nhiên, sau góc cua, ba người thấy một cánh cửa đá cao ba mét chạm khắc hình rồng.

Cánh cửa vốn đóng chặt nay đã bị chấn vỡ một góc, ba người không tốn sức đã đẩy được cửa ra.

Chủ mộ thất là một không gian hình vuông, bích họa bốn phía đã bắt đầu bong tróc.

Trừ số châu báu đầy đất, cả ba cùng nhìn về phía quan quách tử kim trên đài cao chính giữa.

Bên ngoài quan quách bao bọc một lớp khung gỗ sơn vàng, trông vô cùng hùng vĩ.

Ba người nhìn nhau, lập tức hiểu ý đồ của đối phương.

Trần Ngọc Lâu tiên phong đến trước quan quách, đá văng khung gỗ, rồi cùng Chá Cô Tiếu hợp lực cạy nắp quan.

Một cái xác khô lực lưỡng nằm bên trong, xung quanh chất đầy châu ngọc và cổ khí minh khí.

Lúc này cũng chẳng ngại thi biến, hai người hợp lực quẳng cái xác Thi Vương ra ngoài, những vật lớn cũng bị ném đi không ít.

"Diệp Bạch đệ, mau vào đi!" Nói đoạn, ba người nhảy vào trong quan quách tử kim, đậy nắp lại, hai tay bám chặt hai bên thành quan, tĩnh lặng đợi Bình Sơn sụp đổ.

Chẳng bao lâu sau, Bình Sơn rốt cuộc không chống chịu nổi, từ

sống núi bắt đầu đổ sụp xuống, kèm theo tiếng oanh minh rung trời lở đất.

Ba người trong quan quách chỉ cảm thấy mình không ngừng rơi xuống, thỉnh thoảng có tảng đá lớn đập trúng quan quách.

Diệp Bạch cảm thấy mình giống như đang ngồi thang máy rơi tự do trong một không gian tối tăm đóng kín, đôi khi lại như đang chơi trò trượt thác tốc độ cao, vô cùng kích thích.

Tuy nhiên, tâm tình Diệp Bạch lúc này là cuồng hỷ, ngay lúc vào quan quách, hắn đã thu nạp được rương báu hoàng kim vào hệ thống.

Trấn định lại, Diệp Bạch đắm chìm trong hệ thống, nhìn về phía rương báu hoàng kim mà mình hằng mong ước. [Rương Báu Hoàng Kim: Trường Sinh Huyết Mạch - Bạch Hổ Huyết Mạch.

Nguồn gốc từ thế giới Đạo Mộ, túc chủ sẽ có sức mạnh như trâu, thọ mệnh dài lâu, và máu có thể phá tà sát, trừ yêu mị!] Quả nhiên là Trường Sinh Huyết Mạch, Diệp Bạch không khỏi đại hỷ.

Bất luận là trong Đạo Mộ Bút Ký hay Quỷ Chuy Đăng, các phương thế lực đều không ngừng truy tìm hai chữ trường sinh.

Tuy nhiên, phương pháp đạt được trường sinh tuy nhiều, nhưng đa số đều phức tạp và có tác dụng phụ cực lớn.

So với việc dùng Thi Miết Hoàn biến người thành quái vật, Trường Sinh Huyết Mạch không nghi ngờ gì là thứ khiến người ta khao khát nhất.

Diệp Bạch không chút do dự dung hợp huyết mạch, lập tức cảm thấy nơi tim có một luồng khí nóng trào dâng, nhanh chóng chảy tràn ra tứ chi, dường như đang thay máu cho toàn cơ thể.

Tiếp đó, nhiệt độ toàn thân Diệp Bạch tăng cao, gân mạch và da thịt đều lột xác dưới sự bao bọc của luồng khí nóng.

Từng cơn đau kịch liệt ập tới, Diệp Bạch nghiến răng chống đỡ.

Luồng khí nóng vẫn cuồn cuộn không dứt, nhưng cơ thể Diệp Bạch có phần không chịu nổi.

Hắn không ngờ dung hợp huyết mạch lại rủi ro đến thế.

Lúc này quan quách vẫn đang rơi, nếu hôn mê buông tay, rất có thể nắp quan sẽ bị bật ra, lúc đó ba người không bị ngã chết thì cũng bị đá đè chết.

Trong cơn đau đớn giày vò, Diệp Bạch cảm thấy từng giây từng phút đều khó vượt qua, mồ hôi như hạt đậu không ngừng rơi trên mặt.

Trần Ngọc Lâu nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường: "Diệp Bạch đệ, đệ làm sao vậy?

Người sao lại nóng như thế, chẳng lẽ trúng thi độc rồi?

Không đúng, đệ có chạm vào thi thể đâu.

Chẳng lẽ trong quan tài có độc trùng nào cắn đệ?" Bị cơn đau kịch liệt bao trùm, Diệp Bạch chỉ thấy lời Trần Ngọc Lâu vang lên chói tai, thật muốn tát cho y một cái để y im miệng.

May mà lúc này quan quách rốt cuộc cũng chạm đất, một tiếng chấn động cực mạnh truyền tới, Diệp Bạch hoàn toàn không trụ vững được nữa, ngất đi.

Quan quách tử kim chất liệu thượng hạng cũng hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, vỡ tan ra.

Ba người bị lực dư chấn hất văng đi, đập mạnh vào tường đá xung quanh.

"Mọi người không sao chứ?" Chá Cô Tiếu thể chất tốt nhất, tỉnh lại đầu tiên, nhưng vẫn thấy lục phủ ngũ tạng đau nhói, khóe miệng rỉ máu.

“Tôi không sao, mau xem Diệp Bạch đệ đi, hình như đệ ấy bị độc trùng trong quan cắn bị thương rồi.” Trần Ngọc Lâu thấy đùi đau nhói, nhất thời không bò dậy nổi, không ngoài dự kiến là đã bị gãy xương.

Thấy Chá Cô Tiếu bắt mạch cho Diệp Bạch xong, Trần Ngọc Lâu sốt sắng hỏi: “Thế nào rồi?” “Nhiệt độ cơ thể rất cao, huyết mạch bành trướng, không giống bị độc trùng cắn, trông giống như uống phải đại bổ chi vật thì đúng hơn.” Chá Cô Tiếu đáp.

“Có nguy hiểm không?” Chá Cô Tiếu chưa kịp trả lời thì thấy mũi Diệp Bạch xịt ra hai dòng máu, mắt và tai cũng có dấu hiệu rỉ máu.

Trần Ngọc Lâu trợn tròn mắt, không thể tin nổi: “Cái này là ăn phải thứ gì mà bổ đến mức này?” Chá Cô Tiếu lắc đầu, sắc mặt khó coi: “Không rõ, nhưng nếu không cứu chữa ngay, Diệp Bạch đệ e là không qua khỏi.” Trần Ngọc Lâu nhìn quanh, họ dường như bị nhốt trong một không gian khép kín, phía trên có tia sáng yếu ớt lọt vào, chắc vẫn nằm trong lòng núi.

“Cứu thế nào?

Xem chừng chúng ta đã bị kẹt cứng ở đây rồi.” “Phóng máu là được, mượn Tiểu Thần Phong của ngài dùng một chút.” Chá Cô Tiếu điểm mấy huyệt đạo trên ngực Diệp Bạch để chặn dòng máu, rồi cởi áo thượng thân của hắn ra.

Trần Ngọc Lâu vội quăng Tiểu Thần Phong qua.

Tiểu Thần Phong là chí bảo của Tá Lĩnh, cũng là tượng trưng cho Khôi thủ, dài chừng bảy tấc, là thần binh lợi khí hiếm có.

“Cẩn thận chút, thứ này sắc bén lắm đấy.” Chá Cô Tiếu nhận lấy Tiểu Thần Phong, rạch hai vết nhỏ trên cánh tay Diệp Bạch để máu chảy ra.

Thấy nhiệt độ cơ thể Diệp Bạch dần trở lại bình thường, Chá Cô

Tiếu mới băng bó vết thương cho hắn.

"Chắc là không sao rồi, ngủ một lát sẽ tỉnh thôi." Chá Cô Tiếu nói.

Nghe vậy, trái tim đang treo ngược của Trần Ngọc Lâu cũng buông xuống.

Nhân lúc Diệp Bạch còn hôn mê, hai người dìu nhau, kẻ thọt người què đi dạo một vòng quanh đó.

"Nhìn lớp đất này, hình như gần một hang động, nhưng xung quanh không có lối ra, xem ra chúng ta bị nhốt chết ở đây rồi." Trần Ngọc Lâu thở dài.

"Chuyện này đều tại tôi quá mãng phu, nếu không ngọn núi cũng chẳng sụp xuống." Thấy Trần Ngọc Lâu tự trách, Chá Cô Tiếu lắc đầu không nói, chuẩn bị tọa thiền trị thương thì phát hiện trên người Diệp Bạch hiện lên một đồ án.

Đó chính là hình xăm Bạch Hổ của Trường Sinh Huyết Mạch.

Chá Cô Tiếu không kìm được cẩn thận lật người Diệp Bạch lại, lúc này mới thấy toàn bộ đồ án, một hình xăm hổ vương đầy uy mãnh.

Trần Ngọc Lâu cũng ghé sát vào, cười nói: "Không ngờ Diệp Bạch đệ cũng thích phong cách này, phải nói là hình xăm hổ này trông thực sự rất giống, như thể vật sống vậy." "Đây chắc không phải hình xăm bình thường, giống như đồ án con mắt trên lưng tôi vậy." Nói rồi, Chá Cô Tiếu để lộ đồ án nguyền rủa trên vai mình, một con mắt với họa phong kỳ dị.

Trần Ngọc Lâu tuy biết phái Bàn Sơn có đồ án nguyền rủa hình con mắt nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, nhất thời tò mò nhìn chằm chằm, vô tri vô giác bị cuốn vào đó.

Con mắt này dường như biết cử động!

Trần Ngọc Lâu dụi mắt nói: “Thứ này tà môn thật!

Chương 33

Vậy theo ý ngài, đồ án trên người Diệp Bạch đệ cũng là lời nguyền sao?" Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Tôi đây là nguyền rủa, cậu ấy thì chưa chắc." "Sao lại nói thế?" Trần Ngọc Lâu hứng thú hẳn lên.

"Phái Bàn Sơn chúng tôi mỗi đời tuy thọ mệnh ngắn ngủi, nhưng đều thích ghi chép lại trải nghiệm của mình thành sách để hậu nhân tham khảo.

Tôi từng đọc thủ trát của Khôi thủ Bàn Sơn đời thứ mười bảy.

Trên đó có ghi thế này: 'Ta lúc trẻ thường ở vùng Đông Bắc gặp một dị nhân, người này có mười ngón tay cực dài, có thể nhẹ nhàng phá cơ quan trong huyệt mộ, bèn kết giao với người đó, nghe tên là Trương Khởi Linh.

Bôn ba lưu lạc hơn hai mươi năm lại gặp người này.

Dung mạo người này không hề già đi chút nào, vẫn giống hệt hai mươi năm trước, khiến ta vô cùng kỳ lạ.

Sau mới biết trên lưng người trong tộc họ đều có hình xăm Kỳ Lân, không giỏi giao thiệp với người ngoài!'" Nghe xong lời miêu tả của Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu không khỏi thốt lên: "Hai mươi năm dung mạo không hề thay đổi, đúng là chuyện kỳ lạ.

Ý ngài là hình xăm Kỳ Lân đó cũng giống như hình xăm Bạch Hổ trên người Diệp Bạch đệ, đều là tượng trưng của gia tộc?" "Không chỉ là tượng trưng gia tộc, dung mạo người đó giữ vững không đổi cũng không chỉ có hai mươi năm, ngài nghe tôi nói tiếp đây." Chá Cô Tiếu chìm vào hồi ức.

"Thủ trát của Khôi thủ đời thứ hai mươi mốt cũng có miêu tả về

Trương Khởi Linh: 'Ta ở trong huyệt mộ này suýt chết, vẫn chưa thấy dấu vết Mộc Trần Châu, gặp một thiếu niên cứu mạng, biết tên là Trương Khởi Linh.

Ta đại kinh, định hỏi kỹ sự tình thì thấy người đó đã nhún mình trong rừng cây, ba hai nhịp đã biến mất.'" Trần Ngọc Lâu nghe mà kinh kỳ, hỏi: "Hai đời Khôi thủ này cách nhau bao nhiêu năm?" Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Tôi cũng không biết chính xác, nhưng một giáp tử là có." "Một giáp tử, tức là sáu mươi năm, người tên Trương Khởi Linh này chẳng lẽ có thể trường sinh?

Đúng rồi, ngài nói Trương Khởi Linh này ngón tay kỳ dài, chắc là có truyền thừa Phát Khâu Chỉ, vậy lần trước tôi gặp Trương Khởi Sơn ở Trường Sa chắc chắn cũng là người tộc họ Trương." Trần Ngọc Lâu dường như nghĩ ra điều gì đó, đập mạnh vào đùi một cái, kết quả chạm trúng vết thương, đau đến mức kêu oai oái.

"Chắc là vậy, nếu Trương Khởi Sơn đó giỏi dùng Phát Khâu Chỉ thì đúng là người họ Trương không nghi ngờ gì nữa." Chá Cô Tiếu suy ngẫm.

"Người có đồ án Kỳ Lân có thể trường sinh, ngài nói xem gia tộc ẩn thế này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?" Trần Ngọc Lâu xoa cằm lẩm bẩm.

Lại nghĩ đến Tá Lĩnh và Bàn Sơn cùng danh tiếng mà đối với những chuyện kỳ bí này lại chẳng biết gì, thật khiến người ta cảm thán.

Tá Lĩnh quả thực không theo kịp phong thái thời cổ!

Nhường như thấy Trần Ngọc Lâu không cam lòng, Chá Cô Tiếu nói: "Nếu Trần huynh có ý, cổ tịch Bàn Sơn để lại, ngài có thể xem hết." Trần Ngọc Lâu cũng không ngờ Chá Cô Tiếu lại hào phóng thế, cổ tịch tiền nhân để lại đa phần là tâm huyết cả đời, huống hồ còn là

của các Khôi thủ Bàn Sơn, giá trị không thể đong đếm.

"Đa tạ Chá Cô Tiếu huynh đệ, nếu có thể ra khỏi Bình Sơn này, nhất định sẽ đến tổ địa Bàn Sơn bái tạ!" Nói xong, Trần Ngọc Lâu nhìn quanh không gian vách đá khép kín, thở dài: "Tiếc là trên người chúng ta không có công cụ, ngay cả cách tự cứu cũng không thi triển được, e là chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ chết đói ở đây thôi." Chá Cô Tiếu nhìn Trần Ngọc Lâu đang nản chí, không đáp lời, mà cầm lấy Tiểu Thần Phong của y, hướng về một chỗ đất mềm, dùng dao không ngừng đào bới, dường như muốn đào ra một đường hầm.

"Ai, Chá Cô Tiếu huynh đệ, hướng đó không đào ra ngoài được đâu, tường đất mềm ẩm thế kia chắc là gần sông ngầm rồi, đó là hướng Đông.

Chúng ta bị nhốt ở phía Đông Nam địa cung, ngài nên đổi hướng khác, họa may còn đào thông tới địa cung được." Chá Cô Tiếu mặc kệ, nghe lời Trần Ngọc Lâu, lại chọn một mảng tường hướng Tây Bắc mà đào.

Không hiểu sao nhìn Chá Cô Tiếu không bao giờ bỏ cuộc, Trần Ngọc Lâu rốt cuộc cũng hiểu vì sao phái Bàn Sơn có thể bỏ ra hàng ngàn năm để tìm kiếm Mộc Trần Châu, và viên châu đó có ý nghĩa phi phàm thế nào đối với Chá Cô Tiếu.

Trần Ngọc Lâu thở dài, tựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần.

Sau đó hai người không nói gì nữa, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn tiếng đào đất quy luật không dứt.

"Phập... phập..." Dường như nghe thấy tiếng động gì đó, Trần Ngọc Lâu bật dậy: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, ngài có nghe thấy tiếng gì không?" Nghe vậy, Chá Cô Tiếu cũng dừng tay, tai động đậy, phát hiện đúng là mảng tường mình đang đào truyền đến dị động.

“Chẳng lẽ Hồng Cô bọn họ biết chúng ta bị nhốt ở đây nên tới cứu?” Trần Ngọc Lâu lộ vẻ mừng rỡ, lại nhen nhóm hy vọng.

“Hồng Cô, là các cô phải không?

Chúng tôi ở đây!” Trần Ngọc Lâu không màng vết thương ở chân, tựa vào tường gượng dậy, rướn cổ hét lớn.

Tuy nhiên, phía đối diện không có hồi đáp, và tiếng động kia ngày càng lớn, dường như sắp đào thông vách tường.

“Không đúng, Chá Cô Tiếu huynh đệ, ngài lùi lại đi.” Trần Ngọc Lâu nhận ra điều bất ổn, lại hỏi: “Ngài có nhớ lúc đó chúng ta quăng Thi Vương ở đâu không?” “Không có gì bất ngờ thì chính là ở hướng này.” Chưa đợi Chá Cô Tiếu nói xong, một bàn tay xanh đen sắc bén đã xuyên thủng lớp đất, kèm theo đất đá vương vãi, Bình Sơn Thi Vương hung thần ác sát cuối cùng cũng lộ diện.

Tướng quân thi vương này tóc tai rũ rượi dính đầy bùn đất, thân khoác giáp trụ, mặc quân phục chỉnh tề, đứng thẳng tắp trước mặt hai người.

Đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào Chá Cô Tiếu ở gần nhất, như thể sẵn sàng lao tới bất cứ lúc nào.

Trần Ngọc Lâu không khỏi tâm kinh, nhưng lại không giúp được gì, hỏi: “Chá Cô Tiếu huynh đệ, có nắm chắc không?” “Có chắc hay không, thử mới biết.” Dứt lời, Chá Cô Tiếu cầm Tiểu Thần Phong tiên phong phát động tấn công.

Truyền văn Bình Sơn Thi Vương khi còn sống trúng kịch độc, sau khi chết hấp thu âm khí độc chướng, sớm đã luyện thành kim cương độc chướng chi thể.

Chá Cô Tiếu muốn mượn sự sắc bén của Tiểu Thần Phong để thử xem cái thân kim cương của Thi Vương thế nào.

Lưỡi dao rạch lên giáp trụ của Thi Vương, tóe ra một chuỗi tia lửa.

Một kích vô hiệu, Chá Cô Tiếu mượn quán tính, nhanh chóng nhào lộn trên không trung để giãn cách cự ly.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, mắt cá chân và cổ không có giáp!" Trần Ngọc Lâu thấy giáp trụ của Thi Vương kiên cố, bèn lớn tiếng nhắc nhở.

Thấy Thi Vương đã lao về phía mình, Chá Cô Tiếu không kịp nghĩ nhiều, liền làm theo lời Trần Ngọc Lâu, nhắm vào mắt cá chân Thi Vương mà tấn công.

Chá Cô Tiếu lách mình né tránh móng vuốt hôi thối, Tiểu Thần Phong trong tay lóe lên ngân quang, rạch qua mắt cá chân Thi Vương.

Chá Cô Tiếu cảm giác nhẹ nhàng như cắt đậu phụ, Tiểu Thần Phong đã xuyên qua mắt cá chân.

Quay đầu nhìn lại, chỗ đó quả nhiên để lại một vết đao sâu hoắm, lộ ra mảng thịt thối trắng nh ở.

"Làm tốt lắm!" Trần Ngọc Lâu vỗ tay tán thưởng.

Chá Cô Tiếu cũng lộ vẻ vui mừng, Tiểu Thần Phong quả không hổ là thần binh Tá Lĩnh, không ngờ lại gây ra trọng thương như vậy cho Thi Vương.

Nếu có thể bồi thêm vài đao, chặt đứt chân Thi Vương thì nó chẳng phải sẽ mặc họ xâu xé sao!

Tâm ý đã định, Chá Cô Tiếu lại tiếp tục quần thảo với Thi Vương, tìm cơ hội hạ thêm một đao nữa.

Nhưng Thi Vương này dường như cũng đã thành tinh, biết điểm yếu của mình nên vung trảo tấn công điên cuồng, khiến Chá Cô Tiếu

không tài nào áp sát được.

Tiểu Thần Phong mấy lần va chạm với giáp trụ chỉ tóe lửa mà không làm gì được nó.

Trần Ngọc Lâu đứng ngoài sốt ruột, lảo đảo đứng dậy định tìm viên đá giúp sức.

Chá Cô Tiếu thấy Trần Ngọc Lâu động đậy, vội lên tiếng: "Trần huynh đừng có cử động lung tung, tránh làm Thi Vương chú ý." Không gian nhỏ hẹp, nếu Thi Vương lao về phía Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch, y thực sự không cản nổi.

"Được, được, ta không động, ngài tập trung đối địch!" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu cũng ý thức được mình có thể kéo hỏa lực của Thi Vương về phía mình, vội lùi lại mấy bước.

Vạn nhất Thi Vương tập kích, y còn một chân có thể chạy, chứ Diệp Bạch đang hôn mê thì thảm rồi, chắc chắn sẽ bị Thi Vương cắn chết tại chỗ.

Nhìn Diệp Bạch mặt mày hồng hào, ngủ ngon lành, Trần Ngọc Lâu không khỏi hâm mộ: "Đúng là phúc lớn!" Phía bên kia, Chá Cô Tiếu và Thi Vương đấu một hồi lâu bắt đầu thấy đuối sức.

Biết cứ thế này thì khi hết lực, cả ba sẽ tiêu đời dưới tay Thi Vương, y bèn tung người một cái, để lộ một sơ hở.

Thi Vương tuy linh trí không thấp nhưng chẳng hiểu lòng người hiểm ác, vươn móng vuốt định tấn công miếng mồi ngon trước mắt.

Chá Cô Tiếu lăn mình dưới đất, Tiểu Thần Phong lại xuất hiện, chém vào vết thương cũ ở mắt cá chân Thi Vương.

Nhưng lần này như chém vào sắt thép, Chá Cô Tiếu cảm thấy một lực phản chấn cực lớn, cả người khựng lại.

Chương 34

Theo quán tính, Tiểu Thần Phong tuột khỏi tay.

"Sao lại thế này?" Chá Cô Tiếu thầm kêu không xong, định né tránh thì thấy móng vuốt sắc lẹm đập thẳng xuống đầu.

"Oanh!" Chá Cô Tiếu cảm thấy đầu óc đau nhói, thân hình bị hất văng mấy mét, định bò dậy thì một ngụm máu màu kim hồng phun ra, tứ chi vô lực không thể đứng lên nổi.

Một sát thủ máu giấy solo với một đấu sĩ đỡ đòn, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Trần Ngọc Lâu thấy Chá Cô Tiếu bị đánh bại, vội lao tới đỡ y lùi lại.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, ngài thế nào rồi?" Chá Cô Tiếu lau máu ở khóe miệng, chỉ thấy ngực và đầu đau dữ dội, không nói nên lời.

Thấy tình trạng của Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu biết y không còn sức chiến đấu.

Giờ trong ba người, dường như chỉ còn y là có thể tiếp chiêu Thi Vương.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, Diệp Bạch đệ, hôm nay Trần Ngọc Lâu ta liều mạng cũng phải bảo vệ an toàn cho hai người!" Nói xong, Trần Ngọc Lâu lăn một vòng nhặt lại Tiểu Thần Phong, chuẩn bị quyết đấu với Thi Vương thì phát hiện nó tuy gầm thét nhưng không dám tiến lại gần, chỉ dám di chuyển trong một phạm vi nhỏ.

"Nó đang sợ cái gì?" "Máu... máu!" Chá Cô Tiếu ôm ngực, khó khăn thốt ra hai chữ.

"Máu?

Máu gì cơ?" Trần Ngọc Lâu ngẩn ra, nhìn xuống hai vũng máu trên mặt đất, chính là máu Diệp Bạch chảy ra lúc trước.

"Chẳng lẽ Thi Vương sợ máu của Diệp Bạch đệ?

Đúng rồi, Tiểu Thần Phong phát đao đầu tiên hiệu quả như thế, chẳng lẽ là do dính máu của đệ ấy!" Trần Ngọc Lâu vốn cực kỳ thông tuệ, lập tức liên tưởng mọi chuyện, biết vì sao Thi Vương không dám tiến tới.

"Không ngờ máu của Diệp Bạch đệ lại có công hiệu thần kỳ như vậy?" Trần Ngọc Lâu đại hỷ, nhưng hai vũng máu trước mắt đã khô cạn, muốn máu tươi thì phải lấy từ người Diệp Bạch.

Y biết máu trong người có hạn, lúc nãy đã phóng không ít rồi, nếu lấy nữa e là đệ ấy sẽ nguy hiểm tính mạng.

Không nỡ lấy thêm máu Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu đến gần hai vũng máu, bốc hai nắm bùn trộn máu ném về phía Thi Vương.

"Rống!" Bùn máu đập vào đầu Thi Vương, chỗ tiếp xúc lập tức bốc khói đen kịt, khiến nó gào thét đau đớn.

"Quả nhiên hữu hiệu!" Trần Ngọc Lâu yên tâm hẳn, vê thêm nhiều cầu bùn máu ném tới tấp.

Y tuy không giỏi phi đao nhưng cũng học được không ít kỹ xảo ném đồ từ Hồng Cô.

Mỗi viên cầu bùn máu đều đập trúng đầu Thi Vương, sau vài lượt, mặt nó đã không còn miếng thịt nào lành lặn, đầy vết cháy sém.

Bùn máu rơi vãi đầy đất khiến Thi Vương phải lùi bước, cuối cùng trốn biệt vào không gian bị chôn vùi lúc trước, không dám ra nữa.

Thấy Thi Vương không còn đe dọa, Trần Ngọc Lâu thở phào, lau sạch bùn máu trên tay rồi quay lại kiểm tra thương thế của Chá Cô

Tiếu.

“Khụ khụ!

Tôi không sao, đa tạ Trần huynh cứu mạng.” Chá Cô Tiếu tựa vào tường, miễn cưỡng chắp tay tạ ơn.

“Chá Cô Tiếu huynh đệ, tôi nói ngài người này quá thật thà rồi, cứ cảm ơn đi cảm ơn lại có thú vị gì đâu?

Có sức đó sao không lo tọa thiền trị thương đi.

Vả lại nếu không có ngài, Trần Ngọc Lâu tôi sớm đã bị chôn trong đống đất đá nào rồi.” Chá Cô Tiếu mỉm cười không đáp.

Trần Ngọc Lâu vừa trải qua cơn kích thích, giờ thả lỏng ra là cái miệng không ngừng được: “Chá Cô Tiếu huynh đệ, ngài nói xem Diệp Bạch đệ rốt cuộc là lai lịch thế nào, không chỉ biết tung tích Mộc Trần Châu mà ngài tìm ngàn năm nay, mà máu của đệ ấy còn xua đuổi được Thiên Niên Thi Vương, phái Mạc Kim lại thần bí đến thế sao?” “Có lẽ Diệp Bạch đệ thiên phú dị bẩm, vả lại thế gian này có quá nhiều huyền bí mà chúng ta không biết.

Có tiên nhân thật hay không, cũng chẳng ai hay!” Chá Cô Tiếu chậm rãi nói.

“Phải đó, phải đó.” Đang nói chuyện, giọng Chá Cô Tiếu nhỏ dần, Trần Ngọc Lâu quay sang thì thấy y đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

“Thật tốt!” Trần Ngọc Lâu thở dài, cũng tựa vào tường nhắm mắt chợp mắt một lát.

Không gian khép kín hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng từ bên kia truyền lại tiếng gầm gừ không cam lòng của Thi Vương.

Không biết qua bao lâu, Diệp Bạch đang hôn mê cuối cùng cũng tỉnh lại.

Cơn đau kịch liệt trước đó đúng là quá sức chịu đựng, đến giờ toàn thân vẫn còn âm ỉ đau.

"Diệp Bạch đệ, đệ tỉnh rồi?" Trần Ngọc Lâu nghe thấy động tĩnh, tỉnh dậy từ giấc ngủ nông.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Bạch hỏi.

Thấy Chá Cô Tiếu vẫn đang nghỉ ngơi, Trần Ngọc Lâu hạ thấp giọng kể lại mọi chuyện.

Biết máu mình có thể đối phó Thi Vương, Diệp Bạch không mấy ngạc nhiên.

Mở ra Trường Sinh Huyết Mạch từ rương hoàng kim, tin chắc ở thế giới đạo mộ tổng hợp này nó là độc nhất vô nhị.

"Chá Cô Tiếu đại ca thế nào rồi?" Diệp Bạch gượng dậy, đi đến bên cạnh hai người.

"Chắc là không sao." Vừa dứt lời, Trần Ngọc Lâu thấy trên trán Chá Cô Tiếu lấm tấm mồ hôi như hạt đậu, môi tím tái, vết xước trên mặt do Thi Vương gây ra rỉ ra máu đen.

"Hỏng rồi, chắc chắn là trúng thi độc!" "Đừng gấp." Diệp Bạch trấn an, tiến lên kiểm tra tình trạng của Chá Cô Tiếu.

"Không biết máu của tôi có giải được thi độc không." Tuy không chắc chắn nhưng Diệp Bạch vẫn muốn thử.

Hắn mở lớp băng bó trên cổ tay mình ra thì thấy vết thương đã lành lặn từ lâu, ngay cả sẹo cũng không thấy.

Cảm thán Trường Sinh Huyết Mạch quá lợi hại, Diệp Bạch đành dùng Tiểu Thần Phong rạch một vết mới, nhỏ máu vào miệng Chá Cô Tiếu.

Chẳng mấy chốc, sắc tím trên mặt y nhạt dần, xem ra máu Diệp

Bạch thực sự có tác dụng.

Không biết tình hình bên ngoài, nhưng Chá Cô Tiếu đang hôn mê lại mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Trong mơ, y vẫn dẫn theo Lão Dương Nhân và Hoa Linh đến Bình Sơn tìm Mộc Trần Châu, chỉ có điều Diệp Bạch không hề xuất hiện.

Thế giới đó dường như không có Diệp Bạch.

Lần đầu xuống Bình Sơn, họ cũng gặp vô số rết độc, may là ba sư huynh đệ không sao, nhưng Tá Lĩnh tổn thất không ít người.

Sau đó, y chấp nhận lời đề nghị hợp tác của Trần Ngọc Lâu.

Lúc y ra ngoài trại Mèo tìm cách đối phó Lục Dực Ngô Công, Trần Ngọc Lâu xuống núi lần hai, trúng mai phục trong Úng Thành, Côn Luân chết, La Lão Oai hỏng một con mắt.

Lần thứ ba xuống núi, y dùng Phân Sơn Quật Tử Giáp đào thông lối vào địa cung.

Vẫn là hang động đó, vẫn là Vô Lượng Điện.

Chương 35

Nhưng ở đây họ gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay: Lục Dực Ngô Công.

Nó né được cạm bẫy của mọi người, lao về phía ba người Bàn Sơn.

Sư đệ Lão Dương Nhân bị nó cắn chết, máu chảy lênh láng trên mặt sàn lạnh lẽo, gục xuống ngay trước mắt y.

Lúc đó y chỉ thấy tim đau như cắt, người thân thiết nhất chết thảm trước mắt, y thề phải giết bằng được con rết đó!

Thế là y đuổi theo vào đan tỉnh...

Hình ảnh chuyển dời, trước mắt y, Trần Ngọc Lâu mất trí đã dùng Tiểu Thần Phong đâm chết sư muội Hoa Linh của y.

Ôm sư muội máu chảy không ngừng vào lòng, y muốn khóc mà không khóc nổi, cả đời này dường như không còn được nghe tiếng gọi "sư ca, sư ca" nữa rồi.

Y vạn niệm câu hôi, nhất thời không biết tìm Mộc Trần Châu còn ý nghĩa gì.

Sư đệ sư muội đều không còn, dù tìm được thì sao chứ?

Hình ảnh lại chuyển, cuối cùng y cũng giết được Bình Sơn Thi Vương, nhưng trong miệng nó chỉ có một viên dạ minh châu vô giá.

Ha ha, dạ minh châu, Mộc Trần Châu ở đâu chứ?

Sư đệ sư muội của y chết oan uổng sao?

Khoảnh khắc này Chá Cô Tiếu chỉ thấy chính mình đã hại chết Lão Dương Nhân và Hoa Linh, một mình y sống sót còn ý nghĩa gì.

May mà lúc này Hồng Cô ôm chặt lấy y, khiến y biết thế giới này y vẫn còn một chút vương vấn.

Y chưa thể chết!

Biết gia tộc bị nguyền rủa, Hồng Cô chỉ nói một câu: "Em không quan tâm." Y biết, Mộc Trần Châu vẫn phải tìm tiếp, không vì y thì cũng vì con cái sau này của hai người.

Y và Hồng Cô ước định thời gian, đây nhất định là lần đổ đấu cuối cùng, dù có kết quả hay không y cũng sẽ quay về, cùng người phụ nữ này đi nốt quãng đời còn lại.

Nửa năm sau y trở về, chỉ nghe tin Hồng Cô mắc dịch bệnh, đã qua đời từ lâu.

Lần này y ngay cả mặt cuối cùng của nàng cũng không được thấy.

"Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô..." Trong cơn mơ, Chá Cô Tiếu không ngừng gọi tên ba người đó.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ làm sao thế này?

Còn chảy nước mắt nữa?" Trần Ngọc Lâu hỏi, độc đã giải rồi mà.

Thấy Chá Cô Tiếu cau mày, dường như đang trải qua nỗi đau đớn cực lớn.

"Chắc là gặp ác mộng rồi!" Diệp Bạch lắc đầu, hắn cũng không rõ.

Đột nhiên Chá Cô Tiếu bừng tỉnh, thở hổn hển.

Nhìn thấy gương mặt dần rõ nét của Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu trước mắt, y lập tức nhận ra mình vừa trải qua một giấc mơ.

Nhưng giấc mơ đó quá chân thực, như thể chính mình đã kinh qua vậy.

Thật may, đó chỉ là mơ.

Thấy hai người nhìn mình trân trối, Chá Cô Tiếu vội lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Chá Cô Tiếu huynh đệ gặp ác mộng sao?” Trần Ngọc Lâu cẩn thận hỏi.

Chá Cô Tiếu gật đầu.

“Sao tôi nghe thấy ngài cứ nhắc tên Hồng Cô mãi thế?” Chá Cô Tiếu đỏ mặt định phản bác, nhưng nghĩ tới tình nghĩa Hồng Cô dành cho mình trong mơ, nhất thời không biết nói gì.

Thấy y không trả lời như thể mặc định, Trần Ngọc Lâu mỉm cười gật đầu: “Tôi hiểu, xem ra sắp có một đôi rồi đây.” Sau đó ba người trêu đùa nhau một hồi, nhưng nghĩ đến cảnh ngộ hiện tại, nét mặt lại trở nên nghiêm túc.

“Diệp Bạch đệ, Tiểu Thần Phong đây, đệ có muốn giải quyết con Thi Vương bên kia trước không?” Trần Ngọc Lâu giờ càng nhìn Diệp Bạch càng thấy thần bí, là một cao nhân ẩn mình.

Giờ Diệp Bạch tỉnh rồi, Thi Vương chắc không thành vấn đề.

Nhìn Tiểu Thần Phong Trần Ngọc Lâu đưa qua, Diệp Bạch vội lắc đầu.

Tuy có Bạch Hổ Huyết Mạch, sức mạnh tăng vọt, nhưng bản thân có mấy cân mấy lượng hắn biết rõ, hắn không có thân thủ như Chá Cô Tiếu, cầm con dao găm này đi đâm Thi Vương e là bị nó tát cho bay màu.

Thấy Diệp Bạch lắc đầu như trống bỏi, Trần Ngọc Lâu cũng hết cách.

Bản thân y gãy chân, Chá Cô Tiếu trọng thương, tuy máu có thể

làm Thi Vương bị thương nhưng chẳng có ai đủ sức solo với nó.

Xem ra giờ chỉ có thể chung sống hòa bình với Thi Vương một thời gian thôi.

Trần Ngọc Lâu thở dài nhìn con Thi Vương vẫn đang gầm gừ, hy vọng nó cũng nghĩ như vậy!

Ba người tựa vào tường, lúc rảnh rỗi bèn kể cho nhau nghe kinh nghiệm đổ đấu của mình.

Diệp Bạch tuy chưa xuống nhiều mộ nhưng cũng đem những câu chuyện đạo mộ kiếp trước từng xem ra kể vô cùng sống động.

Nào là Tần Lĩnh Thần Thụ, nào là Lôi Thành Thính Lôi... nghe mà Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu ngẩn ngơ, chỉ thấy thật không thể tin nổi.

Vì nghi ngờ Diệp Bạch là truyền nhân gia tộc ẩn thế nên hai người không hề thấy giả dối, nghe vô cùng chăm chú.

Diệp Bạch kể xong, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cũng chia sẻ không ít bí mật môn phái mình.

Nhất thời cả ba đều thấy thu hoạch tràn đầy.

Đang lúc đó, Trần Ngọc Lâu đột nhiên nói: "Hay là ba người chúng ta kết bái đi?" Kết bái?

Diệp Bạch cũng ngẩn người một chút, tôi chưa từng nghĩ tới việc sẽ kết bái cùng hai người này.

Tuy nhiên, Trần Ngọc Lâu là khôi thủ Tá Lĩnh, Chá Cô Tiếu là khôi thủ Bàn Sơn, còn mình thì đang mang danh phận giả của Mạc Kim, nói cho cùng mình tuyệt đối không chịu thiệt.

Nhưng nghĩ đến việc mình vừa có được huyết mạch trường sinh, nếu niệm lời thề không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, chỉ

nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, chẳng phải mình quá lỗ sao?

Ở bên cạnh, Chá Cô Tiếu cũng chưa từng nghĩ đến việc kết bái huynh đệ.

Trong những ngày ở Bình Sơn này, hắn đều biết rõ phẩm hạnh của Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch, quả thực là những người có thể tin cậy.

Có hai người họ, việc tìm kiếm Mộc Trần Châu cũng thêm phần hy vọng.

Nói như vậy, kết làm huynh đệ quả thực là một chuyện tốt.

Chương 36

“Ta cũng có ý định này.” Chá Cô Tiếu nói.

Thấy Chá Cô Tiếu gật đầu, Trần Ngọc Lâu liền nhìn về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch hỏi: “Ờ, là kiểu cùng chết đó sao?” Câu hỏi này khiến Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đều không nhịn được mà bật cười.

Cười xong, Trần Ngọc Lâu giải thích: “Diệp Bạch huynh đệ, trong thệ từ kết bái tuy có ý đồng tử, nhưng không phải thật sự sẽ chết cùng nhau.” Nói xong, Trần Ngọc Lâu lại nghiêm túc: “Nhưng kết bái không phải trò đùa, nếu đệ thực sự định kết bái, đã chuẩn bị tâm lý đồng cam cộng khổ chưa?” Nghe vậy, Diệp Bạch cũng lộ vẻ chính sắc: “Đương nhiên, đó là vinh hạnh của tiểu đệ, bái kiến hai vị ca ca!” Trần Ngọc Lâu đại hỉ: “Không vội, tuy hiện tại chúng ta bị kẹt ở đây nhưng nghi thức vẫn không thể thiếu.” Ba người báo ra sinh thần bát tự, Trần Ngọc Lâu lớn nhất, hai mươi tám tuổi; Chá Cô Tiếu quanh năm sương gió, diện mạo có phần già dặn nhưng lại kém Trần Ngọc Lâu một tuổi, hai mươi bảy tuổi.

Còn Diệp Bạch nhỏ tuổi nhất, mới mười sáu, đặt ở hậu thế vẫn còn là vị thành niên.

Ba người hướng về phía đông, cùng nhau quỳ xuống, sau khi xướng tên thì rạch một đường ở lòng bàn tay, nhỏ máu vào đất.

“Nay tôi là Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu, Bàn Sơn Chá Cô Tiếu, Mạc Kim Diệp Bạch, ba người nạp đầu danh trạng, kết nghĩa huynh đệ.” “Đồng tâm đồng đức, hoạn nạn có nhau!” “Sống chết phó thác, cát hung cứu giúp!” “Phúc họa nương tựa, khó khăn tương trợ!” “Kẻ ngoại nhân nào làm loạn huynh đệ ta, chính là đầu danh trạng, tất phải

giết!" "Hoàng thiên hậu thổ, thực giám lòng này, bội nghĩa vong ân, trời người cùng diệt!" Một phen thệ từ đọc lên, ba người chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, tâm tình bành trướng!

"Đại ca, Nhị ca!" Diệp Bạch không nhịn được gọi lên.

Có hai vị này che chở, sau này coi như đã ôm được đùi lớn!

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cũng đều mãn nguyện.

Tuy nhiên, dường như động tĩnh của ba người quá lớn, Thi Vương ở vách bên cạnh cuối cùng không chịu nổi nữa.

Nó gầm thét một tiếng, lộ ra nửa thân người, một đôi mắt đỏ yêu dị nhìn chằm chằm ba người.

Dường như vẫn còn e dè vũng máu đã kết khối trên mặt đất nên nó không tiến lại gần.

"Cái đồ chó má này, thật là làm hỏng nhã hứng của ba huynh đệ ta." Trần Ngọc Lâu giận dữ mắng một câu.

"Đợi thương thế của ta khá hơn, ta sẽ giết chết con Thi Vương này." Chá Cô Tiếu cũng có chút bực mình.

Sau đó ba người lại ngồi xuống, không thèm quan tâm đến Thi Vương nữa.

Thi Vương độc tự gào thét nửa ngày, thấy ba người không thèm để ý đến mình, có lẽ cảm thấy mệt nên lại chạy về không gian lúc trước.

Chỉ là thỉnh thoảng gào lên một tiếng để thể hiện sự hiện diện của mình.

Trong lúc đó, Diệp Bạch cũng mở bản đồ Bình Sơn của hệ thống ra.

May mà bản đồ này biến động theo thời gian thực, hiển thị hoàn

mỹ dáng vẻ của Bình Sơn sau khi sụp đổ.

Diệp Bạch phát hiện ra có vẻ khác với cốt truyện nguyên tác, lần này Bình Sơn chỉ sụp đổ một nửa, bọn họ vừa khéo bị kẹt ở giữa.

Phía trên đầu tuy có chút ánh sáng yếu ớt nhưng ba người không có công cụ leo trèo, không thể tay không leo lên vị trí cao mười mấy mét.

Hơn nữa Diệp Bạch đã xem kỹ, phía trên cũng là đường chết, leo lên cũng không ra ngoài được.

Lối thoát duy nhất có hy vọng là không gian nơi Thi Vương đang ở, chỉ cần tiếp tục đào về hướng tây bắc là có thể thông đến không gian của Vô Lượng Điện lúc trước.

Ở đó có lẽ có vật tư mà mọi người bỏ lại, có thể giúp họ sống lâu hơn.

Biết được cách ra ngoài, Diệp Bạch liền nói với Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu.

Thấy Diệp Bạch vô cùng thông thuộc phương vị nơi họ đang đứng, hai người cũng không lạ lẫm gì, vị tiểu lão đệ này thường xuyên mang đến bất ngờ.

Ba người bàn bạc một phen, quyết định nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau sẽ động thủ với Thi Vương.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đêm tối buông xuống, ba người đã đói cả ngày, tựa lưng vào tường nhắm mắt dưỡng thần, tiết kiệm tinh lực.

Diệp Bạch đột nhiên nhớ ra buổi sáng mình có hái được mấy quả dây leo trên vách đá, bèn lấy từ trong ba lô ra.

Vừa vặn có ba quả, mỗi người một quả.

Quả chỉ to hơn dâu tây một chút, ba người nuốt nước miếng, coi như trân bảo.

Chá Cô Tiếu tinh thông đạo sinh tồn dã ngoại, nói quả không có độc, liền thấy Trần Ngọc Lâu lau lau rồi nuốt chửng, ngay cả hạt cũng không nhả.

"Quả này mọc ở khe núi, tuy không độc nhưng chắc chắn đắng chát vô cùng, nếu không đã bị chim chóc ăn sạch rồi, ta thấy cứ trực tiếp nuốt cho xong chuyện." Trần Ngọc Lâu ra vẻ tin ta không sai đâu.

Phía bên kia Diệp Bạch lại không tin, dùng răng cắn một miếng nhỏ thịt quả trong miệng nhấm nháp, phát hiện thịt quả hơi giống táo, ngọt lịm lạ thường.

Thấy Diệp Bạch ăn ngon lành, Chá Cô Tiếu cũng thử một chút, quả nhiên phát hiện thịt quả tươi ngọt.

Thấy hai người ăn ngon, Trần Ngọc Lâu lộ vẻ khổ sở, đúng là thông minh lại bị thông minh hại.

Nghỉ ngơi một đêm, Thi Vương không quấy phá, ba người ngủ khá ngon.

Dường như quả tối qua có chút dược tính, cộng thêm việc tọa thiền trị thương, Chá Cô Tiếu cảm thấy vết thương của mình đã bớt đi phân nửa.

Chá Cô Tiếu cầm lấy Tiểu Thần Phong, thấm thêm máu của Diệp Bạch rồi nhẹ nhàng bước tới gần Thi Vương.

Không ngờ con Thi Vương này tuy đang nghỉ ngơi nhưng rất cảnh giác, thấy Chá Cô Tiếu tiến lại gần liền chủ động xông tới.

Lần này nguồn máu dồi dào, Chá Cô Tiếu không còn cẩn thận nữa, dùng Tiểu Thần Phong đỏ rực đỡ thẳng vuốt của Thi Vương.

“Xoẹt!” Một tiếng, vuốt Thi Vương bị chém mất một nửa.

Máu còn sót lại không ngừng thiêu đốt vết thương của Thi Vương, khiến nó gào thét đau đớn.

Thấy Thi Vương đang nộ khí đầy mình lại xông tới, Chá Cô Tiếu phi thân xoay người, thi triển tuyệt kỹ Bàn Sơn: Khôi Tinh Thích Đấu!

Một cước liền đá bay Thi Vương, tông vỡ cả một đoạn vách đá.

Thừa lúc Thi Vương chưa kịp bò dậy, Chá Cô Tiếu lại nhanh chóng tiến lên, Tiểu Thần Phong trong tay xoay một vòng, cắt rời đầu và thân Thi Vương.

Một đời Bình Sơn Thi Vương cứ thế bỏ mạng!

“Cuối cùng cũng giải quyết xong tên này!” Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười.

Chá Cô Tiếu nhớ lại tình cảnh trong giấc mơ của mình, tiến lên cạy miệng Thi Vương, lấy ra một vật từ trong họng.

Chính là một viên Dạ Minh Châu, y hệt như trong giấc mơ của hắn.

Trong lòng Chá Cô Tiếu thoáng hiện lên sự khó hiểu, nhìn Diệp Bạch một cái nhưng vẫn không nói ra, đè nén nghi hoặc xuống đáy lòng.

“Không ngờ trong miệng Thi Vương lại có bảo bối như vậy.” Trần Ngọc Lâu tiến lên nhận lấy Dạ Minh Châu, sau khi lau chùi, viên châu lộ ra ánh sáng độc đáo.

Diệp Bạch cũng thấy hứng thú, nghịch ngợm một lúc rồi tiến lại xem bộ giáp trên người Thi Vương.

“Đây cũng là đồ tốt, ở thời Nguyên cũng không thường thấy, trước khi đi cũng phải lột nó xuống.” Trần Ngọc Lâu cũng nhìn bộ giáp,

cười nói.

Con Thi Vương này tuy thân thể không mục nát nhưng khi lại gần vẫn có thể ngửi thấy một mùi quái dị, không hề dễ chịu.

Chương 37

Chá Cô Tiếu giải thích rằng Thi Vương trước khi nhập quan chắc hẳn đã được tẩm bằng hỗn hợp tiêu thạch và một số loại thảo dược, nên thi thân mới không thối rữa, mùi này đã lưu lại cùng thi thể.

"Các huynh nói xem trên người Thi Vương này rốt cuộc có Kim Đan không?" Diệp Bạch nhịn không được hỏi.

Câu hỏi này vừa thốt ra, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cũng thấy hứng thú.

Truyền thuyết kể rằng Thi Vương ngàn năm đa phần trong cơ thể đều uẩn hàm Thi Đạo Kim Đan, uống vào có thể lập địa thành tiên.

Tuy biết truyền thuyết thường là giả nhưng Thi Vương ngàn năm không dễ gặp, khó khăn lắm mới có một cái xác nằm trước mặt, ba người liền muốn kiểm chứng một chút.

Sau khi bộ giáp của Thi Vương được gỡ xuống, Trần Ngọc Lâu một tay bịt mũi, tay kia cầm Tiểu Thần Phong đào bới trước ngực Thi Vương.

Rất nhanh, một viên châu đen thui đã được Trần Ngọc Lâu khều ra.

Tuy nhiên viên châu này phẩm tướng không đẹp, còn tỏa ra mùi tử thi khó ngửi.

Thấy Chá Cô Tiếu vốn đa mưu túc trí cũng không biết công hiệu của Kim Đan này, Diệp Bạch đành dùng vải gói lại, cất trên người.

Trên người Thi Vương không còn đồ gì tốt nữa, ba người hợp lực đào một cái hố, ném xác nó vào, tránh việc động vật ăn phải thi nhục rồi lây truyền thi độc ôn dịch.

Sau đó Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu dưới sự chỉ huy của Diệp Bạch đã khai quật về hướng tây bắc của thạch thất bên cạnh.

Ba người luân phiên thay đổi, mất khoảng hai canh giờ đã đào thông được một con đường.

Ba người chui qua nhìn lại, cách đó không xa chính là Vô Lượng Điện, chỉ là cung điện này cũng đã tan rã dưới sự sụp đổ của núi rừng, không còn ý nghĩa "Vô Lượng" nữa.

"Tiếc thật, cung điện này mới là đồ tốt!" Trần Ngọc Lâu không nhịn được thở dài một tiếng.

Tiếp đó ba người đi qua cầu đá, hướng về phía dũng đạo.

Trên đường đi còn thấy không ít bảo vật bị bỏ lại, chắc là những huynh đệ khuân vác bảo vật khi núi rung chuyển đã không kịp mang đi.

"Tiếc cho đám gốm sứ thời Nguyên này, đã vỡ nát tan tành cả rồi." Trần Ngọc Lâu nhặt một mảnh gốm dưới đất, đau lòng nói.

Dẫu đau lòng nhưng Trần Ngọc Lâu cũng biết nặng nhẹ, lúc chạy mạng thì còn quản gì được đám bảo bối này.

Trần Ngọc Lâu cẩn thận gom những mảnh vỡ gốm sứ này lại một chỗ, nếu có thể ra ngoài sẽ tìm đại sư phục nguyên, chỉ là giá trị không bằng một phần vạn ban đầu.

Ba người vừa đi vừa nghỉ, đến cửa dũng đạo thì phát hiện bên trong nhiều nơi đã sụp lún.

Chẳng còn cách nào khác, đành phải khai quật lần nữa, lại vài canh giờ trôi qua, ba người mới ra khỏi dũng đạo.

Đến được trong hang động, chính tại nơi này mọi người đã đặt bẫy đối phó Lục Dực Ngô Công, chỉ là nó đã ranh mãnh chạy thoát.

Đi đến đây, ba người không thấy thi thể nào, không khỏi thấy may mắn, biết rằng đại bộ đội lúc đó chắc hẳn đã thoát ra ngoài hết.

Ba người lại tìm thấy cửa đạo động lúc trước, phát hiện đạo động đã bị đất đá vùi lấp.

"Tầng đá ở đây rất dày, dựa theo thời gian chúng ta đào vào lúc trước, nếu ba người hợp lực đào, ước chừng cũng phải mất một ngày một đêm." Trần Ngọc Lâu ước tính.

Trần Ngọc Lâu nhìn Tiểu Thần Phong trong tay, có chút xót xa.

Suốt quãng đường này họ không có công cụ khai quật nên đành dùng Tiểu Thần Phong để đào đất.

Tiểu Thần Phong tuy sắc bén nhưng va chạm với đá cứng vẫn không tránh khỏi hư tổn.

Hiện tại trên sống dao đã có không ít vết sứt mẻ, xem chừng món bảo bối này đã hỏng rồi.

Trần Ngọc Lâu thở dài với Tiểu Thần Phong: "Nếu không có ngươi, chúng ta cũng không ra được, dùng ngươi cứu mạng ba huynh đệ ta cũng coi như xứng đáng!" Ba người nhặt được không ít đồ ăn trên đường, chuẩn bị ăn chút gì đó bổ sung thể lực rồi mới hành động.

Diệp Bạch lại mở hệ thống ra, thông qua bản đồ phát hiện lớp núi ở đây cách bên ngoài chỉ khoảng mười mấy mét.

Cần biết rằng vật thể rắn dẫn âm rất tốt.

Nếu ở bên này phát ra tiếng gõ, bên kia có người canh giữ thì có lẽ sẽ nghe thấy động tĩnh.

Diệp Bạch nói ra suy nghĩ của mình, lập tức nhận được sự tán thành của hai người.

Chá Cô Tiếu tìm một khối đá phẳng, gõ mạnh vào bức tường mà

Diệp Bạch chỉ định.

"Bành!

Bành!" Tiếng gõ rất có quy luật.

Ở bên kia, vài người của Tá Lĩnh và Bạch gia đang cố gắng đào lại đạo động.

"Ơ?

Các người có nghe thấy tiếng gì không?" "Làm gì có tiếng gì?" Người này áp tai vào tường đá lắng nghe kỹ càng.

"Không đúng, quả thực có tiếng động, lại còn từng đợt một!

Hình như truyền đến từ phía hang động!" "Chẳng lẽ có huynh đệ lúc đó không kịp chạy ra, bị kẹt trong hang?" "Chắc không phải huynh đệ Tá Lĩnh ta đâu, người của chúng ta đều đã thoát ra cả rồi, không thiếu một ai." "Cũng không phải người của Bạch gia chúng tôi, số lượng người cũng đủ." Người của hai nhà ngơ ngác nhìn nhau, không phải người Tá Lĩnh cũng không phải người Bạch gia, chẳng lẽ là ma?

Có huynh đệ Tá Lĩnh không chắc chắn nói: "Liệu có phải là Tổng bả đầu bọn họ không?" Người trả lời lắc đầu: "Chắc không phải đâu, Tổng bả đầu bọn họ bị vùi ở phía bên kia Bình Sơn mà, sao lại ở hang động này được, vả lại Hồng cô nương đang dẫn đại bộ đội khai quật bên đó rồi." Mấy người không có ý kiến gì hay, bèn cử một người đi báo cho Hồng Cô, nhưng tuyệt nhiên không ai nghĩ đến việc dùng đá gõ vào tường để đáp lại người đối diện.

Trong hang động phía bên kia, ba người luân phiên gõ hồi lâu, thấy mãi không có phản ứng, không khỏi có chút nản chí.

Trần Ngọc Lâu lầm bầm: "Nếu có Hồng Cô ở đây, chắc chắn sẽ phái thêm người đào thông đạo động này, bên ngoài không thể không để lại người nào được, chẳng lẽ Hồng Cô xảy ra chuyện, không thoát

ra được từ đỉnh núi?" Nghe tin Hồng Cô có thể gặp chuyện, Chá Cô Tiếu rùng mình, nghĩ kỹ lại càng thấy Hồng Cô có thể đã gặp nạn.

Hắn giật phắt Tiểu Thần Phong từ tay Trần Ngọc Lâu, nhắm thẳng bức tường mà đục.

Thấy Chá Cô Tiếu nôn nóng như vậy, Trần Ngọc Lâu nói: "Nhị đệ, đệ không đợi thêm chút nữa sao, biết đâu người bên ngoài đã nghe thấy và đang tìm cách cứu chúng ta rồi." "Dù sao cũng không có việc gì, ngồi không cũng vậy thôi, đợi người cứu không bằng tự cứu mình." Nói xong, Chá Cô Tiếu một mình hì hục làm.

Diệp Bạch nháy mắt với Trần Ngọc Lâu rồi ghé tai nói nhỏ vài câu, Trần Ngọc Lâu lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra Chá Cô Tiếu lo lắng như vậy.

Trần Ngọc Lâu không ngờ một câu nói vô tâm của mình lại khiến Chá Cô Tiếu lo lắng đến thế.

Xem ra Hồng Cô đã gặp được người thực sự quan tâm đến mình rồi, Trần Ngọc Lâu thầm cười trong bụng, nghĩ bụng sau khi ra ngoài nhất định phải tác hợp cho hai người.

Phía bên kia, Hồng Cô và Tứ Quý Thanh đang dẫn một toán người rầm rộ kéo tới.

Trần Ngọc Lâu ba người bị vùi trong lòng núi, Hồng Cô nóng lòng như lửa đốt, liên tục sắp xếp nhân thủ không ngừng nghỉ khai quật.

Nghe thuộc hạ nói trong hang động có người cầu cứu, Hồng Cô cũng không mấy để tâm.

Mãi đến khi Tứ Quý Thanh nói với bản lĩnh của ba người Trần Ngọc Lâu, việc đào thông từ đầu này sang đầu kia Bình Sơn cũng không phải chuyện khó.

Sau đó Hồng Cô mới sực nhớ ra nhân số của Tá Lĩnh và Bạch gia

đều không thiếu, người cầu cứu rất có thể là nhóm Trần Ngọc Lâu, lúc này mới vội vã chạy đến.

Trong hang động, ba người luân phiên ra trận, ròng rã một canh giờ mới đào được một hố sâu nửa mét, hoàn toàn không giống như tưởng tượng ban đầu.

Chương 38

"Lớp đất này cứng quá, nếu có công cụ thuận tay thì dễ đào hơn, đằng này chúng ta chỉ có mỗi con dao găm." Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu mệt lả nằm nghỉ trên đá.

Diệp Bạch cũng dừng tay, thở hồng hộc.

Nhìn Tiểu Thần Phong trong tay, lưỡi dao đã bắt đầu cong vênh, trên đó còn nhiều vết sứt, hoàn toàn không còn dáng dấp của thần binh nữa.

Chắc chắn sau khi ra ngoài phải rèn lại con dao này mới được.

Ngay khi ba người định nghỉ một lát rồi đào tiếp, Trần Ngọc Lâu đột nhiên nghe thấy tiếng động quen thuộc, dày đặc như vô tận.

"Không xong, có biến!" Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu cũng là những người cảnh giác, tuy mệt mỏi nhưng lập tức đứng bật dậy cùng Trần Ngọc Lâu, nhìn quanh tứ phía.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, từ các khe hở ngóc ngách trong hang động chui ra vô số rết độc.

Nhìn bầy rết đông nghịt không thấy điểm dừng, Trần Ngọc Lâu không nhịn được thốt lên: "Mẹ kiếp, đám rết này chẳng phải đã bị chúng ta tiêu diệt quá nửa rồi sao, sao vẫn còn nhiều thế này?" Nhìn bầy rết độc lại ùa tới, Diệp Bạch cũng thấy hãi hùng, hình ảnh thê thảm của người cuối cùng chết dưới miệng rết độc dường như vẫn còn vẹn nguyên trong trí nhớ, chỉ là không biết huyết mạch trường sinh của mình có tác dụng khắc chế đám rết này không.

Tôi nhớ trong nguyên tác, máu Kỳ Lân của Tiểu Ca có thể đuổi bách trùng, vậy thì máu Bạch Hổ của tôi cũng không lý nào lại không

được.

Bầy rết độc bao vây ba người nhưng nhất thời chưa vội tấn công.

Tiếp đó, một bóng đen khổng lồ bò ra từ dũng đạo, chính là Lục Dực Ngô Công đã biến mất bấy lâu.

Chỉ thấy trên lưng con rết có một bóng người ngồi đó, tóc tai rũ rượi, nhìn dáng vóc dường như là một phụ nữ.

"Không biết các hạ là ai?" Trần Ngọc Lâu hét lớn.

"Nội đan của Thi Vương có phải đang ở trên người các ngươi?" Giọng nói hùng hồn có lực, là giọng nam, không giống phát ra từ người phụ nữ này.

Ba người nhìn nhau, tuy không biết ý đồ của người phụ nữ này nhưng rõ ràng là vì Kim Đan của Thi Vương mà tới.

"Đúng là ở chỗ chúng tôi, nếu các hạ muốn, chỉ cần thả chúng tôi đi..." Trần Ngọc Lâu chưa kịp nói hết câu đã thấy người phụ nữ vỗ vào lưng rết, ngay sau đó Lục Dực Ngô Công rít lên một tiếng, bầy rết lập tức ùa lên.

Ba người cũng không ngờ nữ tử này lại quyết đoán đến vậy.

Trong lúc hoảng loạn, chỉ thấy Diệp Bạch giơ cao Kim Đan của Thi Vương, hét lớn: "Khoan đã!

Chúng tôi mà chết thì bà cũng đừng hòng có được nội đan này!" Dường như lời đe dọa có tác dụng, dưới sự điều khiển của người phụ nữ, bầy rết dừng lại.

Người phụ nữ lại nói: "Đưa nội đan cho ta, có thể để ba người các ngươi được toàn thây!" Trần Ngọc Lâu chưa kịp lên tiếng, Diệp Bạch đã bật cười giận dữ: "Đại tỷ, làm ăn không ai làm như bà cả, nếu thực sự không chừa cho chúng tôi đường sống thì bây giờ tôi sẽ

bóp nát nội đan này ngay!" Trong lúc nói chuyện, Diệp Bạch bí mật rạch lòng bàn tay, hắt máu ra xung quanh.

Thấy bầy rết lùi lại, chứng tỏ máu của mình có tác dụng, Diệp Bạch thầm thở phào.

Tiểu xảo của Diệp Bạch tự nhiên không giấu được Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu, thấy máu của Diệp Bạch không chỉ phá được thi sát mà giờ còn đuổi được rết, hai người kinh ngạc nhưng cũng nhanh tay nhận lấy máu từ tay Diệp Bạch bôi lên người.

Ánh sáng trong hang rất tối, người phụ nữ ở xa không nhìn rõ động tác nhỏ của ba người.

Nghe giọng điệu Diệp Bạch dường như thật sự có ý định bóp nát nội đan, nữ tử khựng lại: "Nội đan của Thi Vương ngàn năm tuy hiếm nhưng không phải không tìm được, hơn nữa các ngươi đã gây ra quá nhiều sát nghiệp ở Bình Sơn này, cần phải dùng mạng để đền đáp." Trần Ngọc Lâu muốn kéo dài thời gian nên bước ra nói: "Ái chà, cô nương nói thế là sai rồi, Bình Sơn này từ xưa âm khí độc chướng thịnh hành, sinh ra toàn là yêu mị độc vật, chúng ta đây là đang thay trời hành đạo, sao lại gọi là sát nghiệp." Chỉ nghe nữ tử cười lạnh, không còn chút kiên nhẫn nào: "Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu quả nhiên khéo mồm khéo miệng, hôm nay hãy để đám yêu mị độc vật này tiễn các ngươi một đoạn!" Diệp Bạch cũng nhận ra rồi, người phụ nữ này tuy muốn Kim Đan Thi Vương nhưng càng muốn lấy mạng ba người họ hơn.

Dưới sự điều khiển của nữ tử, bầy rết lại tấn công.

Chỉ có điều lần này ngửi thấy mùi máu, bầy rết có chút hoảng loạn, nhất thời không dám lại gần ba người.

Trong ba người, Chá Cô Tiếu mình đầy máu lao về phía Lục Dực Ngô Công, đạo lý bắt giặc phải bắt vua hắn vẫn hiểu rõ.

Còn Diệp Bạch tự thấy võ lực thấp kém, có lao lên chắc cũng chỉ gây thêm rắc rối nên ở lại bên cạnh Trần Ngọc Lâu.

"Tiểu Bạch, ta một mình được rồi, đệ đi giúp Nhị ca đi." "Không, Đại ca, chân cẳng huynh không tiện, đệ vẫn nên ở lại chăm sóc huynh.

Vả lại sau gáy huynh còn một mảng chưa bôi máu, rết mà cắn trúng thì không hay đâu." Thấy Diệp Bạch mặt dày đòi ở lại bên mình, Trần Ngọc Lâu dở khóc dở cười.

Tiếp xúc lâu như vậy, Trần Ngọc Lâu cũng biết tính nết Diệp Bạch, cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội quá sợ chết.

Vị tiểu lão đệ này, xem ra sau này phải dẫn đi đổ đấu nhiều hơn để luyện gan.

Tuy nhiên, may mà cục diện hiện tại không khiến Trần Ngọc Lâu quá lo lắng.

Phía xa, Chá Cô Tiếu đã xuyên qua bầy rết dày đặc, đối mặt trực diện với Lục Dực Ngô Công.

Thấy kẻ thù đã làm hỏng mắt mình, Lục Dực Ngô Công nổi tính hung dữ, thân hình dài mười mét uốn cong, đôi càng lớn quơ múa kín kẽ.

Trong tay Chá Cô Tiếu tuy chỉ có một con dao Tiểu Thần Phong đã cong nhưng hắn cũng đã nổi sát tâm với con rết này.

Trong mơ chính nó đã giết Lão Dương Nhân, để đề phòng vạn nhất, con rết này phải chết.

"Xoẹt!" Tiểu Thần Phong đâm vào lớp giáp đen của Lục Dực Ngô Công, bắn ra một trận lửa điện!

Tận dụng quán tính, Chá Cô Tiếu lăng không nhảy vọt lên, định cưỡi lên đầu con rết.

Tuy nhiên, Lục Dực Ngô Công đã nếm mùi đau khổ lúc trước nên lần này khôn ngoan hơn nhiều.

Đám chân rết nhanh chóng vặn vẹo, lực eo tích tụ bấy lâu thuận thế phát ra, như một chiếc lò xo bật mạnh về phía Chá Cô Tiếu, định nuốt chửng hắn.

Thấy Lục Dực Ngô Công hung hãn lao tới, Chá Cô Tiếu sắc mặt không đổi, lộn một vòng trên không mượn lực rồi tung ra chiêu Khôi Tinh Thích Đấu.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Chá Cô Tiếu lộn mấy vòng trên không mới đáp đất, chỉ cảm thấy chân đau thấu xương.

Còn Lục Dực Ngô Công đối diện lùi lại vài bước nhưng trông có vẻ không hề hấn gì, sau tiếng rít chói tai vẫn đầy hung tính.

"Đối phó với loại hung vật này không thể cậy vào man lực, xem ra chỉ có thể đợi Lục Dực Ngô Công lộ vẻ mệt mỏi, nắm lấy nhược điểm của nó mà tung đòn quyết định!" Trong lòng đã có tính toán, Chá Cô Tiếu lùi bước nhỏ, định dùng những cột đá trong hang để cầm chân con rết.

Người phụ nữ tóc dài ẩn mình trong bóng tối thấy trong thời gian ngắn không thể giải quyết được ba người, biết cứ dây dưa tiếp cũng vô ích.

Liền đặt ngón út lên miệng, phát ra những tiếng vo ve như tiếng rết kêu, trông rất giống khẩu kỹ của Bàn Sơn.

Lục Dực Ngô Công nghe thấy âm thanh liền không dây dưa với Chá Cô Tiếu nữa, quay đầu rút lui.

Trần Ngọc Lâu lớn tiếng nhắc nhở: "Người phụ nữ kia định chạy kìa." Chá Cô Tiếu phi thân nhảy vọt, dùng Tiểu Thần Phong cắm vào

kẽ hở sau lưng rết, cố sống cố chết giữ con rết đang muốn bỏ chạy lại.

Một người một rết quấn lấy nhau.

Thấy người phụ nữ chạy vào dũng đạo, Diệp Bạch cũng biết không thể thả hổ về rừng, lập tức một mình đuổi theo.

Với sát tính của người phụ nữ này đối với ba người họ, nếu để chạy thoát thì e là hậu họa khôn lường, lúc nào cũng phải sống trong lo âu.

Trong dũng đạo mờ tối, sợ bị ám toán nên Diệp Bạch không dám đuổi quá gắt, chỉ bám theo phía sau.

"Bà chạy không thoát đâu!" Diệp Bạch hét lớn.

Người phụ nữ tóc dài không đáp, thân hình uyển chuyển xuyên thoi trong dũng đạo.

Chương 39

“Người Quán Sơn đều nhát gan như vậy sao?

Chỉ biết đâm lén sau lưng.” Diệp Bạch thử kích tướng.

Nghe câu này, người phụ nữ tóc dài cuối cùng cũng dừng lại, thấy chỉ có một mình Diệp Bạch đuổi tới liền cười lạnh: “Đám người thuộc tứ phái đạo mộ các ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì, toàn là lũ tiểu nhân vô lương.” Trong lúc nói chuyện, Diệp Bạch cũng nhìn rõ diện mạo người phụ nữ, khuôn mặt thanh tú, tuy mặc đồ trắng nhưng tóc tai rũ rượi như nữ quỷ đòi mạng trong mộ.

Diệp Bạch cũng lười phí lời, mắng thẳng: “Nhìn bộ dạng bà cũng đến tuổi lấy chồng rồi, sao không ở nhà nuôi con mà lại đến Bình Sơn này hại người.” Câu này của Diệp Bạch không thể không độc địa, đâm trúng tim đen người phụ nữ, chỉ thấy cô ta đại nộ: “Ngươi tìm chết!” Trong chớp mắt, bóng dáng người phụ nữ đã đến gần, một cước tung ra.

Nhìn thân thủ này, dường như không dưới Chá Cô Tiếu.

Diệp Bạch không kịp phản ứng, dùng hai tay hộ thân, trực tiếp bị đá bay vào vách đá, ngã mạnh xuống đất.

Mẹ kiếp, sơ hở rồi.

Diệp Bạch ôm bụng, cảm giác như dịch vị cũng bị đá văng ra.

Tôi cậy mình có huyết mạch trường sinh nên mới hùng hổ đuổi theo, không ngờ lại quá tự tin.

Võ lực của người phụ nữ này thật không thể coi thường!

Nghĩ đến việc Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đều đang ở trong hang không kịp chi viện, lần này thực sự phải dựa vào chính mình.

Diệp Bạch nhanh chóng trấn tĩnh, biết mình tuy có sức mạnh nhưng kinh nghiệm chiến đấu quá ít, đối phó với loại phụ nữ thân thủ mẫn tiệp này phải dùng kỳ chiêu, và phải một chiêu thắng luôn!

Thấy người phụ nữ lại tấn công, Diệp Bạch một tay hộ chỗ hiểm, một tay chộp về phía dưới bụng người phụ nữ.

Tung chiêu đồng thời không quên hét lên một câu: "Liêu Âm Chưởng!" Người phụ nữ dường như cũng chưa từng thấy chiêu thức bỉ ổi như vậy, định đổi chiêu thì thấy Diệp Bạch đổi tay thành chân, đá nhanh vào bụng cô ta.

Cô ta chỉ cảm thấy một trận đau nhói, bay xa hơn hai mét.

"Tên dâm tặc khốn kiếp..." Lời chửi rủa kèm theo máu phun ra, nữ tử ngã quỵ xuống đất, hôn mê yếu ớt.

Cảnh tượng tuy máu me nhưng Diệp Bạch không hề có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc.

Tôi sải bước tiến lên định bồi thêm một cước thì thấy người phụ nữ bật dậy từ mặt đất, một bàn tay trắng bệch chộp về phía bụng tôi.

Cái này học nhanh thế không biết!

Diệp Bạch kinh hãi, vội đưa một tay hộ chỗ hiểm, chỉ thấy bạch y nữ tử thuận thế dán chặt vào người tôi, tay kia bóp nghẹt cổ tôi.

Hai chân cũng kẹp chặt eo tôi, khóa chết Diệp Bạch.

Diệp Bạch đỏ mặt tía tai, cảm thấy sức tay của nữ tử không hề nhỏ, nhất thời không thở nổi.

Tuy nhiên tay kia lại không dùng được lực, trong lúc hoảng loạn lại nắm trúng một thứ không thể miêu tả.

Diệp Bạch kiếp trước cũng coi như xem phim nhiều, lập tức biết đó là vật gì, không kịp cảm nhận xúc cảm, lập tức dốc toàn lực.

“A!!” Một tiếng kêu xé lòng vang vọng địa cung.

Trần Ngọc Lâu cũng bị âm thanh này làm chấn động, vội nói: “Nhị đệ, nghe tiếng này, người phụ nữ kia chắc sắp bị Tam đệ đánh chết rồi!” Trước đó Diệp Bạch một mình đuổi vào dũng đạo, hai người cũng khá lo lắng.

Lúc này nghe tiếng thảm thiết của người phụ nữ, hai người cuối cùng cũng yên tâm, xem ra là Tam đệ nhà mình chiếm ưu thế.

Duy chỉ có điều tiếng kêu thảm này nghe có vẻ hơi kỳ lạ.

Phía bên kia, trong dũng đạo.

“Buông tay!” Bạch y nữ tử mặt mày hổ thẹn.

“Bà buông trước đi!” Diệp Bạch mặt đầy đau đớn, sức tay của người phụ nữ này quá lớn, tôi sắp không chịu nổi rồi.

“Ta nhất định sẽ giết ngươi!” Bạch y nữ tử nghiến răng, trừng trừng nhìn Diệp Bạch, dường như muốn khắc sâu dung mạo tôi vào tâm trí.

“Mong có người nhớ đến tôi còn chẳng được, chỉ sợ hôm nay bà không ra khỏi Bình Sơn này thôi!” Lời độc địa ai chẳng biết nói, Diệp Bạch cũng buông lời đe dọa.

Đột nhiên, một bóng đen lao về phía Diệp Bạch, lực xung kích cực lớn khiến hai người tách ra.

Diệp Bạch bò dậy từ mặt đất, phát hiện bóng đen đó chính là Lục Dực Ngô Công.

Chỉ là dáng vẻ con rết này cực thảm, đôi càng trước gãy mất một chiếc, vảy trên lưng cũng bị rách nhiều chỗ, máu xanh chảy ròng ròng.

Nhưng chân rết lại dính không ít máu tươi màu kim hồng.

Máu kim hồng?

Diệp Bạch lập tức nhận ra e là Chá Cô Tiếu gặp chuyện.

“Hôm nay thả cho bà một con đường sống, coi như bà may mắn!” Lại để lại một câu đe dọa, Diệp Bạch trực tiếp chuồn lẹ.

“Tên tiểu dâm tặc!

Ta cũng sẽ không tha cho ngươi đâu!” Thấy Lục Dực Ngô Công thương thế trầm trọng, bạch y nữ tử cũng không còn tâm trí tranh đấu tiếp, để lại câu đó rồi cưỡi rết chui vào khe núi sâu không thấy đáy.

Ra khỏi dũng đạo, thấy Trần Ngọc Lâu đang băng bó vết thương cho Chá Cô Tiếu.

Một vết thương dài ba thước xuyên qua tâm phế, nhìn mà phát khiếp.

Nếu là người bình thường thì đã sớm không trụ nổi, nhưng Chá Cô Tiếu thần sắc tự nhiên, thấy Diệp Bạch còn nở một nụ cười.

“Con Lục Dực Ngô Công kia chạy vào dũng đạo, Tiểu Bạch đệ không sao chứ?” “Đệ không sao, Nhị ca huynh bị làm sao thế này?” Thấy Chá Cô Tiếu sắc mặt trắng bệch, Diệp Bạch lo lắng hỏi.

“Nghe tiếng người phụ nữ kia kêu, Lục Dực Ngô Công muốn đi, ta lại nhất quyết không để nó thoát, muốn liều mạng với nó, không ngờ con quái vật này mạng cứng hơn ta nhiều, vẫn để nó chạy thoát.” Chá Cô Tiếu nén đau cười nói.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh nhịn không được mắng: “Dùng thân xác phàm trần đi chọi cứng với vuốt quái vật, ta thấy vị Nhị ca này của đệ không muốn sống nữa rồi!” Trong lúc nói, máu từ vết thương của Chá Cô Tiếu không ngừng chảy ra.

Máu kim hồng thấm qua lớp vải băng bó, không ngừng nhỏ xuống đất.

Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch thử đủ mọi cách, mồ hôi đầm đìa, ngay cả máu của Diệp Bạch cũng đã uống mấy ngụm nhưng đều không hiệu quả.

Không có thuốc cầm máu, Chá Cô Tiếu e là sẽ mất máu mà chết.

Thấy vẻ mặt lo lắng của hai người, lòng Chá Cô Tiếu thoáng hiện một tia ấm áp, hai vị huynh đệ này dường như không kết bái uổng công.

"Đạo động này nhất thời không thể đào thông, ta ước chừng mình không trụ nổi nữa, không ngờ ba huynh đệ ta vừa kết bái đã phải âm dương cách biệt." Chá Cô Tiếu cười nói, cũng tự biết tình trạng của mình.

"Đệ đang nói nhảm gì thế, không có đạo động nào mà Trần Ngọc Lâu ta không đào thông được, Lão Nhị, đệ cố gắng thêm chút nữa, ta nhất định sẽ đào một cái lỗ cho đệ!" Trần Ngọc Lâu tức giận, mắng nhiếc om sòm.

Hắn cà nhắc bò dậy từ mặt đất, nhặt Tiểu Thần Phong lên rồi lao về phía cửa đạo động mà đào.

Diệp Bạch cũng biết lúc này không thể chậm trễ, nếu có thể sớm mở đạo động, Chá Cô Tiếu có lẽ còn hy vọng.

Chương 40

Cốt truyện này đã bị tôi làm đảo lộn tùng phèo, nếu ngay cả Chá Cô Tiếu cũng bỏ mạng ở Bình Sơn, tôi cũng không biết nỗ lực bấy lâu của mình còn ý nghĩa gì.

"Nhị ca, huynh nghỉ ngơi đi, đệ đi giúp một tay!" Diệp Bạch vừa định đứng dậy liền bị Chá Cô Tiếu kéo lại.

"Khoan đã, Tiểu Bạch, ta có vài lời muốn nói với đệ." Nhìn ánh mắt khó hiểu của Diệp Bạch, Chá Cô Tiếu từ tốn nói: "Tiểu Bạch, không giấu gì đệ, trước đó ta có một giấc ác mộng, mơ thấy ta cùng sư đệ sư muội đến Bình Sơn đạo mộ, sư đệ bị Lục Dực Ngô Công giết, sư muội cũng chết, sau cùng chỉ còn mình ta sống sót." Diệp Bạch cau mày, Chá Cô Tiếu mơ thấy cốt truyện nguyên tác sao?

"Ta vừa thấy Lục Dực Ngô Công là nghĩ ngay đến cảnh Lão Dương Nhân bị giết, ta sợ giấc mơ sẽ thành hiện thực nên mới nóng lòng muốn giết nó, nhưng giờ e là phải chết dưới tay con quái vật này rồi." Chá Cô Tiếu tự giễu một tiếng.

"Nhị ca, huynh yên tâm, đệ nhất định sẽ trừ khử con rết đó." Diệp Bạch hứa hẹn.

"Không cần đâu, Lục Dực Ngô Công sau trận này cũng đã nguyên khí đại thương, chắc phải nhiều năm nữa mới ra hại người được, nhưng hậu nhân Quán Sơn kia đệ và Đại ca phải cẩn thận, mạch Quán Sơn tinh thông tà pháp vu sư, đừng để mắc bẫy bọn họ." Lúc này Chá Cô Tiếu như đang trăn trối, khựng lại một lát rồi nói tiếp: "Bàn Sơn đã mấy ngàn năm tìm kiếm Mộc Trần Châu, lâu như vậy ta cũng chỉ từ chỗ đệ mới có manh mối.

Hơn nữa đệ sẽ không nói dối, nơi đó chắc chắn là chốn hiểm nguy

không nghi ngờ gì, sau khi ta chết xin đệ cũng đừng cho Lão Dương Nhân và Hoa Linh biết tung tích Mộc Trần Châu, sứ mệnh Bàn Sơn cứ kết thúc ở đời ta đi." Chá Cô Tiếu lại lầm bầm: "Mẹ, sứ mệnh Bàn Sơn hài nhi e là không hoàn thành được rồi." Nói xong những lời này, sức lực Chá Cô Tiếu ngày càng yếu, nhịn không được muốn nhắm mắt, nhưng trong não hải thoáng qua một bóng hình màu đỏ, gồng mình nói: "Tiểu Bạch, ta còn một việc muốn thác phó cho đệ và Đại ca, giúp ta chăm sóc Hồng Cô, ta có lỗi với nàng." Nghe thấy lời này, Diệp Bạch thấy bóng người phía sau Chá Cô Tiếu, cười nói: "Nhị ca, xem ra câu này huynh phải tự nói với Hồng Cô rồi." Không biết từ lúc nào, Hồng Cô đã xuất hiện phía sau Chá Cô Tiếu, chỉ thấy nàng lệ nhòa như mưa, mặt đầy xót xa.

"Chá Cô Tiếu, huynh không được chết!" Đêm đen buông xuống, Diệp Bạch tỉnh lại từ trong cơn mê, phát hiện mình đang nằm trong một căn lều, bên cạnh hai giường là Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

"Tiểu Bạch ca, anh tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?" Hoa Linh đang ngủ gật bên giường Chá Cô Tiếu nghe thấy động tĩnh liền vội chạy lại hỏi.

"Tôi không sao, chỉ thấy đầu hơi choáng." "Anh lúc trước ở trong hang mất máu quá nhiều nên ngất đi, em tuy đã cho anh uống nhiều thuốc bổ máu nhưng thuốc cần thời gian phát huy, ngủ thêm một đêm, sáng mai chắc sẽ ổn thôi." Diệp Bạch gật đầu: "Nhị ca của tôi, sư huynh của em tình hình sao rồi?" Hoa Linh nhìn sang giường Chá Cô Tiếu: "Sư huynh cũng mất máu nhiều, vết thương ngoài da quá nặng, nhưng may mà thể chất sư huynh tốt, cộng thêm chúng em cứu chữa kịp thời, cần tĩnh dưỡng một thời gian là ổn." Diệp Bạch lại nhìn sang Trần Ngọc Lâu, định hỏi thì nghe Hoa Linh nói: "Trần tổng bả đầu bị gãy xương đùi phải, e là phải nghỉ ngơi vài tháng để dưỡng xương, còn hiện tại sao vẫn chưa tỉnh em cũng không rõ, chắc là do quá mệt

mỏi thôi.” “Vậy thì tốt.” Cả hai đều không sao, Diệp Bạch cũng thở phào.

Hoa Linh nhớ ra điều gì đó, lấy một phong thư từ trong túi ra.

“Đúng rồi Tiểu Bạch ca, người của Bạch gia tên Ngô Quảng Nguyên trước khi đi có để lại cho anh một phong thư.” “Thư?

Thế người Bạch gia đâu?” “Sau khi cứu được các anh ra, người Bạch gia đã rút đi rồi, dường như có việc gấp gì đó, đi khá vội vàng.” Nhận lấy phong thư, thấy trên mặt viết: Diệp lão đệ thân khải.

“Ngô thúc này cứ hay thích giả làm người có học, không biết ở nơi rừng rú này kiếm đâu ra giấy bút nữa.” Diệp Bạch mắng yêu một câu rồi bóc thư.

Hoa Linh rướn cổ, vẻ mặt tò mò về nội dung bức thư nhưng lại nhớ đến lời sư huynh dạy bảo, biết hành vi này không lịch sự nên lủi thủi rụt lại.

Nội dung thư không nhiều, chỉ vài trăm chữ, đa phần Ngô Quảng Nguyên bày tỏ lòng ơn cứu mạng của Diệp Bạch, sẽ báo đáp thế nào, cũng nói sẽ đến Tá Lĩnh bái phỏng, nhờ Diệp Bạch giới thiệu với Trần tổng bả đầu.

“Đúng là cáo già!” Diệp Bạch nhịn không được lắc đầu, Ngô Quảng Nguyên này không hổ là kẻ lăn lộn từ giới thổ phu tử Trường Sa ra, rất giỏi kết giao quan hệ.

Tiếc là phong thư này không có lời nhắn của Ngô Tiểu Cẩu, Diệp Bạch lại mong chờ lời cậu ta để lại hơn.

Đâu biết Ngô Quảng Nguyên cũng muốn Ngô Tiểu Cẩu để lại vài lời, chỉ là Bạch gia rút lui quá vội, Ngô Quảng Nguyên cuống cuồng viết bức thư này giao cho Hoa Linh rồi tất tả đuổi theo đoàn người Bạch gia.

“Thư cho em đấy, muốn xem thì xem đi, xem xong nhớ đốt đi giúp anh.” Đưa thư cho Hoa Linh xong, Diệp Bạch sải bước ra khỏi lều, chuẩn bị đi hóng gió.

Bầu trời đêm lốm đốm sao, ánh bạc rải xuống.

Lều trại Tá Lĩnh đóng ở bình nguyên không xa Bình Sơn, Diệp Bạch nhìn về phía xa, phát hiện Bình Sơn không còn dáng vẻ cũ, nửa đoạn sụp đổ, nửa đoạn còn lại cũng nghiêng ngả, mất đi ý cảnh quỷ phủ thần công kia.

“Tiếc thay, thật là tiếc thay.” Diệp Bạch chắp tay sau lưng, thở dài một câu làm màu.

Chuyến đi Bình Sơn này coi như hạ màn, kho báu trong Bình Sơn đã bị tôi mở ra, Bàn Sơn và Tá Lĩnh cũng không xảy ra thảm trạng như nguyên tác, coi như công đức viên mãn.

Lúc này, một mùi thịt thơm phức từ bên cạnh bay tới.

Chỉ thấy Hồng Cô bưng một bát canh thịt đi tới.

“Bụng đói chưa?” Diệp Bạch gật đầu, thèm nhỏ dãi, giờ mới nhớ ra cả ngày chưa ăn gì.

“Ở lều phía trước, giờ đi chắc vẫn còn phần đấy.” Hồng Cô chỉ một hướng.

“Bát trên tay chị cho ai?” “Cho Nhị ca của đệ, huynh ấy thân thể yếu, cần bồi bổ.” Nói xong, Hồng Cô chui vào lều.

Diệp Bạch thở dài bất lực, thân thể yếu?

Không biết Đại ca bên trong nghe thấy câu này sẽ phản ứng thế nào, chắc huynh ấy cũng chưa ăn gì cả ngày.

Bước vào lều Hồng Cô chỉ, phát hiện ở đây có không ít huynh đệ Tá Lĩnh, ba năm người một nhóm quây quần dưới đất, húp canh thịt,

oẳn tù tì uống rượu, thật náo nhiệt.

Một nồi canh thịt mà cũng khiến người ta có cảm giác như đang dự hội tiệc rượu.

“Tiểu Tam gia!” “Tiểu Tam gia!” Thấy Diệp Bạch, không biết ai gọi một tiếng, mọi người lần lượt đứng dậy chào hỏi.

Diệp Bạch gật đầu, chắc là chuyện kết bái mọi người đã biết.

Bề ngoài ra vẻ đạo mạo, Diệp Bạch cũng khá đắm say trong cảm giác này.

“Tiểu Tam gia, ngài đến húp canh thịt phải không, hai bát này là Hồng Cô dặn để lại, ngài và Tổng bả đầu mỗi người một bát.” Diệp Bạch nhìn hai bát canh thịt lớn, tuy có mùi tanh nhẹ nhưng đã cho nhiều tiêu, gừng và gia vị, tỏa hương nồng đậm, khiến người ta không khỏi thèm thuồng.

“Khá lắm, đây là thịt gì thế?

Trông ngon đấy.” “Đây là Hồng Cô đặc ý nấu canh rắn, dùng thịt rắn.” Thịt rắn!

Diệp Bạch trợn to mắt, mới phát hiện ra dường như mình đã quên một số thứ.

Nhìn vào lồng rắn thấy ba con Nhị Thanh và Tiểu Hắc đang lười biếng, Diệp Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước khi leo Bình Sơn, Diệp Bạch giao ba con rắn này cho Hoa Linh nuôi dưỡng, giờ xem ra nuôi khá tốt.

Thấy chủ nhân ló đầu ra, Tiểu Hắc rít lên một tiếng coi như chào hỏi, Nhị Thanh lại ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng, nằm trong lồng giả chết.

Diệp Bạch thở dài, mình tuy nói được tiếng rắn nhưng gặp phải

loại rắn chỉ số thông minh thấp thì cũng chịu.

Có điều khiển được chúng không, ngoài xem tâm trạng chúng còn phải xem bên ngoài có nguy hiểm không.

Xem ra Nhị Thanh quả thực không có giá trị bồi dưỡng, Diệp Bạch nảy sinh ý định phóng sinh.

Tiểu Hắc thì đúng là cổ phiếu tiềm năng, không chỉ cảm nhận nhạy bén với nguy hiểm mà còn có thể làm được mấy việc khuất tất.

Cho Tiểu Hắc ăn riêng ít thịt khô, Diệp Bạch liền đi ngủ sớm.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bạch bị động tĩnh bên ngoài làm tỉnh giấc.

Quay đầu nhìn lại, Trần Ngọc Lâu bên cạnh đã biến mất, Chá Cô Tiếu vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Ra khỏi lều, phát hiện người của Tá Lĩnh đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường về.

Bình Sơn tuy sụp nhưng sau một đêm, chúng nhân Tá Lĩnh cũng đã đào được những bảo bối có thể đào ra, còn lại những bảo bối chôn sâu bên trong chỉ có thể từ từ xử lý.

"Tiểu Bạch, ngủ nghê thế nào?" Thấy Diệp Bạch ra, Trần Ngọc Lâu chống gậy tiến lại chào hỏi.

"Ngủ khá tốt, Đại ca, chân huynh không sao chứ?" Trên chân Trần Ngọc Lâu quấn tầng tầng lớp lớp băng gạc, không biết là tác phẩm của ai.

"Không có gì nghiêm trọng, ước chừng phải nghỉ ngơi vài tháng, giờ chuẩn bị khởi hành về rồi, đệ và Nhị đệ hay là về Vĩnh Châu với ta đi, đợi Nhị đệ dưỡng thương xong chúng ta lại bàn kế hoạch tìm Mộc Trần Châu." Trần Ngọc Lâu đề nghị.

“Không vấn đề gì, đệ sớm đã muốn mở mang tầm mắt về đại bản doanh Tá Lĩnh rồi.” Diệp Bạch cười nói.

Chương 41

Thấy Diệp Bạch đồng ý, Trần Ngọc Lâu cũng lộ nụ cười: "Yên tâm, sẽ không để đệ thất vọng đâu." Chẳng bao lâu sau, lại thấy Hoa Mã Quải dẫn một tiểu đội từ chân núi đi tới, dắt theo hàng chục xe ngựa.

Đối với việc vận chuyển bảo vật đào được từ Bình Sơn, chúng nhân Tá Lĩnh vô cùng kinh nghiệm, nếu là đồ gốm sứ dễ vỡ cần dùng rơm và tơ lụa bọc lại, đặt trong rương kích thước vừa vặn.

Nếu là đồ lớn tinh xảo cũng phải dùng da thú bọc kỹ, để một hai người chuyên môn canh chừng trên xe ngựa nâng đỡ, tránh va chạm hư hỏng.

Lần này đào được bảo bối quả thực không ít, chất đầy tám xe ngựa.

Diệp Bạch còn phát hiện một xe ngựa chuyên để các loại thảo dược hái từ đỉnh Bình Sơn, đây đều là những thứ tốt có niên đại vài trăm năm nhưng lại bị chất đống như cỏ dại.

Đợi mọi người thu dọn xong, mặt trời đã treo cao.

Đội nắng gắt, mọi người lên đường trở về.

Còn Chá Cô Tiếu vẫn hôn mê được hai người khiêng bằng cáng, vết thương trước ngực mới kết vảy nên không thể để nằm trên xe ngựa xóc nảy.

Đêm buông xuống, mọi người dựng trại, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Lúc này họ vừa đi qua nghĩa trang, cách Miêu trại còn một khoảng, để tránh sinh sự nên Trần Ngọc Lâu quyết định đi vòng qua Miêu trại,

hạ lệnh nghỉ ngơi một đêm tại đây.

Chá Cô Tiếu cũng đã tỉnh lại lúc ban ngày, được Hoa Linh và Hồng Cô luân phiên chăm sóc, khiến Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch nhìn mà phát thèm.

Mấy người ngồi quây quanh đống lửa tán gẫu, giờ đã an toàn ra khỏi Bình Sơn hiểm địa, tâm trạng thư thái nên chuyện cũng nhiều hơn trước.

Chỉ có Chá Cô Tiếu sắc mặt ngưng trọng, tuy có Hồng Cô bên cạnh nhưng vẫn ra vẻ tâm sự nặng nề.

Chờ mọi người tản đi, Chá Cô Tiếu liền bí mật gọi Diệp Bạch lại.

"Tiểu Bạch, ban đầu đệ hứa với ta khi Bình Sơn kết thúc sẽ nói ra tung tích Mộc Trần Châu, giờ thì..." Diệp Bạch cũng đoán được phần nào suy nghĩ của Chá Cô Tiếu, nếu ở bên Hồng Cô thì lời nguyền huyết mạch là vấn đề hắn buộc phải đối mặt.

Còn việc không hỏi trước mặt mọi người, xem ra là không muốn Lão Dương Nhân và Hoa Linh biết, định một mình đi tìm Mộc Trần Châu.

"Nhị ca, tung tích Mộc Trần Châu đệ sẽ không giấu huynh, nhưng chuyện này cần phải gọi cả Đại ca nữa." "Đại ca, huynh cũng ra đây đi." Nói xong, Diệp Bạch nhìn về phía góc tối của lều, thấy Trần Ngọc Lâu đang lúi húi ở đó nghe lén.

Bị bắt quả tang, Trần Ngọc Lâu cũng không thấy ngượng, ho hắng vài tiếng rồi nói: "Nhị đệ, Tam đệ đã nói nơi đó hiểm nguy gấp mấy lần Bình Sơn, ta thấy chuyện Mộc Trần Châu cần bàn bạc kỹ lưỡng, tuyệt đối không được nóng vội." "Tìm kiếm Mộc Trần Châu là sứ mệnh Bàn Sơn, ta dù thế nào cũng phải tìm được." Giọng Chá Cô Tiếu cứng rắn.

Thấy vẻ mặt cố chấp của Chá Cô Tiếu, lại nhớ đến việc hắn dùng thương đổi thương để đấu với Lục Dực Ngô Công ở Bình Sơn, Trần Ngọc Lâu không khỏi tức giận: "Ta cũng có bảo đệ không tìm đâu, lúc ba huynh đệ ta kết bái lời thề không phải nói suông, tám chữ 'đồng tâm đồng đức, hoạn nạn có nhau' ta nghĩ đệ chắc chưa quên.

Tìm kiếm Mộc Trần Châu không chỉ là chuyện của đệ, mà giờ đã là chuyện của chúng ta." "Đệ gạt chúng ta ra, lén hỏi Tam đệ về Mộc Trần Châu, có phải vẫn định một mình đi làm anh hùng không?

Ta nói cho đệ biết, nếu đệ thật sự có chuyện gì thì Hồng Cô và hai sư đệ sư muội của đệ chúng ta cũng không chăm sóc giúp đâu." Nói đến chỗ kích động, Trần Ngọc Lâu vứt luôn cây gậy trên tay.

Giọng Trần Ngọc Lâu khá nặng, Diệp Bạch liền hòa giải: "Nhị ca, Đại ca cũng là không muốn huynh gặp chuyện, huynh tuy mang sứ mệnh Bàn Sơn nhưng giờ không phải một mình nữa, có sư đệ sư muội và người huynh yêu, còn có cả đệ và Đại ca, sau này dù gặp nguy hiểm cũng đừng đem mạng ra liều, không đáng đâu!" Tiếng ba người nói chuyện không nhỏ, khiến không ít người nhìn sang dáo dác.

"Chúng ta về lều đi, đệ sẽ nói ra nơi có Mộc Trần Châu, rồi ba huynh đệ ta cùng tìm cách giải quyết." "Vẫn là Tam đệ biết nói chuyện, tìm Mộc Trần Châu không phải chuyện một sớm một chiều, ta nghĩ đệ chắc sẽ không tụt xích vào lúc quan trọng này chứ." Chá Cô Tiếu gật đầu, biết Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch thực lòng tốt với mình, nhưng hắn cũng vậy, không muốn vì sứ mệnh Bàn Sơn mà kéo hai vị huynh đệ này vào vòng nguy hiểm.

"Nhìn cái gì mà nhìn, còn không về ngủ đi." Thấy mọi người đứng xem, Trần Ngọc Lâu mắng một câu.

Mọi người giải tán ngay tức khắc.

Ba người vào trong lều, Diệp Bạch mới từ tốn kể về lai lịch và

nơi ở của Mộc Trần Châu.

“Theo đệ được biết, lai lịch Mộc Trần Châu vô cùng xa xưa, truyền thuyết là một món thần vật, ghi chép văn hiến sớm nhất là về vị vua thứ 32 của triều Thương là Vũ Đinh, người này vô tình phát hiện ra Mộc Trần Châu trong một đỉnh núi băng, nói chung cái tên Mộc Trần Châu là do Vũ Đinh đặt.” “Sau này viên châu này thất lạc đến tay Hán Vũ Đế, đệ tin rằng các huynh cũng đã nghe qua, nhưng đệ muốn nói là viên Mộc Trần Châu trong tay Hán Vũ Đế là giả.” “Giả sao?” Lời của Diệp Bạch khiến Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu kinh ngạc.

Chá Cô Tiếu lập tức liên tưởng: “Cổ tịch Bàn Sơn từng ghi lại, Mộc Trần Châu trong tay Hán Vũ Đế có được từ một tiểu quốc ở Vân Nam tên là Cổ Điền quốc, chẳng lẽ Điền Vương dâng lên là một viên châu giả!” Diệp Bạch gật đầu: “Đúng vậy, Mộc Trần Châu ban đầu ở Cổ Điền quốc, nhưng không phải trong tay Điền Vương mà ở trong tay em trai ông ta là Hiến Vương.

Hán Vũ Đế đòi Điền Vương dâng Mộc Trần Châu, Hiến Vương đương nhiên không đồng ý nên dẫn một bộ phận tộc nhân trốn vào rừng sâu, để tránh bị diệt quốc, Điền Vương đành tìm một viên châu giả dâng lên Hán Vũ Đế.” “Hóa ra bao lâu nay Bàn Sơn chúng ta tìm kiếm là đồ giả, hèn gì trải qua ngàn năm vẫn không tìm thấy Mộc Trần Châu thật, hóa ra sai từ gốc rễ.” Nghĩ đến việc Bàn Sơn bấy lâu nay làm công cốc, Chá Cô Tiếu không khỏi nản lòng.

Trần Ngọc Lâu định nói: 'Đến cả viên châu giả kia các người còn chẳng tìm thấy', nhưng nghĩ lại câu này quá xát muối nên tặc lưỡi không nói nữa.

“Khụ khụ, Tiểu Bạch, đệ nói cho Nhị đệ biết mộ Hiến Vương ở đâu đi, chúng ta nên đổ đấu thế nào cho phải.” “Nói thật, vị trí cụ thể

của mộ Hiến Vương đệ cũng không rõ, chỉ biết nó nằm gần một nơi gọi là núi Già Long, còn làm sao để xuống mộ thì đệ cũng chịu." Diệp Bạch cũng bất lực, trước khi xuyên không chỉ nghe nói phim Trùng Cốc Vân Nam sắp chiếu, tiếc là chưa kịp xem thì đã tới thế giới này.

Huống hồ Diệp Bạch cũng không phải fan nguyên tác, về tình tiết Trùng Cốc thực sự không rõ lắm.

Nói Trùng Cốc đó nguy hiểm, nhưng nguy hiểm chỗ nào thì cụ thể không nói ra được.

Trần Ngọc Lâu phẩy tay: "Có địa danh thì dễ tìm rồi, đợi về Vĩnh Châu ta sẽ phái vài huynh đệ đến địa giới Vân Nam dò hỏi, tin rằng sẽ sớm tìm được mộ Hiến Vương thôi, đến lúc đó đợi Nhị đệ dưỡng thương xong chúng ta sẽ cùng khám phá mộ Hiến Vương." Thấy Trần Ngọc Lâu dường như không mấy để tâm đến sự nguy hiểm của mộ Hiến Vương, Diệp Bạch nhịn không được nói: "Đại ca, Nhị ca, nếu tin đệ một lời thì hiện tại chưa thể xuống mộ Hiến Vương được." "Ồ?

Sao lại thế?" "Đệ đã nói nơi có Mộc Trần Châu vô cùng hiểm nguy không phải nói suông, thực ra tộc nhân của đệ từng thám hiểm ngôi mộ này." Bất đắc dĩ, Diệp Bạch đành phải dùng cái danh phận gia tộc thần bí để bịa chuyện.

Diệp Bạch nói tiếp: "Vị tộc nhân đó từ mộ Hiến Vương về không bao lâu thì chết, chỉ để lại một câu: 'Long vựng vô hình, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá'." Chá Cô Tiếu chau mày: "Tiểu Bạch, câu này có ý gì?" Diệp Bạch nhún vai: "Đệ cũng không biết." Chẳng lẽ lại bảo các huynh hãy sớm lấy vợ sinh con, để cháu gái các huynh đi tìm một người tên Hồ Bát Nhất và Vương Khải Tuyền, họ sẽ giúp cháu gái các huynh giải trừ lời nguyền truyền kiếp sao?

Nhớ lại đánh giá về mộ Hiến Vương trên diễn đàn kiếp trước, nếu không phải tổ ba người Hồ Bát Nhất có khí vận nhân vật chính thì họ cũng đã bỏ mạng trong mộ rồi.

Đủ biết ngôi mộ đó không phải sức người thường có thể xông vào.

Diệp Bạch không đồng ý việc ba người thám hiểm mộ Hiến Vương lúc này, không khí nhất thời có chút căng thẳng.

"Tiểu Bạch, đệ nghĩ lại xem, tộc nhân của đệ có để lại manh mối gì không." Trần Ngọc Lâu nháy mắt với Diệp Bạch, ý bảo đệ tìm lý do nào đó trấn an Nhị ca trước đi.

Diệp Bạch hiểu ý ngay, xoa cằm trầm ngâm một lát: "Để đệ nhớ xem...

à, quả thực là có!

Đệ nhớ trong tộc có ghi chép trên đời có ba mảnh Long Cốt Thiên Thư, mảnh Thiên Thư này liên quan mật thiết đến Mộc Trần Châu, có lẽ cũng liên quan đến bí mật mà Hiến Vương tìm kiếm." Chá Cô Tiếu vội hỏi: "Ta cũng từng nghe về Long Cốt Thiên Thư nhưng chưa bao giờ tìm thấy, trong tộc đệ có ghi lại vị trí của nó không?" Diệp Bạch cười gật đầu: "Quả thực có, theo đệ biết, ở Hắc Thủy Thành thời Tây Hạ cổ có một mảnh Long Cốt Thiên Thư." Trần Ngọc Lâu có chút thắc mắc: "Long Cốt Thiên Thư này là cái gì vậy?" Chá Cô Tiếu giải thích: "Long Cốt Thiên Thư là do vương tộc Tây Chu để lại, truyền thuyết ghi chép về công dụng, lai lịch cũng như tung tích của Mộc Trần Châu." "Vương tộc Tây Chu lợi hại vậy sao, tính được cả tung tích Mộc Trần Châu sau khi họ chết?" Trần Ngọc Lâu có chút không tin.

"Truyền thuyết nói Chu Văn Vương của vương tộc Tây Chu tinh thông Thập Lục Tự Thiên Quái, quẻ này được mệnh danh là tính

được hết khí cơ chí bảo trong thiên hạ." Diệp Bạch chêm vào một câu.

"Cứ cho là vậy đi, giờ chúng ta đều biết Mộc Trần Châu ở mộ Hiến Vương rồi, còn tìm Long Cốt Thiên Thư làm gì nữa?" Trần Ngọc Lâu nói mà không kịp nghĩ, thốt ra luôn.

Diệp Bạch nhịn không được lườm hắn một cái, vừa mới bảo tôi trấn an Nhị ca, giờ lại chạy ra phá đám.

Trần Ngọc Lâu cũng nhận ra mình lỡ lời, định sửa miệng thì nghe Chá Cô Tiếu nói: "Trong Long Cốt Thiên Thư có ghi chép cách dùng Mộc Trần Châu, tìm được nó chắc chắn sẽ biết cách dùng Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền của chúng ta." Trần Ngọc Lâu vội phụ họa: "Đúng đúng, xem ra Long Cốt Thiên Thư cũng nhất định phải tìm, đợi về Vĩnh Thuận rồi ta sẽ phái thêm một tiểu đội đi tìm Hắc Thủy Thành, sau khi tìm được Thiên Thư chúng ta mới đi mộ Hiến Vương, thấy sao?" Thấy Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu đều không có ý kiến gì, Trần Ngọc Lâu cũng thở phào, cái tiểu đội này thật khó dẫn dắt mà.

Chờ Chá Cô Tiếu đi rồi, Trần Ngọc Lâu mới nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Bạch, Hắc Thủy Thành đó thực sự có Long Cốt Thiên Thư không?

Nếu lừa Nhị ca của đệ thì sau này chúng ta phải nghĩ sẵn lời giải thích, thống nhất miệng lưỡi đấy." Diệp Bạch cười nói: "Yên tâm đi Đại ca, Long Cốt Thiên Thư ở Hắc Thủy Thành là có thật, hơn nữa trong đó không chỉ có Thiên Thư mà còn không ít bảo bối nữa." "Bảo bối là phụ thôi, chủ yếu là tìm được Thiên Thư.

Tính tình Nhị ca đệ thế nào đệ cũng biết, cứ canh cánh chuyện Mộc Trần Châu mãi, không tìm thấy viên châu đó thì gánh nặng trên vai Nhị ca sẽ không bao giờ hạ xuống được." Trần Ngọc Lâu thở dài.

Diệp Bạch cũng lắc đầu: "Tình hình của Nhị ca đệ cũng hiểu, nhưng mộ Hiến Vương hiện tại thực sự không thể vào được, nếu đi

thì e là ba huynh đệ ta đều bỏ mạng trong đó, người Tá Lĩnh dù có đông mấy cũng không đủ để lấp mạng đâu." Nghe Diệp Bạch nói vậy, Trần Ngọc Lâu cũng hít một hơi lạnh: "Nếu thực sự hiểm nguy như vậy thì hoãn lại cũng tốt, ta định đợi Nhị đệ và Hồng Cô thành thân xong rồi mới bàn tiếp chuyện đi mộ Hiến Vương, đệ thấy sao?" Diệp Bạch gật đầu: "Ý hay đó, nhưng đệ thấy Đại ca cũng nên tìm cô nương nào đó để nối dõi đi, ở Miêu trại của đệ có không ít cô nương xinh xắn, mông to dễ đẻ, hay là Đại ca cứ lấy vài người về làm tiểu thiếp đi." Trần Ngọc Lâu mắng vui: "Cút đi, cô nương Miêu trại thế nào ta còn lạ gì?

Mà cái thằng nhóc này, lông đã mọc đủ chưa mà đã biết mông to dễ đẻ, ta thấy cô nương Bạch gia kia khá hợp với đệ đấy, hôm nào ta trói đệ lại, mang đến làm con rể Bạch gia." Hai người trêu chọc nhau cũng thật thú vị.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đoàn người đi hơn mười ngày, dọc đường nghỉ chân ở hai huyện thành, cuối cùng cũng đến được huyện Vĩnh Châu.

Vĩnh Châu diện tích không nhỏ, dân cư thường trú gần triệu người.

Đến gần ngoại vi Vĩnh Châu, Diệp Bạch còn phát hiện nơi đây vẫn bảo lưu tường thành thời cổ, nhìn niên đại dường như từ thời Minh-Thanh để lại.

"Vĩnh Châu tên cổ là Tiêu Tương, do là nơi giao nhau của hai dòng sông Tiêu và Tương mà có tên, cũng được coi là nơi thủy lộ thông suốt, giao thông thuận tiện." Hồng Cô phổ biến kiến thức cho mọi người.

Chương 42

"Đến đây rồi thì cứ coi như nhà mình, đừng khách sáo với chúng ta." Trần Ngọc Lâu cũng góp lời.

Đi vào nội thành, không ít lưu dân tụ tập hai bên đường, thấy xe ngựa đi qua cũng không thèm tránh né.

Hoa Mã Quải sai mấy người đi trước mở đường, xe ngựa mới có thể đi qua.

Trần Ngọc Lâu thở dài thườn thượt: "Cái thế đạo này, thật khó khăn!" Bất kể ở thời đại nào, chiến tranh luôn khiến bao người lâm vào cảnh không đủ ăn.

Đoàn xe ngựa di chuyển trên đường phố một lúc lâu rồi dừng lại trước một phủ đệ hùng vĩ, khí thế, trên đó đề hai chữ Trần Phủ.

"Nhị đệ, tam đệ, tùy ta xuống xe đi." Nhà họ Trần là vọng tộc ở Tương Âm, truyền thừa ba đời, nội hàm không hề nông cạn.

Không chỉ có trạch tử ở đây, ngoại thành còn có Trần Gia Bảo, nơi có tường cao mười mấy mét, diện tích rộng hàng trăm mẫu, đó mới là nơi chúng nhân Tá Lĩnh thường xuyên cư ngụ.

Tuy nhiên, Trần lão gia tử Trần Mạc Văn lại sống ở phủ đệ trong thành, xem ra Trần Ngọc Lâu muốn đưa Diệp Bạch và những người khác đến bái phỏng cha mình.

Tiến vào phủ trạch, Diệp Bạch mới phát hiện trang trí, bố cục và lầu các phong thủy bên trong dường như được sắp xếp theo phương vị Ngũ hành Bát quái, đáng tiếc bản thân tôi đối với những thứ này hoàn toàn không hiểu gì, không nhìn ra được manh mối nào.

Nghe tin Trần Ngọc Lâu đi Bình Sơn tham bảo trở về, Trần Mạc

Văn cũng dưới sự bẩm báo của hạ nhân, chống gậy vội vã chạy tới.

Trần Mạc Văn mặc một bộ trường sam màu nhạt, tuy gương mặt già nua, hành động chậm chạp nhưng mang một dáng vẻ uy nghiêm.

Có thể thấy, bình thường ông cũng là một vị chủ quản nắm giữ sinh sát đại quyền.

"Cha, vị này là nhị đệ của con Chá Cô Tiếu, Khôi thủ Bàn Sơn, bên cạnh hai người lần lượt là sư đệ Lão Dương Nhân và sư muội Hoa Linh của hắn, còn vị này là tam đệ Diệp Bạch của con, hậu nhân Mạc Kim." Lúc Trần Ngọc Lâu trở về, Trần Mạc Văn từ lâu đã tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện xảy ra trong chuyến đi này, tuy có vạn lời muốn khiển trách nhưng lúc này trước mặt các huynh đệ kết bái của con trai, ông không tiện mở miệng.

"Bàn Sơn và Mạc Kim có uyên nguyên sâu dày với Tá Lĩnh ta, tiểu tử con có thể cùng họ kết vi huynh đệ cũng xem như là phúc khí của con, không được đãi mạn người ta." Đón tiếp nhóm bốn người Diệp Bạch vào đại sảnh, Trần Mạc Văn sai Trần Ngọc Lâu tự mình đi pha trà rót nước, còn bản thân thì thân thiết hỏi thăm bốn người, tựa như một bậc trưởng bối hòa ái dễ gần, khiến người ta không cảm thấy áp lực.

Chén trà này uống mất không ít thời gian, thấy trời đã tối, Trần Ngọc Lâu liền đưa bốn người quay về Trần Gia Bảo để tham gia tiệc khánh công tối nay.

Ra khỏi Trần phủ, Hoa Linh không kìm được nói: "Trần lão gia tử người thật không tệ nhỉ?" "Cha ta ấy à, là một lão ngoan cố, cũng chỉ tốt với người nhà mình thôi.

Nếu không có các người ở đây, ước chừng ông ấy sẽ mắng ta một trận tơi bời." Trần Ngọc Lâu cười cười nói.

Trời gần tối, bốn người vội vã đến Trần Gia Trang.

Khi nhìn thấy Trần Gia Bảo, nhóm ba người Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu không khỏi bị chấn động bởi bố cục của nơi này.

Tường thành cao mười mấy mét kéo dài hàng trăm mét, trên tường thành treo đầy lồng đèn đỏ rực, ánh lửa sáng trưng.

Trong thành tiếng người ồn ào, bên trong truyền đến tiếng náo nhiệt vui vẻ của mọi người.

Diệp Bạch tinh mắt còn phát hiện ở những nơi bí mật trên thành lâu đặt mười mấy khẩu đại pháo.

Đây không chỉ là một thành trong thành, mà còn là một pháo đài phòng ngự.

Nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu giải thích: "Tá Lĩnh trên danh nghĩa không có tiếng tốt gì, đây là biện pháp bảo hộ mà cha ta làm năm đó.

Đừng nhìn nó uy phong thế thôi, những khẩu đại pháo này chỉ để làm cảnh, đều là đồ cũ từ mười mấy năm trước rồi." "Mấy người các đệ chắc hẳn là lần đầu tới đây, đối với nơi này không quen thuộc, ăn cơm xong ta sẽ bảo Hồng Cô và Hoa Mã Quải đưa các đệ tùy ý đi dạo một vòng, sẵn tiện cho ta vài kiến nghị về phong thủy và biện pháp phòng ngự của Trần Gia Bảo này." Tiến vào Trần Gia Bảo mới phát hiện bên trong biệt hữu động thiên, các quần thể kiến trúc lớn nhỏ quy hoạch chỉnh tề san sát nhau, cao thấp đan xen.

Trên trục chính của tòa bảo lũy, tại một giáo trường hình vuông khổng lồ đặt gần trăm bàn tiệc rượu, trước giáo trường có một cao đài đặt một bàn tròn chủ tọa.

"Xem ra đều đang đợi chúng ta rồi." Đưa bốn người lên cao đài, Trần Ngọc Lâu liền giới thiệu thân phận của bốn người với chúng

nhân Tá Lĩnh bên dưới.

Trong những người bên dưới, ngoài các huynh đệ trở về từ Bình Sơn, còn có một nửa là những người lưu thủ trong bảo, đối với nhóm Diệp Bạch cũng không quen thuộc.

Biết được là truyền nhân Bàn Sơn và Mạc Kim lừng lẫy trong giang hồ, đông đảo huynh đệ Tá Lĩnh bên dưới hò reo không ngớt, tiếng hô vang dội khắp cả Trần Gia Bảo.

Trời dần tối hẳn, mọi người đốt đuốc, theo tiếng tuyên bố khai tiệc của Trần Ngọc Lâu, mấy ngàn người lần lượt ngồi vào chỗ, khí thế vô cùng hùng vĩ.

Tại bàn chủ tọa, nhóm ba người Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu cũng ngồi xuống.

Thấy bàn chủ tọa còn trống, Trần Ngọc Lâu lại mời vài vị đầu mục Tá Lĩnh tới, ngoài Hoa Mã Quải và Hồng Cô, còn có hai người Diệp Bạch không hề quen thuộc, trong nguyên tác cũng chưa từng nhắc tới.

Chỉ biết một người thiện trường công phu dưới nước là Lữ Trùng, được mệnh danh là Lãng Lý Bạch Điều.

Người còn lại trông giống như một thư sinh đeo kính, tên gọi Phí Nguyên, là trung niên nhân khoảng bốn năm mươi tuổi, chưởng quản tài chính tiền bạc của Tá Lĩnh, nghe nói đã đi theo Trần Mạc Văn hơn hai mươi năm.

Trần Ngọc Lâu trước tiên kính mọi người một ly rượu, sau đó dõng dạc nói: "Chuyến đi Bình Sơn hung hiểm vạn phần, tuy có vài huynh đệ đã nằm lại nơi đó, nhưng thu hoạch lần này cũng không như trước đây, đủ để Tá Lĩnh ta ăn uống trong vài năm.

Chuyến này Trần Ngọc Lâu ta có thể bình an trở về, còn phải nhờ

vào nhị đệ Chá Cô Tiếu và tam đệ Diệp Bạch, sau này chư vị huynh đệ thấy nhị đệ, tam đệ của ta như thấy Trần Ngọc Lâu này, phải cung kính hết mực, vạn lần không được đãi mạn." Mọi người nâng ly đáp lại, sau đó Trần Ngọc Lâu lại nói thêm một tràng lời lẽ kích động sĩ khí, mọi người mới bắt đầu náo nhiệt ăn uống.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh chưa bao giờ thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy vô cùng vinh dự, cộng thêm bình thường đã quen phong trần sương gió, ăn uống đơn giản, lần này quả thực ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

Rượu quá ba tuần, mọi người cũng mở lời, chuyện gì cũng nói, náo nhiệt phi thường.

Cho đến giờ Tý rạng sáng, tiệc khánh công mới kết thúc, trong giáo trường, đông đảo huynh đệ Tá Lĩnh nằm vật ra đất, tiếng ngáy vang trời, một mùi rượu nồng nặc lan tỏa.

Ngày hôm sau, Diệp Bạch bò dậy từ trên giường, thở ra một ngụm trọc khí.

Những ngày qua đều là đi đường rồi xuống mộ, đã lâu lắm rồi tôi không được ngủ một giấc thoải mái như vậy.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, đeo lồng rắn lên lưng, Diệp Bạch bước ra khỏi phòng.

Ăn ké bữa sáng với Tiểu Hắc ở chỗ Hoa Linh và Chá Cô Tiếu, Diệp Bạch mới thong dong đi tìm Lữ Trùng.

Người này là một hán tử bộc trực, biết Diệp Bạch xuất thân Mạc Kim liền kể ra tổ tiên mình có uyên nguyên với Mạc Kim, hóa ra tiên tổ từng được người Mạc Kim cứu mạng dưới mộ.

Đêm qua khi uống rượu, người này vỗ ngực nói Diệp Bạch có bất cứ việc gì cũng có thể đến tìm hắn.

Có chủ đề chung, hai người liền uống mở lòng, đêm qua Diệp Bạch chính là bị người này chuốc say.

Nói đến giờ Diệp Bạch vẫn còn thấy hơi đau đầu.

Gặp Lữ Trùng tại giáo trường, Diệp Bạch liền nói ra ý định của mình.

"Tiểu Tam gia là muốn đi xem cổ mộ lớn mà Tá Lĩnh từng xuống sao?" Diệp Bạch gật gật đầu, bàn tay vàng của tôi có thể hiển thị bản đồ mộ huyệt và có thể mở ra bảo rương từ quan quách chủ của mộ.

Tá Lĩnh đã đào qua nhiều mộ như vậy, nếu còn có thể mở ra bảo rương thì hời to rồi.

Cho dù không thể, cũng có thể thử nghiệm cơ chế bàn tay vàng, thuận tiện cho việc xuống mộ sau này.

Tuy không biết Diệp Bạch đến những ngôi mộ đã bị đào rồi để làm gì, nhưng nghĩ đến lời dặn của Trần Ngọc Lâu, cộng thêm bản thân có hảo cảm không tệ với Diệp Bạch, Lữ Trùng liền đồng ý ngay.

"Tiểu Tam gia, xung quanh địa giới Tá Lĩnh quả thực có ba ngôi mộ lớn đã bị chúng tôi đào qua, nhưng lộ trình cũng không tính là gần, đi về e là mất vài ngày công phu, cậu phải chuẩn bị tâm lý đấy." Diệp Bạch gật đầu đồng ý, hai người thảo luận đơn giản về các vấn đề chuyến đi, Diệp Bạch liền quay về chuẩn bị.

Tuy đã đồng ý với Diệp Bạch, nhưng Lữ Trùng vẫn báo cáo chuyện này cho Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu phất tay, không chỉ đồng ý mà còn dặn Lữ Trùng nhất định phải bảo hộ tốt Diệp Bạch, có thể mang thêm nhiều nhân thủ đi cùng.

Đợi Lữ Trùng đi khỏi, Trần Ngọc Lâu không khỏi cảm thán: "Tam đệ của ta thật sự cần mẫn, vừa từ Bình Sơn trở về đã muốn tìm đại

mộ luyện tập kỹ nghệ Mạc Kim, xem ra Trần Ngọc Lâu ta cũng không thể lạc hậu được!" Ăn xong bữa trưa, Lữ Trùng tìm hai huynh đệ Tá Lĩnh đánh xe ngựa, tính cả Diệp Bạch là một hành trình bốn người xuất phát.

Chương 43

Mấy ngày nay trời không mưa, thời tiết oi bức, bốn người giữa đường nghỉ ngơi trong rừng một lát rồi lại vội vã lên đường.

Đến tối, Diệp Bạch cuối cùng cũng tới trước ngôi mộ lớn đầu tiên, lúc này hệ thống cũng có phản ứng. [Mộ huyệt Sở Khoan Vương Đường triều (Đã trống): Mộ tộc vương Đường triều, đã được quần đạo Tá Lĩnh ghé thăm nhiều lần, tàn lưu một lượng nhỏ cơ quan cạm bẫy.] [Mức độ nguy hiểm: Không!] [Chứa bảo rương: Không] Quả nhiên không có bảo rương!

Xem ra mộ huyệt đã bị đạo thì không sinh ra bảo rương.

Nhưng ngôi mộ Minh triều trước đó cũng bị đạo rồi, tại sao vẫn có bảo rương đồng xanh, là vì bên trong vẫn còn quan quách chủ sao?

Diệp Bạch trầm tư, có chút không hiểu nguyên lý sinh thành bảo rương.

Mở bản đồ trong hệ thống, Diệp Bạch phát hiện trên bản đồ hiển thị có một điểm sáng, điểm sáng này không giống với biểu tượng bảo rương, Diệp Bạch cũng chưa từng thấy qua.

Đây lại là vật gì?

"Tiểu Tam gia, có cần xuống dưới xem không?" Thấy Diệp Bạch đứng im không nói, Lữ Trùng không nhịn được hỏi.

"Xuống!" Diệp Bạch quyết định vẫn nên xuống xem thử.

Tiếp đó Lữ Trùng sắp xếp một người ở trên trông coi hành lý, hắn đưa Diệp Bạch và một huynh đệ Tá Lĩnh xuống mộ.

Ngôi mộ lớn này Lữ Trùng cũng có tham gia khai quật, đối với thông đạo cơ quan trong mộ cũng coi như quen thuộc.

Ba người cầm đuốc, trước tiên từ đạo động mà Tá Lĩnh đào tiến vào nhĩ thất bên trái, trong đạo động rễ cây cỏ mọc um tùm, xem ra mộ này đã bị đào được một thời gian rồi.

Nhĩ thất trống rỗng, dường như ngay cả bích họa trên tường cũng bị cắt xuống cả mảng, sau đó chia nhỏ vận chuyển ra ngoài.

Quả nhiên là Tá Lĩnh xuất quân, một ngọn cỏ cũng không giữ lại!

Diệp Bạch cảm thán một tiếng, đi theo sau Lữ Trùng, xuyên qua một dũng đạo xây bằng đá đen, cuối cùng cũng nhìn thấy chủ mộ thất.

Trong mắt Diệp Bạch, trên cao đài của chủ mộ thất, một cái túi phúc lấp lánh hào quang nhàn nhạt lơ lửng giữa không trung.

Diệp Bạch trong lòng vui mừng, quả nhiên vẫn còn có đồ.

Giả vờ quan sát xung quanh một hồi, Diệp Bạch đi tới cao đài, thu túi phúc vào hệ thống. [Túi phúc nhỏ: Hồ lô bảo bối, đến từ thế giới tiên hiệp không rõ tên, khi nước tuyền trong hồ lô cạn kiệt, ngày thứ hai có thể sản sinh một bầu nước tuyền trong vắt ngọt lịm, uống ngon hơn sau khi ướp lạnh.] Nhìn mô tả của hệ thống về hồ lô bảo bối, Diệp Bạch bĩu môi, thứ này tuy kỳ lạ nhưng bình thường chắc không có tác dụng gì lớn.

Trừ phi trong hoàn cảnh đạn tận lương tuyệt, mới được coi là bảo bối cứu mạng.

Nói đi cũng phải nói lại, đây là lần đầu tiên nhận được vật phẩm thực tế từ hệ thống, Diệp Bạch chuẩn bị lúc không có người mới lấy bảo bối ra.

“Tiểu Tam gia, xong việc rồi chứ?” Lữ Trùng hỏi.

“Xong rồi, ngôi mộ tiếp theo cách đây có xa không?” Diệp Bạch hỏi.

“Không xa, cũng là mộ Đường triều, mất khoảng hai ba canh giờ chắc là tới nơi.” “Được, vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ, xem xong ngôi mộ thứ hai rồi mới nghỉ ngơi thì sao?” Có thể mở ra hồ lô bảo bối từ túi phúc, Diệp Bạch cũng tràn đầy mong đợi đối với ngôi mộ tiếp theo, nóng lòng muốn đi xem.

“Không vấn đề gì.” Lữ Trùng tự nhiên không có ý kiến.

Ba người ra khỏi mộ huyệt, sau khi Lữ Trùng che đậy đạo động, một hành trình bốn người đi xuyên đêm.

Ngôi mộ thứ hai cũng là Đường triều, trên bản đồ hệ thống Diệp Bạch cũng phát hiện một túi phúc đang tỏa sáng.

Sau khi đến chủ mộ thất, ngoài việc Diệp Bạch có thể nhìn thấy túi phúc, quả nhiên cũng là một mảnh trống rỗng.

Tiến lên thu túi phúc vào hệ thống, nhưng lần này thứ trong túi phúc khiến Diệp Bạch thất vọng tràn trề. [Túi phúc nhỏ: Một gói que cay Vệ Long, đến từ thế giới công nghệ, thơm ngon cay nồng, là một loại đồ ăn vặt rất được mọi người ưa chuộng.] Mở ra được que cay từ túi phúc, Diệp Bạch cũng không ngờ tới, nhưng sự đã rồi cũng chẳng có gì để nói.

Tổng kết quy luật mở túi phúc hai lần này, xem ra vật phẩm trong túi phúc đa số là những thứ ngẫu nhiên, kém xa vật phẩm trong bảo rương.

Ngôi mộ cuối cùng cách nơi này còn một ngày đường, sau khi ba người trèo lên liền cắm trại gần đó, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm rồi xuất phát.

Ngày thứ hai trời vừa hửng sáng, vạn dặm không mây, xem ra buổi trưa cũng là một ngày nóng nực.

Lữ Trùng liền đề nghị Diệp Bạch khởi hành sớm, có lẽ có thể tới

ngôi mộ thứ ba trước khi mặt trời lặn.

Trên đường, Diệp Bạch cũng tìm hiểu tình hình chi tiết của ngôi mộ này.

Đây là một ngôi mộ Hán triều, thân phận chủ mộ không rõ ràng, ban đầu phát hiện mộ huyệt là một người nông dân gần đó, người này đào được bảo vật mang ra bán, khiến mọi người đều biết.

Dẫn đến không ít thổ phu tử xung quanh tới đào mộ.

Cuối cùng vẫn là Tá Lĩnh nhanh chân hơn một bước, đào rỗng ngôi mộ này.

Chẳng trách trên địa giới Tá Lĩnh số lượng thổ phu tử ít ỏi, hóa ra mỗi khi có đại mộ, Tá Lĩnh đều có thể chiếm cứ địa thế, đảo không mộ huyệt trước.

Lâu dần, những thổ phu tử này hoặc là chuyển nghề, hoặc là đến phía nhà họ Bạch ở Trường Sa, họa may còn có miếng cơm ăn.

Liên tục đi đường, ngồi trên xe ngựa xóc nảy, dù là Diệp Bạch mang trong mình huyết mạch Trường Sinh cũng có chút không chịu nổi, huống chi là ba người còn lại.

Bốn người không còn cách nào, đúng lúc đi ngang qua một ngôi làng nhỏ, liền thương lượng nghỉ ngơi thêm một lát.

Lữ Trùng mang theo ít tiền, cầm túi nước, nói là muốn đi xin ít nước và đồ ăn chín.

Diệp Bạch đang nghỉ ngơi, chỉ thấy Lữ Trùng thở hồng hộc chạy tới nói: "Tiểu Tam gia, tôi thấy người của Bạch gia trong làng, dường như mang theo không ít trang bị." "Người Bạch gia sao lại xuất hiện ở đây?" Diệp Bạch nhíu mày.

Hai vị huynh đệ Tá Lĩnh khác cũng lên tiếng: "Chắc là phát hiện

đại mộ rồi." "Nơi này là địa bàn của Tá Lĩnh chúng ta, tôi thấy chuyện này có nên báo cho Tổng bả đầu một tiếng không." Lữ Trùng lại lắc đầu nói: "Những người này tuy mang theo không ít vũ khí, nhưng một món trang bị xuống mộ dường như cũng không có, không giống tới để xuống mộ, mà giống tới để tầm cừu hơn." Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: "Bất luận là tới làm gì, chuyện này cũng phải phái người nói với đại ca một tiếng, đề phòng họ bất lợi cho Tá Lĩnh." Lữ Trùng cũng lên tiếng: "Cũng đúng, hai người các ngươi hiện giờ quay về báo cáo chuyện này với Tổng bả đầu, tôi hộ tống Tiểu Tam gia xuống xong ngôi mộ cuối cùng rồi mới quay lại hội hợp với các ngươi." Sau đó, hai vị huynh đệ Tá Lĩnh vội vã rời đi, Diệp Bạch cũng cùng Lữ Trùng đi tới ngôi mộ cổ cuối cùng.

Vì trên đường trì hoãn không ít thời gian, khi hai người tới cửa đạo động của ngôi mộ Hán này đã là buổi tối.

Diệp Bạch cũng mở thông tin mộ huyệt trong hệ thống. [Mộ huyệt Lương Vương Hán triều (Đã trống): Mộ vương hầu Hán triều, đã bị nhiều nhóm thế lực đạo mộ ghé thăm, không có cơ quan cạm bẫy.] [Mức độ nguy hiểm: Không!] [Chứa bảo rương: Không] Mở bản đồ hệ thống, trên đó vẫn có một điểm sáng nhỏ, xem ra lại là một cái túi phúc.

Đang lúc Diệp Bạch hân hoan, chỉ thấy Lữ Trùng kinh hãi nói: "Tiểu Tam gia, đạo động này có người từng tới!" Lữ Trùng chỉ vào một chỗ dưới chân, quả nhiên, dấu vết dẫm đạp lên thực chu (loài cây trong mộ) trong đạo động rất rõ ràng.

Thân rễ thực chu còn tiết ra dịch xanh, chứng tỏ nhóm người này vừa mới vào không lâu.

"Trong mộ Hán này ngoài tình huống anh kể với tôi, còn có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?

Liệu có khi nào lúc đó chưa đạo sạch, còn sót lại bảo bối gì không?" Diệp Bạch lên tiếng hỏi.

Lữ Trùng nhún vai nói: "Tiểu Tam gia, đây chỉ là một ngôi mộ Hán phổ thông, không có gì lạ cả, vả lại phong cách đạo mộ của Tá Lĩnh ta là điều ai cũng biết, làm gì có chuyện để sót bảo bối cho người khác nhặt được." Diệp Bạch cũng có chút nghi hoặc: "Vậy thì lạ thật, kẻ nào lại vô vị đến mức đêm hôm chui vào đạo động thế này." Lữ Trùng mím môi không đáp.

Thấy Diệp Bạch chưa quyết định, Lữ Trùng hỏi: "Tiểu Tam gia, vậy ngôi mộ này chúng ta có xuống nữa không?" "Đợi chút, để tôi xem tình hình." Nếu đám người vào đạo động là kẻ xấu mang vũ khí, nhóm Diệp Bạch mà đi theo, trước sau trong đạo động cực kỳ dễ xảy ra xung đột.

Nếu không vào đạo động, nhỡ bố cục chủ mộ thất bị đám người đó phá hoại, túi phúc có còn tồn tại hay không cũng khó nói.

Chương 44

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch liền thả Tiểu Hắc ra.

Từ sau khi thả Nhị Thanh ở gần Bình Sơn, Tiểu Hắc không chịu ở trong lồng nữa, bình thường cứ quấn trên eo Diệp Bạch.

Thân rắn mát lạnh, có thể giải nhiệt, Diệp Bạch cũng vui vẻ chấp nhận.

Tiểu Hắc sau khi đánh hơi một vòng quanh cửa đạo động liền uốn éo thân rắn, bò đến bên tai Diệp Bạch thì thầm.

"Tê tê tê." Thấy Diệp Bạch có thể đối thoại với rắn, cảnh tượng tiếng tê minh này khiến Lữ Trùng da đầu tê dại.

"Tiểu Tam gia... cậu..." "Được rồi, chuyện xà ngữ sau này anh cứ quen dần đi, nếu muốn học tôi cũng có thể dạy anh vài câu đơn giản.

Đúng rồi, cầm chắc vũ khí, chuẩn bị cùng tôi xuống mộ." Diệp Bạch từ trong túi lấy ra một khẩu súng lục ổ quay.

"Ờ ờ, Tiểu Tam gia thật sự xuống mộ sao?" "Xuống, không cần lo lắng, phía trước có lẽ còn có người quen." Thấy Lữ Trùng có chút không yên tâm, Diệp Bạch mỉm cười bí ẩn.

Vừa rồi Tiểu Hắc nói với hắn, số lượng người vào rất đông, nhưng có một hơi thở quen thuộc, chính là Tứ Quý Thanh của Bạch gia.

Tuy không biết vì sao Tứ Quý Thanh lại ở đây, nhưng có người quen ở phía trước, độ an toàn cao hơn nhiều, vậy xuống mộ này cũng không sao.

Thấy Diệp Bạch đi phía trước, Lữ Trùng lo lắng nói: "Tiểu Tam gia, hay là để tôi đi trước đi, cũng dễ có sự chiếu ứng." "Không sao,

có Tiểu Hắc mở đường phía trước, sẽ không có nguy hiểm gì đâu." Nghệ cao nhân đảm đại, Diệp Bạch cũng không còn nhát gan như lúc mới xuyên không nữa.

Lữ Trùng có chút thèm thuồng khẩu súng lục trong tay Diệp Bạch, không nhịn được hỏi: "Tiểu Tam gia, khẩu súng lục của cậu trông quen mắt quá." "Khẩu súng này à, của La Lão Oai đấy." "Súng của La soái sao?

Ông ta không phải bị rắn cắn chết ở Bình Sơn rồi à?" "Đúng vậy, sau khi ông ta chết, Tổng bả đầu nhà anh nói không nên lãng phí, liền quăng khẩu súng này cho tôi chơi." Khẩu súng lục ổ quay Mỹ này ở hậu thế cũng là vật hiếm, lần đầu chơi súng, Diệp Bạch có chút yêu thích không rời tay.

Lúc mới vào tay, Diệp Bạch đã bắn vài phát nhưng thành tích thảm không nỡ nhìn, may mà có Chá Cô Tiếu chỉ điểm, luyện tập thêm vài lần, thương pháp của Diệp Bạch mới khá khẩm hơn một chút.

Thấy Diệp Bạch điều khiển rắn tự nhiên, lại nghĩ tới La Lão Oai bị rắn cắn chết, trong đầu Lữ Trùng lóe lên một tia sáng, không nhịn được hỏi nhỏ: "Tiểu Tam gia, La soái này có phải có thù với cậu không?" "Có chút thù nhỏ." Diệp Bạch cười cười, đoán được suy nghĩ của Lữ Trùng.

Nghe thấy có thù, Lữ Trùng cười gượng một tiếng: "Vậy chết là tốt rồi, chết là tốt rồi, La soái cũng không phải hạng người dễ dãi." Nhìn bóng lưng gầy yếu của Diệp Bạch, Lữ Trùng nuốt nước miếng, trong lòng thầm dán nhãn cho Diệp Bạch là người không thể dây vào.

Hai người khom lưng bò trong đạo động một hồi lâu, tới lối vào mộ thất, trước một cửa đá.

Cửa đá đã được mở ra, ép sát vào tường, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng người trò chuyện phía trước.

Diệp Bạch phát hiện trong những người đang nói dường như có giọng phụ nữ, hơn nữa nghe khá quen tai.

Lục lại trong trí nhớ, Diệp Bạch lập tức nghĩ đến một cái tên – Bạch Tri Hi.

Chủ yếu là cô gái này quá xinh đẹp, giọng nói cũng hay, khiến Diệp Bạch ấn tượng sâu sắc.

Nghĩ đi nghĩ lại, vị đại tiểu thư nhà họ Bạch này và Tứ Quý Thanh cùng trong một đội ngũ, cũng có thể giải thích được.

Lữ Trùng dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Bạch: "Tiếp theo nên làm gì?" "Đi theo tôi!" Diệp Bạch thu Tiểu Hắc vào lòng, cùng Lữ Trùng bước những bước nhẹ nhàng, chậm rãi tiến vào mộ huyệt.

Càng tới gần, âm thanh dần rõ ràng hơn.

"Tứ thúc, bệnh tình của cha ngày càng trầm trọng, ước chừng không trụ nổi qua mùa đông này đâu." "Haiz, thân thể của đại ca ta cũng hiểu rõ, yên tâm đi, sẽ không sao đâu.

Nói ra cũng trách ta, lúc trước cứ ngỡ trong Bình Sơn có tiên dược trường thọ, không ngờ lại trúng thi độc, làm mất mặt Bạch gia trước Tá Lĩnh." "Hậu nhân Quan Sơn đào thoát khỏi Bình Sơn có tin tức gì chưa?" "Người ta sắp xếp đã từng phát hiện hành tung của bà ta ở gần Bình Sơn, đáng tiếc người này điều khiển Lục Dực Ngô Công làm bị thương mấy huynh đệ của chúng ta rồi trốn thoát." "Tứ thúc, người đàn bà đó vẫn phải tìm, bệnh tình của cha cháu không thể trì hoãn được." "Được, ta nhất định sẽ tăng thêm nhân thủ đi tìm, chỉ cần người đàn bà đó còn ở Hồ Nam, chúng ta nhất định sẽ tìm được." Âm thanh gián đoạn một lát, sau đó lại tiếp tục vang lên, chỉ là nhỏ hơn nhiều.

"Tứ thúc, mồi đã thả lâu như vậy, chú nói Thập Tam thúc có cắn

câu không?" "Yên tâm đi, với hiểu biết của ta về Thập Tam, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này." "Không ngờ Bạch gia ta gặp nạn thế này, kẻ đầu tiên nhảy ra lại là người cũ của Bạch gia, cấu kết với người ngoài dòm ngó thế lực của Bạch gia ta." "Bạch gia đối đãi với mấy lão già chúng ta không bạc, ta cũng không ngờ Thập Tam lại làm vậy, đại ca bệnh nguy, giờ đây gánh nặng của Bạch gia lại đặt lên vai tiểu thư rồi, tuy nhiên, hiện tại Lão Thất và Lão Bát vẫn có thể tranh thủ về phe mình được." Thấy giọng nói ngày càng nhỏ, những người nói chuyện chắc hẳn đã đi xa rồi.

Diệp Bạch vỗ vỗ Lữ Trùng suýt ngủ gật.

"Tiểu Tam gia, sao thế?" Lữ Trùng lau nước miếng, đoạn đường này quá mệt mỏi, vừa dừng lại là mí mắt như treo vật nặng, không tài nào mở lên nổi.

"Người đi xa rồi, chúng ta theo sau." "Ờ ờ." Hai người bước nhỏ tiến vào sâu trong mộ Hán, khi đi qua một dũng đạo, không cẩn thận chạm phải một sợi dây tơ, một hồi chuông thanh thúy vang lên lập tức lan tỏa tứ phía.

"Không xong!" Hai người lập tức ý thức được điều chẳng lành, nhấc chân định chạy.

Tuy nhiên vẫn chậm một bước, phía trước xuất hiện vài người chặn đường, tay cầm súng.

Rất nhanh sau đó một nhóm người nữa đi tới, dẫn đầu chính là Tứ Quý Thanh.

"Đều là huynh đệ một nhà, vạn lần đừng nổ súng, Tứ gia!

Tôi là Lữ Trùng của Tá Lĩnh." Bị dọa một trận, Lữ Trùng tỉnh hẳn ngủ, hộ vệ trước thân Diệp Bạch, vội vàng cười nói.

"Hóa ra là Lữ lão đệ và Tiểu Tam gia của Tá Lĩnh, thật là nước lũ

dâng ngập miếu Long Vương, hiểu lầm rồi." Tứ Quý Thanh đi tới trước mặt Diệp Bạch và Lữ Trùng: "Hai vị huynh đệ sao đêm hôm lại xuất hiện ở đây, không biết đã tới bao lâu rồi?" Thấy báo danh tính rồi mà người của Bạch gia vẫn cầm súng chất vấn mình, Lữ Trùng liền cứng cỏi lên: "Tứ gia nói giỡn rồi, ngôi mộ Hán này coi như nằm trên địa giới Tá Lĩnh tôi, người Bạch gia vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, đáng lẽ phải là Tứ gia giải thích vì sao đêm hôm lại ở đây, cho Tá Lĩnh tôi một câu trả lời." Tứ Quý Thanh lại cười hì hì nhìn về phía Diệp Bạch: "Diệp Bạch huynh đệ, cậu thấy sao?" "Chúng tôi chỉ muốn tới tham quan cấu tạo phong thủy của ngôi mộ này một chút, không có ý định gì khác, tham quan xong chúng tôi sẽ rời khỏi đây, chuyện Bạch gia ở đây chúng tôi không biết, cũng không muốn biết." Diệp Bạch biết Bạch gia ở đây chắc là để giải quyết phân tranh nội bộ, hắn chỉ muốn lấy túi phúc rồi đi, không muốn bị cuốn vào chuyện rắc rối của Bạch gia.

"Diệp Bạch huynh đệ quả là người hiểu chuyện, vậy còn Lữ lão đệ?" Tứ Quý Thanh lại nhìn Lữ Trùng.

Lữ Trùng cũng biết lúc này không nên đối đầu trực diện với Bạch gia, lầm bầm một câu: "Tôi nghe theo Tiểu Tam gia." "Ha ha, vậy thì tốt, tới mộ Hán này cũng là bất đắc dĩ, chủ yếu là giải quyết tư sự của Bạch gia tôi, Tứ Quý Thanh tôi cũng không muốn làm tổn thương hòa khí giữa Bạch gia và Tá Lĩnh, hiện tại đành phải ủy khuất hai vị huynh đệ." Nói xong, dưới sự ra hiệu của Tứ Quý Thanh, hai người Bạch gia bước ra đưa Diệp Bạch và Lữ Trùng vào trong mộ huyệt.

Thấy hai người mang theo súng, Tứ Quý Thanh bồi thêm một câu: "Vũ khí thì không cần thu, cứ để lại cho họ đi, lát nữa có khi còn dùng để tự vệ." Bị súng chỉ vào đầu, Diệp Bạch và Lữ Trùng bị dẫn tới sâu trong mộ huyệt, nhìn cách cục nơi này, dường như là một hầm tùy táng.

“Mấy vị huynh đệ đều là người quen của Bạch gia, chúng ta cũng từng giao thiệp không ít lần, không biết vị huynh đệ nào có thể tiết lộ một chút, chúng ta sẽ bị nhốt bao lâu.” Lữ Trùng lấy ra một đồng đại dương định đưa cho mấy người Bạch gia.

Mấy người vội vàng từ chối, không một ai dám nhận tiền.

“Những gì cần nói Tứ gia đã nói rồi, chúng tôi cũng không dám nói thêm, lát nữa bất luận bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng đừng ra ngoài, đợi chuyện kết thúc là sẽ an toàn.” “Còn nữa, vạn lần đừng nghĩ tới chuyện bỏ trốn, nếu không thủ đoạn của Tứ gia, tin rằng Lữ đầu lĩnh cũng biết rồi đấy.” Thấy mấy người này đi xa, Lữ Trùng mới giận dữ mắng một câu: “Mẹ kiếp, toàn là hạng gì đâu không!” Lữ Trùng lại nhìn Diệp Bạch: “Tiểu Tam gia, chúng ta tiếp theo làm gì đây?” “Đợi, hoặc là đợi nội loạn Bạch gia kết thúc, hoặc là nghĩ cách tự cứu mình.” Nói xong, Diệp Bạch mở bản đồ hệ thống, phát hiện chủ mộ thất nằm ngay đối diện hầm tùy táng này, chỉ cần đào thông bức tường này là có thể tới chủ mộ thất.

Chỉ thấy Diệp Bạch vén ống quần lên, lộ ra một cái xẻng sắt loại nhỏ.

Nhìn Lữ Trùng bên cạnh ngẩn người, không nhịn được hỏi: “Tiểu Tam gia, cậu giấu bao nhiêu thứ trên người vậy?” “Lần trước cùng Tổng bả đầu nhà anh bị kẹt trong lòng Bình Sơn, chỉ có thể dùng Tiểu Thần Phong đào đất.

Lần này rút kinh nghiệm, hễ xuống mộ là mang theo cái xẻng bên mình, vẫn rất thực dụng.” Diệp Bạch tung tung cái xẻng, tìm một chỗ đất mềm liền bắt đầu đào.

“Tiểu Tam gia, hay là để tôi giúp cậu?” “Không cần, anh ở ngoài giúp tôi cảnh giới người của Bạch gia.” Đào được nửa canh giờ, đạo động đã thông được một nửa, đúng lúc Diệp Bạch định một hơi đào

thông đạo động thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng hỗn loạn.

"Tiểu Tam gia, bên ngoài hình như đánh nhau rồi." Lữ Trùng ghé sát vào đạo động nói nhỏ.

"Tôi nghe thấy rồi, anh bảo vệ tốt bản thân, vạn lần đừng ra ngoài." Tiếng súng bên ngoài ngày càng kịch liệt, nhất thời cũng không nghe ra được bên nào đang chiếm ưu thế.

Diệp Bạch trong đạo động cũng đào ngày càng nhanh, hận không thể hai ba xẻng là đào thông đạo động.

"Oanh long!" Lúc này, liên tiếp những tiếng nổ vang lên phía trên, cả ngôi mộ Hán bắt đầu lung lay sắp sập, bùn đất đá khối rơi xuống từ phía trên.

"Mẹ nó, dùng thuốc nổ trong mộ huyệt, đám người này đều không muốn sống nữa sao?" Lữ Trùng giận dữ mắng một câu, vội vàng chạy tới cửa đạo động hét lớn.

"Tiểu Tam gia, mau ra đây, mộ huyệt này e là sắp sập rồi!" Diệp Bạch cũng nghe thấy tiếng thuốc nổ bùng nổ, lúc này lớp bùn đất tầng trên đạo động đều đang rơi xuống, nếu giờ quay lại e là sẽ bị chôn sống.

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Bạch tham khảo bản đồ hệ thống, phi tốc đào về phía trước.

Một lát sau, chỉ nghe thấy một tiếng "pạch", đạo động cuối cùng cũng được đào thông, lộ ra một tia sáng.

"Bên tôi đào thông rồi, anh ở bên kia cẩn thận, gặp lại sau!" Hét lên một câu về phía sau, cũng chẳng quản Lữ Trùng có nghe thấy hay không, Diệp Bạch chui ra khỏi đạo động.

Chương 45

Vừa ra khỏi đạo động, Diệp Bạch đã bị một khẩu súng lục ổ quay gí vào đầu, nhìn ký hiệu dường như giống hệt khẩu súng trên người hắn.

"Sao anh lại xuất hiện ở đây?" Giọng nói êm tai vang lên bên tai Diệp Bạch.

Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn, chính là Bạch Tri Hi nãy giờ chưa xuất hiện.

Chỉ thấy cô nàng một tay cầm đuốc, một tay cầm súng, vầng trán trắng ngần dính đầy tóc mai và mồ hôi, hai con mắt sáng long lanh phản chiếu ánh lửa, nhìn chằm chằm Diệp Bạch.

Gương mặt tuyệt mỹ cũng đầy vệt bùn đất, so với lần đầu gặp mặt thì gầy đi không ít.

"Hình như nàng gầy đi thì phải?" Nhìn chằm chằm vào mặt nàng, Diệp Bạch thốt ra một câu như vậy.

Bạch Tri Hi đỏ mặt, không ngờ Diệp Bạch lại có thể nói ra câu đó.

Vừa định mở miệng liền thấy Diệp Bạch vụt một cái lướt qua người nàng, chạy lên cao đài của chủ mộ thất.

"May mà kịp!" Diệp Bạch thở phào nhẹ nhõm, kèm theo sự rung chuyển của mộ huyệt, túi phúc trước mắt cũng nhấp nháy liên hồi, dường như sắp biến mất.

Thu túi phúc vào hệ thống, Diệp Bạch nhìn vào bên trong. [Túi phúc nhỏ: Phá Trận Bá Vương Thương, đến từ thế giới Tần Thời Minh Nguyệt.

Do thợ rèn Mặc gia Từ Phu Tử chi mẫu kinh qua hơn ba mươi

năm cải tạo hoàn thành, thương nặng ba trăm tám mươi cân, thương dài một trượng tám thốn, có thể tự do co giãn, không có lực thiên quân không thể nhấc nổi!] Phá Trận Bá Vương Thương!

Diệp Bạch hai mắt đờ đẫn, kiếp trước hắn vốn là fan cuồng của Tần Thời Minh Nguyệt, cũng từng say mê vũ khí của Hạng Thiếu Vũ, không ngờ lại mở được từ túi phúc.

Túi phúc lần này thực sự không tệ, tuy hiện tại chưa có tác dụng gì lớn.

Đợi sau này tìm một sư phụ biết múa trường thương, học vài chiêu, cộng thêm sức mạnh từ huyết mạch Trường Sinh mà múa khẩu Phá Trận Bá Vương Thương này, chẳng phải thần cản sát thần phật cản sát phật sao, ngay cả Bình Sơn Thi Vương gặp trước đó e cũng không trụ nổi vài chiêu.

"Oanh long!" Lại là một tiếng nổ lớn, Diệp Bạch vội vàng thu hồi tâm trí, nhìn về phía các trụ đá trong mộ huyệt, đã có xu thế nghiêng ngả.

"Mộ thất này sắp sập rồi!" Bạch Tri Hi bên cạnh nhắc nhở, sắc mặt trắng bệch.

"Kết cấu nơi nào trong mộ ổn định nhất?" Diệp Bạch gấp gáp hỏi.

Bạch Tri Hi cũng toát mồ hôi hột, lập tức hiểu ý Diệp Bạch, vội vàng nói: "Mộ Hán và các mộ thất khác có chút khác biệt, thông thường hầm tùy táng không gian nhỏ, kết cấu cũng ổn định nhất, nhưng cách cục mộ Hán này không nhỏ, ta cũng không biết hầm tùy táng ở đâu?" "Ta biết, đi theo ta!" Diệp Bạch nắm lấy tay Bạch Tri Hi chạy ra ngoài, đáng tiếc đạo động vừa đào đã sập, nếu không còn có thể chui ngược lại.

May mà quy mô mộ Hán này rất lớn, hầm tùy táng cũng không chỉ

có một, Diệp Bạch dựa theo bản đồ hiển thị trên hệ thống, tìm một hầm tùy táng gần nhất.

Hai người vừa vào hầm tùy táng, cả mộ huyệt liền sụp đổ từng mảng, tảng đá chịu lực khổng lồ ầm ầm rơi xuống.

Diệp Bạch còn nghe thấy tiếng thét thảm thiết của những người ở xa, giờ cũng không biết Lữ Trùng ở đâu, chỉ hy vọng hắn có thể ở lại hầm tùy táng trước đó, họa may còn giữ được mạng.

Thấy trên đầu có đá vụn rơi xuống, Diệp Bạch vội vàng kéo Bạch Tri Hi vào lòng, hưởng không ít tiện nghi.

Tuy ôm mỹ nhân trong lòng, nhưng ở thời khắc sinh tử này, Diệp Bạch cũng không nảy sinh ý nghĩ gì khác, chỉ hy vọng không bị chôn sống.

Bạch Tri Hi cũng vùi đầu thật chặt vào ngực Diệp Bạch, tuy tâm tư nhanh nhạy, cơ trí vô song, nhưng cũng là lần đầu trải qua hiểm cảnh sinh tử thế này, lộ ra bản tính thiếu nữ.

Mộ huyệt vẫn rung lắc kịch liệt, bùn đất cát đá đổ ngược vào thông đạo.

"Chúng ta còn sống được không?" "Yên tâm, ta là nhân vật chính, không chết được đâu!" Diệp Bạch tự an ủi mình.

Có lẽ vận may của hai người không tệ, kèm theo một tảng đá lớn kẹt ngay cạnh hai người, mộ huyệt cuối cùng cũng ngừng rung động.

Bụi bặm tan đi, Diệp Bạch phát hiện họ đã bị chôn trong hầm tùy táng, may mà đá lớn đã chặn cửa vào, còn không khí trong thông đạo, một thời gian ngắn chắc không bị chết ngạt.

Thiếu nữ cũng rời khỏi vòng tay Diệp Bạch, khịt khịt mũi: "Vừa nãy cái gì của chàng cấn vào thiếp thế?" "Á, có hả?" Diệp Bạch đỏ mặt, lấy từ chân ra cái xẻng sắt nhỏ xíu.

“Chắc chắn là cái này rồi.” Trong động tối đen, Bạch Tri Hi cũng không biết Diệp Bạch lấy xẻng sắt từ đâu ra, nàng đưa tay sờ sờ cán xẻng, cũng không chắc vừa nãy có phải thứ này cấn mình không.

Hình như thứ vừa nãy cấn mình to hơn một chút.

Chưa kịp nghĩ nhiều, đã thấy Diệp Bạch chuyển chủ đề: “Chúng ta bị chôn ở đây, một chốc một lát chắc không lên được đâu.” “Không biết Tứ thúc họ sao rồi.” Bạch Tri Hi có chút lo lắng.

“Giờ không phải lúc lo cho họ, hãy nghĩ xem chúng ta làm sao để sống sót đi.” Trong lúc nói chuyện, Diệp Bạch thả Tiểu Hắc ra cho nó thám lộ, lại cầm xẻng sắt gõ vào kết cấu các tầng đất xung quanh.

Từ bản đồ hệ thống có thể thấy, mộ Hán này đã sụp đổ hoàn toàn, muốn ra ngoài chỉ có thể đào từ dưới lên.

Nhưng ai có chút thường thức đều biết, đào từ dưới lên trên, thứ nhất là không có điểm tựa, thứ hai là vạn nhất dẫn đến kết cấu tầng đất bị phá hoại, mảng trên đầu sẽ sập xuống chôn sống người ngay.

Huống hồ Diệp Bạch chỉ là kẻ ngoại đạo trong nghề trộm mộ, trong tay chỉ có mỗi cái xẻng nhỏ, dù có đào mười ngày nửa tháng cũng chẳng ra nổi.

Cho nên, hiện tại hai người chỉ có thể đợi người tới cứu viện.

Không có cách ra ngoài, hai người ngồi hai bên không gian chật hẹp, theo đuổi tâm sự riêng, một lúc lâu không ai nói gì.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng nước chảy, Bạch Tri Hi không nhịn được hỏi: “Chàng đang làm gì thế?” “Đi tiểu!” Diệp Bạch thoải mái rùng mình một cái, bãi nước tiểu này nhịn đã lâu rồi, tiểu xong quả thực dễ chịu hẳn.

“Đồ không biết xấu hổ!” Thiếu nữ đỏ mặt.

“Cảm ơn đã khen, lát nữa nàng đừng có mà tiểu đấy!” Diệp Bạch đáp trả một câu, liền lấy lương thực mang theo trên người ra tính toán, nếu một mình tôi tiết kiệm thì cộng thêm que cay trong không gian, chắc có thể ăn được ba năm ngày.

Tính cả Bạch Tri Hi, ước chừng chỉ đủ ăn hai ngày.

May mà trong hệ thống có Hồ lô bảo bối, nguồn nước bên trong dồi dào, hai người chắc sẽ không thiếu nước, tính ra cầm cự được một tuần chắc không vấn đề gì.

Tuy Diệp Bạch đã chuẩn bị cho cuộc kháng chiến trường kỳ, nhưng cũng hy vọng Trần Ngọc Lâu và những người khác nhận được tin tức có thể đến sớm, dù sao ở trong không gian hắc ám chật hẹp khép kín này quả thực rất khó chịu.

Qua một lúc lâu, Diệp Bạch nghe thấy động tĩnh, chỉ thấy Tiểu Hắc chui ra từ khe hở.

“Tê tê tê” (Tình hình thế nào?) “Tê tê tê” (Bên ngoài toàn là tử thi, không thấy người sống, tôi đi một vòng rồi quay về.) “Tê tê tê” (Được rồi, quay lại đây đi.) Trong môi trường tối đen đột nhiên nghe tiếng rắn kêu, Bạch Tri Hi bị dọa cho giật mình.

“Diệp Bạch, chàng không sao chứ?

Chỗ chàng hình như có độc xà.” “Không sao, là bạn của ta, nếu nàng sợ thì có thể lại gần chỗ ta.” “Chỗ chàng bẩn thế, thiếp không thèm qua.” “Tùy nàng.” Thu Tiểu Hắc vào lòng, Diệp Bạch chuẩn bị để nó nghỉ ngơi một đêm, đợi trời sáng rồi ra xem sau, theo lộ trình của bọn Trần Ngọc Lâu, nhanh nhất cũng phải trưa mai mới tới được đây.

Tìm một tư thế thoải mái, Diệp Bạch nhắm mắt chợp mắt một lát.

Thấy Diệp Bạch lâu không có động tĩnh, Bạch Tri Hi không nhịn

được gọi: “Diệp Bạch, Diệp Bạch, chàng ngủ rồi à?” Diệp Bạch bị đánh thức, không khỏi nhíu mày, cô nương này tinh lực sao tốt thế không biết.

“Ta sắp ngủ rồi, nàng cũng nghỉ ngơi đi, vận khí tốt thì mai là chúng ta ra ngoài được thôi.” “Ờ!” Một lúc sau, lại nghe Bạch Tri Hi nói: “Diệp Bạch, hình như thiếp nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, chàng nói xem có phải Tứ thúc tới cứu chúng ta không?” “Làm gì có tiếng bước chân nào, chắc nàng ảo thính rồi, nghỉ ngơi đi, đừng nói chuyện nữa.” Diệp Bạch lại bất lực nói, các giác quan của hắn đã được huyết mạch Bạch Hổ cường hóa, nếu thật sự có tiếng bước chân, hắn đã tỉnh từ lâu rồi.

“Ờ!” Qua không biết bao lâu, Diệp Bạch lại bị tiếng gõ đánh thức.

“Nàng đang làm gì thế?” Bạch Tri Hi yếu ớt đáp: “Chàng tỉnh rồi à, thiếp muốn gõ mấy hòn đá để truyền tiếng lên trên, nếu Tứ thúc họ ở trên đó, có lẽ sẽ nghe thấy âm thanh.” Diệp Bạch mệt mỏi nói: “Đừng trông mong vào Tứ thúc của nàng, chúng ta bị chôn dưới đất ít nhất bảy tám mét, dù nàng có gào thét không ngừng thì tiếng cũng chưa chắc truyền lên được đâu, đừng phí sức nữa.” “Ờ!” Bạch Tri Hi cuối cùng cũng im lặng.

Diệp Bạch vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi liền nghe thấy phía đối diện truyền đến tiếng khóc thút thít của cô gái.

Tiếng khóc trầm thấp và đầy bất lực.

Chương 46

Diệp Bạch đi tới trước mặt Bạch Tri Hi, thấy dáng vẻ sở sở khả liên của nàng cũng có chút không đành lòng.

"Không sao chứ?" Diệp Bạch nhỏ giọng an ủi.

"Oa oa." Bạch Tri Hi thút thít, không thèm ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, không biết có phải do tiếng gõ vừa nãy gây ra hiệu ứng dây chuyền không, cả mộ huyệt lại rung chuyển một lần nữa, bùn đất và đá khối đổ ập xuống.

Diệp Bạch cũng không ngờ xảy ra sự cố này, vội vàng ôm cô gái đang khóc vào lòng.

Không ít đá vụn đập vào người Diệp Bạch, hắn ôm lấy cô gái cuộn tròn lại một chỗ, không dám nhúc nhích, chỉ sợ mảng đá lớn nào đó không có mắt đập trúng mình.

Mười mấy giây sau, mộ huyệt cuối cùng cũng yên tĩnh lại, đợi bụi bặm tan đi, Diệp Bạch mới phát hiện hắn và Bạch Tri Hi bị kẹt cứng trong góc, không thể cử động.

"Xin lỗi..." Bạch Tri Hi cũng biết có thể do mình gây ra sự rung chuyển của mộ huyệt, vội vàng xin lỗi Diệp Bạch.

"Không sao rồi, chúng ta vẫn còn sống mà!" Sợ cô nàng lại khóc, Diệp Bạch an ủi một câu.

"Bên dưới chàng hình như có cái gì đang động đậy?" Bên dưới?

Gương mặt Diệp Bạch đen lại, đưa một tay ra, lôi Tiểu Hắc đang quấn trên đùi mình ra.

Mẹ nó, lần này đúng là gánh tội thay cho con rắn này rồi.

“Không sao, là bạn ta đang động đậy thôi.” Diệp Bạch dứt khoát ném Tiểu Hắc sang một bên, không gian chật quá, để trên người cấn lắm.

Bạch Tri Hi hỏi: “Là con hắc xà đó sao?” Diệp Bạch có chút ngạc nhiên: “Đúng, nó tên là Tiểu Hắc, sao nàng biết rõ thế?” “Thiếp nghe Tứ thúc nói, Tiểu Tam gia của Tá Lĩnh biết điều khiển rắn, mang một con hắc xà từ Bình Sơn ra.” Cô gái thở ra hơi ấm như lan, cộng thêm cảm giác mềm mại trong lòng, Diệp Bạch nhất thời có chút đắm say.

“Chàng sao thế?” Cảm thấy Diệp Bạch có chút không bình thường, Bạch Tri Hi không nhịn được hỏi.

“Không sao, chỉ là không gian chật quá thôi.” Diệp Bạch muốn duỗi chân nhưng không cẩn thận đè trúng Bạch Tri Hi, khiến nàng khẽ kêu lên một tiếng.

“Nàng không sao chứ?” “Không sao.” Bạch Tri Hi đỏ mặt, nàng không chỉ bị Diệp Bạch ôm chặt trong lòng mà toàn thân cũng bị hắn đè lên.

Lớn nhường này, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với nam giới như vậy.

Hơn nữa ngửi thấy mùi hương sạch sẽ trên người Diệp Bạch, nàng cảm thấy toàn thân phát mềm.

Không biết tại sao, cảm giác này không nói ra được sự thoải mái, nhưng đặc biệt thấy an tâm.

Trong không gian chật hẹp, hai người không ai nói lời nào, nhất thời có thứ gì đó không tên nảy sinh trong tim cả hai.

Diệp Bạch nén lại trái tim đang xao động, muốn tìm chủ đề gì đó để nói nhưng cũng chẳng biết nói gì.

Thế là não nhảy số, mở miệng hỏi: “Nàng ăn chưa?” “Hả?” “À

không, ý ta là nàng có đói không?" Diệp Bạch vội sửa lời.

"Có chút đói rồi." Bạch Tri Hi hào phóng gật đầu, nhớ lại bữa tối mình chỉ ăn qua loa ít điểm tâm, giờ bụng quả thực đang đánh trống.

"Nàng đợi chút." Diệp Bạch định đưa tay lấy lương khô, mới phát hiện lúc nãy kiểm kê thực vật xong đã bỏ xuống, giờ chắc bị chôn dưới đống đá rồi.

"Hỏng rồi, thực phẩm bị chôn ở vị trí lúc nãy rồi." "Không sao, thiếp cũng không đói lắm, không ăn cũng không sao." Bạch Tri Hi cũng biết điều nói.

"Đợi chút, ta còn một loại thực phẩm nữa, không biết nàng có ăn quen không." Diệp Bạch lấy gói que cay Vệ Long mở được từ túi phúc ra khỏi hệ thống, một tay xé bao bì thì phát hiện cô nàng dường như không rảnh tay.

Một tay nàng bị Diệp Bạch đè dưới người, tay kia cũng bị kẹt, không chạm tới miệng mình được.

"Để ta đút nàng nhé?" "Vâng...

được." Bạch Tri Hi đỏ mặt đáp một tiếng.

Thấy cô nàng đồng ý, Diệp Bạch rút một que cay đưa tới bên miệng nàng.

"Há miệng ra, nào, vị sẽ hơi nồng một chút, ăn chậm thôi." "Vâng vâng." Thấy cô nàng như chim nhỏ mổ mồi ăn hết que cay, Diệp Bạch cười hỏi: "Vị thế nào?" "Ngon lắm, chỉ là hơi cay một chút." Bạch Tri Hi hít hà hà hà, "Nhưng mà... cái này ăn nhiều có bị khát không, chúng ta chẳng phải không có nước sao?" "Đợi chút, xem ta biến ra nước đây." Diệp Bạch lại lấy Hồ lô bảo bối ra khỏi hệ thống, chỉ là không ngờ cái hồ lô này là chất liệu phát quang.

Toàn thân to bằng lòng bàn tay, làm từ loại ngọc thạch không tên,

tỏa ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, lập tức chiếu sáng không gian chật hẹp này.

"Oa!

Chàng biến nó ra từ đâu thế?" Bạch Tri Hi kinh hô một tiếng, đôi mỹ mâu nhìn chằm chằm vào cái hồ lô, rồi lại nhìn Diệp Bạch, không thể tin nổi vào cảnh tượng này.

"Bí mật, bí mật." Diệp Bạch ho khan một tiếng, cũng không có cách nào giải thích cái hồ lô phát sáng đột ngột xuất hiện này.

Đút cho Bạch Tri Hi ít nước suối trong hồ lô, Diệp Bạch lại bắt đầu đút que cay, chẳng mấy chốc Bạch Tri Hi đã ăn hết một nửa.

Một nửa còn lại nàng nhất quyết không ăn, bảo để dành cho Diệp Bạch.

Ăn no uống đủ, Bạch Tri Hi trong lòng Diệp Bạch chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Diệp Bạch cũng ăn hai que cay, vị không tệ, đầy ắp ký ức.

Lại uống thêm hai ngụm nước suối, ngọt ngọt, cảm giác khá giống nước soda kiếp trước.

Có lẽ vì trước đó đã ngủ đủ, Diệp Bạch cũng không thấy buồn ngủ, nhờ ánh huỳnh quang của hồ lô, Diệp Bạch ngắm nhìn dung mạo của Bạch Tri Hi.

Khuôn mặt như ngọc thạch ánh lên sắc san hô, làn da trắng hơn tuyết, mày mắt như tranh vẽ.

Đôi lông mi dài khẽ động đậy, không biết đang mơ thấy gì mà chân mày hơi nhíu, thần tình có chút đáng thương.

Diệp Bạch không kìm được thở dài, đúng là một tuyệt sắc giai nhân.

Ngắm một hồi, Diệp Bạch bắt đầu có phản ứng, trấn áp sự xao động trong lòng, hắn vội vàng cất hồ lô đi, tránh để mình phạm sai lầm.

Cô gái trong bóng tối cũng nở một nụ cười mỉm.

Ở một bên khác, Trần Ngọc Lâu đang dẫn theo một trăm tám mươi người gấp rút đi xuyên đêm về hướng này, trên người mọi người còn mang theo không ít vũ khí.

"Tổng bả đầu, hay là nghỉ một lát đi, chạy lâu thế này các huynh đệ có chút chịu không nổi rồi?" Hoa Mã Quải nói.

"Không còn bao nhiêu đường nữa, Tam đệ và lão Lữ hiện giờ vẫn chưa có tin tức, ta sợ họ sẽ gặp chuyện, đến sớm lúc nào hay lúc đó." Trần Ngọc Lâu thấy các huynh đệ phía sau đều thở hồng hộc, sốt ruột nói: "Ta dẫn vài huynh đệ thể lực tốt đi trước, đệ và các huynh đệ nghỉ một lát rồi theo sau." "Tổng bả đầu... người cẩn thận một chút." Thấy Trần Ngọc Lâu dẫn người vội vã đi, Hoa Mã Quải cũng không còn cách nào.

Trời dần sáng tỏ, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi bị kẹt dưới đất chỉ có một cái hồ lô huỳnh quang chiếu sáng.

Trong thời gian đó Diệp Bạch cũng thả Tiểu Hắc ra một lần nhưng không phát hiện được gì.

Thấy Bạch Tri Hi trong lòng khẽ cử động, Diệp Bạch hỏi: "Nàng tỉnh rồi à?" "Vâng, thiếp ngủ bao lâu rồi?" Bạch Tri Hi mở đôi mắt ngái ngủ.

"Đại khái khoảng ba bốn canh giờ rồi, bên ngoài chắc là trời sáng rồi." "Vậy có tin tức của Tứ thúc thiếp không?" Bạch Tri Hi cũng biết chuyện Diệp Bạch thả Tiểu Hắc ra.

Chương 47

"Chưa có, Tiểu Hắc lượn một vòng bên ngoài chẳng phát hiện được gì cả." Thấy thần tình Bạch Tri Hi lạc lõng, Diệp Bạch lại an ủi: "Đừng nghĩ nhiều, bản lĩnh của Tứ thúc nàng không nhỏ đâu, chắc là có việc gì đó trì hoãn thôi, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm đâu." "Vâng." Bạch Tri Hi cũng hy vọng những gì Diệp Bạch nói là thật, nếu không theo tính cách của Tứ thúc nàng, nhất định sẽ không bỏ mặc nàng.

"Đúng rồi, Tứ thúc nàng có phải có một đứa con trai tên là Nhị Nguyệt Hồng không?" Diệp Bạch luôn hiếu kỳ không biết Tứ Quý Thanh rốt cuộc có phải là cha của Nhị Nguyệt Hồng hay không.

"Nhị Nguyệt Hồng?

Tứ thúc thiếp chỉ có một người con trai tên là Lý Văn Cực, huynh ấy là nhị ca của thiếp.

Nhà họ Lý họ chỉ khi đến mười tám tuổi mới đặt nghệ danh, nhưng cái tên Nhị Nguyệt Hồng này nghe cũng hay thật, nếu ra được ngoài thiếp sẽ bảo nhị ca đặt nghệ danh này vậy." "Nàng và nhị ca quan hệ tốt lắm sao?" Diệp Bạch có chút ghen tuông.

Nhìn biểu tình của Diệp Bạch, không hiểu sao trong lòng Bạch Tri Hi dâng lên ba phần vui sướng.

Sợ Diệp Bạch hiểu lầm, nàng vội vàng giải thích.

"Ca ca thiếp nhiều lắm, đều là con của các thúc thúc, thiếp chẳng bao giờ giao thiệp với họ.

Chỉ có nhị ca nhà Tứ thúc từ nhỏ tính cách có vấn đề, giống như con gái vậy, thiếp mới tiếp xúc nhiều hơn một chút." "Hóa ra là vậy."

Diệp Bạch gật gật đầu, hắn nhớ Nhị Nguyệt Hồng hình như có một vị phu nhân tên là Nha Đầu, cũng không biết là ai.

Dường như sợ Diệp Bạch vẫn không yên tâm, Bạch Tri Hi lại nói: "Hơn nữa nhị ca thiếp đã có người thầm thương trộm nhớ rồi, là thanh mai trúc mã của huynh ấy, nếu không phải Tứ thúc thiếp không cho, họ đã thành hôn từ lâu rồi." "Tại sao Tứ thúc nàng lại không cho?" Diệp Bạch tò mò hỏi.

"Cô gái đó xuất thân từ tiệm mì, Tứ thúc thiếp chê thân phận cô ấy thấp hèn, nhị ca thiếp cũng vì chuyện này mà mâu thuẫn với gia đình." Diệp Bạch không kìm được thốt ra: "Thân phận Tứ thúc nàng cũng cao sang gì đâu, đều là xuất thân hạ cửu lưu cả, ai chê ai chứ?" Bạch Tri Hi gật gật đầu: "Tuy chàng nói đúng, nhưng Tứ thúc thiếp nói chú ấy cũng là vì tốt cho nhị ca thôi, bởi vì Bát thúc thiếp từng xem mệnh cho cô gái đó, vận mệnh cô ấy khảm khả, không sống quá ba mươi tuổi." Diệp Bạch cũng từng nghe danh tiếng của Tề Bát gia nhà họ Bạch, thiện trường bói toán, hơn nữa cực kỳ chuẩn, không ngoài dự đoán sau này chính là Tề gia trong Cửu Môn.

Diệp Bạch thở dài nói: "Hai chữ vận mệnh ai mà tính cho thấu được, theo ta thấy, nếu đời này có thể gặp được người tri kỷ, dù chỉ có một lúc ở bên nhau cũng đủ rồi." "Thiếp cũng thấy như vậy." Bạch Tri Hi nhìn vào mắt Diệp Bạch, cả hai cùng mỉm cười.

Nhìn cô gái tuyệt mỹ trước mắt, Diệp Bạch cảm thấy bùi ngùi, kiếp trước là cẩu độc thân, không ngờ ở thế giới này lại có thể gặp được cô gái khiến mình rung động.

"Chàng đang nghĩ gì vậy?" Thấy Diệp Bạch đột nhiên im lặng, Bạch Tri Hi không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Đang nghĩ về chuyện của Bạch gia nàng.

Chẳng phải nàng nói cha nàng trọng bệnh, thập tam thúc lại câu

kết với người ngoài sao?" Nghe vậy, Bạch Tri Hi lộ vẻ u sầu: "Phải, bệnh cũ của cha ta lại tái phát, đã nằm liệt giường mấy tháng nay rồi.

Trong nhà mấy vị thúc thúc đều có tâm tư riêng, vị thập tam thúc kia còn câu kết với kẻ ngoại tộc, tuồn bán vật tư của Bạch gia.

Nếu không phải lần trước gặp được chàng, đến nay ta vẫn còn bị bóp nghẹt trong u tối." "Có cần ta giúp gì không?" Bạch Tri Hi lắc đầu: "Đây là gia sự của Bạch gia, nếu chàng và Tá Lĩnh cũng can thiệp vào, mấy vị thúc thúc của ta không những không phục mà e là còn gây ra loạn lạc lớn hơn." Diệp Bạch cũng hiểu rõ, cái loạn của Bạch gia bắt nguồn từ việc Bạch Nhân Lễ bệnh cũ tái phát, chẳng còn sống được bao lâu.

Cấu trúc của Bạch gia rất giống với Cửu Môn sau này, quyền lực phân tán trong tay nhiều người ngoại tính.

Tuy đều là huynh đệ kết nghĩa, nhưng một khi đại ca ngã xuống, Bạch Tri Hi phận nữ nhi khó lòng gánh vác đại nghiệp, kẻ khác nảy sinh dị tâm là điều khó tránh khỏi.

Dù Diệp Bạch có ra mặt để Tá Lĩnh trợ giúp thì cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Chỉ cần Bạch Nhân Lễ qua đời, Bạch gia sẽ rơi vào cảnh cây đổ bầy khỉ tan, các vị huynh đệ khác tính sẽ xưng vương, hình thành nên cục diện Cửu Môn sau này.

Nghĩ đến đây, Diệp Bạch cũng không còn cách nào khác.

Bạch Tri Hi không muốn Diệp Bạch phải lo lắng cho mình nên đánh tiếng lảng sang chuyện khác: "Diệp Bạch, chàng cứ hỏi ta mãi, ta vẫn chưa nghe chuyện của chàng bao giờ?" "Ta à, chỉ là kẻ cô độc một mình." "Vậy người thân của chàng đâu?" "Ở thế giới này, ta không có người thân." "Xin lỗi nhé!" Bạch Tri Hi ngỡ mình đã chạm

vào ký ức không vui của Diệp Bạch, vội vàng xin lỗi.

Diệp Bạch cũng lộ vẻ hoài niệm, thầm mong người thân của mình ở thế giới bên kia vẫn sống vui vẻ.

"Để ta kể cho chàng nghe chuyện lúc nhỏ nhé, thú vị lắm." Bạch Tri Hi chớp chớp mắt.

"Được thôi." "Bí mật kể cho chàng nghe, nhị ca ta lúc nhỏ thích mặc quần áo phụ nữ nhất.

Mỗi lần bị tứ thúc phát hiện là bị táng cho một trận, sau đó lại vác mặt mũi bầm dập đến tìm ta." "Tìm nàng làm gì?" "Vì chính ta là người mật báo cho tứ thúc mà!" "..." "Còn nữa, nhà bát thúc ta có một đứa con trai..." Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Diệp Bạch đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng chấn động bên trên.

Có vẻ như có không ít người đang đi lại phía trên.

"Có chuyện gì thế?" Bạch Tri Hi cũng giật mình tỉnh giấc.

"Có người đến, theo lộ trình suy đoán chắc là đại ca ta rồi, để ta bảo Tiểu Hắc lên xem sao." Sau khi Tiểu Hắc chui lên từ khe đất, không lâu sau đã mang về tin tốt, đúng là Trần Ngọc Lâu và thuộc hạ.

"Giờ làm sao đây?" "Chúng ta bị kẹt bên dưới, phải tìm cách để đại ca cứu ra.

Nhưng cứu thế nào mới là vấn đề, nếu khai quật không đúng cách gây chấn động tầng đất, chúng ta có thể bị chôn sống bất cứ lúc nào." Diệp Bạch suy nghĩ kỹ lưỡng.

Đoạn, hắn xé một mảnh vải trắng trên người, dùng bùn đất trộn chút nước làm mực, bắt đầu vẽ lên vải.

Trên đó đánh dấu rõ ràng vị trí của hai người ở dưới lòng đất.

"Chắc là đại ca nhìn sẽ hiểu thôi." Tiểu Hắc nuốt mảnh vải vào

bụng rồi lại bò ra ngoài.

Lúc này ở phía trên, Trần Ngọc Lâu đang cau mày lúng túng.

Đạo động họ đào trước đó đã bị vùi lấp, mặt đất đầy rẫy hố bom do thuốc nổ để lại.

"Tổng bả đầu, có hai nhóm người từng giao hỏa ở đây, thanh thế không nhỏ, xem ra tình hình không ổn rồi." Trần Ngọc Lâu mặt đầy lo lắng: "Tam đệ và lão Lữ để lại tin tức cuối cùng là đã vào ngôi mộ này.

Bảo huynh đệ tản ra tìm, có manh mối gì phải báo ngay cho ta." Mọi người tản ra tìm kiếm.

"Tổng bả đầu, tôi thấy hắc xà của Tiểu Tam gia rồi!

Ở bên này!" Hắc xà?

Trần Ngọc Lâu vội vàng chạy tới, thấy Tiểu Hắc đang bò vòng quanh trên một khoảng đất bằng.

Thấy Trần Ngọc Lâu, nó lắc lư bò đến, nhả mảnh vải trong bụng ra.

Huynh đệ Tá Lĩnh cũng vây quanh, vài người không biết lai lịch con rắn này không khỏi lẩm bẩm: "Con rắn này sao cứ như thành tinh vậy." "Lão tử từng đọc sách vài năm, nay thiên hạ đại loạn, quân phiệt nổi lên, dải lụa trong bụng rắn này chắc là chứa ý trời." "Cái này tôi biết, Đại Sở hưng Trần Thắng vương!

Tổng bả đầu chúng ta chẳng lẽ sắp xưng vương?" "Vương cái đầu nhà ngươi, đây là vật nuôi của Tiểu Tam gia, chắc là đến báo tin." Trần Ngọc Lâu mở mảnh vải ra, nhìn nội dung bên trên, chân mày nhíu chặt.

"Các người qua xem thử, tam đệ ta vẽ thế này là ý gì?" Mấy huynh

đệ Tá Lĩnh vây lại, mỗi người một ý, cuối cùng Trần Ngọc Lâu cũng hiểu được điều Diệp Bạch muốn diễn đạt.

"Tiểu Tam gia chắc bị chôn ngay dưới chân chúng ta không xa, chính là chỗ hắc xà vừa xoay vòng." "Nếu vậy phải tìm vị trí đào động cho chuẩn, nếu không lỡ tay là chôn sống Tiểu Tam gia mất." "Lúc trước đào mộ Hán này có những ai tham gia?

Lại đây nói cho ta biết cấu trúc ngôi mộ này thế nào." Trần Ngọc Lâu ra lệnh.

"Tổng bả đầu, ngôi mộ Hán này cấu tạo như sau..." Đợi trong hố mộ hồi lâu, Diệp Bạch cuối cùng cũng nghe thấy tiếng động thổ, rồi nghe tiếng rít, thấy Tiểu Hắc đã bò về từ lúc nào, nhả ra một bọc vải trắng.

Bên trong là thư hồi âm của Trần Ngọc Lâu, Diệp Bạch mở ra xem, chỉ có một dòng chữ: "Đã hiểu hình vẽ, định đào từ nhĩ thất bên trái theo hướng dũng đạo, nếu có nguy hiểm hãy rút lui ngay." Trần Ngọc Lâu muốn tránh vị trí ngay trên đầu Diệp Bạch, đào từ xa rồi xuyên qua dũng đạo để đến hầm bồi táng.

Đây quả thực là phương pháp chu toàn.

"Được!" Diệp Bạch viết một chữ rồi để Tiểu Hắc mang lên.

Nhóm người Trần Ngọc Lâu mang theo đều là hảo thủ Tá Lĩnh, tốc độ đào động cực nhanh, chỉ trong mười lăm phút đã đào tới nhĩ thất bên trái.

Thấy dũng đạo đã bị đá vụn và bùn đất chặn đứng, mọi người dùng cáng vận chuyển đất đá ra ngoài.

Thấy có ánh sáng yếu ớt chiếu vào, Diệp Bạch không khỏi thở phào, cuối cùng cũng sắp được cứu.

Chương 48

Nửa giờ sau, hai người cuối cùng đã được đưa lên trên.

Thấy người bị kẹt là Diệp Bạch và Bạch Tri Hi, Trần Ngọc Lâu không khỏi trợn tròn mắt, tâm tư hóng hớt dâng trào.

"Đa tạ ơn cứu mạng của Trần đại ca." Bạch Tri Hi cũng từng gặp qua Trần Ngọc Lâu, tuy vừa thoát khỏi cảnh chôn thân dưới đất, chân tay bủn rủn nhưng vẫn ôm quyền hành lễ.

Diệp Bạch thấy vậy vội vàng dìu lấy thân hình mềm yếu của nàng.

Nhìn cảnh này, Trần Ngọc Lâu thầm bội phục Diệp Bạch, nhanh như vậy đã thu phục được tiểu công chúa của Bạch gia.

Trước đây tuy lấy Bạch Tri Hi ra trêu chọc Diệp Bạch nhưng cũng chỉ là đùa giỡn, không ngờ chuyện này chưa đợi lão đại này tác thành đã xong xuôi.

Nhưng xét về tuổi tác và tướng mạo, Diệp Bạch tuy kém một chút nhưng cũng tính là thiên tác chi hợp.

Nghĩ đoạn, Trần Ngọc Lâu lộ ra nụ cười như người cha già: "Tiểu muội đừng khách sáo, tương lai đều là người một nhà cả." Bạch Tri Hi đỏ mặt, không phản bác, đường hoàng tựa vào lòng Diệp Bạch.

Thân thể nàng không còn chút sức lực, chắc do duy trì một tư thế quá lâu khiến máu huyết không lưu thông, Trần Ngọc Lâu liền sai người đến huyện thành gần nhất tìm một cỗ xe ngựa.

Sau khi dìu Bạch Tri Hi lên xe, Trần Ngọc Lâu nghe Diệp Bạch kể lại đầu đuôi sự việc, không khỏi rùng mình sợ hãi.

"Trong cái rủi có cái may, lần này đệ chiếm được trái tim tiểu

công chúa Bạch gia, cũng không lỗ.

Nhưng lần sau đừng có mạo hiểm như thế nữa!

Nếu không phải hai vị huynh đệ kia về kịp lúc, mạng của đệ thật sự là không còn." Nói đoạn, Trần Ngọc Lâu vẫn không nhịn được mà quở trách.

Diệp Bạch biết Trần Ngọc Lâu lo cho mình nên không phản bác, sau đó thuật lại tình hình hiện tại của Bạch gia và nỗi lo của mình.

Trần Ngọc Lâu trầm tư một lát rồi nói: "Đệ yên tâm, ta sẽ bảo Hoa Mã Quải mang một đội huynh đệ đến Trường Sa.

Gia sự Bạch gia chúng ta không can thiệp, nhưng kẻ nào dám đụng đến em dâu, phải hỏi xem Tá Lĩnh có đồng ý hay không." Nghe vậy, Diệp Bạch cảm động vô cùng, đại ca này thật sự không nhận nhầm.

Lúc mọi người chuẩn bị thu dọn rời đi, Diệp Bạch đột nhiên hỏi: "Đại ca, đã cứu được Trùng ca chưa?" Trần Ngọc Lâu vỗ mạnh vào trán, sực nhớ ra điều gì: "Hỏng rồi, ta quên khuấy mất!" Lúc này, tại một hầm bồi táng khác của mộ Hán, Lữ Trùng đang ngủ say như chết, tiếng ngáy vang dội khiến bùn đất xung quanh cũng phải rung rinh.

Sau khi cứu được Lữ Trùng ra ngoài đã là một canh giờ sau.

Nói đi cũng phải nói lại, vận khí của Lữ Trùng cũng không tệ, lúc mộ huyệt sụp đổ, gã vô tình bị đá rơi trúng đầu ngất đi trong hầm bồi táng.

Khi tỉnh lại thấy mặt Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch, coi như chưa phải chịu khổ cực gì.

Trong lúc đó, Diệp Bạch cũng để Tiểu Hắc đi một vòng trong mộ Hán, sợ còn người sống bị kẹt.

Đáng tiếc, ngoại trừ xác chết khắp nơi, chẳng còn ai sống sót.

Tiểu Hắc cũng không tìm thấy thi thể của Tứ Quý Thanh.

Theo Trần Ngọc Lâu suy đoán, Tứ Quý Thanh rất có thể đã bị Bạch gia Thập tam gia bắt giữ, giải về Trường Sa.

Diệp Bạch không đem chuyện này nói cho Bạch Tri Hi, tránh để nàng lo lắng.

Sự việc kết thúc, cả đoàn rầm rộ kéo nhau về.

Diệp Bạch lấy lý do bị thương để leo lên xe ngựa của Bạch Tri Hi.

"Còn chỗ nào không có sức, để ta bóp cho chàng." "Ái chà, không được bóp chỗ đó." Bạch Tri Hi đỏ mặt tía tai, tên này chạy đến đây để giở trò xấu đây mà.

Lữ Trùng nghe thấy động tĩnh trong xe ngựa, không nhịn được chạy đến trước mặt Trần Ngọc Lâu.

"Tổng bả đầu, thế này có hơi trái lễ nghi không?" Trần Ngọc Lâu đang nghe lén đầy hứng khởi, bị Lữ Trùng làm phiền liền mất sạch hứng thú, mặt lạnh tanh mắng: "Liên quan gì đến ngươi, rảnh rỗi sinh nông nổi, cái đồ độc thân lâu năm như ngươi, tam đệ ta mà không cưới được vợ thì ngươi chịu trách nhiệm à?

Với lại chuyện hôm nay ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu!" Bị mắng một trận tơi bời, Lữ Trùng biết mình đuối lý, lắc đầu thở dài rồi chạy ra sau phụ bốc xếp hành lý.

Một tháng sau, tại Trần Gia Bảo.

Diệp Bạch một mình ở giáo trường luyện trung bình tấn, mồ hôi đầm đìa.

Trần Ngọc Lâu mang khăn tới, nói: "Hai canh giờ rồi, luyện nữa là hại thân đấy." Diệp Bạch chậm rãi thở ra một hơi, nhận khăn lau

người.

“Đại ca, sư phụ đệ nhờ tìm đã có tin tức chưa?” “Tìm sư phụ dạy đại thương đâu có dễ?

Huống hồ Phá Trận Bá Vương Thương của đệ khác hẳn với thương có tua đỏ thông thường, thiên hạ này người dạy được bộ thương pháp đó không có mấy ai đâu.” Trần Ngọc Lâu nhìn cây Phá Trận Bá Vương Thương cắm bên giáo trường, chậc chậc khen lạ.

Lão sống từng này tuổi mà chưa từng thấy thần binh lợi khí nào như vậy.

Thân thương chạm khắc kim long huyền phù, mũi thương lấp lánh bạch quang sắc lẹm.

Ngay cả Tiểu Thần Phong khi chưa hỏng cũng không thể so bì với cây thương này.

Hơn nữa, lão cũng đã thử, chỉ miễn cưỡng nhấc lên được chứ không tài nào múa nổi.

Loại vũ khí này e là chỉ có Hạng Vũ tái thế mới dùng được.

Không, giờ phải thêm một người nữa, chính là tam đệ Diệp Bạch của lão.

Diệp Bạch nhấc Phá Trận Bá Vương Thương lên, chậm rãi múa.

Đây là hình thái thứ nhất của thương, dài khoảng hai mét, rất vừa tay hắn.

Thấy gạch đá trên giáo trường bị Diệp Bạch tùy tiện chấn nát, Trần Ngọc Lâu xót của: “Đệ nhẹ tay thôi, hai ngày nay ta thay không dưới mười viên gạch rồi đấy.” Không để ý đến Trần Ngọc Lâu, Diệp Bạch thực hiện một lượt các chiêu thức cơ bản: đâm, thọc, gạt, đập, quấn... rồi mới đặt thương xuống.

Luyện đại thương thì cơ bản phải vững chắc, sau này có tìm được sư phụ thì những chiêu này vẫn phải luyện, nên những ngày qua Diệp Bạch vẫn chăm chỉ tập luyện không ngừng.

Thấy Trần Ngọc Lâu vẫn đứng đó, Diệp Bạch không nhịn được: "Đại ca, huynh không có việc gì thì chẳng ở đây làm phiền đệ đâu, nói đi, có chuyện gì?" "Cái thằng không có lương tâm này, hai ngày nay đại ca đệ đều chạy đôn chạy đáo lo chuyện cho đệ, có hớp nước uống thì tốt biết mấy." "Nói tới nói lui, chẳng phải vẫn nhắm vào cái bầu rượu báu của đệ sao." Diệp Bạch cười cười, lấy hồ lô ra, rót cho Trần Ngọc Lâu một chén.

Trần Ngọc Lâu nhấm nháp kỹ lưỡng, không khỏi trầm trồ: "Không hổ là vật của tiên gia, nước bên trong ngọt thật." Từ lần trước Diệp Bạch cho xem cái hồ lô này, Trần Ngọc Lâu cứ nhớ mãi không quên.

Nước trong hồ lô uống hết, ngày hôm sau lại tự đầy, đây chẳng phải bảo vật thần tiên thì là gì.

Ban đầu Trần Ngọc Lâu còn tưởng Diệp Bạch dùng trò ảo thuật, mãi đến khi lão đích thân canh giữ hồ lô một đêm mới tin thế gian này thực sự có tiên bảo.

Uống xong nước, Trần Ngọc Lâu mãn nguyện nói: "Chuyện Bạch gia ở Trường Sa có một tin tốt, một tin xấu, đệ muốn nghe cái nào trước?" "Trường Sa?

Tin tốt trước đi." Diệp Bạch hơi bất ngờ.

"Tin tốt là gia chủ Bạch gia Bạch Nhân Lễ đại bệnh đã khỏi hẳn, không chỉ quét sạch lũ tiểu nhân trong nhà, mà còn đem kẻ cầm đầu phản loạn là Thập tam gia ra hành hình 'tam đao lục động', nghe nói cảnh tượng vô cùng máu me.

Thế nên không cần lo cho tiểu tức phụ của đệ nữa.” “Bạch Nhân Lễ khỏi rồi?

Sao mà khỏi được?” Diệp Bạch hoài nghi.

Chương 49

“Cái đó ta cũng không rõ, nghe đâu là dùng một loại tiên dược gì đó, kéo dài thọ mệnh thêm vài năm.” Trần Ngọc Lâu cầm hồ lô tự rót thêm chén nữa.

“Ban đầu ta cũng không tin, nhưng thế gian này đến cái hồ lô bảo bối này còn có thì tiên dược kia cũng chẳng có gì lạ.” “Vậy tin xấu là gì?” “Tin xấu này liên quan trực tiếp đến đệ đấy.” Trần Ngọc Lâu uống cạn chén nước, ra vẻ bí hiểm rồi mới nói: “Sau khi chuyện Bạch gia kết thúc, ta sai Hoa Mã Quải mang trọng lễ đến cầu thân cho đệ, nhưng nhạc phụ đại nhân của đệ dường như không coi đệ ra gì, thẳng thừng từ chối luôn.

Nghe nói tiểu tức phụ của đệ khóc lóc thương tâm lắm.” “Trần Ngọc Lâu!” Diệp Bạch nhấc Bá Vương Thương đâm về phía Trần Ngọc Lâu.

“Đệ bảo huynh đa sự này!

Đệ bảo huynh đi cầu thân này!” Trần Ngọc Lâu mượn chiếc ghế mà né tránh liên tục.

“Cái thằng này không biết tốt xấu, đại ca đệ có dễ dàng gì đâu?

Ngày ngày lo chuyện hôn sự cho đệ, tìm sư phụ cho đệ, giờ đệ lại cầm thương đâm ta.” “Cút đi, huynh đúng là đồ độc thân lâu năm rảnh rỗi sinh nông nổi, đệ thấy huynh chỉ giỏi gây chuyện.” Hai người đùa giỡn một hồi, Diệp Bạch cuối cùng kiệt sức, thở dốc buông thương xuống.

“Thôi được rồi, tiểu tức phụ của đệ nhờ người mang cho đệ một phong thư, ta để ở phòng đệ rồi.

Giờ thương thế của nhị ca đệ cũng đã ổn, tầm ba năm ngày nữa sẽ khởi hành đi Hắc Thủy Thành tìm Long Cốt Thiên Thư, đệ sớm chuẩn bị đi.” Nói xong, Trần Ngọc Lâu thuận tay thó luôn cái hồ lô rượu, không biết chạy đi đâu tiêu sái.

Thấy trời đã sẩm tối, Diệp Bạch dọn dẹp giáo trường rồi về phòng.

Một phong thư đề chữ 'Diệp Bạch thân khải' đặt trên bàn viết.

“Chẳng biết đại ca có thói nhìn trộm kia đã đọc qua chưa.” Diệp Bạch lắc đầu, bóc thư, bên trong chỉ có một dòng chữ: “Em đợi anh, đến cưới em!” Chữ viết thanh tú nhưng có chút vội vàng, nhưng có thể thấy rõ tâm ý kiên định của thiếu nữ.

“Được, đợi ta đến cưới nàng!” Diệp Bạch lẩm bẩm một câu, trịnh trọng cất bức thư đi.

Tiểu Tam gia của Tá Lĩnh, nghe thì oai phong đấy nhưng cũng chỉ là người của Tá Lĩnh, không phải là hắn, Diệp Bạch.

Nghĩ lại, Bạch Nhân Lễ từ chối lời cầu thân của Trần Ngọc Lâu chắc cũng vì lý do này.

Diệp Bạch hắn nếu không tạo dựng được danh tiếng lẫy lừng thì lấy tư cách gì mà đòi cưới tiểu công chúa của Bạch gia.

Nói cho cùng, mình vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi.

Diệp Bạch tự giễu một câu, nhưng trong lòng lại dâng lên hào khí vạn trượng.

Bạch Tri Hi này, hắn nhất định phải cưới!

Hắc Thủy Thành là di chỉ Tây Hạ, nằm gần hành lang Hà Tây, vốn là yết hầu trên con đường dịch trạm thời cổ đại.

Biết chuyến đi này đường xá xa xôi, Trần Ngọc Lâu dự định ba

huynh đệ họ cùng một đội tinh nhuệ Tá Lĩnh lên đường.

Dù vậy, các loại trang bị và tạp vật mang theo cũng chất đầy hai xe ngựa lớn.

Chuyến này Chá Cô Tiếu không mang theo Hoa Linh và Lão Dương Nhân, bởi lẽ giấc mơ ở Bình Sơn trước đó quá đỗi chân thực, hư hư thực thực khiến y vẫn còn thấy sợ hãi.

Nay có Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch, lại thêm các huynh đệ Tá Lĩnh, quả thực không cần thiết phải để Hoa Linh và Lão Dương Nhân mạo hiểm thêm nữa.

Ba ngày sau, mọi người chuẩn bị xong xuôi, Trần Ngọc Lâu tổ chức đại hội thệ sư tại Trần Gia Bảo.

"Huynh đệ, nay quân phiệt nổi lên, dân chúng lầm than, Tá Lĩnh ta trách nhiệm nặng nề, phải lấy việc cứu tế thương sinh làm trọng trách." Một chuyến đi đảo đấu mà qua miệng Trần Ngọc Lâu lại trở thành nghĩa cử cứu giúp vạn dân.

Diệp Bạch đứng dưới đài cũng như mọi người, nghe mà nhiệt huyết sôi trào, không khỏi cảm thán đại ca mình có khẩu tài thật tốt, đúng là tố chất lãnh đạo.

Tuy nhiên lần này Trần Ngọc Lâu đã cẩn thận hơn, không tiết lộ mục tiêu mộ táng, ngay cả thời gian xuất phát và lộ trình cũng chỉ có ba huynh đệ biết.

Dẫu sao bài học ở Bình Sơn vẫn còn mới nguyên trong ký ức.

Đêm đó, khi vạn vật đã chìm vào giấc ngủ, cổng Trần Gia Bảo lặng lẽ mở ra.

Ba huynh đệ cùng hai mươi hảo thủ Tá Lĩnh đã chỉnh tề chờ lệnh.

Họ cải trang thành những thương nhân hành khước, gánh theo

không ít muối thô và nhu yếu phẩm.

Chuyến đi này đường xa lại đông người, nếu không có thân phận hợp lý thì rất dễ bị bại lộ.

Đây cũng là thủ đoạn thường dùng của Tá Lĩnh.

"Chá Cô Tiếu, chuyến này huynh nhất định phải cẩn thận, muội đợi huynh về." Hồng Cô thường ngày nóng nảy nay lại dịu dàng lạ thường, tỉ mỉ chỉnh lại cổ áo cho Chá Cô Tiếu.

Từ sau khi trở về từ Bình Sơn, quan hệ giữa hai người đã được làm sáng tỏ.

Cả hai đều rõ tâm ý của đối phương.

Cộng thêm sự trêu chọc và gán ghép của Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch, họ đã thuận nước đẩy thuyền mà đến với nhau.

Chá Cô Tiếu nắm chặt tay Hồng Cô, gương mặt phong trần hiện rõ vẻ ôn nhu.

"Nàng yên tâm, ở nhà bình an đợi ta về." Nói đoạn, y nhìn sang Hoa Linh và Lão Dương Nhân bên cạnh: "Sư đệ và sư muội giao lại cho nàng, nhớ đốc thúc họ tập luyện mỗi ngày, không được lơ là." Nghe vậy, Hoa Linh và Lão Dương Nhân lập tức biến sắc.

Thấy hai người cứ quyến luyến không rời, gã độc thân Trần Ngọc Lâu không nhịn được ngắt lời: "Nhị đệ, giờ lành đã đến, chúng ta phải xuất phát thôi, sau này còn nhiều thời gian mà." Chá Cô Tiếu gật đầu, lưu luyến nhìn Hồng Cô một lần nữa rồi bước vào đội ngũ.

Dưới ánh trăng, đoàn người hai mươi ba người hướng về phía Hắc Thủy Thành tiến phát.

Hắc Thủy Thành thuộc khu vực Nội Mông ngày nay, đoàn người xuất phát từ Hồ Nam, phải băng qua ba bốn tỉnh mới tới nơi.

Thời buổi binh hoang mã loạn, dọc đường họ gặp không ít toán thổ phỉ, đều bị Trần Ngọc Lâu tiêu diệt.

Trong thời gian này, Diệp Bạch cũng tự tay hạ sát hai tên đầu mục thổ phỉ để luyện gan.

Hai kẻ này đều là hạng hung ác cùng cực, ban đầu Diệp Bạch có chút không quen, nhưng lâu dần cảm giác đó cũng phai nhạt.

Đường xá gập ghềnh khó đi, một tháng sau, đoàn người đến một sơn thôn ở Thiểm Tây.

Mấy huynh đệ Tá Lĩnh dường như bị lạ nước lạ cái, nôn mửa tiêu chảy liên tục.

Trần Ngọc Lâu biết mọi người đã mệt mỏi vì đi đường dài nên muốn nghỉ ngơi tại đây một thời gian.

Đón tiếp họ là thôn trưởng, một lão già da đen nhẻm, nói giọng Thiểm Tây khó nghe.

Biết họ là thương gia hành khước, lão mới bớt cảnh giác, lúc đi còn đổi không ít muối.

Mọi người tá túc trong một căn nhà tranh bán sụp, nhóm lửa nấu cơm.

Chá Cô Tiếu là người am hiểu dược lý nhất đoàn, y đi hái mấy cây thảo dược về sắc thành thuốc cho những huynh đệ bị bệnh uống.

Trong rừng chim chóc líu lo không ngớt, củi trong đống lửa thỉnh thoảng nổ lách tách.

Sau một đêm, mấy huynh đệ uống thuốc vẫn không thấy khá hơn, thậm chí có vẻ nặng thêm.

Trần Ngọc Lâu đành để lại ba người chăm sóc, mười sáu người còn lại tiếp tục lên đường.

Chương 50

Chá Cô Tiếu có chút áy náy, dọc đường mặt mày ủ rũ, không ngừng suy nghĩ xem mình đã dùng sai vị thuốc nào.

Diệp Bạch trên đường cũng không rảnh rỗi, đêm luyện thương pháp, ngày luyện Bàn Sơn Hô Hấp Pháp.

Chỉ là nghe Chá Cô Tiếu nói hô hấp pháp này tốt nhất nên tập từ nhỏ, Diệp Bạch luyện hơn nửa tháng vẫn chưa nắm được yếu lĩnh.

Tuy cảm thấy sức lực có tăng thêm đôi chút nhưng Diệp Bạch cứ ngỡ là do mình đang tuổi lớn, chẳng liên quan gì đến cái pháp môn này.

Nửa tháng sau, mọi người đến trước một con sông lớn nước chảy cuồn cuộn.

Nước sông đục ngầu sắc vàng, là một nhánh của sông Hoàng Hà.

"Vượt qua sông này chắc không còn xa di chỉ Hắc Thủy Thành nữa." Trần Ngọc Lâu trải bản đồ ra quan sát một hồi rồi nói.

"Sông sâu nước xiết, nếu không có thuyền lớn thì không qua nổi." Chá Cô Tiếu nhận định.

Trần Ngọc Lâu thở dài: "Phải, mà xung quanh đây trơ trụi, đến một cây tre hay khúc gỗ cũng không có, chẳng thể đóng bè." Mọi người bàn bạc, quyết định đi ngược dòng sông xem có nhà dân nào biết cách qua sông không.

Về đoạn kịch tình Hắc Thủy Thành, Diệp Bạch tuy nhớ không rõ nhưng lờ mờ nhớ rằng Chá Cô Tiếu và Mạc Kim Giáo Úy Trần đại sư từng đi phà qua sông.

Nếu thực sự có bến phà, tin rằng nó cũng ở quanh đây.

Cả đoàn đi dọc bờ sông nửa ngày trời, mãi đến khi mặt trời lặn vẫn không thấy bóng người.

Xung quanh chỉ toàn bùn đất vàng xám, cỏ cây thưa thớt.

Thấy trời đã tối, Trần Ngọc Lâu liếm đôi môi khô nẻ, ra lệnh: "Huynh đệ, đi đêm không an toàn, chúng ta hạ trại ở đây, lấy nước, nhóm lửa!" Mọi người phân công nhau làm việc.

Diệp Bạch tìm một tảng đá sạch ngồi xuống, đang định cho Tiểu Hắc ăn thì nghe tiếng kêu cứu.

"Cứu tôi với!

Tổng bả đầu!

Cứu tôi!" Mọi người giật mình!

Đó là huynh đệ vừa đi lấy nước.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lập tức lao tới, Diệp Bạch cũng rút Phá Trận Bá Vương Thương trên xe ngựa vội vàng chạy theo.

Khi mọi người đến nơi, mặt nước đã không còn bóng người, chỉ có những con sóng dữ dội vỗ vào bờ.

"Ở dưới nước!" Diệp Bạch nhớ lại tình tiết truyện, vội vàng nhắc nhở.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu cầm Tiểu Thần Phong đã được đúc lại, không chút do dự nhảy xuống sông.

Không ít huynh đệ Tá Lĩnh cũng nhảy theo.

Một lát sau, mặt nước nổi lên những vầng đỏ, Trần Ngọc Lâu trồi lên, trong tay lôi theo vị huynh đệ vừa mất tích.

Trần Ngọc Lâu nhổ ra một ngụm nước sông, nhanh chóng bơi vào bờ.

“Dưới nước có con cá lớn, bị ta dùng Tiểu Thần Phong rạch bụng rồi.” Cá lớn?

Đang lúc mọi người kinh ngạc không biết loại cá nào to đến mức lôi được người xuống nước, thì một cái đầu cá rộng chừng hai mét nhô lên, đôi mắt nâu độc ác nhìn chằm chằm mọi người.

Thấy quái vật dưới nước, những người vừa nhảy xuống hận không thể mọc thêm hai chân, liều mạng bơi vào bờ.

Diệp Bạch thấy Trần Ngọc Lâu tụt lại phía sau, vội quăng một sợi dây thừng định kéo y lên.

“Đoàng!

Đoàng!” Hai tiếng súng vang lên, Chá Cô Tiếu đã rút hai khẩu súng Kính Diện Hạp Tử ra, tiếc là gió sông quá lớn, đạn chỉ sượt qua xương đầu cá, tạo ra hai đóa hoa máu.

Con cá lớn bị Trần Ngọc Lâu làm bị thương ở bụng, nay lại bị đạn bắn trúng đầu, hận không thể nuốt chửng bọn họ.

Ngay sau đó, con cá lặn xuống, một huynh đệ rớt lại sau cùng lập tức bị nó ngoạm lấy, lôi tuột xuống nước.

“Cứu mạng!

Cứu tôi!” Chá Cô Tiếu nổ thêm mấy phát súng, nhưng đạn xuyên qua nước giảm lực đáng kể, không gây thương tổn gì cho nó.

Chá Cô Tiếu hết cách, đành vứt súng bên bờ, chuẩn bị nhảy xuống cứu người.

“Nhị ca, buộc dây thừng vào người đã.” Diệp Bạch thấy vậy vội nhắc.

Chá Cô Tiếu thầm khen Diệp Bạch nhanh trí, buộc dây vào người rồi mới nhảy xuống.

Con cá lớn dưới nước sau khi nuốt gọn một người vẫn chưa hả giận, thấy Chá Cô Tiếu bơi tới liền nhận ra kẻ vừa làm nó đau.

Cơn giận bùng lên, nó muốn xé xác kẻ trước mắt.

Không thấy bóng dáng huynh đệ vừa bị lôi xuống, Chá Cô Tiếu biết người đó có lẽ đã bị cá nuốt chửng.

Trong lòng không khỏi sốt ruột, nếu cứu ra kịp lúc thì may ra còn giữ được mạng.

Tuy Chá Cô Tiếu võ công cao cường nhưng ở dưới nước thực lực bị giảm đi một nửa, tuyệt học Bàn Sơn 'Khôi Tinh Thích Đấu' cũng không có chỗ thi triển, chẳng thể đả thương nổi con quái vật này.

Thấy con cá lớn lao về phía mình, Chá Cô Tiếu định né nhưng vẫn bị cái thân hình đồ sộ của nó húc trúng.

Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy một lực cực lớn ập đến, nén đau lăn lộn mấy vòng dưới nước, bám vào dây thừng mới ổn định lại được.

"Tiểu Tam gia, tình hình không ổn rồi!" Huynh đệ đang kéo dây cho Chá Cô Tiếu nghiến răng nói, gã suýt chút nữa bị lực va chạm đó lôi tuột xuống sông.

Diệp Bạch không nhìn rõ tình hình dưới nước, lòng nóng như lửa đốt.

Suy nghĩ một lát, hắn đã có cách.

Buộc dây thừng vào đuôi Phá Trận Bá Vương Thương, Diệp Bạch hét lớn hướng về phía mặt nước: "Nhị ca, dẫn nó lên mặt nước đi!" Nghe tiếng, Chá Cô Tiếu lợi dụng lúc con cá quay thân liền ngoi lên lấy hơi, thấy Diệp Bạch giơ cao Bá Vương Thương liền hiểu ý đồ của hắn.

"Trong bụng nó có người, phải cẩn thận!" Nhắc nhở một câu, Chá

Cô Tiếu bắt đầu nhử cá.

Con cá lớn từng nếm trái đắng trên mặt nước, biết người trên bờ có phương tiện đả thương mình nên nhất quyết không chịu lộ diện.

Nhưng Chá Cô Tiếu nhờ có sợi dây kéo, chơi trò mèo vờn chuột với nó dưới nước, khiến nó nhất thời không đuổi kịp.

Bị Chá Cô Tiếu trêu đùa mấy lần, con cá mất hết lý trí.

Thấy thời cơ đã đến, Chá Cô Tiếu giơ tay lên mặt nước ra hiệu.

“Huynh đệ, Nhị gia phát tín hiệu rồi, cùng kéo nào!” Năm sáu người cùng ra sức, Chá Cô Tiếu nhanh chóng được kéo về bờ.

Chương 51

Thấy vậy, con cá đỏ ngầu mắt, đuôi quẫy mạnh trong nước, lao đi như một mũi tên sắc lẹm nhắm thẳng vào Chá Cô Tiếu.

Trên bờ, Diệp Bạch đã chuẩn bị sẵn sàng, hai chân cắm sâu xuống đất, thủ thế trung bình tấn, thân hình nhịp nhàng lên xuống, tay phải giơ cao Phá Trận Bá Vương Thương.

Con cá mang theo thế bài sơn đảo hải lao tới, tưởng như kẻ thù sắp nằm gọn trong bụng mà không chú ý mình đã sát mặt nước.

Chá Cô Tiếu vừa được kéo lên, lập tức hét: "Tam đệ, nó ra tới rồi!" Quả nhiên ngay sau đó, một con quái vật dài hơn mười mét vọt lên không trung, cưỡi trên con sóng lớn, hiện nguyên hình trước mắt mọi người.

Toàn thân nó vàng óng, đầu cực lớn, vây cá đen sì mọc đầy gai sắc.

Thấy con mồi, Diệp Bạch nghiến răng, đứng vững bộ pháp.

Toàn bộ sức lực dồn vào một điểm, cây Phá Trận Bá Vương Thương mang theo uy thế ngàn quân hóa thành một dải lụa đen lao thẳng vào đầu quái vật.

Con cá kinh hãi, không kịp phản ứng, một bóng đen đã cắm phập vào giữa trán.

Bá Vương Thương sắc lẹm vô cùng, mọi người tưởng như nghe thấy tiếng xương nứt vỡ, nửa thân thương đã cắm sâu vào cái đầu sắt của nó.

Máu đỏ bắn tung tóe, xác cá cùng cây thương rơi sầm xuống mặt sông, tung sóng trắng xóa rồi từ từ chìm xuống.

“Trong bụng còn người, mau cứu người!” Lúc này Chá Cô Tiếu cũng đã lên bờ, vội vàng nhắc nhở.

Mọi người bị cảnh tượng vừa rồi làm cho choáng váng nay mới sực tỉnh, vội vã kéo xác cá lên.

Trần Ngọc Lâu dùng Tiểu Thần Phong rạch bụng cá, phát hiện vị huynh đệ đầy máu bên trong.

“Còn thở, may quá.” Nghe thấy còn sống, ai nấy đều thở phào.

Tuy nhiên dịch vị trong dạ dày cá có tính ăn mòn không nhỏ, nhìn thân thể đầy thương tích thế này, vị huynh đệ này e là sẽ bị hủy dung.

Nhưng dù sao còn sống vẫn tốt hơn mất mạng.

Ngoài ra, Trần Ngọc Lâu còn phát hiện hai cái đầu lâu người khó tiêu hóa trong bụng nó.

Trần Ngọc Lâu thở dài: “Con cá quái này ăn thịt người chắc là chuyện thường ngày, hèn gì hai bên bờ Hoàng Hà này vắng vẻ không bóng người, hóa ra là do nó.

Hôm nay chúng ta coi như thay trời hành đạo!” Ban đầu mọi người còn định nướng vài miếng thịt cá ăn thử, thấy xương người trong bụng nó liền mất sạch vị giác.

Tiếc cho cái thân cá dài mười mấy mét chẳng dùng được việc gì.

Suy nghĩ một chút, Trần Ngọc Lâu khắc lên tảng đá gần đó tám chữ: “Hoàng Hà ngư yêu, Tá Lĩnh trừ chi!” Diệp Bạch lau sạch Bá Vương Thương, thấy tám chữ đó không nhịn được lắc đầu cười: “Đại ca ta vẫn cứ thích thể diện như thế.” Sau đó, mọi người tiếp tục hạ trại, việc lấy nước giờ đây phải đi hai người một lúc.

Trăng đêm đen kịt, nước sông Hoàng Hà sâu thẳm chẳng biết bên dưới còn ẩn chứa thứ gì.

Gió Hoàng Hà thổi mạnh, gào thét suốt đêm.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người tiếp tục đi ngược dòng Hoàng Hà.

Đến giữa trưa, họ phát hiện bóng dáng những chiếc lều mông cổ phía xa.

Trong bãi chăn thả, những chiếc lều lớn nhỏ có đến hàng trăm cái, trâu ngựa cũng rất nhiều, xem ra là một tộc quần không nhỏ.

Họ không đóng giả thương nhân hành khước nữa, bởi chẳng có thương nhân nào dở hơi mà đi đến nơi hẻo lánh này giao dịch cả.

Sợ làm kinh động người dân bản địa, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lên tiếng giao tiếp, Diệp Bạch và những người còn lại đứng đợi tại chỗ.

Thấy có người lạ, từ trong lều một lão nhân bước ra trò chuyện với hai người.

Lát sau, Trần Ngọc Lâu vẫy tay gọi mọi người lại.

Diệp Bạch bước tới hỏi: "Đại ca, sao rồi, gần đây có bến phà không?" "Chúng ta lúc ở bờ sông đã đi nhầm đường, bến phà nằm ở hạ du, chỉ nửa ngày đường là tới." "Vậy giờ làm sao?" "Nghỉ lại tộc này một đêm, sáng mai tính tiếp." Sáng mai?

Diệp Bạch định hỏi thêm thì thấy Trần Ngọc Lâu khẽ lắc đầu ý bảo đừng hỏi.

Diệp Bạch hiểu ý ngay, nơi này có vấn đề!

Lão nhân sắp xếp cho họ hai chiếc lều lớn rồi dặn dò vài điều cần chú ý.

"Làm phiền quá, làm phiền quá!" Trần Ngọc Lâu ôm quyền, tỏ vẻ áy náy.

"Không sao, thôn lạc chúng tôi tuy ở bên sông Hoàng Hà nhưng

hiếm khi có người qua lại.

Có điều người trong tộc sợ người lạ, nếu họ không tiếp chuyện thì mong các vị đừng trách." Lão nhân mặc trang phục dân tộc thiểu số nhưng nói tiếng phổ thông chuẩn xác, ngữ khí và lễ nghi rất đúng mực.

"Không dám, không dám." Trần Ngọc Lâu khách sáo, tiễn lão nhân ra khỏi lều.

Sau khi lão rời đi, Diệp Bạch mới hỏi: "Đại ca, ở đây có chuyện gì vậy?" Trần Ngọc Lâu thong thả uống ngụm nước rồi cười hỏi: "Đại ca thử đệ xem, nãy giờ đi vào đệ thấy tộc này có gì bất thường?" Diệp Bạch suy nghĩ rồi nói: "Người trong tộc quá ít, giữa ban ngày ban mặt mà chẳng thấy mấy người, sinh hoạt không bình thường.

Hơn nữa chúng ta đông người vào đây thế này, động tĩnh không nhỏ mà chẳng ai ra xem, quả thực cổ quái." Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Khá lắm, nhưng đó không phải nguyên nhân chính ta và nhị ca quyết định ở lại." "Vậy là vì lý do gì?" "Trên áo lão già kia thêu đồ đằng là một con rắn một mắt." Diệp Bạch lập tức nhớ lại chi tiết trên quần áo lão nhân.

"Là Chúc Long sao?" "Không sai, Chúc Long là thần thú trong Sơn Hải Kinh, mắt của nó rất đặc biệt, chỉ có một mắt và mọc dọc ở giữa trán." Chá Cô Tiếu nãy giờ im lặng cũng lên tiếng giải thích: "Tam đệ, đệ cũng biết tộc Trát Cách Lạp Mã chúng ta vì tế bái Xà Thần trong Quỷ Động mà bị dính lời nguyền, nhưng Xà Thần là thứ gì thì chúng ta vẫn chưa rõ.

Ta từng đọc hết cổ tịch muốn tìm thông tin về Xà Thần, tiếc là các truyền thuyết liên quan đều từ thời thượng cổ, tư liệu rách nát ít ỏi, chẳng thu hoạch được gì." Diệp Bạch xâu chuỗi lại logic của Chá Cô Tiếu: "Đợi đã, nhị ca, chẳng lẽ huynh nghĩ Xà Thần chính là Chúc

Long?" Chá Cô Tiếu gật đầu: "Ghi chép sớm nhất về Xà Thần là từ các vị tiên tri tộc ta.

Họ dùng nhãn cầu bằng ngọc thạch hiến tế, thấy sâu trong Quỷ Động có một bộ hài cốt rắn khổng lồ nên gọi là Xà Thần.

Sau đó lời nguyền xuất hiện, họ cho rằng việc hiến tế đã mạo phạm Xà Thần." "Sau đó các tiên tri tiên đoán rằng chỉ có tìm về Mộc Trần Châu mới có thể xin Xà Thần tha thứ, giải trừ lời nguyền.

Ta tuy chưa từng thấy Mộc Trần Châu nhưng biết từ xưa đến nay, các mô tả về nó đều giống như một con mắt.

Nên ta đoán Xà Thần chính là Chúc Long, còn Mộc Trần Châu chính là con mắt bị thất lạc của nó." Nghe xong lời giải thích dài của Chá Cô Tiếu, Diệp Bạch chấn động.

Logic này quả thực thông suốt!

Chẳng lẽ Xà Thần thực sự là Chúc Long trong thần thoại?

Trần Ngọc Lâu cũng xen vào: "Ta cũng thấy nhị đệ đoán có lý.

Nếu Chúc Long liên quan đến lời nguyền trên người nhị đệ thì nơi này nhất định phải khám phá cho kỹ." Thấy cả hai đều đồng ý, Diệp Bạch chỉ đành thuận theo.

Giờ cơm trưa, lão nhân mang tới ít rượu sữa ngựa và thịt khô.

Trần Ngọc Lâu vốn giỏi bắt chuyện đã hỏi được tên lão là Tề Đại Hải.

Chỉ vì chưa từng thấy biển nên mới đặt tên như vậy.

Khi Tề Đại Hải đi khuất, mọi người kiểm tra thức ăn không có vấn đề mới bắt đầu dùng bữa.

Rượu sữa ngựa vừa nồng vừa chát, Diệp Bạch uống không quen nhưng nhóm Tá Lĩnh lại uống rất nhiều, có vẻ rất thích vị này.

Ăn uống no say, Diệp Bạch ra khỏi lều đi dạo cho tiêu cơm, sẵn tiện thăm dò tình hình.

Chương 52

Tộc lạc này không lớn, lều mông cổ rải rác, thuộc loại nhìn từ đầu đến cuối là hết.

Dọc đường đi, ngoại trừ lão nhân đang lùa ngưu dương, Diệp Bạch không thấy một phụ nữ hay trẻ em nào, thực sự kỳ quái.

Lúc này, từ chiếc lều phía trước có tiếng nói chuyện vọng ra.

"Tiểu Hắc, tối nay tộc mình làm lễ tế Long Vương, phải tắm rửa sạch sẽ, không được tùy ý ra ngoài." "Chỉ là một con rắn lớn thôi, bái cái gì mà bái, đừng cản tiểu gia, tiểu gia muốn đi tiểu." Dứt lời, từ trong lều bước ra một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc đồ Mông Cổ, mồm mép lẩm bẩm chửi thề.

Có điều mắt thiếu niên này quấn vải đen, dường như bị mù.

Thấy thiếu niên đi về phía mình, Diệp Bạch định nhường đường.

Nào ngờ kẻ kia nói: "Thằng nhóc ranh ở đâu ra mà dám cản đường tiểu gia." Hóa ra là mù giả!

Vô cớ bị mắng, Diệp Bạch cũng nổi nóng, nghiêng người cản Tiểu Hắc lại.

"Cậu bé, cha mẹ cậu không dạy lễ phép à?" "Liên quan gì đến ngươi!

Tránh ra cho tiểu gia." Tiểu Hắc cực kỳ kiêu căng, nhe hàm răng trắng, trên răng còn dính một mảnh rau xanh, xem ra cũng vừa ăn cơm xong.

Diệp Bạch quả đoán ra tay, đấm một phát vào bụng Tiểu Hắc.

Biết sức mình mạnh, Diệp Bạch cũng có chừng mực, chỉ dùng lực

rất nhỏ.

Không ngờ cú đấm đó bị Tiểu Hắc một tay bắt gọn.

"Thằng nhóc ngươi chỉ có lực đạo thế này thôi sao?" Tiểu Hắc nhếch mép mỉa mai.

Nói đoạn, hai người bắt đầu đọ sức, nhất thời bất phân thắng bại.

Diệp Bạch có chút kinh ngạc, từ khi có được huyết mạch Bạch Hổ tới nay, hắn chưa thấy ai có sức mạnh ngang ngửa mình.

Tên Tiểu Hắc này rốt cuộc là ai?

Nhưng kẻ đối diện hắn còn kinh ngạc hơn.

Gã biết mình thừa kế huyết mạch phi nhân, trưởng lão bảo thiên hạ này không mấy ai sánh kịp với gã.

Không ngờ chưa ra khỏi thôn đã gặp một đối thủ khó nhằn.

Tuy nhiên, Diệp Bạch được Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu chỉ dạy, mấy tháng nay học được không ít võ nghệ, coi như đã có chút thành tựu.

Diệp Bạch đưa chân ngáng, khiến Tiểu Hắc ngã nhào, rồi dùng đòn cầm nã khóa chặt gã xuống đất.

Tiểu Hắc bị ấn mặt xuống bùn, không thể nhúc nhích.

Ăn một hớp bùn, Tiểu Hắc ngẩng đầu nộ mắng: "Ngươi đánh lén, tính là bản sự gì!" Diệp Bạch tăng thêm lực, lại ấn Tiểu Hắc xuống đất.

"Phục không?" "Không phục!" "Phục không?" "Tiểu gia không phục!" Diệp Bạch xách Tiểu Hắc lên, lập tức dùng lại chiêu cũ, lại ấn gã xuống.

Tội nghiệp Tiểu Hắc tuy sức lớn nhưng chỉ biết dùng man lực,

trong tay Diệp Bạch như một con rối bị nhồi lên kéo xuống.

Sau vài lần, Tiểu Hắc nghiến răng đến chảy máu, đầu tóc đầy đất cát nhưng vẫn không chịu phục.

Diệp Bạch không khỏi bội phục, tên nhóc này là một gã lì lợm đây.

"Ngươi có giết tiểu gia, tiểu gia cũng không phục!" Tiểu Hắc nghiến răng.

"Cậu mà không phục, tôi lột quần cậu ra cho cả tộc chạy lại xem đấy." Diệp Bạch tung lời đe dọa.

Tiểu Hắc nghĩ thầm: Mình là thiếu tộc trưởng được trưởng lão chọn, nếu để tộc nhân thấy cảnh ở chuồng thì còn uy nghiêm gì nữa, sau này sao lấy được Tiểu Hoa với Tiểu Hồng làm vợ.

Thấy Tiểu Hắc im lặng, Diệp Bạch biết mình đã đánh trúng chỗ hiểm.

"Sao nào?

Không phục thì lột quần nhé." "Phục!

Phục!

Tiểu gia phục rồi!" "Phục là tốt, tên gì?" "Tề Tiểu Hắc." "Làm gì?" "Chăn ngựa." "Gọi đại ca xem nào?" "Đại ca." "Ngoan!" Thấy Tề Tiểu Hắc chịu thua, Diệp Bạch liền buông tay.

Không ngờ vừa buông tay, Tề Tiểu Hắc đã vốc một nắm bùn tung thẳng vào mặt Diệp Bạch.

Diệp Bạch biết tên này ngang ngạnh nên đã có chuẩn bị, nhắm mắt tung một cú đá khá mạnh.

Tiểu Hắc bị đá văng mấy mét, ngã rầm xuống đất rồi lại bật dậy như không có chuyện gì.

“Ngươi đợi đấy, tiểu gia nhớ mối thù này.” Bỏ lại lời đe dọa, gã lủi thủi chạy mất.

Diệp Bạch lắc đầu, cái tên này đúng là...

Trở về lều, thấy Diệp Bạch lấm lem bụi đất, Trần Ngọc Lâu không nhịn được: “Đệ đi đâu chơi mà bộ dạng thê thảm thế này?” Diệp Bạch uống ngụm trà rồi kể lại sự việc.

Trần Ngọc Lâu hiểu rõ sức mạnh của tam đệ mình, nghe nói có thiếu niên ngang ngửa hắn thì không khỏi giật mình.

“Xem ra tộc này không đơn giản, lão Tề Đại Hải ban nãy tay đầy vết chai, thái dương gồ lên, chắc hẳn cũng là bậc võ nghệ bất phàm.

Nếu không cần thiết, tuyệt đối không được xung đột với họ, nếu không e là khó mà rời khỏi đây.” Trần Ngọc Lâu dặn dò.

Đêm xuống rất nhanh, mọi người ăn lương khô, uống canh thịt.

Để các huynh đệ ở lại lều, ba huynh đệ nhân lúc đêm tối lẻn ra ngoài.

Trần Ngọc Lâu dựa vào thính lực nhạy bén, phát hiện dù trong các lều vẫn thắp đèn nhưng không hề có tiếng động, người bên trong như đã biến mất.

“Họ chắc là đi tế lễ Long Vương mà họ nói rồi.” Chá Cô Tiếu đoán.

Diệp Bạch gật đầu, thả Tiểu Hắc ra.

Tiểu Hắc thè lưỡi rắn đánh hơi một vòng rồi chỉ hướng cho ba người.

Họ bám theo hướng đó, dọc đường quả thực phát hiện dấu vết của tộc người này.

Ước chừng nửa canh giờ sau mới thấy ánh sáng phía xa.

Hóa ra họ xây một tế đàn lớn cao hơn mười mét bên bờ sông Hoàng Hà.

Quan trọng nhất là họ dùng không ít bóng đèn điện lớn treo dọc hai bờ sông, khiến đoạn sông này sáng rực như ban ngày.

Ba người tìm một gò đất cao có tầm nhìn tốt, nấp phía sau quan sát toàn cảnh bên dưới.

Chương 53

“Có vẻ là tế đàn mới dựng.” “Thật giàu có, dùng cả máy phát điện, lại còn chạy bằng dầu diezel nữa.” Trần Ngọc Lâu cảm thán.

Lần trước ở Bình Sơn, La Lão Oai mang theo máy phát điện thủ công đã khiến họ kinh ngạc, không ngờ đám người này làm tế lễ mà chơi lớn thế này.

“Không có quan hệ với nước ngoài thì không đào đâu ra mấy thứ này, những người này càng ngày càng khiến người ta không nhìn thấu được.” Trần Ngọc Lâu nói.

Buổi tế lễ bên dưới bắt đầu, một người mặc trang phục trang trọng đứng trên đài cao, dường như đang đọc tế văn.

Tiếc là khoảng cách quá xa, gió sông lại lớn, cộng thêm tiếng ồn của máy phát điện, ngay cả Trần Ngọc Lâu thính lực tốt nhất cũng chẳng nghe thấy gì.

Đọc xong tế văn, một thiếu niên bước lên đài, mặt mày miễn cưỡng dẫn đầu mọi người thực hiện các động tác tế tự.

Diệp Bạch cười, thiếu niên đó chính là Tề Tiểu Hắc.

Dưới sự chỉ đạo xiêu vẹo của Tề Tiểu Hắc, phần lễ này nhanh chóng kết thúc để sang phần tiếp theo.

“Thiếu niên đó chính là người đọ sức với đệ chiều nay?” Trần Ngọc Lâu hỏi.

Diệp Bạch nheo mắt gật đầu.

Phần tế lễ thứ ba kết thúc, họ treo ba con bò sống lên trên dòng sông Hoàng Hà.

Tội nghiệp mấy con bò chưa từng thấy cảnh này, tiếng kêu rống vang trời, phân nước tiểu tuôn ra xối xả.

Tiếp đó, mọi người bên dưới đồng thanh tụng niệm một loại ngôn ngữ mà ba người chưa từng nghe qua.

Phát âm của nó rất cổ quái, vừa nhỏ vừa dài, phải dùng đầu lưỡi chạm vào hàm trên mới phát âm được.

Nghe một hồi, sắc mặt Diệp Bạch trở nên quái dị, ngôn ngữ này dường như hơi giống phát âm của xà ngữ.

Lúc này, Diệp Bạch đột nhiên cảm thấy Tiểu Hắc trong lòng mình đang cảnh báo điên cuồng, dường như có thứ gì đó khiến nó cực kỳ sợ hãi đang đến gần.

Mặt nước sông Hoàng Hà cũng bắt đầu cuộn sóng, những con sóng vỗ cao hơn hẳn trước đó.

"Dưới nước có thứ gì đang tới!" Mọi người bên dưới vẫn không ngừng tụng niệm, tiếng vang còn lớn hơn trước.

"Đến rồi, đến rồi!" Nhờ ánh đèn, ba người nhìn thấy một bóng đen khổng lồ dưới nước, chấn động đến mức không nói nên lời.

Bóng đen này rộng đến ba bốn mét, chiều dài lộ ra dưới ánh đèn phải đến mười mấy mét, nhưng dựa theo bề ngang thì thân hình nó phải dài ít nhất bốn năm mươi mét.

"Đây chẳng lẽ thực sự là Hoàng Hà Long Vương?" Trần Ngọc Lâu trợn mắt lẩm bẩm.

Chá Cô Tiếu cũng nghiêm nghị không đáp, y đi khắp nửa Trung Hoa cũng là lần đầu thấy sinh vật thế này.

Trong truyền thuyết, Xà Thần cũng chỉ đến thế này thôi!

Diệp Bạch cũng im lặng vì hắn nghe thấy bóng đen dưới nước

đang nói bằng xà ngữ: “Thức ăn!

Thức ăn!” Tiếng vang dội hùng vĩ, làm tai hắn đau nhức.

Thấy Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu không có phản ứng, Diệp Bạch đoán chắc do mình có huyết mạch thiên phú xà ngữ và được hệ thống cải tạo nên mới nghe được tần số đặc biệt này.

“Thả!” Người trong tộc bên dưới cắt đứt dây thừng buộc ba con bò.

Bò sống rơi xuống nước, bóng rắn dưới nước lập tức chuyển động, chậm rãi uốn lượn nuốt chửng từng con một.

Sau khi dùng bữa xong, bóng rắn quay đầu lượn một vòng rồi từ từ biến mất dưới ánh đèn.

Suốt quá trình, con quái vật dưới nước không hề lộ diện, khiến ba người có chút nuối tiếc.

“Thiên hạ này thật rộng lớn, chuyện lạ gì cũng có!” Trần Ngọc Lâu thở dài.

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu cũng gật đầu đồng tình.

“Có gì lạ đâu, một lũ nhóc con chưa thấy sự đời!” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai ba người khiến họ kinh hãi.

Một bóng người không biết từ bao giờ đã đứng ngay sau lưng họ.

Người này ăn mặc như một thương gia, bên hông giắt một chiếc bàn tính đúc bằng vàng ròng, mỉm cười nhìn ba người.

“Không biết tiền bối là ai?” Trần Ngọc Lâu nén lòng kinh hãi, lên tiếng hỏi.

Ba huynh đệ họ đều không phải hạng tầm thường, người này có thể xuất hiện không tiếng động sau lưng họ, đủ thấy không phải hạng phàm phu.

“Ta ấy à, cũng giống các ngươi thôi.” “Tiền bối cũng là thương nhân hành khước?” “Hành khước cái con khỉ!

Các ngươi làm nghề gì chẳng lẽ ta lại không nhìn ra, cái mùi thổ tinh đã ngấm tận vào xương tủy rồi.” Trần Ngọc Lâu ngượng ngùng cười, không giấu giếm nữa: “Tại hạ Trần Ngọc Lâu, không biết danh hào của tiền bối?” “Trần Ngọc Lâu, họ Trần... ngươi là người Tá Lĩnh?” “Tại hạ đúng là người Tá Lĩnh.” Trần Ngọc Lâu hơi thắc mắc, lẽ ra danh tiếng Tổng bả đầu Tá Lĩnh của lão trong giới đã không ai không biết, vậy mà người này nghe tên lão lại không biết lão là Tổng bả đầu.

Xem ra bình thường mình vẫn còn quá khiêm tốn.

“Vậy con Thiết Đầu Long Vương ở hạ du là các ngươi giết?” “Tiền bối đã thấy xác cá đó?

Đúng là ba huynh đệ chúng ta hợp lực giết chết.” “Ba huynh đệ?” Người này nheo mắt, đánh giá Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch một lượt.

“Con cá đó cũng là một tai họa bên bờ Hoàng Hà, các ngươi coi như đã làm một việc tốt.” “Không dám nhận, đó là việc trong phận sự của ba huynh đệ chúng ta.

Mà vẫn chưa biết tiền bối xưng hô thế nào?” Trần Ngọc Lâu hỏi lại.

Người này vuốt râu, chậm rãi nói: “Tên thật thì không có, bạn cũ đều gọi ta là Kim Toán Bàn.” Diệp Bạch đứng bên cạnh nghe vậy thì trợn tròn mắt.

Kim Toán Bàn?

Diệp Bạch có ấn tượng rất sâu sắc với Kim Toán Bàn.

Trong nguyên tác, người này là đồ đệ thứ hai của Trương Tam Liên Tử, rất am hiểu về Kỳ Môn Tiêu Khí.

Trên những hạt tính toán và khung bàn tính mà lão mang theo bên mình khắc đầy các con số Thiên Can Địa Chi, cực kỳ giỏi diễn toán ngũ hành thuật số, chiêm trắc phương vị Bát Môn.

Truyền văn kể rằng, tài nghệ phong thủy thuật số của Kim Toán Bàn không dưới Trương Tam Liên Tử, đáng tiếc sau này lại chết trong ngư cốt miếu ở mê khuất Long Lĩnh.

Có thể coi đây là một nhân vật có khởi đầu rực rỡ nhưng kết thúc lại thê lương trong nguyên tác.

"Nhóc con, ngươi nhận ra ta?" Kim Toán Bàn vểnh râu lên, nhìn Diệp Bạch với vẻ không thiện cảm.

Lão luôn cảm thấy ánh mắt của Diệp Bạch nhìn mình dường như mang theo vài phần thương hại, tóm lại là khiến người ta không thoải mái.

"Đúng là có nghe danh ngài, một cao nhân của phái Mạc Kim, lại thích làm việc mua bán, đây là lần đầu tiên ta được diện kiến." Diệp Bạch ôm quyền nói.

Thấy Diệp Bạch bày ra tư thái văn bối, Kim Toán Bàn gật đầu: "Cũng coi như có lễ mạo, ngươi tên là gì?" "Vô danh tiểu bối, Diệp Bạch." "Diệp Bạch?

Chương 54

Ta chưa từng nghe qua gia tộc nào họ Diệp cả." Kim Toán Bàn lại nhìn sang Chá Cô Tiếu ở giữa, hỏi: "Còn ngươi tên gì?" "Bàn Sơn, Chá Cô Tiếu!" "Người của Bàn Sơn?

Theo ta được biết phái Bàn Sơn chẳng còn mấy người, ngươi là Khôi thủ Bàn Sơn?" Kim Toán Bàn hỏi.

"Chính xác!" Chá Cô Tiếu ôm quyền.

"Đã là Khôi thủ Bàn Sơn, ta cũng không thể thất lễ." Kim Toán Bàn chỉnh lại cổ áo, nghiêm sắc mặt nói: "Mạc Kim Giáo úy Kim Toán Bàn, bái kiến Khôi thủ Bàn Sơn." "Không dám, không dám." Chá Cô Tiếu đáp lễ.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh có chút ghen tị, ta cũng là Khôi thủ Tá Lĩnh mà, bái hắn mà không bái ta, thế này thì mất mặt quá.

"Khụ khụ, Kim tiền bối, tại hạ là Khôi thủ Tá Lĩnh - Trần Ngọc Lâu." "Khôi thủ Tá Lĩnh, là ngươi sao?" Kim Toán Bàn vẻ mặt không tin nổi, "Ta nhớ Khôi thủ Tá Lĩnh không phải là Trần Mạc Văn sao?

Mười mấy năm trước ta từng gặp qua một lần, cũng có chút giao tình." "Gia phụ chính là Trần Mạc Văn, không ngờ tiền bối cũng quen biết gia phụ." Trần Ngọc Lâu vui mừng.

Kim Toán Bàn lại đánh giá Trần Ngọc Lâu một lượt từ trên xuống dưới, gật đầu nói: "Cũng không tệ, quả thực có vài phần phong thái của Khôi thủ Tá Lĩnh, không làm mất mặt lão tử nhà ngươi." "Tiền bối quá khen." Được khen ngợi, Trần Ngọc Lâu cười ôm quyền.

"Trong ba huynh đệ, một người là Khôi thủ Tá Lĩnh, một người là Khôi thủ Bàn Sơn, đều không phải hạng phàm phu tục tử!" Kim Toán

Bàn không kìm được cảm thán một câu.

Tứ đại môn phái trộm mộ từ trước đến nay đều ai làm việc nấy, rất ít khi giao thiệp.

Chứ đừng nói đến chuyện Khôi thủ của hai phái kết bái, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

"Không giấu gì tiền bối, thực ra Tam đệ của ta cũng là người Mạc Kim, có lẽ cũng có chút uyên nguyên với tiền bối." Trần Ngọc Lâu trực tiếp bán đứng Diệp Bạch.

Diệp Bạch tối sầm mặt mũi, ta là đồ giả mạo mà!

"Ngươi là người Mạc Kim?" Kim Toán Bàn nhìn về phía Diệp Bạch, tỏ vẻ hứng thú.

"Chỉ là tổ tiên có chút uyên nguyên với Mạc Kim mà thôi, không tính là người Mạc Kim." Diệp Bạch lắc đầu, muốn kết thúc đề tài này.

"Tổ tiên là ai?

Nói ra xem ta đã từng nghe qua chưa." Không ngờ Kim Toán Bàn không chịu bỏ qua, tiếp tục hỏi đến cùng.

Diệp Bạch thực sự hết cách, lục lọi trong đầu một hồi rồi nảy ra ý hay: "Tổ phụ của tại hạ là Diệp Vấn, chính là một Mạc Kim Giáo úy." "Diệp Vấn?" Kim Toán Bàn vuốt râu cố gắng nhớ lại, nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra Diệp Vấn này là thần thánh phương nào.

Tuy nhiên, Mạc Kim Giáo úy vào thời mạt Minh từng gặp đại nạn, không ít người ẩn tính mai danh, kết hôn sinh con, ngoài mạch của Kim Toán Bàn lão ra thì có các mạch Mạc Kim Giáo úy khác cũng là chuyện bình thường.

"Có Mạc Kim Phù không?" Diệp Bạch lắc đầu.

“Không có cũng tốt.” Kim Toán Bàn từ trong ngực lấy ra một vật treo, hình sừng nhọn bằng bạch ngọc, chính là Mạc Kim Phù.

Lão treo Mạc Kim Phù lủng lẳng trước ngực: “Cho nhóc con ngươi xem thử, chưa thấy Mạc Kim Phù mà đã nói mình là người Mạc Kim, ra ngoài sẽ bị người ta cười cho thối mũi.” Diệp Bạch đen mặt, cái miệng của gã béo trung niên trước mặt này hơi độc địa.

“Mà này, ba huynh đệ các ngươi lặn lội đường xa đến đây, là vì phát hiện ra đại mộ ở gần đây sao?” Sau khi trêu chọc, Kim Toán Bàn nhịn không được hỏi.

Kim Toán Bàn lão chuyên làm nghề đảo đấu mạc kim dọc hai bờ sông Hoàng Hà, đồng thời cũng coi vùng này là địa bàn của mình.

Nếu ba huynh đệ này phát hiện ra đại mộ ở đây, thì thật sự phải so tài một phen rồi.

Tuy lão có chút giao tình với Trần Mạc Văn, nhưng giao tình là giao tình, không thể coi là cơm ăn được, cái gì cần tranh thì vẫn phải tranh.

Thấy Kim Toán Bàn hỏi thẳng thừng, ba người nhìn nhau, Trần Ngọc Lâu lên tiếng: “Kim tiền bối, chúng ta chỉ đi ngang qua bảo địa này thôi, sáng mai sẽ rời đi.” “Rời đi?

Các ngươi đi đâu?” “Chuyện này thì không thể nói thật với tiền bối được.” Trần Ngọc Lâu cười ôm quyền.

Việc tìm kiếm Mộc Trần Châu và các vật liên quan là chuyện trọng đại, bảo vật như vậy khó tránh khỏi khiến người ta đỏ mắt, ai biết tính tình Kim Toán Bàn này thế nào.

Kim Toán Bàn cười cười, cực kỳ tự tin nói: “Không nói?

Không nói ta cũng đoán được.

Hôm qua các ngươi đi dọc bờ sông Hoàng Hà về phía thượng nguồn, chứng tỏ mục đích của các ngươi là ở hướng Tây Bắc.

Nếu qua con sông này, đối diện chính là vùng lõi của Mông Cổ, trong lịch sử vùng đất này từng có không ít quốc gia, nếu nói về quốc gia giàu có và khiến người ta thèm khát nhất, chắc chắn là cổ quốc Tây Hạ." "Năm đó Tây Hạ bị Mông Cổ diệt quốc đồ thành, truyền văn kể rằng vô số bảo vật được chôn sâu dưới lòng đất.

Nếu ta đoán không lầm, các ngươi là muốn đi thành cổ Hắc Thủy của Tây Hạ, đúng không?" Ba người không khỏi kinh ngạc, Kim Toán Bàn này chỉ dựa vào chút dấu vết mà đã có thể suy đoán ra mục đích chuyến đi của họ, quả thực xứng danh là một kỳ nhân.

Thấy ba huynh đệ không nói lời nào, Kim Toán Bàn biết mình đã đoán đúng tám chín phần mười.

"Thế nào, Kim Toán Bàn ta dù sao cũng đã trộm mộ nửa đời người, chút nhãn lực này vẫn phải có.

Nếu các ngươi có manh mối về đại mộ dưới thành Hắc Thủy, chi bằng chia sẻ với ta, có Kim Toán Bàn ta mở đường cho các ngươi, không có ngôi mộ nào là không tìm thấy." Kim Toán Bàn cực kỳ tự tin.

"Vậy bảo vật chia thế nào?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Không nhiều, chia năm năm là được, người bình thường ta còn không đưa ra cái giá này đâu." Kim Toán Bàn xòe năm ngón tay, vẻ mặt như thể các ngươi đã chiếm được món hời lớn vậy.

Khóe miệng Trần Ngọc Lâu giật giật, kéo Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch đi: "Tiền bối nói đùa rồi, ba huynh đệ chúng ta còn có việc, xin cáo từ trước." "Ấy, đừng vội mà, giá cả không hài lòng thì có thể thương lượng lại, ta chịu thiệt chút, bốn phần cũng được." Ba người

càng đi càng xa, Kim Toán Bàn có chút sốt ruột: "Chốt giá cuối, hai phần, không thể thấp hơn được nữa!" Trần Ngọc Lâu giơ tay vẫy vẫy, đầu cũng không ngoảnh lại.

Thấy ba người đã mất hút, Kim Toán Bàn nhịn không được chửi thề: "Mẹ kiếp, không muốn đưa ta đi thì nói sớm, còn hỏi giá cái quái gì, đùa giỡn ta chắc?" Khi ba người trở về lều Mông Cổ, người trong bộ lạc đã trở về từ lâu.

Dường như tế tự là một chuyện tốt, phụ nữ và trẻ em lần lượt lộ diện, cả bộ lạc tràn ngập tiếng cười nói.

Mọi người vây quanh một đống lửa, vừa xoay vòng vừa nhảy múa.

Diệp Bạch còn phát hiện hơn mười huynh đệ ở lại bộ lạc cũng bị kéo vào trong, cùng mọi người nhảy múa.

So với sự tĩnh lặng của ban ngày, buổi tối hoàn toàn khác biệt, cảnh tượng náo nhiệt phi thường.

Đúng là một bộ lạc kỳ quái!

Thấy ba người từ bên ngoài trở về, Tề Đại Hải tiến lên nói: "Ba vị khách nhân đi tiểu xong rồi à?" Đi tiểu?

Thằng khốn nào nghĩ ra cái cớ này vậy?

Trần Ngọc Lâu cười gượng gạo: "Phải, chúng ta đi tiểu xong định quay về, trời hơi tối nên đi vòng một vòng mới tìm được đường về." Tề Đại Hải cười nói: "Không lạc đường là tốt rồi, khách nhân có muốn cùng chúng ta nhảy múa không, hôm nay là ngày Mặt Trời của bộ lạc chúng ta, bình thường không có cơ hội này đâu." Trần Ngọc Lâu vốn định từ chối, nhưng Tề Đại Hải quá nhiệt tình, cuối cùng ba người vẫn bị kéo vào đội ngũ nhảy múa.

Tuy nhiên Diệp Bạch phát hiện, người tham gia lễ hội chỉ có 157

người, mà buổi tối tham gia tế tự lại có 161 người, thiếu mất bốn người.

Mà Tề Tiểu Hắc và người chủ trì tế tự chính là hai trong số bốn người đó, đều không xuất hiện tại lễ hội này.

Đáng tiếc Tề Đại Hải canh chừng bọn họ quá chặt, Diệp Bạch không có cơ hội đi điều tra xem bốn người đó rốt cuộc đã đi đâu.

Sau khi lễ hội kết thúc, mọi người trở về lều Mông Cổ của mình.

Ba người thảo luận về phát hiện tối nay, suy đoán bộ lạc này có lẽ thực sự chỉ đơn thuần là tế bái Long Vương sông Hoàng Hà, đồ đằng là Long Vương, không liên quan gì đến việc họ tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Khi nhắc đến Kim Toán Bàn, Diệp Bạch đã nói hết những thông tin mình biết.

"Dù bí thuật Phân Kim Định Huyệt của Kim Toán Bàn có cao siêu đến đâu, ta thấy cũng không nên cùng lão xuống mộ, người này quá hám lợi, dễ xảy ra vấn đề." Trần Ngọc Lâu nói.

Chương 55

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu cũng bày tỏ sự đồng ý.

“Bộ lạc này e là giấu không ít bí mật, nhưng chuyến này chúng ta chỉ vì Long Cốt Thiên Thư, vẫn là không nên thêm chuyện thì hơn.

Sáng sớm mai chúng ta sẽ xuất phát đến bến phà, không thể trì hoãn thêm thời gian nữa.” Bàn bạc xong xuôi chuyện ngày mai, ba người quấn chăn đi ngủ.

Một đêm không có chuyện gì, sáng sớm hôm sau, mọi người mặc kệ sự níu kéo của Tề Đại Hải, lên đường tiến về bến phà ở hạ du sông Hoàng Hà.

Trở lại nơi có xác quái vật cá lúc trước, mọi người phát hiện xác quái vật đã biến mất từ lâu, chỉ còn lại khối đá mà Trần Ngọc Lâu khắc đứng trơ trọi ở đó.

Xung quanh cũng không có dấu vết kéo lê hay vận chuyển, xác quái vật này như thể biến mất vào hư không.

Không có thời gian tìm nguyên nhân, đành phải nén sự tò mò trong lòng, mọi người lại đi thêm một ngày đường, cuối cùng cũng đến được bến phà vào ngày thứ hai.

Tuy nói là bến phà, nhưng cũng chỉ là những ngôi nhà được dựng tạm bằng gạch bùn vàng, bên trong chỉ có thưa thớt vài người.

Trước cửa treo một tấm bảng, trên đó viết giá tiền đò bằng tiếng Hán và tiếng Mông Cổ, một người mười đồng tiền đồng.

Giá cả không đắt, nhưng chuyến phà này mỗi ngày chỉ có một chuyến, chuyến hôm nay đã đi qua rồi, muốn qua phà còn phải đợi đến ngày mai.

Bất đắc dĩ, mọi người đành phải dựng trại gần đó nghỉ ngơi thêm một đêm.

Đợi đến rạng sáng ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, người ở bến phà đã đánh thức mọi người dậy, báo cho biết thuyền sắp chạy.

Mọi người có chút nghi hoặc, thuyền lúc nào không chạy lại cứ chạy vào lúc này.

Qua hỏi thăm thì mới biết nguyên nhân, hóa ra là hai bên bờ sông Hoàng Hà thường xuyên xảy ra hiện tượng lật thuyền, chỉ có lúc rạng sáng này khởi hành là an toàn nhất, thường sẽ không có chuyện gì.

Ba người Diệp Bạch cũng liên tưởng đến bóng rắn dưới nước sông Hoàng Hà, biết rằng dưới dòng nước sông Hoàng Hà sâu thẳm không lường được này có lẽ ẩn chứa những quái thú khổng lồ ngoài sức tưởng tượng, e là thuyền có kiên cố đến mấy cũng không chịu nổi sự tấn công của những quái vật đó.

Ba người cùng mười mấy huynh đệ Tá Lĩnh lên thuyền, cộng thêm vài người dân du mục gần đó, thuyền coi như đã đầy.

Con thuyền lắc lư chạy sang bờ đối diện.

Suốt dọc đường không xảy ra bất kỳ bất trắc nào, mọi người xuống thuyền bình an vô sự.

“Sau này mà còn đi thuyền qua sông chắc ta sẽ bị ám ảnh mất.” Trần Ngọc Lâu nhịn không được nói.

Mọi người chỉnh đốn một phen, Trần Ngọc Lâu lại lấy bản đồ ra, đối chiếu một hồi rồi nói: “Di chỉ thành Hắc Thủy chắc là ở hướng này, ước chừng còn khoảng hai ba ngày lộ trình nữa.” Tính từ lúc xuất phát từ Hồ Nam đến nay đã hơn hai tháng rồi, giờ vẫn chưa đến đích, đợi tham dò mộ huyệt xong rồi quay về, e là lại mất thêm không ít thời gian.

Tính ra thì chuyến này nếu thuận lợi cũng phải mất nửa năm.

Tuy rằng báo đáp phong hậu, nhưng nghề trộm mộ này đúng là một công việc vất vả.

Mọi người đi thẳng về hướng Tây Bắc, ngày đầu tiên còn có thể thấy những đồng cỏ xanh khá tươi tốt, sau khi đi sâu vào vùng lõi Mông Cổ thì chỉ còn thấy những dải đất bùn vàng rực.

Xung quanh thậm chí không có lấy một chút sức sống.

"Thật không biết mảnh đất này làm sao có thể nuôi dưỡng được cổ quốc Tây Hạ." "Cái này thì ngươi không biết rồi, mấy trăm năm trước nơi đây là bảo địa đất đai màu mỡ, chỉ là truyền văn sau khi Tây Hạ bị diệt quốc, nơi này đã hứng chịu lời nguyền nên mới trở nên như thế này." Trần Ngọc Lâu nghe mà thấy phiền lòng, trực tiếp ngắt lời hai huynh đệ Tá Lĩnh đang tán gẫu: "Lời nguyền cái con khỉ, hai người các ngươi nếu rảnh rỗi quá thì đi bắt vài con chuột cát về cho anh em ăn cơm, đừng có ở đây nhiễu loạn quân tâm." Hai người lập tức ngậm miệng.

Thấy thời tiết không tốt, dường như sắp có mưa lớn, Trần Ngọc Lâu liền sắp xếp mọi người dựng trại tại chỗ, đợi mưa tạnh rồi mới đi tiếp.

Diệp Bạch cũng đi một vòng quanh đó, thấy hệ thống không có bất kỳ phản ứng nào, ước chừng họ vẫn còn cách thành Hắc Thủy một đoạn nữa.

Tuy nhiên, mọi người vẫn coi thường sự biến đổi của thời tiết nơi đây.

Vừa nãy trời còn chút ánh sáng, thoắt cái đã trở nên âm u, mây đen dày đặc kèm theo tiếng sấm chớp đùng đoàng, cuồng phong hoành hành, cát bay đá chạy khắp nơi.

Thời thế thay đổi đột ngột không khỏi khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Trên mảnh đất vàng mênh mông bát ngát này, con người mới cảm nhận rõ rệt sự nhỏ bé của mình.

Thấy những chiếc lều vừa dựng xong đã lung lay sắp đổ dưới làn gió dữ, Trần Ngọc Lâu vội vàng bảo mọi người thu lều lại, phủ lên trang thiết bị mang theo.

"Ào ào ào!" Những hạt mưa dày đặc và lớn như hạt đậu trút xuống như trút nước, mọi người đành phải vây lại một chỗ để sưởi ấm cho nhau, lấy lều che nửa thân người hứng chịu cơn mưa lớn.

Trận mưa này đến nhanh mà đi cũng nhanh, mười mấy phút sau, mây mù tan biến, mặt trời đỏ rực ló ra nửa người.

Chỉ là mặt đất này lầy lội sình lầy, không còn dễ đi đường nữa, Trần Ngọc Lâu đành bảo mọi người dựng lều lên, sưởi ấm nghỉ ngơi, nếu không kịp thời xua tan cái lạnh thì trận mưa lớn này e là sẽ khiến một nửa số người ngã xuống.

Phía xa, một gã béo đang bám đuôi phía sau mọi người, hắn ướt sũng cả người, sắc mặt trắng bệch, chắc hẳn cũng vừa trải qua sự giày vò của trận bão lớn lúc nãy.

"Mẹ kiếp, lần này lỗ to rồi." Mọi người nghỉ ngơi một đêm rồi lại tiếp tục xuất phát.

Trên đường đi, họ phát hiện những bức tường đất đổ nát lớn nhỏ, dường như đều là di tích Tây Hạ cổ năm xưa.

Hiển nhiên, họ đã ngày càng gần thành Hắc Thủy rồi.

Khi Diệp Bạch đi tới một gò đất cao, nhìn về phía một dãy núi xa xa, trong hệ thống cuối cùng cũng hiện ra thông báo. [Đại Thụy Phật Tự: Nằm bên dưới thành cổ Hắc Thủy, trải qua hàng trăm năm gió

sương, ẩn chứa kho báu giàu nứt đố đổ vách, nhưng phong thủy nơi đây vì sông Hắc Thủy đổi dòng mà trở nên vô cùng hung hiểm, cơ quan độc trùng cạm bẫy vô số.] [Cấp độ nguy hiểm: Trung đẳng!] [Rương báu: Rương Bạc] Điều khiển Diệp Bạch kinh ngạc là đánh giá nguy hiểm của hệ thống lại là cấp độ trung đẳng, cùng cấp với ngôi mộ ở Bình Sơn.

Chứng tỏ trong chùa Đại Thụy này nguy hiểm không kém gì Bình Sơn.

Cần biết rằng Lục Dực Ngô Công và Thi Vương trong Bình Sơn đều là những thứ đã thành tinh, hơn nữa địa thế Bình Sơn hiểm trở, độc vật hoành hành.

Lần trước nếu không có Diệp Bạch tham gia, theo diễn biến nguyên tác thì người của Bàn Sơn và Tá Lĩnh đều phải chết không ít.

Thế mà cũng chỉ là trung cấp mà thôi.

Chùa Đại Thụy chôn sâu dưới đất này không biết có thứ gì nguy hiểm mà lại có thể cùng mức đánh giá với Bình Sơn.

Diệp Bạch nhíu chặt lông mày, tôi chỉ nhớ trong nguyên tác, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu dường như gặp phải một loại mật trùng đen ăn thịt người.

Loại trùng này không thể giết chết, không chỗ nào không lẻn vào được, có đặc tính ưa nhiệt, lại thích uống máu người và không sợ lửa.

Trần Ngọc Lâu chính là bị loại trùng này làm tổn thương tâm phế, ra khỏi mộ không lâu sau thì qua đời.

Nếu có thể đề phòng trước, tránh thả loại trùng này ra, ước chừng chùa Đại Thụy này chắc sẽ không có gì nguy hiểm.

Tuy nhiên nguy hiểm trong mộ huyệt đếm không xuể, Diệp Bạch cũng không dám hoàn toàn gửi gắm vào ký ức kiếp trước.

Có lấy được rương báu hay không cuối cùng vẫn phải xem thực lực bản thân có đủ cứng hay không.

Điều đáng tiếc duy nhất là rương báu trong chùa Đại Thụy này chỉ là rương bạc, kém hơn rương vàng ở Bình Sơn một bậc.

Hy vọng có thể mở ra được thứ gì đó tốt.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu cũng đi đến bên cạnh Diệp Bạch, đứng trên gò cao nhìn ngó bốn phía.

Tuy nhiên, hướng hắn nhìn không phải là hướng Diệp Bạch đang nhìn, mà là hướng họ đã đi tới.

Chương 56

"Các ngươi xem, chỗ kia hình như có bóng người?" Trần Ngọc Lâu giơ tay chỉ, trên bãi đất vàng xa xa, một bóng dáng béo tròn nằm sấp trên mặt đất, dường như muốn hòa làm một với khung cảnh xung quanh.

Đáng tiếc hắn mặc quần áo màu vàng nhạt, tuy gần giống màu bùn đất nhưng vẫn bị Trần Ngọc Lâu có ánh mắt sắc lẹm phát hiện ra sơ hở.

Diệp Bạch nheo mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy bóng dáng kia rất quen thuộc.

"Là lão béo họ Kim, gã này chắc hẳn đã bám theo chúng ta suốt dọc đường." Trần Ngọc Lâu cũng có chút khinh thường hành vi của Kim Toán Bàn, dặn dò hai huynh đệ Tá Lĩnh: "Hai người các ngươi nhất định phải mời Kim tiền bối tới đây, đừng để lão chạy mất." "Rõ!" Kim Toán Bàn ở đằng xa cũng biết Trần Ngọc Lâu đã phát hiện ra mình, tuy có lòng muốn chạy nhưng hôm qua bị dầm mưa lớn, toàn thân vô lực.

Bất đắc dĩ đành ngồi thụp tại chỗ, tĩnh lặng đợi người của Tá Lĩnh tới.

"Cũng tốt, cũng tốt, cái thân già này của ta thực sự không thể chịu khổ thêm được nữa." Một lúc lâu sau, chỉ thấy hai người Tá Lĩnh, mỗi người túm một cánh tay của Kim Toán Bàn, như kéo một con chó, cuối cùng cũng đưa Kim Toán Bàn tới.

Trên bãi đất vàng phía sau để lại một vệt kéo dài lê thê.

"Ta nói hai người các ngươi nhẹ tay chút, ta dù sao cũng có quan hệ cũ với lão đầu tử nhà các ngươi.

Giờ xương cốt già nua của ta sắp bị các ngươi tháo rời ra rồi, đám tiểu bối hiện nay làm việc thật thô lỗ, chẳng hiểu lễ nghĩa gì cả." Sau khi gặp Trần Ngọc Lâu, Kim Toán Bàn liền lớn tiếng kêu la, ý tứ mắng chó chửi mèo.

"Không biết vì sao Kim tiền bối cũng xuất hiện ở di chỉ thành Hắc Thủy này?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Di chỉ thành Hắc Thủy này đâu phải nhà ngươi mở, tại sao ta không thể tới?" Kim Toán Bàn phủi bụi đất trên người, đứng dậy cứng miệng nói.

"Vậy tiền bối đi theo chúng ta suốt quãng đường là có ý đồ gì?" "Trần tiểu tử, ta dù sao cũng là chí giao hảo hữu của cha ngươi, ngươi đối xử với ta bằng thái độ này sao?" Trần Ngọc Lâu cạn lời, hai ngày trước mới chỉ là có chút tình phân, hôm nay đã thành chí giao hảo hữu rồi.

Kim Toán Bàn này quả không hổ là xuất thân thương nhân, trong miệng chẳng có mấy câu nói thật.

"Tiền bối nếu không chịu nói thật, vậy đành phải để tiền bối nếm thử thủ đoạn của Tá Lĩnh chúng ta một chút." Trần Ngọc Lâu đưa Kim Toán Bàn đến trước một cái hố lớn vừa đào xong.

"Trần tiểu tử, ngươi định làm gì?" Thấy Trần Ngọc Lâu định chôn sống mình, Kim Toán Bàn cuống cuồng.

"Không có gì, chỉ là để tiền bối bình tĩnh lại một chút." Nói rồi, hắn bảo người đẩy Kim Toán Bàn xuống hố, bắt đầu xúc đất lấp lại.

"Trần tiểu tử!

Trần Ngọc Lâu!

Ta chính là người từng cứu mạng cha ngươi, Trần gia các ngươi đối đãi với ân nhân cứu mạng như thế này sao?" "Đã là lão cứu mạng

cha ta, thì lão đi tìm ông ấy đi, liên quan gì đến Trần Ngọc Lâu ta?" Nói rồi, Trần Ngọc Lâu cầm lấy xẻng sắt, tự tay lấp đất lên.

Thấy bùn đất đã ngập quá đùi, Kim Toán Bàn cuối cùng cũng không trụ nổi.

"Ta nói, ta nói hết, ta chỉ thấy các ngươi đi tìm kho báu dưới thành Hắc Thủy nên tò mò đi theo thôi." "Chỉ có thế, không có ý đồ khác?" "Thật sự không có ý đồ khác!

Cùng lắm là nảy ra ý định húp chút nước canh thừa của các ngươi thôi, tuyệt đối không có ác ý, cái này ta có thể cầm Mạc Kim Phù thề." Kim Toán Bàn lấy Mạc Kim Phù ra, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu ném xẻng sắt xuống, dặn dò: "Đào Kim tiền bối lên đi.

Nể tình tiền bối và Tá Lĩnh có quan hệ cũ, ta cũng không làm khó ngài, đợi chuyện thành Hắc Thủy kết thúc sẽ thả tiền bối ra, thấy thế nào?" Kim Toán Bàn bò ra khỏi hố đất, nhịn không được nói: "Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, thói phỉ của Tá Lĩnh vẫn nặng như vậy, động một chút là đem tính mạng ra đe dọa người khác, cha ngươi lúc trẻ cũng không có thủ đoạn và khí phách như ngươi." "Tiền bối quá khen." "Lần này thực sự không phải quá khen đâu, mà là cảm nhận thật đấy.

Nhưng mà, Trần tiểu tử, ngươi thực sự không muốn mời ta cùng các ngươi xuống mộ sao?" Kim Toán Bàn lần nữa hỏi.

"Mộ huyệt dưới di chỉ thành Hắc Thủy này không liên quan đến tiền bối, ngài đừng tốn tâm tư nữa." Trần Ngọc Lâu lắc đầu.

"Nếu ta đoán không nhầm, hiện tại các ngươi vẫn chưa tìm được vị trí đại mộ.

Di chỉ thành Hắc Thủy này rộng hàng trăm cây số, nếu không có

bản lĩnh Phân Kim Định Huyệt, các ngươi có tìm đến chết cũng không tìm thấy lối vào mộ đâu." Kim Toán Bàn vỗ vỗ Mạc Kim Phù trước ngực, cực kỳ tự tin nói.

"Tiền bối nói vậy là sai rồi, mộ huyệt ở đâu, xuống mộ thế nào, ba huynh đệ chúng ta sớm đã nắm rõ mười mươi.

Nếu không phải tiền bối ở đây làm mất thời gian của chúng ta, hưng hứa là chúng ta đã xuống mộ lâu rồi." Nhìn Kim Toán Bàn khoe khoang Mạc Kim Phù, Diệp Bạch cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

"Làm sao có thể?

Nhóc con ngươi nói khoác vừa thôi." Kim Toán Bàn không tin, bao nhiêu năm nay có không ít cao thủ trộm mộ đến di chỉ thành Hắc Thủy này tìm kiếm kho báu nhưng đều không thu hoạch được gì.

Chủ yếu là vì phong mạo địa lý nơi đây thay đổi quá lớn, bảo địa phong thủy nguyên bản cũng đã biến đổi cách cục, rất khó bị phát hiện.

Kim Toán Bàn lão mấy ngày nay cũng là trên quan tinh thế biến hóa, dưới tìm long mạch xu hướng, bấy giờ mới có vài phần suy đoán về vị trí cụ thể của mộ huyệt.

Thế mà lão còn chẳng dám bảo đảm tìm được mộ huyệt, cái thằng ranh con họ Diệp này không phải đang nói khoác thì là cái gì?

"Tiền bối nếu không tin?

Chúng ta đánh cược một ván thì sao?" Diệp Bạch lộ ra nụ cười.

"Đánh cược?

Cược cái gì?" Kim Toán Bàn vểnh râu, tỏ ra đôi chút hứng thú, lão bình thường cũng là kẻ ham mê cá cược.

“Cược xem chúng ta có thực sự tìm được vị trí mộ huyệt hay không, thấy thế nào?” “Không vấn đề, vậy ngươi lấy cái gì làm tiền cược, và muốn cược cái gì của ta?” “Ta muốn cược chiếc Mạc Kim Phù trước ngực tiền bối.” Diệp Bạch chỉ vào Mạc Kim Phù của Kim Toán Bàn nói.

“Hắc hắc, biết ngay nhóc con ngươi nhắm vào thứ này mà, vật này là sư phụ ta Trương Tam Liên Tử truyền lại cho ta, hiện nay thiên hạ chỉ còn lại ba chiếc, lẽ ra ta sẽ không bao giờ dùng thứ này làm tiền cược, nhưng hôm nay ta phá lệ một lần.” Cầm Mạc Kim Phù lên, Kim Toán Bàn lại cười nói: “Nhóc con, ta nói trước cho ngươi hay, nếu tiền cược ngươi đưa ra kém hơn Mạc Kim Phù của ta, thì lời vừa nãy coi như ta chưa nói.” “Yên tâm, nhất định sẽ làm tiền bối hài lòng.” Diệp Bạch lấy ra một vật được bọc trong vải dài, gỡ lớp vải ra, lộ ra một đoạn thân thương có họa tiết long văn.

Chính là Phá Trận Bá Vương Thương.

Diệp Bạch lại xoay chốt trên thân thương, chỉ nghe tiếng cơ quan sắt thép và bánh răng nhỏ chuyển động, lập tức từ đầu thương mọc ra bốn lưỡi thương bạc sáng loáng.

“Đây là vật gì?” Kim Toán Bàn kinh ngạc đến nỗi suýt rớt cằm.

“Phá Trận Bá Vương Thương, kiệt tác đỉnh cao của kỹ thuật cơ quan phái Mặc gia thời Tiên Tần, thấy thế nào?” Kim Toán Bàn tiến lại gần, tỉ mỉ quan sát một lượt, chỉ thấy mình chưa từng thấy bảo vật nào như thế này.

“Cơ quan bên trong sao lại tinh xảo đến mức này, còn có thể thu phóng lưỡi thương sao?” “Làm sao ta biết được, ngài nếu có hứng thú, đợi ngài thắng về nhà rồi tự mình từ từ nghiên cứu.” “Ái chà, bảo vật tốt, đúng là bảo vật tốt.” Kim Toán Bàn sờ nắn long văn trên thân thương, rồi lại nhìn lưỡi thương, nước miếng sắp chảy ra rồi.

“Có điều.” “Có điều cái gì?” “Mạc Kim Phù của tiền bối tuy tốt, nhưng so với Phá Trận Bá Vương Thương của ta thì vẫn kém một chút, ta thấy có hơi thiệt thòi, hay là thôi không cược nữa đi.” Diệp Bạch lộ ra vài phần vẻ thiếu tự tin.

Kim Toán Bàn cực kỳ yêu thích cây Bá Vương Thương này, đã coi nó như vật trong túi, thấy Diệp Bạch không muốn cược, vội vàng nói: “Sao có thể không cược?

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, Diệp tiểu huynh đệ chắc cũng là người giữ chữ tín.” “Nhưng tiền cược của ngài không tốt bằng của ta, thế thì ta thiệt quá.” “Diệp tiểu huynh đệ đừng vội, ta thêm tiền cược là được chứ gì, đáng tiếc bình thường ta cũng chẳng mang bảo bối gì theo người, hay là ta thêm một vạn đại dương nữa?

Nếu ngươi thắng, ta sẽ đưa cho ngươi.” Diệp Bạch lắc đầu: “Thôi không cược nữa, phiền phức quá.” Thấy Diệp Bạch không muốn cược, Kim Toán Bàn sao có thể để hắn toại nguyện, hạ quyết tâm lấy từ trong ngực ra một vật.

Vật này được bọc trong một lớp vải kín mít, lớp vải vừa mở ra, lập tức tỏa ra một mùi hương thanh khiết thoang thoảng, hóa ra là một khối Văn Hương Ngọc trắng thuần.

“Đây là Văn Hương Ngọc ta mới có được không lâu, vật này chỉ thấy ghi chép trên gấm lụa thời Chiến Quốc, quả là một khối dị bảo, đeo lâu ngày có thể thư hoạt huyết mạch, dưỡng thân thể, hơn nữa mùi hương này còn có thể xua đuổi rắn rết sâu bọ, là một món bảo bối không tầm thường.

Ta dùng khối Văn Hương Ngọc này và Mạc Kim Phù làm tiền cược, ngươi dùng Phá Trận Bá Vương Thương làm tiền cược, thế nào?” Diệp Bạch đón lấy Văn Hương Ngọc, chỉ thấy miếng ngọc này dưới ánh mặt trời phản chiếu ra những điểm sáng trắng ngần, hơn

nữa mùi hương thanh khiết tỏa ra không ngừng đúng là khiến tâm tình sảng khoái.

“Được, vậy vụ cá cược này thành lập, do Đại ca ta - Tổng bả đầu Tá Lĩnh làm người chứng kiến.” Diệp Bạch cười nói.

“Được, cứ để Trần tiểu tử làm người chứng kiến, không được nuốt lời đâu đấy!” Kim Toán Bàn có chút không yên tâm nói.

“Yên tâm, không nuốt lời, ai nuốt lời người đó là cháu trai!” Diệp Bạch cười nói.

Chương 57

"Ai nuốt lời người đó là cháu trai!" Kim Toán Bàn cũng nghiến răng nói.

Nhưng rồi Kim Toán Bàn đột nhiên sực tỉnh, cảm thấy mình có chút bốc đồng.

Nhìn thấy nụ cười của Diệp Bạch, lão chỉ thấy tim đập thình thịch lo lắng.

"Nhóc con, ba huynh đệ các ngươi không phải đang giăng bẫy ta đấy chứ, chẳng lẽ các ngươi có bản đồ kho báu di chỉ thành Hắc Thủy, hoặc là các ngươi đã từng đến đây rồi?" "Tiền bối định nuốt lời sao?" Diệp Bạch nhíu mày.

"Nuốt lời thì không đến mức đó, Kim Toán Bàn ta cũng là bậc nam nhi nói được làm được, không bao giờ nuốt lời." "Vậy thì tốt, chúng ta không có bản đồ kho báu, trước đây cũng chưa từng đến đây.

Nếu tiền bối muốn nuốt lời cũng được, cứ gọi ta một tiếng Diệp ông nội là được." Lão mặt Kim Toán Bàn đen lại, ông nội cái con khỉ.

Trần Ngọc Lâu cũng cười góp lời: "Kim tiền bối, ba huynh đệ chúng ta quả thực là lần đầu tiên đến Hắc Thủy.

Nhưng nếu tiền bối xót hai món bảo bối này, ta có thể đứng ra làm chủ, vụ cá cược này hủy bỏ, cũng không cần gọi Tam đệ ta là ông nội." Kim Toán Bàn xị mặt xuống, phất tay áo một cái: "Trần tiểu tử ngươi cũng đừng dùng phép khích tướng với ta, ông nội cái gì chứ, Kim Toán Bàn ta chưa đến mức vì hai món bảo bối mà thất hứa." Kim Toán Bàn lại nhìn về phía Diệp Bạch: "Từ khi sư phụ ta Trương Tam Liên Tử qua đời, Kim Toán Bàn ta chưa gặp được ai có bản lĩnh tầm mộ tìm huyệt vượt qua được ta, nhóc con ngươi nếu thực sự có thể

tìm được lối vào mộ huyệt này, Kim Toán Bàn ta nguyện thua cuộc, tâm phục khẩu phục dâng hai món bảo vật này bằng cả hai tay." Diệp Bạch gật đầu, cười nói: "Vậy được, giờ ta sẽ dẫn các ngươi đi tìm kho báu di chỉ thành Hắc Thủy này." "Vậy kho báu ở đâu?" Kim Toán Bàn hỏi.

Diệp Bạch giơ tay chỉ: "Chính là ở trong dãy núi phía xa kia." Nhìn vị trí Diệp Bạch chỉ, tim Kim Toán Bàn đập thình thịch, vị trí đó không ngờ lại trùng khớp hoàn toàn với những gì lão vừa mới thôi toán.

Kim Toán Bàn nhịn không được hỏi: "Nhóc con ngươi nhìn ra thế nào vậy?" Diệp Bạch liếc lão một cái: "Bí thuật gia truyền, không tiện tiết lộ." "Khá khen cho nhóc con, cũng coi như có chút bản lĩnh, nhưng dãy núi đó lớn như vậy, không có bản lĩnh định huyệt của Mạc Kim, ta xem ngươi làm sao tìm được lối vào mộ." "Chuyện này thì không phiền tiền bối lo lắng, ngài cứ giữ hộ ta hai món bảo bối kia cho kỹ nhé." Thấy Diệp Bạch đã coi bảo bối của mình như vật trong túi, Kim Toán Bàn tức không chịu được, thằng nhóc này thực sự quá kiêu ngạo.

Sau khi mọi người thu dọn đồ đạc, liền xuất phát về phía dãy núi mà Diệp Bạch chỉ.

Trên đường đi, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu xán lại gần, khẽ hỏi.

"Tam đệ, có chắc chắn không?" Diệp Bạch làm thủ thế OK với họ, thủ thế này hiện tại chỉ có Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu mới hiểu được.

Thấy thủ thế này, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cũng trút bỏ được nỗi bất an trong lòng, biết Diệp Bạch quả thực có nắm chắc.

Nếu Diệp Bạch nói không có lòng tin, hai người họ đã định dùng vài tiểu xảo rồi.

Một người ở lại đây kéo dài thời gian, người kia đi tìm vị trí thực sự của mộ huyệt.

Đệ đệ của mình sao có thể để thua người ngoài được!

Đi đường buồn chán, Kim Toán Bàn lại đi tới bên cạnh Diệp Bạch hỏi: "Nhóc con, ngươi thực sự là hậu duệ Mạc Kim?" Diệp Bạch nhìn lão một cái, rồi lại nhìn Mạc Kim Phù: "Hiện tại thì chưa phải, nhưng sắp tới sẽ là vậy." "Ta nói nhóc con ngươi có thể đừng dòm ngó Mạc Kim Phù của ta mãi được không." "Thứ tốt như vậy, để trên người ngài đúng là lãng phí, hơn nữa chiếc phù này sắp thành của ta rồi, không còn liên quan gì đến ngài nữa." Diệp Bạch nói năng sắc sảo, Kim Toán Bàn bị chặn họng không nói được câu nào.

Một hồi lâu sau, Kim Toán Bàn mới nguôi giận, chậm rãi nói: "Cái miệng tuy hơi thối, nhưng cũng khá hợp khẩu vị của ta.

Diệp tiểu tử, nếu ngươi thực sự có uyên nguyên với Mạc Kim, chi bằng bái ta làm sư phụ, ta sẽ truyền cho ngươi kỹ pháp Mạc Kim thực thụ." "Để ta bái ngài làm sư phụ, không phải vì sợ thua xong thì mất mặt đấy chứ?" "Nhóc con ngươi thật không biết tốt xấu, trên giang hồ những kẻ muốn bái vào môn hạ Mạc Kim của ta nhiều như cá diếc qua sông, nay có cơ hội này mà ngươi lại không biết trân trọng." Trong lòng Diệp Bạch thầm suy tính.

Nói không muốn bái Kim Toán Bàn làm sư phụ để học kỹ nghệ Mạc Kim là nói dối.

Tuy Diệp Bạch có hệ thống trong người, chỉ cần đến gần mộ huyệt là có thể có được toàn bộ bản đồ diện mạo ngôi mộ, năng lực này đã trùng lặp với phần lớn thuật Phân Kim Định Huyệt trong Mạc Kim rồi.

Nhưng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của Trương Tam Liên Tử lại là thứ Diệp Bạch đang cực kỳ cần.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật còn gọi là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, bộ cổ tịch này chủ yếu ghi chép về học thuyết âm dương phong thủy, có thể nói là bao la vạn tượng, không chỉ có phong thủy thuật và âm dương thuật, bên trong còn chứa đựng một lượng lớn miêu tả về hình chế, kết cấu, bố cục cổ mộ của các triều đại, cũng như các loại khó khăn hiểm trở mà các Mạc Kim Giáo úy gặp phải khi đảo đấu.

Thuật này nếu có thể kết hợp với bản đồ mộ huyệt do hệ thống của Diệp Bạch tạo ra, thì việc trộm mộ thực sự sẽ đơn giản như đi về nhà vậy.

Tuy nhiên, Kim Toán Bàn này là kẻ khôn ngoan lanh lợi, không thể trực tiếp đồng ý ngay được, nếu không sau khi bái sư cũng chỉ là bưng trà rót nước, khó học được bản lĩnh thực sự, cần phải treo giá một chút.

"Sao ngài đột nhiên lại muốn nhận ta làm đồ đệ?" Diệp Bạch hỏi.

Kim Toán Bàn thực thà nói: "Thứ nhất, hai vị ca ca của nhóc con ngươi là Khôi thủ Bàn Sơn và Tá Lĩnh, bối cảnh đủ mạnh; thứ hai, tổ tiên ngươi cũng là người Mạc Kim, duyên phận với Mạc Kim không hề nhỏ; thứ ba, cũng là quan trọng nhất, nhóc con ngươi có thể định vị được mộ huyệt dưới thành Hắc Thủy trên bãi đất vàng hoang vu này, chứng tỏ thiên phú rất tốt, là một mầm non Mạc Kim triển vọng." Diệp Bạch cũng cười cười nói: "Vậy ta cũng muốn nói ba điểm, thứ nhất, ta sinh ra đã tiêu sái, có hai vị ca ca che chở, không muốn tự dưng có thêm một vị sư phụ tiền bối, để khỏi bị ngài mắng mỏ sai bảo; thứ hai, bí thuật gia truyền của ta không kém gì kỹ nghệ Mạc Kim của ngài, tại sao ta phải bái ngài làm sư phụ; thứ ba, nếu ngài thua trong vụ cá cược này, ngài lấy mặt mũi đâu mà đòi làm sư phụ của ta." Nghe xong những lời này, Kim Toán Bàn tức giận đến đỏ cả mặt: "Nhóc con ngươi thật không biết điều, ngưỡng cửa Mạc Kim

của ta cũng không dễ vào đâu, ngươi đừng có hối hận." Thấy Kim Toán Bàn tức giận bỏ đi, Diệp Bạch cũng không vội, việc học Thiên Tinh Phong Thủy Thuật cậu có đầy cơ hội, không học được ở Kim Toán Bàn thì đi tìm Liễu Trần, không được nữa thì đi tìm ông nội của Hồ Bát Nhất là sư phụ Tôn Quốc Phụ, kiểu gì cũng có người để học.

Dãy núi nhìn tuy không xa, nhưng cả đoàn người vừa đi vừa nghỉ, đi mất hơn nửa ngày mới tới nơi.

"Nhóc con, đến nơi rồi, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám coi khinh pháp môn Mạc Kim của ta không đáng một đồng." Kim Toán Bàn hậm hực nói.

"Vậy ngài cứ nhìn cho kỹ." Diệp Bạch đứng trên gò đất, chỉ thấy một bóng đen từ ống tay áo chui ra, chính là Tiểu Hắc.

Theo mệnh lệnh của Diệp Bạch, Tiểu Hắc uốn lượn thân mình, chui xuống lớp đất rồi biến mất.

Thấy Diệp Bạch có thể nói tiếng rắn để sai khiến độc xà, Kim Toán Bàn không khỏi có chút dao động, bản lĩnh này mà phối hợp với thủ đoạn của Mạc Kim Giáo úy thì quá tuyệt vời, trong lòng càng thêm muốn nhận Diệp Bạch làm đồ đệ.

"Nhóc con ngươi định dựa vào con độc xà này mà tìm được mộ huyệt sao?" "Ngài cứ chờ mà xem." Diệp Bạch cười cười, bản đồ trong hệ thống tuy hay nhưng vẫn phải che đậy một chút.

Tiểu Hắc chui vào lòng đất theo lời dặn của Diệp Bạch lượn lờ một vòng, không dám đi quá xa, trong lúc đó rảnh rỗi còn nuốt chửng một con chuột cát nhỏ.

Lúc rảnh rỗi, Kim Toán Bàn liền lấy bàn tính từ thắt lưng ra, đối chiếu với thiên tinh địa thế, dùng bàn tính gảy những hạt kim loại để diễn toán.

Chỉ là càng nhìn thế long mạch của vùng này, Kim Toán Bàn càng kinh ngạc, lông mày khẽ nhíu lại.

"Nơi này đầu gối núi xanh, chân đạp dải ngọc, mộ huyệt chắc chắn được chôn dưới đất này không sai, nhưng phong thủy nơi này có chút không ổn, bảo địa phong thủy cực tốt vốn có lại vì sông Hắc Thủy đổi dòng mà khiến vùng đất tụ khí tàng phong bị phá hoại.

Nếu dưới mộ huyệt chôn người chết, e là một nơi đại hung." Kim Toán Bàn vừa định nói phát hiện này cho mọi người biết, thì lại thấy ba huynh đệ đang ngồi dưới lều, chơi một trò chơi bài lá không tên tuổi.

"Đại vương, chặn!" "Đôi ba." "Đôi Át, đè chết." "Tứ quý, bốn con sáu!" Bài Tây từ nước ngoài tuy đã truyền đến Âu Lạc nhưng vẫn chưa phổ biến, lúc rảnh rỗi Diệp Bạch liền làm ra bộ bài Tây để cùng mọi người đánh bài giải khuây.

Thấy ba người chơi đùa vui vẻ, cảnh tượng này đã chọc giận Kim Toán Bàn sâu sắc, thế này thì quá coi thường lão rồi!

Đám trẻ tuổi bây giờ xuống mộ đều như thế này sao?

Không biết trong mộ huyệt nguy hiểm trùng trùng sao?

Không biết phải chuẩn bị trước sao?

Quan trọng nhất là chơi trò chơi mà cũng không thèm hỏi lão có muốn chơi không.

Để lão đứng một bên không thèm ngó ngàng tới.

"Ba thằng nhóc thối tha các ngươi..." Thấy Kim Toán Bàn hầm hầm đi tới, Trần Ngọc Lâu vội vàng đặt bài xuống, rót một chén nước suối từ bình hồ lô quý báu đưa cho Kim Toán Bàn.

"Tiền bối, mời nếm thử, đây là nước của tiên gia đấy." Tiên gia

cái con khỉ.

Trong lòng tuy khinh thường nhưng Kim Toán Bàn vẫn đón lấy chén nước uống một hớp, mắt sáng lên, phải nói là cũng khá ngọt.

"Cho ta thêm chén nữa!" Vài chén nước vào bụng, cơn giận trong lòng cũng tiêu tan quá nửa.

"Tiền bối có phát hiện gì không?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Ba thằng nhóc thối các ngươi, thật sự không coi chuyện xuống mộ ra gì cả, ta vừa rồi dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật xem qua long mạch nơi này, là tướng đại hung, nếu các ngươi mạo hiểm xuống mộ e là có nguy hiểm." Kim Toán Bàn lại nhìn về phía Diệp Bạch: "Còn nhóc con ngươi nữa, giờ lối vào mộ huyệt ta sẽ sớm thôi toán ra được thôi, nếu ngươi tìm ra sau ta thì vụ cá cược này ngươi thua chắc rồi." "Tiền bối cứ yên tâm." Diệp Bạch huýt sáo một tiếng, Tiểu Hắc vốn đang ngủ trong cát lập tức bị đánh thức, nhanh chóng chui ra khỏi lớp đất.

Bụng Tiểu Hắc to lên một vòng, hiển nhiên là đã ăn vụng thứ gì đó dưới đất.

"Con hắc xà này của ngươi thực sự đi thăm mộ, hay là đi tìm mồi thế?" Kim Toán Bàn nhịn không được nói.

Tiểu Hắc liếc Kim Toán Bàn một cái, rồi bò lên vai Diệp Bạch, rít lên vài tiếng, dường như là ăn quá no nên thở ra một luồng khí tanh, làm Diệp Bạch cũng phải choáng váng.

"Xì xì xì" (Ngày mai bị cắt một bữa cơm, phạt tội ăn vụng.) Tiểu Hắc kêu oan: "Xì xì xì" (Là con mồi ra tay trước mà.) "Xì xì!" (A a!) Diệp Bạch mặt không biểu cảm nhét Tiểu Hắc vào lồng rắn, rồi nói với Kim Toán Bàn: "Tiền bối đi theo ta, lối vào mộ huyệt ta đã điều tra rõ rồi." Diệp Bạch dẫn mọi người đi không xa, đến trước một di tích

gò đất.

Chương 58

Gò đất này cao mười mấy mét, hình dạng giống như một kim tự tháp nhỏ.

"Mộ huyệt nằm ngay dưới này sao?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Nằm ngay dưới này." Diệp Bạch gật đầu, lần mò xung quanh gò đất, muốn tìm cơ quan mở mộ huyệt.

Kim Toán Bàn cũng lấy bàn tính ra diễn toán tại chỗ.

Sau khi diễn toán xong, Kim Toán Bàn nhịn không được nói: "Nơi này đúng là lối vào mộ huyệt, không ngờ lại bị thằng nhóc Diệp này tìm ra thật." Kim Toán Bàn lại nhìn Tiểu Hắc trong lồng rắn sau lưng Diệp Bạch, lẩm bẩm: Không ngờ con hắc xà này lại có bản lĩnh như vậy.

Chẳng lẽ bí thuật gia tộc mà Diệp tiểu tử nói chính là phương pháp điều khiển rắn thăm mộ?

Phía bên kia, Diệp Bạch phát hiện ra điểm bất thường trên gò đất, trong một hố nhỏ chôn sâu giấu một sợi dây xích sắt, sau khi kéo dây xích, chỉ nghe tiếng bánh răng chuyển động, giữa gò đất lộ ra một miệng hang đen ngóm.

Quả nhiên là ở đây!

"Huynh đệ, cầm chắc vũ khí trang bị, chuẩn bị xuống mộ." Trần Ngọc Lâu vừa dặn dò, vừa nhìn sang Kim Toán Bàn: "Tiền bối, xem ra vụ cá cược này Tam đệ của ta thắng rồi." Kim Toán Bàn có chút đau lòng nói: "Đúng là Tam đệ ngươi thắng rồi, lần này ta nguyện thua cuộc, cũng nói lời giữ lời, chiếc Mạc Kim Phù và Văn Hương Ngọc này ngươi cầm đi." Diệp Bạch đón lấy hai món bảo bối, lau

chùi Mạc Kim Phù, rồi đeo trước ngực ngay trước mặt Kim Toán Bàn.

"Bảo bối tốt quá!" Kim Toán Bàn đột nhiên dâng lên một nỗi chua xót, dặn dò: "Nhóc con ngươi đeo Mạc Kim Phù thì coi như là Mạc Kim Giáo úy chính tông rồi, sau này hành tẩu giang hồ tuyệt đối không được làm ô danh Mạc Kim Giáo úy." Diệp Bạch trịnh trọng gật đầu.

Thấy mọi người định xuống mộ, Kim Toán Bàn nhắc nhở: "Phong thủy mộ này ta đã nói với các ngươi rồi, có tướng đại hung, hung hiểm bên trong khó lường, giờ vụ cá cược đã thắng, nếu không cần thiết thì ta khuyên các ngươi đừng xuống mộ." Chá Cô Tiếu ôm quyền nói: "Đa tạ tiền bối có ý tốt, chỉ là ngôi mộ này chúng ta không thể không xuống." Họ mười mấy người lặn lội ba tháng trời, chỉ vì Long Cốt Thiên Thư trong mộ, làm sao có thể vì một câu mộ trung hung hiểm mà không xuống.

Thấy ba người ý chí đã quyết, Kim Toán Bàn thở dài: "Nhóc con ngươi là người ổn trọng nhất trong ba người, không ngờ lời này lại do ngươi nói ra, Bàn Sơn xưa nay tìm thuốc trường sinh bất tử, nhưng thuốc trường sinh chỉ là lời đồn, vậy ta cũng đại khái đoán được thứ các ngươi tìm là gì rồi." Chá Cô Tiếu ôm quyền không nói.

Kim Toán Bàn lại nhìn sang Trần Ngọc Lâu: "Trần tiểu tử, nếu ngươi tin ta, thì hãy để ta cùng xuống mộ, mộ huyệt hung hiểm, có ta trợ giúp chắc chắn kết quả sẽ tốt hơn nhiều." Trần Ngọc Lâu nhìn sang Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch, thấy hai người không phản đối liền lên tiếng: "Vậy đa tạ tiền bối, coi như Trần Ngọc Lâu ta nợ tiền bối một nhân tình." Được Trần Ngọc Lâu đồng ý, Kim Toán Bàn vuốt râu cười nói: "Tốt tốt, thực ra ta cũng có tư tâm, ta chỉ muốn xem Bàn Sơn và Tá Lĩnh liên thủ lại sẽ có uy lực thế nào.

Tuy nói trong mộ hung hiểm, nhưng tập hợp sức mạnh của ba phái

chúng ta, chẳng lẽ lại không trộm được một ngôi mộ của tiểu quốc phiên bang sao." Kim Toán Bàn sẵn lòng giúp mọi người thăm mộ cũng coi như là một niềm vui ngoài ý muốn.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong xuôi liền chuẩn bị xuống mộ.

Chỉ là trước khi xuống mộ, Diệp Bạch không cho mọi người dùng đuốc, chỉ dùng bột xương lân quang làm công cụ chiếu sáng.

Bột xương lân quang là bột mài từ xương người chết, cho vào dụng cụ trong suốt có thể tỏa ra nguồn sáng không sinh nhiệt, vật này rất khó chế tạo, khá hiếm thấy.

May mà trước khi xuất phát Diệp Bạch đã bảo người chuẩn bị rất nhiều.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu không hỏi nguyên nhân, họ biết Diệp Bạch xưa nay không làm việc gì mà không có chuẩn bị, không cầm đuốc chắc hẳn là để tránh một số cơ quan cạm bẫy trong mộ huyệt.

Chỉ có Kim Toán Bàn là nhịn không được làu bàu: "Ta nói nhóc con ngươi không phải thực sự từng đến đây đấy chứ, nếu không sao lại am hiểu những nguy hiểm dưới mộ huyệt như vậy?" Thấy Kim Toán Bàn định ăn vạ, Diệp Bạch đành bịa chuyện giải thích: "Tổ tiên ta có người từng trộm mộ Tây Hạ, bên trong có một loại trùng sẽ bị nhiệt độ đánh thức, loại trùng này không thể dùng lửa tiêu diệt, trong nháy mắt có thể rỉa sạch người thành xương trắng." "Thật vậy sao?" Diệp Bạch liếc lão một cái: "Lừa ngài, ta làm cháu trai ngài luôn!" Cả nhóm lần lượt vào miệng hang, đi dọc theo lối đi vòng tròn bên trong gò đất xuống dưới.

Đi được vài phút, mọi người đến một điện nhỏ trống trải lát gạch xanh.

Cuối điện nhỏ là một lối đi đen ngòm, hai bức tượng Phật cao bằng người đứng sừng sững hai bên lối đi, trước tượng Phật còn thắp đèn trường minh.

Nhìn tình hình này, đèn trường minh đã cháy ròng rã cả nghìn năm rồi.

Kim Toán Bàn lên tiếng: "Đèn trường minh này chắc là dùng dầu đèn long diên úc, quả thực hiếm thấy, nhưng tại sao trong mộ huyệt này lại có tượng Phật?

Tây Hạ tuy sùng Phật, nhưng cũng không đến mức đặt tượng Phật trong mộ huyệt, thế này không phải là xúc phạm Phật tổ sao?" Trần Ngọc Lâu nói: "Đây là chùa Đại Thụy, có tượng Phật là chuyện bình thường." Kim Toán Bàn kinh ngạc: "Đây là chùa Đại Thụy?

Hóa ra là nơi này, truyền văn chùa Đại Thụy là mộ của Lý Nguyên Hạo, có dầu đèn long diên úc bồi táng, xem ra là thật rồi." Thấy ba người am hiểu ngôi mộ này như vậy, Kim Toán Bàn luôn cảm thấy vụ cá cược vừa rồi mình bị hớ.

Nhất định là thằng nhóc Diệp này biết vị trí mộ từ trước chứ không phải Kim Toán Bàn ta kỹ nghệ kém hơn.

Nghĩ như vậy, tự nhiên trong lòng lão thấy dễ chịu hơn hẳn.

Mọi người tản ra, thăm dò từng ngõ ngách trong điện nhỏ này, thấy không có cơ quan cạm bẫy mới tiến vào lối đi.

Đang đi, Trần Ngọc Lâu dẫn đầu nhịn không được nói: "Các ngươi xem, phía trước có vật gì đó?" Mọi người vội vàng nhìn theo.

"Là một con mắt lớn." "Hình như là mắt của tượng Phật." Diệp Bạch nhìn con mắt quen thuộc, đột nhiên nhớ lại chuyện trước đây chưa từng nhớ ra.

Trong nguyên tác, con mắt của tượng Phật này dường như sẽ

khiến người ta rơi vào ảo cảnh, nếu cứ nhìn chằm chằm vào nó thì sẽ không dừng bước được, cứ thế đi thẳng về phía trước rồi rơi xuống vực sâu phía trước.

"Đợi đã, mọi người dừng lại trước đã." Diệp Bạch lập tức hét lớn.

Mọi người vội dừng lại, nhìn Diệp Bạch.

"Có chuyện gì vậy, Tam đệ?" "Nhóc con ngươi lại giở trò gì nữa đây?" "Con mắt phía trước có điểm quái lạ, mọi người đừng nhìn chằm chằm vào nó." "Thì có gì quái lạ chứ." Kim Toán Bàn tuy cứng miệng nhưng vẫn nghe lời Diệp Bạch, không dám nhìn chằm chằm vào con mắt nữa.

Đợi mọi người ra khỏi lối đi mới phát hiện phía trước là một vực sâu không thấy đáy, bờ bên kia là một bức tượng Phật lớn nằm ngang, mà mắt và mặt của tượng Phật hướng thẳng về phía miệng lối đi này.

Kim Toán Bàn nói: "Có gì quái lạ đâu, chẳng phải đã qua được rồi sao?" "Tiền bối nếu không tin, có thể một mình đi lại một lần nữa." "Đi thì đi." Nói xong, Kim Toán Bàn quay lại điện nhỏ, đi lại lần nữa.

Lần này lão cứ nhìn chằm chằm vào con mắt mà đi tới, chẳng mấy chốc đã rơi vào ảo cảnh thôi miên của con mắt.

Khi Kim Toán Bàn đi tới mép vực, lão mới được Chá Cô Tiếu vỗ vai đánh thức.

Thấy bước tiếp theo chính là vực sâu đen ngóm vạn trượng, dù đã trải qua vô số rèn luyện sinh tử nhưng Kim Toán Bàn cũng phải toát mồ hôi lạnh.

"Con mắt này đúng là quỷ dị, không cẩn thận là dễ dính chưởng ngay." Kim Toán Bàn lau mồ hôi hột trên trán nói.

Thấy quỷ dị như vậy, mọi người đều lần lượt thử một phen.

Từ Chá Cô Tiếu đến Trần Ngọc Lâu đều không ngoại lệ, suýt chút nữa là rơi xuống vực.

Diệp Bạch cũng thử qua, dù trước khi xuất phát đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn vô ích.

Khi nhìn chằm chằm vào con mắt, bạn không cảm thấy mình đang di chuyển, nhưng cơ thể vẫn cứ đi thẳng về phía trước.

"Bàn Sơn ta thăm huyệt bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên gặp loại cơ quan này." Chá Cô Tiếu nhịn không được nói.

"Loại cơ quan này chắc hẳn là nhờ vào ánh sáng đặc biệt và vị trí địa lý, mê hoặc thị giác, làm loạn tâm tính, người có định lực không sâu sẽ bị mất phương hướng." Trần Ngọc Lâu đáp lời.

Vừa xuống mộ đã gặp loại cơ quan này, mọi người cũng thấy sợ hãi, chắc hẳn đoạn đường phía sau trong chùa Đại Thụy này cũng sẽ đầy rẫy cơ quan.

Nghỉ ngơi bên mép vực một lát, đợi mọi người bình tâm lại, Trần Ngọc Lâu liền bảo mọi người tiếp tục xuất phát.

Chá Cô Tiếu dùng Toàn Thiên Tạc móc vào khối đá bờ bên kia, một mình đu qua, sau đó buộc dây Toàn Thiên Tạc vào một tảng đá lớn, mọi người thấy vậy liền quăng dây thừng qua, lần lượt đu sang.

"Bức tượng Phật này thực sự tinh mỹ quá!" Sang đến bờ bên kia, mọi người mới nhìn rõ toàn bộ bức tượng Phật lớn, dài hai ba mươi mét, cao bảy tám mét, hơn nữa ngũ quan thần thái của tượng Phật rất tinh tế, sống động như thật, có thể thấy tay nghề điêu khắc tuyệt đỉnh.

"Tinh mỹ đến mấy cũng chỉ là một vật chết, đáng tiếc là không mang đi được." Kim Toán Bàn tỏ vẻ tiếc nuối.

Thấy không còn đường tiến lên, Diệp Bạch đối chiếu với bản đồ mộ trong hệ thống, phát hiện miệng tượng Phật là rỗng, cũng là nơi

đặt lối vào.

Không muốn mất thêm thời gian, Diệp Bạch lên tiếng: "Lối vào nằm ở miệng tượng Phật, gần đó chắc có cơ quan, mọi người tìm thử xem." Kim Toán Bàn kinh ngạc: "Nhóc con ngươi sao lại biết được?" "Bí thuật gia truyền, không tiện tiết lộ." Thấy Diệp Bạch lại lấy lệ mình, Kim Toán Bàn chửi thề: "Bí thuật gia truyền cái mẹ gì, con hắc xà kia của ngươi vẫn luôn ở trong lồng mà, ngươi rốt cuộc nhìn ra kiểu gì?" "Ta đâu có nói bí thuật gia truyền chỉ có mỗi loại điều khiển rắn." "Vậy chắc chắn nhóc con ngươi đã từng đến đây rồi!" Mặc kệ Diệp Bạch nói gì, Kim Toán Bàn vẫn tin chắc Diệp Bạch từng đến đây.

Chỉ có cách giải thích này mới giải thích được tại sao Kim Toán Bàn lão luôn chậm hơn Diệp Bạch một bước.

Không phải Kim Toán Bàn lão quá kém, mà là Diệp Bạch gian lận.

Chương 59

Diệp Bạch cũng lười phân bua, lão béo họ Kim này đổi tên thành Kim Ăn Vạ cho rồi.

Dù sao thì chiếc Mạc Kim Phù và Văn Hương Ngọc này lão cũng đừng hòng lấy lại.

Trong lúc hai người tranh cãi, Trần Ngọc Lâu gõ gõ vài cái vào miệng tượng Phật: "Quả thực là rỗng." Mọi người lại tản ra tìm cơ quan.

Một huynh đệ Tá Lĩnh vô tình giẫm phải họa tiết hoa sen trước tượng Phật, chỉ nghe tiếng đá di chuyển ầm ầm, miệng tượng Phật từ từ há ra, lộ ra một lối vào hang động.

Trần Ngọc Lâu dùng đèn lân quang chiếu vào hang động, phát hiện bên trong là một giếng đứng, liền sắp xếp mọi người chuẩn bị dây thừng, dọc theo dây thừng tụt xuống.

Dưới giếng đứng, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy cửa mộ ở phía xa.

Chỉ là trước khi đến được cửa mộ, có một lối hành lang dài dằng dặc.

Mọi người đều không phải kẻ ngốc, biết hành lang nhất định đầy rẫy cơ quan.

"Đi thế nào đây?" Kim Toán Bàn lấy bàn tính mang theo ra, bắt đầu gảy hạt tính toán.

"Thiên Can Địa Chi, Ngũ Hành Bát Quái, cửa mộ nằm ở hướng Đông, thuộc tính Hỏa, nhưng Ngũ Hành tương sinh tương khắc, chủ mộ sẽ chọn Thổ để xây mộ thất.

Sau cửa mộ chắc hẳn có cạm bẫy cơ quan thuộc tính Thổ.” “Vậy còn hành lang này?” “Hành lang cũng cùng lý lẽ đó, chắc là có cơ quan thuộc tính Kim.” “Chính xác không?” Diệp Bạch hỏi.

“Nắm chắc bảy phần chứ?” Kim Toán Bàn nói lớn.

“Chậc chậc, mới có bảy phần.” “Nhóc con ngươi coi thường Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của ta sao?” Kim Toán Bàn trợn mắt.

“Không liên quan đến Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, chỉ là có người bản lĩnh chưa học tới nơi tới chốn mà thôi.” “Vậy chúng ta cá cược một ván không?” “Ta không cược.” Diệp Bạch lắc đầu, cậu cũng không nhớ rõ cạm bẫy cơ quan trong này, chuyện không nắm chắc cậu sẽ không cược.

“Được rồi, để ta đi dò đường trước.” Chá Cô Tiếu ngắt lời hai người tranh cãi, rút Kim Cương Tán sau lưng ra, lại ném một chiếc đèn lân quang ra chiếu sáng, bước tiếp theo liền bước vào hành lang.

Trong dũng đạo, Chá Cô Tiếu từng bước một thận trọng tiến về phía trước.

Đột nhiên, chân hắn khựng lại, một phiến gạch dưới chân bị lún xuống.

Chỉ nghe thấy tiếng xích sắt cơ quan chuyển động rầm rập, tựa như gây ra một phản ứng liên hoàn.

“Nhị ca, cẩn thận!” “Cẩn thận!” Lời của mọi người còn chưa dứt, từ tường đá bốn phía đã phóng ra những cự nhận hình liềm dài hai ba mét, lấp loáng ánh kim khí, đếm sơ qua cũng phải đến hơn mười phiến.

Chá Cô Tiếu tuy sắc mặt không đổi nhưng động tác dưới chân cực nhanh.

Hắn dậm chân một cái, phi thân nhảy vọt lên, chân đạp lên cự

nhận, mượn lực lao thẳng về phía trước, dường như muốn một hơi thăm dò hết cơ quan trong dũng đạo.

Chỉ là lúc này, phiến đá phía trước đột nhiên rơi rụng toàn bộ, lộ ra một không gian đen kịt sâu không thấy đáy.

Chá Cô Tiếu không kịp phản ứng, liền cắm một đầu Kim Cương Tán vào tường đá, treo lơ lửng giữa không trung.

"Nhị đệ, đệ không sao chứ?" Trần Ngọc Lâu ở phía sau lo lắng gọi lớn.

"Không sao, tiên chớ qua đây, cơ quan này vẫn chưa dừng lại." Cảm nhận được tường đá vẫn còn rung động nhẹ, Chá Cô Tiếu biết cơ quan này vẫn chưa kết thúc.

Quả nhiên, ngay sau đó, từ hai bên tường lại bắn ra dày đặc đoản tiễn nỗ.

Chá Cô Tiếu cau mày, tá lực phi thân lên không trung, dùng Kim Cương Tán hộ trụ quanh thân.

Chỉ nghe thấy những tiếng va chạm kim loại chát chúa, tiễn nỗ đều bị Kim Cương Tán chặn lại.

Chá Cô Tiếu lại đạp chân theo bộ pháp Thất Tinh, di chuyển trên vách tường, phi thân sang phía đối diện.

Cảnh tượng tuy khúc chiết kinh hiểm, nhưng từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc chưa đầy mười giây.

Thấy Chá Cô Tiếu thuận lợi phá được cơ quan dũng đạo, trái tim treo lơ lửng của mọi người mới buông xuống.

"Hảo bảo bối, hảo thân thủ!

Không hổ là khôi thủ Bàn Sơn!" Kim Toán Bàn không nhịn được khen ngợi.

Nếu là lão gặp phải loại cơ quan này, tuyệt đối không dám như Chá Cô Tiếu, một đường càn quét qua như vậy.

Loại thân thủ này, lão đạo mộ nhiều năm cũng chưa thấy qua mấy người.

Lúc này, gạch đá trong dũng đạo chỉ còn lại vài phiến, mọi người cũng không xác định được chỗ gạch này có còn cạm bẫy hay không, Trần Ngọc Lâu bèn bảo thuộc hạ buộc dây thừng, chuẩn bị trượt qua.

Chá Cô Tiếu cũng không vội thăm dò tiếp mà quan sát Kim Cương Tán một lượt, phát hiện mặt ô vẫn nguyên vẹn không tổn hao gì, trong lòng thầm nghĩ: "Không hổ là bảo bối chế tạo từ bách luyện tinh cương hỗn hợp với kim loại hiếm, thực sự kiên cố." Nói đi cũng phải nói lại, chiếc Kim Cương Tán này là sau trận Bình Sơn, Trần Ngọc Lâu tìm thấy trong kho báu của Trần gia.

Ban đầu định đưa cho Diệp Bạch làm vũ khí, nhưng Diệp Bạch lấy lý do đã có Bá Vương Thương nên để lại Kim Cương Tán cho Chá Cô Tiếu.

Hiện tại sử dụng mới thấy thực sự thuận tay.

Sau khi mọi người an toàn đi qua dũng đạo, tất cả dừng lại trước mộ môn.

Trên mộ môn có dùng sơn màu vẽ hình hai vị thủ môn đại tướng.

Do trong mộ huyệt dưỡng khí không nhiều, màu sơn vẫn còn rất tươi mới, họa tượng cũng vô cùng thần vận.

Chỉ là phiến đá dưới chân mọi người được lát bằng hai màu đen trắng, tạo thành một chữ "*", hai bên tường xung quanh còn khắc đầy các ký tự cẩu kinh.

Đám người Tá Lĩnh không nhịn được nghị luận.

“Thế này là có ý gì?” “Ước chừng mộ chủ nhân muốn chúng ta quay đầu là bờ (hồi đầu thị ngạn) chăng.” “Nực cười, đã đi đến đây rồi, làm gì còn đường quay lại, người Tây Hạ này thật thích vẽ chuyện.” Trần Ngọc Lâu cũng nhìn sang Kim Toán Bàn: “Tiền bối, tiếp theo ngài có kiến nghị gì không?” Vừa rồi thông qua toán thuật của Kim Toán Bàn, lão đã suy đoán ra trong dũng đạo có cơ quan thuộc tính Kim, sau mộ môn có cơ quan thuộc tính Thổ, hiện tại xem ra không sai chút nào.

Kim Toán Bàn này quả nhiên danh bất hư truyền.

Kim Toán Bàn xem qua một lượt các bản cẩu kinh xung quanh, lại tiến lên kiểm tra mộ môn, phát hiện cửa này không có đinh cửa, dường như được khởi động bằng các ngọc bàn có thể xoay chuyển ở hai bên.

Chỉ thấy Kim Toán Bàn sắc mặt ngưng trọng nói: “Người Tây Hạ sinh trưởng nơi man di, phong tục khác hẳn Thăng Long, cơ quan cạm bẫy trong mộ huyệt này cũng có thể khác với những gì chúng ta thường gặp.

Vừa rồi ta suy trắc sau cửa này có cơ quan thuộc tính Thổ, chiếu theo quy mô mộ huyệt và môi trường bên ngoài, khả năng cao nhất chính là lưu sa và thổ thứ (chông đất).

Thổ thứ thì còn đỡ, nhưng nếu sau cửa là lưu sa, dựa vào tốc độ chảy của nó, người ở đây e là chẳng chạy thoát được mấy ai.” Chá Cô Tiếu cũng gật đầu: “Người Tây Hạ lễ Phật, giảng cứu đạo lý để lại một tuyến sinh cơ của Phật gia.

Nay mộ chủ nhân nhắc nhở chúng ta quay đầu là bờ, vậy ta suy trắc sau mộ môn này rất có thể là lưu sa như tiền bối đã nói.” Kim Toán Bàn vuốt râu cười: “Khôi thủ Bàn Sơn nói không sai.” “Mộ môn không thông, vậy đi đường nào?” Trần Ngọc Lâu hỏi.

“Đừng gấp, đừng gấp, trong lòng ta đã có pháp tử.” Kim Toán Bàn tự tin mỉm cười, lại nhìn sang Diệp Bạch: “Diệp tiểu tử, hay là lại tỷ thí một chút?” Diệp Bạch nhướn mày, cái lão Kim lại bì này lại muốn tìm cảm giác tồn tại ở chỗ tôi đây mà.

“Tỷ thí thì không cần đâu, tôi sợ ngài thua đến mức khuynh gia bại sản.” “Ta thấy tiểu tử cậu là không dám thì có.” “Chẳng có gì là không dám, chỉ là sợ ai đó lại giở trò lại bì, khăng khăng bảo tôi đã từng đến đây từ trước.” Kim Toán Bàn nghẹn lời, cảm thấy hơi rát mặt.

Cơ quan trong dũng đạo là loại dùng một lần, nếu trước đó có người từng đến thì đã không còn cảnh tượng như vừa rồi.

Tuy nhiên, lão vẫn cứng miệng: “Thế thì cũng chỉ chứng minh được cậu chưa tới chỗ mộ môn này mà thôi.

Nay hai ta đứng cùng một vạch xuất phát, để ta xem rốt cuộc bí thuật gia tộc của cậu lợi hại, hay Thiên Tinh Phong Thủy thuật của ta cao minh hơn?” Đối với hai lần bại dưới tay Diệp Bạch trước đó, Kim Toán Bàn vẫn luôn canh cánh trong lòng, lần này dù thế nào cũng phải tìm lại thể diện.

Chương 60

Diệp Bạch chỉ đành gật đầu, có người cứ nhất quyết đòi tặng tiền tặng bảo bối, hắn cũng hết cách.

"Được, đánh cược thế nào?" "Ta ra mười vạn đại dương, cộng thêm tung tích của một mảnh Long Cốt Thiên Thư, để cược lại Mạc Kim Phù và Văn Hương Ngọc của ta." Long Cốt Thiên Thư?

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh không khỏi động dung, không ngờ Kim Toán Bàn cũng biết tung tích của Long Cốt Thiên Thư.

Chá Cô Tiếu nhìn sang Diệp Bạch, không chắc chắn liệu hắn có nắm chắc phần thắng hay không.

Diệp Bạch trao cho nhị ca một ánh mắt trấn an, rồi nói với Kim Toán Bàn: "Không ngờ tiền bối cũng giàu có thật, vậy vụ cá cược này thành lập." Ở thời đại này, mười vạn đại dương không phải là con số nhỏ.

Cứ lấy La Lão Oai làm ví dụ, mười vạn đại dương đủ cho mấy vạn huynh đệ dưới trướng của gã chi tiêu quân phí trong nửa năm.

Diệp Bạch cũng không ngờ lão Kim béo cô độc một mình lại có nhiều tiền đến thế, hẳn là những năm qua lão đã đổ không ít đấu mới tích lũy được khối tài sản như vậy.

Thấy Diệp Bạch đồng ý, Kim Toán Bàn cười lớn: "Hảo hảo, Diệp tiểu tử, ta cũng không bắt nạt cậu, chỉ cần cậu có thể trong vòng mười phút tìm được lối vào mộ thất, ta liền cam bái hạ phong, vụ cá cược coi như cậu thắng." "Được, không cần đến mười phút." Diệp Bạch cũng cười, bước đến giữa chữ "*", "Lối vào ngay dưới chân tôi đây." Thấy vậy, Kim Toán Bàn giật mình, bứt đứt một nắm râu.

“Sao cậu biết được?” “Đã nói rồi, bí thuật gia tộc, không tiện tiết lộ.” Kim Toán Bàn rơi vào trạng thái trầm cảm sâu sắc.

Không cần nói, Trần Ngọc Lâu cũng biết ai thắng ai thua, liền tiến lên kiểm tra phiến đá giữa chữ “*”, quả nhiên phát hiện bên dưới rỗng tuếch.

Sau khi cạy phiến đá lên, một lối thông đạo hiện ra.

Sau khi kiểm tra không có gì nguy hiểm, mọi người lần lượt đi xuống, nhưng lại thấy Kim Toán Bàn vẫn đứng ngây ra ở trên, không chịu đi.

“Tiền bối, có thể đi được rồi chứ?” Trần Ngọc Lâu thúc giục.

Chỉ thấy Kim Toán Bàn mày nhăn tít lại, vẻ mặt rầu rĩ nói: “Ta vẫn luôn cho rằng Thiên Tinh Phong Thủy thuật của mình là cử thế vô song, từ sau khi sư phụ ta qua đời, thiên hạ này không còn ai có thể sánh vai với ta, ngay cả sư huynh Liễu Trần cũng không được.

Không ngờ hôm nay lại liên tiếp bại dưới tay một tiểu bối vô danh, thật tu quý quá đi!” Hôm nay mất mặt quá nhiều, Kim Toán Bàn lão thật không còn mặt mũi nào nhìn ai, còn lý do gì để tiếp tục đi xuống.

Nghe thấy vậy, Diệp Bạch không nhịn được bật cười.

“Cái thằng nhóc này, còn cười nhạo ta.” Nghe tiếng cười, Kim Toán Bàn lại trợn mắt phù râu.

“Tôi nói này, Kim Toán Bàn ngài cũng thật nhỏ mọn.

Ngay cả sư phụ ngài là Trương Tam Liên Tử cũng không dám xưng thiên hạ vô địch, cử thế vô song.

Há chẳng biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Ngài sống hơn nửa đời người nếu ngay cả đạo lý này cũng không

hiểu, thì tôi thấy cái đấu này ngài cũng đừng đổ nữa, nếu không sớm muộn gì cũng có ngày chết vì lòng hư vinh của chính mình." Bị Diệp Bạch giáo huấn, Kim Toán Bàn lại không nói được lời nào để phản bác.

Trong lòng đấu tranh một hồi, đột nhiên lão cũng hiểu ra vì sao sư huynh mình lại lựa chọn quy y cửa Phật, ẩn thế tu hành.

Xem ra chính mình đúng là hẹp hòi, thua cho một tiểu bối thì đã sao, chứng minh mình thực sự không bằng hắn, hư tâm học hỏi là được.

Tâm kết được tháo gỡ, Kim Toán Bàn không còn xoắn xuýt nữa, chắp tay trịnh trọng lễ với Diệp Bạch một cái: "Đa tạ Diệp tiểu huynh đệ đã nhắc nhở, Kim Toán Bàn thụ giáo rồi!" Diệp Bạch xua xua tay, chui vào địa đạo.

Kim Toán Bàn thở dài một tiếng, thấy xung quanh chỉ còn lại mình mình, cũng vội vàng chui vào theo.

Trong địa đạo tối đen và dài hun hút.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cẩn thận thăm dò phía trước, sợ rằng vẫn còn cơ quan cạm bẫy.

May mắn là suốt quãng đường đều bình an vô sự.

Mọi người đi rất chậm, khoảng mười phút sau mới ra khỏi địa đạo, đến trước một đại điện hình vuông rộng thênh thang.

Nhờ ánh sáng của lân quang đồng, có thể thấy giữa đại điện là tám cây cột vàng sừng sững, ở giữa đại điện chất đầy vô số kim ngân tài bảo, như một ngọn núi nhỏ.

Không ít người bị số tài bảo này làm cho kinh ngạc đến rớt cằm, Tá Lĩnh đạo mộ nhiều năm cũng chưa từng thấy cảnh tượng bảo vật chồng chất nhiều như thế này.

“Lần này phát tài rồi!” “Ha ha, thật không uổng công đi một chuyến!” Trần Ngọc Lâu cũng không ngờ nơi này lại có nhiều bảo bối đến thế.

Ban đầu ba huynh đệ họ chỉ vì Long Cốt Thiên Thư mà đến, tiền tài vốn là thứ yếu.

Số bảo vật chất đống trong đại điện này có lẽ là kho tàng của Tây Hạ sau khi diệt quốc được cất giấu, thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Diệp Bạch tiến lên phía trước, thấy nhiều tài bảo như vậy cũng có chút động dung.

Số tài bảo này thực sự nhiều gấp mấy lần những gì thu được ở Bình Sơn.

Tuy nhiên, hắn biết thứ nguy hiểm nhất trong điện này là loại sâu lạ không tên, việc cấp bách nhất là phải tìm ra tung tích của chúng.

Diệp Bạch đi tuần tra vài vòng trong đại điện, sau đó phát hiện trên đỉnh đầu có một vật thể giống như khối đá đang treo lơ lửng, kích thước khoảng hai mét.

“Nhị ca, tìm thấy rồi, ở trên đỉnh đầu.” Diệp Bạch chỉ vị trí cho Chá Cô Tiếu.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu cầm một chiếc bao tải lớn màu đen, thoăn thoắt leo lên đỉnh điện, sau đó lồng bao tải vào khối đá, dùng kim cương ti quấn chặt miệng bao.

Chiếc bao tải này là do Diệp Bạch chuẩn bị từ trước, bên trong áp dụng công nghệ khiên da của Tá Lĩnh, có đến hơn mười lớp.

Một lớp là da cá sấu tẩm dược liệu đặc biệt, một lớp là dây thừng gai trộn kim cương ti, từng lớp từng lớp xếp chồng lên nhau mới tạo ra chiếc bao tải này.

Đừng nhìn nó chỉ là cái bao tải, nhưng nặng cũng phải cả trăm cân, người bình thường thật sự nhấc không nổi.

"Trong khối vẫn thạch này lẽ nào chính là loại sâu mà Tam đệ nói?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Diệp Bạch gật đầu: "Chắc là nó rồi.

Chúng ta đông người, dù không đốt đuốc thì cũng dễ làm nhiệt độ trong mộ thất tăng cao, từ đó dẫn dụ lũ sâu ra ngoài.

Buộc sẵn bao tải thế này cho yên tâm." Trần Ngọc Lâu biết Tam đệ của mình làm việc cẩn thận nên không nói gì thêm.

Mọi người chậm rãi tiến vào giữa đại điện, lại phát hiện phía sau đại điện đặt một pho tượng Hắc Phật, bên cạnh có hai bộ xương khô mặc giáp trụ, không khí có chút quỷ dị.

Tiếp cận tài bảo, thấy không ít người bắt đầu không kiềm chế được, Trần Ngọc Lâu liền nói: "Tiên chớ động vào tài bảo, tránh kích hoạt cơ quan, tình hình trong mộ huyệt này không đơn giản như vậy." Lúc này, Kim Toán Bàn cũng ghé sát tới, nhíu mày nói: "Trong mộ huyệt này quả nhiên có người chết." "Có người chết thì sao?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Lúc trước ta đã nói, phong thủy nơi này đã phá, là một mảnh đại hung địa.

Vậy thì các pháp khí dưới này đã không còn tác dụng.

Mạc Kim nhất phái đại đại tương truyền, phàm là gặp phải tình huống này, tuyệt đối không được xuống mộ, vả lại pho tượng Hắc Phật này cũng có vẻ không bình thường." "Ý ngài là những thi thể này sẽ xảy ra thi biến?" Diệp Bạch cũng lên tiếng hỏi.

"Chắc chắn là vậy.

Khi chúng ta tiến thêm một bước kích hoạt cơ quan nào đó, nghĩ là những thi thể này sẽ có dị động." Kim Toán Bàn gật đầu.

"Vậy thì khiến chúng không thể thi biến là được." Diệp Bạch nói xong liền cắn đầu ngón tay, phi thân tới điểm một cái lên trán của hai bộ xương binh sĩ.

"Cậu đang làm cái gì thế?" Kim Toán Bàn vội hỏi.

Chương 61

"Khu tà phá sát!" Diệp Bạch vẫn luôn nhớ rõ huyết mạch Trường Sinh của mình không chỉ mang lại sự trường thọ, quan trọng nhất là công năng khu tà phá sát.

Lần trước ở Bình Sơn gây ra thương hại cho Thi Vương đã có thể thấy được phần nào, nay đối phó với hai tên lính khô lâu này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Quả nhiên, chỉ thấy vết máu còn sót lại của Diệp Bạch trên trán khô lâu nhanh chóng bốc cháy, sau khi một luồng khói đen tản đi, hai bộ xương khô đổ rầm xuống đất.

Thấy quái vật khô lâu bị giải quyết dễ dàng như vậy, Kim Toán Bàn kinh ngạc không thốt nên lời.

"Vừa rồi cậu bôi cái gì lên đó thế?" "Bí dược gia tộc, không tiện tiết lộ." Kim Toán Bàn đầy vạch đen trên mặt, bí dược cái con khỉ, đừng tưởng lão tử không thấy thứ cậu vừa bôi là màu đỏ.

Định mở miệng hỏi nhưng cũng biết Diệp Bạch sẽ không giải thích, nhất thời trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh tiến tới trước Hắc Phật, thấy trên trán Phật tượng dường như khảm một viên bảo thạch hình tròn, rất giống viên Mộc Trần Châu được ghi chép trong tranh.

Hắn vừa định đưa tay lấy thì bị Trần Ngọc Lâu ngăn lại.

"Nhị đệ, đây là Hủ Ngọc, không thể động vào." Chá Cô Tiếu gật đầu, biết mình có chút nóng vội, định thần lại rồi quan sát phía sau Hắc Phật.

Vừa nhìn đã quả nhiên có phát hiện.

“Cái đèn trường minh bên trái này thấp hơn nửa thốn!” Nghe vậy, mọi người lại vây quanh.

“Sau pho tượng này chắc chắn còn không gian!” Kim Toán Bàn xem xét một hồi rồi nói.

“Có cơ quan cạm bẫy không?” Chỉ thấy Kim Toán Bàn lại gẩy gẩy bàn tính, hồi lâu sau mới mở miệng: “Vấn đề không lớn.” Trần Ngọc Lâu lại nhìn sang Diệp Bạch, thấy Diệp Bạch có chút kích động gật đầu, ra hiệu không vấn đề gì.

Bởi vì trong bản đồ hệ thống của Diệp Bạch, cái rương bạc kia đang tỏa sáng lấp lánh ở bên trong.

Trần Ngọc Lâu nhấc đèn trường minh bên trái lên, chỉ nghe thấy tiếng đá chuyển động, sau lưng Hắc Phật lộ ra một khoảng không gian.

Bên trong tối om, mọi người không nhìn rõ, thế là Chá Cô Tiếu ném vào một viên lân quang đồng để chiếu sáng.

Không gian không lớn, chỉ có một chiếc quan tài màu huyết hồng đặt nằm ngang, xung quanh trống rỗng không có vật gì khác.

“Dùng huyết mộc làm quan tài, phối hợp với phong thủy nơi này, thứ bên trong quan tài không phải là chủ nhân dễ chọc đâu!” Kim Toán Bàn nhíu mày lo lắng.

Nhìn thấy quan tài, Diệp Bạch cũng cau mày, chuyện này lại khác với kịch tình mà hắn biết.

Trong nguyên tác, điện này chỉ có một chiếc hộp bảo bối chứa Long Cốt Thiên Thư, sao lại có quan tài?

Hơn nữa theo bản đồ hệ thống, cái rương bạc hắn hằng mong ước đang nằm ngay trong chiếc quan tài máu này.

“Tổng bả đầu, mộ huyệt này có vào hay không?” Đám người Tá Lĩnh phía sau cũng có chút do dự.

“Vào!” Trần Ngọc Lâu dứt khoát gật đầu, tiên phong bước vào chủ mộ thất.

Mọi người theo sau cũng tiến vào, chỉ để lại năm sáu người canh giữ bên ngoài.

Kim Toán Bàn đi quanh quan tài quan sát một lát, lại dùng ngón tay lau lên mặt gỗ, không nhịn được thốt lên: “Đây không phải là quan tài huyết mộc thông thường, e là sau khi mộ chủ hạ táng, đã dùng máu tươi tưới lên trong thời gian dài mà thành.” “Chuyện này có gì đặc biệt?” Trần Ngọc Lâu không hiểu.

“Đây là đang dưỡng Huyết Thi!” Chỉ thấy Chá Cô Tiếu lên tiếng trả lời, “Bàn Sơn cũng có ghi chép tương tự, thông thường Huyết Thi được táng ở những vùng phong thủy bảo địa vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó mà hình thành.

Một khi Huyết Thi thành hình thì cực kỳ khó xử lý, lực tấn công cực mạnh, sức mạnh kinh người, hơn nữa còn mang kịch độc, người sống chạm vào là chết ngay.” Kim Toán Bàn lại tiếp lời: “Nhưng vùng phong thủy bảo địa thông thường cũng không dưỡng thành Huyết Thi được, cho nên có người đã nảy sinh ý đồ, thử dùng máu tươi để dưỡng thi.

Tuy nhiên pháp tử này chỉ là giang hồ tiểu đạo, chưa từng nghe nói có ai dưỡng thành công Huyết Thi bao giờ.” Nghe hai người nói xong, Trần Ngọc Lâu cũng biết trong quan tài này có thể ẩn chứa hung vật, cũng có thể chỉ là một bộ hài cốt.

Đến lúc này, cũng không thể bỏ mặc chiếc quan tài này mà bỏ đi, dù sao Long Cốt Thiên Thư cả ba vẫn chưa tìm thấy, xem tình hình thì rất có thể nằm trong chiếc huyết quan này rồi.

Họa phúc hung cát, toàn dựa vào thiên ý.

Trần Ngọc Lâu lẩm bẩm một câu, đang định chuẩn bị mở nắp quan tài thì thấy Kim Toán Bàn thắp một ngọn nến nhỏ ở góc đông nam.

"Quy tắc Mạc Kim, chớ trách!

Chớ trách!" Thấy mọi người đều nhìn mình, Kim Toán Bàn ngượng nghịu nói.

"Tiền bối đừng làm lũ sâu kia thức giấc là được." Trần Ngọc Lâu dặn dò một câu, cũng không nói gì thêm.

"Yên tâm, yên tâm, ngọn nến này của ta vừa nhỏ vừa gầy, lửa lại yếu và ngắn, không ảnh hưởng gì đâu." Trần Ngọc Lâu sắp xếp bốn người đứng ở bốn góc quan tài, dùng dây thừng buộc vào nắp quan tài, lại dùng thanh sắt nậy vào dây thừng.

Mọi người đều bịt mũi miệng lại, bốn người này dưới sự chỉ huy của Trần Ngọc Lâu mới đồng loạt phát lực.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", chiếc huyết quan này liền bị mở ra một khe nhỏ, lập tức tỏa ra một mùi quái dị.

Giống như mùi hôi thối mốc meo lâu năm.

Thấy nến không tắt, Trần Ngọc Lâu hạ lệnh: "Mở tiếp!" Bốn người dùng sức hất tung nắp quan tài, thứ bên trong lộ ra rõ mười mươi.

"Hóa ra là một chiếc quan tài rỗng à!" Kim Toán Bàn là người đầu tiên ghé đầu vào, không nhịn được nói.

Diệp Bạch cũng ghé mắt nhìn, chỉ thấy trong quan tài ngoại trừ cái rương bạc của hắn ra, thực sự không có vật gì khác.

Ngay cả Long Cốt Thiên Thư đáng lẽ phải có ở đây cũng không

thấy tung tích.

"Sao lại là rỗng được?" Chá Cô Tiếu không khỏi thất vọng tràn trề.

"Rỗng là tốt rồi, đỡ phải gặp phải hung vật, đến lúc đó chạy cũng không kịp." Kim Toán Bàn mừng thầm, dù sao trong quan tài này có đồ tốt hay không cũng không liên quan đến lão, bớt việc vẫn hơn là thêm việc.

Lúc này, một vị huynh đệ Tá Lĩnh chỉ vào nắp quan tài, kinh hãi kêu lên: "Tổng bả đầu, ở đây có tình huống." Mọi người vội nhìn sang, chỉ thấy mặt trong của nắp quan tài bị lật sang một bên chi chít những vết cào bằng móng tay, dường như lúc đóng quan tài, người bên trong vẫn còn sống.

Người sống bị nhốt trong một không gian kín mít tăm tối, khó tránh khỏi sẽ liều mạng giãy giụa.

Hơn nữa những vết cào này sâu hoắm vào gỗ, hỗn loạn không chịu nổi, có thể thấy người bị nhốt trong quan tài này đã tuyệt vọng đến nhường nào.

Mộ thất rơi vào tĩnh lặng, ánh nến yếu ớt không ngừng lập lòe, trong lòng mọi người dâng lên từng đợt ớn lạnh.

Điều đầu tiên họ nghĩ đến không phải là cảm nhận của người sống trong quan tài, mà là nếu quan tài đã từng nhốt người, vậy người đó giờ đang ở đâu?

Tại sao quan tài lại rỗng tuếch?

Ít nhất cũng phải có một bộ hài cốt chứ.

"Nơi này có chút tà môn." Kim Toán Bàn xoa xoa cánh tay, cảm giác nổi hết cả da gà.

“Có lẽ tiếng cào móng tay của người này đã kinh động đến người bên ngoài lúc bấy giờ, sau đó được cứu ra, cho nên quan tài mới rỗng.” Trần Ngọc Lâu đành phải giải thích như vậy.

Mọi người gật đầu, hiện tại cũng chỉ có cách giải thích này là thông suốt nhất.

Còn một cách giải thích khác là người trong quan tài tự mình bò ra ngoài, nhưng quan tài huyết mộc này được đóng chặt như vậy, không phải sức người có thể mở ra từ bên trong.

“Nhìn vết móng tay này, dường như là móng tay của phụ nữ, xem ra mộ chủ nhân này không phải là Lý Nguyên Hạo.” Kim Toán Bàn lại tiến lên quan sát kỹ các vết tích trên nắp quan tài một lượt rồi suy đoán.

Chương 62

"Có phải hay không hiện tại cũng không còn quan trọng nữa, vì quan tài này rỗng, chúng ta cũng không cần thiết phải nán lại đây." Trần Ngọc Lâu ngẩng đầu nhìn cách cục chủ mộ thất này, luôn cảm thấy nơi này nhỏ hẹp u uất, khiến người ta muốn đi ra ngoài.

"Đại ca, để em xem trong quan tài này có cơ quan ngăn kéo hay không." Diệp Bạch thấy mọi người định đi, liền muốn tìm lý do để lấy chiếc rương trong quan tài ra.

Vừa rồi mọi người đều nhìn chằm chằm vào quan tài, hắn không tiện ra tay trước mặt mọi người.

"Cũng được, đừng để có sơ sót gì." Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Diệp Bạch xoay người bước vào trong quan tài, trước tiên thu lấy chiếc rương, rồi tùy ý gõ gõ vào đáy quan tài.

"Đông đông đông!" Tiếng động quả thực không có gì bất thường, nhưng không biết vì sao, kèm theo tiếng gõ này, Diệp Bạch luôn có một cảm giác bất an.

Phảng phất có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nhưng khi gõ kỹ lại, cảm giác đó lại biến mất.

"Sao thế Tam đệ, có phát hiện gì không?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Không có gì, tiếng động là thực tâm, không có ngăn kéo." Diệp Bạch lắc đầu, ước chừng mình bị ảo giác.

Thấy trong hệ thống vẫn còn một chiếc rương bạc đang chờ mình mở, Diệp Bạch có chút nôn nóng, lập tức không để tâm đến chuyện này nữa.

Sau khi mọi người rời khỏi chủ mộ thất, không gian tăm tối tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có ánh nến yếu ớt đang nhảy nhót.

Bỗng nhiên một trận gió thổi qua, ngọn nến kia đột ngột phụt tắt.

Đợi khi mọi người ra khỏi mộ huyệt, trời đã về đêm.

Bận rộn hơn nửa ngày, mọi người cũng đã vừa mệt vừa đói.

Trần Ngọc Lâu tìm một chỗ khuất gió gần mộ huyệt, sắp xếp cho mọi người hạ trại nấu cơm.

Diệp Bạch cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi, mở rương bạc ra. [Rương Bạc: Thử Phù Chú (Tàn) - Vật phẩm dùng một lần.

Nguồn gốc từ thế giới Jackie Chan Adventures, Thử Phù Chú đại diện cho sức mạnh của sự sống, có thể ban tặng động lực cho các vật thể tĩnh, khiến vật phi sinh học có được sinh mạng và khả năng hành động, sinh vật được ban tặng sự sống sẽ có ý thức riêng, xin hãy cẩn trọng khi sử dụng.] Chiếc rương bạc này vậy mà lại mở ra được Thử Phù Chú!

Diệp Bạch cũng có chút bất ngờ, trong thế giới Jackie Chan Adventures, là một trong mười hai năng lực của Thánh Chủ, Thử Phù Chú tuyệt đối không hề yếu.

Diệp Bạch còn nhớ, Thử Phù Chú gắn lên những bức tượng thần minh, vậy mà cũng có thể khiến bức tượng đó sở hữu một phần năng lực của thần minh, coi như là một vật phẩm cực kỳ lỗi (bug).

Đáng tiếc, phù chú hắn mở ra từ rương bạc này là một vật phẩm tàn khuyết dùng một lần, hơn nữa xem giới thiệu sử dụng: sinh vật được ban tặng sự sống sẽ có ý thức riêng.

Như vậy, việc sử dụng Thử Phù Chú này cần phải cân nhắc thận trọng.

Nếu không, thứ được ban tặng sự sống mà phản phệ lại mình thì thật chẳng hay ho gì.

Trong lúc ăn cơm, Trần Ngọc Lâu bàn bạc về việc trở về.

Chuyến đi từ Hồ Nam lần này đã được hơn ba tháng, nếu tính cả thời gian quay về thì e là phải mất nửa năm.

Trần Ngọc Lâu chuẩn bị mang một phần bảo bối về trước, một phần khác chôn giấu gần đây, đợi toán quân thứ hai tới sẽ thồ về sau.

Chỉ có Chá Cô Tiếu im lặng không nói lời nào, một mình dùng củi gảy gảy đống lửa, không biết đang nghĩ gì.

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu cũng biết Chá Cô Tiếu vì chuyến này không tìm thấy Long Cốt Thiên Thư nên lại lo lắng về lời nguyền trên người.

"Nhị đệ, đừng nản lòng.

Nay Long Cốt Thiên Thư tuy chưa tìm được, nhưng chẳng phải đã có manh mối mới rồi sao?

Chỗ Kim tiền bối kia chẳng phải vẫn còn tin tức về Long Cốt Thiên Thư đó sao?" "Hả?" Kim Toán Bàn đang gặm lương khô, thấy nhắc đến mình liền nuốt thức ăn xuống nói: "Tin tức về Long Cốt Thiên Thư ta quả thực có biết.

Nói ra thì chuyện này có liên quan đến một tòa đại mộ mà gần đây ta đang muốn thăm dò." Kim Toán Bàn uống ngụm nước rồi tiếp tục: "Lý Thuần Phong ai cũng biết chứ, đại phong thủy gia đời Đường, người này cũng từng tìm kiếm tung tích Long Cốt Thiên Thư, hơn nữa đã giải mã được văn tự trên thiên thư.

Chỉ cần tìm được mộ của ông ta, bên trong chắc chắn có manh mối về Long Cốt Thiên Thư." Nghe vậy, Chá Cô Tiếu có chút kích động, chắp tay hỏi: "Mong tiền bối cho biết vị trí cụ thể mộ huyệt của

Lý Thuần Phong ở đâu?" "Đừng gấp, đừng gấp, mộ của ông ta nằm ở huyện Cổ Lam, tỉnh Thiểm Tây.

Cho ta thêm ít thời gian, ta nhất định có thể tìm ra mộ của ông ta." "Tiền bối lúc trước dùng tin tức Long Cốt Thiên Thư để đánh cược, nay ngay cả vị trí cụ thể của mộ huyệt cũng chưa biết, tiền đặt cược này có vẻ quá tùy tiện rồi chăng?" Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói.

"Tiểu tử cậu thì hiểu cái gì, Lý Thuần Phong không phải người đơn giản, trình độ phong thủy của ông ta còn lợi hại hơn sư phụ ta là Trương Tam Liên Tử nhiều, mộ huyệt của ông ta làm sao có thể dễ dàng tìm thấy được." "Vậy tiền bối phải bồi thường cho Tam đệ của ta, không thể để chú ấy chịu thiệt được." Trần Ngọc Lâu không buông tha.

"Bồi thường, lấy gì bồi thường?

Bảo bối tốt nhất của ta đều bị cậu ta thắng mất rồi, nay còn nợ cậu ta mười vạn đại dương, ta có muốn bồi thường cũng chẳng còn gì để trả." Kim Toán Bàn vểnh râu nói, hai tay buông xuôi.

Suy nghĩ một chút, Kim Toán Bàn lại nói: "Hay là thế này, để ta nhận Tam đệ của cậu làm đồ đệ, truyền lại y bát Mạc Kim này cho cậu ta, coi như là bồi thường, thế nào?" Nghe Kim Toán Bàn lại muốn nhận mình làm đồ đệ, Diệp Bạch vội lên tiếng: "Miễn đi, bỗng dưng bái một ông sư phụ nhỏ mọn, sợ là bản lĩnh thực sự chẳng học được bao nhiêu, mà việc bị ăn đòn chịu tội thì chắc chắn không ít đâu." Thấy Diệp Bạch nói vậy, Kim Toán Bàn không vui.

"Cái thằng nhóc này không biết tốt xấu, năm xưa lúc ta bái sư còn phải hành đại lễ tam quỵ cửu khấu, sư phụ thấy phẩm hạnh ta không tồi mới chịu nhận làm đồ đệ.

Nay đến lượt cậu, còn chưa bái sư thành công đã bảo ta nhỏ mọn."

Diệp Bạch cười nói: “Tôi nghe người ta bảo, bái vào sư môn, sư phụ thường sẽ truyền lại một hai món bảo bối của môn phái, sư môn chúng ta còn bảo bối gì không?” Kim Toán Bàn không khỏi ngẩn ra, nghĩ đến việc mình bị Diệp Bạch thắng mất bao nhiêu tiền tài bảo bối, liền cảm thấy đau lòng một trận.

“Khụ khụ, chuyện bái sư này không gấp, không gấp, để sau hãy nói.” Nhét miếng lương khô vào miệng, Kim Toán Bàn không bao giờ nhắc lại chuyện bái sư nữa.

Đêm tối buông xuống, Diệp Bạch nằm trong lều nhưng trằn trọc mãi không ngủ được.

Hình ảnh chiếc quan tài màu đỏ kia cứ chốc chốc lại hiện ra trong đầu, khiến hắn tâm phiền ý loạn.

Nguyên bản chỉ có hộp bảo bối Long Cốt Thiên Thư, không ngờ hộp bảo bối không xuất hiện, lại biến thành một chiếc quan tài huyết mộc.

Hiện tại xem ra, kịch tình mà hắn quen thuộc đã không còn nhiều giá trị tham khảo nữa.

Nếu vẫn cứ dựa vào việc biết trước để hành sự, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Ngay cả viên Mộc Trần Châu đó, Diệp Bạch hiện tại cũng không dám chắc liệu nó có còn ở trong mộ Hiến Vương hay không.

Vạn nhất không có ở đó, lời nguyền trên người nhị ca có thể hóa giải được hay không thực sự rất khó nói.

Suy đi tính lại, Diệp Bạch lại nhớ đến tình hình lúc vào trong quan tài kiểm tra.

Lúc đó gõ vào gỗ quan tài, quả thực truyền lại tiếng động thực tâm.

Nhưng tại sao bản thân lại cảm thấy một trận kinh hãi bất an?

Lẽ nào dưới đáy quan tài có cơ quan ngăn kéo?

Diệp Bạch nghĩ mãi không thông, xoay người nằm nghiêng lại.

Trần Ngọc Lâu ngủ bên cạnh vô tình bị kinh động tỉnh giấc, thấy Diệp Bạch cứ lăn qua lộn lại, mơ hồ hỏi: "Tam đệ, sao thế, vẫn chưa ngủ à?" "Đại ca, em thấy có chỗ không đúng." "Chỗ nào không đúng?" Trần Ngọc Lâu hai mắt lờ đờ, thấy cổ họng hơi đau, bèn muốn bò dậy tìm nước uống.

Diệp Bạch tiếp lời: "Người Tây Hạ sẽ không vì một chiếc quan tài rỗng mà tốn công xây dựng mộ thất quy mô như vậy, lại còn tùy táng nhiều bảo vật đến thế.

Chương 63

Bên trong nắp quan tài có vết cào, chứng tỏ trong quan tài chắc chắn từng chôn người." Trần Ngọc Lâu uống ngụm nước cho nhuận họng, có vẻ không đồng tình lắm: "Cách nói này của chú hơi võ đoán rồi.

Nếu trong quan tài có chôn người, vậy tại sao sau khi chúng ta mở nắp, bên trong lại trống không?

Người bị chôn đâu rồi?

Không lẽ tự mọc chân chạy mất?" "Chưa chắc đã chạy mất, nhưng người bên trong có thể còn sống." Diệp Bạch thốt ra lời kinh người.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu giật mình, suýt nữa thì phun ngụm nước trong miệng ra ngoài.

Lại nghĩ đến việc Diệp Bạch nửa đêm nửa hôm sẽ không đùa giỡn với mình, chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng, lập tức tỉnh cả ngủ, ngồi bật dậy hỏi: "Chú nghĩ ra điều gì rồi?" Diệp Bạch lắc đầu: "Chỉ là một cảm giác thôi, nói không rõ được, nhưng dưới chiếc quan tài đó chắc chắn có vấn đề." Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một chút rồi nói: "Thế này đi, nhị đệ vẫn đang gác đêm bên ngoài, gọi cả đệ ấy nữa, chúng ta cùng vào thăm dò lại lần nữa." "Được!" Hai người nhanh chóng mặc quần áo, làm kinh động đến Kim Toán Bàn bên cạnh.

"Nửa đêm nửa hôm còn lăn lộn cái gì!" Kim Toán Bàn mơ màng mở mắt, thấy Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu ăn mặc chỉnh tề, còn mang cả Phá Trận Bá Vương Thương ra khỏi lều, liền biết có thể có chuyện, lập tức bò dậy khỏi chăn, đi theo sau.

Một nhóm bốn người đội ánh trăng, một lần nữa thâm nhập vào

trong mộ huyệt.

“Diệp tiểu tử, thế giới này làm sao có người sống lâu đến vậy được.

Chôn trong quan tài ngàn năm mà còn có thể trốn tránh chúng ta, đó không phải yêu quái thì là cái gì?” “Tôi có bảo đó là người đâu, có khả năng chính là yêu quái như ngài nói đấy.” Theo những gì hắn biết, ở thế giới này, những kẻ có thể tục mệnh trong quan tài không phải là ít.

“Yêu quái?

Kim Toán Bàn ta cái gì mà chưa từng thấy.

Có điều nếu đến đó mà chẳng phát hiện được gì, cậu phải bồi thường cho ta đấy, ta bị cậu làm tỉnh giấc giữa đêm...” Diệp Bạch trực tiếp ngắt lời: “Nếu không muốn đi thì ngài về nghỉ đi, chỗ này có ngài hay không cũng vậy thôi.” Câu nói này thực sự chạm lòng tự ái, Kim Toán Bàn nghĩ mãi chẳng biết đáp lại thế nào, chỉ đành bất lực thở dài.

Tầm này về cũng chẳng ngủ được nữa, đành phải bám sát theo sau ba người.

Bốn người xuống đến đại điện chất đầy tài bảo, dùng lân quang đồng chiếu sáng đại điện.

Chá Cô Tiếu quan sát một vòng rồi nói: “Không có gì thay đổi, giống hệt lúc chúng ta rút ra.” “Vào chủ mộ thất!” Trần Ngọc Lâu cũng ngắm nghía một lượt, rồi nhìn về phía pho tượng Hắc Phật giữa đại điện.

Diệp Bạch tiến lên nhấc chiếc đèn trường minh phía sau Hắc Phật, thấy cơ quan mở cửa được kích hoạt, bốn người tản ra, chặn kín lối ra.

Nhất thời như lâm đại địch, sợ có thứ gì đó từ bên trong đột ngột

lao ra.

Cho đến khi mộ môn hoàn toàn mở ra vẫn không có động tĩnh gì, xung quanh tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng thở nhẹ của bốn người.

Bốn người nhìn nhau, do Chá Cô Tiếu cầm Kim Cương Tán tiên phong bước vào, ba người còn lại cũng bám sát theo sau.

Sau khi vào chủ mộ thất, Diệp Bạch không nhịn được hít hít mũi.

"Đã lâu vậy rồi mà mùi hôi thối trong quan tài này vẫn chưa tản đi." "Có lẽ là do chủ mộ thất bị phong kín." Chá Cô Tiếu đáp lời.

Thấy ở góc đông nam còn lại một mẩu nến, Trần Ngọc Lâu nhíu mày hỏi: "Kim tiền bối, lúc ngài ra ngoài ngọn nến còn lại bao nhiêu?" Kim Toán Bàn trầm giọng nói: "Cũng tầm này, độ dài y hệt." Nến không ngắn đi, chứng tỏ sau khi mọi người rời đi, ngọn nến này đã bị tắt ngay lập tức.

Trong chủ mộ thất dưỡng khí đầy đủ, cũng không có gió, theo lý mà nói nến sẽ không vô duyên vô cớ mà tắt.

Trừ khi có yếu tố ngoại lực.

Lẽ nào thực sự có người sống trốn trong chủ mộ thất này?

Trần Ngọc Lâu biết lần này ước chừng thực sự có chuyện rồi, cảm giác của Diệp Bạch không sai.

"Tất cả cẩn thận cảnh giác!" Trần Ngọc Lâu giấu Tiểu Thần Phong trong tay, ghé đầu nhìn vào trong quan tài.

Bên trong vẫn trống rỗng không một vật.

Trần Ngọc Lâu nghệ cao nhân đảm đại, lại xoay người nhảy vào trong quan tài, dùng một tay gõ vào đáy quan tài.

"Đông đông!" Lần này tiếng động hoàn toàn khác với lần trước, đáy quan tài vậy mà lại rỗng.

“Là rỗng!” “Sao lại không giống trước kia!” Tối qua lúc Diệp Bạch gõ vào đáy quan tài, mọi người đều có mặt, tiếng vọng lại rõ ràng là thực tâm.

Lần này gõ lại là không tâm (rỗng).

Dù thế nào đi nữa, hai lần gõ cho kết quả khác nhau đã đủ chứng minh dưới đáy quan tài này ẩn chứa huyền cơ.

“Phía dưới có thông đạo sao?” Chá Cô Tiếu hỏi.

“Không giống thông đạo, trái lại giống một ngăn kéo thông thường.” Trần Ngọc Lâu lắc đầu.

Thấy không tìm được cơ quan mở ngăn kéo, Trần Ngọc Lâu bèn nằm trong quan tài, thử dùng sức ấn mạnh ra phía sau, không ngờ thực sự có tác dụng.

Ngay lập tức, cả người Trần Ngọc Lâu bị lật ngược qua, biến mất trong quan tài.

Thấy vậy, ba người vội vàng áp sát lại.

“Đại ca!” “Trần tiểu tử!” “Ta không sao, bên dưới này quả nhiên là một ngăn kéo, không chỉ thối mà còn hơi chật.” Trần Ngọc Lâu cảm giác mình bị nhét vào trong một cái hộp thiếc, thở không thông.

“Đợi đã, có thứ gì đó làm cấn lưng ta, mẹ kiếp, hình như là một cái mai rùa.” Nghe thấy mai rùa, mắt Diệp Bạch sáng lên, lẽ nào là Long Cốt Thiên Thư!

“Có thể mang mai rùa lên không?” “Đợi đã, bên dưới này dường như có một cơ quan khởi động, chắc là có thể lên bất cứ lúc nào.

Chú bò vào quan tài gõ thử xem, anh muốn xác định xem tiếng động có giống hôm qua không.” Diệp Bạch làm theo lời dặn, chui vào quan tài gõ vài cái, tiếng vọng ra quả nhiên giống hệt hôm qua.

“Thế nào?” Trần Ngọc Lâu ở bên dưới hỏi vọng lên.

“Là thực tâm.” Diệp Bạch đáp lời rồi bò ra ngoài.

Trần Ngọc Lâu ở bên dưới thực sự không chịu nổi nữa, bèn kích hoạt cơ quan, từ đáy quan tài lật ra ngoài, tay còn cầm một cái mai rùa.

Vừa ra tới nơi liền thở dốc: “Bên dưới mùi thối kinh khủng, không khí lại loãng, hít thở cũng khó khăn, người bình thường tuyệt đối không thể ở trong đó quá lâu.” Diệp Bạch vội vàng đón lấy mai rùa từ tay Trần Ngọc Lâu, chỉ thấy trên đó chằng chịt những vết nứt cổ phác, mặt trước mai rùa khắc đầy những văn tự mà Diệp Bạch chưa từng thấy bao giờ, rất giống giáp cốt văn.

Diệp Bạch không chắc chắn lắm, bèn đưa mai rùa cho Kim Toán Bàn.

“Xem thử đi, có phải Long Cốt Thiên Thư không?” Kim Toán Bàn sau khi nhận lấy, tỉ mỉ quan sát một hồi mới mở miệng: “Chắc chắn là Long Cốt Thiên Thư không sai, hình vẽ của vật này ta đã từng thấy trong một cuốn cổ tịch.” Nghe vậy, Chá Cô Tiếu vội vàng sán lại, cầm Long Cốt Thiên Thư vào tay, lộ rõ vẻ vui mừng.

Chuyến đi Hắc Thủy Thành đường xa vạn dặm lần này, rốt cuộc cũng tìm thấy Long Cốt Thiên Thư rồi.

“Văn tự trên này giải mã thế nào?” Chá Cô Tiếu mở lời hỏi.

Kim Toán Bàn lắc đầu: “Khó giải, khó giải!

Văn tự trên này đã được mã hóa từ thời Tây Chu, nếu sư phụ ta còn sống thì may ra mới giải mã được bí mật của nó.” Diệp Bạch xen vào một câu: “Lý Thuần Phong chẳng phải từng giải mã được sao?

Trong mộ của ông ta ước chừng có manh mối, chúng ta hôm khác đi thăm dò một chút.” Kim Toán Bàn nghe ra ý vị, không nhịn được nói: “Cái mộ Lý Thuần Phong đó là do ta phát hiện trước đấy nhé, các

cậu có đi cũng không được tranh bảo bối bên trong với ta, còn Long Cốt Thiên Thư thì có thể tặng miễn phí cho các cậu." Diệp Bạch nhìn Kim Toán Bàn một cái, nếu không nhớ nhầm thì cái lão Kim tham tiền này chính là chết trong mộ của Lý Thuần Phong.

Ba người mải mê trò chuyện về Long Cốt Thiên Thư, Trần Ngọc Lâu cũng không chen lời.

Lão ngồi trên quan tài, không ngừng phủi phủi quần áo, chỉ cảm thấy sau khi từ cái ngăn kéo kia ra, khắp người đều là mùi hôi thối.

Chương 64

“Chuyện mộ Lý Thuần Phong cứ gác lại đã, các người bảo cái người trong quan tài này rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi?” Kim Toán Bàn hỏi.

Cái yêu vật sống ngàn năm này một ngày chưa tìm thấy thì lòng mọi người một ngày không yên.

“Hoặc là lúc chúng ta ra ngoài nó đã đào tẩu rồi, hoặc là vẫn còn ở trong mộ huyệt này.” Diệp Bạch trả lời.

“Đào ra ngoài được thì thôi, nhưng trong mộ huyệt này thì trốn được ở đâu, dọc đường chúng ta đi qua chỉ có chỗ tượng Phật lớn là có thể giấu đồ, còn chủ mộ thất này và đại điện phía trước đều là...” Đang nói dở, Trần Ngọc Lâu đột nhiên dừng lại.

Hóa ra phía trên mộ môn có một bóng đen đang bám chặt, trong phòng tối tăm nên mọi người vẫn luôn không phát hiện ra.

Bóng đen này như một pho tượng, bất động thanh sắc, tứ chi bám vào tường đá như loài nhện, cái đầu dường như mọc ở giữa bụng, tóc dài dựng đứng, một đôi mắt trắng dã nhìn chằm chằm vào Trần Ngọc Lâu.

Trong tích tắc, Trần Ngọc Lâu sởn gai ốc, một luồng áp lực ập đến thấu tim, lão muốn há miệng nhưng không nói nên lời.

Diệp Bạch thấy Trần Ngọc Lâu nói dở chừng, bèn nhìn theo hướng mắt của lão, lập tức cũng sững sờ.

Đây là cái quái vật gì thế này!

Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn cũng muộn màng nhìn sang, nhất thời không gian rơi vào tĩnh lặng.

Lúc này, bóng đen trên mộ môn dường như biết mình đã bị phát hiện, cái đầu mọc trước bụng hơi xoay chuyển, đôi mắt trắng dã nhìn về phía bốn người.

"Làm sao bây giờ?" Kim Toán Bàn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhỏ giọng hỏi.

"Động thủ!" Trần Ngọc Lâu quát lớn một tiếng, lấy Tiểu Thần Phong trong tay làm ám khí, cấp tốc phóng về phía quái vật bóng đen.

Cùng lúc đó, Diệp Bạch cũng nắm chặt Bá Vương Thương, dồn toàn lực đâm về phía quái vật.

Không ngờ con quái vật này động tác cực nhanh, khẽ nhún người, tung mình né tránh đòn tấn công của hai người, lao thẳng về phía Kim Toán Bàn.

"Mẹ nó!" Kim Toán Bàn cũng không ngờ tới chiêu này, vừa định chạy đã thấy Chá Cô Tiếu giương Kim Cương Tán chắn trước mặt mình.

"Rầm!" Chá Cô Tiếu chỉ cảm thấy một luồng đại lực ập đến, kéo theo Kim Toán Bàn lùi lại vài bước mới đứng vững.

Quái vật bóng đen sau khi va vào Kim Cương Tán lại bò lên đỉnh vách đá của chủ mộ thất, thấy khí thế của mọi người đang thịnh, nó phát ra một tiếng kêu chói tai rồi tứ chi nhanh chóng di chuyển, thoát khỏi chủ mộ thất.

"Truy!" Bốn người vội vàng đuổi theo.

Nhưng con quái vật này dường như trí thông minh không thấp, biết khối vẫn thạch bọc trong bao tải ở đại điện có dị trùng, liền tung một cước đá văng khối vẫn thạch xuống, chặn đường đi của mọi người.

Khối vẫn thạch vỡ tan tành, miệng bao tải cũng lộ ra một khe hở

nhỏ.

Một lát sau, vô số những con sâu đen nhỏ từ khe hở đó chui ra, tràn ra như thác đổ về phía mọi người.

Hơn nữa lũ sâu lại chặn ngay lối ra, bốn người có muốn chạy cũng không chạy thoát.

Bốn người lộ vẻ sầu não, thực sự là không ngờ tới nước cờ này.

Sớm biết vậy thì đã mang khối vẫn thạch đó ra khỏi mộ huyệt cho rồi.

"Đại ca, Tiểu Thần Phong!" Hết cách, Diệp Bạch đón lấy Tiểu Thần Phong từ tay Trần Ngọc Lâu, rạch lòng bàn tay mình, chuẩn bị dùng máu tươi mở đường.

"Cái tiểu tử cậu, làm thế này là có ý gì?" Kim Toán Bàn ban đầu không hiểu Diệp Bạch tự làm mình bị thương để làm gì, nhưng thấy Diệp Bạch vảy một nắm máu, đám dị trùng lập tức chạy trối chết, liền biết máu của Diệp Bạch có thể xua đuổi dị trùng, vội vàng nói: "Diệp tiểu tử, cho thêm ít nữa, bôi lên người tôi một ít." Mẹ kiếp, bộ máu của tôi là gió thổi đến chắc!

Diệp Bạch nén cơn giận muốn đấm Kim Toán Bàn một trận, dựa vào chút máu còn sót lại, dẫn ba người thoát khỏi đại điện.

Thấy dị trùng vẫn đang đuổi theo phía sau, Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói: "Ra khỏi tượng Phật lớn trước, sau đó đóng cửa tượng Phật lại!" Trong lúc đó, Diệp Bạch một lần nữa rạch lòng bàn tay, vẩy ra một lượng máu lớn, ép lũ dị trùng dừng lại trong dũng đạo.

"Đi!" Thấy vậy, bốn người nương theo dây thừng trong giếng đứng, lần lượt bò lên chỗ miệng tượng Phật, Trần Ngọc Lâu lại kích hoạt cơ quan hoa sen trước tượng Phật mới đóng được miệng tượng lại.

Nghe thấy tiếng vo vo của lũ dị trùng bị chặn lại sau miệng tượng Phật, bốn người không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên họ lại phát hiện ra bốn năm sợi dây thừng bắc qua vực sâu đều đã bị cắt đứt.

Hẳn là con quái vật kia đã sang được bờ bên kia rồi cắt đứt những sợi dây này.

Lần này đi vội, Chá Cô Tiếu cũng không mang theo Toản Thiên Tác, bốn người coi như bị nhốt ở đây.

"Con quái vật này sắp thành tinh rồi, trí thông minh của nó chắc chẳng thua kém gì người thường." Kim Toán Bàn cảm thán.

"Chỉ sợ mấy huynh đệ của ta ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm." Trần Ngọc Lâu nhìn ra bên ngoài, có chút lo lắng.

Tuy trước khi xuống mộ lão đã sắp xếp hai người gác đêm, nhưng con quái vật này hành tung quỷ mị, ra tay không tiếng động, nếu anh em bên ngoài cảnh giác kém một chút thì e là thương vong thảm trọng.

Từ đầu này vực sâu sang đầu bên kia dài tới hơn ba mươi mét.

Chỉ dựa vào sức người thì không thể nào vượt qua được.

Vì lo lắng cho sự an nguy của anh em bên ngoài, Trần Ngọc Lâu không ngừng đi tới đi lui nhưng cũng chẳng có cách nào.

Diệp Bạch thu thập những sợi dây thừng bị quái vật cắt đứt trong huyết quan lại, phát hiện tổng chiều dài cũng không đủ, chỉ được khoảng hai mươi mét.

Chá Cô Tiếu không ngừng ghé đầu nhìn xuống vực, hy vọng tìm được một lối thoát bên dưới.

Kim Toán Bàn cũng lấy bàn tính nhỏ của mình ra, thôi diễn phương vị kỳ môn, tính toán xem nơi này còn mật đạo nào thông

thẳng ra ngoài hay không.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ngay lúc mọi người đang bó tay hết cách thì từ đường hầm phía trước đột nhiên có tiếng gọi: "Tổng bả đầu, Tam gia, hai người có ở bên trong không?" "Là Lão Lý Đầu!" Trần Ngọc Lâu đại hỉ, Lão Lý Đầu là một trong những người gác đêm lão phái đi, là người cũ của Tá Lĩnh, thân thủ không tệ.

Lão Lý Đầu không sao chứng tỏ anh em Tá Lĩnh chắc cũng chưa gặp chuyện.

"Lão Lý Đầu, chúng tôi ở đây." Trần Ngọc Lâu lớn tiếng hồi đáp.

"Là giọng của Tổng bả đầu." "Nhanh, Tổng bả đầu ở phía trước." Rất nhanh, năm sáu huynh đệ Tá Lĩnh xuất hiện ở cửa hầm đối diện.

"Lão Lý Đầu, doanh trại không có chuyện gì chứ?" "Doanh trại không sao, tôi thấy Tổng bả đầu mãi chưa lên nên mới gọi mấy anh em dậy xuống xem sao." Lão Lý Đầu đáp.

"Trên đó còn người gác không?" "Có, anh em đều dậy cả rồi." Lão Lý Đầu gật đầu, lại hỏi: "Tổng bả đầu, bên dưới xảy ra chuyện gì thế?

Sao mọi người lại bị kẹt ở bên kia?" "Chuyện này nói ra thì dài, nhưng trong mộ này có một con quái vật, rất có thể đã ra khỏi mộ huyệt, ông bảo anh em phải hết sức cẩn thận." Lúc này, Lão Lý Đầu đã quăng dây thừng sang, Trần Ngọc Lâu đang chuẩn bị bò qua thì thấy trong đường hầm đối diện vọt ra một bóng đen.

Chính là con quái vật trong huyết quan, hóa ra nó vẫn chưa đi, mà nấp trên đỉnh đường hầm.

"Cẩn thận!" Trần Ngọc Lâu còn chưa kịp lên tiếng cảnh báo đã thấy tứ chi quái vật đã quấn chặt lấy cổ Lão Lý Đầu, há cái mồm đầy răng nanh định cắn.

Lão Lý Đầu cũng là tay lão luyện dày dặn kinh nghiệm, tuy đã nhận ra nguy hiểm ngay lập tức nhưng tốc độ quái vật quá nhanh, lão vung tay phải ra sau đấm mạnh nhưng lại trúng vào không trung.

“Á!!!” Quái vật cắn chặt lấy vai Lão Lý Đầu, xé toác một mảng thịt máu me đầm đì.

Trần Ngọc Lâu chứng kiến thảm cảnh đó thì mắt muốn nứt ra, cũng chẳng quản đến an nguy của bản thân, cầm Tiểu Thần Phong theo dây thừng trượt sang phía đối diện.

Mấy huynh đệ Tá Lĩnh bên cạnh Lão Lý Đầu cũng không chút do dự ra tay, dùng súng hỏa mai trên người làm gậy, đập túi bụi vào người con quái vật.

Chương 65

Lão Lý Đầu và con quái vật này dính sát vào nhau như vậy, họ thực sự không dám nổ súng.

Nhưng con quái vật cứ bám chặt lấy cổ Lão Lý Đầu, không ngừng gặm nhấm da thịt lão, đối với những đòn tấn công kia không hề có chút phản ứng nào.

Thấy Lão Lý Đầu sắp không trụ được nữa, trong vực sâu vang lên tiếng súng đanh gọn, là Chá Cô Tiếu nổ súng.

"Pằng pằng!" Liên tiếp ba phát đạn găm chính xác vào tứ chi quái vật.

Đạn lún sâu vào da thịt quái vật nhưng không thể xuyên thấu hơn được nữa.

"Hống!" Quái vật lộ ra cái mồm đỏ lòm, gầm lên một tiếng đầy đe dọa, xem ra đạn chỉ gây ra thương hại có hạn đối với nó.

"Yêu nghiệt, còn không chịu chết!" Một tiếng quát lớn chấn động màng nhĩ, hóa ra Trần Ngọc Lâu đã tới nơi.

Chỉ thấy lão cầm Tiểu Thần Phong đâm mạnh vào bụng quái vật.

Một dòng máu đỏ hôi thối bắn tung tóe ra ngoài.

"Hống!!

Chết!" Quái vật đau đớn tột cùng, vậy mà lại phát ra tiếng người.

"Hóa ra còn biết nói tiếng người!

Thế thì càng không thể để mày sống!" Trần Ngọc Lâu dồn hết sức lực muốn cắt phăng đầu quái vật, nhưng Tiểu Thần Phong bị kẹt trong cơ thể nó, đâm không vào mà rút cũng chẳng ra.

“Mẹ nó, sao mà cứng thế!” “Mày!

Chết đi!” Quái vật ngẩng đầu lên, đôi mắt trắng dã độc địa oán hận nhìn chằm chằm Trần Ngọc Lâu.

“Lão tử hôm nay tiêu diệt mày!” Trần Ngọc Lâu dứt khoát bỏ Tiểu Thần Phong lại trên người quái vật, hai tay túm lấy mái tóc vàng xơ xác của nó, muốn giật nó ra khỏi người Lão Lý Đầu.

“Còn đứng nhìn cái gì, sao không qua giúp một tay!” Trần Ngọc Lâu nộ nạt.

Mấy huynh đệ Tá Lĩnh đang đứng ngây ra cuối cùng cũng phản ứng lại, hai người chạy qua giúp Trần Ngọc Lâu kéo, hai người chạy lại đỡ Lão Lý Đầu.

Nhưng con quái vật này như khảm chặt vào người Lão Lý Đầu, sống chết không cách nào tách rời hai bên ra được.

Quái vật vẫn đang nhai thịt của Lão Lý Đầu, nở nụ cười gớm ghiếc, máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng, cũng không rõ là máu của nó hay máu của Lão Lý Đầu.

Đúng lúc này, tai mọi người vang lên tiếng nói: “Chừa cho tôi một chỗ!” Diệp Bạch cuối cùng cũng đã tới, chỉ thấy đôi bàn tay đầy máu của hắn áp chặt vào đầu quái vật.

“Á á á!!!” Phảng phất như xảy ra phản ứng hóa học!

Tiếng thảm thiết vang lên kèm theo làn khói đen bốc lên, đầu quái vật bị đốt cháy đến mức biến dạng hoàn toàn.

“Tao muốn chúng mày chết!” “Chết cái mã cha mày!” Tay kia của Diệp Bạch cầm Phá Trận Bá Vương Thương, đâm thẳng mũi thương vào mồm quái vật.

Một lực đạo cực lớn cộng thêm tác dụng khu tà của máu tươi,

cuối cùng cũng bóc được con quái vật ra khỏi người Lão Lý Đầu.

Hai tay Diệp Bạch nắm chặt thân thương, định chặt quái vật xuống mặt đất.

Lúc này đầu quái vật đã vỡ nát một nửa, hàm dưới mấp máy, máu chảy ra xối xả, không còn nói được lời nào nữa.

"Cái thứ này mạng cũng dai thật!" Kim Toán Bàn cũng đã mò sang tới nơi, đứng bên cạnh than thở.

Thấy máu của Diệp Bạch không chỉ xua được sâu mà còn đối phó được với hoạt thi, Kim Toán Bàn càng thêm hiếu kỳ, đoán rằng Diệp Bạch có lẽ đang mang trong mình một huyết mạch thần bí nào đó.

Ở phía bên kia, Trần Ngọc Lâu đang đỡ Lão Lý Đầu.

"Lão Lý Đầu, ông không sao chứ?" "Tổng... bả đầu..." Cả cổ Lão Lý Đầu bị cắn nát bươm, mất một mảng thịt lớn, nhìn bộ dạng này là khí vào ít khí ra nhiều rồi.

"Thi độc công tâm, cộng thêm ngoại thương quá nặng, e là không sống được bao lâu nữa." Kim Toán Bàn nhìn qua, bất lực lắc đầu.

"Tổng bả đầu." Lão Lý Đầu bám lấy Trần Ngọc Lâu, khó khăn nói: "Đầu... tôi không xong rồi... chăm... chăm sóc tốt cho con trai tôi." Nói xong, không được bao lâu thì lão lịm đi trong lòng Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu lộ vẻ bi thống, trong lòng nảy sinh ý áy náy, cái chết của Lão Lý Đầu có liên quan mật thiết đến lão.

Diệp Bạch cũng thở dài một tiếng, chuyến đi Hắc Thủy Thành lần này, đây là huynh đệ Tá Lĩnh đầu tiên hy sinh, lại còn chết thảm ngay trước mặt họ.

"Con trai Lão Lý Đầu bao nhiêu tuổi rồi?

Đang ở đâu?" Chá Cô Tiếu hỏi.

Đến Hắc Thủy Thành là để tìm Long Cốt Thiên Thư, Lão Lý Đầu chết rồi, Chá Cô Tiếu hắn có trách nhiệm không thể thoái thác.

Nay chỉ có thể báo đáp phần ân tình này lên con trai của Lão Lý Đầu.

"Chúng tôi cũng không rõ lắm, Lão Lý Đầu ít khi kể về con trai với chúng tôi.

Tôi chỉ biết con trai ông ấy từng bị người ta đánh gãy chân trong một cái đấu, uống nước quan tài suốt một tuần mới sống sót được.

Sau đó Lão Lý Đầu và con trai mâu thuẫn, anh ta tức giận bỏ đi Trường Sa, đến nay đã bảy tám năm rồi mà chưa từng quay lại." Một huynh đệ Tá Lĩnh vốn khá thân thiết với Lão Lý Đầu chậm rãi nói.

Nghe xong, Trần Ngọc Lâu thở dài: "Cũng là người đáng thương, đến lúc chết cũng không quên được con trai mình." Chỉnh sửa di dung cho Lão Lý Đầu xong, Trần Ngọc Lâu lại lên tiếng: "Ông yên tâm, con trai ông, Trần Ngọc Lâu tôi sẽ nuôi!" Sau khi hậu táng lão Lý đầu, trời đã mờ sáng.

Diệp Bạch cầm Bá Vương Thương, kéo con quái vật vẫn còn thoi thóp ra khỏi mộ huyệt.

Vừa gặp ánh mặt trời, con quái vật liền bốc khói đen, toàn bộ cơ thể tan biến với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Xương hàm dưới của quái vật đã bị Diệp Bạch đánh nát, không thốt nên lời, nhưng thấy tứ chi nó không ngừng run rẩy, có thể tưởng tượng được nỗi đau đớn mà nó đang gánh chịu.

"Trách không được nó không ra khỏi mộ huyệt, hóa ra là sợ ánh mặt trời." "Đời này ngươi chắc chưa được thấy ánh mặt trời mấy lần đâu nhỉ, hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm trải thỏa thích." Bá Vương Thương xuyên qua đầu lâu và bụng quái vật, cắm sâu vào đất bùn,

Diệp Bạch dự định để con quái vật này bị thiêu sống, tan thành tro bụi dưới ánh nắng.

Kim Toán Bàn thấy cảnh này, cũng u uất nói: "Thiên địa vạn vật tất có vật tương sinh tương khắc, huyết quan hoạt thi này tuy thọ mệnh lâu dài, trí tuệ còn sót lại, nhưng sớm đã biến thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ, lại bị ánh dương khắc chế, sống lâu như vậy thì có ý nghĩa gì chứ." "Kim tiền bối nói không sai, thọ mệnh lâu dài cũng chẳng phải là việc ai ai cũng hâm mộ, dù nhân sinh ngắn ngủi, nhưng chỉ cần đủ đặc sắc là được rồi." Trần Ngọc Lâu cũng tán đồng.

Chá Cô Tiếu nghe xong, lặng lẽ gật đầu, tuy không đáp lời nhưng trong lòng cũng đã hạ quyết tâm.

Nếu thật sự không tìm thấy Mộc Trần Châu, y sẽ thu tâm cùng Hồng Cô sống những ngày tháng yên ổn, lời nguyền này không giải được cũng đành vậy.

Chỉ có Diệp Bạch bĩu môi, không mấy tán thành.

Hoạt thi trong mộ tuy đã được giải quyết, nhưng dị trùng vẫn còn đó.

Chương 66

Dị trùng bị phong ấn trong mộ huyệt, nếu không xử lý xong, mọi người cũng đừng hòng lấy được số tài bảo bên dưới.

Mọi người bàn bạc một hồi, quyết định phối hợp với máu của Diệp Bạch để xua đuổi dị trùng vào bẫy đã chuẩn bị sẵn, rồi dùng thuốc nổ tiêu diệt chúng.

Tuy nhiên khi mọi người xuống đại điện, mới phát hiện dị trùng đã chui vào túi vải gai thiên thạch lớn để nghỉ ngơi.

Xem ra dị trùng này chỉ có thể dựa vào thiên thạch mới tồn tại được.

Nhân lúc dị trùng đang nghỉ, Trần Ngọc Lâu tiến lên buộc chặt miệng túi, cuối cùng cũng giải quyết được hiểm họa dị trùng.

Sợ lại xảy ra bất trắc, Trần Ngọc Lâu còn dùng mấy sợi tơ vàng quấn thêm vài vòng quanh miệng túi, cho đến khi dùng hết tơ vàng mới dừng lại.

Hắn chuẩn bị mang thứ này về Tá Lĩnh để xem lai lịch thực sự của dị trùng này là gì.

Như vậy, chuyến đi Hắc Thủy Thành coi như kết thúc, bảo vật trong đại điện quá nhiều, mọi người một chuyến không thể mang hết, chỉ có thể theo kế hoạch cũ, lưu lại một ít tại đây, đợi đội ngũ thứ hai đến sẽ chuyển về.

Trần Ngọc Lâu khi giấu số bảo vật còn lại đã đặc biệt đuổi Kim Toán Bàn đi chỗ khác, khiến Kim Toán Bàn suốt mấy ngày liền không thèm nhìn mặt ai.

“Cái tên tiểu tử họ Trần nhà ngươi, thật chẳng ra gì, còn đề phòng

ta như đề phòng trộm.” Sau hai ba ngày đường, mọi người đã rời khỏi địa giới Nội Mông để trở về vùng phụ cận Hoàng Hà.

Nhìn dòng Hoàng Hà cuộn trào sóng dữ, Diệp Bạch một lần nữa nhớ lại bóng đen khổng lồ nhìn thấy đêm đó, không khỏi rùng mình.

Loại sinh vật đó làm sao có thể lớn lên như vậy trong lòng Hoàng Hà, bình thường nó trốn ở đâu?

Biết Kim Toán Bàn đã ở hai bên bờ Hoàng Hà lâu năm, Diệp Bạch vài lần dò hỏi, nhưng lão già này cứ ngậm miệng không bàn về chuyện bóng đen, như thể nó chưa từng tồn tại.

“Diệp tiểu tử, chuyện này không nói cho ngươi là vì tốt cho ngươi, bớt hỏi đi.” “Nếu ngươi chịu làm đồ đệ miễn phí của ta, sau khi ta chết, bí mật này sẽ truyền lại cho ngươi.” “Cút!” Đợi một ngày mới có một chuyến tàu, sau khi qua sông, mọi người mua thêm ngựa và xe, bổ sung một ít vật tư rồi vội vã lên đường.

Trên đường đi, Diệp Bạch thực ra muốn ghé thăm bộ lạc thần bí kia một chút, chàng thiếu niên tên Tiểu Hắc đó để lại ấn tượng rất sâu sắc.

Anh nghi ngờ Tiểu Hắc cũng mang một loại huyết mạch trường sinh nào đó.

Nhưng nếu đi thật thì cả đi lẫn về mất ít nhất một ngày rưỡi, mọi người lại đang mang theo nhiều bảo vật, không nên lãng phí thời gian kẻo sinh sự.

Nửa tháng sau, mọi người đến gần huyện Cổ Lam, tỉnh Thiểm Tây, đây là nơi sinh của Lý Thuần Phong, cũng là nơi Kim Toán Bàn suy đoán có mộ của ông.

Kim Toán Bàn bước xuống xe ngựa, nhìn ba người Trần Ngọc Lâu hỏi: “Ta nói này, các ngươi thật sự không ở lại cùng ta tìm mộ Lý

Thuần Phong sao?" "Nếu đã là tiền bối phát hiện ra mộ, cứ giao cho tiền bối tìm kiếm đi.

Chỉ cần tiền bối xác định được vị trí cụ thể, ba anh em chúng ta nhất định sẽ đến giúp đỡ, khi đó chỉ lấy Long Cốt Thiên Thư, số bảo vật còn lại đều là của tiền bối." Trần Ngọc Lâu đáp.

"Tốt, tốt." Kim Toán Bàn hài lòng cười: "Xuống mộ cùng ba anh em các ngươi ta cũng yên tâm.

Chúc các ngươi chuyến này thuận lợi, tĩnh tâm đợi tin tốt của ta!" Thấy Kim Toán Bàn quay người định đi, Diệp Bạch không nhịn được nói một câu: "Kim bàn tử, tuyệt đối nhớ kỹ không được xuống mộ một mình, nếu không sẽ có nguy hiểm tính mạng đấy." Nửa tháng qua, Diệp Bạch đều gọi là Kim bàn tử, lão đã sớm quen tai.

Nhưng đối với lời cảnh báo nguy hiểm tính mạng của Diệp Bạch, Kim Toán Bàn vẫn có chút coi trọng.

Thời gian qua lão cũng được nghe Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu kể rằng Diệp Bạch không chỉ có huyết mạch phi phàm mà còn đến từ một gia tộc đạo mộ thần bí, cổ tịch gia tộc ghi lại phần lớn là những bí ẩn của thế gian.

"Diệp tiểu tử, ở đây có kiêng kỵ gì sao, chẳng lẽ gia tộc ngươi lại có ghi chép gì?" Diệp Bạch cười nói: "Không có ghi chép gì cả, chỉ là ngôi mộ này không tầm thường đâu, nếu không tin thì lần tới gặp lão, chắc là ở trước mộ của lão rồi." Kim Toán Bàn mặt già giật giật, mắng: "Sắp đi rồi mà cái miệng ngươi vẫn không thốt ra được lời nào tử tế, cút cút cút, nhìn thấy ngươi là ta thấy bực." Nói xong liền hiên ngang rời đi.

Nhìn Kim Toán Bàn đi xa, mọi người mới tiếp tục khởi hành.

Đi vài ngày, họ trở lại ngôi làng nhỏ trước đó, khi đó vì không hợp

khí hậu nên nhóm huynh đệ ở lại đã để lại thư nói rằng họ đã quay về Tá Lĩnh.

Trần Ngọc Lâu không lấy làm lạ, sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi một đêm, hôm sau tiếp tục xuất phát.

Một tháng sau, mọi người cuối cùng cũng trở về Trần Gia Bảo.

Lúc này đang là ban đêm, nhìn Trần Gia Bảo đèn đuốc sáng trưng, trái tim treo lơ lửng bấy lâu của mọi người cuối cùng cũng được buông xuống.

Đến nơi này rồi không cần phải lúc nào cũng cảnh giác nữa.

Nhận được tin Trần Ngọc Lâu trở về, một nhóm người ùa ra, dẫn đầu chính là Hồng Cô, Lão Dương Nhân và Hoa Linh.

Hơn nửa năm qua không có tin tức gì, Hồng Cô và những người khác ngày ngày lo lắng, sợ bọn họ bỏ mạng ở Hắc Thủy Thành.

Nay thấy mọi người bình an trở về, Hồng Cô khóc nức nở như hoa lê trong mưa, vội vàng lao vào lòng Chá Cô Tiếu để trút bầu tâm sự.

Thấy vậy, Diệp Bạch bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ khi bị "phát cơm chó" thế này anh mới nhận ra mình đang thiếu một cô bạn gái.

May mắn là Hoa Linh và Lão Dương Nhân sáp lại gần, tíu tít hỏi han kinh nghiệm của Diệp Bạch trong nửa năm qua, khiến anh cảm thấy bớt cô đơn hơn.

Lúc này, thấy Hoa Mã Quải đi đến bên cạnh Trần Ngọc Lâu nói: "Tổng bả đầu, Trường Sa xảy ra chuyện rồi, ở đó phát hiện một tòa đại mộ." Thấy Hoa Mã Quải vội vàng chạy đến, Trần Ngọc Lâu biết có chuyện chẳng lành, liền gọi mấy đầu mục Tá Lĩnh cùng Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu vào nghị sự sảnh bàn bạc.

Ngồi trên ghế, Hoa Mã Quải chậm rãi thuật lại những chuyện xảy ra trong nửa năm qua.

Hóa ra từ nửa năm trước, sau khi Bạch Nhân Lễ của Bạch gia khỏi trọng bệnh, lão bắt đầu thanh trừng những hiểm họa ngầm trong gia tộc và các thế lực đối địch ở Trường Sa.

Nhưng không ngờ lúc này thế lực phản loạn của Bạch gia đã phát triển không hề nhỏ.

Những kẻ phản loạn này liên kết với nhiều thổ phu tử có tiếng ở Trường Sa để cùng chống lại Bạch gia, tuyên bố muốn giải quyết tình trạng Bạch gia độc tôn ở Trường Sa để mọi người có đường sống.

Bạch gia những năm qua ở Trường Sa quả thực hành sự có phần quá đáng, khiến không ít thổ phu tử phải chật vật cầu tồn.

Thấy có người phất cờ khởi nghĩa, nhiều người liền gia nhập.

Bọn họ còn đặt một cái tên rất kêu: Nguyên Môn.

Ý nghĩa là "Vạn vật trở lại thuở ban đầu, muôn màu đổi mới".

Suốt nửa năm qua, cuộc đối đầu giữa hai bên đã làm Trường Sa đảo lộn.

Bạch gia tuy ít người nhưng dù sao cũng có nền móng tích lũy hàng chục năm, lại có Bạch Nhân Lễ tọa trấn nên cũng không rơi vào thế hạ phong.

Tuy nhiên, chỉ vài ngày trước, ở Tiêu Tử Lĩnh thuộc Trường Sa khai quật được một ngôi cổ mộ, truyền văn rằng trong mộ có giấu đan dược tăng thọ.

"Thật sự có đan dược tăng thọ sao?" Nghe đến đây, Trần Ngọc Lâu không kìm được ngắt lời.

Cha hắn là Trần Mạc Văn nay đã ở tuổi thất thập, thân thể không

còn như trước, nếu đan dược này có thật, Tá Lĩnh có lẽ cũng phải nhúng tay vào một phen.

"Đều là lời đồn, chưa ai tận mắt thấy." Hoa Mã Quải lắc đầu.

"Chuyện này xảy ra từ mấy ngày trước?" Trần Ngọc Lâu hỏi tiếp.

"Ba ngày trước." "Đã có ai xuống mộ chưa?" "Nguyên Môn và Bạch gia đang giằng co, chưa bên nào dám xuống mộ trước." "Tin tức có chuẩn không?" "Đều là huynh đệ ta cắm chốt ở Bạch gia và Nguyên Môn báo về, chắc không có vấn đề gì lớn." Trần Ngọc Lâu gật đầu, đại khái đã hiểu rõ tình hình.

Diệp Bạch ngồi bên cạnh cũng nghe ra sự tình, nhưng trong lòng vẫn còn vài thắc mắc.

"Tin tức có tiên dược trong mộ là do ai truyền ra?" "Tiểu Tam gia, tin này truyền ra từ nội bộ Bạch gia, nghe nói là một người tên Trương Khải Sơn." Hoa Mã Quải đáp.

Trương Khải Sơn?

Chương 67

Diệp Bạch nhíu mày, Trương Khải Sơn chính là Trương Đại Phật Gia sau này, người mang hình xăm Cùng Kỳ và sở hữu bản lĩnh "song thủ tham huyệt" không hề tầm thường.

Xem ra hiện tại hắn đã bắt đầu lộ diện ở Trường Sa.

Nhưng tại sao gã này lại gia nhập Bạch gia?

Nghe thấy tên Trương Khải Sơn, Trần Ngọc Lâu cũng nhớ lại lúc ba anh em từng bàn luận về lai lịch của hắn.

Người này rất có thể cũng giống như Tam đệ của hắn, đến từ một gia tộc thần bí, sở hữu bí kỹ Phát Khâu.

Suy đi tính lại chắc chắn không phải kẻ thường.

Suy nghĩ một lát, Trần Ngọc Lâu dặn dò: "Bảo các huynh đệ ở Trường Sa đừng nóng vội, tòa đại mộ này có khi chỉ là cái bẫy, mọi chuyện đợi ta tới Trường Sa rồi hãy quyết định." "Hảo, ai...

Tổng bả đầu, vừa mới về mà ngài lại định đi Trường Sa sao?" Nghe vậy, Hoa Mã Quải sốt ruột.

"Sao, ta còn không được đi Trường Sa à?

Tiểu tử ngươi bớt lo chuyện của ta đi." Trần Ngọc Lâu lộ vẻ không vui.

"Lão bả đầu dặn dò kỹ lắm, bảo ngài hễ về là phải đến chỗ lão ngay." "Lại định nói chuyện cưới xin với nhà nào chứ gì?

Bảo cha ta là Trần Ngọc Lâu ta không nhìn trúng mấy hạng phàm phu tục nữ đó đâu, bảo lão bớt phí tâm sức đi." "Lời đó tôi không dám nói đâu, ngài cứ tự đi mà nói với lão bả đầu." Hoa Mã Quải lắc đầu.

Trần Ngọc Lâu xua tay: “Thôi, không làm khó ngươi nữa, ngày mai ta sẽ tới thỉnh an lão đầu tử.

Còn tiệc khánh công cũng để mai hãy làm, hôm nay muộn rồi, cho các huynh đệ nghỉ ngơi đi.” Tiếp đó, Trần Ngọc Lâu sơ lược tình hình chuyến đi Hắc Thủy Thành cho mọi người, rồi thảo luận cách phân chia bảo vật mang về.

Khi việc riêng thảo luận xong thì đã rất muộn, Trần Ngọc Lâu để mọi người về nghỉ sớm.

Chá Cô Tiếu và mấy đầu mục Tá Lĩnh tản đi hết, trong sảnh chỉ còn lại Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu hỏi: “Tam đệ, hai ngày tới ta định đi Trường Sa một chuyến, đệ có muốn đi cùng không, sẵn tiện thăm cô vợ nhỏ của đệ luôn.” Diệp Bạch gật đầu, dạo gần đây quả thực rất nhớ Bạch Tri Hi, không biết cô nàng thế nào rồi.

Trường Sa loạn như vậy, chắc hẳn cuộc sống của nàng cũng không dễ dàng gì.

“Cũng tốt, đi Trường Sa cho ta một suất, nhưng sao không gọi Nhị ca đi cùng?” Trần Ngọc Lâu cười đáp: “Nhị ca của đệ chắc đang chìm trong hương lửa dịu dàng, vui đến quên cả lối về rồi.” Diệp Bạch cũng cười theo, vừa nãy Chá Cô Tiếu chẳng phải đã đi cùng Hồng Cô từ sớm rồi sao, ai biết bọn họ làm gì.

Tính cách Hồng Cô chủ động như vậy, lại thêm củi khô bốc lửa, thật khó nói trước.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch vừa từ sân tập về đã nghe thấy tiếng ồn ào.

Một nhóm người đang vây quanh trước phòng Hồng Cô.

“Làm cái gì thế?

Có chuyện gì xảy ra?" "Tổng bả đầu, Tiểu Tam gia, Hồng Cô và Nhị gia dường như đang đánh nhau trong phòng." Đánh nhau?

Trần Ngọc Lâu sa sầm mặt: "Đánh nhau cũng không phải việc của các ngươi, giải tán hết đi!" Sau khi đuổi mọi người đi, hai người lại áp sát vào cửa sổ nghe lén.

"Chá Cô Tiếu, huynh không phải nam nhân!

Lão nương ngủ với huynh cả đêm, huynh phủi mông là định bỏ đi sao?

Hôm nay huynh phải cho ta một câu trả lời, khi nào thì cưới ta, nếu không ta không cho huynh đi!" Chá Cô Tiếu vẻ mặt khổ sở, đêm qua quả thực có chút hưng phấn, nhưng thực sự chỉ mới chạm vào những chỗ không nên chạm, hôn những chỗ không nên hôn thôi.

Nửa đêm về sáng thì ôm Hồng Cô ngủ gần hết đêm, tỉnh dậy thấy quần vẫn còn nguyên.

"Hồng Cô, nàng nghe ta giải thích." "Ta không nghe!

Năm nay ta đã hai mươi tư rồi, chẳng lẽ phải đợi đến tuổi của Tổng bả đầu huynh mới định cưới ta sao?" Trần Ngọc Lâu đứng ngoài cửa mặt đầy vạch đen, mình nằm không cũng trúng đạn sao?

"Cưới, cưới!

Ta có bảo là không cưới đâu." "Vậy huynh định thời gian đi." Chá Cô Tiếu nghiến răng: "Vậy thì hôm nay luôn!" Hồng Cô lộ ra nụ cười: "Được, vậy ta bảo Hoa Mã Quải đi chuẩn bị." Nói xong liền hớn hở chạy ra ngoài, cũng chẳng màng tới Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch đang đứng ngoài cửa.

"Nhị đệ, chúc mừng chúc mừng nhé, muội tử này của ta sau này giao cho đệ chăm sóc." Trần Ngọc Lâu đón lấy, cười nói.

Chá Cô Tiếu hít sâu một hơi, rồi chậm rãi thở ra.

"Chỉ hy vọng không làm lỡ dở Hồng Cô." Tối đó, Chá Cô Tiếu và Hồng Cô đại hôn, cả hai đều không có trưởng bối, Trần Ngọc Lâu liền mời Trần Mạc Văn tới chứng kiến hôn sự của hai người.

Trần Gia Bảo rộng lớn rợp bóng đèn lồng đỏ, trên đài các huynh đệ khua chiêng gõ trống, dưới đài các huynh đệ ăn thịt uống rượu, tất cả đều tràn ngập không khí hân hoan.

Nhìn hai người từ lúc bái đường đến khi vào động phòng, Diệp Bạch cảm thấy khá tự hào.

Vận mệnh của Chá Cô Tiếu và Hồng Cô coi như đã bị anh hoàn toàn thay đổi.

Hai người có thể tu thành chính quả thật sự là một hỉ sự!

Từ động phòng đi ra, Chá Cô Tiếu mời rượu mọi người, bị mọi người chuốc liên tiếp mấy vò, dù thể chất y phi thường nhưng cũng không chịu nổi cách uống này.

Một lúc sau, thấy Chá Cô Tiếu lảo đảo bước về phía Diệp Bạch, mặt đỏ bừng vì say, nói: "Tam đệ, ta phải cảm ơn đệ, nếu không có đệ, sư đệ sư muội của ta đã chết ở Bình Sơn rồi, ta cũng chẳng cưới được Hồng Cô, bát rượu này, kính đệ!" Chá Cô Tiếu rũ bỏ vẻ trầm ổn thường ngày, có chút phóng khoáng bất cần.

Có lẽ gánh nặng đè nén trong lòng bao năm nay giờ mới thực sự được trút bỏ.

Diệp Bạch cũng nâng bát rượu lên.

"Được, Nhị ca, uống!" Ba ngày sau, trời trong nắng ấm, trước một sập hàng ở Trường Sa, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu cúi đầu ăn đậu phụ thối chiên, lại húp một ngụm canh vân thắn rong biển.

Người qua kẻ lại tấp nập.

“Vừa giòn vừa thơm, vị thật không tệ.” Trần Ngọc Lâu khen ngợi.

“Hoàn thánh cũng ngon lắm.” Diệp Bạch cũng góp lời.

Nghe vậy, gã nam nhân gầy gò ngồi cùng bàn cười nói: “Tổng bả đầu và Tiểu Tam gia thích là tốt rồi, đây là một trong những hàng ăn vặt nổi tiếng nhất Trường Sa đấy.” Diệp Bạch ăn no uống đủ, hai tay chống lên ghế băng, đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi mở lời: “Thuận tử ca là người ở đâu?” “Ấy, Tiểu Tam gia, ngài cứ gọi tôi là Thuận tử được rồi, tôi cũng được coi là nửa người Trường Sa, lớn lên ở đây từ nhỏ, vợ tôi cũng là người Trường Sa.” “Vậy là an gia ở Trường Sa rồi, tốt lắm.” Diệp Bạch gật đầu.

Trần Ngọc Lâu ăn nốt bát hoàn thánh, ném đôi đũa lên bàn rồi nói: “Thuận tử ngoài mặt là người làm của Bạch gia, lần trước cũng là gã giúp đệ đưa thư đấy, nếu muốn đi gặp cô vợ nhỏ của đệ, gã có thể giúp đấy.” Nghe vậy, mắt Diệp Bạch sáng lên.

Thuận tử cũng vội tiếp lời, nhìn Diệp Bạch nói: “Tiểu Tam gia nếu muốn gặp Đại tiểu thư Bạch gia, tôi quả thực có thể giúp, mỗi ngày buổi trưa những người canh giữ nội viện Bạch gia đều đổi ca, lúc đó Tiểu Tam gia lẻn vào là an toàn nhất.” “Ấy, ban ngày sao an toàn bằng ban đêm, Tam đệ, ta thấy đệ đi vào ban đêm là hợp lý nhất.” Trần Ngọc Lâu nháy mắt với Diệp Bạch, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Diệp Bạch cứ thấy Trần Ngọc Lâu cười có chút gian tà, định bụng từ chối, nhưng lại nghĩ lại, Đại ca nói đúng, ban ngày quả thực không tiện lẻn vào Bạch gia.

Hiện giờ Bạch gia và Nguyên Môn đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán, mình mà bị phát hiện, bị hiểu lầm là người của Nguyên Môn thì hỏng bét.

Ban đêm mượn bóng tối che chở sẽ an toàn hơn nhiều.

Tất nhiên, gợi ý của Trần Ngọc Lâu quả thực không tồi, tuyệt đối không phải Diệp mỗ ta muốn làm chuyện gì mờ ám vào ban đêm cả.

Sau khi ba người rời khỏi quán ăn nhỏ, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu đi theo Thuận tử dạo một vòng phố xá Trường Sa để làm quen với tình hình nơi đây.

Chương 68

Lần này tới Trường Sa, Trần Ngọc Lâu không gióng trống khua chiêng, chỉ mang theo Diệp Bạch và mấy huynh đệ Tá Lĩnh.

Từ khi Trường Sa loạn lạc nửa năm trước, Tá Lĩnh cũng đã cắm mấy tai mắt ở đây để thu thập tin tức lớn nhỏ.

Thuận tử dẫn hai người tới một nơi gọi là tửu lầu Đức Vận, đây chính là một trong những tai mắt đó.

Đến hậu viện tửu lầu, Thuận tử tập hợp các huynh đệ Tá Lĩnh lại.

"Tổng bả đầu, Tiểu Tam gia!" Diệp Bạch gật đầu, nhận ra không ít khuôn mặt quen thuộc, đều là những người cũ sống sót trở về từ Bình Sơn.

Tiếp đó Trần Ngọc Lâu lên tiếng, bảo mọi người thu thập tin tức về đan dược trường thọ trong đại mộ, rồi dặn dò những điều cần lưu ý rồi cho mọi người giải tán.

Hắn tới Trường Sa, thứ nhất là vì đan dược trường thọ, thứ hai cũng là để thăm dò cục diện Trường Sa, xem Tá Lĩnh có cơ hội đứng vững chân ở đây không.

Nghỉ ngơi tại tửu lầu Đức Vận nửa ngày, mãi đến khi màn đêm buông xuống, Diệp Bạch mới một mình lẻn ra ngoài.

Buổi sáng anh đã nắm rõ vị trí của Bạch gia, lần này coi như đường quen lối cũ.

Từ một góc tường khuất lẻn vào Bạch gia, Diệp Bạch lần theo vị trí Thuận tử mô tả để tìm phòng của Bạch Tri Hi.

Tuy nhiên, Bạch gia quả thực không nhỏ, tường gạch ngói đỏ, lầu son gác tía, còn hoành tráng hơn phủ đệ nhà họ Trần vài phần.

Thỉnh thoảng lại có một hai người làm Bạch gia cầm đèn lồng đi tuần tra.

Diệp Bạch dựa vào thính lực và thân thủ bất phàm nấp vào góc tường nên không bị phát hiện.

Chẳng bao lâu sau, Diệp Bạch đã tìm thấy khuê phòng của Bạch Tri Hi.

Nhưng khi đứng ngoài cửa, anh lại ngẩn người, không biết nên gõ cửa thế nào.

Đang lúc do dự bên ngoài thì cửa phòng mở ra, Bạch Tri Hi mặc bộ đồ trắng giản dị ló đầu ra, mắt đẹp rạng ngời cười tươi như hoa: "A, cái chàng ngốc này, còn đứng ngoài đó làm gì, không mau vào đi." Kéo Diệp Bạch vào phòng, Bạch Tri Hi vội vàng đóng cửa lại.

Nhìn người đẹp trước mặt, tim Diệp Bạch đập thình thịch, định ra tay thì thấy Bạch Tri Hi đã nhào vào lòng mình trước.

"Là Thuận tử báo cho thiếp biết tối nay chàng sẽ tới." Diệp Bạch cười, cô nàng này thật thông minh, chưa hỏi đã biết mình định nói gì.

Cảm nhận sự mềm mại trong lòng, Diệp Bạch không nói lời nào, lặng lẽ tận hưởng khoảnh khắc tươi đẹp này.

Một lúc lâu sau, Bạch Tri Hi mới ngẩng đầu lên từ lòng Diệp Bạch, đôi má đỏ hồng.

Nhìn khuôn mặt hơi sạm đen của Diệp Bạch, Bạch Tri Hi xót xa nói: "Sao chàng lại nghĩ đến việc đi Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ thế?

Nơi xa xôi ấy làm chàng cháy nắng đen cả rồi." "Nhị ca Chá Cô Tiếu của ta cần Long Cốt Thiên Thư, trong Hắc Thủy Thành có một mảnh." Diệp Bạch cười, thành thật đáp.

"Ồ." Bạch Tri Hi cũng biết Chá Cô Tiếu là truyền nhân Bàn Sơn,

tìm Long Cốt Thiên Thư chắc chắn là vì Mộc Trần Châu.

"Mộc Trần Châu không dễ tìm đâu, chàng nhất định phải cẩn thận." "Được." "Lần sau đi xa nhất định phải báo cho thiếp, nếu không thiếp sẽ lo cho chàng lắm." "Hành." "Sao chàng nói chuyện ngắn gọn vậy?" "Ta muốn nghe giọng của nàng nhiều hơn." Nói đoạn, Diệp Bạch vùi đầu vào cổ thiếu nữ, ngửi mùi hương nhàn nhạt, hơi thở có chút dồn dập.

"A... không được..." Được sự mặc ý của thiếu nữ, Diệp Bạch ép Bạch Tri Hi vào tường, lấp đầy đôi môi đỏ mọng, tỉ mỉ thưởng thức.

Bạch Tri Hi nhắm mắt lại, hàng mi dài khẽ rung động, hơi thở như lan, hai tay đặt lên vai Diệp Bạch, vụng về đáp lại.

Không biết qua bao lâu, Diệp Bạch mới buông Bạch Tri Hi đang hụt hơi ra.

Bạch Tri Hi tựa vào lòng Diệp Bạch, hồi lâu sau mới lên tiếng.

"Lần trước Đại ca Trần Ngọc Lâu của chàng sai người tới cầu hôn, cha thiếp bảo chàng không có danh tiếng, chàng đừng để tâm nhé." "Không sao, ta sẽ khiến nhạc phụ đại nhân đồng ý gả nàng cho ta." "Ừm, cha thiếp trước đây thực ra rất dễ tính, chỉ là nửa năm trở lại đây tính tình không tốt lắm, rất dễ nổi giận, thiếp nghi ngờ là do nửa năm trước ông ấy ăn Âm Đan nên mới dẫn đến vậy." "Âm Đan?

Cha nàng nửa năm trước là nhờ ăn thứ đó mới khỏi bệnh sao?" "Phải, chàng còn nhớ người đàn bà điều khiển Lục Dực Ngô Công ở Bình Sơn không?" Diệp Bạch gật đầu, người đàn bà đó để lại ấn tượng sâu sắc cho anh.

"Lúc đó chúng ta bị kẹt trong mộ, người đàn bà đó đã tìm gặp cha thiếp, bảo muốn hợp tác với Bạch gia, do Bạch gia cung cấp nội đan của Thi Vương, bà ta có thể luyện ra duyên thọ Âm Đan." "Bạch gia

các nàng có nội đan Thi Vương sao?" "Tất nhiên là có, cha thiếp thời trẻ từng đối phó với Thi Vương trong một ngôi mộ Hán, có được một viên nội đan." "Sau đó thì sao?" Diệp Bạch truy vấn.

"Sau đó cha thiếp đạt thành giao dịch với người đàn bà đó, luyện ra được ba viên Âm Đan.

Tuy nhiên vì cha thiếp để một người thử thuốc nên lãng phí một viên, giờ chỉ còn lại một viên duyên thọ Âm Đan." Bạch Tri Hi chậm rãi kể.

"Vậy tin tức về đan dược trường thọ đang xôn xao gần đây là thật hay giả?" Diệp Bạch không nhịn được hỏi.

Anh tới Bạch gia lần này cũng mang tâm tư dò hỏi tin tức, Bạch Tri Hi là Đại tiểu thư Bạch gia, những bí mật này nàng chắc hẳn phải rõ.

Bạch Tri Hi không giấu giếm Diệp Bạch: "Là giả, là cha thiếp cho người tung tin ra đấy." Ngừng một chút, Bạch Tri Hi nhìn Diệp Bạch giải thích thêm: "Dạo gần đây Nguyên Môn tấn công Bạch gia ngày càng gắt gao, cha thiếp liền sai người lập bẫy ở mộ Huyết Thi tại Tiêu Tử Lĩnh, một là để thu hút sự chú ý của Nguyên Môn, hai là muốn xem có thể làm trọng thương thực lực Nguyên Môn không." Mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh?

Diệp Bạch ngẩn người, anh trước đây cứ thấy cái tên Tiêu Tử Lĩnh quen tai, giờ nghe đến mộ Huyết Thi mới nhớ ra đây chính là nơi khiến nhà họ Ngô thương vong thảm trọng, cũng là khởi đầu của Đạo Mộ Bút Ký.

Diệp Bạch vội hỏi: "Ngôi mộ đó do ai phát hiện đầu tiên?" "Ngô Quảng Nguyên, lão đại ca của chàng đấy." Bạch Tri Hi đáp, nàng khá rõ mối quan hệ giữa hai người.

“Vậy họ không sao chứ?” “Không sao, lão đại ca của chàng tinh ranh lắm, thấy bùn máu trên xẻng Lạc Dương là sai mấy người làm của Bạch gia xuống mộ trước, mấy người đó đều bỏ mạng trong đó, còn ông ta thì không hề hấn gì.” Diệp Bạch không nhịn được lắc đầu, đúng là phong cách của Ngô Quảng Nguyên.

Từ sau lần ở Bình Sơn trở về, Ngô Quảng Nguyên đã gia nhập Bạch gia, giờ cũng được coi là một tiểu đầu mục.

Cũng chính vì vậy, sau khi phát hiện mộ Huyết Thi, ông ta không đưa người nhà họ Ngô xuống mộ mà lại đưa người của Bạch gia xuống, giúp nhà họ Ngô tránh được một kiếp nạn.

Diệp Bạch thở dài, giờ đây kịch tình đã thay đổi lớn, Ngô Quảng Nguyên còn sống, có ông ta quản giáo, không biết Ngô Tiểu Cẩu sau này có còn trở thành một Ngô Lão Cẩu mưu mô xảo quyệt nữa không.

Cứ thế này thì không biết Tiểu Tam gia Ngô Tà đời sau có được sinh ra hay không nữa.

“Sao vậy?” Thấy Diệp Bạch trầm tư, Bạch Tri Hi không nhịn được hỏi.

“Không có gì.” Diệp Bạch lắc đầu, định hỏi tiếp thì nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng bên ngoài.

“Có người tới!” Sắc mặt Bạch Tri Hi thay đổi, vội vàng bảo Diệp Bạch trốn vào tủ quần áo.

“Cộc cộc!” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai đó?” Bạch Tri Hi lạnh lùng hỏi.

“Là tôi, Trương Khải Sơn.” Giọng nói trầm ấm vang lên từ bên ngoài.

“Muộn thế này rồi có chuyện gì không?” “Tôi nghe nói Tiểu thư

buổi chiều đã rút lính tuần tra ở khu vực này?

Vừa nãy tôi phát hiện dấu chân ngoài tường, đoán chừng có kẻ gian đột nhập Bạch gia nên mới tới chỗ Tiểu thư xem sao." Trương Khải Sơn áp tai vào khe cửa, nghe ngóng động tĩnh bên trong, chậm rãi nói.

"Chỗ ta không có vấn đề gì, ngươi đi nơi khác xem đi." "Tiểu thư có tiện mở cửa cho tôi vào kiểm tra không?" Bạch Tri Hi nén giận nói: "Trương thống lĩnh, đây là Bạch gia của ta!" Trương Khải Sơn cũng biết yêu cầu của mình có chút thất lễ, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu Tiểu thư có chuyện gì, chỉ cần kêu lớn một tiếng là được." Nói xong liền lui xuống.

Thấy Trương Khải Sơn thật sự đi xa, Bạch Tri Hi mới gọi Diệp Bạch ra.

"Trương Khải Sơn, hắn gia nhập Bạch gia khi nào?" "Chàng có vẻ rất hứng thú với hắn?" Bạch Tri Hi hơi ngạc nhiên.

"Quả thực rất hứng thú." Trương Khải Sơn, Trương Đại Phật Gia, thủ lĩnh Cửu Môn tương lai, là một trong những nhân vật thần kỳ nhất trong Đạo Mộ Bút Ký.

Chương 69

Năng lực, bản lĩnh và khí phách của người này không phải hạng thường, ngay cả Đại ca Trần Ngọc Lâu và Nhị ca Chá Cô Tiếu so với hắn lúc đỉnh phong cũng kém vài phần.

Bạch Tri Hi nói: "Hắn cũng vào Bạch gia nửa năm trước, người này năng lực và thủ đoạn cực cao, rất được lòng người ở Bạch gia, hơn nữa vụ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh chính là do hắn ra tay giải quyết." Diệp Bạch gật đầu: "Trương Khải Sơn không phải kẻ đơn giản, dã tâm không nhỏ, theo ta biết hắn xuất thân từ một gia tộc trường sinh họ Trương.

Người trong tộc mang hình xăm Kỳ Lân, ngoại tộc cũng mang hình xăm Cùng Kỳ, thực lực không tầm thường, bảo cha nàng cẩn thận, kẻo bị hắn thâu tóm quyền lực." Đời sau Nguyên Môn và Bạch gia đều không còn tồn tại, chỉ còn Cửu Môn, Trương Khải Sơn đóng vai trò gì trong đó vẫn còn là ẩn số.

"Gia tộc trường sinh?

Thật sự có thể trường sinh sao?" Bạch Tri Hi không nhịn được hỏi, nàng biết Diệp Bạch cũng đến từ gia tộc ẩn thế, biết đâu cũng là gia tộc trường sinh nên mới biết nhiều bí ẩn như vậy.

"Quả thực có thể trường sinh." "Vậy chàng cũng có thể trường sinh sao?" Bạch Tri Hi nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Bạch hỏi.

"Có thể trường sinh." Diệp Bạch cũng không biết huyết mạch Bạch Hổ có thể tăng thọ bao nhiêu năm, nhưng trong kịch tình gốc Tiểu Ca và Trương Phó Quan đều sống đến thế kỷ 21 mà diện mạo không hề thay đổi, vậy huyết mạch Bạch Hổ của anh chắc cũng chẳng kém gì họ.

Thấy Diệp Bạch khẳng định, Bạch Tri Hi cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Diệp Bạch tuy không đoán được tâm tư thiếu nữ nhưng cũng biết nàng đang lo lắng điều gì.

Ôm Bạch Tri Hi vào lòng, Diệp Bạch khẽ nói: "Ta sẽ ở bên nàng, nhất định sẽ có cách để trường sinh." "Ừm... thiếp tin chàng..." Từ phòng Bạch Tri Hi đi ra đã là hai tiếng sau, Diệp Bạch theo đường cũ quay về, vừa định leo tường ra thì phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người chặn đường.

"Đợi ngươi lâu rồi." "Trương Khải Sơn?" Diệp Bạch nheo mắt, thần sắc ngưng trọng.

"Ngươi nhận ra ta?" Trương Khải Sơn bước ra từ bóng tối, dưới ánh trăng lộ rõ diện mạo ngoài hai mươi tuổi, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt sâu thẳm nhìn Diệp Bạch.

"Không nhận ra, đây là lần đầu gặp mặt." Trương Khải Sơn cười: "Không nhận ra là tốt nhất, ngươi đêm tối đột nhập Bạch gia, đi theo ta một chuyến đi." "Ta không phải kẻ thù." Diệp Bạch không muốn động thủ với Trương Khải Sơn, nhưng xem tình hình thì Trương Khải Sơn dường như không muốn buông tha.

Trương Khải Sơn lắc đầu: "Ta biết ngươi không phải kẻ thù, nhưng ngươi vẫn phải theo ta một chuyến." Thấy Trương Khải Sơn nói vậy, Diệp Bạch cũng mất kiên nhẫn, gã này rõ ràng muốn đánh một trận, liền cười lạnh: "Muốn đánh thì đánh đi, ta còn bận về ngủ." "Được!" Lời vừa dứt, Trương Khải Sơn đã ra tay, thân hình khẽ động, chớp mắt đã tới trước mặt Diệp Bạch, một quyền trực diện đánh tới.

Dưới sự dạy bảo lâu ngày của Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu, kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Bạch sớm đã không còn như trước.

Đối mặt với quyền phong rít gào, Diệp Bạch sắc mặt không đổi, định dùng một tay đỡ quyền, tay phải nhanh chóng tung đòn.

"Oanh!" Hóa ra Trương Khải Sơn giữa chừng biến chiêu, dẫn đến hai người trực diện đối quyền.

Một luồng lực lớn ập tới, Diệp Bạch lùi lại ba bước, không ngừng vẩy cánh tay phải đang tê dại.

Trương Khải Sơn này không hổ là người có huyết mạch, sự tăng phúc sức mạnh từ huyết mạch Bạch Hổ của Diệp Bạch vậy mà không chiếm được quá nhiều ưu thế.

Không ngờ, Trương Khải Sơn đối diện còn kinh ngạc hơn, hắn chỉ cảm thấy một quyền vừa rồi như đập vào thân bê con, vừa cứng vừa đau.

Hơn nữa hắn lùi bốn bước, nhiều hơn Diệp Bạch một bước.

Từ khi đến Trường Sa, đây là lần đầu tiên hắn chịu thiệt về thể chất.

"Khá lắm tiểu tử, không tệ." Trương Khải Sơn khen một câu rồi lại lao lên.

Thấy vậy, Diệp Bạch biết hôm nay không đánh phục được Trương Khải Sơn thì anh khó lòng rời khỏi bức tường Bạch gia này.

Diệp Bạch dựa vào sức mạnh lớn hơn Trương Khải Sơn, liền bỏ qua phòng thủ, tấn công dồn dập vào các điểm yếu của đối phương.

Thấy chiêu thức của Diệp Bạch lăng lệ, mạnh mẽ, Trương Khải Sơn từng bước lùi lại, nhất thời rơi vào thế hạ phong.

Nhưng kinh nghiệm đối chiến của Trương Khải Sơn dù sao cũng nhiều hơn Diệp Bạch, hắn chớp được một sơ hở, tung một cước trúng ngực Diệp Bạch.

Diệp Bạch cũng không chịu kém cạnh, nắm bắt cơ hội đấm một quả trúng khóe mắt Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn mang một bên mắt gấu trúc, chỉ thấy khóe mắt bỏng rát, tuy Diệp Bạch bị thương nặng hơn nhưng hắn cảm giác mình bị thiệt hơn.

Diệp Bạch lồm cồm bò dậy, nhổ ra một ngụm máu, chế giễu: "Còn đánh nữa không?" "Đánh!" Hai người lại lao vào nhau, cả hai đều là những kẻ có sức mạnh kinh người, chiêu chiêu mang theo gió, đánh đến mức không khí nổ vang bôm bốp.

Tiếng động lớn nhanh chóng thu hút đám lính tuần tra Bạch gia gần đó.

"Ai đó?" Thấy đội tuần tra Bạch gia đến, Diệp Bạch biết không thể tiếp tục dây dưa với Trương Khải Sơn nữa.

Anh tung một cước đẩy Trương Khải Sơn ra, không thèm quay đầu lại, phóng qua tường chạy thoát.

Trương Khải Sơn đứng tại chỗ nhìn Diệp Bạch rời đi, cũng không có ý định ngăn cản.

"Trương thống lĩnh, sao ngài lại ở đây?

Người vừa giao đấu với ngài là ai?" Đội tuần tra chạy tới nhận ra Trương Khải Sơn.

Nhưng thấy mặt mũi hắn đầy vết thương, họ đều nghi ngờ mình nhận nhầm người.

Thân thủ của Trương Khải Sơn họ quá rõ, kẻ nào có thể đánh hắn thành ra thế này!

Trương Khải Sơn nhổ một ngụm máu: "Tiểu Tam gia của Tá Lĩnh, Diệp Bạch!" "Diệp Bạch?

Chính là người tới cầu hôn Đại tiểu thư sao?

Ôi mẹ ơi.” Đội trưởng đội tuần tra này cũng là người cũ của Bạch gia, tự nhiên biết chuyện Tá Lĩnh đến cầu hôn nửa năm trước.

Muộn thế này rồi mà Tiểu Tam gia Diệp Bạch lại leo tường vào Bạch gia, kẻ ngốc cũng biết chuyện này có liên quan đến Đại tiểu thư.

Huống hồ Đại tiểu thư cũng đã công khai nói không phải Diệp Bạch thì không gả, Gia chủ Bạch Nhân Lễ vì chuyện này mà nổi trận lôi đình.

Tuy nhiên, họ không ngờ thân thủ của Diệp Bạch lại giỏi đến thế, còn đánh Trương Khải Sơn ra nông nỗi này.

Truyền văn Diệp Bạch này tuổi chỉ lớn hơn Tiểu thư nhà họ một chút, chưa đầy hai mươi tuổi, là một thiếu niên hào hoa.

Nghĩ vậy, Tiểu thư nhà họ cũng thật có mắt nhìn.

Nhưng thấy Trương Khải Sơn mang mắt gấu trúc, vị đội trưởng này không kìm được muốn cười.

Trương Khải Sơn tuổi trẻ tài cao, được Bạch Nhân Lễ trọng dụng, mới tới nửa năm đã giữ chức cao, gã sớm đã thấy không ưa.

Trong đội tuần tra có người lên tiếng hỏi: “Đội trưởng, chúng ta có đuổi theo không?

Chắc gã chưa chạy xa đâu.” “Đuổi?

Đuổi cái con khỉ, các ngươi đánh thắng được người ta không?

Không thấy Trương thống lĩnh cũng bị đánh thành thế kia à?” “Vả lại, dù có bắt người về được, khéo Tiểu thư còn hỏi tội chúng ta ấy chứ.” “Tiểu Tam gia của Tá Lĩnh, các ngươi dám đụng vào không?” Vị đội trưởng này cũng là kẻ thức thời, biết với năng lực của Diệp Bạch, gã rất có thể sẽ trở thành con rể Bạch gia, lúc này mà gây oán

thì đúng là chán sống rồi.

Ở phía bên kia, Diệp Bạch mang theo nội thương không nhẹ, lảo đảo trở về tửu lầu.

Nghe thấy động tĩnh, Trần Ngọc Lâu từ phòng bên cạnh chạy sang.

"Tiểu tử ngươi, đi hái hoa không thành, lại bị người ta đánh cho thế này à?" Miệng thì trêu chọc nhưng tay Trần Ngọc Lâu không chậm, vội vàng vén áo Diệp Bạch lên.

Chương 70

Thấy trên ngực và bụng Diệp Bạch in mấy vết chân đỏ hỏn, Trần Ngọc Lâu cũng nhíu mày.

Thương thế không nhẹ đâu!

Thân thủ của Diệp Bạch hắn biết rõ, sau khi được hắn và Chá Cô Tiếu chỉ dạy, cộng thêm sức mạnh trời ban, hiếm có đối thủ.

Kẻ nào có thể đánh tiểu tử này thành ra thế này?

"Đụng phải Trương Khải Sơn của Bạch gia à?" "Ừm." Diệp Bạch gật đầu.

"Công phu tay chân của đệ vẫn còn kém một chút, chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp bắt nạt ta thì được, gặp kẻ sức mạnh không thua gì mình là chịu thiệt ngay." Trần Ngọc Lâu vừa bôi thuốc vừa giáo huấn.

"Trương Khải Sơn cũng chẳng khá hơn đâu, thương tích đều ở trên mặt hết." Nói thì nói vậy, nhưng Diệp Bạch biết rõ trận chiến vừa rồi cả hai đều chưa hạ thủ tử vong, nếu thực sự là sinh tử chiến, anh vẫn thiếu đi sự tàn nhẫn và kinh nghiệm, không chắc đã là đối thủ của Trương Khải Sơn.

Đoán chừng Trương Khải Sơn còn thảm hại hơn Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu cũng cười nói: "Thật không biết cái lối đánh kiểu lưu manh địa phương này của đệ học từ đâu, toàn nhắm vào mặt người ta mà đánh." Diệp Bạch cũng cười theo, nhưng lại làm động thương thế, một luồng máu nóng trào lên cổ họng.

Thấy Diệp Bạch định nhổ ra máu bầm, Trần Ngọc Lâu vội lấy một cái bát nhỏ.

"Đây là đồ quý đấy, phí ra đất thì uổng, nào, nhổ vào bát." Diệp

Bạch bất đắc dĩ nhận lấy bát, thật chẳng biết nói gì với vị đại ca này nữa.

"Nhổ đi nhổ đi, máu cũ này nhổ ra được là thấy nhẹ người ngay." Trần Ngọc Lâu khẽ vỗ lưng Diệp Bạch.

Nghỉ ngơi một lát, Diệp Bạch chậm rãi nói: "Mộ Tiêu Tử Lĩnh là giả." "Em dâu nói với đệ à?" Diệp Bạch gật đầu.

"Ta vốn cũng đoán được rồi, tòa mộ này xuất hiện đúng lúc quá, cứ như có người sắp đặt vậy." Trần Ngọc Lâu không mấy ngạc nhiên, thở dài một tiếng, xem ra cha mình không có cái số đó rồi.

"Nhưng quả thực có Âm Đan có thể kéo dài tuổi thọ, Bạch Nhân Lễ nửa năm trước chính là nhờ ăn Âm Đan mới khỏi bệnh." Diệp Bạch kể chi tiết chuyện Âm Đan cho Trần Ngọc Lâu nghe.

"Trách không được khi ở Bình Sơn, mụ đàn bà Quan Sơn đó lại sốt sắng tranh giành nội đan Thi Vương như vậy, hóa ra nội đan có diệu dụng này." Thấy Trần Ngọc Lâu có hứng thú với Âm Đan, Diệp Bạch lên tiếng nhắc nhở: "Tác dụng phụ của Âm Đan không hề nhỏ, không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu." "Ta biết, nhưng thứ có thể tăng tuổi thọ thì dù tác dụng phụ có lớn thế nào cũng khiến người ta thèm khát thôi, vả lại lúc đứng giữa ranh giới sinh tử, ai còn quan tâm đến tác dụng phụ nữa." Nghe Trần Ngọc Lâu nói vậy, Diệp Bạch gật đầu, không phản bác.

Ba ngày sau, khi thương thế của Diệp Bạch đã gần hồi phục, Thuận tử đưa anh và Trần Ngọc Lâu đến Tiêu Tử Lĩnh.

"Đại mộ ở ngay bên dưới, nhưng hiện giờ cả Bạch gia và Nguyên Môn đều phái người canh giữ nghiêm ngặt, chưa bên nào dám xuống trước." Thuận tử giải thích cho hai người.

Diệp Bạch phóng tầm mắt nhìn ra, trên bãi đất trống, hai nhóm

người đóng quân tại chỗ, phân chia ranh giới rõ ràng, đang đối đầu gay gắt.

Người cầm đầu phía Bạch gia dường như là Ngô Quảng Nguyên, Diệp Bạch còn thấy Nhị ca của Ngô Tiểu Cẩu cũng ở trong trại, chỉ không thấy Ngô Tiểu Cẩu đâu.

"Người quản sự của Nguyên Môn đến là ai?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Bán Tiết Lý của Nguyên Môn." "Bán Tiết Lý?

Là một kẻ tàn tật?" Trần Ngọc Lâu nhướng mày.

"Phải, bị liệt một chân, là một thanh niên ngoài hai mươi tuổi, hành sự tàn nhẫn, vốn là thổ phu tử ở Trường Sa, dạo gần đây mới có chút danh tiếng." Thuận tử đáp.

Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch nhìn nhau, họ Lý, liệt một chân, tuổi tác cũng khá khớp.

Chẳng lẽ Bán Tiết Lý này chính là đứa con trai mà lão Lý đầu luôn mong ngóng?

Trần Ngọc Lâu lại hỏi: "Bán Tiết Lý này trong nhà còn người thân nào không?" "Người thân?

Cái này tôi không rõ lắm, chỉ nghe nói hắn có một người anh trai ruột nhưng đã chết từ sớm rồi." "Có anh trai ruột, vậy thì không phải." Trần Ngọc Lâu thở dài, hắn nhớ lão Lý đầu chỉ có một người con trai duy nhất.

Biết mộ Huyết Thi này là một cái bẫy, Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch cũng không định nán lại.

Diệp Bạch tới đây cũng là muốn thử xem mộ Huyết Thi này có kích hoạt được rương hệ thống không.

Tuy nhiên, khi cả ba đã đứng trên mộ Huyết Thi, hệ thống vẫn

không có phản ứng gì, chứng tỏ đây thực sự là một ngôi mộ trống, không có quan quách chủ mộ.

Hơi tiếc nuối thở dài, Diệp Bạch đi theo Trần Ngọc Lâu rời khỏi đó.

Ở lại Trường Sa thêm mươi ngày, thời gian này ban ngày anh luyện thương, tối đến khi rảnh lại đi tìm Bạch Tri Hi tâm tình, cuộc sống của Diệp Bạch trôi qua cực kỳ thoải mái.

Từ sau lần đấu với Trương Khải Sơn, Trương Khải Sơn không bao giờ chặn đường anh nữa.

Còn đội tuần tra Bạch gia dường như cũng được Bạch Tri Hi dặn dò, thấy Diệp Bạch là coi như không thấy gì.

Làm cho Diệp Bạch đến Bạch gia mà cứ như về nhà mình vậy.

Chỉ không biết Bạch Nhân Lễ có biết chuyện này không, nếu biết Diệp Bạch tối nào cũng đến "bắt nạt" con gái lão, chắc lão sẽ đánh gãy chân anh mất.

Tuy đắm chìm trong hương lửa dịu dàng, nhưng Diệp Bạch không hề nhàn rỗi, những ngày này anh nhờ Bạch Tri Hi tra cứu thông tin những đại mộ mà Bạch gia từng đào qua.

Lần tra cứu này thu hoạch không hề nhỏ, chỉ riêng ở Hồ Nam đã có tới mười mấy tòa đại mộ bị Bạch gia đào qua và đều có ghi lại vị trí.

Sáng sớm vài ngày sau, tại hậu viện tửu lầu Đức Vận, thấy Diệp Bạch và Thuận tử thu dọn hành lý, Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói: "Thật không biết tiểu tử ngươi có sở thích gì, cứ thích đi tìm mộ huyệt, mới yên ổn được mấy ngày đã lại đòi đi." "Còn hơn là huynh vô vị đến mức đi rạp hát nghe hát." Hai ngày trước Diệp Bạch bị Trần Ngọc Lâu kéo đi nghe hát, anh thấy món đó quá khô khan, thực sự

không thưởng thức nổi.

“Đó là vì tiểu tử ngươi không có phẩm vị.” “Được rồi, coi như ta không có phẩm vị đi, nhưng huynh cứ nấp ở Trường Sa không chịu về, không phải là sợ lão gia tử tìm vợ cho huynh đấy chứ?” Trần Mạc Văn cũng biết mình chẳng còn sống được mấy năm, từ khi Trần Ngọc Lâu ở Hắc Thủy Thành về, lão đã quyết tâm muốn tìm cho hắn một đám hỏi, mong trước khi chết được bế cháu nội.

“Trường Sa nhiều việc vặt quá, thực sự không về được, Trần Ngọc Lâu ta đâu phải hạng sợ lấy vợ.” Trần Ngọc Lâu gượng gạo giải thích, đoán chừng lời này ngay cả hắn cũng chẳng tin.

Sắp ba mươi tuổi đầu rồi mà Trần Ngọc Lâu đến tay con gái còn chưa được nắm, thật đáng thương.

Diệp Bạch lắc đầu, xem ra vị đại ca này chắc là định ở vậy cả đời rồi.

“Đi xa thế này đã nói với em dâu chưa?” Trần Ngọc Lâu hỏi.

“Tối qua đệ nói rồi, chuyến này đi chắc một hai tháng mới về được, chuyện của Bạch gia huynh để mắt giúp đệ một chút.” Diệp Bạch nói.

“Không vấn đề gì, đệ cứ yên tâm mà đi.” Diệp Bạch cứ thấy câu nói này có gì đó sai sai, nhưng cũng không nói gì thêm, cùng Thuận tử khoác hành lý đi về phía nhà ga.

“Thuận tử, chăm sóc tốt cho Tiểu Tam gia.” Trần Ngọc Lâu dặn dò một câu.

“Tổng bả đầu, ngài cứ yên tâm, tôi thề sẽ lấy mạng mình bảo vệ Tiểu Tam gia.” Thuận tử hớn hở đáp.

Nhìn theo bóng Diệp Bạch và Thuận tử khuất dần trong đám đông, Trần Ngọc Lâu mới quay trở lại tửu lầu.

Từ chỗ Bạch Tri Hi, Diệp Bạch có được vị trí cụ thể của mười hai ngôi mộ.

Những ngôi mộ này nằm rải rác ở khắp các vùng phụ cận Hồ Nam, nơi xa nhất là ở địa giới Chu Khẩu, tỉnh Hồ Bắc, Diệp Bạch dự định đi nơi xa nhất trước rồi mới quay về dần.

Nhà ga đông nghịt người, Diệp Bạch và Thuận tử mang theo hành lý, vất vả lắm mới chen vào được.

Chuyến này Diệp Bạch cũng mang theo Bá Vương Thương bên mình, may mà cây thương có thể giấu mũi thương và thu ngắn độ dài, nếu không thì thật khó mang lên tàu.

Trình hai tấm vé, Diệp Bạch và Thuận tử vào toa tàu, tìm thấy vị trí của mình.

Cùng với tiếng hơi nước gầm vang, đoàn tàu chậm rãi chuyển bánh.

Tàu hỏa thời Dân quốc là loại tàu xanh chạy chậm chạp, nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên Diệp Bạch đi tàu hỏa kể từ khi đến thế giới này, tuy có chút cảm giác mới mẻ nhưng cũng nhanh chóng qua đi.

Chương 71

Ngược lại Thuận tử thì cái gì cũng thấy tò mò, không ngừng ngó nghiêng, chắc là lần đầu được đi tàu.

Hai người mua vé hạng nhì, mỗi vé năm đồng đại dương, giá vé này đối với người bình thường quả thực là xa xỉ.

"Lần đầu đi xa, chuyện ở nhà đã sắp xếp ổn thỏa chưa?" Diệp Bạch mở lời hỏi.

"Sắp xếp xong cả rồi, tôi cũng nhờ mấy huynh đệ Tá Lĩnh để mắt giúp." Thuận tử đáp.

Diệp Bạch cười, Thuận tử bề ngoài là người làm của Bạch gia nhưng thực chất là người của Tá Lĩnh, mấu chốt là người Bạch gia cũng biết điều đó nhưng chưa bao giờ làm lộ quan hệ.

"Bạch gia và Tá Lĩnh thì cũng phải chọn lấy một bên thôi, sau này vẫn cần phân định rõ ràng." Diệp Bạch nhắc nhở.

Thuận tử không phải kẻ ngốc, tự nhiên nghe ra ý tứ của Diệp Bạch.

Gã ngập ngừng một lát rồi nói khẽ: "Tiểu Tam gia, tôi muốn theo ngài làm việc." Diệp Bạch hơi ngạc nhiên: "Sao lại nói vậy?" "Tiểu Tam gia là người làm việc lớn, theo ngài sẽ có tiền đồ." "Đừng nịnh hót, nói thật đi." "Tiểu Tam gia hiện giờ dưới trướng chưa có ai, cần chiêu binh mãi mã, sau này cưới Đại tiểu thư Bạch gia chắc chắn sẽ cần đến.

Thuận tử tôi tuy không có bản lĩnh gì nhưng địa bàn nào ở Trường Sa cũng thuộc lòng, có thể chuẩn bị trước cho Tiểu Tam gia." Diệp Bạch cười, không ngờ Thuận tử trông có vẻ thật thà mà cũng là kẻ

không cam tâm bình thường, tâm tư linh hoạt.

Anh sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi Tá Lĩnh để lập thế lực riêng, Thuận tử nhìn ra được điều này quả thực không đơn giản.

"Định chuẩn bị trước cho ta thế nào, ngươi nói thử xem?" Diệp Bạch hỏi thử.

Thuận tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Bạch gia và Nguyên Môn vẫn là bá chủ Trường Sa, không thể làm rầm rộ được, hiện tại nên chiêu mộ một số huynh đệ có thân thế sạch sẽ, trung thành để từ từ phát triển, dần dần mưu tính." Diệp Bạch gật đầu, tỏ vẻ khá tán thành, lại hỏi tiếp: "Cục diện Trường Sa ngươi thấy thế nào?" "Bạch gia hoàn toàn dựa vào Gia chủ Bạch Nhân Lễ chống đỡ, Nguyên Môn là một đám cát rời, Tổng bả đầu thì chí không ở Trường Sa." Một câu nói đã phân tích thấu triệt cục diện tương lai của Trường Sa.

Diệp Bạch không khỏi có chút động lòng, Thuận tử này đúng là không phải một nhân vật tầm thường.

"Thuận tử, tên đầy đủ của ngươi là gì?" "Lục Thuận!" "Có con chưa?" "Có đứa con trai ba tuổi, tên là Lục Tiểu Bảo." Diệp Bạch gật đầu: "Đợi khi về Trường Sa, ta sẽ sắp xếp công việc cụ thể cho ngươi, sau này cứ theo ta làm việc." Nghe vậy, Thuận tử mừng rỡ, vội nói: "Đa tạ Tam gia." Tàu hỏa xình xịch rung lắc, ngồi lâu trên ghế cũng không khỏi thấy mệt mỏi.

Đến trưa, Diệp Bạch và Thuận tử ăn ít lương khô, chiêu với nước trà cho xuôi.

Trên tàu tuy có phục vụ đồ ăn nhưng toàn là món Tây, phải đi qua mấy toa tàu mới đến chỗ lấy.

Diệp Bạch không hứng thú với món Tây, cũng lười đi lại nên ăn uống qua loa cho xong.

Đến tối, tàu tới đích, Diệp Bạch dẫn Thuận tử tìm một khách sạn cao cấp.

Anh có tài sản không nhỏ, đường sá vất vả, có tiền mà không tiêu thì đúng là ngốc.

Khách sạn kim bích huy hoàng, Thuận tử lần đầu đến nơi này nên có chút cục túc, bất an.

"Tam gia, đây là nơi người Tây hay ở phải không?" "Người Tây cũng là người, không có gì phải sợ, sau này làm việc cho ta thiếu gì lúc đụng chạm với người Tây, đừng làm vẻ mặt chưa thấy sự đời như thế." Kiếp trước thấy qua bao nhiêu khách sạn xa hoa rồi nên Diệp Bạch thấy trang trí ở đây cũng bình thường.

Thuê một phòng hết bốn mươi đồng đại dương, Diệp Bạch còn sai người mua ít đồ ăn thức uống ngon mang lên phòng.

Nghỉ ngơi thoải mái một đêm, trưa hôm sau hai người thuê một chiếc xe ngựa, hướng về tòa đại mộ đầu tiên.

Vị trí đại mộ ở trong núi, hai người để xe ngựa lại nhà dân gần đó rồi đi bộ vào núi.

Theo bản đồ Bạch Tri Hi đưa, hai người vượt qua hai ngọn núi cao mới tới đích.

Lúc này, hệ thống của Diệp Bạch cũng có phản ứng. [Mộ vương tộc triều Minh (đã trống): Mộ của vương công quý tộc triều Minh, đã bị nhiều nhóm mộ tặc ghé thăm, không có cơ quan cạm bẫy.] [Mức độ nguy hiểm: Không] [Chứa rương: Không] Diệp Bạch thấy một điểm sáng trên bản đồ hệ thống, xem ra lại là một tòa đại mộ có túi phúc.

"Đi, xuống mộ!" Diệp Bạch dẫn Thuận tử đi tắt theo một đạo động dẫn thẳng vào chủ mộ thất, lấy túi phúc ra.

"Tam gia, xong việc rồi ạ?" Cùng Diệp Bạch vào chủ mộ thất mà

chẳng làm gì đã đòi ra, Thuận tử thực sự thấy mù mờ.

"Ừm, xong việc rồi." Diệp Bạch lộ vẻ vui mừng, lần này túi phúc mở ra được một thứ hữu dụng. [Phá Tà Sa Mạc Chi Ưng: Vũ khí huyễn tưởng đến từ thế giới khoa huyễn, khi hết đạn chỉ cần chờ một thời gian là có thể tự tạo ra bảy viên đạn mới, đạn có tác dụng thiêu đốt đối với sinh vật âm tà. (Ghi chú: Ta là một khẩu súng không có giới hạn!)] Thuận Tử bò ra khỏi mộ huyệt, trời đã hoàn toàn tối hẳn.

Lúc này không tiện lên đường, Diệp Bạch bảo Thuận Tử lấy lều bạt ra dựng trại, còn mình thì lấy khẩu Sa Mạc Chi Ưng vừa mới tới tay ra.

Thân súng dường như được đúc bằng bạc trắng, toàn thân trắng toát, dưới ánh trăng tỏa ra ánh bạc lấp lánh nhẹ nhàng, vô cùng đẹp mắt.

"Hy vọng không phải là gối thêu hoa!" Diệp Bạch rất muốn nổ súng thử nghiệm, nhưng giữa rừng núi này tiếng súng quá vang, dễ dẫn tới rắc rối, nên đành gác lại ý định.

"Tam gia, lều đã dựng xong, có thể nghỉ ngơi rồi." Bên trong lều chăn nệm được thu dọn chỉnh tề, cách đó không xa cũng đốt một đống lửa, mọi thứ được sắp xếp đâu ra đấy.

Nguyên bản Diệp Bạch định đi một mình, nhưng Bạch Tri Hi nhất định bắt Thuận Tử đi cùng để chăm sóc sinh hoạt, giờ xem ra quả thực không tệ.

"Tam gia, buổi tối để tôi thủ đêm, ngài vào lều nghỉ ngơi đi." "Ngươi canh nửa đêm đầu đi, nửa đêm sau quá mệt, cứ giao cho tên nhóc này." Nói đoạn, Diệp Bạch lôi Tiểu Hắc từ trên người ra.

Tên này quấn quanh eo hắn ngủ suốt một ngày, mỗi ngày ngoài ăn là ngủ, vừa vặn buổi tối phát huy chút tác dụng.

Tiểu Hắc mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thò lưỡi rắn ra, ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch, lại nhìn Thuận Tử.

"Tê tê tê" (Đến giờ ăn rồi sao?) Thuận Tử đi theo Diệp Bạch đã lâu, tự nhiên rõ bản lĩnh điều khiển rắn của hắn, nhưng để một con rắn thủ đêm, gã vẫn có chút không yên tâm.

"Tam gia, con hắc xà này có ổn không?" "Yên tâm, đôi khi bản năng của động vật còn linh mẫn hơn con người chúng ta nhiều." Khu rừng này rậm rạp, động vật hoang dã cực nhiều, về đêm tiếng gầm rú của các loài thú vang vọng, còn náo nhiệt hơn ban ngày vài phần.

Thuận Tử canh xong nửa đêm đầu, Diệp Bạch liền đuổi Tiểu Hắc ra canh nửa đêm sau.

Tuy nhiên tiếng động trong rừng quá ồn, thỉnh thoảng có động vật đi ngang qua, Diệp Bạch và Thuận Tử cũng không dám ngủ quá sâu.

Sáng sớm hôm sau, sương mù dâng lên trắng xóa cả khu rừng.

Diệp Bạch mở lều, phát hiện Tiểu Hắc bên ngoài chẳng biết đã chạy đi đâu.

Tưởng là lâu ngày không về rừng nên đi thả lỏng bản thân.

Quả nhiên, Diệp Bạch và Thuận Tử tắm rửa chưa được bao lâu, đã thấy Tiểu Hắc thong dong bò ra từ bụi cỏ, phía sau còn dẫn theo hai con rắn cái màu đen.

Hỏi kỹ lại mới biết, thì ra là vì hai con rắn cái mà tới xin ăn.

Diệp Bạch pha chút bất lực, Tiểu Hắc tự mình vui vẻ xong lại bắt hắn trả tiền.

Cái việc này làm thật chẳng ra dáng người chút nào.

Diệp Bạch cắt hai miếng thịt khô cho rắn cái ăn, lại dùng xà ngữ giao lưu với chúng.

Tiếc là trí thông minh của hai con rắn cái này cực thấp, kêu nửa ngày cũng chỉ diễn đạt được ý tứ ăn uống đơn giản, giống như Nhị Thanh lúc đầu.

Cũng có lẽ vì vậy mới bị Tiểu Hắc lừa gạt dễ dàng như thế.

Hai con rắn cái thể hình không lớn nhưng ăn không ít, Diệp Bạch lại bảo Thuận Tử cắt thêm mấy dải thịt mới cho chúng ăn no.

Diệp Bạch đang định giáo huấn Tiểu Hắc sau này bớt lưu tình khắp nơi, lại thấy nó bò đến bên tai hắn khoe công: "Tê tê tê" (Hắc hắc, ta phát hiện ra bảo bối.) "Tê tê tê" (Bảo bối gì?) "Tê tê tê" (Căn nhà dưới lòng đất.) Căn nhà dưới lòng đất?

Chương 72

Có mộ huyệt!

Diệp Bạch vội vàng hỏi: "Tê tê tê" (Sao ngươi phát hiện ra, căn nhà ở đâu?) "Tê tê tê" (Bọn chúng nói cho ta biết, hướng mặt trời mọc, phải bò hai ngày, cứ đi thẳng là tới.) Nghe Tiểu Hắc mô tả, đây dường như là một ngôi cổ mộ chưa từng được khai quật.

Diệp Bạch cũng không ngờ Tiểu Hắc tùy tiện quyến rũ rắn cái lại biết được vị trí mộ huyệt, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

"Thuận Tử, đừng vội thu dọn, mang theo đồ nghề, phía sau ngọn núi này có lẽ có mộ huyệt." "Mộ huyệt?" Thuận Tử tuy nghi hoặc không biết Diệp Bạch làm sao có thông tin, nhưng vẫn làm theo lời dặn, nhanh chóng chuẩn bị.

Nói đi cũng phải nói lại, gã tuy là người của Bạch gia nhưng cũng chưa xuống mộ mấy lần, bình thường làm việc hậu cần là chính.

"Xẻng Lạc Dương, đèn pin, cuốc nhỏ..." Bọn họ lần này đi vội, đồ nghề xuống mộ có chút không đủ.

Dựa theo khoảng cách Tiểu Hắc mô tả, Diệp Bạch ước chừng nếu đi nhanh, trước khi mặt trời lặn hôm nay có thể tới nơi.

Hai người để lại một phần hành lý trong lều, dùng cỏ dại che lấp rồi vội vã lên đường về hướng Đông Nam.

Ánh mặt trời gay gắt thiêu đốt đại địa, vài giờ sau, Diệp Bạch dẫn theo Thuận Tử tới đích.

Hệ thống hiện lên thông báo: [Mộ huyệt vương tộc triều Minh: Mộ của công hầu quý tộc triều Minh, do tầng đất núi di động, kết cấu mộ thất bị nghiêng, phần lớn cạm bẫy cơ quan đã mất tác dụng.] [Cấp

độ nguy hiểm: Không!] [Rương báu ẩn chứa: Rương Thanh Đồng!] Quả nhiên là một ngôi mộ chưa bị phát hiện, nhưng nhìn giới thiệu của hệ thống, hẳn là mộ của một vương gia không tên tuổi triều Minh, tài bảo bên trong chắc không nhiều.

Diệp Bạch cũng không để ý, có rương Thanh Đồng là đủ hòa vốn rồi.

Huống hồ mộ này dường như không có nguy hiểm, không chiếm thì phí.

"Tam gia, đào động ở đâu?" Thuận Tử lấy đồ nghề ra từng thứ một.

Diệp Bạch kiểm tra bản đồ trong hệ thống, chọn một vị trí gần chủ mộ thất nhất.

"Dưới này chính là chủ mộ thất, lúc đào nhẹ tay chút, đừng để sập mộ." "Rõ!" Thuận Tử đáp một tiếng rồi bắt đầu đào.

Gã làm việc không ngừng tay, trong lòng càng thêm bội phục Diệp Bạch.

Trong mắt gã, Tam gia chỉ cần nhìn cấu tạo núi là đoán được vị trí chủ mộ.

Mạc Kim Giáo Úy phân kim định huyệt quả nhiên danh bất hư truyền.

Việc đào đạo động không dễ làm, thấy Thuận Tử mồ hôi đầm đìa, Diệp Bạch cũng tiến lên giúp một tay.

Hai người luân phiên thượng trận, hai ba giờ sau, một đạo động vừa đủ một người chui đã thành hình.

"Tam gia, đào thông rồi." "Ừm, thông gió trước đã." Diệp Bạch dùng đèn pin soi xuống dưới, phát hiện trong mộ thất có không ít vũng

nước đọng.

Xem ra kết cấu mộ thất bị phá hoại khá nghiêm trọng, ngay cả biện pháp chống thấm cũng mất tác dụng.

Ai cũng biết, mộ thất kỵ nhất là nước vào, thứ nhất là bồi táng phẩm sẽ không bảo quản được lâu trong môi trường ẩm ướt, thứ hai là thi thể trong quan quách gặp nước dễ sinh ra thi biến.

Thuận Tử cũng phát hiện bên dưới có nước, lo lắng nói: "Tam gia, tình hình bên dưới có vẻ không ổn." "Không sao, ta xuống xem trước." Diệp Bạch tay cầm đèn pin, tay xách Bá Vương Thương, thuận theo đạo động trượt vào mộ thất bên dưới.

"Tam gia, đợi tôi với." Thuận Tử lo lắng cho an nguy của Diệp Bạch, mang theo đồ nghề vội vàng đi theo.

Sau khi vào mộ thất, Diệp Bạch mới nhìn rõ bố cục bên trong.

Chủ mộ thất của ngôi mộ Minh này không lớn, chỉ khoảng hai mươi mét vuông, hình chữ nhật.

Trên bục đá ở giữa đặt một cỗ quan quách sơn vàng, chỉ là lớp sơn bong tróc nghiêm trọng, loang lổ khắp nơi.

"Tí tách!" Tầng bùn đất bên trên thỉnh thoảng có nước rỉ xuống đất.

Bích họa trên vách đá xung quanh càng bong tróc tệ hơn, mọc đầy rêu xanh.

Diệp Bạch đi tới trước quan quách, hệ thống thông báo rương Thanh Đồng ở ngay bên trong.

"Thuận Tử, chuẩn bị khai quan!" "A, Tam gia, không phải phải thắp nến ở góc Đông Nam trước sao?" Thuận Tử có chút nghi hoặc.

Trước khi mở quan tài, thắp nến ở góc Đông Nam chẳng phải là

quy củ của Mạc Kim Giáo Úy sao?

Diệp Bạch cười cười, mình đúng là quên mất việc này, tuy mang theo Mạc Kim Phù, tự xưng là Mạc Kim Giáo Úy, nhưng hắn chưa bao giờ thực sự coi mình là người của phái này.

"Vậy ngươi có mang nến không?" "Có mang, có mang." "Thắp lên!" Thuận Tử quả nhiên chuẩn bị chu đáo, vội lấy nến trong lòng ra thắp ở góc Đông Nam.

"Đến đây, khai quan!" Diệp Bạch đi một vòng quanh quan quách, phát hiện dù mộ thất bị rỉ nước nhưng biện pháp chống thấm của quan quách này khá tốt, các khe hở nắp quan đều được bịt kín bằng nhựa thông.

Thuận Tử dùng lưỡi dao sắc rạch một vòng quanh nắp, mở lớp nhựa thông ra.

"Tam gia, xong rồi." Diệp Bạch gật đầu, một tay nắm lấy nắp quan, dùng hết toàn lực.

Chỉ nghe một tiếng "uỳnh", cả khối nắp quan bị Diệp Bạch hất bay đi, rơi cách đó ba bốn mét.

Đợi bụi bặm tản đi, Diệp Bạch và Thuận Tử mới thò đầu nhìn vào bên trong.

Một xác nam khô quắt nằm trong quan tài, bên cạnh đặt không ít bảo vật gốm sứ ngọc thạch, cũng có một số thư họa cuốn lại, nhưng đa phần đều đã mục nát.

Một chiếc hộp nhỏ tỏa ra hào quang lơ lửng trước ngực xác nam, chính là rương Thanh Đồng mà Diệp Bạch mong đợi.

Đang định lấy rương ra, liền nghe Thuận Tử bên cạnh run giọng nói: "Tam gia, nến dường như tắt rồi." Diệp Bạch quay đầu nhìn, nến ở góc Đông Nam quả nhiên đã tắt, không biết là do lúc nãy mở quan

gây ra động tĩnh quá lớn làm tắt, hay là vì nguyên nhân nào khác.

"Không cần quản, lấy thư họa bên trong ra trước." "Rõ!" Thuận Tử tuy sợ thi biến nhưng vẫn lanh lẹ lấy từng món bảo vật ra.

Diệp Bạch cũng thu lấy rương Thanh Đồng, không đợi được mà mở ngay trong hệ thống. [Rương Thanh Đồng: Nội công tâm pháp phái Hoa Sơn – Tử Hà Thần Công.

Nguyên tự thế giới võ hiệp, là tâm pháp dưỡng sinh thượng thừa.

Khi vận công, tai mắt nhạy bén gấp bội, thính giác thị lực đều có thể nhìn xa.

Luyện tới tầng cao có thể diên niên ích thọ, tử khí quán thông.] Lại là một cuốn bí tịch võ công, hơn nữa còn là Tử Hà Thần Công lừng lẫy!

Diệp Bạch lộ vẻ vui mừng, ở thế giới đạo mộ này không có khái niệm nội công tâm pháp, ngay cả Bàn Sơn truyền thừa lâu đời cũng chỉ có thuật thổ nạp đơn giản, Diệp Bạch cũng từng thử qua, nhưng thứ đó phải luyện từ nhỏ mới có dụng, so với nội công tâm pháp thì kém xa.

Theo giới thiệu, Tử Hà Thần Công luyện tới tầng cao không chỉ ngũ giác linh mẫn mà còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Nếu đem thứ này ra ngoài, không biết bao nhiêu người sẽ tranh giành đến vỡ đầu.

Đang chìm đắm trong niềm vui có được Tử Hà Thần Công, Diệp Bạch không phát hiện xác nam trong quan tài có biến hóa.

"Tam gia, thi biến!" Thuận Tử kinh hô một tiếng, lập tức làm Diệp Bạch giật mình tỉnh lại.

Diệp Bạch nhìn về phía xác nam, chỉ thấy một lớp lông trắng mọc

nhanh trên người nó như vi sinh vật sinh sôi, chẳng mấy chốc đã phủ kín toàn thân.

Ở thế giới này bấy lâu, Diệp Bạch cũng biết đây là điềm báo thi biến, nhưng đây là lần đầu hắn thấy cảnh này nên có chút tò mò.

Chương 73

Bình Sơn Thi Vương và Hắc Thủy Thành hoạt thi đều không có quá trình này.

Thấy Diệp Bạch còn đứng yên đó, Thuận Tử cuống quýt: "Tam gia, chúng ta không chạy sao?" "Đừng gấp, thứ này giải quyết khá dễ, nhưng ta chưa thấy quá trình từ thi biến đến khởi thi bao giờ, xem chút đã." Giải quyết khá dễ?

Thuận Tử đã nghe không ít huynh đệ nói, chỉ cần thi thể thi biến thì tốt nhất là chạy ngay, những thi thể này không sợ súng đạn hay đao kiếm, giống như quái vật đánh không chết, cực kỳ khó đối phó.

Xuống mộ gặp phải thứ này đúng là đen đủi tận mạng!

Thuận Tử muốn chạy, nhưng dù thế nào cũng không thể bỏ mặc Tam gia.

Gã rút ra một chiếc xẻng sắt, nắm chặt trong tay, chỉ đợi nó vùng dậy là nện cho một phát để hộ tống Tam gia chạy trước.

Nhưng thấy Diệp Bạch đứng trước quan quách vẫn trấn định tự nhiên, chẳng hiểu sao Thuận Tử cũng bớt hoảng loạn, lại thêm vài phần tự tin.

Có lẽ với bản lĩnh của Tam gia, giải quyết thi biến cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Diệp Bạch không biết Thuận Tử đang nghĩ gì, chỉ thấy xác nam trước mặt sau khi lông trắng bao phủ không lâu cuối cùng cũng có phản ứng.

"Hống!" Xác nam mở đôi mắt không có đồng tử, nhãn cầu trắng dã đảo qua đảo lại, chậm rãi bò dậy từ quan tài, dường như đang tìm

kiếm máu thịt để ăn.

Thấy cảnh này, Thuận Tử không nhịn được nữa, gã nắm chặt xẻng sắt, tiến lên nện mạnh một phát, đánh văng xác nam trở lại quan tài, còn hét lớn: "Tam gia, ngài đi trước đi!" Xác nam dường như không hề bị thương, lảo đảo lại đứng dậy từ quan quách.

Thuận Tử mặt mày trắng bệch, lực tay gã lúc nãy không nhỏ, giờ tay cầm xẻng còn đang đau đây.

Quái vật này quả nhiên đánh không chết.

Thấy xác nam sau khi thi biến cũng chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh, Diệp Bạch cũng mất kiên nhẫn.

Hắn lấy ra khẩu Sa Mạc Chi Ưng màu bạc trắng, bày tư thế cực ngầu.

Đoàng đoàng đoàng!

Ba phát súng liên tiếp, đầu lâu xác nam lập tức bị bắn nổ, thi thể ngã gục vào quan quách.

Cảnh này khiến Thuận Tử ngây người, gã mấp máy môi không biết nói gì cho phải.

Bên tai vẫn còn vang vọng tiếng súng chói tai.

Tiến lại gần quan quách, một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên, đầu lâu xác nam vỡ vụn văng tung tóe, chỗ bị đạn xuyên qua còn bốc khói đen nghi ngút.

"Tam gia, ngài...

đây là súng lục?" "Là súng lục, chỉ là tiếng nổ hơi lớn." Diệp Bạch ngoáy lỗ tai.

Lần đầu thử nghiệm khẩu Sa Mạc Chi Ưng phá tà này, uy lực quả thực không tệ.

Thu gom xong bảo vật trong mộ, Diệp Bạch cũng không muốn ở lại lâu, liền cùng Thuận Tử leo lên trên.

"Lấp đạo động lại, làm dấu ký hiệu, những bảo vật còn lại trong mộ để sau này hãy lấy." Diệp Bạch phân phó.

Thuận Tử gật đầu, làm xong mọi việc rồi theo Diệp Bạch trở về doanh trại.

Ban đêm, Diệp Bạch ngồi trong lều, lấy Tử Hà Thần Công từ hệ thống ra.

Một luồng khí nóng ập đến, khoảnh khắc sau, hắn cảm thấy trong đầu có thêm không ít tri thức.

Bản đồ kinh mạch toàn thân và phương thức vận khí của Tử Hà Thần Công.

"Không ngờ Tử Hà Thần Công này còn cần mình phải luyện lại từ đầu." Diệp Bạch lắc đầu, hệ thống cho hắn phương thức tu luyện nhưng vẫn bắt hắn phải tự mình rèn luyện từng bước, không cho hắn một thân nội lực để thần công đại thành ngay lập tức.

Diệp Bạch phát hiện Tử Hà Thần Công này tổng cộng có năm tầng.

Tầng thứ nhất, nội lực sơ sinh như có như không; tầng thứ hai, nội lực không dứt như mây rạng đông.

Tầng thứ ba và tầng thứ tư là súc kình cực nhuệ, phô thiên cái địa.

Đợi đến tầng thứ năm là tử khí quán thông toàn thân, thế không thể cản.

Nhưng tu luyện môn võ công này cần hấp thụ tử khí lúc rạng đông, khi mặt trời chưa mọc hẳn, phải luyện ở nơi cao.

Nói ra thì thời gian và môi trường tu luyện khá khắc nghiệt.

Sáng sớm hôm sau, trời chưa sáng hẳn, Diệp Bạch một mình leo lên đỉnh núi, hướng về phía một tia tử khí ở phương Đông, thử vận chuyển nội công tâm pháp.

Có lẽ là lần đầu tu luyện, chỉ riêng việc nhập định Diệp Bạch đã mất một tiếng đồng hồ.

Suốt một buổi sáng, ngay cả khí cảm cũng chưa sinh ra.

Việc nội công tâm pháp khó luyện Diệp Bạch cũng biết, dù sao trong truyện Kim Dung, trừ những thiên tài được chọn, người bình thường không có mấy chục năm thì đừng hòng luyện tới đại thành.

Diệp Bạch cũng không vội, hiện giờ với thủ đoạn của hắn, đối phó với đại đa số nguy hiểm là quá đủ, Tử Hà Thần Công này coi như một phần thưởng thêm, cứ thong thả mà luyện.

Thấy Diệp Bạch từ đỉnh núi xuống, Thuận Tử tiến lên nói: "Tam gia, đồ đạc đã thu dọn xong." "Ừm, đi thôi." Hai người tìm lại cỗ xe ngựa cũ, thồ theo bảo vật lấy ra từ chủ mộ thất, tiến phát về hướng ngôi mộ trống tiếp theo.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đã hai tháng sau.

Thời gian này Diệp Bạch đã thăm dò chín ngôi mộ trống, tìm được năm cái túi phúc, một số mộ trống chẳng có gì cả.

Có lẽ vận may đã dùng hết, năm cái túi phúc này không mở ra thứ gì khiến Diệp Bạch hài lòng.

Một cái bật lửa, một túi socola Dove, hai chai nước suối Nongfu Spring, còn có một gói băng vệ sinh.

Tuy đều là đồ hiện đại, nhưng ở thời Dân Quốc, những thứ này cũng chẳng lạ lẫm gì, đối với Diệp Bạch càng chẳng có tác dụng.

Diệp Bạch thở dài một tiếng, còn lại ba ngôi mộ trống, hy vọng

đừng làm hắn thất vọng nữa.

Hai người tới Thường Đức, Hồ Nam, có một ngôi mộ vương hầu thời Tống ở gần đây.

Đi đường mệt mỏi, nghe nói vịt quay Thường Đức rất ngon, Diệp Bạch liền kéo Thuận Tử tìm một tiệm lâu đời để nghỉ chân, sẵn tiện nếm thử hương vị.

Tiệm này trang trí tinh xảo, lượng người khá đông, Diệp Bạch định tìm một phòng bao nhã nhặn nhưng vị trí đã hết sạch, đành ra đại sảnh tìm một chỗ cạnh cửa sổ.

Xung quanh toàn là các thương nhân đủ mọi tầng lớp đang bàn tán xôn xao.

Thuận Tử ghé sát tai Diệp Bạch, nói nhỏ: "Tam gia, có người Nhật Bản." Diệp Bạch nhìn sang bàn bên cạnh, hai người đi guốc gỗ đang ăn vịt quay.

Thời đại này vận nước rung chuyển, ai cũng biết dã tâm lang sói của nước nào đó, thấy người Nhật đều sẽ đặc biệt chú ý.

"Cứ ăn đi, đừng gây chuyện." Vịt quay được dọn lên, Diệp Bạch dùng kèm các món khác, vị quả thực rất ngon.

Nhưng người Nhật bên cạnh nói chuyện khá to, thu hút sự chú ý của Diệp Bạch.

Chương 74

Có lẽ vì đang ở nước mình nên bọn họ giao lưu hoàn toàn bằng tiếng Nhật, chẳng chút kiêng dè.

Diệp Bạch tiền kiếp tuy có nghiên cứu qua tiếng Nhật nhưng biết không nhiều, chỉ nghe được các từ như "bảo vật", "vận đi".

Hai người Nhật ăn xong liền khoác vai nhau rời đi.

Diệp Bạch phân phó: "Thuận Tử, theo sau xem bọn chúng ở đâu." Thời kỳ này, nước nọ đã trộm đi không ít bảo vật từ mảnh đất này, nếu hai tên Nhật này cũng làm việc đó, Diệp Bạch quả thực không thể bỏ qua cho chúng.

"Dạ, rõ." Thuận Tử vội đặt bát đũa xuống, biết Tam gia hẳn là có ý đồ với hai tên Nhật này.

Đêm xuống, bến tàu xuất hàng đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt, tiếng công nhân bốc dỡ hàng vang lên không ngớt.

"Tam gia, hỏi rõ rồi, bọn Nhật sẽ xuất một xe hàng vào tối nay." "Là hàng gì?

Đã dò hỏi rõ chưa?" "Bọn Nhật canh giữ rất nghiêm, không có cách nào tiếp cận, tôi mua chuộc một công nhân bốc vác, nói là vật phẩm quý trọng, bao gói kỹ lưỡng, dường như còn có tiếng va chạm của gốm sứ." Diệp Bạch gật đầu, bọn Nhật càng lo lắng cho lô hàng này chứng tỏ giá trị của nó càng lớn.

"Biết lộ trình xuất hàng không?

Chỗ nào thích hợp mai phục nhất?" "Những thứ này đều rõ cả, tôi đã tra qua, cách bến tàu ba cây số có một khu rừng rậm, thích hợp mai phục." "Tốt, mang theo đồ nghề, tối nay làm một vố lớn." Lô hàng này

sắp bốc xong, Diệp Bạch biết thời gian cấp bách, dẫn Thuận Tử đến điểm mai phục.

Tuy muốn chặn đứng lô bảo vật này nhưng Diệp Bạch hiểu rõ, nếu đội hộ tống của người Nhật không đông, hắn và Thuận Tử còn đối phó được.

Nếu người hộ tống trên mười người, hắn cũng không phải kẻ ngốc mà lao vào liều mạng, lúc đó chỉ có thể gây chút rắc rối cho đoàn xe, còn bảo bối thì từ từ tính sau.

Thuận Tử dẫn Diệp Bạch vào khu rừng tối om, định đi tiếp thì bị Diệp Bạch kéo lại.

"Tam gia, có chuyện gì vậy?" "Phía trước có người, xem ra tối nay không chỉ có chúng ta có ý đồ với người Nhật đâu." Diệp Bạch nhờ thị lực bất phàm đã phát hiện bóng người lay động trên gò đất phía trước.

"Tam gia, vậy chúng ta còn ra tay không?" Thuận Tử không nhịn được hỏi, gã sớm đã muốn đánh bọn Nhật rồi.

"Cứ xem cục diện thế nào đã." Hiện giờ chưa xác định được đám người kia là lai lịch thế nào, Diệp Bạch cũng chưa thể kết luận.

Hai người tìm một vị trí tốt ở góc khác của khu rừng để phục kích.

Chẳng mấy chốc, tiếng động cơ ô tô truyền tới, ba chiếc xe tải lớn chở đầy hàng hóa từ xa chậm rãi chạy đến.

"Tới rồi!" Diệp Bạch nheo mắt, chỉ nghe thấy tiếng súng liên hồi, chính là đám người mai phục trên gò đất đã nổ súng.

"Tam gia, đánh nhau rồi, chúng ta có qua giúp không?" Thuận Tử gấp gáp.

Diệp Bạch lắc đầu: "Đừng vội, đám người mai phục này không

đơn giản, nghe tiếng súng đều là bắn liên thanh, hiện tại chỉ có vũ khí hệ Đức mới có hỏa lực thế này." "Ý Tam gia là đám người này cũng thuộc thế lực ngoại quốc?" "Khó nói." Ba chiếc xe tải bị hỏa lực mạnh bức dừng, nhưng rất nhanh, từ hai chiếc xe trước và sau lao ra không ít người Nhật mặc thường phục.

Thì ra người Nhật cũng đã chuẩn bị từ trước, bố trí sẵn người mai phục trong xe tải.

Hai bên giao chiến, tiếng súng dày đặc vang vọng khắp khu rừng.

Diệp Bạch và Thuận Tử thầm thấy may mắn, nếu bọn họ mạo muội chặn đoàn xe, e là đã chịu thiệt thòi không nhỏ.

Tiếng súng kéo dài khoảng hai phút, trên đất đã nằm la liệt hai ba mươi cái xác, đều mặc thường phục, không phân biệt được thuộc thế lực nào.

Nhưng nhìn tình hình dường như phía người Nhật chết nhiều hơn.

Diệp Bạch dẫn Thuận Tử áp sát hơn, thấy đám người mai phục sau khi tiêu diệt hết những tên Nhật lẻ tẻ liền mở chiếc xe tải ở giữa ra để khuân đồ.

Tuy nhiên, điều khiến hai người kinh ngạc là đám người này lại khiêng từ trên xe ra một cỗ quan quách bằng gỗ.

"Tam gia, lỗi tại tôi, không dò rõ mục đích của bọn Nhật." Thuận Tử có chút tự trách, trong xe có quan tài mà gã lại không tra ra được.

"Không sao, thời gian quá ngắn, vả lại người Nhật đã có dự mưu, không phải lỗi của ngươi." Diệp Bạch thần sắc ngưng trọng, đối với thân phận đám người mai phục này càng thêm hiếu kỳ.

Ở Hồ Nam, ngoài Tá Lĩnh và thế lực Trường Sa, còn nhà ai có năng lực lớn thế này?

Đám người kia mở nắp quan gỗ, khiêng một người từ bên trong ra, bỏ lại mười mấy thùng bảo vật và xác chết đầy đất rồi lặn mất tăm vào rừng.

Đợi xác định đám người kia đã biến mất hẳn, Diệp Bạch và Thuận Tử mới bò ra khỏi rừng.

"Đám này rốt cuộc là hạng người gì, ngay cả xác huynh đệ mình cũng không mang về sao?" Thuận Tử có chút bất bình nói.

Diệp Bạch tiến lên mở mấy chiếc thùng vừa được khiêng xuống, phát hiện bên trong là đồ gốm sứ tinh mỹ thời Tống, giá trị không nhỏ.

Bỏ lại nhiều bảo vật như thế không lấy, xem ra đám người mai phục kia ngay từ đầu chỉ nhắm vào người trong quan tài.

Cũng không biết người trong quan tài là sống hay chết, danh tính ra sao?

Thuận Tử bên cạnh ghé vào nói: "Tam gia, đây toàn là bảo vật tốt cả đấy." Diệp Bạch nói: "Lô hàng này có thể lấy, đừng có nổi lòng tham, nếu thích thì tự mình mang theo vài món là được." "Dạ, rõ, vậy tôi chọn vài món cho Tam gia." Thuận Tử mãn nguyện, bắt đầu chọn lựa trong thùng.

Không quản Thuận Tử, Diệp Bạch lại ngồi xổm trước một cái xác của phe mai phục.

Dùng tay cách lớp áo, nhấn mạnh lên lưng xác chết một lúc, lại xé áo ra, Diệp Bạch phát hiện ra một họa tiết ở phía sau.

Một hình xăm phượng hoàng.

"Quả nhiên là người Uông gia!" Diệp Bạch thần sắc ngưng trọng.

Thế lực thần bí nhất trong Đạo Mộ Bút Ký đã lộ diện.

Nghĩ đến những mô tả về thế lực Uông gia ở tiền kiếp, Diệp Bạch

không khỏi đau đầu.

Uông gia là tổ chức do Uông Tang Hải lập ra để đối phó Trương gia, trải qua mấy trăm năm phát triển và lớn mạnh, đã thâm nhập vào mọi ngõ ngách của thế giới.

Tóm lại chỉ có hai từ: thần bí, to lớn.

Diệp Bạch không ngờ cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký còn chưa bắt đầu mà hắn đã đụng độ người Uông gia.

Nhưng chỉ cần Uông gia không đụng tới lợi ích của hắn, hắn cũng không định nhúng tay vào chuyện của họ.

"Thuận Tử, chọn xong chưa?

Phải đi rồi." Mặc lại quần áo cho cái xác, Diệp Bạch thúc giục.

"Xong rồi, Tam gia!" Hai người đi không bao lâu, từ trong đống lá khô trong rừng lại bò ra một người, đeo một cặp kính râm đen không phù hợp.

Chính là Tề Tiểu Hắc mà Diệp Bạch gặp ở Nội Mông.

Chỉ thấy hắn đi tới chỗ Diệp Bạch vừa đứng, lột áo xác chết ra.

Nhưng lúc này nhiệt độ đã tan biến, trên da lưng chẳng còn gì cả.

"Tên này rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì?" Tề Tiểu Hắc nghi hoặc nói.

Ở Thường Đức thêm một ngày, Diệp Bạch sớm bảo Thuận Tử đi nghe ngóng tin tức.

Chương 75

"Tam gia, tôi canh ở bến tàu suốt buổi sáng, không nghe thấy ai nói về việc đoàn xe gặp sự cố, vả lại dấu vết trong khu rừng đó đều biến mất cả rồi, chỉ còn lại ít vết đạn, ngoài ra không có gì khác." Diệp Bạch gật đầu, có nhận thức mới về năng lực của Uông gia.

"Chuyện này đừng tra tiếp nữa, tránh bị nhắm vào, thu dọn đồ đạc, chiều nay chúng ta xuất phát luôn." Thường Đức tuy có trạm trú điểm của Tá Lĩnh nhưng chỉ có ba năm người, Diệp Bạch lấy những món đồ gốm sứ lấy được hôm qua ra, bảo đám người này mang về Tá Lĩnh.

Với kênh thông tin của Uông gia, tung tích hôm qua của Diệp Bạch tuyệt đối không qua mắt được họ, chẳng thà cứ đường đường chính chính phơi bày ra.

Chỉ cần mình vô hại, người Uông gia sẽ không ra tay với mình.

Đương nhiên, Diệp Bạch hiện tại cũng càng lúc càng muốn xây dựng một thế lực thuộc về riêng mình để đối kháng với những rủi ro không xác định từ bên ngoài.

Năm ngày sau, Diệp Bạch và Thuận Tử đến Trương Gia Giới, lúc này Trương Gia Giới còn chưa phải là khu du lịch nổi tiếng như hậu thế.

Do đường núi hiểm trở, giao thông bất tiện, kinh tế nơi này không tốt, dọc đường đi qua các thôn làng đều là nhà tranh vách đất rách nát.

Ba ngày trước, Diệp Bạch tìm được một túi phúc trong đại mộ thời Tống gần Thường Đức, bên trong là một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn đến từ thế giới võ hiệp.

Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn là linh đan diệu dược độc môn của Hoàng Dược Sư.

Hệ thống giới thiệu, dược này dùng dược liệu quý hiếm, dùng sương sớm trên chín loại cánh hoa buổi sáng để bào chế thành, bên ngoài màu đỏ thắm, hương thơm nức mũi, sau khi uống giúp bổ thần kiện thể, kéo dài tuổi thọ.

Tuy không có tác dụng tăng tiến nội công nhưng cũng là bảo vật hiếm có.

Giờ đây, mười hai vị trí mộ huyệt mà Bạch Tri Hi đưa cho chỉ còn lại hai cái chưa thăm dò, và cả hai đều ở Trương Gia Giới.

Diệp Bạch định thăm dò nốt một lượt rồi quay về Trường Sa.

Trên con đường đất hoang vu ở Trương Gia Giới, Diệp Bạch và Thuận Tử cưỡi ngựa thong dong đi về phía trước.

"Tam gia, tôi cứ cảm thấy có người đi theo sau chúng ta." Thuận Tử cưỡi trên ngựa, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn lại.

Diệp Bạch cười cười nói: "Đừng quản hắn." Vài ngày trước hắn đã phát hiện ra một bóng dáng lén lút đi theo sau, bảo Tiểu Hắc đi thám thính thì phát hiện là Tề Tiểu Hắc gặp ở Nội Mông.

Cũng chẳng biết tên Tề Tiểu Hắc này sao không hưởng thụ ngày lành ở Nội Mông mà lại chạy tới địa giới Hồ Nam.

Chỉ có điều tên nhóc này thân thủ không tệ, người lại lanh lợi, thực sự không dễ bắt, chỉ có thể đợi hắn chủ động lộ diện.

Thấy Tam gia đã có tính toán, Thuận Tử cũng không nói gì thêm.

Lúc này, Tề Tiểu Hắc đi xa phía sau hai người đang có nỗi khổ không nói nên lời.

Từ khi Diệp Bạch hai người rời Thường Đức, hắn đã luôn theo

sau.

Mấy ngày nay, hai người kia lúc thì xe lúc thì ngựa, còn hắn chỉ dựa vào đôi chân, không để mất dấu hai người cũng coi như là bản lĩnh giỏi.

"Mẹ kiếp, mệt chết tiểu gia rồi." Tề Tiểu Hắc nốc một ngụm nước, nghiến răng tiếp tục đi theo.

Trời dần tối, Diệp Bạch bảo Thuận Tử dựng trại, hắn nhóm lửa, nướng xiên thịt, còn rắc thêm ít bột thì là và bột ớt.

Mùi thịt thơm nồng bay đi rất xa, Tề Tiểu Hắc đang nằm trong hố cỏ cứ nuốt nước miếng ừng ực.

"Tam gia, tên nhóc kia chắc sắp chịu hết nổi rồi." Thuận Tử cười cười, gã thấy bụi cỏ đó cứ lung lay mãi.

"Vẫn còn non lắm." Diệp Bạch cười nói, giờ hắn cũng có vài phần suy đoán về thân phận của Tề Tiểu Hắc, người này có lẽ chính là Hắc Hạt Tử tương lai.

Nói đến Hắc Hạt Tử, trong Đạo Mộ Bút Ký cũng là một nhân vật đầy màu sắc thần bí, thân thủ không dưới Tiểu Ca, lai lịch bí ẩn, dường như cũng có thể chất không già.

Diệp Bạch muốn gây dựng thế lực của riêng mình, chỉ dựa vào Thuận Tử là không đủ, cần phải tìm vài nhân vật có thể trấn giữ được cục diện.

Hắn đối với Tề Tiểu Hắc nảy sinh vài phần ý tưởng, bồi dưỡng thêm sau này tuyệt đối là một tay đắc lực.

Diệp Bạch cầm vài xiên thịt đã nướng chín vẫy vẫy về hướng Tề Tiểu Hắc đang nằm.

"Tề Tiểu Hắc, còn không qua đây ăn là hết sạch đấy." Tề Tiểu

Hắc cũng biết mình đã bị lộ, trốn tiếp cũng chẳng nghĩa lý gì.

Hắn bò ra khỏi bụi cỏ, đầu đầy cỏ vụn.

Tề Tiểu Hắc đi tới: "Các ngươi đã phát hiện tiểu gia từ sớm rồi đúng không?" Diệp Bạch không trả lời, hỏi ngược lại: "Tại sao lại đi theo chúng ta?" "Tiểu gia đi theo các ngươi lúc nào, đường lớn mỗi người đi một bên, tiểu gia chỉ là tình cờ gặp các ngươi thôi." Tề Tiểu Hắc cứng miệng.

Diệp Bạch đưa xiên thịt qua, Tề Tiểu Hắc không từ chối, nhận lấy liền ăn ngấu nghiến, xem ra là đói lắm rồi.

"Sao lại tới Hồ Nam?" Diệp Bạch lại hỏi.

Dưới lớp kính râm, viền mắt Tề Tiểu Hắc hơi đỏ lên, hắn nghẹn lời đáp: "Tiểu gia chỉ là muốn tự mình ra ngoài xông pha, ai ngờ lại chạy tới đây." Diệp Bạch thấy Tề Tiểu Hắc có điều giấu giếm, gật đầu không hỏi thêm nữa.

Tề Tiểu Hắc ăn đến mức mồm đầy dầu mỡ, Diệp Bạch lại đưa xiên vừa nướng xong qua.

"Vậy hiện tại có dự định gì?" "Tiểu gia định là...

định là..." Tề Tiểu Hắc khựng lại, ấp úng nửa ngày cũng chẳng nói ra được dự định của mình.

"Hay là trước cứ đi theo ta, bao ăn ở, cuối tháng trả tiền công cho ngươi." Diệp Bạch cười nói.

Tề Tiểu Hắc nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Bạch, dường như muốn xác định xem hắn có chân thành không.

Từ khi trong tộc xảy ra chuyện, hắn từ Nội Mông lặn lội gian khổ tới Hồ Nam, coi như đã nếm trải sự hiểm ác của nhân gian, tính cách cao ngạo nuôi dưỡng trong tộc cũng bị mài mòn đi nhiều.

May mà thể chất hắn vượt xa người thường, mấy tháng qua dựa vào trộm cướp cũng miễn cưỡng lấp đầy bụng.

Gặp lại Diệp Bạch ở Thường Đức, chỉ thấy có vài phần thân thiết, chẳng biết sao đầu óc nóng lên liền đi theo suốt chặng đường.

Tề Tiểu Hắc ngập ngừng: "Ta ăn nhiều lắm đấy." Diệp Bạch cười nói: "Vừa vặn, ta rất giàu, bao ăn uống đủ đầy." Tề Tiểu Hắc gật đầu, coi như đồng ý.

Thấy Tề Tiểu Hắc đang ăn, Diệp Bạch lấy bản đồ ra xem vị trí hiện tại, hai ngôi mộ còn lại cách đây không xa.

Tề Tiểu Hắc ăn no xong nằm bệt xuống đất, nghiêng đầu nhìn qua, không nhịn được hỏi: "Các ngươi định đi đâu?" Diệp Bạch vừa đánh dấu trên bản đồ vừa hỏi: "Theo chúng ta suốt quãng đường, ngươi nghĩ chúng ta định đi đâu?" "Hạ mộ chứ gì, ta biết lúc đó các người tới Nội Mông cũng là để hạ mộ." Diệp Bạch không ngạc nhiên, gật đầu: "Chúng ta chính là làm nghề này, đây cũng là việc ngươi phải làm sau này, lát nữa dẫn ngươi vào mộ huyệt cho quen việc." "Được, chẳng có việc gì mà Tề Tiểu Hắc ta không làm được." Tề Tiểu Hắc tràn đầy tự tin, chẳng phải là hạ mộ sao, có gì đáng sợ chứ.

Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc trò chuyện bâng quơ vài câu, đêm khuya, ba người lại nghỉ ngơi tại đây một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bạch tọa thiền tu luyện xong liền dẫn hai người khởi hành.

Nơi này đồi núi rừng cây trùng điệp, hai ngôi mộ Diệp Bạch tìm cũng dựa vào núi mà xây, thuộc phong cách lăng chế thời Đường.

Chưa đến trưa, bọn họ đã tìm thấy ngôi mộ đầu tiên, là mộ của một vị quan cao thời Đường được cử đi cai quản địa phương, quy mô mộ không lớn, ngoài chủ mộ thất và một tiền điện sơ sài thì không có

gì khác.

Diệp Bạch không thấy túi phúc trên bản đồ hệ thống nên cũng chẳng buồn xuống.

"Đi thôi, ngôi mộ tiếp theo." "Ơ, chúng ta còn chưa xuống mà, sao đã đi rồi?" Tề Tiểu Hắc có chút không đành lòng, hắn còn muốn xuống xem căn nhà của người chết trông thế nào.

Thuận Tử ở bên cạnh lên tiếng giải thích: "Tam gia là Mạc Kim Giáo Úy lừng danh giang hồ, chỉ cần xem thiên tượng, nhìn sắc cỏ, ngửi mùi bùn là đoán được quy cách mộ bên dưới, Tam gia không xuống chứng tỏ bên dưới chỉ là mộ nhỏ, không có gì đáng xem." Tề Tiểu Hắc gật gật đầu như hiểu như không.

Thuận Tử biết Diệp Bạch coi trọng Tiểu Hắc nên dọc đường cứ thế phổ cập kiến thức cho hắn.

Chương 76

Nào là hậu duệ Mạc Kim Giáo Úy, ba huynh đệ Bình Sơn đại chiến Thi Vương, Tam gia ở Hắc Thủy Thành bắt sống hoạt thi, làm Tiểu Hắc nghe đến ngẩn ngơ.

Cuối cùng, Tề Tiểu Hắc dường như bị Thuận Tử tẩy não, nhìn Diệp Bạch bằng ánh mắt hoàn toàn khác.

Diệp Bạch dẫn hai người vượt qua một ngọn núi cao, dừng lại ở một vùng đồi núi có tầm nhìn khá thoáng đãng.

"Chính là chỗ này." Lúc này bản đồ hệ thống hiện thông báo, cũng là một ngôi mộ Đường, chủ nhân là một Tiết độ sứ thời Đường, quy mô mộ chế xem ra không nhỏ hơn mộ vương hầu quý tộc là bao.

Vị trí túi phúc đang nhấp nháy trong một mộ thất bên dưới.

Diệp Bạch tìm thấy đạo động người đi trước để lại, dẫn hai người xuống mộ.

Cơ quan cạm bẫy trong mộ đã sớm bị dân đổ đấu ngày trước phá bỏ, ba người nhanh chóng băng qua dũng đạo tới chủ mộ thất.

Chỉ là chủ mộ thất này trống trơn, ngay cả bóng dáng túi phúc cũng không thấy.

Diệp Bạch kiểm tra lại bản đồ hệ thống lần nữa mới phát hiện vị trí túi phúc ở ngay dưới chân mọi người.

Chứng tỏ chủ mộ thất trước mắt là một mộ giả (nghi chủng), chủ mộ thất thực sự vẫn còn ở bên dưới lòng đất.

Diệp Bạch thấy hứng thú, thủ đoạn của chủ mộ này khá cao minh, dùng một chủ mộ thất giả để đánh lừa kẻ trộm mộ, giấu chủ mộ thất thật ngay dưới mắt mọi người.

“Thuận Tử, mang đồ nghề tới, đào từ đây, bên dưới vẫn còn một tầng nữa.” “Còn một tầng nữa sao?” Thuận Tử sững sờ, nhưng lập tức lộ vẻ vui mừng, hiểu ngay ý của Tam gia.

Không ngờ chuyến này lại có thu hoạch bất ngờ.

Đã giấu một chủ mộ thất thật bên dưới thì bảo vật bồi táng của chủ mộ nhất định nằm ở đó.

Tề Tiểu Hắc ở bên cạnh cũng hiểu đại khái, vẻ mặt phấn khích tiến lên giúp Thuận Tử một tay đào bới.

Lỗ thủng được đào ra, mùi gỗ mục tỏa lên, chưa đợi mùi tan hết đã thấy Tề Tiểu Hắc đeo kính râm ghé sát vào cái lỗ đen ngòm, nghiêng cổ quan sát tình hình bên dưới.

Thấy cảnh này, Thuận Tử lắc đầu, chẳng biết tên này mù thật hay mù giả.

Chỗ tối thui thế kia mà nhìn thấy được thì đúng là gặp quỷ rồi.

“Tiểu tử ngươi nhìn thấy gì chưa?” Thuận Tử tiện miệng hỏi một câu.

“Bên dưới có một cái quan tài gỗ, nắp quan tài mất rồi, trong quan tài đặt rất nhiều bảo bối.” Tề Tiểu Hắc nói.

“Thật sự nhìn thấy được sao?” Thuận Tử lẩm bẩm một câu, bật đèn pin soi một vòng xuống dưới.

Nhưng khoảnh khắc sau gã liền biến sắc, vội vàng nhìn Diệp Bạch kinh hãi nói: “Tam gia, bên dưới khởi thi!” Khởi thi?

Diệp Bạch nhận lấy đèn pin, quan sát cảnh tượng bên dưới một vòng, quả nhiên giống như Tiểu Hắc nói, nắp quan tan nát rơi vãi trên đất.

Nhìn dấu vết trên nắp quan dường như là bị xé toạc từ bên trong,

hơn nữa lực đạo không nhỏ.

Diệp Bạch cau mày, đúng là khởi thi không nghi ngờ gì nữa, nhưng thi thể đó đã đi đâu rồi.

Chủ mộ thất bên dưới là không gian kín, tuy không nhỏ nhưng Diệp Bạch dựa vào ánh đèn pin cũng có thể soi thấu mọi ngóc ngách, đúng là không thấy tung tích thi thể.

Trừ khi thứ khởi thi đó giống như hoạt thi ở Hắc Thủy Thành, có thể bò trên tường.

Biết đâu thứ đó đang phục ngay trên trần mộ dưới chân mọi người.

Thuận Tử nhất thời không quyết định được, không nhịn được hỏi: "Tam gia, giờ tính sao?" Diệp Bạch cười nói: "Đừng gấp, xem ra tên nhóc bên dưới muốn chơi trốn tìm với chúng ta, vậy cứ xem ai kiên nhẫn hơn.

Tiểu Hắc, ngươi lên trên mang đồ ăn của chúng ta xuống đây." Tề Tiểu Hắc nghe lời làm theo, một lát sau đã mang từ doanh trại về không ít đồ ăn, theo lời Diệp Bạch dặn, hắn ném hai miếng thịt bò hun khói nặng ba cân xuống lỗ, vẻ mặt pha chút tiếc của.

Ba người tắt đèn pin, ngồi xổm cạnh lỗ thủng kiên nhẫn chờ đợi.

Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng thở của Thuận Tử, tiếng thở của Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc cực kỳ nhẹ, gần như không nghe thấy.

Sợ vì mình mà hỏng việc, Thuận Tử lập tức nín thở cố gắng chịu đựng.

Hai phút sau, Thuận Tử đỏ bừng mặt, mắt thấy sắp chịu hết nổi thì nghe thấy tiếng động nhỏ vụn bên dưới truyền lên, ngay sau đó là tiếng vật nặng rơi mạnh xuống đất.

Khóe miệng Diệp Bạch nhếch lên, cười nói: "Tới rồi." Diệp Bạch đột ngột bật đèn pin, một luồng ánh sáng bắn xuống, chỉ thấy một bóng người đang bò trên đất gặm thịt bò khô.

Bị ánh sáng làm kinh động, bóng người chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt yêu dị.

Đôi mắt tròn màu nâu nhìn thẳng vào ánh sáng, lớp da mặt nhăn nheo, hai gò má khô quắt mọc đầy râu ria, trên râu còn dính không ít vụn thịt.

Những chiếc răng nhọn màu vàng xếp xen kẽ dày đặc, cổ họng chuyển động phát ra tiếng kêu rít chói tai.

Trông khá giống với con cáo tinh mà Diệp Bạch gặp ở Bình Sơn.

"Đây là quái vật gì vậy?" Thuận Tử có chút kinh ngạc.

Gã cứ tưởng là một tên xác chết vùng dậy bình thường, giờ nhìn lại tên này trông như con nhím tinh, căn bản không phải người!

Chủ mộ này làm sao mà biến thành nhím tinh được chứ!

"Tam gia, giải quyết tên này thế nào!" Thuận Tử hỏi.

Gã biết Diệp Bạch có khẩu súng lục màu trắng uy lực cực lớn, đối phó loại quái vật này chắc không khó.

"Tiểu Hắc, trông cậy vào ngươi đấy!" Diệp Bạch vỗ vai Tề Tiểu Hắc bên cạnh, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Thuận Tử có chút không hiểu, Tề Tiểu Hắc này có thủ đoạn gì mà Tam gia lại yên tâm để hắn đi một mình.

Tuy đã ở cùng nhau một ngày nhưng gã chẳng hiểu rõ Tề Tiểu Hắc chút nào.

"Yên tâm, thứ này cứ giao cho tiểu gia!" Tề Tiểu Hắc không hổ là Hắc Hạt Tử tương lai, đối mặt với quái vật yêu dị thế này mà chẳng

chút sợ hãi, ngược lại còn háo hức, vỗ ngực nhận lời.

Hắn vớ lấy cái xẻng sắt rồi nhảy xuống, một xẻng nện bay con nhím tinh còn đang ngẩng đầu nhìn lên.

Nhím tinh còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Hắc đã nhắm thẳng trán nó nện thêm một phát.

"Coong!

Coong!

Coong!" Lại liên tiếp mấy phát nữa!

Mặt đất rung chuyển, bụi bay mù mịt, đầu con nhím tinh bị nện lún xuống bùn đất, tứ chi nằm bệt trên đất co giật.

Cảnh này khiến Thuận Tử đứng hình.

Kết thúc nhanh thế sao?

Chương 77

Mãi đến khi nhím tinh không còn động tĩnh gì nữa, Tiểu Hắc mới quăng cái xẻng đã cong vẹo đi, nhổ một bãi nước bọt nói: "Cỡ này mà cũng đòi dọa người, kiếp sau đừng để tiểu gia gặp lại ngươi." Không quản Thuận Tử đang trợn mắt hốc mồm, Diệp Bạch cũng nhảy xuống mộ thất, tiến lên nhìn thì thấy đầu con nhím tinh đã lìa khỏi thân, xương sống đoạn giữa, xương đầu nát vụn!

Sức mạnh của Tề Tiểu Hắc này quả thực không nhỏ, so với lần đầu gặp mặt còn mạnh hơn ba phần.

"Khá lắm, lát nữa bảo vật trong quan tài cho ngươi chọn trước hai món." Diệp Bạch khen ngợi.

"Dạ, rõ." Tề Tiểu Hắc cười hì hì, bộ dạng ham tiền này y hệt Hắc Hạt Tử hậu thế.

Diệp Bạch bảo Thuận Tử và Tề Tiểu Hắc thu gom bảo vật bên dưới, còn mình thì cầm đèn pin quan sát bích họa trong chủ mộ thất.

Nội dung trên bích họa khá kỳ lạ, kể về việc chủ mộ lúc về già gặp được một thầy tướng số.

Thầy tướng dạy cho lão một môn pháp hoán mệnh, trước khi đại hạn đến đem máu nhím tưới khắp toàn thân, lại uống bí dược đặc thù thì có thể sống lại một đời.

Pháp hoán mệnh này có linh nghiệm hay không Diệp Bạch không rõ, nhưng chủ mộ này quả thực đã tỉnh lại từ quan tài, sống thêm một đời.

Chỉ là đời này có chút thê thảm, bị Tiểu Hắc dùng xẻng kết liễu!

Bảo vật trong chủ mộ thất này không ít, Diệp Bạch còn thấy bốn

món Đường Tam Thái màu sắc lộng lẫy, nét vẽ tinh xảo, coi như là những bảo vật hiếm có.

Tuy đã lấy được túi phúc nhưng Diệp Bạch không vội mở, thời gian này vận may quá kém khiến hắn nghi ngờ có phải mình xuống mộ nhiều quá nên ám vận đen hay không.

Đợi khi quay về tắm rửa sạch sẽ rồi mở cũng không muộn.

Trở lại doanh trại, Thuận Tử thở phào nhẹ nhõm, giờ mười hai ngôi mộ đã thăm dò xong, gã có thể cùng Tam gia về Trường Sa, chẳng biết vợ con ở nhà thế nào rồi.

Diệp Bạch cũng có tâm tư tương tự Thuận Tử, đi lâu như vậy quả thực khá nhớ cuộc sống ở Trường Sa.

Buổi tối, ba người nghỉ lại tại một nhà nông, Diệp Bạch tắm rửa xong liền nôn nóng mở túi phúc. [Túi phúc nhỏ: Máy ảnh lấy liền Polaroid, đến từ thế giới khoa học kỹ thuật hiện đại, loại cầm tay tiện lợi.] Cầm máy ảnh Polaroid trên tay, Diệp Bạch chẳng biết nói gì.

Thứ này quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng so với băng vệ sinh hay socola thì dù sao cũng có chút giá trị.

Thời đại này cũng có thể chụp ảnh, nhưng thời gian chụp lâu và chỉ có ảnh đen trắng.

Trước đây ở Trần gia bảo, ba huynh đệ họ cũng từng chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm.

Máy Polaroid này chỉ có mười tấm phim, tuy chụp được ảnh màu nhưng chẳng có tác dụng gì lớn, không chụp được cảnh xa, chắc chỉ dùng làm đồ chơi thôi.

Vài ngày sau, ba người trở về Trường Sa.

Vừa về tới tửu lâu đã nhận được một tin tức khiến Diệp Bạch

chấn kinh.

Trần Ngọc Lâu kết hôn rồi!

Từ miệng huynh đệ Tá Lĩnh, Diệp Bạch mới biết tình hình chi tiết.

Thì ra nửa tháng trước, Trần lão gia tử đã sắp xếp đối tượng kết hôn cho Trần Ngọc Lâu, nghe nói là tiểu thư của một đại tộc thế gia quan lại.

Nhưng Trần Ngọc Lâu cứ lì ở Trường Sa không chịu về.

Trần lão gia tử cũng là người cứng rắn, đích thân đến Trường Sa bắt trói Trần Ngọc Lâu mang về, ngay ngày hôm đó đã bái đường thành thân.

Chuyện này xôn xao khắp vùng Tam Tương Lưỡng Thủy.

Nghĩ đến vẻ mặt cay đắng của Trần Ngọc Lâu khi bị bắt về, Diệp Bạch không nhịn được mà bật cười.

"Tiểu Tam gia, Tổng bạt đầu có để lại thư cho ngài." Diệp Bạch nhận phong thư, thấy bên trong viết một tràng dài.

Nói rằng mình thân bất do kỷ, bị ép thành thân, không đợi được Diệp Bạch trở về là lỗi của đại ca.

Những lời xin lỗi chiếm mất một nửa, nhưng một việc nói ở phía sau khiến Diệp Bạch phải coi trọng.

Một tháng trước, Kim Toán Bàn gửi thư nói đã tìm thấy mộ Lý Thuần Phong.

Vì lúc đó Trần Ngọc Lâu bị Trần lão gia tử canh giữ nghiêm ngặt không thoát thân được, Diệp Bạch cũng chẳng biết đi đâu, Chá Cô Tiếu liền một mình lén lút chạy đi, ngay cả Hồng Cô cũng không biết chuyện.

Không lâu sau, Hồng Cô dẫn theo Hoa Linh và Lão Dương Nhân

cũng biến mất, chắc hẳn là đi tìm Chá Cô Tiếu.

Suốt một tháng qua, Trần Ngọc Lâu luôn phái người nghe ngóng tung tích của họ nhưng không có bất kỳ tin tức gì truyền về, chẳng biết tình hình của họ ra sao.

Cuối thư là dặn Diệp Bạch xem thư xong thì nhanh chóng trở về.

Đọc xong thư, Diệp Bạch thở dài một tiếng, đây đúng là tác phong của Chá Cô Tiếu và Hồng Cô.

Lại nói Long Lĩnh Mê Quật ở Cổ Lam này không dễ xông vào, đó là địa mạo đặc thù của cao nguyên hoàng thổ, hình thành do nước xâm thực, hơn nữa dưới bề mặt hang hốc thông nhau như một mê cung.

Nếu không có bản đồ hệ thống trong tay, Diệp Bạch cũng không dám mạo muội tiến vào.

Còn sâu trong mộ có Nhện Mặt Người và U Linh Trủng Tây Chu, thực sự không phải người bình thường có thể xông vào được.

Diệp Bạch đoán nếu để hệ thống đánh giá thì ít nhất cũng là cấp Trung.

Tổ hợp Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn còn đỡ, một người võ lực cao cường, một người tinh thông kỳ môn toán pháp, vào trong mộ nhất thời sẽ không sao.

Tổ ba người Hồng Cô, Hoa Linh, Lão Dương Nhân mới là đáng lo nhất.

Hoa Linh và Lão Dương Nhân tâm trí còn non nớt, Hồng Cô làm việc lại quá xung động, ba người nếu thực sự xuống địa quật thì sợ là không ra được.

Chẳng trách Trần Ngọc Lâu lại lo lắng như thế.

Diệp Bạch bất lực, vừa mới về chưa kịp nghỉ ngơi đã phải hối hả

lên đường.

Diệp Bạch giao phó việc ở Trường Sa cho Thuận Tử, đưa cho một khoản kinh phí khởi động để gã chiêu mộ nhân thủ.

Buổi tối, Diệp Bạch bỏ lại hai tên Tiểu Hắc, một mình đến Bạch gia, ở lại tới sáng hôm sau mới đi.

Cả đêm đó Diệp Bạch không làm chuyện gì quá đáng, nửa đêm về sau cũng chỉ mặc quần áo ôm Bạch Tri Hi ngủ nửa giấc, không dám vượt rào dù chỉ một bước.

Lúc rời đi, Diệp Bạch để lại cho Bạch Tri Hi một tấm ảnh màu chụp chung hai người để làm kỷ niệm.

Chuyến đi Long Lĩnh này, quay về chắc cũng phải vài tháng sau.

Sau khi đưa Tề Tiểu Hắc về Vĩnh Thuận, Diệp Bạch cũng gặp được chị dâu trong truyền thuyết.

Tần Thục Vân, dung mạo thượng hạng, chỉ lớn hơn Diệp Bạch hai ba tuổi.

Tác phong đúng chuẩn tiểu thư khuê các, lễ nghi đắc thể, nói năng tiến thoái có độ, xem ra là một người phụ nữ tề gia trị nội tốt.

Chắc hẳn đây là kết quả của việc Trần lão gia tử tuyển chọn kỹ lưỡng.

Chương 78

Tại đại sảnh Trần gia.

"Chú nhỏ ngồi đây uống trà đợi một lát, tướng công nhà tôi sắp về rồi." Trò chuyện một lúc, Tần Thục Vân thi lễ rồi chậm rãi rời đi.

"Chị dâu cứ tự nhiên." Diệp Bạch cũng đáp lễ rồi ngồi xuống uống trà.

Học cách nói chuyện và lễ nghi của người cổ đại khiến Diệp Bạch có chút không quen.

Đợi hồi lâu mới thấy Trần Ngọc Lâu lững thững đi tới.

Trần Ngọc Lâu tìm một chiếc ghế ngồi xuống, nhấp ngụm trà, thở dài một tiếng, nhìn Diệp Bạch một cái rồi lại im lặng.

Diệp Bạch cũng không biết nói gì cho phải.

Một lúc sau, chỉ nghe Trần Ngọc Lâu mở miệng hỏi: "Thấy chị dâu đệ thế nào?" Diệp Bạch cũng đoán được tâm tư của Trần Ngọc Lâu, chắc là bị ép cưới nên giờ vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng cũ, đối với Tần Thục Vân còn có vài phần oán trách.

Diệp Bạch tự rót thêm chén nước, thật thà nói: "Lần đầu gặp mặt không thấy được nhiều, nhưng nghĩ là một người vợ hiền tề gia." Trần Ngọc Lâu uống cạn chén nước, vẻ mặt ưu sầu: "Nói với tiểu tử đệ đệ cũng chẳng hiểu, có những chuyện đợi đệ thành gia rồi sẽ rõ." Diệp Bạch lắc đầu, cũng lười chẳng muốn nói tiếp, mỗi người trải nghiệm mỗi khác, không dễ đồng cảm được.

Trần Ngọc Lâu lại hỏi về tình hình của Diệp Bạch mấy tháng qua rồi mới đuổi hắn đi.

"Mộ Lý Thuần Phong, đại ca không thể cùng các đệ đi thăm dò

được rồi, trang bị cần mang đại ca đã sớm sắp xếp xong, huynh đệ Tá Lĩnh đệ cũng có thể tùy ý điều động, xin hãy nhất định giúp đại ca đưa Hồng Cô và mọi người về." Rời khỏi Trần gia, Diệp Bạch cũng không khỏi thở dài, người anh cả này của mình dường như sau khi kết hôn đã có chút nhụt chí, mất đi hùng tâm tráng chí nguyên bản.

Chắc Trần lão gia tử cũng không ngờ việc ép cưới lại gây đả kích lớn thế này cho Trần Ngọc Lâu.

Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể an ổn cả đời, không đến mức mù mắt rồi đi lừa gạt qua ngày ở nửa đời sau.

Diệp Bạch trở về Trần gia bảo, tuyển từ đám huynh đệ Tá Lĩnh được mười mấy tay súng giỏi khá quen thuộc, lại thồ thêm hai xe ngựa đầy trang bị từ kho ra, dẫn theo Tề Tiểu Hắc, cả đoàn hướng về huyện Cổ Lam xuất phát.

Dường như trời không chiều lòng người, đi đường nửa tháng qua liên tục có mưa xối xả nhiều ngày, đường sá sình lầy khiến tốc độ hành quân không nhanh lên được.

Hơn nữa súng đạn mang theo cũng bị ẩm ướt nhiều, không dùng được nữa.

"Vứt hết súng ống xuống chôn kỹ đi, quay lại lấy sau, chúng ta đi đường thủy!" Thấy mưa lớn còn kéo dài một hai tháng nữa, Diệp Bạch lập tức đưa ra quyết định mới.

Hồng Cô và mọi người đến nay vẫn chưa có tin tức gì, Diệp Bạch biết không thể trì hoãn thêm.

Tuy mưa lớn sẽ khiến mực nước dâng cao, đường thủy cũng nguy hiểm hơn nhiều so với bình thường, nhưng để tiết kiệm thời gian Diệp Bạch cũng chẳng còn kiêng dè gì nhiều.

Chưa tới bờ sông đã nghe thấy tiếng nước réo như sấm, đến trước

Hoàng Hà mới thấy mực nước dâng cao bạo liệt, sóng đục ngất trời, nước sông như bùn vàng cuồn cuộn chảy về Đông.

Lúc này, dù có bến phà cũng sớm bị nhấn chìm.

Trên trời mây đen vần vũ, dưới cơn mưa phùn lại có gió cuồng phong.

Mọi người đi vội, quần áo đơn bạc, lại dầm mưa mấy ngày liền nên trừ Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc, những người còn lại đều mặt mày tái mét, run rẩy cầm cập.

Lúc này, một huynh đệ Tá Lĩnh nói gần đây có một thôn xóm, Diệp Bạch vội dẫn mọi người đến đó.

Trong một căn nhà trống trong thôn, mọi người đốt lửa sưởi ấm nghỉ ngơi, uống rượu mạnh để xua lạnh.

Diệp Bạch cũng hỏi thăm lão nhân trong thôn xem ở đâu có thuyền có thể ngược dòng lên thượng du.

Lão nhân đáp: "Đầu thôn có một nhà có chiếc thuyền nhỏ, nhưng thời tiết thế này bảo nó ra sông e là nó không đồng ý đâu." Diệp Bạch đáp lời, chỉ cần có thuyền là dễ tính rồi.

Sáng sớm hôm sau, mưa đã ngớt đôi chút, dòng nước Hoàng Hà cũng không còn gấp gáp như hôm qua, dưới sự dụ dỗ bằng tiền bạc của Diệp Bạch, người lái thuyền cuối cùng cũng đồng ý ra sông.

Có điều thuyền quá nhỏ, cộng thêm trang bị cần thiết chỉ chứa được bảy tám người.

Diệp Bạch đành phải chia đoàn người ra, một bộ phận quay về Tá Lĩnh, hắn dẫn những người còn lại tiếp tục hành trình.

Mười mấy huynh đệ Tá Lĩnh cũng biết chuyến này không chỉ là hạ mộ mà còn là tìm kiếm tin tức của Hồng Cô đầu lĩnh và Chá Cô Tiếu

nhị gia, nên ai nấy đều muốn đi theo Diệp Bạch.

Diệp Bạch trấn an mọi người: "Ta hiểu tâm tình của các huynh đệ, nhưng chuyến này đường xá xa xôi, hung hiểm trong mộ đó không kém gì Bình Sơn và Hắc Thủy Thành là bao, giờ chúng ta lại phải ngược dòng Hoàng Hà mà đi, trên đường có khả năng lật thuyền rất cao." "Huynh đệ nào muốn đi theo ta, thứ nhất là phải giỏi bơi lội, thứ hai là chưa lập gia đình." Diệp Bạch định ra điều kiện, sau khi sàng lọc, mười mấy người chỉ còn lại bốn người thỏa mãn.

Diệp Bạch đuổi mười mấy người còn lại về, cộng thêm Tề Tiểu Hắc là tổng cộng sáu người lên thuyền, hướng về phía huyện Cổ Lam.

Những ngày đầu, trên trời cuồng phong thét gào, mưa lớn xối xả, bất đắc dĩ Diệp Bạch phải cho người lái thuyền nghỉ ngơi một ngày giữa đường, đợi sóng ngớt đôi chút mới đi tiếp.

Vài ngày sau, đoàn người của Diệp Bạch cuối cùng cũng vất vả tới được huyện Cổ Lam!

Tại một mê cung nào đó gần huyện Cổ Lam, Hồng Cô, Hoa Linh và Lão Dương Nhân môi trắng bệch tựa vào nhau.

"Chị dâu, hình như lại mưa rồi?" Hoa Linh nghe thấy tiếng nước nhỏ tí tách, giật mình tỉnh dậy từ cơn mê man.

Hồng Cô mở đôi mắt lờ đờ, bò tới chỗ có nước nhỏ xuống, dùng bình nước để hứng.

Họ đã bị kẹt trong mê cung này mười mấy ngày, đi quanh quẩn mà mãi không tìm được lối ra.

Thức ăn đã hết từ một tuần trước, giờ chỉ có thể dựa vào nước mưa rỉ xuống để duy trì sự sống.

Thấy Hoa Linh và Lão Dương Nhân hơi thở thoi thóp, Hồng Cô tự

trách: “Tại chị không tốt, nếu chị không nhất quyết đòi đi tìm sư huynh của các em thì chúng ta đã không bị kẹt ở đây.” Hoa Linh nghe vậy định ngẩng đầu nói chuyện nhưng phát hiện chẳng còn chút sức lực nào, nước mắt không kìm được mà chảy xuống, cô nói khẽ: “Là tại Hoa Linh không tốt, trượt chân rơi vào cái hố này mới liên lụy đến mọi người.” Lão Dương Nhân bên cạnh không nói một lời, mấy ngày đầu hắn nhường hết thức ăn cho Hoa Linh và Hồng Cô, mình ăn ít nhất nên giờ đã đói đến ngất lịm đi.

Không biết qua bao lâu, Hồng Cô bị tiếng rắn kêu làm tỉnh giấc, chỉ thấy một con rắn nhỏ màu xanh đang lắc lư trước mặt mình.

Hồng Cô mừng rỡ, có thịt và máu của con rắn nhỏ này, ba người họ chắc có thể cầm cự thêm một hai ngày nữa.

Nhưng vừa định ra tay thì thấy con rắn nhỏ chui vào hang biến mất hút.

Hồng Cô bất lực nằm gục xuống đất, tự cười giễu mình rồi nhắm mắt lại, trong đầu một lần nữa hiện lên khuôn mặt của Chá Cô Tiếu.

Đoàn người Diệp Bạch sáu người sau khi đến huyện Cổ Lam liền bắt tay vào việc nghe ngóng hành tung của Hồng Cô.

Sau khi hỏi thăm, họ thực sự nhận được tin tức từ miệng những dân làng gần đó.

Khoảng chừng hai mươi ngày trước, ba người Hồng Cô cũng từng tá túc một đêm tại huyện Cổ Lam, sau đó thì bặt vô âm tín.

Người dẫn đường trong thôn đưa Diệp Bạch và những người khác đến nơi cuối cùng mà Hồng Cô xuất hiện.

“Chính là chỗ này rồi, khi đó họ đã biến mất ở dải lĩnh này.” “Dải lĩnh phía trước địa thế vô cùng hiểm ác, rất nhiều nơi là hố đất sụt lún, đứng bên ngoài căn bản không nhìn ra được, bề mặt đều là vỏ đất

mỏng, dẫm lên là sụp ngay, rơi xuống rồi thì không tài nào bò ra nổi." "Bên trong này nguy hiểm lắm, khi đó tôi đã nói với họ rồi, nhưng họ vẫn khăng khăng đòi vào." Người dẫn đường là một người đàn ông trung niên chất phác, nói giọng Thiểm Tây, thấy mấy vị huynh đệ Tá Lĩnh ngũ đại tam thô, sợ Diệp Bạch và mọi người tới tìm mình gây phiền phức nên luyên thuyên nói một tràng dài.

Diệp Bạch gật gật đầu, hỏi kỹ thêm nhiều vấn đề nữa, đưa cho người dẫn đường một ít đại dương rồi mới để ông ta rời đi.

"Tiểu hỏa tử, ta thấy cậu mặt mũi hiền lành, nghe ta khuyên một câu, dải lĩnh này thực sự không vào được đâu, bên trong không chỉ nhiều hố sụt mà còn có ma nhát nữa, thôn chúng ta có không ít người vào rồi chưa thấy ai quay trở ra cả." Có lẽ vì Diệp Bạch cho tiền hào phóng, người dẫn đường trước khi đi còn dặn dò thêm một câu.

Mọi người nhìn vùng đất hoàng thổ rộng lớn trước mắt, cỏ cây thưa thớt, thật khó tưởng tượng đây lại là vùng đất quỷ dữ nuốt chửng mạng người.

Tề Tiểu Hắc ghé sát lại hỏi: "Phía trước này không lẽ có ma thật sao?" Diệp Bạch lắc đầu: "Chỉ là lời đồn thôi, không thể coi là thật." Tôi suy đoán, những truyền thuyết quỷ quái lưu truyền ở đây có lẽ là do Tây Chu U Linh Trủng gây ra.

Tôi nhớ lờ mờ trong nguyên tác, U Linh Trủng giống như linh hồn của ngôi mộ, tương tự như u linh thuyền.

Khi U Linh Trủng xuất hiện, nó sẽ chồng lấp với không gian ban đầu, khiến kiến trúc của mấy ngàn năm trước hiện ra, nhốt chết người và động vật bên trong.

Chương 79

Loại thứ này nói ra còn huyền hoặc hơn cả quỷ quái.

“Vậy giờ tính sao?

Chúng ta xuống tìm người à?” Tề Tiểu Hắc hỏi.

“Phía dưới này các hố sụt thông nhau, đám người Hồng Cô cũng không biết bị kẹt ở đâu, không phải sức người có thể tìm thấy được.” Diệp Bạch lắc đầu, nhưng trong lòng đã có ý định.

Diệp Bạch gọi Tiểu Hắc ra, ghé tai nó dặn dò mấy câu.

Tiểu Hắc nhanh như cắt lao vào trong cỏ, hai tiếng sau quay lại, theo sau nó là hàng trăm con độc xà đủ màu sắc.

Những con rắn này quấn quýt chồng chất lên nhau, lè lưỡi tê tê khiến mọi người có mặt đều thấy da gà nổi đầy mình.

Diệp Bạch nghe hiểu xà ngữ, biết lũ rắn này đang đòi ăn, ăn xong mới chịu làm việc.

Diệp Bạch bảo mọi người xé vụn thịt khô mang theo ném cho chúng.

Thấy có cái ăn, đàn rắn lập tức tranh cướp, Tiểu Hắc dường như hơi bất mãn, phát ra mấy tiếng tê tê trấn áp sự hỗn loạn.

Diệp Bạch hài lòng gật đầu, Tiểu Hắc nhà mình có tố chất làm xà vương.

Hầu hết các loài rắn đều có khả năng cảm nhận kinh người, lưỡi phân nhánh giúp khứu giác lập thể hóa, thu thập mùi vị từ các hướng khác nhau, dùng chúng để tìm ba người Hồng Cô là thích hợp nhất.

Sau khi ăn no, đàn rắn tản ra, chui vào những hố sụt lớn nhỏ bắt

đầu tìm kiếm "người" mà Diệp Bạch mô tả.

Với hàng trăm con rắn này, hẳn có thể rà soát hết các hố sụt trong phạm vi vài chục dặm phía dưới, nếu vẫn không tìm thấy thì Diệp Bạch thực sự hết cách.

Trong lúc chờ đợi, Diệp Bạch không để tay chân rảnh rỗi, lấy tấm bản đồ đơn giản xin được từ người dẫn đường ra nghiên cứu.

Những gò đất trước mắt dân bản địa gọi là Bàn Xà Pha, dân cư xa hơn chút mới gọi nơi này là Long Lĩnh.

Long Lĩnh là mạch dư của Tần Lĩnh, diện tích không nhỏ, có thể nói toàn bộ dưới lòng Long Lĩnh đều là hố sụt, cái này nối tiếp cái kia.

Cũng vì người chết ở đây quá nhiều, dân cư lân cận không bao giờ dám đến gần, Long Lĩnh được coi là cấm địa của huyện Cổ Lam và các thôn xóm xung quanh.

Mà Diệp Bạch đến đây tới giờ vẫn chưa kích hoạt bản đồ hệ thống, chứng tỏ khoảng cách đến mộ huyệt dưới lòng đất vẫn còn xa.

Thấy Diệp Bạch cầm tấm bản đồ rách nát xem hồi lâu, Tề Tiểu Hắc bế Tiểu Hắc ghé tới hỏi: "Đang xem gì thế?" Tiểu Hắc quấn trên cánh tay Tề Tiểu Hắc, vẻ mặt khá hưởng thụ.

Không biết có phải vì cùng tên hay không mà Tề Tiểu Hắc và Tiểu Hắc cực kỳ thân thiết.

Tôi luôn nghi ngờ hình xăm trên lưng Tề Tiểu Hắc là vật tổ của bộ lạc họ, con rắn một mắt đó.

Nhưng Tề Tiểu Hắc luôn kỵ việc này, không bao giờ để lộ lưng trước mặt người khác, kể cả khi tắm cũng tắm một mình.

"Đang tìm tung tích mộ huyệt." Diệp Bạch đáp.

"Với bản lĩnh của huynh, tìm thứ này còn không dễ sao." Tề Tiểu

Hắc cười nói, lần trước ở Trương Gia Giới, hắn đã bị bản lĩnh tìm mộ của Diệp Bạch thuyết phục hoàn toàn.

“Dễ đến mấy cũng phải khảo sát thực tế mới được, những gò đất trước mắt toàn là hố sụt, không thể đến gần.” “Vậy huynh tìm thấy chưa?” “Có chút manh mối rồi, nhưng hiện tại phải xác định đám người Hồng Cô không sao đã, ta mới yên tâm đi thăm mộ.” Diệp Bạch giải thích.

Tề Tiểu Hắc gật đầu hiểu ý đồ của Diệp Bạch.

Hắn nhàn rỗi vô sự, tính tình thiếu niên bộc phát, ngồi yên không được bao lâu lại mang theo Tiểu Hắc đi nhảy hố chơi đùa.

Theo Diệp Bạch những ngày qua, phong cách làm việc và nói năng của Tề Tiểu Hắc đã thay đổi nhiều, rất ít khi tự xưng là tiểu gia.

Ở cạnh Diệp Bạch, giọng điệu của hắn cũng cực kỳ tùy ý, giống như hai huynh đệ, không có sự phân biệt trên dưới.

Diệp Bạch chưa bao giờ nói gì, nhưng Tề Tiểu Hắc ghi nhớ trong lòng, hắn rất thích cách cư xử này.

Mặt trời dần xuống núi, sau trận mưa lớn, hoàng hôn đặc biệt rực rỡ, nhìn từ xa ráng hồng rực cháy cả một phương.

Đàn rắn ra ngoài đã quay về quá nửa, tuy nhiên vẫn chưa có tin tức gì của ba người Hồng Cô.

Ngay khi mọi người nghĩ hôm nay sẽ không có thu hoạch, một con thanh xà mảnh khảnh bò ra khỏi hố sụt đến trước mặt Diệp Bạch, tê tê mấy tiếng.

“Ta phát hiện có người, ba người.

Sắp chết rồi...” Diệp Bạch lộ vẻ vui mừng, quả nhiên tìm thấy hành tung của Hồng Cô, chỉ là khiến Diệp Bạch kinh ngạc là trí thông

minh của con thanh xà này dường như không thấp, thậm chí biết đếm số, dùng từ "ba" để biểu đạt số người, còn thông minh hơn cả Tiểu Hắc lúc bấy giờ.

Có ý muốn giữ thanh xà này lại, nhưng Diệp Bạch biết việc cấp bách là cứu Hồng Cô ra.

Hơn nữa nghe giọng điệu của con rắn này, e là ba người họ không trụ được bao lâu nữa.

Có thanh xà dẫn đường, mọi người cũng theo xuống hố sụt.

Vào trong hố, mọi người mới phát hiện bên trong biệt hữu động thiên, vách tường xung quanh quanh năm bị nước xói mòn, thổ nhưỡng mềm xốp, có công cụ leo núi cũng không bò lên được.

Miệng hố hẹp, không gian bên dưới rộng lớn, càng đi vào trong càng sâu, không biết từ lúc nào đã bước sang một hố sụt khác, cứ thế nối tiếp không ngừng.

Đi một lúc, mấy huynh đệ Tá Lĩnh đã mất phương hướng, có người sợ lạc đường liền làm dấu dọc đường.

Nửa tiếng sau, thanh xà dừng lại trước một hố sụt, mọi người mừng rỡ thấy phía trước có ba bóng người nằm đó.

Diệp Bạch vội vàng tiến lên kiểm tra mạch đập của ba người, tuy yếu ớt nhưng may là vẫn còn sống.

Sau khi cho ba người uống chút nước muối, Diệp Bạch lại dùng nội lực sơ thông gân cốt huyết lạc cho họ.

Diệp Bạch mấy tháng qua mỗi sáng đều khổ luyện Tử Hà Thần Công, nhưng cũng chỉ mới nhập môn tầng thứ nhất, nội lực mới sinh.

Tôi ước tính, muốn đại thành đạt tới cảnh giới Tử Khí Quán Thông e là phải luyện đến năm nào tháng nào.

Số dược liệu trăm năm hái ở Bình Sơn còn không ít, trước khi về Trường Sa Diệp Bạch còn tính nhờ Hoa Linh luyện chế ít đan dược tăng nội lực, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Có lẽ nội lực đã phát huy tác dụng, không lâu sau ba người lờ mờ tỉnh lại.

Thấy bóng dáng quen thuộc, họ mới yên lòng.

Diệp Bạch đưa màn thầu trắng mềm đã chuẩn bị sẵn cho họ, bảo họ ăn cùng với nước nóng.

Nhịn đói lâu ngày không thể ăn đồ quá kích thích, uống chút nước cháo là tốt nhất, nhưng nơi này đơn sơ, không có điều kiện tốt hơn.

Trong ba người, Hoa Linh ăn uống là nhã nhặn nhất, nàng từ tốn ăn màn thầu, tuy sắc mặt tiều tụy tóc tai rối bời nhưng vẻ mặt đơn thuần vẫn khiến người ta thương xót.

Tề Tiểu Hắc đứng bên cạnh không biết từ lúc nào đã ghé sát lại, đeo kính râm nhìn chằm chằm Hoa Linh, nhìn đến mức khiến mặt nàng đỏ bừng.

Diệp Bạch thực sự chịu không nổi cái bộ dạng mê gái này, đá một cước cho hắn văng ra một bên.

Hoa Linh lúc này mới thở phào, cất tiếng hỏi: “Tiểu Bạch ca, sao mọi người tìm được đến đây vậy?” “Toàn nhờ nó cả.” Diệp Bạch chỉ vào con thanh xà dưới đất.

Chương 80

Hoa Linh gật đầu, biết Diệp Bạch dựa vào xà ngữ mới tìm thấy họ.

Nàng muốn cho thanh xà ăn ít vụn màn thầu nhưng nó lắc đầu từ chối.

Hồng Cô cũng nhìn thấy thanh xà, nảy sinh vài suy nghĩ kỳ quái.

Nếu khi đó nàng còn sức lực thì giờ đã là một kết cục khác rồi.

Nam nữ hữu biệt, Diệp Bạch bảo người dựng một cái lều ở góc hố sụt cho Hồng Cô và Hoa Linh nghỉ ngơi.

Còn mấy đại nam nhân họ thì ngủ tạm bên ngoài lều một đêm.

Sau khi cho thanh xà ăn một bữa thịnh soạn, Diệp Bạch bắt đầu trò chuyện với nó.

Càng nói chuyện, Diệp Bạch càng phát hiện mình đã đánh giá quá thấp trí thông minh của con rắn này, nói gì nó cũng hiểu ngay, chẳng khác gì con người.

Không biết là thiên phú dị bẩm hay do nguyên nhân nào khác.

Hơn nữa từ miệng thanh xà, Diệp Bạch cũng biết được vị trí cụ thể của ngôi mộ đời Đường kia, chính là ở phía đông Long Lĩnh này, thật là một niềm vui bất ngờ.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau Diệp Bạch thông báo phát hiện của mình cho mọi người.

Hồng Cô biết Chá Cô Tiếu có thể đang ở ngôi mộ Đường, không màng thân thể suy nhược liền lên tiếng: "Tiểu Bạch, tẩu tử biết lần này làm lụy đến đệ, nhưng nhị ca của đệ và Kim Toán Bàn đã mất tin

tức từ một tháng trước, tẩu thực sự sợ họ gặp nguy hiểm dưới mộ, tẩu cầu xin đệ, hãy cứu nhị ca đệ ra." Nghe vậy, Hoa Linh và Lão Dương Nhân bên cạnh cũng nhìn sang với vẻ mặt hy vọng.

Họ tuy không biết Chá Cô Tiếu đi vào ngôi mộ Đường đó nguy hiểm thế nào, nhưng có thể nhốt được kỳ nhân Mạc Kim là Kim Toán Bàn và sư huynh của họ thì ngôi mộ này chắc chắn hung hiểm không kém gì Bình Sơn.

Hiện giờ trong số những người ở đây, chỉ có Diệp Bạch đủ khả năng cứu hai người họ ra.

Diệp Bạch thở dài một tiếng, Chá Cô Tiếu là nhị ca của mình, không cần họ nói thì Diệp Bạch cũng sẽ cứu huynh ấy ra.

Huống hồ, sâu trong ngôi mộ Đường này là mộ Tây Chu, ít nhất cũng có một cái rương đồng, Diệp Bạch dù thế nào cũng không bỏ lỡ.

Chỉ là tính tình Hồng Cô vốn bướng bỉnh mà giờ lại hạ mình cầu xin, điều này Diệp Bạch không ngờ tới.

Diệp Bạch đột nhiên có chút ngưỡng mộ Chá Cô Tiếu, lại hiểu ra tại sao huynh ấy lại bỏ ngày vui bên Hồng Cô để vội vã đi tìm Long Cốt Thiên Thư.

Thế là, Diệp Bạch trịnh trọng hứa trước mặt ba người nhất định sẽ cứu nhị ca Chá Cô Tiếu ra ngoài.

Mọi người lên đường, Hoa Linh và Hồng Cô dìu nhau đi giữa, Lão Dương Nhân và Tề Tiểu Hắc đi sau cùng, cả đoàn theo sát con thanh xà tiến về phía mộ Đường.

Đi được nửa ngày, nghỉ chân ba lần, Diệp Bạch cuối cùng cũng nhận được thông báo từ hệ thống. [Tây Chu U Linh Trủng: Nằm trong mê cung Long Lĩnh, do nguyên nhân chưa rõ mà ngôi mộ này sinh ra linh tính, lúc ẩn lúc hiện, khiến trong mộ nguy cơ tứ phía, hung cát khó

lường!] [Cấp độ nguy hiểm: Trung đẳng!] [Rương chứa: Rương Bạc!] Là một cái rương bạc, Diệp Bạch mỉm cười, không uổng công mong đợi.

Lúc này bản đồ hoàn chỉnh của mộ huyệt cũng hiện ra trong hệ thống, Diệp Bạch phát hiện rương bạc nằm trong một mộ thất, nhưng không có vị trí tham chiếu nên cũng không biết đó là nơi nào.

Đi thêm một lúc thì thấy thanh xà dừng lại phía trước.

Diệp Bạch tiến lên hỏi nguyên do, thanh xà giải thích nơi này có thiên địch của chúng, là một loại quái vật tám chân khổng lồ, nó không dám đi tiếp.

Quái vật tám chân?

Diệp Bạch lập tức nhận ra thứ thanh xà nói chính là Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng là một loại nhện, do trên lưng có hoa văn màu trắng tự nhiên hình mặt người nên mới có tên như vậy.

Diệp Bạch nhớ Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng ở đây không rõ nguyên nhân gì mà kích thước khổng lồ, có thể ăn thịt cả người lẫn trâu bò, vô cùng đáng sợ.

Bây giờ người đi theo mình không ít, hơn nữa Hồng Cô và Hoa Linh thân thể còn rất yếu, nếu đối đầu với chúng thì thực sự nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Diệp Bạch định dẫn dụ lũ nhện ra ngoài để giải quyết.

Không ngờ lần này Diệp Bạch lại tính sai.

Hắn dùng thức ăn làm mồi, lại gõ vào vách đá cố dùng âm thanh dẫn chúng ra nhưng bên trong không hề có động tĩnh, không thấy một

con nhện nào xuất hiện.

Cuối cùng Diệp Bạch cũng hết cách, đành dẫn mọi người cùng tiến sâu vào, đi bước nào tính bước ấy.

Vào sâu trong hố sụt, Diệp Bạch cứ ngỡ sẽ thấy cảnh tượng đầy tơ nhện nhưng nơi đây chỉ có những khối đá đen trơ trọi, không còn gì khác.

Phía trên vách đá có nhiều lỗ nhỏ thông nhau, đoán chừng là lối đi của lũ nhện.

Biết bên trong có quái vật, mọi người bước đi khẽ khàng, rất chậm.

Bốn huynh đệ Tá Lĩnh vây quanh ba người Hồng Cô ở giữa, một tay cầm vũ khí, tay kia cầm đèn pin quét lên các lối thông phía trên.

Lão Dương Nhân cũng giương cung lắp tiễn, ngẩng đầu cảnh giác.

Đi được mấy bước, Tề Tiểu Hắc dừng lại, vỗ nhẹ vai Diệp Bạch chỉ về phía trước.

Diệp Bạch định thần nhìn lại, thấy một vật sống giống như chiếc mặt nạ khổng lồ đang ẩn nấp trong góc tối của hang động phía trước.

Chiếc mặt nạ giống như mặt người, đang ở trạng thái mỉm cười.

Những người khác cũng nhìn theo tầm mắt của hai người, khi thấy vật sống mặt người đó không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Dưới ánh đèn pin, gương mặt đó bỗng nhiên biến đổi, khóe miệng nhếch lên, khẽ mỉm cười, hai mắt híp lại, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Trong bầu không khí cổ quái ấy, chỉ có Tề Tiểu Hắc là còn cười nổi: "Cái thứ này trông xấu thật đấy." "Đúng là xấu, nhưng ta sẽ khiến nó không còn xấu nữa ngay bây giờ." Diệp Bạch cũng hiếm hoi

đáp lại một câu, chỉ thấy hắn xoay cây bá vương thương đang cầm, kèm theo tiếng kim loại, mũi thương bạc loáng phóng ra từ đầu thương.

Khắc sau, Phá Trận Bá Vương Thương như tia chớp lao đi.

Chỉ nghe một tiếng "vút" xé gió, cây thương đã cắm phập vào giữa trán gương mặt cười, dịch xanh phun tung tóe khắp đất.

Con nhện mặt người bị găm chặt lên vách đá đen, tám cái chân vẫn còn vùng vẫy, sinh mệnh lực khá ngoan cường.

Diệp Bạch vận khí xuống lòng bàn chân, thân nhẹ như yến đạp lên vách đá, vài bước đã leo lên cao, thuận thế rút bá vương thương ra rồi phi thân nhảy xuống.

Toàn bộ động tác mượt mà như nước chảy.

Con nhện không còn cây thương chống đỡ liền trượt xuống từ vách đá, nghe một tiếng "uỳnh" chấn động cả mặt đất.

Mọi người vây lại, lần đầu thấy loại nhện khổng lồ quỷ dị này, ai nấy đều hiếu kỳ.

"Trời đất, loại nhện này ăn cái gì mà lớn thế không biết." Con nhện này bị Phá Trận Bá Vương Thương đâm xuyên tim phổi, bụng ngửa lên trời, tuy còn vùng vẫy nhưng chắc cũng chẳng sống được bao lâu.

Trên tám cái chân lông tơ khẽ rung động, dưới hàm còn có một túi độc lớn, bên trong chứa lượng lớn độc tố, hẳn là để tiêm vào con mồi khi săn bắn.

"Đi thôi, bên trong loại này còn nhiều lắm, giữ vững trận hình, đừng để bị chúng lôi đi." Diệp Bạch dẫn mọi người tiếp tục đi vào, không quên dặn dò.

Càng vào sâu, không gian lối đi càng chật hẹp, trên tường bắt đầu xuất hiện tơ nhện trắng, xem ra vừa rồi chỉ là vòng ngoài lãnh địa của chúng.

Chương 81

Các hang động bên trong thông tứ phía, tối đen như mực, mọi người áp sát vào nhau vì sợ lạc.

Để tiết kiệm pin, chỉ có Diệp Bạch đi đầu và Tề Tiểu Hắc đi cuối bật đèn pin, những người khác đều đi mò mẫm trong bóng tối.

Lúc này Diệp Bạch đột nhiên dừng bước, trong hang động hẹp, mọi người lập tức dồn lại một chỗ.

"Tiểu Bạch, phía trước có chuyện gì thế?" Hồng Cô đi sau Diệp Bạch hỏi.

Hiện tại họ đang ở trong một hang động cao mười mét trên vách đá, bên dưới có mười mấy con nhện mặt người khổng lồ, mắt nhện to như nắm tay phát ra ánh huỳnh quang xanh loét.

Diệp Bạch nói khẽ: "Chúng ta e là đã vào tới ổ nhện rồi." Hóa ra ổ nhện này giống như một mạng nhện khổng lồ, là một khoảng đất trống trải đầy tơ nhện, các lối đi lớn nhỏ tỏa ra bốn phương tám hướng.

Đi theo hang động về một hướng là có thể đến ổ nhện.

Mà trong bản đồ hệ thống của Diệp Bạch, chỉ khi vượt qua ổ nhện này mới có thể vào được mộ Đường.

Diệp Bạch phát hiện trên trần hang treo hàng chục xác chết khô khốc, ngoài trâu bò còn có không ít hài cốt người.

Nhện mặt người sau khi bắt được mồi thường tiêm độc tố làm tê liệt thần kinh vào cơ thể con mồi, sau đó khi con mồi còn tỉnh táo sẽ hút sạch máu thịt.

Những người và động vật này trước khi chết không biết đã phải

chịu đựng nỗi đau đớn lớn đến nhường nào.

Diệp Bạch suy đoán, dân làng xung quanh thường mất tích gần Long Lĩnh không chỉ vì lọt vào mê cung, mà phần lớn là bị lũ nhện này lôi xuống.

Nhện mặt người lớn lên nhờ ăn thịt người, điều này khiến Diệp Bạch nảy sinh sát tâm không nhỏ.

Thấy Diệp Bạch mãi không động tĩnh, Hoa Linh phía sau khẽ hỏi: "Tiểu Bạch ca, giờ phải làm sao mới tốt?" "Mọi người đừng gây tiếng động, để ta thử xem bản lĩnh lũ nhện này thế nào." Nói đoạn, Diệp Bạch rút khẩu Desert Eagle trên người, nhắm thẳng con nhện to nhất mà bắn.

Khẩu súng rút ra từ hệ thống này có uy lực vượt xa các loại súng ống hiện tại.

Chỉ nghe một tiếng "đoàng", tiếng nổ lớn vang vọng trong hang, viên đạn lao đi bắn nát miệng con nhện, máu xanh bắn tung tóe.

Đàn nhện tức khắc bị kinh động, kêu chi chí rồi tản ra tìm nguồn gốc tiếng súng.

Cũng chính vì cấu tạo đặc thù nơi này, tiếng vang kỳ lạ nên chúng nhất thời chưa phát hiện ra Diệp Bạch.

Diệp Bạch lại thò đầu ra, thấy con nhện khổng lồ bị bắn trúng miệng đã gục xuống đất, mất khả năng hành động, liền hiểu thêm vài phần về điểm yếu của chúng.

"Đoàng đoàng!" Lại thêm hai tiếng súng, hai con nhện ngã gục trong vũng máu, bắn xong Diệp Bạch lại rụt vào trong động.

Lũ nhện bắt đầu cuống cuồng, chớp mắt đã mất ba đồng bạn mà không biết kẻ thù ở đâu.

Thấy không ít nhện đang bò lên vách đá, Diệp Bạch biết không giấu được lâu nữa.

Hắn lại thò đầu ra, liên tiếp nổ ba phát súng, hạ gục thêm ba con nhện.

Còn lại một viên đạn để dự phòng, Diệp Bạch cất khẩu Desert Eagle đi.

Hồng Cô tuy không nhìn rõ tình hình bên dưới nhưng cũng đoán Diệp Bạch có lẽ đã hết đạn.

Nàng lấy từ trong lòng ra một khẩu súng lục ổ quay đưa cho Diệp Bạch: "Nhị ca đệ tặng tẩu, tẩu dùng không quen, đệ cầm lấy dùng trước đi." Diệp Bạch hơi ngạc nhiên, phi dao của Hồng Cô dùng còn tốt hơn súng, tặng súng cho nàng đúng là phí phạm, không biết nhị ca nghĩ gì nữa.

Xem ra sau này phải dạy nhị ca vài chiêu để biết cách làm con gái vui lòng đúng phương pháp.

"Cảm ơn tẩu tử." Diệp Bạch nhận súng, thấy cùng loại với khẩu súng lục trước kia của mình, nhưng khẩu đó đã được hắn để lại cho Thuận Tử ở Trường Sa phòng thân.

"Đoàng!" Thấy một con nhện đã bò sát miệng hang, Diệp Bạch vội thò đầu bắn một phát.

Chỉ là uy lực khẩu này kém xa Desert Eagle, viên đạn bắn trúng miệng chỉ làm con nhện lảo đảo, ngược lại còn kích động tính hung ác của nó.

Con nhện đỏ mắt kêu chi chi, Diệp Bạch cũng không thèm trốn nữa, lộ nửa người ra nhắm thẳng đầu nó bắn liên tiếp cho đến khi hết sạch đạn.

Đầu con nhện nát bét, rơi thẳng xuống dưới không biết sống hay

chết.

Ném súng trả cho Hồng Cô, Diệp Bạch cầm bá vương thương nhảy thẳng xuống từ miệng hang cao mười mét.

Bá vương thương được Diệp Bạch chuyển sang hình thái thứ nhất ngay trên không trung, mang theo khí thế không gì cản nổi lao thẳng vào đàn nhện.

Nghe thấy động tĩnh, lũ nhện vây quanh Diệp Bạch.

Hắn nhếch môi, đàn nhện đã bị hắn hạ quá nửa, còn lại chục con thì không đủ để hắn phải sợ.

Nhìn con nhện gần nhất, Diệp Bạch nheo mắt, tay phải vung thương quét ngang, nhẹ nhàng chém đứt bốn cái chân của nó.

Phá Trận Bá Vương Thương sắc bén vô cùng, dù lớp giáp của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng có dày đến mấy cũng không chịu nổi cú đánh trực diện của Diệp Bạch.

Kết liễu con nhện này, Diệp Bạch hét lớn một tiếng, lao thẳng vào giữa đàn nhện.

Uỳnh!

Một con nhện bị Diệp Bạch đánh bay, con khác bị đâm xuyên bụng.

Diệp Bạch đánh tan xác đàn nhện, dọc đường nằm la liệt bảy tám cái xác khổng lồ, máu xanh văng khắp nơi.

Thấy Diệp Bạch quá hung mãnh, ba bốn con nhện còn lại bắt đầu lùi lại, chúng đã thực sự sợ hãi.

Tuy giết hăng máu nhưng Diệp Bạch vẫn luôn cảnh giác tơ nhện.

Hắn nhớ tơ của chúng rất dính, nhanh và chuẩn, một khi dính phải là dễ bị lôi đi ngay.

Nhưng không hiểu lũ nhện này sống trong hang nhiều quá nên ngu đi hay sao mà đánh nãy giờ không con nào dùng tơ với hắn.

Tuy ngu nhưng chúng chạy không hề chậm.

Thấy thêm một đồng bọn bị Diệp Bạch bổ làm đôi, ba con còn lại không dám xông lên nữa mà quay đầu chui vào hang biến mất tăm.

Thấy lũ nhện đã rút, Diệp Bạch vội bảo nhóm Hồng Cô xuống.

Tuy giết được mười mấy con nhưng Diệp Bạch đoán số lượng thực tế còn nhiều hơn thế, có thể phần lớn đã ra ngoài tìm mồi.

Mọi người theo dây thừng tụt xuống.

Thấy xác nhện nằm la liệt bên dưới, ai nấy đều âm thầm kinh hãi, võ công của vị Tam gia này quá thần sầu, xuống một lát đã dọn sạch ổ nhện.

"Tiểu Bạch ca, huynh không sao chứ?" Hoa Linh lo lắng hỏi.

Diệp Bạch lắc đầu, lau sạch dịch nhầy bám trên người: "Không sao, tranh thủ lúc chúng chưa quay lại, chúng ta mau đi thôi." Dẫn mọi người vượt qua ổ nhện, đi qua vài đường hầm, Diệp Bạch thấy phía trước có một bức tường đá chắn lối.

Hắn tiến lên quan sát, thấy bức tường này sâu không thể lường, dường như đã mọc liền với đất đá xung quanh chứ không phải được lấp vào sau này.

Nhóm Hồng Cô thấy vậy cũng kinh ngạc, cho là có chuyện cổ quái.

Chương 82

Sắc mặt Diệp Bạch hơi nghiêm trọng, bức tường này hẳn là Tây Chu U Linh Trủng, chắc là bị nhóm Chá Cô Tiếu kích hoạt.

Quan trọng là bản đồ hệ thống của hắn không hiển thị U Linh Trủng, nghĩa là nếu không phá được nó thì bản đồ không có giá trị tham khảo.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi quyết định: "Quay lại đường cũ!" Mọi người tuy không rõ nguyên nhân nhưng uy tín của Diệp Bạch đã ăn sâu vào lòng họ, không ai thắc mắc.

Quay lại ổ nhện, họ thấy ba con nhện bỏ chạy lúc nãy đã quay về đang lôi xác đồng bọn.

Nhưng khi thấy Diệp Bạch đằng đằng sát khí trong đám đông, chúng vứt xác bỏ chạy thục mạng vào hang.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Diệp Bạch mỉm cười bất lực, thu hồi cây bá vương thương vừa rút ra.

Tề Tiểu Hắc cũng cất cái xẻng sắt, nãy hắn định thể hiện chút mà giờ mất cơ hội, đành hỏi: "Giờ đi hướng nào?" "Đi theo ta!" Diệp Bạch dẫn mọi người đi sang phía bên kia ổ nhện, bước vào một đường hầm đen ngòm.

Đường hầm này vừa to vừa rộng, tối đến mức không một tia sáng, Diệp Bạch bảo mọi người bật hết đèn pin.

Đến đây, hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

Cảm giác này lần trước xuất hiện là ở mộ thất chính tại Hắc Thủy Thành.

Rất có thể có thứ gì đó đang rình rập họ trong bóng tối.

Mọi người đi sát vào nhau, Diệp Bạch đi đầu, Tiểu Hắc (rắn) đi cuối, bốn huynh đệ Tá Lĩnh hộ vệ ba người Hồng Cô.

Đi một lát, nhờ ánh đèn pin, Diệp Bạch thấy phía trước có miệng hang hình tam giác, dường như có một chiếc đỉnh lớn đặt ở giữa.

"Phía trước có tình hình, mọi người cẩn thận." Dẫn mọi người chậm rãi vào hang, Diệp Bạch thấy hang này không nhỏ, bên trong trống trải.

"Hang này dường như được làm bằng gỗ." Một huynh đệ Tá Lĩnh quan sát kỹ rồi nói.

Diệp Bạch nhìn kỹ, đúng là vậy, loại gỗ này không biết là gỗ gì mà vừa đen vừa cứng, lại được phết nhựa thông và mỡ bò, lâu ngày trở nên cứng như đá.

Diệp Bạch đến trước chiếc đỉnh lớn, thấy nó không chỉ làm bằng đồng xanh mà còn pha trộn với loại khoáng sản màu đỏ không tên.

Toàn bộ chiếc đỉnh có hai màu xanh đỏ, uy nghiêm mà không kém phần mỹ cảm.

Đúng là bảo vật!

Tiếc là chiếc đỉnh này nặng ít nhất nghìn cân, hắn và Tề Tiểu Hắc có hợp lực cũng khó mà khiêng lên được.

Đang quan sát hoa văn trên đỉnh thì nghe tiếng Hồng Cô và Hoa Linh kinh hô.

Diệp Bạch vội chạy tới, ánh đèn chiếu qua thấy sâu trong hang chất hàng trăm bộ hài cốt người.

Nhìn trang phục, đoán chừng thời đại nào cũng có, qua năm tháng nhiều hài cốt đã không còn nguyên vẹn.

“Đây rốt cuộc là nơi nào?” Hồng Cô từng thấy nhiều cảnh tượng lớn nhưng cũng bị đống hài cốt này làm cho khiếp sợ.

“Có lẽ dùng để tế tự.” Diệp Bạch kiểm tra các xác chết phía ngoài, thấy trên xác còn quấn tơ nhện, nước trong cơ thể bị hút cạn, da bọc xương, có thể thấy rõ sự đau đớn trước khi chết.

Cách đống xác không xa là mười mấy quả trứng nhện to như trứng ngỗng.

Tuy là trứng nhưng vỏ rất cứng.

Xem ra đây mới là tổ nhện, bên ngoài chỉ là kho chứa lương thực.

Nghĩ lũ nhện này nở ra sẽ là tai họa, Diệp Bạch bảo mọi người mang trứng ra ngoài đốt.

Chỉ là Tề Tiểu Hắc không biết nghĩ gì mà giấu một quả vào túi, Diệp Bạch thấy vậy nhưng lắc đầu coi như không biết.

Quan sát dấu vết xung quanh hang, Diệp Bạch thấy dường như có một con nhện khổng lồ sống ở đây, hẳn là thủ lĩnh của lũ nhện, chỉ là không biết hiện tại nó đi đâu.

Họ gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu con nhện chúa còn ở đây thì chắc chắn đã xuất hiện từ lâu.

Giờ vẫn chưa thấy đâu, xác suất cao là cũng bị kẹt trong U Linh Trủng rồi.

Suy đoán của Diệp Bạch cực kỳ chính xác.

Lúc này trong một đoạn mộ đạo của U Linh Trủng, Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn đang đốt lửa nướng loại thịt nào đó.

Cạnh họ còn có những cái chân nhện khổng lồ dài ba bốn mét và một cái hồ lô bằng ngọc, chính là hồ lô bảo bối của Diệp Bạch.

Hai người trông thảm hại, toàn thân đầy dầu mỡ, tóc tai rối bù

không biết bao nhiêu ngày chưa tắm.

Kim Toán Bàn nhét miếng thịt nhện nóng hổi vào miệng, lầm bầm: "Tiếng súng ban nãy chắc đệ cũng nghe thấy rồi, đoán là Trần tiểu tử và Diệp tiểu tử tới." Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Đại ca sẽ không tới, chắc là Tam đệ." "Tới là tốt rồi, không tới nữa thì lão Kim ta thực sự không trụ nổi.

Mỗi ngày dựa vào nước trong hồ lô và thịt nhện qua ngày, cuộc sống này khổ quá." Kim Toán Bàn tặc lưỡi, cảm thấy miệng nhạt thếch.

Hồ lô bảo bối là do Trần Ngọc Lâu đưa cho Chá Cô Tiếu, không ngờ lần này lại phát huy tác dụng lớn.

Hai người bị con nhện chúa chặn trong đường hầm này hơn hai mươi ngày, nếu không có nguồn nước bất tận này thì đã chết khát từ lâu.

Nhưng hồ lô này quá thần kỳ, sợ người ngoài nảy sinh ý đồ xấu với Diệp Bạch nên Chá Cô Tiếu chỉ nói là vật do ba huynh đệ họ đào được trong mộ, ngay cả với Kim Toán Bàn cũng không nói thật.

Kim Toán Bàn ăn no uống đủ, lau tay vào vạt áo rồi bò dậy nhìn ra ngoài mộ đạo.

Một con nhện mặt người khổng lồ dài tới mười mấy mét đang nằm canh ở cửa hang nghỉ ngơi.

Con nhện này bên trái chỉ còn ba cái chân, cái chân thiếu mất là do bị Chá Cô Tiếu bẻ khớp, cưỡng ép tháo xuống, hiện đã bị hai người ăn quá nửa.

"Chẳng phải chỉ mượn có cái chân thôi sao?

Có cần phải chặn đường chúng ta thế không?" Kim Toán Bàn chửi rủa, bất lực với con nhện này.

Trước kia họ cũng định nhân lúc nó ngủ để chạy trốn nhưng con nhện này tinh ranh lắm, thường xuyên nhắm mắt giả vờ ngủ.

Chạy mấy lần không thành, hai người cũng thôi, họ có ăn có uống, cứ xem ai thi gan với ai.

Đứng ở cửa hầm chửi vài câu, con nhện vẫn không phản ứng gì, Kim Toán Bàn thở dài: "Thôi, lại đến giờ rảnh rỗi rồi, lấy bộ bài Tây Diệp tiểu tử làm ra đi, chúng ta làm vài ván." Trong hang hình tam giác, Diệp Bạch đang bảo người đào đường hầm.

U Linh Trủng tuy tà môn nhưng cũng chỉ là hiện lại diện mạo ban đầu của kiến trúc hai ngàn năm trước, phía sau hang tam giác này thông thẳng tới mộ, tuy cách lớp đá núi dày nhưng với bản lĩnh của họ, đục thông cũng không khó.

Bảo Tề Tiểu Hắc canh ở cửa, Diệp Bạch lại đến trước chiếc đỉnh lớn.

Đỉnh này rõ ràng là vật từ thời Tây Chu, hoa văn và điêu khắc đều mang phong cách thời kỳ đó.

Diệp Bạch nhìn vào trong đỉnh, thấy Tiểu Hắc và con thanh xà không biết chui vào từ lúc nào, hai con rắn bên trong đang đùa giỡn với nhau.

Diệp Bạch lôi Tiểu Hắc đang chơi vui vẻ ra, hỏi sao lại chạy vào trong đỉnh.

Chương 83

Tiểu Hắc giải thích cái đỉnh này có lợi cho nó, bản năng thúc giục nó vào trong.

Diệp Bạch hỏi thanh xà, cũng nhận được câu trả lời tương tự.

Nhìn chiếc đỉnh màu xanh đỏ huyền ảo, Diệp Bạch biết mình thực sự đã gặp bảo vật.

Không biết sự đột biến của lũ nhện có phải do chiếc đỉnh này gây ra không, nếu vậy thì đỉnh này có lợi cho động vật nhưng với con người thì chưa chắc.

Dù sao đi nữa, Diệp Bạch đã quyết tâm sẽ mang chiếc đỉnh này đi.

Hai ba tiếng sau, đường hầm thông tới mộ cuối cùng cũng đào xong.

Một huynh đệ Tá Lĩnh cầm đèn pin sang thám thính, lát sau quay lại báo: "Tam gia, bên kia không vấn đề gì, là đường hầm xây bằng gạch xanh." Diệp Bạch gật đầu, bảo mọi người chuẩn bị trang bị vào hầm.

Sau khi chui ra, Diệp Bạch soi đèn thấy một lối đi thẳng tắp không biết dẫn tới đâu.

Hai bên tường đều xây bằng gạch xanh có hoa văn uốn lượn, Diệp Bạch từng nghe Trần Ngọc Lâu giảng rằng thời Đường thích dùng gạch xanh xây tường, gạch dày bằng hai ba lòng bàn tay, các góc được chạm khắc hoa văn.

Bản đồ hệ thống cũng hiển thị hắn đang ở trong mộ, xem ra vị trí hiện tại chính là trong mộ Đường.

Diệp Bạch đối chiếu bản đồ hệ thống, chọn con đường dẫn thẳng

tới Minh điện, dẫn mọi người xuất phát.

Đi qua các đường hầm gạch xanh quanh co, mọi người đến một con đường rộng lớn, phía xa có mười mấy cột trụ thông lên trần đá.

Xem ra mộ Đường này cũng giống Bình Sơn, đều đào rỗng núi để xây lăng mộ, không biết khi xưa phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực mới hoàn thành công trình đồ sộ thế này.

Diệp Bạch kiểm tra bản đồ hệ thống, thấy Minh điện chỉ cách đó vài trăm mét, rương bạc nằm ngay trong đó.

Thấy rương bạc nhanh như vậy khiến Diệp Bạch thấy hơi khó tin.

Bây giờ chỉ không biết Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn bị kẹt ở đâu.

Lúc nãy ở hầm gạch xanh và cả ở đây, Diệp Bạch đều thả Tiểu Hắc ra tìm hơi hướng của họ nhưng không thấy gì, xem ra họ không đi con đường này.

Đang dẫn mọi người cẩn thận tiến về phía trước, Tề Tiểu Hắc đột nhiên trầm giọng: "Có thứ gì đó đang tới!" Diệp Bạch đanh mặt nhìn về phía trước, hai con mắt màu xanh yêu dị to như đèn lồng đang phát sáng.

Ánh đèn pin chiếu tới, con nhện chúa khổng lồ lập tức lộ diện, chiều cao khi đứng thẳng tương đương một tòa nhà ba tầng, khiến mọi người sững sờ.

"Hóa ra mấy con nhện lúc nãy gặp chẳng là cái thá gì so với con này." "Chúng ta vừa phá tổ nó, chắc giờ nó tới đòi nợ đây." Trong lúc mấy huynh đệ Tá Lĩnh còn đang đùa cợt, Lão Dương Nhân đã sớm giương cung, mấy phát tiễn xé gió lao đi.

Tiếc thay, tên bắn vào chân nhện chúa chỉ làm tóe lên vài tia lửa.

"Nhắm vào mắt mà bắn!" "Tiểu Hắc ở lại bảo vệ mọi người."

Diệp Bạch vác Phá Trận Bá Vương Thương lao đi, mũi thương quét dưới đất tóe lửa, hắn bật nhảy lên, dồn toàn lực đâm thương vào thân hình nhện chúa.

"Gào!!" Bị trọng thương, nhện chúa đau đớn gầm lên, cố hất Diệp Bạch trên lưng xuống.

Diệp Bạch nắm chặt cán thương định rút ra nhưng mũi thương dường như bị kẹt, thử mấy lần không được.

Hắn liền rút Desert Eagle, nhắm thẳng vào con mắt xanh yêu dị, đoàng!

Viên đạn cuối cùng!

Phát súng dập tắt một "ngọn đèn lồng".

Nhện chúa mù một mắt, trước đó lại mất một chân nên mất thăng bằng, đổ sụp xuống đất như sấm dậy.

Diệp Bạch cũng bị lực hất văng ra xa mấy mét.

"Tam gia!" Bốn huynh đệ Tá Lĩnh lúc này cũng xông tới, cầm vũ khí đập túi bụi vào con nhện.

Có một người gan dạ định đâm giáo sắt vào miệng nó nhưng vừa dùng lực đã như đâm vào tấm thép, bị chấn lùi liên tục.

Mẹ kiếp, Tam gia làm dễ thế mà sao mình không được nhỉ.

Vừa lơ đễnh một chút, một luồng tơ nhện to bằng cổ tay bắn ra trúng ngay mặt.

Lực bắn không nhỏ, người huynh đệ này bị bắn bay ra xa rồi bị tơ lôi ngược lại.

Miệng mũi bị bịt kín, chỉ nghe thấy tiếng kêu ú ớ không rõ lời.

Thấy người huynh đệ sắp bị lôi tới miệng nhện, Tề Tiểu Hắc

không quản Hồng Cô và Hoa Linh nữa, lao lên ôm chặt lấy cổ chân anh ta.

"Còn đứng đần ra đấy làm gì, mau lại giúp một tay!" Ba huynh đệ Tá Lĩnh còn lại mới phản ứng kịp, cùng nhau dốc sức mới giữ vững được người.

Tề Tiểu Hắc túm lấy tơ nhện cố sức giật nhưng mệt đến vã mồ hôi cũng không đứt.

Những người khác lấy dao sắc cắt hồi lâu cũng chẳng ăn thua.

"Dùng lửa đốt!" Hồng Cô cầm phi dao cũng lao tới phía sau, dù người vẫn còn yếu nhưng lúc này nàng không thể trốn phía sau được.

Tề Tiểu Hắc lấy bật lửa châm vào tơ nhện, nó lập tức bốc cháy.

Diệp Bạch thấy mọi người không sao cũng thở phào, hắn lại nhảy lên lưng nhện chúa.

Thấy dùng lực không rút được thương, hắn đổi cách, nắm lấy thương rồi xoáy mạnh bên trong.

Nhện chúa đau đớn không màng tới những người phía trước nữa, bảy cái chân còn lại múa may loạn xạ định gạt Diệp Bạch xuống.

Diệp Bạch cúi thấp người, một tay bám cán thương, một tay túm chặt lông đen trên lưng nó, không cho nó cơ hội.

Lúc này Lão Dương Nhân bắn một phát tiễn trúng ngay con mắt còn lại của nhện chúa.

Mất cả hai mắt, nhện chúa điên cuồng đâm sầm lung tung.

Uỳnh!

Một cột đá cao mười mấy mét bị húc gãy, đất đá trên trần rơi xuống ầm ầm, mọi người dạt ra xa.

Diệp Bạch cũng nhảy xuống khỏi lưng nhện rồi chạy đi.

Nhện chúa bị cột đá đè trúng, lại bị đất đá vùi lấp, kêu chi chí không ngừng.

Động tĩnh lớn như vậy cuối cùng cũng làm kinh động Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn đang ngủ say phía xa.

Những ngày qua họ ngoài ăn rồi ngủ nên cảnh giác kém đi nhiều.

"Tiếng gì vậy?

Ảo giác sao?" Kim Toán Bàn lờ mờ tỉnh dậy, ngó đầu ra rồi vỗ đùi kêu lớn: "Hỏng rồi, con nhện ở cửa biến mất rồi." Hai người lập tức tỉnh hẳn, chạy về phía phát ra âm thanh.

Thấy hai bóng người đầu bù tóc rối không giống người lao ra từ bóng tối, nhóm Hồng Cô lúc đầu giật mình, nhưng nhận ra Chá Cô Tiếu, Hồng Cô đỏ hoe mắt nhào tới.

Chương 84

Kim Toán Bàn cũng giật mình, chưa kịp nhìn rõ ai đã thấy Hồng Cô lao đến.

Ban đầu tưởng kẻ thù, thấy nàng ôm chầm lấy Chá Cô Tiếu thì ông mới hiểu ra, tặc lưỡi có chút ghen tị.

Mẹ nó chứ, sao chẳng có cô nào lao đến ôm mình.

Nhìn thấy người quen Diệp Bạch trong đám đông, ông liền chạy tới cười hớ hớ: "Đồ đệ à, rốt cuộc cũng đợi được ngươi tới." Diệp Bạch lắc đầu, chẳng buồn tiếp lời ông.

Tề Tiểu Hắc đứng bên cạnh lại tưởng thật: "Sư phụ huynh à?" "Tự phong đấy." "À." Tề Tiểu Hắc gật đầu, thầm nghĩ lão béo này cũng mặt dày thật.

Kim Toán Bàn nhìn thấy kính râm của Tề Tiểu Hắc, thấy hơi chướng mắt, này cái thằng nhóc kia, ánh mắt gì thế hả.

Không thèm để ý hai người họ, Diệp Bạch tiến lên kiểm tra tình trạng nhện chúa.

Con nhện chúa bị trọng thương liên tiếp, tuy không còn bao nhiêu hơi tàn nhưng cảm nhận được Diệp Bạch đến gần, nó lại kêu chi chí.

Diệp Bạch giẫm một cước lên trán nó, bò lên lưng dùng hết sức bình sinh mới rút được cây bá vương thương ra.

Sau khi lau sạch dịch nhầy, Diệp Bạch thu thương lại.

Còn nhện chúa cũng trong sự hành hạ đau đớn đó mà triệt để quy tiên.

Hai nhóm trao đổi tin tức, Diệp Bạch mới biết Chá Cô Tiếu và

Kim Toán Bàn đào hầm từ trên gò đất xuống.

Khi gặp U Linh Trủng trong hầm, họ đào tiếp rồi lọt vào hầm tùy táng Tây Chu.

Lúc này họ cũng nhận ra điều bất thường, rõ ràng là mộ Đường mà sao toàn là bố cục Tây Chu.

Tuy cũng bị bức tường đá bất ngờ xuất hiện chặn lối nhưng hai người không nghĩ tới U Linh Trủng, chỉ thấy mộ Đường này có huyền cơ lớn.

Sau khi ra khỏi hầm tùy táng, hai người đến một tiền điện phong cách đời Đường, trong điện đồ đạc không nhiều, giữa điện đặt một cái Hồn Thiên Nghi, bốn bức tường đều là phù điêu.

Trên một bức phù điêu có gắn một mảnh Long Cốt Thiên Thư.

Chá Cô Tiếu quan sát hoa văn, đúng là mảnh mà huynh ấy chưa có.

Huynh ấy cũng biết lấy thứ này sẽ kích hoạt cơ quan do Lý Thuần Phong thiết lập.

Nhưng Kim Toán Bàn không sợ, Lý Thuần Phong được coi là phong thủy đại gia số một đời Đường, Kim Toán Bàn cũng muốn thử thủ đoạn của ông ta.

Sau một hồi cổ vũ, hai người lấy mảnh Long Cốt Thiên Thư.

Quả nhiên cửa tiền điện đóng sầm lại, thủy ngân bắt đầu đổ vào.

Tuy tình huống nguy cấp nhưng Kim Toán Bàn không hổ là người tinh thông bát quái dị thuật và kỳ môn độn giáp, loay hoay với Hồn Thiên Nghi một lát là phá được cơ quan.

Hai người đi tiếp thì gặp Huyền Hồn Thê.

Cả hai đều là nhân vật sừng sỏ của phái Bàn Sơn và Mạc Kim, Huyền Hồn Thê trong mắt họ không đáng là bao, sớm đã có cách phá

giải.

Sau một hồi loay hoay, hai người đến được Minh điện này thì đụng độ nhện chúa.

Chá Cô Tiếu bắn hết đạn cũng không làm gì được nó, sau khi bẻ được cái chân của nó thì tìm một lối hầm trốn vào.

Nhờ có hồ lô bảo bối và thịt nhện mà sống sót tới giờ.

Chá Cô Tiếu cũng nghe Hồng Cô kể lại việc Diệp Bạch dẫn họ vượt qua mê cung Long Lĩnh tới đây.

Còn chuyện ba người họ suýt chết đói trong mê cung thì Hồng Cô không hề nhắc tới nửa lời.

Biết được hành động của Tam đệ, lòng Chá Cô Tiếu tràn đầy cảm động, không kìm được nhìn về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch cũng cảm nhận được, ngẩng đầu đối mắt với Chá Cô Tiếu, hai người mỉm cười, mọi thứ đều không cần nói ra.

Mệt mỏi cả ngày, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi mới vào Minh điện phía trước.

Vì lần này mang theo nhiều nước, Hồng Cô dùng khăn ướt lau sạch những chỗ da thịt lộ ra cho Chá Cô Tiếu, chỉnh trang lại diện mạo.

Cảnh này khiến Kim Toán Bàn phát thèm, ông người ngợm hôi hám nên chẳng ai dám lại gần.

Hoa Linh thấy ái ngại, được sự cho phép của sư huynh Chá Cô Tiếu, nàng cũng giúp Kim Toán Bàn lau dọn vết bẩn.

Kim Toán Bàn sướng rơn, cảm nhận được lòng tốt của Hoa Linh, liền khen ngợi: "Tiểu cô nương người đẹp mà tâm cũng đẹp, làm con dâu ta là nhất." Hoa Linh đỏ mặt: "Tiền bối đừng nói bậy, Tiểu Bạch

ca sớm đã có người trong mộng, hai người họ đã tư định chung thân rồi.” “Vậy sao, tiếc thật, đúng là tiếc quá.” Kim Toán Bàn vuốt râu, vẻ mặt đầy nuối tiếc.

Cảnh này khiến Tề Tiểu Hắc nóng mắt, hắn đến trước mặt Kim Toán Bàn bảo: “Lão béo kia, nghe nói ông là kỳ nhân Mạc Kim, thủ đoạn cao cường, hay là tìm cái hố nào đó, tiểu gia thi thố với ông một phen.” Tuy không biết lai lịch thiếu niên này ra sao nhưng Kim Toán Bàn cũng chẳng phải hạng vừa, mắng lại: “Cái thằng gấu đen kia, lông còn chưa mọc đủ mà khẩu khí lớn thế, Kim gia ta lăn lộn trong nghề bao năm cũng không dám nói khoác vậy.

Thi thì thi, nhưng chân tay thì Kim gia không thạo, ngũ hành thuật số, chiêm tinh bát môn ngươi có dám thi không?” Tề Tiểu Hắc làm sao biết mấy thứ ngũ hành đó nên tất nhiên không chịu.

Hắn chẳng đợi Kim Toán Bàn đồng ý, xách cổ áo ông đòi thi đấu chân tay.

Kim Toán Bàn đúng là tú tài gặp binh, gặp loại tính tình thẳng tuột như Tề Tiểu Hắc thì cũng bó tay, râu dựng ngược vì tức.

Thấy xung đột ngày càng gay gắt, Hoa Linh đành vào can ngăn, một tiếng “Tiểu Hắc ca ca” làm Tề Tiểu Hắc sướng rơn, lòng nhũn ra như chi bún.

Thế là cuộc xung đột tan biến.

Trong lều, Diệp Bạch không biết chuyện bên ngoài, lúc này hắn đang cùng Chá Cô Tiếu nghiên cứu mảnh Long Cốt Thiên Thư vừa lấy được.

Làm nghề đổ đấu đã lâu, Diệp Bạch cũng có chút nhãn quang, cứ thấy mảnh thiên thư này có gì đó lạ lùng.

Chá Cô Tiếu lên tiếng trước: “Thứ này là đồ giả của đời Đường,

ta và Kim Toán Bàn lấy xong mới phát hiện ra." "Đồ giả?

Vậy chữ viết trên đó là thật chứ?" "Cái này thì không rõ, chắc phải giải mã xong mới biết thật giả, nhưng Kim Toán Bàn nói thứ này khả năng là do Lý Thuần Phong tạo ra, theo tính cách của ông ta thì thông tin để lại sẽ không giả đâu." Diệp Bạch gật đầu, chỉ cần chữ viết là thật thì việc không lấy được mảnh thiên thư gốc cũng không phải vấn đề lớn.

Tuy nhiên, mục đích quan trọng nhất của Chá Cô Tiếu lần này vẫn là tìm cách giải mã Long Cốt Thiên Thư của Lý Thuần Phong trong mộ.

Nếu không có cách giải mã thì dù có cả ba mảnh thiên thư cũng vô dụng.

Ngôi mộ lớn nhường này, giờ chỉ còn Minh điện phía trước là chưa thăm dò, hy vọng trong đó sẽ có thu hoạch.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm, hôm sau Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu đi đầu đẩy cửa Minh điện.

Sau cánh cửa là một mộ đạo hẹp, hai bên vẽ đầy bích họa màu đỏ cổ xưa, màu sơn đỏ rực như máu, tươi mới như vừa mới vẽ.

Hơn nữa phong cách họa này tuyệt đối không phải đời Đường, dường như mang dáng dấp thời Ân Thương.

Mọi người chép miệng kinh ngạc, rốt cuộc đây là mộ Đường hay là mộ Chu đây.

Kim Toán Bàn cũng không nhịn được mà nói: "Thật là chuyện lạ, dọc con đường này đi tới, trong ngôi mộ nhà Đường này đã xuất hiện không biết bao nhiêu thứ mang phong cách kiến trúc Tây Chu.

Cứ lấy bức nham họa này mà nói, màu sắc tươi tắn, người không biết còn tưởng là vừa mới vẽ xong cơ đấy?

Chương 85

Thật là kỳ quái!" Chá Cô Tiếu cũng lên tiếng: "Hơn nữa lúc chúng ta đi vào, lối về cũng bị vách tường đột ngột xuất hiện chặn đứng.

Trước đó ta còn tưởng nơi này có cơ quan khổng lồ chuyển động, hiện giờ xem ra, tuyệt đối không đơn giản như vậy." "Vậy cái minh điện này chúng ta có vào hay không?" Tề Tiểu Hắc có chút không kiên nhẫn hỏi.

"Đương nhiên vào, chỉ là không thể lỗ mãng." Diệp Bạch trấn an Tề Tiểu Hắc, lại nói với mọi người: "Không biết mọi người đã nghe qua về U Linh Trủng chưa?" Mọi người đều lắc đầu, ngay cả người kiến đa thức quảng như Kim Toán Bàn cũng chưa từng nghe qua cái tên U Linh Trủng này.

Diệp Bạch chậm rãi giải thích: "Trong cổ tịch của gia tộc ta từng có ghi chép, con người có linh hồn, mà mộ huyệt cũng có thể sản sinh linh hồn, nên gọi là U Linh Trủng." "Ngay cả khi mộ huyệt bị phá hủy, linh hồn của nó vẫn sẽ tồn tại." "Nơi này tuy là chế thức mộ Đường, nhưng lại trộn lẫn phong cách Tây Chu, cũng giống như bức nham họa Tây Chu trước mắt vậy, mới mẻ vô cùng.

Ta nghi ngờ nơi này vốn có một tòa U Linh Trủng Tây Chu." "Khi U Linh Trủng Tây Chu bị kích hoạt, chúng ta mới nhìn thấy kiến trúc phong cách Tây Chu, cùng với những tấm thạch bản đột ngột chặn đứng lối vào." Diệp Bạch giải thích một phen, mọi người đã hiểu được đại khái, nhưng vẫn thấy có chút không thể tin nổi.

Mộ huyệt làm sao có thể có linh hồn được?

Kim Toán Bàn lên tiếng: "Diệp tiểu tử, ta tuy chưa từng nghe về U Linh Trủng, nhưng cũng biết một số cổ địa thường xuất hiện những

cảnh tượng cũ của ngày xưa, khá giống với U Linh Trủng mà đệ nói." U Linh Trủng tuy ly kỳ, nhưng mọi người cũng không còn lý do nào khác để giải thích cho thông suốt.

Hồng Cô mở lời: "Tiểu Bạch, nếu đệ nói U Linh Trủng bị kích hoạt mới xuất hiện, vậy trước khi chúng ta vào, U Linh Trủng này đã tồn tại rồi, chứng tỏ nó bị Kim tiền bối và Chá Cô Tiếu kích hoạt." Diệp Bạch gật đầu: "Chắc là vậy, người xưa thường tiến hành tế tự trong mộ huyệt.

Nếu mang các loại gia cầm như gà, ngỗng vào trong mộ, sẽ khiến ngôi mộ lầm tưởng lễ tế bắt đầu, U Linh Trủng tự nhiên sẽ thức tỉnh." Nghe vậy, Kim Toán Bàn bỗng vỗ tay một cái: "Khéo quá, chúng ta đúng là có mang theo hai con ngỗng lớn đi vào." "Vậy ngỗng đâu?" Kim Toán Bàn ngượng ngùng cười cười: "Lúc chúng ta bị lũ nhện lớn bao vây, tụi nó đều vào bụng hết rồi." Diệp Bạch cũng có chút mơ hồ, ngỗng đã ăn rồi, sao U Linh Trủng này vẫn còn tồn tại?

"Ăn lúc nào?" Kim Toán Bàn liếm môi: "Ngày thứ hai sau khi bị vây đã nướng ăn rồi, ta và Chá Cô Tiếu mỗi người một con, cũng được mười mấy ngày rồi, giờ chắc phân cũng khô luôn rồi." Mười mấy ngày trước, lúc đó Diệp Bạch và mọi người vẫn còn đang trên đường tới đây, theo lý thì U Linh Trủng đáng lẽ phải biến mất từ lâu mới đúng.

Chẳng lẽ nguyên lý kích hoạt U Linh Trủng không phải do vật tế sống?

Diệp Bạch thật sự có chút không nắm bắt được.

"Bất kể U Linh Trủng này có biến mất hay không, minh điện này vẫn phải vào thăm dò một chuyến." Không nghĩ nhiều nữa, sau khi chỉnh đốn, mọi người men theo mộ đạo đi thẳng về phía trước, tiến vào một gian minh điện trống trải.

Minh điện này quy mô không nhỏ, rộng chừng hai trăm mét vuông, nhìn kết cấu là mộ của vương công đại thần đời Đường tiêu chuẩn, dưới vuông trên tròn, kiến trúc góc cạnh, phía trên hình dáng giống như đỉnh lều mông cổ, dạng vòm.

"Mộ quy cách nhà Đường, quan quách nhà Tây Chu." Một chiếc quách thanh đồng đặt ngang giữa minh điện, nhưng tường vách xung quanh lại là những bức bích họa đời Đường chưa hoàn thành.

Trên chiếc quách thanh đồng này có ấn hoa văn sấm cuộn, là hoa văn đặc thù của thời Tây Chu.

Tuy quái dị, nhưng mọi người thấy nhiều cũng thành quen, bèn tản ra quan sát trang trí trong minh điện và bích họa xung quanh.

Chỉ có Diệp Bạch tiến đến trước quách thanh đồng, nguyên nhân không gì khác, Rương Bạc chính nằm trong chiếc quan quách này.

"Diệp tiểu tử, đệ không phải định mở chiếc quách thanh đồng Tây Chu này đấy chứ?" Kim Toán Bàn nhìn ra ý định của Diệp Bạch, tiến lại gần hỏi.

Diệp Bạch gật đầu, đưa tay vuốt ve hoa văn trên quách, chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, một luồng hàn ý len lỏi vào tận tim.

Theo lý thì chiếc quách thanh đồng này cũng là một phần hiển hóa của U Linh Trủng, bên trong có thể mở ra thứ gì cũng khó nói.

Kim Toán Bàn không nhịn được nói: "Trong này chắc không có Long Cốt Thiên Thư đâu, tiểu tử đệ cũng đâu có thiếu bảo bối, việc gì phải đối đầu với cái quách này." Nghe thấy Diệp Bạch muốn mở quách thanh đồng, những người khác cũng vây lại.

Chá Cô Tiếu cũng hỏi: "Muốn mở chiếc quách này sao?" "Muốn mở!" "Vậy thì mở!" Nhị gia và Tam gia của Tá Lĩnh đều đã lên tiếng, mấy huynh đệ cũng lấy công cụ, xà beng và dây thừng ra chuẩn bị mở

quan.

Chiếc quan quách thanh đồng này xuất hiện cùng với U Linh Trủng, mọi người cũng rất tò mò bên trong chứa thứ gì.

Kim Toán Bàn cũng nhân cơ hội thắp một ngọn nến ở góc đông nam.

Mọi thứ sẵn sàng, bốn người cùng dùng sức, chỉ nghe một tiếng "két", nắp quách thanh đồng bị bẩy ra một góc.

Bỗng nhiên, cả minh điện chấn động, ngọn nến ở góc đông nam trực tiếp đổ rạp.

Đèn pin của mọi người cũng đột ngột tắt lịm, không còn nguồn sáng, cả minh điện chìm vào bóng tối mịt mùng.

Một cảm giác sợ hãi nảy sinh trong lòng mọi người.

Đổ đấu cả đời, cũng chưa từng gặp qua đại cảnh tượng thế này.

Huynh đệ Tá Lĩnh run giọng hỏi: "Tam gia, còn mở không?" "Mở!" Diệp Bạch dứt khoát nói, vì Rương Bạc, cho dù lúc này chui ra một con đại tống tử Tây Chu, ta cũng nhận.

Bốn người nghiến răng hất nắp quan ra, không ngờ trong quách thanh đồng lại trống không.

Lúc này, đèn pin của mọi người cũng khôi phục bình thường.

"Hù chết ta, hóa ra là một phen hú vía." Kim Toán Bàn thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Những người khác nhìn thấy quan quách trống rỗng, nhưng Diệp Bạch lại sững sờ.

Trong tầm mắt của tôi, một thiếu nữ mặc trang phục Tây Chu đang nằm trong quách thanh đồng.

Thiếu nữ môi hồng răng trắng, đầu đội miện quán, thân mặc tố y, gương mặt an tường như vừa mới ngủ say.

Phía trên thiếu nữ, một chiếc Rương Bạc đang tỏa sáng lơ lửng.

Diệp Bạch nhíu chặt lông mày.

Đây chính là chủ nhân ngôi mộ được táng từ hai ngàn năm trước sao?

Tại sao những người khác không thấy, chỉ có tôi thấy được, chẳng lẽ là do Hệ thống?

Tuy nhan sắc của chủ mộ không tệ, nhưng so với Bạch Tri Hi thì còn kém xa, nhìn qua hai cái Diệp Bạch liền mất hứng thú.

Dù trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng ngay sau đó Diệp Bạch vẫn dứt khoát đưa tay lấy Rương Bạc.

Ngay khoảnh khắc rương biến mất, cả chiếc quách thanh đồng cũng hóa thành tro bụi, tan biến theo gió.

Cùng lúc đó, bên ngoài minh điện, tất cả kiến trúc và trang trí Tây Chu đều đồng loạt tiêu tán.

U Linh Trủng Tây Chu cuối cùng đã rút đi.

Quách thanh đồng biến mất trước mắt, thực sự làm mọi người kinh hãi.

"Kim gia ta không nhìn nhầm chứ?

Vừa nãy còn sờ được mà sao giờ biến mất rồi." Kim Toán Bàn không tin nổi, dụi dụi mắt.

Chá Cô Tiếu cũng hít sâu một hơi, cảnh tượng vừa rồi đã đập nát thế giới quan hơn hai mươi năm nay của huynh ấy, một chiếc quan quách khổng lồ thoáng chốc đã không còn.

Chẳng lẽ thế gian này thật sự có chuyện quỷ thần?

Trong lúc mọi người còn đang lo lắng, Diệp Bạch lên tiếng: "Chắc là U Linh Trủng đã biến mất, nên chiếc quách thanh đồng cũng biến mất theo." Mọi người cũng bắt đầu tự suy diễn: "Chẳng lẽ vì chúng ta cưỡng ép mở quan mới khiến U Linh Trủng tiêu tán?" Tuy nhiên, lúc nãy khi Diệp Bạch đưa tay vào trong quan quách lấy đồ, Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn đều đã nhìn thấy.

Hai người biết việc U Linh Trủng biến mất nhất định có liên quan đến Diệp Bạch, nhưng họ cũng là người thông minh, giấu chuyện này vào trong lòng, không lên tiếng hỏi han.

Mọi người đều đã trải qua sóng to gió lớn, nhanh chóng bình tĩnh lại sau chuyện kinh dị này.

Chá Cô Tiếu tâm niệm về phương pháp giải mã Long Cốt Thiên Thư mà Lý Thuần Phong để lại, bắt đầu tìm tòi trong minh điện, xem nơi này có giấu cơ quan mật thất nào không.

Kim Toán Bàn cũng mang đồ nghề ra giúp Chá Cô Tiếu thôi diễn.

Chương 86

Còn Diệp Bạch thì dồn sự chú ý vào Hệ thống, mở chiếc Rương Bạc vừa đạt được. [Rương Bạc: Món quà từ U Linh Trủng của thế giới mộ Tống.

Ngươi sẽ nhận được Chúc phúc của Mộ Linh ngàn năm, hiệu quả chúc phúc: Chưa biết!] Quà tặng của U Linh Trủng?

Hiệu quả còn chưa biết?

Diệp Bạch nhận thấy đây là lần không đáng tin nhất của Hệ thống.

Vừa rồi chính ta khăng khăng đòi mở quan, mộ Tây Chu nếu có linh hồn, không nguyền rủa ta là tốt rồi, sao còn tặng chúc phúc.

Hơn nữa không biết cái chúc phúc này rốt cuộc là thứ gì, Diệp Bạch thật sự không dám sử dụng trước mặt mọi người.

Vạn nhất giống như lần trước kích hoạt huyết mạch trường sinh, bị đau đớn hành hạ đến hôn mê, thì rắc rối to.

Đồ mở ra từ Rương Bạc này thật không đáng tin, lần trước cái Thử Phù Chú đến nay vẫn còn phong tồn trong Hệ thống, Diệp Bạch cũng không biết dùng thế nào.

Tuy rất tò mò về chúc phúc của U Linh Trủng, nhưng Diệp Bạch cũng biết, chờ về tới nơi an toàn trên mặt đất mới mở ra là thỏa đáng nhất.

Ở phía bên kia, Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn cuối cùng cũng phát hiện vấn đề trước một bức bích họa ở giữa minh điện.

Hóa ra bức họa này miêu tả cảnh thịnh thế đời Đường, những bức bích họa còn lại tuy chỉ hoàn thành một nửa nhưng vẫn lờ mờ nhận ra là ca tụng phong công vĩ tích của chủ mộ.

“Bức họa có vấn đề, nhưng cơ quan mở lối phải tìm thêm.” Kim Toán Bàn khẳng định.

Diệp Bạch cũng đi tới bên cạnh hai người, trên bản đồ Hệ thống, phía sau bức bích họa trung tâm này đúng là thông tới một đại điện khác, nhưng cách mở cơ quan thì tôi cũng không biết.

Nghĩ đi nghĩ lại, loại việc này cứ giao cho người chuyên nghiệp như Kim Toán Bàn làm là tốt nhất, vả lại nhìn dáng vẻ của lão, rõ ràng là đang đắm chìm trong đó.

Đối với Kim Toán Bàn, nếu có thể thắng Lý Thuần Phong một bậc về thuật số cơ quan, thì đủ để lão tự hào cả đời.

Tuy nhiên, kỹ xảo giấu điện của Lý Thuần Phong rõ ràng là cao minh, Kim Toán Bàn cuống cuồng đi quanh đại điện, râu cũng bị bứt mất một chỏm nhỏ mà vẫn chưa tìm thấy cách khởi động cơ quan.

Lúc này, có huynh đệ Tá Lĩnh đề nghị, hay là phá quách bức bích họa, trực tiếp đào lỗ chui vào.

Phương pháp tuy đơn giản bạo lực, nhưng lập tức bị mọi người phủ quyết.

Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn đi tới tận đây, họ là người hiểu rõ nhất những cạm bẫy cơ quan mà Lý Thuần Phong để lại.

Cơ quan tuy nguy hiểm chí mạng, nhưng cũng để lại một con đường sống cho hậu nhân, mang hàm ý thử thách.

Nếu cưỡng ép phá giải cơ quan, ai biết được có chiêu mời đòn hậu thủ của Lý Thuần Phong hay không.

Thấy Kim Toán Bàn đi quanh trước mắt phát phiền, Tề Tiểu Hắc nhịn không được nói: “Kim bàn tử, ta mà là lão, ta sẽ bắt đầu từ bức bích họa, nếu vấn đề nằm ở bức họa, thì cơ quan chắc chắn cũng liên quan tới nó.” “Đúng, bích họa!” Lời của Tề Tiểu Hắc trực tiếp làm

Kim Toán Bàn thức tỉnh, lão cũng chẳng màng tới cái xưng hô "bàn tử" khó nghe kia nữa, hận không thể ôm lấy đầu Tề Tiểu Hắc mà hôn mấy cái.

Đi tới giữa minh điện, Kim Toán Bàn một lần nữa quan sát vị trí của tám bức bích họa.

“Tám bức họa đại diện cho tám hướng của Bát Môn, bức bích họa khác biệt ở trung tâm nằm ở Cảnh Môn.

Cảnh Môn trung bình, cư ngụ tại cung Ly phương Nam, thuộc Hỏa, trùng khớp với nội dung ghi chép trên bích họa.” “Nếu lấy bức bích họa trung tâm làm tâm điểm, vị trí Bát Môn sẽ hoàn toàn thay đổi, bức bích họa thứ ba sẽ trở thành Cảnh Môn.” “Nhưng bức họa thứ ba này kể về việc tang lễ của chủ mộ, không khớp với Cảnh Môn, vậy thì lại lấy bức họa này làm tâm điểm...” Kim Toán Bàn vừa thôi diễn vừa lầm bầm, đống logic mà lão nói Diệp Bạch cũng nghe hiểu được đại khái.

Không lâu sau, thấy Kim Toán Bàn đi tới trước bức bích họa thứ sáu, hưng phấn lẩm bẩm: “Chắc chắn là ở đây rồi, cơ quan mở lối thông đạo nằm ở đây.” Kim Toán Bàn sờ soạng trên bức bích họa một hồi, liền phát hiện ra nút bấm ẩn ở góc.

Sau khi nhấn xuống, liền nghe thấy tiếng đá chuyển động ầm ầm, sau đó bức bích họa trung tâm chậm rãi dịch chuyển, để lộ ra một lối thông đạo tối om.

Thấy cảnh này, Diệp Bạch không khỏi cảm thán, tạo nghệ của Kim Toán Bàn về phương diện Kỳ Môn Độn Giáp, Ngũ Hành Thuật Số đúng là hiếm có người bằng.

Chờ khí độc phong tồn trong thông đạo tán bớt, mọi người mới lục tục tiến vào.

Sau thông đạo lại là một đoạn dũng đạo xây bằng gạch xanh, Diệp Bạch dùng đèn pin soi, thấy dũng đạo không dài, chỉ chừng bốn mươi mét, cuối dũng đạo là một cửa đá nhỏ.

Chá Cô Tiếu cầm Kim Cương Tán đi trước, mọi người theo sau, đi thẳng tới cửa đá cũng không gặp cơ quan tên độc nào.

Nghĩ lại với độ lượng của Lý Thuần Phong, chắc cũng chẳng thèm dùng mấy loại tiểu thủ đoạn đó.

Chá Cô Tiếu đẩy cửa đá ra, một tòa đại điện hoàng kim hiển lộ trước mắt mọi người.

Bốn phía đại điện đặt tám ngọn đèn trường minh theo vị trí Bát Môn, chính giữa là một đầm nước nhỏ hình bầu dục rộng một trượng, giữa đầm có luồng nước tuôn lên không ngừng, giống như một đài phun nước nhỏ.

Mà phía trên đài phun nước này, treo một chiếc quan quách có hoa văn vàng kim.

Nhìn thấy cảnh này, Kim Toán Bàn kinh hô: "Nội Tàng Oan!" Nội Tàng Oan tục xưng là Quan Tài Dũng, là một loại cách cục phong thủy cực kỳ hiếm gặp.

Thông thường trong huyệt có một huyệt nhãn, và nước từ huyệt nhãn này sẽ không tràn ra ngoài, cũng không cạn kiệt.

Truyền thuyết nói Nội Tàng Oan cực kỳ thích hợp mai táng nữ tử, tử tôn tất sẽ nhận được phúc ấm.

Mọi người cũng từng nghe qua về Nội Tàng Oan, nhưng đây là lần đầu thấy cách cục thế này.

Kim Toán Bàn đi vòng quanh đầm nước hai vòng: "Huyệt này trong phong thủy có tượng 'khí trữ', khởi nguồn từ thiên nhiên, như sóng nước vỗ, là bảo địa phong thủy hiếm có.

Lúc đầu ta cứ tưởng nơi này táng Lý Thuần Phong, giờ xem ra, có lẽ là người phụ nữ thân thiết của lão." Chá Cô Tiếu cũng lại gần đầm nước, thấy nước đầm đen kịt, sâu không thấy đáy, đoán chừng là kết nối với mạch nước ngầm.

Diệp Bạch đi ra phía sau đại điện, thấy một đài cao, phía trên đặt một chiếc hộp hình chữ nhật, không biết chứa thứ gì.

Bên cạnh để lại một dải gấm, trên đó viết: "Người có thể giải cơ quan ta để lại, cũng là người có duyên.

Trong hộp chứa Long Cốt Thiên Thư, sự tình trọng đại nên đặt trong cơ quan khóa.

Trong quan quách là Tây Bá nữ, không có bảo vật bồi táng, xin hãy thiện đãi nàng." Ý tứ rất dễ hiểu, đại khái là: Ai phá được cơ quan của ta tới tận đây là có duyên, Long Cốt Thiên Thư rất quan trọng nên ta khóa kỹ rồi.

Câu cuối là bảo trong quan tài là con gái của Tây Bá thời Tây Chu, không có đồ quý giá gì đâu, đừng có mở quan.

Thông tin trong những lời này không ít, Diệp Bạch vội gọi mọi người tới.

"Cái lão Lý Thuần Phong này cũng thật là vẽ chuyện, đã tới tận đây rồi còn đem Long Cốt Thiên Thư giấu trong khóa cơ quan." Nhìn cái khóa cơ quan tinh mật, Kim Toán Bàn hậm hực nói.

"Lão cũng là sợ kẻ ác đoạt được sẽ gây ra tai họa, chỉ là không biết trong cái khóa này có phương pháp giải mã mật văn Long Cốt Thiên Thư hay không." Chá Cô Tiếu không nhịn được nói.

"Trên dải gấm không viết, chắc phải mở được khóa mới biết được." Kim Toán Bàn lắc đầu.

Dù sao đi nữa, nhiệm vụ chuyến này cũng coi như hoàn thành, mọi

người lại lục soát trong đại điện một phen, thấy thực sự không có đồ gì tốt liền chuẩn bị rút lui.

Còn về chiếc quan quách táng con gái Tây Bá kia, mọi người cũng không định mở, không chỉ vì lời dặn của Lý Thuần Phong, mà còn vì Nội Tàng Oan là bảo huyệt hiếm có, phá đi rồi khó mà khôi phục.

Huống hồ trong mộ là con gái Tây Bá, mà Tây Bá là nhân vật truyền thuyết đã thôi diễn ra Chu Dịch lục thập tứ quẻ, coi như lão tổ tông của ngành phong thủy chiêm bốc, nếu không vì tiền tài thì mọi người thực sự không có gan mở chiếc quan tài này.

Khi rời khỏi đại điện, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc đi phía sau, vừa tới cửa đá liền cảm thấy đầm nước sau lưng có gì đó lạ thường.

Diệp Bạch quay đầu nhìn lướt qua, chỉ thấy dưới nước một bóng đen khổng lồ thoáng qua, mặt đầm đen kịt cũng gợn lên những vòng sóng không nhỏ.

Chương 87

"Ngươi thấy không?" Tề Tiểu Hắc đẩy gọng kính râm, gật đầu: "Thấy rồi." "Thứ gì vậy?" "Có vây cá, dài, trông hơi giống rắn." Diệp Bạch lắc đầu, không nghĩ là rắn, nếu thật sự có con rắn khổng lồ như vậy, hai con rắn nhỏ Tiểu Hắc và Tiểu Thanh trên người tôi chắc chắn sẽ có động tĩnh, hai con rắn này nhạy cảm nhất với đồng loại.

Tuy nhiên, hai người cũng không định nán lại, dưới đó có quái vật gì cũng chẳng liên quan tới họ nữa.

Hai người ra khỏi cửa đá, nhanh chóng đuổi kịp đại đội.

Tới minh điện, mọi người thảo luận đường ra.

Một đường là lối cũ Diệp Bạch đi tới, đường này xa nhất, hơn nữa phải xuyên qua mê cung hang động, cần Tiểu Thanh Xà dẫn đường.

Đường còn lại là lối Chá Cô Tiếu đã đi, đi qua Huyền Hồn Thê, chui qua một đoạn đạo động dài, sau đó ra tới gò đất sau núi.

Nhưng nhóm Diệp Bạch và Hồng Cô chưa bao giờ thấy Huyền Hồn Thê, mọi người bàn bạc rồi quyết định đi lối của Chá Cô Tiếu.

Khi bước lên Huyền Hồn Thê, mọi người mới nhận ra đây đúng là cơ quan phòng trộm truyền đời, thực sự thần dị.

Đầu tiên, Huyền Hồn Thê này dường như được phủ một lớp sơn hấp thụ ánh sáng, xây trong lòng núi, không có lấy một tia sáng.

Trong phạm vi bậc đá tối đen như mực, cái tối này không phải bóng tối bình thường, mà là một lớp sương đen dày đặc bao phủ trên đầu dưới chân, trước sau trái phải.

Cho dù bật đèn pin cũng chỉ nhìn thấy bậc đá cách đó hai ba mét,

vượt quá khoảng cách này, ánh sáng như bị bóng tối nuốt chửng.

Nếu không phải người đi sát người, rất có thể đi một hồi sẽ thấy người phía sau biến mất, dưới chân lại càng dễ bước hụt ngã xuống vực sâu.

Hơn nữa những bậc đá này, cứ mỗi hai mươi ba bậc lại lặp lại một lần, lặp đi lặp lại như vô tận, dù đi lên hay xuống đều không thấy điểm dừng.

Tuy người thiết kế có để lại vết khắc hình trăng khuyết trên bậc thang, nhưng nếu không phải người cực kỳ tinh tế thì căn bản không phát hiện được, phá giải Huyền Hồn Thê lại càng khó hơn lên trời.

Trải nghiệm ở Huyền Hồn Thê một hai tiếng đồng hồ, Diệp Bạch và mọi người theo Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn tới một gian tiền điện.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, những ngọn đèn Chá Cô Tiếu thắp lúc trước vẫn chưa cháy hết.

Giữa đại điện đặt một chiếc Hỗn Thiên Nghi, trên mặt đất còn lưu lại dấu vết của thủy ngân.

"Lão Kim ta chính là phá giải cơ quan của Lý Thuần Phong ở đây, các ngươi xem bức phù điêu trên tường kìa, điêu khắc toàn cảnh thành Trường An đời Đường.

Còn có bức họa này nữa, càng liễu bất đắc, ta đoán đó là Thôi Bối Đồ do Lý Thuần Phong để lại." Kim Toán Bàn làm hướng dẫn viên cho mọi người, kể lể chuyện lão đã đấu trí đấu dũng anh dũng thế nào với Lý Thuần Phong.

Diệp Bạch lại rất hứng thú với Thôi Bối Đồ, lén lấy máy ảnh chụp lại một tấm.

Thôi Bối Đồ tương truyền vào năm Trinh Quán đời Đường,

Đường Thái Tông Lý Thế Dân lệnh cho nhà phong thủy Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cang thôi toán vận khí của đại Đường mà tác thành.

Nghe nói có thể dự ngôn chuyện hưng thịnh loạn lạc của hậu thế.

Nhưng Thôi Bối Đồ có tổng cộng sáu mươi tượng, mỗi tượng lấy can chi làm số thứ tự, đến nay đã thất truyền không ít, những bản còn lại cũng bị người ta sửa đổi.

Bức họa trước mắt tuy không biết là tượng thứ mấy, nhưng nếu mang ra ngoài được thì cũng đem lại giá trị tham khảo cho những người nghiên cứu Thôi Bối Đồ.

Ra khỏi đại điện, chui qua một đạo động vừa dài vừa hẹp, mọi người cuối cùng cũng trở lại mặt đất.

Hít hà không khí trong lành đã lâu không thấy, Kim Toán Bàn và Chá Cô Tiếu cũng không nén được nụ cười.

Chuyến đi này nhìn chung tuy có nhiều trắc trở nhưng cũng coi như viên mãn.

Mọi người chuẩn bị dừng chân ở huyện Cổ Lam một ngày, nghỉ ngơi lấy lại sức rồi mới về Trần Gia Bảo.

Đêm đến, trong nhà quá đông người, Diệp Bạch đành lẻn ra ngoài một mình, chuẩn bị sử dụng món quà tặng từ U Linh Trủng trong Hệ thống.

Sợ mình sẽ hôn mê ở bên ngoài, Diệp Bạch cũng dặn dò Tề Tiểu Hắc: "Nếu ta mãi không về, thì hãy đi tìm ta." Tìm một bãi cỏ không bị ai quấy rầy, Diệp Bạch thầm niệm nhận thưởng trong lòng.

Tức thì, một cảm giác kỳ lạ dung hợp vào người Diệp Bạch.

Tôi cảm thấy mình như hóa thành linh hồn của núi sông cỏ cây,

quan sát vùng đất vài chục dặm xung quanh bằng tầm nhìn từ trên cao.

Ký ức về U Linh Trủng Tây Chu cũng hiện lên trong não hải Diệp Bạch.

Ba ngàn năm trước, Tây Bá vương táng con gái, thấy lão diễn toán nơi này hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, quyết định đặt mộ huyệt tại đây.

Một lần địa chấn, mộ Tây Chu sụp đổ, mộ huyệt bị tổn hại hơn nửa, hình thành nên Nội Tàng Oan.

Không biết bao nhiêu năm sau, một đại sư phong thủy đời Đường chọn huyệt cho hoàng thất, thấy nơi này có Nội Tàng Oan liền bắt đầu xây dựng lăng mộ.

Kết quả xây được một nửa thì gặp phải U Linh Trủng, biết được từng có một ngôi mộ Tây Chu ở đây.

Một huyệt không thể chôn hai chủ, mộ Đường xây dở liền bị phế bỏ.

Lại qua nhiều năm, lại thấy một người tìm đến đây, người này phong thái đường đường, khí thế phi thường, chính là Lý Thuần Phong.

Lão biết chuyện xảy ra ở đây liền thu lượm tàn cốt của con gái Tây Bá, xây dựng lại chủ mộ thất và quan quách, táng nàng lên trên Nội Tàng Oan, lại để lại Long Cốt Thiên Thư chờ người hữu duyên.

Thương hải tang điền, vạn sự đổi thay, mấy ngàn năm thời gian, diện mạo núi sông nơi này đã không còn như trước.

Mãi cho đến khi Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn đi bộ tới đây, ký ức mới đột ngột dừng lại.

Khi Diệp Bạch tỉnh táo lại, chỉ thấy đôi mắt đau đớn không thôi,

nước mắt cứ thế trào ra.

Vật thể nhìn thấy trong tầm mắt cũng khác hẳn bình thường, cỏ cây tiểu động vật hay các sinh vật sống đều có màu hồng nhạt, còn đất đá gỗ mục là vật chết thì không có thay đổi.

Diệp Bạch tâm hữu sở cảm, đây chính là loại năng lực thứ nhất mà U Linh Trủng mang lại cho tôi: Dị Nhãn.

Chỉ cần phát động năng lực này, tôi có thể nhìn thấy bản nguyên đặc thù của vạn vật: Sinh cơ và Tử khí.

Sinh cơ hiện ra màu hồng, Tử khí hiện ra màu đen.

Tuy nhiên, khi Diệp Bạch lấy Tiểu Hắc và Tiểu Thanh từ trong ngực áo ra, phát hiện trên người hai con rắn không chỉ có màu hồng nhạt, mà còn mang theo một chút màu xanh lục yêu dị.

Trí tuệ của hai con rắn này rất cao, gần như yêu loại, chẳng lẽ màu xanh lục này đại diện cho Yêu khí?

Diệp Bạch lại nhìn sang cỏ cây xung quanh, thấy trên những bụi cỏ xanh có lốm đốm sắc hồng, tỏa ra sinh cơ, chỉ có vài cây sắp chết mới tỏa ra tia khí đen.

Dị nhãn này tuy thần kỳ, nhưng Diệp Bạch phát hiện sử dụng lâu thì mắt sẽ cực kỳ đau đớn, xem ra tổn hại không nhỏ.

Cảm thấy đôi mắt không chịu nổi nữa, Diệp Bạch liền thu lại dị nhãn, cảm nhận năng lực thứ hai mà U Linh Trủng mang lại: U Linh Chi Lực.

U Linh Chi Lực là một loại sức mạnh tích lũy ngàn năm của U Linh Trủng, có thể khai tịch không gian để chứa đồ vật.

Nhưng việc khai mở và duy trì không gian cần tiêu hao U Linh Chi Lực.

Diệp Bạch cũng không biết U Linh Chi Lực cụ thể là thứ gì, bổ sung thế nào.

Nhưng lượng sức mạnh mà U Linh Trủng để lại cho tôi không ít, chắc là đủ dùng lâu dài.

Chương 88

Kế đó, Diệp Bạch vung hai tay, khai mở một khoảng không gian, bỏ Bá Vương Thương vào trong đó.

Quả nhiên thần kỳ, hệt như một chiếc nhẫn không gian vậy.

Cảm nhận U Linh Chi Lực trong cơ thể trôi đi, Diệp Bạch phát hiện nếu coi sức mạnh tiêu tốn để mở không gian vừa rồi là 100, thì tổng U Linh Chi Lực của tôi có khoảng 1 triệu, chi phí duy trì không gian có thể bỏ qua không tính.

Trước đây Diệp Bạch vẫn luôn tơ tưởng tới chiếc đỉnh đồng lớn trong hang động tam giác kia, giờ có U Linh Chi Lực này, tôi có thể nhân lúc rảnh rỗi lấy cái đỉnh đó mang về Trường Sa.

Diệp Bạch lại bắt mấy con kiến và ếch để làm thí nghiệm, phát hiện không gian do U Linh Chi Lực tạo ra không thể để vật sống.

Chỉ cần vật sống vào không gian, dù thời gian ngắn đến mấy, khi lấy ra cũng không còn hơi thở, chỉ còn là một cái xác.

Hơn nữa việc bỏ kiến và ếch vào không gian tiêu tốn U Linh Chi Lực cũng khác nhau, kiến cần 3 điểm, ếch cần khoảng 150 điểm.

Có lẽ việc đi ngược lại bản nguyện của sinh vật cũng cần tiêu hao thêm năng lượng.

Như vậy, Diệp Bạch cũng nảy sinh ý định dùng U Linh Chi Lực để đối phó với vật sống.

Lấy khẩu Desert Eagle ra, Diệp Bạch mở một không gian rồi bỏ nó vào.

Kể từ sau khi bắn viên đạn cuối cùng để đối phó với con nhện đầu đàn, khẩu súng này đến nay vẫn chưa sinh ra đạn mới.

Diệp Bạch trước đây cũng đã thử nghiệm, tôi phát hiện thời gian hồi phục của mỗi viên đạn là khác nhau, đạn còn lại càng nhiều thì tốc độ hồi phục càng nhanh.

Lúc nhanh thì ba năm ngày có một viên, lúc chậm thì cần tới mười mấy ngày mới hồi được một viên.

Diệp Bạch cũng từng định đợi băng đạn đầy rồi tháo đạn ra, nhưng đáng tiếc là khẩu Desert Eagle này dường như vì là vũ khí ảo ảnh nên băng đạn không thể mở ra, bị phong kín hoàn toàn.

Vì vậy, Diệp Bạch đành dẹp bỏ ý định trục lợi này.

Khi trở về chỗ nghỉ, Diệp Bạch thấy các huynh đệ Tá Lĩnh đã ngủ, chỉ còn Tề Tiểu Hắc vẫn tựa cửa đợi mình về.

Diệp Bạch thấy ấm lòng, tiến tới vỗ vai Tề Tiểu Hắc.

Ở bên Tề Tiểu Hắc lâu như vậy, Diệp Bạch trước đây cũng đã hỏi khéo được một chút chuyện, biết tộc nhân của cậu ấy bị một nhóm thế lực lạ mặt thảm sát toàn bộ, còn Tề Tiểu Hắc lúc đó vì ham chơi nên thoát được một kiếp.

Tề Tiểu Hắc chỉ biết nhóm thế lực lạ kia có những khuôn mặt người ngoại quốc, có liên quan tới nhóm người Nhật tấn công Thường Đức, còn lại thì không rõ gì cả.

Cậu ấy đi theo Diệp Bạch, một là vì không còn nơi nào để về, hai là muốn tìm ra hung thủ sát hại tộc nhân mình.

Diệp Bạch đoán chuyện này không thoát khỏi quan hệ với người Uông gia, nhưng lúc này chưa phải lúc để nói cho Tề Tiểu Hắc.

Thế lực của tôi chưa vững, đụng vào người Uông gia vẫn còn hơi yếu.

Nghỉ ngơi một đêm thật tốt, sáng sớm hôm sau, Diệp Bạch dậy

luyện công như thường lệ.

Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn thì đi tìm xem nơi này còn thứ gì khác do Lý Thuần Phong để lại không.

Đến phòng bếp, thấy Tề Tiểu Hắc đang quấn lấy Hoa Linh, Diệp Bạch cười cười, không định gọi Tề Tiểu Hắc nữa, chuẩn bị một mình quay lại hang động tam giác.

Nhân lúc mọi người còn chưa khởi hành, tôi phải lấy cái đỉnh đồng kia đi.

Chuyến đi này mất cả một ngày, khi trở về đã là chiều tà.

Lần này Diệp Bạch không chỉ mang được đỉnh đồng về mà còn tiêu diệt luôn bảy tám con nhện mặt người trong sào huyệt, cho dù có con nào lọt lưới thì chắc cũng không làm nên chuyện gì lớn.

Chá Cô Tiếu thấy Diệp Bạch về muộn như vậy, trên người còn dính không ít máu xanh lá, liền hỏi nguyên do.

Biết được Diệp Bạch đã đi dọn sạch sào huyệt nhện mặt người, Chá Cô Tiếu lắc đầu, cũng không nói gì thêm.

Hôm nay cả ngày, huynh ấy và Kim Toán Bàn cũng không thu hoạch được gì.

Mọi người lại bàn bạc một hồi, quyết định sáng mai sẽ lên đường trở về.

Lần này mọi người không thu hoạch được gì ở mộ Đường, minh khí cũng chẳng mang lên được mấy món, Diệp Bạch bèn đề nghị mọi người đi lên phía Bắc, trước tiên đi tàu hỏa về Trường Sa rồi mới về Vĩnh Thuận.

Tàu hỏa ở thời đại này được coi là phương tiện giao thông thời thượng, Kim Toán Bàn quanh năm đảo đấu ở hai bờ Hoàng Hà cũng

chỉ mới nhìn thấy chứ chưa từng trải nghiệm, liền giơ tay tán thành ngay lập tức.

Hai người dẫn đầu đã đồng ý, những người khác cũng không có ý kiến phản đối.

Trên tàu hỏa, Kim Toán Bàn đeo kính gọng vàng, cầm tờ báo, xem cũng có vẻ ra dáng lắm.

Xem xong tờ báo, Kim Toán Bàn thở dài một tiếng: "Đất nước chúng ta thật sự ngày càng loạn, hạng người như chúng ta lại chẳng giúp được gì." Diệp Bạch quan sát Kim Toán Bàn một chút, bình thường tôi không phát hiện ra lão còn có khía cạnh ưu quốc ưu dân thế này.

Tề Tiểu Hắc ngồi đối diện không nhịn được lên tiếng: "Ngày thường xuống mộ đảo đấu mấy việc bẩn thỉu lão làm không ít, giờ lại bày đặt cảm thán." Kim Toán Bàn đỏ mặt, biện giải: "Cái con gấu đen nhà ngươi thì biết gì, Kim gia ta mỗi lần đảo đấu có tiền đều dùng để cứu tế dân đói ở hai bờ Hoàng Hà đấy." "Diệp Bạch nói lần trước thắng lão không ít đại dương mà." "Đó là tiền riêng của Kim gia ta, xuống mộ bao nhiêu năm, ta cũng phải tích chút tiền dưỡng già chứ." Tề Tiểu Hắc vẻ mặt không tin: "Hì hì, tiểu gia ta chưa từng thấy ai mặt dày như lão bàn tử." "Tin hay không tùy ngươi, Kim gia ta lười biện giải với ngươi.

Lão Dương Nhân, Lão Dương Nhân!" Kim Toán Bàn lại hét lớn.

"Dạ!

Kim tiền bối." Lão Dương Nhân ở ghế phía trước ngẩng đầu.

"Lại đây, đổi chỗ với cái tên gấu đen này đi, ta cứ ngẩng đầu lên thấy hắn là bực." "Tiểu gia cũng chẳng muốn nhìn thấy lão." Tề Tiểu Hắc thấy cạnh Lão Dương Nhân là Hoa Linh, cũng đúng ý mình, liền

nhanh chóng đứng dậy đổi chỗ.

"Đeo kính râm giả làm người mù." Thấy Tề Tiểu Hắc đi rồi, Kim Toán Bàn còn mắng thêm một câu, có vẻ vừa rồi bị chọc tức không nhẹ.

Nửa chặng đầu, có hai gã hề Kim Toán Bàn và Tề Tiểu Hắc đấu mồm, Diệp Bạch thấy cũng thú vị, không thấy chán.

Nhưng sau khi đổi chỗ, bên cạnh Diệp Bạch là Lão Dương Nhân ít nói, đối diện là Kim bàn tử đang ngáy o o, rảnh rỗi quá, Diệp Bạch bèn phát động Dị Nhãn để xem sinh cơ của mọi người.

Toa tàu này có khoảng bốn năm mươi người, đều là sinh cơ màu hồng, nhưng chỉ có năm người khác biệt.

Một người ngồi xa nhất là hành khách bình thường, một cơ quan trong ngũ tạng tỏa ra tử khí màu đen, chắc là mắc bệnh trọng, nội tạng suy kiệt.

Ba người chính là Nhị ca Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Dương Nhân, toàn thân tuy cũng tỏa ánh hồng nhưng ẩn ẩn có khí đen bao quanh, mà khí đen trên người Nhị ca là nặng nhất, Diệp Bạch đoán chắc là do lời nguyền.

Còn người cuối cùng là một người đàn ông trung niên nho nhã ngồi trong góc cạnh cửa sổ, đội một chiếc mũ che khuất nửa mặt, dường như đang chợp mắt.

Nhưng Diệp Bạch phát hiện, đôi mắt của người này tỏa ra tử khí màu đen đậm đặc, còn đậm đặc hơn cả trên người Chá Cô Tiếu.

Đột nhiên, người đàn ông trung niên nho nhã mở mắt ra, nhìn thẳng vào Diệp Bạch.

Diệp Bạch lập tức thấy mắt đau nhói, vội vàng thu lại Dị Nhãn.

“Tiểu huynh đệ, dị năng ở mắt tuy tốt, nhưng vẫn nên ít dùng là hơn.” Người nọ đứng dậy, đi tới trước mặt Diệp Bạch, mỉm cười nói.

Nghe thấy giọng nói, Kim Toán Bàn cũng mơ màng tỉnh dậy, nhìn thấy người trước mặt thì sững sờ.

“Tam sư đệ?” “Kim sư huynh?” Người này cũng vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ có thể gặp lại nhị sư huynh đã nhiều năm không gặp trên tàu hỏa.

Nghe Kim Toán Bàn gọi, Diệp Bạch cũng biết người đàn ông trung niên này là ai.

Chương 89

Âm Dương Nhãn, Tôn Quốc Phụ!

Chuyện là Trương Tam Liên Tử năm đó thu bốn đệ tử, đại đệ tử là "Phi Thiên Hốt Nhi" về sau xuất gia, pháp hiệu là Trần.

Nhị đệ tử vừa là trò vừa là bạn là Kim Toán Bàn, tam đệ tử chính là Tôn Quốc Phụ này, còn tứ đệ tử Thiết Ma Đầu thì Diệp Bạch không hiểu rõ lắm, chỉ biết người này võ nghệ phi phàm nhưng chết khá sớm.

Diệp Bạch cũng nghe Kim Toán Bàn kể, năm đó sư phụ lão truyền nửa cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 cho Tôn Quốc Phụ, còn ba miếng bùa Mạc Kim thì để lại cho các sư huynh đệ khác.

Vị tam sư đệ này vốn là con nhà thế gia, nhưng từ nhỏ mắt đã có thể nhìn thấy quỷ, bị gia đình ghẻ lạnh, đi lạc khắp nơi, về sau gặp được Trương Tam gia thấy tâm tính nhân hậu, học thức phi phàm nên nhận làm đồ đệ.

Nhưng vị tam sư đệ này cực kỳ ghét việc đảo đấu trục lợi, nên từ khi Trương Tam Liên Tử mất, họ rất ít khi liên lạc.

Kim Toán Bàn và Tôn Quốc Phụ rời khỏi chỗ ngồi đi tới đầu toa tàu, hàn huyên một lát, liền nghe Tôn Quốc Phụ hạ giọng hỏi: "Sư huynh lần này định đi đâu?" Kim Toán Bàn cũng không giấu giếm, kể lại đại khái đoạn kinh nghiệm từ Hắc Thủy Thành tới huyện Cổ Lam một lần.

"Không ngờ những ngày qua kinh nghiệm của sư huynh lại kinh hiểm kỳ đặc như vậy." Tôn Quốc Phụ gật đầu, ông không hứng thú với chuyện xuống mộ, nhưng rất tò mò về U Linh Trủng mà Kim

Toán Bàn kể.

"U Linh Trủng là do vị Diệp tiểu huynh đệ kia phát hiện sao?" "Chính là đệ ấy, đại ca của tiểu tử này là Khôi thủ Tá Lĩnh, nhị ca là Khôi thủ Bàn Sơn, bản thân cũng không đơn giản, đến từ gia tộc thần bí, đảm lược và thân thủ đều là hạng nhất." Tôn Quốc Phụ cười cười nói: "Đệ thấy sư huynh truyền cả bùa Mạc Kim cho đệ ấy, đệ ấy là đồ đệ của sư huynh à?" Hóa ra Tôn Quốc Phụ tinh mắt, nhìn thấy sợi dây chuyền bùa Mạc Kim trên cổ Diệp Bạch, sợi dây này cũng được làm từ dược liệu đặc thù trộn với chỉ vàng, không phải vật tầm thường.

Câu hỏi này làm Kim Toán Bàn không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ lại nói vì đánh cược nên mới thua mất miếng bùa Mạc Kim sư phụ truyền cho vào tay Diệp Bạch?

Sư huynh như lão cũng cần thể diện chứ?

Kim Toán Bàn mặt dày cười nói: "À... nửa cái đồ đệ, mới nhận danh phận thôi, chưa chính thức làm lễ bái sư." "Vậy cũng tính là sư điệt nhà mình rồi, sư huynh có phiền gọi sư điệt qua đây không, đệ có vài lời muốn hỏi riêng đệ ấy." "...Được." Kim Toán Bàn tuy không biết Tôn Quốc Phụ muốn nói gì riêng với Diệp Bạch, nhưng cũng đành chuẩn bị gọi Diệp Bạch tới.

Lúc quay lại, lão lại lầm bầm bên tai Diệp Bạch một câu: "Đừng có làm lộ tẩy, ta có thể giúp đệ lấy được nửa cuốn bí thuật kia đấy." "Lộ tẩy?" Diệp Bạch có chút không hiểu ý Kim Toán Bàn, đứng dậy đi tới trước mặt Tôn Quốc Phụ.

"Tôn tiền bối." Tôn Quốc Phụ gật đầu: "Đừng khách sáo, Kim sư huynh là sư phụ của cháu, chúng ta cũng coi như người một nhà, gọi ta là sư thúc là được." Sư thúc?

Diệp Bạch cuối cùng cũng hiểu lộ tẩy là ý gì.

Tôi liếc nhìn Kim Toán Bàn trong toa tàu, lão già này đang nháy mắt liên tục với tôi.

Diệp Bạch đành cung kính nói: "Dạ, Tôn sư thúc." Diệp Bạch diện mạo thanh tú, gương mặt tuấn mỹ, cộng thêm những lời khen ngợi lúc nãy của Kim Toán Bàn, nếu đúng như lời kể thì Tôn Quốc Phụ cảm thấy sư huynh mình đúng là thu được một đồ đệ tốt.

"Sư thúc lúc đầu có vài câu hỏi muốn hỏi cháu, nhưng vừa nghe sư phụ cháu nói cháu có lai lịch gia tộc thần bí, nếu liên quan đến bí mật tộc mình thì có thể không cần nói." Diệp Bạch gật đầu: "Sư thúc muốn hỏi gì ạ?" "Năng lực ở mắt mà cháu dùng trong toa tàu lúc nãy là bẩm sinh hay do hậu thiên đạt được?" Diệp Bạch nghĩ ngợi, cảm thấy Tôn Quốc Phụ chắc là người đáng tin, liền nói: "Hậu thiên đạt được ạ." Tôn Quốc Phụ không tỏ ra ngạc nhiên, hỏi tiếp: "Có liên quan tới việc mọi người vừa tới U Linh Trủng Tây Chu không?" "Dạ có." Tôn Quốc Phụ vẻ mặt nghiêm túc: "Vạn vật đều có linh, đôi mắt này của cháu chắc là được vật hữu linh tặng cho.

Nhưng thế gian vạn sự phúc họa khôn lường, tuyệt đối không được dùng đôi mắt này để làm những việc lỗ mãng, giống như lúc nãy, cháu đột nhiên mở mắt trong toa tàu là điều không nên, rất dễ chiêu mời tai họa." "Sư thúc giáo huấn chí phải." Tôn Quốc Phụ lại cảm thán: "Chắc cháu cũng biết sư thúc bẩm sinh có một đôi Âm Dương Nhãn, nhưng ta đã chịu quá nhiều thiệt thòi vì đôi mắt này, nên mới không đành lòng thấy cháu đi vào vết xe đổ của ta.

Năng lực tuy lớn, nhưng cũng dễ bị kẻ ác dòm ngó, năng lực đôi mắt này cháu cũng đừng tùy tiện phô diễn cho người ngoài thấy." "Dạ, sư thúc." Sau đó, Tôn Quốc Phụ hỏi kỹ về năng lực của mắt, biết được Diệp Bạch có thể nhìn thấu sinh cơ và tử khí của vạn vật, không khỏi tiếc nuối: "Đúng là để sư huynh ta nhanh chân một bước, đôi mắt này của cháu mà theo ta học phong thủy toán mệnh thì mới

không lãng phí.” Diệp Bạch cười cười, nhịn không được hỏi Tôn Quốc Phụ xem đôi Âm Dương Nhãn của ông có thực sự nhìn thấy quỷ hồn không.

“Chuyện quỷ hồn đối với ta cũng là chuyện hư vô phiêu miểu, đôi Âm Dương Nhãn này tuy nhìn được những thứ người thường không thấy, nhưng cũng chưa từng thấy linh hồn người chết bao giờ.

Được gọi là Âm Dương Nhãn đúng là có phần hơi quá lời.” Nói đến cuối, Tôn Quốc Phụ cũng tự giễu cười một tiếng.

Thấy tàu sắp đến ga tới, Tôn Quốc Phụ đưa cho Diệp Bạch địa chỉ và một đơn thuốc.

Đơn thuốc này lấy hoa hòe âm làm dược dẫn, có ích cho việc chữa trị đau mắt, cũng là món đồ Tôn Quốc Phụ tình cờ có được.

Biết Tôn Quốc Phụ sẽ xuống ở ga này, Kim Toán Bàn cũng xách hành lý, đòi xuống cùng, nói là muốn ở lại chỗ sư đệ vài ngày.

Còn ý định thực sự là gì thì chỉ có lão và Diệp Bạch biết.

Tôn Quốc Phụ tưởng Kim Toán Bàn nhớ tình sư huynh đệ năm xưa nên vui vẻ đồng ý.

Tiễn hai người xuống tàu, Diệp Bạch thấy Kim Toán Bàn xách hành lý nặng nề loạng choạng, liền thốt ra một câu: “Sư phụ, sớm quay lại nhé.” Nghe thấy tiếng gọi sư phụ này, Kim Toán Bàn lập tức hớn hở, vẫy vẫy tay nói: “Yên tâm đi đồ đệ, đợi tin tốt của ta.” Tàu hỏa lại chậm rãi chuyển động, hơn nửa ngày sau cuối cùng cũng tới Trường Sa.

Diệp Bạch đưa mọi người tới tửu lầu Đức Vận, chỉ thấy một huynh đệ Tá Lĩnh ở lại canh giữ mới biết Trường Sa lại xảy ra chuyện lớn.

Hóa ra trong thời gian Diệp Bạch đi vắng, Nguyên Môn bị Bạch

Nhân Lễ thiết kế, thế lực Nguyên Môn do Thập Tam gia cầm đầu đã bị tiêu diệt, không lâu sau đó Bạch Nhân Lễ cũng lâm bệnh qua đời, Trường Sa hoàn toàn loạn thành một nồi cháo.

Mà hôm nay chính là ngày đưa tang Bạch Nhân Lễ, Thuận Tử và mọi người đã dẫn người qua đó để duy trì trật tự.

Bạch Nhân Lễ vừa chết, nhà họ Bạch tan đàn xẻ nghé chỉ là chuyện sớm muộn, hơn nữa kẻ thù của nhà họ Bạch không ít, hôm nay muốn đưa tang thuận lợi e là không dễ dàng.

Diệp Bạch biết chỉ dựa vào một mình Bạch Tri Hi thì khó mà gánh vác được đống hỗn độn này, liền kéo theo Chá Cô Tiếu và Tề Tiểu Hắc cùng chạy qua đó.

Đến nhà họ Bạch, liền thấy trước cửa treo đèn lồng trắng, bên ngoài tụ tập một đám người.

Gia nhân nhà họ Bạch mặc trường quái màu đen, tay cầm giấy trắng có chữ "Dẫn", lần lượt dẫn khách đến viếng từ cổng vào linh đường.

“Tam gia, cuối cùng ngài cũng về rồi.” Thuận Tử đang sắp xếp công việc bên ngoài, thấy Diệp Bạch xuất hiện liền thở phào một hơi.

Thấy Chá Cô Tiếu và Tề Tiểu Hắc đi phía sau, Thuận Tử gọi một tiếng Nhị gia, Chá Cô Tiếu gật đầu ra hiệu.

Có mấy người Diệp Bạch ở đây, dù có ai muốn quấy rối hắn cũng không lo nữa.

“Tình hình hiện giờ thế nào rồi?” Diệp Bạch lên tiếng hỏi.

“Tiểu thư đang quỳ trước linh đường, những nhân vật lớn có giao tình với gia chủ trước đây đều đến khá đông, nhưng chỉ viếng một lát rồi đi ngay.” “Có ai đến gây chuyện không?” “Có vài người, nhưng đều bị Trương thống lĩnh và công tử nhà Tứ gia đuổi đi rồi.” “Công tử

nhà Tứ gia, Nhị Nguyệt Hồng?" Diệp Bạch nhướng mày hỏi.

Tôi ở lại Trường Sa nhiều lần, sớm đã nghe danh tiếng của Nhị Nguyệt Hồng, chỉ là chưa từng gặp mặt.

Thuận Tử gật đầu: "Chính là ngài ấy, Tứ gia lâm bệnh liệt giường, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do vị Nhị gia trẻ tuổi này gánh vác." Nói đến đây, phải nhắc thêm một câu, Tứ Quý Thanh một năm trước khi cùng Bạch Tri Hi phục kích lão Thập Tam đã bị trúng đạn vào phổi, cứu về được thì không còn nói năng được gì nữa, nằm giường dài ngày, ngày càng tiêu trầm, không còn khí thế như xưa.

Trước đây ở Trường Sa, Diệp Bạch còn định qua thăm hỏi, nhưng ngay cả cổng nhà họ cũng không vào được, đã bị lão quản gia vẫy tay từ chối.

Vào cổng nhà họ Bạch, do Thuận Tử dẫn đường, đi mãi mới tới sảnh trong nơi đặt linh đường.

Chỉ thấy thân hình mảnh mai của Bạch Tri Hi đang quỳ cách linh đường không xa, hai mắt sưng đỏ, gương mặt tiều tụy đáng thương.

Bạch Tri Hi ngẩng đầu thấy Diệp Bạch, lệ lại tuôn rơi, bao nhiêu uất ức muốn bày tỏ.

"Diệp Bạch... cha tôi đi rồi..." Diệp Bạch tiến lên nhẹ nhàng vỗ vai cô, lên tiếng trấn an vài câu, lại bảo Thuận Tử lấy thêm một bộ đồ tang trắng, cùng quỳ với Bạch Tri Hi để tiễn lão già lần cuối.

Nói ra thì Bạch Nhân Lễ chưa bao giờ công nhận Diệp Bạch là con rể, hai người lần đầu gặp mặt lại chính là ở linh đường này.

Ở phía bên kia, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đang ở khu khách viếng.

Thấy Diệp Bạch và Bạch Tri Hi quỳ cùng nhau, Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày, định đứng dậy thì bị Trương Khải Sơn giữ lại.

“Cậu định làm gì?” “Thằng nhóc này phá hỏng quy củ!” “Giờ còn quy củ gì nữa, thân phận của thằng nhóc này cậu đâu phải không rõ, thật sự muốn gây rắc rối cho nó thì người đầu tiên ngăn cản cậu chính là đứa em gái kia đấy, bớt việc đi cho lành.” Trương Khải Sơn lên tiếng khuyên can.

Nhị Nguyệt Hồng suy tính một hồi, thấy Trương Khải Sơn nói cũng có lý nên chậm rãi ngồi xuống.

Hơn nữa cậu ấy cũng biết em gái mình và tiểu Tam gia Tá Lĩnh này có quan hệ mập mờ, nếu cậu ấy đi gây khó dễ cho thằng nhóc kia, em gái kẹt ở giữa sẽ rất khó xử, đó không phải là ý muốn của cậu ấy.

Dường như chợt nhớ ra điều gì, Nhị Nguyệt Hồng hỏi: “Nghe nói trước đây cậu từng bị thằng nhóc này tẩn cho một trận à?” Trương Khải Sơn tối sầm mặt lại, cái gã này đúng là chuyện không nên nhắc lại cứ nhắc, miệng máy máy định nói gì đó nhưng cuối cùng không biện giải.

Chương 90

Lão thở dài một tiếng, đây chắc là lịch sử đen tối duy nhất của Trương Khải Sơn lão.

Bạch Nhân Lễ sinh thời giao thiệp rộng, khách đến tế điện nối đuôi nhau không dứt, Diệp Bạch quỳ ở khu gia quyến khiến không ít người đồn đoán: Chưa nghe nói Bạch Nhân Lễ có con trai, chẳng lẽ là con riêng được giấu kỹ?

Diệp Bạch cũng chẳng thấy có vấn đề gì, sắm vai một người con rể chưa bước qua cửa một cách hoàn hảo.

Đến chập tối, khách khứa thưa dần, bỗng nghe thấy tiếng cãi vã xô xát từ đằng xa ngoài cổng vọng vào, gia nhân nhà họ Bạch dường như đang liều mạng ngăn cản bên ngoài.

Động tĩnh bên ngoài không nhỏ, mọi người trong linh đường sắc mặt mỗi người một khác.

Thuận Tử cho người vào báo tin, nói tàn dư thế lực Nguyên Môn tới gây chuyện.

Diệp Bạch chậm rãi đứng dậy, thần sắc lạnh lùng, cuối cùng thì cũng đợi được đám nhân vật chính này tới.

Bạch Tri Hi cũng biết có không ít người tới gây chuyện, bất chấp nguy hiểm cũng muốn đi cùng Diệp Bạch.

Diệp Bạch bất lực, đành nắm tay Bạch Tri Hi, dẫn theo Chá Cô Tiếu và Tề Tiểu Hắc một đoàn người rầm rộ đi ra cổng.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng dẫn người của mình đi theo sau.

Họ cũng muốn xem xem tiểu Tam gia này có thủ đoạn gì.

Ra tới cổng, Diệp Bạch mới thấy đám người tới gây chuyện cũng đông thật, cả trăm cái đầu người chen chúc trước cổng nhà họ Bạch.

Thuận Tử dẫn theo không ít gia nhân chặn ở lối vào.

Trời đã sẩm tối, đám người này còn cầm đuốc và gậy gộc, nhưng không thấy mang theo súng ống, xem ra cũng không muốn chuyện xé ra quá to.

Cầm đầu là một gã mặt đen đầy râu quai nón, tên gọi Bặc lão đại, vì tính tình liều mạng, tâm địa độc ác nên ở Trường Sa cũng có chút danh tiếng.

Nhưng Diệp Bạch biết, đây chỉ là một tiểu nhân vật, chỉ là một viên đá dò đường, kẻ đứng sau không biết đang ở đâu xem kịch kìa.

Thấy có người từ trong đi ra, Bặc lão đại nhe răng cười: "Gia gia tưởng bên trong chết sạch rồi chứ, cuối cùng cũng có người sống đi ra à?" "Nếu miệng thối quá thì ta có thể thay cha ngươi trị cho ngươi." Diệp Bạch đi tới trước mặt Bặc lão đại, đứng trên bậc thang nhìn xuống.

Diệp Bạch đầy sát khí, khí thế không nhỏ, ánh mắt sắc lẹm làm Bặc lão đại giật mình, lão quay đầu nhìn hơn trăm huynh đệ mình thuê tới mới lấy lại được chút tự tin.

Lão gân cổ hỏi: "Thằng nhóc, ngươi là ai?" "Diệp Bạch!" "Diệp Bạch?" Bặc lão đại vắt óc cũng không nhớ ra ở Trường Sa có nhà nào tên Diệp Bạch, lúc này một tên đàn em phía sau nghé đầu nói nhỏ: "Đại ca, Diệp Bạch là tiểu Tam gia của Tá Lĩnh, huynh đệ kết bái của Trần Ngọc Lâu đấy." "Tá Lĩnh?

Mẹ kiếp, nhà họ Lý bảo ta tới mà có nói có người của Tá Lĩnh đâu." Bặc lão đại thầm nhủ trong lòng, biết người của Tá Lĩnh đông thế mạnh, ngữ khí lập tức ôn hòa hẳn đi: "Hóa ra là Diệp gia, lão Bặc

tôi đúng là có mắt không tròng rồi." Diệp Bạch cười nói: "Vừa gặp mặt đã gọi ta là gia gia, ta nhận không nổi đâu." Bặc lão đại biến sắc, nhưng cũng biết người trước mắt mình không chọc vào được, đành nén cơn giận trong lòng.

"Diệp Tam gia nói đùa rồi." "Ta không nói đùa, hôm nay là việc riêng của nhà họ Bạch, ngươi dẫn bao nhiêu người tới đây là có ý gì?" "Diệp Tam gia có quan hệ gì với nhà họ Bạch mà phải đứng ra thay họ?" "Ta là con rể nhà họ Bạch, ngươi nói xem ta có nên đứng ra không?" Bặc lão đại cũng không ngờ Tam gia Tá Lĩnh lại là con rể nhà họ Bạch, chuyện này không giống với kế hoạch ban đầu rồi.

Tuy nhiên, lão lại liếc nhìn vào góc hẻm đằng xa, tâm thần định lại, giọng điệu cũng cứng rắn hơn: "Diệp Tam gia là con rể nhà họ Bạch tôi không quản, nhưng hôm nay bao nhiêu huynh đệ của tôi tới viếng gia chủ nhà họ Bạch, nhà họ Bạch cũng không nên ngăn cản chúng tôi chứ." Diệp Bạch nhìn về phía hẻm nhỏ, trong bóng tối chỉ thấy vài bóng người lờ mờ.

Trong hẻm, Bán Tiệt Lý nhịn không được mắng: "Cái đồ ngu xuẩn này, ta đã biết là không dựa vào được mà, bị phát hiện rồi, mau chạy thôi!" Nhưng chưa đi được vài bước đã bị hai người đột ngột xuất hiện chặn lại, một người còn trẻ đeo kính râm, người kia gương mặt kiên nghị búi tóc cao, chính là Tề Tiểu Hắc và Chá Cô Tiếu.

Diệp Bạch lúc này mới phát hiện trong hơn trăm người này có không ít người mặt mày hốc hác.

"Đám huynh đệ này ngươi thuê ở đâu tới thế?" "Thuê ở đâu là sao, đều là huynh đệ trong giới cả." Bặc lão đại giơ ngón cái chỉ chỉ ra sau, vẻ mặt đầy tự đắc nhưng trong lòng lại có vài phần bất an.

Thấy Tề Tiểu Hắc và Chá Cô Tiếu đi bắt chính chủ, Diệp Bạch cũng mất kiên nhẫn.

Tôi tiến lên mạnh mẽ đặt tay lên vai Bặc lão đại, cười nói: "Nói thật với ta đi." Bặc lão đại chỉ thấy bàn tay này như nặng ngàn cân, hai chân đứng không vững nổi.

Theo cái bóp tay của Diệp Bạch, Bặc lão đại lập tức kêu thảm: "Gãy rồi, gãy rồi Tam gia!" "Ai bảo ngươi tới?" "Không ai bảo tôi tới cả, á á á, có người, có người, là nhà họ Lý, Bán Tiệt Lý bảo tôi tới." Bặc lão đại khóc lóc nói.

"Bảo ngươi tới làm gì?" "Chỉ là bảo tôi thuê người tới gây chuyện, dập tắt uy phong của nhà họ Bạch thôi." "Còn bảo ngươi làm gì nữa không?" "Chỉ có thế thôi, thực sự không còn gì nữa, chúng tôi chỉ là hạng tiểu nhân, đâu dám làm chuyện tày đình gì đâu." Bặc lão đại muốn chết đi cho xong, lão lần này đúng là bị Bán Tiệt Lý hại thảm rồi, cái vai này sắp không còn là của mình nữa.

Đợi tới khi Diệp Bạch buông tay, Bặc lão đại lập tức ngã ngồi xuống đất, ôm vai kêu gào.

Diệp Bạch tuy chỉ dùng ba phần lực nhưng cũng đủ cho lão nếm mùi đau khổ.

Mấy tên đàn em của Bặc lão đại cũng khá trung thành, vực lão dậy chuẩn bị rời đi.

Diệp Bạch nghĩ nghĩ, lên tiếng: "Khoan hãy đi, đã là tới viếng thì mỗi người dập đầu ba cái rồi hãy đi." "Dạ dạ, được ạ." Bặc lão đại hướng về phía cổng dập đầu ba cái trước, rồi bảo những người khác dập đầu theo.

Lúc này, trong đám đông vang lên một giọng nói yếu ớt: "Dập đầu có được thêm tiền không?" Bặc lão đại lập tức nổi giận: "Đứa nào nói thế, còn đòi thêm tiền!

Bước ra đây cho ta!" Diệp Bạch trừng mắt nhìn Bặc lão đại: "Sao

nào, không muốn trả tiền à?" "Trả, đương nhiên là trả, dập đầu hết đi, ta sẽ thêm tiền." Bặc lão đại thực sự muốn khóc luôn.

Nghe thấy được thêm tiền, hơn trăm người này lập tức quỳ mọp xuống đất dập đầu, tiếng "cộp cộp cộp" vang lên không dứt, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Dường như có người cảm thấy Diệp Bạch nhân nghĩa, còn hướng về phía Diệp Bạch dập đầu thêm mấy cái nữa.

Diệp Bạch hài lòng gật đầu, lại nói với mọi người, nếu sau đó Bặc lão đại không trả tiền thì cứ đến tìm tôi.

Thế là một màn kịch hài hước cuối cùng cũng kết thúc.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng lắc đầu, họ còn muốn xem thủ đoạn của Diệp Bạch thế nào, không ngờ lại kết thúc chóng vánh theo kiểu đầu voi đuôi chuột như vậy.

Một lát sau khi mọi người trở về linh đường, Chá Cô Tiếu và Tề Tiểu Hắc cũng thong thả quay lại.

Thấy hai người đi tay không, Diệp Bạch có chút bất ngờ, chẳng lẽ còn có người có thể thoát khỏi tay hai người này liên thủ sao.

"Người chạy rồi à?" Tề Tiểu Hắc lúc đầu lắc đầu, sau lại gật đầu, thực sự không biết giải thích thế nào nên đành nói: "Người là do Nhị ca của cậu bắt, cũng là do Nhị ca của cậu thả, cậu đi hỏi huynh ấy đi." Chá Cô Tiếu nhìn Diệp Bạch giải thích: "Người đó tên là Bán Tiệt Lý, hình như là con trai của lão Lý đầu." Con trai của lão Lý đầu ở Hắc Thủy Thành, Chá Cô Tiếu vẫn luôn thấy áy náy vì chuyện đó.

Khi phát hiện Bán Tiệt Lý là con trai lão Lý đầu, huynh ấy nhất thời mủi lòng đã thả lão ta đi.

"Con trai lão Lý đầu?

Bán Tiệt Lý?" Bán Tiệt Lý không phải có một người anh trai sao?

Sao lại là con trai lão Lý đầu được.

Diệp Bạch thắc mắc: "Nhị ca, sao huynh biết lão ta là con trai lão Lý đầu?" Chá Cô Tiếu trả lời: "Gương mặt hai người có bảy phần giống nhau, hơn nữa Bán Tiệt Lý này cũng bị tàn một chân." Diệp Bạch cũng không ngờ Bán Tiệt Lý lại giống lão Lý đầu, lần trước tôi và Trần Ngọc Lâu chỉ nhìn từ xa nên không để ý chi tiết này.

Giờ xem ra, Bán Tiệt Lý này rất có thể là con trai lão Lý đầu, chỉ là không biết tại sao lại có tin đồn lão ta có anh trai ruột.

Có tầng quan hệ của lão Lý đầu ở đây, Bán Tiệt Lý này đúng là khó xử lý rồi.

Hai ngày sau, với tư cách là con rể, Diệp Bạch đã lo liệu xong hậu sự cho Bạch lão gia tử, cũng thầm thở phào một hơi.

Kiếp trước chưa bao giờ lo chuyện ma chay, Diệp Bạch mới thấy quy củ trong này không ít, hơn nữa Bạch lão gia tử không phải táng trong quan tài mà là hỏa táng, quy trình này lại càng có nhiều điều tiếng.

Ở thời đại này, hỏa táng thi thể tuyệt đối không phù hợp với quan niệm xã hội.

Thân thể là do cha mẹ ban cho, không dám làm tổn thương mới là khởi đầu của đạo hiếu.

Từ sau thời Tần Hán, chịu ảnh hưởng của tư tưởng Nho gia, người ta rất coi trọng sự toàn vẹn của thân thể.

Việc Bạch Nhân Lễ sinh thời kiên trì đòi hỏa táng thi thể mình cũng nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Chương 91

Tuy nhiên, trước khi hỏa hóa thi thể Bạch Nhân Lễ, Diệp Bạch cũng phát hiện ra điểm kỳ quái.

Bạch Nhân Lễ mới mất chưa được mấy ngày nhưng thi thể thối rữa cực nhanh, toàn thân da dẻ chuyển sang màu đen, móng tay cũng mọc ra một lớp chất màu đen dài, cực kỳ quái dị.

Diệp Bạch mở Dị Nhãn, thấy trên thi thể Bạch Nhân Lễ bao phủ một lớp tử khí màu đen dày đặc, nghi ngờ là do Bạch Nhân Lễ từng uống Âm Đan để kéo dài mạng sống.

Có lẽ Bạch Nhân Lễ cũng biết tác dụng phụ của Âm Đan nên mới kiên trì đòi hỏa táng mình, tránh để xảy ra thi biến gây họa cho hậu nhân.

Vì chuyện của Diệp Bạch, bọn người Chá Cô Tiếu và Hồng Cô đã nán lại hai ngày, hôm nay mấy người đã thu dọn hành lý, thuê xe ngựa, Diệp Bạch tiễn họ ra tận cửa thành.

Chá Cô Tiếu thấy Diệp Bạch có tâm muốn lập nghiệp ở Trường Sa, trước khi đi liền dặn dò: "Trường Sa không giống những nơi khác, từ xưa đã là nơi các bậc kỳ tài dị sĩ ẩn náu, ngoài hạng người như Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, cũng tuyệt đối đừng coi thường những người khác." "Nhị ca biết võ nghệ của đệ cao cường, thủ đoạn bảo mệnh rất nhiều, nhưng cũng phải biết lòng người hiểm độc, thứ khó lường nhất chính là lòng người." Đây là lần đầu tiên Diệp Bạch thấy Chá Cô Tiếu nói nhiều như vậy, nhưng trong lời nói đều là sự quan tâm dành cho tôi, khiến Diệp Bạch không khỏi cảm động.

"Nhị ca, sao từ khi nào huynh lại giống Đại ca thế, cứ lải nhải suốt." "Cái thằng nhóc này." Chá Cô Tiếu cười lắc đầu, "Ta vốn định

ở lại Trường Sa thêm vài ngày để giúp đệ giải quyết vài việc, chỉ có điều cơ thể Hồng Cô có chút khác lạ, ta đành phải đưa nàng ấy về nghỉ ngơi trước." "Cơ thể khác lạ?

Có vấn đề gì sao?" "Chắc là đã mang thai rồi." Chá Cô Tiếu lộ vẻ vui mừng.

Diệp Bạch cũng lộ vẻ bất ngờ, lập tức nhìn sang Hồng Cô, chỉ thấy Hồng Cô thẹn thùng đánh Chá Cô Tiếu một cái, như trách huynh ấy chuyện mang thai mà cũng nói ra.

Hồng Cô cười giải thích: "Cũng mới vài ngày nay thôi, tôi thấy ăn không ngon, hay buồn nôn, liền bảo Hoa Linh bắt mạch cho mới biết là có thai, chắc cũng được một thời gian rồi." Đối với chuyện mang thai này, Hồng Cô cũng là lần đầu tiên làm mẹ, tuy có chút căng thẳng và lo lắng nhưng nhiều hơn cả là tâm trạng vui sướng.

Diệp Bạch cười nói: "Hoa Linh, chăm sóc chị dâu cho tốt nhé." Hoa Linh cười đáp: "Dạ được, anh Tiểu Bạch, em nhất định sẽ nuôi chị dâu béo trắng mập mạp luôn." Lần tiễn chân này, Diệp Bạch vốn định gọi Tề Tiểu Hắc đi cùng, nhưng gã này nhất quyết không chịu tới, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với Hoa Linh nữa.

Thấy Hoa Linh và Lão Dương Nhân đỡ Hồng Cô lên xe ngựa, Diệp Bạch lại lên tiếng: "Nhị ca, chuyện tìm kiếm Mộc Trần Châu thì sao?" Chá Cô Tiếu suy nghĩ một chút rồi đáp: "Chuyện này tạm thời gác lại đi, Hồng Cô đã mang thai, ta muốn đợi đứa trẻ chào đời rồi mới đi tìm Mộc Trần Châu, hơn nữa cái ổ khóa cơ quan lấy từ mộ Đường cũng cần thời gian để mở." Diệp Bạch gật đầu, Lý Thuần Phong để lại ổ khóa cơ quan vô cùng xảo diệu, ngay cả Hồng Cô xuất thân từ Nguyệt Trạng Môn cũng bó tay hết cách.

Mấy ngày nay Diệp Bạch cũng sắp xếp Thuận Tử ở Trường Sa dò hỏi các đại sư tinh thông cơ quan khóa cổ đại nhưng vẫn chưa có tin

tức.

Chuyện này cũng không vội được, chỉ có thể từ từ tính.

Sau khi dặn dò xong, Chá Cô Tiếu lên xe ngựa, Hồng Cô, Hoa Linh và Lão Dương Nhân vẫy tay chào tạm biệt Diệp Bạch.

Mục tống nhóm người Chá Cô Tiếu rời đi, Diệp Bạch thở dài một hơi, cũng lập tức rời khỏi.

Trở về Bạch gia, liền thấy Thuận Tử đang sắp xếp nhân thủ tháo dỡ tấm biển hai chữ 'Bạch Phủ'.

"Ai, cẩn thận một chút, đừng để rơi vỡ." "Tam gia, ngài đã về." Thấy Diệp Bạch lộ vẻ không hiểu, Thuận Tử giải thích: "Tiểu thư bảo tháo xuống, nói là Bạch gia không còn nữa, tấm biển này không cần cũng được." Diệp Bạch gật đầu: "Tiểu thư đâu?" "Ở nội viện ạ, đang thu dọn di vật của lão gia." Diệp Bạch đến nội viện, phòng của Bạch Nhân Lễ, nhìn thấy Bạch Tri Hi đang ôm một tấm ảnh thẫn thờ, đó là một tấm ảnh trắng đen chụp nàng và Bạch Nhân Lễ.

"Chàng đã về, đã tiễn Nhị ca bọn họ đi chưa?" Bạch Tri Hi đặt tấm ảnh xuống, mỉm cười hỏi.

"Tiễn đi rồi, tẩu tử có thai nên Nhị ca mới vội vàng trở về như vậy." Diệp Bạch nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn tái nhợt của Bạch Tri Hi.

"Đó là chuyện tốt mà, bảo sao họ đi gấp thế." Bạch Tri Hi cười cười, từ trong đống sách bên cạnh rút ra một phong thư: "Đúng rồi, thiếp vừa tìm thấy phong thư này trong di vật của cha, chắc là viết cho chàng." "Viết cho ta?" Diệp Bạch hiếu kỳ nhận lấy thư, phong thư vẫn chưa bóc, bên trên viết: Diệp Bạch thân khải.

Diệp Bạch mở phong thư, bên trong viết đầy hai trang giấy, chữ viết nguệch ngoạc, có chỗ còn vẽ vòng đen sửa đổi, giống như viết tùy bút.

Sau khi xem xong hai trang giấy, Diệp Bạch chậm rãi thở ra một hơi, không ngờ Bạch Nhân Lễ đã sớm có tầm nhìn xa trông rộng.

Trang thứ nhất viết rõ Bạch Nhân Lễ tự biết mình không còn sống được bao lâu, kế hoạch làm sao để khiến Nguyên Môn sụp đổ.

Trang thứ hai viết nếu Diệp Bạch phát triển ở Trường Sa thì nên bắt đầu từ đâu, cần kết giao với những nhân vật nào, thuộc hạ Bạch gia còn những ai có thể dùng được, cùng với phân tích thế lực Trường Sa, rất nhiều ý tưởng của ông lại trùng khớp với Diệp Bạch, khiến hắn được gợi mở rất nhiều.

Tuy nhiên cả bức thư đều không nhắc đến Bạch Tri Hi, cũng không biết là ý gì.

Phong thư này cũng khiến Diệp Bạch hiểu ra, thực chất mọi hành động của hắn đều nằm trong sự quan tâm của Bạch Nhân Lễ, đối với người mà con gái mình tâm tâm niệm niệm, Bạch Nhân Lễ sao có thể không bỏ công sức tìm hiểu cơ chứ.

"Nàng muốn xem không?" Diệp Bạch đưa thư qua, Bạch Tri Hi lắc đầu cười nói: "Cha cho chàng, thiếp không xem đâu." Diệp Bạch trịnh trọng cất thư đi, lại giúp nàng thu dọn di vật.

Buổi chiều, Diệp Bạch nắm tay Bạch Tri Hi dạo chơi ở đình giữa hồ của Bạch gia, trò chuyện về các thế lực ở Trường Sa.

Sau khi Bạch gia và Nguyên Môn tan rã, hiện tại ba thế lực còn lại ở Trường Sa khá lớn mạnh, lần lượt là Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Bán Tiết Lý.

Ngược lại Bạch gia to lớn trước kia, giờ đây chỉ còn lại hơn hai mươi thuộc hạ trung thành ở lại.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đều xuất thân từ Bạch gia, có duyên nợ không nhỏ, cộng thêm mối quan hệ của Bạch Tri Hi, có

thể nói họ là đồng minh tự nhiên của Diệp Bạch.

Bán Tiết Lý tuy xuất thân từ Nguyên Môn, nhờ thu nạp tàn dư Nguyên Môn mà lớn mạnh, nhưng sau khi thế hệ cũ chết sạch, y và Diệp Bạch không có xung đột lợi ích trực tiếp, cũng không tính là kẻ thù.

Nói cũng khéo, ba nhà này chính là Thượng Tam Môn có thế lực lớn nhất trong Cửu Môn sau này.

Sự xáo trộn thế lực Trường Sa, các nhà đều đang tích lũy sức mạnh, đây cũng là cơ hội tốt nhất để Diệp Bạch cắm rễ lập nghiệp.

"Cha để lại cho thiếp không ít nhân mạch, tài nguyên và tiền bạc, chàng có dự tính gì không?" Bạch Tri Hi hỏi.

"Kinh thương hay chính giới đều phải tham gia, nghề cũ cũng không thể quên." Diệp Bạch biết rõ thời cục hiện nay biến động, làm gì cũng có rủi ro lớn, nhưng hắn nắm rõ xu hướng lịch sử nên có thể tránh được nhiều đường vòng.

Tuy nhiên dưới trướng hắn ngoài Thuận Tử và Tề Tiểu Hắc thì chẳng có mấy người tài, kế hoạch đầy bụng cũng khó triển khai.

Trước đó bảo Thuận Tử chiêu mộ nhân thủ, Thuận Tử giữ nguyên tắc thà thiếu chứ không ẩu nên chỉ chiêu mộ được mười mấy người, cộng thêm hơn hai mươi thuộc hạ Bạch gia, số người có thể dùng chưa đầy năm mươi.

Nghe Diệp Bạch phàn nàn với Thuận Tử, Bạch Tri Hi cười nói: "Thuận Tử vốn làm việc cẩn thận, thân phận không rõ ràng huynh ấy không dám chiêu nạp đâu.

Nếu thiếu người, Đại ca của chàng chẳng phải có đông đảo huynh đệ dưới trướng sao?

Có thể mượn ít nhân thủ từ chỗ huynh ấy trước." Được Bạch Tri

Hi nhắc nhở, Diệp Bạch mới nhớ ra Tá Lĩnh vốn nhân tài đông đúc, không xin ít người về thì thật đáng tiếc.

Nghĩ đến lần trước gặp Trần Ngọc Lâu với khuôn mặt sầu khổ, Diệp Bạch không nhịn được bật cười, chẳng biết vị đại ca này đã thoát khỏi chứng sợ hãi sau hôn nhân chưa.

Chờ chuyện ở Trường Sa ổn định, hắn định đưa Bạch Tri Hi đi thăm Trần Ngọc Lâu, sẵn tiện ghé Miêu Trại một chuyến gặp Hồ Tử thúc và đám nhỏ Vinh Bảo Di Hiểu.

Ba ngày sau, Trần Ngọc Lâu nhận được thư của Diệp Bạch, biết bên đó thiếu người liền vung tay một cái, bảo Lữ Trùng dẫn theo hai trăm huynh đệ Tá Lĩnh đến Trường Sa, còn giao lại mấy địa bàn ở Trường Sa cho Diệp Bạch.

"Tiểu tử ngươi không đánh hạ được Trường Sa thì đừng về gặp ta." Nhận được thư hồi âm, Diệp Bạch cười bất lực, rồi bảo Thuận Tử sắp xếp cho các huynh đệ Tá Lĩnh mới tới.

"Trùng ca, ở nhà không có chuyện gì chứ?" Lữ Trùng vẫn như xưa, cười nói: "Không có việc gì lớn, chỉ là Tổng bả đầu cả ngày rảnh rỗi quá, không uống trà thì đi chọi chim, còn thích đến hí viện nghe khúc, huynh đệ chúng ta cũng chẳng có việc gì làm, sắp nghẹn đến phát bệnh rồi." Diệp Bạch nghe ra sự bất mãn của Lữ Trùng, cười làm hòa: "Vậy Trùng ca đến đúng lúc lắm, việc ở Trường Sa sẽ không thiếu đâu." Trò chuyện một lúc, Diệp Bạch bảo Lữ Trùng về nghỉ ngơi, rồi gọi Thuận Tử đến dặn dò: "Đại ca đưa nhiều người đến Trường Sa như vậy là có ý để ta chọn người, ngươi hãy chú ý nhóm huynh đệ Tá Lĩnh này, ai có tài thì sớm tiếp xúc, thu nạp thành người của chúng ta.

Còn những kẻ tính khí nóng nảy, thói phỉ nặng thì bỏ qua, đợi khi chúng ta không thiếu người nữa thì đưa họ về Tá Lĩnh." Thuận Tử

gật đầu vâng lệnh.

Sáng sớm mấy ngày sau, Diệp Bạch triệu tập tất cả huynh đệ dưới trướng, tổ chức một cuộc họp mặt.

Diệp Bạch ngồi ghế chủ vị, phía dưới lần lượt là Thuận Tử, Tề Tiểu Hắc và Lữ Trùng, hơn hai trăm huynh đệ đứng nghiêm chỉnh trước mặt.

Đám đông phía dưới không phải lần đầu gặp Diệp Bạch, đa số người của Tá Lĩnh đều từng cùng hắn đi Bình Sơn và Hắc Thủy Thành, ít nhiều biết bản lĩnh của hắn.

Thuộc hạ Bạch gia và huynh đệ mới của Thuận Tử thì chưa quen thuộc, chỉ mới nghe qua danh hiệu Tá Lĩnh Tiểu Tam Gia.

Diệp Bạch cũng không gấp gáp bắt mọi người phải hiểu rõ mình ngay hôm nay, thế lực của hắn mới thành hình, nhiều chỗ cần mài giũa dần dần.

Sau khi chào hỏi làm quen, Diệp Bạch nói vài câu khích lệ rồi cho họ lui xuống.

Giữ lại ba người Thuận Tử, Tề Tiểu Hắc và Lữ Trùng, Diệp Bạch đưa ra sắp xếp mới.

Thuận Tử phụ trách tài chính, nội vụ, thông tin và chiêu mộ nhân thủ, tương đương đại quản gia.

Chương 92

Tề Tiểu Hắc phụ trách an ninh toàn bộ phủ đệ.

Hậu cần và quản lý địa bàn Trường Sa giao cho Lữ Trùng.

Về việc phát triển thế lực, Diệp Bạch có định vị khá rõ ràng.

Thứ nhất, phải có sức ảnh hưởng nhất định trong quân đội và giới chính trị.

Thế lực cá nhân hay gia tộc có lớn đến đâu, nếu không có tiếng nói chính trị thì khó lòng bền vững.

Giống như Trương Khải Sơn sau này, nhờ chức quan phòng thủ quân khu Trường Sa mới có thể ngồi vững vị trí đứng đầu 'Thượng Tam Môn' trong Lão Cửu Môn, áp đảo cả Nhị Nguyệt Hồng và Bán Tiết Lý.

Sau này khi chính quyền chuyển giao, ông ta tham gia cách mạng rồi bước vào trung tâm quyền lực, uy vọng không ai bằng, trở thành Trương Đại Phật Gia lừng lẫy.

May mà Bạch lão gia tử cũng giao lại nhân mạch của mình cho Bạch Tri Hi, trong đó không thiếu các quan chức cao cấp và đại lão quân đội ở Trường Sa, Diệp Bạch định tìm cơ hội bái phỏng họ.

Thứ hai, phải có nguồn kinh tế lâu dài.

Xuống mộ đảo đấu dù sao cũng là chuyện một lần, 'mở hàng một lần ăn ba năm', đôi khi dựa vào vận may, nuôi một đống người dưới trướng không thể chỉ trông chờ ông trời ban cơm.

Sau khi đứng vững ở Trường Sa, Diệp Bạch định làm thực nghiệp kinh doanh, dù không dám nói hai chữ cứu quốc nhưng cũng giúp ích phần nào cho thời đại đa tai đa nạn này.

Thứ ba, xuống mộ đảo đấu.

Bàn tay vàng của Diệp Bạch gắn liền với các ngôi mộ lớn, có thể mở ra rương báu từ mộ huyệt, đây là căn bản của hắn.

Cho dù thế lực có lớn, người có đông, Diệp Bạch vẫn phải thân hành xuống mộ thám hiểm.

Có thể nói mục đích lập ra thế lực là để phục vụ việc đảo đấu tốt hơn.

Thứ tư, thiết lập thế lực ngầm.

Thế giới này ẩn chứa quá nhiều bí mật, dù là Thanh Đồng Môn mà Trương gia canh giữ hay bí mật Quỷ Động của tộc Tát Cách Lạp Mã, tất cả chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, sóng ngầm bên dưới người ngoài không thể biết được.

Diệp Bạch lập thế lực ngầm, một là phòng thủ nguy hiểm bất ngờ, hai là tìm kiếm bí mật trường sinh.

Tuy nhiên bốn điểm trên chỉ là dự kiến ban đầu và mục tiêu lâu dài, hiện tại người có thể dùng không nhiều, mọi thứ phải từ từ.

Mấy ngày trước Diệp Bạch không hề rảnh rỗi, cùng Bạch Tri Hi lập hồ sơ đăng ký cho hơn hai trăm huynh đệ.

Bạch Tri Hi có trí nhớ cực tốt, cơ bản nhìn qua là không quên.

Hai người dựa theo thông tin học vấn, kỹ năng, tính cách và kinh nghiệm sống của mọi người để phân loại.

Tổng cộng có bốn loại.

Loại thứ nhất: tiềm lực cực cao, chỉ có Tề Tiểu Hắc.

Đương nhiên hoàn toàn nhờ vào huyết mạch thần bí giúp giới hạn của y cực cao.

Loại thứ hai: tiềm lực khá cao, có năm người, Thuận Tử và Lữ Trùng nằm trong số đó.

Loại thứ ba chiếm đa số: tiềm lực bình thường, hơn một trăm chín mươi người.

Loại thứ tư: không có tiềm lực, chưa đầy năm mươi người, đều là kẻ không có chí lớn, tính tình tệ hại, nhóm này cơ bản là huynh đệ Tá Lĩnh, Diệp Bạch định quan sát thêm một thời gian, nếu họ không thay đổi thì sẽ gửi trả về Tá Lĩnh.

Hắn không nuôi phế vật.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã ba tháng trôi qua.

Trong ba tháng này, Diệp Bạch mới xem như tạm đứng vững chân ở Trường Sa.

Sau khi loại bỏ một nhóm huynh đệ Tá Lĩnh, dưới trướng hắn có 315 người rõ ràng danh tính.

Một nửa nhân thủ phân tán tại các địa bàn Trường Sa, gồm ba tửu lầu Đức Vận, hai bến tàu lớn và một số nơi khác.

Lợi nhuận tửu lầu và bến tàu tuy cao nhưng chi phí cũng không nhỏ, chỉ vừa đủ duy trì cân bằng.

Những địa bàn này đóng vai trò là đôi mắt của Diệp Bạch, thu thập tin tức từ mọi tầng lớp ở Trường Sa.

Một nửa còn lại chia làm hai nhóm, một nhóm do Tề Tiểu Hắc tuyển chọn làm nhân viên an ninh, đều là người võ nghệ phi phàm, bắn súng giỏi.

Nhóm kia là những đứa trẻ mười mấy tuổi được Diệp Bạch tài trợ đưa đến trường học gần Trường Sa, coi như chuẩn bị nhân tài cho tương lai.

Lần đầu quản lý nhiều người, mọi việc tỉ mỉ khiến Diệp Bạch không khỏi đau đầu.

Hắn bèn quăng hết việc cho Thuận Tử, cuối cùng cũng được thảnh thơi trốn ở đình giữa hồ của Bạch gia.

Nắng chiều rực rỡ, Diệp Bạch nằm trên ghế bập bênh, Bạch Tri Hi ở bên cạnh đút nho đã rửa sạch vào miệng hắn.

Nước hồ gợn sóng, chim chóc líu lo.

Diệp Bạch thỉnh thoảng ngậm lấy đầu ngón tay thiếu nữ cùng với quả nho, khiến nàng khẽ đánh yêu.

Sau thời gian dài, Bạch Tri Hi cũng đã vượt qua nỗi đau mất cha, hiện rõ bản sắc thiếu nữ.

“Lại quăng việc cho Thuận Tử, chàng lại chạy đến đây lười biếng.” Bạch Tri Hi vừa bóp vai cho Diệp Bạch vừa nũng nịu.

“Ta là đại ông chủ, việc nặng cứ để người chuyên nghiệp làm, việc lớn giao cho ta, việc nhỏ cứ để họ xử lý.” Diệp Bạch lắc đầu, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Kỹ thuật xoa bóp của Bạch Tri Hi rất điêu luyện, lúc nhẹ lúc nặng làm hắn khoan khoái cực kỳ.

Lúc này, Diệp Bạch đột nhiên nhận thấy góc tường không xa có biến.

Một bóng vàng nhanh nhẹn nhảy từ bên ngoài vào viện rồi dừng lại, hóa ra là một con chó vàng lớn.

Đây là con chó của Ngô Tiểu Cẩu, Diệp Bạch nhận ra ngay lập tức.

Con chó vàng thấy Diệp Bạch cũng nhân tính hóa lộ ra ánh mắt 'hỏng bét', định sủa lên thì bị Diệp Bạch bước tới đè lại.

Một lát sau, bên ngoài vọng lại tiếng nói: “Tiểu Cẩu, mau bắc thang đưa tớ vào, Đại Hoàng không báo động.” “Tiểu Cửu, hay là chúng ta đi cửa chính đi.” Giọng nói yếu ớt của Ngô Tiểu Cẩu vang lên.

“Cửa chính cái gì, tớ nghe ngóng rồi, Diệp Tam Bạch mỗi ngày giờ này đều đi ra ngoài, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta gặp chị Tri Hi.” “Đi cửa chính cũng vào được mà?” “Đi cửa chính sao giống trèo tường được?

Tớ chính là muốn cho tên Diệp Tam Bạch đó biết, chỗ này tớ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.” “Nhưng tớ vẫn muốn đi cửa chính.” “Cậu có ngốc không, Đại Hoàng nhà cậu vào rồi kìa.” “Tớ sẽ nói là vào tìm chó.” “A!!

Bó tay với cậu luôn, vậy cậu đưa tớ vào trước đi, rồi cậu đi cửa chính.” “Được.” Cuộc trao đổi kết thúc, lát sau thấy một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi lộn nhào qua tường vào trong.

Thấy hai người một chó trước mặt, cậu ta ngây người ra.

“Chị Tri Hi.” Thiếu niên này đeo một cặp kính đen.

Chương 93

Bạch Tri Hi nghiêm mặt: "Tiểu Cửu, em muốn làm gì?" Ngô Tiểu Cẩu bên ngoài nghe thấy tình hình không ổn, định chuồn lẹ thì nghe tiếng Diệp Bạch: "Ngô Tiểu Cẩu, em định chạy đi đâu?" Thiếu niên này chính là con trai của chú năm Bạch Tri Hi, tên Giải Cửu, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, giỏi tâm toán.

Nhưng thiếu niên mới lớn, từ lâu đã thầm thương trộm nhớ chị họ Bạch Tri Hi.

Thời gian trước nhà họ Giải cùng đi xuống mộ với nhà họ Ngô, không ngờ lại hợp tính với Ngô Tiểu Cẩu nên đã bái làm anh em.

Trở về mới biết Bạch Nhân Lễ đã qua đời, Bạch gia đổi chủ là Diệp Bạch, chính là Tá Lĩnh Tiểu Tam Gia.

Nữ thần trong mộng bị Diệp Bạch cướp mất, cậu ta sao chịu nổi.

Biết Ngô Tiểu Cẩu cũng thích Bạch Tri Hi, cậu ta mới xúi Ngô Tiểu Cẩu cùng đến Bạch gia tìm rắc rối cho Diệp Bạch, cũng muốn nghe lời thật lòng của chị mình.

Giờ thì trèo tường vào bị bắt tại trận, ngay cả chó cũng thành tù binh.

"Chị Tri Hi, em chỉ muốn vào thăm chị thôi." "Lời các em nói ngoài kia chị không nghe thấy chắc?" Bạch Tri Hi không cho sắc mặt tốt, nàng cũng biết tâm tư của Giải Cửu, nếu không chặt đứt tơ vương thì sau này không biết còn loạn thế nào.

Lúc này Ngô Tiểu Cẩu cũng trèo tường vào.

Diệp Bạch một năm không gặp Ngô Tiểu Cẩu, thấy cậu bé thay đổi rất nhiều, cao vọt lên một đoạn, không còn vẻ đáng yêu như

trước.

“Tiểu Bạch ca, chị Tri Hi.” Ngô Tiểu Cẩu biết mình phạm lỗi, hai tay khoanh sau lưng, ra dáng đứa trẻ ngoan.

Diệp Bạch gật đầu: “Ai giúp các em trèo vào?” “Là một anh đeo kính râm giúp ạ.” Diệp Bạch cạn lời, được lắm, Tề Tiểu Hắc đúng là vệ sĩ tốt.

“Chú Ngô về khi nào thế?” Diệp Bạch biết Ngô Quảng Nguyên hai tháng trước phát hiện một ngôi mộ Hán ở Sơn Đông, dẫn theo mười mấy thuộc hạ đi xuống mộ nên không kịp dự tang lễ Bạch Nhân Lễ.

“Mới hai ngày trước thôi ạ, bên trong nhiều bảo vật lắm, nhưng cha em cũng bị thương.” “Chú Ngô bị thương sao không bảo ta một tiếng?” Giọng Diệp Bạch trầm xuống.

“Hôm nay em định đến nói đây, nhưng Giải Cửu cứ đòi trèo tường vào, em không chịu, muốn đi cửa chính cơ.” Giải Cửu bên cạnh nghe Ngô Tiểu Cẩu đổ hết tội cho mình, tức đến không nói nên lời, mắt đỏ hoe lườm Ngô Tiểu Cẩu.

Lúc bái làm anh em chẳng phải nói có nạn cùng chịu sao?

Tiếp đó Ngô Tiểu Cẩu lại xoay chuyển: “Nhưng mà Tiểu Bạch ca, anh cũng đừng trách Giải Cửu, cậu ấy chỉ vì quá nhớ chị Tri Hi thôi, em cũng không cản nổi.” Ngô Tiểu Cẩu chiêu này trước tiên tự cứu mình, sau đó lấy lùi làm tiến nói đỡ cho Giải Cửu, quả thực tiến bộ không ít.

Tuy nhiên, cái nồi lớn này vẫn ụp lên đầu Giải Cửu.

Bạch Tri Hi cũng nhìn ra tiểu xảo của Ngô Tiểu Cẩu, trong lòng buồn cười nhưng vẫn nghiêm túc nói: “Dù có nhớ chị thì cũng phải đi cửa chính, vạn nhất bị hộ vệ Bạch gia phát hiện, lỡ tay làm các em bị thương thì sao?” Bạch Tri Hi khiển trách, hai đứa trẻ cúi đầu không

dám cãi lại một câu.

Cuối cùng nàng nói: "Ta và Diệp Bạch ít lâu nữa sẽ thành hôn, lúc đó các em muốn đến thì đến." Nói xong liền đuổi hai người một chó ra ngoài.

Ngô Tiểu Cẩu thì còn đỡ, tình cảm với Bạch Tri Hi chỉ như hướng tới cái đẹp, đơn thuần là yêu thích.

Còn Giải Cửu thì khác, tâm nguyện lớn nhất từ nhỏ là cưới Bạch Tri Hi, nghe chính miệng nàng nói sắp gả cho người khác, tinh khí thần mất đi phân nửa, như xác không hồn.

Nếu không có Ngô Tiểu Cẩu dìu chắc chẳng ra nổi cửa Bạch gia.

"Tiểu Cẩu, cậu nói xem tớ thua Diệp Bạch ở điểm nào?

Chị Tri Hi sao lại thích anh ta mà không thích tớ?" Ngô Tiểu Cẩu nói thật: "Thua nhiều lắm, Tiểu Bạch ca lợi hại thế nào tớ đã thấy qua, vả lại anh ấy là Tá Lĩnh Tiểu Tam Gia, giờ lại nổi danh ở Trường Sa, chúng ta không so được đâu." Giải Cửu lắc đầu, ngửa mặt không lệ, lòng như tro tàn, tình yêu thuở nhỏ cứ thế tan vỡ.

"Tiểu Cẩu, tớ muốn đi Nhật Bản." "Hả?

Đi Nhật Bản làm gì?" "Phải đi Nhật Bản, chờ tớ học thành tài tớ sẽ trở về." Giải Cửu hạ quyết tâm.

Ngô Tiểu Cẩu tuy không hiểu logic của bạn mình nhưng cũng biết Giải Cửu đi du học là chuyện tốt.

"Đi đi, tớ ủng hộ cậu, đồ đạc đáng giá cứ để lại cho tớ, tớ giữ hộ cho." "Cút!" Mặt khác, tại đình giữa hồ Bạch gia, bốn phía không người.

Bạch Tri Hi nhẹ nhàng tựa vào ngực Diệp Bạch, hắn chỉ cảm thấy một mùi hương ngọt ngào quen thuộc như hoa lan bao quanh, hai

người nắm tay nhau không nói lời nào.

Một hồi lâu, Diệp Bạch mới lên tiếng: "Thật sự chuẩn bị gả cho ta à?" "Cái đó phải xem biểu hiện của chàng." Bạch Tri Hi ngẩng đầu, cười linh động.

Diệp Bạch hít sâu một hơi: "Đợi từ Miêu Trại về, chúng ta thành hôn nhé." Bạch Tri Hi lại vùi đầu vào ngực hắn, lặng lẽ nghe nhịp tim phập phồng, thanh thúy đáp: "Được, nghe chàng hết." Quấn quýt với nàng cả buổi chiều, tối đến Diệp Bạch tìm đến nhà họ Ngô.

Người mở cửa chính là Ngô Tiểu Cẩu, thấy Diệp Bạch liền biến sắc, mặt mày ủ rũ vì tưởng hắn đến mách lẻo.

"Tiểu Bạch ca..." "Yên tâm, không phải chuyện của em, ta đến thăm chú Ngô." "Vậy thì tốt." Ngô Tiểu Cẩu lật mặt nhanh như chớp, cười hì hì dẫn Diệp Bạch vào.

Vừa vào cửa, Diệp Bạch thấy trong sân bày mười mấy cái lồng sắt, nhốt không ít chó con, chắc là 'tác phẩm' của Ngô Tiểu Cẩu.

Ngô Tiểu Cẩu có chút thắc mắc, đám chó con này bình thường thấy người lạ là sủa không ngừng, nhưng Tiểu Bạch ca vào thì chúng lại ngoan hơn hẳn, trốn vào góc lồng, đầu chẳng dám thò ra.

Nhưng nghĩ đến năng lực thần bí của Diệp Bạch, cậu cũng chẳng thấy lạ nữa.

Ngô Tiểu Cẩu dẫn Diệp Bạch vào phòng Ngô Quảng Nguyên.

Diệp Bạch thấy Ngô Quảng Nguyên nằm trên giường, một chân bó thạch cao treo cao, một tay cầm đùi gà quay đang mải miết gặm.

Trong phòng nồng nặc mùi thịt nướng và mùi thảo dược.

"Tiểu Bạch huynh đệ, sao cậu lại đến đây?" Ngô Quảng Nguyên vội vứt đùi gà xuống bàn, chùi tay vào chăn, cười khà khà chào hỏi.

“Cha, Tiểu Bạch ca nói đến thăm cha.” “Thằng phá gia này, gọi là Tam thúc, Tiểu Bạch ca gì chứ, đó là tên để mày gọi à?” Chưa đợi con nói hết, Ngô Quảng Nguyên đã mắng.

Thấy mặt Ngô Tiểu Cẩu đen xì, Diệp Bạch mỉm cười: “Chú Ngô, chúng ta cứ ai gọi nấy đi.” “Ai gọi nấy cũng được, nhưng tôi với cậu xưng huynh gọi đệ thì thôi, thằng nhóc này cũng thật là vô lễ.” Ngô Quảng Nguyên về Trường Sa cũng đã biết những biến động gần đây.

Bạch Nhân Lễ qua đời, Diệp Tam Gia bỗng dưng xuất hiện.

Cách đây một tháng, Diệp Bạch chỉnh đốn hai bến tàu ở Trường Sa, động chạm đến lợi ích của không ít người.

Lúc đó biết bao kẻ nhảy ra, nhưng đều bị Diệp Bạch cầm súng đến từng nhà san bằng.

Sau đó không ai dám nói ra nói vào nữa, hắn cũng có được danh hiệu Diệp Tam Gia.

Diệp Bạch nhìn cái chân treo cao của Ngô Quảng Nguyên: “Chú Ngô, lần này liều mạng như vậy, thu hoạch chắc không nhỏ nhỉ?” “Thu hoạch thì có, nhưng lần hạ mộ này tôi gặp chuyện quái dị lắm.” Ngô Quảng Nguyên nghĩ đến chuyện lúc đó, lòng như bị tảng đá đè nặng.

Lần này nhà họ Ngô và họ Giải đi Sơn Đông là vì có manh mối về một ngôi mộ Hán.

Họ đến một sơn thôn hẻo lánh, thôn không lớn, chỉ có mười mấy hộ dân.

Ở đó không lâu, Ngô Quảng Nguyên và Giải Ngũ gia đã tìm thấy dấu vết mộ huyệt.

Vì trong thôn có người sinh sống, họ không dám gây động tĩnh lớn, đành âm thầm đào đạo động vào ban đêm.

Ba ngày sau, đạo động đào xong, thừa lúc đêm tối mọi người xuống mộ.

Vì là mộ nhà Hán, niên đại xa xưa, nhiều cơ quan đã mất hiệu lực, cả đoàn đi thẳng đến chủ mộ thất mà không gặp trở ngại nào.

Quan quách ở chủ mộ thất bằng đá, bên ngoài chạm khắc nhiều động vật kỳ lạ, trong đó có một bức họa hồ ly rõ nhất, tất cả động vật đều đang bái lạy con hồ ly đó.

Đi suốt chặng đường chẳng có mấy món bảo vật, mọi người nôn nóng không nghĩ nhiều, trực tiếp mở quan tài.

Chương 94

Đột nhiên, từ trong thạch quan nhảy ra một con hồ ly sống mũi nhọn tai dài, làm mọi người giật bắn mình.

Con hồ ly thấy mình bị làm phiền, dường như rất tức giận, nó bám lấy đùi Ngô Quảng Nguyên cắn một phát, rồi nhanh như chớp chạy mất dạng.

Sau khi hồ ly chạy thoát, họ phát hiện trong quan tài có không ít bảo vật, giá trị nhất là một thanh bảo kiếm bằng đồng thời Hán.

Khi vận chuyển bảo vật lên trên, họ thấy cả thôn đèn đuốc sáng trưng nhưng lại im phăng phắc.

Mọi người lại gần kiểm tra thì phát hiện dân làng đều đã chết một cách kỳ lạ, bếp lò vẫn còn nóng.

Những người này chết thảm, trước khi chết dường như đã thấy điều gì đó rất đáng sợ, bị dọa cho chết tươi.

Xảy ra chuyện này, họ không dám ở lại lâu, chôn cất thi thể xong liền mang bảo vật về Trường Sa.

Tuy nhiên chuyện vẫn chưa hết, từ khi bị hồ ly cắn, đêm nào Ngô Quảng Nguyên cũng gặp ác mộng, mơ thấy một khuôn mặt hồ ly đến đòi mạng, ông ta kẹt trong bóng tối vô tận, không lối thoát.

Nghe xong, Diệp Bạch tiến lại kiểm tra vết thương, thấy trong thạch cao nhét đầy thảo dược xanh, chỗ sát vết thương dược đã chuyển sang màu đen, còn tỏa ra mùi tanh hôi.

Dùng thạch cao để bịt thảo dược, không biết họ nghĩ gì nữa.

“Đã tìm người xem chưa?” “Xem rồi, đại phu nói nhiễm phải độc tố không rõ tên, có thể từ miệng con hồ ly đó, nên vết thương mãi

không lành." Diệp Bạch mở Dị Đồng, thấy vết thương của Ngô Quảng Nguyên bốc lên tử khí đen kịt.

Cắn một cái mà sinh ra hắc khí, con hồ ly trong quan tài đá kia chắc chắn không đơn giản.

Diệp Bạch không biết máu của mình có giải được hắc khí này không, nhưng trước mặt hai người họ cũng không tiện thử.

"Gâu gâu gâu!" Bên ngoài vang lên tiếng chó sủa.

"Tiểu Cẩu, mau ra xem, chắc là Tề Cửu gia đến rồi." Ngô Quảng Nguyên giục con trai ra đón.

"Chú Ngô mời cả Tề Cửu gia sao?" Diệp Bạch cười hỏi.

Ngô Quảng Nguyên giải thích: "Bản lĩnh bói toán của Cửu gia là nhất, tôi cứ gặp ác mộng mãi thế này không ổn, đành mời ông ấy xem hộ." Một lát sau, thấy Tề Cửu gia chống gậy, khệnh khạng bước vào.

Tề Cửu gia này là cha ruột của Tề Thiết Chủy, Tề gia họ đời đời đơn truyền, không biết có phải do bói toán tiết lộ thiên cơ nhiều quá hay không.

Diệp Bạch cũng thường thấy ông lão này ở sạp bói toán khu Lão Trà Doanh.

Thấy Diệp Bạch ở đây, Tề Cửu gia chắp tay cười: "Hèn chi hôm nay thấy hỉ sự, hóa ra Diệp Tam gia cũng tới." "Không dám, Cửu gia mời." Diệp Bạch đáp lễ, nhường chỗ cho ông.

Tề Cửu gia trước tiên xem vết thương, sau đó lấy đồng tiền ra lầm bầm bói một quẻ.

"Cửu gia, thế nào rồi?" Ngô Quảng Nguyên sốt ruột hỏi.

Khuôn mặt nhăn nheo của Tề Cửu gia nhíu lại, rồi thở dài: "Tiểu Ngô, bệnh này của cậu khó trị đây." Ngô Quảng Nguyên nghe vậy thì

cuống quýt: “Chẳng lẽ Cửu gia cũng không có cách nào sao?” “Có vật tùy thân của con hồ ly đó không?” “Có!

Có!” Ngô Quảng Nguyên bảo con đi lấy bảo vật lấy từ quan tài đá.

Ngô Tiểu Cẩu bê ra bốn hộp gỗ, Tề Cửu gia lần lượt mở ra, cuối cùng dừng lại trước thanh kiếm đồng.

Tề Cửu gia là người tinh đời, biết thanh kiếm này lai lịch bất phàm, là bảo vật hiếm có.

Ông dùng lưỡi kiếm rạch ngón tay, để đồng tiền dính máu rồi bói lại lần nữa.

Lần này Ngô Quảng Nguyên không dám cắt ngang, lo lắng nhìn ông.

Một lúc sau, Tề Cửu gia chậm rãi nói: “Chuyện này nan giải rồi.

Con hồ ly đó tu luyện trong quan tài đá muốn thành tiên, lại bị cậu phá ngang nên mạng chẳng còn bao lâu.

Nó cắn cậu một cái là để báo thù, độc trên chân khó trừ, chính là tử kiếp của cậu.

Cứ xem cậu có gặp được quý nhân cứu mạng không thôi.” Ngô Quảng Nguyên trợn mắt hỏi: “Cửu gia, quý nhân đó ở đâu ạ?” “Cái này cậu phải tự tìm, quẻ tượng hiển thị, quý nhân này xa tận chân trời gần ngay trước mắt.” Tề Cửu gia nói xong còn liếc nhìn về phía Diệp Bạch.

Ngô Quảng Nguyên hiểu ngay, lập tức nhìn Diệp Bạch mếu máo: “Tiểu Bạch huynh đệ, Cửu gia nói cậu có cách, cậu không thể bỏ mặc mạng già của anh đâu đấy.” Nếu không vì chân đang treo, chắc Ngô Quảng Nguyên đã nhào vào lòng Diệp Bạch rồi.

Diệp Bạch cũng cạn lời, Ngô Quảng Nguyên này khóc lóc hồi lâu

còn chảy ra hai hàng lệ thật.

"Chú Ngô yên tâm, nếu có cách ta nhất định sẽ giúp chú, chỉ là cần thời gian chuẩn bị, nhưng có chắc chắn trị khỏi hay không thì ta chưa dám hứa." Ngô Quảng Nguyên nói: "Có câu này của cậu là tôi yên tâm rồi, nếu không khỏi thì coi như số tôi bạc, phải chịu kiếp này." Lúc này Tề Cửu gia lại hỏi: "Lần xuống mộ này cậu có mang theo con cái không?" "Có, thằng con út Ngô Tiểu Cẩu đi cùng tôi." Ngô Quảng Nguyên cảm thấy có điềm chẳng lành.

"Hơi hỏng rồi, con hồ ly đó chắc không chỉ cắn một phát đơn giản vậy đâu, nó hút máu cậu nên cũng biết thân phận con trai cậu, nếu nó hạ lời nguyền thì e là khó biết được." "Cửu gia không bói ra lời nguyền sao?" Tề Cửu gia lắc đầu: "Không rõ thủ đoạn của nó nên không bói được.

Hay là để tôi bói tương lai cho thằng bé xem hung cát thế nào?" "Được ạ!" Ngô Quảng Nguyên vội vàng đồng ý, bảo Ngô Tiểu Cẩu lại gần.

"Đưa tay đây." Sau khi xem tướng tay kỹ lưỡng và hỏi ngày tháng năm sinh, Tề Cửu gia bói một quẻ.

Thấy quẻ tượng, ông mỉm cười: "Tốt, tiền đồ xán lạn, là một quẻ cát." "Tốt quá!" Nghe vậy, Ngô Quảng Nguyên cũng lộ vẻ vui mừng, cười lớn vài tiếng.

Xong việc, mọi người trò chuyện thêm một lát.

Thấy đêm đã khuya, Diệp Bạch cùng Tề Cửu gia rời khỏi nhà họ Ngô, Ngô Tiểu Cẩu tiễn một đoạn đường dài.

Đợi Ngô Tiểu Cẩu quay về, Diệp Bạch mới hỏi: "Con hồ ly đó thật sự không để lại lời nguyền sao?" Tề Cửu gia cười: "Có lẽ có, có lẽ không." "Vậy quẻ cuối cùng của Cửu gia?" "Quẻ tượng vốn là ba

phần trời định, bảy phần người đoán, hơn nữa có lời nguyền hay không cũng chẳng mâu thuẫn gì với tiền đồ xán lạn cả." Nghe Tề Cửu gia chơi chữ, Diệp Bạch không khỏi mỉm cười.

Nghề bói toán vốn là quan sát sắc mặt, tùy cơ ứng biến.

Tề Cửu gia làm nghề này nhiều năm, bản lĩnh tự nhiên không thấp, vừa kiếm được tiền vừa làm khách hàng yên tâm, đó mới là đạo lâu dài.

Tuy nhiên, hắn cũng vừa mở Dị Đồng, thân thể Ngô Tiểu Cẩu quả thực không có vấn đề gì.

Tiễn Tề Cửu gia đến đầu hẻm gần nhà họ Tề, Diệp Bạch đột nhiên nói: "Cửu gia có thể bói cho ta một quẻ không?" Tề Cửu gia lắc đầu nguầy nguậy: "Quẻ của Diệp Tam gia tôi không dám bói." "Có gì mà không dám?" "Diệp Tam gia hồng vận đương đầu, thế vận đang thịnh, bói cho ngài e là tổn thọ của lão hủ mất." Tề Cửu gia vuốt râu giải thích.

Diệp Bạch thấy mất hứng, trò chuyện thêm vài câu thì thấy một thiếu niên thò đầu ra từ đầu hẻm, trông hơi ngốc nghếch.

"Đó là thằng con nhà tôi, Tề Thiết Chủy, Diệp Tam gia đừng trách." Diệp Bạch lần đầu thấy Tề Thiết Chủy, trông sàn sàn tuổi Ngô Tiểu Cẩu.

"Cửu gia thật là gừng càng già càng cay." Diệp Bạch cười, Tề Cửu gia mặt đầy nếp nhăn, chắc cũng ngoài sáu mươi mà vẫn có con mười mấy tuổi, thật lợi hại.

"Haha, Tam gia quá khen, sau này mong Tam gia chiếu cố Thiết Chủy nhiều hơn." "Không dám, con của Cửu gia chắc chắn sẽ thành cao thủ bói toán, đến lúc đó có khi ta phải cầu cạnh cậu ấy đấy." Đợi Diệp Bạch đi rồi, Tề Thiết Chủy mới sáp lại: "Cha, người vừa rồi là

Diệp Tam gia đang nổi danh đó ạ?

Trông chỉ lớn hơn con vài tuổi thôi mà." Tề Cửu gia nói: "Nhân bất khả mạo tương, Diệp Tam gia này thiếu niên lão thành, đã lộ tướng mạo của bậc quân chủ, sau này ở Trường Sa, ngoài Trương Khải Sơn ra thì con không được đắc tội Diệp Bạch này." "Á, lỡ hai người họ xung đột thì sao?" "Chạy chứ sao, lão tử không dạy con à?

Lúc đó trốn đi thật xa, tìm chỗ nào ẩn cư sinh con đẻ cái, nếu Tề gia đoạn tuyệt ở đời con, lão tử sẽ nhảy từ dưới mộ lên bóp chết con, tin không?" "Dạ thôi khỏi, nhảy lên mệt lắm, cha cứ yên tâm nằm dưới đó đi, chuyện nối dõi tông đường cha không phải lo, con tự biết tính." Tề Thiết Chủy vỗ ngực bảo đảm.

Ngày hôm sau, Diệp Bạch lại đến nhà họ Ngô, hắn chuẩn bị sẵn cao dược trộn với máu của mình, sau khi đắp cho Ngô Quảng Nguyên, hắc khí quả nhiên tan dần.

Phần thịt ở vết thương chuyển sang màu đỏ với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

"Bản lĩnh của lão đệ quả nhiên cao siêu, hũ cao dược này chắc giá trị không nhỏ nhỉ?" Ngô Quảng Nguyên toe toét cười.

Diệp Bạch nghĩ một lát rồi đáp: "Thế gian chỉ có một bình này thôi." Cao dược tuy có thể chế tạo bất cứ lúc nào nhưng quả thực lúc này chỉ có một bình.

Chương 95

Nghe vậy, Ngô Quảng Nguyên xót xa, gạt hết phần cao dư thừa bên ngoài vết thương nhét lại vào bình, tính để dành dùng thêm vài lần nữa.

Ngô Quảng Nguyên bảo Ngô Tiểu Cẩu đưa thanh kiếm đồng lấy từ mộ cho Diệp Bạch coi như tiền thù lao.

Diệp Bạch từ chối mấy lần không được đành nhận lấy mang về.

"Cha, chẳng phải cha thích thanh kiếm này lắm sao?

Sao lại cho Tiểu Bạch ca?" Sau khi khách đi, Ngô Tiểu Cẩu thắc mắc.

"Thằng nhóc này biết gì, Ngô gia có được như hôm nay là nhờ Tiểu Bạch ca của mày đấy.

Hơn nữa nhìn cục diện Trường Sa, Tiểu Bạch ca của mày chắc chắn sẽ chiếm một mảnh trời riêng, đến lúc đó hô ứng với Trần Ngọc Lâu ở phía Nam, cả vùng Hồ Nam này đều là lời họ nói." Ngô Quảng Nguyên thở dài nói tiếp: "Chúng ta phải xây dựng quan hệ sớm, tuy có tình xưa nhưng không có quan hệ lợi ích thì không bền lâu được, mày phải nhớ kỹ điều đó.

Hai thằng anh mày vừa đần vừa ngốc, Ngô gia sau này có khi phải giao cho mày quản lý, học hỏi nhiều vào." "Dạ." Ngô Tiểu Cẩu gật đầu, thầm nghĩ khi nào phải kể lại lời này cho hai anh nghe mới được.

Nói về phía Diệp Bạch, thế lực ở Trường Sa đã đi vào quỹ đạo.

Tuy con đường kinh doanh thực nghiệp chưa bắt đầu nhưng hắn đã rục rịch chuẩn bị.

Hắn bảo Thuận Tử chọn một khu đất bằng phẳng rộng rãi ở ngoại

thành, rồi quan hệ trong thành để mua đứt mảnh đất đó, chuẩn bị xây dựng nhà xưởng.

Về mặt hàng sản xuất, Diệp Bạch đã suy nghĩ kỹ, đó chính là băng vệ sinh.

Lần trước từ túi quà đại khai ra một gói băng vệ sinh, bên trong có mười gói nhỏ, hắn đưa một gói cho Bạch Tri Hi dùng thử, số còn lại dùng để nghiên cứu.

Với trình độ công nghệ hiện tại, sản xuất băng vệ sinh đạt chuẩn không khó, chủ yếu có ba điểm: chất liệu thấm hút, chất mềm mại và sát trùng khử khuẩn.

Diệp Bạch mua lại một xưởng vải ở Trường Sa để làm thí nghiệm, mẫu sản phẩm đầu tiên đã ra lò nhưng vẫn còn khoảng cách so với ý muốn của hắn, nên bảo Thuận Tử tăng thêm nhân lực để cải tiến, chưa biết khi nào mới hoàn thiện.

Sau khi xử lý xong việc ở Trường Sa, Diệp Bạch đưa Bạch Tri Hi nam hạ đến Trần gia bảo.

Tề Tiểu Hắc cũng định đi theo nhưng bị Diệp Bạch đá một cái, mắng: "Không có chút mắt nhìn gì cả, vợ chồng ta đi hưởng tuần trăng mật, ngươi đòi theo làm cái gì?" Chuyến này hai người chỉ mang theo ít hành lý và một lồng rắn thoải mái nhốt Tiểu Hắc cùng Tiểu Thanh Xà.

Mấy ngày trước Diệp Bạch thấy bụng Tiểu Thanh Xà có biến, mới biết nó đã mang thai con của Tiểu Hắc, nên định sẵn tiện khi về Miêu Trại sẽ thả hai con rắn về Bình Sơn để chúng sinh sản.

Hai người ngồi xe ngựa ngắm cảnh suốt dọc đường, dùng máy ảnh Polaroid lưu lại vài tấm ảnh chung tuyệt đẹp.

Năm ngày sau, cuối cùng cũng đến Trần gia bảo.

Người ra đón là Hoa Mã Quải, y cũng đã nghe danh tiếng của Diệp Bạch ở Trường Sa nên không gọi 'Tiểu Tam gia' nữa mà cung kính gọi một tiếng 'Tam gia'.

Diệp Bạch hỏi thăm tình hình mọi người thì biết Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Dương Nhân đã cùng Hồng Cô về tổ địa tộc Tát Cách Lạp Mã, còn tổ địa ở đâu thì Chá Cô Tiếu không nói, chắc là không muốn bị quấy rầy.

Còn Hoa Mã Quải trước đây cũng độc thân như Trần Ngọc Lâu thì nay đã được Trần lão gia tử sắp xếp một cô vợ, vừa thành hôn cách đây không lâu.

Có lẽ Trần Ngọc Lâu cố ý 'trả thù', nhưng nhìn nụ cười của Hoa Mã Quải thì có vẻ y rất hài lòng với mối hôn sự này.

Đi ngang qua Trần phủ, Diệp Bạch nắm tay Bạch Tri Hi bước xuống, Trần lão gia tử vẫn còn đó, phận hậu bối vẫn nên vào thăm hỏi.

Trần lão gia tử thay đổi khá nhiều, dung mạo già yếu hơn năm trước, nói vài câu lại phải thở dốc.

Nghe tin Diệp Bạch đã đứng vững ở Trường Sa, ông khen ngợi hết lời, nở nụ cười hiếm hoi.

Còn Bạch Tri Hi thì bị chị dâu Tần Thục Vân kéo đi tâm sự riêng.

Đến tối, hai người ăn cơm xong mới rời khỏi Trần gia.

"Chị dâu phàn nàn với nàng à?" Trên xe ngựa, Diệp Bạch hỏi.

Bạch Tri Hi gật đầu: "Chị ấy nói Trần Đại ca nửa tháng không về nhà, cứ ở lỳ trong Trần gia bảo, ngay cả chị ấy đến cũng không gặp được người, lão gia tử cũng vì chuyện này mà tức giận một thời gian dài rồi." Bạch Tri Hi ngẫm nghĩ rồi nói thêm: "Còn một chuyện nữa, thiếp không biết có nên nói với chàng không?" "Chuyện gì?" Bạch Tri

Hi đột nhiên hạ thấp giọng, mặt đỏ bừng: "Chị dâu nói với thiếp, sau khi kết hôn, Đại ca vẫn chưa... chung phòng với chị ấy." "Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa chung phòng?" Diệp Bạch hơi ngạc nhiên, ba huynh đệ họ vốn rất hiểu nhau.

Chẳng lẽ?

Nhưng Trần Ngọc Lâu bình thường cũng không có biểu hiện kỳ lạ với đàn ông.

Nguyên nhân không chung phòng có lẽ là do không hài lòng với hôn sự bị sắp đặt.

Hiện giờ Trần lão gia tử mong cháu đến phát cuồng, vừa nãy lúc ăn cơm còn giục Diệp Bạch sớm thành hôn để ông nhận làm cháu nuôi.

Nếu cha con họ cứ giận dỗi thế này, chắc lão gia tử chết cũng chẳng thấy mặt cháu nội.

"Chuyện này cứ giao cho ta, lúc cần thiết phải dùng chút thủ đoạn." Diệp Bạch nói.

Đến Trần gia bảo, thấy Trần Ngọc Lâu cười hì hì đứng đợi ngoài cổng thành.

"Đợi các ngươi mãi, thư đến mấy ngày rồi mà giờ mới tới." "Trên đường có chút việc trễ nải, lại còn ghé Trần phủ ăn cơm với lão gia tử." "Sao, lão gia tử làm khó cậu à?" Nhắc đến Trần Mạc Văn, Trần Ngọc Lâu tắt ngấm nụ cười.

"Cũng không hẳn, lão gia tử chỉ muốn ta và Tri Hi sớm thành hôn để ông có chút hỉ khí." "Người sắp xuống lỗ rồi còn hỉ khí cái gì, lát nữa qua phòng anh, anh chuẩn bị rượu thịt rồi, hai anh em mình làm vài chén." Trần Ngọc Lâu nhìn Bạch Tri Hi, lại khôi phục nụ cười: "Em dâu đi đường xa vất vả rồi, anh đã sắp xếp phòng ốc, mệt thì cứ

nghỉ sớm đi." "Đa tạ Đại ca." Bạch Tri Hi ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Diệp Bạch một cái, thấy hắn gật đầu mới theo người hầu về phòng.

Sau khi nàng đi, Trần Ngọc Lâu mới hỏi: "Lão gia tử nói gì với cậu?" Diệp Bạch đáp: "Nói anh bất hiếu, nửa tháng không về nhà, ngay cả vợ cũng không cần." Trần Ngọc Lâu thở dài: "Bất hiếu thì bất hiếu, bị ông ấy quản cả đời rồi, cũng đến lúc phải bất hiếu một phen." Hai người vào phòng, bắt đầu chén tạc chén thù, Trần Ngọc Lâu hỏi tình hình ở Trường Sa, rồi lại than vãn chuyện mình bị nhốt ở nhà, bị lão gia tử canh giữ nghiêm ngặt.

Nửa buổi đầu Diệp Bạch nói, Trần Ngọc Lâu nghe, nửa buổi sau thì chỉ mình Trần Ngọc Lâu nói, Diệp Bạch làm người lắng nghe.

Trần Ngọc Lâu uống liền ba vò rượu lớn, cuối cùng gục xuống bàn ngáy o o.

Nhìn Trần Ngọc Lâu ngủ như chết, Diệp Bạch thở dài: "Đại ca, đừng trách đệ, đệ chỉ bỏ thêm một chút mê dược thôi." Tiếp đó, hắn gọi hai huynh đệ Tá Lĩnh vào.

"Tam gia." Diệp Bạch dặn dò: "Đưa Đại ca ta về Trần phủ ngay trong đêm, giao cho tẩu tử, còn bình thuốc này cũng đưa cho chị ấy, viên đỏ cho nam, viên xanh cho nữ dùng, chuyện này không được tiết lộ ra ngoài, rõ chưa?" "Rõ ạ." Nói đi cũng phải nói lại, bình thuốc này là tâm đắc của lão thầy thuốc Ba Đa ở Miêu Trại, chuyên dùng để trợ hứng chuyện phòng the.

Diệp Bạch cũng chỉ có một phần này, mang theo bên người bao lâu nay chưa dùng tới.

Chỉ hy vọng lần này có thể giúp Đại ca cảm nhận được cái thú vui của chuyện nam nữ.

Sau khi họ khiêng Trần Ngọc Lâu đi, Diệp Bạch đến trước bàn

làm việc của y.

Trần Ngọc Lâu trước đó có dặn Hoa Linh trước khi đi có để lại vài thứ trong ngăn kéo cho hắn.

Diệp Bạch mở ngăn kéo, bên trong có một bức thư và hai hộp gỗ sơn mài.

Bức thư chữ viết ngay ngắn nhưng nét chữ lại thô kệch, méo mó, không giống nét chữ con gái.

Nhưng Diệp Bạch biết Hoa Linh từ nhỏ theo Chá Cô Tiếu bôn ba, không có thời gian luyện chữ.

Thư viết: Chuyện Diệp Bạch nhờ nàng luyện đan đã xong, nàng luyện được hai loại đan dược, không biết có ích cho hắn không, nếu không thì phải đợi nàng về mới luyện lại được.

Diệp Bạch mở hai hộp gỗ, thấy những viên đan dược màu nâu đen được đặt ngay ngắn trên tấm lụa vàng, mỗi hộp khoảng mười mấy viên.

Trong hộp còn có một tờ giấy ghi rõ liều lượng dược liệu và cách dùng, rất tỉ mỉ.

Chương 96

Hắn biết luyện chế những đan dược này không dễ, Hoa Linh chắc hẳn đã tốn không ít công sức.

Nghĩ đến cảnh nàng vất vả bên lò luyện đan, Diệp Bạch không khỏi lắc đầu.

Cất mọi thứ vào không gian, hắn bước ra khỏi phòng.

Vì đã ngấm hơi rượu, Diệp Bạch nghỉ lại ở căn phòng cạnh phòng Bạch Tri Hi.

Trưa hôm sau, tại Trần phủ.

Trần Ngọc Lâu ở trần, mặc quần đùi, hầm hầm đẩy cửa phòng bước ra.

Trên cổ và ngực thấp thoáng những dấu vết đỏ hồng.

"Thằng nhóc Diệp Bạch đâu rồi?" Hoa Mã Quải sáng sớm đã bị Trần Mạc Văn cử ra canh cửa, thấy Trần Ngọc Lâu giận dữ thì không hiểu chuyện gì.

"Tổng bả đầu, Tam gia đã khởi hành đi Miêu Trại từ sáng sớm rồi ạ." Nghe Diệp Bạch đã chuồn lẹ, Trần Ngọc Lâu càng giận: "Cái thằng quỷ này, dám hạ dược lão tử rồi bỏ chạy, uổng công ta coi nó là anh em." Trần Mạc Văn nghe động tĩnh cũng nhanh chóng chạy đến, đuổi Hoa Mã Quải và người hầu đi chỗ khác.

"Là ta bảo Tiểu Bạch hạ dược con đấy, con định đánh cả cha mình à?" Trần Mạc Văn cắm mạnh cây gậy xuống đất, hận rèn sắt không thành thép.

Trần Ngọc Lâu dù giận nhưng cũng không dám cãi tay đôi với cha, thở dài một hơi rồi định quay vào phòng.

Thấy con không đáp lời, Trần Mạc Văn lại nói: "Đường đường là Khôi thủ Tá Lĩnh mà lại sợ phụ nữ thế sao?

Ngày xưa ta cũng bị ông nội con sắp đặt hôn sự mà có phản ứng thái quá như con đâu.

Nếu con không vượt qua được cái ngưỡng này thì cái đám Tá Lĩnh này ta thấy giải tán đi cho rảnh!" Nói xong, ông vứt cây gậy đi làm hai đoạn, hầm hầm bỏ đi.

Trần Ngọc Lâu quay lại nhặt hai đoạn gậy lên, lòng bộn bề cảm xúc.

Trên đường đến Miêu Trại, các huynh đệ Tá Lĩnh đánh ba xe ngựa đầy hàng hóa, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi cùng cưỡi một con ngựa đi phía sau.

Diệp Bạch nói: "Giờ này chắc Đại ca tỉnh rồi." Bạch Tri Hi cũng biết chuyện hoang đường Diệp Bạch làm tối qua, cười hi hi: "Nếu thiếp là Đại ca, nhất định sẽ không tha cho chàng." Diệp Bạch cười: "Tất nhiên là không tha rồi, nên ta mới đi sớm thế này, chỉ không biết tình hình trong Trần phủ thế nào?

Đại ca ưa sĩ diện, tính tình bướng bỉnh, ta không giúp một tay thì anh ấy chẳng bao giờ bước qua được bước đó.

Đợi vài ngày nữa anh ấy nguôi giận chúng ta hãy về." Cả đoàn nghỉ lại trong rừng một đêm, hôm sau mới đến Miêu Trại.

Ở lối vào Miêu Trại, Diệp Bạch từ xa đã thấy Vinh Bảo Di Hiểu cùng mấy đứa trẻ đang phơi thảo dược trên thung lũng.

Thấy đoàn xe đi vào, đám trẻ cảnh giác dừng lại, ngước đầu nhìn xem là ai.

"Tiểu Bạch ca!" Vinh Bảo Di Hiểu mắt tinh, nhận ra Diệp Bạch ngay lập tức, hớn hở chạy lại, theo sau là một đám 'cái đuôi' nhỏ.

Diệp Bạch đem kẹo mang theo chia cho đám trẻ, hơn một năm không về, chúng đã lớn hẳn, có đứa hẳn còn chẳng nhớ tên.

Vinh Bảo Di Hiểu ngoài việc cao hơn một chút thì vẫn đen nhẻm, sau khi phát kẹo xong thấy cạnh Diệp Bạch có một chị gái xinh đẹp, liền hỏi: "Tiểu Bạch ca, đây là vợ anh ạ?" Diệp Bạch cười lớn: "Đúng là vợ ta, em có thể gọi là chị Tri Hi." "Em chào chị Tri Hi ạ." Vinh Bảo Di Hiểu thấy chị Tri Hi xinh quá, cúi đầu mà vẫn không nhịn được nhìn thêm vài cái.

"Chào em." Bạch Tri Hi cũng bị vẻ ngô nghê của cậu bé làm cho buồn cười.

Chẳng mấy chốc, tin Diệp Bạch trở về lan khắp Miêu Trại, không ít người kéo đến xem.

Hơn một năm trước, khi tháp Bình Sơn sụp đổ, địa thế chấn động, ngay cả ở Miêu Trại họ cũng cảm nhận được, cứ ngỡ Thi Vương trong Bình Sơn đã xuất thế.

Sau đó nghe Hồ Tử thúc kể lại, Thi Vương đúng là đã ra ngoài nhưng đã bị Diệp Bạch và các lực sĩ Tá Lĩnh hợp lực thu phục.

Lại nghe tin Diệp Bạch và thủ lĩnh Tá Lĩnh kết bái huynh đệ, không về Miêu Trại nữa, mọi người đều tiếc nuối, họ còn định đợi hắn về để kể xem Thi Vương trông thế nào.

Nhưng từ đó về sau, đoàn xe của Miêu Trại không bao giờ bị cướp nữa, hai toán cướp từng đến đây còn mang trả lại tài bảo đã cướp.

Điều đó khiến cả trại nở mày nở mặt.

Ai có năng lực đó, người trong trại đều hiểu rõ.

Vì vậy, không ít người trong trại thầm cảm kích Diệp Bạch.

Thấy người kéo đến ngày một đông, khó lòng ứng phó, Diệp Bạch bảo các huynh đệ Tá Lĩnh phát vật tư, còn mình dắt Bạch Tri Hi về căn nhà trúc năm xưa.

Lâu ngày không về, cỏ dại mọc um tùm quanh hai gian nhà, lối vào cũng khó khăn.

Vào trong nhà trúc, bụi phủ một lớp dày trên bàn ghế và ván gỗ, nhưng cột kèo vẫn vững chãi, không có dấu hiệu biến dạng.

"Đây là nơi chàng từng ở suốt nửa năm sao?" Bạch Tri Hi ngước nhìn cấu trúc nhà trúc, tò mò hỏi.

"Đúng vậy, mọi thứ vẫn thế, không thay đổi gì." Diệp Bạch mở cửa sổ, dùng cành tre chống lên.

Hồi mới đến thế giới này, chỉ có căn nhà này là nơi che mưa che nắng cho hắn.

"Lát nữa chúng ta dọn dẹp chỗ này một chút, ta qua chỗ đại nương xin ít chăn đệm, tối nay nghỉ lại đây nhé." "Được ạ!" Hai người dọn sạch cỏ dại bên ngoài, Diệp Bạch lau dọn bếp núc ở gian nhà bên cạnh.

Phong cảnh Miêu Trại rất hữu tình, hắn định ở lại đây một thời gian.

Buổi chiều, hai người đi thăm Hồ Tử thúc và gia đình Vinh Bảo Di Hiểu.

Đến khi định qua chỗ ông thúc thầy thuốc Ba Đa thì trời đã tối, người dân Miêu Trại đã bày không ít bàn tiệc rượu, mọi người vây quanh ca hát nhảy múa rất nhộn nhịp.

Sao trên trời Miêu Trại không nhiều, lác đác vài ngôi sao ẩn sau tầng mây.

Trong bóng đêm, Diệp Bạch nắm tay Bạch Tri Hi đến nhà Ba Đa thúc.

Thấy Ba Đa thúc đang một mình dùng cối nghiền thảo dược ngoài sân.

“Nghe bên ngoài náo nhiệt thế kia là biết thằng nhóc cậu về rồi.” “Sao thúc không đi dự tiệc?” “Ăn nhiều rồi cũng thấy chán.” Ba Đa ngẩng đầu nhìn Bạch Tri Hi một cái: “Đây là vợ cậu à?

Trông xinh xắn đấy.” Diệp Bạch mỉm cười không nói gì.

“Lại định lấy con Nộ Tình Kê đó à?” “Không lấy gà đâu, chúng cháu chỉ đến thăm thúc thôi.” “Tôi có gì mà xem, người thì cậu chẳng trị khỏi, gà cũng chẳng ở chỗ tôi, chẳng ai chịu thiệt cả.” Sau khi chuyến đi Bình Sơn kết thúc, Diệp Bạch đã trả lại Nộ Tình Kê cho Ba Đa, còn hắn thì đi tìm bác sĩ Tây y có thể chữa trị cho Mộc Kiệt Hùng Tạp.

Tuy nhiên, hắn đã đánh giá cao sự phát triển của tâm lý học thời đại này, bác sĩ Tây y thì nhiều nhưng chẳng ai hiểu về tâm lý học.

Không thực hiện được lời hứa chữa khỏi cho Mộc Kiệt Hùng Tạp, Diệp Bạch đành viết vài bức thư gửi cho Ba Đa giải thích nguyên nhân, nhưng không nhận được hồi âm nên cứ ngỡ Ba Đa còn để bụng, lần này đến cũng là để giải thích rõ ràng.

“Ba Đa thúc, thúc nhận được thư của cháu không?” “Nhận được rồi, lần sau đừng bày trò đó nữa, tôi chẳng biết mặt chữ, lại phải nhờ thằng Hồ Tử đọc hộ, phiền phức lắm.” Ba Đa nghiền xong thảo dược rồi đứng dậy.

Diệp Bạch cười, còn mắng được nghĩa là không giận.

“Bên ngoài lạnh, vào nhà đi.” Đưa hai người vào nhà, Ba Đa đốt lò lửa sưởi ấm, lấy tẩu thuốc ra hút.

“Mộc Kiệt Hùng Tạp ăn kẹo cậu mang về rồi đi ngủ sớm rồi, bệnh của thằng bé tôi cũng chẳng hy vọng chữa khỏi nữa, chỉ mong nó sống ổn định nửa đời còn lại.” Ba Đa nhả một hơi khói rồi nói tiếp: “Cậu hôm nay có đến hay không cũng chẳng sao, làm được bao nhiêu việc cho Miêu Trại như vậy chứng tỏ cậu không phải kẻ vong ơn bội nghĩa.

Đúng rồi, trong thư cậu bảo cho Nộ Tình Kê phối giống thêm, tôi cũng thử rồi, nhưng gà mái chết không ít, trứng chẳng đẻ được mấy quả, mà nở ra cũng toàn gà thường thôi.” Huyết mạch Nộ Tình Kê không tầm thường, Diệp Bạch không biết nguyên lý sinh ra nó là gì, trước đó mới bảo Ba Đa phối giống thử để tăng xác suất xuất hiện thêm Nộ Tình Kê.

Chương 97

Giờ nghe Ba Đa nói thì có vẻ không mấy khả quan.

Bạch Tri Hi tò mò về con Nộ Tình Kê chưa từng thấy, Ba Đa dẫn hai người đến chuồng gà.

Diệp Bạch ghé mắt nhìn, trong chuồng Nộ Tình Kê chiếm một khoảng lớn, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, mấy con gà mái bị ép vào một góc.

Nhận thấy động tĩnh bên ngoài, Nộ Tình Kê mở đôi mắt vàng kim, nhận ra người quen cũ Diệp Bạch.

Nhưng hơi thở của người này giờ đã khác xưa, khiến nó có chút kiêng dè.

"Cục cục!" Nó vỗ cánh sủa hai tiếng, ý bảo đừng làm phiền lão tử ngủ.

Diệp Bạch hiểu ý nó nhưng vẫn cứ nhìn chằm chằm.

Nộ Tình Kê thấy Diệp Bạch không biết điều liền nổi giận.

Ngay sau đó, nó vỗ cánh phành phạch, tiếng gáy dần cao vút đầy kích động, một tiếng gà gáy dõng dạc xé toạc màn đêm tĩnh mịch.

Khoảnh khắc đó, tiếng côn trùng xung quanh đều bị ngắt quãng, đột nhiên im bặt.

"Con gà này sắp nổi điên rồi!" Ba Đa định xông tới đóng cửa chuồng nhưng bị Diệp Bạch cản lại.

"Thúc yên tâm đi, một năm trước cháu không đủ sức trị nó, giờ thì chưa chắc đâu." Diệp Bạch cười nói.

Ba Đa thừa biết sức chiến đấu của Nộ Tình Kê, nhưng thấy Diệp

Bạch tự tin như vậy cũng không nói thêm gì.

Nộ Tình Kê trong chuồng vỗ cánh một cái, lao về phía Diệp Bạch.

Chỉ thấy Diệp Bạch mượn lực tại chỗ, lộn một vòng, một cú đá như sao băng nhắm thẳng vào thân hình Nộ Tình Kê.

Chính là chiêu Khôi Tinh Thích Đấu của phái Bàn Sơn, Diệp Bạch dựa theo kỹ xảo thường dùng của Chá Cô Tiếu mà học được ba phần giống.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không dùng hết lực, nếu không sợ rằng một cú đá này sẽ làm chết con gà mất.

Bị Diệp Bạch đá văng lại vào chuồng, Nộ Tình Kê nằm dưới đất kêu thảm vài tiếng, cảm thấy đôi cánh như muốn gãy lìa.

Lần này đúng là đụng phải kẻ cứng cựa rồi.

Diệp Bạch dùng dải vải quấn chặt mỏ Nộ Tình Kê, nhấc nó ra khỏi chuồng gà.

"Ba Đa thúc, Nộ Tình Kê có thú tính khó trừ, cần phải mài giũa tính tình của nó một chút, mấy ngày tới đừng cho nó ăn gì cả, ngày mai ta lại qua đây." "Được." Rời khỏi nhà Ba Đa, tiệc rượu đã tan, sau khi sắp xếp chỗ ở cho mấy huynh đệ Tá Lĩnh, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi cũng trở về nhà trúc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Bạch tìm một sườn núi nhỏ có thể ngắm mặt trời mọc, xung quanh cỏ xanh mơn mởn, y ngồi đả tọa tu luyện Tử Hà Chân Khí.

Kể từ khi nhận được bí tịch tâm pháp này trong hòm báu thanh đồng, Diệp Bạch chưa từng ngủ nướng ngày nào, dù mỗi ngày đều dậy sớm cần cù luyện tập, nhưng luồng nội lực Tử Hà này tăng trưởng cũng có hạn.

Hôm nay Diệp Bạch mang theo cả hai chiếc hộp gỗ tùng, chuẩn bị thử xem đan dược Hoa Linh luyện chế có hiệu quả hay không.

Một viên đan dược nuốt xuống bụng, nhanh chóng hóa thành một luồng hơi ấm trong dạ dày.

Nội lực Tử Hà theo kinh mạch luân chuyển tuần hoàn một vòng.

Một lúc lâu sau, Diệp Bạch thu công, thở ra một hơi dài.

Đan dược này quả thực hữu dụng, nội lực tăng thêm sáng nay bằng cả hai ba ngày trước cộng lại.

Diệp Bạch điều hòa nhịp thở một lát, lại uống thêm một loại đan dược khác, chỉ là loại này dược hiệu kém hơn loại trước một chút, nhưng may mà vẫn có tác dụng.

Diệp Bạch thở dài một hơi, với tốc độ tiêu hao này, hai hộp thuốc ước chừng không cầm cự nổi nửa tháng, chẳng biết khi nào Hoa Linh mới trở lại.

Một buổi chiều ba ngày sau, mặt trời tỏa hơi nóng hừng hực thiêu đốt đại địa.

Diệp Bạch và Bạch Tri Hi nằm hóng mát dưới mái hiên trúc mới dựng, Diệp Bạch đang giảng giải cho nàng những điểm cần lưu ý khi tu luyện Tử Hà.

"Sau khi Túc Dương Vị Kinh sinh ra khí cảm, liền phải theo kinh mạch ta đã nói với nàng đi hết một vòng tuần hoàn, nhớ kỹ không được cầu mau." Diệp Bạch đặt tay lên bụng Bạch Tri Hi, dùng nội lực Tử Hà dẫn dắt, muốn nàng ghi nhớ cảm giác này.

Cảm nhận được từng luồng hơi ấm truyền từ tay Diệp Bạch, Bạch Tri Hi chỉ thấy diệu kỳ khôn tả, nhưng nàng cũng nín thở ngưng thần, nỗ lực ghi nhớ lộ trình nội lực vận hành trong thể nội.

“Cần phải luyện tập bao lâu?” Bạch Tri Hi cất giọng trong trẻo hỏi.

“Chắc là cần hai ba ngày để sinh ra khí cảm, sau đó phải cần cù khổ luyện.” Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi đáp.

Hắn có hệ thống truyền thụ nên tốc độ tu luyện mới không chậm, Bạch Tri Hi chưa từng tiếp xúc qua thứ này, thời gian nàng cần chắc chắn sẽ không nhanh hơn hắn.

“Chỉ có thể tu luyện vào buổi sáng thôi sao?” “Đương nhiên, Tử Hà vốn là mượn tia nắng đầu tiên của bình minh để tu luyện, ban ngày ánh mặt trời quá gay gắt sẽ làm bỏng kinh mạch.” “Ồ.” Cả buổi chiều, Diệp Bạch vẫn luôn chỉ dạy Bạch Tri Hi cách tu luyện Tử Hà.

Những ngày ở Miêu trại, hai người không có việc gì phiền lòng, thời gian mỗi ngày đều là tưới hoa, trang hoàng nhà trúc.

Giờ đây căn nhà trúc dưới bàn tay thiết kế của Bạch Tri Hi đã hoàn toàn đổi mới.

Trên cửa treo tấm gấm ngũ sắc do đại nương tặng, bước vào trong phòng, mấy bó hoa trắng được trang trí trên xà nhà và bàn gỗ, ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh sinh sắc.

Những món đồ thủ công tinh xảo do người trong Miêu trại tặng cũng được Bạch Tri Hi bày biện chỉnh tề.

Căn nhà trúc rốt cuộc cũng có thêm vài phần hơi ấm gia đình.

Bạch Tri Hi cũng rất thích cảm giác này, dù sao nàng cũng là đại tiểu thư, nhiều việc tạp vụ hiếm khi tự tay làm, cuộc sống thư thái ở Miêu trại là điều nàng chưa từng trải nghiệm qua.

Buổi tối, Diệp Bạch một lần nữa đến nhà Ba Đa thúc.

Nộ Tình Kê bị bỏ đói ba ngày, khi được cho ăn lại nổi tính ngang

ngạnh, nhất quyết không chịu ăn gì, dáng vẻ như muốn tuyệt thực mà chết.

"Con gà này tính tình còn liệt hơn cả người." Ba Đa thúc bất lực nói.

Diệp Bạch cười cười: "Đối phó với loại gà này ta có tuyệt chiêu." Diệp Bạch mượn một con gà trống từ người Miêu hàng xóm, ngay trước mặt Nộ Tình Kê, hắn cắt tiết, nhúng nước sôi, vặt lông, cuối cùng đặt lên giàn hỏa nướng, cả chuỗi động tác mượt mà như mây trôi nước chảy, khiến Nộ Tình Kê nhìn mà phát hoảng.

Phết lên lớp gia vị đã pha chế, Diệp Bạch lật mặt con gà đang nướng trên lửa, mới chậm rãi lên tiếng: "Ngươi là quý tộc trong loài gà, tính cách kiêu ngạo một chút ta có thể hiểu, nhưng cũng phải biết thời thế." "Bình Sơn tháp, độc vật cũng không cần ngươi đối phó, nay cho ngươi đầy đủ thức ăn và mỹ nhân làm bạn, ngươi còn dám hung dữ với người, lại còn muốn đả thương người, đó là ngươi sai rồi." "Nộ Tình Kê tuy hiếm có, nhưng cả nước tổng cộng vẫn có thể tìm được vài con, thiếu ngươi một con cũng không tuyệt chủng được." "Ngươi nếu muốn chết, ta có thể tiễn ngươi một đoạn trước, sẵn tiện nếm thử vị Nộ Tình Kê và gà nhà có gì khác biệt, tránh để nhịn đói lâu ngày khiến thịt không còn tươi mỹ." Diệp Bạch đã mở dị đồng, biết Nộ Tình Kê này cũng là tồn tại gần như yêu quái, yêu khí màu xanh trên người nó còn nồng đậm hơn Tiểu Hắc không ít, chắc chắn nghe hiểu tiếng người.

Con gà trên giàn hỏa đã nướng chín, chia cho Ba Đa thúc và Mộc Kiệt Hùng Tạp mỗi người một cái đùi gà, Diệp Bạch lại xé một cái cánh gà, đi đến trước mặt Nộ Tình Kê, thong thả ăn.

Cảnh tượng tàn nhẫn này thực sự khiến Nộ Tình Kê ngẩn ngơ, nó quay đầu đi, vùi đầu xuống đất, dứt khoát mắt không thấy tâm không

sợ.

Diệp Bạch lại cười nói: "Đợi sau khi ngươi chết, ta cũng sẽ dùng thủ pháp này, yên tâm, Nộ Tình Kê chắc chắn là mỹ vị hiếm có, thịt trong xương ta cũng sẽ ăn sạch, không lãng phí đâu." "Cục cục." Nộ Tình Kê cuối cùng cũng có phản ứng, ngẩng đầu lên như muốn hỏi Diệp Bạch rốt cuộc muốn làm gì.

"Nhận ta làm chủ, ta sẽ thả ngươi." Diệp Bạch nói thẳng vào vấn đề.

Nộ Tình Kê sinh tính cao ngạo, ngay cả Chá Cô Tiếu cũng chỉ dùng khẩu kỹ để khu xử nó trong chốc lát, bảo nó nhận người làm chủ là chuyện vạn lần không thể.

Thấy Nộ Tình Kê lại rúc đầu vào, Diệp Bạch cũng không vội, đánh gậy xong thì phải cho quả ngọt.

"Nếu ta không xuất hiện, ngươi đại khái sẽ già chết trong chuồng gà, nếu vận khí không tốt còn bị đưa lên bàn ăn của con người sớm hơn.

Chương 98

Đương nhiên ngươi cũng có thể bỏ trốn, nhưng những ngày ăn ngon ở đẹp thế này sẽ không còn nữa, ở ngoài hoang dã còn phải lo lắng hãi hùng, sơ sẩy một chút sẽ thành mồi ngon cho loài vật khác." Dừng một chút, Diệp Bạch lại nói: "Trở thành gà của ta, ta không chỉ cung phụng ngươi ăn ngon uống tốt, còn không hạn chế tự do của ngươi, chỉ cần ngươi không tùy ý đả thương người, có thể giúp đỡ khi ta cần, ngươi muốn làm gì cũng tùy ngươi." "Và ta cũng chỉ hỏi ngươi một lần, qua ngày hôm nay sẽ không còn cơ hội cho ngươi lựa chọn nữa." Một lát sau, thấy Nộ Tình Kê vẫn không có động tĩnh, Diệp Bạch cũng mất kiên nhẫn, ném khúc xương gà trong tay đi, chuẩn bị rời khỏi.

Chỉ là vừa đi tới cửa liền nghe tiếng Nộ Tình Kê kêu cục cục liên hồi, cuối cùng nó đã đồng ý nhận Diệp Bạch làm chủ, chịu sự sai khiến của hắn.

Diệp Bạch trong lòng vui mừng nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm túc, bảo Ba Đa thúc chuẩn bị ngũ cốc thượng hạng cho Nộ Tình Kê ăn.

Trở về nhà trúc, Bạch Tri Hi thấy sau lưng Diệp Bạch có một con gà đi theo, liền biết hắn đã thành công thuần phục Nộ Tình Kê.

"Mang Nộ Tình Kê về, chàng có bồi thường cho Ba Đa thúc không?" Bạch Tri Hi hỏi.

"Ba Đa thúc không lấy, ta ép ông ấy nhận một ít tiền tài." Bạch Tri Hi gật đầu, cùng Diệp Bạch dùng rơm rạ đắp cho Nộ Tình Kê một cái ổ gà đơn giản.

Nộ Tình Kê vỗ vỗ đôi cánh còn hơi gãy, ngoan ngoãn bay vào trong ổ.

“Tạm thời nghỉ ngơi ở đây một đêm, đừng có phóng uế bừa bãi, đợi mai ta xây cho ngươi cái chuồng gà, rồi đón cả nhà già trẻ của ngươi qua luôn.” Diệp Bạch dặn dò.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hắc vừa bò ra từ ổ của vợ, đang chuẩn bị ra ngoài đi vệ sinh, vừa bò tới cửa liền cảm thấy một luồng khí lạnh xộc thẳng vào tim.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cái mào đỏ rực, mỏ gà vàng óng, một đôi mắt gà đang nhìn chằm chằm vào nó.

Mẹ kiếp, mười phần hồn vía của rắn thì sợ hãi hết bảy phần.

Khổ nỗi Tiểu Hắc không biết nói tiếng người, không thốt ra được câu chửi thề nào, đành nằm vật ra đất giả chết.

Nộ Tình Kê đi quanh Tiểu Hắc hai vòng, thấy nó bất động cũng mất hứng thú, sải bước lớn đi vào rừng thông bắt sâu.

Một lát sau, thấy Nộ Tình Kê đi xa, Tiểu Hắc mới chậm rãi đứng dậy chui tọt vào nhà, trên mặt đất để lại một vũng chất lỏng nhỏ.

Đáng tiếc Diệp Bạch không nhìn thấy cảnh này, hắn và Bạch Tri Hi luyện công ở sườn núi về, Diệp Bạch lại vào rừng chặt một ít trúc, sau khi khử nước than hóa liền dựng chuồng gà dưới một gốc cây cách xa nhà trúc.

Trúc không qua xử lý đặc thù rất dễ bị mọt, không thể làm vật liệu xây dựng, đây cũng là bài học Diệp Bạch rút ra khi mới tới Miêu trại.

Buổi trưa khi ăn cơm, hai người kê một chiếc bàn trúc nhỏ dưới bóng cây, đơn giản với ba món một canh và hai bộ bát đũa.

Gió thanh hiu hiu, ánh nắng ôn hòa, hôm nay cũng là một ngày đẹp trời.

Cách đó không xa, Nộ Tình Kê với bộ lông mào ngũ sắc đang hăng

hái bắt sâu dưới ánh mặt trời, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Đáng tiếc những ngày thư thả như vậy sắp kết thúc, hôm nay Diệp Bạch nhận được thư của Thuận Tử, tuy trong thư không nói chuyện gì lớn nhưng cũng ẩn ý biểu đạt thế lực ở Trường Sa cần Diệp Bạch sớm trở về nắm giữ, có những việc Thuận Tử thực sự không thể tự mình quyết định.

Diệp Bạch thở dài một hơi, nhân tài dưới trướng vẫn quá thiếu, nhân tài quản lý chỉ có mình Thuận Tử, vẫn còn quá mỏng manh.

Bạch Tri Hi cũng biết nỗi khó xử của Diệp Bạch, vừa gắp thức ăn cho hắn vừa suy nghĩ cách giúp hắn giải quyết vấn đề.

Nàng biết Giải Cửu ở nhà Ngũ thúc tuy còn nhỏ tuổi nhưng là người tâm tư cẩn mật, tiềm lực không nhỏ.

Nếu được bồi dưỡng một phen, cũng là nhân tài có thể gánh vác trọng trách.

Nhưng tiểu tử đó lần trước bị nàng đuổi khỏi Bạch gia, nghe nói đã sang Nhật Bản du học, không biết khi nào mới có thể trở về Trường Sa.

Hai người mỗi người một tâm sự, qua loa ăn xong bữa trưa, Diệp Bạch lại lấy Bá Vương Thương ra múa một hồi, mồ hôi đầm đìa thống khoái mới buông thương xuống.

Nhân lúc những ngày còn ở Miêu trại, Diệp Bạch chuẩn bị đưa Bạch Tri Hi lên Bình Sơn xem thử, tiện thể hoàn thành kế hoạch bố trí của mình.

Bình Sơn cách Miêu trại khoảng hai ba ngày đường, Bạch Tri Hi thân thể yếu ớt nên hai người đi không nhanh, nghĩ tới Bình Sơn có không ít độc vật, Diệp Bạch liền mang theo cả Nộ Tình Kê.

Hai người đi phía trước, một con gà lững thững theo sau, trông

cũng khá thú vị.

Dọc theo con đường hắn và Hồ Tử thúc từng đi, Diệp Bạch kể cho Bạch Tri Hi nghe cảnh tượng khi họ mới gặp Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu.

Nói đến đoạn kinh hiểm kích thích, Bạch Tri Hi không kìm được mà mở to đôi mắt đẹp kinh hãi thốt lên.

Có Bạch Tri Hi đùa giỡn nói cười, lộ trình không hề buồn tẻ, sau một ngày nghỉ ngơi trong rừng, hai người rốt cuộc đã tới Bình Sơn.

Giờ đây Bình Sơn đã đại biến mô dạng, hình dáng bình vôi nguyên bản như bị chém một đao, hiện ra hình cung.

Đỉnh núi cũng không còn mây lành bao phủ, thấp hơn trước không ít.

Diệp Bạch dùng thuật phong thủy nửa mùa học được từ Kim Toán Bàn nhìn xem địa thế núi sông, chỉ thấy vị trí tàng khí tụ phong ở đây đã bị phá, không còn xứng danh là long mạch bảo địa nữa.

Tiểu Hắc ngửi thấy mùi của Bình Sơn lão gia, nóng lòng chui ra khỏi lồng rắn, lại gọi thêm vợ là Tiểu Thanh, thoắt một cái đã chui vào bụi cỏ, không biết chạy đi đâu mất.

Diệp Bạch cũng không lo cho an nguy của hai con rắn, nắm tay Bạch Tri Hi đi vào bên trong Bình Sơn.

Nộ Tình Kê bị lũ độc trùng ở đây làm lóa mắt, lao đầu vào đống cỏ rậm ăn quên cả trời đất, mãi đến khi thấy hai người Diệp Bạch đi xa mới vội vàng đuổi theo.

Thông thường sau khi bảo vật trong mộ huyệt bị lấy đi, Tá Lĩnh sẽ lấp hầu hết các đạo động, chỉ để lại một lối đi bí mật, Bình Sơn này cũng vậy.

Sau khi Diệp Bạch tìm được đạo động, liền đưa Bạch Tri Hi và Nộ Tình Kê xuống.

Hai người một gà trực tiếp đi tới trước phế tích sụp đổ của Vô Lượng điện, Diệp Bạch nhớ rõ dưới giếng dựng của điện này có một lò luyện đan cao bằng hai ba người, là bảo vật không dễ gì có được.

Nhưng vì địa hình hạn chế, sau này huynh đệ Tá Lĩnh cũng không có cách nào lấy ra, đành phải để lại đây.

Chuyến này Diệp Bạch cũng muốn mang lò đan đó đi.

Chỉ là vừa tới lối vào vực thẳm, Nộ Tình Kê kêu cục cục liên hồi, mào đỏ dựng đứng, dáng vẻ như đối mặt với đại địch.

"Làm sao vậy?" Bạch Tri Hi chưa từng thấy Nộ Tình Kê có dáng vẻ này, không nhịn được hỏi.

Sắc mặt Diệp Bạch ngưng trọng, lấy Phá Trận Bá Vương Thương từ trong không gian ra, hộ vệ Bạch Tri Hi ở sau lưng.

Có thể khiến Nộ Tình Kê cẩn thận như vậy, chỉ có Lục Dực Ngô Công của Bình Sơn năm đó.

Rất nhanh, Lục Dực Ngô Công ở phía dưới cũng cảm nhận được khí tức của thiên địch, từ vực thẳm bò lên, hai con mắt yêu mộng mị màu tím nhìn chằm chằm vào hai người một gà trước mắt.

Bạch Tri Hi lần đầu thấy Lục Dực Ngô Công, lòng không khỏi kinh hãi, nhưng biết không thể làm vướng chân Diệp Bạch, nàng cầm khẩu súng lục bạc trong tay, tâm trí không ngừng suy tính cách đối phó với yêu vật này.

Diệp Bạch phát hiện vết thương Chá Cô Tiếu để lại trên người Lục Dực Ngô Công một năm trước đã lành gần hết, chỉ có đôi càng lớn và râu trước miệng vẫn còn khuyết thiếu, ước chừng là không mọc lại được.

Gặp lại kẻ thù cũ, Lục Dực Ngô Công hiển nhiên có chút không kìm chế được, dáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Diệp Bạch lên tiếng: "Chủ nhân của ngươi đâu?" Lục dực ngô công ở đây, người đàn bà tóc dài điên khùng kia hiển nhiên cũng ở gần đây.

Một hồi tiếng huýt sáo du dương truyền ra từ phía dưới, Lục Dực Ngô Công hóa thành một đạo hắc ảnh chui vào lối vào giếng dựng dưới vực thẳm, khi xuất hiện trở lại, trên lưng nó ngồi một người đàn bà tóc dài.

Người đàn bà tóc dài nhận ra Diệp Bạch ngay lập tức, đôi mắt đượm vẻ lạnh lùng, mặt đầy sát khí nói: "Là ngươi?" "Phải, chính là ta." Diệp Bạch thực sự sợ người đàn bà này nói ra những lời không nên nói.

"Hừ hừ, hôm nay ta nhất định sẽ không để ngươi sống sót rời khỏi đây." Nói xong lời hung ác, người đàn bà tóc dài lại nhìn về phía Bạch Tri Hi, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, lên tiếng: "Nữ nhi nhà họ Bạch, cha ngươi Bạch Nhân Lễ vẫn khỏe chứ?" "Cha ta đã qua đời cách đây không lâu." Bạch Tri Hi hơi nhíu mày, nàng biết phụ thân mình từng giao dịch với người đàn bà này.

Nhưng chi tiết giao dịch nàng không rõ, có ý muốn từ miệng người đàn bà này dò hỏi tin tức.

Chương 99

"Qua đời rồi sao?

Xem ra mầm mống bệnh tật trên người hắn không ít, ba viên âm đan của ta chí ít cũng giúp hắn kéo dài tuổi thọ mười năm." "Cha ta chỉ ăn một viên." Người đàn bà tóc dài cười lạnh một tiếng: "Một viên, tiểu tử họ Bạch đó đúng là cẩn thận quá mức, ta sao lại hại hắn chứ, uổng phí hai viên âm đan của ta." Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đồng thời nghe thấy từ "tiểu tử họ Bạch", lòng không khỏi kinh hãi.

Bạch Nhân Lễ ít nhất cũng đã ngoài năm mươi, người đàn bà này có thể dùng giọng điệu đó gọi ông, vậy tuổi tác của bà ta phải lớn đến nhường nào.

Diệp Bạch từng quan sát kỹ dung mạo người đàn bà này ở cự ly gần, khuôn mặt thanh tú, diện dung kiều diễm, trông không quá ba mươi tuổi, lẽ nào bà ta thực sự là một mụ phù thủy già có thuật trú nhan?

Thấy hai người không nói lời nào, người đàn bà tóc dài lại lạnh lùng lên tiếng: "Tuy nói có thâm giao với Bạch gia các ngươi, nhưng thấy ngươi và tiểu tử này quan hệ không nông cạn, cũng không cần thiết giữ lại mạng ngươi nữa, chi bằng hôm nay đều ở lại Bình Sơn này đi." Nghe lời này, Diệp Bạch biết người đàn bà này đã nảy ý định giết chóc, chuẩn bị ra tay trước một bước.

Chỉ thấy Diệp Bạch tay trái cầm thương, tay phải quơ vào hư không, một khẩu súng lục bạc xuất hiện.

"Đoàng đoàng!" Liên tiếp hai phát súng, viên đạn lướt qua cung điện tối tăm rồi biến mất, chỉ nghe người đàn bà tóc dài rên rỉ một tiếng.

Diệp Bạch cũng không biết có bắn trúng chỗ nào không, lại thấy Lục Dực Ngô Công quấn lấy người đàn bà hóa thành hắc ảnh chui vào vực thẳm.

Chốc lát sau, dưới vực truyền đến dị hưởng, trước là tiếng mở nắp quan tài, ngay sau đó là một tiếng gầm thét, chấn động đến mức đá vụn bên rìa vực rơi lả tả.

Diệp Bạch cảm thấy tiếng gầm này rất quen thuộc, lập tức nghĩ ngay tới Bình Sơn Thi Vương.

Lẽ nào Thi Vương bị ba huynh đệ họ chôn vùi năm đó đã bị người đàn bà này đào lên rồi?

Rất nhanh, phỏng đoán của Diệp Bạch đã được chứng thực, Lục Dực Ngô Công bò lên từ dưới vực, cuốn theo một xác chết.

Xác chết đó chính là Bình Sơn Thi Vương, trước ngực có một vết thương lớn bằng bàn tay, chính là vết tích để lại khi Trần Ngọc Lâu đào lấy kim đan năm xưa.

Dưới vực vang lên tiếng sáo dài, Thi Vương mở đôi mắt đỏ ngầu, lao về phía Diệp Bạch.

Cùng lúc đó, Lục Dực Ngô Công cũng như thành tinh, né tránh Nộ Tình Kê đang chắn trước mặt nó, muốn cùng Thi Vương giải quyết Diệp Bạch trước.

Diệp Bạch cầm Phá Trận Bá Vương Thương, sắc mặt ngưng trọng nhưng lòng không sợ hãi.

Nghênh tiếp Bình Sơn Thi Vương lao tới đầu tiên, cây Bá Vương Thương nặng ba trăm cân như không có trọng lượng, quay một vòng trong tay Diệp Bạch.

Kèm theo tiếng quát lạnh của Diệp Bạch, chỉ nghe một tiếng "oanh", Thi Vương bị đánh bay xa bốn năm mét.

Mượn đà đẩy lùi Thi Vương, trọng thương Bá Vương múa một vòng trong tay Diệp Bạch, thân hình hơi khom xuống, đầu thương lấp lánh bạc quang lại đâm thẳng vào Lục Dực Ngô Công đang lao tới.

Một tiếng "rắc" giòn giã, cái càng lớn duy nhất còn sót lại của Lục Dực Ngô Công trực tiếp bị Diệp Bạch chém đứt, mũi thương lại lướt qua một con mắt của nó, yêu huyết màu xanh bắn tung tóe.

Lục Dực Ngô Công gầm lên thảm thiết, thân hình dài mười mét quằn quại trên mặt đất.

Một là thiên niên thi vương, một là bách niên yêu vật, đều là những kẻ khó đối phó nhất ở Bình Sơn.

Vậy mà khi liên thủ lại không chống đỡ nổi hai thương của Diệp Bạch.

Diệp Bạch thở hắt ra một hơi, xoa xoa đôi bàn tay tê rần, lại nắm chặt Bá Vương Thương chậm rãi tiến về phía Lục Dực Ngô Công.

Con rết này đã mấy lần thoát chết trong tay bọn họ, hôm nay dù thế nào cũng phải giết chết nó.

Cảm nhận được sát ý trong mắt Diệp Bạch, Lục Dực Ngô Công nén đau, trăm chân không ngừng lùi lại, dịch độc trong miệng nhanh chóng tích tụ.

Thấy miệng Lục Dực Ngô Công mấp máy, Diệp Bạch cười lạnh một tiếng, đột ngột dừng bước, lấy khẩu Desert Eagle trắng từ không gian ra.

Nhân lúc Lục Dực Ngô Công không đề phòng, ba phát súng liên tiếp, lực giật cực lớn khiến ngay cả Diệp Bạch cũng hơi lùi lại, nhưng ba viên đạn mang thuộc tính phá tà đều bắn trúng miệng nó.

Lần này Lục Dực Ngô Công ngay cả tiếng gầm cũng không phát ra được, ngã gục xuống đất, dịch độc lẫn lộn với máu tươi chảy ra, sau

đó co giật hai cái rồi im lìm.

Không có đôi càng lớn bảo vệ bên ngoài, cái miệng mềm yếu đã trở thành nhược điểm rõ ràng nhất trên người nó.

Diệp Bạch mở dị đồng, thấy sinh cơ màu đỏ của Lục Dực Ngô Công vẫn còn rất mạnh, lại mang theo một đoàn yêu khí xanh ngắt, nhưng tử khí màu đen lại cực ít.

Cái tên này, chó không bỏ được thói quen cũ, muốn giả chết để ám toán hắn.

Ở phía bên kia, Bình Sơn Thi Vương chậm rãi bò dậy, nhìn chằm chằm vào Bạch Tri Hi cách đó không xa.

Nộ Tình Kê vỗ cánh một cái, lao tới mổ xé đầu Thi Vương.

Khuôn mặt Thi Vương bị móng vuốt vàng sắc lẹm cào ra mấy vết thương sâu hoắm, nhưng không có máu chảy ra, chỉ có những thớ thịt thối trắng hếu.

Thi Vương hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, tiện tay hất văng Nộ Tình Kê, lại sải bước đi thẳng tới chỗ Bạch Tri Hi.

Bạch Tri Hi bình tĩnh lạ thường, hai tay cầm súng, nín thở, nhắm thẳng vào đầu gối chân trái của Thi Vương.

Đoàng!

Một phát, hai phát... cho đến phát thứ tư, đầu gối cuối cùng bị bắn thủng, Thi Vương mất thăng bằng, đổ rầm xuống đất.

Nhưng đôi mắt đỏ ngầu của nó vẫn nhìn chằm chằm vào Bạch Tri Hi, kiên trì bò về phía trước, dai dẳng như một con gián.

Bạch Tri Hi phát hiện trong miệng Thi Vương có dị vật, nhắm thẳng vào miệng nó nổ súng, bắn ra một cái chuông đồng nhỏ, Thi Vương bấy giờ mới im bặt.

Trong cái chuông đó còn buộc một đoạn thịt thối, dường như được xỏ vào lưỡi Thi Vương, và người đàn bà tóc dài kia chính là dựa vào cái chuông này để điều khiển Thi Vương.

Thấy Bạch Tri Hi một mình giải quyết được Thi Vương, Diệp Bạch cũng có chút kinh ngạc.

Giờ đây trên sân chỉ còn lại Lục Dực Ngô Công chưa giải quyết xong.

Diệp Bạch chậm rãi tiến lại gần Lục Dực Ngô Công, dừng lại cách đó khoảng năm mét.

Kỹ năng giả chết của con rết này dường như đã đạt cấp tối đa, cực kỳ kiên nhẫn, bất động như đá.

Diệp Bạch lấy từ không gian ra một bình sứ trắng, bên trong đựng máu tươi thu gom thường ngày, bôi lên mũi thương.

Ngửi thấy mùi máu tươi, một cái râu của Lục Dực Ngô Công khẽ động, có cảm giác không lành.

Nó hé mở đôi mắt, thấy mãi mà không dụ được Diệp Bạch lại gần, liền biết chiêu giả chết của mình đã thất bại.

Vừa định đứng dậy chạy trốn, nhưng Diệp Bạch sao có thể cho nó cơ hội đó, Bá Vương Thương trong tay như lợi tiễn phóng ra, tiếng xé gió vù vù, một thương cắm phập vào đuôi Lục Dực Ngô Công, đóng đinh nó xuống đất.

Khẩu Desert Eagle lại xuất hiện, nhắm thẳng đầu Lục Dực Ngô Công bồi thêm hai phát, bắn nát khuôn mặt nó.

Lục Dực Ngô Công đại nộ, quay đầu lại, sương đen cực độc phun ra từ cái miệng rách nát, nhưng chỉ mới phun được một nửa đã bị Diệp Bạch lao tới tung một cú Khôi Tinh Thích Đấu đá ngược trở lại.

Sương đen tản mát trong không trung, Diệp Bạch bịt mũi miệng, một tay rút Bá Vương Thương ra.

Lục Dực Ngô Công bị đá cho choáng váng, vừa định thần lại, nhận thấy thân thể có thể cử động thì bỗng cảm thấy lưng lạnh ngắt, tiếp đó là một cơn đau dữ dội truyền tới.

Hóa ra lớp vảy đen sau lưng nó đã bị Diệp Bạch cậy mở, lại thấy ngân quang lóe lên, Bá Vương Thương múa lượn, Lục Dực Ngô Công bị chém trực tiếp làm hai đoạn.

Chương 100

Hai khúc rết đều muốn chạy, nhưng một đoạn lao về phía trước, một đoạn lùi về sau, nội tạng bị kéo ra rơi vãi đầy đất, giãy giụa thêm vài mét rồi im bặt.

Diệp Bạch mở dị đồng, thấy Lục Dực Ngô Công cuối cùng đã mất đi sinh cơ màu đỏ, cũng không khỏi thở ra một hơi.

Yêu vật tung hoành Bình Sơn mấy trăm năm này rốt cuộc cũng đã chết.

Thấy vậy, Bạch Tri Hi và con Nộ Tình Kê bị thương cũng tiến lại gần.

Nộ Tình Kê nhảy vọt một cái lên đầu Lục Dực Ngô Công, mổ nát con mắt còn lại rồi nuốt chửng.

Cảnh tượng này có phần đẫm máu, hai người không ngăn cản, có lẽ thứ này đối với Nộ Tình Kê là vật bổ dưỡng hiếm có.

Diệp Bạch cũng nghĩ tới điều gì đó, tiến lên dùng Bá Vương Thương rạch xác Lục Dực Ngô Công, đào ra một viên nội đan màu đen.

Khác với nội đan của Thi Vương, nội đan này như một khối tinh thể đen, bên trong có ánh huỳnh quang trắng nhấp nháy, lau sạch đi có một mùi hương lạ thoang thoảng.

Nội đan này không biết Lục Dực Ngô Công đã tu luyện bao lâu mới ngưng kết ra được.

Trong nguyên tác, Chá Cô Tiếu sau khi ăn viên nội đan này đã tăng mạnh sức lực và thể chất, tuy không giải được lời nguyền trên người nhưng cũng là bảo vật không tầm thường.

Diệp Bạch có ý muốn nuốt viên nội đan này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên đợi Hoa Linh trở về luyện chế thành đan dược, mới không lãng phí dược lực bên trong.

Phía trên đánh nhau lâu như vậy, người đàn bà tóc dài đến nay vẫn không xuất hiện, Diệp Bạch đoán hai phát súng vừa rồi chắc hẳn đã khiến bà ta bị thương không nhẹ.

Không còn Lục Dực Ngô Công, bà ta căn bản không thể chạy thoát khỏi vực thẳm đen ngòm này, Diệp Bạch liền muốn xuống dưới thám thính tình hình.

Thấy Diệp Bạch định một mình xuống vực, Bạch Tri Hi không khỏi lo lắng, muốn hắn mang theo Nộ Tình Kê để hỗ trợ lẫn nhau, đáng tiếc Tiểu Hắc đang mải bên vợ không biết đi đâu mất, nếu không để nó thám thính vực thẳm này là hợp lý nhất.

"Nộ Tình Kê cứ để lại trên này bảo vệ nàng đi, nàng ở một mình trên này ta càng không yên tâm." Dặn dò xong, Diệp Bạch bám theo dây thừng trượt xuống.

Đầu tiên là tới lối vào giếng dựng, trên mặt đất còn sót lại vết máu nhưng trong giếng không có người.

Lò luyện đan ở giữa vẫn còn vương chút hơi ấm.

Mở nắp lò nặng nề, Diệp Bạch lấy ra hai viên đan dược màu đen, cũng không biết có tác dụng gì.

Có lẽ là do người đàn bà tóc dài luyện chế xong chưa kịp lấy đi, giờ thành ra hời cho hắn.

Rời khỏi giếng dựng, Diệp Bạch lại đi xuống dưới.

Đáy vực tối đen vô cùng, như thể nuốt chửng mọi ánh sáng, Diệp Bạch dựa vào đôi mắt đêm không thua kém gì Trần Ngọc Lâu, ở dưới đáy vực này vẫn nhìn rõ mọi thứ.

Xuống sâu khoảng ba bốn mươi mét, liền thấy hai bên vực thắt lại hẹp hơn nhiều, không khí cũng trở nên ngột ngạt.

Rất nhanh, Diệp Bạch lại phát hiện một vết máu tươi trên vách đá.

Xem ra người đàn bà tóc dài đang ở gần đây.

Diệp Bạch không bật đèn pin, cố gắng không phát ra tiếng động, tiếp tục trượt xuống.

Một lát sau, hai chân Diệp Bạch đã đạp trên nền đất vững chãi, thấy xung quanh chất đầy xương trắng, còn có không ít trứng rết màu trắng to bằng ngón tay cái.

Đáy vực quanh năm không thấy ánh sáng, âm u lạnh lẽo vô cùng, càng không thấy một bóng cây xanh nào.

Chậm rãi tiến về phía trước, Diệp Bạch nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề truyền đến từ cách đó không xa.

Vượt qua một góc đá, Diệp Bạch thấy người đàn bà tóc dài đang thoi thóp tựa vào vách đá.

Chỗ ngực máu thịt be bét, nhuộm đỏ cả tấm áo lụa trắng.

"Tiểu tử, rết nhi của ta thế nào rồi?" Người đàn bà tóc dài nghe thấy động tĩnh, chậm rãi mở mắt nhìn về phía Diệp Bạch.

"Ta đã dám yên tâm xuống đây, ngươi nghĩ sao?" Diệp Bạch cười lạnh.

Người đàn bà tóc dài cũng đoán được kết cục của Lục Dực Ngô Công, tự giễu một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Diệp Bạch có ý muốn dò hỏi tin tức từ miệng người đàn bà này, nhưng cũng không biết nên mở lời thế nào.

Định tiến lại gần hơn một chút, bỗng cảm thấy tim đập thình thịch, đó là cảnh báo từ bản năng huyết mạch.

Người đàn bà này đã giăng bẫy!

Sắc mặt Diệp Bạch ngưng trọng, ngồi xổm xuống, bốc một nắm bụi đá dưới đáy vực hất vào không trung.

Bụi bẩn đọng lại thành từng sợi dây mảnh, Diệp Bạch bấy giờ mới phát hiện, xung quanh người đàn bà tóc dài đầy rẫy những sợi tơ mảnh không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Đây là thứ gì?" Diệp Bạch lên tiếng hỏi.

"Tây Vực Kim Cương Ti, không có thứ gì nó không cắt đứt được." Người đàn bà tóc dài hiếm hoi lên tiếng đáp một câu.

Diệp Bạch gật đầu, dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào, liền bị cứa ra một vết máu mà không hề có cảm giác đau đớn.

Nếu có người trực diện bước tới, e là lập tức bị phân thây thành nhiều mảnh, trước khi chết cũng không kịp cảm nhận đau đớn, chết đi một cách âm thầm.

Người đàn bà này thực sự quá độc ác.

"Đồ tốt, bảo bối này tháo xuống thế nào, ta không nỡ làm hỏng nó?" Nghe thấy câu hỏi vô sỉ của Diệp Bạch, người đàn bà tóc dài dứt khoát nhắm mắt lại, im hơi lặng tiếng.

Diệp Bạch cười cười, men theo một sợi Kim Cương Ti đi tới vách đá, phát hiện sợi tơ này được cắm sâu vào vách đá, cũng không biết người đàn bà này dùng công cụ gì mới làm được như vậy.

Chắc hẳn là có thể bắn ra các trang bị Kim Cương Ti.

Diệp Bạch lấy xẻng sắt từ không gian ra, nhắm chuẩn vách đá mà đục, đào tới độ sâu nhất định, Kim Cương Ti tự nhiên rơi ra, sau đó được Diệp Bạch thu từng sợi một vào không gian.

Thấy Diệp Bạch có thể lấy và cất đồ vật từ hư không, người đàn

bà tóc dài lộ vẻ xúc động, lên tiếng: "Ngươi biết Giới Tử bí thuật?" "Chỉ là Giới Tử bí thuật thôi sao?

Người trong gia tộc ta ai cũng biết." "Ta chưa từng nghe qua gia tộc nào họ Diệp cả." Người đàn bà tóc dài cuối cùng cũng tiếp lời.

"Đã từng nghe qua Đông Bắc Trương gia chưa?" "Gia tộc thủ hộ Chung Cực, ta tự nhiên biết rõ, ta từng gặp qua hai đời Trương Khởi Linh của Trương gia." Mí mắt Diệp Bạch giật giật, hai đời Trương Khởi Linh?

Mụ phù thủy già này rốt cuộc đã sống bao lâu rồi.

Hắn tuy không rõ huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia có thể sống bao lâu, nhưng một hai trăm năm chắc chắn là có, tính toán như vậy, mụ phù thủy này ít nhất cũng bốn trăm tuổi rồi.

Ban đầu Diệp Bạch cứ ngỡ người đàn bà này là truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo, tộc nhân họ Phong mà thôi, hiện tại xem ra lai lịch của mụ già này thật kinh người, có thể sống lâu như vậy, lẽ nào cũng có huyết mạch trường sinh?

"Ngươi rốt cuộc đã sống bao lâu?" Diệp Bạch vẫn không nhịn được mà hỏi.

"Ha ha ha." Người đàn bà tóc dài đột nhiên cười thảm thiết: "Sống lâu đến đâu thì cũng chẳng phải đã bại dưới tay một thằng nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi sao." "Ngươi nếu không phải liều mạng muốn giết ta, thì sao lại gục ngã tại đây." Diệp Bạch lắc đầu rồi nói tiếp: "Nếu có thể cho ta biết những điều ta muốn biết, ta có lẽ sẽ giữ lại cho ngươi một mạng." "Ngươi coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao?" Người đàn bà tóc dài lại cười lạnh một hồi.

"Tin hay không tùy ngươi." Diệp Bạch nói xong lại chuyên tâm tháo Kim Cương Ti, hiện giờ số lượng còn lại không nhiều.

Chương 101

Thấy Diệp Bạch không giống đang nói dối, người đàn bà tóc dài trong lòng suy tính.

Sống lâu như vậy mới nhận ra cái chết đáng sợ nhường nào.

Chỉ cần có một tia sinh cơ cũng không muốn dễ dàng từ bỏ.

Một hồi lâu sau, người đàn bà chậm rãi lên tiếng: "Ngươi muốn biết điều gì?" Diệp Bạch lộ nụ cười: "Ngươi rốt cuộc là hạng người gì?

Đã sống bao lâu rồi?" Người đàn bà trầm ngâm một lát rồi nói: "Ta đến từ Phong thị nhất tộc, Phong Vương Lễ là đại ca của ta." Phong Vương Lễ?

Cái tên này nổ vang trong đầu Diệp Bạch, nếu hắn không nhớ lầm, Phong Vương Lễ chính là đời Quan Sơn Thái Bảo đầu tiên, nhân vật thời Chu Nguyên Chương.

Nói như vậy, người đàn bà này ít nhất cũng năm sáu trăm tuổi rồi.

"Sống lâu như vậy, ngươi có huyết mạch trường sinh sao?" Diệp Bạch truy vấn.

Người đàn bà tóc dài cười khẽ: "Phong thị nhất tộc xuất thân từ tiểu tộc ở Vu Sơn, sao có thể có huyết mạch trường sinh, chỉ là pháp môn trường sinh trên thế gian này đâu chỉ có mỗi huyết mạch trường sinh." "Là pháp môn trường sinh gì?" Tuy biết mụ già này đại khái sẽ không nói, nhưng Diệp Bạch vẫn không nhịn được hỏi.

"Ta đoán không lầm thì tiểu tử ngươi cũng có huyết mạch trường sinh, lại còn là huyết mạch đỉnh cấp, chắc hẳn không cần lo lắng về tuổi thọ, gấp gáp muốn pháp môn trường sinh của ta, là vì nữ nhi nhà

họ Bạch kia sao?" Không đợi Diệp Bạch trả lời, người đàn bà lại cười thê lương: "Pháp môn trường sinh của ta tuy chỉ có tác dụng với nữ nhân, nhưng ta sợ ngươi không dám dùng lên người nàng ta đâu." "Ý ngươi là gì, tác dụng phụ quá lớn?" Diệp Bạch nhướn mày.

Người đàn bà tóc dài lắc đầu: "Không chỉ đơn giản là tác dụng phụ đâu, ngươi có biết ta và Bạch gia có quan hệ gì không?" "Quan hệ gì?" "Bạch Nhân Lễ là cháu trai của ta, là cháu ruột có huyết mạch liên kết, người Bạch gia có thể nói đều là hậu duệ của ta." Nghe xong lời này, Diệp Bạch tuy chấn kinh nhưng cũng hiểu tại sao Bạch Nhân Lễ lại dám giao dịch với người đàn bà này.

Nhưng hắn vẫn không hiểu: "Điều này thì liên quan gì đến pháp môn trường sinh của ngươi?" Người đàn bà tóc dài lại bật ra tiếng cười thảm thiết: "Ha ha ha, bởi vì cơ thể này của ta chính là cô ruột của Bạch Nhân Lễ, cũng chính là con gái của ta." "Con gái của ngươi, pháp môn trường sinh của ngươi cần phải liên tục thay đổi cơ thể?" Đồng tử Diệp Bạch co rụt lại.

"Phong thị nhất tộc ta khởi nguyên từ Vu Sơn Quan Tài Hiệp, nơi đó địa hình hiểm trở, tàng chứa vô số 'huyền quan', Phong thị chúng ta từng trộm được nhiều 'thiên thư dị khí' trong Quan Tài Hiệp, sau đó nhờ đó mà phát tích, học được nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu, pháp môn trường sinh của ta cũng tìm được từ trong Quan Tài Hiệp." "Pháp này được khắc trên một nửa cuộn kim thư cổ, cần dùng cơ thể nữ tử để thi triển, sau mười tháng mang thai, nếu sinh ra là nữ nhi thì có thể dùng bí thuật chuyển hồn, sống thêm một đời trong cơ thể của nữ nhi đó, cứ thế đời đời truyền lại là có thể trường sinh." Nghe xong lời miêu tả của người đàn bà tóc dài, Diệp Bạch cũng không khỏi cảm thấy lạnh người, phương pháp này tuy có thể trường sinh nhưng cái giá phải trả lại là chính cốt nhục của mình, không khác gì tà môn vu thuật.

“Ngươi đã sống qua bao nhiêu đời rồi?” “Có lẽ là sáu bảy đời rồi, cụ thể ta cũng không nhớ rõ.” Người đàn bà tóc dài lắc đầu.

“Vậy ngươi có diệu thuật trú nhan không?” Người đàn bà này nếu tính theo vai vế cô nãi nãi của Bạch Tri Hi thì cơ thể ít nhất cũng sáu mươi mấy tuổi, nhưng hiện giờ trông chưa tới ba mươi, chắc hẳn là có cách trú nhan.

“Tự nhiên là có, đợi ta lên trên an toàn rồi sẽ đưa phương pháp đó cho ngươi, ngươi cũng là con rể Bạch gia, không phải người ngoài.” Người đàn bà tóc dài lộ nụ cười hiếm thấy, chỉ là nụ cười này có mấy phần chân thật thì không ai biết được.

Diệp Bạch cười lạnh trong lòng, lúc nãy khi ra tay bà ta đâu có nói như vậy.

“Ngươi còn điều gì muốn biết nữa không?” Thấy Diệp Bạch đã tháo hết Kim Cương Ti và đi đến trước mặt mình, người đàn bà tóc dài siết chặt tay trái đang giấu sau lưng, lại lên tiếng.

“Ngươi biết bao nhiêu về Uông gia?” Diệp Bạch ngồi xuống.

“Uông gia đắc tội ngươi sao?” Người đàn bà tóc dài chìm vào hồi ức, rồi chậm rãi nói: “Ta từng gặp qua Uông Tang Hải, quả thực là một kỳ nhân, thiên hạ này số người có thể sánh ngang với ông ta chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ta chỉ biết khi ông ta đang khám phá bí mật đằng sau Chung Cực thì bại dưới tay Trương Khởi Linh của Trương gia đời đó, sau đó mới lập ra Uông gia để đối kháng Trương gia, tình hình Uông gia hiện giờ thế nào ta cũng không rõ.” Diệp Bạch gật đầu, xem ra người đàn bà này cũng biết rất ít về chuyện nội bộ Uông gia.

“Câu hỏi cuối cùng, ngươi và Trương gia có quan hệ gì?” Câu hỏi này vừa thốt ra, người đàn bà tóc dài đột ngột im lặng.

“Trương gia.

Ha, Trương gia, người đàn ông đầu tiên của ta chính là người Trương gia, Trương gia bao đời cư ngụ ở Trường Bạch Sơn, canh giữ cánh cửa thanh đồng, tự phụ huyết mạch cao quý, chỉ cho phép thông hôn trong tộc, nhưng ta lại không muốn theo ý nguyện của họ.” “Sau khi mang thai, người đàn ông của ta cùng ta chạy trốn khỏi Trương gia, trốn trong gia tộc của ta, nhưng khi đó thế lực Trương gia quá lớn, không có chuyện gì giấu nổi họ.

Không lâu sau, hàng trăm người Trương gia bao vây Phong gia chúng ta, Phong gia bị trọng thương, con của ta cũng không còn.” “Sau đó thì sao?” “Sau đó đại ca ta được Chu Nguyên Chương trọng dụng, trở thành Quan Sơn Thái Bảo đời thứ nhất, mang theo vinh quang muốn báo thù Trương gia, nhưng rồi mới phát hiện đế quốc Đại Minh vừa thành lập này đâu đâu cũng có bóng dáng của Trương gia, chúng ta mới biết thế lực của Trương gia sâu đến mức nào, những gì thấy trước đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.” “Dù vậy, đại ca ta cũng không chịu thỏa hiệp, bèn kiến nghị Chu Nguyên Chương thanh trừng bốn phái đạo mộ, thực chất là muốn đối phó với Trương gia đang khoác lớp áo Phát Khâu, nhưng khi đó Trương gia đã sớm nhận được tin tức, Phát Khâu ẩn mình, còn ba phái còn lại lại chịu thảm họa diệt vong.” Diệp Bạch lên tiếng: “Chỉ để đối phó Trương gia, hà tất phải chuốc thêm kẻ thù?” Người đàn bà tóc dài lắc đầu: “Thế lực của Trương gia quá mạnh, triều đại nào cũng có bóng dáng gia tộc họ, nếu để chuyện của Trương gia lộ ra, đại ca ta sợ là sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay trong ngày, Phong gia chúng ta cũng khó thoát khỏi.

Hơn nữa chúng ta vốn đã có thù với ba phái kia, cuộc thanh trừng năm đó chỉ là thuận thế mà làm thôi.” Diệp Bạch thở dài một hơi, ẩn tình năm xưa quả thực không ít, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh ba phái này coi như là vật tế thần.

Hắn cũng nghe Trần Ngọc Lâu nói qua, vì khi đó Tá Lĩnh đông người thế mạnh, không giống Mạc Kim và Bàn Sơn thường ngày khó tìm tung tích, nên khi bị thanh trừng Tá Lĩnh là phái đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị diệt môn, khôi thủ Tá Lĩnh đời đó còn bị tru di cửu tộc, đến cả huyết mạch cũng không giữ lại được.

Không ngờ ngòi nổ của tất cả chuyện này lại là Trương gia.

Những nghi hoặc trong lòng đã được giải đáp, Diệp Bạch tiến lên kiểm tra vết thương của người đàn bà tóc dài, mới phát hiện vết đạn bắn ở trước ngực, viên đạn ước chừng găm sâu vào da thịt.

Với uy lực của Desert Eagle, người bình thường trúng đạn sớm đã chết rồi, thể chất người đàn bà này đúng là không tầm thường.

"Cần phải bôi cho ngươi ít thuốc." "Được." Phong Vương Hinh mở vạt áo, lộ ra một mảng da thịt trắng ngần.

"Ngươi có ý gì?" Diệp Bạch nhíu mày.

"Cơ thể này của ta trú nhan thành công, cũng chưa từng để nam nhân nào chạm vào, ngươi nếu thích thì cứ nếm thử thú vui cá nước." "Ngươi muốn quyến rũ ta?" Người đàn bà hơi biến sắc: "Không hẳn là quyến rũ, chỉ là giao dịch thôi, huyết mạch ngươi bất phàm, nếu có thể để lại cho ta một đứa con, ta sẽ tặng thêm cho ngươi hai viên Trú Nhan Đan." Diệp Bạch nở nụ cười, người đàn bà này là nhắm trúng huyết mạch trường sinh của hắn.

"Trú Nhan Đan và bí thuật trú nhan của ngươi không phải là một sao?" "Phải mà cũng không phải, bí thuật trú nhan ta nói là dùng các loại dược thiện lâu dài, lại có bí dược hỗ trợ, thời gian có hiệu quả rất lâu.

Còn Trú Nhan Đan thì trân quý hơn nhiều, uống một viên có thể duy trì dung mạo trong nhiều năm, cho nữ nhi nhà họ Bạch dùng thì

rất hợp." Diệp Bạch cười hỏi: "Trên người ngươi còn bao nhiêu đồ tốt nữa?" "Đuổi xác, khu trùng, luyện đan ta đều hiểu biết chút ít, chỉ cần ngươi có thể hoàn thành giao dịch với ta, ta đều có thể dạy cho ngươi." Giờ đây cơ thể này của bà ta bị trọng thương, dù vết thương có lành cũng không còn bao nhiêu sinh cơ, cái xác tiếp theo cần phải chuẩn bị sớm thôi.

Diệp Bạch trước mắt tuy có thù với bà ta, nhưng mạng sống của bà ta hoàn toàn nằm trong tay hắn, cần phải ổn định hắn trước rồi mới tính chuyện khác.

Diệp Bạch lộ ra nụ cười không rõ ý vị: "Được, ta cũng muốn gấp gáp giao dịch với ngươi, nhưng sợ thân thể ngươi hiện giờ không chịu nổi, đợi ngươi dưỡng thương xong rồi tính sao?" Người đàn bà tóc dài gật đầu, thấy Diệp Bạch tiến lên băng bó vết thương cũng buông lỏng cảnh giác.

Đột nhiên, khẩu Desert Eagle xuất hiện trong tay Diệp Bạch, viên đạn cuối cùng găm thẳng vào ngực, máu tươi bắn tung tóe, kết liễu mụ phù thủy già năm trăm tuổi này.

Phong Vương Hinh đến chết cũng không ngờ Diệp Bạch lại ra tay vào lúc này, đôi mắt trợn ngược, vẻ mặt không thể tin nổi.

Diệp Bạch lau vết máu bắn lên người, cất súng vào không gian.

Không phải hắn lãnh huyết, mà là người đàn bà này đã mấy lần muốn giết hắn, đôi bên sớm đã kết thù tử tội, nếu thực sự mang bà ta lên, sau khi vết thương lành, đến lúc đó ai sống ai chết còn chưa biết chừng.

Hơn nữa người đàn bà này cũng luôn đề phòng hắn đấy thôi!

Diệp Bạch từ trong tay người đàn bà lấy ra một lọ nhỏ màu đen, bên trong dường như là một loại khí dễ bay hơi, không biết là độc

dược gì.

Nếu không phải còn một tia sinh cơ níu kéo, mụ yêu quái già này chắc đã mở lọ thuốc ra rồi.

Diệp Bạch tuy có huyết mạch trường sinh, thể chất bất tục, nhưng cũng không thể chống lại những thứ kịch độc.

Diệp Bạch phát hiện cạm bẫy Phong Vương Hinh giăng ra không chỉ có vậy, lúc hắn di chuyển xác chết, một mũi tên độc từ dưới thân bà ta bắn ra, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, mũi tên đó đã cắm phập vào ngực hắn rồi.

"Chết rồi cũng không buông tha kẻ thù, vẫn ôm ý định đồng quy vu tận, thật là độc ác." Diệp Bạch thở dài một hơi, càng thêm cẩn thận lục lọi trên người Phong Vương Hinh.

Đáng tiếc từ trên xuống dưới đều đã tìm khắp, cũng chỉ phát hiện được một cái sáo và một món đồ trang sức trên cổ tay giống như thiết bị bắn Kim Cương Ti, không có thứ gì khác.

"Đồ chắc là được giấu đi rồi, với tính cách mụ già này, kim quyển cổ thư nhất định sẽ mang theo bên mình, chưa nói đến đan dược này nọ." Diệp Bạch thấy bùn đất xung quanh không có dấu vết bị xới lên, ánh mắt lại quét qua thi thể Phong Vương Hinh, nhận thấy vùng bụng có gì đó lạ.

Chạm tay vào sờ thử, trong bụng Phong Vương Hinh quả nhiên giấu một thứ cứng ngắc.

Nghĩ tới người xưa thường giấu cơ quan trong cơ thể mình, Diệp Bạch không dám lơ là, đeo găng tay da và mũ bảo hiểm chuẩn bị sẵn trong không gian, trang bị đầy đủ mới dám động thủ.

Sau khi rạch một đường nhỏ ở bụng dưới của Phong Vương Hinh, Diệp Bạch lấy ra một hộp gỗ dài mảnh.

Chưa kịp xem kỹ hộp gỗ này, Diệp Bạch lại phát hiện trong dạ dày bà ta chứa không ít mẩu giấy vụn, trên đó có in những chữ mực nhỏ, một số mảnh đã bị dịch vị xâm thực nhìn không rõ.

Nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra các chữ như "luyện bằng đan hỏa", "dùng máu đầu tim nuôi dưỡng ba ngày".

Chắc hẳn là sách vở ghi chép những gì Phong Vương Hinh đã học về luyện đan, khu trùng.

"Mụ phù thủy đáng chết, xem ra đã chuẩn bị từ sớm, một chút đồ cũng không muốn để lại cho ta." Diệp Bạch vội vàng thu thập những mẩu giấy này, chuẩn bị lên trên rồi mới ghép lại.

Chương 102

Đáng tiếc ít nhất một phần ba số giấy đã bị dịch vị tiêu hóa mất rồi.

Cất kỹ đống giấy, Diệp Bạch lại cẩn thận mở hộp gỗ dài ra, bên trong giấu một cuộn kim quyển cổ phác cỡ năm tấc, chữ trên đó hơi giống chữ Đại Triện phổ biến sau thời Tây Chu, nhưng lại có chút khác biệt, Diệp Bạch một chữ cũng không nhận ra.

Thu kỹ kim quyển, Diệp Bạch chuẩn bị theo đường cũ trở về, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thu luôn thi thể Phong Vương Hinh vào không gian, dù sao cũng có duyên nợ sâu nặng với Bạch gia, thôi thì mang lên trên an táng vậy.

Thấy Diệp Bạch ló đầu ra từ vực thẳm, Bạch Tri Hi đang lo lắng cuối cùng cũng thở phào một cái, sau đó hỏi về những chuyện đã xảy ra bên dưới.

Diệp Bạch kể đại khái lại sự việc, sắc mặt Bạch Tri Hi cũng biến đổi.

Nàng cũng không ngờ người đàn bà tóc dài kia tính theo vai vế lại là cô nãi nãi của mình, hơn nữa còn là nhân vật từ thời Chu Nguyên Chương, quả thực khiến người ta khó lòng tin nổi.

Nghe nói Diệp Bạch mang ra một cuộn kim quyển, Bạch Tri Hi liền bảo hắn đưa ra, nàng tỉ mỉ quan sát một hồi rồi lên tiếng.

"Đây là chữ viết thời thượng cổ, cùng nguồn gốc với Đại Triện, không khác biệt lắm." "Có thể dịch được không?" "Được." Bạch Tri Hi đáp một tiếng rồi lại chuyên tâm đọc.

Khoảng nửa giờ sau, Bạch Tri Hi mới đặt kim quyển xuống, lúc

này Diệp Bạch cũng đã ghép xong một phần nhỏ đống giấy vụn lấy từ dạ dày Phong Vương Hinh.

"Thế nào?" "Kim quyển này không ghi chép bí thuật trường sinh như chàng nói, mà là giảng giải về phương pháp nuôi yêu." Bạch Tri Hi vừa xoa cái cổ mỏi nhừ vừa trả lời.

"Nuôi yêu?" Diệp Bạch nhíu mày, điều này có chút sai lệch với lời Phong Vương Hinh nói, lẽ nào kim quyển này không phải là kim quyển kia?

"Trên đó nói gì?" "Phương pháp này gọi là Tự Yêu Tâm Đắc, ba trăm năm mươi chữ đầu nói về sự khác biệt giữa người và yêu, từ chim muông bay lượn đến rắn rết sâu bọ, chỉ cần sinh ra linh trí thì đều có thể gọi là yêu, và khi đó mới có giá trị bồi dưỡng." "Phần giữa là nhiều chữ nhất, nói về các bước nuôi yêu cụ thể, xem ra không phức tạp lắm, chỉ cần một thứ." "Thứ gì?" Diệp Bạch cũng ghé sát lại gần Bạch Tri Hi.

"Chàng nhìn xem, trên kim quyển dùng bốn chữ Đại Triện để hình dung, nhưng bốn chữ này thiếp chưa từng thấy qua." Diệp Bạch nhìn qua, bốn chữ Đại Triện này nét bút cực nhiều, đếm sơ qua cũng phải hơn ba mươi nét, chữ trên kim quyển lại nhỏ như vậy, không biết làm sao mà khắc lên được.

"Còn nơi nào khác mô tả về thứ này không?" Bạch Tri Hi lắc đầu: "Chỉ có một chỗ này thôi, có điều chữ thứ ba hơi giống chữ 'Nguyên' biến thể, vậy cứ tạm gọi là vật bản nguyên đi." Cách gọi này của Bạch Tri Hi cũng không sai, Diệp Bạch gật đầu: "Vậy phần cuối kim quyển viết gì?" "Phần cuối nói sau khi yêu thành hình, thần dị vô cùng, tuổi thọ dài lâu, hơn nữa còn thoát khỏi sự trói buộc của huyết mạch, sức người khó mà thuần phục, nếu tính tình yêu quái bạo ngược hung tàn thì không được thi triển pháp này, để tránh nuôi ong tay áo." Nghe

Bạch Tri Hi nói xong, Diệp Bạch cũng biết kim quyển này ghi chép những thứ không tầm thường, Lục Dực Ngô Công chắc hẳn là do Phong Vương Hinh nuôi theo phương pháp trong đây.

Lục Dực Ngô Công có thể bay, phun sương độc, thân hình khổng lồ lại có sinh mệnh lực ngoan cường, xem ra hiệu quả quả thực không tệ.

Diệp Bạch có ý định thử nghiệm trên người Tiểu Hắc và Nộ Tình Kê, nhưng lại không có vật bản nguyên.

Hắn chợt nghĩ tới chiếc đỉnh thanh hồng, dường như cũng có thể khiến sinh vật dị biến, không biết có liên quan gì đến vật bản nguyên không.

Sau khi cất kim quyển, Bạch Tri Hi giúp Diệp Bạch ghép nốt đống giấy vụn.

Trong thời gian đó, Nộ Tình Kê tỉnh dậy một lần, thấy hai người vẫn đang bận rộn, nó cục cục chào một tiếng rồi chạy ra các ngóc ngách hang đá tìm rết độc để ăn, nhưng nó cũng biết nơi này nguy hiểm nên không dám đi quá xa.

"Cuối cùng cũng hoàn thành!" Diệp Bạch vươn vai một cái, hài lòng nhìn thành quả trước mắt.

Qua sự chỉnh lý của hai người, cuốn sách này miễn cưỡng được phục nguyên.

Cuốn sách ghi chép kiến thức và bí thuật ở bốn lĩnh vực: Khu trùng, Luyện thi, Trát chỉ, Luyện đan.

Trong đó Khu trùng và Luyện thi vì nằm ở phần đầu cuốn sách, cũng là phần bị Phong Vương Hinh nuốt vào đầu tiên nên hư hại nghiêm trọng nhất, chỉ còn lại vài trang.

Phương pháp điều khiển Bình Sơn Thi Vương của Phong Vương

Hinh được ghi trong đó, nhưng tiếc là cũng khuyết mất một mảng, không có tác dụng gì, khiến Diệp Bạch rất thất vọng.

Thuật Trát chỉ chính là làm hình nhân giấy, cũng là pháp môn độc quyền của Phong thị Quan Sơn, có thể truyền linh hồn vào hình nhân, để hình nhân xuống mộ thám huyệt, quả thực thần dị.

Phần Trát chỉ trong sách còn giữ lại được một nửa, giảng giải nguyên lý và một số kỹ xảo nhỏ, giúp Diệp Bạch thu hoạch không ít, nhưng muốn học để thi triển thì vẫn thiếu một vài bước then chốt.

Còn phần Luyện đan nằm ở những trang cuối nên được bảo tồn hoàn chỉnh nhất.

Diệp Bạch phát hiện phương pháp dược thiện trú nhan và Trú Nhan Đan mà Phong Vương Hinh nói đều được ghi chép trong này.

Và hai viên đan dược hắn lấy được từ lò đan trong giếng dựng, sau khi đối chiếu màu sắc và mùi vị mô tả trong sách, hắn phán đoán đó chính là Trú Nhan Đan.

Ngoài ra, phần luyện đan này còn có không ít loại đan dược như Âm đan, Xích huyết đan, thuật ngữ chuyên môn cũng rất nhiều, ước chừng chỉ có Hoa Linh mới có thể nghiên cứu thấu đáo được.

Thu thi thể Lục Dực Ngô Công và Bình Sơn Thi Vương vào không gian, Diệp Bạch đưa Bạch Tri Hi rời khỏi địa cung.

Chuyến đi sâu vào địa cung Bình Sơn tình cờ gặp Phong Vương Hinh này tuy gặp không ít rủi ro nhưng thu hoạch cũng cực lớn, đúng là ứng với câu nói cổ, họa phúc đi liền nhau.

Bước ra khỏi địa cung, trời đã sẩm tối, Diệp Bạch tìm một nơi khuất gió dựng lều trại, rồi để Nộ Tình Kê đi tìm bọn Tiểu Hắc.

Nơi này rộng lớn như vậy, Nộ Tình Kê cũng không biết tìm ở đâu, bèn cất giọng gáy một tiếng, tiếng gà gáy vang dội truyền đi bốn phía.

Một lúc sau, thấy Tiểu Hắc thò đầu ra khỏi bụi cỏ, theo sau ngoài con thanh xà nhỏ còn có không ít rắn Lạc Thiết Đầu màu xanh, lớn nhỏ đều có.

Trong đó dẫn đầu là hai con khá thô tráng, dài khoảng ba bốn mét, chính là Nhị Thanh, thấy Diệp Bạch liền thân thiết bò lại gần.

Diệp Bạch không ngờ hồi đó thả Nhị Thanh ở gần Bình Sơn giờ đã lớn thế này, còn dẫn cả gia đình đến thăm hắn.

Nhìn lũ Lạc Thiết Đầu nhỏ bé ngẩng đầu đòi ăn dưới chân, Diệp Bạch thực sự có cảm giác như mình là một người ông.

Trí thông minh của Nhị Thanh vẫn không cao, sau khi cả nhà ăn no, ngay cả lời cảm ơn cũng không có đã chui vào bụi cỏ biến mất tăm.

Được rồi, đúng là lũ sói mắt trắng nuôi mãi không thân.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau Diệp Bạch và Bạch Tri Hi lại leo lên đỉnh Bình Sơn tu luyện Tử Hà.

Đợi khi mặt trời lên hẳn, kinh mạch cảm thấy đau rát, hai người mới dừng lại.

Hiện giờ đan dược Hoa Linh để lại chẳng còn bao nhiêu, ước chừng vài ngày nữa, tiến độ của hai người lại quay về trạng thái chậm chạp vô cùng như trước.

Tuy nhiên Diệp Bạch cũng phát hiện, không biết có phải do thiên phú hay không, Bạch Tri Hi sau khi thành thục vận hành nội lực trong kinh mạch, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn hẳn vài phần, đây cũng có thể coi là tin tốt.

Mặt trời mới mọc mang theo triều hà thắp sáng đường chân trời, ánh nắng ấm áp tỏa xuống đại địa Bình Sơn.

Sau khi thưởng thức cảnh đẹp tuyệt mỹ, cả hai chuẩn bị xuống núi.

Diệp Bạch đột nhiên phát hiện những dây leo tím ở vách núi, trên đó mọc không ít quả lớn nhỏ.

Loại quả này Diệp Bạch vẫn còn nhớ rõ, lúc hắn cùng Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu bị vùi lấp, chính loại quả này đã giúp giải khát và làm dịu cơn đói.

Hơn nữa, nội thương của Chá Cô Tiếu khi đó hồi phục nhanh như vậy có lẽ cũng nhờ công hiệu của quả này.

Có điều, những quả này treo lơ lửng trên vách đá dựng đứng, phải tốn chút công sức mới hái được.

Diệp Bạch dùng dây thừng buộc vào tảng đá lớn trên vách núi, thả lỏng dây từ từ hạ xuống.

Nhớ lần đầu xuống vực còn thấy hoảng hốt, giờ nhìn lại vực sâu không đáy, lòng Diệp Bạch chẳng còn chút xao động.

Huống hồ trong không gian của hắn có cực nhiều đồ giữ mạng, dù nhảy từ vực thẳm xuống cũng chưa chắc đã có chuyện gì.

Chẳng mấy chốc, Diệp Bạch đã hái được hai ba mươi quả chín bỏ vào không gian, đang định đu sang chỗ khác hái thêm thì trong khe núi đột nhiên truyền đến tiếng bầy khỉ kêu vang.

Tiếng kêu chí cha chí choác, trận thế không nhỏ.

Diệp Bạch nheo mắt nhìn xuống, thấy dưới vực có một đàn vượn trắng đang bám dây leo, chuyền qua chuyền lại trên vách đá bò về phía mình.

Chương 103

Diệp Bạch nhớ trong nguyên tác dường như cũng xuất hiện vượn trắng thành tinh, không biết có phải nhóm này không.

Đàn vượn này hung hăng xông tới, Diệp Bạch cũng chẳng buồn hái số quả còn lại, nắm lấy dây thừng, đạp vào vách đá, vài cái đã nhảy lên trên bờ.

"Phía dưới có chuyện gì vậy?" Bạch Tri Hi ở trên nghe thấy động tĩnh, vội vàng hỏi.

"Không kịp giải thích đâu." Diệp Bạch nắm tay nàng chạy xuống núi, đàn vượn đuổi lên trên bờ cũng kiên trì bám theo sau, cảnh tượng khá thú vị.

Đuổi đến tận lưng chừng núi, đàn vượn thấy hai người Diệp Bạch lẩn vào rừng mất dấu mới dừng lại.

Đàn vượn nhìn nhau, kêu u u như đang chửi mắng tên trộm quả chạy quá nhanh.

Diệp Bạch tuy không sợ lũ vượn này nhưng cũng chẳng cần thiết phải xung đột.

Những quả đó ở trên vách đá không bị chim chóc ăn mất mà có thể chín, có lẽ là nhờ công canh giữ của đàn vượn này.

Trở về chân núi, hai người tìm một nơi chôn cất Phong Vương Hinh tại chỗ, ngay cả bia mộ cũng không lập.

Trong thời gian đó, Diệp Bạch lại xuống địa cung một lần nữa, mang lò luyện đan ra ngoài, còn chiếc đỉnh Thanh Hồng đại đỉnh thì để lại trong giếng cây.

Hắn hạ lệnh cho Tiểu Hắc và Tiểu Thanh trông coi ở đây.

Bình Sơn có vị trí địa lý đặc thù, tuy từng sụp đổ một lần khiến phong thủy biến đổi lớn, nhưng vẫn là nơi linh khí tụ hội hiếm có.

Tiểu Thanh sắp sinh, Diệp Bạch muốn để hai con rắn an gia ở đây, sinh sôi nảy nở.

Có sự tác động của Thanh Hồng đại đỉnh tại đây, vài năm sau, nói không chừng Diệp Bạch sẽ có một đội quân xà quái để sai khiến.

Khi đó đi mộ Hiến Vương cũng không cần lo sợ nữa.

Chỉ cần vung tay một cái, vạn xà xông lên, lo gì không tìm thấy Mộc Trần Châu?

Tất nhiên, đó chỉ là suy đoán của Diệp Bạch, thực tế phát triển thế nào thì không ai biết.

Biết Diệp Bạch muốn để mình ở lại Bình Sơn, Tiểu Hắc vô cùng luyến tiếc, quấn chặt lấy người hắn.

Một năm trước bị Diệp Bạch lừa ra khỏi núi mới biết thế nào là thế giới phồn hoa.

Cuộc sống cơm bưng nước rót, thức dậy là có rắn cái phục vụ sắp rời xa con rắn này rồi.

Mắt Tiểu Hắc chứa chan lệ thủy.

Diệp Bạch không biết tâm tư của Tiểu Hắc, thật sự tưởng nó luyến tiếc mình nên cũng nảy sinh vài phần cảm thương.

Ban đầu giữ lại Tiểu Hắc là để bảo vệ bản thân, nhưng khi thủ đoạn của Diệp Bạch ngày càng nhiều, Tiểu Hắc ở bên cạnh cũng chỉ như thú cưng, trái lại còn lãng phí thiên phú của nó.

Thà rằng thả nuôi ở Bình Sơn làm quân dự phòng.

Cuối cùng Diệp Bạch hứa sẽ thường xuyên đến thăm và sẽ đưa nó ra ngoài, Tiểu Hắc mới gật đầu đồng ý ở lại Bình Sơn.

Dưới sườn núi ráng chiều rạng rỡ, bóng dáng Diệp Bạch, Bạch Tri Hi và Nộ Tình Kê dần kéo dài ra, Tiểu Hắc và Tiểu Thanh đứng phía sau nhìn mãi cho đến khi bóng người biến mất mới không nỡ quay đầu.

Sau này, không biết từ lúc nào, hắc xà trên Bình Sơn ngày càng nhiều, ngày càng to lớn, nhưng kỳ quái là chúng không bao giờ làm hại người.

Có thợ săn nói từng thấy hắc xà to như thùng nước, trên đầu dường như có sừng, không khác gì giao long.

Lời đồn ngày càng li kỳ, không ai dám đến gần Bình Sơn nữa.

Lâu dần, Bình Sơn có một tên gọi khác: Xà Vương Sơn!

Trở lại bản Miêu, Diệp Bạch thấy một nhóm anh em Tá Lĩnh tụ tập trước cửa nhà sàn.

Diệp Bạch liền tiến lên hỏi thăm mới biết có chuyện gì.

Hóa ra Trần lão gia tử vừa rồi lâm bệnh nằm liệt giường, thời gian không còn nhiều, Trần Ngọc Lâu mới sai người đến báo tin cho Diệp Bạch.

Diệp Bạch thở dài, đành thu dọn đơn giản, nhờ người trong bản trông coi nhà sàn rồi theo anh em Tá Lĩnh về Trần gia.

Về đến Trần gia, thấy Trần lão gia tử nằm trên giường bệnh, Trần Ngọc Lâu và đại tẩu Tần Thục Vân túc trực bên cạnh.

Diệp Bạch đến bên giường gọi vài tiếng.

Lão gia tử sắc mặt trắng bệch, hôn mê bất tỉnh, không trả lời.

Gọi Trần Ngọc Lâu ra một góc, Diệp Bạch nhịn không được hỏi rõ nguyên do.

Trần Ngọc Lâu nói, cuối cùng lộ vẻ hối hận: “Ta cãi nhau với phụ

thân, đại phu nói do khí hỏa công tâm cộng với bệnh cũ tái phát nên mới không dậy nổi." Diệp Bạch trong lòng có chút giận Trần Ngọc Lâu, nhưng cũng chỉ biết lắc đầu, nếu hắn không đưa thuốc cho Trần Ngọc Lâu có lẽ đã không có chuyện này.

"Tần gia ta còn một củ nhân sâm trăm năm, có lẽ có thể giữ mạng cho cha, ta đã sai người về lấy rồi." Đại tẩu Tần Thục Vân khóe mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói.

Nhân sâm trăm năm?

Nhớ tới mình còn có viên Bách Hoa Ngọc Lộ Hoàn, Diệp Bạch vội lấy ra.

"Đây là vật gì?" Thấy Diệp Bạch lấy ra bình sứ trắng, Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Đan dược bổ thần kiện thể, kéo dài tuổi thọ, ta chỉ có một viên này, cứ cho lão gia tử dùng thử xem, ta cũng không biết có hiệu quả không." Diệp Bạch lấy viên Bách Hoa Ngọc Lộ Hoàn ra khỏi bình, một mùi hoa thơm lập tức lan tỏa khắp căn phòng.

Trần Ngọc Lâu ngửi thấy mùi hương liền biết đan dược này không tầm thường.

Tần Thục Vân hòa tan đan dược vào nước, rồi đút cho lão gia tử từng thìa một.

Một lúc lâu sau, thấy sắc mặt Trần Mặc Văn dần hồng hào trở lại, từ từ mở mắt ra.

Trần lão gia tử không sao, Diệp Bạch không khỏi thở phào nhẹ nhõm, dược hiệu của Bách Hoa Ngọc Lộ Hoàn này vượt xa trí tưởng tượng của hắn, không hổ là bí dược độc môn của Hoàng Lão Tà.

Chào hỏi Trần lão gia tử xong, Diệp Bạch nắm tay Bạch Tri Hi rời khỏi phòng, nhường không gian cho Trần Ngọc Lâu và Tần Thục Vân.

“Khi nào thì đi?” Bạch Tri Hi hỏi.

“Buổi tối ăn một bữa cơm đã, sáng mai sẽ đi.” Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Được.” Sau bữa tối, Diệp Bạch lại cùng Trần Ngọc Lâu uống không ít rượu.

Tuy nhiên lần này trạng thái của Trần Ngọc Lâu tốt hơn nhiều, không còn than vãn như lần trước.

Ba ngày sau, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi trở về Trường Sa, Thuận Tử đã đợi sẵn ở cửa lớn từ sớm.

Thấy bộ dạng tiều tụy của Thuận Tử, Diệp Bạch có chút không đành lòng.

Bảo Bạch Tri Hi đi sắp xếp cho Nộ Tình Kê, Diệp Bạch cùng Thuận Tử vào thư phòng.

Chương 104

Thuận Tử nóng lòng hỏi: "Tam gia, lần này ngài về chắc sẽ không đi đâu nữa chứ?" "Không đi nữa." Diệp Bạch cười đáp.

Thuận Tử thở hắt ra một hơi: "Vậy thì tốt, lần này có không ít việc cần ngài đích thân xử lý, việc thứ nhất là chuyện xây dựng kho bãi ngoài thành Trường Sa lại bị Dương phó quan chặn lại, lần trước tôi muốn gặp hắn một lần mà cửa cũng không cho vào." Sắc mặt Diệp Bạch hơi trầm xuống, Dương phó quan này là một trong những nhân vật nắm quyền ở Trường Sa, vì chuyện xây kho bãi mà trước đó hắn đã tặng không ít tiền bạc, không ngờ bây giờ lại giở quẻ.

"Được rồi, chuyện này ta sẽ xử lý, còn chuyện gì nữa?" Thuận Tử lấy ra một cuốn sổ, định đọc theo đó.

"Thật là phục ngươi, trên đó ghi bao nhiêu chuyện vậy?" "Không nhiều, chỉ có mười mấy trang thôi." Diệp Bạch cảm thấy đau đầu, dứt khoát giật lấy cuốn sổ, lật xem từng trang.

Thuận Tử làm quản sự thì không tồi, chỉ là hơi quá chi tiết.

"Sau này những chuyện không quan trọng thì không cần báo cáo với ta, ví dụ như tiêu tốn bao nhiêu tiền, cái đó có sổ sách, tiểu thư sẽ kiểm tra." "Dạ, được." "Người của Ngô gia lại phát hiện ra mộ huyệt?" "Đúng vậy, Ngô Quảng Nguyên mua được tin tức từ một tên thổ phu tử, là một ngôi mộ lớn ở Bắc Kinh, mấy ngày trước ông ấy đã dẫn cả gia đình đi rồi." "Bắc Kinh à, đó đâu phải địa bàn của chúng ta, không biết có xảy ra chuyện gì không." Diệp Bạch lẩm bẩm một câu rồi tiếp tục lật sổ.

Thuận Tử thấy Tam gia nhà mình dường như đặc biệt quan tâm đến Ngô gia, nhịn không được lên tiếng: "Tam gia, vậy Ngô gia có cần

chúng ta quan tâm thêm một chút không?" Diệp Bạch lắc đầu: "Cứ thuận theo tự nhiên là được, giúp được thì giúp, không cần giúp thì cũng đừng nhúng tay vào." Trong sổ này ghi chép những chuyện lớn nhỏ xảy ra ở các nhà tại Trường Sa, ví dụ như Trương Khải Sơn một tháng trước đã dùng tiền mua chuộc quan hệ, hiện đang giữ chức vị không nhỏ trong quân đội.

Còn có Bán Tiết Lý có ý định chiếm bến tàu, nhưng bị Tề Tiểu Hắc một mình đánh lui, cũng vì chuyện này mà Tề Tiểu Hắc có thêm một danh hiệu trên giang hồ: Hắc gia.

Thấy Diệp Bạch xem xong cuốn sổ, Thuận Tử lại nói: "Tam gia, còn một chuyện không lớn không nhỏ, không biết có nên nói với ngài không." Thấy vẻ ngập ngừng của Thuận Tử, Diệp Bạch cười hỏi: "Chuyện gì?" "Nửa tháng trước có một tên khất cái từ ngoài thành Trường Sa đến, tên này ngày nào cũng ngồi lì trước tửu lâu của chúng ta, đuổi thế nào cũng không đi, ảnh hưởng đến việc kinh doanh.

Có anh em tự ý muốn đuổi hắn đi, huy động không ít người nhưng đều bị đánh bật trở lại." "Tên này thân thủ khá đấy chứ, Tiểu Hắc có đi không?" "Hắc gia có đi, phá hỏng không ít bàn ghế tửu lâu, cuối cùng cũng không phân thắng bại." "Tề Tiểu Hắc đi mà cũng hòa sao?

Người đó tên gì?" Diệp Bạch có chút kinh ngạc.

"Không biết, chỉ nghe nói là từ Thiểm Tây trốn chạy đến đây, trên lưng đeo một thanh đao, chưa bao giờ rời tay." "Đao khách sao?" Diệp Bạch đại khái đoán được người này là ai.

"Người đó còn ở tửu lâu không?

Ta đi gặp hắn một chuyến, đúng rồi, gọi cả Hắc gia đi cùng." Diệp Bạch có chút ngứa tay.

Thuận Tử nhăn mặt nói: "Hắc gia mấy ngày nay cứ tự nhốt mình

trong phòng, e là sẽ không đi đâu.” “Tại sao?” “Tên khất cái kia vào lúc mấu chốt đã rút đao, Hắc gia né tránh không kịp, bị chém mất một chỏm tóc.” Thuận Tử thành thật đáp.

Diệp Bạch nhịn không được bật cười thành tiếng, xem ra trận hòa kia là do đối phương giữ thể diện cho Tề Tiểu Hắc rồi.

“Haiz, cái tên Tề Tiểu Hắc này lại giở tính trẻ con rồi.” Diệp Bạch thở dài một tiếng, dẫn Thuận Tử đến chỗ ở của Tề Tiểu Hắc.

Thấy cửa phòng khóa trái, chỉ nghe một tiếng “rầm”, Diệp Bạch đã đạp gãy khóa cửa.

Tiểu Hắc trong phòng đang ôm một thanh đao, dường như đang khổ sở suy nghĩ.

“Ngẩn ngơ cái gì, đi, ta đưa ngươi đi báo thù!” Bỏ lại câu này, Diệp Bạch quay người đi luôn.

Tề Tiểu Hắc thở dài, dường như vẫn chưa ngộ ra được sự ảo diệu của nhát đao đó, chỉ thấy nhanh, nhanh đến mức ngay cả hắn cũng không phản ứng kịp.

“Tiểu gia ta sau này cũng luyện đao cho rồi.” Vứt thanh đao trong tay đi, Tề Tiểu Hắc đeo lại kính râm, vội vàng đuổi theo.

Ba người đến khu phố sầm uất phía đông Trường Sa, từ xa Diệp Bạch đã thấy một tên khất cái mặt đen, quần áo rách nát ngồi dưới tửu lâu của mình, nhìn bộ dạng đúng là khá ảnh hưởng đến kinh doanh.

“Tên khất cái này mấy ngày nay toàn ngủ trước cửa tửu lâu, chúng tôi cũng không có cách nào.” Thuận Tử giải thích.

Diệp Bạch gật đầu, cầm lấy Phá Trận Bá Vương Thương đã lấy ra từ trước, chậm rãi tiến về phía tên khất cái.

Nghe thấy tiếng động, tên khất cái ngẩng đầu, đầu bù tóc rối lộ ra khuôn mặt thô ráp đen nhẻm, đôi mắt bình thản không chút gợn sóng, không nhìn thấu nông sâu.

Ánh mắt người này trước tiên nhìn về phía người để lại ấn tượng sâu sắc nhất là Tề Tiểu Hắc, sau đó bị thu hút bởi Bá Vương Thương, cuối cùng mới định lại trên người Diệp Bạch.

Hắn mở miệng hỏi: "Tửu lâu này là của ngươi?" "Đúng vậy!" "Lần trước là các ngươi ra tay trước." "Ta biết." "Ngươi muốn thế nào?" "Đấu với ta một trận, thắng, tửu lâu này tặng ngươi, thua, ta lo cho ngươi ăn uống, thế nào?" "Được, nhưng ta không cần tửu lâu, chỉ cần tiền." "Được, xưng hô thế nào?" "Gọi ta là Lão Lục!" Diệp Bạch lộ nụ cười, quả nhiên là Hắc Bối Lão Lục của Cửu Môn sau này.

Hắc Bối Lão Lục lồm cồm bò dậy, khác với lần trước, lần này hắn rút đao sau lưng ra trước.

Những ngày qua hắn cũng nghe ngóng được từ người qua đường và khất cái gần đó, đứng sau Đức Vận tửu lâu này là một người tên Diệp Tam gia.

Những tích truyện về Diệp Tam gia hắn cũng đã nghe qua ít nhiều, tuổi còn trẻ mà có thể múa được cây thương đồng nặng hàng trăm cân.

Tuy nhiên, theo hắn thấy, cây thương đồng trước mắt tuyệt đối không chỉ nặng trăm cân, ít nhất phải từ hai ba trăm cân trở lên.

Chàng trai này e là còn khó đối phó hơn cả tên đeo kính râm bên cạnh.

Diệp Bạch dẫn Hắc Bối Lão Lục vào trong tửu lâu, xếp gọn bàn ghế sang một bên, nhường ra một khoảng không gian rộng lớn.

Lúc này ngoài tửu lâu cũng tụ tập không ít người đến xem náo

nhiệt.

Diệp Bạch cầm thương ôm quyền xong, lên tiếng: "Thất lễ rồi!" Theo lời nói vừa dứt, mũi thương lóe lên ánh bạc, Diệp Bạch sải bước, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hắc Bối Lão Lục.

Bá Vương Thương mang theo sức mạnh như sấm sét, nhưng lại là chiêu thương pháp cơ bản nhất.

Mí mắt Hắc Bối Lão Lục giật nảy, kinh nghiệm đối địch sinh tử nhiều lần giúp hắn rút đao trong nháy mắt.

"Keng!" một tiếng!

Bá Vương Thương va vào sống đao, Hắc Bối Lão Lục lùi lại mấy bước, cánh tay cầm đao vẫn còn run rẩy không thôi.

"Khí lực tốt lắm!" Hắc Bối Lão Lục khen một câu, chưa kịp thở dốc đã thấy chiêu tiếp theo của Diệp Bạch ập tới.

Hắc Bối Lục vội vàng giơ đao né tránh.

Diệp Bạch biết rõ đao của Hắc Bối Lão Lục rất nhanh, nên đã ra chiêu trước, dùng đại thế áp đảo, mỗi đòn đánh đều mang theo tiếng gió vù vù, cứ thế này Hắc Bối Lão Lục chắc chắn sẽ thua.

Hắc Bối Lão Lục tuy dựa vào đao pháp sắc bén đỡ được vài lần tấn công của Diệp Bạch, nhưng mỗi lần va chạm lòng bàn tay đều chấn động đau đớn, thanh bảo đao theo hắn nhiều năm dường như cũng xuất hiện vết nứt.

Hơn nữa hắn cảm thấy thương pháp của Diệp Bạch biến hóa khôn lường, thân thương như rồng lượn, vô cùng linh hoạt, sau mười chiêu hắn bắt đầu thấy thể lực không trụ được nữa.

"Không thể cứ phòng thủ mãi được!" Hắn cũng không ngờ công thế của Diệp Bạch lại mãnh liệt như vậy.

Hắc Bối Lão Lục nghiến răng, liều mạng chịu rủi ro bị mũi thương đâm trúng, lộn người trên đất, trong nháy mắt áp sát người Diệp Bạch.

Ánh đao trong tay lóe lên, nhanh đến cực hạn!

Diệp Bạch không kịp phản ứng, dựa vào bản năng cơ thể đột ngột quay đầu, lưỡi đao sắc bén sượt qua gò má trắng trẻo.

Bá Vương Thương trong tay không kịp thu về phòng thủ, Diệp Bạch xoay người, dồn nội lực Tử Hà vào bàn tay, mạnh mẽ vỗ về phía trước.

Hắc Bối Lão Lục cảm thấy da đầu tê dại, nhận ra hiểm cảnh sinh tử, chỉ kịp dùng sống đao để chống đỡ.

"Rầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, Hắc Bối Lão Lục bay xa ba mét, va vào đống bàn ghế.

Thanh khoái đao trong tay bị Diệp Bạch vỗ nát vụn, văng ra khắp nơi.

Hai người giao thủ mười mấy chiêu, nhưng chỉ trong vòng mười giây ngắn ngủi đã phân thắng bại.

Thuận Tử và những anh em đứng xem lộ rõ vẻ tươi cười, hãnh diện không thôi, chỉ cảm thấy Tam gia nhà mình đúng là Hạng Vũ tái thế, thế gian này khó tìm được đối thủ.

Hắc Bối Lão Lục lảo đảo bò dậy, lau vết máu tươi nơi khóe miệng.

Chương 105

"Ngươi thắng rồi!" "Đa tạ nhường nhịn!" Diệp Bạch chắp tay, rồi tiến lên bắt mạch cho Hắc Bối Lão Lục.

"Diệp Tam gia, ý này là sao?" Hắc Bối Lão Lục ho khan vài tiếng, không hiểu hỏi.

"Vừa rồi chưởng lực ta không khống chế được, có thể sẽ để lại nội thương." Diệp Bạch đây là lần đầu tiên quán nội lực vào lòng bàn tay đối địch, nội lực là thứ vô hình vô ý, tổn hại đến ngũ tạng lục phủ cực lớn, dễ để lại ẩn họa.

Khó khăn lắm mới thắng được Hắc Bối Lục, nếu tên này chết sau vài ngày thì đúng là lỗ nặng.

May mà Hắc Bối Lão Lục không có gì đáng ngại, Diệp Bạch mới buông tay ra.

"Đa tạ hảo ý của Tam gia." "Sau này đều là anh em một nhà, không cần khách sáo." Diệp Bạch vỗ vai Hắc Bối Lão Lục, rồi nói với Thuận Tử: "Sắp xếp cho Lão Lục một căn phòng, sau này công việc bảo vệ tửu lâu và bến tàu giao cho hắn." "Vậy còn Lữ Trùng thì sao?" Thuận Tử hỏi nhỏ.

"Bên Tá Lĩnh có việc rồi, ước chừng một thời gian nữa hắn sẽ phải về, ngươi sắp xếp bàn giao cho tốt." Thuận Tử gật đầu.

Năng lực của Lữ Trùng vẫn rất tốt, thời gian qua phối hợp với Thuận Tử quản lý kinh doanh tửu lâu và bến tàu rất ổn định, giờ bị Trần Ngọc Lâu gọi về khiến Diệp Bạch có chút tiếc nuối.

Nghĩ lại chắc là Trần Ngọc Lâu đã hòa giải với lão gia tử, lại khôi phục hùng tâm tráng chí, muốn gọi Lữ Trùng về để làm một vố lớn

đây mà.

May mà thu phục được Hắc Bối Lão Lục, tạm thời có người thay thế.

Diệp Bạch lại nghĩ đến bọn Chá Cô Tiếu và Hoa Linh, về tổ địa tộc Trát Cách Lạp Ma lâu như vậy mà không thấy báo tin bình an, không biết tình hình thế nào.

Chuyện xây kho bãi không giải quyết xong, Diệp Bạch ngủ không yên giấc.

Đêm hôm đó, Diệp Bạch mặc dạ hành y lẻn vào khu biệt thự Trường Sa.

Mấy căn biệt thự này đều được xây theo kiến trúc Tây phương, giữa sân có vườn hoa và thảm cỏ độc lập, là nơi ở của những người có quyền lực nhất Trường Sa.

Diệp Bạch đợi bên ngoài rất lâu, chờ đến khi một tốp lính canh hoán đổi phiên mới tranh thủ sơ hở lẻn vào.

Dương phó quan này điều đến Trường Sa không lâu, vơ vét của cải dữ dội, hành động rất khó coi.

Nhưng vì vị cao quyền trọng nên không dễ ra tay giết hại.

Theo lý mà nói, số tiền Diệp Bạch tặng trước đó đã đủ để hắn no bụng, nhưng giờ đột nhiên đổi ý, chắc chắn đã xảy ra biến cố gì đó.

Diệp Bạch chuyến này là đến để thăm dò xem Dương phó quan này có bài vở gì, từ đó mới tìm cách đối phó.

Biệt thự này tổng cộng có hai tầng, tầng một là đại sảnh, nhà bếp và phòng người hầu, tầng hai là thư phòng và phòng ngủ của Dương phó quan.

Đám người hầu này đều là người bình thường, sau khi Diệp Bạch

vào đại sảnh cũng không có ai phát hiện ra điều bất thường, dường như đều ở trong phòng mình.

Diệp Bạch đi thẳng lên thư phòng tầng hai, sau khi mở khóa cửa, thấy bên trong chỉ có một chiếc bàn làm việc và giá sách đơn giản, bên cửa sổ là một chậu cây cảnh.

Tài liệu được xếp ngay ngắn trên giá sách, trên bàn làm việc bằng gỗ hồng đào cũng chỉ có một chiếc bút máy, cả thư phòng sạch sẽ gọn gàng lạ thường, trông không giống phong cách của Dương phó quan.

Diệp Bạch cũng đã gặp Dương phó quan vài lần, tuy xuất thân binh nghiệp nhưng bụng phệ tai to, cả người bóng loáng dầu mỡ.

Khi nói đến tiền bạc, mắt hắn cười híp lại, là kẻ tham tài và có tác phong quan liêu nặng nề.

Diệp Bạch tùy ý rút vài tập tài liệu, trên đó đa số là bản đồ bố phòng địa hình Trường Sa và một số bí mật quân sự, sau khi ghi nhớ những phần hứng thú, Diệp Bạch đặt tài liệu về chỗ cũ.

Đúng lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Diệp Bạch lúc đầu tưởng là người hầu tầng một, nhưng sau đó phát hiện điểm bất thường, âm thanh này dường như phát ra từ trong tường.

Tiếng bước chân rất khẽ, rồi biến mất rất nhanh.

Dưới biệt thự này e là còn có một không gian khác.

Diệp Bạch cẩn thận đóng cửa thư phòng, rồi đi đến trước phòng ngủ, áp tai vào cửa lắng nghe, xác nhận bên trong không có tiếng thở của ai, Diệp Bạch mới dám mở cửa.

Phòng ngủ này lại là một kiểu khác, nhưng cũng theo phong cách tối giản, chỉ có một chiếc giường lớn sạch sẽ và tủ quần áo, không còn gì khác.

Thêm nữa, Diệp Bạch không hề tìm thấy một sợi tóc nào trên giường.

"Thú vị rồi đây." Diệp Bạch lộ nụ cười, rời khỏi phòng ngủ rồi đi đến trước cửa hai phòng người hầu tầng một.

Hai căn phòng này tuy đèn vẫn bật nhưng cũng không có một bóng người.

Căn đại biệt thự này trống rỗng như không.

Diệp Bạch cảm thấy càng lúc càng thú vị, Dương phó quan này rốt cuộc có lai lịch thế nào, ngay cả người hầu nấu cơm bình thường cũng không đơn giản, chẳng lẽ lại là người của Uông gia?

Bên dưới biệt thự này chắc chắn ẩn giấu một không gian không nhỏ, nhưng lại không biết lối vào ở đâu.

Diệp Bạch lại quay về thư phòng tầng hai, lúc đầu hắn nghe thấy tiếng bước chân ở đây, chứng tỏ không gian ẩn giấu gần căn phòng này nhất, lối vào khả năng cao nằm ở đây.

Tuy nhiên Diệp Bạch đã lục soát căn phòng một vòng nhưng không thấy cơ quan nào, chậu cây bên cửa sổ cũng bị hắn di chuyển vài lần nhưng không có kết quả.

Không tìm thấy lối vào, Diệp Bạch định dùng chút tiểu thủ đoạn.

Đúng lúc này, bên dưới đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, kèm theo tiếng tường di động, Diệp Bạch vội vàng nấp vào góc tủ sách.

Một lỗ hổng lớn mở ra bên tường tủ sách, một thanh niên mặc đồ người hầu khom người bước ra.

Hắn nhìn quanh trang thiết bị trong phòng, thấy chậu cây bị di dời, lập tức biến sắc, vừa định hành động thì bị một đôi tay từ phía sau bịt miệng, cổ bị vặn một cái liền mất đi ý thức.

Kéo thanh niên này vào góc, Diệp Bạch phát hiện trên lưng hắn quả nhiên có hình xăm phượng hoàng của Uông gia.

Thế lực Uông gia này quả thực không nhỏ, nhanh như vậy đã nhúng tay vào Trường Sa.

Diệp Bạch nhìn vào lối đi trước mặt, không gian khá rộng, dường như kéo dài xuống dưới, có đèn điện màu vàng cam chiếu sáng.

Diệp Bạch chậm rãi bước vào lối đi, đi xuống dốc, chẳng mấy chốc đã thấy một không gian vuông vức rộng rãi.

Trong không gian này bày biện đủ loại thiết bị máy móc, giống như một phòng thí nghiệm, một phụ nữ mặc áo blouse trắng đang cúi đầu nghiên cứu gì đó.

Nghe tiếng bước chân, cô ta lên tiếng: "Sao lại về nhanh thế, chẳng phải nói bên trên không có ai canh giữ sao..." Nói đến nửa chừng, người phụ nữ này đột nhiên ngẩng đầu.

Một họng súng lục màu bạc đang chỉ thẳng vào trán cô ta, đây là loại súng lục mà cô ta chưa bao giờ thấy qua.

Thấy người phụ nữ không nói gì, Diệp Bạch đổi giọng nói: "Ta chỉ cầu tài thôi." "Diệp Bạch?" Diệp Bạch đang bịt mặt biến sắc, ta đã cải trang thế này mà cô ta vẫn nhận ra được.

"Ngươi là người của Uông gia?" Không thể che giấu danh tính, Diệp Bạch dứt khoát hỏi thẳng.

"Xem ra ngươi cũng biết Uông gia?" Người phụ nữ có chút bất ngờ, rồi lại lắc đầu nói: "Ta không phải người của Uông gia, chỉ bị chúng giam cầm ở đây thôi." "Bị giam cầm ở đây?

Vậy sao lại biết tên của ta?" Diệp Bạch cười nhạt.

Người phụ nữ áo trắng hơi biến sắc, lại nói: "Đây là điểm liên lạc

của Uông gia thiết lập ở Trường Sa, có tư liệu về các thế lực ở đây, đặc biệt là tư liệu về các ngươi vô cùng chi tiết, ta bình thường rảnh rỗi nên hay lật xem." Diệp Bạch quét mắt nhìn phòng thí nghiệm một lượt: "Tư liệu ở đâu?" "Trong căn phòng này có một mật thất." "Mở mật thất ra!" Người phụ nữ cắn môi van nài: "Được, mật thất ta có thể mở, nhưng ngươi có thể tha cho ta không?" Một bộ dạng vô cùng đáng thương.

Diệp Bạch cười, hắn đã sớm miễn nhiễm với những trò này.

Chương 106

Hắn tiến lên lục soát người cô ta một lượt, thấy không có vũ khí nguy hiểm mới nói: "Xem biểu hiện của ngươi đã, mở mật thất trước đi." "Được!" Người phụ nữ đi đến một góc phòng, lật tấm ván sàn lên lộ ra một sợi xích sắt, cô ta từ từ kéo sợi xích, bức tường trước mặt rung động nhẹ, lộ ra một không gian.

Không gian này không lớn, bày một giá sách bằng sắt và một chiếc giường, trên giường có một người đang nằm.

Cánh tay người này đầy những lỗ nhỏ, sắc mặt trắng bệch, dường như là vật thí nghiệm của người phụ nữ này.

Diệp Bạch thấy trang phục của người này có vài phần quen thuộc, dường như lúc tấn công đoàn xe Nhật Bản ở Thường Đức, người mà Uông gia mang ra từ quan tài gỗ chính là người này.

Chưa đợi Diệp Bạch hỏi, người phụ nữ áo trắng đã lên tiếng: "Đây là người của Trương gia." "Người của Trương gia?

Các ngươi dùng để làm gì?" Diệp Bạch truy hỏi.

"Rút máu, nghiên cứu bí mật trường sinh, người Uông gia vẫn luôn làm những chuyện như thế này." "Đúng là tác phong của Uông gia, vậy có kết quả gì không?" "Tất nhiên là có, hình xăm phượng hoàng của Uông gia chính là thành quả nghiên cứu, chỉ có điều so với hình xăm kỳ lân của Trương gia thì hiệu quả kém xa." Diệp Bạch nghiêm mặt, nảy sinh hứng thú, hắn cũng luôn tò mò hình xăm của Uông gia chỉ là vẽ lên hay thực sự có hiệu dụng gì.

"Nói rõ xem nào?" "Thành phần chính để vẽ hình xăm phượng hoàng là một thứ gọi là Huyết Thấm, loại hình xăm này có thể nâng cao tố chất cơ thể và tuổi thọ của vật chủ, mỗi thế hệ người Uông gia

khi còn nhỏ đều được vẽ loại hình xăm này." "Huyết Thấm là thứ gì?

Có liên quan đến máu của người Trương gia không?" Người phụ nữ áo trắng lắc đầu: "Cái đó ta không biết, đó là bí mật cốt lõi nhất của Uông gia." Diệp Bạch cười: "Xem ra ngươi cũng biết không ít nhỉ, ngươi thực sự không phải người của Uông gia?" Nghe vậy, người phụ nữ áo trắng lập tức lộ vẻ kinh hoàng, hốt hoảng nói: "Ta thật sự không phải người của Uông gia, ngươi đừng giết ta." "Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi." Diệp Bạch chỉ vào những tập tài liệu được đánh số trên giá sắt: "Trong đó có ghi thông tin về ta sao?" Người phụ nữ áo trắng nuốt nước miếng: "Đúng!

Mã số 03!" Diệp Bạch nhấc chân, định bước vào lại thu hồi.

Người phụ nữ áo trắng nhịn không được hỏi: "Sao vậy?" Diệp Bạch đưa tay chỉ vào cái lồng sắt khó nhận ra phía trên: "Trên đó có cơ quan mà ngươi vẫn chưa nói cho ta biết." Sắc mặt người phụ nữ áo trắng thay đổi đột ngột, lại gượng cười nói: "Ta cũng quên mất ở đây có cơ quan, đang định nói cho ngươi đây." Diệp Bạch suy nghĩ một lát, dứt khoát cất khẩu Sa Mạc Chi Ưng đi, lấy Phá Trận Bá Vương Thương ra, trong nháy mắt xuất thủ, một tiếng "phập" vang lên, trực tiếp đóng đinh người phụ nữ áo trắng lên tường, máu tươi theo mặt tường chảy xuống thành dòng.

Người phụ nữ áo trắng trợn tròn mắt, nỗi đau đớn tột cùng khiến cô ta không nói nên lời.

Cô ta không ngờ Diệp Bạch lại ra tay quyết đoán như vậy.

"Ngươi... không có... kết cục tốt..." Chữ cuối cùng chưa kịp nói hết, Diệp Bạch đã rút Bá Vương Thương ra, xác chết ngã xuống đất, máu bắn vài giọt lên giày hắn.

"Nói nhảm nhiều quá." Diệp Bạch tháo gỡ cơ quan xong mới chậm rãi bước vào.

Trên giá sách sắt quả thực có cất giữ những tài liệu mật, nhưng toàn bộ là hồ sơ thí nghiệm, tập tài liệu ghi chép về các thế lực Trường Sa chắc hẳn là do người phụ nữ kia bịa ra để dụ hắn vào căn phòng nhỏ này, sau đó kích hoạt cơ quan lồng sắt để nhốt hắn chết bên trong.

Nhưng người phụ nữ kia có lẽ không biết rằng Diệp Bạch từ đầu đến cuối chưa từng tin tưởng cô ta.

Đến trước mặt người Trương gia, Diệp Bạch thấy máu trong người người này tuy đã bị rút đi không ít nhưng vẫn còn hơi thở yếu ớt, xem ra vẫn còn sống.

Lật vạt áo người này lên, lộ ra một hình xăm cùng kỳ.

"Người của Trương gia ngoại tộc sao?

Trở thành công cụ lấy máu, chậc chậc, thật đáng thương." Suy nghĩ một hồi, Diệp Bạch vẫn cõng người này lên vai, đồng thời thu dọn hết tư liệu và thiết bị thí nghiệm có ích trong mật thất lớn nhỏ.

Lấy ra nửa thùng dầu hỏa từ trong không gian, rưới đều quanh xác chết, rồi ném một que củi đang cháy xuống, Diệp Bạch cõng người Trương gia nhanh chóng rời đi.

Có dầu hỏa trợ lực, hỏa thế bùng lên rất lớn như con hỏa xà nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Lính canh ở gần đó phát hiện động tĩnh, vội vàng chạy lại chữa cháy.

Khi lửa gần như được dập tắt, đã là nửa tiếng sau, Dương phó quan nhận được tin tức cũng chạy đến hiện trường, sững sờ nhìn mọi thứ trước mắt.

"Sao rồi?" "Dương phó quan, bên trong phát hiện hai cái xác bị thiêu cháy, một nam một nữ, dường như là người hầu nhà ngài.

Còn nữa...” “Còn cái gì nữa!

Nói đi!” Đội trưởng lính canh chỉ cảm thấy Dương phó quan trước mắt như một con mãnh thú ăn thịt người, hoàn toàn khác với phong thái ôn hòa thường ngày.

Hắn chỉ đành run cầm cập nói: “Dưới nhà ngài có một mật thất, những xác chết này đều được phát hiện trong mật thất.” Dương phó quan đẩy tên đội trưởng ra, đội khói đen chui vào trong.

Thấy trong mật thất chẳng còn lại gì, mặt hắn không còn chút máu, ngồi bệt xuống đất.

Theo tộc quy Uông gia, lần này hắn khó thoát khỏi đại nạn.

Ở phía bên kia, Diệp Bạch cõng người chạy suốt một quãng đường gập ghềnh, cuối cùng cũng làm người trên lưng tỉnh lại.

“Ngươi là... hạng người nào?

Khụ khụ...” Tìm một con hẻm vắng, Diệp Bạch đặt người này xuống.

“Ân nhân cứu mạng của ngươi.” Thấy Diệp Bạch mặc bộ dạ hành y đen, rõ ràng là không muốn tiết lộ danh tính.

“Tại hạ Trương Nhật Sơn, đa tạ các hạ cứu mạng.” “Trương Nhật Sơn?” Diệp Bạch nở nụ cười, hắn thế mà lại cứu được Trương phó quan trong tương lai.

Hắn nhớ Trương Nhật Sơn là fan trung thành của Trương Khải Sơn, sống đến tận thời của Ngô Tà, còn được gọi là Bách Tuế Sơn.

Người này cũng thuộc diện hiếm hoi đáng tin cậy, thông minh lanh lợi, nếu không cũng không thể xử lý mọi việc lớn nhỏ cho Trương Khải Sơn.

“Trương Khải Sơn ngươi có quen không?” Trương Nhật Sơn lắc

đầu: “Nghe qua tên nhưng không quen.” Diệp Bạch trong lòng mừng thầm, có chút khó hiểu hỏi: “Hắn cũng là người của Trương gia ngoại tộc, chẳng lẽ ngươi không biết?” Trương Nhật Sơn cười, giải thích: “Xem ra các hạ khá rõ về bí mật của Trương gia chúng ta.

Trương gia ngoại tộc không chỉ có một nhánh, ta và Trương Khải Sơn không cùng một nhánh, nhưng danh tiếng của Trương Khải Sơn rất lớn, là chính tông trong ngoại tộc Trương gia.” Diệp Bạch gật đầu.

Ban đầu khi phát hiện người Trương gia này còn sống trong mật thất, Diệp Bạch định giao cho Trương Khải Sơn, một là để Trương Khải Sơn nợ hắn một ân tình, hai là để Trương Khải Sơn đi đối phó với người Uông gia, còn hắn nấp phía sau xem kịch.

Nhưng giờ Trương Nhật Sơn vẫn chưa đầu quân cho Trương Khải Sơn, Diệp Bạch nảy ra ý định khác.

Người này sau này là một soái tài, năng lực xuất chúng, nếu đem tặng cho Trương Khải Sơn chẳng phải Diệp Bạch sẽ rất tiếc sao.

Dựa vào ơn cứu mạng, bây giờ nắng tay trên có lẽ vẫn còn hy vọng.

Tuy nhiên, điều rắc rối là Trương Nhật Sơn đã bị người Uông gia để mắt tới, nếu để hắn lộ diện trong thế lực của mình thì chẳng khác nào tự phơi mình trước mắt Uông gia.

Hơn nữa Trương Nhật Sơn là người Trương gia, nếu hắn vẫn kiên trì với sứ mệnh của người Trương gia thì dù Diệp Bạch có giỏi thuyết phục thế nào cũng vô ích.

Dù nói thế nào, Diệp Bạch hạ quyết tâm phải lừa Trương Nhật Sơn về nhà trước, không thể đem tặng cho Trương Khải Sơn được.

“Bây giờ ngươi có dự định gì không?” Diệp Bạch lên tiếng hỏi.

“Dự định sao...” Trương Nhật Sơn lặng lẽ cười, lại nhìn quanh tứ

phía, hiện giờ hắn còn không biết mình đang ở đâu.

Kể từ khi bị người Uông gia bắt đi, ngày nào hắn cũng bị tiêm loại dược đặc biệt khiến hắn ngủ mê mệt, đầu óc mụ mị.

Thấy Trương Nhật Sơn không đáp, Diệp Bạch nói: "Hay là về chỗ của ta lánh tạm đi, thế lực của Uông gia không nhỏ, cần phải ẩn náu một thời gian." Trương Nhật Sơn gật đầu, nhất thời cũng không có chỗ nào tốt để đi nên đồng ý.

"Đa tạ!" Cõng Trương Nhật Sơn đang suy yếu về nhà, Diệp Bạch chỉ đánh động Thuận Tử và Tề Tiểu Hắc.

Diệp Bạch cũng không nói cho hai người biết lai lịch của Trương Nhật Sơn, chỉ dặn họ nhất định phải chăm sóc tốt và đừng tiết lộ với ai khác.

Chương 107

Tuy nhiên, Diệp Bạch vẫn kể sơ qua chuyện xảy ra đêm nay để Thuận Tử chuẩn bị ứng phó.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, thành Trường Sa chắc chắn sẽ náo loạn vài ngày.

Giao Trương Nhật Sơn cho Thuận Tử và Tề Tiểu Hắc, Diệp Bạch lại vào thư phòng, chuẩn bị chỉnh lý đống tư liệu mang ra từ phòng thí nghiệm.

Thấy Diệp Bạch rời đi, Trương Nhật Sơn ôm quyền nói với hai người: "Làm phiền hai vị huynh đệ rồi." "Trương tiên sinh khách sáo, tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn cho Trương tiên sinh." Thuận Tử cũng đáp lễ, không dám chậm trễ chút nào, nhìn cử chỉ của Tam gia thì ngài ấy rất coi trọng Trương Nhật Sơn này.

Trong phòng chỉ còn lại Trương Nhật Sơn và Tề Tiểu Hắc.

Tề Tiểu Hắc không phải hạng người ham nói chuyện, hắn tựa lưng vào ghế đối diện giường, im hơi lặng tiếng.

Trương Nhật Sơn cũng thấy kỳ quái, vị huynh đệ này nửa đêm còn đeo kính râm làm gì, cho dù cách lớp kính râm hắn cũng cảm nhận được vị huynh đệ này đang nhìn mình chằm chằm.

"Tiểu Hắc huynh đệ." "Gọi ta là Hắc gia." Tề Tiểu Hắc lạnh lùng nói.

Trương Nhật Sơn cười: "Được, Hắc gia, thời gian không còn sớm, ngài có muốn về nghỉ ngơi trước không?" Tề Tiểu Hắc cũng biết mình cứ nán lại phòng người khác không hay lắm, nhưng thấy Trương Nhật Sơn, hắn cũng nhớ ra người này chính là kẻ bị Uông gia

mang đi từ trong quan tài.

Ở bên cạnh Diệp Bạch lâu, Tề Tiểu Hắc cũng lờ mờ đoán được thế lực diệt tộc mình có liên quan mật thiết đến Uông gia.

Nhưng Diệp Bạch lại giữ kín như bưng, những chuyện liên quan đến Uông gia chẳng bao giờ nói với hắn.

Tề Tiểu Hắc thầm nghĩ: Hắc hắc, ngươi không nói với ta thì ta tự tra.

Tên họ Trương này có thể từ tay Uông gia trở về, chắc chắn biết không ít bí mật của chúng.

Tề Tiểu Hắc vẫn nhìn chằm chằm Trương Nhật Sơn, trong lòng tính toán xem nên hỏi thế nào.

Hỏi trực tiếp thì ta và tên họ Trương này chưa quen, chắc hắn sẽ không trả lời.

Van nài mà hỏi thì không phải phong cách của tiểu gia.

Chẳng lẽ phải đánh cho tên họ Trương này một trận?

Trương Nhật Sơn đâu biết trong đầu Tề Tiểu Hắc lại nhiều kịch tính như vậy, thấy hắn không đáp, không còn cách nào đành tựa lưng vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần, không thèm để ý đến Tề Tiểu Hắc nữa.

Chẳng mấy chốc, Thuận Tử đẩy cửa bước vào, bưng một bát mì thịt dê lớn, bên trên có một miếng đùi dê to, rắc thêm hành hoa, hương thơm ngào ngạt.

"Trương tiên sinh, không biết ngài có ăn quen không." Ngửi thấy mùi thức ăn, Trương Nhật Sơn cũng ngồi dậy khỏi giường, nước miếng ứa ra, hắn không biết bao nhiêu ngày rồi chưa được ăn gì.

"Ăn quen, gọi ta là Nhật Sơn được rồi." Trương Nhật Sơn cũng

không khách sáo, đón lấy đôi đũa rồi cắm cúi ăn lấy ăn để.

Thuận Tử đang định rời đi, thấy Tề Tiểu Hắc vẫn còn ở trong phòng nhìn chằm chằm Trương tiên sinh.

"Hắc gia?" "Cái gì?" Tề Tiểu Hắc vừa mới nghĩ ra cách mở lời hỏi thì bị Thuận Tử ngắt lời, nên có chút tức giận.

"Phải đi thôi, đừng làm phiền Trương tiên sinh nghỉ ngơi." Tề Tiểu Hắc bất lực, đành phải theo Thuận Tử ra ngoài.

Trương Nhật Sơn không ngẩng đầu lên, nghe tiếng đóng cửa xong mới lắc đầu cười.

Từ xa vẫn có thể nghe thấy tiếng hai người đối thoại bên ngoài.

"Thuận Tử." "Chuyện gì vậy, Hắc gia?" "Ngươi nói xem, phải hỏi chuyện bí mật của người khác như thế nào thì họ mới trả lời?" "Quan hệ tốt là được thôi." "Chỉ cần quan hệ tốt sao?" "Tất nhiên rồi." Trong thư phòng Bạch gia, Diệp Bạch đang nghiên cứu đống tư liệu mang về.

Bạch Tri Hi nghe thấy động tĩnh cũng khoác thêm áo, đến thư phòng thắp đèn pha trà cho Diệp Bạch.

Thấy Diệp Bạch đang đọc say sưa, nàng cũng không làm phiền, chọn một cuốn sách trên giá rồi ngồi bên cạnh tĩnh lặng đọc.

Diệp Bạch chìm đắm trong đống tư liệu này, hắn mới phát hiện những thứ ghi trên đây không hề đơn giản.

Hóa ra Uông gia vẫn luôn nghiên cứu đặc tính và nguồn gốc của huyết mạch trường sinh, muốn dùng phương pháp nhân tạo để tạo ra loại huyết mạch này.

Nhưng dùng rất nhiều phương pháp đều thất bại, nên Uông gia muốn truy tìm tận gốc nguồn của huyết mạch trường sinh, điều tra

xem huyết mạch trường sinh rốt cuộc được sinh ra như thế nào.

Tuy nhiên huyết mạch trường sinh của Trương gia có lai lịch từ lâu đời, không thể khảo cứu, Uông gia bèn muốn bắt đầu từ những loại huyết mạch trường sinh khác.

Thế gian này không thiếu huyết mạch trường sinh, Uông gia trong mấy trăm năm qua đã liên tiếp phát hiện ra ba loại huyết mạch trường sinh khác.

Loại thứ nhất là huyết mạch Phượng Hoàng, được phát hiện khi Uông Tang Hải còn sống.

Theo ghi chép, loại huyết mạch này ngoài việc trường sinh, vết thương của vật chủ phục hồi cực nhanh, máu cũng là đại bổ dược, một bé gái được Uông Tang Hải nhận nuôi chính là loại huyết mạch này, xem ra hình xăm của Uông gia có liên quan đến huyết mạch Phượng Hoàng đó.

Loại thứ hai là huyết mạch Bạch Trạch, được Uông gia phát hiện vào thời nhà Thanh.

Loại huyết mạch này ngoài trường sinh, trí lực và khả năng tính toán của vật chủ cũng sẽ cực cao, nhưng tư liệu giới thiệu không nhiều.

Loại thứ ba chính là huyết mạch Chúc Long, Diệp Bạch đoán đây chính là huyết mạch trường sinh trên người Tề Tiểu Hắc.

Trong tư liệu giới thiệu khá nhiều về loại huyết mạch này, dường như có rất nhiều số liệu thực nghiệm.

Đặc điểm nổi bật nhất của huyết mạch Chúc Long chính là ngũ quan lục cảm vô cùng nhạy bén, thể chất của vật chủ cũng được tăng cường đáng kể.

Có thể thấy, mỗi loại huyết mạch trường sinh đều có điểm độc

đáo riêng, nhưng trong tư liệu cũng ghi lại rằng, huyết mạch trường sinh không phải vĩnh sinh, nếu không gặp tai nạn, kỷ lục sống lâu nhất là hai trăm ba mươi mốt tuổi.

Xem xong tập tư liệu này, Diệp Bạch thở dài một tiếng, huyết mạch Bạch Hổ trên người hắn chắc cũng tương tự những loại huyết mạch trường sinh này, nghĩ lại chắc sống thọ nhất cũng khoảng hơn hai trăm tuổi.

Nhưng tập tư liệu này quá chi tiết, theo lý mà nói sẽ không được để chung với số liệu thực nghiệm, khiến hắn cảm thấy có chút bất an.

Nghĩ lại, đêm đã khuya thế này, cũng không phải lúc để đau đầu vì những chuyện đó.

Thấy Bạch Tri Hi đang cầm sách ngủ gật bên cạnh, Diệp Bạch nhịn không được mỉm cười, thu dọn tư liệu vào không gian, rồi dìu Bạch Tri Hi về phòng của nàng.

Hiện giờ hai người vẫn chưa thành hôn, để tránh dị nghị nên không ở chung phòng.

Nhưng cứ kéo dài thế này cũng không phải cách, Diệp Bạch định đợi chuyện ở Trường Sa ổn định sẽ thành hôn với Bạch Tri Hi.

Sáng hôm sau, chuyện biệt thự của phó quan bố phòng bị cháy và chết hai người hầu đã lan truyền khắp nơi, dân chúng xôn xao bàn tán.

Cư dân quanh khu biệt thự cũng bị kiểm tra từng nhà một.

Trương Khải Sơn ở đây cũng nhận được tin tức.

"Đại ca, mua chuộc được một anh em lính canh, nói lúc đó không thấy hung thủ đâu, nhưng sau vụ cháy trên tường mật thất có để lại chữ 'Uông' màu đen." "Uông?" Trương Khải Sơn trong lòng hiểu rõ, chữ 'Uông' này chắc đại diện cho người Uông gia thần bí kia, chỉ là không ngờ thế lực của Uông gia lại lớn như vậy, ngay cả phó quan bố

phòng mới điều đến Trường Sa cũng là người Uông gia.

Hơn nữa, Uông gia định bày trận ở Trường Sa sao?

Nhưng người nào lại dám công khai thiêu rụi người Uông gia như vậy?

Ngày hôm đó, các thế lực lớn nhỏ ở Trường Sa đều nhận được lời nhắn từ chính quyền, yêu cầu tìm kiếm kẻ đốt nhà giết người.

Diệp Bạch bèn bảo Thuận Tử giả vờ phối hợp, anh em ở tửu lâu và bến tàu đều hành động, tạo ra thanh thế không nhỏ.

Chương 108

Mười mấy ngày sau, không tìm thấy chút manh mối nào, chuyện này cũng dần chìm xuống, nguyên nhân chủ yếu là Dương phó quan kia đã bị điều đi, không biết đi đâu mất.

Không còn Dương phó quan cản trở, chuyện xây dựng kho bãi ngoài thành Trường Sa cũng bắt đầu được khởi công.

Những ngày này, danh tiếng của Hắc Bối Lão Lục ở Trường Sa cũng dần vang xa, một tay khoái đao hiếm có đối thủ.

Có điều trước đây hắn vốn làm nghề đao phủ, hạ đao thường không nương tay, hay gây đổ máu, Diệp Bạch phải khiển trách vài lần mới thấy tiến triển tốt.

Hắc Bối Lão Lục cũng là kẻ bướng bỉnh, tật xấu không ít, người thường nói không nghe, nhưng đối với Diệp Tam gia - người có thể đánh phục mình thì lại nghe lời răm rắp, không dám lơ là.

Một tháng sau, thời tiết Trường Sa dần trở lạnh.

Ngày hôm đó trời đổ tuyết lớn như lông ngỗng, Diệp Bạch cùng Tề Tiểu Hắc, Thuận Tử và mấy người nữa ngồi sưởi ấm trong đình giữa hồ.

Trời đông giá rét, khắp nơi đều là một màu trắng xóa.

Trường Sa không biết đã bao nhiêu năm không có trận tuyết lớn thế này, những bông tuyết như những nắm bông từ trên trời rơi xuống, cứ đà này chắc sáng mai tuyết sẽ ngập đến đầu gối.

Hiện giờ việc xây kho bãi và bến tàu đều đã đi vào quỹ đạo, mấy người mới có dịp thư giãn ở đây.

Diệp Bạch nhấp một ngụm trà nóng, ăn vài hạt lạc luộc, rồi cầm

lấy một bức thư để bên cạnh.

Bức thư này do Trương Khải Sơn sai người gửi tới, nói mời Diệp Tam gia ngày mai đến Trương phủ bàn bạc đại sự.

Diệp Bạch đã sai Thuận Tử đi thăm dò, không ít thế lực ở Trường Sa đều nhận được bức thư này.

Hắn cũng không biết là chuyện đại sự gì mà lại mời nhiều người đến vậy.

Chẳng lẽ định chỉnh đốn giới đảo mộ ở Trường Sa, lập ra Cửu Môn?

Nhưng thế lực của Trương Khải Sơn vẫn chưa hoàn toàn định hình, e là hơi vội vàng.

Diệp Bạch không hiểu lắm nước cờ này của Trương Khải Sơn có ý nghĩa gì, nhưng cũng biết cuộc họp ngày mai chắc chắn sẽ có trò hay để xem.

Ngày hôm sau, Diệp Bạch dẫn Thuận Tử và mấy anh em thủ hạ đến Trương phủ.

Trương phủ này nguyên vốn là một ngôi nhà cổ của một ông tú tài nghèo túng, sau khi Trương Khải Sơn ra ở riêng đã mua lại làm căn cứ địa tại Trường Sa.

Đây là lần đầu tiên Diệp Bạch đến Trương phủ, căn phòng và sân vườn tuy không nhỏ, nhưng bất kể trang trí hay bố cục đều kém xa Bạch gia một bậc, Diệp Bạch liếc qua vài cái đã thấy mất hứng.

Được quản gia dẫn vào đại sảnh, Diệp Bạch mới phát hiện hai hàng ghế mười mấy chiếc đã gần như ngồi kín chỗ.

À, Bán Tiết Lý, Nhị Nguyệt Hồng cùng những người khác không thiếu một ai, Ngô Quảng Nguyên và Ngô Tiểu Cẩu cũng chiếm một

chỗ.

Hai tháng không gặp, chiều cao của Ngô Tiểu Cẩu lại tăng thêm một đoạn, đúng là mỗi ngày một khác.

"Tam gia!" "Diệp Tam gia!" Diệp Bạch gật đầu mỉm cười, chào hỏi mọi người xong liền tìm một chỗ cạnh Nhị Nguyệt Hồng ngồi xuống.

Bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, trong đại sảnh chỉ có một lò lửa, nước trà nóng hổi chẳng mấy chốc đã trở nên lạnh ngắt, người hầu đành phải thay trà liên tục.

Chờ mãi không thấy Trương Khải Sơn ra, một số người bắt đầu tỏ ra sốt ruột.

"Cái tên Trương Khải Sơn này đối đãi với khách thế đấy à, đến lâu vậy rồi mà chẳng thấy bóng dáng đâu, còn nữa, rốt cuộc là bàn chuyện đại sự gì?

Để chúng ta ở đây uống trà lạnh chịu rét, chẳng qua mới làm một chức quan nhỏ mà đã coi mình là chủ nhân Trường Sa rồi sao?" Người nói chuyện họ Cố, khoảng bốn năm mươi tuổi, có một cái răng vàng lớn, dưới tay có trăm anh em quản lý một kỹ viện và hai sòng bạc, được gọi là Cố Kim Nha, có chút thế lực ở Trường Sa, bình thường cũng tham gia vào mấy vụ đảo mộ, không ngờ lần này cũng được mời tới.

"Kiên nhẫn một chút đi, đã đợi lâu như vậy rồi, cũng chẳng tiếc chút thời gian này." Nhị Nguyệt Hồng bưng chén trà, chậm rãi lên tiếng.

Nhị Nguyệt Hồng đã lên tiếng, Cố Kim Nha cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Hắn cũng bày đặt bưng chén trà định uống một ngụm, nhưng trà

này mới vừa thay, nước sôi sùng sục, vừa chạm vào môi đã phun ra hết sạch.

"Phụt!" Cảnh tượng này khiến không ít người cười lớn, Cố Kim Nha thẹn quá hóa giận, đỏ mặt đứng bật dậy, không biết là do bị bỏng hay do tức giận.

Quét mắt nhìn quanh một vòng, thấy Ngô Tiểu Cẩu đứng sau Ngô Quảng Nguyên cười không ngậm được miệng, hắn nhịn không được chửi rủa: "Thằng ranh con kia, còn cười nữa ông già này sẽ tát chết mày." Ngô Tiểu Cẩu tắt nụ cười, cũng không chịu nhún nhường: "Quả nhiên là phường mở kỹ viện, cái miệng hôi hám y như con Đại Hoàng nhà tôi, tiểu gia thích cười thì cười, liên quan gì đến ông." "Đồ khốn." Cố Kim Nha mất mặt trước đám đông, lập tức không ngồi yên được nữa, rút chiếc roi da bên hông định xông tới.

Đám đông xung quanh vội vã giữ hắn lại, khuyên can: "Lão Cố à, chấp nhặt gì với một đứa con nít, bớt giận đi." Đại sảnh lập tức trở nên náo loạn, một nhóm người khuyên can, một nhóm người ngồi xem kịch, Diệp Bạch chính là một trong những kẻ ngồi xem kịch đó.

"Thôi nào lão Cố, nể mặt ta, chuyện này bỏ qua đi." Diệp Bạch quay đầu nhìn lại, người vừa lên tiếng chính là Hoắc Tam Nương.

Hoắc gia cũng được coi là một gia tộc lâu đời bám rễ sâu ở Trường Sa, mỗi đời gia chủ đều là nữ giới.

Sau khi Bạch gia tan rã, Hoắc gia cũng nắm bắt cơ hội chiếm không ít địa bàn xung quanh Trường Sa, dường như có ý tưởng lấy nông thôn bao vây thành thị, thế lực hiện giờ cũng không nhỏ.

Hiểu rõ cốt truyện, Diệp Bạch biết Hoắc Tam Nương này không phải nhân vật đơn giản, vẫn luôn thèm khát vị trí đứng đầu Cửu Môn.

"Nếu Tam Nương đã nói vậy, hôm nay tha cho thằng nhóc này một

mạng.” Cố Kim Nha hậm hực thu roi da lại, nhưng cũng biết mình đã mất mặt không ít, bèn hất đổ chén trà, đứng dậy rời đi.

Đi đến cửa còn quay đầu nhổ một bãi nước bọt xuống đất: “Cái ngữ Trương Khải Sơn!” Tiếng nói khá lớn, mọi người trong đại sảnh đều nghe thấy.

Tuyết bên ngoài vẫn rất lớn, nhưng chẳng mấy chốc, từ xa truyền đến tiếng chó sủa và tiếng kêu khóc của Cố Kim Nha.

“Mẹ nó, chó nhà ai vậy, thảo, cắn chết lão tử rồi, mau tới người cứu mạng với, cứu người với!!” Quản gia và người hầu nhà họ Trương dường như không nghe thấy âm thanh đó, vẫn tiếp tục thêm trà rót nước cho mọi người, không hề lay động.

Những người trong đại sảnh cũng không mấy ai nhúc nhích, chỉ có điều nghe tiếng kêu thảm thiết quá, Hoắc Tam Nương cuối cùng không nhịn được nữa, nhíu mày bước ra ngoài đại sảnh, khi quay lại thì dắt theo một con chó vàng lớn, mõm dính đầy tuyết và máu.

“Ngô Quảng Nguyên, xem chó nhà ông làm chuyện tốt kìa.” Ngô Quảng Nguyên cũng lộ vẻ kinh ngạc, diễn kịch rất tròn vai.

“Con chó này tôi đã xích kỹ rồi mà, trời lạnh thế này sao nó lại lọt ra ngoài được, chắc chắn là dây thừng bị tuột rồi.

Ái chà chà, nghe lão Cố kêu thảm thiết vậy, tôi còn đang định xem chó nhà ai mà lại cắn cái quân thiếu đức đó, không ngờ lại là chó nhà mình.” Ngô Quảng Nguyên vội vàng tiến lên dắt con Đại Hoàng lại, rồi đưa cho Ngô Tiểu Cẩu.

“Mau đi rửa sạch máu trên mõm Đại Hoàng đi, thứ này dính vào không cát lợi đâu.” “Dạ, được.” Ngô Tiểu Cẩu hớn hở nhận lấy dây xích chó.

Nhìn hai cha con diễn kịch, Hoắc Tam Nương cười lạnh hai tiếng,

cũng không làm gì được, đành quay về chỗ ngồi.

Dường như Trương Khải Sơn cũng bị tiếng chó sủa vừa rồi làm động tĩnh, cuối cùng cũng chậm rãi bước ra.

Tuy nhiên, trên người Trương Khải Sơn lại mang theo một mùi hương quái lạ không sao tả xiết, dù trời đông giá rét cũng không che lấp được.

Diệp Bạch khịt mũi, tổng thấy mùi này dường như đã ngửi thấy ở đâu rồi.

"Trương Khải Sơn, triệu tập chúng ta đông đủ thế này chắc không phải chỉ để hóng gió lạnh chứ." Hoắc Tam Nương bụng đầy lửa giận, ngữ khí có chút gay gắt.

"Xin lỗi chư vị, vừa rồi bị một số việc trì hoãn." Trương Khải Sơn chắp tay bồi tội với mọi người rồi mới ngồi vào chủ vị, chậm rãi nói rõ nguyên nhân.

Hoá ra chuyện này còn liên quan đến Ngô gia.

Ba ngày trước, Ngô Quảng Nguyên dẫn người Ngô gia trở về Trường Sa, còn mang theo một cỗ thiết quan (quan tài sắt).

Chỉ là cỗ thiết quan này không được che đậy kỹ, bị binh sĩ thủ thành chặn lại, Ngô Quảng Nguyên không còn cách nào khác đành phải đi cầu cứu Trương Khải Sơn.

Chương 109

Trương Khải Sơn dựa vào quan hệ trong quân đội mới mang được cỗ quan tài này về Trương phủ.

Nhưng Trương Khải Sơn cũng nghi hoặc, xuống đất đổ đấu chỉ cần lấy kim ngân tài bảo là được, mang quan tài người ta về làm gì?

Ngô Quảng Nguyên lúc này mới giải thích, cỗ quan tài mang về này dường như chứa một thứ không tầm thường.

Ngô gia chuyến này đi đến vùng núi Yến Sơn ở Bắc Kinh, đổ một ngôi mộ cổ thời Thanh.

Đợi sau khi người Ngô gia đào đạo động xuống mộ, Ngô Quảng Nguyên mới phát hiện mộ huyệt này có chút quỷ dị.

Trong dũng đạo không có cơ quan cạm bẫy, ngược lại dán đầy những tờ hoàng chỉ trấn tà đã mục nát, đến chủ mộ thất lại càng không thấy một món đồ bồi táng nào, chỉ có một cỗ thiết quan treo lơ lửng giữa không trung.

Cỗ thiết quan này bị tám sợi xích sắt khóa chặt, treo lơ lửng.

Ngô Quảng Nguyên lại gần mới phát hiện, thiết quan này được đúc bằng gang bên ngoài một cỗ mộc quan, các góc của thiết quan bị chín chiếc đinh màu huyết sắc phong ấn.

Trên nắp và thân quan tài có vẽ phù hiệu trấn tà bằng chu sa, chỉ là thời gian đã lâu, nhiều chỗ chu sa đã bong tróc, không nhìn rõ hình dạng ban đầu.

Ngô Quảng Nguyên cũng là người từng trải qua sóng gió, đoán được cách trang trí và bố cục kỳ đặc trong mộ này là để trấn áp yêu tà trong quan quách.

Chuyến này hắn mang theo không nhiều người, căn bản không dám khai quan, vạn nhất nhảy ra thứ đại hung gì thì chạy không kịp.

Nhưng tốn bao công sức đến Bắc Kinh một chuyến, không mang chút "đặc sản" nào về thì không đành lòng.

Thế là liền vận chuyển thiết quan từ Bắc Kinh về Trường Sa.

Nghe xong Trương Khải Sơn miêu tả, Diệp Bạch nhịn không được bật cười, thiết quan này ít nhất cũng nặng mấy trăm cân, không có mười mấy đại hán sức dài vai rộng thì căn bản không khiêng nổi, không biết Ngô Quảng Nguyên làm sao vận chuyển từ Bắc Kinh về tới Trường Sa.

"Cho nên, hôm nay gọi chúng ta đến là vì khẩu quan tài này?" Hoắc Tam Nương mở lời.

Trương Khải Sơn cười cười nói: "Phải mà cũng không phải, việc cấp bách vẫn là giải quyết thứ bên trong quan tài này trước." "Việc không có lợi lộc gì chúng ta không làm, vả lại ai biết bên trong có thứ gì." "Phải đó, dù bên trong có tà túy, với bản lĩnh của Trương Khải Sơn ngươi chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao, gọi chúng ta đến cũng chỉ phí thời gian." Có người ở dưới lên tiếng, đều là hạng người không thấy thỏ không thả ưng.

Hoắc Tam Nương lại nói: "Chúng ta đông người tụ họp một lần cũng không dễ dàng, ta thấy chuyện thiết quan cứ tạm gác lại, hiện nay Trường Sa loạn hơn trước không ít, cần phải quản lý một chút." "Loạn?

Hoắc gia các người cách đây không lâu vừa cướp một bàn khẩu của Giải gia ta, cái loạn này là do Hoắc gia các người khơi mào, ta thấy muốn quản thì phải quản Hoắc gia trước." Người nói là Giải Ngũ gia, hắn đập bàn một cái rầm.

Khi Bạch gia còn ở đây, hắn xếp hàng thứ năm, hiện giờ đang ngồi cạnh Ngô Quảng Nguyên.

"Ngũ gia nói chí lý, Tam Nương, động tác của ngươi gần đây hơi lớn rồi đó, Hoắc gia hiện tại chưa có cái bụng lớn như vậy đâu, cẩn thận kẻo ăn quá đà mà nghẹn chết." "Nhà ai có bản lĩnh lớn thì ăn nhiều một chút, Tam Nương ta cũng dựa vào bản lĩnh mà ăn, các ngươi nếu không phục thì cứ cướp lại bàn khẩu đi!" Thấy phía dưới bắt đầu cãi vã, Trương Khải Sơn nhịn không được lên tiếng: "Trường Sa quả thực đủ loạn rồi, nhưng các ngươi cứ tiếp tục nội đấu thế này, Trường Sa sẽ chỉ càng loạn thêm, cam tâm để người ngoài hưởng lợi sao." "Trương đại thống lĩnh có lời muốn nói?" Bán Tiệt Lý im lặng nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng, hắn đặt chén trà xuống rồi nói tiếp: "Buổi họp này là do Trương thống lĩnh khởi xướng, là muốn định ra quy củ cho Trường Sa sao?" "Đúng, ta thấy cần phải định ra quy củ rồi, trước đây khi Bạch gia còn ở thì không loạn thế này." "Thối thân, khi Bạch gia còn đó, làm gì đến lượt ngươi lên tiếng." Người này còn định nói tiếp chuyện Bạch gia, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Bạch ngồi phía trên liền hậm hực ngậm miệng.

Trương Khải Sơn nói: "Đúng là nên lập ra một chương trình, nhưng lập thế nào, ai lập, lại cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." Bán Tiệt Lý nói: "Chúng ta đều là hậu bối khởi nghiệp sau này, ở Trường Sa xét về tư lịch thì Tề Cửu gia là cao nhất, ta thấy hay là để Tề Cửu gia dẫn đầu." Tề Cửu gia lập tức tỉnh giấc từ cơn buồn ngủ, miệng giật giật, lộ ra vẻ mặt khổ sở, vội vàng xua tay: "Ta chỉ là lão thầy bói, vả lại cái thân già này cũng chẳng sống thêm được mấy năm, các ngươi bàn chuyện đừng tính ta vào." Tề Cửu gia là người minh bạch, không muốn nhảy vào vũng nước đục này.

"Diệp Tam gia thì sao, có lời gì muốn nói không?" Bán Tiệt Lý nhìn về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch cười cười, hắn đã hiểu rõ, buổi họp này tuy Trương Khải Sơn khởi xướng, nhưng những người khác há chẳng phải cũng có tâm tư này sao.

"Chỉ cần chương trình này có lợi cho tất cả chúng ta, ta không có ý kiến gì." Bán Tiệt Lý lộ ra nụ cười: "Tốt, nếu Diệp Tam gia cũng không phản đối, vậy chi bằng lập ra một quy chương chế độ.

Nhưng hôm nay các thế lực ngồi đây quá nhiều, lớn nhỏ gần ba mươi vị, người đông thì dễ tán, ta thấy mấy nhà nhỏ chi bằng đề cử ra người dẫn đầu, thấy thế nào?" Hoắc Tam Nương nói: "Ta không ý kiến, nhưng người dẫn đầu sẽ chọn mấy vị?" Trương Khải Sơn lên tiếng: "Chín vị trí đi, ít quá không đủ chia." Đương gia của mấy thế lực nhỏ trong lòng đắng ngắt, thấy không ai nói giúp mình đành phải gật đầu đồng ý.

Ngô Quảng Nguyên trong lòng cũng thấp thỏm, chín vị trí, không biết nhà mình có tranh nổi một suất không.

Sau đó mọi người luận thế bài bối, bốn nhà Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Diệp Bạch, Bán Tiệt Lý có thế lực lớn nhất Trường Sa, trực tiếp chiếm bốn vị trí.

Hoắc gia và Giải gia cũng là thế lực lâu đời, người ủng hộ không ít, chiếm thêm hai vị trí.

Thế lực và danh tiếng của Ngô gia còn nông cạn, vốn dĩ không được xếp vào hàng ngũ, định bị gộp vào Giải gia.

Nhưng Diệp Bạch lại ra sức ủng hộ Ngô Quảng Nguyên, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng có chút giao tình với Ngô Quảng Nguyên, lại nghĩ đến cùng xuất thân từ Bạch gia nên cũng lên tiếng giúp đỡ.

Bốn vị đại lão đã có ba người phát ngôn, Ngô gia may mắn chiếm

được một vị trí.

Diệp Bạch thấy mặt Ngô Quảng Nguyên cười như hoa nở, không ngừng nháy mắt ra hiệu cảm ơn hắn.

Chỉ còn lại hai vị trí, Diệp Bạch đề nghị để Tề Cửu gia chiếm một suất, vì ông nhân duyên tốt, là đại biểu của thế hệ trước ở Trường Sa, mọi người đều đồng ý.

Tuy nhiên, vị trí cuối cùng thì tranh cãi rất lâu.

Một là ai cũng muốn cài cắm người của mình, hai là các thế lực nhỏ còn lại thực sự không đủ tầm để gánh vác.

Nhưng các thế lực này cũng không muốn bị người khác sắp đặt, liền tụ tập lại bầu ra một thương nhân họ Hoàng, tên là Hoàng Lý.

Tên này từ kỹ viện, sòng bạc, thuốc phiện đến đổ đấu cái gì cũng nhúng tay vào, trở thành người dẫn đầu cuối cùng.

Như vậy, Cửu Môn coi như sơ khai được thiết lập.

Mất cả ngày trời, mọi người mới thương nghị xong quy chương chế độ mới, phân chia phạm vi thế lực của các nhà.

Cuối cùng định ra mấy quy tắc chính: 1.

Phàm là chuyện nội bộ Cửu Môn, giải quyết trong Cửu Môn. 2.

Các nhà kinh doanh khu vực thế lực của mình, không được tùy ý vượt giới. 3.

Cửu Môn đồng tâm hiệp lực, nhất trí đối ngoại.

Sau khi chuyện Cửu Môn thương lượng xong, mọi người mới nhớ tới còn một cỗ thiết quan trấn áp tà túy chưa giải quyết, liền dưới sự dẫn dắt của Trương Khải Sơn, một đoàn hai mươi mấy người đi về phía biệt viện.

Tuyết đã ngừng rơi, mọi người giẫm lên lớp tuyết dày quá mắt cá chân, phát ra tiếng lạo xạo.

Nói đi cũng phải nói lại, đây coi như là lần hợp tác đầu tiên sau khi Cửu Môn thành lập.

Đi không bao xa liền thấy một căn nhà, bên ngoài có mấy người Trương gia cầm súng canh gác, bên trong đặt ba bốn chậu than.

Mọi người vào phòng mới nhận thấy mùi quái dị ở đây càng nồng nặc hơn, và nguồn cơn chính là cỗ thiết quan kia.

Thiết quan đặt ở giữa, không khác gì Trương Khải Sơn miêu tả trước đó, trên quan tài không chỉ quấn xích sắt mà còn được phong ấn bằng chỉ hồng.

Diệp Bạch kinh ngạc phát hiện, trong thiết quan này thế mà lại có một cái rương phúc lợi (phúc đại).

Không ngờ rương phúc lợi lại đi theo quan quách, coi như là một điều bất ngờ ngoài ý muốn.

Mọi người vây quanh thiết quan một vòng, thay nhau đưa ra ý kiến.

"Theo ta, cứ trực tiếp mở quan tài ra, để Trương lĩnh đầu sắp xếp mười mấy anh em cầm súng hỏa mai, quản bên trong là thứ gì, cứ bắn nát bét là xong." "Ái chà, cách này hay đó, ta thấy được." Tề Cửu gia quan sát thiết quan một lúc, sắc mặt ngưng trọng nói: "Chín chiếc đinh phong quan này có giảng cứu, tên là Cửu Thiết Trấn Tà, là một loại pháp khí, chắc hẳn là cao nhân hạ mộ khi đó để lại." "Cửu gia, Cửu Thiết Trấn Tà này còn có thuyết pháp gì sao?" Trương Khải Sơn hỏi.

Tề Cửu gia chậm rãi giải thích: "Chín chiếc đinh sắt này đều là pháp khí trấn tà, đóng vào nắp quan tài theo các phương vị khác nhau tạo thành một phong thủy trận, thông thường chỉ dùng để đối phó với

những tà vật cực kỳ lợi hại.

Chương 110

Nhưng cách chế tạo Cửu Đinh này đã thất truyền từ lâu, những năm trước ta cũng từng thấy một hai chiếc ở nơi khác, không ngờ ở đây lại thấy được cả bộ pháp khí.

Có chín chiếc đinh này trấn áp, tà vật bên trong chắc không thoát ra được, ta đề nghị nên tìm nơi phong thủy tốt mà chôn cất lại đi." Đề nghị của Tề Cửu gia thực sự rất ổn thỏa, nhưng Diệp Bạch còn đang nhớ thương cái rương phúc lợi bên trong, thế này sao được.

Diệp Bạch định mở lời thì thấy Trương Khải Sơn lắc đầu nói: "Bây giờ nhập thổ e là muộn rồi, sáng nay khi ta đến đây đã phát hiện chín chiếc đinh bị chấn rụng mất ba chiếc, ba chiếc đinh ở phía Đông Nam là do ta đóng lại sau." Chấn rụng mất ba chiếc, tà môn vậy sao?

Nghe lời này, mọi người có chút kinh hãi, cảm giác thứ bên trong là vật sống!

"Đóng đinh lại còn hiệu quả không?" Hoắc Tam Nương cũng cau mày hỏi.

"Phong thủy trận đã phá, dù khôi phục lại thì hiệu quả cũng kém hơn phân nửa, e là không trấn nổi thứ bên trong." Tề Cửu gia lắc đầu.

Lúc này có muốn nhập thổ cũng vô dụng.

"Vậy bây giờ chỉ còn cách khai quan." Diệp Bạch chốt hạ một câu.

"Ta nói này mấy vị gia, các người có lòng tin đối phó với thứ bên trong không?

Cửu Môn chúng ta vừa lập, vạn nhất thứ bên trong quá hung dữ, bị quét sạch cả đám thì nực cười lắm." Hoàng Lý mặt mày mếu máo nói, hắn bình thường chủ yếu làm ăn kinh doanh, hạ mộ cũng chỉ ăn

mót chút đồ thừa, chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

Trương Khải Sơn nhịn không được vỗ vai hắn, cười cười: "Yên tâm, dù hung hiểm thế nào, bảo vệ mạng nhỏ của ngươi vẫn làm được." Nói xong liền ra lệnh cho thuộc hạ nhổ đinh.

Chín chiếc đinh này bị Trương Khải Sơn đóng sâu vào thiết quan, người nhổ đinh phải tốn không ít sức mới rút được chiếc đầu tiên.

Diệp Bạch nhặt chiếc đinh sắt màu huyết sắc lên, trên đó khắc một số phù văn, hơn nữa đinh sắt còn có hơi ấm, nhìn thì là sắt nhưng chắc hẳn có pha trộn thêm các kim loại và dược liệu khác.

Khi những chiếc đinh được nhổ ra ngày càng nhiều, tim mọi người cũng treo lên tận cổ.

Cho đến khi trên nắp quan tài chỉ còn lại chiếc đinh cuối cùng, lúc này, bên trong thiết quan đột nhiên truyền đến một tiếng chấn động mạnh.

"Rầm!" Không ít người bị âm thanh bên trong làm giật mình, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Ngay sau đó, tiếng chấn động càng lúc càng dồn dập.

"Rầm!

Rầm!

Rầm!" Thứ trong quan tài dường như đang dùng lực mạnh đạp vào nắp quan tài, nắp quan rung chuyển, chiếc đinh cuối cùng kêu kẽo kẹt, không chịu nổi sức nặng.

"Làm sao bây giờ?" "Mau lấy súng của ta lại đây." "Mẹ kiếp, đừng đẩy ta." Bọn người Hoàng Lý sợ đến mất mật, nhịn không được lên tiếng: "Căn phòng này quá nhỏ, ta thấy mấy vị gia không tiện thi triển, chúng ta ở đây cũng không giúp được gì, hay là mấy người

chúng ta ra ngoài trước?" Trương Khải Sơn vô biểu tình phất phất tay, mấy người này thấy thế vội vàng chuồn thẳng ra ngoài.

Thấy người dẫn đầu Cửu Môn vừa mới chọn ra đã có gan thỏ đế như vậy, những người còn lại không khỏi cùng lắc đầu.

Âm thanh trong quan tài ngày càng lớn, Trương Khải Sơn lại là người tài cao gan lớn, trực tiếp bước tới trước thiết quan, đưa hai ngón tay trỏ và giữa dài quá mức thường ấn lên nắp quan tài, thứ bên trong lập tức nằm im bất động.

Trương Khải Sơn phân phó: "Nhổ chiếc đinh cuối cùng luôn đi, tránh để nó bị phá hủy." "Rõ!" Sau khi chín chiếc huyết đinh đều được gỡ xuống, Trương Khải Sơn cũng rút ngón tay lại.

Đợi một lát, trong thiết quan vẫn không có động tĩnh gì, Trương Khải Sơn nhíu mày, tiến lên một bước đá văng nắp quan tài.

Kèm theo tiếng nắp quan rơi rầm xuống đất, mọi người cũng nhìn thấy thứ bị phong ấn trong thiết quan này là gì.

Đó là một nữ thi, mặc trường bào mã quái, rõ ràng là trang phục thời Thanh.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là dung mạo nữ thi này không hề bị thối rữa.

"Thật là chuyện quái lạ!" Ngô Quảng Nguyên lắc đầu liên tục, thiết quan này đúng là hắn khiêng ra từ cổ mộ, nhưng người trong quan tài sao giống như vừa mới chết, lẽ nào dọc đường bị người ta tráo đổi?

"Người này không phải còn sống chứ, lão Ngô, lần này ngươi làm việc không chắc chắn rồi." "Đều im lặng đi, dù người còn sống mà bị nhốt trong thiết quan này thì cũng chết ngạt từ lâu rồi, động tĩnh trong quan tài vừa rồi không thể là giả được." Bán Tiệt Lý lên tiếng.

Được Bán Tiệt Lý nhắc nhở, mọi người cũng hoàn hồn, những người ban đầu đứng gần thiết quan lại vô thức lùi lại vài bước.

Nhưng ba người Trương Khải Sơn, Diệp Bạch và Nhị Nguyệt Hồng vẫn vây quanh thiết quan, dường như không hề sợ thứ này trá thi.

"Thứ này đang giả chết." Nhị Nguyệt Hồng lên tiếng.

"Sao huynh biết được?" Diệp Bạch hỏi.

"Trong kẽ móng tay có vụn gỗ dư thừa, là từ nắp quan tài." Diệp Bạch nhìn sang, trong kẽ móng tay nữ thi quả nhiên có tàn lưu, Nhị Nguyệt Hồng quả không hổ là người tâm tư tinh tế.

"Thứ này tuy có nhân trí (trí khôn của người), nhưng không hiểu nhân ngôn (tiếng người)." Trương Khải Sơn cười lắc đầu, vừa nói xong liền dứt khoát ra tay, một chiếc huyết đinh đâm về phía trán nữ thi.

Nữ thi này cảm nhận được nguy hiểm, đột ngột mở to đôi mắt trắng dã, quay đầu né tránh, định há miệng cắn Trương Khải Sơn thì bị một đôi tay trắng trẻo ấn chặt đầu lâu, chính là Diệp Bạch ra tay.

Diệp Bạch tay kia cũng không rảnh rỗi, chỉ nghe một tiếng "rắc", hắn lại bẻ khớp hàm của nữ thi.

Lúc này, Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cũng dứt khoát nhảy vào trong quan tài, khóa chặt tứ chi nữ thi.

Nữ thi xinh đẹp bị ba người ấn chết dí, không thể động đậy.

Cảnh tượng này thực sự khiến những người có mặt kinh hãi, ba vị gia này đúng là những kẻ tàn nhẫn!

"Cửu gia, xử lý thế nào?" Trương Khải Sơn ngẩng đầu hỏi.

Tề Cửu gia đến trước thiết quan, thò đầu vào nhìn một cái rồi nói:

“Trước tiên dùng cửu đinh phong chặt các huyệt Đại Chùy, Dương Quan, Thiên Tông của nữ thi.” “Được!” Thế là Trương Khải Sơn và Diệp Bạch mỗi người rảnh ra một tay để đóng huyết đinh vào ba huyệt mà Cửu gia đã nói.

Huyết đinh ở hai huyệt Đại Chùy và Thiên Tông đều được đóng vào không chút cản trở, nhưng huyết đinh ở huyệt Dương Quan thì dù thế nào cũng không đóng vào được.

Diệp Bạch và Trương Khải Sơn đều là những người mang huyết mạch trường sinh, lực kình vượt xa người thường, vậy mà cũng không thể cắm huyết đinh vào dù chỉ một tẹo.

Mùi trên người nữ thi này nồng nặc, Diệp Bạch thực sự không chịu nổi, đành phải lớn tiếng gọi: “Tiểu Cẩu, đưa cho ta cái búa!” “Có ngay!” Rất nhanh, Ngô Tiểu Cẩu không biết từ đâu vác tới một chiếc búa sắt xanh thẫm.

Đón lấy búa bằng một tay, Diệp Bạch lại bảo Trương Khải Sơn ấn chặt đầu lâu, hắn rảnh ra hai tay.

Giữ chắc huyết đinh, tay phải vung mạnh búa sắt.

Chỉ nghe một tiếng "keng", một phần ba chiếc huyết đinh lún sâu vào cơ thể nữ thi.

Cảm giác đau đớn dữ dội khiến nữ thi suýt chút nữa nhảy dựng lên, thấy Nhị Nguyệt Hồng không trấn giữ nổi nữ thi, những người khác vội vàng nhảy vào giúp sức.

Mười mấy đại hán ấn chặt nữ thi đang không ngừng giãy giụa trong quan tài, hình ảnh phi thường hài hước.

Ai biết thì bảo đang trừ thi, ai không biết còn tưởng đang làm chuyện gì bậy bạ.

Theo lý mà nói, đóng đinh phải dùng mẹo để đinh lún vào một chút

trước, sau đó mới dùng đại lực đóng liên tiếp.

Nhưng Diệp Bạch tự tin mình có độ chuẩn xác, lại bồi thêm mấy búa nặng nề, huyết đinh đã lún vào hai phần ba.

Lúc này, nữ thi cũng bỏ cuộc giãy giụa, nghẹo đầu, đôi mắt trắng dã vô lực nhìn chằm chằm phía trước, cái cằm không khép lại được vẫn đang run rẩy, một thứ dịch nhầy hôi thối không tên chảy ra từ khóe miệng.

Vừa mới xuất thế đã gặp ngay đám đại lão thô bạo của Cửu Môn này, chỉ có thể nói là vận khí quá đen đủi.

Chương 111

Khi huyết đinh ở huyệt Dương Quan hoàn toàn bị đóng vào, nữ thi cuối cùng không còn động đậy.

Tề Cửu gia để bảo hiểm, lại bảo mọi người dùng nốt sáu chiếc huyết đinh còn lại, đóng vào các huyệt đạo quan trọng khác của nữ thi.

Mọi người chưa từng làm việc này bao giờ, thay phiên nhau, ai cũng muốn thử một lần, ngay cả Ngô Tiểu Cẩu cũng leo vào thiết quan gõ hai cái.

Giống như đi tham quan du lịch vậy, ai cũng được nhúng tay vào.

Nếu nữ thi này biết nói chuyện, chẳng biết sẽ chửi ra những lời khó nghe đến mức nào.

Sau đó, Trương Khải Sơn lại sai người khiêng thiết quan ra ngoài, chất củi dội dầu hỏa, một ngọn lửa bùng lên dữ dội thiêu cháy thi thể.

Nhìn thi thể hóa thành than củi trong ngọn lửa, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Diệp Bạch cũng chuyển sự chú ý vào hệ thống, mở cái rương phúc lợi vừa mới nhận được. `[Túi phúc nhỏ: Thiên Niên Đào Mộc Kiếm, được điêu khắc thủ công thuần túy từ gỗ đào ngàn năm, có công dụng trấn trạch, nạp phúc, tịch tà cực tốt!]`.

Là đồ tốt, tiếc là đối với Diệp Bạch không có tác dụng lớn lắm.

Thật sự gặp phải tà vật không giải quyết được, tế ra thanh Bá Vương Thương dính máu chẳng phải tốt hơn món này sao.

Để hắn cầm đào mộc kiếm đi đối địch, ước chừng vài chiêu là gãy.

Nhưng món đồ này đối với hạng người như Tề Cửu gia mà nói, e là bảo vật vô giá.

Cũng coi như mở ra được đồ tốt, Diệp Bạch lộ ra nụ cười, hôm nay không uổng công bận rộn.

Trương Khải Sơn nhặt chín chiếc huyết đinh từ trong đống tro tàn, nhìn về phía Ngô Quảng Nguyên nói: "Hôm nay Cửu Môn vừa lập đã cùng hợp lực trừ được một đại hại, chín chiếc huyết đinh này ta thấy chi bằng để lại cho đương gia các nhà làm kỷ niệm, coi như vật tượng trưng, thấy thế nào?" Thiết quan này là do Ngô Quảng Nguyên mang về, theo lý mà nói đồ vật bên trong cũng là của hắn, Trương Khải Sơn cần trưng cầu ý kiến của hắn.

Nhưng Ngô Quảng Nguyên nào có ý phản đối, vội vàng khen hay.

Thế là chín người chia nhau chín chiếc huyết đinh, Hoàng Lý cũng đỏ mặt nhận lấy đinh sắt, nhưng hắn biết hôm nay mình đã mất mặt trước mọi người, vị trí đương gia Cửu Môn này chắc làm chẳng được bao lâu.

Diệp Bạch cũng cầm lấy chiếc huyết đinh thuộc về mình, chính là chiếc đóng vào huyệt Dương Quan, bởi vì mũ đinh đã bị hắn gõ mẻ một miếng.

Rời khỏi Trương phủ, trời đã tối mịt, Diệp Bạch thấy Tề Tiểu Hắc đang đứng đắp người tuyết cách cửa không xa.

Nghĩ lại chắc là cả ngày hắn không về nên Tiểu Hắc đến xem thử, thấy Diệp Bạch ở Trương phủ không sao nên mới rảnh rỗi đắp người tuyết bên ngoài.

Diệp Bạch tiến lại gần xem, đắp được bảy tám người tuyết nhỏ bày thành một hàng, tuy đều từ một khuôn mẫu nhưng cũng có đặc điểm riêng.

“Đây là đắp những ai vậy?” “Hải thúc, trưởng lão, Tiểu Hồng và Tiểu Hoa, các người đều có cả.” Tề Tiểu Hắc lại nặn xong một người tuyết đặt ở cuối cùng, nhìn hình dáng dường như là Trương Nhật Sơn.

Diệp Bạch nhìn thấy một người tuyết cầm một thanh băng nhọn vẫy vẫy, chắc hẳn là mình.

Diệp Bạch hỏi: “Nhật Sơn đã kể cho ngươi chuyện Uông gia rồi sao?” Tề Tiểu Hắc gật đầu.

Từ khi Thuận Tử dạy Tề Tiểu Hắc cách cư xử với mọi người, Tề Tiểu Hắc liền liên tục bày trò bám lấy Trương Nhật Sơn.

Không phải tặng đồ ăn thức uống thì cũng là đêm hôm chạy đến phòng tặng hơi ấm.

Trương Nhật Sơn nhịn không nổi nữa liền động thủ với Tề Tiểu Hắc.

Cả hai đều mang huyết mạch trường sinh, đánh vài lần cũng ngang tài ngang sức.

Lâu dần sinh ra cảm tình, sau đó Trương Nhật Sơn đã kể tình hình Uông gia cho Tề Tiểu Hắc.

Diệp Bạch thở dài một tiếng nói: “Thế lực Uông gia ẩn giấu rất sâu, nếu không cần thiết, đừng bộc lộ địch ý với bọn họ ra ngoài mặt.” “Ta không muốn đợi nữa, tiểu gia ta chính là kẻ có thù tất báo.” Suy nghĩ một chút, Tề Tiểu Hắc nhìn Diệp Bạch nói tiếp: “Yên tâm, ta sẽ không làm liên lụy đến ngươi đâu.” Diệp Bạch cười cười, vỗ vai Tề Tiểu Hắc nói: “Ta mà sợ Uông gia thì ban đầu đã không đốt trạm liên lạc của chúng, mang Trương Nhật Sơn về đây rồi.

Ta luôn không nói cho ngươi tình hình Uông gia, chỉ là hiện tại chưa phải lúc đối phó với chúng, vả lại ngươi biết bao nhiêu về Uông

gia?

Chúng có bao nhiêu người, tổ chức vận hành theo phương thức nào, bí mật gia tộc của chúng là gì?

Những chuyện này còn chưa làm rõ thì ngươi đối phó với chúng kiểu gì?

Cho dù ngươi gặp một tên giết một tên cũng không làm tổn thương được gốc rễ của chúng, thế lực cốt lõi của Uông gia còn đó thì chúng sẽ không bị diệt vong." Nghe Diệp Bạch nói xong, Tề Tiểu Hắc có chút mờ mịt, kế hoạch trả thù sục sôi của hắn trực tiếp bị Diệp Bạch tạt một gáo nước lạnh.

"Vậy phải làm sao?" "Đợi!

Đợi Uông gia lộ ra sơ hở, đợi ngươi có thực lực phục thù." "Nhưng ta không muốn đợi nữa." Diệp Bạch thở dài thườn thượt, Tề Tiểu Hắc này luôn được hắn bảo bọc, quả thực mãi không lớn nổi.

"Nếu ngươi không muốn đợi, ta sẽ hiến cho ngươi một kế." Tiếp đó Diệp Bạch liền kể sơ qua chuyện thành lập Cửu Môn.

"Ngươi muốn ta đi tranh vị trí của Hoàng Lý kia?" Diệp Bạch gật đầu: "Trường Sa sau này sẽ là thiên hạ của Cửu Môn, nếu ngươi có thể trở thành một trong các đương gia Cửu Môn thì có thể dựa vào thế lực Cửu Môn để đối phó Uông gia." "Được!" Sau khi trấn an được tâm tư khao khát báo thù của Tề Tiểu Hắc, Diệp Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Yên tâm, ta cũng không phải kẻ ngốc, không đi liều mạng một cách mù quáng đâu." Tề Tiểu Hắc cười nói, thiết lập lại một mục tiêu mới, hắn trái lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Khi đi, Tề Tiểu Hắc vẫn còn chút lưu luyến đám người tuyết này, gọi vọng lại vệ binh Trương gia: "Hắc!

Anh em, lát nữa đừng đụng vào người tuyết của ta nhé, mai ta lại đến đắp thêm vài cái nữa." Hai vệ binh Trương gia mặt không biểu cảm, bụng bảo dạ đêm nay sẽ dọn sạch bách cho ngươi, dù sao mai cũng không phải ca trực của bọn họ.

Sau đó, nhóm Diệp Bạch biến mất trong màn đêm trắng xóa.

Trở về Bạch gia, Diệp Bạch mới phát hiện trong nhà có hai vị khách, Bạch Tri Hi đang tiếp đón ở đại sảnh.

Chính là Kim Toán Bàn và Tôn Quốc Phụ.

Hai người quấn áo bông dày, mặt mày xanh mét, lạnh đến mức run lẩy bẩy, đang hơ tay sưởi ấm trước lò lửa, chẳng còn chút hình tượng cao nhân nào.

Thấy Tôn Quốc Phụ ở đây, Diệp Bạch vội vàng cúi người gọi một câu: "Sư phụ, sư thúc." Một câu sư phụ này khiến Kim Toán Bàn sướng rơn cả người, mặt lộ vẻ cười ngây ngốc.

Diệp Bạch cũng khịt mũi, cứ gọi thêm vài lần nữa thì vị sư phụ này chắc từ giả thành thật mất.

Sau đó, Diệp Bạch hỏi rõ ngọn ngành.

Lúc này mới biết, Tôn Quốc Phụ cách đây vài ngày được mời đến một ngôi làng gần Trường Sa để làm pháp sự.

Kim Toán Bàn trước đó nhận được thư của Diệp Bạch, biết hắn đã định cư ở Trường Sa, thế là hai người liền cùng lên đường, cũng muốn thuận đường ghé thăm Diệp Bạch.

Đến đây rồi mới phát hiện chuyện không đơn giản.

Ngôi làng nằm bên cạnh một hồ nước cổ trong rừng sâu, dân cư không đông, chỉ khoảng hai trăm hộ, đa phần là người già và trẻ nhỏ.

Một hai ngày nay, ba đứa trẻ trong làng đều mất tích bên bờ hồ, có

người nói nhìn thấy một bóng đen vọt lên từ dưới nước, giống như thủy quỷ lôi bọn trẻ xuống.

Lời này làm cả làng sợ khiếp vía, vả lại người nói cũng là người thật thà trong làng, ít khi nói dối.

Mấy lão già trong làng họp bàn, nhờ quan hệ vào thành Trường Sa mời cao nhân về thu phục thủy quỷ, không biết nghe danh Tôn Quốc Phụ từ đâu mà lại đi đường vòng mời được ông đến.

Tôn Quốc Phụ đến nơi liền thấy trên mặt hồ xanh ngắt phảng phất một luồng hắc khí, rõ ràng là cảnh tượng oan hồn sau khi chết không tan.

Chương 112

Lại hỏi trước đó hồ này có từng xảy ra chuyện quái lạ gì không, người già trong làng cho biết tháng trước trong hồ này từng có một người đàn bà không giữ phụ đạo bị dìm chết.

Tôn Quốc Phụ phỏng đoán chuyện này phần lớn là do người đàn bà bị dìm chết kia gây ra, nhưng bóng đen trong hồ kia là thứ gì thì lại không rõ.

Dù thế nào thì cũng phải xuống hồ thăm dò một chuyến trước đã.

Tôn Quốc Phụ và Kim Toán Bàn mang theo đồ nghề, chèo thuyền nhỏ ra giữa hồ, chỉ là mới đi được một nửa mặt hồ đột nhiên xuất hiện vòng xoáy, trực tiếp lật úp thuyền, cả hai cũng bị cuốn xuống hồ.

Giữa mùa đông, mặt hồ tuy không đóng băng nhưng nước hồ lạnh thấu xương, hai người rất nhanh liền mất ý thức, khi tỉnh lại thì đã ở gần thành Trường Sa rồi.

Hóa ra là ngư dân ở hạ lưu cứu được họ.

Cả hai mất sạch đồ nghề, biết Diệp Bạch ở thành Trường Sa đành phải đến đây lánh nạn trước.

Kể xong đầu đuôi câu chuyện, Kim Toán Bàn lại kéo tay Diệp Bạch nói nhỏ: "Đồ đệ, hồ đó không chỉ có dị thường, mà dưới đáy hồ còn có mộ, trước khi ngất đi ta đã nhìn thấy." Diệp Bạch mắt sáng lên, thấp giọng hỏi: "Mộ thế nào?" "Nhìn không rõ, chỉ lộ ra một góc, nhưng trước khi xuống hồ ta đã dùng toán bàn xem qua, phong thủy dưới đáy hồ cực tốt, là một huyệt tàng long lý tưởng." Diệp Bạch trong lòng vui sướng, chỉ hy vọng là một ngôi mộ chưa bị đào, cái hệ thống này của hắn không biết đã bao lâu rồi chưa mở bảo rương.

“Đừng vội, đợi mai ta cùng các ngươi đi xem thử.” Lúc này, bữa tối do Bạch Tri Hi sai người chuẩn bị cũng được bưng lên, đầu bếp là người cũ của Bạch gia, tay nghề ở thành Trường Sa cũng thuộc hàng nhất nhì, món ăn làm ra đủ cả hương sắc vị.

Kim Toán Bàn và Tôn Quốc Phụ bụng đã đói cồn cào nhưng vẫn giữ dáng vẻ bậc bề trên, chậm rãi nhai nuốt.

“Sư phụ, sư thúc cứ tự nhiên.” Bạch Tri Hi chào một tiếng rồi lại đi chuẩn bị phòng cho hai người.

Kim Toán Bàn vừa ăn vừa cảm thán.

Hèn chi tiểu Hoa Linh cứ tương tư mãi, đồ đệ dâu Bạch Tri Hi trước mắt này quả thực có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành.

Hơn nữa qua trò chuyện vừa rồi, đồ đệ dâu này không chỉ lễ tiết chu đáo, mà thuật số, kỳ môn độn giáp, ngũ hành bát quái đều có am hiểu, rất hợp khẩu vị của Kim Toán Bàn lão.

Nếu không gặp Diệp Bạch, Kim Toán Bàn bây giờ đã cầu xin thu Bạch Tri Hi làm đồ đệ rồi.

Nhét một miếng thịt kho tàu béo gầy vừa vặn vào miệng, nước thịt trào ra, hương thơm tỏa khắp, Kim Toán Bàn chỉ thấy hồn phách như bay bổng.

Chuyện định giúp Hoa Linh trước đó sớm đã bị vứt ra sau đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Bạch dẫn theo mấy thủ hạ cùng Kim Toán Bàn hai người đến ngôi làng nhỏ kia.

Người trong làng thấy Tôn Quốc Phụ và Kim Toán Bàn quay lại đều vô cùng ngạc nhiên, hai người một đêm không về, bọn họ cứ ngỡ cả hai đã bị thủy quỷ hại rồi.

Thôn trưởng là một lão già tóc bạc, lại mở lời xin lỗi: “Tôn tiên

sinh à, đêm qua lão lại vào thành Trường Sa mời một vị cao nhân khác về, ông đừng trách nhé." Cao nhân thành Trường Sa?

Diệp Bạch nhìn vào trong nhà, chỉ thấy Tề Cửu gia dẫn theo Tề Thiết Chủy đang ngồi đó.

Phạm vi kinh doanh của Cửu gia này rộng thật đấy.

Tề Thiết Chủy cũng nhìn thấy Diệp Bạch: "Cha, Tam gia cũng tới rồi kìa, không phải là đến tranh việc của chúng ta chứ." "Diệp Tam gia?" Hai người vội vàng ra khỏi nhà.

"Tề đại ca?" "Tôn lão đệ!" Chẳng ngờ Tề Cửu gia và Tôn Quốc Phụ lại là người quen.

Hai người vừa gặp mặt đã ôm chầm lấy nhau như hảo hữu lâu năm không gặp.

Tuy nói đồng nghiệp là oan gia, nhưng cả hai đều là những cao nhân có thực học, vài năm trước quen nhau tại một pháp hội, sau khi so tài bất phân thắng bại liền sinh lòng cảm phục, không lâu sau trở thành bạn thân.

Thấy hai vị cao nhân là bạn bè, thôn trưởng cũng trút bỏ nỗi lo trong lòng, mời mọi người vào nhà, vừa nhóm lò vừa đun nước nóng.

Diệp Bạch hỏi: "Cửu gia, tình hình ở đây huynh đều hiểu rõ chứ?" Tề Cửu gia gật đầu cười nói: "Vừa đến đây không lâu, nghe thôn trưởng kể qua một chút, chỉ là không ngờ Tôn lão đệ lại là sư thúc của Tam gia, đúng là duyên phận." Tôn Quốc Phụ nghe Tề Cửu gia gọi Diệp Bạch là Tam gia liền đoán được thế lực của Diệp Bạch ở Trường Sa không nhỏ, nhíu nhíu mày nhưng không nói gì thêm.

Mấy người trò chuyện vài câu rồi quay lại chủ đề chính.

"Tôn lão đệ hôm qua đã đến, có phát hiện gì không?" "Nói ra thật hổ thẹn, chập tối hôm qua định xuống hồ thăm dò thì bị vòng xoáy

nước hồ nuốt chửng, đồ nghề mất đi quá nửa." Tề Cửu gia gật đầu không hỏi thêm, liền bảo Tề Thiết Chủy gieo một quẻ.

Chỉ thấy Tề Thiết Chủy lấy ra ba đồng tiền mang theo bên mình, đặt vào lòng bàn tay rồi úp hai tay lại, lắc đều sau đó thả vào quái bàn, gieo liên tiếp sáu lần.

Tề Cửu gia khảo sát: "Quẻ tượng này giải thế nào?" "Lục súc đa tác quái, yêu giả xuất tây phương, cánh tu phòng trớ chú, thành khủng nhiễm ôn hoàng (Lục súc nhiều trò quái, yêu quái hiện phương tây, lại phải phòng lời nguyền, e sợ nhiễm dịch bệnh)." Tề Thiết Chủy đọc một câu vè.

"Toàn là tiền bối cả, không bảo ngươi múa rìu qua mắt thợ, nói cụ thể xem ý nghĩa là gì?" Tề Cửu gia trừng mắt, cốc đầu hắn một cái rõ đau.

Tề Thiết Chủy nhe răng nói: "Tức là trong hồ có yêu vật thành tinh, có thể ở phía Tây, vả lại trong hồ có thể có dịch bệnh, là một quẻ đại hung!" "Toàn là có thể, ngươi nhìn ra từ đâu?" "Nghe các người nói đó, vả lại lúc mới đến ta thấy mặt hồ phía Tây có dao động." Diệp Bạch cười cười, đúng là mấy trò vặt của thầy bói.

"Vậy ngươi nhìn thấy gì từ quẻ tượng?" Tề Cửu gia mặt đen lại, lại cốc thêm một cái.

"Có dịch bệnh, thật sự có dịch bệnh!" Tề Thiết Chủy bị đánh đến nhảy dựng lên.

Kim Toán Bàn nhịn không được lên tiếng: "Giữa mùa đông thế này sao sinh dịch bệnh được, huống hồ ngôi làng nhỏ này dường như cũng không có mấy người bệnh." Tề Cửu gia thở dài: "Kim lão đệ không biết đó thôi, thằng nhóc nhà ta tuy học nghệ không tinh nhưng về nhìn quẻ thì có chút thiên phú, nó đã khẳng định trong hồ có dịch bệnh thì khả năng cao là có thật." Tôn Quốc Phụ cũng nói: "Ý nghĩa hiển thị

trong quẻ vốn dĩ trừu tượng, theo ta thấy quẻ tượng vừa rồi đúng là hung quái, còn về dịch bệnh, có thể là một loại nguồn lây nhiễm tương tự dịch bệnh nào đó." Mọi người ra bờ hồ, chỉ thấy hồ nước này được ba ngọn núi bao quanh, quanh năm không thấy ánh mặt trời, âm khí tích tụ, quả thực là bảo địa tàng phong nạp huyệt.

Đương nhiên địa thế này đối với người chết là bảo địa, còn với người sống thì chưa hẳn.

Lúc này, hệ thống của Diệp Bạch cũng có phản ứng. `[Mộ cổ chưa biết: Cổ mộ chôn sâu dưới đáy hồ, yêu tà vô số, quái dị hoành sinh, thận trọng khi vào!]`. `[Cấp độ nguy hiểm: Trung!]`. `[Chứa bảo rương: Bảo rương Thanh Đồng!]`.

Diệp Bạch cau mày sâu sắc, đây là lần đầu tiên hắn thấy lời nhắc nhở "thận trọng khi vào" này của hệ thống.

Một ngôi mộ cổ mức độ nguy hiểm trung cấp mà chỉ có một bảo rương thanh đồng, chẳng phải là quá nghèo nàn sao.

Diệp Bạch lại mở dị đồng, chỉ thấy trên mặt hồ có tử khí màu đen lảng vảng, như một con hắc long có thế xung thiên, khác hẳn với miêu tả của Tôn Quốc Phụ trước đó.

Hơn nữa dưới hồ tỏa ra từng đốm yêu khí màu xanh lục, dường như đúng như hệ thống nói, yêu tà vô số.

Tôn Quốc Phụ thấy Diệp Bạch mở dị đồng liền thấp giọng hỏi: "Sư điệt, thế nào, có dị tượng không?" "Trên mặt hồ tử khí lan tràn, dưới hồ đều là yêu khí, hồ này đại hung!" Diệp Bạch đáp.

Tôn Quốc Phụ lộ vẻ lo lắng, cảnh tượng Diệp Bạch miêu tả gần giống với những gì ông thấy, chiều qua hắc khí trên mặt hồ chưa đến mức này, lẽ nào có liên quan đến vòng xoáy dưới nước lúc chập tối qua?

Hơn nữa lúc lật thuyền hôm qua, đồ nghề của ông đều rơi xuống nước, nếu không có những thứ đó ông cũng không dám mạo hiểm xuống hồ.

Ông lại nhìn Kim Toán Bàn một cái, vị sư huynh này của ông thích buộc kim toán bàn vào thắt lưng nên mới không làm mất bảo bối, vận may thật không tệ, hay là sau này mình cũng kiếm sợi dây buộc vào nhỉ?

Tề Thiết Chủy lại gần mặt hồ, thấy nước hồ đục ngầu liền nhịn không được nói: "Bây giờ làm sao đây?

Nếu dưới nước có yêu quái thì hay là chúng ta dùng mồi nhử dụ nó ra?" Diệp Bạch cười nói: "Yêu quái thích ăn thịt người, dùng ngươi làm mồi nhé?" Tề Thiết Chủy vội vung tay: "Ta không dám đâu, Tam gia bản sự lớn, hay là ngài đi, đợi yêu quái ra rồi ngài chính hảo một thương đâm chết nó." Đang nói chuyện, mặt hồ bỗng nổi lên một trận sóng hoa.

"Thứ gì vậy?" "Hình như là một con cá lớn." Diệp Bạch lại nhìn thấy một cái đuôi cá đầy vảy xanh, thứ này lặn xuống nước xong dường như đang bơi về phía bờ.

"Thiết Chủy, lùi lại một chút." Tề Cửu gia cảm thấy bất an, vội kéo Tề Thiết Chủy lùi lại.

Diệp Bạch đứng bên bờ hồ, cảm giác vật dưới nước đang ở không xa rình rập mình.

Có Bá Vương Thương trong tay, Diệp Bạch chẳng mấy lo sợ.

Chương 113

Hắn tiến lên vài bước, vật dưới nước quẫy đuôi một cái, dường như cảm nhận được nguy hiểm, nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Thấy Diệp Bạch lùi lại, Tề Thiết Chủy nhịn không được hỏi: "Tam gia, thế nào rồi?" "Chạy rồi." "Vậy phải làm sao?

Thứ đó dường như là yêu vật thành tinh, nếu cứ ở mãi dưới nước thì chúng ta chẳng lẽ cứ canh chừng mỗi ngày sao." "Cửu gia, huynh có biết động vật nào mang đuôi cá màu xanh lục, thể hình xấp xỉ con người không?" Diệp Bạch ngẩng đầu hỏi.

Tề Cửu gia biết Diệp Bạch chắc đã nhìn thấy hình dáng vật dưới nước rồi, trầm tư một lát nói: "Thể hình xấp xỉ người, lại có đuôi cá màu xanh?

Để ta nghĩ xem...

Đúng là có loại sinh vật này, vả lại các người chắc cũng từng nghe nói qua." "Nghe qua?

Là thứ gì?" "Giao nhân!" Mọi người thần sắc hiểu ra nhưng đều cau mày.

Giao nhân là loại sinh vật thực sự tồn tại, trong các cổ tịch như Sưu Thần Ký, Thái Bình Ngự Lãm đều có ghi chép về giao nhân, như trong Bác Vật Chí chép: "Nam hải thủy hữu giao nhân, thủy cư như ngư, bất phế chức tích, kỳ nhãn năng khấp châu." Nói giao nhân là một loại sinh vật sống bầy đàn, biết dệt lụa giao tiêu, loại vải này vào nước không ướt, nước mắt có thể hóa thành trân châu, và dầu giao nhân một khi đốt lên sẽ cháy vạn năm không tắt.

Loại sinh vật này lúc sống có thể tạo ra bảo vật, sau khi chết lại càng có giá trị không nhỏ.

Nhưng dưới sự săn bắt của vương công quý tộc thời cổ đại, loài giao nhân vốn đã hiếm hoi nay đã tuyệt chủng từ lâu.

Hiện nay giao nhân đã trở thành truyền thuyết.

"Nếu yêu dị trong hồ là giao nhân thì trong đó e là không chỉ có một con, ta nhớ giao nhân sống theo bộ tộc." Kim Toán Bàn xen vào.

"Giao nhân không tự dưng xuất hiện, nếu không đã sớm bị người ta phát hiện, nhất định là nơi này đã xảy ra biến cố gì đó." Tôn Quốc Phụ khẳng định.

"Thôn trưởng trước đó nói trong hồ từng dìm chết một người đàn bà, liệu có liên quan không?" Tề Thiết Chủy hỏi.

Diệp Bạch lắc đầu: "Dù người đàn bà đó có biến thành ác quỷ, bản sự có lớn đến đâu cũng không thể làm giao nhân hiện ra được.

Ta đoán chắc là do địa thế biến động." "Địa thế biến hóa?

Ý ngài là sao." Tề Thiết Chủy không hiểu.

Nhìn mặt hồ phẳng lặng trước mắt, Diệp Bạch chậm rãi giải thích: "Chúng ta hãy xâu chuỗi sự việc lại từ đầu, vài ngày trước trong hồ xuất hiện bóng đen lôi mấy đứa trẻ trong làng xuống, hôm qua sư phụ và Tôn sư thúc của ta chèo thuyền bị vòng xoáy cuốn xuống nước, trước khi ngất đi sư phụ ta từng thấy một góc cổ mộ dưới nước." "Trong hồ có cổ mộ?" Tề Thiết Chủy kinh hô một tiếng, thầm nghĩ hèn chi Diệp Tam gia lại đi theo, hóa ra là tìm thấy tung tích cổ mộ.

Tôn Quốc Phụ nhìn sư huynh mình một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện cổ mộ này Kim Toán Bàn thế mà không nói với ông.

Kim Toán Bàn biết mình đuối lý, tỏ vẻ ngại ngùng cười trừ.

"Cổ mộ đã bị phá trước khi họ xuống hồ, chứng tỏ giao nhân có thể chính là bóng đen trong hồ, và chúng thoát ra từ cổ mộ." "Tam gia, nếu giao nhân thoát ra từ cổ mộ, nhưng cổ mộ bị phong kín, giao nhân sao có thể sinh tồn trong đó?" Tề Cửu gia đặt câu hỏi.

Diệp Bạch lắc đầu, phỏng đoán: "Có lẽ cổ mộ còn thông với nơi khác, nếu không thực sự khó giải thích." "Vậy giờ làm sao?

Có xuống thám mộ không?" Tề Thiết Chủy hứng khởi hỏi, hắn từ nhỏ theo chân Tề Cửu gia xem tướng bói toán, chuyện hạ mộ quả thực chưa tham gia mấy lần.

"Chưa vội, dưới đáy hồ có bao nhiêu giao nhân chúng ta còn chưa rõ, vả lại có thể lôi trẻ con xuống chứng tỏ chúng có ham muốn tấn công con người." Diệp Bạch nghĩ đoạn bảo Tề Thiết Chủy: "Thế này, Thiết Chủy, ngươi về thành Trường Sa một chuyến, mời Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đến đây." Tề Thiết Chủy nghi hoặc: "Tam gia, sao không gọi hỏa kế nhà mình mà lại đi mời bọn họ?" Tề Cửu gia đã đoán được vài phần tâm tư của Diệp Bạch, nói với Tề Thiết Chủy: "Tam gia bảo ngươi đi thì ngươi cứ đi đi, sao lắm lời thế." "Vâng." Không yên tâm để Tề Thiết Chủy đi một mình, Diệp Bạch liền để hai thủ hạ đi theo bảo vệ.

Sau khi Tề Thiết Chủy đi, nhóm Diệp Bạch lại nhờ thôn trưởng dẫn đường đi một vòng quanh hồ xem xét địa thế xung quanh.

Như đã nói trước đó, hồ này ba mặt giáp núi, bọn Diệp Bạch đi không xa đã bị một ngọn núi chắn đường.

Đường phía dưới phải leo núi, thấy Tề Cửu gia thở hồng hộc, Diệp Bạch liền để nhóm Tôn Quốc Phụ ở lại, hắn dẫn theo Kim Toán Bàn tiếp tục lên núi.

Leo lên một đoạn dốc cao, Kim Toán Bàn liền không muốn đi tiếp nữa.

"Đồ đệ, chỗ này là được rồi, có thể nhìn thấy toàn cảnh hồ nước." Kim Toán Bàn mồ hôi đầy đầu, nằm vật ra một tảng đá xanh, lấy toán bàn ra thôi diễn.

Diệp Bạch cũng phóng tầm mắt ra xa, ba ngọn núi này như những người khổng lồ bảo vệ hồ nước xanh biếc ở giữa, cảnh sắc thực sự không tệ.

Một lát sau, Kim Toán Bàn đặt toán bàn xuống, tán thán: "Sơn thủy chi thế ở đây không đơn giản, lúc ở dưới ta thế mà không phát hiện ra." "Ý là sao?" "Ngươi xem, lần trước ta và sư thúc ngươi bị phát hiện ở hạ lưu của hai ngọn núi kia, hồ này có dòng nước chảy ra thì không thể không có nước vào, chứng tỏ nơi này nhất định có nơi thông với dòng sông ngầm dưới đất, đó mới là đầu nguồn của long mạch." Kim Toán Bàn nghỉ lấy hơi rồi nói tiếp: "Long mạch không ngừng phun thổ không khí, nhưng lại bị ba ngọn núi cao này chặn lại, nuôi dưỡng trong hồ nước ở trung tâm, tạo thành một vùng phong thủy bảo địa cực phẩm, Tam Long Dựng Châu.

Loại bảo địa này đủ để mai táng bậc đế vương, nếu bên dưới có mộ thì tuyệt đối không nhỏ." Diệp Bạch đáp: "Đó đúng là một bảo địa, nhưng mộ huyệt lớn hay không ta không quan tâm, ta lên núi không phải để xem phong thủy." Kim Toán Bàn mặt mày nghệch ra, không xem phong thủy thì ngươi kéo ta lên đây làm cái gì.

Lão Kim ta ở dưới nghỉ ngơi không sướng hơn sao.

"Vậy là xem cái gì?" Diệp Bạch giải thích: "Cổ mộ giấu dưới hồ lâu như vậy không tự dưng lộ ra, nhất định có thứ gì đó gây ra chấn động địa thế mới khiến cổ mộ lộ ra." Cảm thấy chân tay mỏi nhừ, Kim Toán Bàn dứt khoát tháo giày ra, vừa nắn bóp bàn chân vừa hỏi:

“Vậy ngươi phát hiện ra gì?” Diệp Bạch chỉ về phía trước: “Có chút phát hiện, ngươi nhìn ngọn núi ở giữa kia xem, ta từng xem qua bản đồ phân bố tài nguyên khoáng sản Trường Sa, nếu không nhớ nhầm thì ngọn núi đó là một ngọn núi khoáng.” Kim Toán Bàn nhịn không được nói: “Bản đồ phân bố tài nguyên khoáng sản là thứ cơ mật như vậy mà ngươi cũng xem qua, tiểu tử ngươi bản lĩnh thật không nhỏ.

Nhưng đã là núi khoáng thì nhất định có dùng thuốc nổ, ây?

Lẽ nào ngươi muốn nói chấn động dưới đáy hồ là do khai thác khoáng sản gây ra?” “Đúng!” Diệp Bạch gật đầu rồi nói tiếp: “Nhưng trên bản đồ ngọn núi đó đã bị bỏ hoang từ lâu, nếu ta đoán không lầm thì mỏ này có người lén lút khai thác trở lại, dùng lượng thuốc nổ không thích hợp khiến cổ mộ bị chấn ra.” Kim Toán Bàn lắc đầu: “Không đúng, lúc nãy chúng ta đã hỏi thôn trưởng, lão nói thời gian qua không có gì quái lạ, chỉ có một người đàn bà dìm hồ, nếu động tĩnh thuốc nổ quá lớn thì người trong làng nhất định phải nhận ra chứ.” Kim Toán Bàn dường như lại nghĩ ra điều gì, mặc kệ mùi hôi trên tay, vỗ đùi một cái đét, đứng bật dậy kinh hãi nói: “Ngươi bảo người trong làng này chính là những kẻ lén lút khai thác mỏ kia?” Diệp Bạch nhìn hắn bằng ánh mắt "ngươi cũng không đến nỗi ngốc", cười nói: “Nếu người trong làng chính là kẻ khai thác mỏ thì họ nhất định sẽ giấu kín chuyện này, vả lại ngươi chưa bao giờ thắc mắc tại sao thanh niên trai tráng trong làng lại ít thế sao?” Xâu chuỗi mọi chuyện lại, Kim Toán Bàn nhịn không được cảm thán: “Tiểu tử ngươi đúng là tâm tư cẩn mật.” “Nhưng Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng ở thành Trường Sa là ai, mời họ đến có thể giúp được gì cho ngươi?” Thấy Kim Toán Bàn còn nghi hoặc, Diệp Bạch liền giới thiệu qua về thế lực Cửu Môn ở thành Trường Sa.

Kim Toán Bàn nghe xong không ngớt lời khen ngợi: “Thật không ngờ ở Trường Sa các ngươi lại nghĩ ra cách liên kết các thế lực lại,

việc này khả thi hơn nhiều so với việc làm ăn riêng lẻ.

Hơn nữa hai người này một là đại diện thế lực chính quyền, một là thế gia đổ đấu gia truyền, quả thực thích hợp để giúp đỡ." Đường núi phía sau khó đi, nhìn thấy thứ mình muốn thấy, Diệp Bạch cũng không kiên trì đi tiếp nữa.

Hai người xuống núi trở về làng thì đã là giữa trưa.

Thôn trưởng bày một bàn đầy rượu thịt tại nhà, đều là gà vịt nuôi sẵn, đối đãi rất khách khí.

Ngoài cửa có không ít đứa trẻ ngửi thấy mùi thịt tụ tập ở cửa, nhìn họ bằng ánh mắt thèm thuồng.

"Đi đi, lát nữa có thừa ông sẽ để lại cho các cháu, đừng ở đây làm phiền khách dùng bữa." Thôn trưởng đuổi đám trẻ đi rồi lại rót rượu thêm cơm, khẩn thiết cầu xin mọi người sớm giải quyết thủy quỷ trong hồ, nếu không họ chẳng dám để trẻ con chạy nhảy, càng không dám xuống hồ nữa.

Diệp Bạch và Kim Toán Bàn nhìn nhau, không biết nói gì cho phải.

Nghỉ trưa một lát liền thấy Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng dẫn theo mấy chục hỏa kế cuối cùng cũng tới nơi.

Hai người trên đường đi cũng đã nghe Tề Thiết Chủy kể qua đại khái sự việc nhưng vẫn còn nghi hoặc.

Với bản lĩnh của Diệp Bạch, dù dưới hồ có nhiều giao nhân cũng không phải chuyện gì quá khó giải quyết.

Gọi hai người họ tới, đến lúc thu hoạch dưới mộ sẽ phải chia ra không ít.

Diệp Bạch cũng biết mời được hai người này đến một chuyến không dễ, phần lớn là nể mặt Tề Cửu gia và mối quan hệ chung giữa

họ.

Thế là hắn kéo Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng sang một bên, kể lại dự đoán về việc khai thác mỏ.

"Chuyện này hệ trọng, ta cũng không thể tự quyết định, bọn họ lén lút khai thác mỏ, tội danh có thể lớn cũng có thể nhỏ." Nghe Diệp Bạch xin giúp người trong làng, Trương Khải Sơn lắc đầu.

"Đã là có thể lớn có thể nhỏ thì sẽ có cách vận tác, nếu họ thành khẩn khai báo, tích cực nhận lỗi, Trương Khải Sơn ngươi tha cho họ một con đường sống, tội nhẹ phạt nhẹ có sao đâu." Thấy Diệp Bạch nói chân thành, Trương Khải Sơn lại nhìn đám dân làng đứng vây quanh đằng xa, ai nấy đều mặt vàng vọt gầy gò, lòng nảy sinh trắc ẩn.

Nếu không phải thực sự không còn đường sống, ai lại cả làng đi bán mạng làm chuyện này.

Trương Khải Sơn hít sâu một hơi nói: "Được, chuyện này để ta giải quyết." Ba người gọi thôn trưởng đến hỏi chuyện khai thác mỏ, lúc đầu thôn trưởng còn không thừa nhận nhưng không chịu nổi sự chất vấn của Diệp Bạch, rất nhanh đã khai ra sự thật.

Thôn trưởng cũng biết làng mình phạm đại tội, nước mắt ngắn nước mắt dài, cuối cùng quỳ rạp xuống đất van xin ba người tha cho cả làng.

Nhóm Tề Thiết Chủy đứng đằng xa không hiểu chuyện gì, Kim Toán Bàn liền kể chuyện người trong làng lén khai mỏ, mấy người thở dài, cũng chẳng biết nói gì.

Cuối cùng Diệp Bạch và Trương Khải Sơn hứa sẽ không phạt nặng họ, còn sẽ sắp xếp công việc ngoài thành cho họ để mưu sinh, lúc này mới đỡ thôn trưởng dậy.

Chương 114

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, đất đá rung chuyển, mọi người đều đứng không vững.

"Xảy ra chuyện gì thế?" "Nhìn ra giữa hồ kìa, có động tĩnh!" Mọi người vội nhìn ra hồ, chỉ thấy giữa hồ xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, không ngừng nuốt chửng mọi thứ, dường như cả nước hồ cũng đang biến mất.

Mực nước hồ hạ xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lộ ra lớp bùn đen ở ven bờ.

"Trời đất, chuyện gì thế này?" "Không lẽ là long hấp thủy (rồng hút nước)?" Mọi người vây quanh bờ hồ, tuy trong lòng sợ hãi nhưng phần nhiều là kinh ngạc.

Chỉ có Diệp Bạch sắc mặt khó coi.

Âm thanh vừa rồi hắn nghe rất quen, là tiếng thuốc nổ.

Kim Toán Bàn thấy sắc mặt Diệp Bạch lạ thường nhịn không được hỏi: "Sao vậy đồ đệ, nhìn ra gì rồi sao?" "Đây là nước hồ chảy ngược!" "Chảy ngược?

Chảy ngược đi đâu?" "Dưới hồ và dưới núi cao còn có thể có thứ gì khác?" Kim Toán Bàn cũng đột nhiên trợn tròn mắt: "Ngươi muốn nói là... hầm mỏ?" Diệp Bạch gật đầu: "Nếu ta đoán không lầm thì chắc là đám dân làng kia định dùng thuốc nổ phá hầm, kết quả dùng quá liều làm nổ thủng đáy hồ, hiện giờ nước hồ đang chảy ngược vào trong hầm mỏ." "Vậy còn ai sống sót không?" Diệp Bạch lắc đầu: "Lượng nước lớn như vậy đổ vào, e là không một ai sống sót." Cuộc đối thoại của hai người không hề nhỏ, thôn trưởng nghe thấy lời này mặt cắt không còn giọt máu, lập tức ngất lịm, đầu ngoẹo sang một

bên ngã xuống đất.

Tôn Quốc Phụ vội vàng xông lên bấm nhân trung, lại bắt mạch, một lúc sau ông thở dài một tiếng nói: "Người đi rồi." Diệp Bạch lòng dấy lên nỗi bi thương, nhìn đám đàn bà trẻ con đứng ở phía bên kia.

Lúc này họ vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, đều bị cảnh tượng hùng vĩ giữa hồ thu hút, lộ ra vẻ kinh ngạc và nụ cười.

Diệp Bạch chỉ cảm thấy bất lực vô cùng.

Nhưng nghĩ lại, hắn cũng đã cố hết sức, tuy kết quả này không phải ai cũng mong muốn.

Vòi rồng trên mặt hồ vẫn tiếp tục, mực nước không ngừng hạ xuống, nhiều loài cá không kịp chạy trốn bị kẹt lại trên bãi cạn.

Khoảng năm sáu phút sau, dường như không gian trong khoáng động đã bị lấp đầy, các vòng xoáy trong nước cũng theo đó biến mất.

Mọi người phát hiện lúc này mực nước đã chưa bằng một nửa lúc trước, nước hồ cũng trở nên đục ngầu.

Đáng tiếc là không nhìn thấy Giao nhân trong truyền thuyết, khiến ai nấy đều có chút hụt hẫng.

Diệp Bạch định đợi mặt hồ hoàn toàn bình tĩnh mới tổ chức nhân thủ xuống hồ, lúc này không biết dưới hồ còn không gian nào chưa bị nước lấp đầy hay không, mạo hiểm xuống hồ rất dễ gặp nguy hiểm.

Sau khi đưa thôn trưởng về nhà, những người già và trẻ nhỏ mới phát hiện thôn trưởng đã qua đời, lại nghe tin nước hồ tràn vào khoáng động, họ ôm lấy nhau than khóc thảm thiết.

Diệp Bạch vài người không đành lòng nhìn cảnh này, bèn đi tới bãi cạn bên hồ thương thảo chuyện xuống mộ.

"Vừa nãy ta đã xem qua, tường ngoài mộ huyệt được xây bằng đá

khối, ở tâm hồ có một động khẩu, Giao nhân rất có thể đang trốn ở trong đó." Kim Toán Bàn để chân trần đi ra từ trong bùn lầy, sau đó lấy ra một đoản côn dính đầy bùn và rong rêu, đưa cho Tôn Quốc Phụ.

"Thế nào?

Nó bị kẹt trong đám rong, ta đã tốn không ít sức lực mới tìm về cho huynh đấy." Tôn Quốc Phụ đón lấy, phát hiện đó chính là Đào Mộc Kiếm của mình, không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Đây là Đào Mộc Kiếm có niên đại ba trăm năm, cũng là món đồ đáng giá nhất của ông.

Thấy Tôn Quốc Phụ nở nụ cười, Kim Toán Bàn cũng cười nói: "Vậy mười sáu chữ Âm Dương kia..." Tôn Quốc Phụ lau chùi thanh kiếm gỗ rồi đáp: "Đợi chút đã, để xem biểu hiện của sư điệt ta thế nào." "Được, huynh không được nuốt lời." Ở phía bên kia, Nhị Nguyệt Hồng đang sắp xếp vài hỏa kế có thủy tính tốt xuống hồ thám thính.

Gia tộc Nhị Nguyệt Hồng trước đây từng đổ đấu mộ dưới nước, nên biết những điều kiêng kỵ và các mối nguy hiểm dễ phát sinh, vì vậy đã bao lãm việc thăm dò.

Sau khi hai hỏa kế xuống nước khoảng năm sáu phút, họ trồi lên mặt hồ.

Một người lấy ra một viên trân châu hình giọt lệ, nhưng trong suốt hơn trân châu bình thường, trông giống như thủy tinh.

"Gia, đây là thứ nhặt được dưới nước." Nhị Nguyệt Hồng cầm viên lệ trân châu lên quan sát một hồi rồi đưa cho Trương Khải Sơn và Diệp Bạch.

"Đúng là của Giao nhân không sai." Trương Khải Sơn lên tiếng, hắn từng thấy thứ tương tự trong gia tộc, nhưng chúng thường được

dùng làm dược dẫn.

"Dưới đó tình hình thế nào?" Diệp Bạch cũng cầm viên lệ trân châu lên ước lượng rồi hỏi.

"Cũng giống như Kim huynh đệ vừa nói, dưới hồ có một động khẩu đen ngòm." Một tên hỏa kế thành thật trả lời.

Nghe thấy cách xưng hô này, Kim Toán Bàn ở bên cạnh có chút xù lông, định bước tới lý luận.

Nhị Nguyệt Hồng lạnh mặt quở trách: "Đây là Kim tiền bối của phái Mạc Kim, sao có thể xưng hô tùy tiện như vậy, phải tôn trọng một chút." Hỏa kế vội vàng đổi miệng, lúc này mới làm nguôi cơn giận của Kim Toán Bàn.

Mọi người bàn bạc một hồi, quyết định trước khi trời tối, do Diệp Bạch và Trương Khải Sơn dẫn theo hai hỏa kế xuống thăm dò trước.

Nhị Nguyệt Hồng ở lại phía trên để ứng cứu kịp thời.

Thuyền ra tới giữa hồ, Diệp Bạch và Trương Khải Sơn cùng hai hỏa kế nhảy xuống nước.

Nước hồ lạnh thấu xương, lúc này mặt trời bị một ngọn núi che khuất, ánh sáng mờ ảo cộng thêm nước hồ đục ngầu, tầm nhìn không quá hai mét.

Ngay cả người có thị lực cực tốt như Diệp Bạch cũng không nhìn được quá xa.

Diệp Bạch và Trương Khải Sơn bám theo sau, lặn xuống khoảng mười mét thì thấy hỏa kế phía trước ra hiệu.

"Đã tới mục đích." Diệp Bạch và Trương Khải Sơn nhanh chóng bơi tới, theo sau hai người họ, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra một hắc động rộng khoảng ba bốn mét.

Bốn người bám ở cửa động, dùng đèn pin cường quang chiếu vào bên trong, chỉ thấy một khoảng đen ngòm, thỉnh thoảng có vài con cá bơi ngang qua, lượn lờ quanh ánh đèn rồi bị bốn người dọa chạy mất.

Lúc này Diệp Bạch cũng mở bản đồ trong hệ thống ra đối chiếu, hắn phát hiện mộ huyệt bên dưới tổng cộng có ba tầng, trông như một kim tự tháp ngược.

Tầng thứ nhất là một mê cung với vô số thông đạo bất quy tắc.

Tầng thứ hai là một không gian hình vuông, không rõ bên trong có gì.

Tầng thứ ba không gian nhỏ nhất, Thanh Đồng Bảo Tương nằm ở tầng này.

Lối vào hắc động trước mắt giống như một cái giếng đứng, phải lặn thẳng xuống khoảng mười mét mới tới được tầng thứ nhất.

Diệp Bạch ước tính hắn và Trương Khải Sơn có thể nín thở tới tầng một, nhưng hai hỏa kế kia sợ là không trụ được.

Diệp Bạch định ra hiệu tay thì thấy phía dưới giếng đứng lướt qua một đạo hắc ảnh.

Dù hắc ảnh di chuyển cực nhanh, Diệp Bạch vẫn kịp nhìn thấy một đôi mắt, không giống mắt người.

Hắc ảnh lặn sâu xuống dưới giếng, vượt ra ngoài tầm đèn pin nên không thấy đâu nữa.

Hỏa kế ra hiệu tay: "Làm sao bây giờ?" Diệp Bạch đáp lại: "Lên!" Trương Khải Sơn cũng gật đầu, thế là bốn người nhanh chóng ngoi lên mặt nước.

Thấy bốn người nhô đầu lên, người trên thuyền vội vàng chèo tới, Nhị Nguyệt Hồng hỏi: "Tình hình bên dưới thế nào?" Diệp Bạch phun

ra một ngụm nước hồ: “Thông đạo bên dưới quá sâu, chỉ dựa vào nín thở thì không xong, phải đợi trang bị lặn tới mới tính tiếp được.” Sáng sớm khi biết dưới nước có mộ, Diệp Bạch đã sắp xếp người đi mua trang bị lặn, nhưng hiện tại vẫn chưa có tin tức, không biết Trường Sa có bán hay không.

Bây giờ chỉ đành chờ đợi.

Sau khi bốn người trèo lên thuyền, hỏa kế của Nhị Nguyệt Hồng kể lại việc thấy hắc ảnh trong động, mọi người không khỏi tắc lưỡi xưng kỳ.

Trước khi mặt trời lặn, Nhị Nguyệt Hồng lại phái người xuống vài đợt, nhưng tối đa chỉ bơi tới cửa giếng đứng là rất khó đi sâu xuống thêm.

Chương 115

Có những hỏa kế có thể nín thở dưới nước từ năm đến tám phút, nhưng lặn xuống dưới áp lực lớn tiêu tốn thể lực rất nhiều, không đơn giản là nín thở bình thường.

Vài lần không có kết quả, mọi người đành hạ trại nghỉ ngơi bên bờ hồ.

Nằm giữa ba ngọn núi lớn, một đêm trôi qua sóng yên biển lặng.

Khoảng ba bốn giờ sáng, Diệp Bạch dậy sớm tu luyện Tử Hà Chân Khí, đây đã thành thói quen của hắn.

Hiện tại Tử Hà Chân Khí tầng thứ nhất đã coi như tiểu thành, ước tính vài năm nữa có thể luyện tới tầng thứ hai.

Đến lúc đó nội lực sẽ liên miên bất tuyệt như mây mù, không giống như hiện tại nội lực chưa thể duy trì lâu dài.

Tuy tiến độ tu luyện không quá lý tưởng, nhưng Diệp Bạch phát hiện tu luyện nội công tâm pháp có thể mài giũa tâm cảnh, điều này còn giúp ích cho hắn nhiều hơn cả nội lực Tử Hà mang lại.

Nhìn ba ngọn núi cao, Diệp Bạch thở dài, nghĩ bụng leo lên đỉnh núi thì chắc mặt trời đã mọc từ lâu.

Thế là Diệp Bạch tìm một tảng đá lớn bên hồ rồi bắt đầu tọa thiền tu luyện.

Dù nội lực tăng trưởng chậm, nhưng có luyện vẫn hơn không.

Khi Diệp Bạch nhập định, giữa mỗi nhịp thở có thể thấy tử khí nhàn nhạt lưu động quanh cổ.

Chẳng bao lâu sau, mặt hồ gợn sóng, một cái đầu trắng nhạt nhô

lên, đôi tai như hai cái quạt nhỏ khẽ động đậy, đôi mắt to tròn ngây ngô nhìn quanh.

Thấy dãy lều bạt ở phía xa, nó khẽ nhíu mày, không biết đó là thứ gì.

Nhưng thấy xung quanh tĩnh lặng, nó lại mỉm cười, lúc này chắc hẳn không có ai quấy rầy mình.

Nó nổi trên mặt nước, cái đuôi khẽ vẫy dưới nước, cả người xoay vòng vòng.

Ánh trăng soi bóng xuống mặt hồ lấp lánh, tạo nên một bức tranh bạc mỹ lệ.

Diệp Bạch bị tiếng nước làm thức tỉnh, mở mắt ra liền thấy Giao nhân đang xoay vòng dưới nước, nó chơi đùa rất vui vẻ.

Chậc chậc, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Bạch nhìn thấy toàn diện một Giao nhân.

"Hình như là giống cái." Nàng Giao nhân này nửa thân trên không khác gì con người, trước ngực quấn một dải vải trắng, khiến Diệp Bạch thấy hơi tiếc nuối.

Nhưng hắn cũng phát hiện dải vải trắng đó không bị thấm nước, dường như là Giao tiêu trong truyền thuyết.

Động tác của Giao nhân cực kỳ duyên dáng, khi nô đùa dưới nước, đôi bàn tay cũng múa may theo, vây cá trong suốt trên cánh tay lấp lánh ánh bạc.

Nàng Giao nhân này cũng rất thông minh, không hề tạo ra tiếng động hay bọt nước lớn, nên không làm kinh động những người trên bờ.

Chỉ có mình Diệp Bạch lặng lẽ thưởng thức cảnh đẹp này.

Không kìm lòng được, Diệp Bạch lén lấy máy ảnh Polaroid ra, chụp lại cảnh tượng Giao nhân độc vũ dưới trăng tuyệt mỹ.

Chỉ là tiếng màn trập vang lên lập tức làm Giao nhân kinh động, nàng đột ngột quay đầu, phát hiện trên tảng đá xa xa có một con người đang mỉm cười nhìn mình.

Tim nàng đập nhanh, tức thì lặn xuống hồ.

Một lát sau, nàng lại lén nhô đầu lên, thấy nam nhân đó vẫn đang nhìn mình.

Nàng hoàn toàn lặn xuống nước, bơi tới dưới tảng đá lớn, nhưng nam nhân đó dường như vẫn thấy nàng, đưa tay ra một vật vuông vắn.

Nàng có chút hiếu kỳ, tiến lại gần một chút, trên vật đó dường như có một bức tranh nhiều màu sắc.

Nàng lại gần hơn nữa, mới thấy trên tranh chính là mình, còn có một vầng trăng lớn, nàng chưa bao giờ thấy bức tranh nào đẹp thế này.

Lần này nàng hơi nhô lên mặt nước, nhìn chằm chằm vào bức ảnh in hình mình.

Thấy Giao nhân lại nổi lên, Diệp Bạch mỉm cười, nàng Giao nhân này khác với tưởng tượng của hắn, tuy ngoại hình có chút kỳ lạ nhưng đôi mắt to tròn đáng yêu, ngũ quan hài hòa, dường như vẫn còn là một Giao nhân vị thành niên.

Thấy Giao nhân muốn giơ tay giật lấy bức ảnh, Diệp Bạch liền thu tay lại.

"Thứ này không được chạm nước, cứ để chỗ ta đi." Nàng không hiểu ý Diệp Bạch, nhưng cũng biết hắn không muốn đưa tranh cho mình.

Nàng nhe hàm răng sắc nhọn, cố làm ra vẻ hung dữ để dọa Diệp Bạch giao tranh ra.

Chỉ là dáng vẻ này của nàng thực sự rất đáng yêu.

Diệp Bạch cười cười, nghĩ một lát rồi lấy từ trong không gian ra một thanh socola Dove vị sữa.

Bóc vỏ bao bì, Diệp Bạch bẻ một miếng đưa cho nàng, tiểu Giao nhân này cũng không biết sợ, đưa tay nhận lấy rồi đưa lên mũi ngửi ngửi.

Diệp Bạch cũng bẻ một miếng bỏ vào miệng ăn để ra hiệu là nàng có thể ăn được.

Tiểu Giao nhân nhíu mày, đưa socola lên môi liếm liếm.

Cảm nhận được vị ngọt bên trong, đôi mắt nàng tức thì nheo lại, trên mặt lộ rõ nụ cười.

Dường như chưa bao giờ được ăn thứ gì ngọt như vậy, tiểu Giao nhân không nhịn được ăn thêm hai miếng, thấy socola chỉ còn một nửa thì không nỡ ăn nữa, định để dành ăn dần.

"Đồ đệ, tiểu tử ngươi ngồi lù lù ở đó làm gì?

Đi đại tiện à?" Đúng lúc này, Kim Toán Bàn đang đi tiểu dưới một gốc cây to, mắt nhắm mắt mở gọi lớn.

Tiểu Giao nhân lập tức bị tiếng động làm kinh sợ, cầm nửa miếng socola biến mất tăm dưới mặt hồ.

Thấy tiểu Giao nhân biến mất, Diệp Bạch thở dài một tiếng, nhảy xuống khỏi tảng đá.

Kim Toán Bàn rùng mình một cái, kéo quần chạy tới trước mặt Diệp Bạch: "Nãy ngươi đang nói chuyện với Giao nhân à?" Diệp Bạch cũng lười giải thích: "Đêm hôm sáng sớm đã dậy đi tiểu, thận

yếu sao?" Kim Toán Bàn vểnh râu, như thể bị nhục mạ: "Tiểu tử ngươi nói năng kiểu gì thế, ta dù sao cũng là sư phụ ngươi." "Được rồi, vậy sư phụ cứ từ từ mà tiểu, tôi về nghỉ đây." Nói xong, Diệp Bạch chui tợn vào lều của mình.

"Tiểu tử này." Kim Toán Bàn nhìn bóng lưng Diệp Bạch lắc đầu, lại nhìn về phía hồ, thấy mặt hồ phẳng lặng, không có gì cả.

Cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua, Kim Toán Bàn rùng mình, đành chui về lều.

Buổi sáng, Diệp Bạch thấy Hắc Bối Lão Lục dẫn theo một đám huynh đệ từ xa đi tới.

"Tam gia, chỉ mua được bảy bộ trang bị, bình oxy thì mua được nhiều hơn, khoảng hơn hai mươi bình, chắc là đủ dùng." Diệp Bạch gật đầu, kiểm tra trang bị lặn, trông khá giống đời sau nhưng cả trọng lượng lẫn độ thoải mái đều kém xa.

Ước chừng Hắc Bối Lão Lục đã gom hết số trang bị lặn có thể mua được ở thành Trường Sa rồi.

Nhưng dù sao cũng có thể cung cấp cho người ta ở dưới nước một thời gian dài.

Hắc Bối Lão Lục ghé sát vào nói: "Đúng rồi Tam gia, mấy nhà khác cũng biết ngài và Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng tới đây, bọn họ phái không ít người đi theo sau, tôi đã đuổi đi vài đợt nhưng vẫn còn kẻ bám đuôi." "Còn những nhà nào?" "Bán Tiệt Lý và Hoắc gia." "Chó không bỏ được thói ăn phân." Diệp Bạch cười lạnh, Cửu Môn thành lập đã định ra quy tắc, bát cơm nhà nào nhà nấy ăn, mới qua mấy ngày mà Bán Tiệt Lý và Hoắc Tam Nương đã tưởng Diệp Bạch hắn dễ bắt nạt sao?

Thấy người của hai nhà kia vẫn lảng vảng trong rừng từ xa, Diệp

Bạch dẫn huynh đệ đi thẳng tới trước mặt họ.

"Ai cho các ngươi tới đây?" Thấy Diệp Bạch đầy vẻ giận dữ, người của hai nhà cũng biết tình hình không ổn.

Chương 116

Thuộc hạ của Bán Tiệt Lý lên tiếng trước: “Tam gia, Lý gia bảo chúng tôi tới xem ngài có cần giúp đỡ gì không, sợ phía ngài thiếu nhân thủ.” “Thiếu nhân thủ?

Được thôi, lát nữa các ngươi cử hai người cùng xuống mộ với ta.” Nghe thấy phải xuống mộ, người của Bán Tiệt Lý lạnh toát cả lòng, tên cầm đầu định nói gì đó nhưng thấy ánh mắt đầy sát khí của Diệp Bạch, đành hậm hực ngậm miệng.

“Còn các ngươi?” Diệp Bạch lại lạnh lùng nhìn về phía hỏa kế Hoắc gia.

Hỏa kế Hoắc gia lắp bắp: “Tam Nương...

ờ...

Tam Nương bảo chúng tôi tới đưa thêm trang bị lặn, kho của Hoắc gia chúng tôi vẫn còn vài bộ, sẽ mang tới ngay cho ngài.” “Tốt, trưa nay không thấy trang bị lặn, ta sẽ quăng hết lũ các ngươi xuống hồ cho cá ăn, hiểu chưa?” “Dạ, hiểu, hiểu, nhất định sẽ mang tới ạ.” Sau khi Diệp Bạch rời đi, hỏa kế hai nhà mới thở phào nhẹ nhõm, áp lực Diệp Bạch mang lại cho họ quá lớn.

Trong lòng không khỏi hối hận vì tối qua đã nhận việc này.

Diệp Bạch quay lại trại, nghe thấy Tề Thiết Chủy đang đòi xuống mộ.

“Tiểu tử ngươi định chọc tức ta chết sao, hôm qua chính ngươi gieo quẻ, quên rồi à?

Đại Hung!

Vậy mà còn muốn xuống hồ, không sợ bị Giao nhân dưới đó ăn

thịt hả?" Tề cửu gia tức giận mắng mỏ.

Tề Thiết Chủy lí nhí: "Cha, cha bảo con không được chọc vào hai hung nhân đi cùng con xuống mộ thì làm sao mà xảy ra chuyện được, vả lại con chỉ xuống lần này thôi, sau này hứa sẽ nghe lời cha." Diệp Bạch không nhịn được cười, Tề Thiết Chủy ở đời sau đâu có thế này, đó là một kẻ thông minh luôn né tránh rắc rối, không bao giờ tham gia vào chỗ hiểm nguy, lần nào xuống mộ cũng là bị Trương đại Phật gia ép buộc.

Nhưng lúc này Tề Thiết Chủy vẫn chưa ý thức được sự nguy hiểm dưới mộ, sau một hồi nài nỉ, Tề cửu gia cuối cùng cũng đồng ý cho con trai xuống mộ.

Thấy Diệp Bạch ở ngoài lều, Tề cửu gia nói: "Tam gia, tiểu tử nhà tôi giao cho ngài, làm phiền ngài trông chừng nó một chút." Diệp Bạch vốn không muốn dẫn theo Tề Thiết Chủy, nhưng nhìn vẻ mặt hớn hở của hắn, đành gật đầu.

Nói xong, cửu gia lại dặn dò Tề Thiết Chủy: "Xuống dưới đó đừng có quá tò mò, cái gì không nên chạm thì đừng chạm, nếu ngươi mà chết dưới đó, Tề gia tuyệt tự thì ta cũng không còn mặt mũi nào gặp ông nội ngươi." "Cha yên tâm đi, nếu thực sự có mệnh hệ gì, con sẽ tự giải thích với ông nội, ông nhất định không trách cha đâu." Chẳng bao lâu sau, hỏa kế Hoắc gia mang tới năm bộ trang bị, cộng với số mua trước đó là mười hai bộ.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Diệp Bạch và Trương Khải Sơn sắp xếp nhân sự xuống mộ.

Ngoài hai hỏa kế của Bán Tiệt Lý, Diệp Bạch dẫn theo hai thuộc hạ, Trương Khải Sơn cũng dẫn theo hai người, sau đó là Kim Toán Bàn, Tề Thiết Chủy và hai hỏa kế của nhà Nhị Nguyệt Hồng.

Một đoàn mười hai người lần lượt nhảy xuống hồ, mỗi người

đều được buộc dây thừng với nhau để tránh bị lạc.

Chẳng mấy chốc họ đã tới cửa động, sau một hồi ra hiệu tay, Diệp Bạch dẫn hai hỏa kế của Bán Tiệt Lý đi tiên phong, những người khác bám theo dây thừng tiến vào.

Tề Thiết Chủy đi sau Kim Toán Bàn, ở vị trí giữa đoàn người.

Thông đạo giếng đứng dài khoảng mười mét, tối đen như mực, không chỉ không gian hẹp mà tầm nhìn còn cực thấp.

Chưa đi được bao xa, Tề Thiết Chủy đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt dưới áp lực nước, thị giác mờ đi, tứ chi quẫy đạp vài cái định lùi lại.

Kim Toán Bàn cảm thấy dây thừng có biến động, quay đầu thấy động tác của Tề Thiết Chủy liền thầm nghĩ không ổn: tiểu tử này vẫn còn quá trẻ, không chịu nổi môi trường dưới nước sâu.

Kim Toán Bàn vội vàng ấn mạnh vài cái vào lưng Tề Thiết Chủy, lúc này hắn mới thấy khá hơn.

Tề Thiết Chủy định ra hiệu cảm ơn thì thấy Kim Toán Bàn một tay xách lấy mình, không nói hai lời lôi tuột xuống nước, kéo theo một chuỗi bọt khí ùng ục nổi lên.

Để chiếu cố mọi người, Diệp Bạch đi đầu không bơi quá nhanh, khi tới không gian mê cung tầng thứ nhất mới từ từ dừng lại chờ mọi người tập hợp.

Diệp Bạch quan sát xung quanh, trước mắt xuất hiện bốn thông đạo, kích thước thông đạo tương đương với đường hầm vừa đi qua, rộng khoảng ba bốn mét và đều có tường xây bằng đá khối.

Hắn có bản đồ hệ thống nên không sợ bị lạc, nhưng hắn chưa từng thấy cổ mộ dưới nước quy cách thế này nên có chút lo lắng về bẫy rập.

Chẳng mấy chốc, những người khác cũng chậm rãi lặn xuống, chỉ có Tề Thiết Chủy là mệt lử nằm bẹp trên lưng Kim Toán Bàn, bụng trướng lên.

"Sao thế?" Diệp Bạch ra hiệu hỏi.

"Không biết nữa, xuống tới đây là nó thành ra thế này rồi." Kim Toán Bàn đáp lại bằng vài động tác tay, vẻ mặt kiểu 'không liên quan đến tôi'.

Thấy dáng vẻ của Tề Thiết Chủy, Diệp Bạch biết không thể để hắn đi sâu thêm, định sắp xếp hai người đưa hắn lên trên.

Nhưng Tề Thiết Chủy chết sống ôm chặt lấy cổ Kim Toán Bàn, nhất định không chịu rời đi.

Tề Thiết Chủy gắng gượng ra hiệu: "Tam gia, để con đi tiếp đi, giờ mà quay về thì mất mặt quá." Diệp Bạch cười thầm, tiểu tử ngươi cũng biết mất mặt sao, nằm bẹp trên lưng người khác thì không mất mặt chắc.

Hắn cũng lười chiều chuộng Tề Thiết Chủy, trực tiếp ra một đòn tay đánh ngất hắn, rồi ra hiệu bảo Kim Toán Bàn đưa người lên.

"Cái gì, bảo tôi đưa nó lên?

Tôi không đi, ai thích đi thì đi." Kim Toán Bàn lắc đầu nguầy nguậy, mộ huyệt này là do ông phát hiện đầu tiên, nói gì cũng phải tự mình khám phá.

"Tình hình dưới mộ này ta không dám chắc, ông đưa tiểu tử này lên ta mới yên tâm." Diệp Bạch kiên nhẫn ra hiệu hết ý.

Thấy hiệu tay của Diệp Bạch, Kim Toán Bàn cảm thấy ấm lòng, nhưng vẫn có chút không cam tâm.

Lúc này, Trương Khải Sơn cũng ra hiệu: "Ngôi mộ này không phải

một lần là khám phá hết được, Kim tiền bối hay là cứ đưa cậu ta ra trước, đợi lần xuống sau hãy cùng chúng tôi vào tiếp." Kim Toán Bàn nghĩ lại cũng thấy đúng, đành đồng ý.

Thấy Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy đi vào giếng đứng bơi ngược lên, Diệp Bạch cũng thở phào.

Tới đây rồi, Diệp Bạch cảm thấy ngôi mộ này không hề đơn giản, ban đầu hệ thống đánh giá nơi này yêu tà vô số, quái dị hoành sinh, vậy mà tới giờ hắn vẫn chưa gặp thực thể nào, ngoại trừ nàng Giao nhân ngây ngô gặp sáng sớm nay.

Trương Khải Sơn bơi tới bên Diệp Bạch, ra hiệu: "Mộ huyệt này e là không phải sức người có thể xây dựng, giếng đứng phía trên đều được ghép từ những khối đá lớn, nếu không hút cạn nước hồ thì có bao nhiêu người cũng không xây nổi mộ huyệt này." Diệp Bạch gật đầu, ý kiến của hắn cũng giống Trương Khải Sơn.

Thủ pháp xây dựng cổ mộ này không thấy một chút dấu vết nào của con người, hơn nữa cấu trúc cổ mộ hình tam giác ngược cũng không phù hợp với quy chế của cổ nhân.

Nếu hắn đoán không lầm, không gian dưới hồ này là do Giao nhân xây dựng, dù sao chỉ có Giao nhân mới có khả năng hô hấp tự do dưới nước.

Nhưng hệ thống lại mô tả nơi này là một cổ mộ chưa xác định, nên rất có thể đây là một Giao nhân mộ.

Mọi người dừng lại chỉnh đốn một hồi rồi lại buộc dây thừng, dưới sự dẫn dắt của Diệp Bạch bơi vào sâu bên trong.

Thông đạo mê cung này ngang dọc đan xen, phương hướng khó phân biệt, nếu không có bản đồ hệ thống tham chiếu, Diệp Bạch cũng khó lòng tìm được lối ra chính xác trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên, càng đi sâu vào trong, trên tường đá dần xuất hiện những dải thủy thảo màu xanh mềm mại như rêu, những dải thủy thảo này cực kỳ dài, khẽ đung đưa theo dòng nước, gần như lấp kín lối đi.

Dưới lớp thủy thảo tích tụ không ít xương cá.

Diệp Bạch cảm thấy bất an, giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại.

Hắn thử thò một tay vào trong đám thủy thảo, những sợi cỏ này lập tức quằn quại như rắn, quấn chặt lấy tay Diệp Bạch và kéo vào trong.

Diệp Bạch phải dùng sức khá lớn mới thoát ra được.

Mọi người thấy cảnh này không khỏi kinh ngạc, cũng hiểu tại sao trong thông đạo lại có nhiều xương cá đến vậy.

Đám thủy thảo này có thể mọc tươi tốt như thế, chắc hẳn đều nhờ hút máu thịt của các loài cá.

Thế là dưới sự chỉ huy của Diệp Bạch, các hỏa kế lấy ra dao găm sắc bén, bắt đầu luân phiên cắt cỏ.

Chương 117

Kỳ lạ là sau khi bị cắt xuống, đám thủy thảo này lập tức biến thành màu đen khô héo, không còn chút sinh cơ nào.

Ưu thế của việc dẫn theo nhiều người cuối cùng cũng được thể hiện, chỉ một lát sau, thủy thảo trong thông đạo này đã bị dọn sạch, Diệp Bạch dẫn mọi người tiếp tục tiến phát.

Đoạn đường phía trước gần như đều phủ kín thủy thảo, mọi người đành phải vừa đi vừa nghỉ, dọn sạch cỏ rồi mới đi tiếp.

Qua vài lần như vậy, ai nấy đều bắt đầu thở dốc, bình oxy phía sau cũng đã tiêu hao quá nửa.

Hiện tại tầng thứ nhất mới đi được một nửa, Diệp Bạch ước tính muốn thám hiểm hết ngôi mộ này chắc phải xuống thêm vài lần nữa.

Đến một thông đạo mới, vẫn là lớp thủy thảo xanh mướt như tơ lụa, hỏa kế của Bán Tiệt Lý cầm dao tiến lên cắt cỏ.

Trong cơn mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần, hắn ta đã mất đi cảnh giác.

Đột nhiên, từ trong đám cỏ vươn ra một bàn tay khô héo tóm lấy người này kéo tuột vào trong thủy thảo.

Vì mọi người đều nối với nhau bằng dây thừng, cú kéo mạnh này khiến đội hình không vững, phải bám vào tường đá mới đứng vững được.

Diệp Bạch và Trương Khải Sơn tiến lên giữ chặt dây thừng, thấy một làn sương máu đỏ tươi lan tỏa ra từ trong đám thủy thảo, hai người biết chuyện không ổn.

Quả nhiên khi mọi người cắt đám cỏ ra, phát hiện đầu của người

này đã biến mất, từ cổ vẫn không ngừng phun ra máu.

Đám thủy thảo xanh bị kích thích bởi sương máu đỏ dường như càng trở nên linh hoạt hơn, không ngừng vặn vẹo.

"Đầu bị cắn đứt." Trương Khải Sơn ra hiệu.

Diệp Bạch cũng cúi xuống kiểm tra vết thương ở cổ, máu thịt xung quanh nham nhở, xương cột sống dường như bị cắn gãy một cách thô bạo.

"Làm sao đây?" Trương Khải Sơn ra hiệu hỏi.

"Oxy vẫn còn một ít, dọn thêm hai thông đạo nữa rồi lên." Diệp Bạch đáp.

"Được!" Nhưng hỏa kế còn lại của Bán Tiệt Lý đã sợ khiếp vía, nói gì cũng không dám lên cắt cỏ nữa.

Diệp Bạch đành để người này ở lại phía sau trông coi thi thể đồng bạn, để những người khác tiếp tục dọn cỏ.

Lần này Diệp Bạch và Trương Khải Sơn cùng nhau canh giữ ở phía trước.

Diệp Bạch biết thứ bên trong kia nếu đã nếm được mùi máu tanh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, hiện tại chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.

Quả nhiên không lâu sau, Diệp Bạch cảm thấy một cơn hồi hộp khó tả.

Mở Dị Đồng ra, hắn thấy trong đám thủy thảo là một sinh vật hỗn hợp giữa hắc sắc tử khí và lục sắc yêu khí.

"Tới rồi!" Trương Khải Sơn cũng nhận ra điều bất thường, hai người nhìn nhau một cái, chân đạp vào góc tường, bảo những người phía sau giữ chặt dây thừng, tĩnh lặng chờ bàn tay khô héo xuất hiện.

Lúc này người đang cắt cỏ phía trước là hỏa kế nhà họ Trương, tuy trong lòng sợ hãi tột độ nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, tiếp tục cắt cỏ theo nhịp điệu không đổi.

Bất thình lình, bàn tay khô héo trắng bệch lại xuất hiện, chộp thẳng về phía đầu hỏa kế nhà họ Trương.

Diệp Bạch và Trương Khải Sơn tức khắc ra tay, hợp lực chộp lấy bàn tay khô héo đó.

Nhưng bàn tay kia biết gặp chuyện không ổn, liền dùng sức kéo về phía thủy thảo, muốn thoát khỏi tay hai người.

Diệp Bạch và Trương Khải Sơn chỉ cảm thấy sức mạnh này cực lớn, hai người hợp lực cũng khó lòng đứng vững.

Diệp Bạch thấy tình hình bất lợi, tay trái cầm dao găm cắm vào khe đá trên vách đá để hãm bớt lực kéo.

Lần xuống nước này, Diệp Bạch đã để Bá Vương Thương vào không gian, giờ có nhiều người ở đây nên không tiện lấy ra.

Tuy nhiên hắn cũng biết dù có Bá Vương Thương trong tay, dưới sức cản của nước cũng khó phát huy được uy lực.

Trương Khải Sơn tận dụng cơ hội, dùng dao găm chém vào bàn tay khô héo, nhưng chỉ để lại vài vết trắng.

Hai bên đang giằng co không hạ, lúc này trong đám cỏ lại xuất hiện thêm một bàn tay khô héo nữa, mãnh liệt chộp lấy cánh tay Diệp Bạch.

Đồng tử Diệp Bạch co rút, căn bản không kịp phản ứng.

"Hoa!" Một luồng sức mạnh khổng lồ ập tới, Diệp Bạch tức khắc bị kéo vào trong đám cỏ xanh, những người phía sau cũng bị giật cho loạng choạng, Trương Khải Sơn cũng bị hất văng ra, đập vào tường

đá.

"Tam gia!" Mọi người kinh hãi, lòng nóng như lửa đốt.

Hai thuộc hạ của Diệp Bạch sau khi đứng vững vội vàng xông lên nắm chặt dây thừng trên người Diệp Bạch, muốn lôi hắn trở lại.

Trương Khải Sơn cũng định lao vào đám thủy thảo để cứu Diệp Bạch.

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người nghe thấy hai tiếng súng nổ vang rền như sấm rền, tiếp đó là một tiếng rít trầm đục.

Một lát sau thấy đám thủy thảo xanh như gặp phải thiên địch, tức thì tán ra, rụt vào trong vách đá.

Bóng dáng Diệp Bạch cũng hiện ra từ trong đám cỏ.

Thấy Diệp Bạch không có vấn đề gì lớn, mọi người đồng loạt thở phào.

Diệp Bạch bịt vết thương đang rỉ máu trên cánh tay, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía thông đạo đầy thủy thảo phía trước.

Con quái vật kia trúng của hắn hai phát súng, biết Diệp Bạch không dễ chọc nên lại lẩn vào trong đám cỏ.

Nhưng hắn cũng đã nhìn rõ diện mạo của nó, rất giống tiểu Giao nhân gặp lúc sáng, nhưng khuôn mặt thì khác biệt hoàn toàn.

Miệng con quái vật này ngoác tận mang tai, răng nanh lộ ra ngoài, mặt khô khốc như một xác chết, nhưng đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục, dường như cũng có trí tuệ không thấp.

Nếu thực sự dùng một từ để hình dung thì nó giống như một Thi yêu, một xác khô Giao nhân đã thành tinh.

Mọi người thấy trên tay Diệp Bạch không có gì, thầm kinh ngạc không biết hai phát súng vừa rồi phát ra từ đâu.

Tuy nhiên Trương Khải Sơn quan sát tinh tế hơn, thấy máu của Diệp Bạch có thể xua tan thủy thảo xanh, trong lòng liền biết Diệp Bạch cũng là người giống như mình.

Trải qua một hồi kinh hiểm, lượng oxy của mọi người không còn bao nhiêu, bèn chuẩn bị quay về theo đường cũ.

Thế nhưng khi mọi người quay đầu lại mới phát hiện hỏa kế nhà Bán Tiệt Lý đứng canh phía sau không biết đã biến mất từ lúc nào, trên mặt đất chỉ còn lại một xác không đầu.

Diệp Bạch tiến lên kiểm tra đoạn dây thừng để lại, vết đứt thô ráp, không phải do vật sắc cứa đứt.

Diệp Bạch không khỏi nhíu mày.

Một người sống sờ sờ sao có thể đột nhiên biến mất.

Chẳng lẽ Thi yêu không chỉ có một con?

Sau khi họ bị con Thi yêu phía trước thu hút, nó đã bắt hỏa kế này đi?

Chương 118

Lúc này cũng không có thời gian để tìm kiếm tung tích người kia, nếu thực sự bị Thi yêu bắt đi thì chắc đã sớm mất mạng.

Làm cái nghề này vốn là treo đầu trên thắt lưng, sống chết khó lường, cũng chẳng có gì phải luyến tiếc.

Tuy nhiên Diệp Bạch hơi đau đầu, Bán Tiệt Lý mất hai hỏa kế ở đây, mà người của họ lại không sao, lên trên rồi thực sự khó giải thích.

Men theo đường cũ quay về, mọi người xuyên qua giếng đứng, cuối cùng cũng nổi lên mặt hồ.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề cửu gia đã túc trực trên thuyền từ sớm, thấy mọi người nhô đầu lên liền vội vã chèo thuyền tới.

Sau khi Diệp Bạch trèo lên thuyền đầu tiên, phát hiện trên thuyền không có bóng dáng Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy, vội vàng lên tiếng hỏi.

"Sư phụ và Thiết Chủy đâu?

Họ không lên đây sao?" Tề cửu gia thấy sắc mặt Diệp Bạch không giống đang đùa, cũng biến sắc: "Tam gia đừng đùa chứ, chẳng phải họ cùng xuống mộ với các ngài sao?" Diệp Bạch lại nhìn Nhị Nguyệt Hồng, chỉ thấy Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

Diệp Bạch cũng đổi sắc mặt, biết hai người này sợ là chưa lên được.

"Chuẩn bị cho tôi bình oxy khác!" Diệp Bạch vội nói, rồi mặc lại bộ trang bị lặn vừa cởi ra.

"Tam gia, Thiết Chủy nhà tôi giao cho ngài đấy." Tề cửu gia thực

sự sắp khóc đến nơi rồi, nếu Tề Thiết Chủy mất mạng bên dưới thì Tề gia sẽ tuyệt tự.

Ông hiện giờ tuy còn phong độ nhưng bà vợ già đã không còn khả năng sinh nở, lẽ nào phải nạp thêm phòng tiểu thiếp?

Tề cửu gia cũng không biết sao đầu óc mình lại nghĩ nhiều thế, vội vỗ vỗ đầu, lấy đồ nghề bói toán ra gieo một quẻ.

"Vị Tế, hừ, tiểu hồ thiển tế, nhu kỳ vĩ.

Thủy tại hỏa thượng, đại thành." Thấy vậy, Tề cửu gia mỉm cười thở phào: "Tốt, là quẻ cát!" Ở phía bên kia, Diệp Bạch lo lắng lặn xuống nước, trong lòng không ngừng suy tính.

Lúc đó rõ ràng Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy đã lên giếng đứng trước mặt mọi người, mộ huyệt chỉ có một lối vào này, hai người họ có thể chạy đi đâu?

Hơn nữa tính theo thời gian hiện tại, lượng oxy trong bình của họ chắc không còn nhiều.

Diệp Bạch quét mắt nhìn quanh đáy hồ một vòng, không thấy tung tích hai người, đành phải lặn ngược vào cửa giếng đứng của mộ huyệt.

Tầng thứ hai của thủy hạ mộ là một không gian hình vuông rộng lớn.

Thủy thảo xanh như tóc phụ nữ rủ xuống từ đỉnh vách, Kim Toán Bàn kéo Tề Thiết Chủy đi theo sau tiểu Giao nhân, cẩn thận bò về phía trước.

Dưới lớp cỏ xanh là một vùng nước không có một tia sáng, không thấy đáy, tối tăm đến đáng sợ.

Tiểu Giao nhân bơi không nhanh, nơi nó đi qua, thủy thảo xanh

như có linh tính lập tức dạt ra hai bên.

Tuy nhiên trước ngực Kim Toán Bàn có những vết móng vuốt rướm máu đáng sợ, có thể thấy trước đó đã trải qua một trận sinh tử hiểm nghèo.

Còn Tề Thiết Chủy càng thêm khó chịu, sắc mặt trắng bệch, môi trường dưới nước u tối áp bức khiến cả người hắn choáng váng, nhưng lại không dám nhắm mắt, nếu thực sự ngất đi ở đây thì chắc chắn sẽ bị con quái vật vừa gặp ăn tươi nuốt sống.

Lúc này oxy trong bình của hai người còn chẳng bao nhiêu, Kim Toán Bàn trong lòng có chút hối hận.

Lúc trước khi dẫn Tề Thiết Chủy định ra khỏi giếng đứng, ông vô tình phát hiện trên giếng khắc không ít phù hiệu quái dị chưa từng thấy bao giờ.

Vì vậy đã dừng lại quan sát một lát.

Không ngờ lần dừng lại này lại chuốc lấy rắc rối.

Khi ông muốn bơi lên tiếp thì thấy giếng đứng dường như dài ra, bơi năm ba phút vẫn không thấy đỉnh.

Kim Toán Bàn lập tức nhận ra có điều không ổn, cái giếng này chỉ dài mười mét, không thể nào bơi lâu thế mà không ra được.

Chẳng lẽ cùng một nguyên lý với Huyền Hồn Thê?

Cõng Tề Thiết Chủy, Kim Toán Bàn thấy rất tốn sức, chẳng mấy chốc đã mệt vã mồ hôi hột, đành phải bơi xuống dưới định hội hợp với Diệp Bạch.

Nhưng lặn xuống không biết bao lâu vẫn cứ kẹt trong giếng đứng, không thấy đáy.

Dù là lên trên hay xuống dưới đều như không có điểm dừng.

Lúc này Kim Toán Bàn thực sự hoảng loạn, đây là dưới nước, nếu oxy cạn sạch thì cả hai chắc chắn phải chết.

Thấy Tề Thiết Chủy trên lưng đang 'ngủ ngon', Kim Toán Bàn vội bấm huyệt cho hắn tỉnh lại để bàn cách phá cơ quan này.

Nhưng Tề Thiết Chủy tỉnh dậy với vẻ mặt mếu máo thì cảnh tượng hắn thấy lại khác hẳn Kim Toán Bàn.

Trong mắt Tề Thiết Chủy, nơi họ đang ở chính là ngay dưới chân giếng đứng, chỗ vừa tách khỏi bọn Diệp Bạch.

Nghe Tề Thiết Chủy mô tả xong, Kim Toán Bàn đại kinh, sao có thể khác nhau được?

Rõ ràng họ vẫn đang ở trong thông đạo giếng đứng, xung quanh toàn là vách đá nham thạch mà.

Tề Thiết Chủy thử dắt Kim Toán Bàn đi vài bước, Kim Toán Bàn lập tức nhận ra bản thân mình mới là người có vấn đề.

Dù sao Kim Toán Bàn cũng từng ở cùng sư đệ Tôn Quốc Phụ một thời gian, đoán ra mình bị thứ gì đó làm mê hoặc ngũ cảm, chẳng khác gì Quỷ đả tường (ma đưa lối) trong truyền thuyết.

Hai người bàn bạc một hồi rồi để Tề Thiết Chủy chỉ đường, trèo lên giếng đứng trước đã.

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên xuất hiện phía trên sau lưng hai người, Kim Toán Bàn quay đầu nhìn lại, tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chỉ thấy một con Thi yêu diện mạo dữ tợn, đôi mắt xanh lè đang nhìn chằm chằm hai người.

Đây chẳng lẽ cũng là ảo giác?

Nhưng thứ này chân thực quá, trên răng nanh của nó dường như

còn có dịch nhờn, đúng là thèm nhỏ dãi.

Kim Toán Bàn đổ mồ hôi lạnh, vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy quay đầu lại thấy cảnh tượng kinh dị này, hồn vía lên mây.

"Cái thứ quái quỷ gì thế này!" Hắn cấu mạnh vào da thịt trên cổ Kim Toán Bàn, Kim Toán Bàn đau điếng, biết thứ này là thật, đốn thì mặc kệ tất cả, cắm đầu bơi về phía trước.

Tề Thiết Chủy chỉ đường, Kim Toán Bàn tùy ý chọn một thông đạo bơi vào, rẽ trái rẽ phải một hồi cuối cùng cũng không biết mình đang ở đâu.

Chạy tới một thông đạo thủy thảo mọc um tùm, hai người lập tức bị quấn lấy, con Thi yêu bám theo sau cũng lộ diện.

Chỉ thấy đôi mắt yêu dị của nó lấp lánh, khóe miệng đầy răng nanh khẽ nhếch lên như đang đắc ý.

Dồn con mồi vào tuyệt lộ luôn mang lại cảm giác thành tựu.

Thấy Thi yêu càng lúc càng lại gần, Kim Toán Bàn không khỏi tuyệt vọng.

Móng vuốt của Thi yêu dễ dàng đâm vào ngực Kim Toán Bàn.

Chương 119

"A!" Kim Toán Bàn đỏ mắt, không biết sức lực từ đâu ra, tay phải thoát khỏi đám thủy thảo, cầm lấy bàn tính vàng bên hông đập mạnh vào đầu Thi yêu.

"Bép!" Bàn tính vàng vỡ vụn, các hạt bàn tính lăn dọc theo vách đá, nhưng Thi yêu không hề hấn gì, nhe răng từ từ tiến lại, chỉ thấy máu tươi của con người trước mắt sao mà quyến rũ đến thế.

Kim Toán Bàn nảy sinh một cảm giác bất lực vô bờ, trong đầu lướt qua nhiều nhất lại là hình ảnh Diệp Bạch.

Vốn định đem sở học cả đời truyền lại hoàn toàn cho Diệp Bạch, giờ xem ra không còn cơ hội rồi.

Đúng lúc này, Tề Thiết Chủy cố ngoi đầu ra từ đám thủy thảo, không biết lấy đâu ra một thanh kiếm gỗ đào nhỏ, đâm thẳng vào mắt con Thi yêu.

"Hống!" Một trận kịch thống!

Thanh kiếm gỗ đào này dường như có tác dụng khắc tà, từ vết thương bốc ra hắc khí, Thi yêu muốn nhổ kiếm ra nhưng lại không dám chạm vào nó, nằm vật ra đất gào thét.

Tề Thiết Chủy cũng không ngờ món bảo bối gia truyền lại lợi hại thế, hèn gì cha hắn bắt hắn phải mang theo bên người.

Tề Thiết Chủy định cùng Kim Toán Bàn nhân cơ hội này chạy trốn, nhưng cả hai bị thủy thảo quấn chặt, càng cử động cỏ quấn càng chặt, lún càng sâu.

Lúc này Tề Thiết Chủy cảm thấy có ai đó đang nắm lấy chân mình ở phía bên kia, dường như muốn kéo mình ra.

Là ai?

Chẳng lẽ là Tam gia tới tìm họ rồi.

Tề Thiết Chủy trong lòng mừng rỡ, quay đầu lại thì thấy một khuôn mặt Giao nhân.

Tề Thiết Chủy hãi hùng, dùng đầu húc mạnh vào Kim Toán Bàn để báo hiệu lại có thêm một con nữa tới.

Nhưng Tề Thiết Chủy lại phát hiện, Giao nhân này không có diện mạo dữ tợn, đôi mắt to tròn long lanh nhìn hắn, lại còn nở một nụ cười ngọt ngào.

Kim Toán Bàn quay đầu lại cũng có chút ngẩn ngơ, nhất thời không dám cử động.

Tiểu Giao nhân tiến lại vuốt ve đám thủy thảo, thủy thảo như được vỗ về liền tản ra, Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy thoát khỏi sự ràng buộc.

"Kim tiền bối, đây chắc mới là Giao nhân chứ?" Tề Thiết Chủy ra hiệu hỏi.

Kim Toán Bàn gật đầu, nghĩ bụng thứ mình thấy bên hồ lúc sáng chắc chính là Giao nhân này.

Tiểu Giao nhân thấy hai người ra hiệu tay thì thấy thú vị, cũng bắt chước ra hiệu, ý bảo họ đi theo mình.

Hai người thấy xung quanh thông đạo toàn là thủy thảo, cũng không biết đã bơi tới đâu, nghĩ rằng Giao nhân này dẫn họ ra ngoài nên liền đi theo.

Chỉ là không ngờ tiểu Giao nhân dẫn hai người càng đi càng sâu, đi qua những thông đạo chằng chịt rồi lặn xuống một nơi trống trải khác.

“Kim tiền bối, ông nói xem Giao nhân này định dẫn chúng ta đi đâu?” Tề Thiết Chủy thực sự không trụ nổi nữa, ra hiệu hỏi.

Dù không biết phía trước có lối ra không, nhưng Kim Toán Bàn biết họ đang bơi xuống dưới.

Nếu ông đoán không lầm, nơi này chắc là không gian sâu hơn của mộ huyệt.

Không gian này phía trên là lớp thủy thảo dài hai ba mét, bên dưới tối đen không thấy đáy, không biết thông đi đâu.

Hơn nữa hai người còn phải không ngừng bơi, nếu không sẽ bị chìm xuống.

Vùng nước đen ngòm bên dưới luôn mang lại cảm giác như muốn nuốt chửng con người.

“Không thể đi tiếp được nữa, đi sâu thêm nữa thì oxy của chúng ta sợ không đủ để quay về.” Kim Toán Bàn ra hiệu tay, cùng Tề Thiết Chủy dừng bước.

Tiểu Giao nhân thấy hai người dừng lại thì có chút khó hiểu, lại ra hiệu tay như muốn hỏi: sao các anh không đi nữa?

Kim Toán Bàn lắc đầu, chỉ chỉ bình oxy sau lưng rồi chỉ lên trên, ý bảo tiểu Giao nhân dẫn họ lên.

Tiểu Giao nhân cũng đáp lại bằng hiệu tay, lúc thì chỉ xuống dưới, lúc thì chỉ vào miệng.

“Chóp chép chóp chép.” Hai người nhìn mà mông lung, chẳng hiểu tiểu Giao nhân ý gì.

Có vẻ tần số của người và Giao nhân chẳng bao giờ khớp nhau cả.

“Kim tiền bối, có khi nào tiểu Giao nhân này muốn dẫn chúng ta về ổ rồi mới ăn thịt không?” Tề Thiết Chủy mếu máo.

Kim Toán Bàn cũng không chắc chắn, nhưng cũng không định đi theo tiểu Giao nhân nữa, kéo Tề Thiết Chủy bơi ngược lại.

Tiểu Giao nhân thấy hai người quay lại thì có chút sốt ruột, chặn trước mặt họ rồi khua tay múa chân.

"Ngô ngô ngô, khà khà." Sau đó tiểu Giao nhân há to miệng ra, oa một tiếng làm ra vẻ hung dữ.

"Kim tiền bối, thế này là ý gì?" Kim Toán Bàn lần này cuối cùng cũng hiểu, ra hiệu đáp lại: "Chắc là muốn nhắc chúng ta, phía trước vẫn còn lũ Thi yêu lúc nãy." "Vậy làm sao bây giờ?" "Quản không được nhiều thế đâu, nếu chúng ta thiếu oxy ngất xỉu, chìm xuống vùng nước đen kia thì cũng không thoát khỏi kết cục bị ăn thịt." Thế là hai người không thèm quan tâm tiểu Giao nhân nữa, nhất tâm bơi ngược lại.

Tuy nhiên không có tiểu Giao nhân mở đường, đám thủy thảo này rất nhanh nhận ra động tĩnh của dòng nước, liền uốn éo vây tới.

Kim Toán Bàn cũng không ngờ sẽ xảy ra biến cố này, học theo hành động của tiểu Giao nhân, bắt đầu vuốt ve đám thủy thảo, đừng nói chứ, thực sự có tác dụng.

Thủy thảo dưới sự vỗ về của hai người dần bình tĩnh lại.

Tuy nhiên thủy thảo mọc đầy cả tầng không gian, họ bơi một hồi liền phát hiện bị mất phương hướng.

Lúc này Tề Thiết Chủy từ trong đám cỏ mò ra được một vật tròn vo.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là cái đầu của hỏa kế nhà Bán Tiệt Lý.

Cái đầu bị gặm nhấm máu thịt be bét, mũi và mắt đều không còn, hơn nữa đại não bên trong cũng bị hút sạch bách.

Hai người nhìn nhau, nén cơn hoảng loạn trong lòng, đoán chắc bọn Diệp Bạch cũng gặp phải Thi yêu tấn công, nếu không đầu của hỏa kế này sao lại ở đây.

Hơn nữa cái đầu ở đây chứng tỏ Thi yêu cũng ở không xa.

Hai người không dám gây ra động tĩnh lớn nữa, nhẹ tay nhẹ chân bơi về phía trước.

Phía bên kia, Diệp Bạch xuống giếng đứng, sau khi vào không gian mê cung thì không đi theo con đường cũ.

Tham chiếu bản đồ hệ thống, cổ mộ dưới nước này không thể có ám đạo khác, mà hai người kia cũng không lên bờ, chứng tỏ sau khi bọn họ vào thông đạo mê cung, không biết vì lý do gì hai người này lại lặn vào lại.

Thông đạo mê cung này vừa nhiều vừa tạp, Diệp Bạch đoán hai người có lẽ bị kẹt trong mê cung.

Thế là Diệp Bạch nhanh chóng xuyên qua các thông đạo, gặp phải không gian đầy thủy thảo liền trực tiếp rạch lòng bàn tay nhỏ máu, dùng máu Bạch Hổ để xua cỏ.

Chẳng mấy chốc Diệp Bạch phát hiện trong một thông đạo có những mảnh vỡ của bàn tính vàng, ngoài ra còn có một con Thi yêu đang thoi thóp.

Trên mắt Thi yêu cắm một thanh kiếm gỗ đào nhỏ cỡ bàn tay.

Nhìn thấy Diệp Bạch, Thi yêu mấp máy miệng không biết nói gì.

Chương 120

Diệp Bạch đoán đây chắc là tác phẩm của Tề Thiết Chủy, chỉ không ngờ Đào Mộc Kiếm lại gây thương tích lớn cho Thi yêu đến thế.

Thấy con Thi yêu này vẫn còn một hơi thở, Diệp Bạch lấy thanh Thiên Niên Đào Mộc Kiếm từ trong túi phúc ra.

Kiếm gỗ vung lên, dễ dàng chém đứt đầu Thi yêu, chỗ tiếp xúc bốc ra một làn khói đen.

Con Thi yêu kia trừng lớn con mắt còn lại, chết không nhắm mắt.

Thứ này chẳng có gì đáng thương hại cả.

Sau khi thu xác Thi yêu và mảnh vỡ bàn tính vào không gian, Diệp Bạch tiếp tục tìm kiếm dọc theo thông đạo.

Ở tầng không gian thứ hai, Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy lạc lối đã không còn chút sức lực nào, họ bám vào thủy thảo, cố gắng không để mình bị chìm xuống.

Hiện tại oxy trong bình đã cạn kiệt, ý thức cả hai đều bắt đầu mờ mịt.

"Đoàng!" Chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên cách đó không xa, hai người lại lấy lại chút ý thức.

"Tiếng súng, là Tam gia bọn họ." "Đi, tiếng súng phát ra từ hướng này!" Hai người bám vào thủy thảo, dìu nhau bơi về phía trước.

Xuống đến tầng thứ hai, Diệp Bạch mới phát hiện nơi này dày đặc thủy thảo xanh như tóc người, căn bản không nhìn rõ đường phía trước.

Lặn xuống thêm ba bốn mét thì thấy vùng nước đen ngòm bên dưới, đèn pin căn bản không chiếu được xa.

Không biết Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy có ở đây không, Diệp Bạch đành bắn một phát súng thử xem.

Tiếng súng lan tỏa ra xung quanh theo môi trường nước, không thấy bóng dáng hai người đâu, trái lại còn dẫn dụ thứ khác tới.

Ba con Thi yêu với đôi mắt xanh lè chui ra từ đám cỏ xanh, vây quanh Diệp Bạch.

Hắn còn thấy một con trong số đó chính là con đã trúng hai phát súng của mình.

Viên đạn Sa Mạc Chi Ưng vẫn còn găm trong ngực nó, chỉ lún vào da thịt ba phân, xung quanh vết thương thì bị cháy xém.

Diệp Bạch nhíu mày.

Tuy là ở dưới nước nhưng lúc đó súng bắn ở cự ly gần, lại thêm hiệu quả phá tà mà vết thương chỉ có vậy, chứng tỏ cơ thể con Thi yêu này cứng hơn bình thường.

Xem ra dù có ở trên bờ dùng Bá Vương Thương vung vẩy cũng chưa chắc đã đả thương được nó.

Thi yêu tuy có chút trí tuệ nhưng thiếu kiên nhẫn, ngửi thấy mùi máu tanh trên người Diệp Bạch tuy có phần kiêng kỵ nhưng vẫn không nhịn được muốn lao lên.

Vị ngon của máu người chúng đã ghi tạc trong lòng.

Diệp Bạch sắc mặt không đổi, tay phải cầm kiếm gỗ đào, tay trái cầm súng, nghênh chiến Thi yêu.

Kiếm gỗ đào không quá chắc chắn, Diệp Bạch không dám vung quá mạnh, nhưng mỗi nhát chém vào người Thi yêu đều khiến nó bốc

khói đen cháy xém.

Qua vài hiệp, lũ Thi yêu đều bị kiếm gỗ đào đánh trúng, chẳng mấy chốc con nào con nấy đều mang thương tích, gầm rít không dám lại gần nữa.

Tiếc là Diệp Bạch cũng chưa tìm được cơ hội để kết liễu một hai con trong số đó.

Lũ Thi yêu thấy không phải đối thủ của Diệp Bạch liền ẩn mình vào đám cỏ xanh, biến mất tăm.

Tiếng súng nổ lâu thế mà vẫn không thấy tung tích Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy, Diệp Bạch không khỏi sốt ruột.

Là hai người căn bản không ở đây, hay là họ không cách nào tới đây được?

Thấy mảnh vỡ bàn tính trong thông đạo lúc trước, Diệp Bạch đã cảm thấy bất an, nếu còn không tìm thấy họ thì e là lành ít dữ nhiều.

Đúng lúc này, Diệp Bạch thấy một cái đầu từ trong đám cỏ lăn ra, rồi từ từ chìm xuống.

Diệp Bạch vội bơi về phía cái đầu vừa bị ném ra, gạt đám cỏ phía trước thì thấy Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy đang bị quấn vào một cụm thủy thảo, dường như đã mất ý thức.

Ánh mắt Kim Toán Bàn dần mờ đục tán loạn, khoảnh khắc cuối cùng nhìn thấy bóng dáng Diệp Bạch, ông không nhịn được mà nhếch môi nở một nụ cười.

Thấy vậy, Diệp Bạch mới thở phào.

Vội tiến lên kiểm tra tình trạng hai người, ngoài Kim Toán Bàn bị thương ngoài da, cả hai dường như đều hôn mê do thiếu oxy.

Diệp Bạch lấy bình oxy đã chuẩn bị sẵn từ không gian ra, vặn van

rồi thay cho cả hai.

Một lát sau, hai người lờ mờ tỉnh lại.

"Cảm thấy thế nào?

Mà hai người xuống đây bằng cách nào vậy?" Diệp Bạch ra hiệu hỏi.

Kim Toán Bàn hít sâu vài hơi, lập tức thấy cả người sảng khoái hẳn lên, sau đó dùng thủ ngữ kể lại những gì hai người đã trải qua.

Tuy nhiên hiệu tay quá đơn giản, Diệp Bạch có chỗ không hiểu đoạn Kim Toán Bàn mô tả về Quỷ đả tường.

Sau đó hai người gặp Thi yêu, rồi được Giao nhân dẫn tới tầng này.

Diệp Bạch gật đầu, đại trí đã hiểu tại sao hai người lại tới được tầng thứ hai của mộ địa.

Nơi này không phải chỗ ở lâu, Diệp Bạch nhìn xuống phía dưới, vùng nước đen kịt, trong hệ thống thì lối xuống tầng ba nằm ngay dưới vùng nước này, cũng không biết bên dưới đó là tình hình gì.

Lần xuống này hơi vội vàng, Diệp Bạch cũng không gấp gáp thám hiểm, định đưa Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy lên bờ trước đã.

Hơn nữa vết thương trên ngực Kim Toán Bàn khá nghiêm trọng, da thịt đã chuyển sang màu đen, chắc là móng vuốt Thi yêu có độc tố, cần kịp thời lên bờ xử lý.

Diệp Bạch cõng Tề Thiết Chủy đang yếu sức lên, dẫn theo Kim Toán Bàn bơi ngược về đường cũ.

Khi bơi tới lối vào tầng thứ hai, họ lại phát hiện phía trước có động tĩnh lớn.

Dường như lũ Thi yêu đang tấn công thứ gì đó.

Diệp Bạch nhanh chóng bơi lên, thấy Trương Khải Sơn và Tôn Quốc Phụ đang hợp lực đối phó với Thi yêu.

Chắc hẳn sau khi Diệp Bạch xuống nước một mình, những người trên bờ lo lắng cho an nguy của hắn nên đã chọn ra Trương Khải Sơn có võ lực cao nhất và Tôn Quốc Phụ có khả năng đối phó Thi yêu cùng xuống.

Hai người lưng tựa lưng, Trương Khải Sơn cầm kiếm gỗ đào của Tôn Quốc Phụ vung vẩy, giằng co với lũ Thi yêu.

Thấy Diệp Bạch cầm thanh kiếm gỗ đào dài hơn bơi tới, đôi mắt yêu dị của lũ Thi yêu lóe lên, biết không đối phó nổi nhóm người này nên nhanh chóng giải tán.

"Chạy nhanh thật!" Diệp Bạch còn định nhân cơ hội giết vài con, thấy chúng chạy xa cũng chẳng còn cách nào.

Tôn Quốc Phụ thấy Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy bơi theo sau, biết cả hai không sao cũng thở phào nhẹ nhõm.

Từ khi biết dưới hồ có mộ, ông đã không muốn tham gia.

Chương 121

Chuyện đạo mộ ông vốn luôn coi khinh.

Nếu không phải vì Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy sinh tử chưa rõ, ông cũng chẳng đời nào theo Trương Khải Sơn xuống hồ.

Mọi người đơn giản ra hiệu trao đổi rồi cùng nhau quay về.

Diệp Bạch dẫn đầu, Trương Khải Sơn đoạn hậu, cả đoàn xếp thành một hàng.

Tuy nhiên có vài con Thi yêu dường như vẫn chưa cam tâm, bám theo phía sau từ xa nhưng không dám lại gần quá mức.

Đi qua đoạn giếng đứng, Kim Toán Bàn lại một lần nữa gặp phải Quỷ đả tường, nhưng những người khác hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Kim Toán Bàn đành nhắm mắt lại, bám theo sau mọi người ra khỏi giếng đứng.

Sau khi lên bờ, Diệp Bạch giao Tề Thiết Chủy cho cửu gia, cửu gia cảm kích vô cùng.

"Làm phiền Tam gia quá." Diệp Bạch cười nói: "Lần xuống nước này nếu không nhờ Tề Thiết Chủy, ta còn không biết dùng thứ gì để đối phó Thi yêu, hắn cũng coi như lập đại công rồi." Diệp Bạch đưa thanh kiếm gỗ đào mà Tề Thiết Chủy đã cắm vào mắt Thi yêu cho Tề cửu gia, rồi kể lại đại khái chuyện xảy ra dưới nước.

Tề cửu gia thở dài: "Tiểu tử này giúp được việc là tốt rồi, Tề gia chúng tôi đời đời xem vận đoán mệnh cho người khác nên đã sớm bị trời đố kỵ, giờ lại đi xuống mộ đào huyệt thì khó lòng bảo toàn." Nghe giọng điệu của Tề cửu gia, dường như ông không muốn Tề Thiết

Chủy tham gia vào chuyện xuống mộ nữa.

Diệp Bạch lắc đầu, đó là chuyện riêng của Tề gia, hắn cũng không tiện nói gì.

Đi tới chỗ Kim Toán Bàn, thấy Tôn Quốc Phụ đã thay đạo bào, búi tóc lên, rửa sạch tay và đang làm nghi thức 'Long Khu Quỷ' cho Kim Toán Bàn.

Tôn Quốc Phụ đốt một tờ phù hồng vẽ đầy họa tiết vào trong ly nước, rồi bóp nát những mẩu giấy đen chưa cháy hết khuấy đều, đưa cho Kim Toán Bàn.

Nhìn ly nước đen ngòm, Kim Toán Bàn nhăn nhó, vẻ mặt không mấy tin tưởng.

"Thứ này thực sự có tác dụng sao?" "Thiên hạ chi 'Thần' không gì không quy về Hỏa, thiên hạ chi 'Tinh' không gì không quy về Thủy, đạo phù thủy tuy đơn giản nhưng đối phó với quỷ quái oan hồn là hiệu quả nhất, uống vào sẽ không bị quỷ hồn che mắt nữa." Kim Toán Bàn bất đắc dĩ đành bịt mũi uống cạn ly nước phù.

Diệp Bạch cũng hiếu kỳ về chuyện Kim Toán Bàn gặp Quỷ đả tường, mở Dị Đồng ra nhìn, quả nhiên thấy trên người Kim Toán Bàn quấn một luồng hắc sắc tử khí.

"Thấy rồi chứ?" Tôn Quốc Phụ hỏi.

Diệp Bạch gật đầu: "Chỉ thấy một luồng tử khí màu đen thôi." Tôn Quốc Phụ biết dị năng đôi mắt của hai người khác nhau nên không ngạc nhiên.

"Thứ tôi thấy thì khác, là một người đàn bà đang áp sát trên lưng sư huynh tôi, hai tay che kín mắt ông ấy." "Nữ quỷ bám trên lưng ta?" Kim Toán Bàn sợ tới mức nhảy dựng lên, hiện tại ông thấy càng không ổn, thấy trong ly vẫn còn ít cặn nước phù liền uống sạch sành

sanh không sót giọt nào.

"Vậy nước phù này thực sự có tác dụng với nữ quỷ sao?" Diệp Bạch tò mò hỏi.

Tôn Quốc Phụ từ tốn giải thích: "Có tác dụng, Thủy lợi cho bồi nguyên, là mệnh căn của con người.

Tờ phù đã được tẩm bí dược từ trước, lại được vẽ phù văn khu quỷ, khi hòa vào nước sẽ truyền 'Khí' vào nước sạch, Thủy Hỏa ký tế, lấy đức trị thiện, để bệnh nhân uống vào là có thể khu quỷ trị bệnh." Nghe Tôn Quốc Phụ nói có vẻ rất bài bản, Diệp Bạch vẫn thấy huyền hoặc nhưng cũng không hỏi thêm.

Tôn Quốc Phụ tiếp lời: "Đúng rồi, lúc nãy tôi xuống nước mới phát hiện đáy hồ oán khí cực lớn, hồ này chắc hẳn đã có không ít người chết thảm, các cậu xuống nước lần tới không chỉ phải đề phòng Thi yêu mà còn phải cẩn thận oan hồn, bị thứ này ám vào nhẹ thì vận may suy sụp, gặp tai ương đổ máu, nặng thì bị oan hồn trực tiếp đòi mạng, mất mạng như chơi." Nghe vậy Kim Toán Bàn cũng thấy may mắn, hóa ra vận khí của ông vẫn còn tốt chán.

Tuy nhiên ông lại thắc mắc, lúc đó Tề Thiết Chủy và ông ở cùng nhau, tại sao quỷ hồn chỉ ám ông mà không ám Tề Thiết Chủy?

Chợt nghĩ tới việc Tề Thiết Chủy luôn mang theo thanh kiếm gỗ đào gia truyền bên mình, bảo bối đó không chỉ khu tà mà còn đối phó được cả Thi yêu.

Chắc vì lý do đó nên quỷ hồn mới không dám động vào hắn.

Kim Toán Bàn lại nhìn sang Diệp Bạch, ông nhớ đồ đệ mình cũng có một thanh kiếm gỗ đào, niên đại không nhỏ, mà còn dài tới cả mét.

Chao ôi, thanh kiếm đó mà chẻ ra chắc làm được dăm ba món bảo vật gia truyền như của Tề Thiết Chủy mất.

Mọi người nghỉ ngơi một ngày, đợi Tôn Quốc Phụ xua tan oan hồn trên người Kim Toán Bàn, Diệp Bạch lại kiểm tra vết thương trên ngực ông.

Độc tố của Thi yêu tuy khó trừ nhưng may mà nhiễm không sâu, dùng vài loại cao dược giải độc là đã giải được đại bộ phận.

Trời dần tối hẳn, mọi người đốt không ít đống lửa quanh lều trại.

“Tam gia, Bán Tiệt Lý tới rồi.” Hắc Bối Lão Lục đi tới bên Diệp Bạch khẽ nói.

Thấy Bán Tiệt Lý dẫn theo không ít người đi về phía này, Diệp Bạch cũng thở hắt ra một hơi, cái gì tới cũng phải tới.

Tuy nhiên với cái khí thế này, dường như là định tới hỏi tội sao? "Tam gia, động tĩnh lần này không nhỏ nha." Bán Tiệt Lý khập khiễng đi tới bên cạnh Diệp Bạch.

Hắn và Diệp Bạch nói chuyện, những người khác cũng đều thức thời tránh ra chỗ khác. "Lý gia dẫn theo nhiều người như vậy đến đây là có ý gì?" Diệp Bạch liếc mắt nhìn đám người trong rừng, ước chừng có đến bốn, năm mươi người. "Không có ý gì, chỉ sợ Tam gia chuẩn bị không đủ, mang theo ít nhân thủ, ta đến để giúp ngươi một tay." "Không phải là đến để thêm phiền phức sao?" Diệp Bạch cười lạnh.

Bán Tiệt Lý giả vờ nghi hoặc, lại nhìn quanh tứ phía rồi nói: "Sao có thể thêm phiền phức được.

Ồ, đúng rồi, có lẽ đúng là đã gây phiền phức cho Tam gia thật.

Trước đó Tam gia dẫn hai huynh đệ của ta xuống mộ, không biết hiện giờ bọn họ đang ở đâu?" Nghe thấy lời này, Diệp Bạch cũng lười cùng Bán Tiệt Lý vòng vo. "Một người bị Thi Yêu ăn thịt, một người khác cũng không thấy tung tích." Bán Tiệt Lý mặt không cảm xúc nói:

"Hai vị hỏa kế kia dù sao cũng là một phần tử của Cửu Môn, Tam gia bỏ mặc hai người bọn họ dưới nước, chẳng lẽ không có gì muốn nói sao?" Diệp Bạch bật cười, chính Bán Tiệt Lý là người phá quy củ trước, giờ lại dùng Cửu Môn để ép hắn. "Cửu Môn tự nhiên có quy củ của Cửu Môn.

Tại sao hai người bọn họ lại theo ta xuống dưới, ta nghĩ trong lòng Bán Tiệt Lý ngươi là người rõ nhất." Diệp Bạch dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Tuy nhiên, chuyện này ta xác thực có trách nhiệm, người nhà của hai vị huynh đệ kia ta sẽ an bài người tới phụng dưỡng." Bán Tiệt Lý lắc đầu: "Cái này thì không cần, chuyện tiền nong phụng dưỡng ta tự nhiên sẽ xử lý tốt, nhưng Tam gia có phải nên cho ta một lời giải thích không?" Sắc mặt Diệp Bạch dần trở nên lạnh lẽo, Bán Tiệt Lý này thật sự coi mình là nhân vật lớn sao! "Giải thích?

Ta cho ngươi lời giải thích, ngươi dám nhận không?" Bán Tiệt Lý cũng biết thế lực của mình ở Trường Sa tuy không nhỏ, nhưng thật sự không đấu lại được Diệp Bạch.

Hơn nữa, hôm nay dẫn theo nhiều người như vậy cũng không phải là để tới hỏa binh với Diệp Bạch.

Trầm mặc một lát, Bán Tiệt Lý mở miệng nói: "Tam gia nợ ta một ân tình." "Ân tình gì?" Bán Tiệt Lý thốt ra năm chữ: "Hắc Thủy Thành, Hoạt Thi!" Diệp Bạch khẽ nhíu mày.

Thấy Diệp Bạch không nói lời nào, Bán Tiệt Lý lại nói: "Chỉ cần một lời giải thích." "Cha ngươi chết ở Hắc Thủy Thành, ngươi không có gì muốn nói sao?" Bán Tiệt Lý hào vô biểu tình nói: "Cả đời này người lão ta có lỗi nhất chính là ta, chết rồi cũng tốt." Diệp Bạch không ngờ Bán Tiệt Lý lại lãnh huyết như vậy, cũng không biết hai cha con bọn họ có thâm cừu đại hận gì.

Tuy nhiên, lão Lý đầu dù sao cũng là lão nhân của Tá Lĩnh, nghĩ

đến di ngôn của lão trước khi chết, Diệp Bạch mở miệng: "Ta tuy không biết trước kia hai cha con ngươi xảy ra chuyện gì, nhưng lão ta dù sao cũng là phụ thân ngươi, trước khi chết vẫn luôn nghĩ tới ngươi, nếu có cơ hội, hãy mang thi cốt của lão về đi." "Cái này không phiền Tam gia nhọc lòng." Diệp Bạch sắc mặt lạnh lẽo: "Người ta nợ là ân tình của phụ thân ngươi, nếu ngươi không nhận người cha này, ta lại cần gì phải cho ngươi lời giải thích." Bán Tiệt Lý trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Được!" Không biết vì sao, đối với Bán Tiệt Lý này, trong lòng Diệp Bạch thất vọng cực điểm. "Ngươi muốn lời giải thích thế nào?" Bán Tiệt Lý cuối cùng cũng lộ ra nụ cười: "Ta muốn ngôi thủy để mộ này!" Diệp Bạch có chút ngoài ý muốn, không biết vì sao Bán Tiệt Lý lại nhìn trúng ngôi thủy để mộ này.

Hắn xuống thủy để mộ cũng chỉ vì Rương Bảo Tạng Thanh Đồng bên trong, chứ không phải vì đồ tuẫn táng.

Hơn nữa mộ huyệt này là do Giao nhân xây dựng, ai biết phong tục của bọn họ như thế nào, xác suất có tài bảo bên trong cực thấp.

Nghĩ vậy, giao ngôi mộ này cho Bán Tiệt Lý cũng không phải là không thể.

Diệp Bạch mở miệng nói: "Khẩu vị hơi lớn đấy, nhưng ngôi mộ này Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đều có phần, một mình ta không thể quyết định." "Chỉ cần Tam gia đồng ý là được, hai vị gia kia, ta tự mình đi nói chuyện." "Được!" Thấy Bán Tiệt Lý tin tưởng đầy mình, Diệp Bạch cũng không biết hắn lấy đâu ra tự tin có thể thuyết phục được hai người kia. "Tuy nhiên, thủy trung mộ này ta cũng phải xuống." Diệp Bạch bồi thêm một câu.

Chương 122

Bán Tiệt Lý suy nghĩ một chút rồi nói: "Được, chỉ cần Tam gia không ngăn cản ta là được." Mục đích đã đạt được, Bán Tiệt Lý không ở đây dây dưa nữa, mà phân phó thủ hạ hạ trại ở phía bên kia khu rừng.

Nửa đêm, Hắc Bối Lão Lục tới báo, nói Bán Tiệt Lý dẫn theo không ít người tiến về phía ngọn núi khoáng sản đối diện hồ nước.

Núi khoáng?

Trong lòng Diệp Bạch đại khái đoán được ý đồ của Bán Tiệt Lý. "Dặn dò huynh đệ đừng ngủ quá say, đêm nay dự kiến sẽ có động tĩnh lớn." Diệp Bạch dặn dò.

Hắc Bối Lão Lục gật đầu rồi đi ra ngoài phân phó.

Đến rạng sáng, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn từ dưới lòng đất truyền tới, sau khi tiếng oanh long tiêu tán, liền thấy hồ nước trước mắt một lần nữa xuất hiện vòng xoáy hút nước ngược vào trong.

Mọi người đều ra khỏi lều trại để quan sát cảnh tượng hiếm thấy này. "Bán Tiệt Lý đây là đánh sập cả hầm mỏ rồi sao." Trương Khải Sơn đi tới bên cạnh Diệp Bạch, cảm thán một câu. "Ngươi đồng ý nhường thủy trung mộ cho hắn?" Diệp Bạch hỏi.

Trương Khải Sơn gật đầu.

Diệp Bạch lại hỏi: "Bán Tiệt Lý cho ngươi lợi ích gì?" Trương Khải Sơn ha ha cười: "Bảo mật, tóm lại cái giá không nhỏ đâu." Cái giá không nhỏ?

Trong lòng Diệp Bạch minh ngộ, ước chừng phía Nhị Nguyệt Hồng cũng có tình trạng tương tự.

Nhưng rốt cuộc ngôi mộ dưới nước này có thứ gì đáng để Bán Tiệt Lý bỏ ra công sức lớn như vậy để mưu đồ?

Lần này tốc độ mực nước hạ xuống không kém gì hôm qua, không lâu sau, nước trong hồ đã bị hút sạch, tâm hồ cũng lộ ra dấu vết của thủy để mộ.

Chỉ có một số nơi trũng thấp còn sót lại một ít nước hồ và vài con cá đang nhảy nhót loạn xạ.

Nhưng tiếng nước hút vào vòng xoáy vẫn còn, dự là hầm mỏ và thủy để mộ có liên thông với nhau, mực nước trong mộ cũng đang hạ xuống.

Diệp Bạch ước tính, đợi Bán Tiệt Lý dẫn người quay lại xuống mộ còn cần không ít thời gian, liền bảo thủ hạ đi nghỉ ngơi trước để dưỡng tinh tu nhuệ.

Vài tiếng sau, trời đã sáng hẳn, từ xa đã thấy Bán Tiệt Lý dẫn người bôn ba quay trở lại, còn mang theo mười mấy thi thể đã bị ngâm đến trắng bệch.

Nhìn trang phục của những người này, chắc là thanh niên trong thôn đi trộm khoáng, bị chết đuối trong hầm mỏ.

Có thể mang những thi thể này về, Bán Tiệt Lý cũng coi như là người có tâm.

Bán Tiệt Lý cúi đầu nhìn xuống miệng hố, thấy nước đã rút, liền nói với thủ hạ: "Nghỉ ngơi một lát, lát nữa theo ta xuống mộ." Nói xong, lại đi tới trước mặt Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, cười nói: "Tam gia muốn cùng ta xuống mộ, hai vị có muốn cùng đi không, xem xem cảnh tượng trong thủy trung mộ này rốt cuộc là như thế nào." Có một số tin tức Bán Tiệt Lý có thể nghe ngóng từ dân làng, nhưng có một số thì không.

Ví dụ như hắn chỉ biết hai hỏa kế của mình thiệt mạng dưới tay Thi Yêu dưới nước, nhưng Thi Yêu là thứ gì, có bản lĩnh gì thì hắn hoàn toàn không biết.

Dù sao lúc đó xuống mộ đều là hỏa kế của ba nhà Diệp Bạch, không có sự cho phép của ba người bọn họ, tình huống dưới mộ bọn họ sẽ không tiết lộ.

Bán Tiệt Lý muốn gọi cả Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng xuống mộ, như vậy sẽ yên tâm hơn phần nào.

Thấy hai người còn đắn đo, Bán Tiệt Lý lại nói: "Nếu trong mộ có thứ gì hai vị yêu thích, chỉ cần không phải là những bảo bối ta muốn, hai vị có thể tùy ý lấy đi." Quả nhiên, Bán Tiệt Lý tới đây là vì một món đồ nào đó trong mộ.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đối thị một cái, cuối cùng gật đầu.

Diệp Bạch nghe thấy tiếng cũng tiến lại gần hỏi: "Vậy còn ta thì sao?" Bán Tiệt Lý cười cười: "Tam gia tự nhiên cũng như vậy!" Sau khi Bán Tiệt Lý chuẩn bị xong việc xuống mộ, Diệp Bạch cũng dẫn theo hai người đi cùng, lại để Hắc Bối Lão Lục trấn thủ trên bờ, chăm sóc những người khác.

Khi nước rút đi, miệng hố sâu mười mét cần phải dùng dây thừng mới xuống được.

Bán Tiệt Lý bị thọt một chân, lúc xuống cực kỳ bất tiện, phải có hai hỏa kế luôn tay dìu đỡ.

Đến tầng không gian mê cung thứ nhất, bên dưới vẫn còn không ít nước đọng.

Đi qua vài đường hầm, Bán Tiệt Lý nhìn thấy đám thủy thảo mọc trên vách đá, lập tức lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng bảo thủ hạ tản ra tìm

kiếm món đồ nào đó.

Giờ không còn nước, những đường hầm mê cung ngang dọc này thật sự không làm khó được mọi người, không lâu sau đã có người tới báo, nói đã tìm thấy lối vào tầng tiếp theo, nhưng đáng tiếc là không tìm thấy thứ Bán Tiệt Lý muốn.

Nhị Nguyệt Hồng hiếu kỳ hỏi: "Lý gia lần này xuống mộ rốt cuộc là vì thứ gì?" Bán Tiệt Lý cũng biết giấu giếm nữa cũng vô ích, liền nói: "Không biết chư vị đã nghe qua Nguyệt Hoa Thảo chưa?" Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu, nhưng Diệp Bạch thì thần sắc hơi biến đổi, hắn đã nghe qua loại thảo dược này.

Nguyệt Hoa Thảo chính là dược liệu chính trong phối phương Trú Nhan Đan (Viên thuốc giữ gìn nhan sắc).

Trong sách Phong Vương Hinh để lại có ghi chép, loại cỏ này cực kỳ khó tìm.

Bán Tiệt Lý giải thích thêm: "Ta đã thấy trong cổ tịch, loại cỏ này sinh trưởng ở nơi âm khí cực nặng, tuy gọi là Nguyệt Hoa Thảo nhưng lại không chịu được ánh trăng, uống sống dịch của loại cỏ này có thể giữ mãi tuổi thanh xuân." Hiển nhiên Bán Tiệt Lý đến đây là vì Nguyệt Hoa Thảo.

Công hiệu giữ gìn nhan sắc của nó không có gì lạ, nhưng Bán Tiệt Lý bỏ ra cái giá lớn như vậy chỉ để xuống mộ tìm cỏ sao?

Diệp Bạch nghĩ đến hoàn cảnh của Bán Tiệt Lý, liền hiểu ra nguyên nhân.

Hóa ra Bán Tiệt Lý có một người chị dâu đối xử với hắn cực tốt, sau khi anh trai hắn qua đời, quan hệ của hai người có chút không minh bạch.

Bán Tiệt Lý tìm Nguyệt Hoa Thảo, chắc hẳn là vì chị dâu của hắn.

Diệp Bạch nhớ hậu thế chị dâu Bán Tiệt Lý còn sinh cho hắn một đứa con trai mập mạp.

Tuy nhiên, đối với phụ thân mình thì không thèm đoái hoài, nhưng đối với người phụ nữ mình thích lại có thể bỏ ra công sức lớn như vậy, Bán Tiệt Lý này đúng là một kẻ mâu thuẫn.

Sau khi không thu hoạch được gì ở tầng này, Bán Tiệt Lý tiếp tục đi sâu vào trong.

Diệp Bạch, Trương Khải Sơn và những người khác cũng theo sau.

Đến đoạn dốc dẫn vào tầng không gian thứ hai, Diệp Bạch thò đầu nhìn xuống, phát hiện mực nước ở tầng hai mới chỉ hạ xuống một nửa, vùng nước đen ngòm vẫn còn đó.

Hỏa kế của Bán Tiệt Lý cầm đèn pin cường quang soi mói nửa ngày cũng không nhìn ra tình hình dưới nước như thế nào. "Gia, để ta xuống nước xem thử." Một hỏa kế của Bán Tiệt Lý nói.

Hắn gật đầu, nhưng sợ một người sẽ gặp chuyện nên lại phái thêm một người nữa đi cùng.

Hai người thay trang bị lặn, nương theo dây thừng hạ xuống vài mét rồi "tõm" một tiếng nhảy xuống nước.

Vùng nước vừa sâu vừa đen, dù hai người mang theo đèn pin xuống nước, người trên bờ cũng không thấy tăm hơi bọn họ đâu.

Bán Tiệt Lý luôn có cảm giác không yên tâm, chống gậy đến bên cạnh Diệp Bạch hỏi: "Tam gia không tiết lộ một chút sao, các ngươi trước đó dưới nước đã gặp phải thứ gì khó nhằn?" Diệp Bạch cười cười nói: "Ta cứ ngỡ Lý gia đã sớm nghe ngóng tin tức, làm tốt chuẩn bị rồi chứ." Hắn vốn là kẻ không thấy thỏ không thả ưng.

Thấy Diệp Bạch không nói nữa, Bán Tiệt Lý nghiến răng, lại hứa hẹn lợi ích thực tế: "Quả thực là vội vàng quá, vẫn phải nhờ Tam gia

chỉ điểm mê tân, nếu tìm được Nguyệt Hoa Thảo, ta chia cho Tam gia hai cây thì sao?" Diệp Bạch gật đầu, nơi này chưa biết tìm được mấy cây Nguyệt Hoa Thảo, hai cây cũng không phải ít. "Dưới nước có một loại Thi Yêu, hình dạng giống Giao nhân, súng đạn bình thường không đối phó được loại này, có lẽ còn có một thứ gọi là oán hồn, bị vướng vào cũng là đại phiền phức." Bán Tiệt Lý sắc mặt biến đổi, lại truy vấn: "Vậy Tam gia có cách đối phó không?" Diệp Bạch chỉ vào thanh Đào Mộc Kiếm đeo sau lưng: "Đều là vật tà ác, chỉ cần có Đào Mộc Kiếm đủ năm tuổi, đối phó với chúng không phải là chuyện khó." Bán Tiệt Lý lời tạ ơn một tiếng, lại phái vài người lên bờ, xem ra là đi tìm Đào Mộc Kiếm.

Diệp Bạch cười cười, đây cũng không phải tin tức gì trọng yếu, nếu Bán Tiệt Lý không màng tính mạng thủ hạ, hy sinh một ít người cũng có thể dò ra được.

Thà rằng cứ nói thật, vừa để Bán Tiệt Lý nợ một ân tình, vừa có thể đòi hỏi lợi ích thực tế.

Chương 123

Hơn nữa có Bán Tiệt Lý đi đầu trận, hắn chỉ cần ngồi hưởng thành quả, bớt đi được bao nhiêu phiền phức.

Khoảng mười phút sau, bên dưới truyền đến tiếng nước, hai hỏa kế của Bán Tiệt Lý lạnh đến run bần bật nhưng đều không sao, theo dây thừng leo lên.

Sau khi kéo hai người lên, Bán Tiệt Lý gấp không nhịn nổi hỏi: "Bên dưới tình hình thế nào?" "Gia, bên dưới là một bãi chôn xác, toàn bộ đều là xương người, chất đống như ngọn núi nhỏ vậy." Hai người này cũng coi như là lão làng xuống mộ, nhưng nghĩ đến cảnh tượng bên dưới vẫn không khỏi rùng mình.

Xương trắng dày đặc chất thành núi, vùng nước đen mênh mông này chính là một hố tuẫn táng.

Diệp Bạch lại nghĩ đến lời Tôn quốc phụ, những người này nếu chết trong oán hận, lại bị vứt ở nơi âm khí cực thịnh nuôi dưỡng nhiều năm, bên dưới e rằng oán hồn vô số thật.

Bán Tiệt Lý lại hỏi: "Có thấy Nguyệt Hoa Thảo hay lối vào khác không?" Một hỏa kế lộ vẻ vui mừng nói: "Gia, lối vào thì không thấy, nhưng Nguyệt Hoa Thảo thì đúng là tìm được rồi, mọc giữa đống xương trắng, ta còn hái được một cây." Nói đoạn, hỏa kế này từ trong túi đen trên người lấy ra một cây cỏ nhỏ.

Lá cỏ thon dài, toàn thân phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, không giống vật tầm thường.

Bán Tiệt Lý vui mừng khôn xiết, cây cỏ này giống hệt mô tả trong cổ tịch, không ngờ lại tìm thấy dễ dàng như vậy.

Vừa định tiến lên nhận lấy Nguyệt Hoa Thảo, lại bị Diệp Bạch chặn lại.

Chỉ nghe Diệp Bạch trầm giọng nói: "Thứ này tốt nhất đừng chạm vào." "Tam gia, ý ngươi là sao?" Bán Tiệt Lý vẻ mặt khó hiểu, lại bất động thanh sắc lùi lại nửa bước.

Diệp Bạch không giải thích, trong tầm mắt của hắn, cây Nguyệt Hoa Thảo này bị tử khí màu đen bao phủ, hơn nữa còn lóe lên những đốm xanh lục.

Tử khí màu đen thì còn dễ nói, nhưng yêu khí màu xanh lục này giải thích thế nào, chẳng lẽ cây cỏ này thành tinh rồi?

Tuy không biết cây Nguyệt Hoa Thảo này có nguy hiểm gì, nhưng tuyệt đối có thể coi là vật đại hung.

Hỏa kế cầm cỏ trực tiếp đơ người, thấy mọi người đều tránh xa mình thì sắp khóc đến nơi, không kìm được nhìn về phía Diệp Bạch: "Tam gia, cỏ này có vấn đề sao?

Vậy ta phải làm sao, ngài xem ta còn cứu được không?" "Đừng gấp, đặt cỏ xuống đất trước đã." "A, được." Hỏa kế này vội vàng ném cỏ xuống đất, rồi đứng sang một bên, không dám có hành động nào khác.

Diệp Bạch rút Đào Mộc Kiếm ra, vừa mới tiếp cận Nguyệt Hoa Thảo liền thấy luồng hắc khí bao quanh trên đó chậm rãi chuyển động.

Trong chớp mắt, hắc khí này đột ngột nhảy dựng lên, né tránh Diệp Bạch mà lao thẳng về phía hỏa kế lúc nãy.

Diệp Bạch múa thanh Đào Mộc Kiếm, "vút" một tiếng, đâm thẳng vào hắc khí.

Mũi kiếm rung động ngay trước mũi hỏa kế, hắn chỉ cảm thấy một luồng hàn khí thấu xương bùng nổ ngay trước mặt, rồi biến mất

không tăm tích.

Hỏa kế cũng biết vừa rồi có thứ gì đó tấn công mình và được Diệp Bạch ngăn lại, vội vàng nói: "Tạ ơn Tam gia!

Tạ ơn Tam gia!" Diệp Bạch thu kiếm lại, nhíu mày, oán hồn này mạnh hơn con bám trên người Kim Toán Bàn trước kia không ít, còn biết xu cát tị hung, chọn vật chủ. "Bên dưới loại cỏ này có nhiều không?" Diệp Bạch hỏi.

Hỏa kế lắc đầu: "Không nhiều, ta tìm mãi mới thấy một cây này." Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: "Trên cỏ có oán hồn bám vào, đừng tùy tiện tiếp cận, hơn nữa oán hồn dưới nước chắc chắn không ít, nếu không có biện pháp đối phó thì đừng xuống nước nữa." Bán Tiệt Lý sắc mặt ngưng trọng gật đầu, giờ biết bên dưới xác thực có Nguyệt Hoa Thảo là được rồi, bên dưới hung hiểm, cũng không vội nhất thời, từ từ mưu tính là được.

Diệp Bạch tiến lên cầm Nguyệt Hoa Thảo trong tay, liền thấy lá cỏ khẽ động đậy.

Diệp Bạch không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ cỏ này thật sự còn sống?

Ném Nguyệt Hoa Thảo xuống đất lần nữa, nó lại không có phản ứng gì.

Mở dị đồng, Diệp Bạch cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối.

Hóa ra, thứ mang yêu khí không phải Nguyệt Hoa Thảo, mà là một loại trùng nhỏ li ti trên đó.

Những con trùng này cảm nhận được khí tức huyết mạch trường sinh của Diệp Bạch, trong lúc sợ hãi liền hoảng loạn chạy trốn, vì vậy mới tạo ra tình trạng lá cỏ khẽ động.

Những con trùng này rốt cuộc là loại gì?

Nguyệt Hoa Thảo có thể giữ nhan sắc là do công hiệu của thảo dược, hay là do lũ trùng này?

Mang theo nhiều nghi vấn, Diệp Bạch liền xin Bán Tiệt Lý cây Nguyệt Hoa Thảo này, chuẩn bị ra ngoài làm thí nghiệm một phen.

Thấy Diệp Bạch dẫn hai thủ hạ ra khỏi mộ, có hỏa kế bất mãn nói: "Gia, chúng ta dùng mạng đổi lấy đồ, cứ thế giao cho hắn sao?" Bán Tiệt Lý liếc hắn một cái: "Sao nào, nếu ngươi không phục, ta đưa ngươi một con dao, ngươi đi cướp lại cỏ cho ta." "Không dám, không dám." Hỏa kế đó vội cúi đầu.

Bán Tiệt Lý trợn mắt quát: "Ngươi không dám, tưởng ta dám chắc?

Sau này xuống mộ hãy mang theo não, không có nhãn lực là chết nhanh nhất đấy." Huấn luyện hỏa kế xong, Bán Tiệt Lý hứng thú không cao, nhìn về phía vùng nước đen bên dưới, chợt nhớ tới những ngày hồi nhỏ bị nhốt trong mộ thất tối tăm, uống nước quan tài để sống qua ngày.

Nếu lúc đó không cẩu thả tham sống thì sao có thể có được mình hiện tại.

Điều đáng tiếc duy nhất là một chân này đã bị tàn phế, nhưng người làm hắn bị thương sau đó cũng bị hắn băm nhỏ cho chó ăn, coi như cũng không chịu thiệt. "Gia, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng lên rồi." "Ừm, mặc kệ họ, thông báo xem có tin tức gì của người nhà Hoắc Tam Nương chưa?" "Người vẫn chưa thấy về." Bán Tiệt Lý gật đầu, Cửu Môn mới lập, thế lực của ba nhà Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Diệp Bạch lại âm thầm có xu hướng kết minh, sáu nhà còn lại gộp vào cũng không đủ cho ba nhà này đánh.

Nếu Bán Tiệt Lý hắn không làm gì đó, sau này Trường Sa thật sự sẽ do ba nhà này quyết định.

Tuy nhiên, hắn cũng phát hiện ra, đám thủ hạ này có không ít kẻ có dị tâm.

Quả nhiên, rừng lớn rồi chim gì cũng có.

Ở phía bên kia, Diệp Bạch trên bờ đem cây Nguyệt Hoa Thảo mang lên đặt vào bình thủy tinh, lại nhỏ một giọt máu bên cạnh Nguyệt Hoa Thảo, rất nhanh liền thấy lũ yêu trùng kia nhanh chóng chạy khỏi cây cỏ, bám lên thành trong của bình.

Diệp Bạch quan sát một lúc, phát hiện cả hai đều bình an vô sự, không phải quan hệ cộng sinh như hắn đoán trước đó. "Yêu trùng có thể sinh tồn dưới nước, còn mang theo yêu khí, chắc chắn không phải thứ đơn giản." Thấy Tề Thiết Chủy đang đi dạo ngoài lều, Diệp Bạch liền gọi hắn qua. "Tam gia, có chuyện gì vậy?" Tề Thiết Chủy vẫn một vẻ mặt tiều tụy, dường như vừa mới ngủ dậy. "Giúp ta bói một quẻ, xem thứ trong bình thủy tinh này là hung hay cát?" "Trong này có gì đâu." Tề Thiết Chủy ngáp dài đi tới, thấy bình thủy tinh trống không, vừa định thò tay mở ra đã bị Diệp Bạch đè lại. "Cái thói quen này của ngươi phải sửa đi, bảo ngươi bói thì bói, đâu ra lắm lời vô nghĩa vậy." Tề Thiết Chủy không dám cãi lại Diệp Bạch, mếu máo lấy đồng tiền ra chiêm bốc. "Tam gia, nói trước rồi nhé, bói xong, bất kể kết quả thế nào, thanh Đào Mộc Kiếm kia ngài phải cho ta mượn nghịch chút." Diệp Bạch cười cười, hóa ra tiểu tử này vẫn luôn nhắm tới thanh kiếm của hắn. "Được, nếu ngươi làm việc cho ta, thứ này tặng ngươi cũng được." Tề Thiết Chủy trong lòng ngứa ngáy nhưng lắc đầu nguầy nguậy: "Thế không được, cha ta không cho, lão nói mệnh cách ta mỏng, đi cùng các ngươi dễ làm dê thế tội lắm." "Ồ, cha ngươi còn nói gì nữa?" "Hắc hắc, nhiều nữa thì không thể nói." Ánh mắt Tề Thiết Chủy lóe lên vẻ giảo hoạt: "Ái chà, Tam gia, ta phải chuyên tâm chiêm bốc, ngài đừng làm phiền ta, vạn nhất có sai sót thì đó là vấn đề của ngài đấy." Diệp Bạch tặc lưỡi, Tề Thiết Chủy này

tuổi không lớn mà làm bộ làm tịch không ít, hắn cũng lười hỏi thêm.

Tề Thiết Chủy thu lại vẻ cợt nhả, thần sắc nghiêm nghị, ba đồng tiền trong tay tung liên tiếp sáu lần.

Sau khi ghép các quẻ tượng lại, sắc mặt hắn liền biến đổi.

Diệp Bạch cũng cảm thấy vài quẻ tượng này có chút quen thuộc. "Sao rồi, Thiết Chủy?" "Tam gia, sáu lần quẻ tượng này giống hệt lần trước, có ôn dịch!" "Giống hệt?" Diệp Bạch cũng nhíu mày.

Chiêm bốc quẻ tượng, một lần có thể nói là trùng hợp, hai lần giống nhau thì xác suất quá thấp. "Không nhìn nhầm chứ?" Tề Thiết Chủy cuống quýt: "Tam gia, sao ta nhìn nhầm được, hay để ta giải thích cho ngài xem đây là quẻ gì!" "Không cần đâu, ngươi trông chừng bình thủy tinh này cho kỹ, tuyệt đối đừng mở ra." Diệp Bạch nói xong liền vội vã xuống mộ.

Thấy Diệp Bạch sắc mặt tiêu cấp đi xuống, Bán Tiệt Lý có chút kinh ngạc: "Tam gia, sao lại quay lại rồi?" "Hai hỏa kế vừa mới từ dưới nước lên đâu rồi?" Diệp Bạch đảo mắt nhìn quanh đám người nhưng không thấy tung tích.

Chương 124

Thấy Diệp Bạch sốt ruột, Bán Tiệt Lý biết không phải chuyện nhỏ, vội đáp: "Hai người đó ngâm trong nước đá quá lâu, ta đã an bài cho bọn họ lên trên nghỉ ngơi rồi." Diệp Bạch lập tức phân phó: "Cách ly ngay những hỏa kế đã tiếp xúc với hai người kia, các ngươi cũng lên hết đi, đừng ở dưới mộ này nữa." Nói xong, Diệp Bạch lại vội vàng chạy lên.

Nếu yêu trùng thực sự mang theo ôn dịch, thì những người tiếp xúc đầu tiên chắc chắn sẽ có triệu chứng.

Chỉ hy vọng ôn dịch này chưa lan rộng.

Diệp Bạch đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Bán Tiệt Lý vẫn làm theo lời Diệp Bạch, chọn ra những hỏa kế đã tiếp xúc với hai người kia, lại bảo tất cả mọi người lên bờ trước. "Gia, hay là chúng ta để lại hai người ở đây canh giữ, biết đâu là kế điệu hổ ly sơn của Diệp Bạch." Bán Tiệt Lý nhìn về phía kẻ vừa lên tiếng, nheo mắt hỏi: "Vừa rồi dường như cũng là ngươi nói, ngươi theo ta bao lâu rồi?" "Gia, ta theo ngài được một năm rồi." Hỏa kế đó thấp giọng đáp, trong lòng thấy bất an. "Một năm, lẽ ra cũng phải biết tính cách của ta, ta ghét nhất là kẻ hai lòng." Hỏa kế vội vàng kêu oan: "Gia, ta đối với ngài là trung tâm, ta đều nghĩ cho ngài cả, tên Diệp Bạch kia vốn dĩ coi khinh ngài." Bán Tiệt Lý vỗ vỗ vai hắn, ngắt lời, lại trưng ra vẻ mặt ôn hòa: "Được rồi, ta không phải không tin ngươi, nhưng nói nhiều khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ, còn nữa, sau này lúc ta đang giận thì bớt nói lại." Thấy Bán Tiệt Lý không chấp nhất, hỏa kế lập tức lộ vẻ vui mừng: "Rõ rồi gia, sau này tuyệt đối không nói nhiều nữa." "Ừm, ra

ngoài trước đi." Nhân lúc hỏa kế quay đầu lại, ánh mắt Bán Tiệt Lý lóe lên hung quang, vung mạnh cây gậy đánh thẳng vào sau gáy, chỉ nghe một tiếng "cốp", hỏa kế đó đổ rầm xuống đất.

Đôi mắt hắn trợn trừng, máu nóng từ đầu chảy ra. "Đến ta còn phải gọi một tiếng Tam gia, ngươi lấy gan chó ở đâu ra mà dám gọi thẳng tên húy." Bán Tiệt Lý mặt không cảm xúc lau vết máu trên gậy, lại lạnh lùng nói: "Treo thi thể này lên mặt nước, ta muốn xem xem bên dưới còn thứ gì khó nhằn nữa." Lúc này Diệp Bạch không biết chuyện xảy ra dưới mộ, hắn lên bờ liền gọi ngay Hắc Bối Lão Lục tới.

Bảo hắn tập hợp tất cả mọi người, bịt miệng mũi lại, cách ly ở một nơi trống trải.

Thấy sắc mặt Diệp Bạch ngưng trọng, Bán Tiệt Lý cũng biết chuyện không nhỏ, vội vàng đi xuống bộ thự.

Đến trước lều của hai hỏa kế kia, liền nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết từ bên trong truyền ra.

Tuy biết mình có huyết mạch Bạch Hổ, yêu trùng không dám bén mảng, nhưng Diệp Bạch vẫn bịt miệng mũi rồi mới vào lều.

Chỉ thấy hai người nằm trên đất, toàn thân co giật, thần trí đã không còn tỉnh táo.

Diệp Bạch tiến lên kiểm tra hơi thở, một người đã tắt thở, người còn lại nghe thấy tiếng bước chân liền mở to đôi mắt đỏ ngầu cầu cứu Diệp Bạch.

Đây chính là hỏa kế đã lấy được Nguyệt Hoa Thảo dưới nước. "Tam gia, cứu ta..." Diệp Bạch mở dị đồng, thấy người này toàn thân dính đầy yêu khí, yêu trùng e rằng đã lan khắp cơ thể.

Diệp Bạch vén hai tay áo hắn lên, một mảnh máu thịt bầy nhầy,

nhìn kỹ bên dưới có từng hàng vật thể màu trắng như tơ niêm, chính là trứng của yêu trùng.

Chẳng trách lúc ở dưới mộ không thấy dị trạng trên người hai người, hóa ra yêu trùng tiên đẻ trứng lên vật chủ, sau đó đợi trứng nở, liền ký sinh bằng máu thịt vật chủ, lại đẻ tiếp một đợt trứng khác cho đến khi rỉa sạch vật chủ mới thôi.

Một mạng người sống sờ sờ đang giãy dụa trước mặt, Diệp Bạch cũng không phải kẻ sắt đá.

Hắn đành rạch lòng bàn tay, nhỏ máu vào chén nước, uống một ngụm rồi phun lên khắp người hắn.

Hệ thống mang đến cho Diệp Bạch huyết mạch trường sinh luôn là chỗ dựa lớn nhất của hắn, lần này cũng không làm hắn thất vọng.

Trong tầm nhìn dị đồng, lũ yêu trùng chết sạch từng mảng lớn, những quả trứng chưa nở cũng mất đi sinh cơ, tơ niêm màu trắng bong ra.

Từng đám yêu trùng bắt đầu chạy tán loạn khỏi cơ thể hắn, may mà chúng di động không nhanh, Diệp Bạch mượn dị đồng diệt sạch lũ trùng nhìn thấy được. "Tạ ơn Tam gia." Không còn lũ dị trùng cắn xé thối rữa máu thịt, hỏa kế chậm chậm mở mắt, yếu ớt nói.

Diệp Bạch gật đầu, dặn hắn đừng chạm vào thi thể bên cạnh.

Thấy Diệp Bạch định đi, hỏa kế vội nói: "Tam gia, ngài cứu ta hai lần, ơn này phải báo, ta biết không nhiều nhưng vẫn phải nói cho ngài.

Lý gia cũng mời cả Hoắc gia tới rồi, ước chừng đang trên đường đến.

Còn lần xuống mộ này là do một hỏa kế trong nhà tên Lý Nguyên dâng lên một cuốn cổ tịch có ghi chép về Nguyệt Hoa Thảo, tên Lý Nguyên này không biết lấy đâu ra tin tức nói thủy hạ mộ có tung tích

Nguyệt Hoa Thảo, Lý gia mới dẫn cả đám chúng ta tới đây." Diệp Bạch dừng bước, có chút hứng thú hỏi: "Lý Nguyên hiện giờ ở đâu?" "Chính là người cùng xuống mộ với ngài rồi mất tích ấy." Người mất tích đó sao?

Thú vị rồi đây.

Diệp Bạch xoa cằm, không biết Lý Nguyên là người nhà nào?

Nhưng hỏa kế trước mắt dường như có ý định đầu quân cho hắn. "Ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt, chuyện bên ngoài ta còn phải xử lý.

Đúng rồi, ngươi tên là gì?" Hỏa kế lộ vẻ vui mừng: "Lỗ Khang, ngài cứ gọi ta là Tiểu Lỗ là được." "Được, ta nhớ rồi, sau này sẽ có người liên hệ với ngươi." Lúc này, Hắc Bối Lão Lục đến ngoài lều nói: "Tam gia, theo lời ngài dặn, người đã tập hợp đủ rồi." Diệp Bạch bước ra khỏi lều, nhìn hơn một trăm người phía xa hỏi: "Người của Bán Tiệt Lý đều lên hết rồi chứ?" "Lên hết rồi, chỉ là không thấy Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đâu, ta hỏi hỏa kế, bọn họ lên bờ xong là đi đâu mất rồi." Hai người đó có lẽ có phát hiện khác, nếu không sẽ không đi mà không nói lời nào.

Diệp Bạch nghĩ bụng: "Kệ họ đi, giải quyết cái ôn dịch trước mắt đã." Đến trước mặt hơn trăm người, họ đều đã theo lời Diệp Bạch dặn, bịt miệng mũi, ngồi cách quãng.

Biết có ôn dịch, đám người này bàn tán xôn xao nhưng không dám lại gần nhau.

Diệp Bạch nhờ dị đồng, chọn ra tất cả những người mang yêu khí màu xanh lục, đại khái có bảy tám người, toàn là người của Bán Tiệt Lý.

Sau đó lại chọn ra những hỏa kế đã tiếp xúc với bảy tám người này, để ở một khu vực khác cách ly theo dõi.

Bảy tám người này yêu trùng trên người còn rất ít, đoản thời gian chưa nguy hiểm đến tính mạng.

Diệp Bạch không vội phóng máu mà chuẩn bị dùng bột đuổi trùng, rượu nồng độ cao thử hiệu quả trước.

Đáng tiếc, rượu còn có chút tác dụng xua đuổi, chứ bột diệt trùng không có tí hiệu quả nào, còn có vẻ làm tăng hoạt tính yêu trùng.

Chẳng biết mua nhầm đồ giả ở đâu nữa.

Đến vội vàng quá nên chuẩn bị không được nhiều.

Diệp Bạch không còn cách nào, đành phải lấy máu pha loãng với nước, lần lượt sát trùng cho bảy tám người kia.

Yêu trùng từ lúc đẻ trứng đến lúc nở chỉ mất khoảng nửa tiếng, hai ba tiếng sau, trời dần tối, yêu trùng trên người họ đã được dọn sạch, không còn phát hiện trứng sót lại.

Như vậy, Diệp Bạch cũng coi như thở phào một cái.

Loại ôn dịch do yêu trùng mang lại này tuy cần tiếp xúc mật thiết mới lây nhiễm, nhưng nếu yêu trùng thoát ra ngoài, lạc đến nơi đông dân cư, đoản thời gian có thể sinh sôi rồi phát tác, lúc đó một mình Diệp Bạch thật sự bó tay.

Để bảo hiểm, hắn vẫn bảo mọi người tạm thời tách ra, đừng tụ tập một chỗ.

Nghỉ ngơi trong lều một lát, liền nghe bên ngoài có động tĩnh, hóa ra là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng dẫn một người về.

Người này chính là Lý Nguyên bị mất tích.

Hỏa kế của Bán Tiệt Lý vây quanh đống lửa. "Đây không phải Lý Nguyên sao?" "Đúng thế, không phải hắn chết dưới mộ rồi à?" Bán Tiệt Lý sắc mặt có chút khó coi. "Bắt được ở gần hầm mỏ, thấy

chúng ta còn định chạy, đúng rồi, thứ này tìm được trên người hắn." Trương Khải Sơn ném cho Diệp Bạch một cái túi vải đen.

Diệp Bạch mở túi ra, phát hiện bên trong có tận ba cây Nguyệt Hoa Thảo.

Xem ra Lý Nguyên mất tích ở tầng một đã đi sâu vào tầng hai, rồi theo con đường từ thủy hạ mộ thông đến hầm mỏ mà rời đi.

Không ngờ tên Lý Nguyên này còn thám hiểm xa hơn cả họ, e là tầng ba hắn cũng đã vào rồi.

Chương 125

Nhưng Lý Nguyên vậy mà không bị nhiễm yêu trùng, khiến Diệp Bạch khá bất ngờ.

Diệp Bạch đưa túi lại cho Bán Tiệt Lý: "Đây là hỏa kế nhà họ Lý, cứ để Lý gia tự xử lý đi." Bán Tiệt Lý nhìn đồ trong túi, mặt không cảm xúc, giọng lạnh thấu xương: "Dẫn hắn vào lều." Nói xong, chống gậy khập khiễng đi vào, một lát sau liền nghe tiếng la thét thảm thiết bên trong.

Diệp Bạch lắc đầu, tiến đến bên Trương Khải Sơn hỏi han sự tình.

Hóa ra Trương Khải Sơn phát hiện ký hiệu của người nhà họ Uông trên vách đá đường hầm mê cung tầng một, liền biết người nhà họ Uông cũng âm thầm mưu đồ ngôi mộ này.

Những người xuống mộ họ đều nắm rõ, chỉ có Lý Nguyên là tình huống bất minh.

Thế là Trương Khải Sơn dẫn Nhị Nguyệt Hồng lần theo dấu vết mới bắt được hắn ở phía hầm mỏ.

Tuy nhiên, theo lời Trương Khải Sơn, Lý Nguyên này hình như không phải người nhà họ Uông, trên người không có hình xăm phượng hoàng.

Diệp Bạch hiếu kỳ, nếu không phải người nhà họ Uông thì là ai?

Nghe tiếng thét trong lều yếu dần, Diệp Bạch không muốn Lý Nguyên bị Bán Tiệt Lý hành hạ chết, liền đến bên lều nói: "Lý gia, để hắn lại một hơi đi, gã này còn có tác dụng lớn đấy." Tiếng động trong lều im bặt, một lúc sau Bán Tiệt Lý bước ra, dùng vải trắng lau đôi

bàn tay đẫm máu. "Còn sống, người để lại cho Tam gia." Diệp Bạch bước vào lều, thấy Lý Nguyên bị cắt đứt kinh mạch hai bắp chân, đã đau đến ngất đi.

Loại thương tích này dù có chữa khỏi thì nửa đời sau cũng chỉ có thể nằm giường.

Diệp Bạch trực tiếp dùng nước trà dội cho hắn tỉnh lại. "Diệp Tam gia..." "Ai phái ngươi tới?" "Ta đã nói với gia rồi." Lý Nguyên thở hổn hển, cố nén cơn đau kịch liệt ở chân. "Đó là Bán Tiệt Lý, ta muốn ngươi nói lại với ta một lần nữa." Diệp Bạch trầm giọng. "Được, nhưng nói xong Tam gia có thể tha mạng cho ta không?" "Tha hay không tùy vào biểu hiện của ngươi." "Được, hy vọng Tam gia giữ lời." Lý Nguyên khó khăn nuốt ngụm nước bọt: "Ngày Tam gia phát hiện cổ mộ, có người tìm đến ta, đưa ta một cuốn cổ thư, bảo ta thuyết phục gia nhà ta tới đây." "Người nào?" "Ta không biết, là một người đàn ông trung niên chưa từng gặp bao giờ." Lý Nguyên lắc đầu. "Ký hiệu bên dưới là ngươi khắc?" "Là người đàn ông đó bảo ta khắc, nói nếu đường hầm bên dưới phức tạp thì để lại ký hiệu đánh dấu." Diệp Bạch cười cười: "Ngươi vừa rồi cũng giải thích với Bán Tiệt Lý như vậy?

Ngươi đoán xem hắn có tin không?" "Tam gia có ý gì, lời ta nói tự nhiên là thật." Lý Nguyên mặt mày trắng bệch. "Trương Khải Sơn nói sau lưng ngươi không có hình xăm phượng hoàng, có thể không phải người nhà họ Uông, nhưng ta không nghĩ thế.

Nhà họ Uông lấy hình xăm phượng hoàng làm dấu hiệu có lẽ là để che mắt cho những người không có hình xăm.

Nói vậy, địa vị của ngươi ở nhà họ Uông chắc không thấp chứ?" "Tam gia, ta chưa từng nghe qua nhà họ Uông nào cả, ta cũng chẳng phải người của họ." Lý Nguyên nghiến răng, vẻ mặt như thật sự

không biết.

Diệp Bạch cười lạnh: "Ngươi thừa nhận hay không không quan trọng, quan trọng là ta sẽ đối đãi với ngươi như người nhà họ Uông, và thủ đoạn của ta sẽ tàn khốc hơn Bán Tiệt Lý nhiều, hy vọng ngươi trụ được." Nói xong, Diệp Bạch đứng dậy rời đi.

Trước khi đi, hắn còn bồi thêm một câu: "Còn nữa, tốt nhất bảo người nhà họ Uông sớm đến cứu ngươi, nếu không, đợi chuyện dưới mộ kết thúc, ngươi sẽ không còn cơ hội đâu." "Tam gia!

Tam gia!

Ta thực sự không phải người nhà họ Uông mà!" Ra khỏi lều, Diệp Bạch cho người canh giữ nghiêm ngặt Lý Nguyên.

Hắn nghi ngờ tên này là người nhà họ Uông vì ba điểm.

Thứ nhất, nhà họ Uông làm việc bí mật, không mượn tay người ngoài.

Lý Nguyên nói người đàn ông kia tìm hắn, dù đã điều tra trước cũng không giống tác phong nhà họ Uông.

Thứ hai, dưới mộ nguy hiểm trùng trùng, Lý Nguyên nếu chỉ là hỏa kế nhỏ sao có thể xuyên qua mê cung tầng một rồi vào tận tầng ba.

Nên nhớ có Diệp Bạch dẫn đường mà tầng một mới đi được một nửa, phía sau còn đầy Thi Yêu.

Thứ ba, máu của Lý Nguyên không đơn giản, Diệp Bạch vừa thử rồi, máu hắn vậy mà cũng đuổi được yêu trùng.

Nhà họ Uông luôn nghiên cứu huyết mạch trường sinh, máu của Lý Nguyên có thể là một trong những thành quả.

Diệp Bạch giữ mạng hắn cũng là để nhử thêm những người nhà

họ Uông khác.

Hơn nữa, ngay ngày hắn phát hiện mộ mà họ đã phản ứng được, chứng tỏ họ luôn bí mật theo dõi hắn.

Diệp Bạch thầm lo lắng, các ám tử của hắn cần sớm khởi động thôi, nếu không đối mặt với sự dòm ngó của nhà họ Uông, hắn chỉ có thể bị động chống trả.

Chưa đợi đến ngày hôm sau, Bán Tiệt Lý nhân lúc đêm tối lại tổ chức người xuống mộ.

Lần này hỏa kế nào cũng dắt sau lưng một thanh Đào Mộc Kiếm, trước ngực đeo bùa chú do Tôn quốc phụ chế tác, nghe nói có thể phòng oán hồn nhập xác.

Chẳng biết Bán Tiệt Lý cho lợi ích gì mà sư thúc hắn lại chịu làm những thứ này giúp hắn xuống mộ.

Tất nhiên Diệp Bạch cũng nhận được vài tấm bùa phẩm chất tốt nhất.

Chuẩn bị thỏa đáng, mọi người lại đến lối vào đoạn dốc tầng hai, vài hỏa kế của Bán Tiệt Lý mặc trang bị nhảy xuống nước.

Trước đó Bán Tiệt Lý tra hỏi được từ Lý Nguyên không ít tin tức, lối vào tầng ba nằm ở giữa vùng nước đen.

Bán Tiệt Lý cũng nhìn ra mộ này chẳng có mấy bảo bối, nên hắn chỉ vì Nguyệt Hoa Thảo mà đến, không định vào tầng ba để tránh thương vong thêm.

Không còn cách nào, vì Rương Bảo Tạng Thanh Đồng ở tầng ba, Diệp Bạch đành dẫn theo ba hỏa kế của mình đi thám thính.

Nhảy vào vùng nước đen, bốn người Diệp Bạch lững lờ theo sau thủ hạ của Bán Tiệt Lý.

Lặn sâu khoảng hai ba mươi mét mới chạm đáy.

Tình hình dưới nước đúng như Lỗ Khang nói, đầy xương trắng chất như núi.

Không ít xương trắng còn lóe lên ánh huỳnh quang lân tinh, chẳng biết dưới cảnh đẹp này ẩn giấu bao nhiêu sát cơ.

Diệp Bạch đếm sơ qua thấy hàng ngàn bộ xương, năm đó họ chết thảm ở đây chắc là do Giao nhân tuẫn táng.

Bán Tiệt Lý chân cẳng bất tiện không xuống mộ, việc dưới nước giao cả cho một lão hỏa kế họ Lý.

Lão hỏa kế ra dấu cho Diệp Bạch rồi dẫn huynh đệ tản ra tìm Nguyệt Hoa Thảo.

Diệp Bạch không quản họ nữa, dẫn ba người của mình bơi về khu vực trung tâm.

Rất nhanh đã thấy một cửa động dẫn xuống sâu hơn.

Trên bản đồ hệ thống, đường hầm dưới cửa động thon dài, chỉ vừa một người đi, cuối đường là một không gian hình tam giác, chính là tầng không gian thứ ba của mộ.

Diệp Bạch đi đầu, ba hỏa kế bám sát theo sau.

Suốt dọc đường không thấy Thi Yêu, khả năng đã trốn hết vào tầng ba.

Chẳng hiểu sao chúng không muốn ở tầng hai này, hình như nơi này có thứ gì đó khiến chúng sợ hãi.

Bốn người men theo đường hầm bơi xuống, thỉnh thoảng dừng lại đánh dấu.

Chương 126

Vài phút sau, Diệp Bạch thấy phía trước có ánh sáng, liền ra hiệu cho hỏa kế sắp tới nơi, cần cẩn thận.

Ra khỏi đường hầm, toàn bộ tầng không gian thứ ba hiện ra.

Khắp nơi là ánh huỳnh quang, ngoài những đám Nguyệt Hoa Thảo dày đặc còn có một cái cây phát sáng, trên cây bao phủ một màng bong bóng trong suốt chứa một xác Giao nhân.

Có cả loại cá nhỏ phát sáng bơi lội trong đám thực vật, Diệp Bạch còn thấy một tiểu Giao nhân đang gối đầu trước cây ngủ khò khò, chẳng biết đang mơ thấy gì.

Tường xung quanh phủ đầy thủy thảo xanh mướt lay động như sóng.

Cả không gian mộng ảo, có phần không chân thực.

Tuy nhiên, ở đây không thấy bóng dáng lũ Thi Yêu, chẳng biết chúng đã chạy đi đâu.

Bên dưới tình hình chưa rõ, Diệp Bạch bảo ba hỏa kế đợi ở cửa hầm, tự mình đi thám thính trước.

Không gian tam giác này không lớn, theo cách gọi của loài người thì đây là mộ thất chính của Giao nhân.

Có điều mộ thất này không có quan quách, chỉ có cái bong bóng lớn bao lấy xác Giao nhân, cũng không thấy đồ bồi táng.

May mà Diệp Bạch thấy Rương Bảo Tạng Thanh Đồng đang tỏa sáng ngay trước xác Giao nhân trong bong bóng.

Chậm rãi bơi xuống trước mặt tiểu Giao nhân, thấy nó đang ngáy

nhỏ, đầu mũi còn có một bong bóng khí lấp lánh.

Diệp Bạch không rõ Giao nhân hô hấp dưới nước thế nào, liền tò mò quan sát.

Cạnh miệng nó có những khe hở hồng hào, chắc là mang cá, thỉnh thoảng lại phun ra một chuỗi bọt khí nhỏ.

Không làm kinh động tiểu Giao nhân, Diệp Bạch bơi đến cái cây phát sáng.

Nhìn gần mới thấy thân cây tỏa sáng là do một loại đom đóm nước bám vào.

Cá nhỏ ăn đom đóm rồi thải phân xuống Nguyệt Hoa Thảo để chúng sinh trưởng, tạo thành một vòng sinh thái khép kín dưới nước.

Diệp Bạch không ngờ tầng ba này không có nguy hiểm mà lại là một mỹ cảnh thế này.

Đến trước bong bóng lớn, bên trong là một mẫu Giao nhân nằm an tường, dài hơn hai mét, mặc áo lụa rồng, thi thân không mục nát.

Chẳng biết màng bong bóng này làm từ chất liệu gì, Diệp Bạch chạm tay vào thấy cứng như thủy tinh.

Hắn rút dao sắc ra định rạch một lỗ nhỏ để thò tay vào.

Lưỡi dao rạch lên màng tạo ra tiếng rít chói tai như móng tay cào lên kính.

Diệp Bạch không dám làm mạnh tay, sợ đánh thức tiểu Giao nhân.

Khi rạch được lỗ nhỏ, dịch thể bên trong hòa vào nước hồ, xác mẫu Giao nhân khô héo đi trông thấy bằng mắt thường.

Chắc dịch thể đó có tác dụng phòng hủ.

Diệp Bạch nhìn chằm chằm vào xác chết, sợ nó biến thành cương

thi.

Mỗi lần mở quan tài đều dễ xảy ra sự cố, hắn nghi mình cũng có cái tính chất "mở nắp là biến" giống Hồ Bát Nhất hay Ngô Tà.

May mắn là không có chuyện gì, xác Giao nhân vẫn nằm yên.

Lấy được Rương Bảo Tạng Thanh Đồng, Diệp Bạch thở phào, loay hoay mãi cuối cùng cũng lấy được thứ mình muốn.

Hắn bơi đến chỗ Nguyệt Hoa Thảo, đám cỏ ở đây không có oán hồn hay yêu trùng, lá to và sinh cơ mãnh liệt hơn hẳn tầng hai.

Chúng được sắp xếp ngay ngắn, có hơn hai mươi cây, dường như do tiểu Giao nhân trồng.

Không dám lấy nhiều, hắn hái năm cây tốt nhất cho vào túi vải đen rồi vội vã bơi lên.

Cảm giác làm kẻ trộm này thật kích thích, hắn ra hiệu cho hỏa kế rút lui, bốn người nhanh chóng chui vào đường hầm.

Một lúc sau, tiểu Giao nhân khịt khịt mũi tỉnh dậy, nhìn quanh thấy cứ thiếu thiếu cái gì đó.

Nhưng đói bụng quá, nó bắt đầu đuổi theo lũ cá phát sáng, cả đàn cá chạy tán loạn trong không gian tam giác.

Tiểu Giao nhân linh hoạt luồn lách, đớp mỗi con một miếng giòn rụm.

Đang ăn ngon lành, nó chợt dừng lại trên đám Nguyệt Hoa Thảo.

Ủa, sao hình như ít đi vậy? "Một cây, hai cây..." Tính toán kém quá nên nó đếm lại lần nữa.

Đúng là thiếu thật, nó gãi đầu ngơ ngác, ngủ một giấc mà cỏ biến đâu mất tiêu.

Chẳng lẽ mình ăn trong mơ?

Nó đến dưới gốc cây, bới đất lên lộ ra một hộp gỗ nhỏ mục nát đầy những hạt trân châu như nước mắt, đây là bảo bối nó gom góp bao lâu nay.

Trong đó còn có miếng socola nhỏ Diệp Bạch tặng được bọc trong bong bóng khí trắng.

Lấy mấy hạt trân châu ra, nó chôn xuống đất rồi vỗ vỗ bùn, chăm sóc kỹ lưỡng.

Sau này sẽ mọc ra cỏ nhỏ thôi.

Nhưng nhìn đám Nguyệt Hoa Thảo ngon lành tỏa sáng, nó lại chảy nước miếng, bụng lại kêu o o.

Nhịn không được, nó nhổ một cây lên ăn, dịch xanh trôi xuống bụng, nó mỉm cười mãn nguyện.

Lúc này nhìn thấy xác Giao nhân khô héo trong bong bóng trên cây, nó bỗng sững sờ.

Miếng cỏ trong tay không còn thơm nữa. "Ma ma..." Tiểu Giao nhân áp mặt vào màng bong bóng, khóc òa lên, nước mắt rơi lã chã.

Nước mắt chưa kịp chạm đất đã kết thành trân châu rắn chắc.

Nó không ngờ ngủ một giấc dậy mà mẹ đã biến thành hình dạng thế này.

Lúc này trên bờ, Hoắc Tam Nương cũng dẫn theo không ít người tới, biết Diệp Bạch và Bán Tiệt Lý đã xuống mộ nên bà ta cũng mạnh dạn cho người bao vây lều trại. "Hoắc Tam Nương, bà có ý gì đây?" Hắc Bối Lão Lục tay lăm lăm chuôi đao, sát khí đằng đằng.

Lý Nguyên đang bị nhốt trong lều ngay phía sau.

Thấy Hắc Bối Lão Lục, Hoắc Tam Nương vẫn rất kiêng dè, cười

nói: "Lão Lục, Cửu Môn có việc lớn thế này sao không báo trước cho Hoắc gia một tiếng, ta mang thêm ít trang bị lặn tới đây vì sợ Tam gia không đủ dùng." "Tam gia đã xuống mộ, có việc gì đợi ngài ấy lên rồi nói, đồ cứ để đó, người có thể cút được rồi!" Hắc Bối Lão Lục mặt lạnh tanh, lười nói nhiều trực tiếp đuổi khách.

Chương 127

Hoắc Tam Nương cười khanh khách: "Không biết Tam gia dưới nước có thu hoạch gì không?

Ngọn núi khoáng sản phía trước là địa bàn nhà họ Hoắc, nước ngập hầm mỏ làm nhà ta thiệt hại không ít, Tam gia liệu có thể dùng đồ dưới nước để bù đắp cho Hoắc gia không?" Hoắc Tam Nương nghe tin từ Bán Tiệt Lý nên biết dưới nước có bảo bối giữ nhan sắc.

Bà ta là phụ nữ lại yêu cái đẹp nên nhất định phải chia một phần. "Hoắc Tam Nương, đừng có không biết điều, chuyện bà cho người theo dõi chúng ta ta còn chưa tính sổ, giờ không tốn chút sức lực nào mà đòi lấy đồ dưới nước, dù Tam gia đồng ý ta cũng không đồng ý." Hắc Bối Lão Lục vốn coi khinh phụ nữ làm việc lớn nên lời lẽ cực kỳ khó nghe.

Kim Toán Bàn biết Hoắc Tam Nương cũng là một đương gia của Cửu Môn, thấy sắc mặt bà ta khó coi liền vội ra hòa giải: "Hoắc đại đương gia, dưới mộ nguy cơ tứ phục, giờ Tam gia và Lý gia còn chưa rõ tình hình thế nào, có việc gì cứ đợi họ lên rồi nói." Sắc mặt bà ta dịu lại đôi chút, nhìn Kim Toán Bàn: "Tiền bối là?" "Tại hạ Mạc Kim Giáo Úy Kim Toán Bàn!" "Hóa ra là Mạc Kim kỳ nhân Kim tiền bối, Tam Nương đã nghe danh từ lâu, nghe nói Tam gia cũng là học trò của ngài, hôm nay gặp đúng là phong thái cao nhân khác hẳn người thường." "Không dám, không dám." Kim Toán Bàn cười tươi, bà ta nịnh hót cũng khá đấy, khiến ông thấy rất thoải mái.

Hoắc Tam Nương mỉm cười: "Kim tiền bối đã ở đây, Tam Nương tự nhiên không dám thất lễ, lát nữa Tam gia lên mong tiền bối nói giúp vài câu, dù sao nhà họ Hoắc cũng thiệt hại nhiều vì vụ này." "Dễ nói,

dễ nói, Hoắc gia cũng là người một nhà, Tam gia nhất định không để các người chịu thiệt đâu." Có được lời hứa từ Kim Toán Bàn, Hoắc Tam Nương không dây dưa nữa, dẫn thủ hạ lui ra hạ trại cách đó không xa.

Sau khi họ đi, Hắc Bối Lão Lục càu nhàu: "Kim tiền bối, bà ta tham lam vô độ, quan tâm làm gì, có Lão Lục này ở đây, cho họ mười cái gan cũng không dám làm càn." Kim Toán Bàn biết Lão Lục tính tình thẳng tuột, bèn khuyên giải: "Lão Lục à, giết người có thể giải quyết việc nhanh nhất nhưng không giải quyết được lòng người.

Cửu Môn mới lập, Hoắc gia cũng có thế lực không nhỏ, Tam gia muốn đứng đầu Cửu Môn thì không thể chỉ dùng sức mạnh ép người, mà phải dùng lợi ích thu phục, dùng lý lẽ thuyết phục!

Lúc này không nên để xảy ra đại loạn." Lời ông nói rất có lý, Lão Lục gật đầu, nghĩ lại mình vừa rồi làm mất mặt bà ta đúng là có hơi lỗ mãng. "Tiền bối dạy bảo rất đúng." Thấy Lão Lục biết nghe lời, Kim Toán Bàn vuốt râu hài lòng.

Trong lều, Trương Khải Sơn thò đầu ra nhìn rồi cười: "Hoắc Cẩm Tích của ngươi đến rồi kìa, sao không ra gặp?" Nghe Trương Khải Sơn trêu chọc, Nhị Nguyệt Hồng chẳng buồn đáp, chỉ chuyên tâm vẽ sơ đồ ngôi mộ lên giấy.

Đây là quy tắc gia tộc, hễ xuống mộ là phải ghi chép lại cho hậu thế tham khảo.

Trương Khải Sơn biết Nhị Nguyệt Hồng vốn lầm lì, nếu không nói trúng chủ đề hắn thích thì đừng hòng hắn mở miệng. "Bao giờ định cưới Nha Đầu?" Nhị Nguyệt Hồng dừng bút, ngẫm nghĩ: "Về lần này sẽ chuẩn bị đám cưới, lúc đó sẽ tặng nàng ấy một cây Nguyệt Hoa Thảo." Nghĩ đến cảnh Nha Đầu vui mừng khi thấy cỏ, hắn không khỏi mỉm cười.

Trương Khải Sơn rùng mình lắc đầu, hối hận vì đã khơi mào chủ đề sến súa này.

Trong đường hầm, Diệp Bạch nóng lòng mở rương bảo tàng trong hệ thống ra. "Rương Bảo Tạng Thanh Đồng: Thủy Chi Thạch - viên đá thần kỳ có thể khiến một số Pokemon nhất định tiến hóa.

Nguồn gốc từ thế giới Pokemon, là một loại khoáng thạch hiếm có màu xanh lam trong suốt chứa đựng sức mạnh huyền bí." Lại là Thủy Chi Thạch?

Đồ vật của thế giới Pokemon.

Diệp Bạch nhíu mày, thứ này với hắn dường như vô dụng.

Kiếp trước hắn xem hoạt hình Pokemon không ít, biết nó giúp Pokemon hệ Thủy tiến hóa, nhưng thế giới này đào đâu ra Pokemon.

Chẳng lẽ phải đợi rương sau mở ra Pokemon sao?

Mở rương bao nhiêu lần rồi mà hắn vẫn chưa nắm được quy luật, đồ bên trong dường như hoàn toàn ngẫu nhiên.

Chỉ không biết Thủy Chi Thạch này có tác dụng với Tiểu Hắc và vợ nó không.

Nhưng chúng đang ở tận Bình Sơn, đành đợi sau này có dịp về đó thử vậy.

Diệp Bạch không nghĩ nhiều nữa, dẫn ba người ra khỏi đường hầm vào vùng nước đen.

Họ lặn cũng khá lâu, dưỡng khí không còn nhiều.

Đang định bơi lên thì một hỏa kế ra dấu cảnh báo: "Tam gia, bên dưới có tình huống!" Theo hướng tay chỉ, một thi thể nằm dưới đáy, là hỏa kế nhà họ Lý.

Lại có chuyện sao?

Diệp Bạch ra hiệu cảnh giác rồi bơi lại kiểm tra.

Thi thể không có vết thương bên ngoài, cũng không có yêu khí.

Nhưng đồng tử thu nhỏ, mắt trợn ngược đầy tơ máu, dường như bị dọa chết khiếp.

Diệp Bạch nghi hoặc, là do oán hồn làm sao?

Nhưng lá bùa trước ngực thi thể vẫn nguyên vẹn.

Tôn quốc phụ nói bùa sẽ cháy nếu có oán hồn ở gần.

Không phải oán hồn, cũng không phải Thi Yêu, vậy là thứ gì?

Dù không rõ manh mối nhưng hắn biết nơi này còn hiểm nguy chưa khám phá ra, vả lại rương đã lấy được, không cần nán lại lâu.

Hắn ra hiệu mang thi thể theo rồi cả nhóm nhanh chóng bơi lên.

Lên đến nơi, hỏa kế gọi: "Tam gia lên rồi!" Thấy Diệp Bạch mang theo xác người nhà mình lên, Bán Tiệt Lý vội hỏi: "Tam gia, dưới đó sao rồi?" Diệp Bạch kể lại việc phát hiện thi thể dưới đáy nước, rồi hỏi: "Người của ngươi lên được bao nhiêu rồi?" Bán Tiệt Lý thở dài: "Ngoài cái xác ngươi mang lên thì còn thiếu hai người nữa." Hắn biết giờ chưa lên thì lành ít dữ nhiều. "Dưới đó chắc chắn còn thứ hung hiểm khác, không phải Thi Yêu hay oán hồn, nếu các người còn xuống thì phải cực kỳ cẩn thận." Diệp Bạch cảnh báo.

Bán Tiệt Lý gật đầu, lo lắng cho mạng hỏa kế mà quên cả hỏi Diệp Bạch thấy gì ở tầng ba.

Tuy nhiên thu hoạch lần này của hắn đã đủ, không cần thiết xuống nữa.

Đợi mãi không thấy hai người kia lên, họ đành bỏ cuộc và chuẩn bị rút lui.

Diệp Bạch lắc đầu, nếu Bán Tiệt Lý nhờ vả thì hắn còn xuống

thám thính lần nữa, nhưng hắn ta không mở lời thì Diệp Bạch cũng chẳng dại gì mạo hiểm mạng sống vì hỏa kế nhà người ta.

Có lẽ với Bán Tiệt Lý, nợ Diệp Bạch một ân tình còn nặng hơn hai mạng thủ hạ.

Trước khi đi, họ thấy nước hồ dù đã tràn vào hầm mỏ nhưng mực nước đang dâng lên thấy rõ, chắc do mạch nước ngầm chảy vào, khoảng một hai tháng nữa hồ sẽ đầy lại.

Lúc đó thủy thảo mọc đầy, muốn xuống lại sẽ rất khó khăn.

Nhưng với Diệp Bạch, thế lại là chuyện tốt.

Ra khỏi miệng hố, người nhà họ Hoắc nghe động tĩnh liền vây quanh hỏi han.

Diệp Bạch không chịu nổi phiền phức, nói thẳng: "Tam Nương có việc gì cứ nói thẳng đi." "Không biết Tam gia và Lý gia lần này xuống mộ thu hoạch thế nào?" Diệp Bạch mỉm cười nói: “Tam nương, nếu ta không nhớ nhầm thì Hoắc gia đâu có phái người xuống mộ, ý của nàng là muốn chia một chén canh sao?” Hoắc Tam Nương nhìn Bán Tiệt Lý một cái, thấy y không nói lời nào, chỉ đành cứng da đầu đáp: “Tam gia, ta cũng không ngại nói thẳng, Hoắc gia trước đó quả thực có tâm tư với ngôi mộ dưới nước này, chỉ vì bảo vật dưới nước đối với phụ nữ chúng ta mà nói quá đỗi quan trọng.

Nếu Tam gia và Lý gia có dư dả, Hoắc gia ta nguyện ý bỏ trọng kim để thu mua.” Phụ nữ luôn tranh nhau đổ xô vào những phương pháp có thể trì hoãn nhan sắc, Diệp Bạch cũng không thấy làm lạ.

Tuy nhiên, hắn vừa định lên tiếng thì thấy Kim Toán Bàn nháy mắt với mình, không rõ là ý gì.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: “Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đều ở đây, nếu Cửu Môn đã tụ tập được quá nửa, chi

bằng chúng ta mở một cuộc họp Cửu Môn đi, ta có chuyện muốn nói trong cuộc họp." Tuy không biết Diệp Bạch triệu tập cuộc họp Cửu Môn để làm gì, nhưng Bán Tiệt Lý và Hoắc Tam Nương vẫn gật đầu đồng ý.

Mọi người tập hợp trong trướng bồng, Diệp Bạch ngồi ở vị trí chủ tọa, hai bên lần lượt là Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Cửu, Bán Tiệt Lý và Hoắc Tam Nương.

Cửu Môn đã đến đủ sáu nhà.

Diệp Bạch trực tiếp mở lời: "Cửu Môn vừa mới thành lập, lần trước tuy đã định ra một loạt quy củ, nhưng nếu Cửu Môn muốn phát triển lớn mạnh thì bấy nhiêu vẫn còn xa mới đủ." "Tam gia có kiến nghị gì cứ việc nói thẳng." Trương Khải Sơn tựa lưng vào ghế lên tiếng.

Chương 128

Diệp Bạch nhìn y một cái, nói: "Thứ nhất, thế lực Cửu Môn quá rời rạc, các nhà tự làm theo ý mình, mới thành lập vài ngày mà tệ đoan đã lộ rõ.

Cứ lấy ngôi mộ dưới nước này làm ví dụ, ngoài Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng là do ta mời đến, thì Lý gia và Tam nương làm sao có được tin tức?" Hoắc Tam Nương nhìn Bán Tiệt Lý, Bán Tiệt Lý lắc đầu, cả hai đều im lặng.

Diệp Bạch lại nói tiếp: "Lý gia có một gã sai vặt tên là Lý Nguyên, kẻ này đã bị một thế lực huyền bí mua chuộc, mới dẫn hai vị tới ngôi mộ dưới nước này.

Chư vị hãy thử nghĩ xem, Cửu Môn vừa thành lập vài ngày, tại sao đã thu hút thế lực huyền bí nhòm ngó." Nghe Diệp Bạch nói vậy, Hoắc Tam Nương mới biết có thế lực huyền bí can thiệp, không nhịn được hỏi: "Tam gia có biết thế lực huyền bí này lai lịch thế nào không?" "Uông gia, gia tộc này có lai lịch kinh người, người trong tộc mang hình xăm phượng hoàng." Diệp Bạch liền tóm tắt đơn giản thông tin về Uông gia một lượt.

Trong số những người ngồi đây, chỉ có Trương Khải Sơn là am hiểu về Uông gia.

Nghe Diệp Bạch nhắc tới dòng tộc này, y liền biết Diệp Bạch muốn mượn tay Cửu Môn để đối phó với Uông gia.

Tuy nhiên, người trong Cửu Môn không phải kẻ ngốc, nếu không có đủ lợi ích, làm sao họ chịu trói chặt vào nhau để đối phó với một Uông gia thế lực bàng đại.

Trương Khải Sơn cũng muốn xem thủ đoạn tiếp theo của Diệp

Bạch là gì.

Sau khi nghe Diệp Bạch nói xong, sắc mặt mỗi người một vẻ.

Hoắc Tam Nương không nhịn được nói: "Tam gia nói đùa rồi, nếu thực sự có một gia tộc ẩn mình hàng trăm năm, vậy mục đích của họ là gì?" Diệp Bạch đáp: "Quyền lực hoặc Trường sinh, có được hai thứ này thì cái gì cũng sẽ có." Bán Tiệt Lý cũng đột ngột hỏi sắc sảo: "Tam gia am hiểu Uông gia như vậy, lẽ nào là có thù với họ, muốn mượn tay chúng ta đối phó Uông gia sao?" Diệp Bạch cười đáp: "Các ngươi có thể đối phó được Uông gia sao?

Lý gia, gã sai vặt theo sát bên ngươi hơn một năm nay chính là người của Uông gia, ngươi dám đối phó với họ không?" Sắc mặt Bán Tiệt Lý trắng bệch, không nói thêm lời nào.

"Cửu Môn vốn là một thể, người Uông gia đến quấy nhiễu chính là không muốn thấy Trường Sa trở thành một khối sắt thép, từ đó làm suy yếu thế lực của họ.

Cho nên Cửu Môn chúng ta vốn dĩ đã đứng ở phía đối lập với Uông gia." Diệp Bạch nhìn biểu cảm của mọi người rồi nói tiếp: "Tất nhiên ta cũng không bảo chúng ta phải đối phó Uông gia ngay lúc này, mục đích của ta chỉ có một, chính là làm cho Cửu Môn lớn mạnh." Trương Khải Sơn mở lời: "Chỉ cần là vì Cửu Môn thì không có gì là không thể, chín nhà chúng ta vốn rời rạc, ta thấy kiến nghị của Tam gia rất hay, Tam gia cứ tiếp tục đi." Trương Khải Sơn vốn cũng có tâm tư muốn chỉnh hợp Cửu Môn.

Diệp Bạch mỉm cười nói tiếp: "Cửu Môn mới lập, vấn đề tự nhiên cực nhiều, cần phải từ từ cải tiến chế độ.

Quay lại chủ đề chính, như ta vừa nói, các ngươi có nắm rõ lai lịch của thuộc hạ mình không?" "Nhị Nguyệt Hồng và Hoắc gia dùng người đều là bồi dưỡng từ nhỏ, biết rõ gốc rễ.

Nhưng Lý gia và Trương Khải Sơn, thuộc hạ của các ngươi là người ở đâu?

Có tay trong của thế lực khác phái đến hay không, chắc hẳn chính các ngươi cũng không rõ." "Vậy Tam gia có cao kiến gì?" Bán Tiệt Lý đang nhắm mắt bỗng lên tiếng.

"Thành lập một kho lưu trữ hồ sơ Cửu Môn, thu thập toàn bộ thông tin về người trong Cửu Môn, chi tiết đến từng việc lớn nhỏ mỗi người đã làm." Hoắc Tam Nương không nhịn được hỏi: "Vậy thông tin này ai đi thu thập, do ai quản lý?" Diệp Bạch đảo mắt nhìn mọi người, chậm rãi đứng dậy: "Điều này liên quan đến trọng điểm ta định nói ngày hôm nay.

Ta kiến nghị thành lập Hội đồng Trưởng lão Cửu Môn trên cấp bậc Cửu gia.

Vị trí trong Hội đồng Trưởng lão không cố định, ngoài các đương gia đương đại của Cửu Môn, những ai có cống hiến to lớn cho Cửu Môn đều có thể gia nhập." Nhị Nguyệt Hồng nãy giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng: "Thành lập Hội đồng Trưởng lão chỉ là để quản lý thông tin của mọi người sao?" "Hội đồng Trưởng lão là người cầm lái của Cửu Môn, có quyền lãnh đạo trực tiếp, tác dụng tuyệt đối không chỉ dừng lại ở đó." Diệp Bạch nói xong, Bán Tiệt Lý cười cười: "Ta thấy Hội đồng Trưởng lão rất tốt, ta không có ý kiến." Hoắc Tam Nương hỏi: "Theo ý Tam gia, Hội đồng Trưởng lão này cũng do các đương gia Cửu Môn làm chủ?

Vậy có khác gì so với việc không thành lập?" "Cửu Môn ở ngoài sáng, Hội đồng Trưởng lão ở trong tối.

Mọi thông tin của Cửu Môn sẽ quy về Hội đồng Trưởng lão, hơn nữa dù thiết lập nhiều vị trí nhưng sẽ có một vị Đại trưởng lão với thân phận cao nhất." Đại trưởng lão?

Biểu cảm của mọi người bắt đầu trở nên đặc sắc.

Nghe qua thì Đại trưởng lão này chính là chủ nhân của Cửu Môn.

Diệp Bạch dừng một chút rồi nói: "Đại trưởng lão mười năm bầu một lần, do các trưởng lão còn lại bỏ phiếu lựa chọn.

Trở thành Đại trưởng lão sẽ là thủ lĩnh Cửu Môn, điều phối các sự vụ nội bộ.

Tất nhiên, nếu Đại trưởng lão có đức hạnh khiếm khuyết, gây tổn hại đến lợi ích Cửu Môn, các trưởng lão có thể tổ chức bỏ phiếu lại, nếu số phiếu quá bán thì có thể thay đổi Đại trưởng lão." Trương Khải Sơn vuốt cằm: "Thú vị đấy." Hoắc Tam Nương cũng rất hứng thú: "Hiện nay Cửu Môn mới có sáu nhà chúng ta ở đây, ba nhà còn lại không đồng ý thì sao?" Diệp Bạch nói: "Chỉ cần chúng ta đồng ý, họ sẽ không dám không đồng ý." Trương Khải Sơn đứng dậy: "Về việc thành lập Hội đồng Trưởng lão, Trương Khải Sơn ta không có ý kiến gì, chư vị cũng hãy nói lên cách nhìn của mình đi." "Ta cũng không vấn đề gì, nhưng Đại trưởng lão nhiệm kỳ đầu tiên bầu thế nào đây?

Nếu thực sự bỏ phiếu, chẳng phải Tam gia chắc suất rồi sao, trong Cửu Môn đa số đều có thâm giao với Tam gia." Bán Tiệt Lý cười nói.

Với Bán Tiệt Lý, cái gì tranh được y vẫn muốn tranh một chút.

Hoắc Tam Nương cũng lên tiếng: "Ta lại thấy Tam gia trở thành Đại trưởng lão nhiệm kỳ đầu cũng không thành vấn đề, nhưng thời gian mười năm liệu có quá dài không, chi bằng đổi thành ba năm, như vậy các nhà đều có cơ hội trở thành Đại trưởng lão." Thế lực Hoắc gia nhỏ, nhiệm kỳ đầu tuyệt đối không có cơ hội rồi, nhưng nếu phải đợi tận mười năm sau thì Hoắc Tam Nương không nghĩ mình có thể đợi nổi.

Thấy hai người bắt đầu nảy sinh tâm tư riêng, Diệp Bạch không

nhịn được cười nói: “Chi bằng thế này, Đại trưởng lão tại nhiệm trong năm năm, nhiệm kỳ đầu tiên vẫn do bỏ phiếu bầu ra bằng hình thức bỏ phiếu kín, thời gian định vào một tháng sau.

Sau này, Đại trưởng lão sẽ do điểm công tích của các nhà cao thấp mà quyết định, sau khi đảm nhiệm chức Đại trưởng lão sẽ khấu trừ điểm công tích tương ứng, như vậy mỗi nhà đều có cơ hội.” Hoắc Tam Nương hỏi: “Điểm công tích là vật gì?” Diệp Bạch giải thích: “Điểm công tích là bản ghi chép cống hiến của các nhà đối với Cửu Môn.

Ngoài việc dùng để trở thành Đại trưởng lão, chư vị còn có thể dùng điểm công tích để đổi lấy bảo bối.

Diệp Bạch ta cũng sẽ bỏ ra một lô bảo bối để tài trợ vô thường cho Hội đồng Trưởng lão.” Bán Tiệt Lý nghe ra có gì đó không đúng, theo cách nói của Diệp Bạch, chức Đại trưởng lão này không phải cứ có nhiều tiền là làm được.

Y mở lời: “Cửu Môn chúng ta đều xuất thân trộm mộ, loại bảo bối nào mà chưa từng thấy qua?

Quy tắc này của Tam gia không ổn.” Diệp Bạch cười nói: “Lý gia chớ vội, bảo bối ta có thì các ngươi chưa chắc đã có đâu.” “Bảo bối gì?” Diệp Bạch mỉm cười bí hiểm: “Duyên Thọ Đan và Trú Nhan Đan!” Bán Tiệt Lý kinh ngạc: “Có phải là loại đan dược đã kéo dài mạng sống cho Bạch lão gia tử không?” Y vẫn còn nhớ khi Bạch Nhân Lễ tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, chính nhờ Duyên Thọ Đan mà sống thêm được một thời gian.

Nếu khi đó Bạch Nhân Lễ chết sớm, Nguyên Môn đã không bị diệt vong, và cũng sẽ không có Cửu Môn như ngày nay.

Diệp Bạch gật đầu, Duyên Thọ Đan chính là Âm Đan, tuy tác dụng phụ cực lớn nhưng có thể kéo dài mạng sống cho người sắp chết, e

rằng bất cứ ai cũng không thể từ chối sự cám dỗ này.

Trong những ngày ở Trường Sa, Diệp Bạch đã dựa vào sách vở Phong Vương Hinh để lại mà luyện ra được hai viên, đáng tiếc viên Thi Vương Kim Đan lấy được từ Bình Sơn cũng đã tiêu hao hết sạch.

"Tam gia, ta nhớ Duyên Thọ Đan này có tác dụng phụ không nhỏ." Nhị Nguyệt Hồng ít nhiều biết nội tình nên lên tiếng.

"Duyên Thọ Đan quả thực có tác dụng phụ không nhỏ, sau khi uống cơ thể sẽ dần xuất hiện triệu chứng thi hóa, tùy theo thể chất mỗi người mà thời gian duyên thọ khác nhau.

Ngay cả nhạc phụ của ta khi đó đã dầu cạn đèn tắt mà vẫn sống thêm được hơn một năm." Diệp Bạch không hề che giấu mọi người.

Hoắc Tam Nương nói: " hèn gì sau khi Bạch lão gia tử qua đời phải hỏa táng ngay, hóa ra là vì nguyên nhân này." "Tam gia nói tiếp về Trú Nhan Đan đi, chẳng lẽ nó có liên quan đến Nguyệt Hoa Thảo mà chúng ta tìm thấy dưới mộ sao?" Bán Tiệt Lý hỏi.

Diệp Bạch gật đầu: "Trú Nhan Đan mà ta nói chính là đan dược lấy Nguyệt Hoa Thảo làm nguyên liệu chính.

Nhựa của Nguyệt Hoa Thảo có thể giữ nhan sắc được bao lâu ta không rõ, nhưng công hiệu của Trú Nhan Đan mạnh hơn nhựa cây rất nhiều." Hoắc Tam Nương không mặn mà lắm với Duyên Thọ Đan, nhưng lại cực kỳ hứng thú với Trú Nhan Đan.

Nếu Diệp Bạch thực sự có thể cung cấp loại đan dược này, việc Cửu Môn lấy Diệp Bạch làm thủ lĩnh cũng không phải là không thể.

Bán Tiệt Lý đứng bên cạnh cũng hiểu rằng Diệp Bạch đem hai loại bảo vật này ra là để nhắm tới ghế Đại trưởng lão.

Nhìn thần sắc mấy vị đương gia trước mặt đều có vài phần động dung, y biết mình tranh không lại Diệp Bạch.

Đã vậy, chi bằng làm một cái ơn thuận nước đẩy thuyền.

"Tam gia thật bản lĩnh, đến cả bảo vật bậc này cũng đem ra được, vậy Bán Tiệt Lý ta xin biểu thái trước, đồng ý Tam gia trở thành Đại trưởng lão nhiệm kỳ đầu." Hoắc Tam Nương cũng cười nói: "Hoắc gia cũng không có ý kiến." Nhị Nguyệt Hồng nhìn Trương Khải Sơn một cái, không nói gì.

Trương Khải Sơn hỏi: "Điểm công tích đổi thế nào?

Hai viên đan dược của ngươi cần bao nhiêu điểm?" Diệp Bạch suy nghĩ một lát: "Hiện nay Cửu Môn mới lập, điểm công tích các nhà tự nhiên bằng không, nhưng các nhà có thể dùng bảo bối, thông tin để đổi lấy điểm công tích, cũng có thể dùng điểm để mua bảo bối cần thiết." Nghe xong lời Diệp Bạch, Trương Khải Sơn không khỏi gật đầu, thầm tán thưởng Diệp Bạch tâm tư chu đáo.

Điểm công tích này có thể coi là tiền tệ nội bộ của Cửu Môn, Diệp Bạch nắm giữ hai loại đan dược gắn liền với điểm công tích, cũng tức là nắm giữ quyền lên tiếng lớn nhất trong Cửu Môn.

Một lát sau, Trương Khải Sơn cũng lẳng lặng lên tiếng: "Ta không có ý kiến." Diệp Bạch nhìn sang Nhị Nguyệt Hồng, thấy y cũng gật đầu.

Diệp Bạch lại nhìn về phía người ngồi cuối là Tề Cửu, cười nói: "Cửu gia, đến lượt ngài." Tề Cửu gia lúc này mới từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra: "Người già rồi, có chút không dùng được nữa, chư vị chớ trách.

Lời của mấy vị gia lúc nãy ta đều nghe thấy cả, việc thành lập Hội đồng Trưởng lão và điểm công tích quả thực có lợi cho sự đoàn kết của Cửu Môn.

Chương 129

Hơn nữa Tam gia thủ đoạn cao minh, lần này ở mộ dưới nước nếu không có Tam gia, e là dịch bệnh đã hoành hành, cho nên Tề Cửu cũng thấy vị trí Đại trưởng lão nhiệm kỳ đầu giao cho Tam gia là thích hợp nhất." Mọi người đều đã biểu thái, vị trí thủ lĩnh Cửu Môn của Diệp Bạch xem như đã ngồi vững được một nửa.

Ngày thứ hai, mọi người lên đường trở về Trường Sa, Diệp Bạch để lại một nhóm người trông coi ngôi mộ dưới nước bên hồ.

Về tới Trường Sa, các nhà bắt đầu bắt tay chuẩn bị cho sự vụ của Hội đồng Trưởng lão.

Diệp Bạch lại triệu tập Giải Ngũ gia, Ngô Quảng Nguyên, Hoàng Lý đến Bạch gia để thông báo về chuyện Hội đồng Trưởng lão.

Tuy nhiên, Hoàng Lý vừa đến Bạch gia đã than khổ với Diệp Bạch.

Chỉ thấy y mặt mũi bầm dập, khóc lóc nói: "Tam gia, ngài quản lý Hắc gia đi, tôi thực sự chịu không nổi nữa rồi.

Mấy ngày ngài đi vắng, ngày nào Hắc gia cũng rình ở trong ngõ tối đánh tôi một trận, đám tay chân cũng bị thương mất một nửa." "Hiện giờ các sòng bạc và kỹ viện dưới tên tôi mấy ngày nay đều không dám mở cửa.

Nếu y muốn vị trí đương gia Cửu Môn, tôi nhường cho y là được, chỉ cầu y đừng đến làm phiền tôi nữa." Dáng vẻ Hoàng Lý thê thảm đáng thương, Diệp Bạch trong lòng thầm cười, hèn gì lúc về không thấy Tề Tiểu Hắc đâu, hóa ra là đi làm chuyện này.

Tuy nhiên, Diệp Bạch vẫn giữ nét mặt nghiêm túc nhìn Hoàng Lý:

“Hoàng gia, vị trí đương gia Cửu Môn không phải chuyện nhỏ, ngươi thực sự quyết định không cần vị trí này sao?” Hoàng Lý khổ sở nói: “Tam gia, Hoàng Lý tôi là hạng người gì tôi tự biết rõ, vị trí đương gia thực sự khó lòng gánh vác, tôi nguyện ý chủ động nhường lại cho Hắc gia, chỉ cầu Tam gia sau này chiếu cố tôi nhiều hơn, Hoàng Lý nguyện lấy Tam gia làm người dẫn đầu.” Diệp Bạch gật đầu, trò chuyện thêm vài câu an ủi Hoàng Lý rồi tiễn y ra cửa.

Đợi Hoàng Lý đi xa, Diệp Bạch mới thở dài một tiếng, Hoàng Lý này cứ tưởng hành vi của Tề Tiểu Hắc là do hắn chỉ thị, nên lần này Diệp Bạch vừa gọi là vội vàng chạy tới, từ bỏ vị trí đương gia Cửu Môn ngay.

Tuy hắn thực sự muốn Tề Tiểu Hắc trở thành đương gia Cửu Môn, nhưng tiểu tử này làm việc quá nôn nóng, có chút phá hỏng quy củ rồi.

“Thuận Tử, Tề Tiểu Hắc đâu?” “Hình như ở trong phòng Kim sư phụ, đang đánh bài ạ.” Diệp Bạch bực mình: “Cái gã này, suốt ngày không có việc gì chính sự, đợi vị trí đương gia ngồi vững rồi, phải mua cho y một phủ đệ, đuổi ra ngoài ở mới được.” “Vâng, nhưng thưa Tam gia, nếu Hắc gia trở thành đương gia mà dưới trướng không có thế lực thì không áp chế được người ta đâu.” Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy giao hai cái bến tàu cho y, hai bàn khẩu này béo bở không ít, mà chuyện rắc rối cũng nhiều, vừa hay để rèn luyện y.” Thuận Tử vội vàng gật đầu: “Vâng, vậy hôm nay tôi sẽ đi xem có phủ đệ nào hợp ý không.” Diệp Bạch quay lại đại sảnh, Bạch Tri Hi đang tiếp đãi Giải Ngũ gia và Ngô Quảng Nguyên.

Thấy đại sảnh Bạch phủ cắm đầy hoa tươi, lại bày biện không ít chậu cảnh xanh mướt, Giải Ngũ gia nhìn một vòng rồi nói: “Sau khi đại ca mất, không ngờ Bạch phủ lại thay đổi lớn thế này.” “Diệp Bạch thấy Bạch phủ trước kia quá trang nghiêm, nên đã theo sở thích

của thiếp mà thêm chút hoa cỏ.” Bạch Tri Hi thêm trà cho hai người.

“Hoa cỏ tốt mà, thư giãn tinh thần, trước đây trang trí trong Bạch phủ quả thực quá áp lực.” Ngô Quảng Nguyên nói.

Giải Ngũ gia nhấp một ngụm trà, cảm khái: “Năm đó Tam gia bảo người Tá Lĩnh đến cầu thân, ta còn thắc mắc không biết tiểu tử miệng còn hôi sữa ở đâu ra mà dám mạnh miệng muốn cưới thiên kim bảo bối của Bạch gia chúng ta.

Cha cháu lúc đó cũng giận lắm, trực tiếp đuổi người Tá Lĩnh đó đi, giờ nhìn lại thì Tam gia và Tiểu Hi quả là duyên trời định, thực sự thành một đôi.” Bạch Tri Hi cũng mỉm cười, cảnh tượng được Diệp Bạch cứu dưới mộ năm xưa vẫn còn vẹn nguyên trong ký ức.

Nếu không có chàng, mình đã bị chôn sống từ lâu.

“Ngũ thúc, Ngô thúc, mời dùng chút bánh ngọt, cháu vừa mới làm xong, xem vị thế nào.” Ngô Quảng Nguyên vội đứng dậy nhận lấy bánh: “ n kìa tiểu thư, để tôi tự làm là được.” “Nếu là trưởng bối thì Ngô thúc cứ gọi cháu là Tiểu Hi đi.” Ngô Quảng Nguyên kiên trì: “Năm xưa khi lão gia chủ còn sống, tôi chỉ là hạ nhân của Bạch gia, giờ dù có chút thế lực cũng không thể quên thân phận của tiểu thư.” Giải Ngũ gia húp một ngụm trà, không nhịn được nói: “Tiểu Hi, đừng quản gã này, gã này là đồ da mặt dày.” Ngô Quảng Nguyên mắng lại: “Giải Ngũ ngươi mới da mặt dày, ngươi thì biết cái gì, ta đây là khách khí với tiểu thư.” Thấy hai người cự cãi, Bạch Tri Hi mỉm cười, nàng biết quan hệ riêng của hai người vốn rất tốt, chỉ là lời trêu đùa nhau.

“Ngũ thúc, không biết Tiểu Cửu ở Nhật Bản thế nào rồi?” Giải Ngũ gia chậm rãi nói: “Tiểu tử đó từ nhỏ đã thông minh, cũng không khiến ta phải lo lắng nhiều.

Cách đây không lâu có gửi về một phong thư, nói người Nhật có dã tâm lớn, bảo ta ở Trường Sa sớm chuẩn bị, còn hỏi xin ta không ít

tiền tài, sau đó ta đã gửi qua cho nó." Bạch Tri Hi gật đầu: "Dù sao cũng là ở nước ngoài, chi tiêu chắc chắn không ít, Ngũ thúc nếu có khó khăn cứ bảo thiếp." Giải Ngũ gia xua tay: "Không cần, không cần, Giải gia chút tiền này vẫn có.

Ta chỉ lo nó ở Nhật Bản một mình, tính tình bướng bỉnh, đắc tội người Nhật thì ở Trường Sa ta cũng xa tầm tay quá." "Tiểu Cửu không phải hạng người chịu thiệt thòi đâu, Ngũ thúc không cần lo lắng.

Tuy nhiên, người Nhật quả thực dã tâm hừng hực, Ngũ thúc vẫn nên bảo Tiểu Cửu sớm về nước, như vậy cũng yên tâm hơn." Bạch Tri Hi nhắc nhở.

Giải Ngũ gia gật đầu, giờ Cửu Môn đã thành lập, hay là bảo Giải Cửu về sớm để kế thừa vị trí của mình.

"Ngũ thúc, Ngô thúc, để hai vị đợi lâu rồi." Diệp Bạch từ ngoài bước vào.

Diệp Bạch tùy ý cầm một miếng bánh ngọt, thơm phức, chắc là do Bạch Tri Hi vừa nướng xong.

Thấy Diệp Bạch ăn ngon lành, Bạch Tri Hi trong lòng vui sướng, nháy mắt với chàng rồi nói: "Chàng và hai thúc thúc trò chuyện nhé, thiếp xuống trước đây." Diệp Bạch mỉm cười gật đầu.

Trước mặt người ngoài, Bạch Tri Hi mang phong thái đại gia khuê tú, là nữ chủ nhân của Bạch gia; còn trước mặt mình thì lại là cô bạn nhỏ đáng yêu, tinh quái.

Ngô Quảng Nguyên mở lời: "Tam gia, Hoàng Lý đi rồi sao?" Diệp Bạch gật đầu, thuật lại lời Hoàng Lý vừa nói một lượt.

Ngô Quảng Nguyên vội nói: "Tôi thấy được đấy, bản lĩnh Hắc gia cao cường, lại có Tam gia hỗ trợ, tuyệt đối có thể ngồi vững vị trí

đương gia Cửu Môn." Giải Ngũ gia cũng tán thành: "Hoàng Lý chuyên làm những việc khiến người ta nhà tan cửa nát, để y làm đương gia Cửu Môn chỉ tổ làm ô uế mặt mũi Cửu Môn mà thôi.

Lúc đó ta đã thấy gã này không ổn, nay có thể chủ động rút lui cũng là chuyện tốt.

Trong Cửu Môn, hai nhà chúng ta cũng sẽ giúp một tay nói đỡ, không để Tam gia phải khó xử." Trong Cửu Môn, Giải gia và Bạch Tri Hi có quan hệ thân thiết, Ngô gia lại do một tay Diệp Bạch đề bạt, hai nhà này đương nhiên sẽ đi theo Diệp Bạch.

Giải Ngũ gia lại hỏi: "Tam gia hôm nay triệu tập chúng ta qua đây là có liên quan đến ngôi mộ dưới đáy nước sao?" Diệp Bạch nhấp một ngụm trà, không nhịn được cười: "Ngũ thúc làm công tác tình báo tốt đấy chứ, nhanh vậy đã biết rồi?" Giải Ngũ gia vội vàng giải thích: "Tình báo gì đâu, đều là đoán cả, vả lại sáng nay tôi có ghé qua nhà lão Tứ, nghe thằng cháu tiện miệng nhắc tới một câu." Diệp Bạch gật đầu: "Tình hình Tứ thúc thế nào rồi?" Giải Ngũ gia thở dài: "Ôi, vẫn như cũ, nằm trên giường mặt đầy vẻ chán chường, nói chưa được vài câu đã mắng ta đuổi ra ngoài." Diệp Bạch cũng nhớ tới một Tứ Quý Thanh hào sảng năm nào, không nhịn được lắc đầu: "Đợi khi nào rảnh ta sẽ đưa Tri Hi đi thăm thúc ấy, dù sao từ khi tới Trường Sa vẫn chưa đi thăm hỏi lần nào, thật là không nên." Sau đó, Diệp Bạch hỏi thăm tình hình của Ngô Tiểu Cẩu, trò chuyện gia đình với hai người một lúc mới bắt đầu vào chủ đề chính.

Chỉ trong dăm ba phút, Diệp Bạch đã thuật lại đại khái những chuyện xảy ra ở mộ dưới nước, rồi giải thích về chế độ Hội đồng Trưởng lão và tác dụng của điểm công tích.

Nghe xong, hai người suy tính hồi lâu, nhận ra đây là một việc tốt có lợi cho Cửu Môn.

Đồng thời, cả hai cũng để tâm đến loại đan dược mà Diệp Bạch nhắc tới.

Ngô Quảng Nguyên không nhịn được hỏi: "Tam gia thực sự có Duyên Thọ Đan đó sao?" Diệp Bạch không giấu giếm: "Hiện tại đang có hai viên trong tay." Thấy bộ dạng động tâm của Ngô Quảng Nguyên, Diệp Bạch cười hỏi: "Ngô thúc muốn đổi Duyên Thọ Đan sao?" Ngô Quảng Nguyên vội vàng lắc đầu: "Tình cảnh Ngô gia tôi Tam gia cũng biết rồi đấy, chỉ quanh quẩn vài ngôi mộ nhỏ, lại phải nuôi bao nhiêu thuộc hạ và cả một đàn chó, sắp thu không đủ bù chi rồi, lấy đâu ra bảo bối mà đổi Duyên Thọ Đan, tôi cũng chỉ muốn xem thử vị tiên dược này cho thỏa nhãn giới mà thôi." Ngô Quảng Nguyên tự nhiên là thèm thuồng Duyên Thọ Đan vô cùng, thậm chí trong giây lát y còn định đem bản Chiến Quốc Bạch Thư lấy từ mộ Huyết Thi ra đổi.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, y nhận ra nếu mình thực sự đổi món đồ này, lỡ như tin tức rò rỉ, với thế lực của Ngô gia thì thực sự giữ không nổi.

Nếu sau này thực sự cần dùng để kéo dài mạng sống thì đổi cũng chưa muộn.

Diệp Bạch thấy sắc mặt Ngô Quảng Nguyên thay đổi liên tục nhưng cũng không nói gì thêm.

Hắn quay sang nhìn Giải Ngũ gia: "Còn Ngũ thúc thì sao, nếu ngài muốn cũng có thể đổi trước một viên." Không ngờ Giải Ngũ gia cũng lắc đầu: "Nếu ta thực sự sắp chết thì cũng chẳng cần dùng đan dược kéo dài mạng sống làm gì, từng tuổi này rồi, cái gì nên trải nghiệm cũng đã trải nghiệm rồi, không có gì hối tiếc.

Tuy nhiên nếu có khả năng, ta cũng muốn đổi lấy một viên để làm vật gia truyền, dù không vì bản thân thì cũng phải lo cho con cháu, chỉ

là món bảo bối này ta cũng đổi không nổi.” Thấy vậy, Diệp Bạch cũng chỉ đành mỉm cười.

Tiếp đó hắn cùng hai người thảo luận các sự vụ liên quan đến Cửu Môn, thấy thời gian không còn sớm, Diệp Bạch tiễn hai người ra khỏi Bạch phủ.

Sau khi quay lại, Diệp Bạch đi thẳng đến cửa phòng Kim Toán Bàn, từ xa đã nghe thấy tiếng đánh bài bên trong truyền ra.

“Bom!

Ta hết bài rồi, hắc hắc, Kim mập mạp, ngươi lại thua rồi, mau đưa tiền đây.” “Cái tên Hắc Hạt Tử ngươi nhất định là gian lận, ta không tin ván nào ngươi cũng đỏ như vậy, tiền cứ nợ đó, chơi ván nữa.” “Ngươi đã thua bao nhiêu ván rồi, ta chẳng thấy một đồng nào, có phải ngươi định quỵt nợ không.” “Ngươi chẳng phải cũng vậy sao, đừng tưởng lúc nãy ta không thấy ngươi đổi bài.” Diệp Bạch trực tiếp đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Kim Toán Bàn và Tề Tiểu Hắc đang giằng co nhau, bên cạnh dường như còn có một người chơi bài với vẻ mặt ngơ ngác, chính là Trương Nhật Sơn.

Diệp Bạch không ngờ Trương Nhật Sơn cũng bị hai gã này kéo ra đánh bài.

Thấy cả ba đều nhìn mình, Diệp Bạch hơi đau đầu: “Tề Tiểu Hắc, ngươi ra đây một lát.” Tề Tiểu Hắc vứt bộ bài xuống, ngoan ngoãn đi theo sau Diệp Bạch.

Kim Toán Bàn lộ ra nụ cười đắc ý, tên Hắc Hạt Tử này chắc chắn đã làm chuyện gì không tốt rồi.

“Chuyện bên Hoàng Lý là do ngươi làm à?” “Đúng vậy, gã đó không mở kỹ viện thì cũng mở sòng bạc, nhân phẩm không ra gì, hạ thủ là vừa đẹp.” “Sau này đừng đến gây sự nữa, y vừa mới tới cửa tạ

tội, nhường vị trí đương gia Cửu Môn cho ngươi rồi." Tề Tiểu Hắc cười nói: "Hắc hắc, gã này cũng thông minh đấy chứ, biết điều đấy." Thấy vẻ mặt hớn hở của Tề Tiểu Hắc, Diệp Bạch lắc đầu: "Bên phía Cửu Môn ta tự khắc sẽ nói giúp ngươi, sau này hai cái bến tàu cũng thuộc về ngươi quản lý.

À đúng rồi, hai ngày nữa ngươi dọn ra ngoài ở đi." "Ta dọn ra ngoài ở?

Không được, Bạch phủ rộng thế này, ta cứ ở đây thôi." Tề Tiểu Hắc lắc đầu lia lịa.

Y liếc nhìn Kim Toán Bàn đang cười tủm tỉm xào bài trong phòng, ở đây vui vẻ thế này, kẻ ngốc mới dọn đi.

"Dù sao cũng sắp thành đương gia mới của Cửu Môn, sao có thể cứ ở mãi đây được, ngươi không phải muốn đối phó với Uông gia sao?

Tự lập môn hộ rồi mới có thể chiêu mộ nhân thủ, đỡ phải suốt ngày làm phiền ta." Tề Tiểu Hắc suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng.

"Vậy sau khi ta đi, công tác an ninh ở Bạch phủ ai làm?" "Cái đó không cần ngươi lo, con gà kia còn có ích hơn ngươi đấy." Diệp Bạch trề môi, Tề Tiểu Hắc thuận thế nhìn qua, một con gà trống lớn rực rỡ sắc màu đang thong dong tản bộ trên tường viện, dưới chân tường còn có một đám gà con lông vàng óng đi theo.

Nộ Tình Kê trên tường liếc nhìn Tề Tiểu Hắc một cái rồi kiêu ngạo quay đầu đi, vẻ khinh khỉnh.

Chương 130

Lời này của Diệp Bạch tuy hơi chạm tự ái nhưng lại là sự thật, kể từ khi Nộ Tình Kê ở lại Bạch phủ, số lần nó đi tuần tra tường viện mỗi ngày còn nhiều hơn cả đội tuần tra.

Tề Tiểu Hắc lúc đầu nhìn Nộ Tình Kê không thuận mắt, còn lén bắt không ít gà con để nướng ăn, sau khi bị Nộ Tình Kê phát hiện, người và gà liền kết oán.

Sau nhiều lần giao thủ, Tề Tiểu Hắc không những không chiếm được ưu thế mà trên người còn đầy vết mổ.

Hơn nữa có Bạch Tri Hi bảo vệ, Tề Tiểu Hắc thực sự không dám ra tay đen tối với Nộ Tình Kê.

Lâu dần Tề Tiểu Hắc cũng đành chịu thua, mình là con người, so đo với con gà ngốc này làm gì.

Thế là Nộ Tình Kê trở thành sự tồn tại không ai dám đụng vào trong Bạch phủ, gặp Nộ Tình Kê, các hỏa kế đều phải gọi một tiếng "Kê gia" mới có thể yên ổn rời đi, nếu không con gà này cũng là hạng thù dai, có thể khiến bạn mất ngủ cả đêm.

Hiện giờ nó chính là bá chủ một phương trong Bạch phủ.

Tề Tiểu Hắc biết con gà ngốc này thông tính người, sợ nó đang nghe lén nên môi máy động vài cái chứ không dám mắng ra lời.

Diệp Bạch không thèm quan tâm y nữa, gọi Trương Nhật Sơn ra, hai người vừa đi vừa trò chuyện.

"Việc thẩm vấn Lý Nguyên thế nào rồi?" Sau khi đưa Lý Nguyên về Trường Sa, Diệp Bạch đã bảo Trương Nhật Sơn thẩm vấn ngay trong đêm.

“Khai ra khá nhiều, quả thực là người của Uông gia.” Trương Nhật Sơn đáp.

“Có thông tin gì quan trọng không?” “Có, Uông gia có cái gọi là Ám Bộ, Ám Bộ đều là những thành viên Uông gia không mang hình xăm phượng hoàng.

Tuy được bồi dưỡng từ nhỏ trong Uông gia nhưng sau mười tuổi sẽ được sắp xếp đến các nơi khác nhau, ban cho thân phận mới để ẩn mình.” Diệp Bạch truy vấn: “Ám Bộ có bao nhiêu thành viên?” “Cái này Lý Nguyên cũng không biết, chỉ rõ là cùng đợt bồi dưỡng với y có khoảng mười mấy đứa trẻ, còn có vài đứa là diện mạo người nước ngoài.” Diệp Bạch thở dài: “Chắc hẳn Uông gia ở nước ngoài cũng có thế lực không nhỏ, vậy nơi họ huấn luyện năm xưa ở đâu?

Người Uông gia liên lạc với họ thế nào?” Trương Nhật Sơn lắc đầu: “Những thứ này Lý Nguyên nói đều không rõ, luôn là người Uông gia liên lạc đơn tuyến với y.” Diệp Bạch không tin Lý Nguyên chỉ biết bấy nhiêu, bèn nói: “Dù là ám tử thì cũng phải thiết lập phương thức liên lạc song tuyến, trong miệng Lý Nguyên chắc chắn còn nhiều thứ chưa khai ra hết, ngươi cứ dùng thêm thủ đoạn đi, người chết cũng không sao, nhất định phải hỏi ra hết những gì y biết.” “Được.” Thấy Trương Nhật Sơn rời đi, Diệp Bạch lắc đầu thở hắt ra, không giao việc cho các ngươi làm không được, tránh để rảnh rỗi sinh nông nổi.

Tối hôm đó, Diệp Bạch đang sắp xếp tư liệu trong thư phòng thì nghe thấy tiếng bước chân, hóa ra là Kim Toán Bàn lẻn vào.

Diệp Bạch liếc nhìn y, tay không ngừng việc, hỏi: “Không đi chơi bài của sư phụ sao?” “Hai người đó đều bị ngươi điều đi hết rồi, ta chơi với ai?” Diệp Bạch cười: “Hỏa kế tuần tra thiếu gì người, lúc nào chẳng tìm được vài bạn bài.” “Đám đó nhạt nhẽo lắm, chơi với

họ không thú vị." Kim Toán Bàn lại gần: "Ngươi đang sắp xếp cái gì thế này?" "Hồ sơ nhân sự của các nhà Cửu Môn, còn có thông tin về những ngôi mộ từng xuống trước đây." "Ngươi hợp nhất Cửu Môn chỉ vì những thứ này sao?" Kim Toán Bàn cầm vài tờ hồ sơ lên xem, đều là thông tin hàng ngày của hỏa kế nhà Bán Tiệt Lý, bát tự ngày sinh, mô tả diện mạo, sở thích tính cách, thậm chí cả vết bớt trên người cũng được ghi lại.

Diệp Bạch giải thích: "Những thông tin hồ sơ này không dễ kiếm đâu, có chúng, Uông gia muốn ẩn mình thêm lần nữa sẽ không còn đơn giản như vậy." Thấy Kim Toán Bàn định lật xem tiếp, Diệp Bạch giật lấy hồ sơ: "Sư phụ không phải người Cửu Môn, tốt nhất là đừng xem." Kim Toán Bàn vểnh râu, không nhịn được mắng: " n kìa tiểu tử thối, ta là sư phụ ngươi đấy!" "Lúc thấy đồ vật thì mới gọi sư phụ, hắc hắc, vậy tiếng sư phụ này ngươi chắc chắn phải gọi rồi." Kim Toán Bàn rút từ trong ngực ra một cuốn sách.

Hóa ra Kim Toán Bàn đang chờ lúc này, Diệp Bạch hơi bất ngờ, mỉm cười nhận lấy cuốn sách.

Cầm trên tay mới thấy đây dường như là một bản chép tay, mực vẫn còn rất mới.

"Cái này là thật sao?" "Nói đùa, ta tận mắt nhìn sư đệ ta chép lại, không thiếu một chữ nào." Kim Toán Bàn vuốt râu nói.

Diệp Bạch tùy ý lật xem, cảm thấy cuốn sách này vô cùng khó hiểu.

Kim Toán Bàn ở bên cạnh giải thích: "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật bao quát các thuật phong thủy âm dương, thượng sách là Phong Thủy Thuật, hạ sách là Âm Dương Thuật, tổng cộng có mười sáu quyển.

Đáng tiếc hạ sách Âm Dương Thuật vì sư phụ ta cho rằng nó đoạt

thiên cơ của đất trời, sợ tổn thọ nên đã hủy đi rồi." Kim Toán Bàn suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: "Thực ra lúc đó sư phụ muốn hủy toàn bộ cuốn sách, nhưng tính ra nửa bản đầu vẫn còn cơ duyên, hủy đi thì đáng tiếc, nên đã để lại nửa bản đầu cho Tôn sư đệ." "Vậy sư tổ lúc đó còn nói gì nữa không?" "Không nói gì nhiều, sau đó trao Mạc Kim Phù cho ba người chúng ta, xong nghi thức liền đuổi chúng ta đi." "Vậy thi thể sư tổ xử lý thế nào?" Kim Toán Bàn giải thích: "Sư tổ ngươi tự nhiên có con cháu, đều do họ xử lý, hình như sư phụ kiên trì muốn hỏa táng thi thể mình, nói ra ta cũng không được gặp mặt sư phụ lần cuối." Diệp Bạch gật đầu, lại lật xem cuốn sổ tay, phát hiện không ít chỗ còn lưu lại bút ký học tập trước đây của Tôn Quốc Phụ, chắc hẳn là do Tôn Quốc Phụ cố ý chép lại.

Diệp Bạch không khỏi cảm thán, vị sư thúc này của mình thật có tâm.

Thấy Diệp Bạch hứng thú với cuốn sách, Kim Toán Bàn cũng hào hứng hẳn lên, giảng giải nội dung trong sách cho Diệp Bạch ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, càng giảng Kim Toán Bàn càng phát hiện đồ đệ này của mình hình như mù tịt về ngũ hành thuật số, phương vị bát môn.

Vậy tiểu tử này lúc ở Hắc Thủy Thành làm sao tìm thấy mộ huyệt trước y một bước, chẳng lẽ thực sự là do may mắn?

Kim Toán Bàn cảm thấy mình bị hớ nặng, tư chất của đồ đệ này hình như kém hơn y tưởng tượng nhiều, làm sao kế thừa y bát của y được đây.

Còn Diệp Bạch thì càng thấy đau đầu, cuốn Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật này chẳng khác gì thiên thư, toàn bộ đều thâm sâu khó hiểu.

Hắn vốn chỉ là hạng trình độ nửa mùa, đứng trước bậc đại sư như

Kim Toán Bàn thì căn bản không giấu nổi.

Giống như một giáo sư y khoa giảng bài cho học sinh trung học, mà nội dung lại là đề tài trọng điểm quốc gia.

Diệp Bạch bất đắc dĩ, đành phải kéo Bạch Tri Hi vào.

Kim Toán Bàn nghĩ bụng, dù sao cũng là đồ đệ dâu của mình, không phải người ngoài, nên truyền dạy cả hai luôn.

Bạch Tri Hi từ nhỏ đã tinh thông thuật số, Kỳ Môn Độn Giáp, những gì Kim Toán Bàn giảng thực sự không làm khó được nàng.

Đôi khi nàng còn có thể dựa vào nội dung trong sách mà suy luận ra những điều khác, khiến Kim Toán Bàn không nhịn được vỗ bàn tán thưởng.

Diệp Bạch bị kẹp giữa hai vị học bá, mặt mày đầy vẻ khổ sở.

Thấy bộ dạng của Diệp Bạch, Bạch Tri Hi không nhịn được cười, đành phải dùng ngôn ngữ của mình miêu tả lại theo cách mà Diệp Bạch có thể hiểu, sau đó tiến độ học tập của Diệp Bạch mới có bước nhảy vọt.

Từ 0 trở thành 0.0001.

Vài ngày sau, Diệp Bạch đưa Bạch Tri Hi đến phủ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, bên trên có đề chữ Hồng Phủ.

Người mở cửa vẫn là quản gia của Nhị Nguyệt Hồng, thấy hai người mang theo không ít quà cáp, quản gia vội vàng mời vào.

"Thiếu gia, Bạch tiểu thư và Diệp Tam gia tới thăm." "Bạch tiểu thư đã lâu không tới, lão gia biết chắc chắn sẽ vui lắm." Quản gia cười nói.

"Quản gia thúc thúc, Tứ thúc vẫn khỏe chứ ạ?" Quản gia thở dài: "Ôi, vẫn như cũ tiểu thư ạ, lát nữa tiểu thư nhất định phải khuyên

nhủ lão gia thêm, đám hạ nhân chúng tôi nói gì lão gia cũng không nghe." Diệp Bạch đây là lần đầu tiên đến phủ Nhị Nguyệt Hồng, phủ đệ này trang trí kết hợp Đông Tây, vừa có nét nho nhã đại khí của kiến trúc Trung Hoa, vừa có vẻ lộng lẫy xa hoa của kiến trúc phương Tây, coi như độc nhất vô nhị ở Trường Sa.

"Kiểu trang hoàng phủ đệ này đều do Tứ thúc của thiếp làm từ thời trẻ, nếu chàng thích, Bạch phủ cũng có thể làm theo như vậy." Bạch Tri Hi mỉm cười nói.

"Không cần đâu, ta vẫn thích tự nhiên một chút, hoa hoa cỏ cỏ là tốt rồi." Diệp Bạch nắm lấy bàn tay nhỏ của Bạch Tri Hi, cười nói.

Rất nhanh sau đó, Nhị Nguyệt Hồng cùng một nữ tử mặc y phục xanh lá bước ra.

Nữ tử này diện mạo thanh tú, dáng vẻ đoan trang, chính là phu nhân của Nhị Nguyệt Hồng.

"Nhị ca, Nha Đầu." Bạch Tri Hi hớn hở nghênh đón.

"Bạch tiểu thư, Tam gia." Nha Đầu cũng hành lễ.

"Hồng phu nhân." Diệp Bạch gật đầu chào.

"Tam gia cứ gọi tôi là Nha Đầu là được, người một nhà cả, mọi người đều gọi tôi như vậy." Nha Đầu mỉm cười nói.

"Được, Nha Đầu." Diệp Bạch cũng cười đáp.

Sau đó, Nha Đầu dắt tay Bạch Tri Hi đi tham quan Hồng Phủ, để lại Nhị Nguyệt Hồng và Diệp Bạch bàn luận chính sự.

Diệp Bạch mở lời: "Trong Cửu Môn đã có bốn nhà nộp thông tin hỏa kế lên rồi, bên huynh cũng phải nhanh lên một chút." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu: "Những thông tin đó đang được sắp xếp, ngày mai ta sẽ đích thân mang tới phủ.

Tuy nhiên, Duyên Thọ Đan và Trú Nhan Đan trong tay huynh còn mấy viên?" "Duyên Thọ Đan còn hai viên, Trú Nhan Đan vốn có hai viên nhưng Tri Hi đã dùng một viên, giờ chỉ còn lại một." Nhị Nguyệt Hồng im lặng một lát rồi nói: "Ta muốn đổi hai viên, một viên Duyên Thọ Đan và một viên Trú Nhan Đan." Diệp Bạch hỏi: "Là cho Tứ thúc và Nha Đầu dùng sao?" Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

"Duyên Thọ Đan thì được, nhưng Trú Nhan Đan e là không xong, mỗi loại ta ít nhất phải để lại một viên cho Hội đồng Trưởng lão.

Tất nhiên, nếu huynh thực sự muốn thì có thể thương lượng với Hoắc Tam Nương, viên Trú Nhan Đan này nàng ta vẫn luôn dòm ngó đấy." Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu từ chối: "Cẩm Tích mà biết ta đổi cho Nha Đầu thì sẽ có chuyện lớn mất." Diệp Bạch cười ha hả, món nợ tình của Nhị Nguyệt Hồng này quả thực không ít.

Chương 131

Nhìn dáng vẻ Nhị Nguyệt Hồng mi thanh mục tú, văn chất bân bân, đúng là rất hút hồn phụ nữ.

Diệp Bạch hỏi: "Sau khi sự kiện mộ dưới nước kết thúc, Bán Tiệt Lý đã cho huynh lợi ích gì?" "Một bàn khẩu nhỏ và một cây Nguyệt Hoa Thảo." "Cũng coi là hào phóng đấy, cây cỏ đó cứ giữ lấy, đợi khi nào ta tìm được người biết luyện chế Trú Nhan Đan sẽ luyện miễn phí cho huynh một viên." Duyên Thọ Đan không giống Âm Đan, thủ pháp luyện chế phức tạp hơn nhiều, Diệp Bạch đã tìm vài thầy luyện dược nhưng đều bảo không làm được, hắn đoán chắc chỉ có Hoa Linh mới có cách.

Nghe Diệp Bạch nói vậy, trên mặt Nhị Nguyệt Hồng lộ ra nụ cười hiếm hoi, đáp lại một tiếng: "Được!" Sau đó, Nhị Nguyệt Hồng đưa Diệp Bạch vào mật thất trong thư phòng, bảo là để Diệp Bạch chọn bảo bối đổi lấy Duyên Thọ Đan.

Mật thất giấu sau tủ sách, đập vào mắt là một lối đi bằng đá rộng hai mét, hai bên tường treo đèn lồng.

"Đi theo bước chân của ta, đừng chủ quan, có bẫy đấy." Nhị Nguyệt Hồng xách đèn lồng, nhảy bước trên các khối đá, Diệp Bạch bám sát theo sau.

"Mật thất nhà mình có cần phải rắc rối thế này không?" Diệp Bạch lẩm bẩm.

"Quy củ của tiền bối, xưa nay vẫn vậy." Nhị Nguyệt Hồng giải thích một câu.

Đến cuối đường, hiện ra một không gian không hề nhỏ, không gian này chia làm hai bên, một bên chất đầy các loại bảo vật được sắp xếp

ngăn nắp, bên còn lại là một bàn viết bằng gỗ hồng đào và một sa bàn.

Tuy nhiên toàn bộ mật thất được bao phủ bởi ánh sáng màu xanh lam, Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn lên, một khối đá lớn màu xanh lam được khảm trên đỉnh.

Ánh xanh này dịu nhẹ, không hại mắt.

Hơn nữa trên khối đá đó còn điêu khắc không ít hình cá voi, sứa và các loài động vật khác, thỉnh thoảng lại lướt qua sống động như thật, đúng là vật trang trí đỉnh cấp.

Nhị Nguyệt Hồng mở lời: "Lam Tinh Thạch, có thể phản xạ ánh sáng xanh lam, một mảnh nhỏ cũng đáng giá ngàn vàng, nếu huynh thích có thể lấy cả khối này đi để đổi lấy Duyên Thọ Đan." Diệp Bạch có chút động tâm nhưng lại lắc đầu: "Để xem thêm đã, xem thêm đã." Đến kệ để bảo vật, Nhị Nguyệt Hồng giới thiệu không ít đồ tốt.

Một bộ chén rượu Tây Chu, bút tích thực của Hàn Cán thời Đường, vài chiếc biên chung bằng đồng xanh.

Bảo vật tuy nhiều nhưng đều không lọt vào mắt xanh của Diệp Bạch, nghĩ tới nghĩ lui chắc chỉ có khối Lam Tinh Thạch trên đầu là còn tàm tạm.

Lúc này, Nhị Nguyệt Hồng mở một hộp gỗ nhỏ, bên trong đựng những khối tinh thể nhỏ màu nâu đỏ thẫm.

Diệp Bạch chỉ thấy thứ này vô cùng quen mắt, dường như tương tự với khối tinh thể đen mà hắn đào được từ con rết sáu cánh.

"Đây là vật gì?" "Khối bảo thạch này là ông cậu của ta đào được từ xác một con vượn đỏ, thấy vật này không tầm thường nhưng không biết dùng làm gì nên sưu tầm đến tận bây giờ." Nhị Nguyệt Hồng giải thích.

"Vượn đỏ?

Phát hiện con vượn đó ở đâu?" "Cái này ta cũng không rõ, tiên bối không có ghi chép lại." Diệp Bạch gật đầu, cầm khối tinh thể màu nâu đỏ thẫm vào tay, cảm giác ấm áp như ngọc.

"Những thứ khác ta không lấy nữa, ta dùng một viên Duyên Thọ Đan đổi lấy khối bảo thạch này." "Được." Thấy Diệp Bạch chọn được món đồ ưng ý, Nhị Nguyệt Hồng cũng lộ nụ cười.

Sau khi ra khỏi mật thất, thấy Bạch Tri Hi và Nha Đầu đã đợi sẵn ở ngoài.

Biết hai người định đi thăm Tứ Quý Thanh, Nha Đầu không nhịn được dặn dò: "Cha em tính khí không tốt, nếu có chỗ nào thất lễ thì hai người đừng để bụng nhé." Diệp Bạch gật đầu, đi theo Nhị Nguyệt Hồng đến trước một căn phòng ở nội viện.

Nha Đầu chào mọi người một tiếng rồi rời đi trước, Tứ Quý Thanh vốn không ưa cô, nếu thấy cô chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, cho nên lần nào cô cũng không dám lại gần.

Nhị Nguyệt Hồng gõ cửa: "Cha, Tiểu Hi và Tam gia tới thăm cha đây." Hồi lâu sau, bên trong mới truyền ra giọng nói già nua: "Vào đi." Bước vào phòng, thấy Tứ Quý Thanh đang nằm trên giường, mái tóc bạc trắng rối bời rũ rượi, trong phòng bốc lên mùi ẩm mốc xen lẫn mùi thuốc bắc.

Bạch Tri Hi nhìn thấy dáng vẻ của Tứ Quý Thanh liền không nhịn được sà vào cạnh giường mà nức nở.

Trong số các thúc thúc, chỉ có Tứ thúc là đối xử với nàng tốt nhất, hơn nữa chính vì giúp Bạch gia mà Tứ Quý Thanh bị dính mai phục của Nguyên Môn, dẫn đến bại liệt nằm giường.

Tứ Quý Thanh cũng đỏ hoe mắt, bấy lâu nay ông tránh mặt mọi người chính là vì trong lòng có nút thắt.

Đối với Bạch gia, đối với Nguyên Môn, trong lòng ông đều có hận.

Nhưng nhìn thấy đứa cháu mình luôn coi như con gái là Bạch Tri Hi đang nằm bên cạnh khóc nức nở, hận thù trong lòng ông đối với Bạch gia cũng tan biến quá nửa.

"Tiểu thư, đừng khóc nữa, Tứ thúc không sao mà." "Tứ thúc, đều tại Tiểu Hi không tốt, khiến thúc phải chịu khổ." "Có chuyện gì đâu, là Tứ thúc không cẩn thận trúng kế kẻ gian thôi.

Tiểu thư lớn ngần này rồi sao vẫn còn khóc nhè như hồi nhỏ thế, Tứ thúc giờ không lau nước mắt cho cháu được đâu." Diệp Bạch thấy hai người bộc lộ chân tình, bèn gật đầu chào Tứ Quý Thanh rồi cùng Nhị Nguyệt Hồng ra khỏi phòng.

Một lát sau, Bạch Tri Hi bước ra khỏi cửa, hai mắt đỏ hoe, chắc hẳn đã khóc rất lâu.

Diệp Bạch ôm Bạch Tri Hi vào lòng, không nói lời nào.

"Diệp Tam gia, phiền cậu vào đây một chút." Trong phòng lại truyền ra tiếng Tứ Quý Thanh.

Bạch Tri Hi gật đầu với Diệp Bạch.

Diệp Bạch vào phòng, đến bên giường gọi một tiếng: "Tứ thúc." Tứ Quý Thanh thở dài một tiếng: "Dựa vào quan hệ của cậu và tiểu thư, tiếng Tứ thúc này ta xin nhận.

Nghĩ lại tình hình ngày đó ta vẫn còn thấy sợ, nếu không phải nhốt cậu dưới mộ thì cậu cũng đã chẳng cứu được tiểu thư lên, đúng là nhân quả đều do trời định cả.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Tứ thúc vẫn muốn xin lỗi cậu." Không đợi Diệp Bạch lên tiếng, Tứ Quý Thanh lại nói tiếp: "Chuyện Cửu Môn ta cũng đã nghe nói rồi, nếu cậu muốn trở thành thủ lĩnh Cửu Môn thì ân uy song hành là điều không thể thiếu.

Tứ Quý Thanh ta tuy không làm chủ được quá nhiều việc, nhưng quyền lên tiếng vẫn có, chỉ cần ta còn sống, gia tộc của chúng ta sẽ lấy cậu làm đầu." "Đa tạ Tứ thúc!" Diệp Bạch chắp tay cúi chào.

"Tiểu thư tính tình thông tuệ nhưng thỉnh thoảng cũng hay dỗi hờn, cậu phải nhường nhịn nó nhiều vào.

Còn nữa, các ngươi định bao giờ thành hôn?

Ta nghe tiểu thư nói cậu giờ đã dọn vào Bạch phủ ở rồi, cứ thế mãi mà không thành hôn thì không ổn đâu." Tứ Quý Thanh lúc đầu mỉm cười, sau đó nghiêm túc hỏi.

"Trong vòng một năm nhất định sẽ thành hôn!" "Tốt, hy vọng ta còn có thể nhìn thấy cảnh tiểu thư thành hôn." Tứ Quý Thanh thở dài.

Tứ Quý Thanh và Diệp Bạch còn trò chuyện thêm không ít đề tài về Cửu Môn và Bạch Tri Hi, cuối cùng Tứ Quý Thanh lấy ra một chiếc chìa khóa rỉ sét đưa cho Diệp Bạch.

"Đại ca Bạch Nhân Lễ của ta lúc sinh thời từng lén tới đây gặp ta một lần, để lại một chiếc chìa khóa, nói nếu cậu vượt qua thử thách thì sẽ giao nó cho cậu.

Giờ cậu coi như cũng tạm đạt yêu cầu, chiếc chìa khóa này trực tiếp đưa cho cậu luôn." "Chìa khóa?" Diệp Bạch nhận lấy chìa khóa, có chút không hiểu.

"Chìa khóa này là để mở kho báu của Bạch gia." Tứ Quý Thanh giải thích.

"Ta nhớ Bạch gia chẳng phải đã có một kho báu rồi sao?

Trong đó cũng cất giữ không ít bảo bối mà." "Ha ha, cái đó tính là kho báu gì chứ, đại ca ta để lại cho người khác xem thôi.

Tuy rằng kho báu thực sự có những gì ta cũng không rõ, nhưng

chắc chắn sẽ vượt xa tưởng tượng của cậu." Diệp Bạch hỏi: "Vậy kho báu đó ở đâu?" Tứ Quý Thanh lắc đầu: "Cái này ta cũng không biết, đại ca làm việc luôn bí mật, chắc là chẳng ai biết đâu.

Lúc để lại chìa khóa huynh ấy còn nói, nếu cậu có khả năng tìm ra thì sẽ giữ được tài sản phú khả địch quốc, nếu tìm không thấy thì càng tốt, tránh vì số tài sản đó mà nhà tan cửa nát." Diệp Bạch đầy vạch đen trên mặt, vị nhạc phụ đại nhân này của mình rốt cuộc là hạng người gì vậy trời.

Thấy Diệp Bạch không nói gì, Tứ Quý Thanh lại bảo: "Còn một chuyện này nữa cũng muốn nói với cậu, cậu đừng nói lại với tiểu thư nhé, đại ca ta là tự sát mà chết đấy." "Bạch gia chủ tự sát?" Diệp Bạch lộ vẻ kinh ngạc.

Tứ Quý Thanh gật đầu: "Chắc cậu cũng biết đại ca ta có giao dịch với người đàn bà điều khiển rết sáu cánh kia, lấy được ba viên Duyên Thọ Đan.

Duyên Thọ Đan này còn gọi là Âm Đan, tác dụng phụ cực lớn.

Một người chỉ có thể uống một viên, nếu uống nhiều hơn thì âm khí sẽ công tâm, mất mạng tức khắc, thi thể cũng sẽ biến thành luyện thi của đạo nhân, pháp khí thông thường khó lòng làm tổn thương." Diệp Bạch cũng không ngờ Âm Đan không được uống nhiều, hèn gì Bạch Nhân Lễ có ba viên mà chỉ ăn một viên.

Tứ Quý Thanh dừng một lát rồi nói tiếp: "Đại ca ta cũng rõ tình trạng bản thân, sau khi uống thuốc một năm, cơ thể huynh ấy bắt đầu thường xuyên xuất hiện tác dụng phụ, răng trở nên sắc nhọn, móng tay dài ra.

Chương 132

Sau khi bàn giao xong hậu sự, cuối cùng huynh ấy đành phải uống thuốc độc tự sát.

Tuy nhiên, những chuyện này cũng chỉ có mình ta biết." "Lúc đó Bạch gia to lớn là vậy, đại ca cũng chỉ tin tưởng mỗi mình ta, cho nên mới đến tìm ta bàn giao việc nhà, đáng tiếc lúc đó lòng ta đầy oán hận, thực sự có lỗi với sự ủy thác của đại ca." Nghĩ đến cảnh tượng năm đó, Tứ Quý Thanh thở dài sâu não, không nhịn được ho khụ khụ vài tiếng.

"Tứ thúc đừng tự trách mình nữa." Diệp Bạch vội tiến tới an ủi, rồi rót cho Tứ Quý Thanh một tách trà.

Tứ Quý Thanh uống một ngụm trà mới thấy trong lòng dễ chịu hơn chút.

"Chắc là lâu quá không nói chuyện nên mới nói một hơi nhiều thế này, chẳng dừng lại được." Tứ Quý Thanh lắc đầu, lại lấy từ dưới gối ra một chiếc hộp gỗ nhỏ.

"Trong này để một viên Âm Đan, cũng là do đại ca để lại cho ta ngày đó, đây chắc là viên cuối cùng rồi, cậu cũng mang đi luôn đi." Diệp Bạch không ngờ viên Âm Đan cuối cùng lại nằm trong tay Tứ Quý Thanh, tuy nhiên Tứ Quý Thanh chắc không biết Nhị Nguyệt Hồng vừa mới đổi cho ông một viên Âm Đan.

Thế là Diệp Bạch đành phải thuật lại chuyện vừa xảy ra trong mật thất kho báu.

Nghe thấy Nhị Nguyệt Hồng đã chuẩn bị Âm Đan duyên thọ cho mình, Tứ Quý Thanh trong lòng cũng có vài phần cảm khái.

Thực sự đến ranh giới sinh tử, chút tác dụng phụ thì có đáng gì đâu.

Nhị Nguyệt Hồng vẫn luôn nhớ tới người cha này của y.

"Viên đan dược này vốn là của đại ca, vẫn nên đưa cho cậu thì hơn, ta sau này chưa chắc đã dùng đến, dù có dùng thì viên trong tay tiểu Nhị cũng đủ rồi, ăn nhiều thêm cũng chỉ hỏng việc." Thấy Tứ Quý Thanh nói vậy, Diệp Bạch đành thu lấy hộp gỗ.

Hiện giờ hắn thực sự cần Âm Đan để kích thích khẩu vị của các đương gia Cửu Môn khác.

Có điều nghĩ lại, đây là kiểu tay trái đảo sang tay phải, hắn chẳng lỗ chút nào.

Ăn trưa tại Hồng Phủ xong, Nha Đầu tiễn Diệp Bạch và Bạch Tri Hi ra cửa.

Ngoài cửa Hồng Phủ có một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi đang quỳ, mặc bộ đồ thô rách, mặt đầy vẻ không phục, nhưng khi thấy Nha Đầu liền lập tức nở nụ cười.

"Trần Bì, lại làm sư phụ con giận à?" "Sư nương, con chỉ lười luyện võ một chút thôi mà sư phụ đã phạt con quỳ rồi." Nha Đầu tiến tới đỡ Trần Bì dậy, phủi bụi trên đầu gối cho y: "Chắc chắn là con lại lén chạy ra ngoài chơi rồi, nếu không sư phụ con không phạt nặng thế đâu.

Chưa ăn cơm phải không, lát nữa sư nương nấu cho bát mì mà ăn." "Dạ, cảm ơn sư nương!" "Sư nương, hai người này là ai vậy?" Trần Bì nhìn Diệp Bạch và Bạch Tri Hi hỏi.

Nha Đầu hơi nhíu mày: "Trẻ con mà chẳng biết lễ phép gì cả, đây là Tam gia của Cửu Môn và Bạch tiểu thư, sau này không được thiếu quy củ như vậy nữa." "À." Trần Bì gật đầu, y chẳng biết Cửu Môn là

cái gì, nhìn Diệp Bạch thêm hai cái rồi chui tọt vào trong phủ.

Nha Đầu xin lỗi: "Trần Bì không hiểu quy củ, Tam gia đừng trách." "Không sao, nhân lúc y còn nhỏ, bảo Nhị Nguyệt Hồng dạy bảo nghiêm vào, tránh để sau này khó lòng kiềm chế." Diệp Bạch nhớ rõ Trần Bì này tính tình kiêu ngạo, tâm địa độc ác, thích giết cả nhà người ta.

Người duy nhất có thể quản giáo được y là Nha Đầu sau khi mất đi, y liền phản bội khỏi Hồng Phủ, cấu kết với người Nhật, cuối cùng trở thành Lão Tứ của Cửu Môn, giang hồ gọi là Trần Bì A Tứ.

Sau này y sống khá thọ, cùng Ngô Tà đi Vân Thiên Cung, cùng với ba tên đồ đệ đều bỏ mạng tại đó.

Nha Đầu thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Bạch, gật đầu vâng lệnh.

Thời gian thoắt cái đã qua nửa năm.

Kể từ khi Hội đồng Trưởng lão Cửu Môn được thành lập, Cửu Môn phát triển rực rỡ, chín nhà chia sẻ tài nguyên thông tin nội bộ, đối ngoại thì như một gia đình.

Diệp Bạch đã định ra kế hoạch phát triển cho mỗi nhà.

Diệp gia chủ yếu kinh doanh, các nhà máy vệ sinh và công xưởng được mở ra rầm rộ, vài xưởng bông sợi lớn nhất Trường Sa đều bị Diệp Bạch thâu tóm.

Tất nhiên đối với Diệp Bạch, đây mới chỉ là khởi đầu.

Trương gia có Trương Khải Sơn theo nghiệp binh đao, thời gian qua dưới sự giúp đỡ của Cửu Môn đã bắt được không ít đặc vụ Nhật, lập công lớn, trong giới quan chức cấp cao của Quốc Dân Đảng cũng có chút danh tiếng.

Nhị Nguyệt Hồng thì dã tâm không lớn, mỗi ngày đều ở trong phủ bầu bạn với phu nhân.

Tứ Quý Thanh sau lần thăm hỏi trước của Diệp Bạch đã tháo bỏ được tâm kết, mỗi ngày ngồi xe lăn để hạ nhân đẩy đi tuần thị các bàn khẩu.

Bán Tiệt Lý là một kẻ tàn nhẫn, nửa năm qua thế lực dưới tay mở rộng không ít, ngoài các bàn khẩu trước đây còn thầu luôn cả sòng bạc, việc kinh doanh thuốc phiện, khiến bọn Hoàng Lý than vãn không ít, cũng nhờ Diệp Bạch đứng ra điều hòa mới bớt mâu thuẫn.

Hoắc gia và Giải gia đều là những gia tộc lâu đời ở Trường Sa, phát triển thầm lặng, không gây ra biến cố gì lớn.

Tình hình Ngô gia thì có chút không ổn, tuy thuộc Cửu Môn nhưng căn cơ vẫn còn nông, dưới trướng có tới hai ba mươi hỏa kế phải nuôi sống mà bàn khẩu chẳng có mấy, lợi nhuận lại rất ít.

Ngô Quảng Nguyên bèn phân tán hỏa kế đi khắp nơi tìm kiếm mộ phần, chỉ mong đào được một ngôi mộ lớn để ăn đủ trong ba năm.

Nghe nói chó trong nhà đều chết đói mất mấy con, chẳng biết là thật hay giả.

Tề gia vẫn giữ quán trà cũ với sạp bói toán đó, ít lâu trước Tề Cửu gia đã thoái vị, để lại sạp hàng cho Tề Thiết Chủy.

Lúc mới đầu Tề Thiết Chủy tiếp quản sạp, khách qua đường thấy y quá trẻ nên việc kinh doanh vắng vẻ hơn trước nhiều.

Nhưng Tề Thiết Chủy là người thông minh, sạp cũng bán thêm hương nến cổ ngoạn, lại hứa rằng hễ mua đồ sẽ được tặng một quẻ miễn phí.

Bản lĩnh xem bói của Tề Thiết Chủy không thua kém gì Tề Cửu gia, chỉ là thiếu chút kinh nghiệm.

Lâu dần danh tiếng vang xa, người qua lại nườm nượp, chẳng biết là đến mua đồ hay đến xem bói.

Còn về Tề Tiểu Hắc, vị đương gia cuối cùng của Cửu Môn, mỗi ngày đều ở bến tàu xử lý những việc vặt vãnh.

Lần trước Diệp Bạch gặp mặt thấy y đen đi không ít, da dẻ sắp đen ngang ngửa với cái kính râm của y luôn rồi.

Quan trọng là Tề Tiểu Hắc làm việc không còn hấp tấp như trước nữa, điểm này khiến Diệp Bạch rất yên lòng.

Ngày hôm đó trời nắng đẹp, dòng người qua lại ở thành Trường Sa đông hơn hẳn trước kia.

Tiếng rao của tiểu thương, tiếng xe ngựa chạy, ồn ào náo nhiệt.

Tại sạp quán bên ngoài khách sạn, hỏa kế đang châm trà cho mấy vị thương nhân qua đường.

"Trường Sa này thật nhộn nhịp quá, lần trước tôi tới đâu có được thế này." "Khách quan, ngài không biết rồi, hôm nay là ngày đặc biệt, không giống thường ngày đâu." "Ồ, sao lại nói vậy?" Hỏa kế ghé sát lại nói: "Hôm nay ấy à, chính là ngày đại hỷ của Diệp Tam gia Cửu Môn, nghênh cưới tiểu thư Bạch gia.

Ngài xem, không ít thế lực quanh Trường Sa đều tới cả, lính gác cổng thành cũng đông gấp đôi bình thường." "Tôi cũng mấy năm không tới Trường Sa rồi, chẳng phải Bạch gia làm chủ sao?

Diệp Tam gia đó là ai?" "Ái chà, cái này nói ra thì dài lắm, Diệp Tam gia nghênh cưới chính là thiên kim của Bạch gia, tiểu thư Bạch gia tôi từng đứng từ xa nhìn thấy một lần, đẹp như tiên giáng trần vậy.

Vả lại giờ ở Trường Sa là do Cửu Môn quyết định, Diệp Tam gia chính là người này đây." Hỏa kế giơ ngón tay cái lên.

Bạch phủ, giờ tấm biển đã đổi thành Diệp Phủ.

Trước cửa và trong sân treo đầy đèn lồng đỏ.

Chăng đèn kết hoa, không khí hỷ khánh tưng bừng.

Thuận Tử và đám hỏa kế mặc lễ phục đen, ngực cài một đóa hoa hồng nhỏ đứng trước cửa đón khách.

Đóa hoa hồng này là do Diệp Bạch đặc ý bảo mọi người cài lên ngực, trông khá là có hỷ cảm.

“Thuận gia, đã lâu không gặp.” “ n kìa, Hoàng lão bản, dạo này làm ăn thế nào?” “Cũng ổn, cũng ổn, may nhờ có Tam gia, nếu không gia đình tôi đã phải húp cháo rồi.

Chương 133

Hôm nay ngày đại hỷ của Tam gia, tôi đặc biệt mang một nhành san hô đỏ Đông Hải đến chúc mừng." "Hoàng lão bản quá bộ rồi, mời vào, mời vào!" Nhành san hô đỏ này cao khoảng nửa mét, chắc hẳn Hoàng Lý cũng phải tốn không ít tiền.

Sau khi mời Hoàng Lý vào trong, Thuận Tử lại bảo hỏa kế bên cạnh: "Tiểu Lục, dẫn hai anh em mang đồ vào kho, còn nữa, hôm nay khách đến đều là người quyền quý, tất cả phải tỉnh táo cho ta, đừng để Tam gia mất mặt." "Rõ!" Hoàng Lý được hạ nhân dẫn vào trong sân viện, thấy trên thảm cỏ xanh bày biện hơn hai mươi bàn tiệc.

Thấy mình được đưa xuống vị trí cuối, trong lòng y có chút không phục.

Hoàng Lý tôi dù sao cũng là nhân vật có số má trong thành Trường Sa, mà lại xếp tôi ở chỗ này sao?

Lại nhìn mấy bàn đầu, một bàn là các quan chức chính quyền Trường Sa, một bàn là các đương gia Cửu Môn, còn một bàn nữa là những người mặc trang phục người Miêu, dường như là người thân của Tam gia.

Hoàng Lý thấy ngứa ngáy trong lòng, muốn lên bắt chuyện nhưng cũng biết giờ không phải lúc.

Một lát sau, một nhóm người khác được dẫn vào, ngồi cạnh Hoàng Lý.

Những người này hành động thô lỗ, trên người nặc mùi mồ hôi, Hoàng Lý lặng lẽ nhích ghế ra xa một chút.

Có thể đến tham dự tiệc hỷ của Tam gia chắc hẳn không phải

người thường, Hoàng Lý không dám lộ vẻ khinh miệt.

"Tam gia và Bạch tiểu thư đúng là trời sinh một cặp, nghe nói hai người họ bên nhau từ lâu rồi, không ngờ hôn sự lại kéo dài đến tận bây giờ." "Đương nhiên rồi, lần đó Bạch tiểu thư bị kẹt trong mộ, toàn nhờ Tam gia bảo vệ mới có thể bình an vô sự.

Ta có mặt ở hiện trường đây, Bạch tiểu thư lúc được cứu ra đã nói là đời này không gả cho ai ngoài Tam gia, cứ rúc trong lòng Tam gia không chịu ra." Những người khác hào hứng hẳn lên: "Lúc đó ngươi cũng ở đấy à?

Lại đây, kể kỹ cho anh em nghe xem nào." Nghe mấy người đó trò chuyện, Hoàng Lý cũng biết được thân phận của họ, chính là đám người của Tá Lĩnh, là người quen cũ từng xuống mộ vài lần với Tam gia, hèn gì cũng được mời tới.

Những người này kể không ít chiến tích của Diệp Bạch, Hoàng Lý nghe mà sục sôi nhiệt huyết, cũng không nhịn được xen vào.

"Chư vị huynh đệ nói đều là chuyện cũ của Tam gia ở Tá Lĩnh, tại hạ là Hoàng Lý, người cũ ở Trường Sa, biết chút chuyện của Tam gia ở đây, hay là để tiểu đệ kể cho anh em nghe nhé?" Đám người Tá Lĩnh chỉ biết Diệp Bạch giờ là thủ lĩnh Cửu Môn Trường Sa, chứ cụ thể quá trình thế nào thì thực sự không rõ, vội vàng tán thành.

Hoàng Lý hớp ngụm trà nhuận giọng: "Nói về lúc Tam gia mới đến Trường Sa, lúc đó chỉ mang cái danh Tá Lĩnh Tiểu Tam Gia, ở Trường Sa chẳng ai phục cả.

Lần đó ở bến tàu, Tam gia bị hàng trăm tay chân của Lý gia bao vây, nguy khốn vô cùng, chỉ thấy Tam gia không biết từ đâu rút ra một cây ngân thương bằng đồng dài hai ba mét, chỉ một chiêu đã hất văng hơn chục người..." Hoàng Lý có khiếu kể chuyện, giọng điệu trầm bổng, đám người Tá Lĩnh nghe đến mê mẩn, tới những đoạn gay cấn

không nhịn được vỗ tay khen hay.

Một huynh đệ Tá Lĩnh quay đầu lại thấy Trần Ngọc Lâu đang đứng sau lưng mình, sợ tới mức suýt ngã ghế.

"Tổng bả đầu." Hoàng Lý cũng dừng lại, biết ngay người trước mặt này chính là tổng bả đầu của Tá Lĩnh - Trần Ngọc Lâu, liền kích động đứng dậy chào: "Trần tổng bả đầu!" Trần Ngọc Lâu là tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn, khắp vùng Hồ Nam này không ai là không biết danh tiếng.

Hoàng Lý y cũng coi như là được gặp thần tượng rồi.

Trần Ngọc Lâu bưng ly rượu vang, gật đầu: "Câu chuyện hay đấy, nhưng nói nhỏ thôi, tránh làm ảnh hưởng đến người khác." "Dạ, dạ, Trần tổng bả đầu dạy bảo rất đúng." Trần Ngọc Lâu bưng ly rượu vang đi dạo một vòng khoe mẽ rồi thong dong quay về chỗ ngồi.

Tần Thục Vân bên cạnh sửa lại cổ áo cho y: "Lại đi làm gì đấy?" "Anh em nói chuyện to quá, ta đi nhắc nhở một chút." Trần Ngọc Lâu xoa bụng Tần Thục Vân, cảm nhận sinh linh mới đang hình thành bên trong, không nhịn được lộ ra nụ cười hiền hậu của người cha.

"Đông người thế này, chú ý một chút." Tần Thục Vân vốn xuất thân đại gia khuê tú, giữa thanh thiên bạch nhật thế này khiến mặt nàng đỏ bừng.

"Ta xoa bụng vợ mình thì có làm sao, cũng đâu có phạm pháp." Trần Ngọc Lâu mặt dày nói.

Vinh Bảo Di Hiểu ngồi đối diện nhìn thấy cảnh này liền lộ vẻ ngưỡng mộ, y nghĩ bụng, đợi khi về Miêu trại cũng bảo A Mụ tìm cho mình một cô vợ.

A Mụ bảo y tầm tuổi này cũng cưới vợ được rồi, chỉ là không biết phụ nữ thì có hương vị gì.

Thúc Hồ Tử và Dược Nông Ba Đa cũng ngồi cạnh đó nhưng hai người họ chưa bao giờ tham gia hoạt động kiểu này nên có chút gò bó.

Thảm cỏ xanh này, bong bóng trắng trang trí này hoàn toàn khác hẳn với ở Miêu trại.

Một người không ngừng rít tẩu thuốc, một người uống nước cam trong ly thủy tinh, hai người trừng mắt nhìn nhau mà chẳng nói câu nào.

Lúc này Diệp Bạch đang ở trong phòng, soi gương chỉnh đi chỉnh lại lễ phục trên người.

Dù là kiếp trước hay kiếp này thì đây cũng là lần đầu tiên Diệp Bạch thành hôn, nói thật lòng là trong lòng vẫn có ba phần căng thẳng.

"Đã bắt được một kẻ lẻn vào, hiện tại vẫn chưa rõ là người của nhà nào." Trương Nhật Sơn vào báo cáo.

Diệp Bạch thở dài, tâm trạng tốt bị phá hỏng mất một nửa, hắn xua tay nói: "Cứ phế tứ chi và tháo cằm y ra đã, đợi hôn lễ kết thúc rồi thẩm vấn sau.

Hôm nay chắc là rắc rối không ít, chắc phải phiền ngươi để tâm nhiều hơn rồi." "Được, thân phận của ta không tiện ra ngoài, chúc mừng huynh trước nhé." "Được, vất vả cho ngươi rồi, nợ ngươi một ly rượu!" Diệp Bạch cười nói.

Trương Nhật Sơn ra ngoài chưa được bao lâu, Tề Tiểu Hắc lại vội vàng xông vào: "Mau lên, đến giờ rồi, đi đón tân nương thôi." Tề Tiểu Hắc mặc lễ phục đen, đeo kính râm, trông cũng bảnh bao ra phết, không biết lại tưởng hôm nay y cưới vợ.

Diệp Bạch lắc đầu, khoác áo vest lên, vuốt lại mái tóc rồi cùng Tề Tiểu Hắc ra cửa.

Theo tập tục, hắn phải đến Hồng Phủ đón Bạch Tri Hi về, sau đó

mới tổ chức nghi thức thành hôn tại Diệp Phủ.

Trước cửa Diệp Phủ, Thuận Tử đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa màu đỏ lộng lẫy, phía trước là ba chiếc xe hơi màu đen mở đường, phía sau cũng là một dàn xe ngựa, xếp dài từ đầu phố đến cuối phố, vô cùng ngăn nắp.

Từ Diệp Phủ đến Hồng Phủ, mười dặm hồng trang, ven đường trải đầy hoa hồng không đếm xuể, ngay cả những hàng cây dọc đường cũng được quấn vô số dải lụa đỏ.

Ven đường là binh lính duy trì trật tự, trong đó Trương Khải Sơn đã góp không ít công sức.

Dòng người chen chúc không ngớt, ai nấy đều rướn cổ ngó nghiêng để chiêm ngưỡng đám cưới trăm năm có một ở thành Trường Sa này.

Sau khi Diệp Bạch lên xe ngựa ở giữa, toàn bộ đoàn rước dâu chậm rãi tiến phát.

Súng nổ, pháo vang, người của Diệp Phủ cầm đèn lồng đỏ dẫn đường, dọc đường tiếng kèn trống rộn rã, thu hút gần như nửa thành Trường Sa đổ ra xem.

Khi đến Hồng Phủ, Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu đã đợi sẵn ở cửa.

Vào trong phủ, Diệp Bạch dâng trà cho Tứ Quý Thanh, rồi mới gặp được tân nương trong hậu viện.

Bạch Tri Hi mặc bộ váy cưới trắng tinh khôi, đầu đội vòng hoa, tuy chỉ trang điểm nhẹ nhàng nhưng không giấu nổi dung mạo tuyệt sắc.

Diệp Bạch chợt nhớ đến một bài thơ: Mi cười như đào xuân, mây tụ búi tóc xanh; môi mọng tựa anh đào, răng trắng hàm hương.

“Chàng đến rồi à?” Đôi mắt Bạch Tri Hi trong veo như có ngàn vì sao lấp lánh.

“Ta đến đón nàng về nhà!” “Vâng!” Tứ Quý Thanh đóng vai người cha của Bạch Tri Hi, trao tay nàng cho Diệp Bạch.

“Mấy lời khó nghe ta sẽ không nói nữa, chỉ hy vọng đời này cậu không phụ nó.” “Tứ thúc yên tâm ạ!” Rời khỏi Hồng Phủ, đoàn xe lại chậm rãi tiến về.

Vén rèm xe lên, Bạch Tri Hi thấy hai bên đường chật kín người, không khỏi vui sướng nói: “Sao mà đông người thế này.” Diệp Bạch cười đáp: “Hôn lễ với nàng thì phải long trọng một chút chứ.” Bạch Tri Hi bắt bẻ, trêu chọc: “Với thiếp?

Thế chàng còn muốn với ai nữa?” “Đời này chỉ có một mình nàng thôi!” Diệp Bạch nắm tay nàng trịnh trọng nói.

“Được, đời này thiếp cũng chỉ nhận mình chàng, Diệp Bạch!” Khóe mắt Bạch Tri Hi lấp lánh lệ mừng.

Thấy khuôn mặt kiều diễm ngay trước mắt, Diệp Bạch không kìm lòng được, nhắm mắt hôn lên.

Đôi môi quấn quýt không rời.

Bạch Tri Hi cũng nhắm mắt đáp lại, hồi lâu sau mới hổn hển đẩy Diệp Bạch ra.

“Tối nay mới hầu hạ chàng được, không được lấn tới như vậy đâu.” Diệp Bạch cười hắc hắc, thơm nhẹ lên má Bạch Tri Hi một cái nữa mới buông nàng ra.

Chương 134

Đón được tân nương, các hỏa kế Diệp Phủ cũng tung kẹo và sô-cô-la cho hai bên đường, không biết ai đó dẫn đầu hô lên: "Chúc Diệp Tam gia, Bạch tiểu thư tân hôn hạnh phúc!" Những người đứng xem cũng đồng thanh hô vang: "Chúc Diệp Tam gia, Bạch tiểu thư tân hôn hạnh phúc!" Tiếng hô vang vọng khắp nơi.

Sau này, không ít người già nhớ lại, họ chưa từng thấy đám cưới nào hoành tráng như vậy ở Trường Sa, trước đây không có và sau này cũng không.

Đêm trước ngày động phòng, Trần Ngọc Lâu và những người khác vây lấy Diệp Bạch để chuốc rượu.

Đặc biệt là tên Tề Tiểu Hắc kia, hắn xắn tay áo lên, cùng Diệp Bạch tu ừng ực cả bình rượu.

Diệp Bạch tức đến nghiến răng nghiến lợi, tên Hắc Hạt Tử này không giúp hắn đỡ rượu thì thôi, lại còn một lòng muốn chuốc say hắn.

May mà Tử Hà nội lực đã có thành tựu, Diệp Bạch uống gục một nhóm người xong liền đi vào nhà vệ sinh để phóng thích, trên mặt tuy đầy hơi rượu, nhưng sau khi Tử Hà nội lực vận chuyển một vòng, hơi rượu liền theo lỗ chân lông thoát ra ngoài.

Cứ như thế, hắn uống gục hết nhóm này đến nhóm khác, cuối cùng trên bàn tiệc chẳng còn lại mấy người, tất cả đều nằm gục dưới đất.

Diệp Bạch từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn đống hỗn độn, người nằm ngổ ngang khắp nơi, liền quẳng bình rượu sang một bên, bá khí đạo: "Chỉ thế này thôi sao?".

Những năm qua hắn dậy sớm thức khuya tu luyện nội lực, khoảnh khắc này rốt cuộc cũng tìm được cảm giác thành tựu.

Sau khi đưa Nộ Tình Kê đến canh giữ ngoài cửa phòng, Diệp Bạch lại đuổi đám người Ngô Tiểu Cẩu, Tề Thiết Chủy đi, lúc này mới bước vào động phòng.

Đi kèm với tiếng kêu kinh ngạc của thiếu nữ, một đêm xuân tiêu, long dược phượng minh, không cần kể xiết với người ngoài.

Đám cưới của vị thủ lĩnh Cửu Môn - Diệp Tam gia vô cùng hoành tráng, xưa nay chưa từng có, dân chúng thành Trường Sa bàn tán xôn xao suốt hơn một tháng mới dần lắng xuống.

Tại Diệp phủ, Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch đang ở trong thư phòng bàn bạc việc lên đường đến mộ Vua Điền.

Kể từ khi biết Mộc Trần Châu nằm ở mộ Vua Hiến, Trần Ngọc Lâu đã sắp xếp không ít người đi thăm dò ở vùng lân cận Vân Nam, hai tháng trước đã có tin tức.

Huynh đệ Tá Lĩnh phát hiện một ngôi mộ cổ, dường như là mộ tộc vương của cổ quốc Vân Nam.

Sau khi tiến vào mộ cổ, họ mới phát hiện chủ nhân ngôi mộ chính là Vua Điền trong truyền thuyết.

Những huynh đệ đó còn muốn thăm dò thêm, nhưng lại trúng phải cạm bẫy sâu trong mộ huyệt, thương vong không ít, nên đành phải mang tin tức trở về.

“Nếu không phải bị đám cưới của đệ làm chậm trễ, ta đã sớm dẫn huynh đệ qua đó rồi.” Trần Ngọc Lâu hào sảng nói.

“Bụng của tẩu tử đã lớn như vậy, lúc này đại ca đòi đi, không sợ bị mắng sao?” Diệp Bạch lắc đầu nói.

“Bị mắng vài câu thì có làm sao, Nhị ca của đệ đến nay vẫn chưa biết tình hình thế nào, bặt vô âm tín lâu như vậy, đệ không lo lắng sao?”.

“Có lo lắng cũng chẳng liên quan gì đến mộ Vua Điền này, vả lại, lúc đó họ đi bái tế tổ địa, chẳng lẽ không phải vì đại ca ngày nào cũng trưng ra cái bộ mặt thối đó sao?” Diệp Bạch phản bác một câu.

Trần Ngọc Lâu bất lực nói: “Chuyện đó chẳng phải đã qua lâu rồi sao?

Lúc đó đúng là vấn đề của ta.” Thấy Trần Ngọc Lâu nhận sai, Diệp Bạch cũng không nói thêm gì nữa.

Diệp Bạch đọc tin tức về mộ Vua Điền: “Huynh đệ dưới mộ bị một loại độc trùng không tên cắn, sau đó cơ thể cứng đờ, mất đi tri giác?”.

“Đúng vậy, những con trùng này trốn trong một vũng nước nông, lúc đó huynh đệ không để ý, cũng không làm biện pháp bảo hộ đã xuống nước, sau khi lên bờ mới phát hiện đã trúng chiêu.” Trần Ngọc Lâu tiếp tục nói: “Sau khi cứu ra ngoài, đã tìm đến vu y địa phương, nói là chỉ có thể tạm thời giữ mạng, không cách nào triệt để tiêu trừ độc tính của trùng tử.” Diệp Bạch gật đầu: “Ngoài đám trùng đó ra, còn có thứ gì khác không?”.

“Đều là mấy cơ quan nhỏ, huynh đệ đã thuận tay phá giải, có điều mộ huyệt này họ mới chỉ xuống được một phần ba, bên trong còn hiểm họa gì thì vẫn chưa rõ.” “Được, chỉ cần đại ca thuyết phục được tẩu tử, ta sẽ đi cùng huynh một chuyến, có điều, hãy để ta chuẩn bị thêm ba năm ngày, Cửu Môn còn một số việc cần xử lý.” Thấy Diệp Bạch đồng ý, Trần Ngọc Lâu lộ ra nụ cười: “Được, đệ chuẩn bị sớm đi, bên tẩu tử đệ bảo đảm không vấn đề gì, ta bây giờ lại sợ đệ muội không đồng ý, dù sao hai người cũng vừa thành thân không lâu

đã phải hạ mộ.” “Chuyện này không cần đại ca lo lắng, Tri Hi rất hiểu chuyện.” Trần Ngọc Lâu nhíu mày: “Tiểu tử đệ, đệ đang ám chỉ tẩu tử của đệ không hiểu chuyện sao?”.

Diệp Bạch cười cười, hai tay buông xuôi: “Đây là đại ca nói nhé, không liên quan đến ta.” Sau khi chia tay Trần Ngọc Lâu, Diệp Bạch tìm đến Trương Nhật Sơn, những ngày qua, Trương Nhật Sơn luôn ở bên ngoài tìm kiếm những đứa trẻ có tiềm năng để bồi dưỡng thành Ám bộ của Diệp Bạch.

Đối với Diệp Bạch, Cửu Môn và Hội trưởng lão đều là thế lực ngoài sáng, Ám bộ này mới là lợi khí để hắn đối phó với người của Uông gia.

Tất nhiên, Diệp Bạch cũng không hy vọng Ám bộ có thể hình thành ngay lập tức, bởi lẽ so với Uông gia, họ khởi đầu quá muộn, nội hàm quá nông.

Tuy nhiên, Diệp Bạch có thừa thời gian, hắn có thể chờ đợi.

Trong mật thất địa lao, Lý Nguyên khắp mình đầy vết thương, toàn thân bốc mùi hôi thối, gầy trơ xương, không còn ra hình người.

Nửa năm qua, hắn luôn bị nhốt ở đây, chịu đựng cực hình tra khảo, cũng đã lần lượt khai ra không ít bí mật của Uông gia.

Diệp Bạch luôn cảm thấy trên người hắn còn bí mật lớn lao, nên mới giữ mạng hắn đến tận bây giờ.

“Tam gia... cầu xin ngài hãy giết tôi đi.” Lý Nguyên bị trói trên giá gỗ, thoi thóp nói.

“Ta đã nói từ đầu, ngươi sẽ hối hận mà, hơn nữa mỗi lần ngươi đều thích giấu giếm một chút để khai từ từ, ta càng không nỡ giết ngươi.” Diệp Bạch cười lạnh.

“Những gì tôi biết đều đã nói hết rồi, ngài giữ mạng tôi cũng

chẳng ích gì.” Diệp Bạch cười lắc đầu: “Cái đó thì chưa chắc, một tháng trước, chúng ta đã bắt được một người Uông gia, đồng thời hắn còn là một người Nhật Bản.

Tra khảo lâu như vậy, hắn cuối cùng cũng khai hết, ngươi đoán xem hắn đã nói gì?”.

Lý Nguyên rũ rượi trên giá gỗ, dường như không còn sức để trả lời.

Diệp Bạch ghé sát tai hắn nói: “Hắn nói hắn đến Diệp phủ là để tìm vị trí của ngươi, không phải để cứu ngươi, mà là để giết ngươi.” “Không thể nào, Uông gia sẽ không hạ đạt mệnh lệnh như vậy.” Lý Nguyên dường như có chút thần chí không tỉnh táo, điên cuồng lắc đầu.

Diệp Bạch lại hạ thấp giọng: “Cái đó ta không rõ, có điều, hắn còn nói, hắn nhận được mệnh lệnh của cấp trên, bên trong có mật hiệu của người Uông gia, ngươi nói xem có phải Uông gia đang phục vụ cho người Nhật không?”.

“Uông gia có sứ mệnh của riêng mình, nhất định sẽ không giúp người Nhật!” Giọng của Lý Nguyên càng lúc càng yếu.

“Cái đó khó nói lắm, các ngươi đều là nhân viên cấp dưới của Uông gia, thì biết được bao nhiêu chứ?

Nay dã tâm xâm lược của người Nhật ai ai cũng biết, Uông gia lại luôn thu thập thông tin khắp nơi, nếu họ giúp người Nhật, ngươi chính là tội nhân của dân tộc rồi.” “Tôi không phải tội nhân dân tộc...” Lý Nguyên cảm thấy đầu óc càng lúc càng choáng váng, đã không còn nghe rõ Diệp Bạch đang nói gì nữa.

Diệp Bạch lộ ra nụ cười, thuốc hắn dùng là loại Trương Khải Sơn lấy từ quân đội, chuyên dùng để đối phó với gián điệp có ý chí

kiên định.

Xem ra, dược hiệu cũng không tệ.

Diệp Bạch khẽ hỏi: “Khai ra những gì ngươi biết về Uông gia đi, ngươi sẽ không còn là tội nhân dân tộc nữa.” Khóe miệng Lý Nguyên không ngừng chảy nước dãi, ngây ngốc nói: “Tôi không phải tội nhân... không phải tội nhân...” Lý Nguyên cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, dù Diệp Bạch có hỏi gì thêm, hắn dường như cũng không nghe thấy.

Ngay khi sự kiên nhẫn của Diệp Bạch sắp cạn kiệt, hắn lại nghe Lý Nguyên nói: “Thượng Hải...

đường Đức Thanh số 48... cứ điểm... nghiên cứu...” Diệp Bạch nhíu mày: “Nghiên cứu cái gì?”.

“...

Cứu... máu...” Lời còn chưa dứt, Lý Nguyên đã trút hơi thở cuối cùng.

Diệp Bạch có chút tiếc nuối, Lý Nguyên vốn đã đèn cạn dầu, cộng thêm tác dụng phụ của thuốc nên đã mất mạng.

Chương 135

Tuy nhiên, từ thông tin Lý Nguyên cung cấp, Uông gia có một cứ điểm nghiên cứu tại đường Đức Thanh, Thượng Hải, có lẽ cũng là nơi nghiên cứu về huyết mạch.

Nhưng Lý Nguyên bị bắt đã lâu, không biết cứ điểm này còn tồn tại hay không.

Diệp Bạch ngẫm nghĩ, vài ngày nữa hắn phải xuất phát đi Vân Nam, chuyện cứ điểm của Uông gia đành phải tạm gác lại.

Cổ Điền quốc nằm ở miền trung và miền đông Vân Nam, là một chính quyền cát cứ biên cương phía Tây Nam của Âu Lạc thời cổ đại.

Bắt đầu từ thời kỳ cuối Chiến Quốc và biến mất vào thời Kinh Vũ Đế, tồn tại trong lịch sử Vân Nam khoảng một trăm bảy mươi năm.

Mộ Vua Điền nằm sâu trong rừng núi gần Điền Trì, Vân Nam.

Điền Trì thời cổ gọi là Điền Nam Trạch, còn có tên là hồ Côn Minh, là hồ nước ngọt lớn nhất trong địa phận Vân Nam.

Chuyến này, Diệp Bạch ngoài việc mang theo vài hỏa kế từ Diệp phủ và Nộ Tình Kê, còn mời một thầy thuốc chuyên trị độc nổi tiếng ở Trường Sa.

Trần Ngọc Lâu mang theo mười mấy huynh đệ Tá Lĩnh, đoàn người hơn hai mươi người, sau khi cải trang xong liền lên đường hướng về phía Tây Nam.

Đường từ Trường Sa đến Vân Nam xa xôi, mọi người hành quân gấp rút, thay đổi không ít phương tiện giao thông, nửa tháng sau cuối cùng cũng đến đích.

Đêm đó, mọi người dừng lại ở một ngôi làng gần núi Tiểu Lương

Vương, những huynh đệ Tá Lĩnh bị thương đang dưỡng thương tại đây.

"Tổng bả đầu, Tam gia, năm huynh đệ đều ở đây, kể từ khi bị độc trùng cắn liền thành ra thế này, toàn thân không cử động được." Một huynh đệ Tá Lĩnh dẫn mọi người vào phòng, trên giường gỗ sát tường có năm người nằm lần lượt.

Trong phòng đốt lò lửa, mùi thảo dược nồng nặc.

"Vu y ở đâu?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Ở ngay đầu làng, tôi sẽ sai người đi mời vu y đến ngay." Trần Ngọc Lâu thấy đèn đuốc trong làng đã tắt hết, liền nói: "Thôi bỏ đi, trời đã quá muộn, đừng đi làm phiền nữa, để mai rồi tính." Diệp Bạch bảo thầy thuốc lên xem mạch.

Thầy thuốc họ Lữ, tuổi đã cao, râu dài một nắm, dọc đường đi đã chịu không ít khổ cực.

Một lúc sau, Lữ lang trung bắt mạch xong từng người rồi nói: "Tam gia, mạch tượng của những huynh đệ này không thấy có gì lạ, tôi cần xem vết thương trên người họ." Diệp Bạch gật đầu, huynh đệ bên cạnh lập tức vạch vết thương của họ ra.

Chỉ thấy trên cổ chân mỗi người đầy những mụn mủ, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Lữ lang trung kiên nhẫn kiểm tra các mụn mủ trên chân một lần nữa, dường như mùi vị vẫn chưa đủ đậm, ông còn ghé sát vào ngửi ngửi.

"Lữ lão, thế nào rồi?".

"Tam gia, đây chắc là một loại bọ chét độc biến dị, năm xưa tôi cũng từng gặp qua, loại bọ này chỉ sinh trưởng trong rừng rậm ẩm ướt ở Vân Nam, một con bọ cũng có thể quật ngã một con bò." "Vậy

có cách nào cứu trị không?".

"Năm đó sư phụ tôi dùng thảo dược địa phương để cứu trị, chỉ là thời gian đã lâu, tôi không nhớ rõ hình dáng thảo dược lắm.

Nếu tìm được loại thảo dược năm đó, tôi có bảy phần nắm chắc sẽ cứu chữa khỏi cho những huynh đệ này." Diệp Bạch lộ vẻ vui mừng, chỉ cần có phương pháp là tốt rồi.

Trước đó ở Trường Sa đã nghe danh Lữ lão từng ở vùng Vân Nam nhiều năm, lần này mời ông đi cùng đúng là không uổng công sức.

Đêm xuống, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu nghỉ tạm một đêm trong căn nhà tranh nhỏ bên cạnh.

Các huynh đệ Tá Lĩnh không còn nguy hiểm tính mạng, Trần Ngọc Lâu cũng nhẹ lòng hơn.

Hắn nằm cạnh Diệp Bạch, vừa đặt lưng xuống đã ngủ say, tiếng ngáy vang trời, đợt sau cao hơn đợt trước.

Diệp Bạch bất lực, dậy đạp cho mấy cái mới khiến tiếng ngáy dịu bớt.

Sáng sớm hôm sau, sương mù bốc lên, cả ngôi làng nhỏ chìm trong màn sương trắng xóa.

Trần Ngọc Lâu lại sai người mời vu y trong làng đến, vu y nói tiếng phổ thông không thạo, dùng phương ngôn địa phương để giao lưu với Lữ lang trung.

May mà Lữ lang trung cũng hiểu đôi chút phương ngôn Vân Nam, hai người giao lưu đơn giản không gặp trở ngại gì.

"Tam gia, hỏi rõ rồi, vị lão đại ca này nói trên hai ngọn núi cao gần đây chắc là có loại thảo dược tôi cần, nhưng ước chừng phải mất vài ngày mới tìm được." Diệp Bạch gật đầu, lại bàn bạc với Trần Ngọc

Lâu một hồi, định phân ra vài huynh đệ Tá Lĩnh đi cùng Lữ lang trung tìm thuốc, còn họ sẽ dẫn những người còn lại đi thăm dò mộ.

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản vào buổi trưa, nhóm người Diệp Bạch liền lên đường.

Mộ Vua Điền cách đây không xa, cần phải băng qua hai ngọn núi cao.

Đoàn người tiến vào rừng sâu, trong rừng hơi nước tích tụ, trên lá khô đầy sương sớm, không khí ở đây không những không trong lành mà còn thoang thoảng mùi lá mục hôi thối.

Diệp Bạch dắt Nộ Tình Kê đi trước mở đường, Trần Ngọc Lâu và những người khác chậm rãi theo sau.

Trong đám lá khô và bùn đất ẩn nấp không ít sâu bọ, Nộ Tình Kê đã lâu không vào rừng núi nên chạy tới chạy lui trong đống lá mục.

Con gà này còn nghịch hơn cả chó, Diệp Bạch dứt khoát thu dây dắt lại, để Nộ Tình Kê tự do phát huy.

"Đừng chạy lung tung, nếu không ngươi biết hậu quả đấy." Nộ Tình Kê gật gật đầu gà, tuy ở Diệp phủ Trường Sa hơn một năm làm "Kê gia", nhưng nó vẫn chưa quên ai mới là chủ nhân thực sự.

Đặc biệt là hình ảnh Diệp Bạch vặt lông gà, nướng ức gà tàn nhẫn trước mặt nó đã trở thành ác mộng trong lòng, mỗi khi nhớ lại là nó lại giật mình tỉnh giấc.

Thấy Nộ Tình Kê ngoan ngoãn tìm đồ ăn quanh mọi người, không chạy xa, Diệp Bạch cũng yên tâm.

Đêm buông xuống, Trần Ngọc Lâu tìm thấy một con suối nhỏ bên khe núi, bảo mọi người hạ trại tại đây.

"Nơi này sơn mạch liên tục, phú khí hàm linh, là một mảnh phong

thủy bảo địa.” Diệp Bạch sau nửa năm học tập “Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật” bắt đầu đem ra khoe khoang.

Trần Ngọc Lâu nhìn bao quát thế núi xung quanh, cũng gật đầu nói: “Vua Điền có thể đặt mộ ở gần đây đủ để chứng minh dãy núi này không đơn giản.” Mọi người đốt lửa, nấu thức ăn.

Nộ Tình Kê tìm thấy một loại tôm lân tinh trong suốt dưới suối, vị rất tươi ngon, mọi người bắt không ít để làm món tối.

Diệp Bạch cũng nếm vài miếng, quả thực không tệ.

Ăn no uống đủ, mọi người vào lều nghỉ ngơi.

Đêm đã khuya, sương mỏng lại bốc lên, một vầng trăng tròn treo trên bầu trời.

“Hống!!” Một tiếng hổ gầm đột nhiên vang lên bên tai, mọi người giật mình ngồi bật dậy.

Nghe tiếng động này, con hổ chắc chắn đang ở ngay ngoài lều không xa.

Diệp Bạch là người đầu tiên chui ra khỏi lều, thấy Nộ Tình Kê dựng đứng mào, đối diện với cánh rừng đen kịt mà kêu “cô cô” liên hồi.

Diệp Bạch cũng nhìn thấy một đôi mắt phản quang trong rừng, dáng vẻ giống như một con mèo lớn.

Xem ra đúng là hổ rồi, không biết nó bị thứ gì thu hút đến đây.

Diệp Bạch cầm lấy một cây cung tên, dây cung kéo căng như trăng rằm, dưới sức mạnh tích tụ, một mũi tên mang theo tiếng xé gió cắm phập vào nền đất trước mặt con hổ.

Mũi tên cắm sâu một nửa vào đất, đuôi tên vẫn còn rung động.

Con hổ này bị mũi tên làm cho giật mình, vắt chân lên cổ mà chạy,

trực tiếp bị dọa cho biến mất.

Chương 136

"Cũng tính là nửa người thân, tha cho ngươi một mạng." Nhìn con hổ chạy xa, Diệp Bạch không có ý định đuổi theo.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu mới ngái ngủ chui ra từ trong lều.

"Xảy ra chuyện gì thế?".

Diệp Bạch bất lực nói: "Không có việc của đại ca đâu, vào ngủ tiếp đi." Sáng sớm hôm sau, mọi người lại khởi hành, gần đến giữa trưa, huynh đệ Tá Lĩnh dẫn đường chỉ vào khe núi phía trước, nói là sắp đến nơi.

Lúc này Diệp Bạch cũng nhận được thông báo từ hệ thống. [Mộ Vua Điền: Mộ của thủ lĩnh một tiểu quốc phiên bang, bên trong chứa các cơ quan đơn giản và độc trùng.] [Cấp độ nguy hiểm: Không!] [Hòm báu ẩn chứa: Hòm báu Thanh Đồng!] Lại là một ngôi mộ không có nguy hiểm, Diệp Bạch có chút bất ngờ.

Diệp Bạch lại kiểm tra bản đồ mộ huyệt, toàn bộ ngôi mộ gồm một lối đi và ba gian buồng mộ, vô cùng đơn giản, ước chừng bên trong cũng chẳng có bảo bối gì tốt.

So với Vua Hiến trong truyền thuyết, người anh cả Vua Điền này dường như kém cạnh quá nhiều.

Đến vách đá khe núi, nhìn xuống dưới, thấy phía xa có một con sông rộng lớn chảy cuồn cuộn.

Diệp Bạch có chút hiếu kỳ, hắn chỉ mới thấy Hoàng Hà ở phương Bắc có khí thế như vậy.

"Đây là sông gì?".

Huynh đệ Tá Lĩnh dẫn đường giải thích: "Tam gia, đây là sông Bàn

Long, đổ vào Điền Trì, ngài nhìn kìa, vùng nước ở cuối chính là Điền Trì.” Diệp Bạch phóng tầm mắt ra xa, nơi chân trời quả thực có một vùng nước.

Trần Ngọc Lâu cũng lên tiếng: “Truyền thuyết nói Điền quốc khởi nguồn từ Điền Trì, sau đó mới phồn vinh thành một quốc gia, Vua Điền táng mình ở nguồn nước Điền Trì không phải là không có lý do.” Diệp Bạch gật đầu, lại quan sát đơn giản địa hình xung quanh một lát rồi cùng mọi người xuống mộ.

Huynh đệ Tá Lĩnh đào hầm mộ theo hình chữ L ngoằn ngoèo, trước tiên là thẳng đứng xuống dưới, sau đó vuông góc về phía trước.

Theo dây thừng xuống dưới mộ, nhưng đi trong hầm không bao lâu, Diệp Bạch liền nghe thấy phía trước truyền đến âm thanh yếu ớt.

Dường như là tiếng người nói chuyện.

“Đợi đã, phía trước có người!” Diệp Bạch vội vàng ngăn mọi người lại.

Có người?

Trần Ngọc Lâu và những người khác lập tức dừng lại, cũng nghe thấy tiếng trò chuyện từ xa truyền đến.

Tuy nhiên tiếng trò chuyện này dường như dùng phương ngôn Vân Nam, cộng thêm âm thanh mờ ảo, thực sự nghe không rõ đang nói gì.

“Tình hình thế nào?

Dưới mộ này dường như có người?”.

Trần Ngọc Lâu hỏi.

“Tổng bả đầu, tôi cũng không biết nữa, trong mộ này chỉ có một đường hầm do chúng ta đào, lẽ nào có kẻ phát hiện ra hầm mộ của chúng ta nên chui vào?”.

“Không loại trừ khả năng đó.” Diệp Bạch bật đèn pin quan sát bùn đất dưới chân, có vài dấu chân bị che khuất không giống của họ.

Trần Ngọc Lâu dặn dò: “Kẻ có thể phát hiện ra hầm mộ của Tá Lĩnh chúng ta chắc không phải dân sơn tràng bình thường, tất cả rút vũ khí ra, cẩn thận một chút.” Nói xong, Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch đi lên phía trước mọi người, chậm rãi dẫn đường.

Đi được vài bước, nhờ ánh đèn pin, Diệp Bạch nhận thấy trong đất phía trước có chôn thứ gì đó, liền vội vàng đưa tay ngăn Trần Ngọc Lâu lại.

Trần Ngọc Lâu nghi hoặc, vừa định lên tiếng hỏi thì thấy Diệp Bạch đào lên từ trong đất một cơ quan kẹp sắt.

Cái kẹp này toàn thân đen kịt, ở giữa nối bằng một lò xo to bằng ngón tay cái, dưới lò xo là mấy sợi dây sắt liên kết lại, hai bên là răng sắt sắc nhọn, cấu tạo khá tinh xảo.

Trần Ngọc Lâu rùng mình: “Phân cốt giáp, thứ âm độc như vậy lại đặt ở đây, đám người bên trong có lai lịch thế nào?”.

Phân cốt giáp nguyên hình là bẫy thú để bắt dã thú, do một thợ thủ công đời Thanh chế tạo.

Tuy nhiên, uy lực của Phân cốt giáp lớn hơn nhiều so với bẫy thú thông thường, xương cốt bình thường có thể bị bẻ gãy trong nháy mắt, nếu ai không cẩn thận giẫm lên thì chân và đùi sẽ lìa nhau.

Người thợ đó thấy thứ này có hại cho thiên lý nên đã hủy bản vẽ.

Những thứ sau này thấy được đều là Phân cốt giáp mô phỏng, nhưng uy lực chỉ kém bản gốc một chút.

Tuy nhiên, thứ này thường được dùng để đối phó với hoạt thi, không ngờ lại bị chôn ở đây.

Diệp Bạch thu Phân cốt giáp lại, nói khẽ với mọi người: "Đoạn đường phía sau e là còn có cơ quan, tất cả cảnh giác." Quả nhiên, đi không được vài bước, Diệp Bạch lại phát hiện một sợi dây mảnh không nhìn thấy được chôn phía trước, sợi dây này chạy dọc theo hầm mộ dẫn vào sâu hơn, không biết nối với thứ gì.

Dưới sự cảnh báo của Diệp Bạch, mọi người đều cẩn thận bước qua sợi dây.

Sau khi vào buồng mộ, âm thanh của đám người phía trước dần trở nên rõ ràng.

Nhưng những người này dường như đến từ khắp nơi, có phương ngôn Thiểm Tây, có phương ngôn Vân Nam, cộng thêm tốc độ nói rất nhanh, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu nhìn nhau, căn bản không nghe hiểu.

Một hỏa kế Diệp phủ là người Thiểm Tây, nghe hiểu đại khái, hạ giọng nói: "Tam gia, Trần tổng bả đầu, đám người này cũng là thổ phu tử trộm mộ, từ Bắc Kinh tới." Trần Ngọc Lâu nhíu mày: "Từ Bắc Kinh tới?

Đường xa như vậy, lẽ nào họ cũng nhận được tin tức về mộ huyệt?".

"Cái này thì tôi không rõ, có điều, trong miệng họ còn nhắc đến khách sạn Tân Nguyệt." Khách sạn Tân Nguyệt?

Lông mày Diệp Bạch giật giật, khách sạn Tân Nguyệt này hẳn đương nhiên đã nghe danh, vợ của Trương Khải Sơn tương lai - Doãn Tân Nguyệt chính là đại tiểu thư của khách sạn Tân Nguyệt.

Khách sạn Tân Nguyệt lai lịch thần bí, thế lực ở Bắc Kinh không nhỏ, nghe nói mạng lưới tiêu thụ hàng hóa biến ảo khắp cả nước, bối cảnh chính quyền cũng không vừa.

Trần Ngọc Lâu với tư cách là thủ lĩnh Tá Lĩnh đương nhiên cũng từng nghe đại danh của khách sạn Tân Nguyệt, cha hắn là Trần Mạc Văn lúc còn trẻ còn nhận được thiếp mời của khách sạn Tân Nguyệt, chỉ là lúc đó vì bận việc nên không thể tận mắt chứng kiến khách sạn Tân Nguyệt trong truyền thuyết này.

Những kẻ bên trong có thể liên quan đến khách sạn Tân Nguyệt e cũng không phải nhân vật đơn giản.

Tuy nhiên, ngôi mộ này là do Tá Lĩnh họ thăm dò trước, nói gì đi nữa thì đám người bên trong cũng đã phá hỏng quy tắc trước.

Cho dù là thiên vương lão tử đến thì mộ Vua Điền này cũng là của Tá Lĩnh.

Trần Ngọc Lâu vẫy tay, bảo mọi người đi theo phía sau, đợi đám người này thăm dò hết cơ quan trong mộ, họ sẽ chơi trò "vây bắt rùa trong hũ".

Đợi âm thanh phía trước nhỏ đi một chút, mọi người mới chậm rãi đi theo.

Đến cửa hầm mộ phía trước, ngoài những cơ quan cạm bẫy mà huynh đệ Tá Lĩnh đã kích hoạt trước đó, trên mặt đất còn xuất hiện thêm nhiều mũi tên độc, dường như vừa mới được kích hoạt.

Diệp Bạch nhặt một mũi tên độc dưới đất lên, thấy đầu kim bị cong, nhìn tình hình thì những mũi tên độc này dường như đã bắn trúng một loại đồ bảo hộ cực kỳ kiên cố.

Thủ đoạn của những kẻ này thật không thể coi thường.

Cứ như vậy, đám người Diệp Bạch càng không dám áp sát quá gần, đợi đến khi âm thanh của nhóm người kia hoàn toàn biến mất một lúc lâu mới bắt đầu xuất phát.

Phía trước lối đi xuất hiện một vũng nước nông, chiều rộng

khoảng chừng năm mét.

Huynh đệ Tá Lĩnh lên tiếng, đây chính là nơi đã quật ngã năm huynh đệ của họ.

Chương 137

Vũng nước này dài như vậy, cơ bản là không thể bước qua được, nếu không chuẩn bị trước thì đúng là dễ phải lội nước mà đi.

Trần Ngọc Lâu phát hiện trên bức tường một bên lối đi có đóng mười mấy cái đinh sắt lớn, tưởng chừng đám người vừa rồi đã dẫm lên đinh sắt để đi sát tường.

Hắn không khỏi nhíu mày, những kẻ này cẩn thận hơn hắn tưởng nhiều.

"Đi, chúng ta cũng qua đó." Thế là mọi người cũng bám sát tường theo hàng đinh sắt mà qua được vũng nước.

Qua một lối đi quanh co, âm thanh phía trước càng lúc càng nhẹ, dường như đã đi xa.

Một hỏa kế Diệp phủ có chút nôn nóng, vội vàng đi theo, vừa định ló đầu ra.

"Pằng!", một tiếng súng giòn giã vang lên.

Cùng lúc đó, Diệp Bạch lập tức ra tay, kéo hỏa kế đó lại.

Viên đạn suýt chút nữa đã sượt qua gò má của hỏa kế, bắn trúng bức tường phía sau, tóe lên một tia lửa.

Thần sắc Diệp Bạch lạnh lùng, xem ra họ đã bị phát hiện.

Hỏa kế đó thở hổn hển, vẫn còn chưa hoàn hồn, nếu vừa rồi Diệp Bạch không kéo lại thì hiện tại chắc đã mất mạng rồi.

"Cảm ơn Tam gia, cảm ơn Tam gia!" Diệp Bạch nhẹ nhàng trấn an một câu, rồi bảo hắn lui ra sau nghỉ ngơi.

Một lát sau, đối diện truyền đến giọng nói thô kệch: "Tại hạ là La

Văn Võ vùng Sơn Đông, không biết các vị huynh đệ đối diện là hảo hán phương nào?".

La Văn Võ Sơn Đông?

Diệp Bạch chưa bao giờ nghe qua cái tên này, lại nhìn sang Trần Ngọc Lâu, thấy hắn cũng lắc đầu.

Vùng Sơn Đông không thiếu giặc cỏ, Trần Ngọc Lâu là thủ lĩnh Thường Thắng Sơn, cũng có một số giao thiệp với bên đó.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng chưa nghe qua danh hiệu này thì danh tính kẻ đó có lẽ là giả.

La Văn Võ cái tên không giả, nhưng lại là người Đông Bắc.

Năm huynh đệ họ đến từ khắp nơi trên cả nước, mỗi người đều có tuyệt kỹ riêng, ở vùng Bắc Kinh cũng được coi là một nhóm trộm mộ có chút danh tiếng.

Lão Ngũ của họ là người Vân Nam, thông tin về mộ Vua Điền này chính là do lão Ngũ cung cấp.

Nhóm năm người đến Vân Nam, tốn không ít công sức tìm thấy mộ Vua Điền mới phát hiện nơi này đã có một đường hầm mộ.

Bùn đất ở mép hầm được nén rất chặt, nhìn dấu vết đường hầm cũng là do những kẻ hạ mộ dày dạn kinh nghiệm đào.

Họ giật mình, sợ chuyến này sẽ không thu hoạch được gì, uổng công đến Vân Nam một chuyến.

Nhưng theo hầm mộ xuống dưới, họ mới phát hiện ngôi mộ này chỉ mới bị người đi trước khoét mất một phần nhỏ, các cơ quan cạm bẫy phía sau dường như vẫn còn mới.

Thế là những người này quay lại cửa hầm, đặt cơ quan cảnh báo xong mới tiến sâu vào mộ huyệt.

“Đại ca, bên kia không có động tĩnh gì, hay là đại ca nhìn nhầm rồi?” Lão Tứ người Thiểm Tây nói.

“Làm sao có thể, đại ca đâu có mù, vừa rồi bên tường ló ra một cái đầu người, nếu không phải né nhanh thì đã bị súng của ta bắn nát gáo rồi.” “Đại ca không nhìn lầm đâu, tôi cũng nghe thấy bên đó có tiếng động, chỉ là không biết họ có bao nhiêu người, vạn nhất người quá đông thì chúng ta e là nguy hiểm rồi.” Lão Tam có thính giác tốt nhất lên tiếng.

“Tôi đã bảo là không được lỗ mãng vào động, giờ thì hay rồi, bị người ta vây kín.” Lão Nhị giọng điệu có chút bất mãn.

La Văn Võ liếc nhìn lão Nhị, tên này luôn có hiềm khích với hắn, giờ lại nói vuốt đuôi, nói cái quái gì không biết.

Thấy không khí có chút bất hòa, lão Ngũ đứng ra giảng hòa: “Đám người này tám phần là những kẻ đào hầm mộ, lúc trước các huynh cũng thấy rồi, hầm trên hẹp dưới rộng, mép phẳng đều, chắc là thủ pháp của Nam phái, nhưng lại không thấy dấu vết của xẻng Lạc Dương, theo tôi biết thì chỉ có Tá Lĩnh Nam phái mới có phong cách này.” “Tá Lĩnh?

Đại ca, nếu là người Tá Lĩnh thì rắc rối to rồi, nghe nói họ hạ mộ đều đi thành bầy thành lũy, cho dù chúng ta may mắn thoát ra ngoài, thế lực của họ lớn như vậy, chúng ta cũng khó mà bình an trở về Bắc Kinh.” Lão Tứ không nhịn được lên tiếng, sắc mặt có chút khó coi.

La Văn Võ hạ giọng mắng: “Cuống cái gì mà cuống, lão Ngũ cũng chỉ là phỏng đoán, mọi chuyện còn chưa ngã ngũ, cho dù là người Tá Lĩnh thì đã sao, năm huynh đệ chúng ta bao năm qua ở Bắc Kinh sóng gió gì mà chưa thấy, chẳng phải cũng từ trong đao sơn hỏa hải mà xông ra sao?”.

Sắc mặt La Văn Võ thay đổi thất thường, nghĩ đoạn rồi nói: “Lát

nữa xem sắc mặt ta mà hành sự, nếu ít người thì chúng ta giết sạch, rồi lấy bảo bối trong mộ đi, từ Quảng Châu đi xe lửa về Bắc Kinh, ta không tin bọn Tá Lĩnh dám truy sát tới Bắc Kinh." Phía bên kia lối đi, Trần Ngọc Lâu đã bảo thuộc hạ rút nỏ và súng trường ra, chuyến này đi vội nên súng trường mang theo không nhiều, chỉ có vài khẩu, giao cho mấy huynh đệ có tay súng giỏi cầm.

Nhìn sang Diệp Bạch bên cạnh, không biết từ lúc nào hắn đã lấy ra một khẩu súng trường bán tự động mới tinh, dường như là trang bị quân dụng kiểu Mỹ.

Mắt Trần Ngọc Lâu trợn ngược: "Trời ạ, tiểu tử đệ kiếm ở đâu ra thứ này thế?".

Loại súng ống này chỉ có trong quân đội, mà phải là bộ đội tinh nhuệ của Quốc quân.

"Cửu Môn không đơn giản như đại ca nghĩ đâu." Diệp Bạch cười cười, đưa súng qua: "Có muốn không?".

"Muốn!" Trần Ngọc Lâu vội vàng đón lấy, nâng niu như báu vật: "Còn đệ thì sao?".

"Đối phó với đám người bên trong, ta không cần dùng đến thứ này." Diệp Bạch cười một cái đầy vẻ khoe khoang.

Thực tế trong không gian của hắn còn có một thùng lựu đạn, nếu lấy ra hai quả cũng đủ đối phó với đám người bên trong, nhưng buồng mộ này không chịu nổi sự oanh tạc của lựu đạn, lúc đó mọi người bị chôn sống cùng nhau thì thật là chuyện hài.

Thấy ý định của Diệp Bạch dường như muốn càn quét qua, Trần Ngọc Lâu vội vàng kéo hắn lại.

"Tiểu tử đệ thân thủ tốt, nhưng đạn không có mắt đâu, đại ca sợ, cứ từ từ đã, xem thủ đoạn của đại ca đây." Diệp Bạch cười cười, hắn

thực sự có ý định xông qua một mình, vả lại với thực lực hiện tại của hắn, đám người bên trong thực sự không coi là mối đe dọa.

Nếu Trần Ngọc Lâu đã muốn ra tay, hắn cũng vui vẻ thong thả.

Thấy đối diện mãi không có động tĩnh, La Văn Võ lại lên tiếng: "Lão La tôi đây cũng là người đàng hoàng, chỉ là lỡ bước vào đây, hay là các vị cử một người quản sự ra đây, chúng ta tâm bình khí hòa nói chuyện." Một lát sau, Trần Ngọc Lâu đáp lại: "Những chuyện các ngươi làm dường như không phải là việc của người đàng hoàng?".

La Văn Võ ha ha cười một tiếng, ngượng ngùng nói: "Đều là vì miếng cơm manh áo, nếu huynh đệ vừa rồi có chút kinh hãi, đợi ra khỏi mộ tôi nhất định sẽ bồi thường thỏa đáng." "Thế thì không cần đâu, các ngươi hôm nay e là không ai ra được rồi, bên ngoài cửa hầm còn có ba năm mươi huynh đệ của chúng ta chưa xuống đâu." Trần Ngọc Lâu phô trương thanh thế, lạnh lùng nói.

Lão Tứ nghe vậy lập tức cuống cuồng: "Đại ca, họ đông người như vậy, chúng ta e là không đánh lại đâu, hay là chúng ta đầu hàng đi, Tá Lĩnh trên giang hồ cũng nổi tiếng trọng nghĩa khí, có lẽ sẽ tha cho chúng ta một mạng." La Văn Võ đá hắn một cái văng xa, quát khẽ: "Câm mồm, còn nói câu đầu hàng nữa là lão tử thịt ngươi luôn." La Văn Võ lại ra cửa lối đi nói lớn: "Huynh đệ chớ có nói khoác, xuống một ngôi mộ mà phải mang theo ba năm mươi huynh đệ sao?".

"Vậy không biết La huynh đệ đã nghe danh Tá Lĩnh chưa?".

Quả nhiên là Tá Lĩnh, năm huynh đệ nhìn nhau, lòng nặng trĩu.

La Văn Võ nghiến răng: "Tá Lĩnh thì đã sao?

Trước khi xuống mộ, cửa hầm không có viết tên Tá Lĩnh các người!

Hơn nữa nếu các người thực sự không muốn tha cho chúng ta, vậy

thì cá chết lưới rách, bảo bối đáng giá trong mộ này các người cũng đừng hòng có được!".

Nghe lời đe dọa này, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu bật cười.

Trần Ngọc Lâu cố ý trầm ngâm một hồi rồi nói: "Chuyến này thủ lĩnh Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu chúng ta đã dặn, nhất định phải mang vàng bạc châu báu trong mộ lên, nếu các người không chết, theo quy tắc trên đường, chẳng lẽ ta còn phải chia bảo bối cho các người?".

La Văn Võ không chắc chắn bên ngoài có thực sự có ba năm mươi đạo chúng Tá Lĩnh hay không, nhưng cũng không dám đem tính mạng mình ra đánh cược.

"Nếu huynh đệ Tá Lĩnh vì tài bảo, thì thu hoạch dưới mộ này tôi không lấy một xu, coi như Tá Lĩnh nợ tôi một nhân tình, thế nào?".

Đúng là loại tham sống sợ chết, lúc này còn đòi nhân tình của Tá Lĩnh.

Chương 138

Lòng Trần Ngọc Lâu càng thêm lạnh lẽo.

“Được, nếu La huynh đệ giữ lời, thì cũng không phải không thể, biết đâu Trần tổng bả đầu vui vẻ còn mời La huynh đệ đến tổng bộ Tá Lĩnh tham quan một chuyến.” Nghe đối diện đồng ý, La Văn Võ lộ vẻ vui mừng, tuy không chia được tài bảo nhưng bám được vào cây đại thụ Tá Lĩnh này cũng coi như không uổng chuyến đi.

Tuy nhiên, lão Ngũ vẫn có chút không cam tâm, ngôi mộ này là do hắn điều tra rất lâu mới tìm thấy, lẽ nào cứ thế nhường lại cho người ta.

“Đại ca, chúng ta cứ thế thỏa hiệp sao?

Nếu liều một phen, biết đâu có thể mở được một đường máu.” La Văn Võ thay đổi thái độ lúc trước, kiên nhẫn nói: “Lão Ngũ à, Tá Lĩnh người đông thế mạnh, đắc tội với họ e là chúng ta cả đời phải trốn ở Bắc Kinh.

Huống hồ với bản sự của đại ca, nếu thực sự gặp được Trần Ngọc Lâu của Tá Lĩnh, biết đâu còn có thể kết nghĩa huynh đệ, lúc đó dựa vào cái danh Tá Lĩnh, chẳng phải muốn gì được nấy sao?”.

Thấy đại ca mình đắm chìm trong ảo tưởng, lão Ngũ cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ hy vọng đám người Tá Lĩnh thực sự giữ lời, tha cho họ một con đường sống.

Năm người giấu súng sau lưng, giơ tay chậm rãi bước ra khỏi lối đi.

“Huynh đệ Tá Lĩnh, chúng tôi ra đây rồi, các vị ngàn vạn lần đừng ra tay nhé.” La Văn Võ nở nụ cười nói.

Nhưng vừa lộ diện, đón tiếp họ chính là những họng súng lạnh lùng.

"Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Những đóa hoa máu bắn tung tóe, bốn người ngã gục ngay lập tức.

Lão Ngũ đi sau cùng là người nhanh nhẹn nhất, lập tức mở chiếc Ô Kim Cương bên hông ra, đỡ đạn rồi lùi lại phía sau.

Đạn bắn vào Ô Kim Cương, vậy mà không xuyên thấu được, chỉ tạo ra mấy vết lõm.

Ô Kim Cương?

Diệp Bạch có chút bất ngờ, nhóm trộm mộ này ngay cả thứ này cũng có.

Kẻ đó cầm Ô Kim Cương chạy về phía sâu trong buồng mộ, Diệp Bạch nhanh chóng đuổi theo.

Một hỏa kế Diệp phủ thấy La Văn Võ mặt đầy máu, môi mấp máy, dường như vẫn chưa chết hẳn, liền muốn tiến lên bồi thêm một đao.

La Văn Võ bỗng nắm chặt lưỡi đao, máu và tiếng nói cùng ùa ra: "Tá Lĩnh... không giữ chữ tín... bại hoại giang hồ..." Hỏa kế bị giật mình: "Ngươi nhận nhầm người rồi, ta ở sát vách Cửu Môn." "Cửu Môn!!!" La Văn Võ trợn mắt, tắt thở.

Diệp Bạch đuổi theo, thấy lão Ngũ chui vào một hầm mộ bồi táng tối om.

Trong hầm mộ này chứa đầy xương trắng và các khí cụ bằng đồng bồi táng.

Lão Ngũ cũng biết mình không thoát được, nấp trong góc thở hổn hển nói: "Huynh đệ, tha cho tôi một mạng, tôi sẽ đưa hết bảo bối trên người cho ngài, nếu có thể bảo vệ tôi ra khỏi mộ an toàn, tiền tích cóp bao năm của năm huynh đệ chúng tôi cũng đều thuộc về ngài." Diệp Bạch không đáp, hắn có thể nhìn thấu trong bóng tối, trực tiếp đi về phía lão Ngũ.

Diệp Bạch càng lúc càng gần, lão Ngũ vội vàng nói: "Đừng qua đây, còn qua đây tôi sẽ không khách khí đâu." "Ta lại thích cái kiểu không khách khí đấy, ngươi thử xem?" Diệp Bạch cười lạnh.

Chỉ thấy lão Ngũ nhấn một cái vào cán ô, mạnh mẽ xoay Ô Kim Cương, một loạt mũi tên độc dày đặc bắn ra.

Diệp Bạch tuy có chút kinh ngạc nhưng động tác tay không hề chậm, chỉ dựa vào một con dao găm đã đánh rơi toàn bộ số tên độc.

Tiếp đó Diệp Bạch lướt tới vài bước, đoạt lấy Ô Kim Cương, đá lão Ngũ một cái văng vào góc tường.

Lão Ngũ chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt, không biết đã gãy bao nhiêu xương sườn, nhưng cũng cảm nhận được lúc cuối Diệp Bạch đã thu lại một chút lực đạo, nếu không mình đã bị một cước đá chết.

Diệp Bạch ngắm nghía chiếc Ô Kim Cương trong tay, so với chiếc của Chá Cô Tiếu thì cái này chất liệu kém hơn một chút, nhưng dường như có thêm cơ quan bắn tên độc.

Diệp Bạch hỏi: "Ô Kim Cương từ đâu mà có?".

Lão Ngũ ôm bụng, nén đau nói: "Tôi tự làm." "Ngươi làm?" Diệp Bạch nhướn mày.

Cách chế tạo Ô Kim Cương rất ít người biết, mà Kim Toán Bàn lại tình cờ có bản vẽ Ô Kim Cương.

Trước đó Diệp Bạch cũng đã nghiên cứu bản vẽ, muốn chế tạo thêm vài chiếc cho Cửu Môn.

Nhưng mặt ô của Ô Kim Cương được chế tạo từ tinh thép luyện trăm lần trộn với kim loại hiếm, khung ô toàn bộ bằng xương thép lá sắt, cán ô rỗng, bên trong giấu cơ quan dây thép tinh xảo.

Tuy có bản vẽ nhưng cũng làm khó không ít thợ thủ công ở thành Trường Sa, sau này các thợ thủ công làm ra một cái Ô Kim Cương chẳng ra làm sao, Diệp Bạch khá chê bai nên chuyện này đành gác lại.

Diệp Bạch không ngờ kẻ trước mắt này lại có thể làm ra Ô Kim Cương.

"Ngươi tên là gì?".

"Mạc Vũ, xếp hàng thứ năm." Diệp Bạch tặc lưỡi: "Mạc Vũ, tên cũng hay đấy, ai đặt cho ngươi?".

Lão Ngũ cũng không hiểu ý đồ của Diệp Bạch, sao lại quan tâm đến tên mình.

"Cha tôi." Diệp Bạch gật đầu, lại hỏi: "Phân cốt giáp ở gần cửa hầm mộ là do ngươi làm?".

"Phải." "Sợi dây đó nối với cái gì?".

"Một lượng nhỏ thuốc nổ, nếu kích hoạt có thể chôn vùi người trong hầm mộ, cũng có thể cảnh báo cho chúng tôi." "Ngươi còn hiểu cả thuốc nổ sao?".

Lão Ngũ gật đầu: "Cuộc sống ép buộc, tự học một chút." Diệp Bạch có chút bất ngờ, hóa ra tên này là một tay đa năng, vì thế Diệp Bạch nảy sinh ý định trọng dụng nhân tài.

Tuy nhiên, trước khi làm rõ bản tính của Mạc Vũ, Diệp Bạch cũng không tùy tiện giữ người lại.

“Nói về lai lịch năm người các ngươi đi.” “Huynh đệ chúng tôi những năm qua đều đảo đấu quanh vùng Bắc Kinh, ban đầu ai làm việc nấy, tình cờ gặp nhau trong một ngôi mộ lớn mới kết nghĩa huynh đệ, sau đó thu thập thông tin khắp nơi trên cả nước, nơi nào có mộ là đi nơi đó.

Đại ca La Văn Võ của tôi là người Đông Bắc, tài bắn súng là tuyệt kỹ, Nhị ca...” Mạc Vũ kể hết lai lịch của năm huynh đệ mình ra.

“Các ngươi có quan hệ gì với khách sạn Tân Nguyệt?”.

Mạc Vũ lắc đầu: “Không có quan hệ gì cả, khách sạn Tân Nguyệt thế lực cực lớn ở Bắc Kinh, chúng tôi chỉ là mấy tên thổ phu tử có chút danh tiếng.

Tuy nhiên, chuyến này đến Vân Nam đúng là có chút liên quan đến họ.” “Ý là sao?”.

“Cứ cách một khoảng thời gian khách sạn Tân Nguyệt lại tổ chức đấu giá, nhất định phải có một hai món đồ trấn bảo, trước đây chúng tôi từng cung cấp vật phẩm đấu giá cho khách sạn Tân Nguyệt, biết họ ra tay hào phóng.

Lần này đến mộ Vua Điền ở Vân Nam chính là muốn lấy được chiếc Kim Ấn của Vua Điền.” “Kim Ấn Vua Điền.” Diệp Bạch đã hiểu.

Lai lịch Kim Ấn Vua Điền không hề đơn giản, theo ghi chép, Kinh Vũ Đế xuất binh chinh phạt Vân Nam, Vua Điền đầu hàng nhà Hán, Kinh Vũ Đế lập quận Ích Châu tại vùng đất cũ, phong quốc vương Điền quốc là “Vua Điền” và ban cho “Điền Vương Chi Ấn”.

Có thể nói, Kim Ấn Vua Điền chính là bằng chứng cho sự tồn tại của cổ quốc Vua Điền, giá trị nghiên cứu cực lớn, thuộc hàng quốc bảo.

Lúc này, Diệp Bạch nghe thấy bên ngoài có người gọi Tam gia, biết là thuộc hạ lo lắng cho an nguy của mình.

Chương 139

Diệp Bạch gọi họ lại, dặn dò: "Đưa người này ra ngoài trước, ta còn có việc dùng đến." Nghe giọng điệu của Diệp Bạch, Mạc Vũ cũng hiểu mình chắc sẽ không chết, đi ngang qua Diệp Bạch, hắn không nhịn được hỏi: "Không biết huynh đệ tôn tính đại danh?".

Hỏa kế bên cạnh bất bình nói: "Tên của Tam gia mà ngươi cũng dám hỏi sao?".

Mạc Vũ dường như nghĩ ra điều gì đó, mắt sáng lên, lẩm bẩm: "Tam gia...

Cửu Môn!".

Sau khi hội hợp với Trần Ngọc Lâu, thấy hắn và người của Tá Lĩnh đang chôn cất thi thể, dường như không chút lo lắng cho tình hình bên này.

Thấy Diệp Bạch đưa Mạc Vũ về, Trần Ngọc Lâu không nhịn được hỏi: "Sao còn để lại một tên sống sót thế này, hỏi ra được gì chưa?".

Diệp Bạch thuật lại tình hình một cách khái quát.

"Kim Ấn Vua Điền quả thực là thứ tốt, nhưng tiểu tử này cũng là một nhân tài." Trần Ngọc Lâu gật đầu, lại đến trước mặt Mạc Vũ cười nói: "Biết ta là ai không?".

Nghe giọng nói, Mạc Vũ đương nhiên biết kẻ trước mắt chính là kẻ đã hãm hại huynh đệ mình.

Tuy nhiên, hắn không dám nảy sinh chút ý định trả thù nào.

Người có thể dùng giọng điệu huynh đệ trò chuyện với Diệp Tam gia của Cửu Môn thì chỉ có thể là thủ lĩnh Tá Lâu Trần Ngọc Lâu.

Mạc Vũ mấp máy môi: "Trần tổng bả đầu." Trần Ngọc Lâu tiên là ha ha cười lớn, vỗ vỗ mặt Mạc Vũ, rồi đột nhiên nghiêm giọng: "Không phải kẻ ngu, Tam đệ ta đã nhìn trúng ngươi thì hãy làm việc cho tốt, nếu có dị tâm, cho dù đệ ấy tha cho ngươi thì chúng đạo chúng Tá Lĩnh ta cũng không tha cho ngươi, hiểu chưa?".

Sắc mặt Mạc Vũ trắng bệch gật đầu: "Tự nhiên là hiểu, mạng này của tôi sau này là của Tam gia." Trần Ngọc Lâu cười nói: "Được, đưa Mạc huynh đệ xuống nghỉ ngơi đi, đúng rồi, lấy bốn nén nhang đến để Mạc huynh đệ thắp cho bốn vị ca ca của mình, cũng không uổng tình huynh đệ một phen." Đợi Mạc Vũ đi rồi, Diệp Bạch mới không nhịn được cười: "Đại ca có cái thú vui quái gở gì vậy, còn bắt hắn đi thắp nhang." Trần Ngọc Lâu lắc đầu nói: "Lòng người khó đoán, đệ đóng vai mặt hồng thì ta tự nhiên phải đóng vai mặt đen ác nhân, có điều loại người kết thù giữa chừng rồi thu phục này vẫn nên để tâm một chút." "Ta sẽ chú ý." Diệp Bạch cũng biết Trần Ngọc Lâu có ý tốt nên gật đầu.

Trần Ngọc Lâu không nghi ngờ thủ đoạn của Diệp Bạch, sau khi trò chuyện vài câu đơn giản liền kết thúc chủ đề này, lại lên tiếng hỏi: "Bên trong tình hình thế nào?".

Diệp Bạch đáp: "Ba buồng mộ, bên trái là hầm bồi táng, toàn là đồ đồng, bên phải có ba cỗ quan tài bồi táng, bên trong chắc là thê thiếp của Vua Điền, còn buồng mộ ở giữa chắc chắn là buồng chính, nhưng có cửa đá chắn lối, ta chưa xem kỹ." Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Được, đợi huynh đệ nghỉ ngơi xong, chúng ta cùng đi xem, chỉ hy vọng bên trong ngoài Kim Ấn Vua Điền còn phát hiện được thông tin về Vua Hiến." Một nhóm người nghỉ ngơi một lúc, Diệp Bạch dắt theo Nộ Tình Kê, do Trần Ngọc Lâu đi đầu, đi đến trước cửa đá buồng mộ chính.

Cửa đá này không lớn, chỉ cao hơn hai mét, trên cửa đá điêu khắc

một số cảnh tế tự của tộc Điền.

"Theo sử liệu ghi chép, thời Chiến Quốc, một tướng lĩnh nước Sở tên Trang Kiều đã chinh phục thổ dân vùng Vân Nam này, sau đó đường về bị nhà Tần phong tỏa, nên ở lại đây lập nên Điền quốc.

Nhìn cảnh tượng nghi thức tế tự của Điền quốc, dường như đã giết không ít nô lệ, khác xa với văn hóa tế tự của nước Sở, không biết sử liệu ghi chép là thật hay giả." Trần Ngọc Lâu nghi hoặc nói.

Diệp Bạch cũng khẽ lắc đầu, hắn cũng không rõ sử liệu là thật hay giả.

Nhưng chế độ tuẫn táng xuất hiện vào cuối xã hội nguyên thủy, thịnh hành vào thời đại nô lệ, sau đời Hán cơ bản đã tuyệt tích, Điền quốc này chính là bị diệt quốc vào thời điểm đó.

Giữa cửa đá được trám bằng nhựa thông và sáp, không có vòng cửa, không giống như có giấu cơ quan.

Diệp Bạch vẫy tay, hai hỏa kế Diệp phủ tiến lên dùng lưỡi dao gạt nhựa thông ra, lại cùng mấy huynh đệ Tá Lĩnh hợp lực đẩy cửa đá ra.

Bụi bặm tan đi, diện mạo buồng mộ chính cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Một cỗ quan tài bằng đồng đặt ở giữa, hai bên là bệ đá cao, còn có một số vật tế tự bằng đồng lớn cũng được đặt ở đây.

"Dùng quan thạch cho vợ mình, còn mình dùng quan đồng, Vua Điền này thật đúng là keo kiệt." Trần Ngọc Lâu chửi thề một câu.

Diệp Bạch cầm đèn pin quan sát cách bài trí trong buồng mộ một lượt rồi nói: "Dọc đường đi đại ca cũng thấy tình hình buồng mộ này rồi đấy, đồng nát sắt vụn gì cũng có, có thể có một cỗ quan đồng làm quan chủ đã là tốt lắm rồi." "Chắc là năm đó khi Vua Hiến rời bỏ

Điền quốc cũng đã vơ vét không ít tài bảo, nếu không Vua Điền này cũng không nghèo đến mức này." Trần Ngọc Lâu phỏng đoán, rồi bảo thuộc hạ thắp đèn dầu trên tường lên, cả buồng mộ lập tức sáng bừng.

Trần Ngọc Lâu đi đến trước mấy món đồ tế bằng đồng nghiên cứu một hồi, phát hiện không phải thứ gì tốt, liền nói: "Bên ngoài không có gì hay, khai quan nhé?".

"Khai!" Diệp Bạch nhìn về phía quan đồng, hòm báu thanh đồng bên trong đang nhấp nháy, rồi ra hiệu cho hỏa kế Diệp phủ, tên hỏa kế lập tức lấy nến từ trong túi ra, thắp ở vị trí góc Đông Nam.

Hỏa kế Tá Lĩnh cũng bắt đầu bận rộn, đo đạc kích thước quan đồng.

Có lẽ đây chính là cái lợi của việc lập thế lực, có những chuyện không cần phải đích thân làm.

Diệp Bạch cũng bảo thuộc hạ học theo một chút, Tá Lĩnh có thể gây dựng danh tiếng lớn như vậy trong giới trộm mộ không chỉ dựa vào đông người, mà nhiều kỹ xảo nhỏ khi hạ mộ khai quan cũng rất đáng để tham khảo.

Khi chuẩn bị xong xuôi, đạo chúng Tá Lĩnh lại rắc bột trắng xung quanh quan đồng.

Loại bột trắng này dường như là hỗn hợp của vôi và thảo dược, mùi hơi hắc.

"Đây là thứ gì?".

Diệp Bạch tò mò hỏi.

Trần Ngọc Lâu giải thích: "Dùng để xua đuổi côn trùng, vùng Vân Nam này tà thuật trùng cổ thịnh hành, trong quan tài có thể không phải thi thể mà là đám độc trùng, ta cũng là làm thêm một bước chuẩn bị."

Diệp Bạch cười cười, đại ca của hắn cân nhắc cũng thật chu đáo.

Thấy thuộc hạ đã chuẩn bị xong, Trần Ngọc Lâu không chần chừ nữa, phất tay nói: "Khai quan!".

Quan đồng được ba tên Tá Lĩnh dùng xà beng chậm rãi đẩy ra, sau khi lộ ra một phần ba không gian, Trần Ngọc Lâu bảo thuộc hạ dừng lại.

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu tiến lên, dùng đèn pin soi vào, thấy bên trong nằm một cái xác khô đét, nhiều bộ phận trên thi thể đã chỉ còn lại xương trắng.

Trần Ngọc Lâu thở phào nhẹ nhõm, thối rữa rồi thì tốt, tình huống này mà còn biến đổi thì đúng là gặp ma.

Trần Ngọc Lâu lại bảo người kéo toàn bộ nắp quan ra, bộ xương Vua Điền lộ ra không chút che chắn trước mắt mọi người, những người khác cũng vây lại.

Diệp Bạch nhanh hơn mọi người một bước, trực tiếp ngồi lên quan đồng, sau khi lấy hòm báu thanh đồng ra, hắn lại xem xét các đồ bồi táng trong quan.

Đồ bồi táng không nhiều, ngoài mấy món ngọc khí ra, còn có một vật màu đen vàng giấu dưới góc áo.

Từ khi có con, Trần Ngọc Lâu hành sự cẩn thận hơn nhiều, thấy Diệp Bạch có chút lỗ mãng, hắn hơi lo lắng: "Cẩn thận có cơ quan." Diệp Bạch lắc đầu ra hiệu không sao, sau khi đeo găng tay liền lấy vật màu đen vàng kia ra.

Vật này nhỏ nhắn linh lung, là một chiếc Kim Ấn, núm cầm hình rắn cuộn, lưng rắn có vân vảy, đầu rắn ngẩng cao hướng về phía trên bên phải.

Núm và thân ấn được đúc riêng rồi hàn lại, vết đục hai bên nét chữ

vẫn còn nhận ra được, đáy ấn dùng chữ triện khắc bốn chữ: "Điền Vương Chi Ấn".

Quả nhiên là vật này, Diệp Bạch lộ nụ cười, rồi đưa Kim Ấn cho Trần Ngọc Lâu: "Nhìn xem, lần này không uổng công đi." Trần Ngọc Lâu cũng thận trọng đón lấy Kim Ấn, tỉ mỉ quan sát.

Diệp Bạch sau khi nhặt mấy món ngọc khí bồi táng lên, lại bắt đầu sờ soạng trên bộ xương.

Hắn nhớ rõ Trần Ngọc Lâu từng tìm thấy một tấm bản đồ bằng da người ghi lại thông tin về mộ Vua Hiến trong mộ Vua Điền, nếu không có gì bất ngờ thì tấm bản đồ đó đại khái là ở trong quan tài này.

Chỉ là sao mãi không tìm thấy nhỉ?

Thấy Diệp Bạch làm xáo trộn cả xương cốt Vua Điền, Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói: "Dù sao cũng là một phương chư hầu vương, làm gì thì làm cũng phải tôn trọng một chút chứ." "Vậy hay là để Kim Ấn lại đi, cho nó thêm phần tôn trọng." Diệp Bạch phản bác một câu, không thèm để ý đến Trần Ngọc Lâu, tiếp tục tìm kiếm trong quan tài.

Trần Ngọc Lâu nghĩ lại cũng đúng, đã thành ra thế này rồi thì tôn trọng cái quái gì nữa.

Đã làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ sao!

Thế là hắn cũng tiến lên giúp Diệp Bạch lục tìm trong quan tài, chẳng mấy chốc, Trần Ngọc Lâu sờ thấy một miếng da người nhăn nheo, bốc mùi hôi dưới cổ Vua Điền.

Sau khi lau sạch những thứ bẩn thỉu trên đó, Trần Ngọc Lâu trải miếng da người ra, thấy trên đó vẽ núi non sông ngòi và một số ký hiệu đặc biệt.

Giữa bản đồ là một khoảng trắng, không ghi chép gì cả.

Chương 140

Bên cạnh còn có một dãy chữ nhỏ, nói là xung quanh mộ vương có thiết lập bốn hầm bồi táng, còn có mấy lăng bồi táng cho cận thần, chữ phía sau quá mờ, không còn nhìn rõ nữa.

Đoạn chữ cuối cùng lại khá rõ ràng: "Vua mất, táng trong Thủy Long Vựng, thi giải thăng tiên, Long Vựng vô hình, nếu không phải thiên băng, khó mà bị người ngoài phá được." Trần Ngọc Lâu nhìn sang Diệp Bạch, đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Long Vựng vô hình!

Tam đệ, đây không phải là lời tộc nhân đệ từng để lại sao?

Lẽ nào tấm bản đồ này là bản đồ mộ Vua Hiến?".

Diệp Bạch giả vờ như không biết chuyện, gật đầu nói: "Chắc là vậy rồi, không ngờ trong mộ Vua Điền lại có bản đồ mộ Vua Hiến." Trần Ngọc Lâu lộ vẻ vui mừng, có tấm bản đồ này, việc tìm kiếm Mộc Trần Châu lại thêm vài phần nắm chắc, sau đó hắn lại chăm chú nghiên cứu bản đồ.

Nhưng mực trên bản đồ này không biết làm bằng chất liệu gì, lại đang biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, Trần Ngọc Lâu vội vàng thu bản đồ da người lại, đặt vào hộp gỗ kín.

"Chắc là để quá lâu, sau khi tiếp xúc với không khí thì vết mực bị oxy hóa, sau khi về phải tìm một thợ phục chế cổ vật mới có thể khôi phục được." Tuy nhiên, nghĩ đến thông tin ghi trên bản đồ, lòng Trần Ngọc Lâu lại có chút nặng trĩu.

"Nếu không phải thiên băng, khó mà bị người ngoài phá được?

Lẽ nào mộ Vua Hiến này thực sự cần thiên thời phối hợp mới có thể trộm được, nhưng 'thiên băng' này là thứ gì, là thứ từ trên trời rơi

xuống, sao băng sao??" Diệp Bạch không biết Trần Ngọc Lâu đang nghĩ gì, vừa rồi hắn cũng đã lướt qua tấm bản đồ da người.

Trên đó tuy có vị trí cụ thể của mộ Vua Hiến, nhưng cốt lõi nhất là Trùng Cốc lại là một khoảng trắng, không có ghi chép gì.

Hơn nữa bên trong Trùng Cốc có hiểm họa gì, Mộc Trần Châu đặt ở đâu, hắn thực sự không rõ.

Nếu nói đời trước có gì hối tiếc thì chính là xem thiếu một bộ Vân Nam Trùng Cốc.

Diệp Bạch thở dài một tiếng, đến lúc hạ mộ, ước chừng phải xem tạo hóa và bản lĩnh của mỗi người.

Nhưng với thủ đoạn hiện tại của hắn, hắn cũng không sợ hãi nguy hiểm trong mộ Vua Hiến.

Sau khi vơ vét sạch sẽ trên người Điền Vương, thấy thực sự không tìm được món đồ nào tốt nữa, Trần Ngọc Lâu bèn sai người đóng nắp quan tài đồng lại.

"Ngoại trừ kim ấn, thật chẳng có mấy món bảo bối, cũng may còn có bản đồ Hiến Vương, coi như là niềm vui ngoài ý muốn." Trần Ngọc Lâu cảm thán một câu.

"Tổng bả đầu, mộ thất bên cạnh không phải còn có mấy cỗ quan tài bồi táng sao?

Có cần khai quan luôn không?" Một vị huynh đệ Tá Lĩnh nhắc nhở.

Trần Ngọc Lâu nghĩ cũng đúng, đã đến thì đến rồi, chẳng lẽ chỉ xử mỗi mình Điền Vương, cả nhà họ cũng nên chỉnh tề một chút.

Thế là y liền để mấy lão thủ Tá Lĩnh sang mộ thất bên cạnh khai quan.

Chủ mộ thất không có cơ quan, Trần Ngọc Lâu cũng không nghĩ nhiều, cùng những người còn lại thu dọn đồ đạc, chuẩn bị mang minh khí có giá trị ra ngoài.

Nhân lúc rảnh rỗi, Diệp Bạch cũng tập trung sự chú ý vào hệ thống, chuẩn bị mở Bảo tương Thanh Đồng. [Bảo tương Thanh Đồng: Kỳ Lân Kiệt ba ngàn năm, đến từ thế giới Đạo Mộ, tan ngay khi vào miệng, uống vào có thể cải thiện thể chất, máu tươi có thể khu trừ tà trùng.] Hóa ra là Kỳ Lân Kiệt, Diệp Bạch hơi chút thất vọng, thứ này tuy trân quý và khó tìm, nhưng đối với cá nhân hắn giá trị không lớn.

Nói đơn giản, công năng của thứ này trùng lặp với huyết mạch Trường Sinh, dù là khu trùng hay cải thiện thể chất đều không mạnh bằng hiệu quả của huyết mạch Trường Sinh.

Kỳ Lân Kiệt vốn không phải máu Kỳ Lân, chỉ là một vị trung dược quý giá, hình dạng giống như máu Kỳ Lân ngưng kết thành khối nên mới có tên gọi này.

Kỳ Lân Kiệt để càng lâu công hiệu càng tốt, thường dùng làm thuốc, nhưng trong Đông y còn có một cách dùng hiếm thấy, chính là dùng để xông xác chết.

Đặt Kỳ Lân Kiệt lên rốn thi thể rồi mới nhập liễm có thể trừ bỏ âm khí, thi thể tuy vẫn thối rữa nhưng không thu hút giòi bọ.

Theo thời gian, Kỳ Lân Kiệt sẽ dần chuyển từ đỏ sẫm sang đen, niên đại càng lâu sắc đen càng đậm.

Diệp Bạch nhớ hậu thế Ngô Tà ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung từng nuốt một khối Kỳ Lân Kiệt trên ngàn năm, giúp ích không ít cho y.

Vậy viên Kỳ Lân Kiệt ba ngàn năm này công hiệu chắc chắn sẽ mạnh hơn và trân quý hơn nhiều, bởi lùi lại ba ngàn năm chính là thời

Tây Chu, giờ muốn tìm một ngôi mộ Tây Chu còn khó, huống chi là tìm Kỳ Lân Kiệt trong đó.

Đang lúc Diệp Bạch muốn lấy Kỳ Lân Kiệt ra xem thử, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu từ phòng bên cạnh: "Tổng bả đầu, Tam gia, cứu mạng!" Mọi người kinh hãi, biết có chuyện xảy ra, vội vàng mang theo vũ khí chạy qua, Nộ Tình Kê cũng vỗ cánh bám sát theo sau.

Chỉ thấy trong mộ thất bồi táng chui ra vô số giáp trùng màu đen dày đặc, mấy huynh đệ Tá Lĩnh bên trong bị vây vào góc, dựa vào bột khu trùng trắng mà miễn cưỡng chống đỡ.

Ba cỗ quan tài bồi táng mới mở một cỗ mà giáp trùng đã tuôn ra không ngừng.

Đám giáp trùng này cực kỳ hung hãn, thấy đám người Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu tiến lại liền phân ra một toán vây tới.

Mọi người vội vàng vây thành vòng tròn, đốt đuốc đuổi trùng, lại rắc bột khu trùng vẽ thành một vòng bảo vệ.

Nộ Tình Kê gáy vang một tiếng thị uy, nhưng đám giáp trùng này hoàn toàn không bị ảnh hưởng, xem ra không phải vật tương sinh tương khắc.

Nộ Tình Kê nổi nóng, mổ mạnh xuống đất, trong nháy mắt giải quyết không ít giáp trùng.

Nhưng nó cũng không cẩn thận bị vài con bò lên người, đau đớn kêu thảm.

Diệp Bạch không nỡ, vội cứu Nộ Tình Kê xuống, hộ tống ra phía sau, sợ con gà này nghĩ quẩn lại xông lên tiếp.

"Có huynh đệ nào bị thương không?" Trần Ngọc Lâu nhìn không rõ tình hình bên trong, lớn tiếng hỏi.

Y không hề trách mắng mà hỏi thăm an nguy trước tiên.

Đám huynh đệ Tá Lĩnh bên trong cảm thấy ấm lòng, đáp: "Tổng bả đầu, chỉ có Lục Tử bị cắn mấy miếng, người không sao." "Tốt, ráng chống đỡ thêm chút nữa, chúng ta tới ngay." Trong lúc Trần Ngọc Lâu nói chuyện, Diệp Bạch từ không gian lấy ra mấy bình cồn nhỏ, ném vào chỗ giáp trùng tập trung rồi dùng diêm châm lửa.

Lửa bốc lên, thế tấn công của đám giáp trùng lập tức giảm đi không ít.

Thấy vậy, Diệp Bạch lại lấy ra một bình dầu hỏa, ném từ xa vào trong thạch quan đã mở.

Bình vỡ tan, đám hắc giáp trùng chui ra ít nhiều đều dính dầu hỏa, nhưng vì người bên trong chưa ra nên Diệp Bạch không dám châm lửa.

Lúc này Trần Ngọc Lâu dẫn theo vài người dùng bột thuốc mở đường, muốn đón huynh đệ bên trong ra.

Bên trong lại truyền tới tiếng nói: "Tổng bả đầu, Lục Tử ngất rồi, hình như tắt thở rồi, trùng này có kịch độc." "Đáng chết." Trần Ngọc Lâu mắng một câu, sắc mặt khó coi, vội dặn dò Diệp Bạch phía sau: "Trùng có độc, tuyệt đối đừng để bị cắn." Diệp Bạch cũng không ngờ đám trùng này lại gai góc như vậy, cắn vài cái đã mất mạng, đang định phóng huyết mở đường thì thấy Trần Ngọc Lâu hùng hổ, nghiến răng cùng đám huynh đệ bên trong xông ra ngoài, trên người vẫn còn bám vài con hắc giáp trùng.

"Tam đệ, ra tay!" Diệp Bạch vội vàng ném một cây đuốc vào trong quan tài, ngọn lửa bùng lên lan rộng, những con giáp trùng dính dầu hỏa lập tức bị hỏa diệm nuốt chửng.

Thấy lửa chưa đủ lớn, Diệp Bạch lại ném thêm một bình dầu hỏa,

dùng súng bắn vỡ giữa không trung, dầu hỏa bắn tung tóe khắp mộ thất bồi táng.

Khói đặc bốc lên, cả gian mộ thất biến thành biển lửa, số hắc giáp trùng còn lại mất đi khí thế lúc trước, hoảng loạn chạy trốn.

Nộ Tình Kê thấy vậy lại xông ra, mổ chết đám giáp trùng dưới đất để báo thù vết cắn vừa nãy.

Đến nơi an toàn, Diệp Bạch để Trần Ngọc Lâu và những người khác dựa vào tường để kiểm tra thương thế.

Phát hiện ngoài Lục Tử, còn có ba người khác bị cắn, ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng trúng chiêu.

Mấy huynh đệ Tá Lĩnh được cứu vây quanh Trần Ngọc Lâu, lòng đầy cảm động, mắt đỏ hoe.

Nếu vừa rồi Tổng bả đầu không liều mạng cứu giúp, họ thật sự không ra được.

Nhưng giờ Tổng bả đầu cũng bị cắn, độc tính mạnh như vậy biết làm sao đây.

Chương 141

Trần Ngọc Lâu cảm thấy vết thương đau nhức kịch liệt, nghĩ mình không qua khỏi, nộ mắng: "Khóc lóc cái gì như đàn bà vậy, đứa nào khóc thì đừng nhận là huynh đệ Tá Lĩnh của ta nữa." Rồi nhìn về phía Diệp Bạch dặn dò di ngôn: "Tam đệ, ta chết rồi, chư vị huynh đệ Tá Lĩnh giao lại cho đệ, còn có tẩu tử đệ nữa..." Chưa nói xong, một vị huynh đệ Tá Lĩnh đã quỳ xuống bên cạnh Diệp Bạch khóc lóc: "Tam gia, ngài cứu Tổng bả đầu đi, chúng tôi chết cũng được, nhưng Tổng bả đầu không thể xảy ra chuyện gì được." Diệp Bạch tiến lên xem xét triệu chứng của Lục Tử, phát hiện mạch đập vẫn còn, chỉ là hô hấp hơi yếu.

Hơn nữa ngoài vết cắn còn đang chảy máu, cơ thể không có dị trạng nào khác.

Diệp Bạch phì cười, ai bảo Lục Tử chết rồi?

Hắn bấm vào nhân trung của Lục Tử, gã từ từ tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Cảnh này khiến mọi người ngớ ra, không phải bảo Lục Tử đã tắt thở rồi sao?

Mọi người lại nhìn chằm chằm vị huynh đệ vừa hô Lục Tử chết kia.

"Tổng bả đầu, lúc đó Lục Tử ở bên trong đúng là không còn thở thật mà." Diệp Bạch nhịn không được giải thích: "Người ta trong môi trường căng thẳng và bóng tối rất dễ hôn mê, Lục Tử huynh đệ chắc là bị dọa ngất, cộng thêm hô hấp nông nên nhìn giống như trúng độc mất mạng vậy." Hóa ra là một màn hiểu lầm tai hại, những người bị cắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng thầm mừng rỡ, lúc nãy y ngay cả di ngôn cũng đã nghĩ xong rồi.

Mộ thất bồi táng còn hai cỗ thạch quan nữa nhưng Trần Ngọc Lâu không định mở thêm.

Sau khi chỉnh đốn lại, mọi người theo đường cũ quay về, ra khỏi mộ Điền Vương.

Lúc vào trời quang mây tạnh, lúc ra đã là cảnh đêm trăng thanh gió mát, tinh tú lấp lánh.

Nghe tiếng nước cuồn cuộn bên bờ sông Giá Nhai và tiếng động vật kêu, mọi người hạ trại trên một bãi đất bằng phẳng.

Lúc rảnh rỗi, Diệp Bạch lại hỏi thăm lai lịch chi tiết của Mạc Vũ.

Hóa ra tổ phụ của Mạc Vũ là thợ thủ công ngự dụng của hoàng thất nhà Thanh, sau khi chính phủ sụp đổ, gia tộc họ chạy nạn đến Vân Nam rồi định cư ở đây.

Dựa vào nghề làm bàn ghế gỗ và đồ chơi nhỏ, gia tộc họ sống cũng ổn định.

Sau này các trưởng bối lần lượt qua đời, chỉ còn lại Mạc Vũ, lúc đi Bắc Kinh mưu sinh thì quen biết bốn người La Văn Võ.

Mọi người quây quần bên đống lửa, trò chuyện một hồi, Mạc Vũ thấy Diệp Bạch có hứng thú với Tân Nguyệt Phạn Điếm nên nói nhiều thêm một chút.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm có thế lực rất lớn ở Bắc Bình nhưng hành sự khá thấp điệu, người bình thường chỉ nghĩ đó là một nhà hàng cao cấp.

Vào Tân Nguyệt Phạn Điếm cần phải có thiệp mời, hơn nữa họ chỉ nhận thiệp không nhận người.

Trong tiệm nuôi Nhĩ Nô có thính lực cực tốt và Côn Nô võ lực bất phàm, trước đây có người gây chuyện ở đó bị Côn Nô đuổi ra, sau này tôi không bao giờ gặp lại người đó ở Bắc Bình nữa." "Vậy chủ sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm là ai?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Chủ sự là Đại chưởng quỹ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng tôi cũng chưa gặp bao giờ, chỉ nghe nói người này họ Doãn, bối cảnh thâm hậu." "Ngươi bảo mỗi lần đấu giá hội ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đều có vật chấn bảo, thường là những món bảo bối gì?" Diệp Bạch hỏi.

"Tam gia, mỗi lần Tân Nguyệt Phạn Điếm tổ chức đấu giá chắc chắn là đã có được kỳ trân dị bảo thế gian hiếm thấy.

Như lần duy nhất năm huynh đệ chúng tôi tham gia, vật chấn bảo cuối cùng chính là Xuân Thu Liên Hạc Phương Hồ." "Xuân Thu Liên Hạc Phương Hồ?

Cái món khai quật ở Hà Nam đó sao?" Trần Ngọc Lâu đang hơ lửa, hơi kinh ngạc hỏi.

"Chính là nó, nghe nói đào được từ mộ đại quân chủ nước Trịnh thời Xuân Thu, sau đó bị Tân Nguyệt Phạn Điếm mua lại, bán đấu giá cho một đại thương nhân Hà Nam." Xuân Thu Liên Hạc Phương Hồ là một trọng khí bằng đồng xanh, cao hơn một mét, hoa văn tinh mỹ, có thể coi là quốc bảo, ngay cả kim ấn Điền Vương so với nó cũng kém xa.

Diệp Bạch cũng từng nghe danh món đồ này, lại nghĩ đến nếu mình mang Âm Đan ra bán đấu giá, không biết sẽ gây ra chấn động thế nào.

Mọi người trò chuyện đến đêm khuya, đợi lửa tàn mới về lều nghỉ ngơi.

Sáng sớm, mọi người tiếp tục lên đường, độ ẩm trong rừng ngày càng nặng, Mạc Vũ bảo đây là điềm báo sắp có mưa lớn.

Hơn nữa loại bão này một khi đã đổ xuống là sẽ kéo dài mười ngày nửa tháng, lúc đó nước dâng cao, vùng trũng sẽ biến thành mương nước, nếu mưa lớn hơn nữa còn có thể nổ ra lũ quét.

Nghe vậy, mọi người không dám nghỉ ngơi thêm, muốn tăng tốc trở về làng.

Đáng tiếc, thời tiết thay đổi nhanh chóng, bầu trời vừa rồi còn trong xanh bỗng chốc mây đen bao phủ.

Những tia sét tím nhảy múa trong đám mây đen nâu thẫm, tiếng sấm rền vang vọng khắp các dãy núi.

Mưa lớn trút xuống như trút nước, những hạt mưa to tướng đập vào mặt đau rát.

Thấy vậy, mọi người tìm một hốc đá lưng chừng núi để trú mưa.

"Cái nơi quỷ quái gì thế này, mưa muốn mưa là mưa ngay được." Một huynh đệ Tá Lĩnh lẩm bẩm chửi rủa.

Trần Ngọc Lâu ngó ra ngoài nhìn trời, trời đã tối sầm lại, trong thời gian ngắn khó mà đi tiếp được.

"Tam gia, khăn đây." Hỏa kế Diệp phủ lấy khăn từ trong ba lô đưa cho Diệp Bạch.

Diệp Bạch nhận lấy lau tóc rồi ném cho Trần Ngọc Lâu, Trần Ngọc Lâu cũng không chê, thuận tay lau một lượt trên đầu.

Cơn mưa ngày càng lớn, quả nhiên như lời Mạc Vũ nói, nước hội tụ ở những chỗ trũng rồi chảy xuôi xuống dưới.

Lúc này, Diệp Bạch nghe thấy tiếng kêu "u ao" thảm thiết từ nơi không xa truyền đến, chỉ là tiếng mưa quá lớn khiến âm thanh này có

chút mơ hồ.

Diệp Bạch tập trung lắng nghe, tiếng kêu "u ao" dần trở nên rõ ràng.

Tiếng kêu này không phải tiếng người, Diệp Bạch vốn không muốn để tâm nhưng trong lòng vẫn có chút không đành, bèn chạy về phía phát ra âm thanh.

"Tam đệ, đệ đi đâu thế?" Trần Ngọc Lâu hét lớn.

"Ta quay lại ngay." Diệp Bạch đáp một tiếng, thân hình linh hoạt di chuyển, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu thấy vậy lắc đầu, chỉ đành bảo mọi người nhặt củi khô xung quanh đốt lửa sưởi ấm.

Diệp Bạch chạy không xa thì thấy một cửa hang tối om, tiếng kêu chính là từ trong hang truyền ra.

Địa thế hang động thấp, nước bùn từ trên đỉnh núi chảy xuống đang không ngừng đổ vào trong hang.

Tiến lên nhìn kỹ, một con hổ trắng nhỏ đang liều mạng vùng vẫy muốn trèo ra ngoài nhưng lại bị dòng nước đẩy ngược trở lại.

Chỉ biết kêu u ao liên hồi.

Diệp Bạch mỉm cười, hóa ra là cái món nhỏ này.

Hổ trắng không dễ thấy, cũng không biết mẹ nó ở đâu.

Thấy Diệp Bạch, tiểu bạch hổ định gầm gừ thị uy, nhưng sơ suất một cái liền ngập đầu vào nước, sặc mấy ngụm nước bùn.

Khi nhô đầu lên khỏi mặt nước, nó lắc lắc đầu cho sạch nước bùn, hai cái vuốt nhỏ bấu chặt vào vách bùn, không dám động đậy thêm nữa.

Diệp Bạch thấy thú vị, nhảy xuống hang, một tay xách gáy nhấc tiểu bạch hổ ra ngoài.

Lần này, tiểu bạch hổ ngoan ngoãn hẳn, nhìn Diệp Bạch như một con chó nhỏ, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Phía bên kia, Trần Ngọc Lâu và mọi người đã đốt đống lửa, thấy Diệp Bạch xách một con hổ trắng nhỏ về, ai nấy đều thấy hiếu kỳ.

Chương 142

“Cái con nhỏ này ở đâu ra vậy?” “Trong cái hang gần đây, sắp bị nước dâng ngập nên ta cứu về.” Diệp Bạch giải thích một câu rồi dùng cái khăn lúc nãy lau người cho nó.

Tiểu bạch hổ thấy nhiều gã đàn ông vạm vỡ vây quanh mình liền rúc vào chân Diệp Bạch không dám ló đầu, hoàn toàn mất sạch khí thế chúa tể sơn lâm.

Diệp Bạch lại cho nó ăn ít thịt bò khô, nó ăn khá ngon lành, dường như rất hợp khẩu vị.

Mưa rơi suốt nửa ngày, mây đen trên trời vẫn âm u như cũ.

Không gian chỗ hốc đá không lớn, không thể dựng lều, mọi người đành lấy chăn đệm ra, miễn cưỡng xếp thành vài chỗ nằm.

Trong đêm, tiểu bạch hổ bò dậy từ bên cạnh Diệp Bạch, hắn bị đánh thức, chỉ thấy nó chạy ra ngoài ngồi xổm xuống rồi đi vệ sinh.

Cái con nhỏ này cũng thông minh thật, biết đi vệ sinh bên ngoài.

Lúc quay lại, nó lại muốn bò đến cạnh Diệp Bạch.

Diệp Bạch chê nó bẩn, bèn ném nó sang cạnh Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu đang ngủ say, cứ thế ôm tiểu bạch hổ vào lòng mà ngủ đến sáng.

Sáng hôm sau, mưa vẫn còn rơi nhưng đã nhỏ đi nhiều.

Cứ đợi mãi cũng không phải cách, mọi người bàn bạc rồi quyết định đội mưa lên đường.

Đường núi sau khi bị nước thấm trở nên lầy lội khó đi, mọi người không dám đi nhanh, Diệp Bạch có thân thủ tốt nhất, đeo tiểu bạch hổ

trên lưng đi cuối cùng.

Đi đến một khe núi thì thấy lũ quét đã phá hủy nơi này, con đường nhỏ lúc trước giờ không còn dấu tích.

"E là chỉ có thể đổi đường khác thôi." Trần Ngọc Lâu nhìn quanh thế núi, tâm trạng không mấy tốt đẹp.

Đi đường vòng sẽ phải đi thêm mười mấy dặm đường núi, nhưng hiện giờ cũng không còn cách nào tốt hơn.

Mọi người đi gấp vài tiếng đồng hồ.

Đi bộ dưới trời mưa lớn, thân nhiệt hạ xuống cực nhanh, Trần Ngọc Lâu thấy vài huynh đệ mặt tái mét, chân tay rã rời liền biết cần phải nhanh chóng tìm nơi dừng chân.

Diệp Bạch phát hiện trên sườn núi xa xa có một căn nhà trúc, liền dẫn mọi người nhanh chóng chạy đến.

Căn nhà trúc nằm cạnh rừng trúc, xung quanh có hàng rào bao quanh, bên trong còn trồng một ít rau xanh, có vẻ như là nơi có người thường xuyên sinh sống.

"Bên trong có ai không?

Chúng tôi là thương nhân đi đường, tình cờ gặp mưa lớn bị lũ chặn đường, muốn mượn quý địa nghỉ ngơi một ngày." Trần Ngọc Lâu gọi vài tiếng nhưng bên trong không ai đáp lại.

Diệp Bạch thính mũi ngửi thấy mùi máu tươi từ bên trong truyền ra, liền đẩy cửa trúc bước vào.

Đúng lúc này, cửa nhà đột ngột mở ra, một gã đàn ông vạm vỡ mặt mày thô kệch, tay đầy máu bước ra.

Thấy trước cửa nhà mình đứng nhiều người như vậy, gã cũng giật mình kinh hãi, vội vàng rút con dao rựa bên hông chỉ thẳng vào đám

người Diệp Bạch.

Trần Ngọc Lâu thấy vậy vội tiến lên nói: "Hảo hán chớ gấp, chúng tôi là thương nhân đi đường..." Lời chưa nói xong đã thấy gã đàn ông chỉ vào tai và miệng mình, ý bảo không nghe thấy cũng không nói được.

Hóa ra là một người vừa điếc vừa câm, hèn chi lúc nãy kêu khản cổ không thấy ai thưa.

Trần Ngọc Lâu đành dùng thủ thế giải thích, giới thiệu lai lịch và nói rõ mọi người chỉ muốn trú mưa chứ không có ý ác.

Gã hán tử này cũng là người thật thà, ném con dao xuống rồi mời mọi người vào nhà.

Vào trong nhà, mùi máu tươi càng nồng nặc, một con hổ trắng lớn nằm ngang ở giữa, da hổ đã bị lột một nửa.

Diệp Bạch nhíu mày, hèn chi hang hổ bị ngập lâu như vậy mà không thấy hổ mẹ về, hóa ra đã bỏ mạng tại đây.

Nhìn thân hình con hổ trắng này, dường như chính là con đã định tấn công họ đêm hôm đó.

Thấy tiểu bạch hổ vẫn đang ngủ say trong cái lồng sau lưng, Diệp Bạch thở dài một tiếng, không làm nó thức giấc.

Trần Ngọc Lâu liếc nhìn Diệp Bạch một cái rồi ra dấu hỏi hán tử về lai lịch con hổ.

Hán tử khua tay múa chân ra hiệu, nói hôm qua con mèo lớn này định tấn công gã, bị gã dùng cung tên bắn chết rồi kéo về, định lột da để hôm nào mang lên trấn bán lấy tiền.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, thấy xung quanh nhà trúc treo đầy cung tên và da thú liền biết người này sống bằng nghề săn bắn.

Hán tử thường ngày sống một mình, lại thêm trong núi hiếm có người tới nên đối với đám người Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch vô cùng nhiệt tình.

Trước tiên là đốt lò sưởi, đun nước nóng, lại muốn nấu ít thịt hổ cho mọi người nếm thử.

Nhưng mọi người bảo đã mang theo thức ăn, không muốn ăn thịt hổ, gã mới thôi.

Trần Ngọc Lâu đem hoa quả đóng hộp chia cho gã, hán tử chưa bao giờ ăn món gì ngọt như thế, mặt cười không ngớt, thỉnh thoảng lại giơ ngón tay cái về phía Trần Ngọc Lâu ý bảo đồ này ngon.

Ăn cơm xong, hán tử dẫn mọi người sang căn nhà trúc trống bên cạnh nghỉ ngơi, còn mình lại tiếp tục đi lột da hổ.

"Gã này chắc là một thợ săn bình thường, con người không có vấn đề gì." Sau khi gã đi, Trần Ngọc Lâu mới lên tiếng.

Diệp Bạch gật đầu, hắn cũng thấy người này không có vấn đề gì, lại bế tiểu bạch hổ ra cho ăn.

Tiểu bạch hổ đã sớm đói bụng, thịt bò khô thơm ngọt khiến nó ăn rất vui vẻ.

Diệp Bạch lắc đầu, cái con nhỏ này mà biết mẹ nó không còn nữa thì chắc không được thế này đâu.

Cho tiểu bạch hổ ăn xong, Diệp Bạch bỏ nó lại vào lồng, ngẩng đầu lên thì thấy Trần Ngọc Lâu đang nhìn chằm chằm vào một bức tranh mà thẫn thờ.

Bức tranh này treo ở một góc nhà trúc, hơi lạc lõng, Diệp Bạch lúc vào đã thấy nhưng không nhận ra vấn đề gì.

"Đại ca, có phát hiện gì sao?" Diệp Bạch tiến lại gần.

“Đệ nhìn xem, nội dung bức tranh này không đơn giản.” Trần Ngọc Lâu hơi nhíu mày nói: “Người trong tranh đứng trên mặt nước sóng gió cuồn cuộn, tay cầm pháp kiếm phù lục, dường như đang làm phép.

Nét vẽ này không tầm thường, có phong thái của bậc đại sư, nhưng cả bức tranh lại không có tên tuổi hay dấu ấn của họa sĩ.” Diệp Bạch không am hiểu kỹ thuật vẽ tranh sơn thủy: “Có lẽ chỉ là tác phẩm ngẫu hứng của họa sĩ nào đó thôi, chắc không có vấn đề gì chứ?” Trần Ngọc Lâu chỉ tay vào một chỗ: “Còn một điểm nữa, dưới nước có vật gì đó.” “Dưới nước có vật?” Diệp Bạch nhìn kỹ lại, quả nhiên phát hiện dưới mặt nước đang dậy sóng có một bóng đen dài.

Nếu không nhờ ánh sáng chiếu vào thì thật sự không nhìn ra.

“Đó là cái gì?” Diệp Bạch cau mày.

Người bên trên làm phép, chẳng lẽ là để trừ khử thứ dưới nước.

Trần Ngọc Lâu lắc đầu, đưa tay sờ lên bức tranh: “Chất liệu chắc là thời cận đại, xa nhất không quá trăm năm, rất có thể là do tổ tiên gã thợ săn này truyền lại.” Trần Ngọc Lâu dặn dò: “Lục Tử, đi mời gã thợ săn qua đây, khách khí một chút.” “Rõ!” Đợi hán tử vào, Trần Ngọc Lâu mới ra dấu hỏi thăm thông tin về bức tranh.

Ai ngờ gã cũng không rõ, bảo là cha gã truyền lại, treo trong nhà này cũng nhiều năm rồi.

Thấy Trần Ngọc Lâu có hứng thú với bức tranh, hán tử lại dẫn hai người sang một căn nhà trúc khác, bảo đây là phòng cũ của cha gã, giờ dùng làm kho chứa đồ.

Chương 143

Căn phòng này không lớn, cạnh cửa sổ có một chiếc bàn viết, bên cạnh đúng là chất đầy đủ loại đồ đạc linh tinh, trên bàn cũng phủ một lớp bụi dày.

Cơn mưa bên ngoài vẫn đang rơi, Diệp Bạch chống cửa sổ lên, phát hiện cảnh sắc bên ngoài có chút quen thuộc.

Đây chẳng phải là khung cảnh trong tranh sao?

Nhưng mực nước lúc này chưa cao bằng trong tranh, nếu mưa cứ rơi thêm mấy ngày, lũ dâng lên thì chắc chắn không khác gì cảnh trong tranh.

Trần Ngọc Lâu cũng phát hiện ra điều này, nhìn Diệp Bạch một cái, trong lòng có chút nặng nề.

Nếu cảnh trong tranh là thật, thì thứ dưới nước đại khái cũng là thật rồi.

Chỉ là không biết cao nhân trong tranh đã trừ khử được thứ đó chưa.

Cả hai không hẹn mà cùng nghĩ tới chuyến đi Hắc Thủy Hà, bóng đen khổng lồ gặp bên bờ Hoàng Hà, nghĩ lại thì loại vật đó đơn giản là sức người không thể đối phó nổi.

Mong là hai cái bóng đen này không phải cùng một loại.

Trần Ngọc Lâu lại hỏi hán tử về thông tin của cha gã.

Nhắc đến cha, hán tử có vẻ đau buồn, bảo cha gã ra ngoài đúng lúc trời mưa lớn như thế này, sau đó không thấy quay về nữa.

Lúc đó gã mới mười mấy tuổi, thoắt cái đã hơn hai mươi năm rồi.

Trần Ngọc Lâu lại ra dấu hỏi: "Cha ngươi có để lại di vật gì không?" Hán tử suy nghĩ một chút rồi bắt đầu lục lọi trong căn phòng này, một lúc sau mới lôi ra được một chiếc rương gỗ từ trong góc.

Mở ra xem, bên trong có một bộ đạo bào và nửa quyển sổ.

Quyển sổ này dường như là gia phả, bị người ta xé mất một nửa, chỉ còn lại vài trang, bên trên viết một hàng tên người họ Trương.

Hán tử chỉ vào cái tên cuối cùng, cười ngây ngô, ý bảo đó chính là gã.

Diệp Bạch nhìn qua, Trương Phong Nguyên, chữ lót là chữ Phong, nhưng ba chữ này dường như là được viết thêm vào sau.

Trần Ngọc Lâu biết lai lịch của những người họ Trương trên này, nhịn không được lên tiếng: "Quyển sổ này chắc là do cao nhân Long Hổ Sơn để lại, cái người tên Trương Kế Phong này chính là Thiên sư Long Hổ Sơn đời trước, ta từng nghe cha nhắc đến ông ấy." Cha của Trương Phong Nguyên tên là Trương Kế Miểu, cũng là người chữ lót là chữ Kế.

Diệp Bạch trải bộ đạo bào ra, thấy ở cửa tay áo dùng chỉ vàng thêu một chữ "Miểu".

Trần Ngọc Lâu muốn hỏi Trương Phong Nguyên thêm về chuyện của cha gã - Trương Kế Miểu, nhưng Trương Phong Nguyên lắc đầu, lúc cha mất tích gã vẫn chưa nhớ được nhiều chuyện, ký ức về cha giờ đã mờ nhạt.

Nghĩ kỹ lại thì Trương Phong Nguyên cũng là người đáng thương, sinh ra đã câm điếc, nhỏ tuổi đã mất cha, có thể sống sót mà trưởng thành cũng cực kỳ không dễ dàng.

Đợi Trương Phong Nguyên đi rồi, Trần Ngọc Lâu nói: "Hai mươi năm trước Trương Kế Miểu trừ yêu không về, cái tên Trương Phong

Nguyên trên sổ cũng là viết thêm vào, chắc hẳn cao nhân trên Long Hổ Sơn không rõ tình hình ở đây.

Đợi khi về ta sẽ sai người gửi một phong thư lên Long Hổ Sơn thuật lại tình hình, cũng không biết Long Hổ Sơn có thu nhận Trương Phong Nguyên này vào môn hạ không." Diệp Bạch gật đầu, không có ý kiến gì, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy cơn mưa lớn kéo dài không dứt, lòng có chút nặng nề.

Liên tiếp mấy ngày, cả bầu trời đều là mây đen dày đặc, không thấy một tia nắng.

Thỉnh thoảng chớp giật sấm rền, cuồng phong nổi lên, như thể thật sự có Long Vương đang hô phong hoán vũ trong tầng mây.

Đám người Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu cũng bị kẹt trong nhà trúc, không thể ra ngoài.

Trong nhà trúc, đám người Tá Lĩnh tự tìm cách giết thời gian.

Trần Ngọc Lâu đứng trước cửa sổ cảm thán một câu: "Trời công không chiều lòng người, lũ quét hội tụ, mực nước dâng cao, không biết dân chúng hạ du sẽ có bao nhiêu người gặp nạn." Diệp Bạch cũng thở dài nói: "Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác, đợi tình hình khá hơn, chi bằng hai nhà chúng ta sắp xếp nhân lực tới đây cứu trợ thiên tai đi." Trần Ngọc Lâu hân hoan gật đầu, vị Tam đệ này của y cũng giống y, đều là người có lòng nhiệt huyết.

Lại qua một ngày, mưa lớn cuối cùng cũng tạnh, mặt trời đã lâu không gặp cũng ló rạng từ tầng mây.

Ánh sáng vàng rực chiếu lên người thật ấm áp.

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu bàn bạc, quyết định không trì hoãn thời gian thêm nữa, chuẩn bị đóng bè trúc vượt nước.

Khi nói với Trương Phong Nguyên rằng họ sắp rời đi, gã vẫn có

chút lưu luyến, tiễn mọi người ra tận con đường nhỏ ven núi.

Gần đây tre trúc và cây cối không thiếu, lấy nguyên liệu tại chỗ, dưới sự đồng lòng của mọi người, hai chiếc bè trúc nhanh chóng được hoàn thành.

Bước lên bè trúc, mọi người vẫy tay chào tạm biệt Trương Phong Nguyên.

Vì lo sợ yêu quái dưới nước trong bức tranh kia, Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch không dám đi vào vùng nước sâu, cứ men theo bãi cạn, khua bè trúc thuận dòng mà xuống.

Nộ Tình Kê không thạo thủy tính, hai cái vuốt vàng bám chặt lấy bè trúc, không dám chạy nhảy lung tung như trước.

Tiểu bạch hổ cảm nhận được ánh nắng, ló đầu ra khỏi lồng tre, nhìn vùng nước mênh mông mà kêu a u a u, cũng không biết là có ý gì.

Sau cơn mưa lớn không khí đặc biệt trong lành, Diệp Bạch hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy tâm khoáng thần di, xua tan đi sự kìm nén của mấy ngày qua.

Đường thủy đi cực nhanh, sau hai ba canh giờ, mọi người đã trở lại núi Tiểu Lương Vương, nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều cảm thấy lạnh lòng.

Hóa ra là lũ quét bùng phát, ngôi làng mà mọi người từng nghỉ chân lúc trước đã bị nước lớn nhấn chìm.

Giờ đây chỉ còn thấy mái nhà nhô lên trên mặt nước.

Trần Ngọc Lâu mặt mày âm u, sai một huynh đệ Tá Lĩnh giỏi bơi lội xuống thăm dò tình hình.

Một lúc sau người này nhô lên khỏi mặt nước, bảo bên dưới không thấy thi thể người, cũng không thấy vật dụng quý giá, chắc là

trước khi lũ quét bùng phát người trong làng đã nhận ra và rời đi sớm.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Bạch trước khi đến đã xem qua bản đồ khu vực lân cận, biết gần núi Tiểu Lương Vương còn có một ngôi làng khác, chỉ một hướng rồi bảo mọi người tìm về phía đó.

Vài giờ sau, từ xa đã thấy một ngôi làng dựa lưng vào núi, những mái nhà nhấp nhô hiện ra giữa rừng cây.

Ngôi làng này địa thế cao, dường như không bị ảnh hưởng bởi lũ lụt.

Tuy nhiên, đầu làng tụ tập rất đông người, không biết đang làm chuyện gì.

Diệp Bạch lại thấy Lữ lang trung và vài huynh đệ Tá Lĩnh ở lại cũng đang ở trong đám đông, dường như đang tranh chấp với người ta, sắp sửa động thủ tới nơi.

Trần Ngọc Lâu vừa định vẫy tay ra hiệu cho họ thì nghe thấy một tiếng "uỳnh".

Hóa ra là bè trúc va phải vật gì đó, mọi người trên bè loạng choạng, suýt nữa thì ngã xuống nước.

Trần Ngọc Lâu vội vàng giữ vững thân mình, nhìn xuống dưới nước: "Cái thứ quỷ quái gì thế?" Diệp Bạch đứng ở bè trúc phía sau, thấy dưới nước lướt qua một bóng đen khổng lồ liền biết có chuyện chẳng lành, vội vàng giục mọi người khua nhanh.

Tam gia đã dùng giọng điệu như gặp đại địch thế này, mọi người càng không dám lơ là.

Các huynh đệ khua bè dốc hết sức bình sinh, hai chiếc bè trúc lao đi như ca nô, hướng về phía đầu làng.

Diệp Bạch nhét Nộ Tình Kê và tiểu bạch hổ vào chung một lồng tre, ngồi xổm xuống nhìn ra phía sau, thấy một dải gợn nước dài đang bám sát sau bè trúc.

Rốt cuộc đó là cái thứ quỷ quái gì!

Chương 144

Người trên bờ cũng chú ý tới động tĩnh trên mặt nước.

“Là Tam gia và Trần Tổng bả đầu bọn họ.” “Mau bảo họ chèo nhanh lên, dưới nước có Giao Long!” “Long Vương gia sắp ăn thịt người rồi!” “Tổng bả đầu, Tam gia, dưới nước có Giao Long, cẩn thận!” Một huynh đệ Tá Lĩnh hét lớn.

Giao Long?

Diệp Bạch cũng nghe thấy tiếng trên bờ, thứ vẫn luôn bám theo sau họ là một con Giao Long sao?

Diệp Bạch bám vào bè trúc, thò đầu nhìn xuống nước, nước lũ đục ngầu nhưng thấp thoáng có thể nhìn thấy một sinh vật hình rắn toàn thân trắng muốt.

Nhìn kỹ lại thì thấy con Giao Long này có đồng tử dọc màu xanh lá, thân phủ vảy trắng, đầu có sừng và râu, bụng có lợi trảo, giống hệt hình tượng giao long trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, sau khi chạm mắt với Diệp Bạch một cái, con Giao Long chuyển hướng, nhanh chóng biến mất.

Thấy Diệp Bạch ló đầu lên, Trần Ngọc Lâu vội hỏi: “Tam đệ, sao rồi?” Diệp Bạch lên tiếng: “Thứ đó chạy rồi, hiện tại chắc không còn nguy hiểm nữa.” Một lát sau, bè trúc đã tới đầu làng, mọi người vội vàng nhảy xuống.

“Tam gia, Trần Tổng bả đầu, hai người không sao là tốt rồi.” Lữ lang trung và các huynh đệ Tá Lĩnh vây lại trước tiên, một đám đông dân làng cũng kéo tới.

“Lữ lão, thảo dược tìm được chưa?

Năm vị huynh đệ kia thế nào rồi?" Trần Ngọc Lâu không thấy năm người kia trong đám đông, lo lắng hỏi.

"Tổng bả đầu yên tâm, thảo dược tìm được rồi, mấy vị huynh đệ kia đều đã tỉnh, chỉ là chân tay còn chưa thuận tiện, giờ đang nghỉ ngơi trong nhà." Lữ lang trung giải thích.

Trần Ngọc Lâu thở phào nhẹ nhõm, đang định hỏi tiếp thì thấy một ông lão râu trắng lên tiếng: "Người phương xa tới, các người vừa rồi đã làm kinh động đến Long Vương gia, cần phải tạ tội với Long Vương gia!" Trần Ngọc Lâu không biết thân phận người này, nhìn về phía Lữ lang trung.

Lữ lang trung nói: "Thôn trưởng, chúng tôi đã trả không ít tiền rồi, vả lại Long Vương gia không hề lật bè trúc, có thể thấy Long Vương gia không hề trách tội những người bạn này của tôi, sao lại phải tạ tội chứ?" Thôn trưởng không cam tâm, nhưng thấy mấy huynh đệ Tá Lĩnh phía sau rút vũ khí ra liền nuốt khan, chỉ đành nuốt những lời định nói vào trong.

Không thèm để ý đến đám dân làng này, Lữ lang trung dẫn mọi người vào một gian nhà, kể lại những chuyện họ gặp phải trên đường đi.

Hóa ra vào ngày Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu vào núi, Lữ lang trung và Vu y đã tìm thấy thảo dược giải độc trong núi.

Mấy ngày sau mưa lớn liên miên, lũ quét bùng phát, người trong làng vốn có kinh nghiệm nên đã di tản ngay trong đêm, tới ngôi làng này để tránh lũ.

Sáng nay khi trời hửng nắng, không ít người ở đầu làng thấy một con rồng trắng rẽ nước mà lên, liền hô lớn là Long Vương gia hiển linh, xua tan mây đen.

“Thật sự là một con rồng trắng sao?” Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi.

Lữ lang trung nói: “Trần Tổng bả đầu, quả thực rất giống rồng trắng, nhưng chắc là một con Bạch Giao, sáng nay tôi luyện Ngũ Cầm Hí ở đầu làng, tình cờ thấy cảnh Bạch Giao đó nhảy vọt lên khỏi mặt nước.” Trần Ngọc Lâu rất có hứng thú với Bạch Giao, hỏi thêm nhiều chi tiết.

Sau đó, Diệp Bạch hỏi: “Lúc nãy thấy mọi người ở đầu làng dường như sắp đánh nhau với dân làng, có chuyện gì vậy?” Lữ lang trung chưa kịp lên tiếng, một huynh đệ Tá Lĩnh đã nhịn không được nói: “Tam gia, ngài không biết đâu, chúng tôi tới làng này đã phải nộp không ít tiền của mới được yên ổn, đám người trong làng này không chỉ tham lam mà còn ngu muội.

Sáng nay Giao Long xuất hiện xong, họ còn định chọn đứa trẻ trong làng để hiến tế cho Long Vương gia, bị chúng tôi ngăn lại nên họ định đuổi chúng tôi đi.” “Ai là người đề ra việc dùng trẻ con hiến tế?” “Chính là lão thôn trưởng kia.” Diệp Bạch gật đầu, không nói gì thêm.

Hắn cùng Trần Ngọc Lâu lại ra đầu làng, chỉ thấy dân làng dưới sự chỉ huy của thôn trưởng đang bái tế mặt nước.

Diệp Bạch không quan tâm, nhìn dòng nước lũ đục ngầu vàng khè mà hơi xuất thần.

Dưới nước đúng là có Bạch Giao, đây là điều Diệp Bạch tận mắt thấy, nhưng con Bạch Giao này không có khuynh hướng làm hại người, Diệp Bạch cũng không rõ đây có phải con mà Trương Kế Miểu muốn trừ khử không.

Tuy nhiên, dù thế nào thì hiện tại chỉ có thể đợi nước rút mọi người mới rời khỏi làng được.

Ngược lại là Trần Ngọc Lâu, cứ canh cánh trong lòng về con Bạch Giao dưới nước, đứng đợi ở đầu làng cả ngày cũng không thấy bóng dáng nó đâu.

Liên tiếp ba ngày, mặt trời chói chang, nắng như thiêu như đốt, nước lũ rút cực nhanh, con đường xuống núi cũng lộ ra.

Trong thời gian này, mọi người không còn thấy dấu vết của Bạch Giao nữa.

Lại qua hai ngày, năm vị huynh đệ kia cũng có thể xuống đất đi lại, Trần Ngọc Lâu dặn dò mọi người thu xếp hành lý chuẩn bị rời làng.

Trước lúc đi, Diệp Bạch có ra ngoài một chuyến, lúc quay lại, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Trần Ngọc Lâu lại gần hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?" Diệp Bạch thở dài: "Trận lũ lớn hai mươi năm trước, lão thôn trưởng này đã từng hiến tế một đứa trẻ, sau này lấy danh nghĩa Long Vương gia mới leo lên được chức thôn trưởng." Hắn vừa mới tới phòng thôn trưởng, ban đầu chỉ định trừng phạt nhẹ một chút trước khi đi, nhưng hỏi ra vài chuyện cũ năm xưa mới biết được tình hình này.

Thế là Diệp Bạch không nương tay, trực tiếp phế đi tứ chi của lão ta, nếu không có gì bất ngờ thì quãng đời còn lại lão chỉ có thể nằm trên giường mà thôi.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, cũng thở dài một tiếng.

Mọi người xuống đường núi, đi dọc theo lòng sông, dọc đường thấy không ít xác động vật và con người.

Mỗi khi thấy vậy, Trần Ngọc Lâu đều sai người chôn cất thi thể để tránh dịch bệnh phát sinh, nếu là thi thể người còn đắp mộ, dựng bia đá, coi như tế điện những người đã khuất.

Hai ngày sau, mọi người đến Côn Minh, vì lũ quét bùng phát nên

không ít nạn nhân đói rách, mặt mày nhem nhuốc đổ xô vào thành, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu bàn bạc một hồi, quyết định dừng lại ở Côn Minh một thời gian để cứu tế!

Cũng may Diệp Bạch để không ít tiền bạc trong không gian nên không phải lo thiếu thốn.

Trần Ngọc Lâu đã quen với việc cứu trợ thiên tai, Diệp Bạch sau khi đưa tiền liền giao việc cho y, còn mình thì một mình dạo quanh trong thành.

Trong thành đầy rẫy loạn lạc, Diệp Bạch tùy ý đi một vòng liền thấy vô vị.

Lúc này, nghe thấy hai người bên đường bàn luận chuyện Long Vương gia, Diệp Bạch dừng bước.

Họ miêu tả Long Vương gia cũng màu trắng, Diệp Bạch liền biết Bạch Giao cũng lộ diện ở những nơi khác nên mới được coi là Long Vương gia.

Hai người lại bàn luận về truyền thuyết năm con rồng dữ quanh hồ Điền Trì, còn nhắc tới Trấn Yêu Tháp, bảo là có Trấn Yêu Tháp thì rồng dữ trong hồ Điền Trì mới biến mất.

Diệp Bạch có chút tò mò, tiến lên hỏi Trấn Yêu Tháp là vật gì, hai người giải thích: Trấn Yêu Tháp này là một tòa Phật tháp, đã tồn tại từ rất lâu trước đây, nằm ngay trong thành, còn được gọi là Địa Tạng Tự Kinh Tràng.

Diệp Bạch theo hướng hai người chỉ, tìm đến nơi gọi là Địa Tạng Tự Kinh Tràng.

Nơi này nằm trong một khu gọi là Công viên Cổ Tràng, xung quanh có hàng rào sắt bao bọc, Diệp Bạch phát hiện người đến đây

không ít, đều là tới bái tế Địa Tạng Tự Kinh Tràng.

Địa Tạng Tự Kinh Tràng được điêu khắc từ đá sa thạch, cao sáu bảy mét, thân cột hơi ngả vàng, khắp thân đều điêu khắc những bức tượng Phật giáo tinh xảo với kích thước lớn nhỏ khác nhau, đếm kỹ phải có đến hàng trăm tôn tượng.

Tuy nhiên, Diệp Bạch cũng không có cảm tình mấy với Phật môn, tuy kinh ngạc trước sự trân quý của vật này nhưng cũng không có ý định tiến lên bái tế.

Gần hàng rào sắt đầy rẫy người, ngoài những người bái tế còn có không ít nạn dân.

Diệp Bạch đang định rời đi thì phát hiện trong đám đông đột nhiên xuất hiện vài khuôn mặt lạ lẫm, những người này cực kỳ ăn ý tiến về phía hắn.

Xem tình hình này là tới tìm hắn sao?

Thú vị rồi đây, chẳng lẽ lại là người của Uông gia?

Diệp Bạch bất động thanh sắc lùi lại một bước nhỏ, nhưng cảm thấy giẫm phải vật gì đó, quay đầu nhìn lại thì ra là một đứa trẻ nạn dân.

Đứa trẻ này không ngẩng đầu, quần áo rách rưới, tóc tai rối bù, hai tay đút vào ống tay áo.

Quan trọng nhất là Diệp Bạch nãy giờ hoàn toàn không cảm nhận được sự hiện diện của người này ở phía sau mình.

Chương 145

“Này, huynh đệ, ta giẫm phải giày ngươi rồi.” Diệp Bạch lên tiếng.

Nghe thấy tiếng, đứa trẻ này ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch một cái.

Tuổi không lớn, gương mặt sạch sẽ tuấn tú nhưng thần sắc vô cùng lạnh lùng.

Chỉ thấy cậu ta lẳng lặng rút chân về, phủi bụi trên giày rồi lại ngồi xổm dưới đất không nói một lời.

Diệp Bạch liếc nhìn xung quanh một lượt, phát hiện mục tiêu của đám người kia dường như không phải hắn mà là cậu bé ăn xin trước mặt này.

Diệp Bạch khều khều chân cậu bé, cậu lại ngẩng đầu lên, vô biểu tình nhìn Diệp Bạch.

“Khụ khụ, cho ngươi miếng sô-cô-la coi như lời xin lỗi của ta.” Diệp Bạch đưa sô-cô-la qua, cậu bé ngẩn người, nhìn Diệp Bạch một cái rồi nhận lấy.

Tuy nhiên khi cậu bé đưa tay ra, mí mắt Diệp Bạch không kìm được mà giật giật.

Hai ngón tay cậu ta dài lạ thường, chắc hẳn là do tập luyện Phát Khâu Chỉ từ nhỏ mới thành ra như vậy.

Đứa trẻ này là người của Trương gia?

Chẳng lẽ những người truy đuổi cậu ta lại là người Uông gia?

Cậu bé nhận lấy sô-cô-la xong lại đút hai tay vào ống tay áo, cúi đầu xuống.

Cũng không biết làm sao, cứ nhìn chằm chằm mặt đất.

Thấy mấy người kia ngày càng tiến lại gần, Diệp Bạch không khỏi có chút lo lắng, cái người Trương gia này sao mà ngơ ngác thế.

Diệp Bạch lại đá cậu ta một cái.

Cậu bé ngẩng đầu lên, thần sắc có chút thay đổi, lông mày khẽ nhíu lại.

"Huynh đệ, không biết nói câu cảm ơn à?" Cậu bé mấp máy môi, thốt ra hai chữ "Cảm ơn" mà Diệp Bạch suýt nữa không nghe rõ.

Lúc này, cậu bé dường như cũng nhận ra điều bất thường, sau khi thấy những khuôn mặt quen thuộc trong đám đông liền nhanh chóng nhảy qua hàng rào, bỏ chạy từ phía bên kia của Địa Tạng Tự Kinh Tràng.

Thân thủ linh hoạt đến mức Diệp Bạch suýt nữa không phản ứng kịp.

"Truy!" Không biết là ai hét lên một tiếng, mấy người đang vây tới lập tức tản ra trong đám đông, đuổi theo cậu bé kia.

Diệp Bạch phát hiện thân thủ của những người này cũng không hề yếu, dáng vẻ nhanh nhẹn, xem ra cậu bé kia có chút nguy hiểm rồi.

Diệp Bạch định đuổi theo thì bị một người chặn đường.

Người này khoác áo choàng đen, ánh mắt thâm thúy, thái dương lồi ra, dường như là một cao thủ ngoại công.

"Diệp Bạch của Cửu Môn Trường Sa?" Diệp Bạch cười nói: "Biết ta mà còn dám một mình chặn đường ta?" Lúc này hắn cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nếu là người Uông gia thì không có gan lớn như vậy mà dám đứng trước mặt hắn.

Diệp Bạch nhướn mày nói tiếp: "Các người là người Trương

gia?" Người này khựng lại một chút rồi nói: "Đừng xen vào chuyện của Trương gia, Cửu Môn các ngươi còn chưa đủ tư cách." Sau khi cảnh cáo một câu, người này định quay người rời đi nhưng lại thấy Diệp Bạch lách người chặn trước mặt.

"Thu lại lời vừa nói đi, Trương gia bây giờ không có tư cách đe dọa ta." Giọng nói không lớn nhưng đầy khí thế.

Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Bạch, đồng tử Trương Thiên Đào co rút lại, hai ngón tay đang đưa ra cũng từ từ thu lại sau lưng.

Trong một khoảnh khắc vừa rồi, gã cảm nhận được sự đe dọa của cái chết, giác quan thứ sáu đang điên cuồng báo động.

"Diệp Tam gia quả nhiên không phải người thường, ta ghi nhớ ngài rồi." Trương Thiên Đào lùi lại một bước, đổi hướng nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhìn theo bóng dáng đi xa, Diệp Bạch thốt ra hai chữ: "Nhát chết!" Tuy nhiên, Diệp Bạch cũng có chút thắc mắc, tự hỏi tại sao người Trương gia lại truy đuổi người Trương gia.

Cậu bé ăn xin kia có thân phận gì?

Chẳng lẽ là nội đấu gia tộc?

Đột nhiên, một thân phận lóe lên trong đầu Diệp Bạch, cậu bé ăn xin lúc nãy chẳng lẽ là Muộn Du Bình Trương Khởi Linh.

Nếu hắn không nhớ nhầm thì Tiểu Ca cũng là nhân vật của thời đại này.

Chỉ là Tiểu Ca không phải tộc trưởng Trương gia sao?

Đám người Trương gia này rảnh rỗi quá hay sao mà đi truy đuổi tộc trưởng nhà mình, chơi trò trốn tìm chắc?

Diệp Bạch không hề hay biết Trương gia lúc này đang trải qua

biến cố lớn nhất - Sự kiện Thánh Anh.

Cũng chính vì sự kiện Thánh Anh này mà Trương gia khổng lồ bị Uông gia tính kế, phân băng ly tích, từ đó đi xuống dốc.

Quay lại khách sạn, chỉ có hai hỏa kế Diệp phủ ở lại, Trần Ngọc Lâu đang dẫn theo mười mấy huynh đệ Tá Lĩnh ra ngoài phát cháo và màn thầu.

Diệp Bạch lại thấy Mạc Vũ ở một mình trong phòng, trên bàn bày đầy dụng cụ và mảnh vụn gỗ, không biết đang chế tác thứ gì.

Xuống dưới lầu, Trần Ngọc Lâu và mọi người bận rộn không ngơi tay.

Trước cửa dựng ba điểm phát cháo, người đông nghịt xếp hàng dài không thấy điểm cuối.

Lữ lang trung cũng dựng một sạp thuốc, cứu chữa cho những nạn dân bị sốt và sinh bệnh.

Cả khách sạn đã được bao trọn, nhà bếp liên tục bưng ra màn thầu trắng vừa hấp và cháo trắng vừa nấu xong.

Trần Ngọc Lâu tuy đã thuê không ít nạn dân duy trì trật tự nhưng nạn dân đổ về thành ngày càng nhiều.

Diệp Bạch thấy nhân thủ thiếu hụt cũng tiến lên giúp một tay.

"Mỗi người một phần, ăn xong rồi lại đến lĩnh, chúng tôi sẽ ở đây hai ngày này, đừng gấp, cứ từ từ." Tuy nhiên, Trần Ngọc Lâu cũng không phải là người chịu thiệt, một mặt phát cháo, một mặt sai người tuyên truyền là Tá Lĩnh Hồ Nam và Cửu Môn đến đây cứu trợ.

Không ít nạn dân vốn chưa từng nghe danh Tá Lĩnh và Cửu Môn đều nảy sinh thiện cảm, cảm thán người Hồ Nam đúng là hoạt Bồ Tát!

Mãi đến tối, ánh trăng buông xuống, nạn dân mới thưa thớt tản đi.

Trong thùng gỗ vẫn còn không ít cháo trắng, đám người Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch cũng không lãng phí, múc cháo ra ăn cùng dưa muối, ăn rất ngon lành.

Đang ăn, Diệp Bạch chợt thấy một bóng người đứng trước thùng gỗ, chính là cậu bé ăn xin gặp lúc sáng.

Diệp Bạch nhìn thêm vài lần, càng cảm thấy cậu ta chính là Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Vẻ lạnh lùng khắc sâu vào xương tủy đó là thứ người khác không tài nào bắt chước được.

Cũng không biết cậu ta đã trốn thoát khỏi sự truy đuổi của người Trương gia bằng cách nào.

Diệp Bạch đặt bát đũa xuống, múc một bát cháo lớn đưa cho cậu ta, lại nhét thêm hai cái màn thầu trắng.

Tiểu Ca cũng nhận ra Diệp Bạch, nhìn hắn chăm chú một hồi, dường như muốn ghi nhớ diện mạo của Diệp Bạch.

Chương 146

"Cảm ơn." Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng lần này Diệp Bạch nghe rất rõ.

Nói lời cảm ơn xong, Tiểu Ca cầm lấy thức ăn ngồi xuống góc tối đầu ngõ ăn lấy ăn để, xem ra đã đói lả rồi.

Hôm nay lương thực và bột mì gần như tiêu hao sạch sẽ, Trần Ngọc Lâu sai người đến tiệm gạo thu mua để chuẩn bị cho ngày mai.

Diệp Bạch ước tính, cứ đà này thì số tiền hắn mang theo thực sự không cầm cự được bao lâu.

Đáng tiếc số bảo bối lấy được từ mộ Điền Vương không nhiều, ngoài kim ấn Điền Vương còn có vài món đồ đồng và đồ ngọc coi như có giá trị, nhưng nhất thời cũng không tìm được người mua.

Một lúc sau, thấy huynh đệ Tá Lĩnh kéo mấy xe gạo và bột mì về, ngay cả ông chủ tiệm gạo cũng đi cùng.

Nghe danh nghĩa cứ cứu trợ của Tá Lĩnh và Cửu Môn, ông ta cũng muốn góp một phần sức lực, nên số lương thực này coi như vừa bán vừa tặng, giải quyết được nỗi lo cháy sườn của Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch.

Ông chủ họ Chu, được Trần Ngọc Lâu kéo vào khách sạn cảm ơn.

Sau khi biết Trần Ngọc Lâu chính là Tổng bả đầu Tá Lĩnh thân hành tới cứu trợ, ông ta không khỏi cảm động, vỗ ngực bảo sẽ còn gửi thêm gạo miễn phí tới nữa.

Người này cũng là người thông minh, nhanh chóng xưng huynh gọi đệ với Trần Ngọc Lâu, cuối cùng hớn hở được Trần Ngọc Lâu tiễn ra về.

Đêm ngày càng sâu, cái lạnh thấu xương, huynh đệ Tá Lĩnh thu dọn thùng gỗ và bàn ghế vào khách sạn chuẩn bị đóng cửa nghỉ ngơi, Diệp Bạch phát hiện Tiểu Ca vẫn nằm ở góc ngõ, ngủ cùng đám nạn dân.

Diệp Bạch rảo bước tiến lại gần, Tiểu Ca lập tức cảnh giác mở mắt.

"Trương Khởi Linh, đi theo ta." Tiểu Ca tuy không rõ làm sao Diệp Bạch biết tên mình, nhưng không cảm nhận được ác ý từ hắn nên đứng dậy đi theo sau.

Thấy Diệp Bạch dẫn một đứa bé ăn xin về, Trần Ngọc Lâu và đám huynh đệ Tá Lĩnh đều có chút tò mò.

Trần Ngọc Lâu khụ một tiếng, bảo mọi người về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì lẳng lặng bám theo sau.

Diệp Bạch dẫn Tiểu Ca vào một phòng đơn nói: "Cả khách sạn này bọn ta đã bao trọn, phòng còn trống, đêm nay ngươi cứ nghỉ ở đây đi." Tiểu Ca đảo mắt nhìn qua bố cục và trang thiết bị trong phòng rồi gật đầu.

"Ngươi không tò mò làm sao ta biết tên ngươi à?" Tiểu Ca lại lắc đầu, vẻ mặt như không có hứng thú.

Diệp Bạch cạn lời, đúng là một cái hũ nút (Muộn Du Bình), giống hệt như lời đồn.

Diệp Bạch cũng lười hỏi thêm, quay người định rời phòng, vừa tới cửa thì nghe thấy một tiếng "Cảm ơn", hắn mỉm cười đóng cửa rời đi.

Rẽ qua một góc liền thấy Trần Ngọc Lâu đang làm bộ làm tịch dựa vào tường, dường như đang đợi hắn.

Diệp Bạch liếc y một cái, ý bảo về phòng rồi nói.

Sau khi hai người về phòng, Diệp Bạch đại khái kể lại chuyện xảy ra hôm nay.

Trần Ngọc Lâu trước đó đã biết không ít bí mật của người Trương gia từ miệng Diệp Bạch, nghe nói cậu bé ăn xin lúc nãy chính là tộc trưởng Trương gia - Trương Khởi Linh, không khỏi kinh ngạc.

"Người Trương gia sao lại truy đuổi tộc trưởng của mình?" Diệp Bạch nhún vai, hắn cũng không rõ: "Huynh hỏi ta thì ta hỏi ai?" "Vậy đệ không sợ đêm nay người Trương gia tìm tới đây sao?" Diệp Bạch cười lạnh một tiếng: "Nếu thực sự tới, ta sẽ không nương tay nữa.

Tới lúc đó các huynh chỉ cần vây chặt lấy bọn chúng, ta sẽ khiến không tên nào chạy thoát được." Thấy vị Tam đệ của mình tự tin đầy mình như vậy, Trần Ngọc Lâu tặc lưỡi, không nói gì thêm.

"Đại bá, tộc trưởng đã vào khách sạn của Cửu Môn và Tá Lĩnh rồi, tối nay có hành động không?" Trương Thiên Đào nghĩ đến cảm giác nguy hiểm mà Diệp Bạch mang lại hồi sáng, cuối cùng lắc đầu: "Nếu làm kinh động đến bọn họ e là sẽ gây ra náo loạn không nhỏ, cứ đợi thêm xem, tộc trưởng nhất định sẽ ra ngoài thôi." Sáng sớm ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng hẳn, Diệp Bạch đã thức giấc.

Sau khi gạt con tiểu bạch hổ đang nằm gáy o o trên ngực mình sang một bên, hắn bắt đầu ngồi thiền tu luyện Tử Hà Chân Khí.

Dường như sực nhớ ra điều gì, Diệp Bạch ngắt quãng việc tu luyện, đi tới phòng của Tiểu Ca, nhưng chỉ thấy trong phòng trống không, giường chiếu cũng đã lạnh ngắt.

Cửa sổ có dấu vết từng được mở ra, bên ngoài trời vẫn còn tối mịt, trăng sao treo cao.

Tiểu Ca chắc hẳn đã rời đi từ sớm, có lẽ y không muốn liên lụy đến Diệp Bạch, hoặc giả y có sứ mệnh riêng cần phải hoàn thành.

Diệp Bạch thở dài một tiếng, không muốn quản thêm nữa, quay về phòng tiếp tục tu luyện.

Liên tục cứu trợ thiên tai suốt năm sáu ngày, số lượng nạn dân ngày một ít đi, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu cũng dần rảnh rỗi.

Hai người bàn bạc một hồi, quyết định để lại một nhóm huynh đệ tiếp tục công việc tại đây, còn hai người bọn họ chuẩn bị quay về Hồ Nam.

Dù sao cả hai đều là thủ lĩnh của một phương thế lực, nếu rời đi quá lâu mà không quản lý, bên dưới ắt sẽ nảy sinh rắc rối.

Tuy nhiên, Lữ lang trung lại muốn nán lại Vân Nam một thời gian, đợi việc cứu trợ kết thúc sẽ đi du ngoạn, thuận tiện thăm hỏi vài người bạn cũ tại đây.

Diệp Bạch không miễn cưỡng, ngày hôm sau cùng Trần Ngọc Lâu và đám người Mạc Vũ lên đường trở về.

Nửa tháng sau, Diệp Bạch cùng Trần Ngọc Lâu về tới Trần Gia Bảo trước, bái phỏng Trần lão gia tử để hỏi thăm tình hình hiện tại của Long Hổ Sơn.

Trần Mạc Văn nói, Long Hổ Sơn dường như đã xảy ra biến cố, từ mấy chục năm trước đã phong sơn, ông cũng đã lâu không nghe được tin tức gì từ Thiên Sư Phủ.

Tuy nhiên, Trần lão gia tử dù sao cũng là cố nhân với đời Thiên Sư trước, ông hứa sẽ đích thân viết thư hỏi thăm xem Thiên Sư Phủ có còn nhánh nào tên Trương Kế Miểu lưu lạc bên ngoài hay không.

Trong những ngày ở Trần Gia Bảo, Diệp Bạch cũng tụ họp với Lữ Trùng, Hoa Mã Quải và các tiểu đầu mục Tá Lĩnh khác.

Trong chuyến đi Long Lĩnh, mọi người có được một ổ khóa cơ quan do Lý Thuần Phong để lại, đến nay vẫn chưa mở được.

Trần Ngọc Lâu biết Mạc Vũ tinh thông đạo này, bèn để Mạc Vũ dùng thử.

Mạc Vũ ôm ổ khóa nghiên cứu nửa ngày trời, cuối cùng có chút thiếu tự tin nói: "Tổng bả đầu, đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải vật cơ quan tinh vi thế này, hiện tại tôi không có mười phần nắm chắc, có lẽ cần phải nghiên cứu thêm một thời gian nữa mới có thể thử được." Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một chút, liền bảo Mạc Vũ mang vật này về Trường Sa, cứ thong thả mà nghiên cứu.

Ba ngày sau, Diệp Bạch quay về Trường Sa, Thuận Tử nhận được tin từ sớm đã lái hai chiếc xe hơi đen đến đón.

"Phu nhân vẫn khỏe chứ?

Trường Sa gần đây có biến cố gì không?" Diệp Bạch ngồi vào trong xe hỏi.

"Mọi chuyện đều ổn, dạo này phu nhân thường xuyên ghé thăm Hồng phủ, bệnh tình của Tứ gia dường như lại nặng thêm.

Cửu Môn thì mọi thứ vẫn bình thường, chỉ là trong thành Trường Sa gần đây đặc vụ Nhật Bản xuất hiện không ít, Trương Khải Sơn đã mượn thế lực các gia tộc trong Cửu Môn bắt giữ khá nhiều, nghe nói còn được một vị cấp trên ở chính phủ Nam Kinh tán thưởng, lại thăng chức thêm một cấp." "Đó là chuyện tốt, quyền lực của Trương Khải Sơn càng lớn thì càng có lợi cho Cửu Môn." Thấy Diệp Bạch tựa lưng ra sau nhắm mắt dưỡng thần, Thuận Tử không nhịn được hỏi: "Tam gia không sợ thế lực của Trương Khải Sơn quá lớn sẽ ảnh hưởng đến các quyết sách của Trưởng lão hội sao?" Diệp Bạch mở mắt mỉm cười: "Hắn nếu có năng lực, vị trí đứng đầu Cửu Môn nhường cho hắn thì đã sao." Thuận Tử không đoán được tâm tư của Tam gia nhà mình, chỉ đành chuyên tâm lái xe, không hỏi thêm nữa.

Đến Bạch phủ, Diệp Bạch đã thấy Bạch Tri Hi đứng đợi mình ở

cửa.

“Bên ngoài gió lớn thế này, sau này nàng cứ ở trong nhà đợi ta là được.” Diệp Bạch tiến tới đỡ lấy Bạch Tri Hi.

Bạch Tri Hi cười ngọt ngào: “Thiếp đâu có lá ngọc cành vàng như chàng nói, vả lại chàng là nam nhân của thiếp, vợ đợi chồng chẳng phải là lẽ đương nhiên sao.” Diệp Bạch ngửi thấy mùi thơm từ trong phủ truyền ra, biết Bạch Tri Hi đã chuẩn bị đại tiệc cho mình, liền nắm tay nàng nhanh chóng đi vào trong.

Mạc Vũ cũng từ chiếc xe phía trước bước xuống, khi nhìn thấy dung nhan của Bạch Tri Hi thì ngẩn người ra vì kinh diễm, sau đó lập tức cúi đầu, không dám nhìn thêm.

Thuận Tử thu hết cảnh này vào mắt, thầm nghĩ: Vị Mạc huynh đệ này biết giữ chừng mực tôn ti, cũng là người có thể bồi dưỡng được.

Sau khi trở về, Diệp Bạch trước tiên sắp xếp và xem xét các sự việc lớn nhỏ xảy ra ở Trường Sa gần đây, đồng thời xử lý các vụ việc liên quan đến Cửu Môn.

Các nhà trong Cửu Môn biết Diệp Bạch đã về cũng lần lượt đến bái phỏng, ngoại trừ cái tên Tề Tiểu Hắc kia.

Nghe Thuận Tử nói, Tề Tiểu Hắc dạo này quản lý bến tàu khá tốt, nhờ vốn liếng dư dả nên lại tiếp quản thêm mấy bàn khẩu.

Chương 147

Diệp Bạch cũng mừng vì Tề Tiểu Hắc không đến làm phiền mình.

Tuy nhiên, Kim Toán Bàn lại ở lì chỗ Tề Tiểu Hắc, chỉ thỉnh thoảng mới về Bạch phủ để chỉ dạy Bạch Tri Hi về Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật.

Diệp Bạch đoán rằng thế lực của Tề Tiểu Hắc phát triển tốt như vậy chắc chắn có sự giúp đỡ không nhỏ của Kim Toán Bàn ở phía sau.

Lần trở về này, Diệp Bạch có ý tưởng mới về cấu trúc tổng thể của Diệp phủ.

Phủ đệ này vốn do Bạch Nhân Lễ xây dựng, kiến trúc trang trí cực kỳ tinh tế, hợp với Ngũ hành Bát quái, trạch viện bố trí hài hòa, là một mảnh phúc địa.

Nhưng Diệp Bạch cảm thấy vẫn chưa đủ, Diệp phủ rộng lớn thế này mà lại không có lấy một mật thất cơ quan nào, lần trước sau khi tới Hồng phủ xem mật thất của Nhị Nguyệt Hồng, hắn cứ mãi nung nấu ý định này.

Biết Diệp Bạch muốn cải tạo Diệp phủ, Bạch Tri Hi cũng không có ý kiến gì, nàng đã có chút thành tựu về Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, lại tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp nên đã giúp Diệp Bạch hiến kế.

Thế nhưng, khi nghe Diệp Bạch muốn mở rộng hồ nước nhỏ trong phủ, còn muốn bố trí trận pháp để biến nó thành nơi cực âm, Bạch Tri Hi có chút không hiểu.

Phải biết rằng, người sống nếu thường xuyên sinh hoạt ở nơi âm khí nặng nề sẽ dễ sinh ra đủ thứ bệnh tật, tuổi thọ không bền.

Tuy nhiên, Bạch Tri Hi cũng không phải không có cách, nàng đã nghĩ ra một loại Âm Dương Bình Hành Trận, bố trí Dương trận tại khu nhà ở và Âm trận tại hồ nước, hai trận âm dương bổ trợ lẫn nhau, tạo thành vòng lặp sinh sinh bất diệt.

Nhưng trận pháp này vẫn chỉ là ý tưởng, một mình Bạch Tri Hi không thể giải quyết hết được.

Diệp Bạch đành mời Tề Cửu gia và Kim Toán Bàn tới để cả ba cùng bàn bạc.

Mỗi khi gặp vấn đề khó giải quyết, Kim Toán Bàn lại viết thư cho Tôn Quốc Phụ để hỏi cách xử lý.

Cứ như vậy, sau một tháng rưỡi, bản vẽ cải tạo Diệp phủ cuối cùng cũng hoàn thành.

Diệp phủ chiếm diện tích hai vạn mét vuông, rộng xấp xỉ ba sân bóng đá đời sau, có thể coi là trạch viện tư nhân lớn nhất thành Trường Sa.

Trong bản vẽ mới, Diệp phủ có bố cục hình Thái Cực, một nửa là hồ nước, một nửa là khu nhà ở, chính giữa xây dựng một mật thất ngầm, đồng thời cũng là nơi đặt trận nhãn.

Mật thất này ngoài việc lưu trữ các tài liệu bí mật của Cửu Môn, còn là nơi chứa các loại văn vật quý giá mà Diệp Bạch lấy được từ dưới mộ.

Công trình cải tạo chính thức bắt đầu, những người thi công đều là những hỏa kế thân tín của Diệp phủ, các loại dược liệu cần thiết mỗi ngày cũng được bí mật vận chuyển vào trong, người ngoài hoàn toàn không hay biết.

Diệp Bạch giao cho Trương Nhật Sơn canh giữ phủ, để mắt tới những kẻ có ý đồ xấu, còn bản thân hắn lại âm thầm lẻn khỏi Trường

Sa.

Trưởng lão hội không chỉ nắm giữ hồ sơ của các hỏa kế Cửu Môn mà còn lưu giữ tư liệu về những ngôi mộ mà các nhà từng xuống.

Chuyến đi này của Diệp Bạch chính là tìm đến những ngôi mộ đã bị đào trộm đó để mở Túi Phúc!

Đến Nghi Xuân, Giang Tây, Diệp Bạch xuống một ngôi mộ Thân vương triều Minh, ở Túi Phúc đầu tiên, hắn nhận được một bản vẽ. [Bản vẽ Mặc Gia Phi Công: Đến từ thế giới Tần Thời Minh Nguyệt, do tổ sư gia phái Mặc gia thiết kế, sau đó được các đời Cự tử Mặc gia không ngừng cải tiến, là vũ khí chí tôn của Mặc gia.] Mặc gia lấy tư tưởng "Phi Công" làm cốt lõi, từ đó thiết kế ra hiệp đạo vũ khí Phi Công.

Loại vũ khí này cũng tuân theo tư tưởng kiêm ái phi công, linh hoạt đa biến, có thể công có thể thủ, biến hóa ra đủ loại hình thái.

Bản vẽ Phi Công mà Diệp Bạch mở ra không chỉ có các bước chế tạo chi tiết mà còn hướng dẫn cả kỹ xảo sử dụng.

Hình thái ban đầu của Phi Công là một khối hình hộp chữ nhật cỡ bắp tay, rất tiện mang theo.

Chỉ cần ấn vào nút cơ quan, nó sẽ biến đổi hình thái thành kiếm, cung nỏ, khiên, dây xích phi thiên, v.v.

Có thể nói nó cực kỳ phù hợp với những không gian chật hẹp và đầy rẫy cơ quan.

Nếu gặp bẫy tên nỏ thì chuyển sang dạng khiên, gặp vách đá dựng đứng thì chuyển thành dây xích phi thiên.

Theo Diệp Bạch, thứ này chính là lợi khí đạo mộ, so với Kim Cương Tán thì hơn hẳn một bậc.

Tuy nhiên, đây dù sao cũng là vũ khí cơ quan hàng đầu của thế giới khác, Diệp Bạch cũng không chắc Mạc Vũ và thợ thủ công của Diệp phủ có thể chế tạo ra được hay không.

Sau khi rời Nghi Xuân, Diệp Bạch lại chuyển qua Cát An, Cống Châu và những nơi khác, tìm thấy thêm bốn Túi Phúc trong bảy ngôi mộ tiếp theo.

Trong những Túi Phúc này lần lượt mở ra: một thanh trường đao sắt bình thường, một viên đá quý màu xanh lá, một cuốn truyện tranh màu, và một chiếc Kim Ti Nhuyễn Giáp.

Chỉ có chiếc Kim Ti Nhuyễn Giáp là Diệp Bạch cảm thấy có chút tác dụng.

Trần Ngọc Lâu cũng có một chiếc áo giáp lưới vàng truyền lại từ tổ tiên Tá Lĩnh, được rèn từ kim tinh bí chế, Diệp Bạch đã thử qua, quả thực có thể chống đỡ được các loại đao kiếm sắc bén thông thường.

Hai tháng sau, Diệp Bạch trở lại Trường Sa, nhưng hắn không vào thành ngay mà đi tới ngôi mộ dưới đáy hồ ở ngoại ô.

Những người đàn ông trai tráng trong ngôi làng bên hồ trước kia gần như đã chết hết, Thuận Tử đã sắp xếp việc làm trong nhà máy cho những người phụ nữ thạo việc, giờ đây ngôi làng này chỉ còn lại những người già không nơi nương tựa, nhìn qua thấy không ít nhà cửa bỏ hoang, có chút hoang lương.

Diệp Bạch vừa tiếp cận bờ hồ đã lập tức làm kinh động những người của Cửu Môn đang canh giữ tại đây.

Ngôi mộ dưới nước này có thể mọc ra Nguyệt Hoa Thảo, đối với Cửu Môn mà nói thì đây là một chậu tụ bảo không bao giờ cạn, vì vậy sau khi phong tỏa lối vào bên hang mỏ, Cửu Môn đã bố trí nhân thủ bí

mật canh chừng nơi này.

"Tam gia, sao ngài lại tới đây?" Một thanh niên mặc áo lót bình thường bước ra từ rừng cây, cử chỉ hành động rất quy củ.

Diệp Bạch nhìn thoáng qua liền biết đó là lính của Trương Khải Sơn.

"Ở đây có gì bất thường không?" "Không có gì bất thường ạ, chỉ là buổi tối thường nghe thấy tiếng nước bắn lên, nhưng chúng tôi đã phục kích mấy đêm liền mà không phát hiện ra gì." "Có ai đến gần mặt hồ không?" "Trước đó có vài ngư dân đến đánh cá, thấy không thu hoạch được gì thì đã rời đi, chúng tôi cũng không ra mặt ngăn cản." Diệp Bạch gật đầu, bảo bọn họ tiếp tục canh giữ, còn mình thì mặc đồ lặn nhảy xuống hồ.

Nhờ có mạch nước ngầm chảy vào, mực nước trong hồ đã khôi phục như cũ, Diệp Bạch lặn xuống theo đường giếng cây, đi tới không gian mê cung tầng thứ nhất.

Những đám thủy thảo dày đặc vẫn bao phủ các lối đi, Diệp Bạch rưới vảy máu lấy từ Lý Nguyên lên, đám thủy thảo liền dạt ra nhường đường, hắn đi qua con dốc để tới vùng nước đen tầng thứ hai.

Chuyến đi này, ngoài việc hái một ít Nguyệt Hoa Thảo, Diệp Bạch còn muốn đưa Tiểu Giao Nhân về Diệp phủ.

Hồ nước tụ âm ở Diệp phủ được xây dựng chính là vì nàng.

Lặn trong vùng nước đen một lúc lâu, Diệp Bạch vẫn không thấy tung tích của Thi Yêu và Tiểu Giao Nhân.

Suốt dọc đường đi, trên những bộ xương trắng dưới đáy thủy vực cũng không thấy bóng dáng của Nguyệt Hoa Thảo, xem ra lần trước nơi này đã bị Bán Tiết Lý vơ vét sạch sẽ.

Tìm thấy lối vào không gian tầng thứ ba, Diệp Bạch bơi dọc theo hành lang dài.

Chẳng mấy chốc đã bơi tới cuối đường, nhưng khung cảnh hiện ra trước mắt lại hoàn toàn khác biệt với những gì hắn từng thấy.

Một vùng tối tăm mịt mù, những vật chất phát sáng đã biến mất.

Diệp Bạch dùng đèn pin rọi xung quanh, toàn bộ thực vật trong không gian này dường như đã bị hủy diệt, những cây đại thụ bị gãy ngang thân, lớp màng bao bọc khổng lồ trong suốt cũng tan tành, những thi thể Giao nhân bị chôn vùi cũng không còn thấy đâu.

Tiểu Giao Nhân đâu rồi?

Diệp Bạch lộ vẻ lo lắng, nơi này dường như từng xảy ra một trận chiến, hắn còn tìm thấy cả mảnh vụn của lựu đạn.

Xem ra có kẻ đã nhân lúc Cửu Môn sơ hở để lẻn vào đây.

Vài ngày trước, lúc này Tiểu Giao Nhân đang mò mẫm trong hầm mỏ tối om và quanh co, không biết nàng kiếm đâu ra một tấm vải thô màu nâu để gói thành một túi hành lý.

Chương 148

Đeo túi hành lý nặng nề trên lưng, Tiểu Giao Nhân đi lảo đảo như một thiếu nữ nghèo khổ bỏ nhà đi bụi.

Nghĩ đến việc nhà mình đã mất, Tiểu Giao Nhân lại không kìm được nước mắt.

Nước mắt là bảo bối, không được đánh rơi, nàng cúi xuống nhặt từng viên một.

Mở túi ra, bên trong đặt vài cây Nguyệt Hoa Thảo phát sáng và một chiếc hộp gỗ nhỏ đã mục nát.

Xoa xoa cái bụng đang kêu đói, nàng nhịn không ăn, tiếp tục bơi về phía trước.

Nhìn hầm mỏ tối thâm thẳm phía trước, nàng luôn cảm thấy mẹ đang ở ngay đằng kia.

Diệp Bạch mò mẫm trong không gian tầng thứ ba một hồi lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra một khe nứt ẩn sâu trong đám thủy thảo.

Khe nứt này không lớn, chỉ vừa đủ cho một người chui qua, đây chắc hẳn là lối dẫn vào hầm mỏ.

Lần trước do vội vàng nên hắn đã không phát hiện ra lối vào kín đáo này.

Diệp Bạch nương theo ánh sáng mạnh của đèn pin, chậm rãi bơi vào trong.

Ở cửa khe nứt tích tụ rất nhiều đá vụn, lối đi chật hẹp, bơi được một lúc, Diệp Bạch đã tới một hầm mỏ khá rộng rãi.

Khu mỏ này bắt đầu được khai thác từ cuối triều Thanh, sau vài

chục năm, tài nguyên khoáng sản không còn bao nhiêu, cộng thêm chi phí nhân công cao nên dần bị bỏ hoang.

Mặc dù trước đó Diệp Bạch đã xem qua bản đồ các lối đi trong khu mỏ, nhưng hệ thống hầm mỏ chằng chịt phức tạp, hắn cũng không rõ vị trí hiện tại của mình là ở đâu.

Đi chưa được bao xa, một bóng đen lướt nhanh qua trước mặt Diệp Bạch, chính là một con Thi Yêu.

Thấy Diệp Bạch lặng lẽ rút đào mộc kiếm ra, con Thi Yêu này lượn quanh hắn một vòng rồi dừng lại.

Dù thời gian đã trôi qua lâu, nhưng nó vẫn nhớ rõ uy lực của thanh kiếm đào mộc.

Diệp Bạch bơi tới trước một chút, con Thi Yêu liền lùi lại, giữ khoảng cách, không cho hắn lấy một kẽ hở.

Tốc độ của Thi Yêu dưới nước cực nhanh, Diệp Bạch nghĩ mình cũng không đuổi kịp nên dứt khoát không thèm quan tâm đến nó, tiếp tục bơi về phía trước.

Con Thi Yêu này cứ lẳng lặng bám theo phía sau, không rõ ý đồ gì.

Bơi thêm một lúc, Diệp Bạch rẽ qua một khúc quanh thì đột ngột dừng lại.

Trước mặt hắn là mười mấy đôi mắt xanh ma quái đang nhấp nháy, chằm chằm nhìn vào hắn.

Sơ ý rồi, xem ra hắn đã xông vào hang ổ của Thi Yêu.

Mẹ kiếp, hèn gì trong mộ không thấy con Thi Yêu nào, hóa ra tất cả đều đã chạy hết đến đây.

Con Thi Yêu bám theo phía sau kia là muốn chặn đường lui của hắn đây mà.

Hiểu ra vấn đề, Diệp Bạch đối mặt với chúng, chậm rãi bơi lùi lại.

Dù cầm trong tay thiên niên đào mộc kiếm nhưng Diệp Bạch không dám lơ là chút nào.

Tục ngữ có câu kiến đông cắn chết voi, lũ Thi Yêu này trí tuệ không thấp, nếu chúng hợp lực tác chiến thì hắn cũng khó mà chống đỡ.

Vừa lùi lại, Diệp Bạch vừa quan sát các lối đi khác trong hầm mỏ.

Đèn pin soi vào một góc, thấy rải rác không ít xương trắng của con người, bên trên vẫn còn dính chút thịt thối rữa trắng bệch chưa được ăn sạch.

Những mảnh quần áo vải thô bị xé nát vụn, nhìn chất liệu và màu sắc thì đúng là đàn ông trong làng.

Chẳng trách nơi này lại tụ tập nhiều Thi Yêu thế này, chắc hẳn là do những xác chết bị chết đuối thu hút tới.

Tuy nhiên, Diệp Bạch lại phát hiện ở một góc khác còn có một đống xương trắng, bên cạnh nằm rải rác vài bình dưỡng khí.

Những bình dưỡng khí này có hình dáng không giống với loại mà nhóm Diệp Bạch sử dụng, chắc chắn không phải người của hắn.

Diệp Bạch đoán rằng những bộ xương này chính là những kẻ bí mật lẻn vào, sau khi gặp Thi Yêu đã bị ăn thịt không ít, không rõ có ai chạy thoát được không.

Ngay khi Diệp Bạch đang hơi mất tập trung, một con Thi Yêu không nhịn nổi nữa, lập tức lao tới.

Diệp Bạch vừa định ra tay, con Thi Yêu này lại đánh hư chiêu rồi lùi lại.

Những con Thi Yêu khác cũng nhân cơ hội này tản ra, chặn đứng

đường lui của Diệp Bạch.

Cảnh tượng trước mắt giống như trên thảo nguyên, một đàn linh cẩu đang bao vây một con sư tử, muốn vây chết nó.

Diệp Bạch thầm nghi hoặc, mới không gặp bao lâu mà lũ Thi Yêu này đã như được uống thuốc bổ não, biết dùng mưu kế rồi cơ đấy.

Lũ Thi Yêu muốn tiêu hao thể lực của hắn, Diệp Bạch không thể ngồi chờ chết, hắn lấy ra một quả lựu đạn từ trong không gian rồi ném về phía trước.

Đám Thi Yêu thấy vậy lập tức lùi lại.

Diệp Bạch mỉm cười, quả nhiên những tên này đã từng nếm mùi đau khổ của lựu đạn rồi.

Quả lựu đạn vừa rồi là hàng giả, không nổ.

Diệp Bạch lại ném ra thêm một quả giả nữa, vẫn khiến lũ Thi Yêu sợ hãi lùi lại mấy bước.

Lần thứ ba, khi Diệp Bạch lại lấy hàng giả ra, đám Thi Yêu không lùi mà lại tiến lên, sự kiên nhẫn dường như đã cạn kiệt.

Thấy vậy, Diệp Bạch lộ ra nụ cười, một lần nữa ném ra một quả lựu đạn, đồng thời hắn đạp mạnh vào vách hầm mỏ, mượn phản lực bơi nhanh như một con cá thoi rời khỏi nơi đó.

"Oành!" Một tiếng nổ vang lên, mặt nước đột ngột rung chuyển, những mảnh thép bắn tung tóe.

Diệp Bạch biết Thi Yêu có mình đồng da sắt, với uy lực của lựu đạn thì cùng lắm chỉ gây ra vài vết thương nhỏ, khó mà lấy mạng được, trừ khi có thể nhét lựu đạn vào miệng nó mới mong nổ tung xác được.

Nhưng nếu có thời gian làm việc đó, Diệp Bạch đã dùng đào mộc

kiếm phân thây nó từ lâu rồi.

Vùng nước phía sau hỗn loạn vô cùng, mùi cơ thể của Diệp Bạch đã bị mùi thuốc súng che lấp, lũ Thi Yêu nhất thời không tìm thấy tung tích của hắn.

Lúc này Diệp Bạch lại lấy thêm một quả lựu đạn để đoạn hậu, đạp lên vách đá hầm mỏ, mượn sức mạnh của bản thân xuyên qua lại trong nước, hình bóng rất nhanh đã biến mất.

Sau khi thoát ra, Diệp Bạch cũng không biết mình đã chạy đến đâu, đành phải đi dọc theo hầm mỏ tìm kiếm thông tin.

Thông thường, ở mỗi cửa hầm mỏ mới sẽ có đánh dấu bằng chữ số Ả Rập, dùng để ngăn thợ mỏ bị lạc đường.

Diệp Bạch tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng thấy trên vách tường ở một lối vào có vết tích mờ nhạt của số "312".

Số "3" biểu thị tầng mỏ thứ ba, còn "12" biểu thị vị trí phân bố của tầng này.

Biết được mình đang ở đâu, Diệp Bạch dựa theo bản đồ hầm mỏ trong ký ức, một mạch bơi lên trên.

Chương 149

Giờ đây đường về đã bị lũ Thi Yêu chặn đứng, Diệp Bạch muốn đi ra bằng cửa hầm mỏ.

Bơi đến tầng mỏ thứ nhất, Diệp Bạch mới phát hiện con đường phía trước đã bị những tảng đá lớn lấp kín, dù có dùng thuốc nổ cũng chưa chắc đã phá được.

Diệp Bạch có chút cạn lời, tuy chính hắn hạ lệnh phong tỏa cửa mỏ nhưng không ngờ thuộc hạ lại làm việc "có tâm" đến mức không để lại một kẽ hở nào.

Không còn cách nào khác, Diệp Bạch đành phải mạo hiểm một lần nữa, quay lại từ phía hang ổ của Thi Yêu.

Diệp Bạch lại bơi xuống, trong đầu đang nghĩ cách lừa lũ Thi Yêu thêm lần nữa, đột nhiên phát hiện ở khúc quanh có vật gì đó lấp lánh.

Diệp Bạch tiến lại xem, nhặt lên một viên trân châu nước mắt.

Thứ này chắc chắn là của Tiểu Giao Nhân rồi.

Tiểu Giao Nhân từng đến đây sao?

Diệp Bạch lộ vẻ mừng rỡ, hắn tìm kiếm bấy lâu, cuối cùng cũng thấy tung tích của nàng.

Nhưng con bé này sao lại chạy đến tận đây?

Lúc này, Tiểu Giao Nhân vừa rẽ qua một khúc quanh, thấy phía trước không còn đường đi, không khỏi cảm thấy sụp đổ.

Cỏ đã ăn hết, mẹ cũng không thấy đâu, nước mắt thì nhiều đến mức mang không nổi nữa.

Nàng lấy từ trong hộp gỗ ra mẩu sô-cô-la cuối cùng, do dự không

biết có nên ăn không.

Một lát sau, có thứ gì đó từ khóe miệng chảy xuống, nàng sờ thử, thấy dinh dính.

Nàng hạ quyết tâm, nhét miếng sô-cô-la vào miệng.

Cắn vỡ lớp màng bọc, một vị hương ngọt lập tức tràn ngập khắp tâm trí, nàng lại vui sướng híp mắt lại.

Đang tận hưởng thì nàng thấy phía trước xuất hiện một bóng người, ơ?

Sao trông quen thế nhỉ.

Diệp Bạch đến trước mặt Tiểu Giao Nhân, thấy con bé dường như đang ăn gì đó, vẻ mặt ngẩn ngơ nhìn mình.

Bên cạnh đặt một chiếc hộp nát chứa đầy trân châu nước mắt.

Hèn gì dọc đường nhặt được nhiều trân châu thế, hóa ra là từ trong đó rơi ra.

Tiểu Giao Nhân cuối cùng cũng tỉnh lại từ dư vị ngọt ngào, nhận ra không phải là mơ, nàng không kìm được bơi quanh Diệp Bạch mấy vòng để bày tỏ niềm vui sướng.

Diệp Bạch tuy không biết nàng có ý gì nhưng nhìn nụ cười trên mặt nàng cũng đoán được nàng đang rất vui.

Diệp Bạch cũng mỉm cười, xem ra con bé này không bài trừ con người, việc dụ nàng về chắc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Thu thu thu.” Tiểu Giao Nhân dừng lại trước mặt Diệp Bạch, dùng tay không ngừng ra hiệu, như thể đang kể lại những gì mình đã trải qua trong những ngày qua.

Nhưng mạch não của Giao nhân khác với con người, Diệp Bạch chỉ hiểu được đại khái.

Đại loại là cách đây không lâu, khi nàng đi chơi từ mặt hồ về thì nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Lúc về đến nhà thì thấy nhà mất rồi, mẹ cũng biến mất.

May mà cỏ vẫn còn, hộp vẫn còn.

Thế là nàng mang theo hành lý, bắt đầu hành trình tìm mẹ.

Diệp Bạch ra hiệu hỏi: "Nàng đến đây tìm mẹ sao?" Tiểu Giao Nhân gật đầu lia lịa, ra hiệu đáp lại: "Mẹ ở ngay trong này, nhưng tôi bị lạc đường rồi." Diệp Bạch gãi đầu, mẹ của Tiểu Giao Nhân đã bị hắn làm hỏng lớp màng bảo vệ bên ngoài và biến thành xác khô rồi.

Hơn nữa dọc đường đi hắn không hề thấy cái xác khô đó, rất có thể đã bị ai đó mang đi.

"Mẹ nàng không có ở đây đâu, ta đưa nàng ra ngoài tìm mẹ." Diệp Bạch nói dối.

Tiểu Giao Nhân lắc đầu: "Mẹ ở đây mà, tôi thấy mẹ rồi." Con bé này chết lòng muốn tìm mẹ.

"Vậy ta đi đây, nàng tự tìm mẹ đi." Diệp Bạch vờ quay đầu đi, Tiểu Giao Nhân vội vàng chặn trước mặt hắn, đôi mắt to tròn long lanh nhìn hắn đầy đáng thương.

Diệp Bạch bất lực, đành phải giải thích với Tiểu Giao Nhân rằng mẹ nàng đã đi đến một thế giới khác, đợi nàng lớn lên sẽ được gặp mẹ.

Tiểu Giao Nhân có vẻ nửa tin nửa ngờ.

Diệp Bạch lấy ra một phong sô-cô-la lớn ra hiệu: "Nàng về nhà với ta, ta cho nàng món ngon này." Tiểu Giao Nhân nhìn chằm chằm phong sô-cô-la, trong mắt sáng lên những ngôi sao nhỏ, về nhà sao?

Cuối cùng cũng dụ được Tiểu Giao Nhân về, Diệp Bạch cũng thở

phào nhẹ nhõm.

Con bé này không chỉ là một phú bà, còn biết trồng Nguyệt Hoa Thảo, lại có thể là Giao nhân duy nhất trên đời hiện nay, dù thế nào cũng phải mang về nuôi.

Trên đường về phải đi qua hang ổ Thi Yêu, Diệp Bạch bàn với Tiểu Giao Nhân để hắn giữ hộ trân châu nước mắt.

Ngờ đâu con bé nhất quyết không chịu, cứ đòi tự mình mang theo, Diệp Bạch đành phải lấy thêm vài miếng sô-cô-la để "mua" lại số trân châu đó.

Tiểu Giao Nhân chỉ cảm thấy mình đã vớ bẫy hời, cười hớn hở.

Lúc đi, nàng vẫn thấy chiếc hộp gỗ nát kia là bảo vật, ôm khư khư trong tay không chịu buông, Diệp Bạch chẳng còn cách nào, đành chiều theo nàng.

Giao nhân đúng là đứa con cưng của nước, dù mang theo chiếc hộp gỗ rách lại còn kéo theo Diệp Bạch, tốc độ bơi của nàng vẫn cực nhanh, chiếc đuôi cá màu xanh không ngừng vẫy động trong nước.

Diệp Bạch được trải nghiệm cảm giác lao đi vun vút dưới nước.

Không lâu sau, một người một giao đã lặn xuống gần hang ổ Thi Yêu.

Nhưng điều khiến Diệp Bạch ngạc nhiên là đám Thi Yêu này chỉ đứng canh hai bên hầm mỏ, lặng lẽ nhìn bọn họ chứ không có ý định xông lên.

Tiểu Giao Nhân dường như cũng rất sợ Thi Yêu, thấy nhiều Thi Yêu xuất hiện như vậy liền kéo Diệp Bạch muốn lùi lại.

Diệp Bạch có chút không hiểu, chẳng phải con bé này và Thi Yêu đều sống trong mộ sao?

Ngày nào chẳng chạm mặt nhau, sao lại sợ đến mức này.

Nhưng trước mắt chỉ có một con đường, đây là lối thoát duy nhất, không thể lùi lại được nữa.

Sau khi trấn an Tiểu Giao Nhân, Diệp Bạch nắm tay nàng bơi nhanh về phía trước, đám Thi Yêu không có ý định tấn công, Diệp Bạch đoán là có liên quan đến Tiểu Giao Nhân.

Dù vậy, hắn vẫn lấy hai quả lựu đạn ra để uy hiếp.

Đoạn hầm mỏ này dài khoảng hai mươi mét, Diệp Bạch dẫn Tiểu Giao Nhân bơi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã không còn thấy bóng dáng.

Dòng nước khẽ gợn sóng, một bóng người màu xanh xuất hiện trong hầm mỏ, đám Thi Yêu hai bên lần lượt cúi đầu xuống.

Chương 150

Bóng người đó nhìn chằm chằm về hướng Tiểu Giao Nhân biến mất hồi lâu.

Diệp Bạch đưa Tiểu Giao Nhân lặn lên, nhanh chóng ra khỏi mộ.

Biết phía trên vẫn còn người của Cửu Môn canh giữ nên hắn không để con bé lộ diện.

"Tam gia!" Thấy Diệp Bạch từ dưới hồ lên, bốn ám tiếu của Cửu Môn lập tức vây lại.

Diệp Bạch gọi người lính họ Trương trông quen mặt tới.

"Ngươi tên gì?" "Trương Nguyên Hiển." Diệp Bạch nhìn thêm một cái, Trương Nguyên Hiển này chắc cũng là người ngoại tộc của họ Trương, năm đó cùng Trương Khải Sơn trốn đến Trường Sa.

Dưới trướng Trương Khải Sơn có không ít tộc nhân họ Trương đến từ Trương gia, ai nấy đều có thân thủ phi phàm.

Những người này cũng được coi là tâm phúc của Trương Khải Sơn.

Diệp Bạch liếc nhìn tất cả những người có mặt, nói: "Chuẩn bị cho ta một chiếc xe bồn kín, sau đó đưa danh sách nhân viên trực ở đây cho ta." Danh sách nhân viên?

Trương Nguyên Hiển nhận ra Diệp Bạch chắc hẳn đã phát hiện điều gì dưới nước, việc đòi danh sách chứng tỏ trong số nhân viên trực của họ có vấn đề.

Nhưng chuyện này chắc không liên quan đến anh ta, trong ca trực của mình, anh ta đảm bảo dưới nước không có gì bất thường.

Nhận được danh sách, Diệp Bạch lật xem một lượt.

Những người được cử đến canh giữ mộ dưới nước đều là thành viên nòng cốt của các nhà, tổng cộng có khoảng mười nhóm thay phiên nhau trực.

Mỗi nhóm có bốn người, đến từ các gia tộc khác nhau trong Cửu Môn.

Diệp Bạch dựa vào thời gian mà Tiểu Giao Nhân kể để suy đoán xem nhóm người đó xuống mộ vào lúc nào.

Đối chiếu ngày tháng, Diệp Bạch nhanh chóng khoanh vùng được một nhóm nhân viên.

Nhóm trưởng là người nhà họ Hoắc, tên là Hoắc Thải Linh, ba thành viên còn lại lần lượt là hỏa kế của Nhị Nguyệt Hồng, Giải Ngũ gia và một người của Diệp phủ.

Người nhà mình thì đành tự mình xử lý thôi.

Diệp Bạch đưa danh sách cho Trương Nguyên Hiển nói: "Về báo với Trương Khải Sơn, phái người bắt ba người này lại, thẩm vấn riêng biệt, trong đó có người của thế lực khác." Trương Nguyên Hiển ghi nhớ tên tuổi, gật đầu hỏi: "Tam gia, dưới nước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Để tôi còn báo cáo với Khải Sơn đại ca." Diệp Bạch nhìn anh ta một cái, nói: "Ngươi cứ nói là có thế lực lạ lẻn vào, mộ dưới nước đã bị hủy, sau này chỗ này không cần người canh giữ nữa." Những người khác không nhịn được hỏi: "Tam gia, thật sự không cần người canh giữ sao?" Diệp Bạch gật đầu: "Ừ, về đi, chuyện này ta sẽ giải thích với đương gia các nhà." Tối hôm đó, nhân lúc trời tối, Diệp Bạch đưa Tiểu Giao Nhân vào xe bồn mang về Diệp phủ.

Hiện tại công trình cải tạo Diệp phủ đã gần hoàn thiện, hồ nước

nhỏ trong phủ đã được mở rộng gấp mấy lần, mật thất ở giữa cũng đã xây xong.

Thấy Diệp Bạch mang về một chiếc xe bồn kín, Bạch Tri Hi khá tò mò.

Diệp Bạch kể lại ngắn gọn chuyện về Tiểu Giao Nhân.

Bạch Tri Hi chu môi nhỏ: "Chàng vì con bé đó nên mới cải tạo cái hồ nhỏ trong sân sao?" Diệp Bạch hôn nhẹ lên đôi môi ấy, cười nói: "Con bé này thân thế đáng thương, tâm trí chỉ như một đứa trẻ, nàng sẽ không ghét con bé đâu." Diệp Bạch mở nắp xe bồn nhưng không thấy Tiểu Giao Nhân ló đầu ra.

Leo lên nhìn thì thấy con bé đang thu mình trong góc, vẻ mặt hoảng sợ, trong xe còn rơi vãi vài viên trân châu nước mắt.

Có lẽ do bị nhốt bên trong quá lâu, lúc nãy vào thành lại bị tiếng ồn ào làm kinh động nên sợ quá mà khóc.

Diệp Bạch bất lực lắc đầu, con bé này đúng là một kẻ hay khóc nhè.

Thấy Diệp Bạch lộ diện, Tiểu Giao Nhân giả vờ hung dữ, giơ nanh múa vuốt như đang trách móc hắn sao lại nhốt nàng trong không gian kín mít lâu như vậy.

Diệp Bạch đành phải lôi một miếng sô-cô-la ra dỗ dành mãi con bé mới chịu yên.

Sau khi đưa Tiểu Giao Nhân xuống hồ, con bé liền lặn một hơi xuống nước, mãi không thấy tăm hơi.

Có lẽ nàng đang làm quen với môi trường mới, hoặc cũng có thể là do nhát gan.

"Tam gia, Trương Khải Sơn tới." Lúc này Thuận Tử vào báo cáo.

Diệp Bạch gật đầu, giao chỗ này cho Bạch Tri Hi rồi cùng Thuận Tử ra đại sảnh.

Bạch Tri Hi lại gần mặt hồ, muốn xem Tiểu Giao Nhân trốn ở đâu, thì thấy con bé đang nép mình sát bờ dưới nước, lén lút nhìn nàng.

Trên mũi con bé còn vướng một bong bóng khí, đôi mắt to tròn trông cực kỳ ngây ngô.

Bạch Tri Hi khẽ mỉm cười, hèn gì Diệp Bạch nói nàng sẽ thích con bé này.

Sau đó, Bạch Tri Hi lấy ra một miếng sô-cô-la mà Diệp Bạch để lại.

Trong đại sảnh Diệp phủ, Trương Khải Sơn mặc quân phục, khí chất ngời ngời.

Đại sảnh Diệp phủ trước kia theo phong cách Trung Hoa, không gian không lớn.

Sau khi cải tạo, phong cách thay đổi hoàn toàn, sảnh đường bên trong theo kiểu salon, bố trí nhã nhặn với những chậu cây cảnh tinh xảo.

Bốn góc phòng dựng những cột đá cẩm thạch trắng, tường xung quanh toàn bộ được ốp bằng gạch đá trắng điêu khắc.

Đèn chùm pha lê lấp lánh, cả đại sảnh sáng rực rỡ.

Có thể nói là xa hoa mà không dung tục, mang nét cổ điển nhưng lại toát lên vẻ nhã nhặn, cao quý, phú lệ đường hoàng khó lòng diễn tả bằng lời.

Trương Khải Sơn tựa lưng vào ghế sofa, ngắm nhìn đồ trang trí xung quanh đến ngẩn người, thầm nghĩ khi nào nhà mình cũng phải trang trí theo phong cách này mới được.

“Hỏi ra được gì chưa?” Diệp Bạch bước vào đại sảnh, ngồi xuống đối diện Trương Khải Sơn, mở lời.

“Tôi đã phải gác lại bao nhiêu việc trong quân đội để qua đây đấy, ông vừa vào cửa đã hỏi chuyện này sao?” Trương Khải Sơn vắt chân chữ ngũ, cười trêu chọc.

Từ khi Cửu Môn được thành lập, quan hệ giữa anh ta và Diệp Bạch đã tốt lên rất nhiều.

Diệp Bạch cười đáp: “Thấy tâm trạng ông không tệ, chứng tỏ là đã hỏi ra kết quả rồi, mà chuyện cũng không mấy nghiêm trọng.” Thấy Diệp Bạch đã đoán được đại khái, Trương Khải Sơn lắc đầu: “Thật mất hứng, ông cũng giống hệt Nhị Nguyệt Hồng vậy.” Nhấp một ngụm trà, Trương Khải Sơn chậm rãi kể lại kết quả thẩm vấn ba người kia.

Trong ba người, thực sự có vấn đề là Hoắc Thải Linh, người này tuy xưng tên là Hoắc Thải Linh nhưng thực ra không phải là Hoắc Thải Linh thật.

Trương Khải Sơn đã phát hiện ra mặt nạ da người trên mặt cô ta, e rằng Hoắc Thải Linh thật đã gặp chuyện không may.

Trương Khải Sơn ném ra một mảnh mặt nạ da người trong suốt.

Diệp Bạch cầm lấy xem xét, nghi hoặc hỏi: “Mặt nạ da người?

Ta nhớ đây là thủ đoạn thường dùng của người Trương gia các ông mà, kẻ giả mạo Hoắc Thải Linh rốt cuộc là thuộc thế lực nào, ông đã hỏi ra chưa?” Trương Khải Sơn lắc đầu: “Miệng cô ta rất cứng, tôi đã dùng cả thủ đoạn đối phó với người Nhật nhưng cô ta vẫn không hé nửa lời, tuy nhiên tôi đoán kẻ này đến từ Uông gia.” Dường như nghĩ đến điều gì, Trương Khải Sơn lại lộ vẻ mặt nghiêm trọng: “Tôi nghi ngờ người trong bản gia cũng bị thế lực Uông gia xâm nhập rồi,

nếu không kỹ thuật chế tác mặt nạ da người đã không bị lộ ra ngoài." Diệp Bạch bất lực mỉm cười, đâu chỉ là xâm nhập, e rằng hiện nay Trương gia đã như con châu chấu cuối thu, sa vào lưới của người Uông gia rồi.

"Mặt nạ da người của Trương gia các ông rốt cuộc chế tác thế nào, có thực sự có thể giả thật được không?" Trương Khải Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: "Mặt nạ da người chia làm hai loại, một loại là dùng vật liệu đặc biệt đúc theo khuôn, tuy có thể giả thật nhưng vẫn có thể phát hiện vết tích nhỏ ở phần cổ." "Loại thứ hai là dùng da người sống để chế tạo, cần phải sử dụng trước khi da người mất đi hoạt tính.

Theo tôi biết, nếu đeo loại mặt nạ này lâu ngày, nó sẽ hòa làm một với khuôn mặt, đến lúc đó dù là người thân cận cũng khó lòng phân biệt được qua vẻ bề ngoài." "Vậy còn từ cổ trở xuống thì sao?" Diệp Bạch tinh quái hỏi một câu.

Nhưng Trương Khải Sơn lại nghiêm túc đáp: "Nếu đã dùng đến loại mặt nạ da người thứ hai thì đó là cả một đại kế hoạch, với thủ đoạn của Trương gia, họ sẽ không để lộ sơ hở dễ dàng đâu, nhất định sẽ tìm người có hình thể gần giống nhất với mục tiêu, dùng phương pháp gọt xương để thay đổi chiều cao, hơn nữa vết bớt, nốt ruồi đen, sẹo đều có thể làm giả được, tính cách thói quen cũng có thể mô phỏng, đến lúc đó sẽ là hai người giống hệt nhau." Diệp Bạch gật đầu, trong lòng càng thêm hiểu rõ về thủ đoạn của người Trương gia.

Chương 151

Trương Khải Sơn lại móc từ trong túi ra một bình sứ nhỏ: "Tuy không hỏi được gì hữu ích từ miệng người đàn bà đó, nhưng tôi đã tìm thấy một thứ trên người cô ta." Diệp Bạch nhận lấy bình sứ, thấy bên trong chứa chất lỏng màu đỏ, tỏa ra mùi tanh nồng của máu.

Diệp Bạch hơi nhíu mày: "Đây là thứ gì?" Trương Khải Sơn lắc đầu: "Tôi cũng không biết, thuộc hạ của tôi nhờ có sự trợ giúp của Tam nương mới bất ngờ bắt được cô ta, phản ứng đầu tiên của cô ta lúc đó là muốn đập vỡ cái bình này nhưng đã bị người của tôi ngăn lại." Diệp Bạch dùng dị đồng quan sát nhưng không thấy chất lỏng trong bình có gì bất thường.

Tuy nhiên, trong chất lỏng dường như có pha lẫn máu, có thể liên quan đến việc người Uông gia vẫn luôn làm thí nghiệm.

Diệp Bạch lại hỏi: "Ngoài những thứ này ra, còn phát hiện gì khác không?" "Tam nương nói, ba tháng trước Hoắc Thải Linh có đến Thượng Hải để xử lý công việc của Cửu Môn, sau khi về thì có chút kỳ lạ, xem ra cô ta đã gặp chuyện ở Thượng Hải." Diệp Bạch nheo mắt, lẩm bẩm: "Thượng Hải." Sau khi để lại bình sứ cho Diệp Bạch, Trương Khải Sơn liền rời đi.

Gần đây đặc vụ Nhật Bản cứ hết đợt này đến đợt khác xuất hiện, trách nhiệm trên vai anh ta không hề nhẹ, cần phải sớm quay về xử lý.

Tuy không hỏi được gì từ miệng Hoắc Thải Linh giả, nhưng Diệp Bạch cũng có cùng quan điểm với Trương Khải Sơn, cô ta là người Uông gia.

Nghĩ đến việc Lý Nguyên trước khi chết có tiết lộ về điểm thí nghiệm bí mật của Uông gia ở Thượng Hải, Diệp Bạch đoán rằng

chất lỏng màu đỏ trong bình này phần lớn là từ đó mà ra.

Những ngày sau đó, Diệp Bạch tiến hành thí nghiệm với chất lỏng màu đỏ.

Chất lỏng này có tính ăn mòn cực cao, sau khi pha loãng và tưới lên cây, cây cối nhanh chóng khô héo rồi chết.

Diệp Bạch lại đem chất lỏng đã pha loãng cho động vật nhỏ uống, chúng cũng không chịu được bao lâu, ốm yếu rồi chết mất.

Diệp Bạch mổ bụng chúng ra thì thấy nội tạng đã bị thiêu rụi.

Dùng biện pháp thủ công không ra kết quả, Diệp Bạch đành chiết ra một ít chất lỏng, nhờ quan hệ của Trương Khải Sơn gửi đến phòng thí nghiệm hóa học chuyên dụng của quân đội để kiểm tra.

Hai ngày sau có kết quả, nhưng chỉ là một đống số liệu thí nghiệm khó hiểu, chẳng có lấy một manh mối quan trọng nào.

Diệp Bạch hết cách, đành cất nửa bình chất lỏng còn lại vào không gian, không buồn thử thêm nữa.

Có lẽ chỉ từ miệng người Uông gia mới biết được công dụng thực sự của thứ này.

Mặt trời dần nhô cao, Diệp Bạch rời khỏi giường bên cạnh Bạch Tri Hi đang say ngủ với y phục xộc xệch, đêm qua hai người đã "đại chiến" đến nửa đêm, hôm nay cả hai đều không dậy kịp để tu luyện.

Thấy trên làn da trắng ngần của Bạch Tri Hi đầy những dấu vết hồng do mình để lại, Diệp Bạch đặt tay lên đó, dùng Tử Hà nội lực để xua tan vết bầm cho nàng.

Môn nội công này đã được hắn mày mò ra rất nhiều mẹo nhỏ hữu dụng trong đời sống.

Bạch Tri Hi khẽ rên một tiếng, tỉnh dậy từ trong giấc ngủ sâu,

nghĩ đến cảnh mình cầu xin đêm qua, đôi má nàng đỏ bừng, lại quấn chặt chăn vào người, đẩy Diệp Bạch ra ngoài.

Diệp Bạch mỉm cười: "Đã là vợ chồng già rồi, còn thẹn thùng gì nữa." "Thiếp không quan tâm, chàng ra ngoài trước đi, thiếp còn phải thay quần áo." Sau khi ra ngoài, Diệp Bạch gọi thêm hai tỳ nữ vào giúp Bạch Tri Hi, còn hắn thì ra bờ hồ trong sân đi dạo.

Bầu trời nắng đẹp, mặt hồ lấp lánh ánh bạc, tiểu bạch hổ không có người quản đang chơi đùa bên bờ hồ.

Không biết có phải do ăn quá nhiều hay không mà thấy nó đang ngồi bên bờ hồ "giải quyết nỗi buồn".

Đột nhiên, từ dưới nước thò ra một bàn tay Giao nhân màu xanh, trực tiếp lôi tiểu bạch hổ xuống hồ.

"Á kỉ kỉ!!" Tiểu bạch hổ thảm thiết kêu lên, uống mấy ngụm nước hồ lớn, vội vàng cào cấu bùn đất bên bờ, định vùng vẫy thoát ra.

Thế nhưng lực của bàn tay kia ngày càng mạnh, tiểu bạch hổ vẫn bị dìm xuống hồ.

Vài giây sau, tiểu bạch hổ toàn thân ướt sũng như con chó chết bị ném từ dưới hồ lên.

Nước hồ và nước mũi trào ra từ lỗ mũi, nó không dám lại gần mặt hồ nữa, lảo đảo đi tới trước mặt Diệp Bạch cầu xin an ủi.

"A u a u." Diệp Bạch bị cảnh tượng này làm cho phì cười, cũng chẳng thèm quan tâm đến con tiểu bạch hổ đang tỏ ra đáng thương, hắn ăn qua loa bữa sáng rồi vào mật thất xử lý công việc Cửu Môn.

Mật thất được xây dưới đáy hồ, chất liệu kính trong suốt ngăn cách nước hồ và mật thất.

Ở bên trong có thể thấy đủ loại cá bơi lội qua lại.

Đúng chất là "phòng view hồ" thực thụ!

Diệp Bạch nhìn thấy Tiểu Giao Nhân, con bé này thích những thứ lấp lánh, đang áp mặt vào kính nhìn chằm chằm những bóng đèn phát sáng trong mật thất với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Diệp Bạch dự định sẽ cho người đi tìm thêm một số sinh vật và thực vật thủy sinh phát sáng về trang trí "nhà" cho Tiểu Giao Nhân, nếu không con bé này sẽ thường xuyên qua đây làm phiền hắn.

Cấu trúc mật thất chia làm hai phần, ngoài khu vực lưu trữ tài liệu còn có khu vực trưng bày văn vật.

Qua những nơi như Bình Sơn, Hắc Thủy Thành, Long Lĩnh, những cổ vật được coi là quốc bảo hàng đầu Diệp Bạch đều giữ lại một ít, ngoài ra còn có thanh kiếm đồng triều Hán do Ngô Quảng Nguyên tặng và kim ấn Điền Vương lấy từ mộ Điền Vương.

Hiện nay, mấy nhà máy ở ngoại thành Trường Sa kinh doanh rất phát đạt, băng vệ sinh bán cực chạy.

Diệp Bạch còn bắt được vài tên người nước ngoài định lẻn vào gần xưởng để ăn trộm công nghệ sản xuất.

Thời đại này, người Tây luôn tự cho mình là cao đẳng, Diệp Bạch không thèm báo quan, sai Thuận Tử bí mật dìm mấy tên này xuống hồ.

Một tháng sau, Diệp Bạch cùng Thuận Tử và vài người khác xách va ly hành lý, bắt tàu hỏa từ Trường Sa, sau một ngày một đêm thì đến Thượng Hải.

Trong thời đại đầy biến động này, Thượng Hải là nơi hội tụ của đủ mọi thế lực.

Thật sự mà nói, thế lực Cửu Môn Trường Sa do Diệp Bạch đứng đầu ở Thượng Hải chẳng bõ bèn gì, bởi nước ở Thượng Hải quá sâu.

Bề ngoài, Diệp Bạch lấy danh nghĩa hợp tác với người Tây xây dựng nhà máy để đến Thượng Hải, nhưng thực chất hắn muốn thăm dò điểm thí nghiệm bí mật của Uông gia tại đây.

Bước ra khỏi ga tàu, hắn thấy trong đám đông có một hỏa kế mặc quần áo vải thô giơ tấm biển có chữ "Cửu".

Thuận Tử nói: "Tam gia, chắc là người đến đón chúng ta." Diệp Bạch gật đầu.

Cửu Môn Trường Sa kiểm soát gần một nửa lượng minh khí ra vào Hồ Nam, Thượng Hải với tư cách là trung tâm kinh tế của cả nước, Cửu Môn tất nhiên cũng thiết lập cứ điểm tại đây.

Hiện tại, người phụ trách cứ điểm này là Giải Cửu, con trai của Giải Ngũ gia nhà họ Giải.

Sau một năm du học tại Nhật Bản, Giải Cửu ở lại Thượng Hải, Diệp Bạch biết năng lực của Giải Cửu nên đã để anh ta quản lý mọi sự vụ tại đây.

Tên hỏa kế thuê vài chiếc xe kéo, đưa Diệp Bạch và mọi người đến cứ điểm của Cửu Môn.

Thượng Hải quả thực không phải nơi Trường Sa có thể sánh bằng, trên những con đường rộng lớn người xe tấp nập không ngớt, những tòa cao ốc sừng sững hai bên đường, một khung cảnh đô thị phồn hoa rực rỡ.

Xe kéo đi vào khu tô giới Pháp, mức độ phồn hoa ở đây còn cao hơn nhiều, quán cà phê, tiệm hoa có thể thấy ở khắp nơi, tất nhiên khuôn mặt người Tây cũng xuất hiện nhiều hơn hẳn.

Bước vào một tiệm cầm đồ, Diệp Bạch gặp lại Giải Cửu sau bao ngày xa cách trên tầng hai.

Giải Cửu mặc tây trang, thắt cà vạt, tóc tai bóng lộn có nếp, đeo

kính gọng vàng, thần thái hiên ngang, hoàn toàn ra dáng một người trưởng thành, so với hai năm trước đúng là một trời một vực.

"Tả phu." Giải Cửu chào một tiếng, rồi gật đầu với Thuận Tử và những người khác.

Diệp Bạch hài lòng mỉm cười, tiểu tử này đã có phong thái của Giải Cửu gia trong tương lai rồi.

Để Thuận Tử đưa các huynh đệ đi làm thủ tục lưu trú, khi trong phòng chỉ còn lại một mình Giải Cửu, Diệp Bạch mới mở lời hỏi.

"Chuyện ta nhờ đệ điều tra về nhà máy đó thế nào rồi?" Giải Cửu lấy ra một bản đồ thành phố và một bản vẽ cấu trúc nhà máy, ngón tay chỉ vào đó nói.

Chương 152

"Nhà máy nằm ngay đây, gần bến tàu, cũng thuộc phạm vi tô giới Pháp.

Theo thông báo tôi điều tra được, nhà máy này do một người châu Âu tên là Chu Tần mở, chuyên doanh về gia công dược liệu, tôi từng đứng từ xa quan sát, lính canh bên trong cực kỳ nghiêm ngặt." Giải Cửu dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Theo dặn dò của anh, tôi không dám rút dây động rừng, chỉ tìm được bản vẽ xây dựng nhà máy trước kia thôi." Diệp Bạch xem bản vẽ mấy lần, ghi nhớ vào trong lòng: "Ngoài cái này ra, còn biết thêm gì về tình hình bên trong không?" Giải Cửu lắc đầu: "Thời gian quá ngắn, tôi chưa biết được nhiều, nhưng dựa trên lượng thực phẩm họ thu mua mỗi tuần, tôi đoán trong nhà máy có ít nhất từ ba mươi đến năm mươi người, vả lại trong danh sách mua sắm có phân nửa là rượu vang và bít tết, người nước ngoài bên trong chắc chắn không ít." Giải Cửu quả không hổ danh là người có đầu óc, biết bắt đầu điều tra từ khâu hậu cần của nhà máy.

Diệp Bạch nói: "Thế cũng tốt rồi." Sau khi tìm hiểu thêm về tình hình hiện tại của cứ điểm, Diệp Bạch không định nán lại lâu.

Vừa đứng dậy định rời đi, hắn chợt nhớ ra điều gì đó, nói: "Chuyện nhà họ Hoắc ở Trường Sa chắc đệ cũng đã nghe nói, lúc thu nhận thuộc hạ nhớ chú ý một chút.

Hơn nữa, Thượng Hải khác với Trường Sa, Cửu Môn ở đây không có mấy ảnh hưởng, mọi chuyện vẫn phải dựa vào bản thân đệ, nhưng nếu thực sự gặp nguy hiểm hay bị đe dọa thì đừng sợ, Cửu Môn luôn là hậu thuẫn cho đệ." Giải Cửu nặng nề gật đầu, thấy Diệp Bạch đi tới cầu thang, anh ta không nhịn được hỏi: "Chị Tri Hi thế nào

rồi?" Diệp Bạch quay đầu mỉm cười: "Nàng đang ở Trường Sa, trước khi đi còn nhắc tới đệ đấy, khi nào rảnh thì về Trường Sa thăm nàng." "Vâng." Diệp Bạch bảo Thuận Tử đặt hai phòng tại khách sạn Kim Môn ở Thượng Hải, khách sạn này được xây dựng từ mấy năm trước theo phong cách Ý, trang trí bên trong sang trọng, hào hoa, kim bích huy hoàng.

Hắn để hai hỏa kế đi cùng ở một phòng, còn mình và Thuận Tử ở một phòng.

"Tam gia, theo tôi thấy, chúng ta cũng nên xây một khách sạn thế này ở Trường Sa, lợi nhuận lớn quá." Sau khi vào phòng, Thuận Tử không nhịn được nói, nghĩ đến số tiền phòng cao ngất ngưởng vừa đóng, anh ta lại thấy xót xa.

Dù không thiếu tiền nhưng Thuận Tử không nỡ lãng phí, hơn nữa theo anh ta thì số tiền này đều bị người Tây kiếm mất cả.

Diệp Bạch nhìn quanh căn phòng, cảm thán số tiền bỏ ra thật xứng đáng, rồi cười bảo Thuận Tử: "Đừng phàn nàn nữa, chuẩn bị một chút đi, tối nay đám người Tây kia ngươi ra mặt ứng phó giúp ta." Chuyến đi Thượng Hải lần này, Diệp Bạch thực sự có ý định bán công nghệ sản xuất băng vệ sinh.

Hiện nay có không ít người Tây đang dòm ngó công nghệ này, Diệp Bạch vừa tung tin ra là có cả đám kéo tới.

Những ngày trước ở Trường Sa, Trương Khải Sơn đã ám chỉ với hắn rằng có nhân vật cấp cao trong Quốc dân đảng đang nhắm vào nhà máy của hắn, ngay cả Trương Khải Sơn cũng thấy hơi đuối sức trước áp lực đó.

Diệp Bạch hết cách, nghĩ đến bộ mặt của một số kẻ là thấy bực mình, chi bằng hợp tác với người Tây, ít ra còn được ăn miếng to, nếu không thì chỉ có nước húp cháo.

Vả lại Diệp Bạch cũng có ý định phát triển thế lực ở nước ngoài, hiện tại giao hảo với đám người Tây này cũng là để dọn đường cho tương lai.

"Tam gia, để tôi đi sao?

Tôi đâu có làm chủ được, vả lại tôi chỉ là một quản sự thôi." Thuận Tử nghe vậy vội vàng lên tiếng.

"Nhà máy đều do ngươi quản lý, ngươi là người am hiểu nhất, nếu sợ mình nói không ổn thì để Tiểu Cửu đi cùng, đệ ấy có thể hiến kế giúp ngươi." Diệp Bạch nói thêm: "Hơn nữa chuyện này không thể giải quyết trong một ngày được, ngươi cứ đi ứng phó trước đi, hiện tại ta không tiện ra mặt." Nghe Diệp Bạch nói vậy, Thuận Tử biết Tam gia nhà mình tối nay chắc hẳn có việc khác nên gật đầu đồng ý.

Khách sạn Kim Môn tọa lạc trên con phố sầm uất nhất Thượng Hải, màn đêm buông xuống, đèn neon nhấp nháy, tiếng xe cộ ồn ào, dòng người qua lại còn nhộn nhịp hơn cả ban ngày.

Diệp Bạch mặc áo khoác đen, quấn khăn len, che đi nửa khuôn mặt rồi rời khỏi khách sạn.

Nhà máy bí mật của Uông gia nằm không xa bến tàu, Diệp Bạch đến nơi mới phát hiện địa thế ở đây bằng phẳng, xung quanh không có tòa nhà cao tầng, cộng thêm cửa chính canh phòng nghiêm ngặt, người thường chỉ cần lại gần là bị phát hiện ngay.

Vòng sang bên hông, thấy tường rào cao ba mét còn giăng thêm một mét lưới điện.

Diệp Bạch điều động Tử Hà nội lực dồn xuống bàn chân, đạp lên vách tường, cả người tung mình bay qua tường rào.

Mọi động tác mượt mà như nước chảy, không hề gây ra tiếng động.

Cấu trúc bên trong nhà máy Diệp Bạch đã nắm rõ, lách qua mấy căn nhà thấp chứa đồ lặt vặt, hắn dừng lại bên ngoài một căn nhà lớn.

Áp tai vào tường, Diệp Bạch nghe thấy bên trong có tiếng máy móc chạy ầm ầm.

Lúc này, từ trong nhà đột nhiên có một người đàn ông đeo kính mặc áo blouse trắng bước ra, theo sau là một hàng lính trang bị súng ống, điều thú vị là đám lính này đều là người Tây.

Từ trong nhà lại có thêm một lão giả mặc áo blouse trắng bước ra.

Diệp Bạch nấp sau tường, nín thở hoàn toàn.

Lão giả nói: "Bạch tiên sinh, ngài xem còn gì có thể chỉ giáo thêm cho chúng tôi không, thật sự không ở lại thêm vài ngày sao?" Người đàn ông đeo kính mỉm cười đáp: "Những thứ các ông làm đã không còn vấn đề gì nữa rồi, vả lại bạn bè đã đến, tôi mà không qua đó sớm thì e là sẽ bị trách móc mất." "Vậy thì thật đáng tiếc, tiếc là nguyên liệu không đủ, nếu không tôi thực sự muốn mời tiên sinh biểu diễn lại cho chúng tôi xem một lần nữa." "Phương pháp chế tác cụ thể và những chi tiết cần lưu ý tôi đều ghi lại trong cuốn sổ để lại cho ông, chỉ cần làm theo các bước trong đó là sẽ không sai sót.

Nhưng tầm quan trọng của cuốn sổ này thì không cần phải nói thêm, nếu để lộ ra ngoài, tộc quy thế nào ông cũng tự hiểu rõ." "Tiên sinh yên tâm, Sơn Tỉnh nhất định sẽ liều chết bảo vệ cuốn sổ này, sau khi học xong tôi sẽ hoàn trả cho gia tộc ngay." Người đàn ông đeo kính hơi nhíu mày: "Học xong thì tự mình tiêu hủy đi, ông cũng biết tôi ghi chép lại mọi thứ vào sổ là đã phạm vào điều cấm kỵ rồi, ông muốn thấy tôi bị tộc quy trừng phạt sao?" Lão giả sợ hãi, lập tức xin lỗi: "Sơn Tỉnh không dám, Sơn Tỉnh chỉ nghĩ với thân phận của tiên sinh thì gia tộc sao có thể xử phạt ngài được." "Tộc quy của gia tộc đối với bất kỳ ai cũng như nhau, không ai có đặc quyền cả." Người

đàn ông đeo kính không muốn nói thêm, phẩy tay một cái rồi dẫn đám lính lên xe, rời khỏi nhà máy.

Sau khi ô tô khởi động rời đi, Diệp Bạch liền đi theo lão giả vào căn phòng.

Lão giả này dường như có tâm sự, luôn không chú ý đến phía sau có một người đang theo dõi.

Căn phòng không lớn, trừ một số máy móc đang tự động vận chuyển cắt xẻ dược liệu, lại không một bóng người.

Lão giả quay đầu nhìn một cái, phát hiện cửa căn phòng chưa đóng, vỗ vỗ đầu, lẩm bẩm một câu tiếng Nhật mà Diệp Bạch cũng không hiểu.

Diệp Bạch treo mình trên xà nhà, chỉ thấy lão giả vặn một cơ quan bên tường, lộ ra một cầu thang kéo dài xuống dưới.

Người Uông gia, dường như đều thích xây dựng phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Diệp Bạch từ trong túi lấy ra một viên đá nhỏ, tay phải vung lên, viên đá đánh vào vùng eo lão giả, lão giả giật mình, ngã nhào xuống cầu thang.

Động tĩnh này không nhỏ, mật thất nhanh chóng có mấy người đi ra: "Sơn Tỉnh?" Những người này phát hiện Sơn Tỉnh chỉ là trượt chân ngã ngửa rồi hôn mê, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đỡ Sơn Tỉnh vào mật thất, cửa mật thất cũng từ từ đóng lại, Diệp Bạch thừa dịp khe hở cuối cùng, nhanh chóng chui vào mật thất.

Cầu thang kéo dài xuống dưới, ánh đèn mờ ảo, Diệp Bạch bám theo phía sau những người này, từ từ đi xuống.

Những người này dường như đều là người Nhật Bản, toàn bộ quá trình đều dùng tiếng Nhật giao tiếp, Diệp Bạch nghe hiểu không nhiều.

Có một số từ ngữ như thí nghiệm, dược tề.

Nhìn thấy phía trước lộ ra ánh sáng, Diệp Bạch càng thêm cẩn thận, rướn đầu thăm dò, mới phát hiện không gian mật thất rất lớn, dụng cụ thí nghiệm chất đầy gần nửa không gian, số người trong mật thất cộng lại không đến mười người.

Những người này toàn bộ đều mặc áo blouse trắng, dường như đều là nhân viên nghiên cứu, Diệp Bạch có chút kỳ lạ, thủ vệ ở đây sao lại sơ sài như vậy.

Nếu đây thực sự là cứ điểm thí nghiệm bí mật của Uông gia, Diệp Bạch tuyệt đối sẽ không dễ dàng trà trộn vào như thế.

Khoảnh khắc này, Diệp Bạch còn có chút nghi ngờ mình có phải đã trúng kế của Uông gia không.

Thế nhưng, thần sắc của những nhân viên nghiên cứu này không giống đang diễn, bọn họ tụ lại, vây quanh Sơn Tỉnh, vội vàng hỏi han tình trạng của Sơn Tỉnh.

Diệp Bạch phỏng đoán, lão giả tên Sơn Tỉnh này thân phận hẳn không thấp, có thể là nhân vật quan trọng của Uông gia.

Nhưng lúc này là một cơ hội tốt, Diệp Bạch lén lút đến phía sau những người này, trước hết đánh ngất hai người, thừa dịp những người còn lại chưa kịp phản ứng, Diệp Bạch lại giải quyết bốn người.

Trong nháy mắt, đã có sáu người ngã xuống.

Hai người còn lại sắc mặt kinh hãi: "Ngươi là ai?" Diệp Bạch trực tiếp tháo khớp hàm hai người này, rồi đánh ngã xuống đất.

Những người này hình như thực sự là nhân viên nghiên cứu bình thường, không những cảnh giác kém, hơn nữa không có chút võ công nào.

Nhưng lại hình như toàn bộ đều là người Nhật Bản, Diệp Bạch nảy sinh nghi ngờ, rốt cuộc đây là cứ điểm của Uông gia, hay cứ điểm của người Nhật?

Xác định những người nằm trên đất đều đã hôn mê, Diệp Bạch lại nhìn về phía Sơn Tỉnh đang hôn mê trên ghế, chỉ thấy mí mắt hắn khẽ giật.

Diệp Bạch cười cười: "Sơn Tỉnh tiên sinh, có cần ta đánh thức ngươi không?" Sơn Tỉnh biết không thể che giấu được nữa, mở mắt ra nói: "Ngươi rốt cuộc là ai?" "Kẻ địch của các ngươi, nói đi, phòng thí nghiệm này rốt cuộc để làm gì?" "Ngươi là người của Trương gia?" Sơn Tỉnh cau mày.

Diệp Bạch khẽ cười, không phủ nhận.

Sơn Tỉnh thở dài một hơi: "Ngươi có giết ta, ta cũng sẽ không nói." Diệp Bạch biết đa phần người Uông gia đều là những kẻ cứng đầu, cũng không nghĩ từ trong miệng Sơn Tỉnh hỏi ra được gì.

Chương 153

Hắn tiến lên trói hắn vào ghế, lại tháo khớp hàm của hắn.

Diệp Bạch trên đất chọn một nhân viên nghiên cứu lớn tuổi, đánh thức hắn dậy.

Người này nhìn thấy đồng nghiệp của mình nằm la liệt trên đất, trực tiếp mở miệng chửi: "Baka!" Chỉ nghe "Cộp!" một tiếng.

Diệp Bạch dùng lực, bẻ gãy cổ người này, tiện tay ném xuống đất: "Lời thừa quá nhiều." Sơn Tỉnh trên ghế thấy cảnh này, nhắm nghiền mắt lại.

Diệp Bạch lại tìm đến người tiếp theo, người này thấy cảnh thảm của đồng bạn, nói một đống tiếng Nhật cầu xin tha mạng.

Thế nhưng, Diệp Bạch vẫn giết hắn, không biết nói tiếng Trung, giữ lại cũng vô dụng.

Không lâu sau, tám nhân viên nghiên cứu đã bị Diệp Bạch giết chết năm người.

Nhưng Diệp Bạch cũng không hỏi ra được thông tin mình muốn.

Diệp Bạch lại chọn một nữ nhân viên nghiên cứu, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, dung mạo xuất chúng, cũng là người nhỏ tuổi nhất trong số này.

Nếu là ở hậu thế, độ tuổi này chắc vừa lên cấp ba.

Lúc này, Sơn Tỉnh trên ghế ra sức giãy giụa, dường như có điều muốn nói.

Diệp Bạch tiến lên tiếp khớp hàm cho hắn.

Sơn Tỉnh cuối cùng không chịu nổi nữa: "Dừng tay đi, ngươi

muốn biết gì, ta đều nói cho ngươi." Diệp Bạch cười cười: "Sớm nói ra không phải đã không sao rồi sao?

Ngươi xem, vì ngươi, mà vô ích chết nhiều người như vậy." Sơn Tỉnh mặt đỏ bừng, thở dài nói: "Ngươi muốn biết gì?" "Trước hết nói cho ta biết vị Bạch tiên sinh vừa rồi là thân phận gì?" "Hắn là nhân vật cấp cao cốt lõi của Uông gia, ta chỉ biết hắn họ Bạch, học vấn uyên thâm, thông hiểu mọi thứ, lại dường như có thuật trường sinh." Diệp Bạch nhíu mày: "Trường sinh chi thuật?

Ngươi nói sao?" Sơn Tỉnh hồi tưởng lại: "Khi còn trẻ ta du học ở Anh Quốc, chính là lúc đó ta được chiêu mộ vào Uông gia, mà người chiêu mộ ta chính là Bạch tiên sinh, người này năm đó đã có bộ dạng này, hơn bốn mươi năm trôi qua, cũng không hề già đi." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, xem ra vị Bạch tiên sinh này cũng là người sở hữu huyết mạch trường sinh.

"Ngươi hiểu biết về Uông gia nhiều bao nhiêu?" Sơn Tỉnh nhìn cô gái trên đất mở miệng nói: "Những gì ta nói tiếp theo là bí mật tuyệt mật của Uông gia, ta không cầu mình có thể sống sót, chỉ hy vọng ngươi có thể tha cho con gái ta." Diệp Bạch liếc nhìn cô gái xinh đẹp đang nằm trên đất, gật đầu.

"Hy vọng ngươi có thể giữ lời hứa!" Sơn Tỉnh hít sâu một hơi, mở miệng nói.

"Uông gia nghiêm ngặt mà nói phân thành bốn bộ phận, thứ nhất là nhân viên cốt lõi, bọn họ nắm giữ bí mật chân chính của Uông gia, cũng là nhân vật cấp cao của Uông gia, Bạch tiên sinh chính là một trong số những người cấp cao đó, ta ở Uông gia hơn bốn mươi năm, cũng chỉ gặp qua duy nhất một người cấp cao là Bạch tiên sinh này." "Thứ hai là nhân viên bản bộ, những người này từ nhỏ được Uông gia bồi dưỡng lớn lên, trung thành nhất với Uông gia, trên người nhất

định sẽ có hình xăm phượng hoàng của Uông gia." "Thứ ba là thành viên ám bộ, bọn họ tuy rằng cũng từ nhỏ được Uông gia bồi dưỡng, nhưng đến một độ tuổi nhất định liền sẽ bị phái ra ngoài, số lượng những người này không ít, theo ta được biết, Ám bộ thành lập đã hơn một trăm năm rồi." Diệp Bạch trong lòng cảm thán, hơn một trăm năm!

Uông gia đã bày ra một ván cờ lớn cỡ nào đây!

Những người này nếu trưởng thành, lại sinh sôi nảy nở con cháu, vậy thế lực Uông gia lại đáng sợ đến mức nào.

"Thứ tư là thành viên ngoại bộ, mà ta chính là thành viên ngoại bộ, thành viên ngoại bộ hầu như đều là vì thiên phú dị bẩm mà nửa đường gia nhập Uông gia.

Nhưng muốn trở thành thành viên ngoại bộ của Uông gia cần phải trải qua khảo hạch trùng trùng, độ khó cực lớn, năm đó ta cũng suýt nữa không thông qua." "Nếu không thông qua sẽ ra sao?" Sơn Tỉnh thở dài nói: "Sẽ chết!

Uông gia không giữ người vô dụng, năm đó cùng ta tham gia khảo hạch còn có không ít người, nhưng cuối cùng chỉ có một mình ta may mắn thông qua." Diệp Bạch gật đầu, cũng coi như đã thực sự hiểu rõ cấu trúc nội bộ của Uông gia.

"Vậy phòng thí nghiệm này là làm gì vậy?

Các ngươi đang nghiên cứu gì cho Uông gia?" Sơn Tỉnh lắc đầu: "Nghiêm ngặt mà nói, phòng thí nghiệm này không phải của Uông gia, mà là của chúng ta người Nhật Bản." Diệp Bạch lại cau mày: "Uông gia và người Nhật hợp tác rồi sao?" "Không thể nói là hợp tác, chỉ là trao đổi tài nguyên và thông tin, Uông gia cung cấp thông tin, Nhật Bản cung cấp tài nguyên." Diệp Bạch nhìn quanh các dụng cụ thí nghiệm, không ít ống thủy tinh trong suốt đựng máu tươi màu đỏ.

“Các ngươi rốt cuộc đang nghiên cứu cái gì?” Sơn Tỉnh cười cười, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt: “Thuế Phàm Dược Tề huyết mạch, thứ thực sự có thể khiến người ta trường sinh bất lão, trở thành tồn tại giống Trương gia.” Hắn lại nhìn Diệp Bạch nói: “Ngươi là người Trương gia, tự nhiên có thể có được thọ mệnh lâu dài, nhưng chúng ta những người bình thường thì không giống vậy, sinh lão bệnh tử là thường thái của chúng ta, nếu như đến một ngày nào đó mắc phải bệnh nan y nặng, thì không còn sống được mấy ngày nữa, ta không cam tâm a, tại sao các ngươi có thể sống lâu như vậy.” Thấy Sơn Tỉnh tâm trạng có chút bất thường, Diệp Bạch thở dài nói: “Ngươi chính là vì nguyên nhân này mà gia nhập Uông gia?” “Tự nhiên, ai mà không muốn trường thọ, huống chi chỉ cần lập công cho Uông gia, liền có thể nhận được Thuế Phàm Dược Tề huyết mạch, có cơ hội thay đổi huyết mạch của bản thân.” Diệp Bạch cười cười: “Có thể đổi huyết mạch?

Ngươi trung thành với Uông gia nhiều năm như vậy, hẳn là cũng có Thuế Phàm Dược Tề rồi, ngươi đã sử dụng chưa?” Sơn Tỉnh sắc mặt lạnh xuống, chậm rãi nói: “Điều kiện sử dụng Thuế Phàm Dược Tề quá hà khắc, thể chất của ta không phù hợp, cũng không chịu đựng được.” Diệp Bạch càng ngày càng hứng thú: “Thuế Phàm Dược Tề rốt cuộc là thứ gì?” Sơn Tỉnh đột nhiên cười nói: “Ta đã dùng cả đời tinh lực và thời gian để nghiên cứu Thuế Phàm Dược Tề, loại dược tề này trừ Bạch tiên sinh, cũng chỉ có ta làm ra được.” Diệp Bạch khẽ nhíu mày: “Ngươi muốn nói gì?” “Ta có thể làm việc cho các ngươi, ta từ trước đến nay chưa từng làm hại người Trương gia, chúng ta có thể hợp tác.” Sơn Tỉnh nghĩ đến thứ mình nghiên cứu cả đời, nếu không thể dùng lên người mình, hắn có chết cũng không cam tâm.

Mà người Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm, trong gia tộc nhất định có thể tìm được dị thú bản nguyên thích hợp với mình.

Hợp tác với người Trương gia cũng là một lối thoát không tồi.

Diệp Bạch nhịn không được cười một tiếng, lão già này, bây giờ mới bắt đầu quý trọng tính mạng.

Thế nhưng, hắn chẳng lẽ không biết, Trương gia bản thân còn khó giữ, lại làm sao có thể bảo vệ được hắn.

Diệp Bạch hỏi: "Ngươi không chỉ là người Uông gia, hơn nữa còn là người Nhật Bản, ta làm sao tin ngươi?" Sơn Tỉnh vội vàng giải thích: "Ta đã tiết lộ bí mật của Uông gia, bị người trong tộc biết được, nhất định sẽ không tha cho ta.

Hơn nữa, trong số những nhân viên nghiên cứu vừa rồi ngươi giết, không ít đều là con cháu quý tộc Nhật Bản, ta dù có trở về nước, cũng sẽ bị thế lực gia tộc của họ báo thù, ta không còn đường lui rồi." Thấy Diệp Bạch cau mày chặt, Sơn Tỉnh lại mở miệng nói: "Ta biết tình hình hiện tại của Trương gia các ngươi rất nghiêm trọng, ngươi đưa ta về, ta có thể giúp các ngươi." Diệp Bạch nheo mắt: "Giúp chúng ta?

Giúp chúng ta như thế nào?" "Huyết mạch trường sinh của Trương gia bắt nguồn từ dị thú, ta có phương pháp tinh luyện huyết mạch trường sinh của gia tộc các ngươi, hơn nữa phương pháp này chỉ có một mình ta biết, ngay cả bên Uông gia ta cũng chưa từng báo cáo." Diệp Bạch cau mày càng chặt, huyết mạch trường sinh bắt nguồn từ dị thú?

"Dị thú ngươi nói rốt cuộc là thứ gì?

Và có quan hệ gì với huyết mạch trường sinh?" Thấy Diệp Bạch dường như thực sự không rõ, Sơn Tỉnh có chút bất ngờ: "Trương gia các ngươi thân mang hình xăm Kỳ Lân, trong ngoại tộc lại có hình xăm Cùng Kỳ biến chủng, chẳng lẽ các ngươi chưa từng tò mò về nguồn gốc huyết mạch trường sinh sao?" Diệp Bạch nhịn không được

nói: “Ý của ngươi là, huyết mạch trường sinh của Trương gia chúng ta đến từ Kỳ Lân và Cùng Kỳ?” Sơn Tỉnh khẽ lắc đầu: “Lịch sử Trương gia đã lâu không thể khảo sát, đây cũng chỉ là phỏng đoán của ta, nhưng thông qua nghiên cứu của ta, huyết mạch trường sinh quả thực bắt nguồn từ dị thú, Thuế Phàm Dược Tề cũng là được chế tạo từ vật bản nguyên của dị thú.” “Dị thú bản nguyên lại là gì?” “Một loại tinh thể, chỉ cần là dị thú, trong cơ thể liền sẽ có thứ này.” Diệp Bạch nghĩ đến tinh thể phát hiện được từ trong cơ thể Lục Dực Ngô Công và mật thất Hồng Phủ, dị thú bản nguyên mà Sơn Tỉnh nói hẳn là vật này.

“Thuế Phàm Dược Tề chính là lấy dị thú bản nguyên làm hạt nhân, sau đó dùng một loại huyết mạch trường sinh yếu ớt làm vật dẫn, chế tạo ra huyết mạch trường sinh dược tề, chỉ cần nuốt loại dược tề này, liền sẽ sở hữu huyết mạch trường sinh, hơn nữa một viên tinh thể chỉ có thể chế tác một bình dược tề.” Lời nói của Sơn Tỉnh khiến Diệp Bạch kinh ngạc không thôi, nếu nói như vậy, chỉ cần có bản nguyên dị thú, liền có thể chế tạo ra một chi gia tộc huyết mạch trường sinh mới.

Thấy Diệp Bạch đứng trước bàn thí nghiệm tìm kiếm, Sơn Tỉnh mở miệng nói: “Đừng phí sức nữa, hai lọ dược tề chúng ta làm ra đều bị Bạch tiên sinh mang đi rồi.” Diệp Bạch lật xem tài liệu thí nghiệm, hỏi: “Hai lọ dược tề?

Hai loại dị thú nào?” “Một con dơi băng có thi thể hình thể to lớn, là Uông gia gặp được ở phía bắc, loại còn lại là Bạch tiên sinh mang đến từ trong gia tộc, hắn không nói rõ nguồn gốc của con dị thú này.” Lúc này, Diệp Bạch cũng phát hiện một tấm ảnh trong tài liệu, là một con dơi trắng khổng lồ bị đạn bắn máu me khắp người, đầu con dơi này to như cái vại, thân hình trải ra e rằng dài đến năm mét.

Thấy Diệp Bạch phát hiện tấm ảnh, Sơn Tỉnh giải thích: “Con dơi

này có thể phun ra hàn khí, có thể đóng băng người trong nháy mắt, Uông gia đã thương vong không ít người mới giết được nó." Diệp Bạch đặt tấm ảnh xuống, cười nói: "A a, hai loại dược tề, chẳng lẽ cả hai loại dược tề đều không phù hợp với thể chất của ngươi?" Sơn Tỉnh lắc đầu, tiếc nuối nói: "Ta đã dùng máu của mình thí nghiệm qua, không thể phù hợp." "Vậy cái chai này đựng thứ gì?" Diệp Bạch ném ra một bình sứ vẫn luôn để trong không gian, bên trong còn hơn nửa bình chất lỏng màu đỏ.

Sơn Tỉnh nhìn qua, sắc mặt khó coi nói: "Thứ này chỉ là bán thành phẩm của Thuế Phàm Dược Tề, không có tác dụng gì, thiếu tinh thể dị thú.

Tuy nhiên, thứ này dường như chảy ra từ phòng thí nghiệm của ta, chết tiệt, có ai có thể tiếp xúc với thứ này chứ." Diệp Bạch gật đầu, trong lòng đã có tính toán.

"Vấn đề cuối cùng, sách nhỏ mà Bạch tiên sinh nói ở đâu?" Sơn Tỉnh ánh mắt tối sầm: "Nói nhiều như vậy, ngươi vẫn muốn giết ta sao?" Diệp Bạch cười cười: "Ngươi còn hữu dụng, ta sẽ không giết ngươi, nhưng trước tiên hãy cho ta xem sách nhỏ đó." Sơn Tỉnh hít sâu một hơi: "Được, trong tủ bên tay phải của ngươi có một ngăn kép, sách nhỏ đặt trong hộp gỗ." Diệp Bạch tìm thấy hộp gỗ trong tủ, quả nhiên phát hiện bên trong có một cuốn sách nhỏ, trên sách ghi chép chi tiết phương pháp chế tạo Thuế Phàm Dược Tề.

Có thứ này, dù không có Sơn Tỉnh, Diệp Bạch cũng cảm thấy mình có thể chế tạo ra Thuế Phàm Dược Tề.

"Ngươi còn muốn giết ta sao?" Thấy Diệp Bạch đã xem xong nội dung trong sách, Sơn Tỉnh đột nhiên cất tiếng hỏi, trên mặt lộ ra vẻ hy vọng.

Diệp Bạch đặt sách lại vào hộp gỗ, nói: "Không giết, lời ta nói tất

sẽ làm, hơn nữa, con gái ngươi ta cũng đã giữ lại mạng." Sơn Tỉnh lộ ra vẻ mừng rỡ: "Đa tạ tiên sinh, sau này ta nhất định sẽ xem tiên sinh như ngựa đầu làm theo, chỉ là vẫn chưa biết đại danh của tiên sinh?" Diệp Bạch cười cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Cửu Môn, Diệp Bạch!" "Cửu Môn, Diệp Bạch!" Sơn Tỉnh trợn tròn mắt, suýt chút nữa không thở nổi, cảm thấy mình bị lừa gạt.

Hắn biết thế lực Cửu Môn ở Trường Sa không nhỏ, nhưng so với Trương gia, liền là nhỏ bé nhìn lớn, đối mặt với Uông gia và người Nhật, Cửu Môn làm sao che chở được hắn?

Quan trọng nhất là, hắn muốn đầu nhập Trương gia, trong lòng niệm niệm chính là tinh thể dị thú mà Trương gia cất giữ, Cửu Môn làm gì có thứ này.

Thấy sắc mặt Sơn Tỉnh lộ ra vẻ thất vọng, Diệp Bạch cũng không bất ngờ.

Ban đầu, hắn không chuẩn bị giữ lại mạng sống hai người này, chỉ có điều, hắn phát hiện chuyến đi Thượng Hải của mình, hoàn toàn là có người chủ đạo sắp đặt.

Từ miệng Lý Nguyên có được địa chỉ nơi này, lại đến chỗ Hoắc Thải Linh giả có được chất lỏng màu đỏ, cuối cùng đến từ áp lực thế lực cấp cao Quốc Dân Đảng, Diệp Bạch càng cảm thấy đây là một ván cờ.

Xem ra có người muốn mình đến Thượng Hải, từ nơi này có được một số thứ.

Nếu hắn không đoán sai, người bày cục chính là vị Bạch tiên sinh kia, nhân vật cấp cao của Uông gia.

Hơn nữa, người này để lại sách nhỏ, chính là muốn Diệp Bạch không giữ lại mạng sống của Sơn Tỉnh, nhưng Diệp Bạch cố tình

không theo ý hắn.

Bị người ta coi là quân cờ sai khiến, Diệp Bạch cũng muốn xem ý đồ của vị kỳ thủ phía sau này là gì.

Diệp Bạch cất sách nhỏ vào không gian, lại cầm lấy hộp gỗ, đột nhiên cảm thấy trọng lượng của hộp gỗ có chút không đúng.

Chương 154

Hộp gỗ là chất liệu bình thường, trọng lượng lại có chút quá.

Nghiên cứu một lát, Diệp Bạch phát hiện bên trong hộp gỗ có một ngăn kép.

Trong ngăn kép đặt một bình Thuế Phàm Dược Tề màu trắng trong suốt, ngoài ra còn có một mảnh giấy nhỏ.

Sơn Tỉnh bên cạnh thấy vậy, cũng ngây người ra, hắn cũng không ngờ hộp gỗ mà Bạch tiên sinh giao cho hắn lại có dược tề, hơn nữa lọ dược tề này dường như là dược tề do chính tay hắn làm ra, nguồn gốc tinh thể dị thú chính là viên mà Bạch tiên sinh cung cấp.

"Diệp tiên sinh, đây là Thuế Phàm Dược Tề do chính tay ta làm." Diệp Bạch gật đầu, mặt không biểu cảm, nhưng nhìn thấy nội dung viết trên mảnh giấy, trong lòng lại kinh hãi không thôi.

Mảnh giấy viết: "Bạch Trạch, dùng cho Bạch Tri Hi!" Diệp Bạch bây giờ đầu óc mờ mịt, vị Bạch tiên sinh Uông gia này và Bạch Tri Hi có quan hệ gì, chẳng lẽ người này cũng là người của Bạch gia.

Tại sao lại để lại một bình Thuế Phàm Dược Tề cho Bạch Tri Hi?

Vật bản nguyên của Thuế Phàm Dược Tề này là tinh thể Bạch Trạch?

Hắn lại làm sao biết thể chất của Bạch Tri Hi phù hợp với bình dược tề này?

Bạch gia rốt cuộc cất giấu bao nhiêu bí mật a?

Dù trong lòng có không ít nghi vấn, nhưng Diệp Bạch cũng có thể phán đoán sơ bộ, vị Bạch tiên sinh này và Bạch gia Trường Sa có duyên nguồn không cạn, dường như không có ác ý với hắn.

“Xem xem bình dược tề này có bị mở ra chưa?” Diệp Bạch cởi trói cho Sơn Tỉnh, ném lọ thuốc cho hắn.

Sơn Tỉnh quan sát một lát nói: “Chưa từng bị mở ra, nút chai này rất đặc biệt, sau khi mở sẽ để lại dấu vết.” “Vậy ngươi có biết bình dược tề này được chế tác từ bản nguyên dị thú nào không?” Diệp Bạch lại hỏi.

“Không biết, Bạch tiên sinh không nói, nhưng viên tinh thể dị thú kia có chút đặc biệt, màu trắng thuần, bên trong không có bất kỳ tạp chất nào, giống như bảo thạch, ngược lại viên của dơi trắng kia, tinh thể băng lãnh, bên trong có vật chất màu đen.” Diệp Bạch gật đầu, hắn hiện tại sẽ không sử dụng bình dược tề này, trừ phi trước tiên điều tra rõ ràng ẩn bí của Bạch gia rồi mới nói.

“Thu thập tài liệu ngươi cần đi, ta đưa các ngươi rời đi.” “Diệp tiên sinh, ta đến Cửu Môn cũng không có tác dụng gì với các ngươi, ngài xem nên sắp xếp ta thế nào?” Sơn Tỉnh nhịn không được hỏi.

Lúc này, hắn thực sự có chút không muốn đi, nhưng nhìn con gái mình, lại có chút không đành lòng.

Diệp Bạch lấy tinh thể Lục Dực Ngô Công từ không gian ra.

Sơn Tỉnh mắt sáng lên, thần sắc kích động nói: “Diệp tiên sinh, không ngờ ngài cũng có thứ này?” “Cửu Môn không đơn giản như ngươi nghĩ, đây chỉ là một trong số đó, nếu ngươi công lao đủ lớn, mà Thuế Phàm Dược Tề lại phù hợp với ngươi, vậy thì cho ngươi dùng thì có sao đâu.” Diệp Bạch cười cười, cất tiếng an ủi Sơn Tỉnh.

Sơn Tỉnh lộ ra vẻ mừng rỡ: “Đa tạ tiên sinh, ta nhất định sẽ tận lực vì Cửu Môn.” Tiếp đó Sơn Tỉnh vội vàng lật tung tủ, thu thập tài liệu quan trọng trong phòng thí nghiệm, còn tích cực hơn cả Diệp Bạch mấy phần.

Sơn Tỉnh lại từ một tủ lạnh lấy ra chất cô đặc màu đỏ, "Diệp tiên sinh, vật này là tinh huyết được chiết xuất từ huyết mạch trường sinh của Trương gia, là một trong những dược liệu của Thuế Phàm Dược Tề, ngài xem có muốn mang đi không, nhưng vật này ở nhiệt độ thường dễ bị biến chất, không dễ bảo quản." "Đưa cho ta đi." Sơn Tỉnh chỉ thấy Diệp Bạch cầm lấy, lật bàn tay một cái, cái bình liền biến mất, không khỏi thầm than kỳ diệu.

"Sơn Tỉnh, hai người còn lại nên xử lý thế nào, có thể giữ lại không?" Diệp Bạch mở miệng hỏi, cũng có ý khảo nghiệm.

Sơn Tỉnh suy nghĩ một chút nói: "Hai người này cũng là con cháu quý tộc Nhật Bản, tiên sinh tốt nhất vẫn là đừng giữ lại." Nghe thấy lời này, một người trong số đó đột nhiên nhảy lên, muốn chạy về phía cầu thang.

Tốt thật, xem tình hình, dường như đã tỉnh từ lâu.

Diệp Bạch vung tay, lưỡi dao bay vút ra, cắm vào cổ người này, kèm theo máu tươi phun ra, người này cũng ầm ầm ngã xuống đất.

Diệp Bạch lại đến trước mặt người còn lại, bẻ gãy cổ hắn, khiến hắn chết không tiếng động.

Sơn Tỉnh thấy Diệp Bạch giết người mà mặt không biểu cảm, trong lòng có chút run sợ: "Tiên sinh, bên ngoài cửa khoảng chừng còn hai mươi người Nhật Bản cầm súng, chúng ta nên ra ngoài thế nào?" "Cái này ngươi không cần bận tâm, ngươi thu thập xong chưa?" "Thu thập xong rồi, tài liệu đều ở đây rồi." Sơn Tỉnh gật đầu.

Diệp Bạch bất ngờ đánh vào cổ Sơn Tỉnh, Sơn Tỉnh lập tức ngất đi.

Cất một số dược liệu thí nghiệm vào không gian, Diệp Bạch lại thu lại thi thể của những người này.

Đặt bom hẹn giờ xong, Diệp Bạch xách Sơn Tỉnh, cõng con gái hắn, đi ra khỏi mật thất.

Nửa giờ sau, một tiếng nổ lớn khiến không ít người đang ngủ say giật mình, bến tàu không xa cũng nghe thấy tiếng nổ.

Lại qua một lát, liền thấy từng đoàn xe chở binh lính bao vây nơi này.

"Chuyện gì đã xảy ra?" "Ai biết, tiếng nổ vừa rồi động tĩnh không nhỏ đâu." "Quân đội đều đã xuất động, đoán chừng là bắt người Nhật Bản đây!" Diệp Bạch giao Sơn Tỉnh đang hôn mê và con gái hắn cho Giải Cửu, dặn dò những việc cần chú ý xong, liền một mình trở về khách sạn.

"Tam gia, ngài cuối cùng cũng về rồi?

Vừa rồi ta nghe nói gần bến tàu xuất hiện người Nhật Bản ngài không sao chứ?" Vừa vào cửa, Thuận Tử liền vội vàng hỏi.

Diệp Bạch xua tay, uống một ngụm nước để lấy lại hơi: "Ta không sao, tối nay giao thiệp với những người Tây kia thế nào, bọn họ ra giá bao nhiêu?" "Bọn họ muốn bảy phần lợi nhuận, giá quá cao, chúng ta không dám đồng ý." Diệp Bạch gật đầu, lại hỏi một số chi tiết nhỏ.

Cuối cùng, Thuận Tử nhịn không được nói: "Tam gia, trong số những người Tây kia có một người tên là Cừu Đức Khảo, dường như rất rõ lai lịch Cửu Môn chúng ta, hắn biết ta không phải người chủ sự, nói muốn nói chuyện với ngài." Cừu Đức Khảo?

Kẻ này bây giờ đã xuất hiện rồi sao?

Diệp Bạch cười cười, đặt ly nước xuống.

"Ngươi đồng ý rồi?" "Không có sự cho phép của ngài, ta không dám đồng ý, nhưng lai lịch của người này ta đã cho Giải Cửu đi điều

tra rồi.” Diệp Bạch gật đầu: “Điều tra cũng tốt, hẹn thời gian với Cừu Đức Khảo, ta sẽ đi gặp hắn.” Trong một quán cà phê trang trí kiểu Âu, đối diện Diệp Bạch ngồi một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh dung mạo tiều tụy.

“Diệp Tam gia quả là tuổi trẻ tài cao, ta thật sự không ngờ Tam gia lại trẻ tuổi như vậy.” Cừu Đức Khảo nói tiếng Việt lưu loát, nịnh nọt.

Diệp Bạch uống một ngụm cà phê, cười cười: “Cừu tiên sinh tìm ta có chuyện gì?” Cừu Đức Khảo sắc mặt nghiêm túc: “Nghe nói Tam gia muốn bán công nghệ băng vệ sinh, ta muốn hợp tác với Tam gia.” “Chuyện này không nên tìm ta, Lục Thuận đang phụ trách.” “Thuận gia ta đương nhiên cũng đã giao thiệp qua, nhưng có một số việc nhất định phải nói chuyện với Tam gia.” “Có chuyện thì nói thẳng, người Mỹ không phải đều thẳng thắn sao?

Tính cách của ngươi không giống người Mỹ a?” Cừu Đức Khảo nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Bạch: “Diệp Tam gia nói đùa rồi, sự việc là như thế này, ta muốn mời Tam gia giúp ta xuống mộ.” Xuống mộ?

Diệp Bạch không lập tức từ chối, hỏi: “Mộ nào?” “Mộ của người Nhật Bản, mộ cổ một nghìn năm trước, bảo vật bên trong sẽ không ít đâu!” Diệp Bạch lại uống một ngụm cà phê, im lặng không nói.

Giải Cửu đã điều tra rõ ràng kinh nghiệm của Cừu Đức Khảo ở Việt Nam, một năm trước hắn làm giáo viên tại trường giáo hội Trường Sa, thực chất sau lưng lại lén lút làm việc mua bán văn vật.

Người này từ nhỏ tinh thông văn hóa Âu Lạc, lại si mê thuật trường sinh, mấy tháng trước hắn từng tổ chức một nhóm người ra biển, sau đó chỉ có một nửa số người trở về.

Chắc là đã đi Nhật Bản.

“Tại sao lại muốn kéo ta vào?” “Thực không giấu gì, mộ huyệt này ở Nhật Bản, ta từng tổ chức không ít người đi qua, nhưng gặp phải chuyện linh dị, tổn thất vô cùng thảm trọng.

Diệp Tam gia là thủ lĩnh Cửu Môn, thủ đoạn cao siêu, hẳn là có thể đối phó với loại chuyện kỳ quái dưới mộ này.” Nói xong, Cừu Đức Khảo lộ ra hình xăm hoa sen màu đen trên cánh tay nhỏ của mình.

Diệp Bạch mở dị đồng, chỉ thấy trên ấn ký bao quanh là hắc khí nồng đậm, tương tự như oán hồn gặp phải trong mộ dưới nước ban đầu.

“Những người may mắn thoát khỏi mộ lúc đó đều mang hình xăm hoa sen này, ta nghi ngờ là lời nguyền trong mộ, không biết Tam gia có cách giải quyết không.” “Mộ này xa ở Nhật Bản, ta không có hứng thú, còn về lời nguyền này ta thì có thể giải trừ, nhưng cái giá sẽ không nhỏ.” Đối với Diệp Bạch mà nói, hắn xuống mộ từ trước đến nay không phải vì vàng bạc châu báu.

Huống chi ngôi mộ cổ này ở Nhật Bản, đi đi về về liền tốn không ít thời gian, Diệp Bạch không đáng phải tự làm khổ mình như vậy.

Quan trọng nhất là, Cừu Đức Khảo này cũng không đáng tin.

Lần đầu gặp mặt đã muốn đưa hắn đi xuống mộ, coi hắn là kẻ ngốc sao?

Cừu Đức Khảo lộ ra vẻ vui mừng: “Tốt tốt, chỉ cần có thể loại bỏ ấn ký này, thù lao nhất định sẽ khiến tiên sinh hài lòng.” Diệp Bạch lấy ra phù chú mà Tôn Quốc Phụ để lại, dán lên cánh tay Cừu Đức Khảo, phù chú lập tức bốc cháy, một luồng hắc khí cùng với ấn ký hoa sen biến mất không thấy.

“Diệp Tam gia quả nhiên có bản lĩnh tốt.” “Đừng vội vui mừng, phù chú này khó kiếm, mười vạn đô la Mỹ!” Diệp Bạch ném phù chú

đã cháy vào thùng rác.

"Mười vạn đô la Mỹ?" Cừu Đức Khảo trợn tròn mắt.

Chương 155

Hiện nay đồng bạc và tiền pháp tệ mất giá nghiêm trọng, chỉ có đô la Mỹ vẫn kiên cường, mười vạn đô la Mỹ không phải là một con số nhỏ, Cừu Đức Khảo nhất thời cũng không thể lấy ra nhiều tiền mặt như vậy.

"Tam gia, thứ này quá đắt rồi sao?" "Ngươi vừa rồi không phải nói thù lao sẽ khiến ta hài lòng sao, ngay cả mười vạn đô la Mỹ cũng không lấy ra được sao?" Diệp Bạch nói với giọng cực kỳ khinh thường.

Cừu Đức Khảo có khổ không nói nên lời, nghĩ đến lời dặn dò của cấp trên chuyến đi này, cắn răng, ký một tờ séc mười vạn đô la Mỹ, đưa cho Diệp Bạch.

Diệp Bạch trịnh trọng tiếp nhận tờ séc, bỏ vào túi áo, sau đó lại lấy ra mấy lá phù chú, xếp trên bàn.

"Còn muốn không?

Số lượng lớn sẽ được ưu đãi!" Cừu Đức Khảo như ăn phải phân, sắc mặt đỏ bừng, cuối cùng mở miệng nói: "Cảm ơn Tam gia, ta không cần nữa." "Đáng tiếc." Diệp Bạch đành thu phù chú lại, loại mua bán một vốn vạn lời này có thể gặp nhưng không thể cầu.

"Còn chuyện gì không?

Nếu không có chuyện gì ta đi trước đây." Diệp Bạch đang định đứng dậy, lại bị Cừu Đức Khảo giữ lại.

"Chuyến này ở trong mộ chúng ta còn mang ra một vật, mong Tam gia xem xét hộ." Cừu Đức Khảo bày ra một pho tượng Phật màu xanh lục toàn thân, pho tượng Phật này ngồi trên hoa sen, mọc tám đầu sáu

tay, một mặt hiện vẻ kim cương nổi giận, một mặt tươi cười từ bi, nhưng nụ cười quỷ dị, còn một mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Trong tầm nhìn dị đồng, pho tượng Phật này bao quanh hắc khí, hiện tướng trùng thiên, tuyệt đối là một vật hung hiểm.

Hơn nữa, Cừu Đức Khảo toàn bộ quá trình không dám dùng tay chạm vào pho tượng Phật này.

"Thứ này quá tà môn, ta không nhìn ra được." Diệp Bạch thẳng thừng lắc đầu.

Thấy Diệp Bạch lại muốn đi, Cừu Đức Khảo vội vàng nói: "Tam gia, ta chính là chạm vào vật này mới bị lời nguyền hoa sen, ngài có muốn dành chút thời gian xem xét không?" "Có thù lao không?" Cừu Đức Khảo nghiến răng nói: "Có!" Diệp Bạch cười cười, đối với người đứng sau Cừu Đức Khảo có vài phần phỏng đoán.

Vì người kia muốn hắn tiếp xúc với pho tượng Phật đen này, vậy thì thử xem sao.

Ngay khi Diệp Bạch đưa tay đến gần pho tượng Phật, pho tượng Phật đen đột nhiên khẽ run rẩy, dường như vô cùng sợ hãi Diệp Bạch.

Cừu Đức Khảo cũng bị cảnh này chấn kinh, thứ này vậy mà tự mình động đậy!

Diệp Bạch cau mày, đặt tay lên pho tượng Phật, hắc khí bao quanh bên ngoài lập tức thu lại vào trong pho tượng Phật, pho tượng Phật cũng đứng yên.

Dưới tòa sen của pho tượng Phật, khắc kinh điển ghi chép bằng tiếng Nhật, dường như là để trấn áp thứ gì đó.

"Các ngươi đã trộm mộ của ai?" "Đại sư Hoằng Pháp." Diệp Bạch gật đầu, đối với đại sư Hoằng Pháp Nhật Bản này cũng có chút hiểu biết, người này xuất thân từ hơn một nghìn năm trước, còn có tên

là Không Hải, vì ngưỡng mộ Phật pháp, cho nên từng sang Đại Đường cầu học không ít thời gian, sau này trở về Nhật Bản được Thiên Hoàng phong thụy là Đại sư Hoằng Pháp!

Tương truyền Phật pháp của người này cao thâm, có thể khu ma hàng yêu.

Công nghệ điêu khắc pho tượng Phật hoa sen này dường như cũng là phong cách thời Đại Đường, không biết có phải Đại sư Hoằng Pháp mang từ Đại Đường về Nhật Bản không.

"Vật phẩm xem xong rồi, không có gì dị thường, nên trả tiền thôi!" Diệp Bạch ném pho tượng Phật xuống, đưa tay ra, đòi tiền Cừu Đức Khảo.

"Tam gia, cái này cũng quá nhanh rồi." Cừu Đức Khảo sắc mặt khó coi, đeo găng tay đỡ pho tượng Phật lên.

Không biết lần này mình phá tài, tộc có thể bù đắp chút nào không.

Lại bỏ thêm một tờ séc mười vạn đô la Mỹ vào túi, Diệp Bạch đứng dậy nói: "Cừu tiên sinh, hợp tác vui vẻ!" Mọi người ở Thượng Hải thêm vài ngày, Thuận Tử thành công bán công nghệ băng vệ sinh, bán cho một ông già người Pháp, giá cả miễn cưỡng coi là đạt đến kỳ vọng trong lòng Diệp Bạch.

Trong thời gian này, Cừu Đức Khảo không xuất hiện lần nào.

Có lẽ, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Chuyện Thượng Hải đã xử lý xong, Diệp Bạch liền chuẩn bị đưa Thuận Tử và các huynh đệ cùng hai cha con Sơn Tỉnh trở về Trường Sa.

Một ngày trước khi khởi hành, Diệp Bạch lại bất ngờ nhận được một lời mời, mời hắn tham gia một buổi đấu giá.

Trên thiệp mời màu đỏ in chữ nhũ vàng, mặt bìa chỉ có bốn chữ lớn: "Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Thượng Hải cũng có Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Người đến đưa thiệp mời là tiểu nhị của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thông qua hỏi han Diệp Bạch mới biết.

Thì ra Thượng Hải cũng có phân điếm của Tân Nguyệt Phạn Điếm, người phụ trách là Nhị chưởng quỹ của Doãn gia.

Buổi đấu giá này ba năm tổ chức một lần, những món được đấu giá đều là bảo bối hiếm thấy.

Còn về việc Tân Nguyệt Phạn Điếm vì sao lại gửi thiệp mời cho Diệp Bạch, tiểu nhị cho biết điều này hắn cũng không rõ.

Diệp Bạch rất có hứng thú với Tân Nguyệt Phạn Điếm nổi tiếng lừng lẫy, liền quyết định ở lại Thượng Hải vài ngày, tham gia buổi đấu giá này.

Tân Nguyệt Phạn Điếm để tổ chức buổi đấu giá này, đã bao trọn một tầng du thuyền xa hoa.

Chuyến đi này, Diệp Bạch mang theo Thuận Tử và Giải Cửu, đi đến buổi đấu giá.

Trước du thuyền, một tấm thảm đỏ dài trải rất xa, ngoài một nhóm tuần bộ tô giới Pháp đang duy trì an ninh, còn có nhĩ nô và côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang kiểm tra thiệp mời.

"Tam gia, thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm này không nhỏ a, ngay cả người Tây cũng có thể mời đến." Thuận Tử khẽ cảm thán.

Dường như cảm nhận được tiếng Thuận Tử nói chuyện, một nhĩ nô nhìn về phía Thuận Tử.

Nhĩ nô này trông khá xinh xắn, Thuận Tử nhìn lại, cho đến khi

nhìn cô nhĩ nô đỏ mặt, cô nhĩ nô lườm Thuận Tử một cái, Thuận Tử mới chịu thôi.

Giải Cửu im lặng giơ ngón cái lên cho Thuận Tử.

Đến trước du thuyền, Diệp Bạch đưa thiệp mời.

"Cửu Môn Diệp gia!

Mời vào!" Diệp Bạch gật đầu, dẫn hai người vào trong du thuyền.

Không gian đại sảnh tầng một của du thuyền không nhỏ, trên một bàn ăn dài bày đầy các loại bánh ngọt tinh xảo và rượu vang quý, hai bên là những bàn tròn nhỏ có thể ngồi.

Diệp Bạch phát hiện không ít người đến buổi đấu giá này là người nước ngoài, còn có cả quan chức quân đội mặc quân phục và các đại phú hào Thượng Hải.

Ba người tìm một bàn phía sau, lấy bánh ngọt ra ăn.

Giải Cửu quen thuộc với thế lực Thượng Hải, những ai hắn nhận ra đều lần lượt chỉ ra cho Diệp Bạch.

"Bên trái, người đàn ông cao gầy ngồi ở hàng đầu tiên, chính là Đỗ Nguyệt Sinh; người Tây bên cạnh là Công Đổng Cục." Giải Cửu cực kỳ thông minh, nói chuyện đều dùng phương ngữ Trường Sa, cộng thêm tốc độ nói rất nhanh, đoán chừng nhĩ nô có nghe được, cũng không hiểu.

Theo thời gian trôi đi, người đến tham gia đấu giá ngày càng nhiều, đại sảnh cũng ngày càng náo nhiệt.

Buổi đấu giá dường như sắp bắt đầu, một nhĩ nô mang đến một cuốn sách nhỏ có dán ảnh vật phẩm đấu giá.

Nhĩ nô này chính là cô nhĩ nô lúc trước ở ngoài du thuyền bị Thuận Tử nhìn đến đỏ mặt, khi đi qua bên cạnh Thuận Tử, còn đỏ mặt mắng

một câu: “Đồ lưu manh!” Thuận Tử cũng đỏ mặt, bị người ta đuổi theo mắng cũng đủ mất mặt rồi.

Còn Diệp Bạch và Giải Cửu nhìn nhau cười.

Tuy nhiên, vị nhĩ nô này dường như đã vi phạm quy tắc của khách sạn, không lâu sau liền bị một vị lãnh sự dẫn trở lại, đến trước mặt Thuận Tử nhận lỗi.

“Không sao, chuyện này cũng do ta mà ra.” Thuận Tử xua tay.

Chương 156

Lãnh sự lại đổi cho ba người một gian phòng riêng ở tầng hai, coi như bồi thường.

Nói là phòng riêng cũng không phải là phòng độc lập, chỉ là không gian được ngăn cách bằng bình phong.

Tuy nhiên, tầm nhìn ở đây cực kỳ tốt, có thể nhìn toàn cảnh đại sảnh mà không bị che khuất.

Diệp Bạch nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục ở đối diện, giơ ly rượu vang lên ra hiệu với hắn.

Diệp Bạch cũng giơ ly rượu lên, đáp lại uống một ngụm.

Sau đó người đối diện lại kéo rèm xuống, không còn động tĩnh gì.

Diệp Bạch cũng bảo Thuận Tử kéo rèm xuống, cầm cuốn sách đấu giá lên xem.

Buổi đấu giá hôm nay chia làm hai vòng, vòng đầu tiên có bảy vật phẩm, vòng thứ hai có ba vật phẩm.

Bảy vật phẩm phía trước tuy cũng có thể coi là bảo bối hiếm thấy, nhưng Diệp Bạch nhìn vài lần liền mất hứng thú.

Nhưng khi lật sách đến phía sau, vật phẩm đầu tiên liền khiến Diệp Bạch kinh ngạc không thôi.

Trên ảnh rõ ràng là một hạt nhân tinh thể màu trắng, hạt nhân tinh thể này đặt trong hộp gỗ tử đàn, trông rất bình thường, dường như còn không đáng tiền bằng cái hộp.

Nhưng trong lòng Diệp Bạch lại có sự chấn động mãnh liệt, nhất định phải có được vật này.

Ban đầu chỉ muốn đến buổi đấu giá để xem cho vui, bây giờ xem ra phải dốc hết vốn.

Người đứng sau dẫn hắn đến đây, chẳng lẽ chính là vì hạt nhân tinh thể này?

"Tiểu Cửu, bên ngươi còn có thể điều động bao nhiêu tiền vốn?" "Bên trái, số tiền mà ông già người Pháp hứa hẹn vẫn chưa về tài khoản, trừ hai mươi vạn đô la Mỹ đã chuẩn bị sẵn vào buổi sáng, chắc là còn có thể gom thêm ba mươi vạn đô la Mỹ nữa." Diệp Bạch ước tính một chút, cộng thêm hai mươi vạn đô la Mỹ hắn vừa moi được từ Cừu Đức Khảo, tổng cộng có bảy mươi vạn đô la Mỹ.

Bảy mươi vạn đô la Mỹ, tuyệt đối là một khoản tiền lớn, nhưng Diệp Bạch vẫn cảm thấy không đủ.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có một quy tắc gọi là điểm thiên đăng, nếu điểm thiên đăng, thì giá thầu thực sự không giới hạn, ai biết bảy mươi vạn đô la Mỹ này có đủ không.

Hạt nhân tinh thể dị thú này nhất định phải lấy xuống!

Diệp Bạch nhắm mắt suy nghĩ một lát, sau đó vội vàng nói: "Không đủ, liên hệ Trường Sa, giúp ta thế chấp ngân hàng một ít tiền vốn, gom thêm một trăm vạn đô la Mỹ nữa!" "Một trăm vạn đô la Mỹ, Tam gia, Trường Sa làm gì có ngân hàng nào có thể bảo lãnh nhiều tiền như vậy." Thuận Tử nhịn không được chen lời nói.

"Một nhà không đủ, vậy thì tìm thêm vài nhà." Thấy Diệp Bạch đã hạ quyết tâm, Thuận Tử và Giải Cửu nhìn nhau, rồi vội vàng đi liên hệ.

"Một trăm bảy mươi vạn đô la Mỹ!

Nếu cái này còn không đủ, vậy đừng trách ta động những ý đồ khác." Diệp Bạch nhìn hạt nhân tinh thể trên ảnh, trong lòng tự nhủ.

Diệp Bạch lại nhìn sang hai vật phẩm đấu giá khác.

Một cái là Như Ý Bích Tỳ bằng ngọc xanh Càn Long Bát Trấn, bích tỳ của đế vương, bảo quản hoàn hảo, có thể coi là ngọc khí đỉnh cao.

Một cái khác là một cây quả nhỏ màu đỏ, Diệp Bạch chưa từng thấy, trên sách giới thiệu là Chu Quả trăm năm, một nông dân hái được từ sâu trong núi Trường Bạch.

Trong truyền thuyết Chu Quả là vật của thần tiên, phục dụng không nói có thể lập tức thành tiên, cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Diệp Bạch không chắc thứ này thật hay giả, Tân Nguyệt Phạn Điếm tổng không thể bán hàng giả chứ.

Nếu không phải muốn mua hạt nhân tinh thể, Diệp Bạch còn muốn đấu giá quả này xuống thử xem, Tử Hà của hắn đã lâu không tiến triển, nếu có thể mượn dược lực của Chu Quả, có lẽ có thể đột phá tầng thứ hai.

Nhưng thứ này đoán chừng bị nhiều người nhòm ngó, muốn đấu giá được vật này, e rằng còn khó hơn hạt nhân tinh thể.

Rất nhanh, buổi đấu giá chính thức bắt đầu, một cô gái trẻ trung cao ráo đứng lên sân khấu, nói vài lời khai mạc, liền tuyên bố buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

"Vật phẩm đấu giá đầu tiên, thư pháp gia vĩ đại Đông Tấn Vương Hi Chi "Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp", giá khởi điểm mười vạn đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới một vạn đô la Mỹ." "Vật phẩm đấu giá thứ hai, hồ gà đầu khắc hoa thời Tống." Tiếp tục rao bán cho đến vật phẩm đấu giá thứ năm, Giải Cửu và Thuận Tử mới kịp trở về, Diệp Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thuận Tử mở miệng nói: "Tam gia, phu nhân đích thân liên hệ các

đương gia của Cửu Môn, đứng ra bảo lãnh ngân hàng, tổng cộng gom được một trăm hai mươi vạn đô la Mỹ." "Tốt, tổng cộng gần hai trăm vạn đô la Mỹ, hy vọng đủ dùng." Diệp Bạch khẽ lẩm bẩm.

Tầng ba du thuyền, Nhị chưởng quỹ của Doãn gia đang xử lý tin tức do nhĩ nô nghe lén được.

Nhìn thấy tờ giấy mới nhất, hắn nhịn không được cười nói: "Phòng riêng số 20.

Cửu Môn Trường Sa, thế lực vừa thành lập này quả thực không thể xem thường, trong thời gian ngắn có thể gom được gần hai trăm vạn đô la Mỹ, hiếm có hiếm có." Tiểu nhị bên cạnh nhịn không được nói: "Cũng không biết vị gia này nhìn trúng bảo bối nào, nếu là viên Chu Quả kia, số tiền này e rằng còn không đủ." Doãn Nhị chưởng quỹ lắc đầu, nghĩ đến lời bạn bè dặn dò, chỉ vào tấm ảnh hạt nhân tinh thể màu trắng: "Không phải Chu Quả, hắn nhìn trúng thứ này." Vòng đấu giá đầu tiên rất nhanh kết thúc, trong thời gian này có không ít người đã ra tay, bảo bối đắt nhất là ấn chương của thân vương triều Thanh, bán ra với giá một trăm vạn đô la Mỹ.

Một bối lặc từ Bắc Bình đã mua nó.

Cũng khiến Diệp Bạch nhìn rõ thế nào là người thực sự có tiền.

Số vốn chưa đến hai trăm vạn đô la Mỹ của mình, liệu có thể mua được hạt nhân tinh thể hay không thì thực sự khó nói.

Giải lao giữa giờ, Tân Nguyệt Phạn Điếm mời đoàn hát nổi tiếng Thượng Hải đến giữa đại sảnh để tiêu khiển thời gian cho mọi người.

Tiếng hát kịch hùng hồn mạnh mẽ, biểu diễn xuất sắc, ngay cả Diệp Bạch không thích xem kịch cũng nhìn thêm vài lần.

Vòng đấu giá thứ hai rất nhanh bắt đầu, cô gái trẻ trung kia một lần nữa lên sân khấu.

“Kính thưa quý khách, ba vật phẩm đấu giá tiếp theo đều là bảo bối áp trục của buổi này.

Không nói nhiều nữa, bây giờ bắt đầu đấu giá vật phẩm đầu tiên: Như Ý Bích Tỳ bằng ngọc xanh Càn Long Bát Trấn, vật này sử dụng ngọc Hòa Điền thượng hạng làm nguyên liệu, được điêu khắc bởi đại sư cung đình...” Cái bích tỳ này có màu ngọc trắng, bốn cạnh thân bích tỳ khắc chữ triện nhỏ, tạo hình tinh xảo.

“Giá khởi điểm: một trăm vạn đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn đô la Mỹ.” “Một trăm mười vạn!” “...” “Một trăm chín mươi vạn!” Nghe thấy có người đã ra giá đến một trăm chín mươi vạn đô la Mỹ, Diệp Bạch nhíu mày.

Trong tình huống không điểm thiên đăng, vật phẩm đấu giá đầu tiên đã đấu giá ra giá cao ngất trời như vậy, nhìn theo xu thế này, một trăm chín mươi vạn đô la Mỹ mà hắn gom được e rằng còn chưa chắc đã mua được hạt nhân tinh thể.

Thuận Tử nhịn không được nói: “Tam gia, hay là ta đi gom thêm chút nữa, có lẽ có thể mượn ít tiền từ ông già người Pháp hợp tác kia để ứng phó.” Diệp Bạch cũng lắc đầu: “Thời gian không kịp rồi, nếu thực sự không đấu giá được, sau này hãy nghĩ cách khác vậy.” Cuối cùng, viên bích tỳ này đã được người trong phòng riêng số bảy mua với giá cao hai trăm mười lăm vạn đô la Mỹ.

Dưới khán đài cũng truyền đến tiếng bàn luận, xôn xao đoán xem người trong phòng riêng là ai.

“Kính thưa quý vị xin đừng nóng vội, tiếp theo sẽ đấu giá vật phẩm thứ hai của vòng đấu giá này: Chu Quả trăm năm.” Diệp Bạch khẽ lắc đầu, Tân Nguyệt Phạn Điếm đây là muốn đặt hạt nhân tinh thể vào cuối cùng đấu giá rồi.

Nhưng như vậy cũng tốt, có lẽ có lợi cho hắn.

Trong đại sảnh có thị nữ bưng Chu Quả chậm rãi trưng bày, đặt trong hộp ngọc trắng.

Diệp Bạch cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Chu Quả thực vật, quả này vỏ ngoài đỏ rực như lửa, to bằng nắm tay, bên trong dường như có ngọn lửa cháy, nhìn thực sự có vài phần thần dị.

Có người dưới khán đài cất tiếng: "Thứ này thật hay giả?

Sẽ không phải lấy cà chua biến chủng ra lừa chúng ta chứ?" Lời này vừa ra, gây ra một tràng cười ồ.

Thuận Tử cũng cười nói: "Đừng nói, quả này quả thực rất giống cà chua." Cô gái trẻ trung trên đài lạnh lùng giải thích: "Tân Nguyệt Phạn Điếm từ trước đến nay không bán hàng giả, vật này sau khi kiểm tra xác thực là Chu Quả trong truyền thuyết, đương nhiên, nếu quý vị không tin, cũng có thể không đấu giá." Đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm mà nói, đã gặp nhiều loại khách hàng không đấu giá được lại thích thể hiện sự tồn tại này.

Nói xong, cô gái gõ chiếc búa sắt trên bàn đấu giá, chính thức bắt đầu đấu giá.

"Chu Quả trăm năm, giá khởi điểm: một trăm vạn đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn đô la Mỹ." Vừa dứt lời, chỉ nghe một tràng chuông reo, Diệp Bạch liền thấy đèn trước phòng riêng đối diện sáng lên, dường như đối với Chu Quả này là quyết tâm phải có được.

Chương 157

"Phòng riêng số 19 điểm thiên đăng!" "Phòng riêng số 16 cũng điểm thiên đăng!" Lại nghe vài tiếng chuông reo, không ít phòng riêng trên lầu đều đồng thời điểm thiên đăng.

Nhìn tình thế này, không ít người đều là đến vì Chu Quả này.

Ý nghĩa của điểm thiên đăng là, cho dù người tại chỗ ra giá cao bao nhiêu, giá của người điểm thiên đăng đều sẽ cao hơn người đó.

Nhưng nhiều người điểm thiên đăng như vậy, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm thì không thường thấy.

Không ít người dưới khán đài tuy không đấu giá được Chu Quả, nhưng cũng rất hứng thú xem cảnh này.

Sau đó mấy phòng riêng này bắt đầu cạnh tranh, tiếng chuông không ngừng.

Mỗi lần chuông reo một tiếng, có nghĩa là tăng giá năm vạn đô la Mỹ.

Một lát sau, Thuận Tử nhìn xuống dưới, nói với Diệp Bạch: "Tam gia, hiện tại đã ba trăm vạn đô la Mỹ rồi." Diệp Bạch nằm trên ghế cảm thán những người này thật sự mẹ nó có tiền, dù có bán cả Cửu Môn Trường Sa đi, cũng chỉ được khoảng chừng giá tiền này.

Đến sau ba trăm năm mươi vạn đô la Mỹ, những phòng riêng còn có thể tham gia đấu giá chỉ còn lại hai cái.

Một cái là phòng riêng số 19 đối diện Diệp Bạch, một cái là phòng riêng số 3.

Tiếng chuông này cũng không còn vang lên thường xuyên như trước, sau một lúc lâu, mới vang lên tiếng chuông tăng giá, dường như

cả hai bên đều có chút tài lực eo hẹp.

Nhưng Diệp Bạch cũng phát hiện, những phòng riêng đấu giá đến hơn hai trăm vạn đô la Mỹ lúc nãy không ít, nếu những người này nhìn trúng hạt nhân tinh thể, hắn khả năng cao không cạnh tranh lại những người này.

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch dặn dò Thuận Tử và Giải Cửu vài câu bằng tiếng Trường Sa bên tai hai người, liền bảo hai người ra khỏi phòng riêng.

Lúc này, cuộc đấu giá Chu Quả đã gần đến hồi kết, giá đấu giá cũng đã vọt lên bốn trăm vạn đô la Mỹ, phòng riêng số 19 cũng không thể ra giá cao hơn nữa.

Theo tiếng búa thứ ba của cô gái trẻ trung nặng nề giáng xuống, trong hội trường dần vang lên tiếng vỗ tay.

"Chúc mừng quý khách phòng riêng số 3 đã đấu giá được Chu Quả trăm năm!" "Mẹ kiếp!" Người đàn ông mặc quân phục trong phòng riêng đối diện lớn tiếng chửi một câu, sau khi đi ra khỏi phòng riêng, dẫn theo thuộc hạ, tức giận rời khỏi hội trường.

Diệp Bạch thấy vậy không khỏi khẽ lắc đầu, khí lượng của người này nhỏ quá.

Sau đó, từ phòng riêng số 3 truyền ra tiếng nói: "Cảm ơn quý vị, tại hạ xin nhận." Tuy nhiên, câu cảm ơn này mang theo một khẩu âm đặc biệt, người cất tiếng dường như là người Nhật Bản.

Trong phòng riêng số 3, có người vội vàng nói: "Trường Cốc tiên sinh, cục diện hiện nay căng thẳng, không cần thiết phải tiết lộ thân phận của chúng ta chứ?" Người tên Trường Cốc có chút đắc ý quên mình, cười khẩy một tiếng: "Đây là tô giới Pháp, người Âu Lạc không dám động thủ đâu, huống chi người Âu Lạc xưa nay cao ngạo tự đại,

ta chỉ muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của bọn họ." Biết phòng riêng số 3 là người Nhật Bản, tiếng vỗ tay trước đó còn khá nhiệt liệt đột nhiên thưa thớt hẳn.

Diệp Bạch còn nghe thấy tiếng chửi rủa từ phía dưới truyền lên.

"Người Nhật Bản, ta chửi tổ tông nhà ngươi!" Trường Cốc trong phòng riêng sắc mặt khó coi, những người Âu Lạc này thật sự không có giáo dưỡng.

Sự biến Cửu Nhất Bát xảy ra chưa lâu, chiến tranh ở phía bắc vẫn đang diễn ra ác liệt, cả nước trên dưới tự nhiên căm ghét người Nhật Bản đến tận xương tủy.

Thấy cục diện có chút hỗn loạn, Tân Nguyệt Phạn Điếm vội vàng ra duy trì trật tự.

Cô gái trẻ trung cũng vội vàng khởi động vòng đấu giá mới: "Kính thưa quý khách, xin đừng nóng vội, tiếp theo sẽ đấu giá vật phẩm thứ ba của vòng này, một viên bảo thạch thần bí." "Viên bảo thạch này lai lịch phi phàm, truyền thuyết ẩn chứa bí mật trường sinh, quý khách có hứng thú tuyệt đối đừng bỏ lỡ." Tân Nguyệt Phạn Điếm giới thiệu về hạt nhân tinh thể này cực kỳ đơn giản, dường như bọn họ cũng không rõ công dụng thực sự của hạt nhân tinh thể này.

"Giá khởi điểm của bảo thạch thần bí: một trăm vạn đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn đô la Mỹ." Tuy nhiên, sau khi cô gái trẻ trung giới thiệu xong, rất lâu cũng không có ai ra giá, có chút lạnh nhạt.

Trong ba vật phẩm áp trục, chỉ có hạt nhân tinh thể này lai lịch không rõ, tuy nói có liên quan đến trường sinh, nhưng thời buổi này bảo bối nào cũng nói có liên quan đến trường sinh, tiền của ai cũng không phải từ trên trời rơi xuống, một trăm vạn đô la Mỹ mua một thứ như vậy, không đáng.

Đột nhiên, một tràng chuông reo truyền đến, phòng riêng số một điểm thiên đăng.

Diệp Bạch nheo mắt, trong lòng nghĩ chính kịch đã đến, cũng nhấn chuông trên bàn.

"Phòng riêng số 20 cũng điểm thiên đăng, ôi chao, có trò hay để xem rồi!" "Viên bảo thạch này rốt cuộc là thứ gì, chẳng lẽ thực sự có liên quan đến trường sinh?" "Trường sinh chỉ là một trò cười, nếu thực sự có thể trường sinh, những vị vua cổ đại kia đã sớm trường sinh rồi, ta thấy viên bảo thạch này tám phần là đồ giả, ai mua người đó là kẻ ngốc." Tiếng chuông vang lên liên hồi, số tiền tăng giá rất nhanh đạt đến một trăm năm mươi vạn.

So tài lực, Diệp Bạch thực sự không có mấy phần tự tin, nhưng lúc này chỉ có thể cứng đầu mà tiếp tục.

"Một trăm sáu mươi vạn!" Diệp Bạch lại một lần nữa tăng giá, lúc này, phòng riêng số một lâu rồi không có động tĩnh.

Như vậy Diệp Bạch thở phào nhẹ nhõm.

"Quý khách phòng riêng số 20 ra giá một trăm sáu mươi vạn, báo giá lần thứ nhất!" "Báo giá lần thứ hai!" "Báo giá lần..." Tiếng búa thứ ba của cô gái trẻ trung còn chưa rơi xuống, chỉ nghe lại một tràng chuông reo, thì ra là phòng riêng số ba điểm thiên đăng.

Diệp Bạch hít sâu một hơi, nộ khí bừng bừng, thấy thứ đến tay bị cắt ngang, ai cũng không chịu nổi.

Trong lòng sát ý sôi trào, những người Nhật Bản này thật sự không biết sợ chết.

Diệp Bạch đành phải một lần nữa tăng giá, số tiền đấu giá đạt đến một trăm bảy mươi vạn.

Lúc này trong phòng riêng số ba dường như xảy ra tranh chấp.

“Trường Cốc tiên sinh, mục đích chuyến đi này của chúng ta chỉ có Chu Quả, mong tiên sinh đừng gây chuyện.” “Yên tâm, ta chỉ là chơi đùa mà thôi, tiện thể thêm chút phiền toái cho những người Âu Lạc này.” Trường Cốc mặt mũi dữ tợn, trút cơn tức giận vừa tích tụ vì mất mặt.

Người bên cạnh lại một lần nữa cất tiếng nói: “Người có thể đến tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều không phải người bình thường, cũng không cần thiết phải đắc tội, mong tiên sinh vì đại nghiệp đế quốc mà suy xét.” Trong khi nói chuyện, Trường Cốc lại nhấn hai lần chuông, số tiền đấu giá đã đạt đến một trăm tám mươi lăm vạn đô la Mỹ.

“Yên tâm, ta không nhấn nữa.” Lúc này, Trường Cốc nằm trên ghế, hai tay vỗ vào tay vịn ghế, cảm thấy sảng khoái cực độ.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi đi, hắn lại dần có chút hoảng.

Vì bên ngoài không còn tiếng chuông nào truyền đến nữa.

Nói như vậy, hắn là người ra giá cuối cùng.

Chết tiệt, sao người trong phòng riêng số 20 lại không đấu giá nữa?

“Quý khách phòng riêng số ba ra giá một trăm tám mươi lăm vạn đô la Mỹ, báo giá lần thứ nhất!” Dưới lầu bắt đầu gõ búa, sắc mặt Trường Cốc trở nên vô cùng khó coi.

Tuy chuyến đi này mang đủ tiền, nhưng lại phải chi thêm gần hai trăm vạn đô la Mỹ mua một thứ vô dụng, điều này khiến hắn về làm sao giao phó.

Trường Cốc vội vàng gọi thị giả ở cửa vào, hỏi có thể hủy bỏ giá vừa báo không.

“Tiên sinh, Tân Nguyệt Phạn Điếm không có quy tắc như vậy.”

Biết người trước mặt là người Nhật Bản, thị giả này cũng không có sắc mặt tốt.

"Tiểu Thứ Lang, ta phải làm sao bây giờ?" Đóng cửa phòng riêng lại, Trường Cốc nhịn không được hỏi.

"Ta cũng không có cách nào, đến lúc đó ta sẽ cùng tiên sinh gánh chịu trách nhiệm, hy vọng có thể lấy công chuộc tội." "Tốt tốt, Tiểu Thứ Lang, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi." Trường Cốc mạnh mẽ vỗ vai Tiểu Thứ Lang.

Đấu giá rất nhanh kết thúc, trong thời gian này cũng vô nhân tăng giá nữa, bảo thạch thần bí liền bị Trường Cốc ngậm lệ đấu giá thành công.

Buổi đấu giá tán trường, mọi người lục tục rời đi, bàn luận về những chuyện xảy ra hôm nay.

Ba bảo bối áp trục lại bị người Nhật Bản đấu giá đi hai món, thực sự khiến người ta bất mãn.

Tối đó, trong khách sạn Kim Môn Thượng Hải, Thuận Tử và Giải Cửu đang trong phòng báo cáo tin tức cho Diệp Bạch.

"Tam gia, sau khi đấu giá kết thúc, hai tên người Nhật Bản kia trốn trên du thuyền mãi không chịu xuống, ta suýt chút nữa tưởng đã theo mất rồi, may mà Tiểu Cửu mắt tinh, phát hiện hai người kia hóa trang thành nhân viên vệ sinh xuống du thuyền." "Hai chúng ta hóa trang thành tài xế xe kéo ở bến tàu, kết quả hai tên người Nhật Bản kia vừa hay lên xe kéo của chúng ta, còn hỏi chúng ta khách sạn nào an toàn nhất ở tô giới Pháp, thế là chúng ta liền đưa bọn họ đến đây, phòng của bọn họ chắc là ở tầng năm, phòng bên trái cùng." Hai tên người Nhật Bản này trên xe kéo dùng tiếng Nhật giao lưu rất nhiều thông tức, toàn bộ quá trình đều bị Giải Cửu nghe lén được.

Giải Cửu cũng mở miệng nói: “Đúng rồi bên trái, hai tên người Nhật Bản này một người tên Trường Cốc, một người tên Tiểu Thứ Lang, đều là người của Thương hội Nhật Bản, mục đích chuyến đi này của bọn họ chính là vì Chu Quả, còn về vật phẩm đấu giá thứ ba, dường như bọn họ cũng không cố ý đấu giá.” “Có cố ý hay không đã không còn quan trọng nữa, lấy thứ không nên lấy thì phải chết.” Diệp Bạch thay quần áo đen, vẻ mặt lạnh lùng.

Chương 158

Trong một căn phòng ở tầng năm, Trường Cốc đặt điện thoại xuống.

"Thương hội đã biết tình hình của chúng ta, sẽ điều động nhân lực từ nơi khác đến bảo vệ chúng ta, qua đêm nay chắc sẽ không sao nữa." Tiểu Thứ Lang có chút không yên tâm: "Trường Cốc tiên sinh, hay là ta mở thêm một phòng bên cạnh, nơi này dùng để che mắt người khác." Trường Cốc xua tay: "Không cần phiền phức như vậy, ngươi suốt đường đều nói chúng ta sẽ bị người ta nhòm ngó, có chuyện gì đâu?

Ta thấy là ngươi quá cẩn thận rồi, mệt một ngày rồi, tối nay để ta nghỉ ngơi thật tốt." Thấy Sơn Cốc đổ xuống giường liền ngủ say như chết, Tiểu Thứ Lang nhịn không được thở dài.

Nếu không phải cái tên Sơn Cốc đáng chết này tiết lộ thân phận của bọn họ, thì làm gì cần phải cẩn thận như vậy.

Khác với Sơn Cốc, Tiểu Thứ Lang đã ở Thượng Hải ba năm năm, rõ ràng biết thế lực Thượng Hải phức tạp, nếu thực sự có người muốn giết bọn họ, cái tô giới Pháp này làm sao có thể bảo vệ được bọn họ.

Tiểu Thứ Lang cũng muốn bò lên giường ngủ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại ôm chăn vào tủ quần áo, trốn trong tủ quần áo ngủ.

Một lát sau, liền thấy một bóng đen vụt qua ngoài cửa sổ.

Diệp Bạch một đường nhanh chóng đi đến tầng năm, đến căn phòng mà Thuận Tử đã nói.

Diệp Bạch tựa vào cửa, bên trong không có một tiếng động nhỏ,

bất quá lại truyền ra một mùi máu tanh nồng.

Nhanh chóng mở cửa phòng, Diệp Bạch liền thấy một thi thể nằm trên giường, đầu và thân rời lìa, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ ga trải giường màu trắng.

Xem ra đã bị người khác ra tay trước rồi.

Diệp Bạch tiến lên kiểm tra vết thương trên cổ, dường như dùng một loại sợi dây sắc bén làm vũ khí, cắt đứt đầu.

Đột nhiên, tai Diệp Bạch động đậy, nghe thấy tiếng động nhỏ từ trong tủ quần áo truyền ra.

Mở tủ quần áo ra, liền thấy một người đang co ro trong tủ quần áo, thần sắc kinh khủng: "Ta là sát thủ!

Tuyệt đối đừng giết ta!" Diệp Bạch cau mày: "Người kia đi đâu rồi?" Tiểu Thứ Lang lắp bắp nói: "Ta không biết, ta vẫn luôn trốn trong tủ, chỉ nghe thấy tiếng cửa sổ bị mở ra." Chỉ là lời còn chưa nói xong, đã bị Diệp Bạch bẻ gãy cổ.

Vì đã vô dụng, thì không cần phải giữ lại nữa.

Tuy nhiên, Diệp Bạch phát hiện dưới người người này đang đè một hộp ngọc màu trắng, mở ra xem, chính là Chu Quả màu đỏ rực.

Chắc là người này khi trốn trong tủ đã mang Chu Quả vào theo.

Diệp Bạch lại đơn giản lục soát căn phòng, phát hiện hạt nhân tinh thể màu trắng đã biến mất.

Người đến có thể đi, chứng tỏ hắn đã có được thứ mình muốn, mang đi hạt nhân tinh thể, chứ không phải đến vì Chu Quả.

Chỉ vì hạt nhân tinh thể?

Rốt cuộc là người nào cũng biết công dụng của hạt nhân tinh thể này?

Diệp Bạch đột nhiên nghĩ đến người trong phòng riêng số một, bọn họ dường như cũng là đến vì hạt nhân tinh thể, chỉ là tiền vốn không đủ, nên mới từ bỏ.

Diệp Bạch lại tiến lên cẩn thận quan sát dấu vết trên cửa sổ.

Cửa sổ khách sạn đều khóa từ bên trong, cực kỳ khó mở từ bên ngoài.

Bất quá, đối với cao thủ mà nói, mở khóa từ bên ngoài không phải là chuyện khó.

Quả nhiên, Diệp Bạch phát hiện một dấu vết ở bên cạnh cửa sổ, dường như là dấu vết để lại của ngón trỏ và ngón giữa.

Đây là Phát Khâu Chỉ!

Diệp Bạch sắc mặt tối sầm, người của Trương gia!

Người của Trương gia có thể mang tinh hạch đi trước y, chứng tỏ họ cũng đã sớm để mắt đến hai tên Nhật Bản kia.

Diệp Bạch ngóng ra ngoài cửa sổ, không thấy bất kỳ dấu vết nào.

Giờ mà đuổi theo, hiển nhiên là không kịp nữa.

Chuyến này tuy không đoạt được tinh hạch, nhưng đã có Châu quả trong tay, cũng không phải là hoàn toàn không thu hoạch.

Diệp Bạch vừa định rời khỏi căn phòng này, lại chợt nghĩ, liền cho hai cỗ thi thể và chiếc chăn nhuốm máu vào trong không gian hệ thống.

Tuy nói nơi đây là Pháp Tô giới, nhưng nếu phát hiện người Nhật Bản chết thảm ở đây, tất sẽ bị bọn họ lấy làm cớ, lại gây ra thêm chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó những người trong khách sạn khó tránh khỏi bị tra hỏi.

Cách tốt nhất, chính là để hai người này hoàn toàn biến mất.

Sau khi thu dọn sạch sẽ dấu vết trong phòng, Diệp Bạch liền rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, y thấy dưới lầu đỗ một hàng xe cổ, sau khi Thuận Tử đi hỏi thăm, mới biết đó là xe của thương hội Nhật Bản.

Trên nhà ăn tầng một, Diệp Bạch đang dùng bữa sáng, thì nghe thấy một người của thương hội cãi nhau với người phụ trách khách sạn.

Toàn bộ quá trình đều dùng tiếng Anh, Diệp Bạch cũng có thể hiểu được một chút.

"Đây là Pháp Tô giới!

Không phải Nhật Bản của các người, các người nói phong tỏa là phong tỏa sao?" "Người của chúng tôi biến mất trong khách sạn của các người, các người nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý!" "Biến mất sao?

Khách sạn chúng tôi còn thiếu một cái chăn, tôi còn nói là các người Nhật Bản đã trộm đi đó!" "Bát Nhã!" Diệp Bạch yên lặng ăn bánh mì, lại uống một ngụm sữa bò, có chút hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Diệp Tam gia, chưởng quỹ nhà chúng tôi có lời mời?" Một nữ tử xuất hiện trước mặt Diệp Bạch, mặc trang phục của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tựa hồ là một nhĩ nô.

Diệp Bạch có chút bất ngờ, buổi đấu giá đã kết thúc, Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc này tìm y có chuyện gì.

Thấy Diệp Bạch không động đậy, nhĩ nô lại lên tiếng: "Chưởng quỹ nhà chúng tôi nói, chỉ cần Diệp Tam gia có thể đến, nhất định sẽ khiến Tam gia hài lòng." Diệp Bạch cười nói: "Thứ có thể khiến ta hài

lòng, không nhiều đâu.” Đi theo sau nhĩ nô này, Diệp Bạch ngồi lên chiếc ô tô nhỏ, đi tới một quán ăn Trung Hoa.

Tên quán ăn là “Tần La Khả”, tựa hồ là tên người chứ không giống tên quán ăn.

Nhĩ nô đứng ở cửa ra hiệu Diệp Bạch một mình đi vào.

Không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm này đang bày trò gì, Diệp Bạch quan sát xung quanh không có mai phục gì, mới bước vào quán ăn.

Quán ăn không lớn, những món ăn nóng hổi đặt trên bàn gỗ tròn, trang trí ấm cúng, có cảm giác như ở nhà.

Nhà bếp bên trong hình như còn có người đang bận rộn, Diệp Bạch ghé đầu nhìn vào, một nữ tử mặc hồng y đang xào nấu đồ ăn.

“Đừng vội, còn hai món nữa, đợi ta một chút.” Người phụ nữ lên tiếng.

Diệp Bạch mặt mày mờ mịt, người này là ai?

Lại còn tự tay nấu ăn đãi khách.

Không phải là chưởng quỹ của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Người phụ nữ này tuổi tác không lớn, nhiều nhất khoảng ba mươi tuổi, dung mạo kiều diễm, khí chất phi phàm.

Chương 159

"Ngươi tên là Diệp Bạch?" Người phụ nữ vừa đổ thức ăn vào bát, vừa mang theo giọng điệu của bậc trưởng bối hỏi.

"Cô là ai?" Diệp Bạch không nhịn được hỏi.

Người phụ nữ không trả lời, mà dừng lại tự thuật: "Ngươi lần đầu tiên xuất hiện ở trại Miêu gần Bình Sơn, nhưng trước đó hoàn toàn không có bất kỳ thông tin nào, cứ như ngươi đột nhiên xuất hiện vậy!

Ta trước đây còn tưởng sự xuất hiện của ngươi là cái bẫy do người Trương gia sắp đặt, giờ xem ra không phải." "Ngươi nói ngươi đến từ gia tộc thần bí, họ Diệp, nhưng theo ta được biết, không có gia tộc nào họ Diệp cả." "Diệp Bạch?

Đó là tên thật của ngươi sao?" Người phụ nữ dừng lại, đột nhiên chất vấn.

Diệp Bạch trong lòng suy tư lai lịch của người phụ nữ này, đối địch với Trương gia, vậy khả năng lớn là người của Uông gia.

Chẳng qua người phụ nữ này dường như rất tò mò về thân phận của y, lẽ nào ta và người phụ nữ này có quan hệ gì?

Nhưng ta là xuyên không đến đây, không thể nào có quan hệ được.

"Đương nhiên là tên thật của ta, nhưng mà, Đại thẩm, cô là ai vậy?" Nghe thấy cách xưng hô "Đại thẩm", người phụ nữ áo hồng vô thức nhíu mày.

"Đức Long nhai số 35H, ở đó có thứ ngươi muốn, bữa này đừng ăn nữa, cút đi!" Thấy người phụ nữ này đột nhiên trở mặt, Diệp Bạch cũng không hiểu mô tê gì, tuổi của y, gọi một tiếng Đại thẩm hình

như cũng không quá đáng mà.

Bị người ta đuổi ra ngoài, Diệp Bạch cũng không tức giận, lên xe của nhĩ nô sau đó, Diệp Bạch hỏi: "Người bên trong là ai?" "Ta cũng không biết, là nhiệm vụ chưởng quỹ sắp xếp, nói là một vị quý khách." Diệp Bạch gật đầu: "Vậy viên bảo thạch thần bí đêm qua đấu giá là do người này cung cấp sao?" Nhĩ nô lắc đầu, không dám nói nhiều: "Ta chỉ là hạ nhân, hoàn toàn không biết nguồn gốc vật phẩm đấu giá." Để nhĩ nô dừng xe ở một con phố nhỏ, Diệp Bạch một mình xuống xe, liền cho nhĩ nô quay về.

Con phố gần đây toàn là quán ăn vặt, các loại hương thơm hỗn tạp vào nhau, khiến người ta thèm thuồng, bữa sáng Diệp Bạch ăn muộn, nhưng lại không có khẩu vị.

Nơi này cách Đức Long nhai khá gần, Diệp Bạch đi bộ tới, phát hiện Đức Long nhai số 35 là một sân viện.

Thuần thục trèo vào nội viện, Diệp Bạch dựa vào cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng thở một sâu ba nông.

Chẳng qua, ba tiếng thở nông kia đột nhiên biến mất.

Xem ra người bên trong đã phát hiện ra y.

Đẩy cửa ra, Diệp Bạch đường hoàng đi vào.

Trong căn nhà tổng cộng có bốn người, một người bị cởi trần trói vào cột, ba người còn lại chính là người của Trương gia, trong đó có một người quen mặt, chính là người Trương gia tên tiểu ca truy bắt Diệp Bạch đã gặp ở Côn Minh.

"Ồ, bốn người, thật là náo nhiệt, các ngươi đang chơi mạt chược sao?" Diệp Bạch chống eo, đứng chặn ở cửa.

Trương Thiên Đào không ngờ nhanh như vậy đã bị người ta phát hiện tung tích, lại còn là người quen.

“Cửu Môn Diệp Bạch!” “Là ta, chuyện đêm qua là ngươi làm phải không, giết người xong ngay cả thi thể cũng không xử lý, còn để ta giúp ngươi thu dọn thi thể, thật là quá bất cẩn rồi.” “Ngươi cũng vì thứ đó mà đến?” Trương Thiên Đào mắt híp lại, thần sắc ngưng trọng.

“Giao đồ ra đây, ta sẽ thả các ngươi đi, nếu không một kẻ cũng đừng hòng trốn!” “Ô ô ô!” Người bị trói trên cột bị tiếng động làm tỉnh giấc, vội vàng cầu cứu Diệp Bạch, đáng tiếc miệng bị bịt lại, Diệp Bạch không hiểu y đang nói gì.

Chẳng qua, người này cũng khá quen mặt, dường như là người đàn ông mặc quân phục trong phòng bao số 19 đêm qua.

Giờ chỉ còn mỗi chiếc quần đùi trắng, tóc tai bù xù, Diệp Bạch thoạt nhìn còn không nhận ra.

Thân phận người này không thấp, người Trương gia bắt y làm gì?

Đúng lúc Diệp Bạch phân tâm, Trương Thiên Đào đột nhiên ra tay, trong tay không biết từ lúc nào xuất hiện một thanh dao sắc bén, ngân quang lóe lên, liền đến trước mắt Diệp Bạch.

“Bá!” Lưỡi dao sắc lẹm đến trước, Diệp Bạch xoay người, tay không giao đấu với Trương Thiên Đào.

Công phu của Trương Thiên Đào không tệ, nhưng lợi hại hơn là đao pháp cuồng bạo kín kẽ.

Diệp Bạch cũng đã gặp không ít cao thủ dùng đao, đao pháp của Hồ Tử thúc đại khai đại hợp, chú trọng một chữ “thế” và “ổn”.

Còn Hắc Bối Lão Lục chuyên làm nghề giết người, đao pháp chỉ có một chữ “nhanh”!

Đao pháp của người Trương gia trước mắt này hơn hẳn hai người kia, đao pháp chú trọng một chữ “kỳ”, biến chiêu cực nhanh, thường

xuyên tấn công vào yếu huyệt của Diệp Bạch.

Hơn nữa, đao tựa du long, chiêu thức liên miên, kín kẽ không kẽ hở.

Sau mười mấy chiêu, Diệp Bạch liên tục lùi lại, cảm thấy mình có chút quá tự tin.

Người đàn ông mặc quân phục không biết từ lúc nào đã tháo vật bịt miệng ra, hô lớn: "Tiểu huynh đệ, cố lên!

Giết chết hắn!" Tiếp tục như vậy cũng không phải cách, Diệp Bạch tức thì lấy Phá Trận Bá Vương Thương ra từ không gian.

Thân thương nằm ngang, nghênh đón lưỡi đao, "xẹt" một chuỗi tia lửa bắn ra.

Một cỗ lực lớn ập đến, Trương Thiên Đào liên tục lùi mấy bước, mặt đao cũng xuất hiện vết nứt.

Trương Thiên Đào bị cây Bá Vương Thương đột nhiên xuất hiện làm giật mình, thứ này làm sao lại giấu trên người, vừa rồi lại xuất hiện bằng cách nào?

Diệp Bạch lại không cho hắn cơ hội thở dốc, tên này sảng khoái lâu như vậy, giờ nên đổi lượt.

Bá Vương Thương mang theo thế lớn, hoặc đâm hoặc khiêu, mỗi một đòn đều như nặng ngàn cân.

Trương Thiên Đào liên tục lùi về sau, bàn tay cầm đao run rẩy không ngừng.

Diệp Bạch lại một lần nữa tấn công đến, Trương Thiên Đào vung đao phòng ngự, lưỡi đao chạm vào mũi thương.

Chỉ thấy Diệp Bạch hai tay xoay tròn, chỉ nghe tiếng đao vỡ vụn, giây lát sau, những mảnh đao vỡ bắn tứ tung.

Đòn cuối cùng, Diệp Bạch từ thương đổi thành cước, Trương Thiên Đào bị đá văng vào tường, sau đó ngã mạnh xuống đất, thổ huyết.

"Đại bá, người không sao chứ?" Hai người Trương gia còn lại vội vàng kiểm tra vết thương của Trương Thiên Đào, vừa định rút súng ra đối phó Diệp Bạch, thì bị Trương Thiên Đào ngăn lại.

"Đừng ra tay, các ngươi không phải đối thủ của hắn." Nếu như nổ súng, giết được thì không sao, nhưng nếu không giết được, vậy sẽ là cục diện bất tử bất hưu.

Trải qua trận giao đấu vừa rồi, Trương Thiên Đào biết rõ ba người mình không phải đối thủ của Diệp Bạch.

"Đại ca, hay lắm, thêm một thương nữa, giết chết tên này đi!" Vừa rồi hai người giao thủ làm cho người đàn ông mặc quân phục kinh ngạc không ít, vội vàng đổi cách gọi.

Nhìn nụ cười trên mặt y, nếu không phải hai tay bị trói, e là đã vỗ tay ăn mừng rồi.

Diệp Bạch còn chưa nói gì, Trương Thiên Đào đã trừng mắt nhìn y một cái thật dữ, người đàn ông mặc quân phục thấy vậy liền hậm hực ngậm miệng lại.

Diệp Bạch cười cười, tên này cũng là một kẻ ngốc nghếch.

"Thứ đó ở đâu?" Diệp Bạch hỏi.

Trương Thiên Đào từ trong lòng lấy ra một vật, ném cho Diệp Bạch.

Diệp Bạch cầm trong tay cân thử, xác thực không phải hàng giả, sau khi có được, y mới phát hiện vật này và y ẩn ẩn có một mối liên hệ nào đó.

Nếu y đoán không lầm, viên tinh hạch này xuất ra từ một con bạch hổ.

"Thì ra là thứ này sao?

Chương 160

Đại ca, nếu huynh thiếu thứ này, ta sẽ cho người đi khắp Thượng Hải tìm, Thượng Hải không tìm được thì đi cả nước mà tìm." Người đàn ông mặc quân phục lại một lần nữa gây chú ý.

Diệp Bạch không để ý tới y, hỏi Trương Thiên Đào: "Trương gia các ngươi dùng thứ này làm gì?" "Bí mật gia tộc, không tiện nói." Diệp Bạch suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Lần trước các ngươi tại sao lại bắt gia chủ nhà mình?" Trương Thiên Đào lắc đầu, vẫn không nói gì.

Người đàn ông mặc quân phục lại một lần nữa mở miệng nói: "Đại ca, huynh có thể nào thả ta ra trước không, ta sẽ gọi người đến, nhốt ba tên này vào phòng thẩm vấn, đến lúc đó huynh hỏi gì, cứ để bọn chúng trả lời nấy." Diệp Bạch lắc đầu: "Không phiền, thân phận của bọn chúng không hề đơn giản, đừng tự gây thêm chuyện." "Được, ta nghe Đại ca!" Người đàn ông mặc quân phục ra vẻ tiểu đệ trung thành.

Diệp Bạch lại nhìn ba người, cuối cùng mở miệng nói: "Các ngươi đi đi." Trương Thiên Đào chậm rãi đứng dậy, ôm quyền ra hiệu sau đó, dẫn theo hai người rời đi.

"À phải rồi, nơi đây có người thông báo cho ta đến, ngươi hẳn phải hiểu ý ta." Diệp Bạch nhìn bóng lưng ba người lại một lần nữa nhắc nhở.

"Đa tạ!" Trương Thiên Đào trầm giọng cảm ơn một tiếng.

Diệp Bạch liếc nhìn người đàn ông mặc quân phục, tiến lên giải trói cho y.

"Đại ca, tên khốn nạn kia gọi huynh là Diệp Bạch, huynh là người

ở đâu?

Tối qua ở phòng bao đối diện Tân Nguyệt Phạn Điếm chính là huynh phải không, chúng ta thật sự có duyên." "À phải rồi, Đại ca, cây trường thương vừa rồi của huynh biến ra từ đâu vậy?

Ta chỉ thấy huynh xoát xoát hai cái, đã chế phục được tên khốn nạn kia rồi." "..." Diệp Bạch không ngờ tên này lại là một kẻ lắm lời, nhìn có vẻ trẻ nhưng tuổi lại lớn hơn y, sao tâm trí lại giống như một đứa trẻ.

"Đại ca, huynh dạy ta đi, ta bái huynh làm sư phụ được không?" Diệp Bạch đau đầu nói: "Còn nói nữa, ta sẽ ném ngươi ra đường đấy." "Được được, vậy ta không nói nữa." Chẳng qua, đợi người đàn ông mặc quân phục mặc xong quần áo, quay đầu lại nhìn, Diệp Bạch đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Sư phụ, người chạy đi đâu rồi?

Sư phụ!" Trở về khách sạn, Diệp Bạch liền lấy Châu quả và tinh hạch ra cùng một lúc, chuyến này cũng coi như kết thúc viên mãn, không tốn một xu, liền có được hai món bảo bối trong tay.

Đến nay, Diệp Bạch trong tay đã có ba viên tinh hạch.

Một viên có thể cộng hưởng với cơ thể y, có thể là tinh hạch Bạch Hổ; một viên là tinh hạch Lục Dực Ngô Công; còn một viên là tinh hạch lấy được từ Hồng Phủ, từ trong cơ thể con vượn màu đỏ.

Đợi trở về Trường Sa, Diệp Bạch liền chuẩn bị để Sơn Tỉnh bắt tay vào luyện chế Thoái Phàm Dược tề.

Chẳng qua, Diệp Bạch theo lời Sơn Tỉnh nói, điều kiện sử dụng Thoái Phàm Dược tề rất khắc nghiệt.

Thứ nhất, cần người sử dụng có huyết mạch không phù hợp; thứ hai, trong quá trình sử dụng, người sử dụng cần phải chịu đựng đau

đớn cực độ, người có thể chất yếu có thể sẽ không chịu đựng nổi quá trình cải tạo huyết mạch.

Diệp Bạch nghĩ đến lúc bản thân chịu đựng quá trình cải tạo huyết mạch Bạch Hổ, liền không khỏi có chút rùng mình, bản thân lúc đó đã sống sờ sờ đau đến bất tỉnh nhân sự, có thể thấy quá trình cải tạo này đau đớn đến mức nào.

Ở Thượng Hải Diệp Bạch lại lưu lại một ngày, Diệp Bạch cho Thuận Tử mua vé tàu hỏa, chuẩn bị quay về Trường Sa.

Cửa ga tàu hỏa người đông như nêm, tiếng rao hàng không ngớt bên tai.

Giải Cửu đích thân tiễn Diệp Bạch và mọi người đến cửa ga: "Tả phu, đợi rảnh rỗi ta sẽ về Trường Sa thăm Tri Hi tỷ." "Được, ngươi cũng không còn nhỏ nữa, ta nghe nói phụ thân ngươi ở Trường Sa đang tìm đối tượng cho ngươi đấy." Diệp Bạch và Giải Cửu đùa giỡn mấy câu, lại đưa toàn bộ số tiền nhàn rỗi trong tay cho y.

Đầu óc kinh doanh của Giải Cửu vẫn khá tốt, giao cho y vận hành tốt hơn nhiều so với để Diệp Bạch tự mình giữ mà không dùng đến.

Mọi người chuẩn bị kiểm vé vào ga, chỉ thấy một chiếc xe hơi màu đen dẫn đầu, phía sau đi theo không ít binh sĩ.

"Đợi đã!

Đợi đã!" Từ xa, Diệp Bạch đã nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Chính là người đàn ông mặc quân phục kia, thân phận người này không đơn giản, đến từ Tống gia của Tứ đại gia tộc, được người ta gọi là Tống công tử.

Tống công tử trong đám đông nhìn thấy Diệp Bạch, mắt sáng lên, vội vàng gọi: "Sư phụ!

Sư phụ!" Không ít người đồng loạt nhìn về phía Diệp Bạch và mọi người, kéo dãn khoảng cách với họ.

Sắc mặt Diệp Bạch tối sầm, Sơn Tỉnh hai người đang ở giữa họ, tuy đã cải trang, nhưng nếu bị người Nhật Bản nhận ra, vậy thì không ổn rồi.

"Gọi cái gì?

Ai là sư phụ của ngươi!" "Hắc hắc, hôm qua ta mặc quần áo xong, ta gọi huynh nhiều tiếng sư phụ như vậy, huynh không từ chối, chắc là huynh đã đồng ý nhận ta làm đồ đệ rồi." Diệp Bạch không nói nên lời, ngươi mẹ nó gọi vào không khí, ta có từ chối được sao?

"Sư phụ muốn về Trường Sa sao?" "Ừm." Tuy không tình nguyện, nhưng Diệp Bạch vẫn đáp một tiếng.

"Sư phụ khó khăn lắm mới đến Thượng Hải một lần, sao không mua chút đặc sản về, may mà ta đã sớm chuẩn bị giúp sư phụ rồi, Phó quan, mau mang những thứ chúng ta đã chuẩn bị lên đây, mang lên tàu cho sư phụ ta." "Không kịp chuẩn bị nhiều, ta chỉ mua chút đồ đơn giản, còn có phần cho sư nương nữa." Diệp Bạch gật đầu, Tống công tử này làm công tác tình báo chuẩn bị khá đầy đủ.

"Có lòng rồi." "Sư phụ hài lòng là được, bên Trường Sa ta cũng có người quen, sư phụ nếu có chuyện gì không giải quyết được, cứ tìm bọn họ, ta đã dặn dò hết rồi, đáng tiếc ta công việc bận rộn, không thể tùy ý rời khỏi Thượng Hải, nếu không nhất định sẽ đến Trường Sa thăm sư phụ." "..." Sau khi đưa Diệp Bạch và mọi người lên tàu, Phó quan đến bên cạnh Tống công tử không nhịn được nói: "Công tử, Diệp Tam gia ở Trường Sa nhìn tuổi còn chưa lớn bằng ngài, thật sự là người đã cứu ngài hôm qua sao?" "Ngươi hiểu gì, đây chính là kỳ nhân, ngươi chưa thấy sư phụ ta lúc đó uyển chuyển như thiên thần hạ phàm, vút một cái liền biến ra một cây trường thương bằng đồng

khảm vàng bạc, không mấy chiêu đã đuổi được tên khốn nạn kia đi rồi." "À phải rồi, giúp ta xem lịch trình, đợi khi công việc không bận rộn nữa, ta muốn đích thân đến Trường Sa, tìm sư phụ học một chiêu nửa thức." Trở về Trường Sa, Diệp Bạch cho Sơn Tỉnh hai người xây dựng phòng nghiên cứu dưới lòng đất, đương nhiên cũng phái không ít người theo dõi hai người họ.

Dù sao cũng là người Nhật Bản, phàm sự phải cẩn trọng.

Không mấy ngày, Thoái Phàm Dược tề với nguyên liệu là Lục Dực Ngô Công liền được chế tác ra.

Một bình chất lỏng màu đen như mực.

Diệp Bạch ngửi qua mùi vị, tinh xú ghê tởm, thứ này nếu uống e là không mấy người nuốt trôi được.

Diệp Bạch lại cho Thuận Tử thu thập máu của tất cả mọi người trong Diệp phủ, để kiểm tra xem có ai phù hợp với bình Thoái Phàm Dược tề này không, nhưng trong mấy trăm người, không một ai phù hợp.

Về điều này, Sơn Tỉnh có một suy đoán.

Hoặc là huyết mạch Trường Sinh vốn ẩn chứa trong cơ thể người, tác dụng của Thoái Phàm Dược tề chính là kích hoạt và cường hóa huyết mạch Trường Sinh đang ẩn giấu trong cơ thể.

Nhưng nếu trong cơ thể vốn không có loại huyết mạch Trường Sinh này, thì Thoái Phàm Dược tề sẽ không có tác dụng.

Diệp Bạch cũng nghĩ đến bình Thoái Phàm Dược tề Bạch Trạch mà Uông gia Bạch tiên sinh để lại cho y, chỉ đích danh dặn y để Bạch Tri Hi sử dụng.

Vậy gia tộc họ Bạch rất có khả năng sở hữu huyết mạch Trường Sinh Bạch Trạch, chỉ là theo thời gian truyền lại qua các thế hệ, huyết

mạch dần dần loãng đi, nên mới không thể hiện ra.

Diệp Bạch nói kết quả suy đoán cho Bạch Tri Hi, nhưng Bạch Tri Hi cũng không rõ lai lịch của gia tộc họ Bạch.

Chỉ biết gia tộc họ Bạch của nàng không phải là người Trường Sa gốc, mà là từ đời cha của Bạch Nhân Lễ chuyển đến Trường Sa, sau đó liền an cư lạc nghiệp ở Trường Sa.

Cha của Bạch Nhân Lễ tên là Bạch Hoắc Hoa, tính theo vai vế, là ông nội của Bạch Tri Hi, là con trai của Phong Vương Hinh.

Nhưng Phong Vương Hinh lại đoạt thân thể của con gái mình, ước chừng đó là em gái của Bạch Hoắc Hoa.

Sắp xếp như vậy, mối quan hệ của gia tộc họ Bạch thật sự khá phức tạp.

Có lẽ lúc đó Phong Vương Hinh để mắt đến gia tộc họ Bạch, chính là nhắm vào huyết mạch Trường Sinh của gia tộc họ Bạch.

Lại nghĩ đến chiếc chìa khóa thêu mà Bạch Nhân Lễ đưa, nói là có thể mở kho báu của gia tộc họ Bạch, nhưng Diệp Bạch và Bạch Tri Hi hai người nghiên cứu rất lâu, vẫn mờ mịt, chỉ đưa chìa khóa mà không đưa manh mối, như mò kim đáy biển, không cách nào tìm được.

Bình Thoái Phàm Dược tề thứ hai được chế tác ra, chất lỏng có màu đỏ lửa, chính là dùng viên tinh hạch màu đỏ sẫm kia.

Diệp Bạch cũng đã lấy máu của không ít người thử nghiệm, nhưng kết quả vẫn như cũ, không một ai thích hợp.

Xem ra, muốn chế tạo ra một gia tộc huyết mạch Trường Sinh, quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Không lâu sau, bình Thoái Phàm Dược tề Bạch Hổ cuối cùng cũng được chế tạo ra, ngoại trừ máu của Diệp Bạch phù hợp, không có

người nào khác phù hợp.

Chương 161

Bình Thoái Phàm Dược tề này có chất lỏng thuần trắng, nhưng dưới ánh nắng chiếu rọi, lại phát ra phù quang màu vàng kim, động lòng người.

Diệp Bạch ước tính, nếu bản thân y uống bình dược tề này, khả năng lớn sẽ tăng cường nồng độ huyết mạch Bạch Hổ của y, chẳng qua, mức tăng nồng độ này đối với y không có tác dụng tăng cường đáng kể.

Thứ này cứ giữ lại, sau này có lẽ sẽ hữu dụng.

Tinh hạch dùng hết, Sơn Tỉnh lại cau mày không nói, ở chỗ Diệp Bạch đã chế tác ra ba bình Thoái Phàm Dược tề, không có bình nào phù hợp với bản thân y.

Lẽ nào người Nhật Bản không có nguồn gốc từ vùng đất Việt Nam sao?

Đây là sự phân biệt huyết mạch ư?

Sơn Tỉnh lại nghĩ đến truyền thuyết của Nhật Bản, lẽ nào phải về nước giết một số dị thú của Nhật Bản, mới có thể kích hoạt huyết mạch Trường Sinh của bản thân.

Nhưng dị thú quý hiếm khó tìm, muốn tìm được e là không phải chuyện đơn giản.

Chẳng qua, biết Diệp Bạch có huyết mạch Trường Sinh, hơn nữa chỉ có một chính thất phu nhân.

Nghĩ lại đến con gái mình ngoan ngoãn đáng yêu, Sơn Tỉnh trong lòng nảy sinh chút ý đồ riêng.

Diệp Bạch không hề biết Sơn Tỉnh đang nghĩ gì, lão già này chỉ

cần không gây sự cho y, không nghĩ đến việc quay về Nhật Bản, không có hai lòng, thì đã là chuyện tốt rồi.

Ba tháng sau, một ngày nắng đẹp.

Trong đại viện Diệp phủ, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu đang đối ẩm trong đình nhỏ.

Trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, tiểu giao nhân thỉnh thoảng lại nhảy vọt lên khỏi mặt nước, bắn tung tóe nước, chơi đùa rất vui vẻ.

"Thằng nhóc nhà ngươi sống sung sướng thật đấy." Trần Ngọc Lâu bóc lạc, từ đáy lòng cảm khái một câu.

"Huynh nếu muốn đến, lúc nào cũng có thể đến." Diệp Bạch cười cười, nằm trên ghế dựa, "Tiểu điệt tử nhà huynh đã đặt tên xong chưa?" "Đặt xong rồi, cứ gọi là Trần Thiên Hữu!

Thiên duy hữu đức, tịch nãi phụng thiên!" Cách đây không lâu, Tần Thục Vân ở Trần phủ sinh nở, tuy sinh hạ một nam anh, nhưng trong quá trình sinh nở Tần Thục Vân cũng thập tử nhất sinh, suýt nữa thì cả mẹ lẫn con đều mất mạng.

May mắn cuối cùng cả người và đứa trẻ đều được bảo toàn, nhưng Tần Thục Vân cũng vì lần sinh nở này mà mắc bệnh, được Trần Ngọc Lâu đưa đến Trường Sa để điều dưỡng, cũng tiện thể giải khuây.

"Tam đệ, ta luôn cảm thấy làm cái nghề của chúng ta thì đức hạnh bị tổn hại, phạm phải tư đức, đến nỗi họa lây vợ con già trẻ, cho nên Thục Vân mới trải qua một phen hiểm cảnh này." "Huynh muốn rửa tay gác kiếm sao?" Trần Ngọc Lâu lắc đầu: "Cũng không đến mức đó, không xuống mộ thì vạn huynh đệ dưới tay biết sống thế nào, chẳng lẽ không thể giống như đệ, vừa mở tửu lâu vừa kinh doanh sao, Đại ca huynh đây không có cái đầu óc đó." "Sự tại nhân vi, chỉ cần huynh

muốn làm sẽ có cơ hội, cục diện hiện nay hỗn loạn, cho nên mới không bị người ta để mắt, đợi khi quốc gia thống nhất, lại làm chuyện xuống mộ, dễ rước họa vào thân." Trần Ngọc Lâu thở dài nói: "Quốc gia thống nhất, nói thì dễ, ngoài có hổ lang vây quanh, trong có tranh chấp tiêu hao, thời cuộc gian nan a!" Diệp Bạch cũng thở dài nói: "Sẽ đợi được, thời gian sẽ chứng minh." Hai người đang nói chuyện, Bạch Tri Hi cùng thị nữ bưng điểm tâm vừa làm xong đi tới, dừng bên hồ, Bạch Tri Hi cầm một miếng điểm tâm vẫy vẫy.

Chẳng mấy chốc liền thấy dưới hồ thò ra một bàn tay, nhận lấy điểm tâm, chính là tiểu giao nhân.

Bạch Tri Hi cười nói: "Cho ngươi thêm mật ong, từ từ mà ăn." Tiểu giao nhân gật đầu, sau đó liền nằm bên hồ từ từ ăn điểm tâm, lắng nghe Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu nói chuyện.

Trần Ngọc Lâu nhìn dáng vẻ ngốc manh của tiểu giao nhân, không nhịn được nói: "Tiểu gia hỏa này nghe hiểu tiếng người sao?" Diệp Bạch mở miệng cười nói: "Nếu huynh mắng nó, nó liền nghe hiểu được, nhưng tiểu đông tây này thù dai lắm, trước đây Tiểu Bạch đã tiểu tiện trong hồ, bị chỉnh hai lần sau đó, giờ đây không dám lại gần mặt hồ nữa." "Vậy ta không thể đắc tội nó rồi." Trần Ngọc Lâu cười cười, lấy một miếng điểm tâm đưa cho tiểu giao nhân.

Tiểu giao nhân cũng không sợ người lạ, thuận tay nhận lấy, đưa lên miệng ăn, chẳng qua miếng này không ngọt bằng miếng vừa rồi.

Lại nhìn Trần Ngọc Lâu, tiểu giao nhân ghi vào lòng, ai cho nó ăn đều là người tốt.

Bạch Tri Hi bưng điểm tâm lại đi đến phòng Tần Thục Vân, tiện thể xem đứa trẻ.

Thấy Bạch Tri Hi đi, Trần Ngọc Lâu mới mở miệng nói: "Ta phái người đi khắp vùng Tây Bắc tìm kiếm, nhưng cũng chưa từng phát

hiện tin tức của Nhị đệ và Hồng cô, đi một cái là mấy năm, ngay cả một lá thư cũng không gửi về, thật sự khiến người ta lo lắng." Diệp Bạch gật đầu: "Nhị ca hẳn có tính toán của riêng mình, hiểm nguy của Hiến Vương Mộ y trong lòng cũng rõ, có lẽ y muốn đợi đến trước khi lời nguyền bộc phát mới đi Hiến Vương Mộ." Trần Ngọc Lâu suy nghĩ nói: "Đệ nói như vậy thật sự có khả năng, nhưng ta nghĩ tám phần là ý của Hồng cô, nàng sợ Nhị đệ quay về sau chúng ta ba huynh đệ sẽ đi thám hiểm Hiến Vương Mộ, nha đầu này tính tình phóng khoáng, có suy nghĩ của riêng mình, Nhị đệ ước chừng là không quản được nàng." Nhắc đến Hồng cô, Diệp Bạch nói: "Nhị tẩu lúc rời đi không phải cũng đang mang thai sao?

Mấy năm trôi qua rồi, đứa bé hẳn là đã biết đi rồi, chỉ là không biết là trai hay gái." Trần Ngọc Lâu cười ha ha: "Nếu là con trai thì kết bái huynh đệ với Thiên Hữu, nếu là con gái thì hứa gả cho Thiên Hữu, định một mối hôn ước từ bé, lớn hơn hai tuổi, vừa vặn." Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu trò chuyện đến tối, cho đến khi hoàng hôn buông xuống, mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Bạch lại dẫn Trần Ngọc Lâu đi thăm các huynh đệ Tá Lĩnh ngày trước lưu lại Trường Sa, những huynh đệ này đa số đều đang quản lý tại Đức Vận Tửu Lâu.

Họ nhìn thấy Trần Ngọc Lâu cũng vô cùng xúc động.

Mọi người ở tửu lâu ăn uống rượu, trò chuyện sảng khoái suốt một buổi trưa.

Trở về Diệp phủ, Trần Ngọc Lâu cảm khái nói với Diệp Bạch: "Vẫn là theo đệ tốt hơn, đãi ngộ tốt hơn nhiều so với ở Tá Lĩnh, ta thấy không ít huynh đệ đều có thể dành dụm tiền cưới vợ." Trần Ngọc Lâu lại nghĩ, cứ mãi làm nghề trộm mộ quả thực không phải kế lâu dài, chẳng lẽ đợi tiểu Thiên Hữu lớn lên, vẫn để nó đi xuống mộ?

Làm thủ lĩnh Tá Lĩnh sao?

Hiểm nguy trong mộ y đều biết, vạn nhất con trai mình mất mạng trong mộ, y sợ là sẽ đau lòng đến chết.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu cũng có chút hiểu Trần Mạc Văn vì sao lại để y lưu lại con cái sau đó mới đi thám mộ, bất luận thế nào, Trần gia phải có hậu duệ.

Ở Trường Sa mấy ngày, tâm trạng của Trần Ngọc Lâu ngày càng tệ.

Thì ra Tần Thục Vân mắc bệnh phụ khoa, ở Diệp phủ mấy ngày cũng không thấy đỡ, ngay cả giường cũng không thể xuống được.

Mấy vị bác sĩ ngoại khoa mà Diệp Bạch mời đến đều bày tỏ bó tay, nói là lúc sinh nở đã làm tổn thương nguyên khí, không cách nào chữa trị tận gốc.

Thế là, Diệp Bạch viết một bức thư, cho Giải Cửu ở Thượng Hải tìm cách.

Tống công tử ở Thượng Hải nhận được tin tức, giúp Diệp Bạch mời được các bác sĩ Tây y hàng đầu từ Thượng Hải, đến Trường Sa khám bệnh cho Tần Thục Vân.

Sau mấy ngày dùng thuốc, Tần Thục Vân quả nhiên có chuyển biến tốt, Trần Ngọc Lâu lúc này mới từ sầu chuyển sang vui, mày giãn ra.

Mật thất Diệp phủ, Trần Ngọc Lâu trần truồng ngồi trong thùng gỗ đầy nước, nhìn bình Thoái Phàm Dược tề đen kịt tinh xú, không nhịn được hỏi: "Sau khi uống vào, thật sự có thể thay đổi huyết mạch sao?" "Ta cũng không thể xác định, thứ này quý giá lắm, chỉ có một bình, huynh là người thử nghiệm đầu tiên." Diệp Bạch cười nói.

Không biết có phải Trần Ngọc Lâu may mắn không, Diệp Bạch

lấy máu của huynh ấy kiểm tra, lại phù hợp với Thoái Phàm Dược tề Lục Dực Ngô Công, Diệp Bạch không khỏi cảm khái đều là duyên phận.

Y còn nhớ trong nguyên tác từng xuất hiện một cảnh, Trần Ngọc Lâu ngã xuống vách núi, lại chính là Lục Dực Ngô Công cứu y dậy, có lẽ hai bên vốn có một mối nhân duyên nhất định.

Nghe Diệp Bạch nói vậy, sắc mặt Trần Ngọc Lâu có chút đen, y lại ngửi sâu một hơi, còn tệ hơn cả mùi phân nước trong hố phân mục nát, cảm giác buồn nôn cũng theo đó mà đến.

Mẹ nó thứ này uống vào sẽ không độc chết người chứ.

Nhưng y lại vô cùng ngưỡng mộ hình xăm Bạch Hổ trên người Diệp Bạch và đặc tính xua đuổi côn trùng, trừ tà của máu huyết.

Trong lòng nghĩ, không cần nếm vị, cắn răng một cái chắc là nuốt xuống được thôi.

"Yên tâm đi, không độc chết người đâu, nhưng ước chừng sẽ không dễ chịu đâu." Thấy Trần Ngọc Lâu đã chuẩn bị sẵn sàng, Diệp Bạch liền đổ dược tề cho huynh ấy uống.

Chất lỏng đắng chát tinh xú theo cổ họng chảy vào dạ dày, trong miệng mũi của Trần Ngọc Lâu đều là mùi lạ, nội tạng co rút lại, bản năng muốn giãy giụa.

Diệp Bạch vội vàng giữ chặt huynh ấy, sau khi đổ hết dược tề không sót một giọt nào, mới thả Trần Ngọc Lâu ra.

"Ọc ọc ~" "Cảm giác thế nào?" Trần Ngọc Lâu ợ một tiếng hôi thối, sắc mặt dần dần đỏ bừng: "Giống như bị thiêu đốt trong bụng, cảm giác không mấy dễ chịu." Không bao lâu, phản ứng của Trần Ngọc Lâu càng nghiêm trọng hơn, mặt mày bắt đầu dữ tợn, gân xanh trên cổ nổi lên.

Diệp Bạch tiến lên bắt mạch, chỉ cảm thấy mạch của Trần Ngọc Lâu đập rất mạnh, toàn thân nhiệt độ tăng nhanh, có chút tương tự với cảnh tượng lúc y dung hợp huyết mạch Bạch Hổ.

"Còn chịu đựng được không?" Trần Ngọc Lâu cắn răng, mắt đỏ ngầu, trong miệng thốt ra một chữ: "Được!" Diệp Bạch vội vàng thêm đá vào thùng nước để Trần Ngọc Lâu hạ nhiệt độ, thuận thế ghi lại số liệu thí nghiệm.

Lúc này Trần Ngọc Lâu chỉ cảm thấy toàn thân xương thịt đều bị kiến gặm nhấm, đau đớn kịch liệt thâm nhập vào linh hồn ập đến, cả người có chút lung lay sắp đổ.

Thấy trạng thái của Trần Ngọc Lâu không ổn, Diệp Bạch tiến lên truyền Tử Hà nội lực vào, giúp Trần Ngọc Lâu giảm bớt đau đớn, sắc mặt Trần Ngọc Lâu lúc này mới khá hơn một chút.

Mấy phút sau, Diệp Bạch cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, nội lực đã cạn kiệt, buông tay ra.

Chương 162

"A!" Đau đớn gấp bội ập đến, Trần Ngọc Lâu không nhịn được kêu lên một tiếng.

Âm thanh này thu hút tiểu giao nhân, chỉ thấy nó nằm trên kính tò mò nhìn hai người trong mật thất, trần truồng đang làm gì vậy?

Thời gian sử dụng Thoái Phàm Dược tề lâu hơn nhiều so với dự tính của Diệp Bạch, một giờ sau dược lực vẫn kéo dài, nhưng lúc này Trần Ngọc Lâu đã không chịu đựng nổi đau đớn kịch liệt mà ngất đi.

Diệp Bạch vẫn luôn ở bên cạnh Trần Ngọc Lâu, ngoài việc ghi lại số liệu còn kiểm tra tình trạng cơ thể của Trần Ngọc Lâu bất cứ lúc nào.

Ba giờ sau, dược lực cuối cùng cũng hết, lúc này nước trong thùng gỗ không chỉ trở nên đen kịt, mà còn hơi ấm.

Diệp Bạch đặt Trần Ngọc Lâu lên giường, chỉ thấy trên lưng huynh ấy hiện ra một hình xăm Lục Dực Ngô Công ngạo nghễ.

Diệp Bạch lộ ra nụ cười, xem ra, dược tề đã có tác dụng rồi.

Một ngày sau, Trần Ngọc Lâu mới tỉnh lại từ hôn mê, sau đó liền trong phòng mình cởi trần soi gương, thưởng thức hình xăm hung tàn mà không kém phần bá khí này, rất tự luyến.

Diệp Bạch không quấy rầy huynh ấy quá nhiều, lấy một ít máu trên người huynh ấy đi làm thí nghiệm.

Mỗi loại huyết mạch Trường Sinh đều có đặc tính riêng của mình, xem ra huyết mạch Trường Sinh Lục Dực Ngô Công cũng không ngoại lệ.

Chẳng qua, Diệp Bạch đã thử nghiệm các thuộc tính xua đuổi côn

trùng, phá tà, dược tính v.v., đều không phát hiện điều gì bất thường, dường như chỉ là một loại tiên huyết bình thường.

Diệp Bạch nói kết quả này cho Trần Ngọc Lâu, Trần Ngọc Lâu vô cùng thất vọng, huyết mạch Trường Sinh của Trần gia ta sao lại kém cỏi đến vậy.

Trần Ngọc Lâu không tin là vậy.

Mấy ngày sau đó, Diệp Bạch thường xuyên thấy Trần Ngọc Lâu ở cạnh ổ kiến mà mày mò, không biết đang làm gì.

Từ quá trình Trần Ngọc Lâu lần này dùng Thoái Phàm Dược tề, Diệp Bạch đã thu được không ít số liệu.

Điều đáng chú ý nhất là thời gian kéo dài của Thoái Phàm Dược tề rất lâu, sẽ mang lại cảm giác đau đớn cực độ cho người dùng, nếu là người có thể chất yếu thì thật sự có thể không chịu đựng nổi quá trình cải tạo huyết mạch.

May mắn là Bạch Tri Hi đã tu luyện Tử Hà lâu năm, thể chất không kém bao nhiêu so với nam giới trưởng thành bình thường, ít nhiều cũng khiến Diệp Bạch yên tâm phần nào.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ một lần nữa, Diệp Bạch liền đưa Bạch Tri Hi vào mật thất.

Thấy tiểu giao nhân lại nằm trên kính quan sát, Diệp Bạch tiến lên kéo rèm lại.

Nói đùa, lần trước Trần Ngọc Lâu bị nó nhìn trần truồng thì thôi, lần này còn muốn nhìn vợ y, mơ đẹp đấy.

Bất chấp tiểu giao nhân ở phía bên kia đập vào kính, Diệp Bạch kể những điều cần chú ý cho Bạch Tri Hi.

Bạch Tri Hi ghi nhớ các điểm chính, bước vào hồ nước lạnh lẽo.

Thoái Phàm Dược tề được chế tạo từ tinh hạch Bạch Trạch có chất lỏng thuần trắng, không có chút mùi lạ nào, hơn nữa còn mang theo một mùi hương thanh khiết.

So với Thoái Phàm Dược tề Lục Dực Ngô Công, đẳng cấp cao thấp lập tức rõ ràng.

Nhưng dược tề này khẩu vị cũng đắng chát, Bạch Tri Hi nhíu mày thanh tú uống dược tề.

Rất nhanh, tác dụng của dược lực liền phát huy ra.

Trên trán trắng nõn của Bạch Tri Hi bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi, làn da dưới da thịt đỏ bừng.

Nàng cắn răng bạc, cố gắng không phát ra tiếng động.

"Có thể vận chuyển Tử Hà không?

Có lẽ có thể giảm bớt đau đớn." Diệp Bạch lòng không nỡ.

Thử một chút, Bạch Tri Hi lắc đầu, dùng giọng khàn khàn nói: "Không được, không thể tịnh tâm!" Thấy Bạch Tri Hi đang đau đớn cố gắng chịu đựng, Diệp Bạch định dùng Tử Hà nội lực để giảm bớt đau đớn cho nàng, nhưng lại suy nghĩ một chút liền từ bỏ.

Tử Hà nội lực có lẽ có thể giảm bớt đau đớn nhất thời, nhưng đợi nội lực cạn kiệt, đau đớn gấp bội cũng sẽ theo đó mà đến, Bạch Tri Hi không nhất định có thể chịu đựng nổi.

Giây lát sau, Diệp Bạch cũng bước vào trong hồ nước, ôm Bạch Tri Hi vào lòng.

Bạch Tri Hi dựa vào ngực Diệp Bạch, lấy thân thể kiên cường của y làm chỗ dựa, không biết vì sao, nàng cảm thấy đau đớn trên người giảm đi rất nhiều.

Diệp Bạch bị Bạch Tri Hi ôm đến sắp ngạt thở, nha đầu này lực

đạo không nhỏ, móng tay sắp cào rách da thịt y rồi.

Thấy Bạch Tri Hi đau đớn thuyên giảm, Diệp Bạch mới thở phào nhẹ nhõm, lại tịnh tâm lại, cùng Bạch Tri Hi chịu đựng nỗi đau này. (Đoạn này đã được chỉnh sửa vì kiểm duyệt) Đợi dược lực của Thoái Phàm Dược tề hoàn toàn qua đi, Bạch Tri Hi vô lực nằm vật trong lòng Diệp Bạch.

Cũng không biết có phải vì Diệp Bạch ở bên cạnh hay không, Bạch Tri Hi toàn bộ quá trình đều không hôn mê.

Ôm Bạch Tri Hi ra khỏi hồ nước, Diệp Bạch nhìn thấy trên lưng nàng xuất hiện một hình xăm.

Hình như kỳ lân, nhưng đầu có hai sừng, mọc râu dê, giống như một con thụy thú, không có vẻ dữ tợn của các hình xăm hung thú khác.

"Hình xăm xuất hiện sao?

Sẽ không xấu lắm chứ." Bạch Tri Hi dựa vào cổ Diệp Bạch vô lực hỏi.

Diệp Bạch cười cười: "Xuất hiện rồi, không xấu đâu, trên người nàng cái gì cũng đẹp." Sau đó, Diệp Bạch cũng nghiên cứu đặc tính huyết mạch Bạch Trạch, tuy tiên huyết không có bất kỳ tác dụng dị thường nào, nhưng Bạch Tri Hi nói trí nhớ và khả năng tính toán của nàng đều tăng lên đáng kể, những chỗ trước đây không hiểu trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật cũng trở nên khoát nhiên khai lãng.

Xem ra, huyết mạch Bạch Trạch chủ yếu vẫn là nâng cao trí lực của chủ thể, tiên huyết bản thân không có đặc tính.

Chẳng qua, hai ngày nay trí nhớ của Bạch Tri Hi xảy ra sự trùng lặp, buổi tối thường xuyên mơ thấy những chuyện xảy ra lúc nhỏ.

Trên giường trong phòng ngủ, trong giấc mộng Bạch Tri Hi đột nhiên nhíu chặt mày.

Trong một căn nhà cũ hoang phế của Bạch gia, lửa lớn lan tràn, đó là bóng dáng ông nội nàng.

Một chiếc chìa khóa thêu đầy vết gỉ xuất hiện.

"Nhân Lễ, mang theo Tiểu Hi và chìa khóa đi, tổ trạch không an toàn, đi, về Trường Sa, vĩnh viễn đừng quay lại." "Cha, rốt cuộc là ai?

Chúng ta về Trường Sa rồi tìm cách!" "Thế lực của chúng ta quá nhỏ, không đối phó được bọn họ, nghe lời, mau đi!" Âm thanh ngày càng mờ ảo, bóng dáng cuối cùng của ông nội cũng biến mất trong biển lửa.

Bạch Tri Hi đột nhiên giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng, thấy Diệp Bạch đang nhìn nàng, liền nhào vào lòng Diệp Bạch.

Với giọng khóc nức nở: "Diệp Bạch, thiếp mơ thấy ông nội, còn mơ thấy tổ trạch của Bạch gia, có lửa lớn thiêu rụi cả ông nội và tổ trạch." Ôm lấy thân hình mềm mại của Bạch Tri Hi, Diệp Bạch nhẹ nhàng an ủi: "Không sao không sao, đều là ác mộng." Sau đó, Diệp Bạch từ miệng Bạch Tri Hi hỏi rõ chi tiết quá trình xảy ra trong giấc mộng.

"Tiểu Hi, lúc đó nàng bao nhiêu tuổi?" Bạch Tri Hi cũng đã khôi phục bình tĩnh, suy nghĩ một chút nói: "Khoảng hai ba tuổi gì đó." "Vậy vị trí tổ trạch nàng còn nhớ không?" "Không nhớ rõ lắm, lúc đó thiếp ngồi trong xe ngựa, hình như đi một đoạn đường rất dài, nhưng thiếp nhớ gần tổ trạch dường như có một ngọn núi kỳ lạ." Bạch Tri Hi lấy giấy bút ra vẽ hình dáng ngọn núi.

Diệp Bạch vừa nhìn, tức thì bật cười, ngọn núi này là hai ngọn, cao vút, nhìn từ xa như đôi nhũ của phụ nữ.

Bạch Tri Hi đỏ mặt quát: "Không được cười, ngọn núi đó thật sự có hình dáng như vậy." Diệp Bạch nén cười: "Không cười, ngọn núi

này không có vấn đề gì, nhưng ta chưa từng thấy loại núi này, ngày mai để Thuận Tử đi tìm xem." "Được." Ngày hôm sau, Diệp Bạch cho Thuận Tử tìm kiếm thông tin về ngọn Song Nhũ sơn, nhưng lần tìm kiếm này, lại tra ra hai thông tin.

Một nơi ở huyện Trinh Phong, tỉnh Quý Châu, một nơi ở gần huyện Tế Nam, tỉnh Sơn Đông.

Chương 163

Hai địa điểm này đều có những ngọn núi hình dạng giống Song Nhũ sơn.

Một bên tây một bên đông, hơn nữa đường đi đều rất xa, Thuận Tử và Diệp Bạch đều không xác định được.

Bạch Tri Hi đành phải nhắm mắt hồi ức lại, không bao lâu liền mở miệng nói: "Lúc đó chúng ta đi đến đó, là hướng về phía mặt trời mọc, hẳn là ở phía đông." "Được, vậy thì đi về phía đông." Diệp Bạch dùng ngón tay chỉ vào bản đồ, chính là huyện Tế Nam, tỉnh Sơn Đông.

Sau một ngày chuẩn bị nữa, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi hai người lên chuyến tàu hỏa trực tiếp từ Trường Sa đến Tế Nam.

Bạch Tri Hi đội mũ trắng, lại đeo một cặp kính râm màu đen, che đi bảy tám phần khuôn mặt của mình.

Nói đến, đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Bạch dẫn Bạch Tri Hi ra ngoài, y suy nghĩ, nếu đường đi thuận lợi và thời gian cho phép, y sẽ dẫn Bạch Tri Hi đi thăm thú núi sông tươi đẹp của tổ quốc, bù đ đắp tuần trăng mật sau cưới.

Một ngày sau, tàu hỏa đến Tế Nam đã là đêm khuya, Diệp Bạch tìm một khách sạn có trang trí không tệ, dẫn Bạch Tri Hi vào ở.

Trong khách sạn, Diệp Bạch lấy bản đồ ra, vẽ một vòng tròn.

"Vừa rồi hỏi nhân viên phục vụ khách sạn, ở phía tây huyện thành quả thực có một ngọn Song Nhũ phong, chẳng qua nơi này hẻo lánh khó tìm, ngày mai ước chừng phải tìm một người dẫn đường rồi." Thấy Diệp Bạch muốn nói lại thôi, Bạch Tri Hi hỏi: "Còn có tình huống gì chàng chưa nói?

Không được giấu thiếp!" "Nhân viên phục vụ nói nơi này đã xảy ra chuyện quái dị, chết không ít người." "Vậy có nguy hiểm không?" Bạch Tri Hi lo lắng nói.

"Đối với ta mà nói vẫn chưa tính là nguy hiểm, buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta dẫn nàng đi tìm tổ trạch." Diệp Bạch tự tin cười cười.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Bạch thuê một chiếc xe ngựa, lại tìm một người dẫn đường, đi về phía Song Nhũ sơn.

Đi được nửa ngày, mặt trời sắp xuống núi, Diệp Bạch nhìn về phía xa, hai ngọn núi hình dáng như đôi nhũ khổng lồ, hiện ra trong ánh hoàng hôn vàng kim.

Xem ra đã đến đích rồi.

Bạch Tri Hi cũng nhìn thấy ngọn núi, và ký ức tuổi thơ dần dần trùng khớp.

"Nói trước rồi, ta chỉ chịu trách nhiệm dẫn hai người đến đây, nơi này tà ma, hai người đừng đi sâu vào." Người dẫn đường nói xong câu đó, liền vội vã quay về.

Đường núi tiếp theo xe ngựa không tiện đi lại, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đành phải thay một bộ đồ giản dị, bỏ lại xe ngựa, tiến về phía Song Nhũ sơn.

Đêm khuya, hai người dựng lều trong một khu rừng thông.

Chẳng qua, khu rừng thông này có chút kỳ lạ.

Ai cũng biết, nếu không có yếu tố bên ngoài ảnh hưởng, cây cỏ đều sẽ mọc thẳng tắp.

Nhưng khu rừng thông này không có một cây thông nào đứng thẳng tắp, tất cả thân cây đều mọc xoắn vặn, có cây uốn lượn sát đất,

có cây nghiêng đông ngả tây, càng khiến Diệp Bạch nghi hoặc hơn là, vạn cây thông này đều mọc xoắn ốc theo chiều kim đồng hồ.

Ngay cả cây cối có đặc tính hướng quang, cũng không thể mọc thành ra như vậy.

Ở một bên khác, Bạch Tri Hi cũng lấy la bàn ra bắt đầu tính toán, chiếc la bàn này toàn bằng vàng, trọng lượng không nhẹ, là Kim Toán Bàn đặc biệt chế tạo tặng cho Bạch Tri Hi, cũng không biết lão già này thích cái gì, chỉ là thích vàng.

Lúc này, một luồng gió thổi qua, mây đen bị thổi tan, một vầng trăng tròn trắng tinh xuất hiện giữa Song Nhũ sơn.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên khuôn mặt hai người, bóng cây thông cong vẹo cũng bị phản chiếu xuống đất, như những yêu ma dữ tợn nhe nanh múa vuốt.

Bạch Tri Hi cảm thấy có chút lạnh, dựa sát vào Diệp Bạch, Diệp Bạch choàng cho nàng một chiếc áo khoác lớn, lại ôm vào lòng.

Bạch Tri Hi khẽ nhíu mày: "Diệp Bạch, phong thủy nơi đây không đúng." Diệp Bạch nhìn về phía la bàn, nhưng vì học thuật chưa tinh, cũng không hiểu rõ lắm.

"Không đúng ở đâu?" "Vừa rồi lúc mặt trăng xuất hiện, thiếp suy diễn một chút, nguyệt xuất Tây phương, đại thịnh, địa thế cực hàn, âm khí tư sinh, là đại hung chi địa." Diệp Bạch nghi hoặc nói: "Nếu là đại hung chi địa?

Thì phong thủy lại có gì không đúng?" "Ban ngày thiếp cũng đã xem qua địa hình nơi đây một cách đơn giản, Song phong tụ dương, không khí thăng đằng, là bảo địa phong thủy có thể an táng hoàng thất, nhưng đến tối khi mặt trăng xuất hiện, phong thủy nơi đây hoàn toàn đảo lộn, biến thành đại hung!

Thiếp chưa từng nghe sư phụ nhắc đến loại cục diện phong thủy có thể biến đổi theo thời gian như vậy." Nghe Bạch Tri Hi nói vậy, Diệp Bạch quả thật cảm thấy có chút huyền hoặc, làm nghề trộm mộ lâu như vậy, Diệp Bạch cũng chưa từng thấy loại cục diện phong thủy có thể biến đổi qua lại trong một ngày.

Xem ra nơi đây ẩn chứa huyền cơ lớn!

Có lẽ những cây thông ở đây chính là vì cục diện phong thủy kỳ lạ mà mọc thành như vậy.

Hai người nhóm lên một đống lửa nhỏ, nhưng cũng cảm thấy sương mù trong rừng thông bốc lên, dần dần trở nên âm lãnh.

Bạch Tri Hi vẫn ôm la bàn khổ tư, dáng vẻ của một nữ học bá thanh hoa.

Diệp Bạch đành phải cất la bàn đi, lại dập tắt đống lửa, đưa Bạch Tri Hi vào lều, cởi bỏ quần áo sưởi ấm.

"A ô!" Từ xa bầy sói cùng cất tiếng hú, phá vỡ sự tĩnh mịch của đêm tối.

Trong lều, âm thanh trầm thấp bị kìm nén dần dần cao vút lên.

Một đêm không ngủ.

Nghỉ ngơi cả một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Tri Hi liền dựa vào ký ức mơ hồ, cùng Diệp Bạch bắt đầu tìm kiếm tổ trạch xung quanh Song Nhũ sơn.

Tổ trạch đã là do người Bạch gia xây dựng, vậy nhất định cũng là dựa theo địa thế phong thủy mà thiết kế.

Dựa trên điểm này, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi rất nhanh liền tìm thấy địa điểm.

Một bãi phế tích, những mảnh gỗ cháy đen và những khối đá

vương vãi khắp nơi.

Có không ít cây cỏ mọc ra từ kẽ đá, che phủ cả khu vực này, nếu không phải hai người cẩn thận, thật sự sẽ không phát hiện ra nơi đây.

Diệp Bạch đứng trên một tảng đá lớn, nhìn quanh một vòng nói: "Thời gian quá lâu, hình như không còn lưu lại dấu vết gì." Bạch Tri Hi đứng nguyên tại chỗ, trong đầu hình dung lại nguyên bản của tổ trạch, nghĩ đến cảnh ông nội để họ đi trước còn bản thân biến mất trong biển lửa, hai mắt nàng đỏ hoe.

Dẹp bỏ nỗi buồn trong lòng, Bạch Tri Hi dường như tìm thấy điều gì trong ký ức, dẫn Diệp Bạch đến một nơi.

"Bạch gia cũng có miếu đường tế tổ, chuyên môn đặt linh vị tổ tiên, nhưng thiếp là nữ nhi thân, phụ thân chưa từng dẫn thiếp đến đây, nhưng nơi này dường như là nơi quan trọng nhất của Bạch gia." Đến miếu đường xưa kia, vẫn là một bãi phế tích, nhưng dưới một gốc cây ở xa xuất hiện một nấm mộ nhỏ.

Trên đó mọc đầy cỏ dại, trước nấm mộ còn có một tấm bia đá.

"Mộ của Bạch Hoắc Hoa Bạch gia!" Trên bia mộ chỉ có bảy chữ này.

Bạch Tri Hi nhìn những vết khắc quen thuộc trên bia mộ, không nhịn được mở miệng nói: "Đây là do phụ thân thiếp lập, người thường xuyên khắc chạm đồ vật trong Bạch phủ." "Xem ra nhạc phụ đại nhân đã từng quay lại đây, lập một tấm bia cho ông nội nàng." Diệp Bạch suy đoán.

Bạch Tri Hi lắc đầu: "Diệp Bạch, lúc đó ông nội thiếp xông vào biển lửa, hài cốt hẳn là không tìm thấy được, phụ thân thiếp cũng không phải tính cách lập mộ không, dưới nấm mộ này hẳn phải có thứ khác." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, Bạch Nhân Lễ để lại mộ không,

lẽ nào có liên quan đến kho báu của Bạch gia?

Sau khi được Bạch Tri Hi đồng ý, Diệp Bạch đào nấm mộ ra, bên trong quả nhiên trống rỗng.

Chẳng qua, Diệp Bạch cũng phát hiện một điểm manh mối, một tấm bia đá chôn sâu dưới đáy, tấm bia đá thì không có vấn đề gì, nhưng tấm bia đá dường như là kẹt trên miệng một cái giếng nước.

"Nơi này trước đây có giếng nước sao?" Bạch Tri Hi lại nhắm mắt lại, tìm kiếm ký ức sâu nhất, nhưng, chỉ cần nghĩ đến cấu trúc kiến trúc của khu vực này, ký ức luôn trở nên mơ hồ, dường như có thứ gì đó đang cản trở nàng.

Thấy Bạch Tri Hi ôm đầu, sắc mặt tái nhợt, Diệp Bạch vội vàng ngăn lại.

"Được rồi, không nghĩ được thì đừng nghĩ nữa, đợi lát nữa để ta xuống thám hiểm một chút." Miệng giếng rộng hai mét, Diệp Bạch cầm đèn pin chiếu xuống, vách đá xung quanh giếng mọc đầy rêu xanh dày đặc.

Dưới nước tuy đen kịt, nhưng đã bị bịt kín lâu ngày, không khí bên trong vẫn chưa biến chất, chứng tỏ dưới giếng còn có không gian khác.

Chương 164

Diệp Bạch theo sợi dây thừng, từ từ tụt xuống giếng nước.

Nước giếng lạnh buốt xương tủy, Diệp Bạch vận chuyển Tử Hà nội lực, hít sâu một hơi, lặn xuống nước.

Không gian dưới giếng nước không sâu, Diệp Bạch dựa vào đèn pin cường quang liền có thể nhìn thấy tận cùng.

Chẳng qua, dưới đáy giếng, một cỗ hài cốt trắng đang chìm dưới đáy.

Diệp Bạch bơi đến trước, nửa thân hài cốt bị chôn dưới bùn cát, tư thế kỳ lạ, hộp sọ nhìn chằm chằm vào miệng giếng, tựa hồ trước khi chết lòng vẫn không cam.

Tuy xương cốt vẫn còn nguyên vẹn, nhưng không còn da thịt, Diệp Bạch cũng không thể phán đoán nguyên nhân cái chết của người này khi còn sống.

Chẳng qua, cỗ hài cốt này khả năng lớn là người của Bạch gia, còn là ông nội của Bạch Tri Hi, Bạch Hoắc Hoa hay không, thì thật khó nói.

Sau khi mang hài cốt lên khỏi giếng nước, Diệp Bạch liền miêu tả lại tình hình dưới nước một lần.

Bạch Tri Hi gật đầu, nhìn chằm chằm vào hài cốt thất thần.

Sau đó hai người cùng nhau đào một nấm mộ, chôn hài cốt vào, lại lập một tấm bia đá.

Thấy Bạch Tri Hi quỳ trước bia đá, Diệp Bạch cũng không đi quấy rầy, trong đầu lại hiện lên cảnh hài cốt ngẩng đầu nhìn miệng giếng, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Đúng rồi!

Dưới giếng đã có không gian ẩn, không nhất định là ở dưới nước, vậy rất có khả năng là ở xung quanh vách giếng.

Cỗ hài cốt kia không phải đang nhìn miệng giếng, mà là đang ám chỉ vị trí cơ quan.

Sau khi chào Bạch Tri Hi một tiếng, Diệp Bạch lại một lần nữa xuống giếng, dùng dao găm cạy bỏ rêu xanh xung quanh vách giếng, rất nhanh liền phát hiện ra dấu vết cơ quan trên vách giếng.

Ấn một khối gạch đá xuống, liền nghe thấy tiếng ầm ầm, trước mắt Diệp Bạch hiện ra một lối đi u tối.

Diệp Bạch dùng đèn pin thăm dò, lối đi rất dài, không nhìn thấy tận cùng.

Bạch Tri Hi nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy đến, nằm rạp ở miệng giếng: "Diệp Bạch, chàng không sao chứ?" "Không sao, tìm thấy mật thất rồi." Diệp Bạch theo sợi dây leo lên sau đó nói: "Chẳng qua, lối đi chật hẹp và dài, không biết thông đến đâu." Diệp Bạch cảm thấy mật thất này có lẽ chính là kho báu của Bạch gia mà Bạch Nhân Lễ đã nói.

"Diệp Bạch, thiếp muốn đích thân xuống mật thất xem một chút, bên trong hẳn là có thông tin về Bạch gia." Bạch Tri Hi nhìn về phía Diệp Bạch, lộ ra vẻ mong chờ.

Nàng biết Diệp Bạch không thích để nàng mạo hiểm, nhưng nơi đây có liên quan mật thiết đến Bạch gia, nếu không xuống thám hiểm một lần, trong lòng nàng sẽ lưu lại sự tiếc nuối.

Diệp Bạch cũng biết Bạch Tri Hi đang nghĩ gì, hơn nữa đây là mật thất của Bạch gia, không suy nghĩ nhiều liền gật đầu đồng ý.

Cho dù bên dưới có nguy hiểm đến đâu, y cũng có lòng tin có thể

bảo vệ Bạch Tri Hi.

Hai người một trước một sau đi vào lối đi, Diệp Bạch cầm đèn pin dò đường phía trước, Bạch Tri Hi cẩn thận theo sau.

Nhưng sự lo lắng của hai người dường như là thừa thãi, trong lối đi này không có một cạm bẫy nào, đi được năm sáu phút sau, Diệp Bạch liền thấy miệng lối đi phía trước lóe lên ánh sáng xanh lam u ám.

Ánh sáng xanh lam này có chút quen thuộc, Diệp Bạch luôn cảm thấy đã từng thấy ở đâu đó.

Diệp Bạch đột nhiên nghĩ đến Lam tinh thạch đã thấy trong mật thất Hồng Phủ.

Đây dường như là ánh sáng phát ra từ Lam tinh thạch!

Quả nhiên, sau khi hai người ra khỏi lối đi, liền đến một mật thất rộng rãi.

Xung quanh mật thất vẫn là vách đá, nhưng đỉnh mật thất lại sáng lấp lánh ánh sáng xanh lam.

Những hạt Lam tinh thạch dày đặc khảm trên đó, những Lam tinh thạch này ánh sáng không giống nhau, tạo thành một bức họa.

Chính là một con Bạch Trạch đang gầm thét đạp trên mây, bức họa này và hình xăm trên lưng Bạch Tri Hi có bảy phần tương tự.

Trước mặt hai người còn có một đài cao, trên đó có chín ô vuông.

Bạch Tri Hi khẽ đọc: "Đây là Cửu Cung Tinh Tượng Đồ của Bạch gia!" Diệp Bạch chau mày: "Cửu Cung Tinh Tượng Đồ?" Bạch Tri Hi chậm rãi giải thích: "Thiếp cũng chỉ nghe mẫu thân nói qua, Cửu Cung Tinh Tượng Đồ là trận pháp truyền thừa của Bạch gia, do hai phần tạo thành, một là Cửu Cung Đồ, hai là Tinh Tượng Đồ.

Muốn phá giải Cửu Cung Đồ thì nhất định phải tham khảo Tinh

Tượng Đồ." "Nếu nói như vậy, đồ án Bạch Trạch trên đầu chúng ta chính là Tinh Tượng Đồ, nhưng trên đó có thể có tin tức gì?" Diệp Bạch ngẩng đầu quan sát đồ án Bạch Trạch, ngoại trừ những viên lam tinh thạch sáng tối khác nhau, y chẳng nhìn ra điều gì khác.

"Mẫu thân thiếp nói, trên Tinh Tượng Đồ có phương thức di động của Thất Diệu và tinh tú, sau đó kết hợp với thời, không, số của Hậu Thiên Bát Quái và Nhị Thập Tứ Tiết Khí để cấu thành cách cục và khung giá cơ bản, dùng Cửu Cung Số Thuật suy diễn thì sẽ phá giải được Cửu Cung Tinh Tượng Đồ." Diệp Bạch hiểu được phần nào, nhưng lại nảy sinh nghi vấn: "Theo nàng nói vậy, Tinh Tượng Đồ phải có chín bộ, nhưng trên này hình như chỉ có một bộ." Bạch Tri Hi cũng có chút hoang mang, Cửu Cung Tinh Tượng Đồ tuy là vật của Bạch gia, nhưng nàng từ trước tới nay chưa từng tiếp xúc, nhận thức về Cửu Cung Tinh Tượng Đồ vừa rồi vẫn là nàng sưu tầm từ ký ức.

Thấy Bạch Tri Hi lại nhắm mắt hồi ức, Diệp Bạch một mình tìm kiếm manh mối.

Chỉ là sau một thời gian dài quan sát đồ án Bạch Trạch, Diệp Bạch liền cảm thấy mắt mình đau nhức do bị ánh sáng chói, xoa bóp một lúc, y nhìn lại đồ án, tổng cảm thấy đồ án Bạch Trạch có chút khác biệt so với lúc trước.

Tứ chi của Bạch Trạch trở nên tối hơn, ẩn hiện trong mây mù, phong cách vẽ của toàn bộ đồ án cũng biến đổi.

Tinh Tượng Đồ này quả thật đang biến động.

Diệp Bạch lại nghĩ đến, lam tinh thạch phải mượn nguồn sáng phản xạ mới có thể phát quang, điều này nói rõ Tinh Tượng Đồ trên đầu đang thông với bên ngoài, dựa vào ánh sáng mặt trời mà phát sáng.

Nhưng ánh sáng mặt trời bên ngoài không phải bất biến, vị trí mặt trời khác nhau, vậy ánh sáng phản xạ lên Tinh Tượng Đồ cũng nhất

định khác nhau, cho nên đồ án Bạch Trạch sẽ luôn biến đổi.

Vậy chỉ cần ghi lại chín bộ đồ án Bạch Trạch trong một ngày, liền có thể có được chín bộ Tinh Tượng Đồ.

Diệp Bạch vội vàng báo phát hiện này cho Bạch Tri Hi, Bạch Tri Hi vui mừng, vội vàng bắt đầu diễn toán bộ Tinh Tượng Đồ đầu tiên.

Diệp Bạch cũng từ không gian lấy ra giấy bút, làm bản nháp cho Bạch Tri Hi, lại lấy ra máy ảnh Polaroid, nếu gặp phải Tinh Tượng Đồ không kịp ghi lại, liền dùng Polaroid chụp xuống.

Tuy nhiên, máy ảnh Polaroid chỉ còn lại bốn tấm phim, cần phải tiết kiệm một chút khi sử dụng.

Có lẽ tổ tiên Bạch gia cũng không ngờ, hậu thế lại có thể dùng phương pháp này để lưu giữ tinh tượng.

Dưới sự phối hợp của hai người, trải qua một ngày một đêm, chín tấm Tinh Tượng Đồ liền được vẽ hoàn chỉnh.

Việc sau đó Diệp Bạch không thể nhúng tay vào, chỉ có Bạch Tri Hi một mình đối diện với Cửu Cung Thạch Đài, dùng giấy bút phục bàn diễn toán.

Trên Cửu Cung Thạch Đài có chín lỗ tròn, mỗi lỗ tròn lại có tám phương vị, tổng cộng có tám nhân chín thứ phương loại xếp đặt.

Diệp Bạch gõ gõ vào vách đá xung quanh, có vài chỗ rỗng ruột, hẳn là phía sau giấu cơ quan, nếu Cửu Cung Thạch Đài sắp xếp sai, e rằng sẽ kích hoạt những cơ quan này.

Ngay cả khi Bạch Tri Hi đã được kích hoạt huyết mạch Bạch Trạch, năng lực tính toán tăng lên đáng kể, nhưng việc suy diễn chín tấm Tinh Tượng Đồ này đối với nàng cũng không phải là chuyện đơn giản.

Cửu Cung xuất phát từ Lạc Thư, thường dùng trong việc bố trí tinh tượng.

Cần kết hợp với Lục Nghi, Tam Kỳ, Bát Môn, Cửu Tinh để lập cục.

Độ khó của việc suy diễn khiến nàng kinh ngạc.

Tuy nhiên, nàng cũng đã học được không ít điều từ Cửu Cung Tinh Tượng Đồ này, chín bộ Tinh Tượng Đồ và cơ quan trên bàn đá này không giống như một bài kiểm tra, mà giống như một sự truyền thừa.

Có lẽ đây chính là nơi chọn lựa người kế thừa của Bạch gia.

Chương 165

Mấy giờ sau, việc suy diễn Tinh Tượng Đồ hoàn thành, sau khi sắp xếp lại chồng bản nháp dày cộp, Bạch Tri Hi mới rảnh rỗi.

Quay đầu nhìn lại, mật thất trống không, Diệp Bạch chẳng biết đã đi đâu.

Một bên đặt ít bánh mì và trái cây, còn có một mảnh giấy nhỏ do Diệp Bạch để lại.

"Ra ngoài tìm ít thức ăn dã vị, chờ ta trở về." Bạch Tri Hi mỉm cười, nhét mảnh giấy vào túi, rồi đi đến trước Cửu Cung Thạch Đài.

"Bạch gia rốt cuộc đã để lại gì sau bàn đá này, có phải là kho báu Bạch gia mà mẫu thân nói không?" Có lẽ vì con gái đã ra đời, Bạch Nhân Lễ để lại quá ít tin tức, nguồn gốc Bạch gia cứ như một màn sương mù bao phủ lấy Bạch Tri Hi.

Nhưng màn sương mù này cũng sẽ rất nhanh bị thổi tan.

Dựa theo kết quả suy diễn Cửu Cung Tinh Tượng, Bạch Tri Hi lần lượt điều chỉnh phương hướng của chín lỗ tròn.

"Ầm ầm!" Tiếng cơ quan trầm thấp truyền đến từ phía dưới, bàn đá co lại, lộ ra một mật đạo kéo dài xuống dưới.

Xem ra đã thành công rồi!

Lúc này, Diệp Bạch cũng từ bên ngoài bước vào, trong tay còn cầm một con thỏ nướng thơm lừng.

"Sao nàng không chờ ta vào rồi hẵng thử, lỡ có sai sót thì sao?" "Ai nha, chàng phải tin tưởng phu nhân của chàng hơn chứ." Bạch Tri Hi làm nũng, tiến lên ôm Diệp Bạch, rồi tự tin nói: "Hơn nữa, chút cơ quan nhỏ này, làm sao có thể làm khó thiếu nữ thiên tài như thiếp

được chứ.” Diệp Bạch nhét một miếng thịt thỏ vào miệng nàng, Bạch Tri Hi vội vàng nhổ ra: “Phì, bên trong chưa chín!” “Ta tưởng thiếu nữ thiên tài như nàng có thể nhìn ra thịt chín rồi chứ.” Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đùa giỡn một lúc, liền dẫn nàng xuống mật đạo.

Mật đạo được lát bằng bậc thang đá xanh, đi chưa bao xa, hai người đã đến một căn phòng đèn đuốc sáng trưng.

Căn phòng này treo hai mươi bốn chiếc Trường Minh Đăng xung quanh, giữa phòng đặt từng hàng giá sách bằng đồng chạm rỗng, phía sau giá sách còn có một bàn đá.

Tuy nhiên, trong mật thất này không có vàng bạc châu báu quốc khố như Diệp Bạch mong đợi.

Trên giá sách lại đặt rất nhiều hộp sắt, bên trong chứa không ít sách cổ.

Chẳng lẽ kho báu quốc khố mà Bạch Nhân Lễ nhắc đến chính là những cuốn sách này?

“Dầu đèn này thơm quá, sao thiếp cứ cảm thấy đã ngửi ở đâu rồi ấy nhỉ?” Lúc này, Bạch Tri Hi khẽ ngửi, chau chiếc mũi xinh xắn.

“Nàng đương nhiên đã ngửi rồi, nhớ mỡ xác Giao nhân mà ta lấy từ thi yêu không?

Đều có cùng mùi vị.” Diệp Bạch cười cười, những chiếc Trường Minh Đăng trong mật thất này hẳn đều dùng mỡ xác Giao nhân làm nhiên liệu.

Một giọt mỡ xác Giao nhân có thể cháy ngàn năm, giá trị vạn kim.

Diệp Bạch chỉ chiết xuất được mười mấy giọt từ mấy thi yêu mang về, nhưng Bạch Tri Hi không thích loại mỡ xác này, sau đó liền bị Diệp Bạch gửi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá đi rồi.

Gần mười giọt mỡ xác Giao nhân đã đấu giá được hơn một trăm vạn đô la Mỹ, khiến Diệp Bạch vô cùng bất ngờ, chuẩn bị khi nào có dịp lại xuống mộ dưới nước một lần nữa, quét sạch bọn thi yêu!

Dù sao chúng đều là vàng di động.

Bạch Tri Hi đi đến trước một giá sách bằng đồng, trên giá sách điêu khắc hoa văn tinh xảo, là những hình tượng đồ đằng Bạch Trạch.

Xem niên đại thì dường như là thời Hán.

Mở một chiếc hộp sắt, bên trong đặt một cuốn sách, chất liệu giấy đặc biệt, bìa viết 《 Liên Sơn 》.

Bạch Tri Hi vô cùng kinh ngạc, vội vàng lật xem nội dung bên trong.

"Kỳ kinh quái giai bát, kỳ biệt giai lục thập hữu tứ" quả thật là giảng thuật nội dung Dịch Kinh Bát Quái, hơn nữa không giống như hàng giả.

Bạch Tri Hi lại mở một chiếc hộp sắt, bên trong đặt 《 Quy Tàng 》, chỉ là cuốn sách này không toàn vẹn, còn để lại dòng chữ dặn dò của tiền nhân Bạch gia.

"Quy Tàng thất lạc, là mối tiếc nuối của dân tộc, hậu thế tử tôn nhất định phải thu thập hoàn chỉnh!" Liên Sơn, Quy Tàng, Chu Dịch hợp xưng "Tam Dịch", đều là những cuốn sách dùng hình thức "quái" để giải thích đạo lý tuần hoàn biến hóa của vạn sự vạn vật trong vũ trụ.

Chỉ là Liên Sơn và Quy Tàng đã sớm thất truyền khi Tần Thủy Hoàng đốt sách, từ trước tới nay chưa từng có ai nhìn thấy, không ngờ trong thư khố của Bạch gia lại còn lưu giữ một bộ.

Tổ tiên Bạch gia quả thật có sự tiên kiến.

Hai cuốn sách này nếu mang ra ngoài thì không biết sẽ gây ra chấn động lớn đến nhường nào.

Diệp Bạch ở một giá sách khác cũng tìm thấy một cuốn sách, là 《 Thanh Nang Kinh 》 của Hoa Đà.

Hoa Đà đã ghi chép toàn bộ kiến thức y học cả đời mình vào 《 Thanh Nang Kinh 》, đáng tiếc sau này vì Hoa Đà bị giết, và người quản ngục sơ suất trong việc bảo quản, bảo thư 《 Thanh Nang Kinh 》 liền bị thiêu hủy.

Chỉ có một phần chương mục được lưu truyền, nhưng cũng có tác dụng rất lớn.

Ở đây lại tồn tại một bản hoàn chỉnh.

Diệp Bạch nhìn hàng chục giá sách trong mật thất này, bày biện không dưới hàng trăm cuốn sách, trong lòng không khỏi liên tục "ác thảo", nhạc phụ đại nhân nói không sai, đây quả thực là phú khả địch quốc!

Hai người lướt qua đại khái những cuốn sách trong các giá sách này, phát hiện quả thật đều là những cuốn sách từng xuất hiện trong lịch sử Âu Lạc nhưng đã bị thất lạc.

Diệp Bạch còn nhìn thấy một bộ 《 Vĩnh Lạc Đại Điển 》 hoàn chỉnh, nhưng cuốn sách này có số lượng thiên phúc đồ sộ, chiếm trọn bảy giá sách để lưu trữ.

Nội dung cuốn sách bao gồm kinh, sử, tử, tập, thiên văn địa lý, âm dương y thuật, chiêm bốc, Phật, Đạo kinh, hý kịch, công nghệ, nông nghiệp, bao hàm kho tàng tri thức của dân tộc Việt Nam qua hàng ngàn năm.

Nhưng trải qua những cuộc cải triều đổi đại và sự xâm lược của các thế lực nước ngoài, cuốn sách này đã thất lạc phần lớn.

Nếu mang cuốn sách này ra ngoài, có thể xây dựng riêng một bảo tàng!

Lúc này, trong lòng Diệp Bạch dâng lên sự cảm kích vô tận đối với tổ tiên Bạch gia.

Họ đã lưu giữ được một số báu vật chân chính của dân tộc Việt Nam.

Bình phục tâm tình xong, Diệp Bạch liền cất những cuốn sách này vào không gian, đi đến bàn đá phía sau giá sách.

Trên bàn đá rành rành đặt một chiếc hộp gỗ nhỏ, bên trên có một chiếc khóa vàng nhỏ.

Diệp Bạch lấy ra chiếc chìa khóa gỉ sét, đối chiếu một chút, hình như chính là để mở chiếc khóa nhỏ này.

Có chút cạn lời, món đồ này còn dùng khóa, Diệp Bạch cảm thấy mình tùy tiện cũng có thể giật đứt chiếc khóa nhỏ đó.

Tuy nhiên, dù sao cũng là do tiền nhân Bạch gia để lại, cảm giác nghi thức vẫn phải có.

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch đưa chìa khóa cho Bạch Tri Hi, Bạch Tri Hi chậm rãi mở khóa nhỏ ra, chỉ thấy trong hộp gỗ đặt một cuốn sách nhỏ.

Cuốn sách chỉ to bằng lòng bàn tay, những trang phía trước đều đã bị xé đi, chỉ còn lại trang cuối cùng, trên đó có một dòng chữ.

"Đồng Trị Cửu Niên, dư Bạch Cổ Phong huề thê Phong Vương Hinh nhập Bạch gia thất, thiện vĩnh bảo đại điển, hậu bối tử tôn minh chi!" Phong Vương Hinh?

Lão yêu bà này cũng đã đến mật thất Bạch gia.

Diệp Bạch tính toán một chút, Đồng Trị Cửu Niên, đó đại khái là

khoảng năm 1870.

Sau đó, dựa theo vai vế mà tính, Bạch Cổ Phong này chính là ông cố của Bạch Tri Hi.

Chương 166

Nếu mỗi một đời người Bạch gia khi vào mật thất đều phải ghi lại, thì Bạch Cổ Phong này chính là người cuối cùng bước vào mật thất Bạch gia.

Đã xé bỏ nội dung phía trước của cuốn sách nhỏ này, sao lại còn lưu lại trang của chính mình chứ?

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này còn có người khác đã vào mật thất?

Nhưng vừa nghĩ đến độ phức tạp của Cửu Cung Tinh Tượng Đồ bên ngoài, Diệp Bạch lại lắc đầu.

Cơ quan Tinh Tượng Đồ không phải người thường có thể phá giải, không hiểu nguyên lý, không thông phong thủy, không phải người Bạch gia thì khó lòng giải trừ.

Hai người thu dọn sạch sẽ mật thất Bạch gia, khi rời đi, hai mươi bốn chiếc Trường Minh Đăng đều tắt hết, dầu đèn cũng không còn một giọt.

Chuyến đi này coi như thuận lợi, vừa giải quyết được tâm bệnh của Bạch Tri Hi, lại thu hoạch được nhiều, Diệp Bạch vô cùng hài lòng.

Tuy nhiên, khi trở về nơi đỗ xe ngựa, ngựa đã biến mất, nhưng xe thì vẫn còn.

Diệp Bạch tiến lên xem xét, cỏ ngựa để lại không ăn bao nhiêu, dây buộc ngựa lại bị vật sắc nhọn cắt đứt, xem ra con ngựa này đã bị người ta trộm mất.

Nhưng chỉ trộm ngựa, để lại chiếc xe cũ nát này là ý gì, thứ này

cũng không kéo về được.

Sớm đã nghe nói Sơn Đông lưu khấu nhiều, giờ thì quả thật đã được chứng kiến.

Diệp Bạch thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ: Gặp được đồng nghiệp của đại ca cũng không dễ dàng, cứ coi như bố thí cho bọn họ vậy.

Ba ngày sau, Diệp Bạch dẫn Bạch Tri Hi trở về Trường Sa, tuy nhiên, trong nhà hình như đã có một vị khách không ngờ tới.

Đó chính là đồ đệ tiện nghi của y, Tống công tử Tống Thanh Nguyên.

"Sư phụ, ngài cuối cùng cũng trở về rồi." Tống Thanh Nguyên tươi cười hớn hở, đứng ngoài Diệp phủ.

"Sao con lại đến đây?" Diệp Bạch đỡ Bạch Tri Hi xuống xe ngựa.

"Con đến Trường Sa thăm bạn tốt, tiện thể ghé thăm sư phụ." Tống Thanh Nguyên nhìn về phía Bạch Tri Hi, không khỏi kinh thán: "Vị này chính là sư nương rồi phải không, sư nương thật là xinh đẹp, sư phụ quả nhiên có phúc khí." Nịnh bợ không tồi, Bạch Tri Hi cười cười, nói chuyện vài câu với Tống Thanh Nguyên, liền bước vào Diệp phủ, phân phó người hầu chiêu đãi quý khách.

Đến đại sảnh Diệp phủ, Diệp Bạch mở lời: "Con đang giữ trọng trách, công vụ bận rộn, cục diện Thượng Hải căng thẳng, có thể ở lại Thượng Hải thì đừng nên chạy loạn." "Sư phụ giáo huấn đúng rồi, nhưng con hôm nay đến Trường Sa thật sự có một chuyện muốn cầu xin." "Chuyện gì?" Tống Thanh Nguyên ngừng lại một chút, nhìn vào mắt Diệp Bạch nói: "Con nghe nói sư phụ thống lĩnh Cửu Môn có đan dược trường thọ phải không?" Diệp Bạch nhấp một ngụm trà, không nói gì.

Tin tức vẫn bị lộ ra, xem ra những đương gia của Cửu Môn cần phải chỉnh đốn lại một lượt.

Thấy Diệp Bạch nét mặt nghiêm túc, Tống Thanh Nguyên vội vàng cười nói: "Con vừa nói là lời đồn, sư phụ làm sao có đan dược tăng thêm tuổi thọ được, con lần này chỉ đơn thuần đến bái phỏng sư phụ và sư nương thôi, trong xe con còn có không ít quà, con sẽ cho người hầu mang vào…" Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: "Thanh Nguyên, chờ chút, con ở Thượng Hải đã giúp đỡ Cửu Môn không ít chuyện, ta sẽ không lừa con.

Đan dược ta quả thật có một viên, nhưng tác dụng phụ của nó khi kéo dài tuổi thọ con có biết không?" Thấy Tống Thanh Nguyên lắc đầu, Diệp Bạch liền mô tả rõ tác dụng phụ của Âm Đan và thời gian kéo dài tuổi thọ.

"Vật này là nhạc phụ đại nhân để lại cho ta, cũng chỉ còn lại viên cuối cùng, cho con cũng không sao, nhưng ta muốn biết con dùng cho ai." Tống Thanh Nguyên nét mặt buồn rầu nói: "Dùng cho phụ thân con, ông ấy đã nằm trên giường bệnh hơn một năm rồi, gần đây thân thể ngày càng suy yếu.

Sư phụ hẳn cũng biết con vẫn luôn tìm kiếm bảo bối kéo dài tuổi thọ, đáng tiếc lần trước ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không đấu giá được viên Chu Quả đó, biết chỗ sư phụ có một tia hy vọng, con chỉ đành đến Trường Sa thử một lần." Diệp Bạch gật đầu: "Cũng coi như là hiếu tử, lát nữa ta sẽ nhờ sư nương con lấy đan dược đến, tuy nhiên, viên đan dược này cũng chỉ có thể giúp lão gia tử kéo dài tuổi thọ khoảng hai năm, sau đó nếu lão gia tử xuất hiện những triệu chứng ta nói, con phải chuẩn bị tâm lý." "Tốt, đa tạ sư phụ!

Đa tạ sư phụ!" Tống Thanh Nguyên vội vàng quỳ xuống, thậm chí còn dập đầu ba cái thật mạnh trước Diệp Bạch.

Trông vẻ mặt quả thật là chân thành.

Diệp Bạch không ngăn cản, lại mở lời nói: "Nhân tiện, con nhận ta làm sư phụ, vẫn chưa từng cử hành nghi thức nào, ta liền nhận ba cái dập đầu này của con." Tống Thanh Nguyên hiểu ý ngay lập tức, lại dâng cho Diệp Bạch một chén trà, Diệp Bạch uống cạn chén trà.

Tống Thanh Nguyên sau khi có được đan kéo dài tuổi thọ lại ở lại Diệp phủ một ngày, và Diệp Bạch cũng trao đổi rất nhiều nội dung tâm phúc với hắn.

Diệp Bạch cũng nhận ra, Tống Thanh Nguyên tuy có phong thái công tử bột, nhưng phẩm hạnh vẫn không tồi, trong lòng còn mang nặng ý nước.

Khi bàn luận về chủ nghĩa Marx của Hồng Đảng, Tống Thanh Nguyên liền thao thao bất tuyệt.

Diệp Bạch bật cười, thằng nhóc này lúc nào lại có giác ngộ này rồi, trong lòng còn giấu một trái tim màu đỏ.

Tuy nhiên, Diệp Bạch không dám nhắc nhở quá nhiều, chỉ bảo hắn đoàn kết đồng bào, đừng tự hao tổn, cùng nhau đối phó với thế lực xâm lược, dù sao thân phận của y nhạy cảm, chỉ cần sai một bước liền vạn kiếp bất phục.

Diệp Bạch cũng hứa hẹn, khi cần thiết Cửu Môn cũng sẽ giúp đỡ hắn.

Sau khi tiễn Tống Thanh Nguyên đi, không lâu sau, Trương Khải Sơn liền được thăng một cấp, trở thành quan chức cấp cao nhất ở Trường Sa với quyền thế lớn nhất.

Còn Hoắc gia thì không biết xảy ra biến cố gì, Hoắc Tam Nương thoái vị, Hoắc Tiên Cô mười tám tuổi lên nắm quyền.

Tại Diệp phủ, Diệp Bạch cũng là lần đầu tiên gặp Hoắc Tiên Cô,

cô bé tuy còn nhỏ tuổi, nhưng nói chuyện không kiêu căng không hạ mình, tiến thoái có chừng mực, là một hảo miêu tử.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Hoắc Tiên Cô không chỉ sở hữu dung mạo tuyệt mỹ, mà còn có một khí chất không thể nhìn thẳng và chơi đùa, mang một cảm giác "tiên" vô cùng đặc biệt.

Không ít lần Diệp Bạch muốn đề xuất giảm bớt lợi ích của Hoắc gia, nhưng đều bị cô bé này dùng ánh mắt sắc bén đẩy lùi lại.

"Tam gia nha, Hoắc gia đã thể hiện sự hối lỗi về những sai lầm mình phạm phải rồi.

Hơn nữa, thiếp hiện giờ mới lên nắm quyền, nếu ngài làm suy yếu thu nhập của Hoắc gia, thiếp làm sao có thể phục chúng, cũng không thể giúp Tam gia quản lý Hoắc gia được." Nói xong, còn muốn tiến lên giúp Diệp Bạch xoa bóp vai, quấn lấy Diệp Bạch không buông.

Ở trong nhà của mình, Diệp Bạch không dám phạm sai lầm, đành không nhắc lại chủ đề vừa rồi nữa.

Thấy vậy, Hoắc Tiên Cô không khỏi mỉm cười duyên dáng, còn đẹp hơn ba phần so với những bó hoa đang khoe sắc trong đại sảnh.

Thời gian trôi nhanh như ngựa trắng phi qua khe cửa, thoáng chốc đã ba năm sau.

Cuối năm 1934, giữa mùa đông lạnh giá, Trường Sa lại có một trận tuyết rơi trắng xóa.

Tuyết đã rơi mấy ngày liền, tích tụ dày tới một thước.

Đường phố vắng vẻ người qua lại, chỉ có một số ít tiểu thương bán hàng rong tụ tập một chỗ, nhóm lò than, khói bốc lên nghi ngút, rao bán đồ ăn chín.

Tình hình cả nước tuy hỗn loạn, nhưng Trường Sa lại như một

thế ngoại đào nguyên.

Trương Khải Sơn nay đã trở thành Trường Sa bố phòng quan, coi như là người đứng đầu Trường Sa, dưới sự che chở của hắn, Trường Sa đã giảm đi rất nhiều quan tham ô lại.

Và thế lực tổng hợp của Cửu Môn cũng tăng lên gấp mấy lần so với trước đây, không chỉ nắm giữ huyết mạch kinh tế của Trường Sa, mà phạm vi thế lực cũng dần dần khuếch tán ra các tỉnh xung quanh.

Trương Khải Sơn cũng chính vì dựa vào Cửu Môn, cộng thêm sự giúp đỡ của đồ đệ Diệp Bạch là Tống Thanh Nguyên, mới có thể thuận lợi trên con đường quan lộ.

Mấy ngày trước, Trường Sa còn xảy ra một chuyện thú vị liên quan đến Trương Khải Sơn.

Chuyện kể rằng Trương Khải Sơn cùng đồng liêu đi chơi bên ngoài, thấy trong miếu trên núi có dựng một pho tượng Đại Phật.

Hắn liền đánh cuộc với đồng liêu, nói rằng ngày mai liền có thể chuyển pho tượng Phật về phủ đệ.

Pho tượng Phật này cao năm sáu mét, e rằng nặng tới vạn quân, nơi đây lại xa cách thành Trường Sa, mấy vị đồng liêu đương nhiên không tin, liền cùng Trương Khải Sơn lập lời đánh cuộc.

Không ngờ đến ngày thứ hai, mấy người đó thật sự nhìn thấy pho tượng Đại Phật này trước phủ đệ Trương Khải Sơn.

Chuyện này lan truyền ra ngoài, mọi người đều nói Trương Khải Sơn có năng lực dời núi lấp biển, còn được ban cho biệt hiệu Trương Đại Phật Gia.

Thêm vào mấy năm nay, Diệp Bạch ẩn thế không xuất hiện, trên danh nghĩa thanh thế của Trương Khải Sơn ngày càng lớn, trong mắt người ngoài, Trương Khải Sơn chính là thủ lĩnh Cửu Môn.

Chương 167

Diệp phủ, trong một phòng họp trước chiếc bàn dài, các đương gia của Cửu Môn ngồi thành hàng.

"Danh tiếng của Trương Đại Phật Gia ngày càng lớn nha!

Thằng tiểu nhị của ta phạm lỗi gì mà lại bị ngươi tống vào ngục!" Bán Tiệt Lý bất mãn nói.

"Tứ gia, thằng nhóc này không chỉ bị người Nhật mua chuộc, còn bán thuốc phiện trong thành Trường Sa, ta nhất định phải bắt." Trương Khải Sơn điềm tĩnh uống một ngụm trà.

Bán Tiệt Lý tức giận đập bàn, làm chén trà cũng rung bần bật: "Cả ngày chỉ biết lấy người Nhật ra nói chuyện, ta bảo ngươi đưa ra chứng cứ, ngươi lại nói là cơ mật, ta hỏi ngươi, gần đây đã bắt bao nhiêu thằng tiểu nhị của ta rồi, ta nói cho ngươi Trương Khải Sơn biết, bây giờ Cửu Môn vẫn chưa phải là nơi ngươi muốn nói gì thì nói!" Lời này vừa ra, Diệp Bạch nhận thấy không ít ánh mắt nhìn về phía mình.

Mẹ kiếp, Bán Tiệt Lý con hồ ly già này, lại đá quả bóng da sang cho mình.

Diệp Bạch đành phải mở lời nói: "Tứ gia, bớt nóng, người Nhật là thế lực chính mà Cửu Môn chúng ta phải đối phó, Phật Gia sẽ không nói không có mà có, thằng tiểu nhị này tám chín phần mười có liên quan đến người Nhật.

Đương nhiên, ta cũng sẽ cho thủ hạ điều tra chuyện này, nếu thằng tiểu nhị nhà ngươi bị oan, ta nhất định sẽ bảo Phật Gia xin lỗi ngươi, bồi thường đầy đủ." Bán Tiệt Lý gật đầu: "Tam gia đã lên tiếng, ta cũng sẽ không giữ mãi, nhưng ta nghe nói, bên ngoài đều nói

Trương Khải Sơn là thủ lĩnh Cửu Môn, xem ra Tam gia cần phải cẩn thận một chút." Diệp Bạch cười lắc đầu: "Trước khi Trưởng Lão Hội thành lập ta đã nói rõ rồi, Đại Trưởng Lão năm năm bầu một lần, đợi ta kết thúc nhiệm kỳ, nếu các ngươi có năng lực thống lĩnh Cửu Môn, thì ta tự nhiên sẽ nhường vị trí, bây giờ đừng nói những lời gây chia rẽ lòng người." "Tam gia giáo huấn đúng rồi, Tam gia làm Đại Trưởng Lão, ta lão Bán Tiệt Lý vẫn đồng tình, dù sao sự phát triển của Cửu Môn mấy năm nay mọi người đều có mắt mà thấy." Một cuộc họp kéo dài gần nửa ngày, các đương gia Cửu Môn cãi vã, Diệp Bạch cảm thấy mình kiệt sức.

Sau khi tan họp, Diệp Bạch lại bảo mọi người ở lại, ăn một bữa trưa thịnh soạn, coi như để liên lạc tình cảm.

Tiễn những người khác đi, Diệp Bạch giữ Trương Khải Sơn lại.

"Trương Đại Phật Gia gần đây cần phải thu liễm một chút, nếu ta không nhầm, mấy người ngươi bắt đó thật sự không liên quan gì đến người Nhật." Trương Khải Sơn cười cười nói: "Chính vì biết rõ tình huống, ngươi không phải cũng giúp đỡ ta sao, bán thuốc phiện làm hại đồng bào, ta nhất định phải bắt." Một số phẩm hạnh của Trương Khải Sơn, Diệp Bạch vẫn rất bội phục.

"Thuốc phiện lợi nhuận lớn, Bán Tiệt Lý tự nhiên không muốn bỏ qua, thế này đi, đợi cuộc họp lần tới, chúng ta định ra quy củ, người trong Cửu Môn không được phép bán thuốc phiện, sau này ngươi cũng không cần phải tìm lý do để bắt người nữa." "Tốt, cái này ta giơ cả hai tay tán thành!" Lại cùng Trương Khải Sơn thương nghị tình hình chính trị hiện tại, cho đến khi màn đêm buông xuống, Trương Khải Sơn mới rời khỏi Diệp phủ.

Tối nay Bạch Tri Hi đã đến Hồng phủ chăm sóc Tứ Quý Thanh đang không được khỏe, Diệp Bạch cũng không có khẩu vị gì, chỉ ăn

tạm chút ít.

Tản bộ trên đường phố Trường Sa, tuyết đọng giữa đường đã được dọn sạch, chất đống hai bên đường.

Thỉnh thoảng có trẻ nhỏ nô đùa trong đống tuyết, đợi áo quần bị ướt sũng, lại bị mẹ mình xách tai đánh.

Diệp Bạch thấy có hứng thú, đi đi dừng dừng, chẳng mấy chốc đã đến phủ đệ Tề Tiểu Hắc.

Là một trong những đương gia Cửu Môn, trải qua ba năm tôi luyện, Tề Tiểu Hắc đã trưởng thành không ít, nhưng trước mặt Diệp Bạch y vẫn giữ nguyên tính cách tươi cười cợt nhả.

Có lẽ đối với người thân thiết nhất với mình, người ta vĩnh viễn sẽ thể hiện khía cạnh ngây thơ nhất.

Hội nghị Cửu Môn hôm nay Tề Tiểu Hắc không tham gia, Diệp Bạch liền muốn đến thăm một chút.

Trước Tề phủ, vẫn chất mấy người tuyết, Diệp Bạch nhìn thấy người tuyết của mình, xếp ở vị trí thứ ba, vẫn không bằng Tiểu Hoa xếp thứ hai.

Tiểu Hoa này rốt cuộc có ma lực gì mà có thể khiến Tề Tiểu Hắc mê mẩn đến vậy.

"Tam gia!" Người gác cổng thấy Diệp Bạch liền cúi đầu cung kính nói.

Diệp Bạch thấy người này ăn mặc mỏng manh, không khỏi vỗ vỗ vai hắn nói: "Hắc gia khấu trừ tiền công của các ngươi rồi sao, sao lại mặc ít vậy." Người này ngượng ngùng cười nói: "Không có không có, Hắc gia đối xử với con rất tốt, tháng này còn phát thêm hai đồng bạc lớn.

Chẳng phải sắp đến Tết rồi sao, con chỉ muốn tiết kiệm chút tiền mua cho con cái một bộ quần áo mới." Diệp Bạch khoác áo khoác của mình cho hắn: "Vậy cũng không thể để đông lạnh thân thể, thời tiết lạnh thế này, lát nữa ta sẽ bảo Hắc gia phát thêm tiền công cho các ngươi." "Tạ Tam gia, tạ Tam gia!" Sau khi Diệp Bạch rời đi, ánh mắt người này nhìn Diệp Bạch cũng trở nên khác biệt, nắm chặt áo khoác, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Đối với nhân vật lớn mà nói, chỉ cần thi ân một chút, liền có thể dễ dàng có được lòng trung thành của người khác.

Tuy nhiên, Diệp Bạch không hề có ý định thu mua lòng người, chỉ là làm theo tùy tính mà thôi.

Đến trước cửa phòng Tề Tiểu Hắc, một vật nhỏ trên mái hiên thu hút sự chú ý của Diệp Bạch.

Đây là một con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng, chỉ to bằng lòng bàn tay.

Mặc dù trời lạnh, vẫn có những con thiêu thân bay lượn trước ánh đèn, con nhện mặt người nhỏ bé này chính là đang bắt những con vật này.

Tuy nhiên, nó phun tơ không chuẩn, liên tục mấy lần đều bắn trượt, ngược lại còn làm kinh động thiêu thân, khiến con mồi chạy mất.

Con nhện mặt người nhỏ bé "kỷ ô kỷ ô" kêu một tiếng, dường như đang thở dài, nhưng thu thấy trước mặt chẳng biết từ lúc nào đã đứng một bóng người.

Sáu con mắt nhện lập tức ngừng lại, như thể bị dọa đến chết khiếp, lại vội vàng hóa thành một vệt đen, chui vào cửa sổ, trốn vào trong nhà.

Vật này sao mà nhát gan đến vậy!

Diệp Bạch đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Tề Tiểu Hắc đang chuyên tâm điêu khắc một pho tượng gỗ thiếu nữ, con nhện mặt người nhỏ bé chạy đến trên đầu hắn "kỷ ô kỷ ô" kêu, dường như đang nhắc nhở hắn có người đến.

Pho tượng gỗ này tuy mới chỉ hoàn thành một nửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra những đặc điểm khuôn mặt của Hoa Linh.

"Sao không gõ cửa?" Tề Tiểu Hắc vội vàng nhét tượng gỗ vào ngăn kéo.

"Người đứng đắn ai lại gõ cửa!" Diệp Bạch thấy trong ngăn kéo giấu một chồng phong thư, không khỏi nghi hoặc, với vòng giao thiệp của Tề Tiểu Hắc, ai có thể viết thư cho hắn chứ.

"Thư của ai?" "Hoa Linh." Tề Tiểu Hắc không che giấu.

"Hoa Linh vẫn luôn thư từ với ngươi sao?" Diệp Bạch nhướn mày.

Tề Tiểu Hắc lắc đầu: "Chỉ có một phong là Hoa Linh viết cho con, còn lại đều là con viết cho Hoa Linh, nhưng vẫn chưa gửi đi." Diệp Bạch lấy tất cả phong thư ra, quả nhiên đúng như Tề Tiểu Hắc nói, mấy phong thư ở phía trên đều là những bức mà Tề Tiểu Hắc mới viết gần đây.

"Vẫn thích người ta à?" "Không thích nữa, chỉ là thường xuyên nhớ đến thôi." Diệp Bạch thở dài một hơi, cái quỷ gì mà gọi là không thích này.

Một bức thư ở dưới cùng chính là do Hoa Linh gửi đến, Diệp Bạch nhìn lướt qua thời gian, đại khái là được gửi đi khoảng năm năm trước.

"Ta xem được không?" Tề Tiểu Hắc bất lực: "Con nói không

được, ngài có không xem không?" Diệp Bạch mặc kệ hắn, lúc này đã xé phong thư ra.

"Tiểu Hắc ca ca, thiếp đã suy nghĩ rất lâu." Diệp Bạch lướt qua đại khái, trong thư đều là những lời tâm sự của Hoa Linh nói với Tiểu Hắc, nói rằng tộc Trát Cách Lạp Mã của bọn họ sinh ra đã phải chịu lời nguyền, vận mệnh nhiều trắc trở.

Chữ viết không nhiều, nhưng Diệp Bạch có thể nhìn ra cảm giác tự ti trong ngữ khí của Hoa Linh, và ý từ chối Tề Tiểu Hắc.

Diệp Bạch cũng biết Hoa Linh thích chính mình, nhưng có lẽ chính vì sự tự ti của lời nguyền, khi ở bên mình nàng chưa từng nói ra chăng.

Diệp Bạch phỏng đoán thời gian bức thư này được gửi đi, là sau khi Chá Cô Tiếu và mọi người đến tổ địa tộc Trát Cách Lạp Mã.

Nếu bức thư này được gửi đi gần tổ địa, dựa vào thông tin gửi thư trên phong bì, chỉ cần điều tra vài ngày, hẳn là có thể tìm được tổ địa tộc Trát Cách Lạp Mã.

Thấy Diệp Bạch vội vàng rời đi, Tề Tiểu Hắc nhấc con nhện nhỏ đang phun tơ loạn xạ trên trán mình xuống, lại lấy pho tượng gỗ ra tinh điêu tế trác.

Đối với tình yêu, con bọ cạp đen như hắn sao lại không tự ti chứ!

Trở lại Diệp phủ, Diệp Bạch liền sai Thuận Tử bắt đầu điều tra.

Hệ thống bưu kiện và thư tín thời đại này khá hoàn chỉnh, đều sẽ có tài liệu lưu trữ.

Vận dụng sức mạnh của Cửu Môn, rất nhanh đã truy nguyên được tổ địa tộc Trát Cách Lạp Mã.

Gần núi Cống Dát tỉnh Tứ Xuyên, địa chỉ cụ thể thì chỉ có thể đến

nơi rồi điều tra chi tiết.

Diệp Bạch dùng điện đài quân sự gửi điện báo cho Trần Ngọc Lâu, bảo hắn nhanh chóng đến Trường Sa tập hợp.

Đáng tiếc Kim Toán Bàn hai năm trước đã đi du ngoạn khắp bốn bể, nay cũng không biết đã chạy đến nơi nào, nếu không Diệp Bạch cũng định gọi hắn đi cùng.

Chương 168

Tuy nhiên, trước khi xuất phát, Diệp Bạch còn phải đến Bình Sơn một chuyến.

Bởi vì Tiểu Hắc còn thiếu bước cuối cùng, liền sắp hóa yêu rồi!

Sơn Tỉnh mấy năm nay vẫn luôn chuyên tâm nghiên cứu những thứ bên trong tinh hạch, ông ta suy đoán nhất định có một loại năng lượng thần bí nào đó thúc đẩy huyết mạch trở nên đặc biệt.

Diệp Bạch thấy ông ta nghiên cứu sâu sắc, liền đưa một ít bột của Thủy Chi Thạch cho ông ta làm thí nghiệm.

Dù sao Thủy Chi Thạch có nguồn gốc từ thế giới khác, Diệp Bạch vẫn luôn không biết cách sử dụng, để Sơn Tỉnh nghiên cứu cũng tốt.

Không ngờ Sơn Tỉnh sau mấy lần thí nghiệm, ông ta phát hiện năng lượng trên Thủy Chi Thạch cùng nguồn gốc với tinh hạch, hoặc ở một mức độ nào đó, năng lượng trên Thủy Chi Thạch càng thuần túy hơn.

Từ đó, Diệp Bạch liền nghĩ đến Kim Quyển mà y có được từ Phong Vương Hinh, tự Yêu Tâm Đắc.

Yêu vật mà Kim Quyển nói đến hẳn chính là những dị thú đó, mà thứ quan trọng nhất để bồi dưỡng yêu vật chính là Bản Nguyên Chi Vật.

Nếu tinh hạch chứa Bản Nguyên Chi Vật, thì Thủy Chi Thạch lại càng hàm chứa nhiều Bản Nguyên Chi Vật hơn.

Như vậy, y liền có thể bắt tay vào bồi dưỡng dị thú.

Thủy Chi Thạch thuộc tính Thủy, có lẽ sẽ hợp với tiểu giao nhân hơn, nhưng Diệp Bạch chỉ muốn nuôi tiểu gia hỏa làm thú cưng, hóa

yêu rủi ro quá lớn, vẫn là giao cho Tiểu Hắc da dày thịt béo đi thử nghiệm vậy.

Đến gần Bình Sơn, cây cối ở đây mấy năm nay rậm rạp hơn không ít.

Diệp Bạch dừng lại ở con sông dưới chân núi, rít vài tiếng với một con rắn đen nhỏ bên bờ sông, liền thấy con rắn đen nhỏ này gật đầu một cách nhân tính hóa, rồi chui vào trong nước báo tin.

Không lâu sau, liền thấy mặt nước gợn sóng, một con rắn lớn toàn thân phủ vảy đen từ trong nước thò đầu ra, bên cạnh còn có một con rắn lớn vảy xanh có cùng thể hình.

Hai con rắn này chính là Tiểu Hắc và Tiểu Thanh.

Thanh Hồng Đại Đỉnh lưu lại ở Bình Sơn năm xưa có tác dụng tăng cường sinh vật, có thể khiến sinh vật phát triển thể hình điên cuồng, hai con rắn này mới biến thành bộ dạng như bây giờ.

Gặp lại chủ nhân đã lâu không thấy, Tiểu Hắc vội vàng quấn quýt thân mật quanh Diệp Bạch.

Vuốt ve thân rắn to như thùng nước, Diệp Bạch cũng cảm khái trong lòng, con vật nhỏ này không thể quấn quanh thắt lưng như trước nữa rồi.

"Ngươi đã ăn hết các dược liệu rồi chứ?" Dược liệu thu thập không dễ, đều được phối hợp theo ghi chép trên Kim Quyển, đã tốn của Diệp Bạch mấy chục vạn đô la Mỹ.

Tiểu Hắc gật đầu, còn ra hiệu Diệp Bạch nhìn trán mình, chính là sau khi ăn hết những thứ đó, trên đầu nó mới mọc ra một cái bướu, mỗi ngày đều phải cọ vào đá để gãi ngứa.

Diệp Bạch sờ sờ cái bướu, lộ ra vẻ vui mừng, đây là điềm báo sắp hóa giao.

Nếu ghi chép trên Kim Quyển không sai, thì bây giờ chỉ còn thiếu Bản Nguyên Chi Vật mà thôi.

"Đi, dẫn ta vào Bình Sơn!" Tiểu Hắc xuống nước, Diệp Bạch dẫm lên thân rắn của Tiểu Hắc, nhanh chóng tiến sâu vào trong nước.

Nếu nhìn từ xa, giống hệt như ngự thủy mà đi, chỉ là dưới nước còn có một bóng đen dài.

Đi sâu vào Bình Sơn, khắp nơi có thể thấy những con rắn đen nhỏ, ken đặc bò lổm ngổm dưới những cây cỏ râm mát và vách đá ẩm ướt.

Đã sinh sôi ở Bình Sơn bốn năm năm, đây đều là con cháu của Tiểu Hắc.

Ngửi thấy khí tức của Tiểu Hắc, những con rắn nhỏ này ùn ùn kéo đến, nhưng cũng không dám quá mức tiếp cận.

Trong các loài rắn này, rắn đen chiếm tuyệt đại đa số, rắn xanh chỉ có một phần nhỏ, xem ra gen của Tiểu Hắc quả nhiên mạnh mẽ.

Chỉ là không biết những con rắn này có phải đều là con của Tiểu Hắc và Tiểu Thanh không.

Đến giếng nước trong địa cung, Diệp Bạch nhìn thấy Thanh Hồng Đại Đỉnh, xung quanh không có một con rắn nào.

Đại đỉnh có thể khiến thân rắn phát triển lớn, lượng thức ăn tiêu thụ cũng sẽ tăng nhanh, Tiểu Hắc biết cách kiểm soát sự sinh sôi của tộc đàn, không dám để nhiều rắn đến gần nơi này.

Ngay cả như vậy, chuỗi sinh thái ở Bình Sơn cũng đã gần như sụp đổ, nếu không phải Diệp Bạch vẫn luôn cho người đưa chuột sống đến Bình Sơn, những con rắn nhỏ bên ngoài e rằng đã chết đói một đống lớn rồi.

Sau khi dặn dò những điều cần chú ý cho Tiểu Hắc, Diệp Bạch

liền cho Tiểu Hắc nuốt Thủy Chi Thạch.

Tuy nói trên Thủy Chi Thạch có Bản Nguyên Chi Vật phong phú, nhưng Diệp Bạch cũng không chắc phương pháp này có thể thành công hay không.

Sau khi nuốt Thủy Chi Thạch, Tiểu Hắc cảm thấy trong bụng rắn như lửa đốt, lại có một cảm giác mát lạnh tràn ngập khắp thân rắn, khiến nó không tự chủ mà bơi xuống dưới nước.

Sau đó liền hôn mê dưới nước, lần hôn mê này, đã mấy ngày trôi qua.

Nếu không phải có Tiểu Thanh báo tin cho Diệp Bạch, Diệp Bạch thật sự lo lắng Tiểu Hắc dưới nước xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm đó, hình như gió nổi lên, trời đột nhiên tối sầm, Diệp Bạch leo lên vách núi Bình Sơn, liền thấy một đám mây đen bao phủ trên Bình Sơn.

Trong đám mây đen điện chớp sấm rền, tia sét màu tím như đang nhảy nhót ngay trên đỉnh đầu.

Diệp Bạch vội vàng quay lại lối vào địa cung, Tiểu Hắc vẫn còn dưới hồ nước, còn những con rắn nhỏ xung quanh dường như đang phát điên mà bỏ chạy khỏi nơi này.

Tiểu Thanh cũng cảm nhận được dưới nước có một loại áp lực vô hình lan tỏa ra xung quanh, nhưng trí thông minh của nó rất cao, vẫn có thể áp chế được, lại báo tình hình này cho Diệp Bạch.

Theo thời gian trôi qua, trời tối hẳn, sấm sét ầm ầm càng thêm dữ dội, vang vọng khắp Bình Sơn.

Từ xa có lão nhân nhìn thấy Bình Sơn bị mây đen và chớp bao phủ, không khỏi nói: “Đây là có yêu vật sắp thành tinh nha!” Rắc rắc!

Mấy luồng sét tím đánh xuống hồ nước, Diệp Bạch căn bản không dám đến gần, chỉ hy vọng Tiểu Hắc có thể vượt qua lôi kiếp.

Dưới hồ nước truyền đến tiếng rít của Tiểu Hắc, âm thanh này không giống tiếng rắn rít, mà giống tiếng rồng ngâm hơn!

Trận sấm sét này đến nhanh, đi cũng nhanh, mấy phút sau liền tiêu tán.

Ánh nắng xuyên qua mây đen chiếu rọi lên Bình Sơn.

Tiểu Hắc cũng từ dưới hồ nước bò lên, thân hình hoàn toàn khác trước, cơ thể được bao phủ bởi những lớp vảy dày đặc và sắc bén hơn, trên đầu mọc ra một chiếc sừng, bốn chi cũng có vảy và móng vuốt mọc ra.

Coi như đã tiến hóa thành Hắc Giao, nhan sắc cũng uy vũ bá khí hơn trước không ít.

Tiểu Hắc không quen với những móng giao mới mọc ra, không dựa vào bụng rắn mà bò, nên đi lại có chút kỳ quái.

Diệp Bạch tiến lên sờ sờ đầu Tiểu Hắc, phát hiện trên người nó không ít chỗ bị sét đánh cháy, xem ra trận lôi kiếp vừa rồi cũng không dễ vượt qua chút nào.

Bôi ít thảo dược lên người Tiểu Hắc, Diệp Bạch lại dặn dò những điều cần chú ý, liền rời khỏi Bình Sơn.

Hai ngày sau, Diệp Bạch trở về Trường Sa, Trần Ngọc Lâu đã đợi y ở Trường Sa.

Trong Diệp phủ, một cậu bé ba tuổi nghịch ngợm đang đuổi bắt con Nộ Tình Kê trong sân, làm Diệp phủ gà bay chó sủa.

"Huynh sao lại mang Tiểu Thiên Hữu đến đây?" Diệp Bạch đứng dưới đình, có chút đau đầu.

Thoáng chốc Trần Thiên Hữu đã ba tuổi.

Chương 169

Nhưng thằng nhóc này trí tuệ không thấp, tính cách hoang dã, khó quản giáo, Diệp Bạch đã đánh vào mông nó mấy lần cũng chẳng thấy tốt hơn, đúng là một đứa trẻ hư.

"Tam thúc, con nướng con gà này ăn được không?

Tam thúc xem nó bệnh tật ốm yếu thế kia, sắp không xong rồi!" Thấy cha mình và Tam thúc đang trò chuyện, Trần Thiên Hữu bắt lấy một con gà mái tiến lên hỏi.

Diệp Bạch sắc mặt có chút đen lại, mở lời nói: "Đây là gà Tam thẩm con nuôi, con cứ thử xem." "Ồ, vậy thôi." Trần Thiên Hữu vô cùng thất vọng, trong tất cả các bậc trưởng bối nó không sợ ai, chỉ duy nhất sợ Tam thẩm Bạch Tri Hi.

Con gà này đã được Tam thẩm che chở, vậy Trần Thiên Hữu ta cũng phải biết thời thế, không thể không nể mặt Tam thẩm.

Thế là Trần Thiên Hữu vứt con gà mái đi, lại chạy ra ngoài nghịch ngợm.

Trần Ngọc Lâu lắc đầu: "Ta muốn giao Thiên Hữu cho đệ muội quản giáo một thời gian, hơn nữa đệ không phải đã mở mấy trường học ở Trường Sa sao?

Đưa Thiên Hữu đến đó, cũng đỡ lo hơn." Diệp Bạch không vui nói: "Rốt cuộc là huynh nuôi con hay ta nuôi con, hơn nữa để Thiên Hữu ở Trường Sa, tẩu tử có đồng ý không?" Trần Ngọc Lâu cũng đau đầu: "Đương nhiên là đồng ý rồi, thằng nhóc này cũng chỉ có đệ muội mới quản được, đợi khi nào tính nết nó bớt điên cuồng, ta sẽ đưa nó về." Không chịu nổi sự dai dẳng của Trần Ngọc Lâu, Diệp Bạch đành gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, vẫn phải thu chút lợi tức trước đã.

Buổi tối, tiếng kêu thảm thiết của Trần Thiên Hữu bị trói trên ghế băng không ngừng vang lên, nó bị Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu song kiếm hợp bích đánh đập, cái mông nhỏ sưng đỏ, còn căng tròn hơn cả bánh bao.

Trần Thiên Hữu khóc càng lớn tiếng, hai người càng đánh càng hăng.

Còn về lý do, à?

Đánh trẻ hư có cần lý do không?

Nhiều năm sau, Trần Thiên Hữu, khi đã là thủ lĩnh Cửu Môn, hồi ức lại, đây là một buổi tối mà hắn vĩnh viễn không thể quên, ký ức sâu sắc!

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Bạch liền cùng Trần Ngọc Lâu xuất phát đi Tứ Xuyên, xét đến tính ẩn mật của tổ địa tộc Trát Cách Lạp Mã, chuyến đi này chỉ có hai người họ đi, không mang theo nhiều người hơn.

Trong địa phận Tứ Xuyên chưa xây dựng đường sắt, tự nhiên không có tàu hỏa, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu hai người mất một tháng thời gian mới đến gần núi Cống Dát tỉnh Tứ Xuyên.

Đến thị trấn nhỏ nơi bức thư được gửi đi, hai người liền nghỉ ngơi tại đây.

Trong một khách sạn, Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch hai người ngồi bên lò sưởi sưởi ấm tay.

"Vừa rồi ta đã hỏi thăm một vòng, dãy núi Cống Dát kéo dài không dứt, vài trăm dặm xung quanh đều là núi tuyết, quả thật có không ít thôn làng sinh sống sâu trong núi tuyết, nhưng muốn tìm được tộc Trát Cách Lạp Mã e rằng không phải là chuyện dễ dàng." Diệp Bạch khẽ

gật đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: "Theo tập tính của tộc Trát Cách Lạp Mã mà nói, bọn họ cách biệt thế giới bên ngoài, không thường giao thiệp với người khác, hỏi người e rằng không ra kết quả.

Nhưng vào thời điểm gần cuối năm này, bọn họ hẳn cũng sẽ đến huyện thành để trao đổi vật tư, chỉ có thể trước tiên treo cáo thị tìm người ở cổng huyện thành, xem có thu hoạch gì không." Ngày hôm sau, cổng thị trấn đã treo đầy cáo thị tìm người.

"Đệ ta Chá Cô Tiếu mất tích đã hơn mấy năm, từng du lịch đến đây, nếu có các phụ lão hương thân nào có thể cung cấp tin tức, nhất định sẽ trọng kim tạ ơn." Bên cạnh dòng chữ còn có một bức họa đơn giản của Chá Cô Tiếu.

Không ít thôn dân chen chúc đến xem cáo thị tìm người.

Đáng tiếc thị trấn nhỏ này không có nhiều người biết chữ, đa số người đến chỉ là để hóng chuyện.

Liên tục mấy ngày, không có bất kỳ tin tức nào truyền đến.

Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch đều không khỏi có chút sốt ruột, thầm nghĩ, năm nay e rằng không kịp quay về ăn Tết rồi.

Giữa trưa, một chiếc xe ngựa nhỏ cũ nát chạy về phía huyện thành, một lão Dương nhân ngồi phía trước điều khiển ngựa, phía sau là một cô bé nhỏ lanh lợi ngồi trên xe ngựa.

Cô bé này thắt hai bím tóc chổng ngược lên trời, khuôn mặt bị lạnh đến đỏ bừng, chỉ thấy nàng nắm chặt khung xe, liên tục ngóng nhìn về phía xa.

"Lão Dương nhân thúc thúc, sao thúc chậm thế, đã giữa trưa rồi mà còn chưa đến huyện thành, nếu tối chúng ta không về kịp, để nương con biết chúng ta ra ngoài, con thảm rồi!" "Tiểu cô nãi nãi của ta ơi, con ngựa này không chạy nhanh được, con thúc ta cũng vô dụng,

hơn nữa mỗi lần về bị phạt, không phải đều là ta giúp con chịu trận sao." "Nhưng đợi thúc đi rồi, nương vẫn sẽ giáo huấn con một trận.

Nếu thúc có thể nhanh hơn một chút, hai chúng ta đều không cần bị phạt nữa!" Cô bé không biết điều, vẫn thúc giục.

"Được được, vậy con nắm chặt vào!" Lão Dương nhân bất lực, đành phải tăng tốc độ.

Đến huyện thành, cô bé mắt tinh, vừa nhìn thấy đã thấy cáo thị tìm người dán trên tường.

Nàng tựa vào tai lão Dương nhân thì thầm: "Lão Dương nhân thúc thúc, trên tường kia có họa tượng của cha con, thúc nói có phải cha con đã làm chuyện gì không?" Mới nhỏ tuổi nhưng lại biết không ít chuyện.

Lão Dương nhân cũng có chút bất ngờ, mấy năm nay ông và sư huynh vẫn luôn ở trong tộc, không có cơ hội ra ngoài.

Tiến lên xem xét, mới phát hiện đó là cáo thị tìm người, không phải lệnh truy nã.

Đọc xong nội dung phía trên, liền biết là Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch đã tìm đến.

Lão Dương nhân lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng dẫn cô bé đến địa chỉ ghi trên cáo thị tìm người.

Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch đang ngồi trong phòng vừa sưởi ấm vừa đánh bài, tiểu nhị đến gõ cửa nói có người đến tìm họ.

Xuống lầu, liền thấy lão Dương nhân dẫn một cô bé nhỏ đứng ở cửa.

Cô bé nhỏ này nấp sau lão Dương nhân, một đôi mắt long lanh lén lút nhìn hai người.

“Lão Dương nhân!” “Trần đại ca, Tiểu Bạch huynh đệ!” Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu lộ ra vẻ vui mừng, sau một hồi hàn huyên, lại hỏi về thân phận của cô bé nhỏ này.

“Đây là con của sư huynh, tên là Linh Nhi.” “Linh Nhi, đây là Trần đại bá và Diệp Tam thúc của con, bọn họ đều là huynh đệ tốt của cha con.” “Đại bá, Tam thúc.” Biết lão Dương nhân và Linh Nhi còn chưa ăn cơm, Trần Ngọc Lâu liền bảo khách sạn chuẩn bị thêm đồ ăn mang lên.

Lão Dương nhân cũng kể lại mọi chuyện những năm qua, sau khi đoàn người họ trở về tổ địa, Hồng Cô liền tĩnh tâm dưỡng thai, bốn năm trước Linh Nhi ra đời.

Những năm này họ không phải là không nghĩ đến việc viết thư báo bình an, chỉ là Hồng Cô vẫn luôn không muốn cuộc sống an ổn này bị phá vỡ, Chá Cô Tiếu cũng có sự cân nhắc của riêng mình, nên vẫn luôn không gửi thư đi.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Diệp Bạch liền quen thân với Linh Nhi.

Diệp Bạch biết Linh Nhi đến huyện thành là để mua kẹo ăn, liền bỏ lại Trần Ngọc Lâu và lão Dương nhân, dẫn cô bé đi dạo khắp huyện thành.

Trên đường, cô bé không khỏi nói: “Tam thúc, con hình như đã gặp thúc ở đâu rồi, con cứ cảm thấy thúc thật thân thiết.” Diệp Bạch cười cười nói: “Ta là Tam thúc của con, đương nhiên thân thiết rồi, muốn ăn kẹo gì, Tam thúc mua nhiều cho con.” Lời tuy nói vậy, nhưng trong lòng Diệp Bạch nặng trĩu, Linh Nhi tuy khuôn mặt còn chưa phát triển hết, nhưng có vài phần giống với Tây Bá Chi Nữ mà y đã thấy trong quan tài đồng ở Tây Chu U Linh Trủng.

Y nhớ Hồng Cô là sau khi từ Long Lĩnh trở về mới mang thai,

chẳng lẽ Linh Nhi là Tây Bá Chi Nữ chuyển thế?

Diệp Bạch lại nhớ đến khi đó trong quan tài mở ra rương báu là U Linh Trủng quỹ tặng, chẳng lẽ là vì y đã thả linh hồn trong quan tài ra, nên mới có quỹ tặng này?

Lúc này lời nói của Linh Nhi cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Bạch.

"Tam thúc, thật ra con trước đây hình như đã gặp thúc rồi." "Gặp ta, ở đâu?" Linh Nhi cười hì hì: "Trong phòng Hoa Linh cô cô, có ảnh của thúc, trên đó còn có cha con, và cả đại bá nữa." Diệp Bạch cười cười: "Đó là sau khi ba huynh đệ chúng ta kết bái rồi ra ngoài chụp ảnh, Hoa Linh cô cô con có cũng không kỳ lạ." "Nhưng con nói chuyện này với nương, nương con nói Hoa Linh cô cô đang nhớ một người nào đó trên bức ảnh, có phải là thúc không?" "Đương nhiên không phải Tam thúc rồi, Tam thúc đã thành thân rồi." "Ồ." Linh Nhi gật đầu, đột nhiên có chút buồn buồn không vui.

Diệp Bạch cũng không nắm bắt được tính cách cô bé này, cứ nghĩ là mua đồ ăn vặt ít quá, liền lại mua thêm một túi lớn.

"Tam thúc, đủ rồi, nhiều hơn nữa, Linh Nhi sẽ không ăn hết được đâu." Thấy Linh Nhi tươi cười hớn hở, Diệp Bạch cũng lộ ra nụ cười.

Quả nhiên, tuy đều gọi là Tam thúc, nhưng đãi ngộ giữa bé trai và bé gái khác biệt rất lớn.

Lão Dương nhân dẫn đường, bốn người chen chúc trên một chiếc xe ngựa, hướng về tổ địa.

Đến chỗ đường núi khó đi, lão Dương nhân tháo dây cương ngựa ra, giấu xe ngựa vào đống cỏ, dắt ngựa tiếp tục đi bộ.

"Lão Dương nhân, tộc Trát Cách Lạp Mã của các ngươi đã sinh

sống ở nơi này bao lâu rồi?" "Ta cũng không rõ, tộc chúng ta thật ra vẫn luôn di cư, nhưng ở nơi này hẳn cũng mấy trăm năm rồi." Lão Dương nhân giải thích.

Chương 170

Mọi người tùy ý trò chuyện, lúc này trên bầu trời đột nhiên tuyết rơi như lông ngỗng, cộng thêm gió lạnh gào thét, Linh Nhi bị lạnh đến run rẩy.

Nhưng cô bé này cũng không nói ra, cho đến khi Diệp Bạch thấy khuôn mặt nàng tái nhợt, vội vàng ôm nàng vào lòng, dùng áo choàng lớn bọc kín lại.

"Tam thúc, trong lòng thúc ấm áp quá." Diệp Bạch cười cười, từ từ truyền nội lực cho nàng.

Mệt mỏi cả ngày, cô bé vùi đầu vào áo choàng, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Đi thêm một giờ nữa, mọi người đến một khu rừng, lão Dương nhân chỉ về phía trước, mở lời nói: "Đi qua khu rừng này là đến tổ địa." "Các ngươi đến huyện thành không dễ dàng gì, sáng nay Linh Nhi cũng đi bộ cùng thúc như vậy sao?" Diệp Bạch hỏi.

Lão Dương nhân chua xót nói: "Làm sao có thể để con bé đi bộ, ta là cõng nó đi bộ đến đó.

À đúng rồi, khu rừng này có nhiều dã thú, tộc nhân chúng ta đã đặt không ít cạm bẫy, các ngươi đi theo ta, cẩn thận một chút." Tuy nhiên, núi tuyết phong tỏa, dã thú cũng bắt đầu ra ngoài săn mồi.

Tiếng sói tru trong rừng dần dần rõ ràng hơn.

Mười mấy con sói đói bụng đã nhắm vào họ, vẫn luôn bám theo phía sau.

Ba người lập tức dừng lại.

Lão Dương nhân kinh nghiệm phong phú, giương cung kéo tên,

“bá bá bá”, ba mũi tên bắn ra trước mặt một con sói đen lông xanh to lớn.

Ba mũi tên này làm con sói đen lông xanh sợ không nhẹ, suýt chút nữa đã tè ra quần.

Bầy sói gầm gừ giao tiếp mấy tiếng, không lâu sau liền rút lui.

Lão Dương nhân giải thích: “Đó là sói vương, chỉ cần trấn áp được nó, bầy sói sẽ không dễ dàng tấn công, nếu là trước đây ta sẽ không để nó sống, chỉ là sư huynh ta nói sói gần đây sắp bị chúng ta giết sạch rồi, cho nên không cần thiết, vẫn nên để chúng sinh sôi đi.” Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu hai người gật đầu.

Chỉ là mọi người đi chưa được bao xa, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng gầm gừ trầm thấp.

Sắc mặt lão Dương nhân biến đổi, vội vàng nói nhỏ: “Đây là tiếng gấu gầm, e rằng bị bầy sói vây công, chúng ta đi đường vòng đi?” Diệp Bạch lắc đầu nói: “E rằng không kịp rồi.” Khu rừng phía trước, một bóng đen đang chạy phía trước, phía sau là một bầy sói.

Nhìn hướng đi, chính là đang chạy về phía họ.

“Bầy sói này thật thông minh nha, dồn con gấu chó về phía chúng ta.” Trần Ngọc Lâu sắc mặt âm trầm.

“Con gấu này có lẽ cũng ôm ý định dẫn sói đến chỗ chúng ta, yên tâm, cứ giao cho ta đi, thời tiết lạnh thế này, vừa hay thư hoạt gân cốt!” Diệp Bạch cười cười, giao Linh Nhi trong lòng cho Trần Ngọc Lâu.

Dẫm tuyết bước đi, Diệp Bạch tay cầm Phá Trận Bá Vương Thương, chậm rãi tiến về phía con gấu chó đen.

Tuyết lớn vẫn đang bay lượn, những bông tuyết rơi trên lưỡi thương bạc rất nhanh liền bị nội lực làm tan chảy.

Con gấu chó cũng bị dồn vào đường cùng, vốn muốn nhân lúc tuyết lớn ra ngoài tìm chút thức ăn, không ngờ lại bị một bầy sói nhắm vào.

Ba năm con sói không phải đối thủ của nó, nhưng vượt quá mười con, nó cũng không dám liều mạng.

Thấy một người chặn trước mặt mình, con gấu chó gầm lên một tiếng, tăng tốc lao tới, vuốt gấu nặng nề vỗ mạnh xuống.

Cảm nhận được vuốt gió tấn công, Diệp Bạch thân hình uốn một cái, Bá Vương Thương trong tay cũng lập tức động đậy.

Ánh bạc lóe lên, lưỡi thương đâm vào thân thể con gấu chó, máu tươi đỏ thẫm bắn tung tóe, vương vãi trên nền tuyết.

"Ầm!" một tiếng, con gấu chó ngã vật xuống nền tuyết, thân thể khẽ co giật, xem ra vẫn còn một chút hơi thở.

Diệp Bạch không biểu cảm, lại bổ thêm một thương, triệt để chấm dứt sinh mạng của con gấu chó này.

Lúc này, bầy sói vẫn còn quan sát ở không xa, không biết nên tiến hay lùi.

Một lúc sau, theo tiếng tru của sói vương, bầy sói lại một lần nữa bị dọa chạy mất.

Con gấu chó đen còn dễ dàng bị hạ gục như vậy, bọn chúng xông lên cũng chỉ là nộp mạng mà thôi.

Diệp Bạch cười cười, những con sói này không quá ngu ngốc, nếu bầy sói còn lưu luyến xác gấu chó mà không đi, thì y cũng không ngại giết thêm mấy con sói, nếm thử vị thịt sói.

Diệp Bạch thu xác gấu chó vào không gian, sau khi lau sạch vết máu dính trên người, liền đón Linh Nhi vào lòng mình.

Cô bé này ngủ say như chết, dường như không bị tiếng động vừa rồi làm kinh động.

Thấy Diệp Bạch một chiêu liền chế ngự được con gấu chó, Trần Ngọc Lâu không khỏi chậc chậc miệng: "Thiên hạ này còn có ai là đối thủ của đệ nữa không?" Diệp Bạch lắc đầu, y cũng không biết, nhưng nghĩ kỹ thì có lẽ là không còn ai.

Nếu xét về giá trị võ lực, gộp cả Chá Cô Tiếu và Tiểu Ca lại cũng không đủ để y đánh.

Đương nhiên, đây là trong tình huống có vũ khí, nếu là tay không, thì thật sự không dễ nói.

Dù sao Khôi Tinh Thích Đấu của Chá Cô Tiếu có thể mượn sức vạn quân, ngay cả với thể chất của y hiện tại mà trúng chiêu này, không nằm trên giường mấy tháng e rằng không hồi phục được.

Sau khi mọi người rời đi, bầy sói lại một lần nữa quay trở lại nơi này.

Ngửi ngửi trên nền đất lầy lội hòa lẫn máu và tuyết, không khỏi có chút nghi hoặc, tại sao dấu vết máu lại biến mất rồi.

Dưới sự dẫn dắt của Lão Dương Nhân, mọi người xuyên qua rừng tuyết, liền nhìn thấy một ngọn đại tuyết sơn hùng vĩ sừng sững giữa mây trời, dãy núi trải dài hàng trăm dặm.

Dưới chân núi, những căn nhà tranh lụp xụp nối tiếp nhau, số lượng không ít, xem ra đây chính là tổ địa của tộc Zagrama.

Khi bước vào thôn, thân phận người ngoài của Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu đã thu hút không ít tộc nhân Zagrama vây xem.

Trang phục của tộc nhân sặc sỡ, dường như là kiểu trang phục đặc trưng của bộ tộc họ.

Lão Dương Nhân đành vừa giải thích thân phận của hai người với tộc nhân, vừa dẫn Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu đến mấy căn nhà tranh ở giữa.

Diệp Bạch phát hiện trong thôn đa phần là thanh niên, hơn nữa không có phụ nữ.

Lão Dương Nhân giải thích, hôm nay là ngày đặc biệt, tất cả phụ nữ trong tộc đều phải ra ngoài hái Hàn quả.

Hàn quả là một loại cây đặc hữu của vùng này, mọc trên bụi gai, vị đắng, có thể làm thuốc, công dụng rất nhiều.

Trước một cái sân, Diệp Bạch từ xa đã nhìn thấy bóng dáng Chá Cô Tiếu.

Chỉ là trang phục của y khác lạ so với trước đây.

Y mặc áo sam dài bằng lông cừu, khoác ngoài áo mã quái, trên đầu còn đội một chiếc mũ da thú màu trắng.

Da y không còn ngăm đen, nhưng dung mạo đã già dặn, kiên nghị hơn nhiều.

Chá Cô Tiếu cũng bị tiếng động bên ngoài kinh động nên mới ra xem, không ngờ lại gặp Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch, không khỏi hai mắt đỏ hoe.

Năm năm không gặp, Trần Ngọc Lâu không thay đổi mấy, ngược lại hình tượng và khí chất của Diệp Bạch đã thay đổi không ít, không còn như thiếu niên năm xưa.

Ba huynh đệ ôm lấy nhau, không nói lời nào, sau đó cùng bước vào trong nhà.

Kiến trúc của tộc Zagrama có phong cách kỳ lạ, mái nhà hình tam giác, bốn góc nhà được chất đá trắng, ở giữa dùng xà nhà chống đỡ.

Chương 171

Trong nhà treo không ít da thú và vài món búp bê vải.

Sau khi giao Linh Nhi đang say ngủ cho Lão Dương Nhân, Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch liền cùng Chá Cô Tiếu trò chuyện vui vẻ.

Khi biết Diệp Bạch đã trở thành Thủ lĩnh Cửu Môn Trường Sa, còn Trần Ngọc Lâu cũng đã có con cái, Chá Cô Tiếu liền cảm thấy có chút hư ảo.

Sau đó, khi nói đến chuyện chính là Hiến Vương Mộ, Trần Ngọc Lâu liền lấy bản đồ da người tìm thấy từ Điền Vương Mộ ra. "Huynh xem, có bản đồ này thì hẳn là có thể tìm được Hiến Vương Mộ.

Nhưng thung lũng trùng điệp ở giữa bản đồ lại là một mảng trống không, cũng không biết là tình huống gì." Diệp Bạch mở lời nói: "Ta đoán rằng sau khi Hiến Vương mất, thủ hạ của y ly tán, có người muốn trở về cố quốc, bèn vẽ bản đồ vị trí Hiến Vương Mộ dâng cho Điền Vương.

Nhưng Hiến Vương Mộ nằm ngay giữa thung lũng trùng điệp, tình hình bên trong lăng mộ thuộc về tuyệt mật, thợ thủ công thực sự biết rõ bên trong e rằng không thể sống sót mà ra ngoài." Chá Cô Tiếu siết chặt bản đồ da người trong tay, không khỏi xúc động, hai vị huynh đệ kết nghĩa này ở bên ngoài chưa từng từ bỏ manh mối về Hiến Vương Mộ, mà y lại ẩn mình ở tổ địa, trốn tránh sứ mệnh Bàn Sơn!

Thấy Chá Cô Tiếu không nói lời nào, Trần Ngọc Lâu không kìm được nói: "Nhị đệ, đừng chậm trễ nữa, dù có tìm thấy Mộc Trần Châu trong Hiến Vương Mộ thì cũng cần thời gian để dùng Mộc Trần Châu hóa giải lời nguyền." Chá Cô Tiếu gật đầu, hạ quyết tâm: "Được, đợi qua năm này, chúng ta sẽ xuất phát đến Hiến Vương Mộ."

Tuy nhiên, mấy năm nay Chá Cô Tiếu ở tổ địa cũng đã tra được một số tin tức, chỉ thấy y từ trong phòng lấy ra mấy quyển ghi chép viết tay. "Ta đã tra cứu lai lịch tộc Zagrama chúng ta, khởi nguồn từ Thần Sơn Zagrama.

Chính vì chúng ta dùng Mộc Trần Châu giả để hiến tế nên mới chiêu mời lời nguyền.

Do đó, nếu mang Mộc Trần Châu thật trở về, rất có khả năng sẽ giải trừ được lời nguyền." Thần Sơn Zagrama?

Nếu Diệp Bạch không nhớ nhầm thì Tinh Tuyệt Cổ Thành chính là nằm trong thần sơn đó.

Hồ Bát Nhất làm sao dùng Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền thì tôi không rõ, nhưng tôi có thể khẳng định Hồ Bát Nhất sau đó không quay lại Tinh Tuyệt Cổ Thành, bởi vì lúc đó Tinh Tuyệt Cổ Thành đã bị chôn vùi, nên có thể nói Hồ Bát Nhất đã hóa giải lời nguyền ở một nơi khác.

Trần Ngọc Lâu hỏi: "Thần sơn ở đâu?" "Ở sâu trong phúc địa sa mạc Taklamakan, vị trí cụ thể e rằng cực kỳ khó tìm.

Tộc ta đã mấy nghìn năm không quay về thần sơn rồi." Trần Ngọc Lâu nhíu mày, sa mạc Taklamakan y cũng từng nghe nói, vô biên vô tận, cát vàng ngập trời.

Loại hiểm cảnh này, nếu không có bản đồ, đến đó rất dễ bị lạc, càng đừng nói đến việc tìm kiếm thần sơn. "Còn có manh mối khác không?" Chá Cô Tiếu đáp: "Có, các ngươi đã từng nghe qua Tinh Tuyệt Cổ Quốc chưa?" Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Thời Hán đại, Trương Khiên đi sứ Tây Vực, mở ra Hà Tây Hành Lang, khai phá Con đường Tơ lụa.

Từ đó về sau, nhiều quốc gia Tây Vực đầy màu sắc thần bí đã đi

vào tầm mắt người Hán triều, Tinh Tuyệt Cổ Quốc chính là một trong ba mươi sáu nước Tây Vực thời Hán!

Trần Ngọc Lâu cười nói: "Truyền thuyết tiểu quốc này ẩn chứa vô số tài bảo, đáng tiếc là sau khi vị Tinh Tuyệt Nữ Vương cuối cùng chết đi, Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng bị chôn vùi dưới cát vàng.

Khi ta vừa trở thành Khôi thủ Tá Lĩnh, ta cũng từng có ý định với Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng nơi này nằm sâu trong sa mạc, căn bản không thể tìm thấy chút dấu vết nào." "Thực ra Tinh Tuyệt Cổ Thành nằm ở Thần Sơn Zagrama.

Nói ra thì sự diệt vong của tộc Tinh Tuyệt cũng có chút quan hệ với tộc Zagrama chúng ta." Chá Cô Tiếu chậm rãi giải thích.

Tộc Zagrama đời đời cư trú gần thần sơn.

Ba nghìn năm trước, họ dưới sự dẫn dắt của Đại tế ti đã dùng nhãn cầu ngọc thạch hiến tế, cả tộc bị gieo lời nguyền.

Sau này họ rời xa thần sơn, ẩn cư ở Thăng Long, lấy thân phận Bàn Sơn Đạo Nhân bí mật tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Khi ấy từng có người nghĩ, nếu không tìm được Mộc Trần Châu, chi bằng quay lại Song Hắc Sơn, đến động quỷ không đáy dưới Thần Sơn Zagrama để tìm hiểu rốt cuộc, biết đâu có thể tìm ra nguồn gốc lời nguyền ác độc.

Tuy nhiên, Song Hắc Sơn Zagrama lúc đó đã bị một tộc quần thần bí chiếm cứ.

Họ đã xây dựng một thành trì ở tận cùng thung lũng Song Thần Sơn, quốc hiệu là Tinh Tuyệt.

Truyền thuyết Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể dùng mắt làm người khác sợ hãi, hoặc là yêu pháp hoặc là tà thuật Viên Quang Nhiếp Hồn, không ai biết được chân tướng của nàng.

Nghe Chá Cô Tiếu nói đến đây, Trần Ngọc Lâu không kìm được nhìn về phía Diệp Bạch, thầm nghĩ, thuật trữ vật diệu kỳ của thằng nhóc này dường như có vài phần tương tự với Tinh Tuyệt Nữ Vương, lẽ nào là người một nhà?

Diệp Bạch không hề hay biết suy nghĩ của Trần Ngọc Lâu, hắn đang chuyên tâm lắng nghe Chá Cô Tiếu nói.

Hắn tuy quen thuộc đại khái cốt truyện xảy ra ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng lại không rõ sử thực xảy ra mấy nghìn năm trước.

Chá Cô Tiếu lại nói: "Khi ấy, ba mươi sáu nước ở lưu vực Khổng Tước Hà đa phần đều bị Tinh Tuyệt khống chế.

Tổ tiên ta đã vài lần tiềm nhập Thần Sơn Zagrama canh phòng nghiêm ngặt, nhưng đều bị lính canh phát hiện, uổng mạng mấy người." "Sau đó, tổ tiên ta nghĩ ra đối sách: Tinh Tuyệt cường thịnh là vì Nữ Vương trong nước quá lợi hại.

Chỉ cần giết chết người này, phá thành dễ như trở bàn tay.

Thế là tổ tiên ta thi triển thuật tung hoành liên hợp, khiến các quốc gia Tây Vực chịu sự nô dịch của Tinh Tuyệt cùng chung mối thù." "Các nước chung tay liên hợp, bí mật tập hợp quân mã, khởi binh công đánh thành chính của Tinh Tuyệt.

Sau đó lại lệnh cho Cô Mặc Vương tử, dũng sĩ số một của ba mươi sáu nước, mang theo Kim Dương Cao hiến tế Tinh Tuyệt Nữ Vương, dùng thuốc độc hại chết Nữ Vương." "Sau đó Nữ Vương chết, thành Tinh Tuyệt bị phá.

Liên quân đang định đào mộ Nữ Vương để trút hận lên thây ma, rồi cướp sạch kho báu khổng lồ mà Nữ Vương đã cướp đoạt, thì sa mạc lại đột nhiên cát bay đá chạy, nhật nguyệt không còn ánh sáng." Chá Cô Tiếu cuối cùng thở dài một hơi: "Một trận hắc phong bạo đã

chôn vùi tất cả mọi người, chỉ có tổ tiên tộc ta thoát ra được, ghi chép lại mọi chuyện này.

Nhưng sau khi trở về, lời nguyền lại càng nặng thêm, không bao lâu thì họ qua đời." Trần Ngọc Lâu nghe Chá Cô Tiếu nói càng lúc càng hoang đường, có chút không thể tin nổi.

Liên quân vừa hay công phá Tinh Tuyệt Cổ Thành thì gặp hắc phong bạo, có thể thấy trận hắc phong bạo này không thể thoát khỏi liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lẽ nào Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn là một đại pháp sư?

Trần Ngọc Lâu nhìn Diệp Bạch, nói: "Tam đệ, nói xem đệ có ý kiến gì?" Thằng nhóc này im lặng nửa ngày rồi.

Diệp Bạch đáp: "Nếu đã là tổ tiên Nhị ca ghi chép lại, vậy hẳn là chuyện có thật.

Nhưng Tinh Tuyệt Cổ Thành quá đỗi xa xôi, chúng ta vẫn nên tìm được Mộc Trần Châu trước rồi hãy nói." Chá Cô Tiếu gật đầu, nếu không tìm được Mộc Trần Châu, mọi chuyện đều là nói suông.

Ba người đàm luận đến tối, mãi đến khi bên ngoài nhà truyền đến tiếng động náo nhiệt, ba người mới dừng lại.

Chá Cô Tiếu đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chắc là Hồng Cô và Hoa Linh trong thôn về rồi." Qua một lúc, liền nghe thấy tiếng trò chuyện của Hồng Cô và Hoa Linh tiến đến gần, có vẻ hái được không ít Hàn quả trở về.

Khi bước vào nhà, hai người phụ nữ mới phát hiện bóng dáng Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch.

Hai cô gái không khỏi lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ, hỏi nguyên do mới biết Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch có thể tìm đến đây là nhờ lá thư của Hoa Linh gửi đi mấy năm trước.

Hồng Cô lại vội vàng kéo Hoa Linh đi làm bữa tối.

Hoa Linh nhìn Diệp Bạch thêm hai mắt, bước chân nhẹ nhàng, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Một bữa cơm gia đình bình thường, mọi người ăn uống vui vẻ, trò chuyện đến tận khuya.

Hồng Cô cũng khó lắm mới vui vẻ, mang ra một vò rượu lớn, một chân gác lên ghế đối ẩm với Trần Ngọc Lâu, hào sảng vô cùng.

Lần trước mọi người tụ tập thế này, vẫn là ở Trần Gia Bảo.

Nay chớp mắt một cái, con cái đều đã lớn.

Sáng sớm ngày thứ hai, khí lạnh thấu xương, Trần Ngọc Lâu cuộn mình trong chăn ra mồ hôi.

Diệp Bạch đã sớm đến lưng núi tu luyện.

Chương 172

Tộc Zagrama chọn tổ địa để ẩn cư có phong thủy cực tốt, linh khí dồi dào.

Thêm vào đó, khí lạnh bên ngoài kích thích, Diệp Bạch cảm thấy tốc độ vận chuyển nội lực nhanh hơn bình thường mấy lần.

Hiện giờ nội lực của hắn đã đột phá đến tầng thứ hai, nội lực không ngừng tuôn chảy như mây trời.

Đến tầng này, nội lực đã có sự biến đổi về chất, tốc độ hồi phục cực nhanh.

Không như trước kia, nếu nội lực tiêu hao hết, vẫn cần ngồi thiền để hồi phục.

Nói ra thì, Tử Hà tầng thứ hai hoàn toàn nhờ Diệp Bạch cần cù luyện tập mỗi ngày mà đột phá được.

Chu quả có được ba năm trước, Diệp Bạch cất giữ trong không gian, đến nay chưa dùng.

Cảm nhận được cảm giác châm chích ở kinh mạch, Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời đã lên, liền dừng tu luyện.

Nhìn đại tuyết sơn cao chót vót hùng vĩ, Diệp Bạch đột nhiên dâng trào một cỗ hào tình tráng chí, muốn lên đỉnh núi để thưởng ngoạn phong cảnh tuyết sơn.

Một luồng nội lực sinh phong ở đầu ngón chân, Diệp Bạch nhẹ nhàng đạp một cái, liền rời khỏi mặt đất bảy tám mét, bay vút về phía đỉnh núi.

Ba năm thời gian, Diệp Bạch đã mở một Bảo Rương Đồng và ba Túi Phúc.

Đáng tiếc trong Túi Phúc không có được đồ tốt, Bảo Rương Đồng được bảo đảm lại mở ra Kim Nhạn Công đại thành của thế giới võ hiệp.

Mười mấy năm kinh nghiệm tu luyện Kim Nhạn Công trực tiếp quán thâu vào trong đầu Diệp Bạch.

Kim Nhạn Công có trợ giúp cực lớn trong việc tu hành nội công, người thành công có thể lăng không đi bộ ba mươi bảy bước trên không trung.

Lăng không thẳng lên một trượng, thật sự kinh thế hãi tục, vô song.

Nói ra thì, việc Diệp Bạch không cần dùng thuốc mà vẫn có thể đột phá Tử Hà tầng thứ hai không thể không liên quan đến Kim Nhạn Công này.

Diệp Bạch đứng chắp tay sau lưng, tiêu dao tự tại, gió bên tai gào thét, mỗi bước chân đều đạp lên khối đá cứng rắn, thân hình nhanh chóng tiến gần đỉnh núi.

Trong sân, Linh Nhi mũi đỏ ửng, mũi cứ hít hít, đang cùng Chá Cô Tiếu bổ củi.

Nhìn thấy thân ảnh trên tuyết sơn, cô bé liền vội vàng lay lay vạt áo Chá Cô Tiếu. "Cha, cha xem!

Tam thúc hình như đang bay trên núi kìa." Chá Cô Tiếu đặt rìu xuống, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Diệp Bạch hóa thành một bóng đen liên tục nhảy vọt giữa các dãy núi.

Loại thao tác này đã không phải sức người có thể đạt được, Chá Cô Tiếu hít sâu một hơi, nhất thời cũng ngây người ra.

Đỉnh tuyết sơn, tuyết trắng ngút ngàn, cuồng phong gào thét.

Diệp Bạch bất đắc dĩ vận chuyển nội lực Tử Hà, bảo vệ nhiệt độ cơ thể.

Phong cảnh bốn phía cũng tuyệt mỹ, áo trắng phủ khắp mặt đất, mặt trời mới mọc đổ ánh hoàng hôn vàng óng, lại trở nên ngân quang rực rỡ.

Diệp Bạch cũng từng leo lên không ít núi cao, nhưng cảm xúc ở đỉnh tuyết sơn hoàn toàn khác biệt.

Có thể nhận ra rõ ràng sự nhỏ bé của bản thân và thế giới thuần khiết vô ngần.

Sau khi xuống núi, Diệp Bạch liền phát hiện Linh Nhi cứ quấn quýt bên cạnh mình, nói rằng ngày mai cũng muốn mang cô bé đi leo tuyết sơn.

Xem ra nha đầu này đã thấy cảnh mình lên núi.

Diệp Bạch mỉm cười, liếc nhìn Chá Cô Tiếu một cái, sảng khoái đồng ý.

Chỉ mong nha đầu này đừng bị dọa khóc thì tốt.

Vào buổi trưa, chưa ngửi thấy mùi cơm, Diệp Bạch đã ngửi thấy một mùi thảo dược.

Men theo mùi hương, Diệp Bạch đến một căn nhà.

Căn nhà không lớn, chỉ thấy Hoa Linh đang dùng một chiếc quạt nhỏ phe phẩy lửa vào lò luyện thuốc.

Chiếc lò thuốc này làm bằng đồng, nhìn niên đại và hoa văn cũng là từ mộ huyệt mà đảo ra. "Tiểu Bạch ca, huynh đến rồi, đệ đang định đi tìm huynh đây.

Nhưng huynh đợi một lát, thuốc sắc bên trong sắp xong rồi." Má Hoa Linh trắng hồng dính không ít tro lò đen. "Tìm ta làm gì?" Diệp

Bạch đưa khăn tay cho nàng, ý bảo lau mặt đi. "Trước đây huynh bảo đệ luyện chế đan dược, sau khi về đệ nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ dùng thuốc sắc sẽ tốt hơn, hấp thu nhanh hơn.

Hơn nữa, thang thuốc này đệ đã cải tiến rất nhiều lần, hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn đan dược rất nhiều." Diệp Bạch mỉm cười, nói đùa: "Vậy sau này ta lên đỉnh núi luyện công, chẳng lẽ còn phải mang theo cả nồi niêu sao?" Mặt Hoa Linh nhỏ nhắn nhíu lại, nàng mới phát hiện mình chưa nghĩ tới vấn đề này.

Thấy Hoa Linh lại nhíu mày khổ sở suy nghĩ, Diệp Bạch cười nói: "Được rồi, ta chỉ nói đùa thôi, thang thuốc ta cũng có cách mang lên được." Đối với Diệp Bạch mà nói, chỉ cần cất thang thuốc vào không gian trữ vật trước, trước khi tu luyện uống một bát, thì cũng không khác gì đan dược. "Đúng rồi, Hoa Linh, muội xem giúp ta món đồ này, làm sao để tận dụng tối đa hiệu quả?" Diệp Bạch lấy ra hộp ngọc trắng, mở nắp, Chu quả đỏ rực lập tức lộ ra.

Hoa Linh lập tức mở to mắt: "Tiểu Bạch ca, đây là Chu quả sao?" Diệp Bạch kể lại đơn giản quá trình có được Chu quả: "Đúng, đấu giá từ Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Chu quả chỉ sinh trưởng ở những nơi linh khí dồi dào, hơn nữa yêu cầu về môi trường cực kỳ cao.

Tổ tiên Bàn Sơn chúng ta khi tìm kiếm cổ mộ trong rừng núi cũng từng phát hiện Chu quả.

Đệ hình như đã xem qua sách ghi chép về phương diện này rồi, cụ thể còn cần phải tra cứu thêm sách vở." Diệp Bạch gật đầu, lại tỏ ra hứng thú với kho sách của Bàn Sơn các đời, bèn mở lời hỏi Hoa Linh, có thể vào xem không. "Sư huynh là Khôi thủ Bàn Sơn, chỉ cần huynh ấy đồng ý là được, nhưng theo quy trình của tộc, có lẽ còn cần phải được Đại tế ti cho phép." Diệp Bạch nhíu mày: "Đại tế ti?" Tộc Zagrama vốn là tộc tiên tri, nhưng theo thời gian trôi đi, trong tộc đã

rất lâu không xuất hiện tiên tri nữa, nhưng vẫn có thói quen chọn Đại tế ti.

Đại tế ti chủ yếu quản lý công việc trong tộc, còn Bàn Sơn Đạo Nhân thì ra ngoài tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Tuy nhiên, số lượng người của tộc Zagrama hiện nay còn chưa đến một trăm, thêm vào việc tộc nhân ngày càng ít đi, người có thể trở thành Bàn Sơn Đạo Nhân lại càng hiếm.

Ở thế hệ này, gần như chỉ có Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Dương Nhân trở thành Bàn Sơn Đạo Nhân.

Vào buổi tối, Chá Cô Tiếu dẫn Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu đến thăm Đại tế ti trong tộc, đó là một người phụ nữ dung mạo già nua.

Nghe Chá Cô Tiếu nói, Đại tế ti đã ngoài bốn mươi, máu trong cơ thể vàng đặc quánh, ước chừng không sống được bao lâu nữa, bà ấy đang có ý định chọn Đại tế ti đời tiếp theo.

Đại tế ti tính cách hòa ái, trò chuyện đơn giản vài câu với Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu, liền cho phép hai người vào mật thất tàng thư của Bàn Sơn.

Kho sách của Bàn Sơn các đời được cất giữ trong một mật thất đá dưới lòng đất.

Trong phòng âm lãnh tối đen, sau khi Chá Cô Tiếu thắp mấy ngọn đèn, mật thất liền sáng bừng lên.

Thạch thất khá lớn, nhưng chỉ có vài kệ đá đơn sơ, bên trên chất đầy sách vở, trông khá lộn xộn.

Chương 173

Diệp Bạch nhìn thấy không ít bìa sách dán giấy ghi rõ nội dung sách và tác giả cùng các thông tin chi tiết. "Tổ tiên Bàn Sơn của ta đều thích ghi chép những kinh nghiệm còn lại của cuộc đời thành sách để hậu nhân tham khảo.

Trong thạch thất đại khái có hơn hai trăm quyển sách, trong đó có một quyển sách miêu tả về Tinh Tuyệt." Chá Cô Tiếu từ đống sách rút ra một quyển sách giấy đã ố vàng, đưa cho hai người.

Diệp Bạch đơn giản lật xem, phát hiện không khác mấy so với điều Chá Cô Tiếu nói ngày hôm qua.

Tuy nhiên, một đoạn miêu tả về Tinh Tuyệt Nữ Vương trong sách lại khơi gợi sự tò mò của Diệp Bạch. "Tinh Tuyệt Nữ Vương tính tình bạo ngược, thích mang mặt nạ vàng, không ai thấy chân dung, mà y phục thì hở hang, vai lộ lưng có thanh văn." Nói Tinh Tuyệt Nữ Vương thích đeo mặt nạ vàng che mặt, hơn nữa mặc đồ hở hang, trên lưng có hình xăm (thích thanh).

Nguồn gốc hình xăm đã không thể khảo sát được, nhưng vào thời Tần Hán, hình xăm chính là thích thanh, chỉ dùng trên thân phạm nhân, là tượng trưng của nô lệ.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương không có sở thích đặc biệt thì hẳn sẽ không khắc thích thanh lên lưng, vậy thì hình xăm trên lưng nàng ta rất đáng để suy ngẫm.

Diệp Bạch ném quyển sách này cho Trần Ngọc Lâu, rồi lại bắt đầu lục tìm ở các kệ sách khác.

Lần tìm này thật sự có không ít thu hoạch, Diệp Bạch phát hiện rất nhiều cổ mộ mà Bàn Sơn Đạo Nhân từng thám hiểm, những cổ mộ

này đa phần ẩn mình trong rừng sâu núi thẳm, những nơi ít người biết đến.

Trần Ngọc Lâu thấy những thông tin về cổ mộ này cũng như phát hiện ra bảo bối vậy.

Ai cũng biết, Bàn Sơn Đạo Nhân không lấy vàng bạc, nên những bảo bối trong các mộ này về cơ bản vẫn còn nguyên.

Tuy nhiên, y không có cái đầu óc tốt như Diệp Bạch, bèn từ trong lòng lấy ra giấy bút, cắm cúi sao chép, xem ra cũng đã sớm chuẩn bị rồi.

Hóa ra hai người này đều vì chuyện này mà đến.

Chá Cô Tiếu thấy cảnh này, lắc đầu mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

Ở trong thạch thất một thời gian không ngắn, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu trở về với đầy ắp thu hoạch.

Trước khi đi, còn mang theo một quyển sách mà Hoa Linh cần.

Trong sách ghi chép phương pháp sử dụng Chu quả.

Dược lực của Chu quả trăm năm hung mãnh, không thể trực tiếp dùng sống, cần dùng nhiều loại phối dược để trung hòa dược lực của Chu quả mới không lãng phí dược lực bên trong.

May mắn là những phối dược này trong tộc đều có, Hoa Linh vỗ ngực nói, rất nhanh sẽ làm ra đan dược.

Ban đêm, tuyết sơn tĩnh lặng một mảnh, tinh tú rải rác trên không trung, vầng trăng sáng trong rải ánh bạc.

Trong môi trường yên tĩnh lại xuất hiện cảnh tượng không hài hòa.

Vài con thỏ trắng điên cuồng chui ra khỏi hang, chạy về phía dưới

núi.

Cảnh tượng này còn đang xảy ra ở những nơi khác.

Vô số động vật trên tuyết sơn đều đang bỏ chạy khỏi đại tuyết sơn.

Nếu nằm trong đống tuyết, liền có thể quan sát thấy lớp tuyết bề mặt đang khẽ rung động.

Trong nhà, Diệp Bạch đang ngủ say đột nhiên giật mình tỉnh giấc từ trong mơ, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán.

Hắn vừa nãy mơ một giấc ác mộng.

Trong mơ, hắn dường như bị chôn trong một chiếc quan tài đồng, trong quan tài tối đen bít bùng không một kẽ hở.

Bên ngoài còn có tiếng đào đất lấp quan tài truyền đến, Diệp Bạch liều mạng đập phá bên trong quan tài, nhưng không ai đáp lại.

Thấy Trần Ngọc Lâu vẫn đang ngủ say bên cạnh, không biết vì sao, cảm giác bất an không hề biến mất theo giấc mơ đã tỉnh, ngược lại càng thêm trầm trọng.

Đây là huyết mạch kỳ cảnh, Diệp Bạch sớm đã có kinh nghiệm.

Nhưng ở nơi này có thể xảy ra chuyện nguy hiểm gì?

Lúc này, Trần Ngọc Lâu cũng đột nhiên giật mình tỉnh giấc từ trong mơ, mồ hôi đầm đìa, hai mắt đờ đẫn nhìn Diệp Bạch, dường như vẫn đang hồi tưởng lại ác mộng vừa rồi.

Một người có cảm giác này thì không sao, nhưng cả hai người đều xuất hiện, thì đó là bất thường.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên bật dậy.

Ngay sau đó, Diệp Bạch nhanh chóng mặc quần áo vào, đứng dậy

nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ xa, trên đại tuyết sơn, một lớp tuyết trắng đang trượt xuống, vô số động vật điên cuồng bỏ chạy.

Trần Ngọc Lâu nghiêng đầu nhìn một cái, liền lập tức kéo Diệp Bạch lao ra ngoài cửa: "Trời đất ơi!

Tuyết lở!!!" "Tuyết lở đến rồi!" Chá Cô Tiếu, Hồng Cô và những người khác bị tiếng động kinh động, nhanh chóng lao ra ngoài nhà.

Không ít tộc nhân bị đánh thức, nửa mặc nửa cởi quần áo hoảng loạn ló đầu ra.

Nơi đây, mặt đất dưới chân mọi người đột nhiên rung chuyển, không ít căn nhà sụp đổ ngay lập tức.

Trên tuyết sơn lại có một khối tuyết lớn hơn cả vừa nãy sụp xuống, hình thành một trận tuyết lở khổng lồ hơn nữa, ập xuống chân núi.

Nhìn dòng lũ trắng xóa nuốt chửng mọi thứ từ lưng núi ập xuống, một cảm giác nghẹt thở lan tỏa trong lòng mọi người.

Tổ địa được xây dựng trên một khối đá lớn nhô lên ở chân núi, tuyết lở thông thường căn bản không thể gây nguy hiểm đến đây.

Nhưng trận tuyết lở khổng lồ trước mắt mọi người đủ sức chôn vùi toàn bộ tổ địa.

Hơn nữa, dưới chân núi là một vùng đất bằng phẳng, không thể tránh thoát trận tuyết lở.

Hiện giờ chạy xuống núi cũng là tìm đường chết.

Diệp Bạch lập tức nghĩ đến thạch thất dưới lòng đất, chỉ có trốn vào đó mọi người mới có cơ hội sống sót.

Diệp Bạch căn dặn một câu: "Nhị ca, mau dẫn tất cả mọi người

trốn vào thạch thất dưới lòng đất, ta đi xem có ai bị bỏ lại không!" Trần Ngọc Lâu thấy vậy, cũng theo sau Diệp Bạch giúp đỡ.

Chá Cô Tiếu căn dặn một câu: "Nhất định phải cẩn thận!" Sau đó, lâm nguy không loạn, vội vàng bảo Lão Dương Nhân đi chuẩn bị nước và thức ăn, mang vào thạch thất.

Tộc nhân bắt đầu trật tự chui vào thạch thất dưới lòng đất.

Thôn Zagrama nói lớn cũng không lớn, Diệp Bạch thân hình như quỷ mị nhảy nhót trên các mái nhà, kiểm tra xem còn tộc nhân nào bị lạc không.

Đến căn nhà ở góc cuối cùng, có một cặp mẹ con quấn chăn quần áo, co ro bên tường nhà, toàn thân run rẩy.

Hóa ra chân người mẹ có bệnh, đi lại không tiện.

Chương 174

Thêm vào đó, họ tỉnh dậy muộn, khi mở cửa nhìn thấy tuyết lở trên núi thì những người xung quanh đã đi hết rồi.

Họ không có cách nào, chỉ đành trốn ở góc nhà, hy vọng có thể thoát qua kiếp nạn này.

Diệp Bạch không nói hai lời, cõng hai người lên vai liền chạy, trọng lượng của hai người này không hề ảnh hưởng đến hắn, bước đi như bay.

Tốc độ nhanh như vậy, trong gió hai mẹ con không khỏi kêu thét lên.

Tiếng kêu thét vừa dứt, Diệp Bạch cũng đã quay lại thạch thất.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu đang dìu Đại tế ti tiến vào thạch thất.

Trong thạch thất chất đầy người, đầu người chen chúc nhau, một cảnh tượng hỗn loạn, Diệp Bạch cũng không nhìn rõ tình hình bên trong.

Nhưng, Chá Cô Tiếu đi đâu rồi?

Từ bên trong truyền ra tiếng Linh Nhi khóc gọi: "Tam thúc, cha con và cô Hoa Linh còn chưa vào." Diệp Bạch liếc nhìn phòng thuốc ở đằng xa, dường như vẫn còn khói xanh bốc lên.

Chẳng lẽ là ở phòng thuốc sao!

Nhưng giờ phút này, trận tuyết lở khổng lồ đã cận kề trong gang tấc! "Đại ca, huynh lo liệu cho mọi người." Diệp Bạch đẩy Trần Ngọc Lâu vào thạch thất, trực tiếp đóng sập cửa gỗ lại.

Trần Ngọc Lâu gọi: "Tam đệ, đệ đi đâu?

Ai!

Nhất định phải cẩn thận!" Diệp Bạch tranh thủ thời gian đến phòng thuốc, liền nghe thấy tiếng Hoa Linh từ bên trong truyền ra. "Sư huynh, huynh mau đi trốn đi, đan dược sắp luyện chế xong rồi.

Nếu lửa lò bị gián đoạn, Chu quả của Tiểu Bạch ca sẽ lãng phí mất." Nghe thấy lời này, Diệp Bạch vừa tức vừa ấm lòng, nha đầu ngốc này.

Chá Cô Tiếu cũng bất lực, sư muội nhà mình liền đêm luyện chế đan dược, không ngờ lại gặp phải trận tuyết lở trăm năm khó gặp.

Mặc cho hắn khuyên nhủ thế nào, Hoa Linh cứ không chịu từ bỏ lò đan dược này.

Đang định đánh ngất Hoa Linh thì thấy Diệp Bạch bước vào.

Diệp Bạch tiến vào phòng thuốc, trực tiếp thu chiếc lò luyện đan đồng nhỏ vẫn đang cháy vào không gian, sau đó không nói lời nào liền kéo hai người nhảy lên mái nhà.

Nhìn trận tuyết lở sắp gào thét ập tới, Chá Cô Tiếu và Hoa Linh cuối cùng cũng biến sắc mặt.

Không ngờ lại chậm trễ ở phòng thuốc lâu như vậy, đến nỗi tuyết lở đã đến trước mặt mọi người.

Lúc này muốn chạy trốn, cũng không còn cơ hội nữa.

Tuyết lở cuộn theo khí thế ngút trời đã ập đến gần.

Dưới dòng lũ trắng xóa có thể nuốt chửng mọi thứ, ba người dường như nhỏ bé đến vậy.

Diệp Bạch mặt mày ngưng trọng, nhanh chóng hỏi: "Ta cho các ngươi một cây dù kim cương, có thể an toàn hạ cánh từ độ cao ba mươi mét trở lên không?" Chá Cô Tiếu không biết Diệp Bạch có ý gì,

nhưng nhanh chóng đáp: "Được!" "Tốt!" Diệp Bạch từ không gian lấy ra hai cây dù kim cương ném cho Chá Cô Tiếu và Hoa Linh.

Lại nheo mắt lại, hai tay nhấc bổng hai người liền lao thẳng về phía tuyết lở, thậm chí còn nghênh đón "bạch long" có thể nuốt chửng mọi thứ.

Mỗi bước chân của Diệp Bạch đều in sâu vào đất bùn.

Những bông tuyết lạnh lẽo ở rìa tuyết lở đã táp vào mặt ba người.

Chá Cô Tiếu và Hoa Linh không kìm được nhắm mắt lại.

Lúc này Diệp Bạch đột nhiên vọt lên trời.

Nội lực Tử Hà phối hợp Kim Nhạn Công vận hành đến cực hạn, Diệp Bạch lăng không đạp vài bước, vậy mà bay vọt lên không trung cao mười mấy mét.

Lại mượn dư lực liên tiếp ném hai người ra.

Chá Cô Tiếu và Hoa Linh cuối cùng cũng biết kế hoạch của Diệp Bạch, là ném họ lên không trung, sau đó mượn dù kim cương lướt xuống để tránh khỏi trận tuyết lở có thế mạnh nhất.

Nhưng làm như vậy, Diệp Bạch lại làm sao tránh khỏi tuyết lở! "Tam đệ!" "Tiểu Bạch ca!" Diệp Bạch trong quá trình rơi xuống cũng không từ bỏ giãy giụa, lấy Phá Trận Bá Vương Thương từ không gian ra.

Khoảnh khắc chạm đất, hắn dốc hết sức cắm Bá Vương Thương vào đất đóng băng dưới chân. "Rắc!" Nửa thân thương cắm sâu vào lòng đất.

Trong tuyết lở, hàn lưu cuộn theo tuyết hoa ập đến, dường như có thể xé nát mọi thứ.

Làn da lộ ra ngoài của Diệp Bạch lập tức xuất hiện những vết cắt

nhỏ.

Diệp Bạch vội vàng lấy ra một chiếc áo khoác lớn che mặt mình, hai tay nắm chặt Bá Vương Thương không dám buông.

Hắn sợ rằng nếu buông ra, mình không biết sẽ bị cuốn đi đâu.

Uy lực của tự nhiên không phải sức người có thể chống lại, thế tuyết lở không ngừng nghỉ.

Diệp Bạch cảm thấy một hòn đá bay vụt qua tai, nếu hòn đá lệch đi một chút, mình đã vỡ đầu mà chết rồi.

Tử Hà nội khí bảo vệ quanh người, Diệp Bạch đột nhiên nghĩ thầm, nếu mình đột phá đến cảnh giới tầng thứ năm của Tử Hà, có Tử Hà cương khí hộ thể, có lẽ tình hình hiện tại sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tuy nói không thể đỡ được hòn đá vừa rồi, nhưng hẳn là có thể giúp mình chết một cách an lành hơn.

Khoảng mười giây sau, đại tuyết sơn cuối cùng cũng khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Chá Cô Tiếu và Hoa Linh cầm dù kim cương bò ra từ lớp tuyết dày, việc đầu tiên là tìm kiếm bóng dáng Diệp Bạch.

May mắn là không lâu sau, Diệp Bạch cũng nhô đầu ra từ trong tuyết, hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba người nhìn nhau, ai nấy đều lộ vẻ mừng rỡ vì sống sót sau tai nạn.

Tuy nhiên, ba người vui vẻ chưa được bao lâu, lại phát hiện dãy núi rung chuyển.

Diệp Bạch nhìn về phía đại tuyết sơn, trời ơi, chẳng lẽ lại muốn đến thêm một lần nữa sao?

May mắn là lần này tần suất rung động không cao, tuyết tích trên

lưng núi còn lại không nhiều, cũng không xuất hiện trận tuyết lở mới.

Ba người mỉm cười, hóa ra là một phen hú vía.

Chương 175

Sau nửa ngày trời, Chá Cô Tiếu tìm thấy thạch thất dưới lòng đất bị tuyết vùi sâu, lần lượt cứu những người bên trong lên.

Gia viên bị hủy hoại, tộc nhân Zagrama trên mặt không thấy nụ cười.

Thêm vào đó, thời tiết lạnh giá, không ít người vừa đói, vừa mệt, vừa lạnh.

Tiếng khóc của lũ trẻ truyền đến trước tiên, Diệp Bạch liếc mắt nhìn, hóa ra là Linh Nhi dẫn đầu, khóc òa lên.

Hỏi kỹ ra, hóa ra là kẹo bánh vặt mà Diệp Bạch mua cho cô bé đều bị vùi lấp hết, cô bé đau lòng vì những viên kẹo này.

Diệp Bạch mỉm cười, đành phải hứa với cô bé, sau này sẽ mua cho cô bé thật nhiều nữa.

Lại lấy ra sô cô la, bảo Linh Nhi chia cho các bạn nhỏ khác, an ủi lũ trẻ.

Mọi người tìm một nơi an toàn để dựng trại.

Trong không gian của Diệp Bạch luôn cất giữ mấy chiếc lều quân dụng lớn, dựng lên vừa đủ cho phụ nữ và trẻ em nghỉ ngơi.

Mấy đống lửa bốc lên, mọi người vây quanh nhau, nướng thức ăn sưởi ấm.

Thịt gấu và thịt nai thơm lừng xua đi nỗi bất an trong lòng mọi người.

Chá Cô Tiếu cầm một miếng thịt gấu trong tay, lòng lại nghĩ đến chuyện khác.

Đối với hắn mà nói, điều cấp bách nhất hiện tại là làm sao an trí những tộc nhân này.

Tổ địa ban đầu đã bị tuyết vùi lấp, tuyết ở đây quanh năm không tan, đã không còn thích hợp để sinh tồn nữa.

Tốt nhất là tìm một vùng đất bảo địa khác, xây dựng lại nơi tụ tập của tộc quần.

Chá Cô Tiếu nói ra suy nghĩ của mình, Trần Ngọc Lâu liền đề nghị, Chá Cô Tiếu có thể di chuyển tộc nhân đến gần Trường Sa hoặc Vĩnh Thuận, có y và Diệp Bạch trông nom chăm sóc, tộc nhân của họ sẽ sống tốt hơn.

Chá Cô Tiếu lắc đầu, kiên quyết từ chối.

Nếu là vì muốn sống những ngày tháng an ổn, tộc Zagrama cũng sẽ không ở lại nơi này.

Gánh vác lời nguyền, họ định sẵn phải cách tuyệt với thế gian!

Thương thảo không ra kết quả, mọi người bèn quyết định trước tiên dựng những căn nhà gỗ đơn sơ gần rừng tuyết, vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt rồi tính sau.

Khi mọi người đang nói chuyện phiếm, liền thấy từ xa trên bãi tuyết xuất hiện một đàn bóng xanh, mười mấy con sói lao đến nhanh như chớp.

Lão Dương Nhân đang định lấy cung tên ra, liền bị Diệp Bạch ngăn lại. "Trước tiên hãy xem đã, chắc không phải đến chỗ chúng ta đâu." Quả nhiên, đàn sói dừng lại trên lớp tuyết, ngửi tìm dấu vết, muốn đào xác động vật bị chôn dưới tuyết.

Trong vùng tuyết, đàn sói là một trong những sinh vật thông minh nhất, có thể cảm nhận nguy hiểm từ trước, và cũng có thể nắm bắt cơ hội trong nguy hiểm.

Không lâu sau, liền thấy không ít sói xanh đào ra xác động vật từ hố tuyết.

Một số con sói xanh đã không thể chờ đợi mà xé bụng ăn thịt, miệng đầy máu me.

Lúc này, một con cáo tuyết nhỏ màu trắng bị sói xanh đào ra từ trong tuyết.

Nó đầu tiên giả chết, sau đó lợi dụng lúc con sói xanh này không chú ý, đột nhiên nhảy bật dậy, co chân chạy trối chết.

Bị đùa giỡn đến tức giận, con sói xanh này cũng không phải loại dễ bắt nạt, nó "a ô" một tiếng, gọi các huynh đệ xung quanh, vây bắt con cáo tuyết nhỏ này.

Trên bãi tuyết trắng xóa, mười mấy con sói xanh truy đuổi một con cáo trắng, cảnh tượng cũng khá thú vị.

Linh Nhi thấy cảnh này, không khỏi lay lay vạt áo mẹ mình.

Hồng Cô sao lại không biết tâm tư của con gái chứ, cứu nó xuống là sẽ phải nuôi trong nhà, đến lúc đó vẫn là cô phải lo lắng.

Lại phải cho ăn uống, lại phải lo dọn vệ sinh.

Hơn nữa loại cáo này dã tính khó thuần, vạn nhất cắn người thì sao?

Thấy mẹ mình cứng rắn lắc đầu, Linh Nhi lại nhìn sang cha mình.

Nhưng Chá Cô Tiếu trong tay vẫn cầm nửa miếng thịt gấu lạnh buốt, nhìn chằm chằm vào đống lửa, không biết đang nghĩ chuyện gì mà nhập thần.

Không có cách nào khác, Linh Nhi đành phải đặt ánh mắt lên Diệp Bạch, nhẹ nhàng gọi: "Tam thúc." Diệp Bạch không kìm được lắc đầu, đành ra hiệu cho Lão Dương Nhân.

Lão Dương Nhân giương cung lắp tên, mấy mũi tên sắc bén xé gió bay ra, dọa mười mấy con sói đứng yên tại chỗ. "Hắc hắc, cảm ơn Tam thúc và chú Lão Dương Nhân." Đàn sói nhìn về phía mọi người trong rừng, hú lên mấy tiếng, liền tha xác động vật bỏ đi.

Diệp Bạch đến gần chỗ cáo tuyết nhỏ, thấy con cáo tuyết nhỏ này còn định chạy, hắn đạp tuyết bay ra, lập tức nhấc con cáo tuyết lên tay.

Cáo tuyết bị nắm chặt yếu huyệt, đuôi lông trắng xù lên, đôi mắt đen láy lấp lánh nhìn Diệp Bạch như muốn làm thân. "Kỷ kỷ!" Diệp Bạch nói: "Chỉ cần biết vâng lời, sẽ không làm hại ngươi." Con cáo tuyết nhỏ này trên người mang ánh sáng xanh lục, trí tuệ hẳn là không thấp, đây cũng là nguyên nhân chính Diệp Bạch cứu nó.

Ở thế hệ sau, cáo tuyết đa phần sinh trưởng ở Bắc Băng Dương và các vùng nước ngoài, trong nước hình như không còn mấy con.

Tiểu gia hỏa này ở trong nước e rằng đã gần như tuyệt chủng, có thể cứu được một con cũng là chuyện tốt.

Những căn nhà gỗ đơn sơ liền được dựng lên từng căn một.

Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch cũng gia nhập đội thi công, vừa chặt cây đốn gỗ vừa đào móng.

Mấy ngày lao động, Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch không khỏi có chút đầu bù tóc rối, thật khó tin một người là tổng bả đầu Tá Lĩnh, một người là Thủ lĩnh Cửu Môn.

Nhưng hai người thật sự chưa từng làm loại việc này, ngược lại còn thấy có chút vui vẻ trong đó.

Gần đến cuối năm, Trần Ngọc Lâu lại viết một bức thư, bảo Tần Thục Vân đưa Trần lão gia tử đến Trường Sa ăn Tết.

Có Bạch Tri Hi và Trần Thiên Hữu ở đó, hai bên hẳn sẽ không

cảm thấy cô đơn.

Tập tục đón Tết của tộc Zagrama không khác biệt lắm so với người Hán, chỉ có điều họ thêm một tập tục săn bắn.

Săn bắn trước Tết, thu hoạch được càng nhiều con mồi, ngụ ý năm sau sẽ gặp nhiều may mắn.

Đáng tiếc chuồng ngựa trong tộc bị tuyết lở cuốn trôi, chết không ít, chỉ có bốn con ngựa thoát được dây cương, may mắn sống sót.

Một ngày trước Tết, ba người Diệp Bạch và Lão Dương Nhân chuẩn bị tiến hành nghi thức săn bắn.

Diệp Bạch chọn một con bạch mã khá ngoan ngoãn, dẫn Linh Nhi dẫn đầu xông vào rừng tuyết.

Chương 176

Rừng tuyết này không nhỏ, hơn nữa dã thú rất nhiều.

Những năm trước săn bắn, mọi người đều tụ tập cùng nhau, đề phòng xảy ra bất trắc.

Nhưng nghĩ đến thủ đoạn của Diệp Bạch, mấy người không hề lo lắng, vậy thì cứ để hắn đi một mình đi.

Trần Ngọc Lâu cầm một khẩu súng săn theo sau Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân, tiến vào rừng tuyết.

Cảm giác phóng ngựa nhanh như bay trên tuyết thật là vui sướng, Linh Nhi trong lòng cũng cười khanh khách.

Một cái đầu nhỏ lông trắng xù chui ra từ trong quần áo của Linh Nhi, tò mò nhìn ngắm phong cảnh vụt qua xung quanh.

Là một con cáo, nó cũng là lần đầu tiên cưỡi ngựa.

Phi nhanh mười mấy phút, cho đến khi con bạch mã dưới thân thở hổn hển, Diệp Bạch mới dừng lại.

Hai người, một cáo, một ngựa dường như đến bên một hồ nước.

Thời tiết lạnh giá đã khiến mặt hồ đóng băng.

Mặt hồ tinh trong suốt với ánh lam nhạt tuyệt đẹp.

Nếu còn có máy ảnh, Diệp Bạch nói gì cũng phải chụp lại một tấm ảnh.

Đi một vòng quanh hồ, Diệp Bạch đột nhiên nhận được thông báo hệ thống. [Bàn Sơn Quần Mộ: Nơi chôn cất tộc nhân Bàn Sơn các đời, là bảo địa phong thủy thượng thừa.

Cấp độ nguy hiểm: Không!

Chứa bảo rương: Bảo Rương Đồng (đặc định)!] Bản đồ thông đạo mộ huyệt dưới lòng đất cũng hiện lên trong đầu Diệp Bạch.

Lối vào nằm dưới một cây thông lớn khô héo không xa phía trước.

Diệp Bạch không ngờ ở vùng tuyết tùy tiện đi dạo lại có thể phát hiện ra tổ phần Bàn Sơn.

Nhưng nơi này quả thực là một vùng đất phong thủy tốt.

Tuy nhiên đây là Bàn Sơn Quần Mộ, tổ tiên Bàn Sơn một đời đều được chôn cất ở đây.

Nếu mạo hiểm xuống mộ e rằng không ổn lắm.

Ước chừng Chá Cô Tiếu cũng biết nơi này.

Diệp Bạch mặt mày rối rắm, có chút không quyết định được.

Linh Nhi đang đùa giỡn với cáo tuyết nhỏ trong tuyết, thấy Diệp Bạch ngẩn người, không kìm được hỏi: "Tam thúc, thúc đang nghĩ gì vậy?" Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Linh Nhi, Tam thúc phát hiện một cổ mộ, con có muốn cùng Tam thúc đi xem không?" "Được ạ, Tam thúc." Linh Nhi mặt nhỏ lộ vẻ phấn khích khi nghe nói muốn đi thám mộ.

Cô bé đã hỏi mẹ rồi, thám mộ chính là tìm bảo bối dưới lòng đất, tìm bảo bối là sở trường của cô bé.

Vì đã quyết định xuống mộ, Diệp Bạch cũng không biết mang Linh Nhi xuống mộ huyệt là đúng hay sai, nhưng để Linh Nhi một mình ở trên rõ ràng càng không thích hợp.

Buộc bạch mã vào cây khô, Diệp Bạch mò mẫm trên mặt đất một hồi, liền vén một tấm đá lên, lộ ra một con đường hầm.

Kết cấu của Bàn Sơn Quần Mộ này cực kỳ đơn giản, một hành lang dẫn đến một không gian hình tròn.

Bản đồ giống như một cây kẹo mút, một thanh dài nối với một quả cầu.

Ôm Linh Nhi vào lòng, Diệp Bạch cúi người chui vào mộ đạo.

Đi chưa bao xa đã đến không gian hình tròn.

Diệp Bạch lấy ra một chiếc đèn đứng chiếu sáng xung quanh.

Trên đầu là mái vòm hình cung giống như lều Mông Cổ, xung quanh bày hàng chục cỗ quan tài, giống như đồ bát quái, được sắp xếp xen kẽ có quy luật.

Trước mỗi cỗ quan tài đều dựng một tấm bia đá nhỏ, ghi rõ thân phận của chủ nhân quan tài.

Đương nhiên, cũng có những hố hình vuông không có quan tài, có lẽ lúc đó thậm chí hài cốt cũng không tìm về được.

Diệp Bạch đến trước một cỗ quan tài.

Bảo Rương Đồng đặc định nằm ngay bên trong, hắn cũng không biết "đặc định" mà hệ thống đánh dấu là có ý gì.

Nhưng vị Bàn Sơn Đạo Nhân trong quan tài thì Diệp Bạch không xa lạ gì, chính là người đã thi triển thuật tung hoành liên hợp, tiêu diệt Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Trên bia đá cũng có giới thiệu về người này. [Cấn Đông: Hưởng thọ ba mươi lăm tuổi, Bàn Sơn Đạo Nhân đời thứ mười tám, do lời nguyền gia trọng mà chết trong tộc.

Sự tích được ghi chép trong sách.] "Tam thúc, trong quan tài này chôn ai vậy ạ?" Linh Nhi chữ nghĩa không nhiều, không đọc hiểu được chữ trên bia đá.

Cô bé tò mò hỏi. "Đều là tổ tiên các đời của tộc Zagrama các con, họ đều được chôn cất ở đây." Linh Nhi há miệng nhỏ kinh ngạc nói:

"Nha!

Vậy đây không phải tổ phần của tộc chúng ta sao?

Cha mà biết chúng ta xuống tổ phần, có phạt chúng ta không?" Thấy dáng vẻ đáng yêu của Linh Nhi, Diệp Bạch cố ý trầm ngâm, véo nhẹ mũi cô bé nói: "Dù sao cũng sẽ không phạt ta, còn con...?

Thì khó nói lắm." Linh Nhi bĩu môi nhỏ: "Tam thúc, thúc thật xấu, đến lúc cha hỏi, con sẽ nói là thúc dẫn con xuống đây đó." Khả năng đổ lỗi của nha đầu này thật là thành thạo.

Diệp Bạch mỉm cười đặt nha đầu nhỏ xuống: "Linh Nhi, Tam thúc muốn mở quan tài này ra, con giữ bí mật cho Tam thúc, Tam thúc cũng giữ bí mật cho con được không?" Đôi mắt nhỏ của Linh Nhi đảo qua đảo lại, sau đó sảng khoái gật đầu.

Diệp Bạch lại lấy ra một cây nến thắp ở góc đông nam.

Việc thắp nến ở góc đông nam vốn là giao ước giữa người sống và người chết.

Nếu linh hồn trong quan tài có điều dị thường, thì không được mở quan tài, ngọn nến này sẽ tắt.

Nếu nến thật sự tắt, thì Diệp Bạch cũng không muốn quấy rầy linh hồn tổ tông Bàn Sơn, bảo rương này không lấy cũng đành.

Cỗ quan tài này là quan tài gỗ bình thường, bốn phía được đóng chặt bằng đinh chốt.

Đúng lúc Diệp Bạch định rút chiếc đinh đầu tiên ra, ngọn lửa nến đột nhiên nhảy nhót.

Sau khi Diệp Bạch rụt tay lại, ngọn lửa lại trở về trạng thái bình thường.

Lại đưa tay về phía trước, lửa nến lại nhảy nhót; rụt tay lại, lửa

nến lại không nhảy nữa.

Chương 177

Thử mấy lần, Diệp Bạch phát hiện đây thật sự không phải ngẫu nhiên.

Xem ra vị tiên nhân trong quan tài không muốn hắn mở quan tài.

Nhưng cũng may vị tiên nhân này tính tình tốt.

Nếu gặp phải người tính khí kém, thấy Diệp Bạch cứ trêu chọc như vậy, đã sớm lật nắp quan tài lên mà làm loạn rồi. "Tam thúc, có phải có người không muốn chúng ta mở quan tài không ạ?" Linh Nhi nắm vạt áo Diệp Bạch, có chút sợ hãi nói.

Mộ thất này toàn bộ đều nhờ một chiếc đèn đứng chiếu sáng, các góc khác đều mờ ảo âm u.

Ánh nến nhảy nhót theo cử động của Diệp Bạch, rõ ràng là có thứ gì đó vô hình đang quấy phá.

Diệp Bạch liếc nhìn xung quanh, suy nghĩ một lát rồi nói: "Linh Nhi, giúp ta một việc.

Vị tiên nhân trong quan tài này là Bàn Sơn Đạo Nhân đời thứ mười tám, tên là Cấn Đông.

Con hãy ở đây tế bái tổ tiên trong tộc con." "Nga," Linh Nhi cũng cực kỳ vâng lời, quỳ trước bia đá, nén sợ hãi trong lòng nói: "Con tên là Linh Nhi, cha con cũng là Bàn Sơn Đạo Nhân, tên là Chá Cô Tiếu.

Linh Nhi bây giờ xin lạy Cấn tiên bối, cầu xin tiên bối đừng ngăn cản chúng con mở quan tài.

Đợi con ra ngoài sẽ mang thêm kẹo bánh vào cho tiên bối." Đầu nhỏ của Linh Nhi dập xuống đất ba cái, sau đó chậm rãi đứng dậy.

Thấy vậy, Diệp Bạch cũng cúi ba cái lạy trước cỗ quan tài này.

Khi Diệp Bạch đưa tay đến gần quan tài, ngọn lửa nến cuối cùng cũng không còn nhảy nhót nữa.

Nhanh chóng tháo các chốt đinh xuống, Diệp Bạch chậm rãi mở nắp quan tài.

Một bộ xương khô nằm trong quan tài, không có bất kỳ vật tùy táng nào, rất đơn sơ.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, tình huống này hẳn là sẽ không có xác chết vùng dậy.

Tuy nhiên, bộ xương khô này không giống xương người bình thường có màu xám trắng.

Bộ xương khô trong quan tài này mang theo hoa văn màu vàng, nhưng nhìn kỹ, chỉ là xương bị một loại vật chất màu vàng nào đó thấm vào mà thôi. "Tam thúc, bên trong có gì vậy ạ?" Linh Nhi kiễng chân, muốn xem bên trong quan tài có gì.

Diệp Bạch lấy bảo rương ra liền đậy nắp quan tài lại, "Trẻ con không thể nhìn những thứ bên trong, sẽ gặp ác mộng đó." Linh Nhi bĩu môi nhỏ, vẻ mặt không vui.

Diệp Bạch không để ý đến cô bé, sau khi thu dọn nến và các dấu vết khác xong, liền dẫn cô bé ra khỏi mộ thất.

Trước khi đi, Diệp Bạch lại vái ba vái trước mộ thất này.

Chậm trễ dưới lòng đất không ít thời gian, khi ra ngoài mặt trời đã ở hướng tây nam, gần giữa trưa.

Lúc này, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu hẳn đã săn được không ít động vật.

Thế là Diệp Bạch dẫn Linh Nhi lên ngựa, chui vào rừng tuyết tìm

kiếm dấu vết con mồi.

Hoạt động săn bắn ban ngày mấy người chơi rất vui vẻ.

Linh Nhi dưới sự giúp đỡ của Diệp Bạch càng tự tay bắt được một ổ thỏ tuyết nhỏ, sau khi về thì vui đến không biết trời đất là gì.

Màn đêm buông xuống, tộc nhân ở khu vực trống trải chất đống một đống lửa lớn, gần một trăm người tụ tập cùng nhau đón lễ, thật là náo nhiệt.

Những con mồi thu được ban ngày đều được chế biến thành đủ loại món ngon.

Những phần dư thừa cũng sẽ được phơi khô ướp muối, để dành làm thức ăn sau này.

Mọi người ca hát nhảy múa, ăn thịt uống rượu, tâm trạng thư thái.

Trước bàn gỗ dài, Linh Nhi ôm một miếng thịt kho tàu béo ngậy gặm, miệng đầy dầu mỡ, đôi mắt nhỏ híp lại tràn đầy sự thỏa mãn. "Mẹ, đây là thịt gì vậy ạ?

Ngon thật!" Hồng Cô liếc nhìn cô bé nói: "Thịt thỏ!" "Thịt thỏ?" Linh Nhi lập tức ý thức được điều gì đó, chạy lon ton bằng đôi chân ngắn cũn đến căn phòng của mình, nhìn thấy chiếc lồng trống không, nước mắt lập tức rơi như mưa.

Hóa ra là dùng những con thỏ nhỏ của cô bé để làm thịt. "Ô ô ô!" "Mẹ thật đáng ghét!" Chỉ là cô bé không nỡ vứt miếng thịt trong tay đi, vừa ăn vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Đến bên chỗ Diệp Bạch ngồi, Linh Nhi đang định mách tội, lại thấy Diệp Bạch cũng đang ăn ngon lành miếng thịt thỏ nhỏ của cô bé.

Linh Nhi tức tối ngồi xuống bên cạnh hắn.

Diệp Bạch sao lại không biết đã xảy ra chuyện gì chứ, đành nhẹ

giọng an ủi cô bé, mãi đến khi hứa hẹn đợi đưa cô bé về Trường Sa sẽ cho cô bé cưỡi đại hổ, lúc đó trên mặt Linh Nhi mới lộ ra nụ cười.

Hồng Cô thấy cảnh này không kìm được lắc đầu, con gái nhà mình sắp thành áo bông nhỏ của người khác rồi.

Mọi người vui chơi đến khuya, Diệp Bạch cõng Trần Ngọc Lâu đang say bí tỉ vào nhà, lại lấy ra bút máy và giấy bắt đầu sao chép.

Bảo Rương Đồng lấy được trong Bàn Sơn Quần Mộ, Diệp Bạch đã mở ra được rất nhiều tuyệt kỹ của gia tộc Bàn Sơn.

Có thể nói là tuyển tập các tuyệt kỹ Bàn Sơn.

Về phương diện võ công có: Thất Tinh Quyền, Cầm Nã Diệu Thuật, Đại Lực Kim Cương Chưởng, Khinh Công Kỹ Xảo.

Về phương diện trận pháp thì không nhiều, chỉ có: Thất Tinh Âm Dương Thuật, Thất Tinh Trận, Mê Hồn Trận.

Điều khiến Diệp Bạch hứng thú nhất chính là Khôi Tinh Thích Đấu và Tam Đinh Tứ Giáp.

Khôi Tinh Thích Đấu nghiêm ngặt mà nói không phải là chỉ dùng chân đá ra, mà là một loại kỹ xảo giảng thuật cách điều động toàn thân kình lực.

Chỉ cần phát huy đúng cách, liền có thể sử dụng sức mạnh vượt xa bản thân.

Trước đây Diệp Bạch đa phần là thấy Chá Cô Tiếu dùng chân thi triển chiêu này, không hiểu huyền bí bên trong, chỉ có thể học một cách nửa vời.

Lần này có được truyền thừa Bàn Sơn hoàn chỉnh, sau này liền có thể tự do thi triển chiêu này không trở ngại.

Còn Tam Đinh Tứ Giáp thì là bí thuật cốt lõi của Bàn Sơn.

Tam Đinh chia thành Thất Tinh Trấn Quan Đinh, Bát Quái Trấn Thi Đinh, Cửu Thiết Trấn Tà Đinh.

Thất Tinh áp đỉnh, thi tiên khó dậy; Bát Quái trấn thi, tấc bước khó đi; Cửu Thiết trấn tà, yêu quái khó địch!

Ba chiếc đinh này đều là pháp khí đạo gia phá tà.

Chương 178

Chín chiếc đinh sắt màu máu mà Cửu Môn cất giữ chính là Cửu Thiết Trấn Tà Đinh.

Điều này cũng khiến Diệp Bạch suy đoán, cao nhân nào đã dùng đinh đóng nữ thi vào quan tài, liệu có phải là tổ tiên Bàn Sơn không.

Còn Tứ Giáp thì là Phân Sơn Quật Tử Giáp, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, Tị Thủy Du Long Giáp và Quật Tử Phàn Sơn Giáp.

Ba loại đầu tiên là những con rết thật sự, chỉ là đã trải qua bí thuật Bàn Sơn bồi dưỡng, xa không phải loại rết thông thường có thể sánh bằng.

Loại Quật Tử Phàn Sơn Giáp cuối cùng thì là loại giáp vảy làm từ da giao long đất, là vật phẩm đặc hữu của Khôi thủ Bàn Sơn.

Phàn Sơn Giáp là một loại công cụ cấu tạo "bách tử", trên cánh tay ẩn chứa những chiếc móc thép tinh luyện vừa mảnh vừa dai này, có thể dựa vào Phàn Sơn Giáp này mà leo trèo vách núi cheo leo.

Diệp Bạch nhớ trong cốt truyện gốc, khi Chá Cô Tiếu đại chiến Lục Dực Ngô Công, cởi bỏ đạo bào lộ ra trang phục bó sát màu đen, trên cánh tay liền trang bị Phàn Sơn Giáp này.

Đáng tiếc vì có Diệp Bạch tham gia, khiến Phàn Sơn Giáp này không có đất dụng võ, cũng không được lộ diện.

Theo Diệp Bạch được biết, Tam Đinh Tứ Giáp của Bàn Sơn đã thất lạc phần lớn, chỉ còn lại Phân Sơn Quật Tử Giáp, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp và Quật Tử Phàn Sơn Giáp.

Trừ Phàn Sơn Giáp, hai loại rết còn lại Diệp Bạch cũng đã thấy qua, kình lực tinh mạnh, có thể hiểu tiếng người, xem như là dị vật

thế gian.

Lần này, Diệp Bạch sao chép chính là phương thức bồi dưỡng Tị Thủy Du Long Giáp và bí thuật Tam Đinh.

Không biết đã sao chép bao lâu, Diệp Bạch xoa xoa cổ tay mỏi nhừ, chỉnh lý lại bản thảo.

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng rất sáng, Diệp Bạch không hề có chút buồn ngủ nào.

Sau khi nội lực đột phá, cộng thêm tố chất cơ thể vốn đã cường hãn, Diệp Bạch cảm thấy thời gian ngủ của mình càng ngày càng ít đi.

Thấy Trần Ngọc Lâu vẫn đang ngáy ngủ, Diệp Bạch khoác áo choàng ra khỏi phòng.

Một luồng khí lạnh thổi vào, Trần Ngọc Lâu không kìm được cuộn chặt chăn lại.

Bên ngoài bạc trắng bao phủ, một màu tuyết trắng trong suốt.

Đống lửa trại ở xa vẫn còn khói lượn lờ.

Dưới bàn gỗ dài khá bừa bộn, còn sót lại không ít vụn thức ăn.

Đến bên căn nhà gỗ nhỏ của Hoa Linh, bên trong vẫn còn ánh nến yếu ớt.

Diệp Bạch không kìm được khẽ gõ cửa. "Ai đó?" Từ trong nhà truyền đến tiếng Hoa Linh. "Là ta." "Tiểu Bạch ca!" Hoa Linh mở cửa phòng, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ. "Đã muộn thế này sao còn chưa nghỉ ngơi?" Diệp Bạch thấy trên bàn đặt một hộp gỗ, bên trong có hơn mười viên đan dược.

Trong lò đan bên cạnh còn có không ít bùn thuốc, xem ra Hoa Linh đang chế tạo đan dược cho hắn.

Hoa Linh nói: "Tiểu Bạch ca, huynh đến thật đúng lúc, đan dược

sắp làm xong rồi.

Đợi sáng mai huynh có thể thử xem hiệu quả." Nói xong, Hoa Linh lại đi đến bên bàn, tạo hình cho bùn thuốc, nặn thành hình viên đan dược.

Diệp Bạch: "Những chuyện này mai làm cũng được, muội mau nghỉ ngơi đi." Hoa Linh lắc đầu, kiên trì nói: "Tiểu Bạch ca, trước đây đệ và sư huynh khi tìm kiếm Mộc Trần Châu trong rừng núi, buổi tối thường xuyên không nghỉ ngơi.

Huynh yên tâm đi, không sao đâu." Diệp Bạch khẽ thở dài, cũng không biết nói gì cho phải, liền tiến lên giúp đỡ cùng làm việc.

Trong lúc đó, Hoa Linh đã hỏi Diệp Bạch rất nhiều chuyện ở Trường Sa, về đại hôn của Bạch Tri Hi và tình hình của Tề Tiểu Hắc.

Diệp Bạch không giấu giếm, lần lượt trả lời.

Sau khi đan dược thành hình, còn phải qua giai đoạn 'hồi hỏa' trong lò mới coi như hoàn thành triệt để.

Lại qua rất lâu, Diệp Bạch cuối cùng cũng nhận được mười sáu viên Chu quả đan dược.

Để lại sáu viên đan dược, Diệp Bạch lại từ không gian lấy ra bản thảo giao cho Hoa Linh, căn dặn một câu, liền rời khỏi đó. "Đây là những tuyệt kỹ Bàn Sơn ta ngẫu nhiên có được, muội tranh thủ giao cho Nhị ca đi." Hoa Linh lật xem bản thảo mực còn chưa khô, không kìm được kinh ngạc liên hồi.

Đây chính là những tuyệt kỹ thất truyền của Bàn Sơn, Tiểu Bạch ca làm sao lại có những thứ này.

Hoa Linh muốn mở cửa hỏi Diệp Bạch rốt cuộc làm sao có được những thứ này, nhưng lại thấy bên ngoài cửa đã không còn bóng dáng Diệp Bạch.

Trở về trong nhà, Hoa Linh phát hiện dưới bản thảo còn có một phần đồ vật.

Bên trên viết: "Tử Hà." Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Bạch như thường lệ, thi triển Kim Nhạn Công bay lên đỉnh tuyết sơn.

Đón lấy một tia nắng rạng đông, Tử Sắc Nội Lực từ từ chảy trong kinh mạch.

Nuốt Chu Quả đan dược do Hoa Linh luyện chế vào bụng, Diệp Bạch liền cảm thấy một luồng khí ấm áp ôn hòa tản ra khắp đan điền.

Dược lực không ngừng đổ vào, Tử Hà Nội Lực trong người Diệp Bạch cũng nhanh chóng lớn mạnh.

Chu Quả này không hổ là thiên tài địa bảo trong truyền thuyết thần thoại, một viên nuốt vào đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với đan dược Diệp Bạch từng dùng trước đây.

Hơn nữa, sau khi được Hoa Linh phối hợp thành đan, nó đã loại bỏ dược lực cuồng bạo, chỉ còn lại tinh hoa chân chính.

Rất nhanh, Diệp Bạch cảm thấy Tử Hà Nội Lực đã đạt đến bình cảnh, mắc kẹt ở đỉnh phong tầng thứ hai.

Một tầng mây chướng màu tím ẩn hiện lơ lửng trên ngũ quan Diệp Bạch, gương mặt y cũng lộ vẻ thống khổ ngưng trọng.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", tựa như đập nước vỡ bờ, hồng thủy cuồn cuộn, Tử Hà Nội Lực cũng theo đó mạnh lên không ít.

Cuối cùng đột phá tầng thứ ba của Tử Hà Thần Công, Diệp Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Y mở lòng bàn tay, liền thấy một đoàn tử sắc yếu ớt lơ lửng trong lòng bàn tay, đạt đến tầng thứ ba, nội lực liền có thể phóng ra ngoài một cách đơn giản.

Lại ở tại tổ địa tộc Zagrama hơn mười ngày.

Ngày nọ, Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu dẫn theo Linh Nhi thu dọn hành lý, chuẩn bị quay về Trường Sa.

Biết ba người chuẩn bị đi Hiến Vương Mộ, Hồng Cô và Hoa Linh cùng những người khác cũng muốn đi cùng, nhưng lúc này tộc nhân Zagrama vẫn cần được an trí thỏa đáng, Chá Cô Tiếu phải dỗ dành mãi mới thuyết phục được Hồng Cô ở lại, để nàng và Hoa Linh, Lão Dương ở lại tổ địa chăm sóc tộc nhân.

Lúc chia tay, Linh Nhi khóc lóc rời khỏi vòng tay Hồng Cô, lớn chừng này rồi, tiểu nha đầu vẫn là lần đầu tiên đi xa.

Tuy nhiên, nếu để nàng ở lại tổ địa, thì có cho vàng nàng cũng không chịu.

Nàng còn muốn đến nhà Tam Thúc cưỡi mèo lớn nữa!

Chương 179

Suốt nửa tháng đường xá xa xôi mệt mỏi, Diệp Bạch cùng vài người cuối cùng cũng về đến Trường Sa.

Chiều tối hôm đó, Diệp Bạch liền triệu tập các đương gia Cửu Môn, chuẩn bị công bố tin tức về Hiến Vương Mộ.

Lần này đi Hiến Vương Mộ, động thái của y ở Trường Sa chắc chắn không thể giấu được những người khác trong Cửu Môn, thà rằng cứ công bố tin tức ra, để mọi người trong Cửu Môn cũng tham gia vào.

Cũng xem như đôi bên cùng có lợi.

Đương nhiên chuyện trong Hiến Vương Mộ có Mộc Trần Châu thì vẫn phải giữ bí mật.

Những người tham gia hội nghị còn có Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu.

Hội nghị lần này triệu tập vội vàng, Cửu Môn thiếu vắng hai môn, lần lượt là Trương Khải Sơn và Giải Cửu của Giải gia.

Trương Khải Sơn công việc bận rộn, cả ngày không thấy người.

Còn một năm trước, Giải Ngũ gia đã thoái vị, để Giải Cửu trở thành đương gia.

Nhiều công việc kinh doanh ở nước ngoài của Diệp Bạch đều do Giải Cửu quản lý, cho nên Giải Cửu thường xuyên phải đi Thượng Hải điều phối, không ở Trường Sa lâu.

Các đương gia Cửu Môn bước vào phòng họp, lại thấy bên cạnh Diệp Bạch ngồi hai người ngoài Cửu Môn.

Đa số người có mặt đều đã gặp Trần Ngọc Lâu, tuy Chá Cô Tiếu mặt lạ, nhưng những người tinh ý cũng có thể đoán ra thân phận của y.

Người có thể ngồi bên cạnh Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch không nghi ngờ gì nữa chỉ có Khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiếu!

Chuyện ba người hợp lực chiến đấu với Thi Vương ở Bình Sơn, kết bái huynh đệ cũng khá nổi tiếng ở Hồ Nam.

Vì hai người này có thể đến tham gia hội nghị, vậy nội dung thảo luận lần này hẳn không phải là chuyện nội bộ Cửu Môn rồi.

Sáu vị đương gia tìm chỗ của mình ngồi xuống, tâm tư mỗi người một vẻ.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cũng chắp tay chào hỏi các đương gia, rồi trò chuyện vài câu đơn giản, xem như lễ nghĩa chu đáo. "Lần này triệu tập mọi người đến đây, là vì một ngôi mộ huyệt, mộ của Hiến Vương Cổ Điền Quốc!

Vị trí cụ thể của mộ huyệt này chúng ta đã tra rõ, nên muốn hỏi mọi người, Cửu Môn có gia nào nguyện ý tham gia vào, chia một chén canh không?" "Tôi không có vấn đề gì." Tề Tiểu Hắc đeo kính râm, ngồi ở vị trí cuối cùng lên tiếng nói.

Mọi người không hề ngạc nhiên, ai cũng biết Hắc gia xưa nay đều lấy Tam gia làm chủ.

Tuy nhiên, Tề Tiểu Hắc có suy nghĩ riêng của mình, Hiến Vương Mộ liên quan đến lời nguyền huyết mạch của Hoa Linh, dù thế nào y cũng phải góp sức. "Nha đầu sức khỏe không tốt, không tiện đi xa, Hồng phủ chúng ta sẽ không tham gia." Một lát sau, Nhị Nguyệt Hồng cũng mở lời.

Diệp Bạch gật đầu, rồi nhìn sang các đương gia Cửu Môn khác.

Ngô Quảng Nguyên đang trao đổi ánh mắt với những người khác, thấy ánh mắt Diệp Bạch dừng lại trên mình, ấp úng không nói nên lời.

Diệp Bạch cười cười nói: "Ngô thúc cứ tùy ý là được, không cần miễn cưỡng." Ngô Quảng Nguyên nhỏ giọng giải thích: "Tam gia, không phải lão Ngô tôi không muốn đi, chỉ là sợ không thể sắp xếp được.

Trong nhà có một hỏa kế ở phía nam hình như phát hiện một ngôi mộ nhỏ, tôi đang định qua đó xem thử đây." "Không sao, Ngô thúc, nếu không đi được thì không cần miễn cưỡng." Diệp Bạch gật đầu ý bảo.

Y biết tính cách của Ngô Quảng Nguyên, là loại người không thấy thỏ thì không thả ưng.

Lúc này, Hoắc Tiên Cô của Hoắc gia không nhịn được mở lời hỏi: "Tam gia, có Khôi thủ Bàn Sơn và Khôi thủ Tá Lĩnh lại thêm ngài, vị truyền nhân Mạc Kim này, mà còn cần cả người Cửu Môn chúng tôi, vậy Hiến Vương Mộ này hẳn là cực kỳ hung hiểm phải không?" Diệp Bạch giải thích: "Tiên cô nói không sai, một bộ phận người Cổ Điền Quốc tín phụng tà thuật thần quỷ, những người này sau khi ly khai liền tự lập quốc, tuy là thảo đầu thiên tử, nhưng quốc lực của họ vẫn khá cường thịnh, lại tinh thông về cổ thuật, đằng thuật, họ sẽ dùng thủ đoạn gì để bảo vệ mộ huyệt cũng chưa thể biết được.

Nói thật, đi xuống Hiến Vương Mộ này, tôi cũng không có mấy phần nắm chắc." Nghe lời này, Ngô Quảng Nguyên có chút may mắn, may mà vừa rồi mình không nhất thời nóng nảy mà đồng ý ngay.

Hoắc Tiên Cô chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn về phía Diệp Bạch mở lời nói: "Tam gia thật thà, nhưng Hoắc gia tôi tin vào bản lĩnh của Tam gia, ngôi mộ này tính Hoắc gia tôi một phần." Diệp Bạch có chút ngoài ý muốn, cũng nhìn về phía Hoắc Tiên Cô, cô bé này quả thực rất

có khí phách, nếu là Hoắc Tam Nương trước kia làm đương gia, chắc chắn sẽ quan sát kỹ lưỡng rồi mới đưa ra quyết định.

Tuy nhiên, sau khi Diệp Bạch đích thân thừa nhận Hiến Vương Mộ nguy hiểm, Bán Tiệt Lý và Tề Cửu gia cũng bày tỏ thái độ, không muốn tham gia lần xuống mộ này.

Đối với Bán Tiệt Lý mà nói, Hiến Vương Mộ này chỉ là một tiểu quốc man hoang, y không cảm thấy bên trong có bảo bối gì, hơn nữa nhiều người tham gia vào như vậy, dù có thu hoạch cũng chẳng chia được bao nhiêu.

Bán Tiệt Lý y khác với người khác, y thích ăn độc thực.

Còn về Tề Cửu gia thì đơn giản hơn, mỗi lần đến tham gia hội nghị đều là lướt qua loa.

Y nheo mắt ở phía sau, cũng không chủ động nói chuyện.

Luôn là người hiền lành, không đắc tội ai, việc gì cũng không tham gia.

Mặc dù quầy xem bói duy nhất của Tề gia đã do Tề Thiết Chủy phụ trách, nhưng mỗi lần hội nghị Cửu Môn vẫn là Tề Cửu gia đến tham gia, không vì gì khác, chỉ vì sợ Tề Thiết Chủy còn trẻ, đưa ra quyết định không nên, từ đó đắc tội với những người khác trong Cửu Môn.

Về điểm này, Diệp Bạch vẫn rất bội phục đạo minh triết bảo thân của Cửu gia.

Tuy nhiên, sau khi hội nghị kết thúc, Diệp Bạch lại giữ Tề Cửu gia ở lại. "Cửu gia, ngươi có thể không đi, nhưng lần này Thiết Chủy nhất định phải đi cùng ta." Tề Cửu gia già nua mặt khổ sở, đột nhiên mặt đỏ bừng, ho khan dữ dội. "Khụ khụ khụ ~" Cơn ho này không dừng lại được, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ho đến chết.

Diệp Bạch cũng không vội, lặng lẽ nhìn Cửu gia diễn kịch, còn đưa lên một chén trà.

Thấy tiểu thủ đoạn của mình không qua mắt được Diệp Bạch, Tề Cửu gia đành nhận lấy chén trà, uống một ngụm nhuận họng rồi nói: "Tam gia, Thiết Chủy còn trẻ, đường Vân Nam xa xôi, nó đi cũng chỉ thêm phiền phức, hơn nữa sư phụ Tam gia cũng là kỳ nhân tinh thông ngũ hành bát quái, có ông ấy ở đó, lẽ ra không cần Tề Thiết Chủy chứ?" Diệp Bạch thành thật đáp: "Không giấu Cửu gia, sư phụ tôi sớm đã đi vân du tứ hải, đến nay vẫn chưa liên lạc được, tuy nhiên, tôi đã mời sư thúc Tôn Quốc Phụ, vài ngày nữa ông ấy sẽ đến Trường Sa." Tề Cửu gia nghi hoặc nói: "Nếu Tôn lão đệ cũng đi, sao còn cần Tề Thiết Chủy?

Tôn Quốc Phụ tuy chủ yếu làm nghề trừ yêu bắt quỷ, nhưng dù sao trước đây cũng theo học Trương Tam Liên Tử, ngũ hành phong thủy cũng rất quen thuộc." Diệp Bạch thở dài một hơi, miêu tả qua tình hình bên ngoài Hiến Vương Mộ có một phong thủy đại trận.

Tề Cửu gia nhíu mày: "Khó trách Tam gia không tự tin, Thủy Long Vựng này vô hình, nếu không phải thiên băng, rất khó bị người ngoài phá giải, quả thực khó hiểu.

Nếu lão hủ đoán không sai, Hiến Vương này cũng là một phong thủy đại gia, đã khéo léo bố trí phong thủy đại trận dựa vào thế địa hình tự nhiên, không phải người thường có thể phá giải." Tề Cửu gia suy nghĩ một lát rồi lại nói: "Thế này đi, tôi về tra cứu sách vở liên quan đến phương diện này, xem có tìm được phương pháp phá giải phong thủy trận không, nếu không tìm được thì hãy để Thiết Chủy đi theo, thế nào?" Tề Cửu gia này vẫn còn ôm vài phần may mắn, không muốn để Tề Thiết Chủy đi Hiến Vương Mộ.

Diệp Bạch lộ vẻ bất mãn, nói: "Cửu gia có thể giúp là tốt nhất,

nhưng nếu phương pháp của ngươi vô hiệu, thì sẽ lãng phí thời gian vô ích.

Cửu gia không biết, chuyến đi Hiến Vương Mộ này đối với ba huynh đệ ta đều có ý nghĩa trọng đại." Nghe lời Diệp Bạch mềm mỏng nhưng cứng rắn, Tề Cửu gia không còn cách nào, đành gật đầu cho Tề Thiết Chủy đi cùng. "Tam gia, xin hãy để Thiết Chủy luôn theo sát phía sau ngài nhé, Tề gia tôi chỉ còn một người con trai này thôi." Diệp Bạch cũng hứa hẹn hết lần này đến lần khác, trừ phi y cũng bỏ mạng trong Hiến Vương Mộ, bằng không nhất định sẽ đưa Tề Thiết Chủy trở về.

Sau đó, Tề Cửu gia cũng được Thuận Tử dùng kiệu xe đưa về.

Chống gậy, Tề Cửu gia lảo đảo bước vào tiệm, trong lòng vẫn luôn nghĩ về phong thủy trận mà Diệp Bạch đã miêu tả, xem ra lần này là thật sự để tâm rồi.

Tề Thiết Chủy vừa tiễn một vị khách mua hương nến đi, thấy lão gia nhà mình ngồi trên ghế không nói gì, cứ hút thuốc phì phèo, liền tiến đến hỏi thăm tình hình.

Biết mình phải cùng Diệp Bạch đi Hiến Vương Mộ ở Vân Nam, Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Cha, đường Vân Nam xa xôi như vậy, sao cha không giúp con từ chối đi?" Tề Cửu gia tức giận nói: "Thằng nhóc ngươi nên lo lắng là đường xa sao?

Là Hiến Vương Mộ hung hiểm đó!

Ngay cả Cửu Môn cộng thêm ba phái đạo mộ, Tam gia vẫn cảm thấy không nắm chắc, ngươi nói ngươi đi lần này còn có thể trở về không?" Tề Thiết Chủy nghe xong, càng vội hơn: "Cha, vậy sao cha vẫn đồng ý?" "Ta cũng không muốn để con đi, nhưng Tam gia đã nói rõ cả lời tốt lẫn lời xấu rồi, người ta thế lực lớn, nếu thật sự từ chối, Trường Sa này còn chỗ cho hai cha con ta đứng chân sao?" Tề Cửu gia

nhìn thấu đáo, lắc lắc tẩu thuốc rồi nói tiếp.

Chương 180

"Vẫn là vì lần con ở dưới thủy mộ, đã lộ ra bản lĩnh, nên mới bị Tam gia để mắt tới.

Thế này đi, đợi đến Hiến Vương Mộ, con cứ ở bên cạnh Tam gia, Tam gia hồng vận kinh người, không phải tướng đoản mệnh, có y che chở chắc sẽ không xảy ra chuyện gì." Tề Thiết Chủy gật đầu, trong lòng đã hạ quyết tâm, ngay cả buổi tối ngủ cũng phải ở chung một lều với Diệp Bạch.

Về phía Diệp Bạch, theo các mệnh lệnh được ban ra, cỗ máy khổng lồ của Cửu Môn bắt đầu vận hành, thu thập những thứ Diệp Bạch cần để xuống mộ.

Diệp Bạch cũng không sợ kinh động Uông gia hay Trương gia, nếu hai gia tộc này có ý đồ với Hiến Vương Mộ, thì càng tốt, có lẽ còn có thể giúp y đi thăm dò trước.

Khác với Bình Sơn và Hắc Thủy Thành trước đây, lần này đối mặt với Hiến Vương Mộ không có tiên tri tiên giác, Diệp Bạch luôn cảm thấy có chút không yên tâm, cho nên mới làm cho thanh thế lớn đến vậy.

Mấy ngày nay Trần Ngọc Lâu cũng đang điều động thế lực Tá Lĩnh, Hoa Mã Quải trấn giữ phía sau, Lữ Trùng dẫn theo hai mươi huynh đệ tinh nhuệ mang theo vũ khí đã trên đường đến Trường Sa.

Không phải Trần Ngọc Lâu không muốn dẫn thêm người, chỉ là Diệp Bạch đã căn dặn, tình hình Hiến Vương Mộ không rõ ràng, dẫn nhiều người cũng vô ích.

Trần Ngọc Lâu nghĩ cũng phải, xuống mộ mà dẫn quá nhiều người, thể nào cũng có kẻ ngu phá hỏng việc.

Ba ngày sau, Tôn Quốc Phụ đến Trường Sa, Diệp Bạch liền mời Tề Cửu gia đến, cùng Tôn Quốc Phụ nghiên cứu phương pháp phá giải phong thủy trận.

Bạch Tri Hi cũng tham gia vào, ba người lật tìm cổ tịch, hợp lực nghiên cứu.

Một ngày trước khi khởi hành, Trần Ngọc Lâu thấy vài chiếc xe quân sự dừng trước cổng Diệp phủ, sau khi dỡ xuống những thùng gỗ lớn niêm phong kín mít, đoàn xe lại nhanh chóng rời đi.

Diệp Bạch vội vàng sai người khiêng thùng gỗ vào kho. "Trong thùng gỗ này đựng gì vậy?" Trần Ngọc Lâu cũng theo vào kho, không nhịn được hỏi.

Diệp Bạch mở một trong các thùng gỗ ra, lộ ra những khẩu súng cối kim loại mới tinh. "Mười khẩu pháo cối 82mm, còn có không ít đạn pháo." "Cha mẹ ơi, ngươi lấy đâu ra vậy?" Trần Ngọc Lâu lộ vẻ kinh ngạc, y vẫn luôn muốn thay số đại pháo cũ kỹ bên ngoài Trần Gia Bảo, nhưng khổ nỗi không có mối nào.

Loại trọng khí này mỗi khi chế tạo ra một khẩu đều bị ghi chép nghiêm ngặt, Trần Ngọc Lâu đoán ngay cả Trương Đại Phật gia của Cửu Môn muốn có được thứ này cũng cực kỳ khó khăn.

Diệp Bạch cười cười, không giải thích nhiều: "Có một đồ đệ tốt." Sau khi Trần Ngọc Lâu đi, Diệp Bạch liền thu tất cả số pháo cối này vào không gian.

Số nhân viên xuất phát lần này tổng cộng một trăm mười lăm người, trừ hai mươi lăm người Tá Lĩnh, số còn lại đều là người Cửu Môn.

Hoắc Tiên Cô không mang theo nhiều người lắm, chỉ khoảng mười người, ngược lại Tề Tiểu Hắc lại dẫn theo không ít, gần ba

mươi người.

Rạng sáng ngày thứ hai, từng chiếc xe tải quân dụng dừng trước cổng Diệp phủ, mọi người lần lượt lên xe.

Diệp Bạch cũng đang ở trong nhà dặn dò các việc cho Bạch Tri Hi. "Trương Nhật Sơn ta đã giữ lại, y và ám bộ sẽ hộ vệ ở Diệp phủ, có việc gì thì cứ tìm bọn họ, Trương Khải Sơn cũng sẽ phái binh lính tuần tra quanh Diệp phủ.

Uông gia vẫn cần lưu tâm một chút, nội bộ bọn họ không phải là một khối sắt, thân phận của Bạch tiên sinh kia vẫn chưa biết tốt xấu thế nào." Bạch Tri Hi ân cần nói: "Diệp phủ chàng cứ yên tâm giao cho thiếp, chuyện Mộc Trần Châu chàng cứ cố gắng hết sức là được, thiếp ở nhà đợi chàng." Nghe thấy Trần Ngọc Lâu bên ngoài giục giã, Diệp Bạch có chút lưu luyến không rời, cùng Bạch Tri Hi trao nhau một nụ hôn kiểu Pháp, mãi đến khi Bạch Tri Hi thở không nổi mới buông nàng ra.

Vừa ra khỏi cửa, lại thấy Linh Nhi và Trần Thiên Hữu hai tiểu tử đang làm mặt quỷ với y. "Tam Thúc, xí xí xí!" Diệp Bạch ôm hai đứa lên: "Đã cáo biệt cha các cháu chưa?" Trần Thiên Hữu nói trước nhất: "Cha tối qua cứ nhất định muốn dẫn cháu đi ngủ, nhưng tiếng ngáy của cha lớn quá, lúc cha đi cháu đã chúc cha thượng lộ bình an rồi." Diệp Bạch cười cười rồi nhìn Linh Nhi.

Linh Nhi cũng ngoan ngoãn nói: "Tam Thúc, cháu cũng đã cáo biệt cha rồi, cha bảo cháu ở lại đây chăm sóc Tam Thẩm, cháu nhất định sẽ nghe lời." "Ngoan lắm." Diệp Bạch xoa xoa má hai tiểu tử, rồi quay đầu nhìn Bạch Tri Hi một cái, gật đầu xong liền xoay người rời đi.

Đoàn xe từ Trường Sa từ từ xuất phát, đi trên quan đạo, suốt đường xuất trình giấy thông hành, cũng thuận lợi không gặp trở ngại.

Cùng lúc đó, một chiếc xe quân sự khác ở Bình Sơn xa xôi cũng từ

từ khởi hành.

Người lái xe quân sự là hai hỏa kế của Diệp phủ.

Đường núi gập ghềnh, trong thùng xe phía sau không ngừng truyền đến tiếng vảy và sắt thép va chạm, dường như bên trong chứa một vật khổng lồ.

Người hỏa kế phó lái không nhịn được nói: "Đội trưởng, rốt cuộc phía sau chở thứ gì vậy, anh nghe tiếng này, rít gào thở dốc, hình như là vật sống?" Đội trưởng nghiêm túc nói: "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, quy tắc trong nhà ngươi cũng biết rồi đó, đợi đến nơi ngươi sẽ có cơ hội biết bên trong là thứ gì." Người hỏa kế này cũng không dám hỏi nữa, suốt đường cùng đội trưởng thay phiên lái xe.

Vài ngày sau, đoàn xe cuối cùng cũng gần đến đích.

Tuy nhiên, con đường phía sau khá dốc và hẹp, lại ở mép vực, Diệp Bạch liền ra lệnh giữ lại một số người trông coi xe, những người khác mang theo trang bị, đi bộ vào núi.

Ngay cả như vậy, mọi người cũng đi lại cẩn thận từng li từng tí.

Mặt đường gồ ghề, có nhiều đá vụn và ổ gà, thêm vào đó hai ngày trước đã mưa, đường lầy lội, sơ ý một chút là dễ dàng lăn xuống vực, rơi vào dòng Lan Thương Giang cuộn sóng hung dữ.

Lan Thương Giang là con sông lớn chảy xuyên Vân Nam, không ít hệ thống sông đều bắt nguồn từ Lan Thương Giang, Bàn Long Giang mà Diệp Bạch từng thấy trước đây cũng là một nhánh của Lan Thương Giang.

Đường núi khó đi, màn đêm dần buông, trên bầu trời vẫn còn bay lất phất những hạt mưa lạnh giá.

Diệp Bạch nhìn từ xa, thấy Hoắc Tiên Cô và Tề Tiểu Hắc dẫn một đội người trở về.

Một giờ trước, Diệp Bạch đã sai họ đi thăm dò đường, chỉ cần để lại dấu vết dọc đường, việc họ quay về sớm chứng tỏ phía trước có tình huống. "Sao rồi?" Hoắc Tiên Cô dùng tay che trán tránh mưa, đến trước mặt Diệp Bạch nói: "Tam gia, phía trước đường núi bị lở, cư dân địa phương đang tổ chức người thông đường, nhưng những thôn dân này hình như không biết nói tiếng Quan thoại, còn rất địch thị với chúng ta." Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn bầu trời, âm u mịt mờ, mưa phùn dai dẳng, y mở lời nói: "Trước hết cứ để Mặc Vũ dẫn một đội người đi giao tiếp, mưa còn sẽ tiếp tục rơi, chúng ta phải nhanh chóng tìm một chỗ có thể cắm trại." "Được." Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu cũng dẫn một tiểu đội huynh đệ Tá Lĩnh theo lên.

Chá Cô Tiếu nhìn bóng lưng Hoắc Tiên Cô khen ngợi: "Vị đương gia Hoắc gia này có khí phách của cân quắc anh hùng!" Diệp Bạch gật đầu phụ họa, lại nhìn xuống vực, sương mưa bao phủ, dòng nước cuộn chảy dữ dội.

Còn đỉnh núi thì đá dốc dựng đứng, khối núi hình chiếc bát khổng lồ màu xám tro sừng sững giữa mây mù, cũng không biết đỉnh núi này cao bao nhiêu.

Vì phía trước có thể xảy ra lở đất, chứng tỏ kết cấu núi ở đây đã không ổn định, Diệp Bạch không yên tâm, lại bảo Chá Cô Tiếu đi phía trước, lưu ý đá rơi trên núi.

Mọi người đi một lúc lâu, liền thấy Trần Ngọc Lâu, Tề Tiểu Hắc và những người khác ở đằng xa đang giúp tộc nhân địa phương vận chuyển đá.

Những người này hình như đều là dân tộc thiểu số, đầu đội khăn, thân mặc áo vải thô màu nâu, nhưng viền dưới là màu trắng, hẳn thuộc về người Bạch tộc.

Hơn nữa ở đây không ít phụ nữ, nhưng sắc mặt vàng đen, đoán

chừng là do quanh năm lao động dưới nắng.

Thấy một đám người lớn đi đến, những người Bạch tộc này hiển nhiên có chút bất an, Mặc Vũ và Hoắc Tam Nương lại tiến lên giải thích, cũng không biết dùng lý do gì, mới khiến những người này thả lỏng.

Đá chặn bên đường còn lại không nhiều, hoàn toàn đủ cho mọi người đi qua, nhưng Diệp Bạch vẫn sai người tiến lên giúp đỡ, để tăng thêm thiện cảm của người Bạch tộc.

Đến cạnh một khối đá vụn, Diệp Bạch thấy một cái thạch dũng hình đầu lâu, bên trong lộ ra những con thi trùng màu trắng dày đặc, những con thi trùng này như giòi, dính nhớp gớm ghiếc.

Cái thạch dũng này chỉ còn lại đầu lâu, cũng không biết thân thể và tứ chi đã đi đâu.

Trần Ngọc Lâu ngồi xổm xuống, bóp chết một con trùng trắng, dịch màu xanh phun ra, y đặt lên tay ngửi một lúc, nói: "Không có độc tính gì." Diệp Bạch không động thanh sắc lùi lại, vị Đại ca này của y từ khi có huyết mạch Lục Dực Ngô Công thì chẳng kiêng kỵ loại côn trùng nào.

Trần Ngọc Lâu lại cầm thạch dũng trong tay, quan sát một lúc nói: "Thạch dũng có tạo hình phỏng Hán, hẳn là sản phẩm thời Hiến Vương." Hoắc Tiên Cô đến bên cạnh hai người giải thích: "Đây là từ trên núi rơi xuống, nhưng theo người dân địa phương nói, tình huống này là chuyện thường xuyên, mỗi lần lở đất đều có thể thấy loại trùng trắng này." Diệp Bạch gật đầu nói: "Xem ra chúng ta đã rất gần Trùng Cốc rồi, truyền lệnh xuống, nước và thức ăn nhất định phải đun sôi rồi mới dùng." Diệp Bạch lại nhìn lên khối núi lõm vào trên đỉnh đầu, nhân dũng chính là từ đó rơi xuống, đoán chừng bên trong hẳn là một tiểu mộ huyệt.

Nhưng hệ thống của y không nhắc nhở, chứng tỏ ngôi mộ này không có giá trị thăm dò.

Sau khi đường núi được dọn sạch, người Bạch tộc liền dẫn mọi người đến gần thôn, còn cho phép mọi người cắm trại nghỉ ngơi tại đây.

Diệp Bạch cũng sai Hoắc Tiên Cô tặng cho người Bạch tộc không ít vật phẩm không có trong núi lớn, xem như quà cảm ơn.

Chương 181

Doanh địa được trải ra, Diệp Bạch cùng những người khác ăn uống đơn giản xong, liền ở trong lều bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Mặc Vũ kể lại thông tin y đã dò la được. "Chúng ta muốn đến Trùng Cốc nhất định phải đi qua Già Long Sơn, Già Long Sơn là ranh giới ở đây, đỉnh núi quanh năm tích tuyết, thời tiết biến hóa khôn lường, băng tuyết, mưa lớn, cuồng phong... nói đến là đến, còn dưới núi có rất nhiều độc trùng độc vụ, muỗi mòng sinh sôi nảy nở, trong sơn cốc ẩm ướt nóng bức, chướng khí quanh năm không tan." "Nói như vậy là không có đường đi sao?" Tề Tiểu Hắc đẩy đẩy kính râm, nhìn bản đồ trước mặt, không nhịn được nói.

Hoắc Tiên Cô cũng mở lời nói: "Mặc Đại ca nói không sai, rất nhiều người địa phương đã lạc lối trong Già Long Sơn, không có người dẫn đường, muốn đi qua e rằng vô cùng mạo hiểm." Có lẽ vượt qua Già Long Sơn đối với Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu và vài người khác không phải là việc khó, nhưng đại bộ đội muốn an toàn vượt qua thì không hề dễ dàng.

Diệp Bạch cũng không thể bỏ lại mọi người mà chỉ dẫn theo vài lực lượng chiến đấu hàng đầu vào núi, những thuộc hạ này đến Trùng Cốc còn có không ít tác dụng.

Thấy Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm bản đồ không nói gì, Diệp Bạch đánh thức y, tiểu tử này đã trầm mặc cả ngày rồi. "Nghĩ gì vậy, bói cho chúng ta một quẻ xem cát hung thế nào?" Ai ngờ Tề Thiết Chủy lắc đầu, cười nói: "Tam gia, lúc tôi đến đã bói một quẻ rồi, dương ở ngoài âm, mây tan lộ ra, tức là đợi trời quang, sẽ biết phải đi thế nào." Diệp Bạch gật đầu, y vẫn có bảy phần tin tưởng vào kết quả

chiêm bốc của Tề Thiết Chủy.

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch mở lời nói: "Ngày mưa quả thực không tiện đi đường, nếu đã vậy, hãy để các huynh đệ nghỉ ngơi hai ngày, giải tỏa mệt mỏi." "Nhưng sự tại nhân vi, Mặc Vũ và Tiên cô, hai người hãy tiếp tục dò la tin tức từ người dân địa phương, họ quanh năm cư trú ở đây, có lẽ biết con đường nhỏ có thể xuyên qua Già Long Sơn, dù không biết, nếu có thể dò la được tin tức bên trong Trùng Cốc cũng là điều tốt." Sau khi phân phó việc nhà xuống, chỉ thấy Tề Thiết Chủy cứ nấn ná trong lều của Diệp Bạch không chịu đi. "Tam gia, ngài đã hứa với cha tôi rồi, chúng ta ngủ chung một lều." Diệp Bạch nghĩ lại thì đúng là có chuyện này, nhưng nhìn dáng vẻ sợ sệt của Tề Thiết Chủy vẫn có chút bất đắc dĩ: "Mang chăn gối của ngươi vào đi, nếu ban đêm mà ngáy, ta một cước đá chết ngươi." Tề Thiết Chủy cười hì hì: "Hắc hắc, không đâu!

Không đâu!" Ban đêm mưa nhỏ lất phất, hạt mưa đập vào đỉnh lều, không ít người không ngủ ngon.

Sáng sớm, mưa vẫn chưa tạnh, Diệp Bạch liền lôi Tề Thiết Chủy đang ngáp ngắn ngáp dài ra khỏi chăn, chuẩn bị đi đến Già Long Sơn xem xét một chút.

Thôn làng vẫn còn cách Già Long Sơn một đoạn, trên bầu trời mưa vẫn không ngừng, đội áo mưa đen, lội trên con đường núi lầy lội gập ghềnh, Tề Thiết Chủy mặt đầy bất mãn. "Tam gia, lần này ngài phải bồi thường cho tôi thật tốt đó, tôi là đang liều mạng đi theo ngài làm việc đấy!" Tề Thiết Chủy thở hổn hển nói, trên thái dương mồ hôi và nước mưa lẫn vào nhau. "Ta là vì ngươi tốt, để ngươi dậy sớm rèn luyện thân thể, nếu không tuổi trẻ đoản mệnh, Tề gia đoạn tuyệt hậu tự thì thật không hay." "Tam gia, lời mắng người của ngài thật là độc ác, suốt ngày chỉ nghĩ đến việc Tề gia tôi đoạn hậu, lần sau ngài có bảo tôi xuống mộ tôi cũng không đi đâu." Tề Thiết Chủy bĩu môi, tức

giận nói.

Diệp Bạch cười cười, nào có ngươi muốn hay không muốn, chỉ có ta nguyện ý hay không mà thôi.

Hai người đi trong rừng núi hơn hai giờ, cuối cùng cũng đến chân Già Long Sơn.

Vùng lân cận này dân cư thưa thớt, đi suốt đường cũng không thấy thôn làng nào, nhưng vừa rồi họ gặp một nhóm công nhân khai thác đá, nói gần đây có một quán trà có thể nghỉ chân.

Tề Thiết Chủy mắt tinh, thấy một quầy hàng nhỏ trong rừng, liền kéo Diệp Bạch chạy đến.

Hóa ra chỉ là một căn nhà tre tạm bợ, mái nhà còn có vài lỗ lớn, miễn cưỡng có thể tránh mưa mà thôi.

Tề Thiết Chủy lục lọi một hồi bên trong, lôi ra một ấm sắt và bếp lò. "Tam gia, ít nước đi." Diệp Bạch ném túi nước cho y, Tề Thiết Chủy đổ nước vào ấm xong, liền nhặt củi đốt lửa, đun nước nóng lên.

Diệp Bạch đứng dậy ra ngoài, lấy ống nhòm ra quan sát địa thế Già Long Sơn.

Chỉ thấy ngọn núi cao nhất đâm thẳng vào mây xanh, hai bên đều là vách núi dốc đứng, trùng điệp kéo dài không có điểm cuối.

Hơn nữa ở đây mây mù rất nhiều, lại phân tầng rõ ràng, từ lưng chừng núi đã bắt đầu có từng sợi khói xanh sương mỏng.

Nếu đi từ trên núi, đến lưng chừng núi sẽ bị sương mù làm lóa mắt, chứ chưa nói đến những dãy núi dốc đứng và nhiệt độ lạnh lẽo.

Vẫn là phải tìm cách từ trong sơn cốc.

Diệp Bạch lại nhìn đi, dưới núi rừng rậm bạt ngàn, thác nước,

rừng cây muôn hình vạn trạng, một cảnh quan thiên nhiên nguyên sinh thái tươi đẹp.

Núi sông, sông ngòi lân cận và bản đồ da người vẽ đại khái là tương đồng, Trùng Cốc chính là ở phía sau rừng núi rộng lớn đó.

Hiến Vương này quả là đã chọn được một nơi tốt! "Tam gia, trà đã được rồi, mau đến nếm thử." Diệp Bạch vào trong nhà, liền thấy trên cái ghế gỗ nhỏ đặt một cái bát sứ sứt mẻ, bên trong có hai lá trà màu vàng. "Sao chỉ có một bát?" "Đây không phải là chỉ tìm được một cái bát sao?

Hắc hắc, Tam gia, ngài uống xong rồi tôi uống." Diệp Bạch nếm một ngụm trà, cảm thấy mát lưỡi thanh tâm, quả nhiên đã xua tan được chút lạnh lẽo trên người. "Trà ngon!" "Đó là đương nhiên, đây là trà Kim Tiền Hương Vụ Đỉnh của người Bạch tộc, mỗi lá trà đều như được làm từ vàng, thứ này nếu vận đến Trường Sa thì cũng đáng giá ngàn vàng." Tề Thiết Chủy tán thán.

Lá trà này là một người Bạch tộc tặng cho y hôm qua, y là người biết hàng, lập tức lại mặt dày xin thêm không ít.

Diệp Bạch uống sảng khoái, lại tự rót cho mình một chén nữa, thấy Tề Thiết Chủy thèm thuồng, y xoay cổ tay một cái, ném ra một cái chén sứ.

Tề Thiết Chủy đón lấy chén sứ, vội vàng tự rót cho mình một chén trà.

Ngửi mùi trà thơm, Tề Thiết Chủy giơ ngón cái lên nói: "Tam gia chiêu Túy Lý Càn Khôn này quả thực xuất thần nhập hóa, tôi thấy Đại Vận Chuyển Thuật của Trương Đại Phật gia cũng chỉ đến thế mà thôi." Diệp Bạch cười nói: "Đừng có qua loa với ta, Trương Khải Sơn vận chuyển kim Phật chẳng phải là ngươi đã bày mưu tính kế cho y sao, nào có đại vận chuyển thuật gì." Mọi chuyện lớn nhỏ xảy ra ở

Trường Sa thành, Diệp Bạch đều có thông tin đầu tiên.

Hóa ra Trương Khải Sơn đã tìm đến Tề Thiết Chủy trước, muốn dương danh ở Trường Sa thành.

Tề Thiết Chủy liền nghĩ cho Trương Khải Sơn một phương pháp vận chuyển kim Phật.

Trước tiên chế tạo ra hai pho kim Phật giống hệt nhau, sau khi làm cũ, một pho đặt vào trong miếu cách đó vài trăm dặm, một pho giữ lại Trường Sa.

Sau đó là sắp xếp người cố ý dẫn dắt đồng nghiệp của Trương Khải Sơn đến ngôi miếu đó, mọi việc thuận lợi, sau đó qua sự tuyên truyền cố ý của một số người, Trương Đại Phật gia mới nổi danh khắp Trường Sa.

Tề Thiết Chủy thấy Diệp Bạch dường như cái gì cũng biết, cũng không nói nữa, cúi đầu uống trà, nhưng trong lòng lại lo lắng: Tam gia sẽ không nghĩ mình là người của Phật gia chứ?

Lão cha lại bảo mình đặt cược cả hai bên, không được không được, tiếp theo mình phải thể hiện thật tốt.

Trà dần nguội, tình hình Già Long Sơn cũng đã đại khái tìm hiểu xong, Diệp Bạch liền muốn cùng Tề Thiết Chủy quay về.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, dường như lại là một nhóm công nhân khai thác đá, họ ùa vào căn nhà tre, cởi bỏ áo khoác ướt sũng, làm căn nhà chật kín.

Những người này coi Diệp Bạch và Tề Thiết Chủy như không khí, cầm lấy ấm sắt, đổ nước thêm củi.

Sau đó còn dùng phương ngữ Vân Nam không mấy chuẩn để trò chuyện.

Tề Thiết Chủy càng nhìn càng thấy không ổn, những người này sắc mặt hồng hào, thân cao lực lưỡng, nhìn thế nào cũng không giống những công nhân khai thác đá bị suy dinh dưỡng.

Hơn nữa phương ngữ này cũng khác xa quá rồi!

Rốt cuộc những người này là ai?

Chẳng lẽ thừa lúc hai người họ lạc đàn, là cố ý đến để đối phó họ.

Y có chút hoảng sợ, quay đầu lại thấy Diệp Bạch mỉm cười, mặt mày trấn định, Tề Thiết Chủy lập tức yên tâm.

Có Tam gia ở đây, y sợ quái gì!

Tuy nhiên, Diệp Bạch lại không như y tưởng tượng, rút Bá Vương Thương ra đại sát tứ phương, mà là trực tiếp dẫn y ra khỏi nhà tre, toàn bộ quá trình không có bất kỳ giao lưu nào với những người đó.

Chương 182

Đi vài chục mét sau, Tề Thiết Chủy mới không nhịn được nói: "Tam gia, vừa rồi là những người nào vậy?" "Người Trương gia." Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Đó không phải là bản tộc của Phật gia sao?" Từ khi Cửu Môn thành lập hồ sơ mật, tình hình của Uông gia và Trương gia đã không còn là bí mật trong giới cao tầng Cửu Môn. "Họ sao cũng đến đây rồi, chẳng lẽ cũng để mắt đến Hiến Vương Mộ?" "Không biết, có lẽ là vì chúng ta mà đến, lần xuống mộ này động tĩnh lớn như vậy, với phong cách của họ, thế nào cũng phải phái người đến xem xét." Đợt người Trương gia vừa rồi, ai nấy thân thủ không tệ, Trương gia một lần xuất động nhiều người như vậy, đã bỏ ra không ít vốn liếng.

Tề Thiết Chủy gật đầu, lại không nhịn được hỏi: "Tam gia, họ có phải đối thủ của ngài không?" Diệp Bạch cười cười nói: "Họ không phải đối thủ của ta!" Tề Thiết Chủy có chút không hiểu, nếu đã không sợ họ, sao vừa rồi không động thủ.

Đột nhiên, Tề Thiết Chủy lại nghĩ đến Diệp Bạch đã hứa sẽ bảo vệ tốt cho mình, cho nên lo lắng nếu vừa rồi động thủ, thì sẽ không có cách nào bảo toàn cho mình giữa nhiều người Trương gia như vậy.

Ra là vậy, sau một hồi tự suy diễn, Tề Thiết Chủy cảm động trong lòng.

Nhìn bóng lưng Diệp Bạch, y lại vội vàng đi theo.

Đối với Diệp Bạch mà nói, nhóm người Trương gia này là những hòn đá dò đường tốt nhất, trong Trùng Cốc y hai mắt tối đen, có người đi tiên phong là tốt nhất rồi.

Còn về người Uông gia, hẳn cũng đã đến rồi, nhưng theo tính cách

gia tộc của họ, nhất định là đang lén lút quan sát họ từ một nơi kín đáo nào đó.

Phong cách làm việc của hai gia tộc này hoàn toàn khác nhau, lão âm bức chắc chắn là có thể sống đến cuối cùng.

Mưa nhỏ dai dẳng ba ngày, đến khi trời quang, quả nhiên như Tề Thiết Chủy đã chiêm bốc, Hoắc Tiên Cô đã dò la được từ người Bạch tộc một con đường nhỏ có thể xuyên qua Già Long Sơn.

Con đường nhỏ này không nhiều người biết, là do có người lên núi khai thác đá phát hiện ra.

Tại một hang núi dưới chân Già Long Sơn có một đường hầm dung nham, bên trong có một con sông ngầm chảy xuyên núi, đổ vào Xà Hà ở một đầu khác của Già Long Sơn.

Chỉ cần đóng bè tre là có thể đi qua.

Biết được con đường nhỏ này, Diệp Bạch cũng lộ vẻ vui mừng, liền sắp xếp mọi người thu dọn trang bị lên đường.

Vừa dứt mưa, nhiệt độ tăng trở lại, khu rừng này sương mù bao phủ, tầm nhìn không đến mười mét, mọi người xếp thành hàng dài như rắn men sát nhau vào rừng.

Trong rừng cây cổ thụ to lớn rễ sâu, cành lá sum suê, ngẩng đầu không thấy trời.

Tề Thiết Chủy ôm la bàn, luôn tra xét phương vị.

May mắn là Hoắc Tiên Cô đã mời một người Bạch tộc, làm người dẫn đường cho mọi người.

Người Bạch tộc này là một thanh niên trẻ, đoán chừng bị sắc đẹp của Hoắc Tiên Cô mê hoặc, dưới sự thôi thúc của hormone mới dám vào Già Long Sơn hiểm nguy trùng trùng này.

Đến giữa trưa, gần chân Già Long Sơn, Diệp Bạch sắp xếp mọi người nghỉ ngơi đơn giản tại chỗ.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng nhau đi thăm dò đường, không lâu sau hai người liền trở về, nói rằng đường núi phía trước dốc đứng, chướng khí bao phủ, chỉ có tìm được đường nhỏ mới có thể tiếp tục đi.

Hoắc Tiên Cô đến trước mặt người Bạch tộc kia nói vài câu, rồi liền gật đầu với Diệp Bạch.

Diệp Bạch phất tay một cái, bảo mọi người tiếp tục lên đường, theo chỉ dẫn của người Bạch tộc, đi dọc theo một con suối nhỏ về phía trước.

Nước suối róc rách, càng đi xuống hạ lưu dòng chảy càng lớn, dần dần trở thành một con sông nhỏ.

Phía trước dòng sông đổ vào một hang núi tối tăm, con đường nhỏ mà người Bạch tộc nói chính là ở đây.

Mọi người tại chỗ đóng bè gỗ, chuẩn bị đi bè qua hang.

Tề Tiểu Hắc đi một vòng trong rừng, trở về nói: "Phát hiện có dấu vết cây gỗ, tre bị chặt." Diệp Bạch gật đầu, đoán chừng là do nhóm người Trương gia kia đã làm trước, tuy nhiên, tin tức của họ cũng đủ linh mẫn, cũng biết con đường nhỏ này có thể qua Già Long Sơn.

Bè tre nhanh chóng được đóng ra mười mấy chiếc, Diệp Bạch tiến lên thử chất lượng, thấy có chút lỏng lẻo, liền sai người buộc thêm vài sợi dây thừng lớn.

Nước sông dưới hang núi này thông với sông ngầm, lại vừa mưa xong, đoán chừng bên trong dòng nước sẽ chảy xiết, nếu bè tre buộc không chắc chắn sẽ dễ bị tan rã.

Vẫn còn một loạt bè tre chưa làm xong, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô

Tiếu liền dẫn theo huynh đệ Tá Lĩnh nói là muốn vào hang thăm dò đường trước.

Diệp Bạch không cảm thấy trong Già Long Sơn có nguy hiểm gì, liền gật đầu đồng ý.

Khi tất cả bè tre đã làm xong, Diệp Bạch liền dẫn theo Hoắc Tiên Cô ngồi chiếc bè đầu tiên, vào hang núi, những người khác chống bè tre theo sát phía sau.

Đây là một hang núi đá vôi, ban đầu dòng chảy chậm, mọi người đội đèn pin siêu sáng, cũng có thể nhìn rõ toàn cảnh bên trong hang.

Bên trong hang địa thế cao thấp rất khác biệt, có chỗ rộng rãi, có chỗ chật hẹp, trên đỉnh đầu đều là những khối đá vôi đã hình thành hàng nghìn năm.

Chỉ có điều trong hang âm lãnh ẩm ướt, ngoài tiếng nước róc rách thì vô cùng yên tĩnh.

Những hỏa kế có thể đến tham gia Hiến Vương Mộ tất nhiên đều là cao thủ của các gia tộc trong Cửu Môn, những người này nín thở ngưng thần, cẩn thận quan sát xung quanh, không một ai lên tiếng.

Đến một bãi cạn phía trước, Diệp Bạch ra hiệu cho mọi người dừng lại, y dường như nghe thấy tiếng gì đó.

Sau khi nhảy xuống bè tre, Diệp Bạch đi đến phía sau một vách đá, quả nhiên thấy một ổ rắn mang vảy xanh đang khẽ rít.

Đây đều là những con rắn nhỏ, thân hình không lớn, thấy ánh sáng mạnh trên đầu Diệp Bạch thì cực kỳ không thích ứng, lập tức tản ra bỏ chạy, có vài con chui vào trong nước biến mất.

Hang rắn tanh tưởi, tuy nhiên, Diệp Bạch phát hiện một lớp da rắn lột ở đây, nhìn da rắn thô to, trong hang núi này e rằng vẫn còn một con mãng xà to bằng thùng nước sinh sống.

Căn dặn mọi người một lượt, Diệp Bạch liền cho khởi hành lên đường.

Bè tre chưa đi được bao xa, đường nước phía trước đã trở nên dốc đứng và chật hẹp, dòng chảy vừa mạnh vừa gấp.

Diệp Bạch vội vàng bảo các bè tre giãn cách ra, tránh cho bè đâm vào nhau.

Họ dường như đang đi sâu vào hang núi, nhiệt độ càng lúc càng thấp. "Tam gia, ngài nhìn trên đỉnh đầu kìa, thật đẹp." Hoắc Tiên Cô đột nhiên mở lời nói.

Diệp Bạch cũng nhìn lên đỉnh đầu, dưới ánh đèn mạnh, những thạch nhũ kỳ dị lấp lánh bảy sắc rực rỡ, hình thù khác nhau, như mộng như ảo, quả thực là một cảnh đẹp hiếm có.

Đột nhiên, bè tre dưới chân dường như đụng phải vật gì đó, chấn động mạnh, Diệp Bạch vội vàng ôm Hoắc Tiên Cô vào lòng, giữ vững thân hình.

Bè tre thoát khỏi mặt nước, rồi lại đập mạnh xuống, bắn tung tóe một trận nước.

Cùng lúc đó, phía trước cũng xuất hiện hai đường nước, bè tre cua gấp chín mươi độ trực tiếp chui vào đường nước hẹp hơn.

Tuy nhiên, những bè tre phía sau lại không đụng phải vật lạ, bị dòng nước chảy xiết cuốn vào một đường khác.

Trong hang núi truyền đến giọng nói vang vọng của Diệp Bạch: "Tập hợp ở Trùng Cốc!" Hai nhóm người cứ thế tách ra.

Diệp Bạch không ngờ mình lại tách khỏi đại bộ đội, may mà trong đại bộ đội còn có Tề Tiểu Hắc và Tề Thiết Chủy, có hai người họ trấn giữ thì cũng không cần quá lo lắng.

Bè tre ổn định, Diệp Bạch liền buông Hoắc Tiên Cô ra, nhưng cô bé này vẫn ôm chặt eo Diệp Bạch. "Tiên cô, không sao rồi." "À à." Hoắc Tiên Cô có chút đắm chìm trong cảm giác vừa rồi, vội vàng chuyển đề tài nói: "Tam gia, sao đường nước này lại có hai đường, chúng ta sẽ không qua được Già Long Sơn chứ." Diệp Bạch lắc đầu: "Không thể nói trước được, nếu người Bạch tộc đó không nói dối, đường nước hẳn chỉ có một, có thể là vì trời mưa nên mới xuất hiện thêm một đường nhỏ, chỉ hy vọng đích đến của cả hai đường nước này đều là Trùng Cốc." Ở một bên khác, Tề Thiết Chủy thấy bè tre của Diệp Bạch và Hoắc Tiên Cô đi đường khác, không nhịn được lộ vẻ sốt ruột. "Hắc gia, làm sao đây?

Chương 183

Chúng ta còn có thể quay lại không?" Tề Tiểu Hắc lắc đầu, bằng thủ đoạn của y, vừa rồi vẫn có thể điều khiển bè tre rẽ hướng, đi vào đường nước của Diệp Bạch và Hoắc Tiên Cô.

Nhưng y không còn là tiểu tử năm xưa, làm việc không màng hậu quả, bây giờ, việc gì cũng phải suy xét từ đại cục. "Không quay lại được nữa đâu, yên tâm đi, bằng bản lĩnh của Tam gia, nhất định y sẽ hội hợp được với chúng ta thôi." An ủi Tề Thiết Chủy xong, Tề Tiểu Hắc lại nói với mọi người: "Các huynh đệ, đường phía trước đều cẩn thận một chút, chúng ta đến Trùng Cốc đợi Tam gia và Tiên cô trước!" Về phía Diệp Bạch, dòng nước đột nhiên bình ổn lại, bè tre từ từ tiến lên.

Tuy nhiên, nhờ ánh đèn mạnh, Diệp Bạch phát hiện trên dòng sông phía xa dường như có một pho tượng kỳ lạ.

Đây là một cái đầu thú khổng lồ, trông như hổ lại như sư tử, há to cái miệng máu điên cuồng gào thét, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Dòng sông chảy qua miệng đầu thú.

Nhìn thế nào cũng thấy thứ này không bình thường.

Không ai lại tốn tài lực để xây dựng thứ này ở đây.

Đến gần, Diệp Bạch và Hoắc Tiên Cô cúi đầu đi qua đây.

Hoắc Tiên Cô vừa định nói, lại bị cảnh tượng trước mắt trấn trụ.

Chỉ thấy trên đỉnh dòng sông phía xa treo đầy những thạch dũng dày đặc.

Những thạch dũng này đều bị trói ngược hai tay ra sau lưng, bày ra tư thế bị trói buộc, hơn nữa biểu cảm của chúng dữ tợn, dường như

là do kinh hãi và giày vò mà chết.

Không ít thạch dũng đang trừng mắt nhìn về phía Diệp Bạch và Hoắc Tiên Cô, giống như ác quỷ đòi mạng, Hoắc Tiên Cô nhìn mà rợn tóc gáy, vội vàng nép vào bên cạnh Diệp Bạch, níu chặt cánh tay y.

Dựa vào bên cạnh Diệp Bạch, Hoắc Tiên Cô an tâm hơn nhiều, không nhịn được hỏi: "Tam gia, sao ở đây lại có nhiều thi dũng như vậy?" Diệp Bạch cũng khá kinh hãi, thi dũng không dưới vài trăm cái, đây là chôn sống bao nhiêu người? "Hẳn là thủ bút của Hiến Vương, chỉ là không biết những thi dũng này có giống như bên ngoài núi không, bên trong cơ thể chứa đầy thi trùng trắng." Những thi dũng này treo lơ lửng trên không, Diệp Bạch và Hoắc Tiên Cô muốn đi qua thì phải cúi người suốt quãng đường, nếu không sẽ đụng phải thi dũng.

Hơn nữa, Hiến Vương có thể bố trí thi dũng ở đây, thì chắc chắn không phải để người ta tham quan du lãm, nguy hiểm phía sau không hề nhỏ.

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch liền chuẩn bị bỏ bè. "Tiên cô, ôm chặt ta, chúng ta không đi đường thủy." "À!" Hoắc Tiên Cô ngoan ngoãn bò lên lưng Diệp Bạch, có chút nghi hoặc, ở đây ngoài đường thủy ra còn có đường nào khác sao?

Chỉ thấy Diệp Bạch lấy ra một vũ khí hình cái móc tinh xảo, chính là phi câu do Mặc Vũ chế tạo.

Phi câu vẫn còn ở dạng nguyên thủy, Diệp Bạch nhấn vào cơ quan bên trong, đầu móc lập tức bắn ra một sợi xích sắt cắm vào vách đá trên đỉnh. "Ôm chặt vào!" Diệp Bạch dùng sức, hai người lơ lửng giữa không trung, Hoắc Tiên Cô kinh hô một tiếng, ôm chặt lấy Diệp Bạch.

Khi dừng lại giữa không trung, Diệp Bạch lại thu xích sắt về, bắn lại vào vách đá phía xa.

Tựa như khỉ đu dây, hai người lách qua thi dũng, trực tiếp bay vút giữa không trung.

Nhưng chưa bay được bao xa, có lẽ do khối đá trên đỉnh có chất đất mềm xốp, xích sắt bị lỏng ra, hai người liền rơi mạnh xuống.

Ngay khi Hoắc Tiên Cô tưởng rằng họ sẽ rơi xuống nước, chỉ thấy Diệp Bạch hai chân khẽ đạp, giẫm lên mặt nước rồi lại lăng không bật lên.

Lại mượn lực hai bên vách đá, thi triển Kim Nhạn Công nhanh chóng xuyên qua dòng sông tiến về phía trước.

Hoắc Tiên Cô không dám mở mắt, nhưng cơ thể chập chờn lên xuống khiến nàng biết mình dường như vẫn đang bay lượn giữa không trung.

Đây là việc người thường có thể làm được sao?

Dán chặt vào lưng Diệp Bạch, một cảm giác an tâm mạnh mẽ ập đến, nàng thừa nhận, nàng bắt đầu tò mò về Diệp Bạch rồi.

Tử Hà Nội Lực từ khi đạt đến tầng thứ ba, nội lực liền đã sinh sôi không ngừng.

Ngay cả khi mang theo Hoắc Tiên Cô, Diệp Bạch cũng không hề cảm thấy tốn sức bao nhiêu.

Vài trăm mét sau, Diệp Bạch dừng lại trên một tảng đá, dòng sông trước mắt chật hẹp, dòng chảy dần khô cạn, dường như sắp đến cuối. "Xuống đi, có thể đi được rồi." "À à." Hoắc Tiên Cô lưu luyến không rời bò xuống.

Cuối dòng sông vẫn là hang núi, sâu bên trong tối đen, cũng không biết thông đi đến đâu.

Nhưng suốt đường đi, không có dấu vết của người nào khác, có

thể thấy dù là người Trương gia hay Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, họ đều không đi đường nước này.

Cảm nhận được luồng gió nhẹ luân chuyển, chứng tỏ hang núi này thông suốt, phía trước hẳn là có lối ra.

Lúc này, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đang dẫn huynh đệ Tá Lĩnh cắm trại trong rừng, đây hẳn là Trùng Cốc.

Tuy nhiên, địa thế nơi đây cực kỳ quái dị, tất cả la bàn trên người họ đều mất tác dụng.

Hơn nữa nhìn về phía sâu trong rừng rậm, toàn bộ đều bị bao phủ trong sương mù trắng xóa.

Theo lý mà nói, mặt trời hun đốt cả ngày, bây giờ đã là ba bốn giờ chiều, những màn sương này lẽ ra phải tan từ lâu rồi. "Trước hết cứ đợi Tam đệ bọn họ đi, nơi đây sương mù bao phủ, có lẽ chính là nguyên nhân của phong thủy trận, lại thêm không phân biệt được phương vị, đi vào sẽ bị lạc." Chá Cô Tiếu đề nghị.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, cũng không dám để người nào đi vào rừng thăm dò đường trước.

Hiến Vương không phải là kẻ đơn giản, có cẩn thận đến mấy cũng không thừa.

Nói thêm về phía Tề Tiểu Hắc, y cùng mọi người cứ thế trôi theo bè tre suốt đường.

Tuy nhiên, dường như cảm thấy có điều bất thường dưới nước, chỉ thấy y ngồi xổm bên mép bè tre, đôi mắt dưới kính râm chăm chú nhìn dòng nước đen.

Đột nhiên, y thò tay mạnh xuống nước, hai ngón tay kẹp ra một con cá quái dị béo mập.

Con cá này đầu to lớn, mắt đỏ ngầu, hàm răng sắc nhọn mọc chìa ra ngoài miệng, không ngừng nhảy nhót.

Nhưng nó đã bị hai ngón tay như sắt cắm vào bụng, chỉ giãy giụa trước khi chết mà thôi. "Cha mẹ ơi, đây là cái gì thế, cá ăn thịt người ư?

Trông xấu quá đi mất!" Tề Thiết Chủy bị vẻ ngoài xấu xí của con cá làm cho rợn người, nhe răng nhếch mép nói.

Tề Tiểu Hắc lắc đầu, y cũng không biết loại cá này, nhưng đàn cá này luôn bám theo họ, hiển nhiên là không có ý tốt. "Kiểm tra tất cả dây buộc bè tre, xem có lỏng lẻo không." Tề Tiểu Hắc vội vàng phân phó. "Vâng!" Ngoài con cá quái dị ra, Tề Tiểu Hắc dẫn đại bộ đội cũng không gặp nguy hiểm gì, rất nhanh liền ra khỏi hang núi.

Trên một vùng đất bằng phẳng gần Xà Hà, Tề Tiểu Hắc và họ đã tìm thấy Trần Ngọc Lâu.

Hai nhóm người hội hợp, Tề Tiểu Hắc liền kể lại những chuyện đã xảy ra trong hang núi.

Chương 184

"Với bản lĩnh của Tam đệ thì chắc không cần lo lắng, có lẽ tối nay y có thể tìm thấy chúng ta." Trần Ngọc Lâu mở lời nói, lại phân phó thuộc hạ cách một khoảng thời gian bắn pháo hoa tín hiệu, để Diệp Bạch biết họ đang ở đây.

Cùng với màn đêm buông xuống, Diệp Bạch dẫn theo Hoắc Tiên Cô cuối cùng cũng ra khỏi hang núi.

Hang núi này gập ghềnh, đoán chừng trước đây cũng là một lòng sông cổ, đã lãng phí không ít thời gian của họ.

Nhưng bên ngoài hang núi là một vách đá, cách mặt đất ít nhất còn hai ba mươi mét, khu rừng phía xa bị sương mù bao phủ, cũng không nhìn rõ tình hình bên trong. "Tam gia, đây hẳn là Trùng Cốc rồi phải không?

Ngài nói đại bộ đội bọn họ đã đến đâu rồi?" Hoắc Tiên Cô không nhịn được hỏi. "Hẳn là cũng đã vào Trùng Cốc rồi, chỉ là không biết họ ở đâu?" "Vậy chúng ta làm sao hội hợp với họ?" "Đợi!" Thốt ra một chữ, Diệp Bạch lấy thức ăn từ túi của Hoắc Tiên Cô ra, tựa vào vách đá ăn.

Thấy Tam gia không khách khí chút nào, Hoắc Tiên Cô cũng giật lấy một phần thức ăn, cùng Diệp Bạch tựa vào nhau, cùng ăn.

Gió trên vách đá rất lớn, Hoắc Tiên Cô dường như cảm thấy lạnh, cứ co rúc vào lòng Diệp Bạch.

Diệp Bạch đẩy nàng ra, ném một chiếc áo khoác, bất giải phong tình nói: "Nếu lạnh thì mặc vào." Hoắc Tiên Cô nghiến răng, trừng Diệp Bạch một cái, mặc áo khoác vào, ôm đầu gối ngồi xổm trên đất, kéo giãn khoảng cách với Diệp Bạch.

Diệp Bạch cũng không bận tâm đến nàng, ăn no uống đủ xong, y nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, pháo hoa màu đỏ phía xa nở rộ trên không, gần nửa Trùng Cốc đều có thể nhìn thấy. "Tiên cô, đi thôi, họ đã phát tín hiệu rồi." Hai người men theo dây thừng trèo xuống vách đá, đi về phía pháo hoa.

Tuy nhiên, vừa bước vào rừng, Diệp Bạch đã cảm thấy khó phân biệt phương hướng, ngũ quan của y cũng bắt đầu mơ hồ.

Nhìn sang hai bên, cây cối trước mắt dường như đều giống nhau, hơn nữa sương mù càng lúc càng dày đặc, có một cảm giác choáng váng ảo giác.

Màn sương này có vấn đề lớn, dường như ngay cả thể chất của y cũng không chịu nổi.

Còn Hoắc Tiên Cô lúc này đang theo sau Diệp Bạch, trên mặt không ngừng ửng hồng, hai mắt mơ màng, dường như ngay cả đứng cũng không vững.

Diệp Bạch thấy vậy, vội vàng kéo Hoắc Tiên Cô nhanh chóng lùi lại, may mà hai người chưa đi xa, sau một hồi loay hoay cuối cùng cũng quay lại chỗ cũ.

Cho Hoắc Tiên Cô uống một ít nước, một lúc sau, Hoắc Tiên Cô mới tỉnh táo lại. "Tam gia, vừa rồi không biết sao, tôi vào đó xong thấy đầu óc choáng váng, rồi tôi hình như thấy có người đang vẫy tay gọi tôi đi về phía trước." Diệp Bạch sắc mặt ngưng trọng: "Xem ra là ta đã xem thường phong thủy trận mà Hiến Vương này bố trí!" Khi còn ở Trường Sa, Tề Cửu gia đã suy đoán về Thủy Long Vựng do Hiến Vương bố trí.

Cái gọi là Thủy Long chính là thác nước có lưu lượng lớn, do hơi

nước bốc lên mà sinh ra cầu vồng, hữu hình vô chất, được người xưa gọi là "vựng".

Hạt nhân của phong thủy pháp trận rất có thể chính là Thủy Long Vựng!

Cũng không biết màn sương mù tràn ngập trong rừng này có phải là từ Thủy Long Vựng đó phát tán ra hay không.

Diệp Bạch dùng đèn pin siêu sáng rọi thăm dò, bốn phía toàn là rừng sương mù, muốn hội hợp với đại bộ đội, nhất định phải xuyên qua đây.

Hoắc Tiên Cô biết sương mù lợi hại, nàng không có chút biện pháp nào, bây giờ hoàn toàn trông cậy vào Diệp Bạch. "Tam gia, bây giờ phải làm sao?" Diệp Bạch nghĩ một lát rồi nói: "Một lát nữa đeo mặt nạ phòng độc vào, ta sẽ dẫn nàng xông qua." Sương mù trong rừng này không chỉ có tác dụng gây ảo giác, còn có thể làm loạn ngũ giác, mê hoặc thị giác.

Nhưng nếu hít vào lượng nhỏ thì hẳn không có vấn đề gì lớn.

Hơn nữa Trần Ngọc Lâu và họ cách Diệp Bạch một đường thẳng cũng chỉ vài nghìn mét, bằng tốc độ của Diệp Bạch, nín thở, chỉ cần vài phút là có thể đến đó.

Hoắc Tiên Cô đeo mặt nạ phòng độc cho Diệp Bạch xong, lại tự đeo cho mình một cái, rồi ngoan ngoãn bò lên lưng Diệp Bạch, đôi tay trắng nõn ôm chặt cổ Diệp Bạch. "Xong rồi, Tam gia." Cảm nhận được hơi ấm nóng từ lưng, Diệp Bạch không tiện nói gì, khẽ nói một câu: "Bám chặt vào." Sau đó liền hóa thành một tàn ảnh, xuyên qua các cành cây trong rừng.

Đi sâu vào rừng sương mù, nơi đây cây cối dây leo rậm rạp, nhưng lại không thấy một con vật nào.

Lúc này, Hoắc Tiên Cô đột nhiên phát hiện trên mặt đất phía xa có một bóng người màu đen nằm đó, vội vàng nói: "Tam gia, bên kia có người!" Diệp Bạch tiến lên nhìn một cái, hóa ra là nhóm người Trương gia trước đó.

Xem ra người Trương gia thủ đoạn cao minh cũng đã trúng chiêu của phong thủy trận, không biết sao còn bị lạc một mình ở đây.

Thấy người này vẫn còn mạch đập và hô hấp, Diệp Bạch liền xách người này trong tay, tiếp tục đi về phía đại bộ đội.

Vài phút sau, Diệp Bạch cuối cùng cũng ra khỏi rừng sương mù, ném người Trương gia xuống đất. "Tiên cô, có thể xuống rồi." Nhưng Hoắc Tiên Cô trên lưng không có bất kỳ phản ứng nào, Diệp Bạch vội vàng tháo mặt nạ phòng độc của nàng ra, chỉ thấy nàng mặt đỏ bừng, khóe miệng còn sùi bọt mép, giống hệt các triệu chứng trước đó, dường như còn nghiêm trọng hơn.

Diệp Bạch lắc đầu, xem ra mặt nạ phòng độc này hiệu quả không lớn, không chống lại được sương mù.

May mà y toàn bộ quá trình chỉ thở hai lần, nếu không cũng đã trúng chiêu rồi.

Mang theo hai người đang hôn mê, Diệp Bạch đến doanh địa của đại bộ đội. "Tam gia và Hoắc đương gia đã về!" Trần Ngọc Lâu, Tề Tiểu Hắc và những người khác lập tức chạy ra đón, thấy Hoắc Tiên Cô hôn mê, liền hỏi Diệp Bạch về những gì đã trải qua trên đường.

Diệp Bạch nói sơ qua xong, lại sai hỏa kế trông chừng người Trương gia kia.

Đến trong lều, Trần Ngọc Lâu nói trước: "Màn sương này không đơn giản, đến ban đêm dường như còn khuếch tán, chúng ta đã có hai người không cẩn thận bị nuốt vào, không tìm thấy nữa." Diệp Bạch

gật đầu nói: "Sương mù tuy gây ảo giác, nhưng trong thời gian ngắn hẳn sẽ không làm hại tính mạng người, lát nữa ta sẽ ra ngoại vi tìm xem, xem có thể tìm thấy họ không." Trong số nhiều người như vậy, có thể hoạt động trong rừng sương mù trong thời gian ngắn, cũng chỉ có một mình Diệp Bạch y.

Diệp Bạch lại nhìn Tề Thiết Chủy đang loay hoay với bản đồ, nói: "Sao rồi, có cái nhìn gì về phong thủy trận của Hiến Vương này không?" Suốt đường đi, Tề Thiết Chủy đã vẽ một bản đồ đơn giản, có Già Long Sơn và cả Trùng Cốc.

Trên bản đồ da người tuy cũng có những nơi có thể tham khảo, nhưng dù sao cũng là đồ từ hai nghìn năm trước, địa mạo đã thay đổi rất nhiều, đến bên trong Trùng Cốc thì không còn nhiều giá trị tham khảo.

Tề Thiết Chủy khá kích động nói: "Tam gia, Hiến Vương này tuyệt đối là đại sư phong thủy, lúc tôi đến đã xem xét cấu tạo núi sông ở đây, đây là một trong những nơi nhất đẳng nhất để thăng tiên, toàn bộ Trùng Cốc nằm ở một chỗ lõm, không khí và nguồn nước bốn phương hội tụ ở đây, phía bắc còn có Già Long Sơn tàng khí, Hiến Vương khi tìm địa điểm này chắc đã tốn không ít thời gian." "Phát hiện nhiều như vậy, có phương pháp nào giải quyết phong thủy trận không?" Tề Thiết Chủy chần chừ nói: "Tam gia, có vài ý tưởng, nhưng không dám đảm bảo.

Cha tôi trước đây cũng từng nói, muốn phá giải phong thủy trận, vẫn phải tìm được điểm yếu của phong thủy trận, lấy thiên băng mà phá." "Vào buổi chiều, Hắc gia đã dẫn tôi trèo lên chỗ cao, tôi thấy giữa rừng sương mù có một cây đa lớn khá dị thường, cây cối xung quanh đều nhỏ hơn cây đa này, có lẽ chính là một trong những hạt nhân của phong thủy trận." Diệp Bạch gật đầu, y và Hoắc Tiên Cô khi bị kẹt trên vách núi cũng đã nhìn thấy cây đa lớn ở trung tâm rừng

sương mù đó, cành cây to lớn, e rằng vài người ôm cũng không xuể.

Xem ra việc đưa Tề Thiết Chủy theo cùng quả thực là một hành động sáng suốt. "Được, đợi sáng mai, chúng ta sẽ thử nơi đó." Sau khi ra khỏi lều, Diệp Bạch lại đi xem Hoắc Tiên Cô, thấy mạch đập của nàng không sao, liền yên tâm.

Sau đó y một mình đi vào rừng, tìm kiếm dấu vết của hai người mất tích.

Theo lời Trần Ngọc Lâu nói, hai người này một là hỏa kế của Tề Tiểu Hắc, một là hỏa kế của Hoắc gia, đều mất tích khi tìm củi ở ngoại vi rừng sương mù.

Diệp Bạch trước hết đến nơi cuối cùng hai người đó ở, trên mặt đất dấu chân lộn xộn, nhìn dấu vết, hai người này dường như là đi cùng nhau, dần dần đi vào rừng.

Diệp Bạch men theo dấu chân tìm một lúc, liền phát hiện dấu vết của mãng xà.

Rắn thông thường lợi dụng bụng để tạo ma sát với mặt đất, dùng hình chữ S để tiến về phía trước.

Rừng sương mù ẩm ướt, dấu rắn rõ ràng trên nền đất bùn cho thấy, hai người này rất có thể đã bị mãng xà tha đi.

Diệp Bạch không khỏi có chút lo lắng, vội vàng lần theo dấu rắn, một đường truy tìm.

Chương 185

Đến một bụi cây rậm rạp trên bãi cỏ, dấu rắn đột nhiên dừng lại, tiếng rắn rít trầm thấp truyền vào tai Diệp Bạch. "Xì xì xì!" Tiếng rắn này không có ý nghĩa cụ thể gì, dường như biểu thị nó nhớ nhà rồi.

Diệp Bạch thò đầu ra nhìn, một con cự mãng vảy xanh đang cuộn mình trên bãi cỏ, bên cạnh nằm hai người chính là hai hỏa kế bị mất tích.

Con cự mãng này trên người có không ít vết thương, trông còn có chút thê thảm.

Con cự mãng vảy xanh này không phải sống trong lòng sông trong hang núi sao?

Sao lại chạy đến rừng sương mù rồi?

Mấu chốt là con cự mãng này dường như không sợ sương mù, chẳng lẽ là vật thủ mộ mà Hiến Vương năm xưa để lại sao?

Diệp Bạch trong lòng có không ít nghi vấn, nhưng con cự mãng vảy xanh này cũng phát hiện có khí tức lạ xâm nhập, thân rắn lập tức cuộn thành một cuộn, đầu rắn ngẩng cao, uy hiếp Diệp Bạch.

Diệp Bạch dùng xà ngữ khẽ quát mắng: "Cút!" Không ngờ con cự mãng vảy xanh này lập tức xù lông, cái miệng máu to như chậu phun ra tinh khí xung thiên lao về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch hai mắt híp lại, không dùng nội lực, thi triển Khôi Tinh Thích Đấu.

Mượn nửa thành kình lực toàn thân, xoay người đá ra một cước.

Cự mãng vảy xanh dường như bị núi đập trúng, bay ra vài mét, trên không trung máu thịt bắn tung tóe, hóa ra là nửa hàm dưới bị Diệp

Bạch đá nát bét.

Diệp Bạch đến gần nhìn, thân cự mãng cuộn tròn, đầu rắn đầy máu tươi, hiển nhiên là hấp hối.

Không bận tâm đến con mãng xà xanh đó, Diệp Bạch đến bên cạnh hai hỏa kế, kiểm tra tình hình của hai người này.

May mà hai người này vẫn còn hơi thở, khiến Diệp Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi dẫn hai người kia ra khỏi rừng sương, Diệp Bạch liền dặn dò mọi người chăm sóc cẩn thận.

Bọn họ bị kẹt trong sương khí lâu như vậy, rất có thể sẽ để lại di chứng.

Khi Diệp Bạch về lều của mình nghỉ ngơi, lại thấy Tề Thiết Chủy ôm chăn, lon ton chui vào.

"Tam gia, một mình ta ngủ không được, để ta ngủ cùng huynh!" Diệp Bạch lười biếng không đáp, kéo chăn trùm qua đầu, chuẩn bị ngủ.

Tề Thiết Chủy dứt khoát nằm xuống cạnh Diệp Bạch, trong lòng không khỏi thư thái nói: "Vẫn là ngủ cùng Tam gia yên tâm nhất."Sáng sớm hôm sau, Diệp Bạch đã cho dựng sẵn pháo đài ở trên cao, đang sai người điều chỉnh góc độ.

Lần này đến Hiến Vương Mộ, Diệp Bạch đặc biệt mượn hai binh sĩ của một liên pháo binh từ Trương Khải Sơn.

Hai người lính này, một người dùng bút tính toán số liệu, một người điều chỉnh vị trí nòng pháo, trông vô cùng chuyên nghiệp.

Biết được sắp pháo kích cây đa, Tề Thiết Chủy ngáp ngắn ngáp dài trèo lên cao.

“Tam gia, đợi chút nữa, tốt nhất là khi mặt trời mọc rồi hãy khai pháo.” Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh hứng thú hỏi: “Việc khai pháo này còn có quy củ gì sao?” Tề Thiết Chủy bụng đầy kinh luân liền giải thích: “Trần Tổng Bả Đầu có lẽ không biết, khai pháo có ý nghĩa khu ma, trừ tà, tiêu tai.

Âm thanh như thiên lôi oanh tạc, vào khoảnh khắc mặt trời mới mọc thì hiệu quả lại càng tốt nhất.” Nghe Tề Thiết Chủy nói mấy chuyện không liên quan đến trận pháp phong thủy, Diệp Bạch khẽ lắc đầu, nói với hai binh sĩ: “Đừng nghe hắn, các ngươi chuẩn bị xong thì cứ khai pháo.” “Rõ!”Không lâu sau, một tiếng pháo gầm vang dội cả trùng cốc.

Cây đa cổ thụ cao lớn trong rừng sương mù phía xa lại bình yên vô sự, hóa ra là pháo bắn lệch một chút.

Hai binh sĩ của Trương Khải Sơn có chút đỏ mặt, tình huống này khá là lúng túng.

Diệp Bạch an ủi: “Đừng căng thẳng, bắn thêm một phát nữa.” Hai người gật đầu, lại tính toán lại quỹ đạo, nhưng nhờ phát pháo vừa rồi đã hiệu chỉnh, cả hai tự tin hơn rất nhiều.

“Oanh long!” Lại một quả pháo bắn ra, lần này, đạn pháo chính xác bắn trúng cây đa, tán cây cổ thụ này lập tức bị hủy đi một nửa.

Thấy cây đa cổ thụ vẫn kiên cường, Diệp Bạch nói: “Tiếp tục!” Liên tục mấy phát đạn pháo bắn ra, cây đa cổ thụ cao lớn trong rừng sương cuối cùng cũng biến mất trước mắt mọi người, không biết đã bị nổ tan tành thành hình dáng gì rồi.

Diệp Bạch nhìn sắc trời, nói: “Bây giờ cứ đợi xem sao, xem sương khí này có tan đi không, nếu chúng ta tìm nhầm trận nhãn, cũng là một chuyện phiền phức.”Trong một sơn động bên kia rừng sương, một nhóm người Trương gia đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên bị tiếng

pháo này làm giật mình tỉnh giấc.

"Chắc là Diệp Bạch của Cửu Môn đã bắt đầu hành động rồi, hy vọng hắn có thủ đoạn phá giải trận sương mù này." Một giọng nói già nua vang lên: "Diệp Bạch không phải người thường, hơn nữa lần này không chỉ có một mình hắn, còn có hai Khôi thủ Bàn Sơn và Tá Lĩnh cùng cao nhân Cửu Môn, tiếng pháo liên tục như vậy, chắc hẳn là rất tự tin." Nếu Diệp Bạch ở đây, hắn sẽ biết người nói chuyện này chính là Trương Thiên Đào, kẻ đã giao thủ với hắn vài lần, nhưng hình như hắn đang đeo mặt nạ da người, dung mạo đã thay đổi rất nhiều.

Lại có người lên tiếng: "Đại bá, Khải Phong mất tích trong rừng sương, chúng ta có cần đi tìm không ạ?" "Tìm, đương nhiên phải đi tìm, Khải Phong là một miêu tử tốt, hơn nữa người Trương gia chúng ta không thể bỏ rơi tộc nhân của mình!"Hai ngày này thời tiết đều rất tốt, mặt trời lên cao, ánh dương rải khắp.

Đến giữa trưa, sương khí trong rừng quả nhiên tan biến với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Xem ra mọi người quả thực đã tìm đúng trận nhãn, khẩu đại pháo này cũng phát huy tác dụng.

Đợi đến khi sương khí hoàn toàn tan biến, Diệp Bạch liền sai Tề Tiểu Hắc và Hoắc Tiên Cô ở lại canh giữ, còn hắn dẫn một nhóm người tiến vào trong rừng.

Nhiệt độ trong trùng cốc bốn mùa như xuân, cây cối trong rừng có chiều cao và độ lớn tương tự nhau, thêm vào đó lá xanh rậm rạp, dù sương khí đã tan, vẫn có cảm giác như lạc vào rừng già núi sâu khó phân biệt phương hướng.

Mục đích chuyến đi này của Diệp Bạch và đồng bọn chính là cây đa cổ thụ ở giữa, nên cũng không sợ lạc đường.

Tuy nhiên, trên đường đi, mọi người phát hiện không ít côn trùng chết trên mặt đất.

Chá Cô Tiếu phỏng đoán, mấy ngàn năm qua, những côn trùng này đã thích nghi với môi trường độc vụ, nay sương khí tiêu tán, chúng không thể thích nghi được nữa nên đều chết.

Đương nhiên cũng có một số côn trùng không bị ảnh hưởng, Diệp Bạch còn phát hiện ở đây có một đàn bướm lớn màu đỏ rực, loại màu sắc này ở bên ngoài cực kỳ hiếm thấy, ước chừng là giống loài đặc hữu ở đây.Đến bên cạnh cây đa cổ thụ, mọi người mới phát hiện đây không phải một cây, mà là hai cây đa cổ thụ to lớn mọc sát vào nhau.

Tuy nhiên, hai cây đa này trông vô cùng thê thảm, gãy ngang lưng chừng, thân cây và lá cây bị cháy đen thui, còn rụng lả tả khắp đất.

Nếu cây đa cổ thụ này thực sự là một trận nhãn, thì nơi đây chắc chắn không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Mọi người tản ra tìm kiếm, Tề Thiết Chủy đi đến gốc cây, đột nhiên chân hụt một cái, cả người liền lọt xuống.

"Trời ơi, cứu mạng!" May mắn là Trần Ngọc Lâu bên cạnh mắt nhanh tay lẹ, một tay kéo Tề Thiết Chủy lại.

Sau khi được kéo lên, Tề Thiết Chủy vội vàng cảm ơn, rồi thầm mắng mình chạy lung tung làm gì, lẽ ra cứ ngoan ngoãn đi sau Tam gia là được rồi.

Trần Ngọc Lâu cười cười, không nói gì.

Nơi Tề Thiết Chủy lọt xuống là một cái lỗ hổng ở gốc cây, vì phía trên mọc đầy rêu xanh và dây leo, lại còn chồng chất lên nhau, một khi trọng lượng vượt quá giới hạn, lớp ngụy trang tự nhiên này sẽ bị phá vỡ, khiến người ta rơi vào trong.Diệp Bạch sai hỏa kế của Diệp phủ xuống thám thính, không lâu sau liền truyền đến tiếng nói.

“Tam gia, chỗ này hình như là một nơi tế tự, có rất nhiều hài cốt người, hơn nữa mùi hôi rất nặng.” Diệp Bạch gật đầu, liền sai người kéo bọn họ lên.

Một bên khác, Chá Cô Tiếu một mình trèo lên cây đa cổ thụ, chỉ thấy ở giữa thân cây bị pháo đạn làm nổ tung đột nhiên lộ ra một góc trong suốt như băng.

“Đại ca, Tam đệ, chỗ này có phát hiện.” Diệp Bạch trèo lên nhìn, chỉ thấy giữa cây đa cổ thụ lộ ra một đoạn nhỏ quan tài trong suốt như ngọc như thủy tinh.

Trong cây đa cổ thụ này lại giấu một cỗ quan tài thủy tinh!

“Nếu không phải đạn pháo làm nổ cây đa, chúng ta còn không thể phát hiện ra cỗ quan tài thủy tinh này, nhưng việc đặt quan tài trong cây thì ta thật chưa từng nghe thấy bao giờ.” Trần Ngọc Lâu mở miệng nói.

Mọi người đều biết, từ xưa đến nay đều nói có phong có thụ, cây cối là biểu tượng của phần mộ, thường được trồng trước gò đất phong thủy, giúp cục thế lăng mộ có thể che chở phù hộ con cháu.

Nhưng từ trước đến nay chưa từng có ai đặt quan tài vào trong cây, vì cây cổ thụ là đứng đầu trong “ngũ hại âm trạch”, sẽ đoạt phong khí, đối với chủ nhân ngôi mộ mà nói tuyệt đối không phải là điều tốt.

Chương 186

Nơi này lại đặt một cỗ quan tài không hợp phong thủy, vậy chỉ có thể liên quan đến trận pháp phong thủy của Hiến Vương.

Diệp Bạch nghĩ ngợi, chuẩn bị mở cỗ quan tài này ra, xem bên trong rốt cuộc chôn cất thứ gì.

Đáng tiếc là hệ thống của hắn đến giờ vẫn chưa có phản ứng, không biết khi nào thì gợi ý về Hiến Vương Mộ mới hiện ra.Tề Thiết Chủy đáng thương vừa mới đạp lên vai mấy huynh đệ trèo lên cây đa, lại thấy Diệp Bạch và bọn họ muốn xuống, liền vội vàng mặt nhăn nhó nói: "Tam gia, giúp một tay với, ta cũng muốn xuống." Diệp Bạch nào quản nhiều như vậy, trực tiếp ném Tề Thiết Chủy xuống.

Trần Ngọc Lâu lập tức tiến lên đỡ lấy Tề Thiết Chủy.

"Đa tạ Tổng Bả Đầu, đa tạ..." Tề Thiết Chủy vội vàng cảm ơn.Mọi người hợp sức khoét một lỗ lớn trên thân cây đa cổ thụ, rồi khiêng cỗ quan quách trong suốt ra ngoài.

Cỗ quan quách này bên ngoài như ngọc, bóng loáng vô cùng, trong suốt.

Nhưng khi dùng đèn pin rọi vào, bên trong dần chuyển sang màu đỏ, càng vào sâu màu càng đậm, tựa hồ là một loại dịch thể đang lưu chuyển, giống như máu tươi.

Quan quách còn vương vãi những mảnh gỗ vụn và đủ loại dây leo ký sinh, khó mà nhìn rõ toàn bộ.

Diệp Bạch sai người dọn dẹp các vật lộn xộn, mới phát hiện đây là một cỗ ngọc quan hiếm thấy.

Ngọc quan không có dấu vết ghép nối, dường như được điêu khắc

từ một khối ngọc thạch lớn nguyên khối.

Trần Ngọc Lâu tiến lên dùng tay sờ nắp quan tài, cảm thấy lạnh buốt mà trơn nhẵn.

Quả thực là một khối mỹ ngọc khó tìm, càng khó hơn là không tỳ vết.

Y không nhịn được cảm thán: "Hiến Vương này quả là xa xỉ, ngay cả trong hoàng cung đại nội cũng khó mà tìm được khối ngọc thạch lớn đến vậy." Tề Thiết Chủy cũng tặc lưỡi, lộ vẻ mừng rỡ nói: "Hiến Vương lão già này quả nhiên giàu có, chuyến này không uổng công."Trên nắp ngọc quan điêu khắc không ít hoa văn tinh xảo, có uyên ương, hồng nhạn, hồ ly và các loại động vật nhỏ khác, tượng trưng cho cát tường và linh tính của các loài chim quý hiếm.

Mọi người vây quanh ngọc quan ngắm nghía.

Diệp Bạch gõ gõ lên nắp quan tài, truyền đến tiếng động trầm đục.

Ngọc quan này không có đinh quan tài, mà là kiểu hộp rút, tấm ngọc làm nắp quan tài có các rãnh cài rất kín ở hai bên.

Chỉ cần rút tấm ngọc ra, là có thể mở ngọc quan.

Diệp Bạch không khỏi cảm thán, có thể điêu khắc ngọc thạch thành bộ dạng này, cũng là một đại sư với kỹ nghệ tinh xảo.

Thủ hạ của Hiến Vương quả nhiên là nhân tài xuất chúng.

"Tam gia, bên trong hình như có thứ gì đó!" Lúc này, Tề Thiết Chủy ghé mắt vào ngọc quan, kinh ngạc nói.

Hóa ra là khi mọi người khiêng ngọc quan ra, dịch thể màu đỏ bên trong đã lắng xuống, vật bên trong ngọc quan liền hiện rõ.

Trong cỗ ngọc quan tinh oánh, hiện ra một bóng người cao lớn.

Bóng đen này cực kỳ nặng nề và đen kịt, có đầu và hai vai, hiển

nhiên là một cỗ thi thể.

Thi thể ngâm trong dịch thể màu đỏ, dường như được bảo quản rất hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, ngay trước mặt mọi người, thi thể này trong dịch thể màu đỏ đột nhiên trở mình, có thể là do bọt khí trong dịch thể trào lên, nhưng cảnh tượng này thực sự khiến không ít người hoảng sợ.

Tề Thiết Chủy sợ đến lắp bắp, vội vàng trốn ra sau Diệp Bạch.

Sau đó, một góc ngọc quan bắt đầu rỉ ra dịch thể màu đỏ.

Dịch thể này sền sệt, không phải máu tươi, mà giống như một loại thuốc bắc.

Chá Cô Tiếu chấm một ít lên đầu mũi ngửi ngửi rồi nói: "Có thuốc bắc chống phân hủy, chắc là dịch thể được bơm vào khi hạ táng." Diệp Bạch gật đầu, không muốn lãng phí thời gian nữa, liền sai mọi người mở quan tài.

Nếu thứ bên trong còn sống, vậy thì sớm đưa nó đi an nghỉ, kẻo bị nhốt trong không gian kín mít mà cô quạnh.Hai hỏa kế tiến lên, từ từ rút tấm ngọc ra, dung mạo của chủ nhân quan tài hiện ra trước mắt mọi người.

Người được chôn cất trong ngọc quan là một lão giả, dung mạo bảo tồn hoàn hảo, râu tóc đều bạc trắng, da mặt dường như bị dịch thể màu đỏ ngâm lâu ngày, nhăn nheo mà hồng hào.

Khuôn mặt này, thực sự không giống thi thể của hai ngàn năm trước.

"Tam gia, lão đầu này thân thể béo tốt, không biết đã chết bao lâu rồi mà đến giờ vẫn chưa thối rữa, ước chừng sẽ biến thành thi biến, ta thấy không bằng một mồi lửa đốt đi." Tề Thiết Chủy không nhịn được đề nghị.

Diệp Bạch còn chưa trả lời hắn, đã nghe Trần Ngọc Lâu nghi hoặc nói: “Thi thể này không phải đã trở mình sao?

Hiện tại là mặt hướng về phía chúng ta, vậy khi hạ táng chẳng lẽ là mặt úp xuống mà đặt vào?” Lời này vừa thốt ra, mọi người suy nghĩ kỹ liền thấy cực kỳ khủng khiếp.

Khi hạ táng nhất định sẽ không đặt người chết mặt úp xuống, điều này chứng tỏ thi thể này trước đó đã lăn lộn trong dịch thể màu đỏ, cho nên khi mọi người khiêng ngọc quan ra, lão đầu mới mặt úp xuống.

“Tam gia, lão đầu sẽ không phải còn sống đó chứ?” Tề Thiết Chủy lập tức cảm thấy sởn gai ốc.Diệp Bạch nheo hai mắt lại, từ từ tiến lên, hắn muốn xem lão đầu này là người hay quỷ, lại dám lấy ngọc quan làm bể bơi!

Tuy nhiên, vừa đi đến trước ngọc quan, trên trời không biết từ đâu bay đến những đám mây đen dày đặc, che khuất ánh nắng, khu rừng lập tức trở nên âm u.

Trong mây đen sấm chớp giật đùng đùng, thanh thế rất lớn, mọi người đều bị cảnh tượng này thu hút, ngẩng đầu nhìn lên, nhưng đồng thời cũng có một sự u ám và bất an bao trùm lấy lòng mọi người.

Chẳng lẽ lão đầu này muốn thăng tiên bất thành?

Diệp Bạch vội vàng bảo mọi người lùi lại, cảnh tượng này hắn từng thấy rồi, giống hệt cảnh Tề Tiểu Hắc hóa giao, chỉ là khí thế kém hơn một chút.

Một đạo lôi hỏa màu tím từ trên trời giáng xuống, ngọc quan ầm ầm nổ tung.

Lão đầu trong ngọc quan toàn thân cháy đen rơi xuống chân mọi người, thi thể vẫn bốc khói đen, trong không khí tràn ngập một mùi

thịt nướng.

Sau đó mây đen tan đi, bầu trời trở lại trong xanh.

Diệp Bạch không khỏi lắc đầu, lão già này ngay cả một đạo lôi đình cũng không chịu nổi đã "đi tây" rồi, kém xa Tiểu Hắc.

Thấy Diệp Bạch tiến lên, Tề Thiết Chủy cũng bạo dạn hơn, còn dùng chân đá đá lão đầu, xác định lão đầu đã bị lôi đình đánh chết mới thở phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc, cỗ ngọc quan giá trị không nhỏ này cũng tan nát dưới lôi hỏa.Đạo lôi đình này đến một cách quỷ dị, dường như là chuyên môn nhắm vào thi thể trong ngọc quan, chứng tỏ cỗ thi thể này quả thực có chỗ kỳ lạ, nếu nó hoàn chỉnh vượt qua lôi kiếp, có lẽ thật sự sẽ phục sinh.

Lớp ngoài của thi thể này đã hoàn toàn bị than hóa, Diệp Bạch liền sai người đốt nó đi, lại thấy Tề Thiết Chủy đang nhặt nhạnh các mảnh ngọc quan vỡ trên mặt đất, dường như có phát hiện gì đó.

Trần Ngọc Lâu cũng nhặt được hai thứ, hẳn là đồ bồi táng trong ngọc quan.

Một cái là mặt nạ vàng, bị dính dịch thể màu đỏ, sau khi lau khô mới phát hiện tạo hình vô cùng quái dị, trên mặt nạ còn có rất nhiều ký hiệu đặc biệt.

Trên đầu mặt nạ có sừng rồng, miệng tạo hình hổ khẩu, hai tai hình đuôi cá, trông vô cùng xấu xí dữ tợn.

Chiếc mặt nạ này có lẽ là do phù thủy hoặc tế tư đeo trong các nghi thức, đối với việc nghiên cứu văn hóa Cổ Điền Quốc có giá trị rất cao, xem như là một bảo vật.

Tuy nhiên, điều khiến Chá Cô Tiếu khá kinh hãi là trên chiếc mặt nạ vàng này có những hình xoáy ốc cuộn tròn.

Hình xoáy ốc này cấu tạo đơn giản, trông hơi giống hình mắt cầu.

Hoa văn quen thuộc này, cả Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đều vô cùng quen thuộc, chính là hình dạng của Mộc Trần Châu.

Chương 187

Xem ra việc Hiến Vương sở hữu Mộc Trần Châu là chắc chắn mười phần rồi!

Món đồ thứ hai là một cây đoản trượng hình rồng hổ, nhìn chất liệu thì hẳn là làm từ một loại đá màu xanh lục.

Đoản trượng rồng hổ này gần giống cây cán bột, hơi cong một chút, một đầu là đầu rồng, một đầu là đầu hổ.

Hình rồng hổ cổ điển nhưng ngũ quan sinh động, cảm giác niên đại rất rõ ràng.

Trần Ngọc Lâu phỏng đoán, niên đại của đoản trượng này phải truy về thời Tiên Tần, e rằng là vào thời điểm Cổ Điền Quốc vừa mới khởi nguyên.Diệp Bạch đơn giản xem xét hai món bảo bối này xong, liền thấy Tề Thiết Chủy vẫn đang ghép các mảnh ngọc quan vỡ, đã hoàn thành được hơn nửa.

"Tam gia, huynh mau đến xem, có phát hiện lớn!" Hóa ra bên trong ngọc quan điêu khắc không ít đồ án và văn tự.

Thông tin trên đó nhiều đến bất ngờ, kể chi tiết quá trình xây dựng Hiến Vương Mộ, và một khu bồi lăng cực kỳ quan trọng.

Nơi đây chính là khu bồi lăng, cũng là nơi an táng Đại Tế Tư.

Nói đến Cổ Điền Quốc, đó là ba quận do Tần Thủy Hoàng thiết lập, cuối thời Tần các chư hầu nổi dậy, thiên hạ biến động, ba quận này liền thực hiện sách lược bế quan trấn quốc, phong tỏa giao thông với phương Bắc, tự lập thành một quốc gia.

Sau đó đến thời Kinh Vũ Đế, đã xảy ra chuyện Kinh Vũ Đế đòi Điền Vương thần vật thượng cổ Mộc Trần Châu.

Nội bộ Điền Quốc phát sinh chia rẽ, Hiến Vương mang Mộc Trần Châu bỏ trốn, đi xa vào vùng núi non trùng điệp phía tây Điền Quốc.

Đương nhiên, những gì ghi trên ngọc quan chính là Hiến Vương anh dũng đại nghĩa, bảo vệ báu vật không để Kinh Vũ Đế có được.

Hiến Vương Mộ trước sau tổng cộng xây dựng hai mươi bảy năm, nhân lực xây dựng luôn duy trì khoảng mười vạn người, ngoài nô lệ còn có rất nhiều tộc nhân thiểu số địa phương, gần như dốc toàn lực của cả nước.

Tề Thiết Chủy nhìn đến đây cuối cùng cũng biết vì sao Hiến Vương lại giàu có như vậy, bóc lột hơn mười vạn người mà hút máu, sao có thể không giàu có chứ?

Ước chừng những người thợ xây mộ này, cũng chẳng mấy ai có thể bình yên ra ngoài.Trên ngọc quan chỉ có ghi chép về quá trình Hiến Vương xây mộ, còn về địa cung cổ mộ, quy cách vương mộ, lối vào mộ đạo và các tình huống tương tự thì một chữ cũng không nói.

Diệp Bạch cũng không bận tâm, đợi đến khi tiếp cận mộ huyệt, hệ thống tự nhiên sẽ đưa ra gợi ý cho hắn.

Tuy nhiên, trong ngọc quan có một thông tin khá quan trọng, đó là miêu tả về Mộc Trần Châu.

Nói rằng Mộc Trần Châu là Phượng Hoàng do Địa Mẫu hóa thành, từ thời Thương Chu đã có thể thông qua viên châu này mà tu luyện thành tiên.

Mộc Trần Châu có công hiệu thoát thai hoán cốt, nhưng cần phải ở địa điểm đặc biệt mới có thể phát huy tác dụng.

Mà những bí mật này đều được Chu Văn Vương ghi chép chi tiết trong Thiên Thư.

Diệp Bạch lập tức hiểu ra, Hiến Vương hẳn cũng đã giải mã được

Chu Văn Vương Thiên Thư, biết được địa điểm nào có thể kích hoạt Mộc Trần Châu, cho nên mới xây dựng mộ thất ở đây, dùng địa thế để kích hoạt Mộc Trần Châu, nhằm thực hiện phương pháp trường sinh của y.Tìm kiếm khắp cây đa cổ thụ này một lượt, không còn tìm thấy thứ gì hữu dụng nữa.

Thi thể của Đại Tế Tư cũng đã hóa thành tro bụi trong đống lửa.

Diệp Bạch phân phó: "Thiết Chủy, thu thập mảnh ngọc quan cho tốt, chuẩn bị quay về." "Tam gia, trời còn sớm mà, không thám hiểm thêm chút nữa sao?" Diệp Bạch lắc đầu: "Về trước đã, Hiến Vương Mộ ngay trước mắt rồi, không cần vội vã nhất thời." Tề Thiết Chủy có chút không hiểu, người Trương gia không phải đã vào rồi sao?

Chẳng lẽ Tam gia không lo Hiến Vương Mộ bị người Trương gia cướp trước sao?

Nhưng lại nghĩ đến Diệp Bạch xưa nay luôn có chủ trương riêng, liền cảm thấy mình là "hoàng đế không vội thái giám vội", lo lắng vớ vẩn làm gì.Sau khi đoàn người trở về theo đường cũ, Diệp Bạch liền đến gần Xà Hà dạo một vòng, thấy vẫn chưa có dấu vết của Tiểu Hắc, có chút thở dài quay về.

Trước khi vào Già Long Sơn, Tiểu Hắc không thể đi đường bộ cùng đại đội, nên chỉ có thể đi đường thủy.

May mắn là Xà Hà trong sơn cốc thông thẳng ra Thương Lan Giang bên ngoài, tuy phải bơi nhiều đường thủy, nhưng cũng có thể đến Xà Hà.

Thế là Diệp Bạch liền cho Tiểu Hắc vào Thương Lan Giang.

Trừ khi gặp chuyện ngoài ý muốn ở bên ngoài, nếu tính theo lộ trình thì hai ngày này nó cũng nên đến rồi.

Nghĩ đến tính tình ham chơi của Tiểu Hắc, chắc chắn là đang

biếng nhác ở bên ngoài!

Diệp Bạch càng lúc càng cảm thấy cần phải quản giáo tên này, kẻo nó tưởng mình đã thành giao long thì quên mất ai là chủ nhân.Lúc này, ở Thương Lan Giang bên ngoài, một con hắc giao hoa lệ đang truy đuổi bóng dáng của một con mẫu giao trắng.

Con mẫu giao cao quý này chẳng thèm để ý đến nó, Tiểu Hắc trong lòng không cam.

Nó Tiểu Hắc dù sao cũng là chủ của một ngọn núi, cưới thêm vài bà vợ thì có gì quá đáng đâu?

Đáng tiếc con mẫu giao này lặn vào vùng nước sâu hơn, rất nhanh liền biến mất.

Đến lúc này, Tiểu Hắc mới nhớ đến lời Diệp Bạch dặn dò, thân giao chuyển mình, bơi về phía Xà Hà.Liên tục hai ngày, Diệp Bạch đều không có dấu hiệu muốn xuất phát, Chá Cô Tiếu liền có chút sốt ruột.

Diệp Bạch đành phải an ủi Chá Cô Tiếu, nói đợi Tiểu Hắc đến rồi, hạ Hiến Vương Mộ này mới có nắm chắc hơn.

Chá Cô Tiếu vốn định một mình đi thám đường trước, nhưng cũng biết Hiến Vương Mộ nguy hiểm, lại nghĩ đến Nguyệt Nhi và Hồng Cô, liền kìm lại lòng nóng nảy.

Sau khi lập gia đình liền không còn như trước, vẫn là làm sao ổn thỏa thì làm vậy thôi.

Đến đêm, tiếng quỷ khóc phiền phức lại vang lên xung quanh.

Từ khi phá hủy cây đa, liền có một đàn điêu hào biến dị xuất hiện vào ban đêm.

Những con điêu hào này thân hình to lớn, con lớn nhất gần bằng

một người trưởng thành, chúng mọc đầy lông vũ màu vàng sẫm, mỏ sắc vuốt nhọn, tính công kích không hề nhỏ.

Không ít người từng bị điêu hào tấn công, may mắn đều là vết thương nhỏ, không đáng ngại.

Diệp Bạch phỏng đoán, những con điêu hào này có lẽ sống trên cây đa cổ thụ, cây đa bị phá hủy, liền đổ hết tội lỗi lên đầu bọn họ, mỗi tối đều đến quấy nhiễu.

Tối qua, mười mấy con điêu hào đột kích doanh địa, bị Diệp Bạch bố trí bẫy, một hơi giết chết phần lớn, chỉ còn lại ba con chạy thoát, không ngờ tối nay lại đến.

Nhưng lần này lũ điêu hào đã khôn hơn, chỉ quấy nhiễu bằng âm thanh trên không trung, không bao giờ tiếp cận mặt đất.

Đêm đến, sơn cốc tối đen như mực, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu bắn hai phát súng chỉ thiên rồi lười biếng không thèm để ý nữa.

Cứ để lũ điêu hào này "khóc" hú đi, tranh cãi với những súc sinh này làm gì, nhét bông vào tai ngủ cũng thế thôi.Ba con điêu hào gào thét mệt mỏi, cổ họng như bốc lửa, liền bay đến bờ sông uống nước.

Đột nhiên, một cái đầu giao long dữ tợn từ dưới nước vọt lên, trong nháy mắt nuốt chửng hai con.

Kẻ đến chính là Tiểu Hắc, nó đã rình ba con chim ngu ngốc này dưới nước nửa ngày rồi, tiếng kêu này làm nó phiền lòng.

Con điêu hào còn lại bị dọa vỡ mật, lồm cồm bò dậy, sau đó vội vàng vỗ cánh bay đi.

Một quần thể to lớn, trong hai ngày liền gặp phải biến cố lớn, chỉ còn lại một mình nó.

Ngậm nước mắt, con điêu hào này rên rỉ vài tiếng, không biết nhà

ở nơi đâu.

Nghe hỏa kế báo cáo gần Xà Hà có động tĩnh, Diệp Bạch vội vàng chạy tới.

Liền thấy Tiểu Hắc nửa thân giao long lộ trên mặt nước, đầu gục xuống, bộ dạng ngoan ngoãn nhận lỗi.

Tiếp đó, nó lại từ miệng nhổ ra hai con điêu hào đã chết, đẩy đẩy về phía Diệp Bạch, dường như muốn nói: "Nhìn đi, ta không trốn việc, còn mang quà cho huynh." Thấy hai con điêu hào toàn thân dính đầy dịch nhớt hôi thối, Diệp Bạch thở dài một hơi, không biết nên nói gì cho phải.

Chương 188

Kế tiếp còn cần dùng đến Tiểu Hắc, Diệp Bạch không trách mắng nhiều, liền sai Tiểu Hắc thu hồi "lễ vật", trước hết đi thám đường trong trùng cốc đi.

Ở xa, không ít hỏa kế nhìn thấy cảnh này, đều thầm kinh ngạc.

"Chẳng lẽ Tam gia còn nuôi một con giao long sao?" Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và Tề Tiểu Hắc đều là người biết chuyện, thấy nhiều nên không lạ.

Nhưng Tề Thiết Chủy và Hoắc Tiên Cô thì không rõ, trong lòng kinh ngạc không ngừng.

Hoắc Tiên Cô càng là đôi mắt đẹp không rời khỏi người Diệp Bạch một khắc nào, trong lòng thậm chí còn huyễn tưởng ra cảnh cùng Diệp Bạch cưỡi giao long xuống nước.

Cùng Diệp Bạch đi suốt quãng đường, nàng được Diệp Bạch cứu mấy lần, trái tim thiếu nữ đã sớm bị Diệp Bạch chinh phục.

Đáng tiếc nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Bạch là người đã có gia đình, nàng Hoắc Tiên Cô cũng không phải người có thể làm tiểu nhân.

Tính cách không cho phép, thân phận cũng không cho phép!

Tề Thiết Chủy ngược lại quan sát tỉ mỉ, thu hết những thay đổi thần sắc của Hoắc Tiên Cô vào đáy mắt, liền đoán ra đại khái tâm tư của nàng.

Không khỏi thở dài trong lòng: "Chữ tình này quả là khó đoán nhất!" Đáng tiếc, hắn cũng từng tự mình bói quẻ, kiếp này khả năng tìm được vợ là không lớn.Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Bạch sai một đội hậu cần ở lại, dẫn những người còn lại đi về phía trùng cốc.

Người Trương gia mà Diệp Bạch đã cứu ra khỏi rừng sương sớm đã tỉnh lại, đáng tiếc tên tiểu tử này cứng miệng, ngay cả tên mình cũng không chịu tiết lộ.

Diệp Bạch không ngạc nhiên, người Trương gia xưa nay vẫn vậy, sau đó hắn trói chặt người tên này lại, để lại ở doanh địa.

Sau khi xuyên qua khu rừng này, cây cối phía sau thưa thớt hơn nhiều, Diệp Bạch cố gắng chọn đường đi sát sườn dốc núi.

Nơi núi và rừng tiếp giáp, do mật độ vừa phải, giống như một máy lọc không khí tự nhiên, không giống khu rừng thông ẩm ướt nóng bức vừa rồi, mà tỏa ra từng đợt hương thơm thực vật, thấm vào lòng người.

Mọi người chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, đầu óc cũng minh mẫn hơn rất nhiều.

Cứ thế đi về phía tây bắc thêm bốn năm giờ, đến giữa trưa, mọi người đến trước một vùng cây hoa rộng lớn, hình như có đủ loại hoa màu đỏ, vàng, xanh, từng cụm từng cụm, màu sắc rực rỡ.

Một đàn bướm lớn bay lượn trong rừng hoa, cảnh tượng khá hùng vĩ.

Diệp Bạch luôn cảm thấy những thứ càng đẹp thì càng có thể ẩn chứa sát cơ, liền sai Tề Tiểu Hắc dẫn mấy hỏa kế đi thám thính một chút.

Tuy nhiên, một nhóm người đi một vòng rồi quay lại, không phát hiện ra nguy hiểm gì, nơi này dường như chỉ là một bãi hoa bình thường.

Diệp Bạch liền sai người đốt lửa nấu cơm ở chỗ trống trải, có cảnh đẹp như vậy bầu bạn, cũng coi như là một nơi tốt để đóng trại.

Diệp Bạch lại đi thêm hai bước, thấy dãy núi phía xa dường như

xuất hiện kiến trúc nhân tạo đổ nát.

Lúc này hệ thống cũng đột nhiên hiện ra gợi ý. [Hiến Vương Chi Mộ: Vương của Cổ Điền Quốc mấy ngàn năm trước, tính cách bạo ngược, tinh thông đẳng thuật.

Mộ này được chọn tại Thăng Tiên Chi Địa, tích tụ địa khí dưỡng dục ngàn năm, nhưng dùng tà pháp kiến mộ, oán khí ngưng kết, đã thành đại hung chi mộ, kẻ kỹ nghệ kém cỏi cẩn thận khi vào!] [Cấp độ nguy hiểm: Cao đẳng!] [Chứa bảo rương: Bảo rương Hoàng Kim!] Diệp Bạch khẽ nhíu mày, nguy hiểm của Hiến Vương Mộ hắn đã sớm dự liệu, được đánh giá là cấp cao cũng là bình thường.

Nói đến, đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp một hung mộ được hệ thống đánh giá là nguy hiểm cấp cao, có thể thấy Hiến Vương Mộ này tuyệt đối không tầm thường.

Bảo rương Hoàng Kim cũng khiến hắn khá thèm muốn, lần trước đã mở ra huyết mạch Bạch Hổ, không biết lần này có thể nhận được thứ gì.

Tuy nhiên, mục đích lớn nhất của chuyến đi này vẫn là Mộc Trần Châu.

Diệp Bạch lại nhìn về phía dãy núi xa xăm, lão già Hiến Vương nằm ở đó sao?

Hy vọng mọi việc đều thuận lợi!Sau khi dùng bữa đơn giản và nghỉ ngơi một lát, Diệp Bạch liền dẫn mọi người xuất phát.

Đến đây, di tích thời cổ đại cũng dần xuất hiện nhiều hơn.

Giữa các lùm cây bụi hai bên dãy núi đều là những bức tường đổ nát, còn có một số thằn lằn thò đầu ra từ trong tường, tò mò nhìn mọi người đang đi.

Đi tiếp chính là cửa vào sơn cốc, nói đúng ra thì nơi này mới được

coi là trùng cốc.

Có hai khối núi đá khổng lồ trọc lóc đứng sừng sững ở lối vào, mọi người liền dừng bước.

Trên núi đá đều dùng thuốc nhuộm màu đen vẽ một số đồ văn và mắt, dường như là văn hóa độc đáo của Điền Quốc.

Tuy nhiên, cho dù trải qua hai ngàn năm gió thổi mưa sa, thuốc nhuộm này vẫn không phai màu chút nào, xem ra nền văn minh Điền Quốc thời đó cũng có chỗ độc đáo của nó.

Tề Thiết Chủy lấy ra bàn tính, từ khi vào Già Long Sơn, bàn tính này chưa từng tính toán chuẩn xác, đến gần hai khối núi đá trước mắt càng là xoay tít.

Xem ra gần núi đá có từ trường cực lớn.

Trần Ngọc Lâu quan sát xung quanh núi đá một lúc, lại mang theo nụ cười đến bên Diệp Bạch nói: "Tam đệ, đợi khi rời đi, huynh có thể mang hai khối vẫn thạch này đi không, ta có việc lớn cần dùng." Hóa ra hai khối đá này là vẫn thạch.

Diệp Bạch không có ý kiến, gật đầu.

Về việc Trần Ngọc Lâu lấy vẫn thạch có mục đích gì, hắn cũng biết đôi chút.

Từ khi Trần Ngọc Lâu có được huyết mạch Lục Dực Ngô Công, liền nghiên cứu ra phương pháp có thể khống chế đám dị trùng mang về từ Hắc Thủy Thành.

Việc đòi vẫn thạch, hẳn là có liên quan đến việc nuôi dị trùng.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, không có cách nào thu vẫn thạch đi được, chỉ có thể đợi lúc quay về thì tranh thủ thu.

Ở núi đá không dừng lại quá lâu, Diệp Bạch lại sai người tiếp tục

tiến lên.Vừa rồi, Diệp Bạch dùng ống nhòm phát hiện trong rừng rậm lưng chừng núi phía xa dường như có một kiến trúc nhân tạo không bị hư hại, nếu tăng tốc độ hành trình, có lẽ tối có thể nghỉ ngơi ở đó.

Thực vật trong trùng cốc dày đặc hơn nhiều so với rừng thông, theo địa thế hạ xuống, các loại thực vật dây leo càng lúc càng nhiều, hai bên vách núi treo đầy các loài thực vật nhỏ đủ hình đủ dạng.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người nghi hoặc là, sau khi vào núi đá, thực vật rất nhiều, nhưng động vật lại biến mất.

Không thể nói là biến mất, mà là không hề phát hiện một con nào.

Ngay cả chuột, thằn lằn, những loài động vật sống nhờ cây cối rừng rậm cũng không thấy đâu.

Rõ ràng, trong trùng cốc có một loại nguy hiểm nào đó, khiến những loài động vật này cũng không muốn vào.

Lại đi một lúc, phía trước không còn đường, trước mắt toàn là bụi cây rậm rạp cao ngang người, ken chặt vào nhau, thành một mảng dày đặc.

Nếu mù quáng chui vào trong, rất có thể sẽ bị lạc mất.

Diệp Bạch sai mọi người nâng cao cảnh giác, chia thành ba đội hình rắn, chậm rãi tiến lên.

Không biết có phải do khu thực vật này quá rậm rạp, đáy không thấy ánh nắng mặt trời, lá mục cộng thêm nước đọng, một mùi hôi thối khó ngửi chui vào mũi mọi người.

Hơn nữa còn có một loại muỗi vằn đen lớn.

Những con muỗi này to bằng ngón tay út, dày đặc bám trên cành lá, sau khi bị mọi người làm động, liền bám riết lấy không buông.

Chương 189

Mặc dù Diệp Bạch và đồng bọn đã chuẩn bị rất nhiều thuốc chống côn trùng từ trước, nhưng hiệu quả không rõ rệt, những con muỗi này thành đàn kết đội, bất chấp sống chết lao vào người.

Trong rừng lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết và tiếng đập phá.

Diệp Bạch thấy vậy, đành phải từ trong không gian lấy ra mười mấy bình xịt, lần lượt phát xuống.

Bình xịt này có mùi hương thảo dược thanh khiết, hiệu quả đuổi muỗi cực tốt, đàn muỗi rất nhanh liền biến mất.

Mặc dù có mùi hương thanh khiết che lấp, Hoắc Tiên Cô vẫn ngửi ra trong đó có lẫn mùi huyết tinh, liền giấu một bình nhỏ vào người.

"Tam gia, thứ này quả là thần kỳ, huynh mua ở đâu vậy?" Tề Thiết Chủy không nhịn được nói.

Hắn vừa rồi bôi nước tỏi lên người, không những không có tác dụng, mùi tỏi khó ngửi còn thu hút thêm nhiều muỗi hơn, trên cổ và mặt bị đốt mười mấy cái bọc sưng đỏ lớn.

Các bọc sưng đỏ cứng ngắc, chạm vào thấy đau, giống như mọc mụn nhọt.

Không ngờ bình xịt nhỏ bé này lại đuổi được muỗi đi, hơn nữa sau khi hắn xịt vào chỗ bị đốt, bọc sưng nhanh chóng xẹp xuống, còn có cảm giác mát lạnh.

Bình xịt này đúng là đồ tốt!

Diệp Bạch đáp: "Nếu muốn, dùng công tích điểm mà đổi." "Công tích điểm?

Mấy năm nay ta cũng chẳng tích được bao nhiêu, vậy thôi vậy.” Vừa nghe cần công tích điểm, Tề Thiết Chủy liền lắc đầu nguầy nguậy.

Công tích điểm là tiền tệ nội bộ của Cửu Môn, một điểm công tích điểm tương đương một vạn đô la Mỹ, mấu chốt là không mấy đương gia nhân nào nguyện ý đổi công tích điểm lấy tiền.

Những trân kỳ dị bảo nội bộ của Cửu Môn đều cần công tích điểm mới có thể đổi được.

Lặng lẽ nhét nửa bình xịt còn lại vào túi, Tề Thiết Chủy không nói thêm lời nào, thầm nghĩ bình xịt này dùng chưa hết một bình liệu có thể tìm Tam gia đổi lại được chút công tích điểm nào không.Càng lúc càng đi sâu, dấu vết kiến trúc nhân tạo càng nhiều, trên mặt đất thỉnh thoảng lộ ra những bức tượng đá và người đá đổ nát.

Theo quy chế lăng mộ, loại tượng đá này nên được đặt gần thần đạo, nhưng nay lại bị dây leo và rêu xanh bao phủ, nửa chôn vùi trong bùn đất.

Không khỏi khiến người ta thở dài, dù là kiến trúc huy hoàng đến đâu, sau ngàn trăm năm cũng chỉ là đống bùn đất.

Xuyên qua vành đai thực vật, cây cối trước mắt trở nên thưa thớt, xuất hiện một bức tường tàn bằng đất đắp và đá xây.

Bên trong bức tường tàn, sương khí trắng mờ mịt, đất đai hoang vu, ngay cả mấy cây cỏ cũng không có.

Mà sâu trong màn sương trắng này lại có thể lờ mờ nhìn thấy những cây đại thụ chọc trời dày đặc.

Giống như tử địa, nhưng cũng có sinh cơ.

Mọi người không dám tiến thêm nữa, liền dừng lại.

Màn sương trắng này khác với sương mù ảo ảnh trong rừng trước đó, tính ăn mòn rất mạnh, dường như ẩn chứa kịch độc.

Chẳng trách những thực vật nhỏ trong chướng khí đều không sống nổi.

Diệp Bạch sai một người đeo mặt nạ chống độc vào trong màn sương trắng đợi một lúc, xác định mặt nạ chống độc có hiệu quả, liền dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.Sơn cốc đến đây, địa thế đã càng lúc càng rộng mở, hiện ra hình dạng loa kèn.

Sương khí trắng mờ mịt càng lúc càng dày đặc, phóng tầm mắt nhìn ra, những cây cổ thụ phía trước toàn bộ bị mây mù bao phủ, bên trong một mảnh tịch mịch, không có bất kỳ tiếng côn trùng kêu, ếch nhái oạp hay gió thổi cỏ lay nào.

Đột nhiên, một tiếng kêu chói tai, sắc bén vang lên.

Âm thanh này xuyên qua từng tầng sương trắng, chấn động màng nhĩ, không ít người bị chấn đến đau nhức tai.

Tề Tiểu Hắc có ngũ quan nhạy bén nhất, tai bị thương không nhẹ.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc vừa rồi, hắn cũng đã phân biệt được phương vị nguồn gốc âm thanh.

“Hướng đông nam, cách năm mươi mét!” Lời vừa dứt, Diệp Bạch liền hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất.

“Ở lại chỗ cũ, đợi ta quay về!” Trần Ngọc Lâu cũng muốn đuổi theo, nhưng sau hai bước liền không tìm thấy bóng lưng Diệp Bạch, đành phải bất đắc dĩ quay lại.Dưới sự gia trì của Kim Nhạn Công, Diệp Bạch chỉ trong chớp mắt đã đến nơi.

Chỉ thấy một con quái vật hình dạng giống chim mà không phải chim đang ẩn mình trong tán cây, con quái vật này lại một lần nữa gào thét, chói tai như tiếng trẻ con khóc.

Diệp Bạch nhíu chặt mày, hắn vừa rồi đã bịt kín lỗ tai, vẫn bị âm thanh này làm phiền lòng, có thể thấy thứ này không hề đơn giản.

Sau khi bị Diệp Bạch phát hiện, quái vật liền từ trong tán cây chui ra, hai cánh vỗ mạnh, trực tiếp lao đến.

Diệp Bạch lúc này mới nhìn rõ diện mạo quái vật, hình dạng như đại điêu, trên đầu mọc sừng hươu, hai mắt đen kịt vô cùng.

Nếu Diệp Bạch không nhớ nhầm, đây hẳn là quái vật Cổ Điêu được miêu tả trong Sơn Hải Kinh.

Cổ Điêu là một loại ác thú, ăn thịt người, tính công kích cực mạnh, không ngờ ở đây lại có một con.Cổ Điêu là một trong những kẻ săn mồi hàng đầu trong trùng cốc, đã quen ăn đủ loại động vật nhỏ.

Lần này gặp phải "thức ăn tươi" chưa từng ăn qua, huyết mạch trong cơ thể bản năng xao động, nó liền không nghĩ ngợi gì, trực tiếp xông lên.

Tuy nhiên, lần này nó lại gặp phải "kẻ khó chơi".

Chỉ thấy Diệp Bạch xoay người nhảy lên, một cước liền đá con Cổ Điêu lún vào bùn đất.

Một đoạn sừng hươu cắm vào đất, cả thân chim lơ lửng giữa không trung trong trạng thái choáng váng.

Diệp Bạch có chút nghi hoặc, không ngờ nó chỉ là đồ "mã ngoài da", hơn nữa thứ này mọc cái sừng hươu to như vậy, không thấy vướng víu sao?

Thấy Diệp Bạch đi tới gần, Cổ Điêu vỗ cánh "cô cô" kêu, giờ muốn chạy cũng không kịp nữa rồi.

Từ trong không gian lấy ra dây thừng, Diệp Bạch trói chặt mỏ và cánh của Cổ Điêu lại.

Trong màn sương trắng, những người ở lại chỗ cũ không đợi lâu, liền thấy Diệp Bạch kéo một con chim lớn quay về.

Nhưng con chim lớn này diện mạo xấu xí, còn đội sừng hươu, thực sự có chút quái dị.

Tề Thiết Chủy trong nháy mắt liền nhận ra lai lịch của con chim lớn, sau đó phổ cập kiến thức cho mọi người.

Biết đây là dị thú trên Sơn Hải Kinh, mọi người đều tấm tắc khen ngợi.

Cổ Điêu đối với Diệp Bạch chỉ là một đoạn nhỏ, tiện tay giao cho hai hỏa kế xong, đoàn người lại tiếp tục đi tới.Khi chiều tà, ánh sáng yếu dần, mọi người cuối cùng cũng ra khỏi khu sương trắng, đến chân núi.

Trước mắt, hiện ra một ngôi thần miếu.

Cửa thần miếu bị dây leo quấn kín vô số lần, ngói gỗ đổ nát, ngói xanh và xà cột điêu khắc phía trên tuy có chút đổ nát, nhưng nơi đây nằm dưới chân núi, có thể che gió chắn mưa, tàng phong tụ khí, cũng coi như giữ lại được đại thể khung kiến trúc.

Kiến trúc hoàn chỉnh mà trước đó khi vào cốc nhìn thấy, hẳn là ngôi thần miếu này.

Nơi này rất thích hợp để dừng chân, hơn nữa trên bản đồ hệ thống, lối vào mộ thất Hiến Vương liền ở phía sau thần miếu.

Thần miếu quy mô không lớn, chính điện mọc đầy các loại thực vật, tượng đất trên thần đàn đã đổ, là một vị thần mặt đen, không có biểu cảm, hai mắt nhắm nghiền, nhưng vẫn mang lại một cảm giác âm lãnh uy nghiêm.

Chương 190

Tề Thiết Chủy tiến lên vái lạy, rồi lại dựng thẳng thần tượng, vừa lẩm bẩm: "Lão tổ đừng trách!

Lão tổ đừng trách!" Hoắc Tiên Cô không nhịn được nói: "Thiết Chủy, đây là thần miếu Hiến Vương lập, thờ cúng hẳn là tà thần, làm chuyện tốt như vậy làm gì?

Cẩn thận tà thần quấn lấy ngươi đó." Tề Thiết Chủy lắc đầu: "Tiên Cô, đây hẳn là miếu tọa sơn thần, nàng xem trong miếu hoang tàn tiêu điều, cỏ dại mọc um tùm, ta luôn cảm thấy không đúng, đặt thẳng thần tượng lại, dù sao cũng là chuyện tiện tay thôi." "Hơn nữa ngay cả Sơn Thần lão gia cũng có lúc gian nan, huống hồ gì chúng ta những bình dân bá tánh này, cần biết âm dương là một, thành bại là lẽ tự nhiên!" Thấy Tề Thiết Chủy động tay lau chùi thần tượng, lại nói lan man đủ thứ, Hoắc Tiên Cô bĩu môi, liền không nói thêm nữa.Tề Tiểu Hắc dẫn người kiểm tra cả tiền điện và hậu điện của thần miếu một lượt, sau khi xác định không có nguy hiểm gì, mọi người liền bắt đầu dỡ hành lý, đóng trại nấu cơm.

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu cũng tranh thủ ra ngoài đi một vòng, phát hiện phía trước sơn cốc đã không còn đường đi.

Trở lại thần miếu, Diệp Bạch liền nói thần miếu này có thể có điều kỳ lạ, hoặc có thể giấu một mật đạo.

Chá Cô Tiếu lộ vẻ vui mừng, liền nhìn về chín con thiềm thừ đá trong thần miếu.

Nếu y nhớ không lầm, trên bản đồ da người có ký hiệu thiềm thừ, lúc đó còn không biết có ý nghĩa gì, bây giờ xem ra, có lẽ là ứng với mật đạo.

Chín con thiềm thừ đá xếp ngang hàng, ứng với số cửu khúc hồi hoàn, được coi là những vật kiện bảo tồn hoàn hảo trong thần miếu.

Chá Cô Tiếu nghiên cứu kỹ lưỡng, liền phát hiện chín con thiềm thừ miệng há ra khép vào, tiến lên động thử, miệng thiềm thừ có thể xoay chuyển bốn phương.

Động tác này đã thu hút cả Tề Thiết Chủy, Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Mấy người suy ngẫm một lát, liền biết cần dùng thứ tự chính xác để xoay đầu thiềm thừ, mới có thể mở được cơ quan.

Nhưng nếu di chuyển sai, có thể sẽ khóa cứng cơ quan.

Diệp Bạch đứng một bên nhìn ngáp liên tục, thầm nghĩ có nên nói cho bọn họ biết, lối đi này ở ngay sau bức tường đá hậu điện.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, khó khăn lắm mới đến Hiến Vương Mộ một chuyến, cũng nên để mọi người có cảm giác tham gia, nếu trực tiếp làm luôn thì sẽ mất đi rất nhiều thú vị.

Phá giải cơ quan thần miếu đối với những người này không phải chuyện khó, Diệp Bạch không đợi lâu, liền thấy Chá Cô Tiếu theo đúng thứ tự di chuyển đầu thiềm thừ.

Kèm theo tiếng "bình" vang lên, cửa đá mở ra, lộ ra một lối đi hẹp.

Bên dưới lối đi tối đen như mực, từng trận gió lạnh âm u thổi qua, còn kèm theo tiếng nước chảy yếu ớt.

Trần Ngọc Lâu nhắm vào sâu bên trong bắn một phát đạn chiếu sáng, ánh sáng trắng chói mắt lóe lên, phá vỡ bóng tối dưới lòng đất.

Lối đi chính phía xa hai bên chất đầy vô số hài cốt và ngà voi, ngoài hài cốt người, còn có không ít xương của các loài động vật khác.

Đây dường như là một hố tuẫn táng quy mô lớn.

Bên dưới hố tuẫn táng còn có sóng nước lấp lánh, dường như là hệ thống sông ngầm của Xà Hà.

Trần Ngọc Lâu còn muốn bắn thêm một quả đạn chiếu sáng, Diệp Bạch vội vàng ngăn lại.

Đạn chiếu sáng này là quân giới bị kiểm soát, cũng là hàng hiếm, Diệp Bạch lần này cũng chỉ mang theo hơn mười quả, không gian tối tăm phía sau còn nhiều, cần phải tiết kiệm một chút.

Hơn nữa, hắn vừa rồi nghe thấy tiếng ngâm nga của Tiểu Hắc truyền đến từ dưới hố tuẫn táng, có nó ở dưới nước, hẳn là không có nguy hiểm gì.Thấy mọi người nóng lòng muốn vào lối đi thám đường, Diệp Bạch mở miệng nói: "Mệt mỏi cả ngày rồi, hãy nghỉ ngơi một đêm thật tốt, sáng mai hãy xuống thám đường." Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu có chút không hiểu, nhìn vào mắt Diệp Bạch, hai người trao đổi không tiếng động một lúc, liền gật đầu đồng ý.

Những người khác tự nhiên cũng không dám có ý kiến gì, chỉ có Tề Thiết Chủy không nhịn được lẩm bẩm trong lòng: "Người ta trộm mộ đều làm việc tăng ca thâu đêm, sao đến chỗ Tam gia lại chậm chạp như vậy?

Còn nghỉ ngơi một đêm?

Đến lúc đó bảo bối bị người ta cướp mất, khóc cũng không kịp!" Đương nhiên, lời này Tề Thiết Chủy cũng chỉ dám nói trong lòng.

Sai mọi người nướng thêm nhiều đồ ăn, một lát sau, Diệp Bạch xách mấy con gà nướng đi vào lối đi.

Đây là một con đường đá hẹp, thỉnh thoảng có gió lạnh thổi qua, nước sông hai bên lấp lánh ánh sáng u ám.

Tiểu Hắc ngửi thấy mùi thức ăn, vội vàng thò đầu từ dưới nước

lên.

Hóa ra Tiểu Hắc sáng sớm hôm nay đã đến đây rồi, theo lời Diệp Bạch dặn dò, nó vẫn luôn chờ đợi dưới nước.

Diệp Bạch thầm than, Tiểu Hắc này cuối cùng cũng đáng tin cậy một lần, sau khi ném gà nướng cho Tiểu Hắc, Diệp Bạch lại từ miệng Tiểu Hắc có được thông tin quan trọng.

Trước khi bọn họ đến, có hai nhóm người đã đi qua đây.

Một nhóm có bảy tám người, căn cứ vào miêu tả trang phục của Tiểu Hắc, hẳn là những người Trương gia mà Diệp Bạch đã gặp trước đó.

Xem ra người Trương gia tốc độ khá nhanh.

Nhóm khác chỉ có hai người, một nam một nữ, bọn họ dường như là đi theo người Trương gia vào.

Tiểu Hắc còn nói, cặp nam nữ kia đã dừng lại ở đây rất lâu, không biết có phải đã phát hiện ra nó không.

Diệp Bạch gật đầu, làm rõ tình hình, liền sai Tiểu Hắc ở dưới nước chờ, đợi sáng mai bọn họ xuất phát thì đi theo phía sau.

Phía trước hẳn là khu vực trung tâm mộ huyệt Hiến Vương, ẩn chứa nguy hiểm gì thì vẫn chưa biết được, vẫn là để Tiểu Hắc đi cùng bọn họ cho an toàn hơn.Sau một đêm dưỡng tinh súc nhuệ, mọi người liền tiến vào lối đi, thẳng tiến về sâu trong trùng cốc.Trong lối đi tối tăm, mọi người dùng ánh đèn pin chiếu sáng, không dám đi nhanh.

Hai bên đường đá chất đầy hài cốt, càng đi về phía sau, những bộ xương này càng nguyên vẹn.

Diệp Bạch nhìn thấy mấy bộ "toàn tượng cốt", tức là nguyên bộ

xương voi lớn, hẳn là bị giết mổ bên ngoài rồi vận chuyển đến.

Âm đọc của chữ "tượng" (voi) gần giống "tường" (cát tường), ngụ ý cát tường hưng thịnh, cho nên ngay từ thời Thương Thang, xương voi và ngà voi đã được dùng làm đồ bồi táng.

Đáng tiếc những ngà voi này bảo quản không đúng cách, bị vứt trong môi trường ẩm ướt mấy ngàn năm, sớm đã mục nát không còn giá trị nhiều nữa.

Suốt đường đi, Tề Thiết Chủy không ngừng đếm số lượng xương voi, vậy mà có hơn sáu mươi bộ, ngà voi thì vô số kể, còn có lác đác hài cốt người, xương ngựa, có thể thấy Hiến Vương vì xây mộ, không biết đã gây ra bao nhiêu sát lục.

Cuối đường đá, cách mặt đất có chênh lệch mười mấy mét, Diệp Bạch nhìn về phía trước, là một động huyệt tự nhiên dưới lòng đất, động huyệt này là một hồ tròn lớn, hoàn toàn bị nước nhấn chìm, chỉ là không biết nước sâu bao nhiêu.

Trên bản đồ hệ thống, hồ tròn này liên thông với một hồ tròn khác, trông giống như một động hồ lô.

Trần Ngọc Lâu dùng đá thử mực nước, mở miệng nói: "Nước không sâu, nếu không có đường nào khác, chỉ có thể lội nước qua." Mực nước quả thực không sâu, nhờ ánh đèn pin, Diệp Bạch thậm chí có thể nhìn thấy bóng đen của Tiểu Hắc dưới nước.

Diệp Bạch ném một hòn đá đẩy Tiểu Hắc ra xa một chút, tên này dựa vào bọn họ gần như vậy, rất có khả năng sẽ dọa người của mình chết khiếp trước.

Tiểu Hắc trong bóng tối lộ diện khỏi mặt nước, bất mãn phun ra một bọt nước lớn, sau đó lại lặn xuống nước.Lần này mọi người mang theo rất nhiều trang bị không thể dính nước, đành phải bơm một

túi khí đơn giản, đặt đồ vật lên trên.

Men theo dây thừng xuống nước, mọi người đẩy túi khí chậm rãi bơi về phía trước.

Dưới nước lạnh buốt thấu xương, thêm vào hồ tròn rộng lớn, không ít người bơi một lúc liền thể lực không chống đỡ nổi, dưới sự cho phép của Diệp Bạch, những người này luân phiên leo lên túi khí, uống rượu mạnh làm ấm người nghỉ ngơi.

Diệp Bạch bơi ở phía trước, liền thấy Hoắc Tiên Cô kéo kéo tay áo mình.

Mặt Hoắc Tiên Cô trắng bệch, đôi mày chau chặt, thân hình nhỏ nhắn dưới nước đã sớm bị lạnh đến run rẩy không ngừng.

Trên túi khí đều là các hỏa kế có thể chất yếu của các gia tộc, nàng là một nữ đương gia nhân thực sự không tiện leo lên.

Nghĩ nghĩ, Diệp Bạch nhíu mày nói: "Lên lưng ta đi." Hoắc Tiên Cô mỉm cười yêu kiều, liền bám lên lưng Diệp Bạch.

Chương 191

Lưng Diệp Bạch ấm áp như lò lửa, khiến nàng lập tức ấm áp trở lại.

Nghiêng đầu nằm trên cánh tay rộng rãi của Diệp Bạch, nhìn khuôn mặt hắn, nàng vậy mà có chút ngẩn ngơ.

"Đừng suy nghĩ lung tung, nàng thể chất yếu ớt, vạn nhất hàn khí nhập cốt, sẽ khó chữa trị." Giọng nói từ tính của Diệp Bạch truyền đến, Hoắc Tiên Cô khẽ "nga" một tiếng, trong lòng lại vui sướng thầm, biết hắn thể chất yếu, điều này chứng tỏ, Tam gia bình thường không ít quan tâm nàng.Bơi đến giữa động huyệt hồ tròn, tầm nhìn của mọi người hiện ra rất nhiều cột đá tự nhiên khổng lồ, giống như san hô dưới đáy biển, cành nhánh chằng chịt, lộn xộn.

Đỉnh động cách mặt nước rất thấp, trông cực kỳ áp bức, hơn nữa trên đỉnh đầu có rất nhiều rễ cây thực vật xâm nhập, hình thành một đỉnh động thực vật hiếm thấy.

Những cột đá này cứng rắn vững chắc, cắm ngang dọc trong nước.

"Mọi người cẩn thận một chút, huynh đệ nào không trụ nổi có thể bám vào cột đá nghỉ ngơi trước!" Phía sau truyền đến giọng nói hùng hồn của Trần Ngọc Lâu.

Mọi người nghiến răng, lần lượt thở phào nhẹ nhõm, ngâm mình trong làn nước lạnh mấy chục phút, hoàn toàn dựa vào ý chí mà chống đỡ.

Một số người thậm chí còn leo lên cột đá để tránh lạnh.

Diệp Bạch cũng đặt Hoắc Tiên Cô xuống, để nàng bám vào cột đá

nghỉ ngơi.

“Lúc ở Trường Sa, nàng hẳn đã biết Hiến Vương Mộ không tầm thường, tại sao còn tự mình dẫn người đến?” Rảnh rỗi không có việc gì, Diệp Bạch liền mở miệng hỏi.

Hoắc Tiên Cô cắn đôi môi trắng bệch giải thích: “Hồi cô cô ta làm đương gia, có giao ác với Tam gia, sau đó ta liền cảm thấy Tam gia luôn không ưa Hoắc gia, lần hạ Hiến Vương Mộ này chính là một cơ hội, ta muốn chứng minh Hoắc gia ta trung thành với Tam gia.” Nhìn chằm chằm đôi mắt sáng như nước của Hoắc Tiên Cô, Diệp Bạch từ từ nói: “Hoắc Tam Nương là Hoắc Tam Nương, nàng là nàng.

Hơn nữa nàng là đương gia nhân của Cửu Môn, không cần phải thể hiện lòng trung thành với bất kỳ ai.” Hoắc Tiên Cô chớp chớp hàng mi dài gật đầu, dường như đã hiểu hàm ý trong lời nói của Diệp Bạch.Một bên khác, Trần Ngọc Lâu đột nhiên dưới nước đạp phải một thứ gì đó mềm nhũn, ban đầu y tưởng là Tiểu Hắc đùa mình, nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng.

Chỉ thấy y lặn xuống nước, nhưng nửa buổi cũng không thấy ngoi đầu lên.

Vùng nước tối tăm, thêm vào đó Trần Ngọc Lâu luôn ở phía sau mọi người, không dễ phát hiện, trong thời gian ngắn vậy mà không ai nhận ra điều bất thường.

Mãi cho đến khi mấy huynh đệ Tá Lĩnh phát hiện Tổng Bả Đầu của mình không thấy đâu, mới vội vàng thông báo cho Diệp Bạch.

Đúng lúc Diệp Bạch định xuống nước thám thính, liền thấy Trần Ngọc Lâu đầu đầy rong rêu, ôm một cỗ nữ thi từ dưới nước chui lên.

“Phi!

Suýt nữa thì nghẹt thở ta rồi!” Vừa rồi y xuống nước liền bị rong

rêu quấn chặt, nếu không có Tiểu Thần Phong, thật sự không thể quay lại được.

Mọi người nhìn Trần Ngọc Lâu từ dưới nước vớt lên một nữ thi, thi thể này tinh oánh như ngọc, bao bọc một tầng ánh sáng xanh nhạt.

Nói là nữ thi, nhưng lại không giống thi thể người, thi thể này cuộn tròn thành một khối, hai chân từ đầu gối gập vào trong, đầu lại bị chôn vùi vào vùng eo dọc theo xương sống, nhìn thế nào cũng thấy quái dị.

Còn về việc tại sao lại được nhận định là nữ thi, tự nhiên là có vật kiện để phân biệt thân phận nữ giới lộ ra bên ngoài.

Mọi người vây quanh nữ thi, khá hiếu kỳ, chưa từng thấy loại thứ này bao giờ.

Nữ thi không một mảnh vải che thân, thi thể hoàn chỉnh, chỉ là khuôn mặt dữ tợn không giống mặt người, biểu cảm dường như dừng lại ở khoảnh khắc tử vong.

Diệp Bạch mở dị đồng, liền thấy nữ thi này bị hai khí đen đỏ quấn chặt, chứng tỏ thứ này là một tà vật oán khí ngút trời, hơn nữa lại còn sống!

Xung quanh nữ thi ánh sáng xanh nhạt hơi lấp lánh, lớp ngoài cùng giống như một kén tằm màu trắng, mỏng manh mà trong suốt.

Tề Thiết Chủy dùng đèn pin trên mũ rọi vào nữ thi, liền phát hiện bên trong có một bóng đen, nhìn hình dạng giống như một thai nhi chưa chào đời.

Hơn nữa thai nhi còn hơi run động.

Tề Thiết Chủy bị dọa giật mình, hoàn hồn mới nói: "Thứ này sao lại giống hà nhân đến vậy?" "Ngươi hồi nhỏ cũng giống hà nhân đó!" Hoắc Tiên Cô lườm hắn một cái.

Chá Cô Tiếu thở dài nói: "Dùng nữ thi ấp nở quái vật, điều này hẳn là có liên quan đến đằng thuật của Hiến Vương, thứ bên trong nếu thoát ra, hẳn là đại hung chi vật!" Trần Ngọc Lâu lại nói: "Đại hung!

Ta chính là thích đại hung!" Y muốn xem xem đằng thuật của lão già Hiến Vương có chỗ độc đáo nào!

Chỉ thấy y tay cầm Tiểu Thần Phong tiến lên, dường như muốn móc thứ bên trong ra.

Tiểu Thần Phong sắc bén, lớp màng mỏng bên ngoài nữ thi bị cắt ra một lỗ lớn, vật sống mềm nhũn bên trong trong nháy mắt từ vết nứt bắn ra.

Thứ này tốc độ cực nhanh, ngay cả Diệp Bạch cũng không kịp phản ứng.

Tuy nhiên, thứ này sau khi rơi xuống nước liền bị Tiểu Hắc ở xa đó nhìn chằm chằm.

Hai khắc sau, Tiểu Hắc chui lên mặt nước, miệng lớn phun ra thứ gì đó, kinh tởm muốn chết.

Đợi Diệp Bạch tìm thấy thai nhi, nó đã là một bãi thịt nhão nổi trên mặt nước rồi.

Bãi thịt nhão tỏa ra một mùi thối rữa kinh tởm, chẳng trách ngay cả Tiểu Hắc cũng không nuốt xuống bụng được.

Ghi chép có đề cập, một loại Đằng thuật chính là lợi dụng sự cảm ứng trùng noãn (trứng côn trùng) của phụ nữ.

Khi phụ nữ mang thai mười tháng, đem người nữ đó tra tấn đến chết, như vậy có thể tăng thêm sự kinh hoàng và oán hận của họ lúc lâm tử.

Tất cả Đẳng thuật đều có một đặc điểm, oán niệm linh hồn của người chết càng sâu, thì độc dược tà thuật vô hình chuyển hóa thành càng nặng.

Bởi thế, phụ nữ liền trở thành dung khí tốt nhất, sau khi bị luyện chế thành Đẳng dẫn, uy lực cũng tăng lên đáng kể.Theo lời Diệp Bạch kể, mọi người đều biết, thứ này chắc chắn là thủ đoạn mà Hiến Vương bày ra để thủ hộ mộ huyệt.Tề Thiết Chủy không khỏi tức giận mắng: "Hiến Vương thật chẳng phải thứ tốt lành gì, đợi tìm thấy quan quách của lão, ta nhất định sẽ tè một bãi lên đầu lão!"Tề Tiểu Hắc vỗ vỗ vai hắn, giơ ngón cái lên."Nữ thi hẳn không chỉ có một cỗ, phía sau đường còn rất dài, mọi người đều cẩn thận một chút." Diệp Bạch dặn dò một câu, rồi dẫn mọi người tiếp tục bơi về phía trước.Đến chỗ tiếp giáp giữa hang động hình hồ lô, nhiệt độ nước ở đây hơi dễ chịu hơn một chút, trong nước cũng mọc đầy thực vật dây leo.

Mọi người lần lượt bám víu qua, cứ như thể bước vào một vùng nước khác.Ở đằng xa vẫn là đầm tròn trống trải, nhưng trên mặt nước trôi nổi vô số những bọt khí tử thi phát ra ánh sáng xanh lam.

Chúng dày đặc, chiếu sáng gần hết cả hang động đá.Người đi phía trước lập tức dừng lại, bị cảnh tượng này chấn động.

Những người phía sau nhìn thấy cảnh tượng này cũng dừng lại.Những Đẳng noãn trong bọt khí tử thi khẽ nhúc nhích, cứ như thể sẽ bò ra bất cứ lúc nào.Tề Thiết Chủy thấy một đám người chắn ở cửa thông đạo, không khỏi lẩm bẩm: "Sao lại không đi nữa?" Đợi hắn đẩy đám đông ra, tận mắt thấy cảnh tượng đằng xa, gương mặt ánh lên sắc xanh lam liền thất sắc.Trong lòng mỗi người đều trĩu nặng, mỗi một bọt khí tử thi ở đây đều đại diện cho một phụ nữ mang thai mười tháng.Trần Ngọc Lâu thở dài một hơi, lại một lần nữa lặn xuống nước, không bao lâu liền nổi lên, cau mày nói với Diệp Bạch:

“Rắc rối rồi, dưới nước thứ này còn nhiều hơn.”Diệp Bạch thần sắc ngưng trọng, nếu những Đẳng noãn này hoàn toàn nở ra, đó sẽ là một đội quân sinh hóa cỡ nhỏ, bọn họ nhiều người sống như vậy, rất có thể sẽ trở thành mục tiêu của những Đẳng noãn này.

Chỉ là hiện tại không biết Đẳng noãn nở ra cần điều kiện gì, nhiệt độ nước?

Âm thanh?

Hay là khí tức của người sống?

Nếu hai nhóm người trước khi họ vào động có thể bơi qua an toàn, thì điều đó chứng tỏ những Đẳng noãn này sẽ không dễ dàng nở ra.Đúng lúc Diệp Bạch đang suy tư, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng súng.

Tiếng súng có thể cách đây rất xa, nhưng qua hang động hình hồ lô, nó liền được phóng đại lên rất nhiều.

Bị tiếng súng làm kinh tỉnh, những bọt khí tử thi trên mặt nước dần dần có dị động.

Một bọt khí tử thi nở ra đầu tiên, chỉ thấy bụng nữ thi bị móng vuốt sắc bén xé toạc, một quái vật giống côn trùng lại giống như thai nhi chui ra.

Con Đẳng quái này kêu réo như trẻ con chói tai, trong nước ngửi ngửi, rồi lao thẳng về phía Diệp Bạch và mọi người.

Diệp Bạch không khỏi cau mày, từ khi mới sinh ra đến khi bò đi được, cũng chỉ mất mười mấy giây, dù có là dị hình cũng phải ủ dưỡng một chút chứ!Việc một Đẳng noãn đầu tiên nở ra như thể đã châm ngòi cho một phản ứng dây chuyền, trên mặt nước, những Đẳng noãn khác cũng lần lượt nở ra.

Hàng trăm con Đẳng quái dường như đang phá kén chui ra.

Diệp Bạch thấy tình thế bất lợi, lập tức bảo mọi người lùi về chỗ tiếp giáp ở giữa hồ lô.

Chương 192

Chỗ tiếp giáp rộng khoảng năm mét, dưới nước mọc đầy dây leo, là điểm phòng thủ tốt nhất có thể tìm thấy trong thời gian ngắn.

Diệp Bạch quan sát địa hình, trong lòng lập tức có chủ ý, liền vội vàng phân phó: "Giúp ta kéo dài thời gian!"Chá Cô Tiếu tiến lên nổ liên tiếp hai phát súng, bắn nát mấy con Đằng quái đang áp sát, chất lỏng tanh tưởi văng tung tóe trên mặt nước.

Đám Đằng quái dày đặc lao tới, những người khác cũng rút vũ khí ra."Bình bình bình!" Liên tiếp tiếng súng vang vọng khắp hang động hình hồ lô.Lúc này, Diệp Bạch đã lấy ra Tơ Kim Cương Tây Vực từ không gian, quấn quanh chỗ thông đạo.

Đây là chiến lợi phẩm có được từ trên người Phong Vương Hinh năm đó, giờ cuối cùng cũng có đất dụng võ.Đeo vòng tay, vắt đoạn Tơ Kim Cương cuối cùng vào vách đá, Diệp Bạch nhanh chóng lùi lại, rồi ra hiệu cho mọi người đừng nổ súng nữa, hắn muốn thử hiệu quả của Tơ Kim Cương.Rất nhanh, con Đằng quái đầu tiên lao tới, sau khi xuyên qua Tơ Kim Cương, thân thể nó bị chia làm ba mảnh, vô cùng trơn trượt.

Tuy nhiên, sợi Tơ Kim Cương vốn dệt mảnh đến mức không nhìn thấy cũng bị dính dịch nhầy, hiện ra trong không trung.Càng lúc càng nhiều Đằng quái vô não lao tới, nhưng thông đạo trước mắt như cánh cửa địa ngục, kết thúc sinh mạng của từng con Đằng quái một.

Ngay cả khi có một hai con lọt lưới, cũng bị mọi người tranh nhau giết chết.Diệp Bạch khẽ lắc đầu, xem ra những Đằng quái này chỉ có hung tính mà không có trí tuệ.

Hàng trăm con Đằng quái chết dưới Tơ Kim Cương, chất đống

thành những ngọn núi nhỏ xác chết.

Chá Cô Tiếu nhìn sang, trong vùng nước đối diện cũng chỉ còn lác đác những bọt khí tử thi chưa nở.Và con Đằng quái cuối cùng chết dưới Tiểu Thần Phong của Trần Ngọc Lâu.Diệp Bạch gỡ Tơ Kim Cương xuống, phát hiện bó tơ này đã bị hư hỏng bảy tám phần, e rằng không thể dùng lần thứ hai.

Mọi người thu dọn những mảnh thi thể này, dọn dẹp một lối đi.Diệp Bạch lặn xuống nước, phát hiện dưới nước vẫn còn Đằng noãn dày đặc quấn trên rong rêu, đếm kỹ, e rằng còn mấy trăm con nữa.

Hóa ra, vừa nãy bọn họ mới chỉ tiêu diệt được một nửa.Đáng tiếc, giờ đây không còn Tơ Kim Cương nữa, không thể dùng cách vừa rồi để diệt Đằng quái.

Lần này, mọi người cẩn thận từng li từng tí bơi trên mặt nước, không dám gây ra động tĩnh quá lớn.

Đến bờ đối diện, những bọt khí tử thi dưới nước cũng không có chút phản ứng nào.

Có lẽ những bọt khí tử thi này phải nổi lên mặt nước mới có thể nở.Các đồng đội tản ra, tìm kiếm lối ra.

Một đồng đội của Diệp phủ nói: "Tam gia, ta tìm thấy một đoạn cánh tay." Diệp Bạch tiến lên nhìn, thịt trên cánh tay này đã bị ăn sạch trơn, lộ ra xương trắng hếu.

Nhìn những mảnh quần áo còn sót lại xung quanh, chủ nhân của cánh tay này dường như là người Trương gia.Xem ra người Trương gia ở đây cũng gặp không ít rắc rối, chỉ là không biết vừa nãy phát súng kia có phải do người Trương gia bắn hay không, nếu phải, Diệp Bạch hẳn không thể không tính sổ sau này.Đúng lúc này, mặt nước

tĩnh lặng đột nhiên dậy động, hai bóng đen và đỏ từ dưới nước vọt lên, bắn tung tóe những đợt sóng lớn.

Màu đen chính là Tiểu Hắc, còn màu đỏ lại là con trùng lớn mà mọi người chưa từng thấy.

Con trùng này giống như một con sâu bướm khổng lồ, dài mười mấy mét, thể hình không thua kém Tiểu Hắc.

Nó đeo một mặt nạ vàng, một con mắt độc có thể xoay chuyển nằm dưới mặt nạ, phía trước mọc một cặp khí quan màu đỏ, bên trong đầy những răng nhọn sắc bén dày đặc.

Một đen một đỏ quấn quýt lấy nhau, dường như thế quân lực địch.

Thấy không chiếm ưu thế, con trùng lớn màu đỏ phun ra làn sương đỏ đặc quánh bao phủ thân hình chúng.

Rất nhanh, từ trong sương đỏ truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Hắc.Một tiếng rồng ngâm làm không ít bọt khí tử thi từ dưới nước bị chấn động văng ra.

Nghe thấy thú cưng của mình bị thương gầm rống, Diệp Bạch cũng không ngồi yên được nữa, xách Bá Vương Thương lao tới.

Sương đỏ lan tỏa, Diệp Bạch lặn xuống nước, liền thấy con trùng lớn cắn chặt lấy bụng Tiểu Hắc, dù Tiểu Hắc có xé cắn thế nào, con trùng lớn này vẫn không chịu nhả ra.Diệp Bạch cầm thương đến, con trùng lớn cảm giác được nguy hiểm, lập tức buông miệng, sương đỏ cuồn cuộn lại phun ra, rồi biến mất trong nước.Tại vết thương của Tiểu Hắc, huyết nhục cuồn cuộn, vảy đen xung quanh nứt vỡ, một cái lỗ thịt đen sì không ngừng rỉ máu.

Lực cắn của con trùng lớn không thể xem thường, mỗi nhát cắn đều là một mảng thịt lớn.

Diệp Bạch trước đây đã từng kiểm tra lực phòng ngự của lớp vảy Tiểu Hắc, đạn của vũ khí thông thường cũng không thể xuyên thủng, chỉ có thể chém vào bên ngoài lớp vảy.

Xem ra nếu người bình thường bị con trùng lớn cắn trúng, e rằng sẽ bị chia làm hai nửa ngay lập tức.Băng bó đơn giản vết thương cho Tiểu Hắc, Diệp Bạch lại cho nó uống một viên đan dược luyện từ Chu quả.

Tiểu Hắc tựa đầu vào lòng Diệp Bạch, khẽ rên rỉ, kể lể nỗi tủi thân trong lòng, đây là lần đầu tiên nó chịu thiệt thòi kể từ khi hóa giao.

Diệp Bạch vỗ vỗ đầu nó, an ủi một lát, liền thấy Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cũng bơi xuống, đoán là sợ hắn gặp nguy hiểm dưới nước nên đến giúp hắn.Ra hiệu an toàn cho hai người, Diệp Bạch nổi lên mặt nước.

Chỉ thấy trên mặt nước, hàng trăm bọt khí tử thi phát sáng lấp lánh, những Đằng noãn bên trong cũng đang khẽ rung động trong nữ thi, đây là điềm báo sắp nở.Diệp Bạch vội vàng nói: "Đại ca, Nhị ca, tranh thủ còn thời gian, hai người dẫn đại đội đi tìm lối ra trước, ta sẽ ở lại đây kéo dài thời gian.

Nhớ kỹ, trừ phi bất đắc dĩ, đừng nổ súng!"Vũ khí và lựu đạn có lẽ là những công cụ tốt để đối phó với những Đằng quái này, nhưng đồng thời cũng sẽ kinh động đến nhiều bọt khí tử thi hơn dưới nước.

Vạn nhất đạn dược dùng hết, mà Đằng quái vẫn chưa giết sạch, thì chỉ có thể cận chiến với Đằng quái.

Đến lúc đó, mọi người nhất định sẽ có không ít thương vong.Hơn nữa, đối với Diệp Bạch, dưới nước còn có một con trùng lớn màu đỏ hung mãnh, không giải quyết nó thì Tiểu Hắc sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy, hắn hiện tại vẫn chưa thể đi.

Phải nghĩ cách tiêu diệt con trùng lớn màu đỏ!Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu tuy lo lắng cho sự an nguy của Diệp Bạch, nhưng biết cần phải dẫn đại đội ra ngoài trước, nếu không đợi đám Đằng quái nở ra và phục hồi, bị mắc kẹt ở đây thì nguy hiểm rồi.Mọi người rất nhanh tìm thấy lối ra thông với bên ngoài ở một góc kín đáo của hang động, nhưng bên ngoài cửa động là một con đường cầu thang nhân tạo được xây dựng trên vách đá.

Trần Ngọc Lâu còn muốn chặn đám Đằng quái ở cửa ra, giờ xem ra cách này không khả thi.

Chỉ có thể đưa mọi người đến nơi an toàn trước, sau đó quay lại tiếp ứng Diệp Bạch.Trong hang động, Diệp Bạch đứng thẳng tay cầm Bá Vương Thương.

Đằng quái rất nhạy cảm với mùi máu tanh, sau khi mấy con đầu tiên nở ra, chúng liền lần theo mùi mà tấn công Tiểu Hắc dưới nước.

Tiểu Hắc đại nộ, ta đường đường là một con giao long, bị con trùng lớn màu đỏ tập kích bắt nạt cũng thôi đi, lũ bùn hôi thối các ngươi còn muốn hợp sức vây công ta sao?Đuôi giao của Tiểu Hắc vẫy một cái, kích hoạt sóng lớn cao bằng hai người, liền cuốn mấy con Đằng quái lên bờ.

Đám Đằng quái đầu óc choáng váng lắc lư, vừa bò dậy khỏi bùn đã bị Diệp Bạch dùng Bá Vương Thương xẻ thịt.

Lưỡi thương sắc bén cũng dính đầy chất lỏng nhớt nháp, ngửi thấy mùi hôi tanh đặc trưng từ bên trong cơ thể Đằng quái, Diệp Bạch bất giác cau mày.

Nhiều Đằng quái thế này, chưa bị mệt chết thì e rằng đã bị ghê tởm mà chết rồi.Đúng lúc này, một lượng lớn Đằng noãn nở ra, những

Đằng quái mặt mày hung tợn bò ra từ cơ thể mẹ, chia thành hai nhóm.

Một nhóm lặn xuống nước vây công Tiểu Hắc, một nhóm lao về phía Diệp Bạch.

Đám Đằng quái bò bằng bốn chi, thêm vào đó thân hình không lớn, sau khi lên bờ tốc độ rất nhanh, chỉ chớp mắt đã có một đám lao đến trước mặt Diệp Bạch.Diệp Bạch dùng khăn đỏ che mũi miệng, Bá Vương Thương vắt ngang trước ngực, nội lực quán chú, lưỡi thương quét ngang, cuốn lên một trận cương phong bảo vệ quanh thân.

Phá Trận Bá Vương Thương hai màu vàng bạc uyển như du long, trong tay Diệp Bạch khiêu, thứ, tạp, tảo.

Mỗi chiêu tất nhiên đều tiễn không ít Đằng quái đi.

Nhưng những Đằng quái này không sợ chết, dù có cụt tay cụt chân, vẫn hung tính mười phần.

May mắn là số lượng Đằng quái hồi sinh lần này có hạn, có khoảng cách trong đợt tấn công, mới khiến Diệp Bạch có chút thời gian nghỉ ngơi.Ở một bên khác, Tiểu Hắc đang đùa giỡn với đám Đằng quái truy đuổi nó trong nước.

Tốc độ của Đằng quái trong nước không nhanh, đương nhiên không thể đuổi kịp Tiểu Hắc đã hóa giao nhờ Thủy Chi Thạch.

Khi Đằng quái trong nước quá nhiều, Tiểu Hắc sẽ hất chúng lên bờ, để Diệp Bạch bổ đao.

Một người một giao phối hợp ăn ý, tình thế cũng không đến mức nguy cấp.Đúng lúc này, trên mặt nước lại nổi lên sương đỏ, Diệp Bạch thầm kêu không tốt, vừa định nhắc nhở Tiểu Hắc, liền thấy Tiểu Hắc lao thẳng vào sương đỏ, đi báo thù.

Ăn đan dược Diệp Bạch đưa, Tiểu Hắc liền cảm thấy sinh long hoạt hổ, tinh lực dồi dào, ngay cả vết thương trên người vẫn đang rỉ

máu cũng không còn đau đớn mấy phần.

Thấy Tiểu Hắc tấn công đến, con trùng lớn trong sương đỏ rít lên một tiếng, cái miệng tròn lớn với hàm răng nhọn dày đặc xếp chồng lên nhau lộ ra.

Tranh thủ thời cơ này, Tiểu Hắc một ngụm cắn chặt đầu con trùng lớn, thân giao quấn quanh người con trùng lớn, móng vuốt sắc bén đâm xuyên qua lớp vỏ ngoài màu đỏ.

Con trùng lớn đau đớn, lộn nhào, mang theo Tiểu Hắc chìm xuống đáy đầm.Một đỏ một đen, giao chiến dưới nước.

Tiểu Hắc hóa giao thời gian không dài, trước đây khó tránh khỏi vẫn sẽ dùng cách tấn công kẻ địch như loài rắn, nhưng trận chiến vừa rồi đã khiến nó đau đớn suy nghĩ lại, lần này sau khi thay đổi cách tấn công, rất nhanh liền chiếm thượng phong.

Chương 193

Dưới nước, bốn chi giao trảo bám chắc vào lưng con trùng lớn, Tiểu Hắc không ngừng xé rách huyết nhục từ trên người con trùng lớn.

Con trùng lớn không ngừng rít lên, con mắt độc xoay tròn dần dần hóa đỏ, trông có vẻ đã hoàn toàn bị chọc giận.

Miệng nó mềm nhũn qua lại, một lòng muốn cắn Tiểu Hắc, nhưng Tiểu Hắc cũng không phải kẻ ngốc, luôn không cắn ở một chỗ, chỗ này một miếng, chỗ kia một miếng.

Con trùng lớn bất đắc dĩ, lại phun ra một đám sương đỏ, sử dụng tuyệt kỹ Vụ Độn.

Sương mù tan đi, con trùng lớn dưới nước lại biến mất tăm tích.Trên bờ, Diệp Bạch chuyên tâm đối phó với Đằng quái, tuy không nhìn rõ cục diện dưới nước, nhưng từ tiếng rít của côn trùng thỉnh thoảng truyền lên từ dưới nước, hắn liền biết Tiểu Hắc đã chiếm ưu thế.

Không bao lâu sau, bên tai Diệp Bạch đột nhiên truyền đến âm thanh phá vỡ mặt nước.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là con trùng lớn màu đỏ đầy thương tích đang tấn công về phía hắn.Dưới chân mượn lực, Diệp Bạch hóa thành tàn ảnh, né tránh được cái miệng chết chóc của con trùng.

Cách đó vài bước, Diệp Bạch đứng vững, tay cầm Bá Vương Thương, đôi mắt hơi híp lại.

Xem ra con trùng này không ngốc, biết Tiểu Hắc không giỏi chiến đấu trên cạn, nên đến bắt nạt hắn, quả hồng mềm đây.

Nhưng e rằng nó đã chọn nhầm đối tượng rồi.Hắn đá một con Đằng quái trước mặt về phía con trùng lớn, Diệp Bạch vung Bá Vương Thương, dùng thế thiên quân giáng xuống bụng con trùng lớn.

"Phốc xích!" Lưỡi thương ngập vào lớp vỏ ngoài màu đỏ của con trùng lớn, một dòng dịch nhầy vàng đậm bắn ra.

Con trùng lớn rít lên một tiếng, cái miệng mềm nhũn lại tấn công.

Diệp Bạch muốn rút Bá Vương Thương ra để thoát thân, nhưng lưỡi thương mắc kẹt trong lớp cơ bắp rắn như đá của con trùng lớn, sống chết không rút ra được.

Không còn cách nào khác, Diệp Bạch vội vàng biến chiêu, miễn cưỡng thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, điều động toàn thân kình lực, đâm về phía mắt con trùng lớn.Ai ngờ con trùng lớn đột nhiên nghiêng đầu.

Chân Diệp Bạch trực tiếp đá vào mặt nạ vàng trên mặt con trùng lớn.

"Quang kích!" Một lực lớn ập đến.

Diệp Bạch lộn mình mượn lực trên không, cả người bị bật văng ra mấy mét, chẳng thu được chút lợi lộc nào.

Nhìn lại con trùng lớn, ngoại trừ trên mặt nạ vàng còn lưu lại nửa dấu giày, không có bất kỳ dị thường nào.

Hóa ra, lực phòng ngự của con trùng này thật kinh người, lớp da thịt kiên cố bên ngoài có thể cản được kình lực của Diệp Bạch, hơn nữa nó biết mắt là yếu điểm của mình, nên luôn cẩn thận bảo vệ.Hành động tiếp theo của con trùng này lại khiến Diệp Bạch kinh ngạc không thôi, chỉ thấy con trùng lớn dùng miệng ngậm lấy Bá Vương Thương, sau khi xé nó ra khỏi người, liền vứt xuống đầm sâu.

Sau đó, con mắt độc của nó trừng trừng nhìn Diệp Bạch, phát ra

tiếng rít khó nghe.

Biểu cảm này, dường như là đang trào phúng!Đúng lúc này, mấy mũi nỏ sắc bén bắn vào khoang miệng nó, hóa ra là Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đã dẫn theo ba năm huynh đệ quay lại.“Thiên Thiên nhượng nhĩ tiểu tử hộ trứ, chúng ta tố ca ca dã bất thị túng đản.” Trần Ngọc Lâu tay trái cầm Tiểu Thần Phong, tay phải cầm nỏ, cười lớn nói.Chá Cô Tiếu cũng vội vàng đến, biết Diệp Bạch muốn hỏi gì, mở miệng nói: “Yên tâm, Hoắc đương gia bọn họ đã được chúng ta đưa đến nơi an toàn rồi.”Cái gì Hoắc đương gia?

Diệp Bạch vô ngữ, hắn muốn hỏi không phải chuyện này.

Nhưng lúc này không kịp giải thích, con trùng lớn màu đỏ nuốt hết tên nỏ, thân thể khổng lồ cuốn theo cát đá lao đến.

Mọi người vội vàng tản ra, lại cầm thiết hân sắc bén chém vào người con trùng lớn, “Bình bình bình!” Cứ như chém vào đá tảng, khiến cánh tay bị chấn động đến tê dại!Nhiều người kéo hận thù như vậy, con trùng lớn nhất thời không tìm thấy mục tiêu để ra tay.

Con mắt độc xoay một vòng, rồi nhìn chằm chằm vào Trần Ngọc Lâu đang cầm Tiểu Thần Phong đâm mạnh vào lưng nó từ phía sau.

Trần Ngọc Lâu có huyết mạch Trường Sinh, cũng tăng trưởng không ít man lực, thêm vào Tiểu Thần Phong cũng là bảo vật sắc bén, mỗi một kích đều có thể đâm thủng một lỗ nhỏ trên lưng con trùng lớn.“Hống!!” Trần Ngọc Lâu vừa quay đầu, liền cảm giác được tinh phong ập đến, miệng con trùng lớn tấn công.Đúng lúc này, Chá Cô Tiếu tay cầm Kim Cương Tán chắn trước mặt Trần Ngọc Lâu.

Kim Cương Tán nổi tiếng với lực phòng ngự trong nháy mắt bị hàm răng sắc bén của con trùng lớn xuyên thủng, Chá Cô Tiếu kinh hãi, sau khi đẩy Trần Ngọc Lâu ra, một chân đạp lên con mắt độc của con trùng lớn, mượn lực đàn hồi, nhanh chóng lùi lại.

Con trùng lớn đến thì không từ chối, cái Kim Cương Tán nát bươm bị nó nhai nuốt mấy miếng, sau đó nuốt cái ực, rồi tống vào bụng.

Nhưng vừa nãy bị Chá Cô Tiếu đá vào mắt, dường như đã ảnh hưởng đến thị giác của nó.

Chỉ thấy nó không ngừng lắc đầu dụi mắt, giống như mắt người bị dính cát vậy.Chá Cô Tiếu vội vàng nói: "Yếu điểm của quái vật này là mắt!"Trần Ngọc Lâu vừa lau vết nước bọt vừa nãy bắn vào mặt hắn, vừa nói: "Ta cũng biết, nhưng mắt nó nằm trên miệng, hơn nữa cái miệng vừa nãy ngươi cũng thấy rồi đó, có thể thò ra xa như vậy sao?

Ai dám xông lên?" Thấy không ít huynh đệ tản ra đi đối phó với đám Đằng quái lác đác, Chá Cô Tiếu lại cắm hộp súng vừa lấy ra vào hông.

Một tiếng súng này vang lên, không biết sẽ kinh động bao nhiêu bọt khí tử thi dưới nước.

Con trùng lớn này so với những thứ ghê tởm kia, dường như thuận mắt hơn nhiều!Đúng lúc này, Diệp Bạch cầm Bá Vương Thương vừa được Tiểu Hắc vớt lên, chậm rãi đi tới."Ta sẽ hỗ trợ các ngươi, chỉ đánh vào mắt!""Được!" Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cười lớn, Diệp Bạch đến rồi, bọn họ liền đủ tự tin!

Hắn ném một cái Kim Cương Tán trong không gian cho Chá Cô Tiếu, Diệp Bạch vác Bá Vương Thương, trong chớp mắt đã đến.

Lưỡi thương bạc vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trong không trung.

Thanh trọng thương bằng đồng dài hai mét bị Diệp Bạch chém ra như một cái búa.

Con trùng lớn nhanh nhạy trong nháy mắt cảm giác được sự nguy hiểm của đòn tấn công này, nhưng tốc độ của Diệp Bạch quá nhanh, khiến nó không kịp phản ứng.“Oanh!” Lưỡi thương và cái miệng đầy răng sắc bén va chạm.

Cũng là sự va chạm của thép và huyết nhục.

Ngay sau đó, răng sắc bén bay tứ tung, cái miệng tròn của con trùng lớn bị Diệp Bạch chém ra một vết rách lớn đầy máu thịt, dịch nhầy màu vàng phun ra từ miệng nó.

Đòn tấn công này, trực tiếp phế đi gần hết khí quan nguy hiểm nhất của con trùng lớn.Tranh thủ lúc con trùng lớn vẫn còn đang rít lên, Trần Ngọc Lâu phi thân nhảy lên, leo lên lưng con trùng lớn.

Chá Cô Tiếu cũng chống Kim Cương Tán, chặn lại khí quan của con trùng lớn.

Diệp Bạch vung Bá Vương Thương, đâm vào bụng con trùng lớn, vừa gây trọng thương cho nó, vừa thu hút sự chú ý của nó.

Trần Ngọc Lâu chỉ hai bước đã leo đến đầu con trùng lớn, lúc này con trùng lớn cảm giác được điều bất thường thì đã không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu mạnh mẽ cắm Tiểu Thần Phong vào mắt con trùng lớn.

Dưới cơn đau kịch liệt, con trùng lớn bản năng quật đầu, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu cả hai đều bị hất văng ra.

Nhưng Trần Ngọc Lâu vẫn bám chặt lấy con trùng lớn, lúc này huyết tính của hắn cũng đã được kích phát.“Mẹ nó, không tin không giết chết được ngươi!” Trần Ngọc Lâu nghiến răng, mặt mày hung tợn, Tiểu Thần Phong trong tay đâm vào rút ra liên tục mấy nhát, mắt con trùng lớn hoàn toàn bị đâm nát, dịch nhầy cũng dính đầy người

hắn.

Khí quan của con trùng lớn lại tấn công đến, Trần Ngọc Lâu dùng tay còn lại chống lại hàm răng sắc bén, không màng đau đớn.

Tiểu Thần Phong sắc bén vẫn đang ngoáy trong mắt con trùng lớn, dường như não tương cũng sắp bị ngoáy ra ngoài.Một lát sau, cùng với tiếng "Oanh long" đổ xuống đất, Trần Ngọc Lâu cũng ngã lăn ra đất.

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu tiến lên đỡ hắn dậy.

Lúc này con trùng lớn đã không còn mấy hơi thở, khí quan khẽ nhúc nhích, dịch nhầy màu vàng đặc quánh chảy lênh láng cả sàn.

Nhổ một bãi nước bọt lẫn máu, Trần Ngọc Lâu mắng: "Con trùng lớn này cái gì cũng nuốt, nếu có thể dùng lựu đạn thì đã không phải chật vật thế này rồi."Chá Cô Tiếu lắc đầu nói: "Hang động này hình dạng như một quả hồ lô, tiếng nổ của lựu đạn sẽ dội đi dội lại giữa hai hang động, đến lúc đó nhất định sẽ kinh động tất cả bọt khí tử thi dưới nước.

Dù chúng ta có thể rút lui, Tiểu Hắc dưới nước sẽ gặp rắc rối."Trong đầm, Tiểu Hắc nghe thấy ba huynh đệ nhắc đến tên mình, trong nháy mắt liền nhô đầu lên khỏi mặt nước.

Nó ngoan ngoãn nhìn ba người, vừa nãy nó dưới nước cũng không nhàn rỗi, đã diệt không ít Đằng quái.Nghe Chá Cô Tiếu giải thích, Trần Ngọc Lâu vỗ vỗ đầu, nhất thời hắn lại không nghĩ nhiều đến vậy.

Chuyến đi này, Tiểu Hắc dưới nước đã dò đường cho bọn họ, không có công lao cũng có khổ lao.

Không thể vì bọn họ mà đẩy Tiểu Hắc vào nguy hiểm.Gọi Tiểu Hắc lại, Diệp Bạch lại nhìn vết thương của nó, lớp vảy đen mới mọc

đã che phủ vết thương, trông có vẻ không sao rồi.

Chương 194

Có thể hồi phục nhanh như vậy, không biết là do thể chất giao long của Tiểu Hắc, hay là do đan dược Chu quả hắn cho ăn.Giờ đây trên mặt đầm đã không còn bọt khí tử thi nào, nhưng vẫn còn không ít ẩn mình dưới nước.

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch liền bảo Tiểu Hắc cẩn thận đưa những bọt khí tử thi này lên, chuẩn bị đốt cháy hết.Dưới nước vẫn còn mấy trăm bọt khí tử thi, Diệp Bạch và mọi người cùng nhau hành động, mất một tiếng đồng hồ công sức, cuối cùng cũng thu thập được tất cả bọt khí tử thi lên bờ.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này cũng có mấy con Đẳng quái không biết điều phá kén chui ra, trực tiếp bị mọi người dùng thiết hân đập chết.Châm thêm dầu hỏa vào đống bọt khí tử thi, lửa bốc lên, ngọn lửa lớn bốc thẳng lên trời nhuộm đỏ mặt mọi người.

Khói đen đặc quánh ngưng tụ trên đỉnh hang động, lưu lại rất lâu không tan, cứ như từng oan hồn đang than khóc.

Diệp Bạch cúi mình mặc niệm, thầm nghĩ: “Hy vọng kiếp sau đầu thai vào một thai tốt!” Quay đầu nhìn lại, liền thấy Trần Ngọc Lâu và những người khác đã đeo mặt nạ phòng độc, hóa ra khói đặc tụ lại trong hang động, mùi vị khó chịu vô cùng.

Diệp Bạch tự đeo một cái mặt nạ phòng độc cho mình, lại kéo xác con trùng lớn vào trong đống lửa.

Chất thịt của con trùng này thối rữa, ngay cả Tiểu Hắc cũng không ăn, vậy thì đốt cháy nó luôn.

Đáng tiếc, thứ đáng giá nhất trên khắp người con trùng này chính là cái mặt nạ vàng, nhưng mặt nạ này đã bị Diệp Bạch đạp một cước,

e rằng chỉ có thể bán làm vàng vụn.Xác con trùng lớn dễ cháy, sau khi tiếp xúc với ngọn lửa, toàn bộ cơ thể trùng trong nháy mắt hóa thành một con rắn lửa.

Ba huynh đệ đồng thời cau mày, vừa nãy sao không nghĩ đến việc dùng hỏa công nhỉ?

Diệp Bạch cũng lắc đầu, con trùng lớn màu đỏ chui ra từ dưới nước, ai cũng không ngờ nó lại sợ lửa, xem ra sau này vẫn phải động não nhiều hơn, không thể chỉ cầm Bá Vương Thương mà làm bừa.Ngọn lửa tàn lụi, những thi thể chất đống như núi nhỏ ban đầu đã hóa thành tro tàn.

Tuy nhiên, Trần Ngọc Lâu lại tìm thấy một cái rương đồng trong tàn tích của con trùng lớn!Đây là một cái rương bằng đồng, sau khi bị lửa thiêu đốt, lớp ngoài đen sì.

Trần Ngọc Lâu dùng nước rửa sạch, hoa văn trên bề mặt rương đồng mới hiện ra.

Trên đó điêu khắc cảnh người Điền quốc tế tự, tính toán ra thì cái rương đồng này cũng là vật phẩm hai ngàn năm trước.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, rương đồng bị con trùng lớn nuốt vào bụng, theo lý mà nói đã sớm bị dịch vị ăn mòn, không thể nào bảo tồn hoàn hảo như vậy.

Chá Cô Tiếu đoán rằng, bên ngoài rương đồng có thể được phủ một lớp Bạch Chá, chỉ là đã bị lửa thiêu mất rồi.Rương đồng là một vật thể hình vuông, bên ngoài không có khe hở, hẳn là được khóa lại bằng cơ quan bên trong, cần dùng phương pháp đặc biệt mới có thể mở ra.

Diệp Bạch nhấc cái rương đồng nặng mấy chục cân lên lắc lắc, bên trong còn truyền đến tiếng vật cứng nào đó va chạm.Đúng lúc này,

Trần Ngọc Lâu tình cờ phát hiện dưới đáy rương đồng có hai lỗ nhỏ không lớn, lỗ bị tro đen bịt kín, không dễ phát hiện lắm.

"Đây hẳn là lỗ khóa, nhưng hai cái lỗ này hình dạng kỳ lạ, không có quy tắc nào cả, nhưng ta hình như đã thấy ở đâu đó rồi." Trần Ngọc Lâu chống cằm suy tư.Bị Trần Ngọc Lâu nhắc nhở, Diệp Bạch cũng phát hiện hai cái lỗ này vô cùng quen thuộc.

Một tia linh quang chợt lóe, Diệp Bạch đột nhiên nghĩ đến cây đoản trượng đầu rồng đầu hổ mà hắn đã tìm thấy trong quan tài ngọc, kích thước và hình dạng giữa chúng dường như rất tương đồng.

Diệp Bạch tách đoản trượng làm hai, rồi lần lượt cắm vào lỗ khóa xoay chuyển, chỉ nghe tiếng cơ quan khóa bên trong bật ra, rương đồng từ từ được mở.Tuy nhiên, thứ bên trong khiến Trần Ngọc Lâu thất vọng tràn trề, chỉ có một khối thủy tinh màu đen.

Thủy tinh màu đen to bằng nắm tay, không biết có công dụng gì.

Theo Diệp Bạch, có thể dùng rương đồng phong kín nghiêm ngặt như vậy, thì khối thủy tinh màu đen này nhất định có tác dụng đặc biệt đối với Hiến Vương.

Trần Ngọc Lâu đặt thủy tinh lên tay cân thử, chậc, còn khá nặng, trách không được rương đồng rỗng ruột mà lại nặng như vậy, hóa ra có một phần ba là trọng lượng của thủy tinh."Tam đệ cứ cất thủy tinh đi đã, chúng ta vẫn nên sớm tập hợp với đại đội." Chá Cô Tiếu mở miệng nói, dù bảo bối có tốt đến mấy, chỉ cần không liên quan đến Mộc Trần Châu, hắn cũng không quan tâm.Diệp Bạch đang chuẩn bị cất thủy tinh vào không gian, lại thấy Tiểu Hắc vẻ mặt nịnh nọt xích lại gần.

Nó khẽ rên một tiếng, ý bảo thứ này có lợi cho nó.

Diệp Bạch liền thấy hứng thú, có ích cho Tiểu Hắc, lẽ nào khối

thủy tinh màu đen này ẩn chứa một loại vật chất đặc biệt nào đó.

Diệp Bạch hỏi kỹ, đáng tiếc Tiểu Hắc cũng không nói rõ được lý do, chỉ là bản năng muốn nuốt khối thủy tinh này, là khát vọng đến từ huyết mạch.“Đợi về rồi ta sẽ cho người nghiên cứu một phen, nếu thật sự có lợi cho ngươi, thì sẽ cho ngươi ăn!” Diệp Bạch hứa hẹn, Tiểu Hắc kêu khẽ một tiếng, rồi lại theo phân phó của Diệp Bạch, quay lại đường cũ đi tìm đường thủy.

Nếu có thể tìm thấy đường thủy thông đến sâu hơn trong Trùng Cốc, Tiểu Hắc sẽ đợi bọn họ ở phía trước, nếu không tìm thấy, thì sẽ đợi bọn họ quay về ở Xà Hà tại cửa vào.Thấy bóng lưng Tiểu Hắc biến mất trong đầm nước, Diệp Bạch cười cười, Tiểu Hắc vất vả một đường, tổng cũng phải cho nó chút lợi lộc, nếu không theo tính cách của Tiểu Hắc, sẽ chỉ làm việc cho có, đến lúc mấu chốt sẽ lười biếng.Ra khỏi hang động, bên ngoài là thung lũng nối tiếp thung lũng, một màn sương mù mờ ảo phiêu đãng.

Đi trên bậc đá nhân tạo, Diệp Bạch đối chiếu với bản đồ trong hệ thống, phán đoán vị trí quan quách của Hiến Vương.

Trên bậc đá rải rác không ít xương ống chân người, hẳn là do những nô lệ xây dựng sạn đạo sau khi chết mà lưu lại.

Trên đường thấy nhiều tội ác tàn bạo của Hiến Vương, Diệp Bạch cũng không bất ngờ.Đi một lát, bậc đá sạn đạo biến thành cầu gỗ mục nát, không thể đi qua người.

Nhưng trên vách đá đã bị đại đội đi trước đóng những chiếc đinh sắt dài, nhờ những chiếc đinh này, mấy người họ một đường thông suốt không trở ngại.

Nhìn con đường sạn đạo xoắn ốc bao quanh trong sương mù, Diệp Bạch khẽ lắc đầu.

Dấu tích sạn đạo đa phần được xây dựng bằng cọc gỗ và ván đá, lại treo lơ lửng trên vách núi hiểm trở, cách đây hai ngàn năm, đây tuyệt đối là một khối lượng công việc không nhỏ.Đúng lúc này, Diệp Bạch nghe thấy tiếng hô hoán của Tề Thiết Chủy: "Tam gia, chúng ta ở đây!" Chỉ thấy Tề Thiết Chủy đứng trên bãi đất trống ở phía dưới vách đá, vẫy hai tay về phía mấy người họ, hai người đứng bên cạnh chính là Hoắc Tiên Cô và Tề Tiểu Hắc."Thằng nhóc này." Trần Ngọc Lâu không khỏi lắc đầu cười.Đến bãi đất trống trên vách đá, Diệp Bạch phát hiện không gian này không nhỏ, đủ để chứa mấy chục người họ nghỉ ngơi.

"Tam gia, người ở trong hang động không bị thương chứ?" Tề Thiết Chủy cầm la bàn, vội vàng tiến lên quan tâm hỏi."Lo ta bị thương, sao không ở lại cùng ta?" Diệp Bạch trêu ghẹo.Tề Thiết Chủy trợn mắt nói: "Tam gia, ta là nghe theo phân phó của người mà rút ra, hơn nữa thân thể nhỏ bé này của ta ở lại cũng chỉ là cản trở người.

Vạn nhất ta thật sự chết trong động, cha ta còn phải tìm người gây rắc rối."Lý do của Tề Thiết Chủy đầy đủ, Diệp Bạch cười cười, lười tranh cãi với hắn, lại hỏi: "Đồ ăn thức uống đều đã lấy ra rồi, thế nào, có phát hiện gì không?""Tam gia, ta thật sự đã phát hiện ra một số thứ." Tề Thiết Chủy chỉ về phía xa, liền thấy qua một khu rừng rậm, trên đỉnh núi đối diện ẩn hiện đường nét cung điện.

Đáng tiếc sương mù che khuất tầm nhìn, cung điện ẩn hiện, không quá rõ ràng."Ở đó nhất định là Minh Lâu Bảo Các do Hiến Vương xây dựng, quan quách của Hiến Vương hẳn là ở đó." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, trong bản đồ hệ thống, trên đỉnh núi xa xa quả thực có một tòa cung điện, nhưng quan quách của Hiến Vương không ở trong cung điện, mà ở dưới nước."Nhìn nửa ngày, chỉ ra được kết luận này thôi sao?" Tề Thiết Chủy có chút không phục, vừa định mở miệng biện giải, liền nghe Trần Ngọc Lâu ngưng trọng nói: "Có tình huống!"Từ

khu rừng rậm dưới vách đá bay ra một đàn chim lớn, những con chim này trên đầu mọc sừng hươu, hóa ra là một đàn Cổ điêu.

Xem ra con Cổ điêu mà Diệp Bạch bắt được trước đó là một con lạc đàn.

Tiếng kêu của Cổ điêu nhiếp nhân tâm phách, mọi người đã từng chịu thiệt một lần, đồng loạt bịt tai lại.

Ngay cả như vậy, tiếng kêu khó nghe vẫn khiến mọi người choáng váng.

Lúc này, con Cổ điêu bị trói thành bánh chưng nghe thấy tiếng kêu của đồng bọn, không ngừng "ô ô" than thở, dường như muốn thu hút sự chú ý của chúng.

Tề Tiểu Hắc cau mày, viên đá trong tay bắn ra, trong nháy mắt liền làm con Cổ điêu này choáng váng.

Đàn Cổ điêu tụ tập trên không không tan, sóng âm tấn công từng đợt nối tiếp từng đợt."Những con Cổ điêu này bị làm sao vậy, vẫn không ngừng lại à?" Tề Thiết Chủy không khỏi lẩm bẩm."Chắc là có người trong rừng rậm đã kinh động đến chúng." Chá Cô Tiếu rút hộp súng ra, hai tiếng súng vang lên, liền thấy hai con Cổ điêu từ trên không rơi xuống.

Đàn Cổ điêu bị tiếng súng dọa sợ không ít, thêm vào cái chết của đồng bọn, trong nháy mắt tản ra bỏ chạy, bay về phía bên ngoài thung lũng.

Không còn tiếng kêu khó nghe, mọi người đều thở phào một hơi.Hoắc Tiên Cô đột nhiên mở miệng nói: "Tại sao ta cảm thấy khu rừng này có chút kỳ lạ, những thực vật bên dưới ta hình như chưa từng thấy bao giờ." Diệp Bạch nhìn sang, khu rừng rậm này quả thực dị thường, cây cổ thụ rễ to, vừa thô vừa cao, hơn nữa rất nhiều thực

vật ngay cả Diệp Bạch cũng không nhận ra.“Bên dưới có điều kỳ quái, có cần ta đi thăm dò trước không?” Tề Tiểu Hắc hỏi.“Chưa vội, hình như có người đến rồi.” Diệp Bạch lắc đầu, nheo mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy một bóng người bay lướt trên ngọn cây mà đến.Người đến Diệp Bạch vô cùng quen thuộc, chính là Trương Thiên Đào của Trương gia.

Diệp Bạch từng điều tra người này ở Trường Sa, biết thân phận của hắn trong Trương gia không hề thấp, chỉ đứng sau tộc trưởng và mấy vị trưởng lão, coi như là nhân vật lão bối của Trương gia.

Xem ra Trương Thiên Đào vẫn luôn dịch dung trà trộn trong nhóm người Trương gia này, nhưng tại sao trước mắt lại chỉ còn một mình hắn?

Lẽ nào những người Trương gia khác đều đã bỏ mạng ở phía dưới?Trương Thiên Đào thân thủ không tồi, rất nhanh đã đến ngọn cây cách vách đá không xa.

Nhưng thân hình hắn lắc lư chao đảo, sắc mặt tái nhợt, tình hình có vẻ không ổn.

Trương Thiên Đào ôm quyền, lớn tiếng hô: “Người Trương gia gặp nạn, mong Cửu Môn tương trợ!” Lời này vừa thốt ra, mấy người Diệp Bạch nhìn nhau, Tề Thiết Chủy không khỏi nói: “Đây là tình huống gì, người Trương gia lại đến cầu cứu chúng ta sao?”Trần Ngọc Lâu xen vào nói: “Có thể khiến người Trương gia gặp nạn, xem ra thủ đoạn của lão già Hiến Vương này thật sự cao minh, cũng may có bọn họ dò đường cho chúng ta.”Thấy không ai đáp lời, Trương Thiên Đào lại lớn tiếng hô: “Người Trương gia gặp nạn, niệm tình cùng xuất từ Tứ phái, mong Khôi thủ Bàn Sơn Tá Lĩnh tương trợ!” Cửu Môn không được, lại đi cầu Bàn Sơn Tá Lĩnh.Trần Ngọc Lâu cách không hô vọng: “Người chủ sự ở đây là Tam đệ của ta, ngươi phải hỏi ý

kiến của hắn.”Diệp Bạch cười cười, hắn và Trương Thiên Đào đã hai lần kết oán, hắn muốn xem người Trương gia này có thể buông bỏ sự kiêu ngạo của Trương gia mà mở miệng cầu xin hắn không.

Trương Thiên Đào nghiến răng, nghĩ đến tộc nhân của mình vẫn còn đang hôn mê trong rừng, chút mặt mũi này của hắn thì có đáng là gì.

“Tại hạ Trương Thiên Đào, khẩn cầu Diệp Tam gia cứu tộc nhân Trương gia của ta!”Nói xong lời này, Trương Thiên Đào dường như đã cạn kiệt khí lực, lại từ trên ngọn cây ngã xuống.

May mắn là không bao lâu sau, hắn lại từ trong cành lá cây nhô đầu lên, rồi từng chút từng chút bò lên.Diệp Bạch suy nghĩ một lát nói: “Đỡ hắn lên đi, đường phía sau e rằng không dễ đi, trước tiên cứ hỏi tình hình đã.” Tề Tiểu Hắc nhận lệnh, quăng một sợi dây thừng xuống, Trương Thiên Đào nắm chặt dây thừng, quấn mấy vòng quanh cổ tay mình, rồi dưới sự kéo của Tề Tiểu Hắc, lên được vách đá.“Khái khái!

Đa tạ Diệp Tam gia!” Trương Thiên Đào ho khan hai tiếng, rồi lại ôm quyền cảm ơn.

Đến chỗ cao hơn, hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, các triệu chứng tức ngực, chóng mặt trước đó cũng giảm bớt.Diệp Bạch hỏi: “Các ngươi rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, mật lâm hạ lẽ nào còn có thứ mà người Trương gia các ngươi không đối phó được?”Trương Thiên Đào biết thời gian khẩn cấp, còn cần Diệp Bạch và mọi người ra sức cứu tộc nhân, đương nhiên không dám giấu giếm, liền nhanh chóng kể lại tình huống mà bọn họ gặp phải một lượt.Hóa ra nhóm người Trương gia sau khi tiến vào mật lâm, từng người một đều xuất hiện các triệu chứng chóng mặt và tức ngực.

Bọn họ khởi tiên cho rằng mật lâm tràn ngập chướng khí không

màu, nhưng bọn họ đeo mặt nạ phòng độc sau vẫn không có tác dụng.

Hơn nữa mật lâm trung có không ít thực vật sẽ công kích người, bọn họ bị côn trùng cắn tán loạn, còn có cả hoa biết chạy.Nghe đến hoa biết chạy cũng xuất hiện, Tề Thiết Chủy lập tức mở miệng nói: "Trương gia, ngươi sợ không phải đang lừa chúng ta đó chứ?

Chương 195

Ta Tề Thiết Chủy đã thấy cỏ biết động, nhưng từ trước đến nay chưa từng thấy hoa biết chạy."Trương Thiên Đào cười khổ nói: "Tiểu huynh đệ, ta không cần phải lừa các ngươi, người Trương gia của ta trừ ta ra đều đã bị mắc kẹt trong mật lâm, còn cần các ngươi giúp ta đi cứu bọn họ.""Ai, cái này thì không nói trước được, người Trương gia các ngươi biết chúng ta đến mộ Hiến Vương lấy bảo vật, còn cố ý chặn trước mặt chúng ta mà tiến vào sơn cốc.

Ai biết người Trương gia các ngươi ôm tư tâm gì đến, hoặc có lẽ tộc nhân của ngươi đều đang ẩn mình trong góc tối, chỉ đợi lúc chúng ta xuống, cho chúng ta một đòn chí mạng thì sao.""Loại người vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ân như các ngươi ta thấy nhiều rồi!" Lời lẽ sắc bén của Tề Thiết Chủy khiến sắc mặt Trương Thiên Đào đỏ bừng.Diệp Bạch không khỏi cười cười, Tề Thiết Chủy này quả nhiên có một cái miệng lợi hại, đóng vai kẻ xấu rất thích hợp.

Trương Thiên Đào không nhịn được nói: "Tiểu huynh đệ không yên tâm, có thể dùng dây thừng trói ta lại, nếu lời ta có một câu là giả, tùy tiểu huynh đệ xử trí."Tề Thiết Chủy vội vàng xua tay: "Ta không dám động vào ngươi đâu, vạn nhất người Trương gia các ngươi tính sổ sau này, ta không có chỗ nào mà trốn."Thấy Trương Thiên Đào lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, Diệp Bạch mở miệng nói: "Giúp ngươi có một điều kiện tiên quyết, ta muốn hỏi ngươi một số chuyện nội bộ của Trương gia, ngươi phải thành thật khai báo."Chuyện nội bộ của Trương gia?

Trương Thiên Đào không biết Diệp Bạch muốn tìm hiểu điều gì, nhưng Trương gia có gia tộc tộc quy, có một số thứ không phải người ngoài có thể biết.

So với bí mật mà Trương gia bảo vệ, tính mạng của tộc nhân Trương gia ngược lại không quan trọng bằng.

“Không được, điều kiện này ta không đáp ứng!” Trương Thiên Đào nghiến răng, quả quyết từ chối.“Vấn đề ta hỏi không liên quan đến Thanh Đồng Môn, ngươi nếu không đáp ứng, vậy ta Diệp Bạch đành bó tay không giúp được.” Diệp Bạch cười xòe tay, vẻ mặt không chút e sợ.

Không có lợi lộc, hắn không cần mạo hiểm đi cứu người Trương gia.Thanh Đồng Môn?

Thần kinh Trương Thiên Đào lại một lần nữa bị kích động, Diệp Bạch này rốt cuộc biết bao nhiêu bí mật của Trương gia?

Lẽ nào hắn cũng thèm muốn Thanh Đồng Môn!Trương Thiên Đào suy nghĩ một lát nói: “Chỉ cần không vi phạm tộc quy Trương gia, ta có thể trả lời ngươi một vấn đề liên quan đến Trương gia.”“Một vấn đề thì ít quá.” Diệp Bạch lắc đầu, “Thế này, ta cứu được một người Trương gia, ngươi liền trả lời ta bấy nhiêu vấn đề.

Nếu ta không muốn hỏi, thì coi như ngươi Trương Thiên Đào nợ ta ân tình.”Nội tâm Trương Thiên Đào chua xót, khi nào mà tính mạng người Trương gia lại không đáng tiền đến vậy, nhưng hắn biệt vô tha pháp, chỉ đành gật đầu phun ra một chữ: “Hảo!”Giao dịch đàm phán thỏa thuận xong, Diệp Bạch liền chuẩn bị một mình xuống mật lâm.

Nào ngờ Tề Thiết Chủy chặn trước mặt hắn, thấp giọng nói: “Tam gia, người không thật sự muốn xuống đó chứ, Trương Thiên Đào đã nói rồi, bên dưới có thể đầy độc khí, ngay cả mặt nạ phòng độc cũng vô dụng.”Diệp Bạch vỗ vỗ vai hắn: “Yên tâm, tình hình bên dưới ta đại khái đã đoán ra được ba phần, huống hồ trước đây ta ở vụ lâm trung còn không sao, mật lâm này tính là gì.” Thấy Diệp Bạch cực kỳ tự tin, những người khác cũng không ngăn cản nữa.

Hoắc Tiên Cô lo lắng nhìn Diệp Bạch một cái.Chá Cô Tiếu cũng mở miệng nói: "Nếu gặp nguy hiểm, thì bắn một quả tín hiệu đạn." Diệp Bạch gật đầu.Mang theo con Cổ điêu đã bắt được, Diệp Bạch từ vách đá nhảy xuống, mượn thân cây mấy lần để giảm xóc, cuối cùng bình ổn rơi xuống đất.

Trong mật lâm toàn là thực vật lá to màu xanh.

Hắn quẹt một que diêm, liền thấy ngọn lửa này bùng cháy mạnh hơn rất nhiều so với bình thường, que gỗ nhỏ cũng nhanh chóng bị đốt cháy hết.

Diệp Bạch nở nụ cười, quả nhiên là như vậy, hàm lượng oxy ở đây cao hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Do đó thực vật và cây cối ở đây sinh trưởng tươi tốt, những loài thực vật đã tuyệt chủng ở các nơi khác trên Địa Cầu cũng vì thế mà xuất hiện ở đây.

Nguyên lý của mặt nạ phòng độc là dùng than hoạt tính hấp thụ chất độc, tự nhiên cách ly không được oxy.

Mà người bình thường hô hấp trong môi trường oxy cao, trong thời gian ngắn sẽ xuất hiện các triệu chứng chóng mặt, tức ngực, cũng may là người Trương gia có thể chất đặc thù, mới có thể chống đỡ lâu như vậy.

Tử Hà của Diệp Bạch đã đột phá tầng thứ ba, dựa vào nội lực bình khí cũng có thể chống đỡ được mười mấy phút, bằng tốc độ của hắn, mười mấy phút hoàn toàn đủ.

Theo phương vị mà Trương Thiên Đào chỉ, Diệp Bạch lướt đi trong rừng, nhanh đến mức chỉ còn lại tàn ảnh.Dọc đường đi, dây leo chằng chịt, cây cối thân to cành rậm, trong rừng một mảnh tử tịch.

Thỉnh thoảng vẫn có thể thấy xương cốt loài chim rải rác trên mặt

đất, còn về động vật sống thì Diệp Bạch không thấy một con nào.

Ngược lại, con Cổ điêu trong tay không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, đang giãy dụa trong tay Diệp Bạch.Xa xa là một cây đại thụ ngút trời, thân cây bị dây leo màu trắng quấn chặt, những dây leo này như rắn vậy mà nhúc nhích trên thân cây.

Dưới tán cây treo bảy người Trương gia, đều bị dây trắng bao bọc thành kén.

Diệp Bạch mở dị đồng, thấy những người Trương gia này đều vẫn phát ra sinh cơ màu đỏ.

Phải nói rằng, người Trương gia ở một số phương diện sinh mệnh lực thật sự ngoan cường.Diệp Bạch dùng một viên đá nhỏ ném về phía dây trắng, nhưng dây trắng không có bất kỳ phản ứng nào.

Kết hợp với những gì Trương Thiên Đào đã nói, phạm vi tấn công của dây trắng này rất lớn, chỉ cần tiến vào lãnh địa của nó, vô số dây leo sẽ điên cuồng tấn công, hơn nữa tốc độ kinh người.

Hiện tại xem ra, dây trắng chỉ có hứng thú với vật sống.Nếu đã vậy, Diệp Bạch dứt khoát ném con Cổ điêu trong tay ra, muốn thử xem dây trắng tấn công như thế nào.

Cổ điêu vẫn còn một quần thể, không phải sinh vật sắp tuyệt chủng, Diệp Bạch cũng không có hứng thú giữ lại.

Cổ điêu bị ném lên không trung, dây leo màu trắng như ngửi thấy mùi máu tanh, vô số dây leo xông tới, quấn chặt lấy Cổ điêu, rồi cuộn vào không trung làm lương thực dự trữ.

Diệp Bạch khẽ cau mày, tốc độ của dây trắng cực nhanh, hơn nữa số lượng lại nhiều.

"Quả thực có chút khó xử lý, nếu bị quấn lấy, sẽ không thể thoát thân."Diệp Bạch thử tiếp cận dây trắng, đến phạm vi trong vòng hai

mươi mét, những dây trắng này liền có dị động, dường như có thể cảm nhận được khí tức của vật sống.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Bạch dồn lực xuống chân, thân hình như quỷ mị lao thẳng về phía đại thụ.

Dây trắng trong nháy mắt có phản ứng, những dây leo từ gốc cây bắn về phía Diệp Bạch, Diệp Bạch lướt đi uốn lượn giữa đám dây leo, dễ dàng né tránh sự truy đuổi của dây leo, rồi xuyên qua giữa các cành cây lớn.

Toàn bộ dây trắng của cây đại thụ đều bị Diệp Bạch kinh động, dường như tất cả đều hồi sinh, với thế phủ thiên cái địa, dày đặc chằng chịt kéo đến.

Diệp Bạch toàn tâm chú ý, không dám có chút phân tâm nào, Tử Hà và Kim Nhận Công vận chuyển tốc độ cao, quanh thân tỏa ra một luồng tử khí nhàn nhạt.Vô số dây trắng phía sau truy đuổi không ngừng, cứ như một đàn rắn dày đặc, nhưng vẫn luôn chậm hơn Diệp Bạch một bước.

Đến trước mặt người Trương gia đầu tiên, Diệp Bạch ra tay chém xuống, mang theo kén dây leo nhanh chóng bay xa.

Tuy nhiên, vượt quá hai mươi mét, những dây trắng này vẫn còn truy đuổi, hoặc có lẽ phạm vi tấn công hai mươi mét chỉ là để mê hoặc con mồi.

Mãi đến cách ba bốn mươi mét, những dây trắng này mới không cam tâm co rút lại.Thấy dây trắng không còn truy đuổi nữa, Diệp Bạch cũng thở phào một hơi.

Hắn lại đơn giản kiểm tra triệu chứng của người Trương gia này, khí tức hỗn loạn, đã rơi vào hôn mê sâu, rất khó bị đánh thức, nhưng trong thời gian ngắn hẳn không có nguy hiểm đến tính mạng.Mười

phút sau, Diệp Bạch cứu được toàn bộ bảy người Trương gia, ngay cả con Cổ điêu cũng bị Diệp Bạch tiện tay cứu về.

Tuy nhiên, Diệp Bạch phát hiện trong số đó có một người Trương gia dường như có dấu vết bị kéo đi, dấu vết kéo này hướng về sâu trong mật lâm.

Xem ra có thứ gì đó đã đến đây.

Nhưng xung quanh tĩnh mịch, ngay cả một con vật sống cũng không có.Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch lại biến mất trong rừng.

Diệp Bạch rời đi, một lát sau, liền thấy một bóng dáng lén lút từ trong bụi cây chui ra.

Hóa ra là một đóa đại bao hoa, đóa đại bao hoa này dựa vào rễ cây phân nhánh mà đi lại giống như con người.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Bạch trên tán cây cảm thấy vô cùng bất ngờ, đóa hoa biết chạy mà Trương Thiên Đào nói hẳn chính là thứ này, chỉ là không biết thứ này rốt cuộc là động vật hay thực vật.Đại bao hoa lại một lần nữa đến trước mặt người Trương gia, từ cái đầu bao hoa đầy răng sắc bén, thò ra một bông hoa nhị giống như cái lưỡi màu đỏ.

Bông hoa nhị dính đầy dịch nhầy lướt qua mặt người Trương gia này, chỉ thiếu chút nữa là nuốt vào.

Kết thúc, đại bao hoa vẫn còn có chút ý vị chưa tận, nhưng nó cũng biết chỗ này không thể ở lâu, người vừa nãy bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại.

Thế là nó vác hai chân người Trương gia lên, khó nhọc kéo đi, dường như muốn mang người Trương gia về tổ huyệt để từ từ thưởng thức.

Diệp Bạch cười cười, hóa ra dấu vết kéo đó là do thứ này.

Tuy nhiên, thân cây của đại bao hoa mảnh mai, khí lực không lớn, nó kéo đi vô cùng vất vả, đi được ba hai bước là phải dừng lại nghỉ ngơi.Diệp Bạch mất kiên nhẫn, từ tán cây nhảy xuống, chắn trước mặt đại bao hoa.

Thấy Diệp Bạch đột nhiên xuất hiện, đại bao hoa bị hách cá kích linh, tương lưỡng điều thối nhất nhưng, tát khai đại bộ nha tử, tựu vãng hậu bào.

Kháo trứ hoa bao hạ đích chi diệp duy trì bình hành, giá bào lộ đích tốc độ hoàn chân bất mạn.

Sạ nhất khán, tựu tượng thị chích trực lập hành tẩu đích trường thối thanh oa, mỗi nhất bộ đô khóa đắc hảo viễn.

Đại bao hoa tiêu thất tại viễn xử, Diệp Bạch một tưởng trứ khứ truy, thứ thú vị như vậy khẳng định không thể phóng qua, chỉ là đương vụ chi cấp thị tiên bả giá ta Trương gia nhân tống hồi khứ.

Yếu thị tử liễu nhất lưỡng cá, na tha khả tựu khuy liễu.

Chương 196

Dùng dây trắng trói bảy người Trương gia lại, vài phút sau, Diệp Bạch liền kéo họ về vách đá.

Thấy tộc nhân an hảo, tảng đá lớn đè nặng trong lòng Trương Thiên Đào cũng được trút xuống.

Đáng tiếc, bọn họ vẫn còn hai tộc nhân mất tích, trong đó có một người tên Trương Văn Ngọc.

Người Trương gia trong hang động gặp phải con trùng lớn, Trương Văn Ngọc đã đoạn hậu cho bọn họ, chi hậu Trương gia nhân liền không tái kiến đáo tha.

Diệp Bạch kể lại chuyện phát hiện cánh tay đẫm máu trong hang động cho Trương Thiên Đào nghe, Trương Thiên Đào im lặng gật đầu, không nói gì nữa.

Hoặc có lẽ Trương Văn Ngọc đã sớm bị con trùng lớn nuốt vào bụng, cùng với ngọn lửa mà hóa thành tro tàn rồi.Màn đêm buông xuống, trên bầu trời xuất hiện dải Ngân Hà hiếm thấy, rộng lớn vô biên.

Nhưng tâm tư của mọi người đều không đặt vào cảnh đẹp này.

Mấy người Diệp Bạch quây quần trước đống lửa, thương thảo cách vượt qua khu mật lâm này.

"Tam gia, đã vậy bên dưới không đi được, vậy không bằng chúng ta trên tán cây xây dựng một cây cầu treo, đi từ trên không?" Tề Thiết Chủy kiến nghị."Là một ý hay." Trần Ngọc Lâu gật đầu đồng ý.Nhưng Diệp Bạch lại lắc đầu: "Khối lượng công trình quá lớn, sẽ tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa ai cũng không thể đảm bảo tán cây

vững chắc, vạn nhất một chỗ nào đó sập, cả cây cầu treo cũng sẽ sập theo." Con đường tiếp theo, Diệp Bạch chỉ muốn dẫn một nhóm tiểu đội tinh nhuệ tiến vào.

Đến nay mộ Hiến Vương cũng coi như đã thông được một nửa, xuyên qua khu rừng chết chóc có nồng độ oxy cực cao này, cách quan quách của Hiến Vương cũng không còn xa nữa.

Dọc đường đi các trận phong thủy và Đẳng thuật đều không phải dễ dàng giải quyết, nghĩ đến sâu bên trong mộ Hiến Vương càng nguy hiểm hơn.

Những huynh đệ được đưa vào đều là hảo thủ của Cửu Môn và Tá Lĩnh, Diệp Bạch không muốn bọn họ uổng phí bỏ mạng ở bên trong.Tuy nhiên Trần Ngọc Lâu lại có ý kiến khác, hai người giằng co.

Trần Ngọc Lâu cũng có suy nghĩ của mình, nếu rừng chết chóc không để lại một con đường an toàn, vạn nhất phía trước gặp nguy hiểm, thì bọn họ sẽ không còn đường lui, tổng không thể để Diệp Bạch một mình đưa bọn họ từng người một qua đó chứ.

Trước khi Đạo Mộ, vĩnh viễn phải xem xét kỹ đường lui.Đúng lúc này, Trương Thiên Đào đi tới nói: "Diệp Tam gia, có thể mượn một bước nói chuyện?" Thương thảo với Trần Ngọc Lâu không có kết quả, Diệp Bạch liền nói: "Được!"Cùng Trương Thiên Đào đi đến chỗ vắng vẻ, Diệp Bạch hỏi trước: "Tộc nhân của ngươi thế nào rồi?""Đa tạ tương cứu, đã vô đại ngại." Trương Thiên Đào chắp tay, hựu hoãn hoãn đạo: "Ta thị lai hướng nhĩ cáo biệt, đẳng minh tảo chúng ta tựu hội ly khai." Diệp Bạch có chút bất ngờ, Trương Thiên Đào dẫn nhiều tộc nhân như vậy xuống mộ Hiến Vương, nhất định là vì một món đồ nào đó trong mộ, sao đi được nửa đường lại muốn rút lui?

Hơn nữa người Trương gia cũng không phải là chủ nhân khi gặp khó khăn liền co rúm lại."Các ngươi rốt cuộc là vì cái gì mà hạ mộ?"

Trương Thiên Đào hỏi: “Cái này có tính là vấn đề thứ nhất không?”Diệp Bạch cười cười, lão tiểu tử này còn khá biết tính toán chi li.

“Tính!”“Hảo, ta cũng không man nhĩ, chúng ta là vì một loại đá mà lai, loại đá này lai tự thiên ngoại, đối với Trương gia ý nghĩa phi phàm, chí vu canh đa đích tế tiết ngã bất tiện tương cáo.” Đá?

Lại còn đến từ Thiên Ngoại.

Diệp Bạch nhướng mày, Trương gia lẽ nào là vì khối tinh thạch màu đen bên trong rương đồng mà đến?“Hảo, ký nhiên giá dạng, ta tái vấn nhất cá vấn đề, nhĩ chi tiền tại Thượng Hải hòa ta thưởng đoạt bạch sắc tinh thạch, na tinh thạch đối nhĩ môn Trương gia hữu hà dụng xử?” Thấy Trương Thiên Đào dục ngôn hựu chỉ, Diệp Bạch nói: “Nếu thị thiệp cập tộc quy nhĩ khả dĩ bất thuyết.” Trương Thiên Đào lắc đầu: “Chuyện này ta không nói, sau này ngươi cũng sẽ biết thôi, kỳ thực thứ đó không phải tinh thạch, mà là thủ tự động vật hạch, dĩ kỳ vi dược, năng bảo trì Trương gia huyết mạch hoạt tính.”Diệp Bạch gật đầu, xem ra Sơn Tỉnh đích sai tưởng một thác, tinh hạch nội bộ hàm hữu nhất chủng năng lượng, bất cận năng kích hoạt huyết mạch, đồng thời khả dĩ vi kỳ tha huyết mạch duy trì hoạt tính năng lượng.

Trương gia thời đại phồn diễn, kỳ lân huyết mạch hoạt tính dã tại trục đại giảm nhược, nhu yếu bất thì dụng tinh hạch bổ sung kỳ lân huyết mạch hoạt tính.

Hoặc hứa đối Trương gia lai thuyết, kỳ tha sở hữu trường sinh huyết mạch gia tộc đô thị địch nhân.

Tha môn thu tập tinh hạch, phòng chỉ thế gian xuất hiện trường sinh huyết mạch sở hữu giả, giá dạng Trương gia tài hội ngật lập bất đảo.

Diệp Bạch hựu tưởng đáo kỷ thập niên tiền bị phúc diệt Bạch gia, hoặc hứa giá kiện sự hòa Trương gia dã thoát bất liễu cán hệ.Thấy Diệp Bạch trầm tư, Trương Thiên Đào tại chỉ thượng tả thượng nhất xuyến địa chỉ đệ cấp Diệp Bạch: "Đây là Trương gia ta nhất xử cứ điểm, ta hoàn khiếm Tam gia ngũ cá vấn đề, nhược thị Tam gia nhu yếu khả dĩ tùy thời lai hoa ta." Diệp Bạch tiếp quá chỉ điều, tương địa chỉ ký hạ hậu, tiện tương chỉ điều tiêu hủy."Tái vấn nhất cá vấn đề ba, nhĩ môn Trương gia đương đại đích Trương Khải Linh như hà liễu?" Trương Thiên Đào trầm mặc bán thưởng, hoãn hoãn khai khẩu đạo: "Tộc trưởng sự thị tộc trung cơ mật, bất tiện tương cáo."Diệp Bạch thán liễu nhất khẩu khí: "Hảo ba, ký nhiên giá dạng, nhĩ hoàn khiếm ta lục cá vấn đề." Trương Thiên Đào diện lộ bất giải, Diệp Bạch tiếu đạo: "Chi tiền ta tại vụ lâm trung cứu liễu nhất cá Trương gia nhân, đẳng nhĩ xuất khứ hậu tiện tương tha lĩnh tẩu ba." Trương Thiên Đào lộ xuất tiếu dung, thị Trương Khải Phong, một tưởng đáo tha dã bị Diệp Bạch sở cứu."Đa tạ!" Trương Thiên Đào lại lần nữa chắp tay cảm tạ, bất luận thế nào, Diệp Bạch đã ra tay cứu người nhà họ Trương hai lần rồi.

Thấy Trương Thiên Đào chuẩn bị rời đi, Diệp Bạch lại nói: "Khoan đã, nhỡ sau này ngươi chết rồi, nợ ta tính sao?" Như kim Trương gia diện đối Uông gia công thế, tiết tiết bại thối, giả như mỗ nhất thiên, Trương Thiên Đào tử tại Uông gia nhân thủ trung, tha giá trướng khứ vấn thùy yếu?Trương Thiên Đào diện sắc nhất hắc, tưởng liễu tưởng hậu, tòng hoài trung đào xuất nhất mai kim giới.

Diệp Bạch nhận lấy chiếc nhẫn vàng, đó chỉ là một chiếc nhẫn vàng bình thường, chỉ có điều trên đó có khắc một chữ "Cửu", cũng chẳng biết có ý nghĩa gì.

"Giá thị ta giá nhất chi đích tín vật, dã toán Trương gia đích tín vật, bất quá giá đông tây chúng ta tòng lai một giao quá cấp ngoại nhân, hi

vọng nhĩ hảo hảo bảo tồn.” Diệp Bạch gật đầu hỏi: “Vậy chữ Cửu trên đó có hàm nghĩa gì?”Trương gia bản tộc đệ cửu mạch, phàm đệ cửu mạch Trương gia nhân kiến đáo giá mai giới chỉ đô bất hội hòa nhĩ vi địch.” Trương Thiên Đào chính thị Trương gia đệ cửu mạch mạch chủ.““Vậy những người nhà họ Trương nhánh khác đối địch với ta thì sao?” Trương Thiên Đào dã bị Diệp Bạch triền phiền liễu.“Na tiện bất thị ta năng quản đắc sự liễu, nhi thả bằng nhĩ đích thân thủ hòa Cửu Môn thế lực, một kỷ cá Trương gia nhân cảm nhạ nhĩ.” Diệp Bạch gật đầu, nói như vậy, chiếc nhẫn này quả thực là một tín vật tốt.

Nói chuyện với Diệp Bạch nhiều như thế, Trương Thiên Đào đột nhiên nảy ra ý kéo Diệp Bạch vào nhà họ Trương.

“Diệp Bạch, nhược thị nhượng nhĩ nhập chuế Trương gia, nhĩ khả nguyện ý?” Diệp Bạch hữu ta ý ngoại đạo: “Đệ nhất, ta dĩ kinh hữu thê tử, đệ nhị, Trương gia bất thị tĩnh chỉ dữ tộc ngoại nhân thông hôn mạ?”Trương Thiên Đào thán liễu nhất khẩu khí, nhược thị Diệp Bạch mục tiền hoàn vị thành hôn, tha đảo thị năng thuyết phục tộc trung trưởng lão, nhượng Diệp Bạch nhập chuế.

Đãn thành liễu hôn tính chất tiện bất đồng liễu, tổng bất năng khai khẩu nhượng Diệp Bạch tiên ly hôn tái nhập chuế ba.

Dĩ Diệp Bạch tính tử lai khán, chân thuyết xuất giá dạng đích thoại, na tiện thị tương Diệp Bạch ngoan ngoãn đắc tội liễu.

Trương Thiên Đào thâm thán nhất khẩu khí: “Dã bãi, giá thoại đương ta một thuyết quá.”Hai người phân ly hậu, Trương Thiên Đào hồi đáo liễu trướng bồng, kỷ cá Trương gia tiểu bối thấu liễu quá lai.

“Đại bá, sao người lại giao chiếc nhẫn cho Diệp Bạch đó?” Nguyên lai Diệp Bạch lưỡng nhân thuyết đích thoại toàn bị tha môn thính đáo liễu.“Vi cửu mạch lưu điều hậu lộ, dĩ hậu Trương gia một

liễu đích thoại, nhĩ môn tiện khứ tầm thử nhân đích tí hộ.” Trương Thiên Đào thuyết đích một đầu một vĩ, kỷ cá Trương gia tiểu bối diện diện tương thứ.Đệ nhị thiên thanh thần, Trương gia nhất hành nhân nguyên lộ phản hồi, chích lưu hạ nhất đỉnh không đãng đãng đích trướng bồng.

Diệp Bạch hòa Trần Ngọc Lâu đẳng chúng nhân thương thảo hậu, tối hậu đạt thành nhất trí ý kiến.

Do Diệp Bạch, Chá Cô Tiếu và Tề Thiết Chủy ba nhân tiên xuyên qua tử vong sâm lâm, tiền khứ tham lộ.

Trần Ngọc Lâu, Tề Tiểu Hắc và Hoắc Tiên Cô lưu hạ, đái lĩnh đại bộ đội tại thụ quan thượng tu kiến điếu kiều, khả dĩ tùy thời tiếp ứng Diệp Bạch tha môn.Ba nhân xuất phát, đái trứ Tề Thiết Chủy, Diệp Bạch xuyên toa tại tử vong sâm lâm thụ quan chi thượng, Chá Cô Tiếu tự hữu nhất sáo Tá Lĩnh độc truyện thổ nạp khinh công thuật, hựu tá trứ Toản Thiên Tác, đảo dã năng miễn cường cân trứ Diệp Bạch hậu diện.

Không trung phong ngận đại, Tề Thiết Chủy chân phạ Diệp Bạch nhất cước thải không, lưỡng nhân nhất đồng suất hạ khứ.

Tề Thiết Chủy bản thị bất tưởng hòa Diệp Bạch tác vi tiên khiển bộ đội tiến lai đích, đãn nại bất trụ Diệp Bạch uy bức lợi dụ, tối hậu chích hảo vô nại đồng ý.Vọng trứ đối diện sơn cốc đích thiên cung, Tề Thiết Chủy nhẫn bất trụ đạo.“Tam gia, ngươi thuyết na Hiến Vương lão nhi chân bất tại sơn điên thiên cung lý?”Diệp Bạch hỏi ngược lại: “Ngươi đêm qua loay hoay với la bàn trong lều một đêm, lẽ nào không có phát hiện mới nào sao?”“Hắc hắc, đương nhiên là có, nhưng ta thấy dưới nước không thể có mộ được, Hiến Vương một lòng muốn thăng thiên, trước khi chết lại xây cho mình một cung điện lớn như vậy, chết rồi sao có thể không ở trong đó chứ?”Thấy Tề

Thiết Chủy vẫn cố chấp cho rằng quan quách của Hiến Vương ở cung điện trên đỉnh núi, Diệp Bạch không kìm được mắng: "Nói nửa ngày vẫn chẳng có phát hiện gì, nếu Cửu gia ở đây thì tốt rồi, đáng tin hơn ngươi."Tề Thiết Chủy bất phục khí: "Tam gia, người dĩ vi ta tưởng lai?

Đương thì khả thị người bức trứ ta đa nhượng ta quá lai đích, như kim đảo thị hiềm khí ta.

Tái thuyết, yếu thị ta đa chân đích quá lai, tựu chúng ta lai đích thì hậu giá lộ huống, chỉ bất định tại bán lộ tựu bị điên tử liễu." Nghe những lời châm chọc của Tề Thiết Chủy, Diệp Bạch bất đắc dĩ lắc đầu.

Ba người vượt qua Rừng Rậm Chết Chóc, từ xa vọng lại tiếng nước chảy ào ạt.

"Tam gia, phía trước dường như có một thác nước lớn." "Biết rồi, tai ta đâu có điếc." Thế nhưng, khi vượt qua con dốc cao dựng đứng, cảnh tượng trước mắt khiến ba người mở mang tầm mắt.

Đây là một quần thể thác nước khổng lồ, tất cả các dòng chảy từ thung lũng đều hội tụ thành những thác nước lớn nhỏ, đổ xuống đầm nước bên dưới.

Trong đó, thác lớn nhất rộng gần hai mươi mét, cao hơn bốn mươi mét, dòng nước đổ xuống ào ạt, tiếng vang chấn động cả thung lũng.

Dòng nước khổng lồ của quần thể thác nước tạo ra vô số hơi nước, do địa thế đặc biệt, hơi nước ngưng tụ trên không trung của đầm, khi ánh sáng mặt trời chiếu vào, tạo thành cầu vồng thất sắc.

Phía trên quần thể thác nước là một cung điện trên trời, vô số luồng sáng cầu vồng nâng đỡ một tòa cung điện vàng son lộng lẫy.

Nhìn kỹ từ cự ly gần, tòa cung điện này có đầy đủ đài khuyết,

tường thần, giác lâu, linh đài… Cung điện ngọc ngà tráng lệ, khí thế hùng vĩ, hệt như một bảo điện được xây trên thiên cung.

Tề Thiết Chủy ngẩng đầu nhìn đến ngẩn người, miệng không khép lại được.

"Tam gia, ta thấy chuyến đi Hiến Vương mộ này đúng là không uổng.

Đây chẳng phải là cung điện do tiên nhân xây sao?

Hiến Vương đâu có năng lực đến mức đó." Tòa thiên cung này không phải xây lơ lửng trên không, mà là tựa vào núi mà xây, là một kiến trúc hiết sơn đồ sộ, giống như ngôi chùa treo nổi tiếng thế giới.

Vách đá phía dưới cung điện được bao phủ bởi cây cối xanh biếc, thêm vào hơi nước thất sắc, khiến cung điện nổi bật rực rỡ, mang đến cảm giác mộng ảo như ảo ảnh trên biển.

"Năng lực của Hiến Vương trên đường đi ngươi chẳng phải đã được kiến thức rồi sao?

Có thể xây dựng cung điện này cũng không phải chuyện lạ." Diệp Bạch đáp.

Tòa cung điện này quả thực là kỳ quan, nhưng Diệp Bạch chỉ nhìn vài lần rồi liền dồn sự chú ý vào đầm sâu xanh biếc bên dưới.

Theo bản đồ hệ thống, quan quách của Hiến Vương nằm ngay dưới đầm này, hơn nữa đường hầm bên dưới quanh co khúc khuỷu, dường như kéo dài vào sâu bên trong lòng núi.

"Tam gia, hay là chúng ta đi thám hiểm cung điện này trước?" Tề Thiết Chủy hoàn toàn bị tòa thiên cung này hấp dẫn, trong lòng ngứa ngáy, hận không thể lập tức vào xem cảnh tượng bên trong.

Chương 197

Diệp Bạch lắc đầu: "Đừng vội, ngươi lấy la bàn ra đây, xem giúp ta đầm nước này có gì đặc biệt, tốt nhất là bói giúp ta một quẻ." Tề Thiết Chủy nhíu mày: "Tam gia ơi, ngài sao cứ mãi bận tâm cái đầm nước này vậy?

Ngài không tò mò về cung điện trên trời kia sao?" Diệp Bạch đáp: "Mộ nằm dưới nước, không liên quan gì đến cung điện.

Đợi chính sự xong xuôi, ngươi có ở lại cung điện ta cũng chẳng ngăn cản." Tề Thiết Chủy đành chịu, hắn cũng không biết vì sao Diệp Bạch cứ khăng khăng mộ nằm dưới nước, đành lấy la bàn ra, đối chiếu ngũ hành phương vị mà bắt đầu tính toán.

Khi hắn chĩa la bàn về phía cung điện trên trời, đột nhiên một bóng người lướt qua trên tường lầu cung điện.

Hắn dụi mắt, bóng người lại biến mất không còn dấu vết.

Chẳng lẽ là tiên nhân?

"Tam gia, ta vừa thấy có bóng người lướt qua trên kia!" Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu nhìn nhau, khẽ nhíu mày.

Có người đã vào Thiên Cung trước bọn họ ư?

Người Trương gia đều đã rời đi, chẳng lẽ là cặp nam nữ mà Tiểu Hắc đã nói?

Ngay cả Trương Thiên Đào cũng không phát hiện ra tung tích hai người này, nếu không phải Tiểu Hắc vô tình phát hiện ra họ dưới nước, Diệp Bạch còn chẳng biết có đoàn người thứ ba đến Hiến Vương mộ.

"Tam gia, hay là chúng ta lên trên xem sao, vạn nhất bảo bối tốt

đều ở trên đó, chẳng phải sẽ bị người khác giành trước sao, hơn nữa Chá Cô Tiếu huynh tìm kiếm Mộc Trần Châu cũng có thể nằm trong cung điện." Diệp Bạch chưa bao giờ nhắc đến Mộc Trần Châu, chắc là tên tiểu tử Tề Thiết Chủy này tự mình đoán ra.

Dù sao, chuyện Bàn Sơn Đạo nhân tìm Mộc Trần Châu không phải là bí mật gì trong tầng lớp cao của Cửu Môn.

Tề Thiết Chủy lấy Mộc Trần Châu ra để làm lý do, Chá Cô Tiếu nhất định sẽ đứng về phía hắn.

Quả nhiên, Chá Cô Tiếu cũng mở lời: "Tam đệ, hay là chúng ta lên cung điện xem trước đi.

Mộ nằm dưới nước, không cần vội vàng nhất thời, đợi Trần đại ca họ dẫn đội đến, rồi xuống mộ cũng không muộn." Diệp Bạch nghĩ một lát cũng thấy phải, mặt không biểu cảm nhìn Tề Thiết Chủy một cái, rồi gật đầu, dẫn hai người leo lên.

Con đường dẫn lên cung điện cũng là cổ sạn đạo treo lơ lửng, chỉ là những sạn đạo này gần thác nước, không ít đoạn đã bị dòng thác cuốn trôi.

Tề Thiết Chủy bước vững vàng trên sạn đạo, những dòng nước lớn từ trên đỉnh đầu đổ xuống, không ít tia nước bắn vào đầu hắn, khiến hắn có chút kinh hồn bạt vía.

Đi qua một đoạn sạn đạo bị sập, dài khoảng năm mét, Diệp Bạch nhẹ nhàng nhảy một cái đã sang đến bờ đối diện.

Tề Thiết Chủy vịn vào hai chân run rẩy, sống chết không dám nhảy.

Vẫn là Chá Cô Tiếu giúp hắn một tay, ném hắn qua, Diệp Bạch lại một tay đỡ lấy hắn.

Tề Thiết Chủy vịn vào vách đá, rồi vỗ vỗ ngực, nhìn xuống đầm

sâu bên dưới một cái, chợt bị hấp dẫn.

Dưới đầm nước mơ hồ có dấu tích kiến trúc nhân tạo.

"Tam gia, ngài nói Hiến Vương mộ nằm dưới đầm nước, đúng là có khả năng này thật." Diệp Bạch cũng nhìn xuống, trừ trung tâm dòng nước thác đổ xuống, đầm nước xanh biếc sâu thẳm lại tĩnh lặng và an nhàn, nơi sâu hun hút dường như có thể cách tuyệt tâm thần con người.

Dựa vào thị lực không tồi, Diệp Bạch thậm chí có thể nhìn thấy những con cá đen bơi dưới nước.

"Tam gia, ngài xem, chỗ kia hình như có quái vật đang động đậy!" Bên tai lại truyền đến tiếng Tề Thiết Chủy kinh hãi.

Diệp Bạch nhìn sang, chỉ thấy một chiếc cự trảo quái dị nằm ngang dưới đáy đầm sâu thẳm.

Chiếc cự trảo này dường như khẽ đóng mở, giống như một vật sống.

Chá Cô Tiếu kiến thức rộng rãi, mở lời giải thích: "Là một bức tượng điêu khắc, do sự va đập của thác nước khiến dòng chảy dao động, nên chúng ta thấy cự trảo cũng đang động đậy." Tề Thiết Chủy gật đầu tỏ vẻ đại ngộ, Hiến Vương này đúng là biết hù dọa người khác, lại thiết kế những thứ này.

Ba người tiếp tục đi trên cổ sạn đạo, khoảng một giờ sau, cuối cùng cũng đến được đỉnh núi.

Đứng ngay dưới tòa thiên cung hùng vĩ và tráng lệ, ba người cảm thấy bản thân trở nên nhỏ bé.

Ánh nắng ban trưa vàng óng ánh, hai bên lại mịt mờ mây mù, dường như thật sự đã đến một cung điện trên trời.

Kiểu kiến trúc đặc biệt như cung điện này kết tinh toàn bộ tinh hoa của phong cách và kỹ thuật kiến trúc cổ điển Âu Lạc.

Ngay từ thời Hạ Triều, đã có hình dáng sơ khai của cung điện, đến thời Tùy Đường thì đạt đến đỉnh cao.

Hiến Vương xây dựng tòa thiên cung này, toàn bộ khung sườn, ngoại quan, bố cục đều theo phong cách Tần triều, thể hiện khí thế hùng vĩ.

Diệp Bạch cũng đặc biệt yêu thích kiến trúc cung điện Tần triều, khác với kiến trúc kiểu cách nhỏ bé của Minh Thanh.

Trước chính điện Thiên Cung có một bậc ngọc dài, hợp với số tinh tú, tổng cộng chín chín tám mốt bậc.

Bước qua bậc ngọc, hiện ra trước mắt là một quảng trường rộng lớn lát đá bạch ngọc, với lan can và bệ đá bạch ngọc chạm khắc tinh xảo.

Đại điện trước mắt lợp ngói lưu ly màu vàng, hai bên có cây kim quế cắm rồng cao vút, cột trụ tím xà ngang vàng, đều cực kỳ xa hoa.

"Hiến Vương này chắc đã dùng hết tài bảo của Điền quốc để xây tòa Thiên Cung này rồi!" Tề Thiết Chủy cảm thán.

Chá Cô Tiếu cũng khẽ gật đầu, phái Bàn Sơn của hắn cũng chưa từng thấy cung điện hùng vĩ như thế này.

Diệp Bạch thì suy nghĩ nhiều hơn, tòa cung điện này nếu được bảo tồn đến hậu thế, e rằng kỳ tích thế giới sẽ tăng thêm một cái, không hề thua kém kim tự tháp Ai Cập.

Đứng trên cung điện, xuyên qua mây mù, cũng mơ hồ có thể nhìn thấy toàn cảnh thung lũng.

Vách đá cổ đạo nơi thác nước rủ rèm, rừng cây xung quanh cổ thụ

quái đẳng, cầu vồng thất sắc lơ lửng, tiếng chim hót u cốc, một cảnh tượng siêu thoát như chốn tiên cảnh cách biệt thế gian.

Nếu không phải đã từng thấy những quái đẳng tà thuật khiến người ta rợn tóc gáy ẩn mình trong thung lũng, thì thật sự sẽ lầm tưởng đây là một phúc địa của tiên gia!

Trước cửa điện có một bia đá, dưới bia quỳ một dị thú, tạo dáng cõng bia trên mây.

Trên bia có khắc cổ văn: "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." Thì ra Thiên Cung này tên là Hội Tiên Điện, Tề Thiết Chủy không khỏi lắc đầu, Hiến Vương này thật quá đỗi kiêu ngạo.

Chưa thành tiên mà đã dám "hội tiên".

Thấy cửa chính điện có dấu vết bị mở, Diệp Bạch mở lời: "Đi thôi, chúng ta sẽ hội ngộ cao nhân bên trong." Cửa điện nặng nề, cao vài trượng, được làm bằng một loại thiết thanh.

Bên trong đại điện tối om, không nhìn thấy gì.

Thông thường, những công trình ngầm như thế này ít khi có cơ quan, cộng thêm trước đó đã có người thám hiểm, ba người không lo ngại bên trong có nguy hiểm.

Diệp Bạch lấy đèn pin ra, mượn ánh sáng chiếu rọi bố cục bên trong Hội Tiên Điện.

Sau cánh cửa điện sừng sững hàng chục pho tượng khổng lồ, có Tịch Tà, sư tử đồng, Hống, Kỳ Lân, Lạc Đà, v.v.

Còn có hàng chục pho tượng văn thần võ tướng, huân thần.

Đập vào mắt là toàn bộ tượng đá, trong điện cổ âm u này có phần hù dọa người.

Tuy nhiên, nơi này ít nhất cũng hai ngàn năm chưa có người sống bước vào, nhưng bên trong không hề có chút ẩm ướt hay mùi mốc, hầu hết mọi vật đều phủ một lớp bụi dày.

Chương 198

Toàn bộ đại điện tĩnh lặng đến kỳ lạ.

"Tam gia, ngài nói người vào trước sẽ trốn ở đâu?" Tề Thiết Chủy nhìn quanh, rồi ghé sát tai Diệp Bạch thì thầm.

"Người bình thường đều thích trốn sau tượng đá." "Ồ." Tề Thiết Chủy nhìn những tượng đá trong điện, cứ cảm thấy ánh mắt của chúng đang nhìn chằm chằm mình, lập tức nghĩ đến những truyền thuyết đáng sợ nào đó, vội vàng nép sát vào Diệp Bạch.

Diệp Bạch mở dị đồng, quét mắt khắp điện, liền thấy trên xà nhà có ánh sáng đỏ lướt qua, có hai luồng sáng đỏ, xem ra không phải một người.

Trong một số hoàn cảnh đặc biệt, dùng dị đồng để tìm vật sống quả thực rất tiện lợi.

"Người trên xà nhà, cần ta mời các ngươi xuống không?" Diệp Bạch mở lời.

Vài khắc sau, không ai đáp lại.

Chá Cô Tiếu rút cây dù Kim Cương sau lưng ra, đạp lên tượng đá, leo lên xà nhà.

Phía trước đột nhiên một bóng đen lao ra, hướng về phía bọn họ, Diệp Bạch dùng đèn pin chiếu vào, hóa ra là một con đại bao hoa.

Đại bao hoa nhạy cảm với ánh sáng, há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn trong búp hoa, uy hiếp hai người.

Tề Thiết Chủy bị cảnh tượng này hù cho chết khiếp, vội vàng trốn sau lưng Diệp Bạch mà kêu lên: "Trời ơi, hoa yêu xuất hiện rồi!" Nào ngờ con đại bao hoa này lại lách qua hai người, chạy về phía cửa điện,

nhưng tiếc thay cánh cửa điện nặng nề, khe hở Diệp Bạch chừa lại quá nhỏ, chân tay con đại bao hoa có thể lọt qua, duy chỉ có búp hoa màu hồng to như cái đầu bị kẹt trong khe cửa, sống chết không ra được.

Cảnh tượng khá hài hước.

Diệp Bạch tiến lên nắm lấy gáy con đại bao hoa, nhấc bổng nó lên, nhìn thẳng mặt, con hoa này hóa ra là con hoa quen thuộc, chính là con mà họ gặp hôm qua.

Chỉ là, sao nó lại chạy đến đây?

Bị Diệp Bạch nắm lấy yếu huyệt, con đại bao hoa tứ chi mềm nhũn, lưỡi đỏ lòm thè ra ngoài, bắt đầu giả chết.

Tề Thiết Chủy cũng tò mò ghé lại, ôi chao, hóa ra con hoa yêu này là một kẻ giả bộ.

Lúc này, trên xà nhà cũng xảy ra giao tranh.

Tiếng đánh nhau truyền đến, không lâu sau, liền thấy một người bị Chá Cô Tiếu đạp từ trên xà nhà xuống.

Người này mặc y phục Trương gia, còn bị gãy mất một cánh tay.

"Trương Văn Ngọc?" Trương Văn Ngọc dưới đất nhanh chóng bò dậy, ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Bạch, không khỏi nhíu mày hỏi: "Cửu Môn Diệp Bạch?

Sao ngươi biết tên ta?

Đại bá của ta họ đâu rồi?" Diệp Bạch đáp: "Họ sáng nay vừa khởi hành quay về rồi, nếu ngươi bây giờ quay lại, có lẽ vẫn có thể gặp được họ." Trương Văn Ngọc mặt lúc âm lúc tình, không biết có nên tin lời Diệp Bạch hay không.

Hồi đó hắn chặn hậu trong hang dung nham, cánh tay phải bị con

trùng lớn cắn, đợi khi rút ra thì thịt xương trên cánh tay không còn, đành phải chặt đứt cánh tay.

Chạy đến Rừng Rậm Chết Chóc, hắn bị một con đại bao hoa kéo về tổ, tỉnh dậy thì thấy con hoa này đang ăn vết thương của hắn.

Ai ngờ nước bọt của đại bao hoa lại có thể cầm máu, cứu hắn một mạng.

Sau đó hắn liền mang theo đại bao hoa đến Hội Tiên Điện, mới có cảnh tượng trước mắt.

Thấy Trương Văn Ngọc không tin, Diệp Bạch liền lấy chiếc nhẫn vàng mà Trương Thiên Đào đã đưa cho hắn ra: "Ngươi xem, đây là tín vật mà người Trương gia các ngươi đưa cho ta, ta còn…" Lời chưa nói dứt, Trương Văn Ngọc đã mặt đầy giận dữ xông về phía Diệp Bạch.

Nhưng chưa đến gần, đã bị Diệp Bạch một cước đạp trở lại, trượt vài mét trên mặt đất.

Diệp Bạch mặt đầy vẻ vô ngữ, tên này bị thần kinh gì vậy?

Trên sàn đại điện để lại một vệt kéo lê rõ ràng.

Dù Diệp Bạch không dùng nhiều sức, nhưng Trương Văn Ngọc bò dậy vẫn liên tục phun ra vài ngụm máu tươi.

Hắn lau vết máu ở khóe miệng, mặt khó khăn nói: "Khụ khụ, đại bá ta sao có thể giao nhẫn vàng cho ngươi, thứ này từ trước đến nay không bao giờ đưa cho người ngoài Trương gia, chắc chắn là ngươi đã giết họ!" Đây đúng là một đứa trẻ ngốc.

Diệp Bạch cười nói: "Văn Ngọc huynh đệ, dù ta có giết đại bá của ngươi họ đi nữa, họ cũng sẽ không nói tên ngươi cho ta biết.

Huống hồ ta không cần lừa ngươi, muốn ngươi chết thì cú đá vừa

nãy xong, ngươi bây giờ đã không bò dậy nổi rồi.” Diệp Bạch lại chỉ vào cửa điện nói: “Ngươi tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, cửa đại điện ở ngay đó, ngươi đi đi, đừng ở đây làm phiền ta.” Trương Văn Ngọc lê bước chân bị thương, từ từ đi về phía cửa điện.

Đến trước mặt Diệp Bạch, hắn đột nhiên dừng lại, ngữ khí có chút cầu xin nhìn Diệp Bạch nói: “Nhẫn vàng… có thể trả lại ta không?” Diệp Bạch cười, xem ra chiếc nhẫn vàng này có ý nghĩa phi phàm đối với người Trương gia.

Hoặc nói cách khác, rất quan trọng đối với Trương Văn Ngọc này.

“Không vội, đại bá của ngươi nợ ta rất nhiều thứ, chiếc nhẫn vàng này dùng để cấn nợ, trừ khi ngươi có thứ gì đó giá trị hơn.” Diệp Bạch nói rõ giá cả, làm ăn không thể để mình chịu thiệt.

Tuy nhiên, hắn không nghĩ Trương Văn Ngọc này có thể có thứ gì tốt, nhưng nếu có thể moi được bí mật của Trương gia từ miệng hắn, thì đáng giá.

Tên tiểu tử này ngốc nghếch, dường như rất dễ lừa.

Nào ngờ Trương Văn Ngọc thật sự mò mẫm trong lòng ngực, lấy ra hai khối đá đồng nhỏ bằng hạt gạo.

“Đây là thứ gì?” Diệp Bạch nhíu mày.

“Ta cũng không rõ, nhưng đại bá ta dẫn chúng ta vào đây chính là để tìm loại đá này.

Ta dùng một viên đổi nhẫn vàng, đến lúc đó ngươi cầm khối đá này đi tìm người Trương gia đổi tài nguyên, thậm chí là bảo bối kéo dài tuổi thọ cũng đổi được.” Trương Văn Ngọc nói chắc như đinh đóng cột.

Diệp Bạch cầm một khối đá đồng trong tay, không thấy gì bất thường.

Người Trương gia hóa ra là vì thứ này mà đến, chẳng lẽ khối đá này có ích cho huyết mạch của người Trương gia?

Hay là liên quan đến Cổng Đồng mà Trương gia vẫn luôn canh giữ?

Diệp Bạch lắc đầu: "Thứ này vô dụng với ta, hơn nữa ai biết lời ngươi nói thật hay giả, trừ khi ngươi có thể nói ra tác dụng của khối đá này đối với Trương gia các ngươi, nếu không ta sẽ không đổi." Trương Văn Ngọc có chút sốt ruột: "Ta chỉ là tiểu bối trong gia tộc, thật sự không biết khối đá này có tác dụng gì, nhưng đại bá ta trước khi đến đã nói, nếu có thể mang khối đá đồng này về Trương gia, dù cho tất cả chúng ta có bỏ mạng trong mộ cũng không sao.

Cho nên nói khối đá này đối với Trương gia chúng ta nhất định rất quan trọng!" Trương Văn Ngọc dường như tức giận công tâm, cộng thêm cả nội thương lẫn ngoại thương, lại từ khóe miệng rỉ máu, đứng cũng không vững nữa.

Diệp Bạch vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn: "Văn Ngọc huynh đệ, đừng vội, có gì chúng ta từ từ nói." Rồi nháy mắt với Tề Thiết Chủy, Tề Thiết Chủy lập tức hiểu ý, từ ba lô lấy ra thuốc mỡ và băng gạc, giúp Trương Văn Ngọc trị thương, bắt đầu tạo thiện cảm.

Diệp Bạch mở lời: "Văn Ngọc huynh đệ, dùng nhẫn vàng đổi khối đá đồng cũng không phải không được.

Nhưng nhẫn vàng đối với ta cũng có ý nghĩa phi phàm, dù sao cũng là tín vật do đại bá của ngươi tự tay giao cho ta, ta còn muốn suy nghĩ vài ngày nữa." "Thế này nhé, hai ngày này ngươi cứ ở lại bên cạnh ta, đợi ta suy nghĩ kỹ chúng ta sẽ giao hoán.

Hơn nữa ngươi bây giờ đang trọng thương, trong thung lũng đầy rẫy nguy hiểm, một mình ngươi quay về cũng rất nguy hiểm, nếu ngươi có chuyện gì ta cũng không tiện nói với đại bá của ngươi." Một

phen lời nói chân thành thiết tha, dường như hoàn toàn là vì Trương Văn Ngọc mà suy nghĩ.

Thấy vẻ mặt hòa nhã thân thiện của Diệp Bạch và Tề Thiết Chủy, Trương Văn Ngọc cảm thấy một luồng hơi ấm dâng lên trong lòng, ngây ngốc gật đầu.

Để Tề Thiết Chủy chăm sóc Trương Văn Ngọc, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu hai người tiếp tục đi về phía sau những tượng đá.

Ánh đèn pin vừa chiếu, một ngai vàng khảm vàng nạm ngọc ở sâu nhất trong Hội Tiên Điện, phía trước còn có một hồ nước vàng ngăn cách, hồ nước không sâu, nhưng nước bên trong đã khô cạn từ lâu.

Chương 199

Trên ngai vàng có một con ngọc rồng màu đỏ cuộn mình, dưới sự phản chiếu của ánh sáng, thân rồng phát ra lưu quang rực rỡ, mơ hồ có ánh đỏ dập dờn.

Diệp Bạch tiến lên nhìn kỹ, bên trong toàn là thủy ngân.

Con ngọc rồng này được điêu khắc khéo léo tuyệt diệu, đuôi rồng và một đoạn thân rồng lười biếng vắt trên ngai vàng, đầu rồng và hai móng vuốt cắm vào bích họa, nối liền bích họa và ngai vàng thành một thể.

Bích họa phía trên bị bong tróc sơn nghiêm trọng, nhưng vẫn có thể nhìn rõ nội dung.

Trong tranh, tiên vân tựa biển, hương khói lượn lờ, thiên cung trên đỉnh núi ẩn hiện, một vị vương giả dưới sự vây quanh của chúng thần tử, chậm rãi bước lên thiên cung.

Đây dường như là cảnh tượng miêu tả Hiến Vương thành tiên đăng thiên.

Chá Cô Tiếu phát hiện ra điều gì đó trên bích họa, lại tiến sát hơn một chút.

Chỉ thấy trên bích họa, Hiến Vương mặc áo bào mãng rộng cổ tròn, thắt đai ngọc, đội kim quan, trên mũ có khảm một viên châu, giống hệt con mắt người, rõ ràng là hình dáng của Mộc Trần Châu.

"Tam đệ, xem ra Mộc Trần Châu quả thực nằm trong tay Hiến Vương." Chá Cô Tiếu thần sắc kích động, tin chắc nói.

Diệp Bạch không tỏ ý kiến gì, trong lòng nghĩ: Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, sao ngươi vẫn không tin.

Phía sau ngai vàng còn có một không gian nữa, là hậu điện của Hội Tiên Điện, theo phong cách Tần triều, hậu điện một bên dùng để tế tự, không phải tẩm cung, bên trong hẳn có rất nhiều bia văn ca ngợi Hiến Vương để hậu nhân tế bái chiêm ngưỡng.

Xuyên qua một hành lang ngắn, hai người đến điện đường hậu cung càng thêm âm u và đen tối.

Trong hành lang có khắc chữ, tên là "Thượng Chân Điện".

Trong điện bia khắc san sát, có tám bức tường độc lập, được bố trí theo hình Cửu Cung Bát Quái.

Hai người tách ra xem nội dung trên tường, những bích họa này cơ bản là một chuyên một họa, bao quát toàn bộ các lĩnh vực chính trị, tế tự, chiến tranh của cổ Điền quốc thời Hiến Vương.

Nếu được các giáo sư chuyên nghiên cứu lịch sử phát hiện, thì đó thật sự là vô giá chi bảo.

Đáng tiếc, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu không phải loại người đó.

Chá Cô Tiếu muốn tìm kiếm thông tin về tình hình địa cung của vương mộ trong tranh, còn Diệp Bạch lại bị một bức tranh miêu tả chiến tranh hấp dẫn.

Bích họa này nói về việc Hiến Vương khi còn sống đã dẫn dắt dân chúng Điền quốc tấn công Dạ Lang quốc.

Dạ Lang và Điền quốc thời Hán đều bị coi là man di ở Tây Nam, năng suất sản xuất thấp kém, nhưng kỹ thuật luyện đồng của Điền quốc cao hơn Dạ Lang quốc nhiều, nên trận chiến này Điền quốc đại thắng, và bắt được rất nhiều tù binh, nô lệ của Dạ Lang quốc.

Vì số chiến tù và nô lệ này là sức mạnh chủ yếu để xây dựng vương mộ, bích họa và bia văn lại hết sức tuyên truyền những công tích này.

Quan trọng là trên bia văn có miêu tả vị trí địa lý của Dạ Lang quốc, nếu nghiên cứu kỹ lưỡng, có lẽ có thể tìm được vương mộ của Dạ Lang quốc.

Vào thời Tần Hán, Dạ Lang quốc cũng được coi là đại quốc số một ở Tây Nam, khi đó sứ giả nhà Hán qua Dạ Lang, vua Dạ Lang tự đại hỏi: "Hán Thục so với ta ai lớn hơn?", do đó đã chọc giận Hán Vũ Đế.

Sau này Dạ Lang quốc bị Hán Vũ Đế diệt, mà sử sách chỉ nhắc đến vài nét về quốc gia phiên bang lớn một thời này, còn để lại thành ngữ "Dạ Lang tự đại", khiến người ta cảm thán.

Nghĩ đến vương mộ Dạ Lang quốc chắc hẳn cũng có không ít tài bảo.

Lúc này, Chá Cô Tiếu phát hiện phía sau bia đá có một tôn Lục Túc Đại Đồng Đỉnh cao hai mét, liền vội vàng gọi Diệp Bạch đến.

Trên đỉnh phủ nắp đồng, hai bên đều có một vòng đồng lớn, sáu chân lần lượt là sáu thần thú nửa quỳ, tạo hình mạnh mẽ cổ kính, toàn thân mọc đầy vảy, dường như là một loại thần thú Kỳ Lân.

Diệp Bạch tiến lên vuốt ve đỉnh đồng, lộ ra vẻ vui mừng, đi suốt chặng đường, đây coi như là kiện vật phẩm cấp quốc bảo đầu tiên.

Chá Cô Tiếu gõ gõ đỉnh đồng, truyền đến tiếng vang nặng nề, đỉnh đồng này dường như chứa đầy đồ vật.

Khẽ gật đầu với Diệp Bạch, Chá Cô Tiếu liền leo lên đại đỉnh, dùng xảo kình bật nắp đồng lên, một mùi tanh nồng nhàn nhạt chợt từ bên trong đỉnh bốc ra.

Diệp Bạch cũng leo lên đứng ở mép đỉnh đồng, chỉ thấy bên trong trắng toát một vùng, toàn là nam nữ lõa thể, nhìn từ thi thể, có nam nữ già trẻ, số lượng ít nhất cũng hơn chục cỗ.

Những thi thể này chất đống trong lớp mỡ trắng đông cứng, bị làm thành tịch thi, cực kỳ ghê tởm, ngay cả Diệp Bạch từng trải sóng gió cũng không khỏi cảm thấy có chút khó chịu.

Hiến Vương này thật sự không phải người!

Ngay từ thời Hạ Thương, đã có ghi chép về việc dùng đỉnh luộc người tế thần linh, hơn nữa những kẻ bị luộc không thể là nô lệ bình thường, ước chừng những thi thể này có thể là vương công quý tộc Dạ Lang quốc.

Diệp Bạch muốn đốt những thi thể này, nhưng Hội Tiên Điện đa phần dùng gỗ nam làm xà ngang, không thể dùng lửa, vì vậy Diệp Bạch liền thu toàn bộ đại đỉnh vào không gian, đợi ra ngoài rồi sẽ tiến hành hỏa táng.

Thấy Lục Túc Đại Đồng Đỉnh trước mắt đột nhiên biến mất, Chá Cô Tiếu liền biết đã bị Diệp Bạch thu đi, hắn cũng không lấy làm lạ.

Lúc này, gạch đá chở đại đỉnh đột nhiên chìm xuống, tiếng bánh răng chuyển động vang vọng trong đại điện trống trải.

Xem ra đã kích hoạt cơ quan gì đó.

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu thần sắc cảnh giác, nhìn quanh, lại nghe thấy tiếng cười "lạc lạc lạc hắc hắc!" từ sâu thẳm cung điện âm trầm truyền đến.

Nghe tiếng là một người phụ nữ, nhưng tiếng cười này lạnh lẽo toát ra một sự tà ác nào đó, như thể nữ quỷ đến đòi mạng.

Ở tiền điện, Tề Thiết Chủy và Trương Văn Ngọc bị tiếng động này kinh động, liền biết bên trong đã xảy ra chuyện.

Trương Văn Ngọc không nhịn được nói: "Thiết Chủy huynh đệ, tiếng động bên trong không có ý tốt, chúng ta có nên vào xem không?

Giúp đỡ họ?" "Yên tâm, một người là Bàn Sơn Khôi thủ, một người là Mạc Kim Giáo úy, dù có nữ quỷ ngàn năm sống dậy cũng không phải đối thủ của họ.

Hơn nữa ngươi một người bán tàn, ta một người toàn tàn, vào đó chẳng phải là gây thêm rắc rối sao?" Lời tuy nói vậy, nhưng Tề Thiết Chủy vẫn không ngừng nhìn về phía sâu thẳm đại điện, ôi chao, tòa cung điện bỏ trống hai ngàn năm này sao lại có tiếng phụ nữ, chẳng lẽ Tam gia họ đã mò ra bà vợ của Hiến Vương rồi?

"Tam đệ, góc đông nam!" Chá Cô Tiếu phản ứng nhanh chóng, chân bước nhảy, lật mình trên xà ngang, lao về phía nguồn phát ra âm thanh.

Diệp Bạch cũng theo sát phía sau, hai người đến một góc cung điện, tiếng phụ nữ chính là phát ra từ đây.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trên xà nhà treo một nữ tử mặc hồng bào không tay áo, đỉnh điện mờ tối, ngay cả dùng đèn pin cũng không nhìn rõ.

Kỳ lạ là, nữ tử hồng y này đu đưa theo sợi dây treo, như thể có gió không ngừng thổi.

Nhưng hai người đều rõ ràng, đại điện này là không gian kín, sao lại có gió được chứ?

Chá Cô Tiếu vừa định lên xem, liền bị Diệp Bạch kéo lại, trong thị giác dị đồng, nữ tử hồng bào bị khí đen quấn quanh thân, hiển nhiên có thứ gì đó không sạch sẽ bám vào.

Diệp Bạch đưa cho Chá Cô Tiếu một lá bùa do Tôn Quốc Phụ chế tác, tay cầm Thiên Niên Đào Mộc Kiếm, lật mình leo lên đỉnh điện.

Trên đó treo quả thực là một cỗ nữ thi mặc hồng bào, chỉ là hai chân nữ thi bị cắt cụt, nửa thân còn lại cũng bị chế thành xá thi màu

đen.

Trên mặt nữ thi còn sót lại thịt thối rữa, mắt lõm sâu, nụ cười quỷ dị, như thể đang nhìn chằm chằm Diệp Bạch.

Tục ngữ nói rất đúng, Mạc Kim Đảo Đấu gặp tử thi mặc tang phục thuần màu đỏ, hoặc là người chết trên mặt có nụ cười đều là điềm đại hung.

Nữ thi này thì cả hai!

Chương 200

Nhưng Diệp Bạch vẫn không bị thứ này hù dọa, Thiên Niên Đào Mộc Kiếm màu đỏ trong tay vung lên, mũi kiếm đâm vào nữ thi hồng y, sau đó liền nghe thấy tiếng hét thảm thiết chói tai.

Khí đen bám trên nữ thi đã tan hơn nửa, rồi lại ngưng tụ thành hai luồng, một luồng lao xuống phía Chá Cô Tiếu.

Lá bùa trên người Chá Cô Tiếu tự động bốc cháy, bảo vệ quanh thân, luồng khí đen này liền bị đánh tan.

Còn luồng kia chui vào đại điện, biến mất không dấu vết, Diệp Bạch muốn tiến lên ngăn chặn, nhưng ra tay vẫn chậm một bước.

Nữ thi theo cú đánh của Diệp Bạch, từ trên đỉnh rơi xuống sàn đá điện, hàm dưới há ra khép vào, phát ra tiếng cười giống hệt lúc trước.

Chá Cô Tiếu tiến lên kiểm tra, phát hiện một cơ quan trong cổ họng nữ thi, hóa ra là một loại chuông linh có thể phát ra âm thanh, kết hợp với cơ quan trong bụng nữ thi, liền có thể phát ra tiếng cười như nữ quỷ.

Chỉ là nữ thi này không có lưỡi, trong miệng ngậm một khối đồ vật giống như mặc ngọc màu đen.

Thấy Diệp Bạch cũng ghé lại, Chá Cô Tiếu mở lời: "Đây hẳn là ngọc cổ trùng, tuy trông giống ngọc nhưng thực chất được làm từ lưỡi người, nếu tùy tiện dùng da thịt tiếp xúc, e rằng sẽ bị hạ cổ." Diệp Bạch gật đầu, thuật cổ trù từ Điền quốc, rất nhiều bí thuật đã thất truyền từ lâu, nhưng trong cổ tịch của Bàn Sơn lại có không ít ghi chép liên quan.

Tuy nhiên, thứ này hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lấy ra một chiếc khăn tay bọc khối mặc ngọc đen lại, Diệp Bạch liền bỏ nó vào không gian.

Bên kia, Tề Thiết Chủy và Trương Văn Ngọc bị tiếng hét chói tai từ sâu bên trong dọa cho giật mình.

Âm thanh này dường như có thể khiến lông tơ dựng đứng và phủ một lớp băng giá.

Trương Văn Ngọc nói: "Không được, Thiết Chủy huynh đệ, ta phải vào xem sao." Tề Thiết Chủy không kéo lại được, đành cùng đi, quay đầu nhìn lại, liền thấy sợi dây buộc hoa yêu không biết từ lúc nào đã tuột ra.

Chết tiệt, con hoa yêu này sẽ không nhân lúc hỗn loạn vừa nãy mà chạy trốn rồi chứ, nhìn độ rộng của cửa điện, nghĩ bụng hoa yêu cũng không thoát ra ngoài được, Tề Thiết Chủy thầm nghĩ lát nữa quay lại tìm là được.

Đi giữa những tượng đá dày đặc, Tề Thiết Chủy cứ cảm thấy những tượng đá tạo hình quái dị này đang nhìn chằm chằm mình.

Thêm vào tiếng nữ quỷ kêu la từ sâu trong đại điện truyền đến, hắn chỉ thấy hai chân mềm nhũn, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tề Thiết Chủy vội vàng lấy khẩu súng Diệp Bạch để lại phòng thân ra, cũng không biết thứ này có thể đối phó với nữ quỷ hay không, rồi rụt người sau cánh tay còn lại của Trương Văn Ngọc, không dám ló đầu ra.

"Văn Ngọc huynh đệ, bát tự ta phạm xung, dễ chiêu nữ quỷ quấy phá, ngươi phải bảo vệ tốt cho ta nha?" "Yên tâm đi, Thiết Chủy huynh, có ta bảo vệ, ngươi sẽ không sao đâu." Trương Văn Ngọc cũng đã theo đại bá Trương Thiên Đào xuống không ít mộ huyệt, cảnh

tượng trước mắt vẫn chưa hù dọa được hắn.

Chỉ là lời còn chưa dứt, Trương Văn Ngọc liền cảm thấy trong bóng tối có một luồng vật vô hình lao về phía hắn.

Trương Văn Ngọc bản năng quay đầu, luồng khí đen kia lại va vào mặt Tề Thiết Chủy phía sau.

Tề Thiết Chủy chỉ cảm thấy khí lạnh thấu xương, da đầu chợt tê dại, trước mắt lờ mờ hiện lên cảnh tượng ngày xưa.

Cảnh tượng đẫm máu của nữ thi bị cắt cụt hai chân.

"Thiết Chủy huynh!

Thiết Chủy huynh!" Tiếng Trương Văn Ngọc bên tai hắn càng lúc càng xa, hắn như rơi vào bóng tối vô biên, cuối cùng "ầm" một tiếng ngã xuống.

Đợi đến khi Tề Thiết Chủy tỉnh lại, liền phát hiện hắn đang dựa vào một cây xà gỗ trong đại điện, trước mắt đặt một chiếc đèn đứng, ánh đèn vàng cam khiến hắn cảm thấy một luồng ấm áp.

Chá Cô Tiếu và Trương Văn Ngọc không thấy đâu, ngược lại là Diệp Bạch đang ở bên cạnh hắn.

"Uống chén trà đi, trà Kim Tiền Hương Vũ Đỉnh mà ngươi thích." Diệp Bạch đưa cho hắn một chiếc chén trà nhỏ, hương trà nồng đậm xộc vào mũi.

Tề Thiết Chủy uống một ngụm trà mới hoàn hồn.

"Tam gia, ta vừa nãy sao vậy?" Giọng Tề Thiết Chủy khản đặc.

"Bị nữ quỷ nhập thân chứ sao, ngươi sau khi ngất xỉu cứ la hét đòi tự cưa hai chân mình, sức lực kinh người, may mà trong tay ngươi không có vật sắc nhọn, nếu không thì ngươi đã đạt được ý muốn rồi." Biết Diệp Bạch đang trêu chọc mình, nhưng Tề Thiết Chủy vẫn sờ sờ

chân mình, xác nhận chân vẫn còn đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Giấc mơ vừa nãy chân thật vô cùng, cảnh tượng bị cắt cụt hai chân dường như hiện rõ trước mắt.

Hiến Vương này thật sự quá đáng ghét, Tề Thiết Chủy hạ quyết tâm, nhất định phải tè một bãi lên xác lão già đó mới hả dạ.

Nếu có cơ hội, đào một cái lỗ lớn trên đầu hắn cũng không phải là không thể.

"Tam đệ, có phát hiện." Từ không xa truyền đến tiếng Chá Cô Tiếu.

Diệp Bạch đi tới, Tề Thiết Chủy nào dám một mình ở lại đây, thấy vậy cũng miễn cưỡng đứng dậy, xách đèn đứng theo sau.

"Tam gia, đợi ta!" Ở bức tường nơi đặt đại đỉnh lúc trước, Trương Văn Ngọc đang dùng tay trái mò mẫm trên những viên gạch.

Hai ngón tay dài bất thường dừng lại trên một viên gạch trắng, chỉ thấy Trương Văn Ngọc nhíu mày, hai ngón tay thậm chí cắm vào khe hở trên viên gạch trắng.

Tường đá vỡ vụn như bột, ngay sau đó, viên gạch trắng này được Trương Văn Ngọc từ từ rút ra.

Diệp Bạch không khỏi kinh thán, Phát Khâu chỉ này quả nhiên danh bất hư truyền, sau này dẫn người Trương gia xuống mộ, cơ quan cạm bẫy tùy tiện cũng có thể phá được.

Phía sau viên gạch trắng này ẩn giấu một chiếc ngọc hàm, trên ngọc hàm quấn quanh vài sợi dây vàng, ngọc sắc cổ kính, có chút vết ố đỏ, vừa nhìn đã biết là cổ vật vài ngàn năm.

Tuy nhiên, chiếc ngọc hàm này hình chữ nhật dẹt, trông không giống vật chứa Mộc Trần Châu.

Nhưng có thể được Hiến Vương cất giấu ở nơi sâu như vậy, lại còn có cơ quan nữ quỷ canh giữ, hẳn là một thứ quan trọng.

Diệp Bạch nhận lấy ngọc hàm, phát hiện thứ này đóng kín rất chặt, nếu không có công cụ đặc biệt, muốn mở nó ra chỉ có thể hủy hoại khối cổ ngọc này.

Hắn cất ngọc hàm vào không gian, tính đợi ra ngoài rồi hãy nói.

Bốn người lại đi một vòng quanh Hội Tiên Điện, sau khi không còn thu hoạch gì nữa, bốn người liền chuẩn bị quay về đường cũ.

Chỉ là khi đến cửa đại điện, liền thấy trên sàn nhà rải rác vài cánh hoa lớn màu hồng nhạt.

Chắc là do đại bao hoa để lại, con đại bao hoa này để thoát ra khỏi đại điện, thậm chí tự tàn, rụng hết cánh hoa của mình.

Mọi người không khỏi cảm thán, đây đúng là một con yêu quái hung ác!

Bốn người men theo cổ sạn đạo quay về, trên lưng chừng núi liền thấy Trần Ngọc Lâu dẫn đại đội nhân mã tập hợp dưới thác nước.

Tề Thiết Chủy vẫy tay về phía họ.

Tốc độ họ dựng cầu treo thật nhanh.

Từ xa, Diệp Bạch đã thấy Trần Ngọc Lâu xách một con đại bao hoa màu hồng, giơ lên.

Con đại bao hoa này đầu nhỏ hơn rất nhiều, cúi đầu rụt rè, không phải con hoa đã trốn thoát thì là ai chứ?

Vừa gặp mặt, Trần Ngọc Lâu liền kể lại cảnh tượng mình bắt được con hoa yêu này một cách sinh động.

Dù sao, hoa biết chạy, trên đời chỉ có một bông này thôi!

Chương 201

Mọi người vừa thấy con hoa này, ai nấy đều kinh ngạc.

Sau đó hai nhóm người trao đổi thông tin, nghe nói Hội Tiên Điện trên kia hùng vĩ tráng lệ, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng không nhịn được muốn lên xem thử.

Nhưng hiện tại điều quan trọng nhất vẫn là phải thám hiểm rõ ràng Hiến Vương mộ dưới đầm nước trước.

Diệp Bạch sắp xếp vài hỏa kế có khả năng bơi lội tốt xuống đầm, không lâu sau họ liền nổi lên mặt nước, nói bên dưới thực sự có một đường hầm tối đen.

Mọi người đều lộ vẻ vui mừng, chuẩn bị nhân lúc mặt trời chưa lặn, thám hiểm sơ bộ con đường phía trước.

Diệp Bạch và vài người vừa chuẩn bị xuống nước, liền thấy sắc trời đột ngột thay đổi.

Đến gần bốn năm giờ chiều, mặt trời biến mất sau tầng mây.

Chỉ thấy trên bầu trời vẫn còn ánh sáng le lói ở phía chân núi, một dải mây đen dày đặc kéo dài xuất hiện, như một con hắc long nằm ngang chân trời, lại như một dải ngân hà đen treo lơ lửng giữa trời, tiếp giáp với thiên cung trên đỉnh núi.

Sắc trời trở nên đen kịt, ngay sau đó gió lớn nổi lên, cát bay đá chạy.

Trên mặt mọi người cũng phủ một lớp bóng tối, Hiến Vương này lẽ nào có linh hồn, biết mọi người muốn đạo mộ của hắn?

Mây đen thông thiên bao phủ trên đầu mọi người dường như vô cùng bất tường, tràn ngập khí âm u tiêu điều.

Tề Thiết Chủy trong lòng lo lắng, lại không nhịn được khoe khoang kiến thức: "Thiên tượng này trong cổ phong thủy có ghi chép, khi hắc khí xuyên thấu liên kết giữa trời và sông, thiên triệu này gọi là 'Hắc Trư Độ Hà', trong 'Thanh Trúc Địa Khí Luận' thì nói, nơi nào Hắc Trư Độ Hà, nơi đó ắt có cổ thi tác quái." "Cho nên thi khí từ âm xung lên dương, che khuất tinh nguyệt." "Là do thi khí xông lên trời ư?

Chúng ta vừa chuẩn bị xuống nước, hắn đã lay động thiên tượng đến hù dọa chúng ta, chứng tỏ hắn cũng sợ chúng ta sẽ đoạt quan quách của hắn." Trần Ngọc Lâu đáp lời, ngữ khí và thần sắc có chút khinh thường Hiến Vương.

Những người có mặt đều không phải kẻ hèn nhát.

Mọi người nhìn Diệp Bạch, đều đợi một lời xác nhận.

Đã đến bước này rồi, ai cũng không phải kẻ sẽ lùi bước, cho dù Hiến Vương bên trong có khó đối phó đến đâu, cũng không thể thiếu một phen so tài.

Diệp Bạch nhìn về phía đầm sâu, như thể có thể nhìn thấy rương báu vàng và Mộc Trần Châu ẩn sâu nhất.

Hai thứ này hắn đều quyết tâm lấy bằng được, trừ khi Hiến Vương sống lại, nếu không cũng không ngăn được hắn.

"Theo ta xuống nước!" Lời vừa dứt, tiểu đội tinh nhuệ hơn chục người do Diệp Bạch dẫn đầu đeo thiết bị lặn nhảy xuống đầm sâu.

Những người còn lại cắm trại trên bãi đất bằng phẳng cạnh thác nước, nhìn thế trời, nơi đây sắp mưa lớn, công tác hậu cần cần được chuẩn bị trước.

Trong đầm sâu xanh biếc, nước hồ lạnh thấu xương, đoàn người như cá bơi lội xuyên qua.

Diệp Bạch bơi ở phía trước nhất, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng những người khác theo sau.

Chuyến này Tề Thiết Chủy, Tề Tiểu Hắc và những người khác đều không xuống nước, chỉ có ba người họ dẫn đội, mục đích chỉ là để thám hiểm sơ bộ con đường vào mộ huyệt.

Dưới nước có vài pho trấn mộ thú đá nhe nanh múa vuốt, hình dáng hung tợn đáng sợ.

Vượt qua trấn mộ thú đá, Diệp Bạch dẫn đầu tiến vào đường hầm tối đen, đây là một đường mộ đạo dài ngoằn, hai bên vách đá mộ đạo khắc những hoa văn cổ kính.

Không lâu sau, Diệp Bạch và mọi người liền chui ra khỏi mặt nước, trước mắt là một cầu thang đá lớn dốc thoải lên, phía trên cầu thang đá là một khoảng trống bên trong hang núi.

Diệp Bạch dùng đèn pin chiếu rọi, những cỗ xe ngựa đồng người đồng han gỉ loang lổ đứng san sát trên đài cao, xem ra đây là đội nghi trượng xe ngựa được bày biện ở cửa Huyền Cung.

Diệp Bạch Tam huynh đệ mỗi người dẫn một tiểu đội phân tán thám hiểm, nhưng cũng không dám tách ra quá xa.

Xe ngựa đồng người đồng có hơn ba mươi chiếc, rất nhiều chiếc được luyện kim loại không theo tỷ lệ, lãng phí dược liệu vô ích, dưới sự tàn phá của thời gian, đã sớm đổ nát.

Diệp Bạch đoán rằng, những thợ thủ công luyện những chiếc xe ngựa đồng người đồng này có lẽ là bị Hiến Vương bắt về, trong lòng ôm hận nên đã dùng những chiếc xe ngựa kém chất lượng để lừa gạt Hiến Vương.

Cuối đường có không ít gò đất, trên đó nằm hàng trăm cỗ xác khô bị hành hình dã man, trạng thái chết kinh hoàng, có cả già trẻ thanh

tráng.

Đi suốt chặng đường, Hiến Vương này thật sự tạo nhiều sát lục.

Mọi người chất đống những xác khô này vào một chỗ, châm lửa đốt, coi như an ủi linh hồn những người đã khuất.

Xuyên qua khu hang núi này, mọi người nhìn thấy cuối con dốc đá, sừng sững một cánh cửa đá ngàn cân màu xám xanh.

Phía trên cánh cửa đá còn có một cánh cửa nhỏ, là một lầu đồng, toàn bộ đều màu đen, cấu tạo cực kỳ tinh xảo.

Trần Ngọc Lâu cười khẩy: "Cánh cửa nhỏ này gọi là Thiên Môn, dùng cho chủ mộ khi thi giải thăng tiên đăng thiên, chỉ có trong mộ của Đạo môn mới có, không ngờ Hiến Vương cũng tự mình tạo một cái.

Nhưng chuyện thành tiên nào đến lượt Hiến Vương, ta thấy cánh Thiên Môn này vừa hay cho chúng ta làm Đạo Động có sẵn." Diệp Bạch cũng cười một cái, tiến lên trước tiên quan sát và sờ nắn cánh cửa đá xám xanh.

Cánh cửa đá nặng nề, ngay cả đẩy cũng không nhúc nhích, dường như bên trong bị kẹt cứng.

Diệp Bạch rút Phá Trận Bá Vương Thương ra, dùng mũi thương đập vài lần, chỉ làm toàn bộ đường đá rung lên ầm ầm, nhưng không phá được cánh cửa đá.

Thấy bụi trần trên đầu rơi xuống, Trần Ngọc Lâu vội vàng ngăn lại, hắn thật sự sợ tam đệ nhà mình làm sập đường hầm này.

"Bên trong chắc bị đá xanh chắn chết rồi, hay là cứ đi qua Thiên Môn đi." Trần Ngọc Lâu đề nghị.

Diệp Bạch nhìn về phía Thiên Môn chật hẹp, chỉ vừa một người

bò qua, trong lòng hắn có chút bất an, Hiến Vương tạo Thiên Môn dường như cũng không phải để cho mình dùng, mà là để cho những kẻ đạo mộ như bọn họ.

Nhưng lúc này không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể thử xuyên qua Thiên Môn.

Chá Cô Tiếu đạp lên hai bên vách tường, mở cánh Thiên Môn bằng đồng ra, một luồng âm phong lạnh lẽo kèm theo hơi ẩm mục nát thổi ra.

Chá Cô Tiếu nghiêng đầu nín thở, rồi dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Sau Thiên Môn là một đường đá thẳng tắp chật hẹp, ánh đèn pin không chiếu đến cuối, sâu bên trong tối đen như mực.

"Ta vào xem trước." Không đợi Diệp Bạch họ đáp lời, Chá Cô Tiếu đã lật mình chui vào Thiên Môn.

Diệp Bạch thấy vậy nhanh chóng theo sau, Trần Ngọc Lâu và những huynh đệ khác thì ở lại bên ngoài, đường hầm bên trong Thiên Môn quá chật, quá nhiều người vào dễ bị tắc lối ra.

Người đầu tiên bò vào đường đá, Chá Cô Tiếu không dám lơ là, mỗi khi bò một bước, hai tay liền mò mẫm trên vách đá hai bên phía trước, phòng ngừa cơ quan cạm bẫy.

Bò được khoảng hơn mười mét, Chá Cô Tiếu nhìn thấy phía trước xuất hiện một khuôn mặt người quỷ dị.

Khuôn mặt người khẽ cúi đầu, vẻ mặt giãy giụa, trông như một xác khô bị kẹt trong đường đá.

"Sao vậy, Nhị ca?" Thấy Chá Cô Tiếu dừng lại, Diệp Bạch hỏi.

"Không có gì, phía trước có một xác khô." Chá Cô Tiếu lại bò

thêm vài mét, mới nhìn rõ đặc điểm hình dạng của xác khô.

Xác khô lúc còn sống dường như là thợ xây dựng Hiến Vương mộ, y phục chất liệu thô ráp giản dị.

Nhưng bị những ngọn gai đồng dài xuyên qua cơ thể từ hai bên đường đá, máu tươi chảy khô mà chết.

Chương 202

Ước chừng sau khi Hiến Vương chết, hắn muốn trốn thoát khỏi mộ thất qua Thiên Môn, nhưng không cẩn thận trúng bẫy, bỏ mạng tại đây.

Chá Cô Tiếu kể lại tình hình xác khô cho Diệp Bạch phía sau, lại phát hiện trong tay xác khô nắm chặt một khối vải trắng màu vàng.

Chá Cô Tiếu vươn tay lấy miếng vải trắng, trên đó còn sót lại những vết mực đen, mơ hồ khó đọc, thật sự không đọc được thông tin gì.

Nếu là thợ thủ công bình thường, chắc hẳn không thể tiếp xúc với vải trắng màu vàng, càng không nói đến việc viết chữ lên đó.

Dù sao, trong thời đại đó, những người có thể đọc sách viết chữ đều là vương công quý tộc.

Chá Cô Tiếu lại nghi ngờ thân phận của xác khô, và đoán rằng trên miếng vải trắng có ghi lại thông tin bên trong Hiến Vương mộ.

Nhưng hiện tại, đường đá phía trước đã bị chặn kín bởi những vật sắc nhọn, hiển nhiên là đã bị tắc, đường này không thông, hai người đành chậm rãi rút ra.

Sau khi ra ngoài, Trần Ngọc Lâu từ miệng Chá Cô Tiếu biết được tình hình bên trong Thiên Môn, không khỏi có chút ưu sầu, cánh cửa đá xám xanh không mở được, Thiên Môn cũng không thể đi qua, lão Hiến Vương này tạo cửa mà không cho người dùng chứ.

Vẫn là Diệp Bạch đề nghị: "Dùng thuốc nổ đi, trước tiên cẩn thận khống chế lượng thuốc nổ, từ từ thử nghiệm, chắc sẽ không làm sập đường hầm." Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu suy nghĩ một lát, gật

đầu đồng ý.

Người đặt thuốc nổ là hỏa kế của Diệp Bạch, người này trước đây vẫn luôn theo sau Mặc Vũ, coi như là nửa đồ đệ của Mặc Vũ, rất thạo về thuốc nổ.

Hắn đầu tiên quan sát cấu trúc chỗ cửa đá nối liền với hang núi, sau khi sờ nắn một hồi, liền chôn một lượng nhỏ thuốc nổ ở một góc cửa đá.

Thấy vậy, mọi người lùi ra xa, theo một tiếng nổ lớn, mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, trên cánh cửa đá màu xanh xuất hiện những vết nứt, nhưng đường hầm vẫn chưa được mở ra.

Hỏa kế mở lời: "Tam gia, vẫn cần thêm một chút trọng lượng nữa, ngài và Đại gia Nhị gia hay là lùi xa hơn một chút." Xem ra hỏa kế cũng không mấy tự tin.

Diệp Bạch vỗ vỗ vai hắn nói: "Dây cháy chậm để dài một chút, nếu thấy không ổn, thì ra ngoài trước, bảo toàn tính mạng là quan trọng." Hỏa kế gật đầu mạnh, hít một hơi thật sâu, lại bắt đầu đặt thuốc nổ.

Lần này, mọi người hoàn toàn rút ra khỏi đường đá, đến trong hang động nơi chứa xe ngựa đồng người đồng.

"Ầm!" Kèm theo tiếng nổ lớn, bụi trần và khói đặc tan đi, một cánh cửa đá màu xanh bị nổ tung.

Mọi người lộ vẻ vui mừng, cuối cùng cũng đã phá được cửa.

Trần Ngọc Lâu tiến lên nhìn, thì ra phía sau cánh cửa đá xám xanh là dùng đồng xanh đúc kín, thảo nào từ bên ngoài không đẩy được.

Trước mắt mọi người xuất hiện ba cây cầu đá ngắn, dưới cầu là rãnh sâu chứa nước vàng đục ngầu, không biết sâu bao nhiêu, cũng không thấy nước chảy, giống như một vũng nước chết.

Đây hẳn là Tam Thế Kiều, trong truyền thuyết cổ đại Âu Lạc có nói, người chết sau khi hóa tiên thăng thiên cần bước qua Tam Thế Kiều, thoát khỏi vướng mắc thế tục, sau đó mới có thể thoát thai hoán cốt.

Theo chế độ lăng mộ, sau khi qua cầu chắc chắn là quan quách.

Mọi người đi trên Tam Thế Kiều, trên cầu có không ít phù điêu, tất cả các con vật đều là một đôi thư hùng, có lẽ sau này quan quách sẽ có hai cỗ, Hiến Vương và vợ của hắn.

Chá Cô Tiếu tâm trạng kích động, không kiềm chế được đi trước nhất.

Vừa qua Tam Thế Kiều, hang động này đột nhiên rộng mở, trước mắt lại xuất hiện một cánh cửa gỗ lớn, cánh cửa gỗ đã mục nát gần hết, bị Chá Cô Tiếu một tay đẩy ra.

Không gian phía sau cửa vừa rộng vừa cao, nhiệt độ rất thấp, mộ thất tối đen đến cực điểm, ánh sáng đèn pin trên đầu mọi người ở đây không nhìn rõ gì cả.

Trần Ngọc Lâu bắn ra một viên chiếu minh đạn, ánh sáng trắng chói lọi chiếu sáng thấu suốt mộ thất, xua tan bóng tối nặng nề.

Dưới ánh sáng trắng, chỉ thấy giữa mộ có ba cỗ đại quan được đặt theo hình chữ "nhân".

Một cỗ quan gỗ, một cỗ quan đồng, một cỗ quan đá.

Mỗi cỗ quan quách đều không giống nhau, hình dạng, chất liệu, kiểu dáng, ngay cả cách sắp đặt cũng hoàn toàn khác biệt.

Quan quách đồng ở giữa đặc biệt nhất, bị chín sợi xích đồng treo lơ lửng giữa không trung, toát ra vẻ âm tà.

Cách táng ba quan kiểu này Diệp Bạch và những người khác chưa

từng gặp qua, cứ cảm thấy có chút kỳ quái, có lẽ ba quan này đối với Hiến Vương có ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Đã phát hiện quan quách, thì cần phải mời Tề Thiết Chủy và Hoắc Tiên Cô của Cửu Môn vào, Diệp Bạch gọi hai hỏa kế của mình đến, bảo họ đi làm việc này.

Mộ thất âm cung hình chữ hồi, tầng trong trừ ba cỗ quan quách, tầng ngoài còn chất đống không ít vật phẩm tùy táng, Diệp Bạch chuẩn bị thám hiểm trước.

Tầng ngoài là hai lớp tường mộ kẹp giữa, chất đầy các loại khí cụ tế tự đồng xanh xám khổng lồ, có đĩa đồng và đỉnh đồng, xen kẽ chất đống ngà voi, ngọc tệ, còn có không ít đồ vật giá trị khác, đều tượng trưng cho thân phận của chủ mộ.

Đối với Diệp Bạch từng xuống mộ huyệt mà nói, trừ kho báu Tây Hạ quốc phát hiện ở thành Hắc Thủy, thì giá trị tích lũy kho báu ở đây có thể xếp thứ hai.

Hơn nữa những vật phẩm tùy táng ở đây đều được đặc biệt chế tạo cho Hiến Vương, không phải lấy những đồ vật giá trị rồi tùy tiện thêm vào, mà cần phải phù hợp với nghi thức tang táng của vương thất.

Không ít đỉnh đồng còn khắc tên Hiến Vương, thật sự rất xa xỉ.

Đến chỗ ba cỗ quan quách ở tầng trong, Diệp Bạch trực tiếp bị huyền quan ở giữa hấp dẫn.

Huyền quan đồng quách đen sì, bên trên phủ một lớp bụi dày, Diệp Bạch lau lớp bụi đi, thân quách được ánh đèn chiếu rọi thành màu xám xanh quỷ dị, bên trên điêu khắc những bông hoa đồng màu xanh lá cây.

Huyền quan này bị chín cái khóa lớn treo lơ lửng giữa không trung, phong kín không kẽ hở, cũng không biết bên trong rốt cuộc chôn ai, lại

phải dùng thủ pháp này.

Huyền quan hắn không phải chưa từng thấy, ban đầu khi Cửu Môn vừa thành lập, Ngô Quảng Nguyên từng phát hiện một cỗ huyền quan ở Bắc Kinh, còn tốn hết tâm tư mang về Trường Sa, sau này bên trong xuất hiện nữ thi bất hủ, bị mọi người hợp lực chế phục.

Mà thông thường việc treo quan tài lên, chính là để ngăn khí trọc dưới đất không vào trong quan tài, dẫn đến thi thể xảy ra thi biến.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu đã quan sát rất lâu trước cỗ quan gỗ đầu tiên, mở lời: "Các ngươi đoán xem cỗ quan quách bằng gỗ này dùng loại gỗ gì?" Diệp Bạch tiến lên, phát hiện cỗ quan gỗ này không phải vật tầm thường, lớp ngoài không có vết nứt, lộ ra màu gỗ nguyên thủy.

Đen như than củi cháy, chất gỗ mịn màng cứng chắc, không hề có dấu vết bị mối mọt ăn mòn.

"Đây chẳng lẽ là âm tử mộc?" Chá Cô Tiếu cũng ghé lại hỏi, ngữ khí có chút kinh ngạc.

Trần Ngọc Lâu cười hắc hắc: "Chính là loại gỗ này, đây là loại gỗ trong truyền thuyết, đã tuyệt chủng từ thời Hán đại, loại gỗ này từ khi sinh trưởng đã không thấy ánh mặt trời, cây gỗ bình thường một năm mọc một vòng vân gỗ, còn loại cây này phải vài chục năm mới mọc được một vòng vân gỗ." Trần Ngọc Lâu lại nháy mắt với Diệp Bạch, khẽ vỗ vào quan gỗ, cười nói: "Tam đệ, hiểu ý ta chứ, nhìn vân gỗ tâm gỗ, loại gỗ này ít nhất là âm tử mộc vạn năm, một khối đã trị giá vạn kim, sau khi đưa ra ngoài chính là vô giá chi bảo." Diệp Bạch cười một cái, hiểu ngay, đây là bảo hắn khi đi thì mang cỗ quan gỗ này vào không gian.

Ba người lại đến cỗ quan đá thứ ba, so với hai cỗ quan tài trước, cỗ quan đá này có phần cổ kính hơn.

Quan đá không có khe hở, bên ngoài phủ một lớp sơn mài bán trong suốt, còn ngắn hơn hai cỗ quan quách bên cạnh nửa khúc, dường như dùng cho trẻ con.

Mọi người không khỏi đoán, đây chẳng lẽ dùng cho con của Hiến Vương?

Nhưng hổ dữ không ăn thịt con, Hiến Vương hẳn sẽ không để con cái mình bị tùy táng.

"Có lẽ bên trong không chứa toàn thây, mà là thi thể ghép lại, vào thời Chiến Quốc cổ đại, có rất nhiều cách mai táng, có một số thi thể không toàn vẹn, liền dùng quan đá để cất giữ, ta ở Tây Sơn từng đào được hai lần." Trần Ngọc Lâu từ từ giải thích.

Mọi người gật đầu, lời giải thích này hợp lý nhất.

Sau khi xem xong ba cỗ quan quách, mọi người tản ra thăm dò xung quanh, Diệp Bạch lại ngẩng đầu nhìn về phía xà ngang trên đỉnh, bản đồ hệ thống hiển thị, phía trên xà ngang còn có một đường hầm, sau đường hầm đó, chính là một mộ thất, bảo rương ở ngay trong đó!

"Tam gia, chỗ này có tình huống!" Âm thanh từ gần tường truyền đến, Diệp Bạch vội vàng chạy qua, liền thấy hai hỏa kế dùng đèn pin chiếu vào một khuôn mặt quái dị mọc đầy vảy đen, khuôn mặt này không có môi, chỉ có hai hàng răng sắc nhọn, ngọn lửa yếu ớt màu xanh lam phát ra từ miệng hắn.

Dường như là một loại hắc lân giao nhân, được dùng để chế tác thành trường sinh chúc.

Chương 203

Loại hắc lân giao nhân này so với tộc tiểu giao nhân thì thân hình lớn hơn không ít, diện mạo cũng càng thêm hung tàn.

"Lửa xanh là các ngươi đốt?" Diệp Bạch chất vấn.

Hai hỏa kế vội vàng lắc đầu, họ nào dám, giải thích: "Tam gia, chúng ta vừa đến gần thì ngọn lửa này tự động bốc cháy rồi." Diệp Bạch nhìn sang những chỗ khác, phát hiện không chỉ một chỗ này phát ra ngọn lửa xanh lam.

Vừa nãy khi họ vào mộ thất, tầm nhìn hoàn toàn bị ba cỗ quan quách ở chính giữa hấp dẫn, nên không để ý đến những thứ ở cạnh cửa nội thất.

"Bắn thêm một viên chiếu minh đạn, ta muốn xem kết cấu toàn bộ mộ thất này!" Chiếu minh đạn nhanh chóng bay lên, Diệp Bạch phát hiện sáu phương vị quanh ba cỗ quan quách đều có một cỗ trường sinh chúc hắc giao nhân, trên tường mộ phía chính diện có ba cột đồng khảm vào, cũng là ba ngọn trường sinh chúc, nhưng thi thể được dùng là những đứa trẻ mười mấy tuổi, giống như ba vị tiếp dẫn đồng tử.

Tư thế của tiếp dẫn đồng tử giống hắc giao nhân, cũng là quỳ lạy, cúi đầu nhắm mắt, thần thái an tường.

Bấc đèn thì được đặt ở bụng, một đoạn dài chìa ra, dầu thi thể bên trong dường như đã cháy hết, nên không được châm sáng.

"Tam đệ, ngươi lại đây xem, tiếp dẫn đồng tử ở giữa này có phải trên lưng có hình con mèo không." Trần Ngọc Lâu lớn tiếng gọi.

Diệp Bạch tiến lên nhìn, mẹ nó mèo cái gì, đây rõ ràng là một con hổ, trên trán còn có chữ "vương".

Hổ?

Diệp Bạch giật mình, lại nhìn về phía hai tiếp dẫn đồng tử khác, trên lưng cùng vị trí đều có một đồ án, một đồ án chú mắt của tộc Zagarama, và một đồ án lục dực ngô công.

Ba huynh đệ nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng.

Diệp Bạch không biết trong cốt truyện gốc có ba tiếp dẫn đồng tử này hay không, nhưng đồ án phía sau đồng tử tuyệt đối sẽ không phải ba cái này.

Ba đồ án vừa khéo ứng với ba hình xăm khác nhau của ba huynh đệ bọn họ, Hiến Vương lúc này ám chỉ ba huynh đệ bọn họ là tiếp dẫn đồng tử, sẽ giúp hắn thăng tiên sao?

Vậy Hiến Vương làm sao có được khả năng tiên tri vị bói đến vậy?

Vừa nãy nếu kéo Tề Tiểu Hắc và Trương Văn Ngọc vào đội ngũ, có phải lại phải thêm hai tiếp dẫn đồng tử nữa không?

Một con kỳ lân, một con rắn dài?

Khi ấy, từ lối vào mộ thất truyền đến không ít tiếng bước chân.

Tiếng Tề Thiết Chủy la ó vang lên: "Tam gia, chúng ta tới rồi, sao bên trong này lại tối như vậy?

Các người đâu rồi?" Bầu không khí vốn trang trọng có phần ngưng trọng đã bị cái miệng của Tề Thiết Chủy phá tan.

"Kêu gọi cái gì mà kêu, ở bên trong này, mau vào đi." Chờ Tề Thiết Chủy cùng mọi người tới gần, Diệp Bạch phát hiện ngoài Hoắc Tiên Cô, Tề Tiểu Hắc, còn có Trương Văn Ngọc cũng đã xuống.

"Tam gia, người không biết bên ngoài mưa lớn cỡ nào đâu, thật sự là mưa như trút nước, xối xả khắp nơi, suýt nữa cuốn trôi ta đi mất.

Ta đoán chừng là các người tìm thấy quan quách Hiến Vương, lão già đó đang nổi giận đấy!" "Đừng lắm mồm nữa, lát nữa giúp ta bói một quẻ, xem hung cát thế nào." Tề Thiết Chủy vừa đến, bầu không khí âm trầm trong mộ liền vui vẻ hẳn lên.

Vài hỏa kế tìm chút đồ dễ cháy, lại theo lời Diệp Bạch dặn dò, lấy một ít thi du từ xác Hắc Lân Giao Nhân, đốt lên đống lửa, mọi người vây quanh ngồi trước lửa.

Biết Diệp Bạch và mọi người chưa ăn tối, Hoắc Tiên Cô mang không ít đồ ăn đến, chia cho vài người.

Tề Tiểu Hắc và Trương Văn Ngọc trước tiên nhìn quanh ba cỗ quan tài một lúc, sau đó lại đi vòng quanh sáu xác Hắc Lân Giao Nhân, dường như có phát hiện gì đó.

Còn Tề Thiết Chủy thì trước tiên rửa sạch hai tay, nhắm mắt niệm vài câu kinh văn Đạo gia, rồi trải tấm vải đỏ mang theo, lấy đồng tiền mai rùa ra bói quẻ, đầy đủ nghi thức.

Diệp Bạch ăn lương khô, lặng lẽ nhìn Tề Thiết Chủy bói quẻ.

Đồng tiền liên tục gieo sáu lần, dường như kết quả đều không mấy tốt lành.

Tề Thiết Chủy nhíu mày, ghé sát tai Diệp Bạch thì thầm: "Tam gia, đại hung!

Hay là cái quan quách này chúng ta đừng mở ra thì hơn." Diệp Bạch nhướn mày: "Vừa rồi không tính, làm lại lần nữa!" Thấy Tam gia giở thói vô lại, Tề Thiết Chủy cũng hết cách.

Y đành thì thầm niệm: "Vô lượng Thiên Tôn, Vô lượng Thiên Tôn, tâm thành thì linh nghiệm, đều là Tam gia ép con, lão Thiên ngàn vạn lần đừng trách tội!" Nói xong, y lại bói một lần nữa, nhưng kết quả vẫn là đại hung.

Diệp Bạch mặt đen lại nói: "Lại làm thêm lần nữa!" Thế là Tề Thiết Chủy lại bói một lần, nhưng lần này quẻ tượng do đồng tiền tạo thành vẫn là đại hung.

Tề Thiết Chủy vừa ngẩng đầu, liền thấy Diệp Bạch trừng mắt nhìn y không chút biểu cảm, ánh mắt lóe lên hung quang.

Y lập tức hiểu ra!

Chỉ thấy y nhanh chóng lật úp hai đồng tiền lại, rồi hô to: "Tam gia, đại cát chi triệu!

Người không kiêng kỵ gì cả, việc thu phục lão già Hiến Vương chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay." Diệp Bạch gật đầu nói: "Vừa rồi một phen đạo lý ngươi đã hiểu chưa?" Tề Thiết Chủy vẻ mặt ngơ ngác, đạo lý gì chứ?

Lực nắm tay lớn là đạo lý cứng rắn sao?

"Trước khi quẻ tượng chưa thành, mọi việc đều vô định luận.

Quẻ tượng ta bảo ngươi cải biến cũng là một phần của quẻ này, vậy nên hung cát của quẻ tượng là do chúng ta quyết định, không phải ở thiên mệnh!" Tề Thiết Chủy chợt bừng tỉnh, vậy sau này bói quẻ, y chẳng phải muốn cải biến sao thì cải biến sao?

Hung cát của quẻ tượng đều nằm trong ý niệm của y ư?

Nhưng y suy nghĩ kỹ lại, Tam gia không kiêng kỵ gì nên mới dám nghịch thiên cải mệnh, còn y Tề Thiết Chủy mà cải quẻ, thì quẻ đó còn linh nghiệm nữa không?

Thấy Tề Thiết Chủy trầm tư, Diệp Bạch cười khẽ, lúc rảnh rỗi trêu chọc Tề Thiết Chủy cũng khá thú vị.

Hệ thống đánh giá mộ Hiến Vương là nguy hiểm cao cấp, một đường đi qua hiểm nguy vẫn còn kém chút ý nghĩa, con đường phía

sau nghĩ đến mới là nguy hiểm thật sự.

Dù Tề Thiết Chủy có bói thêm mười lần nữa, kết quả e rằng vẫn là đại hung.

Nếu thật sự bói ra một quẻ cát, thì đó là do kỹ thuật của Tề Thiết Chủy không đạt.

Diệp Bạch đi đến trước mặt Tề Tiểu Hắc và Trương Văn Ngọc, liền nghe Trương Văn Ngọc nói: "…Cổ tịch Trương gia có miêu tả về Giao Nhân, nói rằng ở Đông Hải có một hòn đảo được tạo thành từ san hô tím, Hắc Lân Giao Nhân Đông Hải đều tập trung ở đó.

Dưới đảo, các động san hô đan xen chằng chịt, sâu không lường được, đó mới là hang ổ của Giao Nhân." Diệp Bạch hơi bất ngờ, Trương gia dường như cái gì cũng có ghi chép, y nhịn không được hỏi: "Đông Hải có Hắc Lân Giao Nhân, vậy Giao Nhân có vảy màu xanh là chủng loại gì?" Trương Văn Ngọc nghĩ một lát, đáp: "Thanh Giao Nhân chỉ sống ở nội địa sông nước ngọt, nhưng đã tuyệt chủng từ mấy ngàn năm trước.

Sau này Trương gia ta cũng không có ghi chép chi tiết về việc này." Diệp Bạch gật đầu, có lẽ tiểu Giao Nhân là Thanh Lân Giao Nhân duy nhất còn sống.

Ngừng câu chuyện về Giao Nhân, Diệp Bạch hỏi: "Thế nào rồi, các ngươi xem một lượt có phát hiện gì không?" Trương Văn Ngọc nói: "Thật sự có một vài phát hiện.

Cây cầu Tam Thế chúng ta đi qua trước đó có lẽ tương ứng với ba cỗ quan tài.

Hiến Vương muốn dùng cách này để chôn cất ba sinh ba thế, trong quan quách chôn những thứ gì thì quả thực khó nói.

Hơn nữa, ngay phía dưới cỗ huyền quan bằng thanh đồng kia còn

có không gian, có thể cũng giấu một cỗ quan quách nữa.” Diệp Bạch không kìm được lộ ra vẻ tán thưởng, năng lực của Trương Văn Ngọc nằm ngoài dự liệu của y.

Đi một vòng mà y đã nhìn ra không ít thứ, e rằng y cũng là một trong những kẻ xuất chúng nhất trong lớp trẻ chi thứ chín của Trương gia.

Diệp Bạch liếc nhìn Tề Tiểu Hắc một cái, ý bảo ngươi nên học hỏi thêm.

Chương 204

Lúc này, bên cạnh đống lửa truyền đến tiếng kêu của Tề Thiết Chủy: "Hỏng rồi, Tam gia, có chuyện rồi!" Chỉ thấy Tề Thiết Chủy chỉ vào ba cỗ quan tài mà lẩm bẩm: "Ấm Tử Mộc, quan thanh đồng, bát tự không cứng đừng lại gần.

Cha ta trước khi đến đã dặn dò ta không được lại gần hai loại quan tài này." Lời chưa dứt, đã bị Diệp Bạch cắt ngang: "Còn nói lời vô nghĩa nữa ta sẽ quăng ngươi ra ngoài.

Nếu bát tự ngươi không cứng, thì ngay từ đầu ở trong mộ dưới hồ ngươi đã không quay về được rồi." Trần Ngọc Lâu cũng mở miệng nói: "Cái gì mà 'vật cận tiền', đó đều là tục ngữ của lớp người già, không cần bận tâm.

Trong tục ngữ này còn có 'thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh nhiễu trứ tẩu' (hầm chôn cây, mồ hộp, Bàn Sơn Tá Lĩnh phải tránh đi).

Trần Ngọc Lâu ta từng dẫn các huynh đệ Tá Lĩnh thăm dò vô số hầm chôn cây, cũng chưa từng xảy ra chuyện gì." Tề Thiết Chủy vẫn không yên lòng, ghé vào tai Diệp Bạch nói: "Tam gia, hay là người bảo hai hỏa kế đưa ta về doanh địa đi, ta đợi người ở bên ngoài.

Quan quách Hiến Vương cũng tìm thấy rồi, ở đây không còn việc gì của ta nữa." Diệp Bạch đặt tay lên vai Tề Thiết Chủy, trừng mắt nhìn y nói: "Đây không phải phong cách của ngươi.

Trước đó chẳng phải còn la lối muốn tè lên đầu Hiến Vương sao?

Nói thật đi, ngươi đã làm chuyện xấu gì?" Tề Thiết Chủy bị nhìn đến dựng tóc gáy, đành thành thật khai báo: "Ta đã động vào pháp kính trấn tà trên quan tài đồng…" Diệp Bạch nhìn về phía pháp kính trấn tà

trên huyền quan, quả nhiên hơi lệch thật.

Chưa đợi Diệp Bạch mở miệng quở trách, Tề Thiết Chủy vội vã với vẻ mặt mếu máo nói: "Ta chỉ là tò mò về thứ này, ai ngờ vừa chạm vào nó đã rơi xuống rồi." "Sau khi lấy xuống có tình huống gì?" "Huyền quan rung chuyển một chút, sau đó ta liền lập tức lắp nó lại, rồi sau đó không có động tĩnh gì nữa." Lời Tề Thiết Chủy vừa dứt, pháp kính trước huyền quan đột nhiên rơi lỏng, đập xuống sàn cứng, rồi lăn lông lốc đến chân Diệp Bạch.

Cảnh tượng có chút yên tĩnh.

Tề Thiết Chủy vẻ mặt vô tội nhìn Diệp Bạch, như muốn nói đây là nó tự rơi xuống, không liên quan gì đến y.

Diệp Bạch trừng mắt nhìn y một cái, thầm nghĩ lát nữa sẽ xử lý ngươi sau.

Sau đó, trong huyền quan truyền đến tiếng động lạ, có thứ gì đó dùng đầu ngón tay cào vào vách trong quan quách, vừa nhạy cảm lại vừa chói tai.

Tiếng động không lớn, nhưng khiến người tại chỗ lưng lạnh toát, lông tơ dựng đứng.

Chẳng mấy chốc, tiếng móng tay chói tai biến mất, từ đáy huyền quan bắt đầu rỉ ra máu tươi đỏ thẫm.

Máu tươi nhỏ giọt tí tách xuống mặt đất.

"Tam gia, tiếp theo phải làm sao đây?

Hiến Vương bên trong e là sắp chui ra rồi!" Tề Thiết Chủy trốn sau lưng Diệp Bạch nói.

"Bên trong không phải Hiến Vương." Diệp Bạch lại thở dài một hơi nói: "Nhưng cũng không phải thứ dễ đối phó!" Hoắc Tiên Cô

dường như nhớ ra điều gì đó: “Tam gia, người còn nhớ năm đó ở Tiêu Tử Lĩnh Trường Sa từng xuất hiện huyết thi không?

Người nói huyền quan này có phải đang nhốt huyết thi không?” Huyết thi?

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, thi biến thông thường có thể chia thành mấy loại.

Loại thứ nhất là cương tử nhân, tuy rằng có thể quật khởi nhưng chỉ bản năng vồ cắn vật sống mang dương khí, dễ đối phó nhất.

Loại thứ hai là thi thể vong nhi bất hủ nhân, tuy đã chết lâu nhưng tóc và móng tay vẫn sinh trưởng chậm chạp.

Gặp loại này, không có ba năm kinh nghiệm lớn thì không thể hàng phục.

Loại thứ ba là thi thể biến dị do phong thủy hoặc một loại bí thuật nào đó, bị chôn dưới địa mạch tắc nghẽn, hấp thụ âm khí và sát khí, năm tháng càng lâu càng lợi hại.

Như Thiên Niên Thi Vương và Hoạt Thi Hắc Thủy Thành mà Diệp Bạch từng gặp ở Bình Sơn đều thuộc loại này.

Loại thứ tư chính là yêu tà trong truyền thuyết.

Khi thi thể được chôn dưới đất, bị hoàng thử lang thành tinh hoặc chuột phụ thể, hoặc được nuôi dưỡng thành Hạn Bạt, thì có thể gây họa một phương, cực kỳ nguy hiểm.

Hơn nữa, khi loại yêu vật này xuất thế, chắc chắn sẽ kèm theo một loại dị tượng nào đó.

Thi thể thông thường chỉ có thể lảng vảng ở tầng thứ ba, thi biến ở tầng thứ tư là có thể gặp mà không thể cầu.

Nếu thi thể trở thành huyết thi, thì nó nằm ở tầng thứ ba, sức

mạnh cực lớn, hơn nữa còn chứa kịch độc, người sống tiếp xúc với nó sẽ chết ngay lập tức.

Hoạt Thi Hắc Thủy Thành chính là tự dưỡng bằng phương pháp bồi dưỡng huyết thi, chỉ là đã xảy ra sai sót, dưỡng ra một quái vật.

Nếu bên trong huyền quan thật sự là huyết thi, lại được nuôi dưỡng hai nghìn năm trong phong thủy bảo địa như Trùng Cốc này, e rằng thật sự khó đối phó.

Năm đó ở Tiêu Tử Lĩnh xuất hiện huyết thi, Diệp Bạch tuy không tham dự, nhưng y rất rõ nội tình bên trong.

Y có một tệp hồ sơ mật trong mật thất, chuyên ghi lại đầu đuôi câu chuyện này.

Bạch Nhân Lễ mai phục tính kế Nguyên Môn, trước tiên giấu một cỗ huyết thi trong mộ, dụ dỗ hơn ba mươi cao thủ tinh nhuệ của Nguyên Môn xuống mộ, sau đó những người này cũng không bao giờ quay ra.

Lúc đó, những người trên bờ chỉ nghe thấy tiếng súng liên tục phía dưới, lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nhưng không ai dám xuống giúp đỡ, vội vàng phong kín lối vào.

Sau này Bạch gia kiểm soát mảnh đất đó, phóng hỏa thiêu ba ngày ba đêm, mới thiêu trụi những thứ bên trong.

Phải biết rằng huyết thi ở Tiêu Tử Lĩnh chỉ là thi thể vừa mới biến dị, đã có thể khiến hơn ba mươi người có đi không về, đủ thấy sự hung hãn của huyết thi.

Diệp Bạch kể lại nội dung trong hồ sơ một lượt, không ít hỏa kế tại đó đều lộ vẻ kinh hãi.

Hơn ba mươi người còn không đủ đánh, số người của họ tại đây còn chưa được một nửa.

Tề Tiểu Hắc rút ra một đoạn móng lừa đen còn khá tươi từ ba lô của Tề Thiết Chủy, ném vào dòng máu tươi rỉ ra từ huyền quan.

Chỉ thấy móng lừa ngâm trong máu lập tức bốc khói đen, xì xì tiếng động, như thể bị dính axit đậm đặc.

Lần kiểm nghiệm này, huyết thi trong huyền quan là không còn nghi ngờ gì nữa.

"Tam gia, nghĩ cách đối phó thứ bên trong đi!" Tề Thiết Chủy vội vàng nói.

"Phá nát mật thất phía dưới, nhốt huyết thi ở bên trong, các huynh đệ bên ngoài bố trận phía trên, rắc gạo nếp, ngăn không cho huyết thi nhảy ra!" Hơn mười hỏa kế vội vàng bắt tay vào làm, rất nhanh đã đập vỡ sàn nhà tạo ra một lỗ hổng.

Tề Thiết Chủy nhìn xuống, quả nhiên bên dưới còn có một không gian.

Lỗ hổng được khoét rộng, sàn nhà dưới huyền quan sụp đổ.

Bên dưới là một đấu thất được dựng bằng gỗ vuông, hơi thấp và chật hẹp, nhưng còn có một cỗ quan quách đặc biệt, phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, hoàn toàn không giống vật tục thế.

Cỗ quan quách này sáng bóng như gương, giống như một khối huyền băng màu xanh lam từ sâu trong biển băng, lấp lánh thứ ánh sáng mê hoặc lòng người.

Khối gạch sàn rơi xuống quan quách màu xanh lam, Trần Ngọc Lâu thoáng giật mình xót xa.

Y nhịn không được nói: "Cỗ quan quách này nhìn thế nào cũng thấy cái nào cũng giá trị hơn cái kia, đây là chất liệu gì vậy?" Trương Văn Ngọc đáp: "Đây hẳn là lam sắc thạch tinh nham, là biến chủng của thạch anh.

Khối lớn như vậy ta cũng chưa từng thấy.

Cổ tịch ghi lại, loại thạch tinh này chỉ có ở thung lũng gần Minh Phủ, cực kỳ bất tường, không thích hợp dùng làm quan quách." Trời ạ, người Trương gia đúng là bách khoa toàn thư.

Diệp Bạch lật người nhảy vào đấu thất, một cước đá cỗ quan quách màu xanh lam sang một bên.

Chương 205

Thứ đồ quý giá như vậy, lát nữa mà bị đập hỏng thì không hay.

Mọi người bên ngoài làm việc sôi nổi, huyết thi trong huyền quan dường như đã không kìm nén được nữa, không còn dùng móng tay cào mà dùng thân thể va đập vào nắp quan tài.

Chín sợi xích sắt nặng nề lung lay sắp đổ, trong đó một sợi đột nhiên đứt, cả huyền quan nghiêng hẳn sang một bên.

Máu tươi đổ ào xuống, một hỏa kế không cẩn thận dính phải một ít, lập tức bị Trần Ngọc Lâu nhanh mắt lẹ tay cắt bỏ lớp da thịt ngoài.

Hỏa kế đau đớn kêu thảm, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Đổi một chút da thịt bị thương lấy mạng sống, cũng coi như không lỗ.

Những người khác thấy vậy, vội vàng không dám lại gần nữa, lại tự mình quấn kín người, mới dám tiếp tục làm việc.

Toàn bộ đấu thất được đập thông, diện tích dài rộng không nhỏ, nhưng cao chỉ khoảng ba mét, nghĩ là không thể cản được huyết thi.

Vì vậy, nhất định phải có người ở phía trên canh giữ.

Thế là, Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Tề Tiểu Hắc giữ bốn phương vị.

Trương Văn Ngọc tuy có Kỳ Lân huyết mạch, nhưng trọng thương trong người, để y canh giữ một chỗ thì dễ xảy ra chuyện, thà để y bảo vệ Tề Thiết Chủy.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu mỗi người cầm một cây Kim Cương Tán.

Diệp Bạch thấy Tề Tiểu Hắc không có binh khí, liền ném Phi Công cho y.

Diệp Bạch tuy có bản vẽ chế tác Phi Công, nhưng thứ này cần dược liệu đặc biệt quý hiếm, hơn nữa tốn nhiều thời gian, Mặc Vũ đến nay mới chế tạo được một cây.

Tề Tiểu Hắc nhận lấy Phi Công, thành thạo chuyển đổi Phi Công sang hình thái khiên chắn.

Xem ra tên tiểu tử này bình thường ở bên Mặc Vũ chơi thứ này không ít.

Diệp Bạch lại chia ba bình sứ nhỏ cho ba người, bên trong chứa máu tươi y tích trữ bình thường.

Phải nói là giữa các huyết mạch trường sinh trong gia tộc, thì huyết mạch Bạch Hổ của y có công hiệu phá tà trừ yêu lớn nhất, chỉ là không biết đối phó huyết thi có hiệu quả đặc biệt không.

Ba người đổ máu tươi trong bình sứ ra, đều đặn bôi lên bề mặt Kim Cương Tán và khiên chắn.

Tề Thiết Chủy thấy vậy, cũng mặt dày tiến lên: "Tam gia, đây là bảo bối gì vậy, có thể cho ta một bình phòng thân không?" Diệp Bạch liếc y một cái, cũng ném ra một bình sứ nhỏ tương tự: "Thứ này đủ cho Tề gia ngươi tích lũy điểm cống hiến năm năm đấy.

Nếu lãng phí, ta sẽ bắt ông nội ngươi đền." "Đảm bảo không lãng phí!" Tề Thiết Chủy cười hì hì nhận lấy, ôm chặt bình sứ như bảo bối trong tay.

Tề Thiết Chủy không biết hàng, đưa cho Trương Văn Ngọc đứng bên cạnh, người có kiến thức rộng: "Huynh đệ, ngươi giúp ta xem bên trong rốt cuộc là thứ gì?

Quý giá đến mức nào?" Trương Văn Ngọc mở nút bình, ngửi một

cái, hơi ngẩn người: "Máu tươi." "Máu tươi?" Tề Thiết Chủy cũng ngẩn ra.

"Không phải máu tươi bình thường." "Thế thì là máu tươi gì?" "Máu tươi có thể đối phó huyết thi!" Tề Thiết Chủy: "…" Thấy Hoắc Tiên Cô vẫn đứng bên cạnh mình, Diệp Bạch không kìm được nói: "Còn ở lại đây làm gì, đến chỗ Trương Văn Ngọc đi, y có thể bảo vệ nàng." Từ khi ra khỏi dung động, Hoắc Tiên Cô nói chuyện với y ít đi rất nhiều.

Diệp Bạch có thể cảm nhận được cô gái này đang cố ý tránh xa mình.

Tuy nhiên, đây cũng là chuyện tốt.

"Ta ở lại giúp các ngươi." Hoắc Tiên Cô lấy ra một khẩu súng Colt màu đen, lắc đầu, giọng kiên định.

"Đừng gây rối, khẩu súng này đối với huyết thi chẳng có tác dụng gì." Bị Diệp Bạch quở trách, Hoắc Tiên Cô cắn cắn môi tái nhợt, liền chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã, khẩu súng này tạm thời đưa cho nàng.

Đạn có bảy viên, có thể đối phó huyết thi, nhưng lực giật quá mạnh, cẩn thận đừng tự làm mình bị thương." Hoắc Tiên Cô nhận lấy khẩu súng lục màu bạc toàn thân mà Diệp Bạch ném tới.

Khẩu súng này nặng hơn khẩu Colt của nàng không ít, vô cùng đẹp mắt.

Hoắc Tiên Cô vẻ mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại sung sướng, trịnh trọng nắm chặt Desert Eagle, rồi lại nghĩ đến lời Diệp Bạch vừa nói.

"Hì hì, hắn đang quan tâm mình, bảo mình đừng bị thương…" Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Diệp Bạch phóng thân nhảy vọt

lên trên quan tài đồng, vung Bá Vương Thương, ánh bạc lóe lên, tám sợi xích còn lại đều đứt lìa.

Cùng với huyền quan rơi xuống đấu thất, Diệp Bạch cũng mượn lực nhảy trở lại vị trí cũ.

"Rầm!" Mất đi sự trói buộc của xích sắt, nắp quan tài đồng bị hung vật bên trong đá văng ra.

Mùi máu tanh xông thẳng lên trời, một quái vật hình người bị bao phủ bởi huyết tương nhảy ra từ trong quan tài đồng.

Mọi người liên tục nhíu mày, huyết thi này cao gần hai mét, thân hình cao lớn uy mãnh, móng tay sắc bén nhọn hoắt, như móng thú, dài đến hơn mười centimet.

Huyết thi bị bốn người Diệp Bạch trước mặt thu hút, nhe răng máu gào thét thị uy, đôi mắt đỏ ngầu chuyển động, dường như đang chọn lựa mục tiêu thích hợp.

Diệp Bạch mặt không đổi sắc, trầm giọng nói: "Rắc gạo nếp, bố trí Mặc Đấu Tuyến." Hơn mười hỏa kế đến gần, rắc gạo nếp vào đấu thất.

Huyết thi không né tránh, mặc cho gạo nếp rơi vào người nó.

Gạo nếp dính phải tinh huyết lần lượt nổ tung như bắp rang, biến thành màu đen cháy.

Còn Mặc Đấu Tuyến trừ tà được bố trí trên đầu huyết thi cũng bị nó giật đứt toàn bộ.

Diệp Bạch sắc mặt ngưng trọng, Bạch Nhân Lễ đối phó con huyết thi mới sinh ở Tiêu Tử Lĩnh, gạo nếp và Mặc Đấu Tuyến vẫn có chút tác dụng, không ngờ đối phó con huyết thi này lại không hiệu quả.

Lúc này Tề Thiết Chủy cũng tò mò, liều mạng thò đầu ra.

“Tam gia, con huyết thi này đạo hạnh quá sâu, phương pháp trừ tà thông thường không có tác dụng.

Hay là thử dùng hỏa công xem sao.” Ai ngờ tiếng nói truyền đến tai huyết thi, lập tức khiến nó kinh động.

“Gào!” Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy huyết thi nhảy vọt một bước lớn, thoát khỏi Mặc Đấu Tuyến dày đặc, lại lao thẳng về phía Tề Thiết Chủy.

Diệp Bạch đâu thể để nó toại nguyện, y chặn trước nó, mang theo thế nghìn quân, vung mạnh Bá Vương Thương thấm đầy máu tươi phá tà.

“Bốp!” Huyết thi bị đánh bật trở lại đấu thất, thân hình Diệp Bạch hơi lùi lại.

Huyết thi này lực đạo không nhỏ, thân thể càng cứng như sắt thép.

Hơn nữa, máu tươi phá tà trên lưỡi thương bị máu trên người huyết thi trung hòa, mất đi hiệu lực, không thể phá vỡ lớp vỏ cứng rắn của nó.

Còn về hỏa công mà Tề Thiết Chủy đề xuất, Diệp Bạch lắc đầu.

Dùng phương pháp này khá nguy hiểm, vạn nhất huyết thi nhất thời không cháy chết, lại mang theo lửa mà chạy loạn, thì chẳng khác nào phụ ma cho huyết thi, ngược lại càng khó đối phó hơn.

“Chuẩn bị khai hỏa!” Lần này các hỏa kế cầm súng tiến lên, quỳ nửa gối xuống đất.

Theo lệnh của Diệp Bạch, đạn dày đặc đồng loạt bắn vào người huyết thi.

Chương 206

Huyết thi bị đánh lùi liên tục, vậy mà chui vào góc kẹt được tạo thành bởi quan tài đồng và đấu thất để tránh đạn.

Xem ra thứ này cũng biết tìm điều lành tránh điều dữ.

Nhưng điều đó cũng gián tiếp chứng minh trí tuệ của huyết thi không hề thấp.

Thấy súng ống không thể gây trọng thương cho huyết thi, Diệp Bạch lại bảo hỏa kế tản ra, giữ lại một ít đạn dược dự phòng.

Trần Ngọc Lâu mở miệng nói: "Phải nghĩ cách, giằng co với thứ này, chúng ta không thể hao tổn sức lực hơn nó được." Diệp Bạch gật đầu, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu nói: "Không bằng dùng thuốc nổ thử xem sao.

Bây giờ huyết thi đang trốn trong góc, vừa hay có thể ném xuống.

Chỉ là cỗ quan quách màu xanh lam kia có thể sẽ bị hư hại." Thấy Diệp Bạch đang trưng cầu ý kiến của mình, Trần Ngọc Lâu nói: "Nói gì thế, thứ gì có giá trị đến mấy cũng không quan trọng bằng mạng sống.

Cứ diệt trừ huyết thi trước đã rồi nói sau." "Được!" Diệp Bạch phất tay, hỏa kế của y lập tức mang đến quả bom đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Lúc này, huyết thi chớp lấy kẽ hở khi mọi người dừng lại, lại nhảy ra từ một hướng khác.

Tề Tiểu Hắc cầm Phi Công nghênh đón.

"Keng!" Huyết thi lại một lần nữa bị chặn lại.

“Gào!” Bị mọi người trêu đùa mấy lần, huyết thi nổi giận đùng đùng, đôi mắt máu phun ra huyết quang đỏ rực, vậy mà chộp lấy nắp quan tài đồng nặng ngàn cân của huyền quan mà đập về phía Tề Tiểu Hắc.

Tề Tiểu Hắc tránh không kịp, vội vàng lấy Phi Công che trước người, bị đánh bay đi rất xa.

Diệp Bạch không kịp đi xem an nguy của Tề Tiểu Hắc, ném quả bom đã châm ngòi xuống chân huyết thi, lại nhảy lên quan tài đồng, cầm Bá Vương Thương điên cuồng vung vào huyết thi.

“Keng!

Keng!” Dưới sự gia tăng của Tử Hà nội lực, mỗi một đòn của Diệp Bạch đều có thể đập chết một con trâu sống, nhưng lại không thể gây thương tích cho huyết thi này, chỉ đánh nó lùi liên tục.

Có thể thấy thân thể huyết thi này cứng rắn, phòng ngự cường hãn đến mức nào.

Dây cháy chậm của thuốc nổ sắp cháy hết, Diệp Bạch vừa định rút lui, liền thấy huyết thi một tay túm lấy lưỡi Bá Vương Thương và giằng co với y.

Diệp Bạch phát hiện khí lực của mình quả thực không bằng huyết thi, y dứt khoát ném Bá Vương Thương đi, nhảy ra khỏi đấu thất.

“Ông đây tiễn ngươi!” Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng bom nổ vang trời, bùn đất rơi xuống.

Sau khi bụi tan đi, Diệp Bạch phát hiện Phá Trận Bá Vương Thương bị nổ văng lên, cắm xiên trên sàn nhà cách đó không xa.

Một cánh tay của huyết thi lủng lẳng treo trên đó.

Diệp Bạch lộ vẻ mừng rỡ, xem ra lớp vỏ cứng rắn đến mấy cũng

không chịu nổi thuốc nổ.

Vừa định di chuyển để lấy thương, liền thấy một bóng đen lao ra từ đấu thất.

Chính là con huyết thi bị đứt một tay.

Con huyết thi này trong vụ nổ vừa rồi đã bị tổn thất nặng nề, nửa thân trên cháy đen, nhưng tốc độ không hề chậm hơn lúc nãy.

Mà con huyết thi này vậy mà lại nhắm vào Tề Thiết Chủy.

"Tam gia, cứu mạng!" Tề Thiết Chủy không ngờ huyết thi lại thù dai đến vậy, vẫn còn ghi hận y, vội vàng chạy về phía Diệp Bạch.

Nhưng huyết thi đã tiếp cận Tề Thiết Chủy, nó vung tay lớn một cái, luồng gió từ móng vuốt hôi tanh đã chực đập nát đầu Tề Thiết Chủy thành bốn năm mảnh!

Lúc này, Trương Văn Ngọc mạnh mẽ giật Tề Thiết Chủy về phía sau, một tay kéo y trượt trên nền gạch.

Tề Thiết Chủy hít một hơi lạnh, vừa rồi y suýt chút nữa đã lướt qua vai Tử Thần, thiếu chút nữa đã sợ đến tè ra quần.

Hoắc Tiên Cô cách đó không xa thấy tình huống khẩn cấp, hai tay nắm chặt Desert Eagle, dứt khoát nổ súng.

"Đoàng!" Một viên đạn bắn trúng giữa trán huyết thi, bốc ra từng sợi khói đen, không ngừng thiêu đốt huyết thi.

"Gào!" Huyết thi nổi điên, sau khi đẩy viên đạn ra, không còn thấy bóng dáng Tề Thiết Chủy đâu, đành lao về phía Hoắc Tiên Cô, người gần nó nhất.

Lúc này, Diệp Bạch đã kịp đến, chỉ thấy y nhanh nhẹn tránh khỏi móng vuốt sắc bén của huyết thi, hai tay chống xuống sàn, dùng hết toàn bộ sức lực đá một cước vào cằm huyết thi.

“Rắc!” Chỉ nghe tiếng xương cốt gãy lìa, huyết thi trực tiếp bay ra xa, không còn gào thét được nữa.

Diệp Bạch quay đầu cầm Bá Vương Thương vào tay, thấy Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đang lăn lộn trên đất, y nhanh chóng thay đổi vị trí, dùng xích sắt quấn quanh hai chân huyết thi.

Vài hỏa kế cũng xông lên, giúp kéo chặt xích sắt.

Hai chân huyết thi bị xích lại với nhau, một tay không thể bò dậy, không thể cử động.

“Tam đệ, nắm lấy cơ hội!” Trần Ngọc Lâu hô lớn.

Diệp Bạch lại bôi máu tươi trong bình sứ lên lưỡi thương, vung trọng thương, chém về phía đầu huyết thi.

Lớp huyết tương trên người huyết thi đã bị nhiệt độ cao của vụ nổ vừa rồi sấy khô không ít.

Lần này, lưỡi thương sắc bén dính thuộc tính phá tà, thế không thể cản, trực tiếp chém ra một vết thương lớn ở cổ huyết thi.

Huyết thi gào thét, nhưng tiếc là cằm không khép lại được, không phát ra được chút âm thanh nào.

Diệp Bạch thừa thắng xông lên, lại chém thêm ba nhát, mới chém đứt xương sống cứng rắn nhất của huyết thi.

Mất đầu, huyết thi không còn giãy dụa nữa, cuối cùng cũng không còn động tĩnh.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu thấy vậy đều thở phào một hơi, chậm rãi bò dậy từ mặt đất.

“Thứ này khó đối phó hơn cả Thi Vương Bình Sơn nhiều!” Trần Ngọc Lâu cảm thán.

Diệp Bạch dùng Bá Vương Thương cạy xé trước ngực huyết thi,

rất nhanh đào ra một viên thi đan.

Chỉ là viên đan dược này có màu huyết hồng, không biết có thể làm nguyên liệu chính cho Âm Đan không.

Giải quyết xong huyết thi, toàn bộ mộ thất tan hoang một mảnh, khắp nơi là đá vụn và gạo nếp.

Trong đấu thất, cỗ quan quách lam sắc thạch tinh nham mà Trần Ngọc Lâu vẫn luôn để ý bị ảnh hưởng bởi thuốc nổ, một bên bị nhiệt độ cao làm cháy đen, nhưng bề ngoài không bị hư hại, cũng coi như may mắn.

Đương nhiên điều này cũng liên quan đến việc Diệp Bạch đặt thuốc nổ ở góc quan tài đồng, nếu không thì bảo bối giá trị ngàn vàng này cũng sẽ tan thành trăm mảnh trong vụ nổ vừa rồi.

Đổ dầu lửa lên thân thể và đầu của huyết thi để đốt, khói đen nồng nặc bốc lên, nhưng đốt rất lâu mà vẫn không thấy lớp vỏ này hóa thành tro tàn.

Tề Thiết Chủy trực hô may mắn, may mà vừa rồi Diệp Bạch không nghe y kiến nghị dùng hỏa công, nếu không huyết thi mang lửa lao đến mặt, nghĩ thôi đã thấy rợn người.

Chương 207

Trải qua trận chiến này, dù Diệp Bạch có thể chất kinh người, cũng không tránh khỏi thân tâm mệt mỏi, những người khác thì càng khỏi phải nói.

Quan quách Hiến Vương hẳn vẫn còn ở trên xà ngang trên đỉnh đầu.

Diệp Bạch quyết định để mọi người nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ tiếp tục thám hiểm sâu hơn.

Trong lúc đó, Trần Ngọc Lâu mở cỗ quan quách lam sắc thạch tinh nham ra, bên trong chỉ có ba đoạn thi thể được nối lại.

Những thi thể này đều bị xử cực hình, tượng trưng cho Hiến Vương đã trải qua ba lần đại nạn, là xương cốt lưu lại ở minh giới trước khi y thành tiên.

Từ xưa, Đạo gia đã có thuyết chứng đạo thành tiên, nhưng để thành tiên cần trải qua mấy lần đại kiếp nạn.

Cho nên có một số đạo nhân liền tìm kiếm thi cốt ba kiếp trước của mình, chôn vào đó làm ảnh cốt, từ đó để biểu minh với trời đất rằng mình đã trải qua ba kiếp, đủ để thoát thai hoán cốt.

"Xem ra Hiến Vương là một người Đạo gia chân chính!" Trần Ngọc Lâu cảm thán một câu.

Nghe lời này, Tề Thiết Chủy không mấy vui vẻ: "Này, Trần đại ca, Tề Thiết Chủy ta cũng là người Đạo gia, nhưng không giống Hiến Vương làm đủ chuyện xấu xa.

Đạo gia lớn như vậy, có vài kẻ bại hoại cũng là chuyện bình thường." Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Đúng là như vậy, có lẽ con huyết

thi kia cứ đuổi theo ngươi không buông, chính là vì nhìn ra ngươi là người Đạo gia, muốn thân cận với ngươi đó.” Mọi người cười ồ lên, Tề Thiết Chủy đỏ mặt, không còn lên tiếng nữa.

Y bối phận nhỏ, thật sự không dám cãi lại Trần Ngọc Lâu lừng danh.

Thi thể huyết thi vẫn đang cháy, Diệp Bạch sợ dưỡng khí trong mộ thất sẽ bị đốt hết, liền sai người dùng nước dập tắt, rồi ném vào Hoàng Thủy dưới Tam Sinh Kiều.

Cũng coi như cho nó một toàn thây.

Nghỉ tạm trong mộ thất một đêm, rạng sáng ngày thứ hai, Diệp Bạch bị đồng hồ sinh học đánh thức, liền sai hai hỏa kế ra ngoài xem xét trời đất.

Họ quay về báo cáo, bên ngoài trời đất vẫn tối đen, không thấy nhật nguyệt, mưa vẫn như trút nước, hơn nữa mực nước đã dâng lên không ít.

Diệp Bạch gật đầu, đánh thức những người khác, chuẩn bị tiếp tục tiến sâu.

Trên xà ngang đỉnh mộ có vật thể màu trắng, hẳn là dùng thạch anh trắng trong suốt, kết hợp với môi trường u ám, tạo thành một loại ảo ảnh thị giác, cứ như thể đó là đỉnh mộ.

Nếu không phải Diệp Bạch có bản đồ hệ thống, thật khó mà phát hiện bên trong còn ẩn giấu một tầng không gian.

Hai hỏa kế dùng phi hổ trảo leo lên, dọn sạch gạch mộ bằng đá trắng, lộ ra một lối vào hình ô-liu vừa dài vừa hẹp.

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu cũng nhanh chóng theo dây leo lên.

Phía trên gió âm từng đợt, Diệp Bạch dùng đèn pin sơ lược nhìn

quanh, đây là một hang động hình tròn lớn, do con người xây dựng, đường kính mười mấy mét, bốn phía phủ đầy bích họa bảy màu.

Có một con dốc đất xoắn ốc uốn lượn đi lên, đi xa hơn nữa thì vượt ra ngoài phạm vi chiếu sáng của đèn pin, một vùng tối đen như mực.

Diệp Bạch biết cuối con dốc đất hẳn là một hành lang, nơi đó dẫn đến quan quách thực sự của Hiến Vương.

Diệp Bạch hướng xuống dưới hô lớn: "Có thể có thêm ba năm người lên, những người khác ở dưới canh giữ." Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào bích họa nhập thần, các nhân vật trong tranh đều là thiên thần mắt trợn tròn, gần như có tỷ lệ bằng người thường, tất cả đều cúi đầu nhìn xuống.

Mắt của những bích họa này không phải vẽ ra, mà là khảm ba lớp thủy tinh, ánh sáng rực rỡ.

Theo sự di chuyển của Chá Cô Tiếu, ánh mắt của thiên thần cũng di chuyển theo.

Cảm giác bị những vật chết chóc này nhìn chằm chằm vô cùng khó chịu.

Chá Cô Tiếu biết đây hẳn là cạm bẫy thị giác mà Hiến Vương thiết lập, liền nhịn không nhìn vào chúng.

Thấy Tề Tiểu Hắc, Trần Ngọc Lâu và những người khác theo dây thừng leo lên, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu tiếp tục đi lên con dốc đất.

Lên đến phía trên, thần thái và động tác của những thiên thần mắt trợn tròn này bắt đầu có sự thay đổi lớn, hoặc cười, hoặc giận.

Phong cách vẽ huyền ảo, có phần mê hoặc, khiến người ta không kìm được mà nhìn vào.

“Tam đệ, cẩn thận bích họa, ta cảm thấy có gì đó không ổn.” Chá Cô Tiếu nhắc nhở.

Diệp Bạch gật đầu.

Hai người đi đến cuối con dốc đất, lại bị một bức tường trắng chặn lại.

Trên bức tường này vẽ một phu nhân A Na Đa Tư, mặc trang phục cao quý lộng lẫy, đầu đội phượng miện, nụ cười quỷ dị.

Phu nhân này tám phần là vợ của Hiến Vương.

Diệp Bạch không kìm được nhíu mày: “Không đúng!” Bản đồ hệ thống hiển thị đây là một hành lang không có chướng ngại vật, sao lại là một bức tường?

Diệp Bạch lại tiến lên gõ vào tường, tiếng vọng nặng nề, là tường đặc.

Vừa định quay đầu thảo luận với Chá Cô Tiếu, y mới phát hiện phía sau không có bất kỳ bóng người nào.

Toàn bộ không gian hình tròn tĩnh mịch, một mảnh lạnh lẽo.

Chá Cô Tiếu đi đâu rồi?

Diệp Bạch quay lại không gian hình tròn, tất cả mọi người đều biến mất, nhưng trên sàn mộ thất vẫn còn một vết tích hình người bị cháy xém, là do huyết thi để lại.

Mình đã trúng huyễn cảnh sao?

Diệp Bạch nhíu mày, huyễn cảnh Hiến Vương để lại đủ lợi hại, trực tiếp phong bế ngũ giác của y, lại còn khiến y không hề hay biết.

Ở một bên khác, Chá Cô Tiếu cũng rơi vào huyễn cảnh, nhưng huyễn cảnh này lại khác với của Diệp Bạch.

“Tiếu Nhi, Mộc Trần Châu con tìm thấy chưa?” Mẹ Chá Cô Tiếu nằm thoi thóp trên giường tre đơn sơ, bên ngoài cửa sổ là núi tuyết trắng lạnh lẽo.

Chá Cô Tiếu tâm thần chấn động, đây chẳng phải là lần cuối cùng y gặp mẹ mình sao?

Y lập tức nhận ra mình đã rơi vào huyễn cảnh.

Nhưng khuôn mặt mờ ảo của mẹ lại hiện rõ ràng trước mắt như vậy, y lại không nỡ phá vỡ tầng huyễn cảnh này.

Nắm tay mẹ, Chá Cô Tiếu mắt đỏ hoe: “Mẹ, Tiếu Nhi sắp tìm được Mộc Trần Châu rồi, nhất định có thể giải trừ lời nguyền của tộc nhân.

Tiếu Nhi còn kết bái với hai vị hào kiệt đương thế, họ đều là những huynh đệ tốt có thể cùng Tiếu Nhi vào sinh ra tử.

Tiếu Nhi còn có một cô con gái tên Linh Nhi, năm nay cháu năm tuổi, mẹ nhất định sẽ thích cháu.” Diệp Bạch chìm đắm trong huyễn cảnh cũng không vội ra ngoài, mà bắt đầu thử nghiệm nguyên lý của huyễn cảnh.

Huyễn cảnh không thể biết y đang nghĩ gì, vì vậy tất cả những gì y thấy trước mắt đều là tiềm thức của y.

Nếu y không đoán sai, thì vô số bích họa thiên thần mắt trợn tròn trong hang động hình tròn là một trong những yếu tố chính khiến y rơi vào huyễn cảnh.

Còn phu nhân trên bức tường trắng kia là nét điểm xuyết của cả huyễn cảnh, khiến y hoàn toàn rơi vào huyễn cảnh.

Chương 208

Nhưng trong bản đồ hệ thống không có bức tường trắng đó, mà y vẫn rơi vào huyễn cảnh, điều đó chứng tỏ bức tường trắng này là có thật.

Đang suy tư, tiếng Tề Thiết Chủy đột nhiên truyền đến từ phía xa: "Tam gia, Chá Cô Tiếu nhị gia, hai người đã rơi vào huyễn cảnh, mau tỉnh lại đi." Tề Thiết Chủy và Trần Ngọc Lâu cùng những người khác đứng giữa con dốc đất, thấy hai người Diệp Bạch ở phía trên bất động, liền biết hai người đã gặp chuyện.

Như vậy, họ cũng không dám đi tiếp.

Trương Văn Ngọc nói họ rất có thể đã trúng huyễn cảnh, thế nên mới có tiếng hô hoán này của Tề Thiết Chủy.

"Văn Ngọc huynh đệ, ngươi nói ta hô hoán như vậy, thật sự có tác dụng không?" Trương Văn Ngọc lắc đầu: "Ta cũng không biết, huyễn cảnh tuy có thể phong bế thính giác và ngũ quan của con người, nhưng giọng ngươi lớn, chắc có thể đánh thức họ." Tề Thiết Chủy: "…" Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu đồng thời tỉnh lại, bức tường trắng trước mắt biến mất, thay vào đó là một hành lang dài khoảng hai mươi mét.

Hai bên hành lang sừng sững một hàng tượng đá thiên thần mắt trợn tròn, những tượng đá này có động tác và thần thái rất giống với trên bích họa.

"Tam gia, hai người không sao là tốt rồi." Tề Thiết Chủy cười hì hì chạy lên, như thể mình lập được đại công.

Khóe mắt Chá Cô Tiếu còn vương nước mắt, hiển nhiên vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc trong huyễn cảnh.

Diệp Bạch cũng khẽ thở dài, huyễn cảnh vừa rồi đã cho y rất nhiều cảm hứng, vậy mà trực tiếp bị tiếng hô của Tề Thiết Chủy phá tan.

Hai người đồng thời trừng mắt nhìn Tề Thiết Chủy.

Thấy ánh mắt hai người không mấy thiện ý, Tề Thiết Chủy ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Diệp Bạch đơn giản kể lại trải nghiệm của mình trong huyễn cảnh, lập tức khơi dậy sự tò mò của Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Nếu không phải quan quách Hiến Vương đang ở ngay phía trước, nói gì thì nói họ cũng sẽ muốn thử một chút.

Dần dần tiến gần quan quách Hiến Vương, Chá Cô Tiếu cũng mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

Cộng thêm trải nghiệm vừa rồi trong huyễn cảnh, y có phần sốt ruột, dẫn đầu bước vào hành lang.

Diệp Bạch ra hiệu cho mọi người giữ yên lặng, sau đó cũng đi theo.

Tượng điêu khắc thiên thần mắt trợn tròn hai bên tinh xảo sống động, chân thực hơn cả trên bích họa.

Hơn nữa, mắt của chúng còn khảm một loại bảo thạch phản quang nào đó, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, phát ra uy lực lấp lánh.

Có bài học vừa rồi, tất cả mọi người đều không nhìn thẳng vào tượng đá thiên thần hai bên.

Chá Cô Tiếu rút Kim Cương Tán sau lưng ra, bước chân chậm lại.

Hành lang hai mươi mét rất nhanh đã đi đến cuối, trước mắt mọi người xuất hiện một bức tường bích họa màu trắng, chính là vợ của

Hiến Vương mà Diệp Bạch đã thấy trong huyễn cảnh.

Bức tường bích họa này đại thể giống với bích họa trong huyễn cảnh, dung mạo phu nhân, màu sắc hoa văn, động tác cơ thể đều y hệt.

Chỉ là phong cách vẽ bích họa này có chút kỳ lạ, phu nhân trên bích họa rõ ràng nhô ra một khối, dường như dưới bức tượng đó có một cỗ thi thể, đã hòa làm một thể với thạch anh trắng xung quanh.

"Tam gia, người xem người phụ nữ này cứ như bị nhốt trong đá vậy." Tề Thiết Chủy nhịn không được nói.

Diệp Bạch sắc mặt hơi đổi, bị Tề Thiết Chủy nhắc nhở, bức tượng này dường như được làm từ người thật, chỉ là trên bề mặt da được bôi một loại vật chất chống thối rữa và giống như thạch dịch.

Chẳng lẽ Hiến Vương lại điên cuồng đến mức đó?

Đem vợ mình đổ đúc thành tượng đá sao?

"Hai người, đập nát bích họa đi!" Diệp Bạch phất tay, hai hỏa kế vừa theo lên liền rút xẻng sắt ra.

Chỉ là xẻng đầu tiên vừa hạ xuống, bích họa liền tóe máu tươi, hai hỏa kế hơi hoảng thần.

Diệp Bạch mặt không đổi sắc nói: "Tiếp tục!" "Keng!

Keng!" Vài nhát xẻng sau đó, một cỗ thi thể hình người dính máu từ trong bích họa bị đào ra.

Phu nhân này giống như trong bích họa, là một mỹ nữ diễm lệ.

Ở một vài chỗ trên cơ thể, chất thạch dịch bị bong tróc, lộ ra làn da trắng mịn hồng hào, trông như vừa mới chết không lâu.

Chỉ là đột nhiên tiếp xúc với không khí, da thịt phu nhân nhanh chóng bị oxy hóa biến thành màu đen, rất nhanh toàn bộ hành lang tràn ngập mùi hôi thối như cá ươn.

Mùi hôi thối như một loại tín hiệu, bụng phu nhân trương phình to ra, như có thứ gì đó đang quẫn quại bên trong.

Ngay sau đó, phu nhân như bị điện giật, bật dậy ngồi phắt tại chỗ.

Trần Ngọc Lâu đứng gần nhất, dù đã thấy nhiều cảnh tượng, cũng không khỏi bị cảnh này dọa cho giật mình.

Y như không có chuyện gì, lùi lại một bước, ho khan một tiếng.

Tề Thiết Chủy thì càng trốn ra sau lưng Diệp Bạch: "Tam gia, mau ra tay đi, lại mẹ kiếp trồi xác rồi!" Trương Văn Ngọc thì tài cao gan lớn, ngón trỏ và ngón giữa của cánh tay độc nhất kề sát nhau, dò xét trước bụng phu nhân.

Chỉ thấy y sắc mặt ngưng trọng nói: "Là vật sống, hẳn là một loại côn trùng." Nghe lời này, Diệp Bạch vội vàng từ trong không gian lấy ra thiết bị phun lửa, nhắm thẳng vào vợ của Hiến Vương mà điên cuồng xả.

Trong ngọn lửa dữ dội, bụng phu nhân này trương phình cực nhanh, da thịt trong khoảnh khắc bị căng đến mức bán trong suốt.

Khoảnh khắc tiếp theo, bụng đột nhiên nứt toác, vô số bướm đêm đen phun ra bay tán loạn từ bên trong.

Những con bướm này có con lớn con nhỏ, không ít bị ngọn lửa thiêu đốt, nhưng cũng có một số thoát ra được, bay lên các thiết bị chiếu sáng trên đầu mọi người.

Bướm đêm sinh ra từ trong thi thể người chết lợi hại hơn nhiều so với bướm đêm bình thường.

Huống hồ những con này còn là do Hiến Vương dùng huyết nhục chí ái của mình mà tinh tâm nuôi dưỡng, uy lực tuyệt đối không hề nhỏ.

Tề Thiết Chủy nửa thân mình núp dưới quần Diệp Bạch, nhưng vẫn không tránh khỏi bị bướm đêm vây công.

"Tam gia, cứu mạng, những con bướm này cắn người rồi!!" Diệp Bạch không để ý đến y, vẫn dùng ngọn lửa thiêu đốt một lượng lớn bướm đêm.

Bụng phu nhân không cháy, càng giống như một cái động không đáy, bướm đêm không ngừng chui ra từ bên trong.

Lúc này, Trương Văn Ngọc rạch rách lòng bàn tay, vảy máu tươi vào hành lang.

Những con bướm này như gặp phải thiên địch, lập tức tứ tán bay đi, chạy trốn ra ngoài hành lang.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu chặn ở lối ra, vung Kim Cương Tán, trong chốc lát lại đánh rơi không ít bướm đêm.

Số bướm đêm còn bay được không còn mấy con, trên sàn nhà rải rác những con bướm đêm ghê tởm dày đặc.

Những con bướm này dù bị lửa thiêu đốt, vẫn cố sức lao về phía trước, cho đến khi cánh bị cháy rụi, cũng không ngừng vỗ.

"Thứ ghê tởm." Trần Ngọc Lâu dẫm chết một con, dưới chân sàn nhà lập tức dính thứ dịch đặc sệt ghê tởm.

Diệp Bạch tiến lên kiểm tra vết thương của Tề Thiết Chủy, chỉ thấy y đầy mặt những vết thi ban màu đen sẫm, e rằng là do dính phải thi phấn trên cánh bướm đêm, hơn nữa ở cổ còn có không ít vết thương nhỏ.

Chương 209

"Tam gia, người nói sao mấy thứ này cứ đuổi theo cắn mình ta, với lại con huyết thi kia cũng vậy, ta chọc ai ghẹo ai chứ." Tề Thiết Chủy gần như sắp khóc.

Diệp Bạch cười khẽ, trong số những người đi lên, chỉ có Tề Thiết Chủy và hai hỏa kế là người thường.

Nhưng hai hỏa kế kia thì trang bị tận răng, mặt nạ chống độc che kín mít.

Bướm đêm không tìm thấy mục tiêu, chỉ đành tìm Tề Thiết Chủy béo tốt nhất để ra tay.

Sau khi băng bó đơn giản cho Tề Thiết Chủy, Diệp Bạch thấy Chá Cô Tiếu và những người khác đã tiến vào mộ thất phía sau bích họa.

Mộ thất này không lớn, xung quanh đặt vài món khí vật kỳ lạ.

Ở trung tâm mộ thất, có một cỗ quan tài đồng hình thang.

Quan tài đồng là sự kết hợp giữa gỗ và đồng, tổng thể có màu nâu đen, làm từ gỗ nam mộc, bề mặt có chạm khắc đình đài điện các rỗng, cũng coi như một cỗ quan quách tinh xảo.

Trong quan tài đồng, ánh lên một rương bảo vật màu vàng.

Chính là rương bảo vật bằng vàng mà Diệp Bạch hằng mong ước.

Chiếc rương này lớn hơn chiếc rương bảo vật bằng vàng đã mở ở Bình Sơn trước đó một chút.

Nhưng Diệp Bạch cũng không khỏi nhíu mày, chẳng lẽ Hiến Vương lại chôn trong quan tài đồng hình thang này sao?

Môi trường chôn cất này quá đơn sơ rồi.

Cỗ quan tài đồng này kém xa so với quan tài Ấm Tử Mộc và quan tài thạch tinh nham trước đó.

Với cá tính Hiến Vương muốn thăng thiên, lại còn muốn vượt trên mọi người, sao có thể chôn trong một cỗ quan tài đồng phổ thông như vậy được.

Diệp Bạch lại nhìn quanh bốn phía, gian mộ thất này không có dấu vết chạm khắc của con người, cứ như một hang động tự nhiên màu trắng.

Trong động không thông suốt, trụ đá tự nhiên sừng sững, có vài chỗ cực kỳ chật hẹp, giấu không ít hang động nhỏ.

Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng không cho rằng đây là quan quách Hiến Vương, tản ra bốn phía, muốn xem mộ thất này liệu còn có cơ quan mật thất nào không.

Sâu trong mộ thất vẽ những bích họa tinh mỹ.

Những bích họa này có bố cục và nét vẽ cực kỳ đơn giản, dường như là do chính Hiến Vương tự tay vẽ, nội dung khiến vài người khá kinh ngạc.

Bức họa đầu tiên là một khối vẫn thạch từ trời rơi xuống, mang theo vệt đỏ rực dài, rơi vào Trùng Cốc này.

Hiến Vương từ vẫn thạch đó mà có được thủy tinh màu mực và một số khối thanh đồng.

Hóa ra thủy tinh màu mực và khối thanh đồng đều là từ vẫn thạch mà ra.

Bức họa thứ hai là cảnh Hiến Vương chọn địa điểm, mọi người bắt đầu công trình, xây dựng cung điện tại nơi này.

Bức họa thứ ba là cảnh Hiến Vương ở Hội Tiên Điện, mời các

tiên gia, phong cách vẽ phóng khoáng tự do.

Còn bức họa thứ tư không liên quan đến Hiến Vương, là một tòa thành bảo được xây trên đỉnh núi cao chót vót.

Dưới núi mây trắng bao quanh, trong cung điện thờ phụng một totem hình cầu mắt khổng lồ, xung quanh là những nhân vật ăn mặc kỳ dị đang phụng thờ.

Ba bức họa trước đều khá dễ hiểu, có mối quan hệ logic nhất định, nhưng bức họa thứ tư lại bị đứt đoạn, khó mà lý giải.

Diệp Bạch cũng khẽ lẩm bẩm suy đoán: "Cung điện này không thể là Tinh Tuyệt Cổ Quốc, vậy là nơi nào?

Chẳng lẽ có liên quan đến việc giải trừ lời nguyền của tộc Trát Cách Lạp Mã sao?" Trương Văn Ngọc kiến thức rộng, mở miệng nói: "Vị trí trong bức họa thứ tư có lẽ ở Tây Tạng, ta từng thấy cổ thi mặc loại trang phục kỳ lạ này ở Khang Ba Thanh Phổ." Tây Tạng?

Mọi người có chút nghi hoặc.

Điền Quốc nằm ở Vân Nam, thời cổ đại giao thông bất tiện, Hiến Vương hẳn cả đời chưa từng ra khỏi Vân Nam, làm sao có thể vẽ ra một cung điện Tây Tạng cách ngàn dặm như vậy?

Mọi người lại đi thêm vài bước, cảnh vật thay đổi, xuất hiện bức bích họa thứ năm.

Bối cảnh trong tranh là một quần thể thác nước phát ra ánh sáng cầu vồng bảy màu, Hiến Vương tại đó cưỡi rồng thăng thiên.

Chỉ là bố cục đơn giản hơn nhiều, hơn nữa trong tranh còn có thêm ba đồng tử dẫn đường.

Đồng tử quỳ dài không dậy nổi, nằm sấp trên đất, trên lưng vẽ ký hiệu hổ, rết, mắt.

Trần Ngọc Lâu xem đến nổi giận đùng đùng: "Lão già Hiến Vương này không phải thứ tốt lành gì, biến ba huynh đệ chúng ta xấu xí thành thế này, nằm sấp như ba con chó.

Ban đầu ta còn định cho lão ta một toàn thây, bây giờ xem ra lão đã bất nhân, đừng trách chúng ta bất nghĩa." Chá Cô Tiếu thì không để ý đến sự xấu xí trên bích họa, mở miệng nói: "Điều này lại nói rõ Hiến Vương chắc chắn đã từng có được Mộc Trần Châu.

Tiên tri tộc Trát Cách Lạp Mã của chúng ta có thể dự ngôn chính xác chuyện ngàn năm sau gần Quỷ Động, nhưng sau khi rời Thần Sơn Quỷ Động, năng lực này liền biến mất.

Mộc Trần Châu rất có thể giống như Quỷ Động, đều có một loại sức mạnh thần bí nào đó, có thể dự kiến chuyện của trăm ngàn năm sau." Trần Ngọc Lâu lắc đầu: "Vậy thì càng không đúng.

Trăm ngàn năm sau chúng ta đâu thể lại đi dập đầu nhận lỗi với Hiến Vương, chúc mừng lão ta thành tiên chứ." "Có thể chỉ là Hiến Vương tưởng tượng ra.

Y thông qua Mộc Trần Châu biết chúng ta sẽ đến, nhưng không biết chúng ta là đến để đào mộ của y, đoạn tuyệt con đường trường sinh của y." Diệp Bạch giải thích.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, lời giải thích của Diệp Bạch khiến y thấy thoải mái.

Không gian mộ thất không lớn, mọi người chỉ vài bước đã đi hết, không có cơ quan mật thất nào.

Đành quay đầu lại thăm dò cỗ quan tài đồng hình thang.

"Chuẩn bị mở quan tài đi." Đi vòng quanh quan tài đồng một lượt, Diệp Bạch mở miệng nói.

Bất kể Hiến Vương có ở trong quan tài đồng hay không, trước tiên

cứ lấy rương bảo vật bằng vàng trong quan tài đồng đã rồi nói sau.

Quan tài đồng không chỉ đơn sơ, mà miệng nắp quan tài còn không được niêm phong chống xác biến.

Hai hỏa kế không tốn mấy sức đã nhấc một góc nắp quan tài lên.

Trần Ngọc Lâu không có nhiều kiên nhẫn, trực tiếp đá văng nắp quan tài.

Tuy nhiên, trong quan tài đồng trống rỗng, chỉ có một bộ Ngọc Y Tước Linh.

"Chậc chậc, Hiến Vương này trốn đi đâu rồi, phía trước đã bày nhiều trò như vậy, đến đây chẳng lẽ còn giấu thi thân của mình đi sao?" Trần Ngọc Lâu không đoán nổi tâm tư Hiến Vương.

Chủ mộ xây dựng mộ huyệt chính là để an trí thi thân của mình.

Hiến Vương đã tạo cung điện trên đỉnh núi, tạo Minh Phủ dưới nước, tốn nhiều công sức đến vậy, không thể nào không để thi thân của mình ở đây.

Ở một bên khác, Diệp Bạch vươn tay lấy Ngọc Y Tước Linh, tiện thể đưa rương bảo vật bằng vàng vào không gian hệ thống.

Chương 210

Rương bảo vật hằng mong ước cuối cùng cũng có được, Diệp Bạch ngay lập tức chìm đắm tâm thần vào hệ thống. [Rương Bảo Vật Vàng: Thẻ sao chép kỹ năng!

Nguồn gốc từ thế giới chưa biết, có thể sử dụng đối với nhân vật cụ thể trong phạm vi mười mét.

Sau khi sử dụng, ngẫu nhiên sao chép bất kỳ kỹ năng nào của mục tiêu.] Thẻ sao chép kỹ năng, Diệp Bạch khẽ nhíu mày, vậy mà lại là thứ này.

Tiểu thuyết đời trước y đã đọc không ít, tự nhiên biết cách sử dụng thứ này.

Nếu ở một thế giới cao võ, có ma pháp hoặc có thể tu tiên, thẻ sao chép này nhất định có thể phát huy tác dụng lớn.

Nhưng ở thế giới Đạo mộ này, một thế giới có giá trị võ lực không cao, dường như có chút vô dụng.

Dù sao thì trong thế giới này, Chá Cô Tiếu và Tiểu Ca, những người đứng trên đỉnh võ lực, vẫn không mạnh bằng y.

Cho dù sao chép kỹ năng từ hai người họ, đối với Diệp Bạch cũng sẽ không có ích lợi gì.

Diệp Bạch có chút thiếu hứng thú, khẽ thở dài sau đó, chuyển sự chú ý sang Ngọc Y Tước Linh trong tay.

Bộ ngọc y này chất liệu tinh mỹ tuyệt vời, được dệt bằng sợi chỉ vàng, hẳn là đồ của vợ Hiến Vương.

Xem ra cỗ quan tài đồng này không phải của Hiến Vương, mà là của vợ y.

Rõ ràng đây là mộ huyệt của Hiến Vương, sao rương bảo vật vàng lại xuất hiện trong quan quách của vợ y chứ.

Theo quy luật cất giữ bảo vật từ trước đến nay, chúng đều có liên quan mật thiết đến quan quách của chủ mộ.

Trừ phi Hiến Vương không có quan quách, nhưng điều này cũng không hợp lý.

Hiến Vương không thể không tự mình xây dựng quan quách được.

Thấy Diệp Bạch cầm Ngọc Y Tước Linh ngẩn người, Trần Ngọc Lâu nhịn không được vẫy tay trước mặt y: "Ngươi sao vậy, tiểu tử?

Bị mê hồn à?" Diệp Bạch lẩm bẩm: "Kỳ quái." Trần Ngọc Lâu không hiểu: "Kỳ quái gì?" Diệp Bạch đột nhiên cảm thấy một tia linh quang chợt lóe qua trong đầu.

Nếu rương bảo vật chỉ xuất hiện trong quan quách của chủ mộ, vậy chỉ có một khả năng, mộ thất nơi họ đang đứng chính là quan quách của Hiến Vương!

Với bản tính của Hiến Vương, y quả thực có khả năng xây dựng một cỗ quan quách độc đáo khác biệt.

Nếu đúng là như vậy, thi thân Hiến Vương cũng nhất định giấu trong mộ thất này.

Diệp Bạch nói ra ý nghĩ này, mọi người đều rơi vào trầm tư.

"Tam gia, nếu mộ thất chính là quan quách Hiến Vương, thì có ý nghĩa gì chứ?

Xây lớn như vậy, không giống quan quách, cũng không hợp phong thủy nha?" Mặt Tề Thiết Chủy quấn đầy băng gạc, nói chuyện không rõ ràng.

Câu nói này của Tề Thiết Chủy đã nhắc nhở Diệp Bạch.

Phải đó, mục đích của Hiến Vương chính là để thành tiên, mọi bố cục đều liên quan đến kế hoạch thăng tiên của y.

Một đường đi qua, bất kể là Hội Tiên Điện hay Tam Thế Quan, đều là một phần trong kế hoạch thăng tiên của Hiến Vương.

Vì vậy, nếu mộ thất thật sự là quan quách Hiến Vương, thì nó cũng nhất định ẩn chứa một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, Diệp Bạch vội vàng mở dị đồng ra, cảnh tượng trước mắt khiến tâm thần y chấn động mạnh mẽ.

Tường vách xung quanh, cùng với mặt đất dưới chân, tất cả đều phát ra sinh cơ màu đỏ.

Sao có thể chứ, mộ thất này là sống!

Họ đang ở trong cơ thể một sinh vật sống!

Sinh vật sống lớn như vậy rốt cuộc là thứ gì?

Họ vậy mà vẫn luôn không phát hiện ra?

Trong lòng Diệp Bạch dâng lên sự bất an nồng đậm.

"Mau rút lui, rời khỏi đây trước!" Mọi người ít khi thấy Diệp Bạch kinh hoàng như vậy, Trần Ngọc Lâu vội vàng hỏi: "Có chuyện gì vậy Tam đệ, đã xảy ra chuyện gì?" "Mộ thất là sống, Tiểu Hắc!

Ngươi mau đưa Thiết Chủy ra ngoài trước." Diệp Bạch không kịp giải thích nhiều hơn, trong tầm nhìn của y, màu đỏ trên tường mộ thất dần đậm hơn, sinh cơ trở nên thịnh vượng, như thể thứ này đang dần thức tỉnh.

Dù sao thì đã hứa với Cửu gia sẽ đưa Tề Thiết Chủy về lành lặn, không thể để y xảy ra chuyện ở đây được.

Tề Tiểu Hắc gật đầu đáp vâng, cũng không hỏi nhiều, một tay nhấc Tề Thiết Chủy lên lưng, chui ra khỏi mộ thất.

“Tam gia, các người cẩn thận nhé.” Tề Thiết Chủy cũng không làm bộ, thành thật bám trên lưng Tề Tiểu Hắc.

Y đâu có thân thủ như Diệp Bạch và những người khác, chỉ mong được rời khỏi nơi nguy hiểm này, chỉ tiếc là chưa nhìn thấy thi cốt Hiến Vương.

Diệp Bạch nhìn về phía Trương Văn Ngọc đang do dự: “Văn Ngọc huynh đệ, trên người ngươi còn mang thương tích, cứ ra ngoài cùng họ trước đi.” Trương Văn Ngọc nhìn sâu vào ba người Diệp Bạch một cái, chắp tay nói: “Mấy vị bảo trọng!” Hai người hỏa kế cũng lui ra, chỉ còn lại ba người Diệp Bạch ở đây.

Lúc này, mộ thất tựa hồ hoàn toàn thức tỉnh, bốn phía nham thạch thạch anh trắng dần dần đổi màu.

Bề mặt chảy ra nước bẩn màu vàng nhạt, những dòng nước này ẩm ướt, mùi vị không hôi nhưng rất tanh, tựa như mùi của một loại dịch nhầy màu trắng.

Ba người lập tức đeo mặt nạ phòng độc, lại thắt khăn vải ở cổ, phòng tránh dịch thể từ trên đỉnh sấm hạ xuống dính vào da thịt. "Đây rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?" Trần Ngọc Lâu chỉ thấy toàn bộ mộ thất bắt đầu co rút chấn động có quy luật, cửa ra duy nhất cũng có xu thế khép lại.

Lúc này, Diệp Bạch phát hiện bản đồ không gian hệ thống xuất hiện biến hóa, dưới chân bọn họ giẫm đạp xuất hiện một khoảng không gian kín nhỏ.

Khoảng không gian này xuất hiện sau khi mộ thất thức tỉnh, chẳng lẽ thi thể Hiến Vương ẩn tàng ở bên dưới?

Chá Cô Tiếu một bên từ dưới chân cắt xuống một khối thịt từ mộ thất, bỏ vào miệng nhai nuốt rồi suy đoán: "Mộ thất này hẳn là một

loại nhục chi cỡ lớn, ước chừng có niên đại rất lâu rồi, bị Hiến Vương dùng làm quan quách.

Có lẽ Hiến Vương bị mai táng ở một chỗ nào đó của nhục chi, muốn mượn dược lực của nhục chi để đạt được mục đích trường sinh của y." Nhục chi chính là Thái Tuế, là tổ của vạn vật, tương truyền là do địa khí uất kết hóa thành, có người đem nhục chi còn sống chôn vào huyệt vị phong thủy đại hung, liền có thể dùng âm khí liên tục tư dưỡng nhục chi.

Nhục chi theo niên đại tăng trưởng, thể hình cũng sẽ biến lớn, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ hoặc cải tử hoàn sinh.

Diệp Bạch nhớ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có giới thiệu về nhục chi, phàm nơi phong thủy đại hung, thanh trọc thất điều, đều sẽ sinh trưởng nhục chi, căn cứ vào hình thái khác nhau, cát hung cũng dị biệt.

Nhục chi Thái Tuế lớn như vậy, ước chừng sinh trưởng ít nhất vạn năm, cũng không biết là Hiến Vương từ đâu đào tới.

Trần Ngọc Lâu cũng chưa từng thấy nhục chi Thái Tuế lớn đến vậy, không khỏi có chút hiếu kỳ, cũng học Chá Cô Tiếu ăn một khối thịt Thái Tuế.

Mùi vị xộc mũi, nhưng trong bụng rất nhanh sinh ra một luồng hơi ấm, tư nhuận gân mạch xương cốt tứ chi.

Chương 211

Trần Ngọc Lâu lúc này mới phát hiện bảo sơn ngay dưới chân bọn họ, nếu có thể mang toàn bộ mộ thất ra ngoài, dù là ngàn ngày đem nhục chi làm linh thực ăn, cũng đủ ba huynh đệ bọn họ ăn cả đời.

Trần Ngọc Lâu vừa định bảo Diệp Bạch đào thêm nhục chi để vào không gian trữ tồn, liền thấy Diệp Bạch tay cầm thiết sạn đang đào dưới chân bọn họ.

Một xẻng xuống, mang theo một khối nhục chi lớn và nước vàng óng. "Đừng ngẩn ra đó nữa, mau đến giúp ta, Hiến Vương hẳn là ngay dưới chân." Diệp Bạch liền vội nói.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu tự nhiên không dám quên mục đích chủ yếu nhất của bọn họ khi đến mộ Hiến Vương, ba người hợp lực, rất nhanh đã đào thông một khe nứt lớn.

Mượn ánh sáng lờ mờ chập chờn, ba người đều nhìn thấy bên trong khe nứt quấn lấy một thi thể hình người.

Nếu không có gì bất ngờ, đó hẳn chính là thi thể Hiến Vương.

Chá Cô Tiếu đi đầu, xoay người chui vào khe nứt đen ngòm không có ánh sáng.

Nhục bích hai bên bám chặt lấy Chá Cô Tiếu, nhưng Chá Cô Tiếu liều mạng chui vào trong, bên trên còn có Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu liều mạng đẩy y vào.

Nước vàng nhỏ giọt trong mộ thất càng lúc càng nhiều, mà toàn bộ mộ thất đang co rút với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. "Thế nào rồi?" Trần Ngọc Lâu lớn tiếng hỏi. "Còn thiếu một chút." Lúc này Chá Cô Tiếu hai chân đều đã chìm vào nhục bích, Diệp Bạch thấy vậy,

dùng dây thừng buộc vào mắt cá chân Chá Cô Tiếu, đợi Chá Cô Tiếu lấy được đồ vật, liền có thể kéo y ra.

Ở phía bên kia, cửa ra duy nhất không ngừng co rút, đã chỉ còn lớn bằng thùng nước, Trần Ngọc Lâu cầm Kim Cương Tán lên định tiến lên chặn cửa ra.

Lúc này, Tề Thiết Chủy bên ngoài lộ ra nửa khuôn mặt bị băng bó, Trương Văn Ngọc và Tề Tiểu Hắc đều ở phía sau y. "Trần tổng bả đầu, các ngươi không sao chứ?" Tề Thiết Chủy nhe hàm răng trắng toát. "Ngươi tiểu tử sao còn chưa đi?" Trần Ngọc Lâu khẽ cau mày. "Chúng ta không phải trở lại giúp sao?

Hơn nữa chúng ta không ở trong bụng nó, không có gì nguy hiểm." Trần Ngọc Lâu nghĩ cũng phải, liền đưa Kim Cương Tán cho Tề Thiết Chủy: "Kim Cương Tán cho ngươi, giữ đường cho chúng ta!" "Được thôi!" Tề Thiết Chủy sảng khoái đáp lời.

Hạ mộ lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút cảm giác tham gia.

Nói về Chá Cô Tiếu, sau khi chui vào nhục bích, phí hết sức lực cuối cùng cũng mạc được thi thể Hiến Vương.

Đèn đội đầu y đã bị ép rớt, không biết đi đâu mất, bây giờ chỉ có thể mò mẫm tìm kiếm Mộc Trần Châu trong bóng tối.

Chá Cô Tiếu đầu tiên mạc đến vị trí đầu gối Hiến Vương, da thịt trơn bóng, dính đầy dịch nhầy.

Sờ lên trên nữa, một thớ thịt mềm dài vừa đủ để tay nắm chặt, Chá Cô Tiếu liền vội vã ném thứ này đi, còn cọ tay lên nhục bích hai bên.

Thật ghê tởm.

Từ trên truyền đến tiếng Trần Ngọc Lâu thúc giục, Chá Cô Tiếu biết phải nắm chặt thời gian.

Nếu Mộc Trần Châu bị Hiến Vương mang theo hạ táng, cuối cùng có thể ở trong lòng bàn tay, yết hầu hoặc bụng y.

Hai thứ trước thì tốt, nhưng nếu Mộc Trần Châu bị Hiến Vương nuốt vào bụng, trong thời gian cấp bách như vậy, nhất định không cách nào lấy Mộc Trần Châu ra.

Chá Cô Tiếu nghĩ một chút, chẳng bằng mang thi thể Hiến Vương lên trước.

Đã quyết định, Chá Cô Tiếu nắm lấy hai chân Hiến Vương, gầm lên một tiếng: "Kéo!" Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch nghe tin tức, lập tức dùng hết sức lực muốn kéo Chá Cô Tiếu ra.

Nhưng cũng không biết vì sao, dây thừng đều sắp đứt rồi, hai người sức lớn như trâu cũng không kéo Chá Cô Tiếu ra. "Dừng!" Bên dưới lại truyền đến tiếng gầm mơ hồ, thì ra là Chá Cô Tiếu phát hiện Hiến Vương tựa hồ bị vật gì đó quấn lấy.

Bây giờ xem ra, chỉ có thể trước tiên mạc sờ tay và miệng Hiến Vương.

Chá Cô Tiếu mạc tác một trận, rất nhanh đã nắm lấy cánh tay Hiến Vương, năm ngón tay Hiến Vương nắm chặt, trong tay rõ ràng nắm đồ vật.

Chá Cô Tiếu trong lòng mừng rỡ, cố sức banh ngón tay Hiến Vương ra, chỉ mạc được một chuỗi nhẫn tròn.

Không phải!

Chá Cô Tiếu liền vội vàng mạc sang một bàn tay khác, năm ngón tay của bàn tay này cũng nắm chặt, sau khi mở ra, Chá Cô Tiếu mạc ra một vật hình tròn.

Tựa hồ là Mộc Trần Châu, lại tựa hồ không phải.

Vật này tựa hồ là một quả óc chó bằng gỗ, nhẹ tênh, dù dính đầy dịch thể, cũng không nặng bằng một hòn đá cùng thể tích.

Đáng chết, Mộc Trần Châu rốt cuộc ở đâu?

Ở lâu, Chá Cô Tiếu càng lúc càng cảm thấy không khí bên dưới không đủ, y dần dần không còn sức lực.

Đem hai vật đã mạc ra nhét vào lòng, Chá Cô Tiếu lại mạc đến bụng Hiến Vương, ấn mấy lần, bên trong tựa hồ không có vật cứng gì.

Điều kỳ lạ duy nhất là, ở rốn Hiến Vương mọc ra một ống thịt mảnh dài, nối liền với nhục chi.

Xem ra Hiến Vương quả thực đã dùng một loại tà thuật nào đó, lấy dược lực của nhục chi Thái Tuế để tư dưỡng nhục thân.

Tiếp tục chui xuống, rất nhanh, Chá Cô Tiếu đã mạc đến đầu lâu Hiến Vương.

Hiến Vương dường như không có ngũ quan, chỉ có một sống mũi cao thẳng, những chỗ khác trơn bóng vô cùng, ngay cả miệng cũng không tìm thấy.

Chá Cô Tiếu kinh ngạc, xem ra nhục thân Hiến Vương sau khi được Thái Tuế tư dưỡng, đã phát sinh một loại thuế biến nào đó.

Nhưng Chá Cô Tiếu không kịp nghĩ nhiều, lại sờ nắn ở yết hầu Hiến Vương, tựa hồ bên trong quả thực có một vật hình tròn cứng rắn.

Chá Cô Tiếu mừng rỡ, thầm nghĩ lần này hẳn sẽ không làm mình thất vọng.

Do không mang theo lợi khí, Chá Cô Tiếu liền dùng ngón tay chọc vào yết hầu Hiến Vương, kẹp ra một quả cầu đá có điêu văn.

Quả cầu này tựa ngọc tựa đá, hoa văn trên đó xoắn ốc, cực kỳ tương tự Mộc Trần Châu trong truyền thuyết.

Nắm chặt quả cầu, trái tim lơ lửng của Chá Cô Tiếu đột nhiên buông xuống, tâm tình y bành trướng.

Lời nguyền của Bàn Sơn ta các đời cuối cùng cũng có thể giải trừ rồi!

Nghĩ đến mình ba mươi năm còn lại tìm khắp sơn lâm cổ mộ chỉ vì viên châu này, Chá Cô Tiếu tâm tư trằn trọc.

Không ít người chết vì lời nguyền với khuôn mặt tộc nhân hiện lên trước mắt y, có mẫu thân y, sư phụ y, lão tế ti đời trước.

Chá Cô Tiếu lệ quang lóe lên, sứ mệnh mấy ngàn năm của tộc Trát Cách Lạp Mã cuối cùng cũng hoàn thành, lời nguyền các đời cũng sẽ kết thúc ở đời y.

Chương 212

"Phanh!

Phanh!" Đột nhiên, tiếng tim đập nặng nề và mạnh mẽ vang lên bên tai Chá Cô Tiếu.

Trong môi trường hôn ám, âm thanh này thật chói tai.

Thân ở trong không gian nhục thất kín mít, nơi đây trừ Hiến Vương ra còn có ai khác?

Chá Cô Tiếu vội vàng thu lại cảm xúc trong lòng, quát lớn: "Đã có!

Kéo!" Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch nghe tin tức, lập tức dùng hết sức lực kéo Chá Cô Tiếu lên, liền thấy Chá Cô Tiếu lấy ra một quả ngọc cầu đen có văn xoắn ốc.

Hai người sắc mặt vui mừng: "Đây chẳng lẽ chính là Mộc Trần Châu?" "Hẳn là ngọc cầu này, ta từ yết hầu Hiến Vương moi ra." "Tốt!

Tốt!, Lần này không đến uổng công, đợi một chút, ta lại đào thêm ít nhục chi." Trần Ngọc Lâu cầm thiết sạn lên lại muốn bắt đầu làm việc.

Chá Cô Tiếu quét nhìn tứ phía, trong mộ thất khanh khanh oa oa một mảng, xem ra lúc nãy hai người đào không ít. "Không kịp nữa rồi, lui ra ngoài trước đi, Hiến Vương bên dưới đã sống lại rồi." "Tình huống gì?

Hiến Vương sống lại!" Trần Ngọc Lâu bất khả tư nghị. "Nhị ca, tình huống cụ thể là gì?" Diệp Bạch cũng có chút không rõ. "Ta moi ra Mộc Trần Châu xong, liền nghe thấy tiếng tim đập của Hiến Vương." "Tim đập?

Sao có thể, chẳng lẽ cái pháp trường sinh thành tiên của Hiến Vương là thật?" Trần Ngọc Lâu vẫn không quá tin, nhưng nhị đệ mình sẽ không gạt mình.

Lúc này, dưới đất đột nhiên vươn ra một bàn tay trắng bệch, nắm lấy mắt cá chân Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu bị dọa cho giật mình, một cước đạp lên, chỉ nghe tiếng xương cốt vỡ vụn, bàn tay này trực tiếp tứ phân ngũ liệt.

Trần Ngọc Lâu có chút ngốc trệ: "Đây chẳng lẽ chính là Hiến Vương?" Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu còn chưa trả lời, liền thấy trên nhục bích tứ phía mộ thất hiện ra vô số xương cốt hình người, cùng vô số bàn tay người vây lấy ba người.

Xem ra nhục chi có thể lớn đến mức này, ngoài việc nằm ở vị trí phong thủy đại trùng, còn có liên quan đến việc dùng tinh huyết nhân loại tư dưỡng. "Mẹ kiếp, Hiến Vương dùng nhân nhục dưỡng thi a!" Trần Ngọc Lâu đại kinh, lập tức cảm thấy nhục chi mình vừa ăn vào buồn nôn.

Diệp Bạch lấy ra Bá Vương Thương, mãnh liệt huy động, đập nát không ít trảo người vươn tới.

Chá Cô Tiếu nhìn về phía hai bên mộ thất đang cấp tốc co rút, nói: "Xem ra là Hiến Vương phục sinh mới hoán tỉnh những oan hồn này, chúng ta lui ra ngoài trước đã." "Hảo!" Tề Thiết Chủy ở một bên khác vẫn luôn giữ Kim Cương Tán chặn đường, nghe thấy động tĩnh xong, liền vội nói: "Tam gia, các ngươi mau ra đi, mộ thất này đang động!" Ngay lúc ba người Diệp Bạch tiến gần cửa ra, mặt đất đột nhiên sụt xuống, một cánh tay trắng nõn bám chặt lấy Chá Cô Tiếu.

Cánh tay này và người sống không khác gì, da thịt trơn bóng, chỉ là dính đầy dịch nhầy màu vàng.

Ngay sau đó một cái đầu lâu chui ra, không có ngũ quan, chỉ có sống mũi.

Chính là Hiến Vương!

Diệp Bạch nhãn tật thủ khoái, Bá Vương Thương trong tay lóe lên ngân quang, đầu lâu Hiến Vương khoảnh khắc bị phân ly, lăn lóc sang một bên.

Nhưng cánh tay vươn ra từ mặt đất vẫn bám chắc, Chá Cô Tiếu dùng sức mấy lần, đều không thoát được.

Trần Ngọc Lâu từ bắp chân rút ra Tiểu Thần Phong, kéo cánh tay mãnh liệt cắt, nhưng trên cánh tay trắng nõn ngay cả một vết xước cũng không lưu lại. "Đáng chết!

Đây là cái quỷ gì, Tiểu Thần Phong của ta vậy mà vô dụng!" Ngay lúc ba người kinh ngạc, mặt đất lại mạo ra một cái đầu lâu y hệt cái vừa rồi.

Thấy một cái đầu lâu khác bị cắt xuống vẫn nằm trong dịch nhầy, Diệp Bạch cau mày sâu sắc, Hiến Vương chẳng lẽ có bất tử chi thân? "Xem ra Hiến Vương và nhục chi cộng sinh, chỉ cần có đại nhục chi này ở đây, Hiến Vương sẽ không chết." Chá Cô Tiếu phỏng đoán.

Trần Ngọc Lâu lấy ra một quả lựu đạn, thuận thế nhét vào khe nứt lớn còn tàn lưu vừa nãy. "Oanh long!" Cự hình nhục chi cấp tốc mãnh súc, dưới chân ba người vậy mà truyền đến tiếng nhân loại rống thê lương.

Âm thanh này oán độc vô cùng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng Tề Thiết Chủy: "Tam gia, chúng ta chống không trụ nữa rồi, các ngươi ngàn vạn lần cẩn thận, dưới mộ thất là vách núi!" Ngay sau đó, Kim Cương Tán bị nhục chi thôn một, cửa ra không thấy nữa, ba người triệt để bị khốn trong nhục

chi mộ thất.

Đồng thời, nhục chi mộ thất sau khi co rút lại bút trực trụy lạc, điệt nhập hắc ám nhai giản.

Ba người Tề Thiết Chủy dùng đèn pin thăm dò độ sâu khe núi, đen kịt không thấy đáy.

Không ngờ Hiến Vương lại xây mộ thất ở nơi như vậy, khi mộ thất súc tiểu đến nhất định trình độ, liền trực tiếp rơi xuống.

Tề Thiết Chủy khóc rống nói: "Tam gia, ngươi chớ xảy ra chuyện gì nha, ngươi mà xảy ra chuyện, ta trở về không chết kiều kiều sao." "Muốn cứu bọn họ thì theo ta!" Tề Tiểu Hắc lưu lại một câu nói xong, tùy tức chuyển thân ly khai.

Tề Thiết Chủy hoảng hoảng trương trương cùng Trương Văn Ngọc mang theo hai hỏa kế liền vội vàng theo.

Còn ba huynh đệ Diệp Bạch trong nhục chi mộ thất lại một lần nữa thể nghiệm tự do lạc thể khoái cảm, chỉ là lần này so với lần ở Bình Sơn, kích thích hơn nhiều.

Ngay khoảnh khắc hạ trụy, Diệp Bạch đã thu Bá Vương Thương lại, ba huynh đệ khẩn bão thành đoàn, nghênh tiếp trùng kích sắp đến. "Oa!" Ba bốn nhịp thở sau, quả cầu thịt đường kính khoảng bốn mét tạp xuống mặt nước, tiên khởi một đại xuyến lãng hoa.

May mà nhục chi đủ mềm đủ dày, ba người đạn xạ mấy lần, chỉ thấy choáng váng, nhưng cũng không có gì đại ngại.

Cánh tay và đầu lâu Hiến Vương không còn, nhưng nhục chi vẫn đang co rút, Diệp Bạch lấy Bá Vương Thương thống thử, chỉ thấy nội bích nhục chi phi thường kiên ngạnh, tựa như ngoại bì đại trùng tử màu đỏ, rất khó thứ phá.

Hiến Vương tựa hồ có thể tùy ý khống chế cường độ phòng ngự

của nhục chi, có thể kiên ngạnh như cương thiết, cũng có thể nhu nhuyễn như tượng bì. "Xem ra Hiến Vương lão nhi là muốn nuốt sống ba chúng ta nha, muốn chúng ta thành một bộ phận thân thể y, quái bất đắc bích họa thượng có thân ảnh ba chúng ta." Trần Ngọc Lâu nhất thời hết cách, vô nại thán khí nói. "Tổng hội có cách, tiên biệt cấp, chúng ta tam huynh đệ lần nào chẳng hóa hiểm vi di." Chá Cô Tiếu hiếm khi nói một câu khích lệ lòng người, có lẽ là do Mộc Trần Châu đã đến tay, y gánh vác hy vọng của toàn tộc, không thể thất bại.

Không gian vẫn đang súc tiểu, Diệp Bạch đã đem không ít đông tây trong không gian ra thường thí một lượt, đều không có hiệu quả gì.

Trừ lựu đạn và tạc dược, ngay cả phún hỏa trang trí cũng bị Diệp Bạch lấy ra dùng, khả tiếc nhục chi đã dung vi nhất thể với Hiến Vương cũng không sợ hỏa.

Lượng dưỡng khí trong không gian không nhiều, Diệp Bạch không dám tứ ý lãng phí.

Diệp Bạch nữu động Bá Vương Thương một tiệt thương thân, chuyển Bá Vương Thương thiết hoán đến hình thái thứ hai.

Hình thái này Bá Vương Thương ngoại hình không có biến hóa gì, chỉ là thương thân trường độ đạt đến tam mễ, đế tại nội bộ nhục chi mộ thất, đảo là có thể duyên hoãn tốc độ súc tiểu của nhục chi.

Tam mễ thương thân thái trường, Diệp Bạch không mấy khi dùng qua hình thái này, không ngờ lần này lại phải thượng dụng tràng.

Nhục chi tại tất hắc thủy vực hoãn hoãn phiêu lưu, dữ thử đồng thời, thủy hạ một điều hắc sắc tàn ảnh bàn toàn nhi thượng.

Chương 213

Nhục chi vô pháp tái súc tiểu, Hiến Vương lại sinh ra phương pháp mới thôn phệ ba người.

Ba người phát hiện nội bích nhục chi lại bắt đầu sinh ra trấp thủy màu đen, trấp thủy này có tính hủ thực rất mạnh, tựa như dịch vị.

Áo Chá Cô Tiếu triêm thượng một giọt đốn thì bốc khói đen.

Hảo tại dịch vị này sản sinh tốc độ không nhanh, duyên theo nội bích lưu thảng hội tụ tại để bộ.

Ba huynh đệ song thủ liền vội vàng trảo trụ Bá Vương Thương, điếu tại không trung, không dám xúc bính dịch vị.

Không biết vì sao, tại hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, ba người vậy mà đều không có mấy phần khủng cụ. "Xem ra Hiến Vương lão nhi là thật sự muốn ăn chúng ta." Trần Ngọc Lâu thán một khẩu khí sau hối hận nói: "Sớm biết ta xuất phát trước đã đem những tiểu trùng trùng kia mang theo thì tốt rồi." Chá Cô Tiếu bất tri tình: "Tiểu trùng trùng gì?" "Còn nhớ Hắc Thủy Thành sao?

Đương thì ta mang đi một đám dị trùng, những dị trùng này đối với nhiệt độ cực kỳ mẫn cảm, lại vô vật bất thôn, nhưng nhất trực không có thủ đoạn giá ngự những dị trùng này.

Trực đáo một năm trước ta dùng tiên huyết tư dưỡng tân sinh trùng noãn, không ngờ trùng noãn phu hóa sau vậy mà có thể nghe hiểu chỉ huy của ta." Trần Ngọc Lâu tường tận thuật lại.

Chá Cô Tiếu liên tưởng đến: "Ngươi tìm vẫn thạch chính là vì tư dưỡng dị trùng?" Trần Ngọc Lâu điểm điểm đầu: "Đúng vậy, những trùng tử này không ăn vẫn thạch sẽ không lớn lên, lần này đến mộ

Hiến Vương ta nghĩ có tam đệ ở đây, còn sợ nguy hiểm gì, liền không cấp mang đến, không ngờ Hiến Vương lão nhi này kỹ cao hơn một trù, nhốt ba huynh đệ chúng ta trong thân thể hắn." Thoại thuyết hoàn, Trần Ngọc Lâu lại nhìn Diệp Bạch: "Tam đệ, ngươi còn có bản sự gì thì toàn bộ lấy ra đi, tái tàng trứ dịch trứ, ngươi đại ca nhị ca liền sắp bị dịch vị này dung lâu." Chá Cô Tiếu cũng nhất kiểm hi dực nhìn sang, mỗi lần ngộ đáo hiểm cảnh, tự gia tam đệ tổng năng hóa hiểm vi di, từ chưa từng làm bọn họ thất vọng.

Khả năng đây chính là nguyên nhân hai người dám ở trong bụng Hiến Vương du khoái liêu thiên vậy.

Để khí là Diệp Bạch cấp đích. "Biệt khán ta, phương pháp không phải không có, chỉ là không đến vạn bất đắc dĩ còn chưa thể dùng, thái kinh thế hãi tục, hơn nữa ta sợ thả ra đông tây càng nguy hiểm." Diệp Bạch dao dao đầu.

Diệp Bạch cũng không ngờ Hiến Vương như thử nan triền, kỷ hồ khắc chế toàn bộ thủ đoạn hiện có của y.

Tuy thuyết hắn cũng bị hữu hậu thủ, đãn cái hậu thủ này có lưỡng diện tính, bất nhiên hắn tảo tựu cấp dùng rồi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng long ngâm.

Ba người đốn thì lộ ra hỉ sắc, đây là Tiểu Hắc thanh âm.

Diệp Bạch liền vội vàng dùng xà ngữ ứng đáp.

Tiểu Hắc đắc đáo mệnh lệnh, hắc sắc long khu bàn cứ tại ngoại diện nhục chi, đối chuẩn nhục chi nhất đốn khẳng giảo.

Không biết vì sao, ngoại biểu nhục chi phi thường thúy nhược, không thể đáng trụ nha xỉ và lợi trảo của Tiểu Hắc.

Nhục chi tuy tinh, đãn thôn nhập phúc trung noãn dương dương đích, Tiểu Hắc cật hạ một khối sau lập khắc liền biết đây là hảo đông

tây, càng gia tận hưng tê giảo.

Bị Hiến Vương khống chế nhục chi chung quy có phản ứng, ngoại tằng khai thủy biến thành kiên ngạnh, đãn bên trong lại biến thành thúy nhược khởi lai.

Xem ra Hiến Vương năng lực hữu hạn, không thể làm cho nhục chi tất cả bộ vị biến thành nhất dạng kiên ngạnh.

Diệp Bạch trảo trụ cơ hội, thu Bá Vương Thương lại, thiết hoán vi hình thái thứ nhất, đối chuẩn để bộ ngoan ngoan nhất thống.

Nhục chi bị tê liệt một đại khẩu, hồ thủy đốn thì dũng tiến lai không ít, hòa hắc sắc vị dịch dung hợp, phát ra tư tư đích thanh âm.

Khả tiếc, tốc độ nhuyễn động của nhục chi rất nhanh, rất nhanh liền tu bổ cái khẩu tử này.

Chi hậu nhục chi không còn thích phóng vị dịch, tam huynh đệ thải tại hỗn thủy trung. "Chẩm dạng?

Trừ phi tạc xuất một đại khẩu tử, bất nhiên dĩ tốc độ tu bổ của nhục chi, chúng ta căn bản không thể toản xuất khứ." Trần Ngọc Lâu trứ cấp đạo, Hiến Vương đây là nhất tâm nhất ý muốn thôn ba người bọn họ. "Na tựu tạc!" Diệp Bạch giảo nha, tiên nã xuất một cái lựu đạn, hựu nã xuất một cái hậu thực đích cương bản.

Lúc này Tiểu Hắc vẫn còn ở ngoại tằng nhục chi khẳng giảo, khả tiếc nhục chi ngạnh hóa sau, y tái dã giảo bất động rồi.

Đảo là lưu lại không ít niêm hồ hồ khẩu thủy tại nhục chi thượng.

Diệp Bạch phát xuất xà ngữ, nhượng Tiểu Hắc tiên ly khai, hựu tại trắc bích thượng oạt xuất một cái tiểu khổng, bả lựu đạn mai liễu tiến khứ.

Bả cương bản cái tại lựu đạn thượng, tam huynh đệ tấn tốc bát

tại cương bản thượng. "Oanh long!" Lựu đạn hóa vi hỏa hoa, xé nát nhất thiết đông tây, đạn phiến phi tiên.

Cự đại nhục chi như đồng lậu khí đại khí cầu, hồ thủy đảo quán, tùy hậu nhục chi trầm tại hồ để.

Tam huynh đệ tức sử hữu cương bản hộ thân, dã bị lựu đạn đích trùng kích chấn đắc hôn rồi quá khứ.

Tiểu Hắc tại thủy trung tốc độ kinh nhân, cứu tam nhân ra.

Diệp Bạch hấp hai khẩu băng lãnh đích hồ thủy sau liền tỉnh lại, liền thấy chính mình kỵ tại Tiểu Hắc bối thượng, nhi Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu tắc bị Tiểu Hắc dùng trảo tử linh trứ.

Diệp Bạch phách phách Tiểu Hắc, kỳ ý tiên đưa bọn họ thượng ngạn.

Tiểu Hắc ứng một tiếng, hồi đầu luyến luyến bất xá nhìn trầm tại hồ để đích nhục chi, nhiên hậu hướng ngạn biên du khứ.

Một bên du trứ, lợi xỉ thượng còn có nguyên nguyên bất đoạn khẩu thủy phân bí trứ, phiết rồi một nhãn sau bối thượng Diệp Bạch, liền vội vàng giao chủy cấp bế thượng.

Cái tiểu động tác này nào có thể man trụ Diệp Bạch, Diệp Bạch nhẫn bất trụ thán khí, chân là một cái cật hóa.

Tiểu Hắc đưa tam nhân đến một xử dung động trung, ngoại diện thiên sắc như mặc trấp y hệt hắc, bạn tùy chớp điện thiểm lôi minh, đại vũ liên miên bất đoạn.

Cái thời gian điểm này đã là đại bạch thiên rồi, đãn ngoại diện lại không thấy một điểm nhật quang.

Diệp Bạch vi vi dao đầu, Hiến Vương bất trừ, dị thường đích thiên tượng ứng cai bất hội cải biến.

Diệp Bạch tại động khẩu phụ cận phóng rồi một cái tín hiệu đạn, đãn hồng sắc diễm hoa nhân vi đại vũ đích duyên cố, tại bán không trung liền tạc khai, hơn nữa rất nhanh liền tiêu tán, cũng bất tri đại bộ đội năng không năng khán đắc kiến.

Đánh thức Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, liền thấy tỉnh lại đích Chá Cô Tiếu mạc rồi mạc chính mình đích hung tiền, thần sắc đại biến. "Hỏng rồi, Mộc Trần Châu biến mất rồi!" Tam nhân đối thị rồi một nhãn, diện sắc tiêu cấp. "Chẳng lẽ là điệu tại hồ thủy trung?" Trần Ngọc Lâu đạo. "Ứng cai thị." "Bất hành, ta yếu hạ hồ khán khán." Chá Cô Tiếu dục yếu hạ thủy, hựu bị Diệp Bạch lạp xuất. "Hiến Vương còn tại thủy trung, thái nguy hiểm, Tiểu Hắc thủy tính hảo, ta nhượng hắn khứ khán khán." Giữa hồ, Tiểu Hắc lộ diện, gật đầu với Diệp Bạch, liền bơi trở lại tìm Mộc Trần Châu.

Đẳng rồi một hồi, thủy hạ không động tĩnh, ngạn thượng đích đại bộ đội đảo là đỉnh trứ đại vũ cản rồi quá lai. "Tam gia, các ngươi không sự ba?" Tề Tiểu Hắc, Hoắc Tiên Cô đẳng nhân toàn thân thấp lộc lộc đích, đô tòng mộ huyệt trung cản rồi quá lai.

Diệp Bạch kỳ ý không sự, rất nhanh liền tương mục quang tỏa định tại đại bộ đội trung hai cái tòng Trương Khải Sơn thủ trung tá lai đích pháo binh, bả bọn họ khiếu rồi xuất lai, tịnh nhượng bọn họ tìm hoa giác độ vị trí an phóng bách kích pháo.

Chương 214

Thấy Diệp Bạch bả đại pháo đô bàn rồi xuất lai, Tề Thiết Chủy nhẫn bất trụ đạo: "Tam gia, Hiến Vương lợi hại như vậy, còn phải dùng pháo đạn đánh?" Diệp Bạch không thời gian hòa hắn đa giải thích: "Bỉ ngươi tưởng tượng đích lợi hại, ngươi tiểu tử đẳng hội đóa viễn ta, bất nhiên Hiến Vương tránh thượng ngươi, ta khả hộ bất trụ ngươi." Cái cú thoại này bả Tề Thiết Chủy hách đắc bất khinh, liền vội vàng đóa đáo chúng nhân đích hậu diện, còn bả Trương Văn Ngọc lạp đáo thân biên. "Văn Ngọc huynh đệ, liền Tam gia đô không bả ác đích đối phó đích đông tây, chúng ta còn là ly viễn nhất ta, ngươi thương thế không hảo, đến thì hậu ta đái trứ ngươi nhất khởi bào." Trương Văn Ngọc vi vi điểm đầu, hựu bả mục quang đầu hướng dung động thâm xử bất kiến quang tuyến đích thủy diện.

Na lý tựa hồ có động tĩnh rồi.

Diệp Bạch cũng bả mục quang đầu hướng thủy diện.

Bạn tùy long ngâm, Tiểu Hắc phảng nhược thừa phong đạp lãng nhi lai, thanh thế hạo đại.

Bất quá, Diệp Bạch nhãn tiêm, phát hiện Tiểu Hắc chủy bộ tựa hồ hàm trứ nhất vật, hắn đích phúc bộ phiếm trứ hồng sắc huyết tích.

Tiểu Hắc thụ thương rồi?

Tái khán Tiểu Hắc cái này thông mang hoảng trương đích dạng tử, hảo tượng không phải đại hưng nhi quy, nhi là đào mệnh lai đích.

Kiến đáo Diệp Bạch thân ảnh, Tiểu Hắc cái này giao long cánh bị bức xuất rồi xà ngữ: "Chủ nhân, cứu mệnh a!" Hạ nhất khắc, tựa hồ thủy trung đích đông tây truy thượng rồi Tiểu Hắc, mãnh đích bả Tiểu Hắc tha tiến rồi thủy trung.

Diệp Bạch mi đầu thâm thâm trứu khởi, cái tha mụ đích là Hiến Vương?

Chẩm dạng hội có cái dạng này đích khí lực?

Thủy hạ phiếm khởi hồng, hựu truyền lai Tiểu Hắc tê hống.

Diệp Bạch biết Tiểu Hắc không địch lại, vội vàng dùng xà ngữ nói: "Hãy ném Mộc Trần Châu ra đây." Tiểu Hắc liều mạng vươn người khỏi mặt nước, lắc đầu một cái, ném Mộc Trần Châu lên không trung.

Diệp Bạch đại hảm: "Nhị ca!" Chá Cô Tiếu vô cùng ăn ý, phi hổ trảo trong tay y cấp tốc phóng ra, đón lấy Mộc Trần Châu, rồi kéo về.

Mộc Trần Châu vừa đến tay, Chá Cô Tiếu còn chưa kịp xem kỹ, liền thấy một bóng người trắng như đạn pháo bắn ra từ trong nước.

Chá Cô Tiếu hạ ý thức ác trụ kim cương tán đích tán bả, đãn na nhân ảnh dĩ nhiên đáo hắn diện tiền. "Hoa!" Quyền phong phác diện, Chá Cô Tiếu căn bản không kịp phản ứng, liền phi xuất rồi thập mễ chi viễn, khẩu trung đích kim hoàng sắc tiên huyết bất yếu tiền đích phún thổ nhi xuất.

May mà Mộc Trần Châu y nắm chặt, vẫn còn trong tay.

Võ lực trị đỉnh tiêm đích Chá Cô Tiếu nhất chiêu bị miểu, nhượng chúng nhân cật kinh bất dĩ.

Lúc này, chúng nhân giá tài khán thanh thượng ngạn đích ngoạn ý, không có ngũ quan, chỉ có cao tủng đích tị lương, hơn nữa toàn thân quang lưu lưu đích, chính là dị biến đích Hiến Vương.

Hiến Vương bị Mộc Trần Châu hấp dẫn, chậm rãi bước về phía Chá Cô Tiếu.

Trần Ngọc Lâu sấn thử cơ hội, thủ trì Tiểu Thần Phong nhiễu đáo

rồi Hiến Vương bối hậu.

Chỉ kiến hắn mãnh đích khiêu khởi, tựa hồ muốn cấp Hiến Vương một kích trí mạng.

Đãn Hiến Vương bất vi sở động, liền cước bộ đô không có đình hạ.

Phong lợi đích chủy thủ tiêm bộ thứ hướng Hiến Vương cảnh bộ, uyển như thứ tại rồi cương thiết thượng, liền một điểm ngân tích đô không lưu hạ. "Mã đức, một điểm dụng không có, cải minh nhi liền cấp ngươi dung rồi!" Trần Ngọc Lâu khí cấp đại mạ, cán thúy song thối giáp tại Hiến Vương đích yêu bộ, thủ trung đích chủy thủ liên thứ.

Hiến Vương bị Trần Ngọc Lâu củ triền phiền rồi, thủ tí đột nhiên vô quy tắc thân trường, tương hậu bối thượng Trần Ngọc Lâu trảo trụ, ngoan ngoan đích suất tại địa thượng.

Đại cước mãnh đích lạc hạ, thải tại Trần Ngọc Lâu đầu lâu bàng biên, nhĩ biên đích nham thạch toái liệt, Trần Ngọc Lâu đồng khổng nhất chấn, thâm hấp một khẩu khí.

Hiến Vương tòng Trần Ngọc Lâu đầu thượng khóa quá, không đả toán yếu Trần Ngọc Lâu tiểu mệnh.

Bất quá cương tài na nhất tề trọng suất dã bất khinh, Trần Ngọc Lâu chỉ giác đắc hầu lung cam điềm, có chút ba bất khởi lai rồi.

Kỷ cái tá lĩnh huynh đệ kiến trạng, liền vội vàng thượng lai sam phù Trần Ngọc Lâu. "Tổng bả đầu, ngươi không sự ba." Trần Ngọc Lâu dao dao đầu, thổ xuất một khẩu huyết, khán hướng hoãn bộ hướng tiền Hiến Vương, thần sắc ngưng trọng.

Tam đệ, đại ca nhị ca đô chiết rồi, chỉ năng kháo ngươi!

Cương tài hai tràng chiến đấu Diệp Bạch đô khán tại nhãn trung,

Hiến Vương xá khí nhục chi sau, tượng cái sinh hóa chung kết giả, bất cận tốc độ kinh nhân, nhi thả năng làm chỉnh cái thân thể biến thành kiên ngạnh vô cùng.

Phạ là hắn phá trận Bá Vương Thương dã phá bất khai Hiến Vương phòng ngự.

Khả tiếc, cương tài tại nội bộ nhục chi thực nghiệm quá, hắn đích tiên huyết đối Hiến Vương không có tác dụng.

Cái thuyết minh Hiến Vương và nhất bàn đích thi biến bất đồng, thân thể không cụ hữu tà thuộc tính.

Tương Bá Vương Thương hoành tại thân tiền, Diệp Bạch thâm hấp một khẩu khí, chu thân tử khí di mạn, nhất vãng vô tiền đích hướng Hiến Vương xung thượng khứ.

Tức sử đả bất quá dã yếu đả, chí thiểu yếu mạc xuất Hiến Vương thủy chuẩn tại thập gì trình độ.

Diệp Bạch tốc độ kinh nhân, nhất tức chi gian liền lai đáo Hiến Vương thân tiền.

Nội lực dũng động, ngân sắc đích Bá Vương Thương nhận thượng triền trứ tử khí, tại Diệp Bạch cự lực gia trì hạ hướng Hiến Vương hoành tảo.

Chỉ kiến Hiến Vương trắc thân nhất nữu, đóa quá Diệp Bạch cái nhất kích.

Diệp Bạch tâm hỉ, cái thuyết minh Hiến Vương dã bất cảm ngạnh tiếp cái nhất chiêu.

Đãn Hiến Vương tiếp hạ lai đích cử động liền nhượng Diệp Bạch tiếu bất xuất lai rồi.

Chỉ kiến Hiến Vương thủ bối trường xuất ngũ căn thập ly mễ

trường phong lợi nhục thứ, mãnh địa hướng Diệp Bạch tạp lai.

Tốc độ khoái đắc nhượng Diệp Bạch đô không phản ứng quá lai.

Hơn nữa cương tài Diệp Bạch xuất chiêu dùng rồi bất tiểu đích khí lực, nhất thì chi gian lai bất kịp thu thế, chỉ hảo miễn cường nữu động thân vị, nhượng Hiến Vương nhục thứ tạp tại phúc bộ. "Oanh!" Bá Vương Thương thoát lạc, Diệp Bạch bị oanh xuất khứ kỷ mễ khai ngoại, chàng tại rồi nham bích thượng.

Cái kết quả này, tựa hồ không bỉ Chá Cô Tiếu hảo đáo na lý khứ. "Tam đệ!" "Tam gia!" Cửu Môn chúng nhân phân phân cật kinh, đặc biệt là Hoắc Tiên Cô và Diệp phủ hỏa kế, liền vội vàng thượng tiền lai tra khán Diệp Bạch thương thế.

Cương tài Hiến Vương biến hóa tiêm duệ lợi trảo bọn họ khán tại nhãn lý, trung rồi cái nhất hạ, nào năng có mệnh hoạt!

Tề Thiết Chủy tuy nhiên đảm tiểu phạ sự, đãn dã tâm hệ Diệp Bạch an úy, chính dục tòng nhân quần trung thượng tiền, hựu bị Trương Văn Ngọc lạp trụ. "Biệt cấp, Hiến Vương trảo tử thượng không đa thiểu huyết, Diệp Tam gia ứng cai vô sự." "Hảo!" Tề Thiết Chủy khán trứ đảo địa bất khởi Diệp Bạch, tâm trung nhất trận kỳ đảo: "Vô lượng thiên tôn, chư thiên tiên gia, cái đẳng yêu vật này bất trừ, chúng ta toàn đô yếu tử tại nơi này a." Diệp Bạch thổ rồi một khẩu huyết đàm, tương chính mình đích y vật xả khai, chỉ kiến thân thượng xuyên đích kim ti nhuyễn giáp bị thứ phá ngũ cái tiểu động.

Không ngờ chi tiền tòng phúc đại trung khai xuất Kim Ti Nhuyễn Giáp cứu rồi chính mình một mệnh, yếu bất thị hữu nhuyễn giáp tá rồi Hiến Vương đại bộ phận đích lực đạo, hắn phạ là bị khai tràng phá đỗ. "Còn hảo, là bì nhục thương." Hoắc Tiên Cô khinh thủ khinh cước đích cấp Diệp Bạch tát thượng chỉ huyết phấn, hựu dùng bạch sa bao khỏa.

Chương 215

Lúc này Hiến Vương dĩ kinh tiếp cận Chá Cô Tiếu, Cửu Môn nhân thượng tiền trở chỉ, đãn Hiến Vương đối phổ thông nhân hào bất lưu tình, thuấn gian liền có hai nhân bị lợi trảo khai tràng phá đỗ, không rồi khí tức.

Hai người này là hỏa kế của Tề Tiểu Hắc, Tề Tiểu Hắc tâm đông bất dĩ.

Phổ thông nhân đối thượng Hiến Vương, liền là đường tí đương xa, không có ti hào dụng xử.

Dã hữu nhân sử dụng thương giới, đãn tử đạn xạ tại Hiến Vương đích thân thượng, phảng phật hãm nhập nê đàm, rất nhanh liền bị Hiến Vương nhuyễn động đích nhục thể thôn rồi. "Đô thối hạ, tiên biệt thượng!" Diệp Bạch bất nhẫn càng đa nhân tống mệnh, đại hống đạo.

Lúc này Tề Tiểu Hắc đến trước mặt Chá Cô Tiếu nói: "Mộc Trần Châu đưa ta, ta mang nó chạy." Chá Cô Tiếu lắc đầu nói: "Không được, ba huynh đệ chúng ta đối với Hiến Vương vẫn còn tác dụng, ngoài chúng ta ra, ai lấy được Mộc Trần Châu người đó sẽ chết, Hiến Vương sẽ không lưu thủ nữa." Tề Tiểu Hắc nhẫn bất trụ đạo: "Cái châu tử này chân có na yêu trọng yếu sao?" Chá Cô Tiếu thê thảm tiếu rồi tiếu đạo: "Chí thiểu bỉ ta đích mệnh trọng yếu, ta bất năng đâu rồi hắn." Không có biện pháp, Tề Tiểu Hắc nhất bả tương Chá Cô Tiếu kháng tại kiên bàng thượng, triều trứ động khẩu bào khứ.

Hiến Vương kiến đáo cái nhất mạc, thân hình hóa vi tàn ảnh, lan tại Tề Tiểu Hắc tiền diện.

Chỉ kiến hắn thân xuất một cái thủ, kỳ ý Chá Cô Tiếu giao xuất

châu tử.

Chá Cô Tiếu nghiến răng, nắm chặt Mộc Trần Châu. "Nhưng!" Lúc này, thân hậu truyền lai Diệp Bạch thanh âm.

Chá Cô Tiếu quả đoạn đích hướng hậu phao xuất, thử thì Tề Tiểu Hắc dã tấn tốc xuất thủ, phi công hóa kiếm, trực tiếp thống xuyên Hiến Vương phúc bộ.

Chỉ kiến Hiến Vương phúc bộ huyết nhục tấn tốc chuyển di, trực tiếp tương phi công tễ xuất rồi thân thể ngoại.

Mặc kệ Tề Tiểu Hắc và Chá Cô Tiếu, trong mắt Hiến Vương chỉ có Mộc Trần Châu, đá dưới chân nứt vỡ, Hiến Vương nhảy vọt lên, phóng thẳng về phía Mộc Trần Châu.

Nhưng Diệp Bạch lại đi trước một bước, lấy Mộc Trần Châu trên không trung vào tay.

Thử thì đích hai cái pháo binh dã tương pháo đạn thượng thang, tưởng khởi Diệp Bạch cương cấp bọn họ đinh chúc, liền lãnh hãn trực lưu, song thủ dã hữu chút phát đẩu. "Thập miểu hậu, ta sẽ tương cái đông tây này dẫn đáo ngạn biên na khối thạch đầu xử, đến thì hậu biệt quản ta tại không tại, nhất định yếu khai pháo, yếu thị pháo đạn oai rồi, ta liền hoạt bác rồi các ngươi, Trương Khải Sơn dã hộ bất trụ các ngươi." "Tam gia, ngươi yếu thị tại phụ cận chúng ta khả bất cảm khai pháo a." "Ta không hội hữu sự, các ngươi chỉ quản khai pháo, phóng tâm, ta xuất rồi sự không hội nhượng các ngươi phụ trách." Tuy thuyết yếu triền trụ Hiến Vương 10 miểu chung, đãn Diệp Bạch tịnh không có kỷ phần tín tâm.

Sở dĩ Diệp Bạch tảo tảo thôn phục rồi một viên Chu Quả đan dược.

Nùng hậu đích dược lực tại phúc trung hóa khai, Diệp Bạch cảm

giác đầu não đô thanh linh rồi một ta, đan điền trung đích tử hà nội lực dã phiên cổn bất dĩ.

Sau khi đỡ lấy Mộc Trần Châu, Diệp Bạch liền cảm thấy Hiến Vương từ phía sau ập đến.

Kim Nhận Công thi triển đáo cực hạn, Diệp Bạch tại nham động trung thân hình triển chuyển, hảo tại Hiến Vương pháo đạn bàn tốc độ nhu yếu tá lực, bất năng tượng Diệp Bạch na dạng linh hoạt, tại hiệp tiểu đích không gian trung càng là hoành trùng trực chàng.

Dung động nham bích bị Hiến Vương chàng xuất bất thiểu động khanh.

Đãn ngũ miểu chi hậu, Diệp Bạch trục tiệm nan dĩ chi xanh, chủ yếu là Hiến Vương hội dự trắc hắn đích phương vị, cương tài hắn soa điểm bị Hiến Vương cấp trảo trụ.

Kiến Diệp Bạch một cá nhân xanh bất trụ, Tề Tiểu Hắc đại hảm đạo: "Nhưng cấp ta!" Diệp Bạch nhanh chóng ném ra, Tề Tiểu Hắc đón lấy Mộc Trần Châu, sau đó chuyển sang trạng thái bay, bám vào đỉnh hang động, cả người bay lượn trên không.

Hiến Vương hựu phi xạ nhi xuất, Tề Tiểu Hắc khống chế phi công, chỉnh cái nhân tấn tốc thượng thăng, đóa quá rồi Hiến Vương cái nhất kích.

Cái nhất phiên chiết đằng, thời gian đáo rồi 8 miểu chung. "Chuẩn bị hảo phát xạ!" Diệp Bạch hét lớn một tiếng, nhận lấy Mộc Trần Châu mà Tề Tiểu Hắc ném lại, đến bên tảng đá lớn.

Chín giây sau, Hiến Vương lại một lần nữa lao tới.

Khoảnh khắc đó, Diệp Bạch đột nhiên thu Mộc Trần Châu vào không gian.

Hiến Vương lao đến trước mặt Diệp Bạch đột nhiên sững lại, bởi

vì Mộc Trần Châu đã biến mất khỏi cảm ứng của hắn.

Liền là cái nhất sát na, pháo binh khai pháo, một tiếng phát pháo oanh long thanh tạc hưởng, hỏa quang thiểm động, tại hôn ám đích dung động trung là như thử đích thứ mục.

Diệp Bạch thủ xuất cương bản đáng tại thân tiền, hựu khiêu nhập thủy trung.

Thủy hạ đích Tiểu Hắc tấn tốc tiếp ứng, khỏa trứ Diệp Bạch đào ly.

Chỉ có Hiến Vương hơi ngơ ngác đứng tại chỗ, vì Mộc Trần Châu biến mất, hắn trở nên cực kỳ phẫn nộ, trên mặt ẩn hiện ngũ quan chấn động, chính là biểu cảm phẫn nộ.

Bất quá nghênh tiếp hắn phẫn nộ đích khước là một khỏa chỉ nhiệt đích pháo đạn, đương tiền nhân loại đỉnh phong khoa kỹ thành quả chi nhất. "Oanh long!" Cự đại đích thanh hưởng tại dung động trung hồi truyền, yên trần thủy vụ tán tận, địa diện thượng xuất hiện trực kính hữu ngũ mễ đại thâm khanh, hồ thủy tấn tốc quán nhập thâm khanh trung.

Diệp Bạch tòng thủy trung mạo đầu, tìm hoa Hiến Vương tung tích. "Cái hạ Hiến Vương ứng cai tử kiều kiều rồi ba, ta thân nhãn khán đáo pháo đạn đả trung hắn rồi." Tề Thiết Chủy đích thanh âm tại dung động trung hưởng khởi.

Bất quá không nhân hồi hắn, không kiến đáo Hiến Vương tàn thi, chúng nhân tâm trung na khỏa huyền trứ đích tâm là phóng bất hạ.

Lúc này, thủy diện truyền lai thanh âm, chúng nhân thủ điện đồng tề xạ.

Tại vạn chúng chú mục chi hạ, Hiến Vương hoãn hoãn tẩu xuất thủy diện, chỉ kiến hắn toàn thân tiêu hắc, bán tiệt thân tử không rồi.

Bất quá tựa hồ hữu bất đoạn diễn xạ đích huyết nhục tại tu bổ hắn đích thân thể.

Kiến đáo cái nhất mạc chúng nhân đích tâm lương rồi bán tiệt.

Đây là cái gì quái vật, giang rồi một phát pháo đạn đô bất tử, na cái thế giới này còn có năng sát tử cái quái vật này đích thủ đoạn sao?

Diệp Bạch kiến thử, thán tức liên liên, tâm tri phổ thông phương pháp là trừ bất điệu Hiến Vương rồi.

Hiện tại chỉ năng động dụng hắn hậu thủ rồi! "Bang ta triền trụ hắn, biệt bính mệnh!" Thanh âm lạc địa, Diệp Bạch liền tiêu thất tại động khẩu, khán kỳ thân ảnh, tựa hồ tại vãng sơn điên xử Thiên Cung thượng bào khứ.

Chúng nhân tuy nhiên bất minh bạch Diệp Bạch còn có thập gì thủ đoạn, đãn chỉ năng tương tín vô sở bất năng đích Tam gia. "Phanh phanh phanh!" Chúng nhân giá khởi thương giới, hỏa lực tứ xạ, tử đạn bất yếu mệnh đích xạ xuất.

Hiến Vương thân thể tu bổ đích rất nhanh, kỷ tức chi gian, chỉnh cái thân thể liền phục nguyên, bán tiệt bị khảo thành thán trạng bì nhục dã tại thoát lạc.

Những tử đạn này chỉ năng vi vi trở chỉ hắn tiền tiến đích tốc độ, đối hắn không có tạo thành một điểm thương hại.

Lúc này, pháo binh hựu trang hảo một mai pháo đạn, đãn cái thanh âm này dã tương Hiến Vương hấp dẫn.

Hạ nhất khắc, Hiến Vương bá xuất hiện tại cái pháo binh đích diện tiền, trực tiếp tương pháo binh tê xả thành lưỡng tiệt, tiên huyết như vũ bàn huy sái.

Bàng biên đích phụ trợ pháo thủ đảm đô bị hách phá rồi, mãn kiểm tiên huyết, lăng tại nguyên địa bất cảm động.

Tề Tiểu Hắc thủ trung đích phi công hóa vi hồi toàn tiêu, triêu Hiến Vương phi khứ.

Sấn cái công phu này, Diệp phủ kỷ cái hỏa kế liền vội vàng thượng tiền, tương cái phụ trợ pháo thủ cấp hắn rồi hồi lai.

Chương 216

Hiến Vương tùy thủ tương hồi toàn tiêu đả lạc, ngũ quan phù hiện, đây là một trương niên khinh anh tuấn đãn hựu tranh nanh đích kiểm khổng.

Chỉ kiến hắn đái trứ sát ý, hoãn hoãn khai khẩu đạo: "Các ngươi...

đô yếu tử!" Thoại âm còn chưa lạc địa, Hoắc Tiên Cô thủ trì Sa Mạc Chi Ưng khai thương. "Phanh!" Tử đạn đái trứ hỏa quang, hoa phá không khí xạ xuất.

Hiến Vương trắc đầu nữu quá tử đạn, hào vô sinh khí đích mục quang tử tử tràng trụ Hoắc Tiên Cô: "Rất hảo!" Tề Thiết Chủy cấp mang đại hảm: "Tiên Cô khoái bào!" Đãn cái thanh âm này tựa hồ còn không Hiến Vương tốc độ khoái, hạ nhất khắc Hiến Vương xuất hiện tại Hoắc Tiên Cô diện tiền.

Hiến Vương thủ chưởng hóa vi lợi trảo, triêu trứ Hoắc Tiên Cô tú khí bạch nộn đích kiểm bàng phách khứ.

Chỉ kiến Chá Cô Tiếu đột nhiên xuất hiện, đáng tại Hoắc Tiên Cô tiền diện, song thủ bão trụ Hiến Vương thủ tí. "Khoái tẩu!" Hiến Vương nộ cấp, thân xuất lánh nhất chích thủ trực tiếp tương Chá Cô Tiếu một chích thủ tí tê xả hạ lai, kim sắc tiên huyết tát rồi Hoắc Tiên Cô nhất kiểm.

Tiếp dẫn đồng tử đích huyết nhục hắn nhãn sàm rồi rất cửu.

Nhĩ biên truyền lai Chá Cô Tiếu thảm khiếu thanh, Hoắc Tiên Cô kiến Hiến Vương cánh nhiên tương Chá Cô Tiếu thủ tí phóng tại chủy biên khẳng giảo.

Cái nhất mạc tương hắn thân tâm chấn hám đích bất khinh, đãn

hắn khẩn giảo thương bạch thần xỉ, tâm sinh tử chí, hựu nhất thứ cử khởi rồi Sa Mạc Chi Ưng.

Ký nhiên Hiến Vương khắc ý đóa tị cái thương tử đạn, thuyết minh cái tử đạn này năng thương hại hắn. "Phanh!" Hựu là một khỏa tử đạn xạ xuất, chính trung Hiến Vương mi tâm.

Cái khỏa tử đạn này không có bị Hiến Vương thôn một tiến khứ, phản nhi tương Hiến Vương ngạch đầu chước thiêu đích tiêu hắc.

Cái nhất khắc, Hiến Vương hữu chút đãng cơ, ngốc ngốc đích lăng tại nguyên địa.

Hoắc Tiên Cô tương Chá Cô Tiếu cứu hạ sau, hựu liên khai kỷ thương, trực chí tối hậu nhất khỏa tử đạn đả hoàn, Hoắc Tiên Cô song tí dĩ kinh không có rồi tri giác.

Khả tiếc, Hiến Vương rất nhanh liền khôi phục rồi quá lai, hắn thôn bất hạ Sa Mạc Chi Ưng tử đạn, liền dùng thủ tương tử đạn nhất mai nhất mai khu xuất. "Hảo vũ khí, yếu là đa ta. liền năng thương đáo ta." Hiến Vương đái trứ tà mị tiếu dung hoãn hoãn khai khẩu, đãn cái thanh âm này nhượng chúng nhân tâm trung phát hàn.

Bọn họ hiện tại tài ý thức đáo, Hiến Vương trí tuệ tại trục tiệm khôi phục, hiện tại tựa hồ và thường nhân vô dị.

Trần Ngọc Lâu thử kéo dài thời gian, nhíu mày nói: "Mộc Trần Châu không ở trên tay chúng ta, ngươi có thể tha cho chúng ta không?" "Mộc Trần Châu ta muốn, các ngươi... ta cũng muốn." Hiến Vương cập kỳ không kiên nhẫn, tái nhất thứ hướng Chá Cô Tiếu trùng khứ, Tề Tiểu Hắc đỉnh trứ phi công đại thuẫn lan tại Hiến Vương tiền diện.

Hiến Vương kỷ quyền hạ khứ, phi công đại thuẫn dĩ kinh xuất hiện liệt ngân.

Viễn xử đích Tề Thiết Chủy khán đắc trứ cấp, nhẫn bất trụ đại thanh hảm đạo: "Hắc, Hiến Vương lão nhi, ngươi gia gia ta tại đây." Hậu lai cư Trương Văn Ngọc hồi ức, đây là Tề Thiết Chủy tại hắn diện tiền tối hữu nam tử khí khái nhất thứ, dã là tương hắn khanh tối thảm đích nhất thứ.

Không xuất ý ngoại, Hiến Vương lập tức bị Tề Thiết Chủy hấp dẫn quá lai, cái nhất thứ Trương Văn Ngọc tại không trung huy sái trứ kỳ lân tiên huyết, phi rồi xuất khứ.

Nhãn kiến Tề Thiết Chủy liền yếu tử tại Hiến Vương trảo hạ, ngoại diện đích thiên không đột nhiên lôi thanh đại tác, một đạo thiểm điện chiếu lượng bán biên thiên không.

Hiến Vương đột nhiên cảm ứng được khí tức Mộc Trần Châu, nhìn về phía Thiên Cung trên đỉnh núi, thân ảnh biến mất không thấy.

Hiến Vương một đường cảm ứng tung tích Mộc Trần Châu, đến trước Hội Tiên Điện.

Cả cung điện bị bao phủ trong những đám mây đen dày đặc, bốn phía điện chớp sấm rền, Diệp Bạch toàn thân ướt sũng, tay cầm Mộc Trần Châu đứng trước bia đá cổ kính.

Oanh minh thanh bất đoạn, hạo đại đích cung điện bất thì bị lôi quang chiếu đắc thông minh, bàng đà đại vũ khuynh bồn nhi hạ. "Cấp ta...

Mộc Trần Châu!

Sa ách đích thanh âm tòng Hiến Vương khẩu trung truyền lai.

Diệp Bạch mi đầu khẩn trứu, Hiến Vương hảo tượng khôi phục rồi trí tuệ.

Bất quá, hữu không hữu trí tuệ đô bất yếu khẩn.

Cái thứ bất thị Hiến Vương tử, liền là hắn vong!

Hội Tiên Điện hậu trọng đích điện môn đột nhiên bị đả khai, một đạo vi quang tòng bên trong tán phát xuất lai.

Bạn tùy quang mang xuất hiện là một cái cao đại đích thân ảnh, hắn thân phi hỏa hồng lân giáp, yêu quải ngọc đái, cước hạ là kim lý ngoa.

Lân giáp lưỡng tí các hữu quy xà đồ án, phù quang lược ảnh, vũ thủy bất triêm.

Một đôi nhãn tình bất đái biểu tình, diện mục vô cùng uy nghiêm.

Chính là Diệp Bạch sử dụng thử phù chú phục sinh Chân Võ Đại Đế. "Diệp tiểu hữu, đây liền là ngươi thuyết đích hiện thế yêu ma?" Diệp Bạch củng thủ đạo: "Bẩm Đại Đế, chính là thử lão, hắn bản vi man di tiểu quốc chi chủ, háo sổ thập vạn dân lực vi chính mình tu kiến mộ huyệt, tạo hạ sát lục thậm trọng, như kim hựu thôn thực vạn niên Thái Tuế dĩ tu đắc bất tử chi thân, còn vọng Đại Đế lược thi thủ đoạn, tương thử đẳng yêu vật trừ diệt." Chân Võ Đại Đế vi loát hồ tu, nhãn đái sát khí: "Bản Đại Đế thượng trình thiên ân, bị phong vi Đãng Ma Thiên Tôn, tru sát tà đạo yêu ma nãi là bản chức, tiểu hữu vật yếu khách khí." Nghe hai nhân đích đối thoại, Hiến Vương dã lộng thanh lai long khứ mạch.

Cái thân hình uy nghiêm đích tiên nhân này là thiên thượng đích Đại Đế?

Thế gian quả chân có tiên nhân, như kim hắn dĩ đắc trường sinh bất tử chi thân, thành tiên liền là hắn tối đại đích nguyện vọng. "Đại Đế..." Chỉ là Hiến Vương còn không khai khẩu, Chân Võ Đại Đế liền huyễn hóa xuất một bả hỏa hồng trường kiếm phách trảm quá lai.

Hiến Vương bản đối tiên nhân hoài hữu úy cụ chi tâm, tái gia

thượng Chân Võ Đại Đế thực lực bất tục, một cái bất thận liền bị khảm hạ một tiệt tí bàng.

Trường kiếm do Chân Võ Đại Đế huyễn hóa xuất phi đồng nhất bàn, Hiến Vương chỉ giác đắc thất khứ đích tí bàng tái dã khôi phục bất xuất lai, hơn nữa toàn thân đích tinh lực tại cấp tốc lưu thệ. "Tiểu Vương chỉ vì thành tiên, còn vọng Đại Đế minh sát!" "Kiến ngươi thân triền oan linh, huyết hải thao thiên, tưởng tất dĩ nhiên tạo hạ vô biên sát lục, chẩm dám vọng ngôn thành tiên nhị tự!

Mạc yếu hoàn thủ, đãi ngã tru rồi ngươi!" Cái đối thoại này nhượng Diệp Bạch pha hữu chút vô ngữ, Chân Võ Đại Đế não tử tựa hồ lăng lý lăng khí.

Quả nhiên, thử phù chú kích hoạt Chân Võ Đại Đế bỉ truyền thuyết trung bản tôn soa viễn rồi, toán là tối đê phối bản bản phối trí.

Thiên thượng đích đại vũ còn tại hạ, Chân Võ Đại Đế tốc độ bỉ bất thượng Hiến Vương, hai nhân nhất truy nhất bào, cánh nhiễu trứ cung điện tiền bạch ngọc quảng trường đâu khởi rồi quyển tử. "Yêu nghiệt, vật bào!" Hiến Vương bất bào na chân là sỏa tử, đãn hắn dã bất cảm tùy ý hoàn thủ, hắn còn chỉ vọng vị liệt tiên ban ni.

Thấy Diệp Bạch còn đứng trước bia đá, Hiến Vương nghĩ thầm trước hết phải lấy được Mộc Trần Châu rồi tính sau, liền quả quyết tấn công.

Bất quá, tựa hồ là Hiến Vương bị trảm rồi một kiếm đích duyên cố, thực lực lưu thệ rồi bất thiểu.

Tại Diệp Bạch nhãn trung, Hiến Vương tốc độ bất thị na yêu vô giải.

Chương 217

Diệp Bạch thân hình nhất chuyển, tử hà nội lực quán thâu tại thủ trung, đóa quá Hiến Vương một kích sau, mãnh đích hướng Hiến Vương thương khẩu xử phách khứ.

Hiến Vương tiểu thứ rồi Diệp Bạch thực lực, bị phách cái chính trứ, chỉnh cái thân thể tạp hướng thạch bi.

Cái bảo tồn hai ngàn đa niên thạch bi oanh nhiên đoạn liệt thành hai tiệt.

Diệp Bạch khán hướng chính mình đích song thủ, quai quai, ta thập gì thì hậu cái dạng này lợi hại rồi, có thể bả Hiến Vương phách phi.

Chân Võ Đại Đế lai đáo Diệp Bạch đích thân biên, vi vi khí suyễn: "Cái dạng này tà trung ta chân Võ Đãng Ma Kiếm, bị Đãng Ma kiếm khí công tâm, thực lực chỉ hội càng lúc càng yếu." Nguyên lai như thử, Diệp Bạch củng thủ trí tạ đạo: "Đa tạ Đại Đế giải hoặc." Chân Võ Đại Đế đối Diệp Bạch cung kính đích ngữ khí dã cực vi thụ dụng, khai khẩu đạo: "Tiểu hữu vật yếu cấp, đái ngã thi triển lôi pháp, thu rồi thử yêu tà!" Chỉ kiến Chân Võ Đại Đế hoãn hoãn thân xuất hữu thủ, chưởng tâm tử lam sắc lôi điện phù động.

Cái lôi điện này tựa hồ hựu dẫn đắc tứ chu vân tằng trung lôi đình hội tụ, chỉnh cái Thiên Cung bị thuấn gian bị lôi quang chiếu đắc thông minh.

Sơn cước hạ Tề Thiết Chủy chúng nhân sĩ đầu khán hướng sơn điên dị tượng, nhẫn bất trụ ni nam đạo: "Mạc bất thị Tam gia tại thi triển lôi pháp hàng yêu?" Tử sắc lôi đình tại hội tụ, Diệp Bạch thối rồi hảo kỷ bộ, và Chân Võ Đại Đế lạp khai cự ly.

Hiến Vương càng là bị hách đắc đảm chiến tâm kinh, vô lực đích thân thể tựa hồ càng gia ba bất khởi lai rồi. "Yêu nghiệt, kim nhật liền trừ rồi ngươi!" Chân Võ Đại Đế nộ hống, thủ trung đích lôi đoàn tạp hướng Hiến Vương.

Hiến Vương cổ khởi tối hậu đích khí lực đào thoán, đãn na lôi đoàn phảng phật trừng thượng hắn rồi, thuấn tức liền chí.

Lôi đình tạc liệt, bạn tùy Hiến Vương thảm khiếu thanh kiết nhiên nhi chỉ.

Đẳng Diệp Bạch tái tĩnh khai nhãn sau, một mạc quang thúc xuyên thấu hắc hậu ô vân, sái tại cung điện chi thượng.

Hiến Vương tàn khu dĩ kinh hóa vi tiêu thán.

Chân Võ Đại Đế phóng hoàn đại chiêu sau, tựa hồ dã hữu chút lực kiệt, cánh nhiên hữu chút trạm lập bất ổn.

Diệp Bạch liền vội vàng thượng tiền sam phù: "Đại Đế, cái chiêu này khiếu thập gì danh tự?" Chân Võ Đại Đế vi vi nhất tiếu: "Lôi pháp xuất vu thiên thượng Lôi Đình Chi Phủ, hữu phù hữu chú, nội luyện dĩ quan huyền biến hóa, di dưỡng chân khí, ngoại luyện dĩ tâm lực pháp lực thi triển, khả trị bệnh khứ tật, khu tà phục yêu.

Thử vi Chưởng Tâm Lôi!" Chưởng Tâm Lôi?

Diệp Bạch tâm trung nhất hỉ, cái kỹ năng này hảo.

Thuận thế, Diệp Bạch liền tương hoàng kim bảo tương trung khai xuất kỹ năng phục chế tạp dùng tại Chân Võ Đại Đế đích thân thượng.

Không ngờ kỹ năng tạp nhất dụng, Chân Võ Đại Đế thân thể càng gia suy yếu, cánh nhiên xuất hiện tự chân tự huyễn chi cảm.

Chân Võ Đại Đế khai khẩu đạo: "Tiểu hữu bảo bối chân bất thiểu,

ngươi nhược là hỉ hoan cái Chưởng Tâm Lôi này, ta liền tương thử pháp giao cấp ngươi." Thoại âm cương lạc, Diệp Bạch kỹ năng phục chế tạp dã đắc đáo rồi phản hồi. "Mục tiêu nhân vật: Thạch điêu chi khu Chân Võ Đại Đế!

Hoạch đắc mục tiêu kỹ năng: Chưởng Tâm Lôi." Diệp Bạch hữu chút hãn nhan, Chân Võ Đại Đế tựa hồ năng sát giác đáo kỹ năng tạp phục chế thì động tĩnh, hơn nữa còn năng khống chế kỹ năng tạp trừu thủ kỹ năng. "Đại Đế..." "Tiểu hữu vật yếu đa ngôn, tiên thính ngã thuyết, Chưởng Tâm Lôi tuy là đạo gia bất truyền bí thuật, đãn dã khả tặng dữ hữu duyên nhân.

Tiểu hữu thân hoài kim sát huyết mạch, nan dục tử tự, nhược là tiểu hữu lôi pháp đại thành, liền khả giá ngự thể nội âm dương nhị khí, dĩ thử giải trừ kim sát huyết mạch phó tác dụng." Diệp Bạch vi vi trứu mi, hắn và Bạch Tri Hi thành hôn số tái, mỗi vãn nỗ lực canh vân, đãn nhất trực không thu hoạch.

Không ngờ vấn đề xuất tại hắn nơi này.

Chi tiền hắn liền hữu sở hoài nghi quá, trường sinh huyết mạch đái hữu phó tác dụng.

Khán lai bạch hổ huyết mạch phó tác dụng liền là nan dục tử tự.

Chân Võ Đại Đế thân thể trục tiệm huyễn hóa, Diệp Bạch nhất bả lao không. "Kỳ thực ta tịnh phi Chân Võ Đại Đế bản tôn, chỉ là hương hỏa tàn niệm, tiểu hữu tương ta tòng thạch điêu trung hoán tỉnh, trừ khứ yêu tà dã toán là đại công nhất kiện, thử vật liền lưu cấp tiểu hữu." Hư huyễn Chân Võ Đại Đế tương thân thượng đích hồng sắc lân giáp xả hạ sau, đối Diệp Bạch thâm hậu nhất tiếu, liền tùy phong thệ khứ.

Diệp Bạch khán trứ điệu lạc tại địa lân giáp, chủy trung nam nam đạo: "Đại Đế tẩu hảo." Lúc này, thiên không trung ô vân dĩ kinh toàn

bộ tán khứ, kim sắc kiêu dương huy sái dư huy, tương chỉnh cái cung điện tiêu trúc thành kim hồng sắc.

Diệp Bạch tiến lên nhặt lấy vảy đỏ có đồ án quy xà.

Vảy này chất liệu phi phàm, bề ngoài vô cùng trơn bóng, lại ấm áp như ngọc.

Sau khi Diệp Bạch truyền nội lực vào, liền thấy đồ án quy xà hiển hiện phát sáng.

"Thứ này tốt thật, đáng tiếc là hơi lớn, không mấy hợp thân." Diệp Bạch vẫn không nhịn được nở nụ cười, không ngờ Chân Võ Đại Đế trước khi đi còn để lại cho hắn một bảo bối tốt như vậy.

Đi đến trước tàn thi của Hiến Vương, chỉ còn lại tro than cháy đen, trong không khí còn vương vấn mùi nấm kim châm nướng than.

Có lẽ Hiến Vương cũng không ngờ, hắn vọng tưởng thành tiên, lại bị tiên nhân chân chính tiêu diệt.

Từ dưới bậc ngọc truyền đến tiếng Tề Thiết Chủy kích động: "Tam gia, người không sao chứ?" Diệp Bạch quay đầu nhìn lại, trong đám người không thấy bóng dáng Chá Cô Tiếu và Trương Văn Ngọc, liền hỏi nguyên do.

"Tam gia, Nhị gia Chá Cô Tiếu đã đứt cánh tay phải, phần bả vai bị Hiến Vương cắn nuốt, e rằng không thể nối lại được.

Văn Ngọc huynh đệ vì cứu ta, cũng bị trọng thương." Tề Thiết Chủy thuật lại đơn giản những việc đã xảy ra sau khi Diệp Bạch rời đi.

Diệp Bạch khẽ thở dài, hai người bọn họ không mất mạng là tốt rồi, còn về những hỏa kế tử thương, chỉ đành tăng thêm tiền tuất.

Hắn nhớ trong nguyên tác Chá Cô Tiếu cũng bị đứt một cánh tay,

không ngờ đến Hiến Vương mộ vẫn không thoát khỏi số mệnh.

"Tam gia, vừa rồi những trận sấm sét đầy trời là người thi triển sao?

Hiến Vương này đã hóa thành tro than rồi." Tề Thiết Chủy nhìn thấy tro than trên mặt đất, vô cùng chấn kinh.

Diệp Bạch không để ý hắn, nhặt cánh tay Hiến Vương trên quảng trường trước điện lên, mở dị đồng ra xem, sinh cơ của cánh tay này vẫn vượng thịnh.

Nhát kiếm của Chân Võ Đại Đế đã làm Hiến Vương bị thương, nhưng lại không tiêu diệt sinh cơ của cánh tay, cũng không biết là có ý gì.

Ngược lại, Trần Ngọc Lâu lại phát hiện dưới lớp gạch đá ở một góc quảng trường chôn giấu một lượng lớn thuốc nổ.

Nếu những thuốc nổ này phát nổ, e rằng có thể san bằng cả cung điện.

Chẳng ai hay, đây là hậu thủ do Diệp Bạch để lại.

Hắn sớm đến đỉnh núi chính là để chôn thuốc nổ.

Đó là để đối phó Hiến Vương, cũng là để đề phòng Chân Võ Đại Đế khó lường.

Dù sao, phần giới thiệu công hiệu của lá bùa này có chút mơ hồ, vạn nhất Chân Võ Đại Đế bị kích hoạt mà có tư tưởng riêng, liên thủ với Hiến Vương để đối phó hắn, thì họa lớn rồi.

Những thuốc nổ này cũng là để phòng vạn nhất, hiện giờ xem ra không có đất dụng võ.

Thấy Diệp Bạch cầm cánh tay Hiến Vương vội vàng xuống núi, Trần Ngọc Lâu khẽ lắc đầu, sai người vận chuyển số thuốc nổ này

về.

Hắn muốn hỏi về những việc đã xảy ra trên núi vừa rồi, nhưng Diệp Bạch hiển nhiên không muốn nói với bọn họ.

Có lẽ đúng như Diệp Bạch đã nói trước đây, hắn dùng phương pháp kinh thiên động địa để giải quyết Hiến Vương.

Chương 218

Trở về chân núi, Diệp Bạch thấy Chá Cô Tiếu và Trương Văn Ngọc bị thương tại doanh địa gần thác nước.

Trừ mấy hỏa kế tử vong, chỉ có hai người bọn họ bị thương nặng nhất.

Bụng Trương Văn Ngọc bị Hiến Vương đâm xuyên, nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Nếu không phải thể chất người Trương gia vốn cường hãn, với vết thương nặng như vậy, e rằng đã không chống đỡ nổi.

Còn về Chá Cô Tiếu, thương thế cũng thảm trọng, máu vàng tươi chảy quá nhiều, khiến dung mạo hắn càng thêm già nua, tóc đen cũng bạc đi không ít.

Thấy Diệp Bạch mang về một đoạn cánh tay trơn bóng, Chá Cô Tiếu trên giường mặt mày trắng bệch, nhưng lại mỉm cười nói: "Trời quang mây tạnh, ta liền biết ngươi đã thành công.

Hiến Vương sao rồi?" "Bị lôi điện đánh cháy đen, chỉ còn lại đoạn cánh tay này." Diệp Bạch đặt cánh tay sang một bên, cười đưa Mộc Trần Châu cho Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu không màng thương thế, gắng gượng ngồi dậy đón lấy Mộc Trần Châu.

Hoàn cảnh trước đó u ám, hắn còn chưa kịp xem xét kỹ Mộc Trần Châu này.

Hạt châu này toàn thân xanh biếc lại như màu mực đen, mặt ngoài có đồ án xoắn ốc, quả thực giống hệt một con mắt.

"Thật sự không nhìn ra điều gì dị thường." Chá Cô Tiếu quan sát

một lúc rồi bất lực nói.

Hiện tại Mộc Trần Châu đã có trong tay, nhưng làm sao dùng Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền thì vẫn chưa biết.

Thêm vào đó, lần này bị thương quá nặng, Chá Cô Tiếu cảm thấy mình e rằng không sống được mấy năm nữa, hắn không biết liệu có thể giải trừ lời nguyền cho tộc nhân trước khi đại hạn sinh mệnh đến hay không.

Diệp Bạch cũng có chút bất lực, tiên tri của tộc Trát Cách Lạp Mã có thể dự đoán được việc dùng Mộc Trần Châu giải trừ lời nguyền, sao lại không để lại phương pháp giải trừ lời nguyền luôn đi.

Tuy nhiên, vì Hồ Bát Nhất của kiếp trước có thể thuận lợi giải trừ lời nguyền, thì bọn họ cũng không có lý do gì mà không giải trừ được.

Có lẽ liên quan đến một số thông tin mà Hiến Vương đã để lại.

Diệp Bạch nhớ đến bức bích họa thứ tư do Hiến Vương vẽ, một cung điện xa xôi trong cảnh nội Tây Tạng, không ít người đang tế bái đồ đằng Mộc Trần Châu.

Nơi đó hẳn phải có phương pháp sử dụng Mộc Trần Châu.

Không biết Hồ Bát Nhất trong nguyên tác sau khi rời Trùng Cốc, có phải đã được chỉ dẫn đến đó hay không.

Đúng lúc Diệp Bạch đang suy tư, Chá Cô Tiếu lại lấy ra hai vật phẩm: một hạt đào và một chuỗi ngọc bội màu xanh đen khảm lồng vào nhau, đếm kỹ thì có đến mười sáu cái.

“Hai vật phẩm này cũng được lấy ra từ tay Hiến Vương, chắc hẳn có liên quan đến Mộc Trần Châu, ngươi xem thử.” Hạt đào và ngọc bội tuy đã được rửa sạch, nhưng vẫn còn một chút mùi tanh hôi, dù sao cũng đã bầu bạn với Hiến Vương hơn hai ngàn năm.

Diệp Bạch thuận tay tiếp lấy.

Hạt đào đã được ngâm tẩm bằng một loại dược liệu dầu đặc biệt, chất cảm nặng nề, Diệp Bạch không phát hiện dị thường.

Mười sáu chiếc ngọc bội xanh đen niên đại đã xa xưa, nhưng không phải là ngọc thạch giá trị liên thành, chỉ là hoa văn bên trong ngọc bội rất giống với phù hiệu trên Long Cốt Thiên Thư.

Lúc này Trần Ngọc Lâu bước vào nói: "Ngọc bội này chắc là công cụ dùng để chiêm bặc thời Xuân Thu, lão gia nhà ta từng đào được vật tương tự trong một ngôi mộ thời Xuân Thu." "Dùng để chiêm bặc?

Tương tự như phù kê?" Diệp Bạch khẽ nhíu mày.

Trần Ngọc Lâu gật đầu, cầm ngọc bội xem xét kỹ rồi nói: "Ngọc bội dùng để phù kê ghép chữ, mỗi chiếc ngọc bội đều có thông tin đặc định.

Ngọc bội thông thường sẽ đi kèm với kê bàn, trên kê bàn phủ đầy những ký tự hỗn loạn.

Khi ghép chữ hoàn thành, kết quả tạo thành chính là sự khải thị của thần linh." Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu chợt hiểu ra, mười sáu chiếc ngọc bội này có lẽ là một bộ với Long Cốt Thiên Thư.

Long Cốt Thiên Thư chính là một loại kê bàn.

Diệp Bạch mở lời: "Ta nhớ vị sư phụ 'tiện nghi' của ta từng nói, vương tộc Tây Chu có một loại phương pháp biên mật đặc biệt, thông tin trên Long Cốt Thiên Thư cũng cần phương pháp này mới có thể giải mã.

Nếu mười sáu chiếc ngọc bội chính là vật giải mã do Tây Chu để lại, thì Hiến Vương hẳn là đã có được Long Cốt Thiên Thư, sau đó giải mã được thông tin về Mộc Trần Châu trong đó, rồi mới vọng tưởng mượn Mộc Trần Châu bố cục thành tiên." Nói rồi, Diệp Bạch

lấy ra ngọc hạp có vết ố đỏ tươi mà hắn có được từ Hội Tiên Điện.

Ngọc hạp này dẹt, có lẽ đang cất giữ khối Long Cốt Thiên Thư thứ ba, chỉ là hiện tại vẫn thiếu công cụ để mở nó.

Chá Cô Tiếu mừng rỡ nói: "Vậy là ba khối Long Cốt Thiên Thư đều đang trong tay chúng ta, cộng thêm ngọc bội, chắc hẳn đã có thể giải mã bí mật Mộc Trần Châu rồi." Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "E rằng còn cần một người tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật.

Thập Lục Tự thoát thai từ Tiên Thiên Thập Lục Quái của Tây Chu.

Nếu không biết cách sắp xếp mười sáu chiếc ngọc bội, thì thông tin giải được sẽ là sai lầm." "Chẳng lẽ còn phải đi tìm Kim tiền bối sao?" "Không cần, đợi về Trường Sa là được.

Vợ ta trùng hợp cũng tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật." Diệp Bạch cười nói.

Trong lúc nói chuyện, Diệp Bạch phát hiện cánh tay Hiến Vương chợt động đậy.

Cánh tay này trước đó còn đặt ở một bên, trong lúc mấy người nói chuyện, lại di chuyển đến bên cạnh Chá Cô Tiếu.

Chẳng lẽ Hiến Vương vẫn còn ý thức lưu lại trong cánh tay?

Hay đó là bản năng của cánh tay?

"Tam đệ, ngươi có phát hiện đoạn cánh tay này dài gần bằng cánh tay mà Nhị đệ đã mất không?" Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nói.

Chá Cô Tiếu cũng nhìn về phía cánh tay Hiến Vương, có một cảm giác kỳ lạ, hệt như đoạn cánh tay mà mình đã mất.

"Hay là thử nối vào xem sao?" Trần Ngọc Lâu kiến nghị.

Diệp Bạch suy nghĩ một chút, Chân Võ Đại Đế có thể để lại đoạn

cánh tay này, hẳn là không có gì nguy hại.

Nếu nhị ca của hắn có thể nối liền hoàn mỹ cánh tay Hiến Vương, thì cũng là một chuyện hay, liền gật đầu đồng ý.

Chá Cô Tiếu gỡ bỏ miếng vải trắng dính máu đang băng bó vết thương, cánh tay Hiến Vương rất nhanh có phản ứng, chỗ đứt lìa thịt thớ mềm mại nhúc nhích, dường như có chút sốt ruột.

Chá Cô Tiếu bị đứt cánh tay phải, cánh tay bị Hiến Vương chém xuống cũng là tay phải.

Tuy vết thương không khớp hoàn toàn, nhưng cánh tay phải của Hiến Vương không ngừng điều chỉnh, cuối cùng huyễn hóa ra tổ chức máu thịt, hoàn chỉnh nối liền vào cánh tay Chá Cô Tiếu.

Từ miệng Chá Cô Tiếu truyền ra tiếng rên trầm thấp vì đau đớn, nhưng rất nhanh, hắn lại cảm thấy cánh tay phải của mình đã trở lại.

"Thế nào rồi?" Trần Ngọc Lâu vội vàng hỏi.

Chá Cô Tiếu thử xoay cánh tay phải, lại không cảm thấy một chút dị thường nào, hơn nữa cánh tay phải không ngừng truyền đến một dòng ấm áp, tưới nhuần toàn thân.

"Khá lắm, cứ như cánh tay của chính mình vậy." Trần Ngọc Lâu không nhịn được cười lớn: "Vậy thì tốt rồi.

Tam đệ mỗi lần để lại đồ vật đều có thâm ý." Nhưng hắn cũng có chút khó hiểu nhìn về phía Diệp Bạch nói: "Tuy nhiên, chẳng phải ngươi đã lên núi lúc đó sao?

Sao lại biết chuyện dưới núi?" Thấy ánh mắt hai người nhìn tới, Diệp Bạch nhún vai lắc đầu, chỉ nói là trùng hợp.

Chương 219

Có lẽ vị Chân Võ Đại Đế kia có năng lực vị bặc tiên tri chăng.

Tài bảo trong Hiến Vương mộ không ít, một số khí cụ bằng đồng nặng nề, khó có thể mang ra, Diệp Bạch vội vàng cho vào không gian.

Quan tài ấm ngọc và quan tài đá tinh thạch giá trị liên thành kia Diệp Bạch cũng cho vào không gian.

Cẩn thận tính toán một chút, lần này đến Hiến Vương mộ thu hoạch thật sự không ít.

Diệp Bạch đã mở rương vàng báu vật, đồng thời sao chép kỹ năng Chưởng Tâm Lôi từ trên người Chân Võ Đại Đế.

Ngoài việc có được Mộc Trần Châu và ngọc bội giải mã, còn có một khối Long Cốt Thiên Thư trong ngọc hạp.

Các tài bảo cúng tế tùy táng càng giá trị liên thành.

Sau khi phân phối theo tỷ lệ, các gia tộc đều thu hoạch không ít.

Đặc biệt là Tề Thiết Chủy, tuy chỉ có một mình đến, nhưng phần của hắn vẫn như các đương gia khác, trên mặt nở hoa.

Tuy nhiên, có một số thứ Diệp Bạch không lấy ra, gồm tinh thể màu đen trong bụng con trùng đỏ lớn, đại đỉnh sáu chân, nội đan thi huyết, và vạn năm nhục chi mà Trần Ngọc Lâu đào được.

Đương nhiên, ngoài những thứ trên, Diệp Bạch còn thu hoạch được hai loài vật quý hiếm, một con cổ điêu, một con Đại Bao Hoa.

Nghĩ đến tiểu giao nhân, Nộ Tình Kê, bạch hổ ở hậu viện nhà mình, Diệp Bạch cảm thấy mình có thể mở một sở thú ở Trường Sa rồi.

Hai ngày sau, Trương Văn Ngọc tỉnh dậy từ cơn hôn mê, Tề Thiết Chủy đang trông nom bên cạnh, miệng còn chảy nước dãi, cũng giật mình tỉnh giấc khỏi cơn ngủ gà gật.

"Văn Ngọc huynh đệ, ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Đêm qua ngươi bị sốt cao, Tam gia nói có thể là do mất máu quá nhiều khiến vết thương nhiễm trùng, người còn cho ngươi uống một viên đan dược giá trị không nhỏ nữa." Tề Thiết Chủy lảm nhảm rất nhiều, Trương Văn Ngọc chỉ thấy phiền hơn cả ruồi muỗi, không lọt tai chút nào, yếu ớt hỏi: "Hiến Vương đâu rồi?" "Đương nhiên là bị Tam gia tiêu diệt rồi.

Ngươi không thấy những trận sấm sét trên đỉnh núi lúc đó sao?

Khi chúng ta đến nơi, Hiến Vương chỉ còn lại tro than thôi." Trương Văn Ngọc thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt." Gió nhẹ lay động, một vạt nắng sớm rải vàng, xuyên qua rèm cửa lều chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Trương Văn Ngọc.

Trên thiên cung đỉnh núi, Diệp Bạch thở ra một hơi tử khí, nội lực Tử Hà cuối cùng đã đột phá đến tầng thứ tư.

Những ngày qua, tuy thời gian Diệp Bạch ngồi thiền tu luyện không liên tục, nhưng hắn lại thường xuyên dùng đan dược Chu Quả.

Dưới sự hỗ trợ của dược lực nồng hậu, tốc độ tăng trưởng nội lực của Diệp Bạch kinh người.

Sáng sớm hôm nay, Diệp Bạch thấy Tử Hà trên thiên cung hùng vĩ, nội lực tích tụ đạt đến cực điểm, bao trùm khắp nơi.

Cộng thêm việc gia sự đã xong, tâm linh khai sáng, hắn lại không tốn nhiều sức lực mà đã đột phá.

Sau khi nội lực Tử Hà đột phá đến tầng thứ tư, nội lực càng thêm tinh thuần, dường như có thể sơ bộ tu luyện Chưởng Tâm Lôi.

Chưởng Tâm Lôi được sao chép từ Chân Võ Đại Đế, nghiêm ngặt mà nói không phải là kỹ năng, mà là pháp môn tu luyện và kinh nghiệm tu luyện.

Hai ngày này Diệp Bạch rảnh rỗi một chút, cũng đều nghiên cứu pháp môn này.

Tu luyện Chưởng Tâm Lôi cần có sự hỗ trợ của đạo gia tâm pháp thâm hậu.

Tử Hà vốn là đạo gia tâm pháp, tuy chỉ là nội công tâm pháp trong thế giới võ hiệp, nhưng khi tu luyện đến tầng thứ tư, nội lực đã dần chuyển hóa thành đạo gia chân khí, coi như vừa đạt đến tiêu chuẩn tu luyện Chưởng Tâm Lôi.

Chưởng Tâm Lôi chia thành Dương Lôi và Âm Lôi.

Dương Lôi chí dương chí cương, có thể khu tà trừ yêu; Âm Lôi chí âm chí nhu, có thể y bệnh trị nhân, coi như là một trong những pháp môn bất truyền hàng đầu của đạo gia.

Trên đỉnh núi lại ở thêm nửa ngày, Diệp Bạch liền nhập môn Chưởng Tâm Lôi, trong tay ẩn ẩn có lôi văn phù hiện, điện xanh lam nhỏ bé quấn quanh lòng bàn tay.

Khi chuẩn bị xuống núi, Diệp Bạch phát hiện tàn tích tro than của Hiến Vương có dị thường.

Phần đầu lâu đen sì có một vết ố vàng, ngũ quan của Diệp Bạch kinh người, còn ngửi thấy mùi khai chưa bay hết.

Cẩn thận suy nghĩ, Diệp Bạch liền hiểu ra chuyện này là thế nào.

Chắc chắn là Tề Thiết Chủy lén lút lên đây tè bậy.

Diệp Bạch không nhịn được lắc đầu, cái tên Tề Thiết Chủy này, nói là làm, đã nói tè là tè, chỉ là làm việc không giống người thường.

Trở về dưới thác nước, mọi người đã thu dọn hành lý rồi.

Sau khi Trương Văn Ngọc dùng đan dược Chu Quả của Diệp Bạch, thương thế hồi phục cực nhanh, chưa đến nửa ngày đã có thể gắng gượng đi lại được.

Thấy Trương Văn Ngọc đang đợi mình bên ngoài lều, Diệp Bạch liền đưa hắn vào trong lều để nói chuyện riêng.

"Văn Ngọc huynh đệ, có chuyện tìm ta sao?" "Đa tạ đan dược cứu mạng của Tam gia, Văn Ngọc cảm kích vô cùng." Trương Văn Ngọc chắp tay nói.

Diệp Bạch tiến lên đỡ hắn.

Trương Văn Ngọc đã liều mình cứu Tề Thiết Chủy, nói thế nào thì Cửu Môn cũng nợ hắn một ân tình.

Nếu Tề Thiết Chủy thực sự xảy ra chuyện, sau khi về Trường Sa Diệp Bạch thật sự không tiện đối mặt với Tề Cửu gia.

So với việc đó, một viên đan dược Chu Quả thật sự không đáng là bao.

Hơn nữa, Diệp Bạch cũng có chút vừa ý Trương Văn Ngọc, tiểu tử này thiên phú không tệ, tuy xuất thân từ bản tộc Trương gia, nhưng kinh nghiệm chưa nhiều.

Đợi sau khi Trương gia phúc diệt, hắn cũng có thể tranh thủ về phe mình.

Trương Văn Ngọc dường như có điều muốn nói lại thôi, Diệp Bạch cũng không vội, yên lặng chờ hắn nói tiếp.

"Tam gia, kỳ thực ta có một chuyện muốn cầu." "Ồ, là vì chiếc kim giới kia sao?" Trương Văn Ngọc lắc đầu: "Ta muốn thỉnh Tam gia đưa ta vào bên trong Rừng Chết một chuyến.

Ta nghe Thiết Chủy huynh đệ nói, Tam gia từng xuống đó cứu người của Trương gia chúng ta, lại có thể bình an vô sự trở ra." Diệp Bạch nhướng mày, không ngờ Trương Văn Ngọc lại cầu xin hắn vì chuyện này.

Nói thật, Diệp Bạch chưa từng thăm dò kỹ sâu bên trong Rừng Chết này, có lẽ bên trong còn có hung vật lợi hại hơn.

"Ngươi đến đó làm gì?" "Ta muốn tìm hang ổ của Đại Bao Hoa, ở đó còn không ít khối đá đồng xanh, ta muốn mang chúng về Trương gia." Trương Văn Ngọc vẻ mặt kiên định.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, suy tư một lát, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

Trương Văn Ngọc lộ vẻ mừng rỡ: "Đa tạ Tam gia." Trương Văn Ngọc không nhắc đến chuyện báo đáp, Diệp Bạch cũng không mở lời.

Tiểu tử này đơn thuần, nói nhiều lại không hay.

Nếu dưới sự giúp đỡ của Diệp Bạch, Trương Văn Ngọc mang những khối đá đồng xanh về Trương gia, thì Trương Thiên Đào và những người khác thế nào cũng phải có chút biểu thị.

Bằng không, Diệp Bạch thật sự sẽ ở lì Trương gia không đi.

Chương 220

Thấy Trương Văn Ngọc vì vết thương bị kéo căng mà đau đớn, Diệp Bạch mở lời: "Cởi y phục ra, ta xem vết thương cho ngươi." "Ồ." Trương Văn Ngọc ngẩn người, rồi lập tức cởi y phục ra, để lộ nửa thân trên trơn nhẵn.

Chỉ là bụng hắn bị quấn vải trắng, một lỗ lớn bằng nắm tay, ẩn ẩn có máu tươi chảy ra.

Hôm qua Diệp Bạch đã xem vết thương này, máu thịt ở vết thương đã kết vảy, chỉ là vì Trương Văn Ngọc đi lại nên lại chảy máu.

Diệp Bạch thi triển Chưởng Tâm Lôi pháp, Âm Lôi thuộc tính Mộc nhảy múa trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy những tia điện nhỏ bé bị vết thương của Trương Văn Ngọc dẫn dắt, chỗ vết thương nhanh chóng cầm máu, lại có máu thịt mới sinh trưởng ra.

Cảnh tượng này thực sự khiến Trương Văn Ngọc kinh ngạc.

Tam gia trước mắt rốt cuộc là người thế nào?

Đáng tiếc Chưởng Tâm Lôi vừa mới tu luyện, hai phút sau Diệp Bạch đã có chút khó chống đỡ, thở ra một ngụm trọc khí rồi chậm rãi thu công.

Thấy Trương Văn Ngọc mắt tròn miệng há, Diệp Bạch cười cười nói: "Ngươi ở Trương gia cũng từng thấy thủ đoạn này sao?" Trương Văn Ngọc ngây ngốc lắc đầu: "Không có.

Tam gia, người…" Nhất thời, Trương Văn Ngọc cũng không biết nên hỏi gì, hắn từ nhỏ lớn lên trong Trương gia, thế giới quan và giá

trị quan được người Trương gia bồi dưỡng đột nhiên có chút sụp đổ.

Trương gia tự nhận là người chủ đạo xu hướng mệnh mạch của thế giới, người trong gia tộc có tuổi thọ lâu dài, đã chứng kiến không ít anh hùng nhân vật trên đại địa Thăng Long.

Từ trước đến nay chưa từng có ai có thể thoát khỏi ván cờ do người Trương gia bố trí, xã hội này dưới sự kiểm soát của người Trương gia, vận hành một cách hoàn hảo.

Điều này cũng dẫn đến một loại tự ngạo trong lòng người Trương gia, khinh thường những người bên ngoài Trương gia.

Nhưng người trước mắt lại khiến Trương Văn Ngọc không thể nhìn thấu.

Người có thể hàng phục Hiến Vương, có thể khiến bạch cốt sinh thịt, ngay cả Trương Khởi Linh, tộc trưởng Trương gia các đời, cũng không thần bí bằng Diệp Bạch.

Không biết từ lúc nào, hình tượng thần bí khôn lường của Diệp Bạch đã đứng vững trong lòng Trương Văn Ngọc, như một hạt giống, sau này sẽ nảy mầm kết quả.

Việc tiết lộ lôi pháp là do Diệp Bạch cố ý làm.

Con người đều sùng bái cường giả, người Trương gia nội tâm kiêu ngạo, muốn thu phục bọn họ, thì cần phải động nhiều tâm tư.

Nếu trong lòng bọn họ không thật sự quy phục, thì dù bị Diệp Bạch thu nạp dưới trướng, cũng sẽ mượn thế lực của Diệp Bạch để làm việc cho Trương gia.

Những kinh nghiệm này, đều là Diệp Bạch học được từ Trương Nhật Sơn.

Hiện tại Trương Nhật Sơn, sau mấy năm được Diệp Bạch quản

giáo, coi như đã trở thành người của chính hắn rồi.

Đúng lúc hai người đang đàm đạo, Tề Thiết Chủy bưng một bát mì lách vào trong lều.

Thấy Trương Văn Ngọc để trần nửa thân trên ở riêng với Tam gia trong phòng, lòng bát quái sục sôi.

Vừa định đi, liền bị Diệp Bạch gọi lại.

"Cút vào đây!" "Ấy Tam gia, người ở đây à." Tề Thiết Chủy nhanh nhẹn xoay một vòng, bát mì canh trong tay vậy mà không đổ một chút nào.

Thấy Tề Thiết Chủy cười hì hì, Diệp Bạch lười mắng.

"Mì còn không?" "Có có, tiên cô xuống bếp, làm không ít đâu.

Nếu biết người ở đây, ta đã múc thêm một bát nữa rồi." Diệp Bạch gật đầu, lại thấu hiểu tính cách lắm mồm bát quái của Tề Thiết Chủy, không yên tâm dặn: "Ta trị thương cho Văn Ngọc huynh đệ, ngươi bớt léo nhéo đi, không thì tiệm Tề gia ngươi đừng hòng mở ở Trường Sa nữa." Tề Thiết Chủy thành thật gật đầu.

Diệp Bạch lại nhìn về phía Trương Văn Ngọc nói: "Trước tiên ăn chút gì đi, một giờ sau ta sẽ đưa ngươi vào rừng." "Được!" Rừng Chết tuy nói là huyền ảo, kỳ thực chỉ là nồng độ oxy cao, người bình thường không thể trụ lâu trong đó.

Nếu biết được huyền cơ bên trong, thì cũng có cách ứng phó.

Thế là dưới sự dẫn dắt của Diệp Bạch, Trương Văn Ngọc mang theo một bình oxy tiến vào Rừng Chết.

Đại Bao Hoa đi ở phía trước nhất, Diệp Bạch dùng một sợi dây mây dắt nó.

Mấy ngày nay chung sống với Đại Bao Hoa, Diệp Bạch phát hiện

thứ này trí thông minh không thấp, tuy không hiểu tiếng người, nhưng có thể đơn giản hiểu được thủ thế.

Biết đây là đưa nó về nhà, Đại Bao Hoa biểu hiện còn tích cực hơn cả hai người.

"Chi chi!" Đại Bao Hoa chỉ về phía một bụi cây rậm rạp đằng xa, nhe răng múa vuốt khoa tay múa chân, cuối cùng nghiêng cổ, lộ ra nụ hoa.

Diệp Bạch hiểu ý nó, nói là phía trước có nguy hiểm, cần đi đường vòng.

Diệp Bạch gật đầu, vừa chuẩn bị đi đường vòng, thì trong rừng truyền đến tiếng gầm rống, nguy hiểm này dường như không muốn bỏ qua bọn họ.

Chỉ thấy mặt đất khẽ rung chuyển, dường như có vật khổng lồ từ trong rừng chui ra.

Đại Bao Hoa sợ chết khiếp, đáng tiếch dây dắt vẫn còn trong tay Diệp Bạch, chỉ đành trốn sau lưng Diệp Bạch và Trương Văn Ngọc, muốn kéo hai người cùng chạy, nhưng hai người không hề lay động.

Không lâu sau, liền thấy từ trong rừng chui ra hai con thằn lằn khổng lồ, cao ba mét, dài sáu bảy mét, toàn thân phủ đầy vảy màu xanh.

Diệp Bạch giao dây dắt cho Trương Văn Ngọc: "Đừng để nó chạy, nếu có nguy hiểm thì cứ trèo lên cây trước." Nói xong, Diệp Bạch cầm Phá Trận Bá Vương Thương dẫn đầu xông lên.

Thằn lằn khổng lồ tuy thân hình lớn, nhưng cũng chỉ là thân xác máu thịt, không cùng đẳng cấp với con trùng đỏ lớn mà hắn từng đối phó trước đây.

Dựa vào Phá Trận Bá Vương Thương sắc bén, vảy xanh phía sau

lưng thằn lằn như sắt rỗng.

Một hơi sau, liền thấy Diệp Bạch nhảy lên lưng một con thằn lằn khổng lồ, Phá Trận Bá Vương Thương xuyên thủng đầu nó.

Thấy đồng bạn chết thảm, con thằn lằn còn lại quay đầu bỏ chạy, chui vào bụi cây rậm rạp rồi biến mất tăm.

Diệp Bạch lau sạch Phá Trận Bá Vương Thương rồi thu vào không gian, dẫn theo Đại Bao Hoa và Trương Văn Ngọc tiếp tục tiến lên.

Suốt chặng đường, Đại Bao Hoa đã tránh qua không ít khu vực, dường như những nơi đó đều có sinh vật có thể uy hiếp nó.

Xem ra thứ này trong rừng cũng là loài cấp thấp, chỉ là nhờ đầu óc tốt hơn một chút mới có thể sống sót.

Đến hang ổ của Đại Bao Hoa, đó là một hốc đá trên núi.

Nơi này không có thực vật khác, chỉ có đất bùn đen và đá khối.

Diệp Bạch ở đây nhìn thấy không ít hài cốt động vật.

Dựa theo thân hình của Đại Bao Hoa, chắc hẳn không phải do nó giết, mà là do nó nhặt xác về.

Sau khi Trương Văn Ngọc đến đây, liền bới tìm những khối đá đồng xanh trong đất bùn và đá khối.

Diệp Bạch cũng tiến lên giúp đỡ, tìm tốn không ít công sức, cũng chỉ tìm được ba khối.

Bình oxy của Trương Văn Ngọc không còn nhiều, Diệp Bạch vừa chuẩn bị quay về, thì thấy một bóng người màu đỏ từ xa lướt qua như u linh.

Chương 221

"Ngươi có thấy không?" Diệp Bạch nhíu mày hỏi.

Trương Văn Ngọc vẫn đang chìm đắm dưới đất, đầu óc chưa kịp phản ứng: "Tam gia, thấy gì cơ?" "Ở yên đây đợi ta!" Lời vừa dứt, Diệp Bạch liền biến mất trước mắt Trương Văn Ngọc, hóa thành tàn ảnh đuổi theo hướng bóng người màu đỏ biến mất.

Đến dưới một cây cổ thụ đầy dây leo, Diệp Bạch thấy bóng người màu đỏ đứng trên thân cây.

Bóng người này quay lưng về phía hắn, dường như chuyên môn đợi hắn.

Mặc y phục da màu đỏ, thân hình thon thả, mảnh mai, là trang phục của một nữ nhân.

Diệp Bạch luôn cảm thấy bóng người này hắn đã từng gặp ở đâu đó.

Hồng y, tóc dài, nữ nhân… Diệp Bạch chợt nhớ đến lần hắn ở Thượng Hải bị Ải Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm dẫn đến một quán ăn kỳ lạ, quán ăn đó tên là "Tần La Khả".

Nữ nhân hồng y đã cung cấp thông tin về Trương gia cho hắn dường như chính là người trước mắt này.

Tần La Khả quay đầu lại cười nói: "Diệp Bạch, ngươi cuối cùng cũng đến rồi?" "Quả nhiên là ngươi." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, thân phận nữ nhân này không rõ, nhưng có thể điều khiển Tân Nguyệt Phạn Điếm, cộng thêm những việc nàng ta đã làm trước đây, hắn là người Uông gia không nghi ngờ gì.

Có lẽ nàng ta cũng như Bạch tiên sinh, là nhân viên cao cấp của

Uông gia.

"Yên tâm đi, ta không có ác ý với ngươi.

Lần này tìm ngươi đến, chỉ đơn thuần là để tâm sự." Tần La Khả từ thân cây nhẹ nhàng nhảy xuống, động tác nhanh nhẹn gọn gàng, thân thủ không tệ.

"Tâm sự?

Là đại diện cho Uông gia?

Hay đại diện cho chính ngươi?" Tần La Khả che miệng khẽ cười: "Đều không phải, là đại diện cho lợi ích của ngươi.

Ta nói thế này nhé, tranh chấp giữa Uông gia và Trương gia ngươi đừng xen vào, không có lợi cho ngươi đâu." Thấy Diệp Bạch nhíu mày không nói, Tần La Khả có chút nóng nảy nói: "Đừng tưởng ngươi bắt giữ mấy người Uông gia, phá hủy cứ điểm nghiên cứu của Uông gia, thì Uông gia không làm gì được ngươi.

Hoàn toàn ngược lại, nếu Uông gia muốn đối phó ngươi, hoặc muốn đối phó những người xung quanh ngươi, thì dễ như trở bàn tay!" Diệp Bạch nét mặt hơi lạnh: "Ngươi đang uy hiếp ta sao?" Tần La Khả lắc đầu: "Không tính là uy hiếp, chỉ là sự thật.

Ngươi phải biết, Uông gia hiện tại không động đến Cửu Môn của các ngươi, là vì trong tầng lớp cao của Uông gia có không ít người cho rằng ngươi là đối tượng có thể lôi kéo.

Nếu ngươi hoàn toàn dựa vào phe Trương gia, Uông gia sẽ không còn nương tay với ngươi nữa." Diệp Bạch nhướng mày, bá khí toát ra: "Ngươi đến chỉ để nói với ta điều này thôi sao?

Uông gia và Trương gia ta từ trước đến nay đều không bận tâm.

Ta là Diệp Bạch!

Diệp Bạch của Cửu Môn Trường Sa!

Chỉ cần ta không chết, các ngươi dám động đến người bên cạnh ta thử xem?" "Còn nữa, ngươi xác định là người Uông gia?

Nếu ta là cao tầng Uông gia, nhất định sẽ không phái một nữ nhân không có đầu óc đến làm thuyết khách.

Nếu ngươi còn nói thêm một câu uy hiếp nữa, ta sẽ không để ngươi ra khỏi khu rừng này!" Câu nói này trực tiếp khiến Tần La Khả nổi cơn thịnh nộ.

Sống ngần ấy năm, nàng ta chưa từng bị một tiểu tử ranh con nào uy hiếp.

Nhưng nàng ta biết, Diệp Bạch thực sự có thể nói được làm được.

Nàng ta cũng có chút hối hận, không nên lấy người bên cạnh Diệp Bạch ra đùa cợt, một đôi mắt đẹp đỏ hoe trừng Diệp Bạch, có chút khó xử.

Lúc này, trong rừng lại bước ra một người, đeo một cặp kính gọng vàng, nho nhã thanh tú, vẻ ngoài tuấn tú, giữa hàng lông mày vậy mà có ba phần giống Bạch Tri Hi.

Người này đi đến bên cạnh Tần La Khả nói: "Tần Di, bớt giận đi.

Nổi giận sẽ mọc nếp nhăn đấy." "Lão Bạch, tiểu tử này giao cho ngươi đó, ta thấy hắn là phát phiền rồi!" Thấy người đến, Diệp Bạch mở lời: "Ngươi là Bạch tiên sinh?" Diệp Bạch tuy chưa từng trực tiếp nhìn mặt Bạch tiên sinh, nhưng bóng lưng và giọng nói thì hắn nhớ rất rõ.

"Là ta, Diệp Bạch.

Chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt rồi." Bạch tiên sinh cười nói.

"Ngươi cũng là thuyết khách, sẽ không phải cũng đến để uy hiếp

ta chứ?" Diệp Bạch nói câu này là ám chỉ Tần La Khả, khiến Tần La Khả lại trừng hắn một cái thật mạnh.

Bạch tiên sinh cười cười nói: "Không đến nỗi.

Ta là thư sinh, chỉ biết dùng đầu óc, không dám chọc giận kẻ hung hãn như ngươi.

Hơn nữa, tuy hai chúng ta đều là người Uông gia, nhưng đều có quan hệ không tầm thường với ngươi.

Tin rằng ngươi trước đây cũng đã nhận ra thiện ý của chúng ta.

Lời Tần Di vừa rồi tuy có hơi gay gắt, nhưng đều là sự thật, ngươi cũng đừng để bụng." "Sự thật gì?

Người Uông gia muốn đối phó ta?" "Có ý định đó, nhưng đã bị hai chúng ta phủ quyết.

Ngươi hẳn cũng đã điều tra ta, tin rằng đã đoán ra thân phận của ta rồi.

Ta sẽ không hại ngươi." "Ngươi là Bạch Cổ Phong?

Ông tổ của Tri Hi?" Bạch tiên sinh mỉm cười, không phản bác.

Diệp Bạch hơi kinh ngạc.

Bạch Cổ Phong là người cuối cùng của Bạch gia tiến vào bảo khố, còn cùng vợ hắn là Phong Vương Hinh bổ sung hoàn chỉnh Vĩnh Lạc Đại Điển.

Người này ít nhất cũng đã tám chín mươi tuổi, dung mạo lại trẻ trung như vậy, hẳn là cũng đã kích hoạt huyết mạch trường sinh.

"Chào ông tổ!" Diệp Bạch thi lễ.

Tuy không biết Bạch Cổ Phong có mang hảo ý hay không, nhưng hắn là con rể của Bạch gia, cả về tình lẫn lý đều phải hành lễ này.

Bạch Cổ Phong cười lớn, tiến lên đỡ Diệp Bạch dậy, rồi quay đầu nói với Tần La Khả: "Tần Di, ta và tiểu tử này nói chuyện riêng một lát được không?" Tần La Khả giận dữ nói: "Cút đi!" Nhưng tiếng Tần La Khả lại truyền đến: "Lão Bạch, ngươi biết chừng mực đấy, đừng làm hỏng quy củ của Uông gia." "Yên tâm!" Bạch Cổ Phong dẫn Diệp Bạch đi đến chỗ xa nói: "Những lời thừa ta sẽ không nói nữa, chuyện những năm qua của ngươi ta đều nhìn trong mắt.

Uông gia cũng đã điều tra ngươi, nhưng không tìm được căn nguyên, phảng phất như ngươi đột nhiên xuất hiện trên thế giới này." Diệp Bạch vừa định mở lời giải thích, Bạch Cổ Phong lại nói: "Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, chuyện quá khứ của ngươi ta không quan tâm, cũng sẽ không đi tìm hiểu.

Những lời ta nói với ngươi tiếp theo, ngươi hãy tự mình suy nghĩ, quyền quyết định ở ngươi." Thấy ánh mắt Bạch Cổ Phong chân thành, Diệp Bạch khẽ gật đầu.

"Uông gia do Uông Tang Hải sáng lập, vẫn luôn ẩn thế bí mật phát triển đã mấy trăm năm.

Uông gia từ đầu đến cuối chỉ có hai mục tiêu: lật đổ Trương gia, và tìm kiếm trường sinh!" "Vì Trương gia vẫn luôn bảo vệ bí mật trường sinh, nên hai mục tiêu này không hề xung đột." "Nhưng Trương gia quá đồ sộ, đồ sộ đến mức cả xã hội, từ vương công quý tộc cho đến bình dân bá tánh, đều có bóng dáng của bọn họ." "Người Trương gia rất thông minh, bọn họ đã thiết kế một hệ thống xã hội.

Trong hệ thống này, có kẻ thống trị, có tầng lớp trung lưu, có quý tộc, có dân chúng tầng lớp dưới, và cả nô lệ.

Những giai cấp này không ngừng đấu tranh, tiêu hao tầng lớp tinh anh của chính mình, tiêu hao thời gian.

Chương 222

Một vòng lặp khép kín như vậy, tất cả những lần cải triều hoán đại đều nằm trong vòng lặp này." "Tất cả mọi người đều phát hiện mình bị ràng buộc, nhưng lý do ràng buộc lại rất đầy đủ.

Bất luận là hoàng đế hay thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân, đều không phát hiện Trương gia bọn họ đang đứng ngoài vòng lặp đó mà quan sát." "Cứ như vậy, lịch sử cải triều hoán đại, mấy trăm năm lại trải qua một vòng tuần hoàn, còn người Trương gia lại nhảy ra ngoài vòng tuần hoàn.

Giống như người chăn cừu lùa cừu ra khỏi chuồng ăn cỏ, đến tối lại lùa vào chuồng nghỉ ngơi.

Ngươi nói có đáng cười hay không?" Diệp Bạch lắc đầu không nói.

Bạch Cổ Phong thở dài một hơi rồi tiếp tục nói: "Uông Tang Hải là một vị cao nhân.

Hắn biết muốn đánh bại Trương gia, dù có tường tận quy trình vận hành nội bộ Trương gia, cũng không thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Vì vậy hắn đã thành lập Uông gia, đi khắp nơi thu nhận những đứa trẻ có thiên phú, sau đó tiến hành bồi dưỡng bí mật." "Đây là đại kế trăm năm của Uông Tang Hải!" "Quy củ của Uông gia khác với Trương gia.

Trương gia bài xích người ngoại tộc, còn Uông gia lại 'hải nạp bách xuyên' (thu nạp trăm sông về biển lớn), chỉ cần thông qua khảo hạch của Uông gia là có thể gia nhập.

Một bên thì khép kín tự mãn, quy củ cũ kỹ; một bên thì không ngừng đổi mới, có nguồn máu tươi thay thế liên tục.

Đến hôm nay, Uông gia đã có thể chính diện đối kháng người Trương gia mà không hề yếu thế." Nghe Bạch Cổ Phong một hơi nói nhiều như vậy, Diệp Bạch chợt mở lời: "Các ngươi muốn có động thái lớn đối với Trương gia sao?" Bạch Cổ Phong nhìn Diệp Bạch cười nói: "Ngươi rất thông minh.

Để đối phó Trương gia, nội bộ Uông gia là một khối sắt thép, ai cản đường sẽ bị Uông gia xóa sổ cùng.

Ta muốn nói với ngươi, vào thời điểm này, ngàn vạn lần đừng ra tay giúp đỡ Trương gia." "Hoặc có lẽ, không lâu sau Trương Thiên Đào sẽ đến cầu ngươi, Trương Khải Sơn của Cửu Môn cũng sẽ đến cầu ngươi, người Trương gia dưới trướng ngươi cũng có thể cầu ngươi.

Hãy nhớ lời ta nói, đừng đi giúp bọn họ." Diệp Bạch hít sâu một hơi, vừa kinh ngạc vì Bạch Cổ Phong biết quá nhiều về tình hình của hắn, vừa cảm thán Trương gia e rằng có đại nạn.

Hắn không nhớ rõ nhiều về tình tiết cụ thể trong nguyên tác, nhưng biết Trương gia chính là trước khi lập quốc, sau đó dần dần suy tàn.

Đến về sau, chỉ còn Tiểu Ca Trương Khởi Linh một mình đi canh giữ Cổng Đồng.

Có lẽ sau đó vẫn còn những người Trương gia còn sót lại, nhưng e rằng đã không còn tạo thành uy hiếp cho Uông gia nữa.

Nếu hắn muốn giúp người Trương gia đối phó Uông gia, trước hết chưa nói có cần thiết hay không, cho dù có giúp, e rằng cũng là "đường tí đương xa" (châu chấu đá xe).

Sự diệt vong của Trương gia không nằm ở bên ngoài, mà phần nhiều là ở nội bộ.

Sau khi trải qua sự kiện Thánh Anh của Trương gia, tín ngưỡng trường sinh của người Trương gia đã tan vỡ.

Thế lực của Trương gia giống như một tấm lưới lớn, một tấm lưới không có lực ngưng tụ.

Còn Uông gia khi làm việc chính là cắt đứt tấm lưới lớn này, từng bước một phá vỡ các thế lực của Trương gia.

Trương Thiên Đào giao kim giới cho hắn, xem ra cũng có tâm tư riêng.

Có lẽ hắn với tư cách là mạch chủ bản tộc Trương gia, cũng đã dự đoán được tương lai của Trương gia.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Ta sẽ không ra tay giúp đỡ Trương gia, nhưng có một số người Trương gia ta sẽ bảo vệ, đây là giới hạn của ta." Bạch Cổ Phong không lấy làm lạ, đây quả thực là tính cách của Diệp Bạch, tuy trọng lợi, nhưng cũng trọng tình cảm.

"Được, người Trương gia chúng ta cũng không thể giết hết.

Chỉ cần không đối đầu với Uông gia chúng ta, ngươi muốn giữ lại bao nhiêu cũng không sao." Diệp Bạch khẽ thở dài, nếu Trương gia thực sự bị Uông gia diệt, những người còn sót lại sao lại không đi báo thù chứ.

Bạch Cổ Phong cũng biết Diệp Bạch khó xử, vỗ vai hắn nói: "Nhân lúc ngươi và Trương gia chưa có liên hệ sâu sắc, tốt nhất là sớm cắt đứt.

Hơn nữa ngươi cần biết một chuyện, Bạch gia bị người Trương gia diệt môn." Diệp Bạch khẽ gật đầu, chuyện này hắn cũng đã đoán được, nhưng vẫn chưa nói với Bạch Tri Hi.

Tuy nhiên, hắn vẫn có chút nghi vấn, nhìn chằm chằm Bạch Cổ Phong hỏi: “Bạch gia bị diệt môn là sau khi ngươi gia nhập Uông gia sao?” Bạch Cổ Phong không nhịn được cười khổ: “Bị ngươi đoán trúng rồi.

Sự diệt vong của Bạch gia quả thực không thoát khỏi liên quan đến ta.

Năm đó ta thiết kế đối phó Trương gia, khiến Trương gia tử thương không ít người.

Bọn họ không tìm được ta, liền lấy Bạch gia ra trút giận.

Đợi khi ta quay về, chỉ bảo vệ được Bạch Nhân Lễ.” Nói xong, Bạch Cổ Phong ngẩng đầu nhìn trời nói: “Thời gian không còn sớm nữa, những gì có thể nói với ngươi ta đã nói hết rồi.

Quyền quyết định nằm trong tay ngươi.

Hơn nữa ta thay cao tầng Uông gia gửi lời đến ngươi, Uông gia luôn hoan nghênh ngươi.

Chỉ cần ngươi vượt qua khảo hạch, ngươi sẽ là người thứ bảy của Uông gia!” “Người thứ bảy?

Vậy sáu người kia là ai?” “Ta và Tần Di của ngươi chính là một trong sáu người đó.

Những người khác là cơ mật của Uông gia, không thể tùy tiện nói với ngươi.

Tuy nhiên, ấn tượng của mấy người bọn họ về ngươi không tốt, nói không chừng sẽ lén ra tay đối phó ngươi.” Diệp Bạch nhướng mày: “Đối phó ta?

Cái này Uông gia các ngươi không quản sao?” Bạch Cổ Phong giải thích: “Để đối phó Trương gia, chúng ta là một khối sắt thép, sẽ không

có chia rẽ.

Những chuyện khác thì khó nói rồi, ngươi hẳn phải hiểu chứ." Diệp Bạch gật đầu: "Được, vậy ngươi cũng thay ta chuyển lời đến bọn họ.

Vị trí đó cứ để ta giữ hộ.

Cũng luôn hoan nghênh bọn họ ra tay, đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu!" "Được!" Bạch Cổ Phong khẽ mỉm cười.

Thấy bóng Bạch Cổ Phong càng đi càng xa, Diệp Bạch chìm vào trầm tư.

Vừa rồi Bạch Cổ Phong không nhắc đến chuyện Phong Vương Hinh.

Với năng lực của Bạch Cổ Phong, hẳn phải biết là hắn đã giết Phong Vương Hinh.

Hoặc có lẽ sau này Bạch Cổ Phong và Phong Vương Hinh cũng bất hòa, dù sao việc đem con gái ruột làm vật tế, không phải là chuyện mà người nhẫn tâm bình thường có thể làm được.

Hơn nữa, Bạch Cổ Phong nói hắn cũng có quan hệ với Tần La Khả, nhưng hắn lại là người độc thân, sao lại có thể dây dưa với "lão yêu bà" Tần La Khả chứ?

Bạch Cổ Phong còn phải gọi Tần La Khả một tiếng Tần Di, vậy tuổi tác của Tần La Khả có thể hình dung được rồi.

Thấy Bạch Cổ Phong một mình trở lại, Tần La Khả đang khổ sở chờ dưới gốc cây không nhịn được nói: "Thế nào rồi, tiểu tử kia đồng ý chưa?" Bạch Cổ Phong lắc đầu: "Chỉ là đồng ý sẽ không giúp Trương gia.

Còn về việc gia nhập Uông gia thì khó nói lắm.

Tiểu tử này không thấy thỏ không thả chim ưng, không phải hạng người dễ lừa.” “Giống hệt tên chết tiệt kia, đều là loại hễ động một chút là muốn giết người.” Nghĩ đến cảnh Diệp Bạch vừa rồi uy hiếp nàng ta, Tần La Khả càng tức không chịu nổi.

“Ta nói Tần Di này, Diệp Bạch thật sự là hậu bối thân thích của ngươi sao?” Bạch Cổ Phong không nhịn được hỏi.

“Chắc chắn rồi.

Trong gia tộc bọn họ lưu truyền huyết mạch Bạch Hổ, Diệp Bạch hẳn là đã kích hoạt huyết mạch phản tổ nên mới có hình xăm.

Chương 223

Hừ, đến lúc đó tiểu tử này mà biết sau khi kích hoạt huyết mạch thì không thể sinh con nối dõi, ta xem hắn có gấp không!" "Ta nói Tần Di, tiểu tử này cũng là hậu bối của ta.

Nếu hắn không thể sinh con nối dõi, chẳng phải Bạch gia của ta cũng tuyệt hậu sao?" Bạch Cổ Phong hai tay dang ra nói.

"Dù sao cũng không liên quan đến ta!" Tần La Khả hừ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ đi.

Bạch Cổ Phong cũng vội vàng đuổi theo, chỉ cảm thấy hơi chóng mặt hoa mắt, liền vội vàng uống một viên thuốc trắng.

Diệp Bạch quay về hang ổ của Đại Bao Hoa, liền thấy Trương Văn Ngọc đang bám trên ngọn cây, có chút thần trí không rõ.

Còn con Đại Bao Hoa thì đã biến mất tăm.

Diệp Bạch trèo lên cây, thấy bình oxy của hắn đã dùng hết, liền vội vàng lấy bình oxy mới thay cho Trương Văn Ngọc.

"Tam gia, con hoa kia chạy mất rồi." Trương Văn Ngọc tỉnh dậy sau đó có chút áy náy nói.

"Không sao, chạy thì chạy thôi.

Là ta ra ngoài quá lâu, để ngươi một mình ở đây." Nghĩ đến cuộc đối thoại vừa rồi với Bạch Cổ Phong, Diệp Bạch luôn muốn nói gì đó với Trương Văn Ngọc, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

E rằng cho dù nói ra cũng vô ích.

"Tam gia, sao vậy?" Diệp Bạch lắc đầu: "Không sao.

Trời sắp tối rồi, ta đưa ngươi ra ngoài trước." Lần này không có

Đại Bao Hoa dẫn đường, Diệp Bạch không đi đường vòng nữa, mà cứ thẳng một đường xông tới.

Trong lúc đó, Diệp Bạch lại một lần nữa gặp phải đại thụ chọc trời bị dây trắng quấn đầy.

Diệp Bạch biết thứ này khó đối phó, liền cùng Trương Văn Ngọc đi vòng qua.

Lại đi một lúc, liền thấy phía trước một hàng dây leo xanh rậm rạp chặn lối đi.

Những dây leo xanh này to bằng bắp tay, toàn thân màu xanh lục nhạt, phía trên mọc rất nhiều gai ngắn thô hình thoi.

Ngoại trừ việc rất lớn ra, dường như không khác gì thực vật bình thường.

Chỉ là Diệp Bạch nhìn thấy trong đám dây leo dường như có bóng người lướt qua.

Chẳng lẽ là Bạch Cổ Phong và Tần La Khả?

Nhưng hai người này không cần thiết phải chặn hắn một lần nữa.

Đang suy tư, liền thấy Trương Văn Ngọc bên cạnh lộ vẻ mừng rỡ nói: "Tam gia, ta biết thứ này là gì rồi." "Đây là Mộc Hồi, linh vật quý hiếm cực kỳ hiếm thấy, chỉ tồn tại ở những nơi cực âm nơi vách đá sâu thẳm cổ đại." Diệp Bạch cũng lộ vẻ mừng rỡ: "Mộc Hồi?" Thứ này hắn cũng từng nghe nói qua, Mộc Hồi còn gọi là Nhục Hồi, hình dáng không khác gì nữ tử nhân loại, còn hiếm hơn nhân sâm ngàn năm, hơn nữa dược lực sung mãn, bổ khí dưỡng nhan, là một loại thực vật phi phàm.

Diệp Bạch tiến về phía trước, thấy trong đám dây leo lộ ra nửa thân trên trần truồng của một nữ nhân, toàn thân màu xanh lục, da thịt như ngưng chi, dung mạo cũng không tệ, chỉ là nàng ta cúi đầu nhắm

mắt, bất động.

Diệp Bạch cười cười, vừa nãy thứ này còn đang trốn hắn, bây giờ lại bắt đầu giả chết.

Mộc Hồi không có tóc và lông mày, ngũ quan đầy đủ, đôi ngực cao vút, chỉ là làn da xanh biếc đến rợn người.

Diệp Bạch tiến lên dùng ngón tay chọc chọc, biểu cảm của Mộc Hồi lập tức thay đổi, như một chú thỏ nhỏ bị kinh hãi.

Cảm nhận được khí tức của người sống, Mộc Hồi này hiển nhiên là đã sợ hãi, nó điều khiển hai bên dây leo, giấu nửa thân trên vào bên trong.

Diệp Bạch lúc này mới thấy nửa thân dưới của Mộc Hồi, không có hai chân, nối liền vào trong dây leo già to lớn, đã hòa làm một thể với thực vật.

Một củ nhân sâm già ngàn năm bình thường cũng chỉ có ngũ quan, Mộc Hồi này lại có hình dạng người, dung mạo tinh xảo diệu kỳ, lại linh động đến vậy, khó mà ước lượng nó đã sinh trưởng ở đây bao lâu.

Gọi nó là tinh linh cây cỏ cũng không quá lời.

Diệp Bạch vốn định thu lấy cả cây Mộc Hồi, nhưng nghĩ đến vạn vật hữu linh, sinh trưởng không dễ dàng, liền không ra tay.

Trong không gian của hắn còn có gần trăm cân vạn năm nhục chi.

Dược lực của nhục chi không kém Mộc Hồi là bao.

Tuy nói công hiệu khác nhau, nhưng Diệp Bạch cũng không quá để tâm.

Những thứ thiên sinh địa dưỡng như vậy vẫn nên để lại.

Diệp Bạch khắc một chữ "Diệp" lên một cây đại thụ gần đó, rồi

mở lời: “Đi thôi, chúng ta về.” Trương Văn Ngọc thành thật đi theo sau Diệp Bạch, không hiểu hỏi: “Tam gia, khắc chữ làm gì?” Diệp Bạch không giải thích nhiều: “Tự có thâm ý.” Thấy hai người Diệp Bạch rời đi, Mộc Hồi từ trong dây leo cẩn thận thăm dò đầu ra, cho đến khi hai người biến mất, nó mới từ từ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Một ngày sau, mọi người xuyên qua Rừng Chết và hang động, hội hợp với Mặc Vũ Lữ Trùng và những người khác đang trấn giữ ở ngoại vi Trùng Cốc.

Trong lúc đó, Diệp Bạch thả con cổ điêu kia đi.

Thứ này không phải vật quý hiếm, không cần thiết phải mang về.

Khi đi qua bãi hoa, hắn lại nán lại phía sau đại đội, thu luôn hai khối thiên thạch lớn mà Trần Ngọc Lâu vẫn luôn tâm niệm vào không gian.

Lối vào Già Long Sơn trước đó là đường thủy trong hang núi, khi về đương nhiên cũng chỉ có con đường thoát duy nhất này.

Chỉ là dòng nước trong hang núi chảy xiết, mọi người đi bè tre ngược dòng, tốn không ít công sức mới cuối cùng ra khỏi Già Long Sơn.

Trong nước có không ít cá dao răng ăn thịt hung tàn.

Lúc Diệp Bạch đến không gặp, khi đi thì đã tiêu diệt không ít số cá này, coi như cũng đã cống hiến cho ổ rắn xanh vảy trong hang động rồi.

Một tháng sau, mọi người trở về Trường Sa.

Chuyến đi Hiến Vương mộ ở Vân Nam lần này tốn không ít thời gian.

Trở về Trường Sa, thời tiết đã ấm áp trở lại, đã là tháng tư, tháng

năm.

Thuận Tử nhận được tin tức từ trước, đã an trí thỏa đáng đội quân lớn, bày một bữa tiệc khánh công.

Trong một phòng họp của Diệp Phủ, ba huynh đệ Diệp Bạch vây quanh ngồi, Bạch Tri Hi đang sắp xếp các chữ trên mười sáu chiếc ngọc bội, bên cạnh có một chiếc hộp gỗ đựng ba khối Long Cốt Thiên Thư.

Bạch Tri Hi tuy tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, nhưng Thập Lục Tự do Trương Tam Liên Tử biên soạn và Tiên Thiên Thập Lục Quái truyền thừa của vương tộc Chu thất vẫn có sự khác biệt không nhỏ.

Hai thứ tuy có uyên nguyên sâu xa, nhưng ở một mức độ nào đó thì không phải là một.

Bạch Tri Hi đã sắp xếp mấy lần, kết quả giải mã đều sai.

May mà trong khóa cơ quan mà Lý Thuần Phong để lại không chỉ có một khối Long Cốt Thiên Thư, mà còn có gợi ý giải mã khối Long Cốt Thiên Thư này.

Bạch Tri Hi tham khảo gợi ý này để suy luận, rất nhanh liền hoàn thành việc sắp xếp ngọc bội.

“Được rồi, lần này chắc không vấn đề gì nữa đâu.” Bạch Tri Hi tràn đầy tự tin.

Chương 224

“Đệ muội thật giỏi giang.” Trần Ngọc Lâu khen ngợi.

Bạch Tri Hi có chút ngại ngùng, vừa rồi nàng ta đã sắp xếp sai ba lần, tên Trần Ngọc Lâu này cũng đã khen ba lần.

Bốn người bắt đầu phá giải khối Long Cốt Thiên Thư thứ nhất.

Khối này là có được từ Hiến Vương mộ.

Chữ trên Long Cốt Thiên Thư tuy không nhiều, nhưng sau khi được giải mã bằng ngọc bội giải mã, lượng thông tin không nhỏ.

Trên đó nói Chu Văn Vương vì cơ duyên xảo hợp mà có được Mộc Trần Châu.

Hắn rất cảm thấy hứng thú với vật “do Hoàng Đế hóa thành” này, thế là dùng Thập Lục Tự Thiên Quái của mình để suy diễn Mộc Trần Châu.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là Thập Lục Tự Thiên Quái vốn có thể suy tính được khí cơ trời đất, lại không thể suy ra lai lịch của Mộc Trần Châu.

Điều này khiến hắn rất hiếu kỳ, thế là hắn dốc hết thế lực vương tộc Tây Chu để điều tra Mộc Trần Châu.

Đồng thời, vẫn không từ bỏ việc chiêm bặc về Mộc Trần Châu.

Có lẽ Mộc Trần Châu có năng lực nhiễu loạn thiên cơ, nhưng Thập Lục Tự Thiên Quái của Chu Văn Vương cũng không phải vật tầm thường.

Hắn hao hết tâm huyết suy tính, cuối cùng cũng có được hai thông tin: 1.

Mộc Trần Châu đến từ Côn Luân, lịch sử lâu đời, thuộc về thần vật trên trời. 2.

Mộc Trần Châu tượng trưng cho trường sinh bất diệt, chỉ cần phương pháp thích hợp là có thể khiến người ta trường sinh.

Thông tin được ghi lại trên thiên thư sau đó là Chu Văn Vương tiến hành thử nghiệm năng lực trường sinh của Mộc Trần Châu.

Phần thông tin này khá rời rạc, chỉ biết Chu Văn Vương đã nghiên cứu ba năm, cuối cùng thí nghiệm không có kết quả.

Diệp Bạch không nhịn được thở dài, xem ra Chu Văn Vương cũng không tìm được phương pháp sử dụng Mộc Trần Châu, nhưng lại ghi lại thông tin Mộc Trần Châu có thể trường sinh trên thiên thư, khiến những người còn lại thèm muốn.

Ước chừng Hiến Vương sau khi có được Mộc Trần Châu và bí mật trên Long Cốt Thiên Thư, liền lấy chính mình ra làm thí nghiệm, cuối cùng an táng tại phong thủy bảo địa Thủy Long Vựng, lại dùng vạn năm nhục chi duy trì nhục thân bất diệt, sau đó nuốt Mộc Trần Châu rồi đi vào giấc ngủ.

Kết quả hắn tình cờ va phải, vậy mà đã thành công sống lại hai ngàn năm sau, còn có được thân xác bất tử trường sinh.

Cũng không biết là do Mộc Trần Châu phát huy công hiệu, hay là do vạn năm nhục chi và đại trận phong thủy.

Tiếp theo, bốn người lại phá giải khối Long Cốt Thiên Thư xuất xứ từ Hắc Thủy Thành.

Nội dung khối thiên thư này cũng gần giống khối trước, chỉ khác ở phần ghi chép về việc Chu Văn Vương chiêm bặc công năng của Mộc Trần Châu.

Khối thiên thư trước nói Mộc Trần Châu có hiệu quả trường sinh,

còn khối này chỉ nói Mộc Trần Châu có thể biến ảo tưởng thành hiện thực, nhưng làm sao thi triển, thi triển ở đâu, khối Long Cốt Thiên Thư này đều không đề cập.

Bốn người liền thấy hứng thú.

Hai khối Long Cốt Thiên Thư này mô tả Mộc Trần Châu không hoàn toàn giống nhau.

Thế là, bọn họ tiến hành phá giải khối Long Cốt Thiên Thư thứ ba.

Khối thiên thư này ghi chép về xuất xứ của Mộc Trần Châu giống với hai khối trước.

Khác biệt là khối này không đề cập đến công năng trường sinh, biến huyễn thành thực của Mộc Trần Châu, mà nói rằng kết hợp Thập Lục Tự Thiên Quái, có thể dùng Mộc Trần Châu để dự đoán tương lai.

Ba khối Long Cốt Thiên Thư, đã ghi lại ba công năng của Mộc Trần Châu.

Nếu Long Cốt Thiên Thư không có tác giả, thì hẳn là Chu Văn Vương cố ý làm vậy, và cả ba công năng này đều là thật.

Diệp Bạch nắm Mộc Trần Châu trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy đó là một viên ngọc thạch được khắc tạc nhân tạo.

Ngay cả dùng dị đồng cũng không nhìn ra điều gì đặc biệt, có lẽ là thần vật tự ẩn, ánh sáng nội liễm.

Trong bốn người, chỉ có Chá Cô Tiếu là thần sắc tịch liêu thất vọng.

Long Cốt Thiên Thư tuy đã được phá giải, nhưng lại không có được kết quả mà hắn mong muốn.

Làm sao giải trừ lời nguyền trong tộc, vẫn không có quá nhiều

manh mối.

Trần Ngọc Lâu không nhịn được an ủi: "Yên tâm đi, Tam đệ chẳng phải đã nói rồi sao?

Mộc Trần Châu có lẽ liên quan đến cung điện ở Tây Tạng kia.

Hai ngày này chúng ta cứ phái người qua thăm dò trước.

Hễ có tin tức, chúng ta sẽ lập tức đến đó." Thấy ánh mắt quan tâm của ba người, Chá Cô Tiếu thần sắc kiên nghị gật đầu.

Theo đề nghị của Bạch Tri Hi, Diệp Bạch lại phái người đến tổ địa tộc Trát Cách Lạp Mã để đón ba người Hồng Cô, Hoa Linh và lão Dương.

Cần báo cho bọn họ tin tức tốt lành về việc có được Mộc Trần Châu, để tránh việc bọn họ vẫn còn lo lắng ở tổ địa.

Buổi tối, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đang bận rộn trong mật thất dưới nước.

Diệp Bạch cần xem xét những sự việc lớn nhỏ xảy ra ở Trường Sa cũng như trong và ngoài nước sau khi hắn rời đi, còn cần ghi lại quá trình chuyến đi Hiến Vương mộ lần này thành hồ sơ.

Còn Bạch Tri Hi thì đang nghiên cứu thông tin mà Lý Thuần Phong để lại trong khóa cơ quan.

Lý Thuần Phong không hổ danh là cao nhân tinh thông lịch toán và phong thủy.

Thông tin mà hắn cố ý để lại có liên quan rất lớn đến Thập Lục Tự Thiên Quái.

Bạch Tri Hi nghi ngờ Lý Thuần Phong năm đó cũng từng thử phục nguyên Thập Lục Tự Thiên Quái.

Thôi Bối Đồ do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương để lại có

lẽ chính là kết quả suy đoán bằng Thiên Quái tàn khuyết.

Ở một bên khác của mật thất, tiểu giao nhân đang trang trí tổ ấm hạnh phúc.

Lần này Diệp Bạch trở về đã mang cho nó một cây nhỏ phát sáng, nó vui mừng khôn xiết.

Hiện giờ, đáy hồ đã trồng đầy thực vật phát sáng, mấy loại cá nhỏ huỳnh quang bơi lội dưới nước, khu vực trung tâm còn trồng một hàng lớn nguyệt hoa thảo.

Đêm xuống, đáy hồ như mộng như ảo.

Đối với tiểu giao nhân mà nói, cuối cùng cũng có dáng vẻ của một mái nhà.

Đêm dần khuya, Diệp Bạch cuối cùng cũng xử lý xong công việc.

Chương 225

Bạch Tri Hi đang suy diễn, liền cảm thấy Diệp Bạch từ phía sau ôm lấy nàng, hai tay không yên phận.

“Thiếp còn đang bận mà…” “Chuyện còn lại để ngày mai nói.” “Ưm…” Bạch Tri Hi chỉ có thể dùng tiếng khẽ đáp.

Hai người dán chặt vào nhau.

Diệp Bạch bế Bạch Tri Hi đến ghế sofa mềm mại, một bức tranh xuân mỹ lệ theo đó mà mở ra.

Bên ngoài tấm kính, dưới đáy hồ sáng rực, tiểu giao nhân đang nằm ngủ say trên đám thủy thảo mềm mại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tề Cửu gia dẫn theo Tề Thiết Chủy đến thăm trước tiên.

Lần này Tề gia thu hoạch được từ Hiến Vương mộ đủ cho gia tộc hắn tiêu xài hai mươi đời.

Mà tất cả những điều này đều là công lao của Diệp Bạch, bọn họ tự nhiên phải có chút biểu thị.

Diệp Bạch đang cùng hai người uống trà nhàn đàm, liền thấy Trương Khải Sơn sải bước tiến vào đại sảnh.

“Cửu gia và Thiết Chủy cũng ở đây sao?” “Phật gia đến rồi?

Phật gia mời ngồi.” Tề Cửu gia kéo Tề Thiết Chủy vội vàng đứng dậy.

Trương Khải Sơn gật đầu thuận thế ngồi xuống, bưng chén trà nhấp nhẹ, cũng không nói lời nào.

Tề Cửu gia biết hai người có chuyện muốn nói, lập tức cười nói:

“Tam gia, trà cũng đã uống rồi, ta và Thiết Chủy xin phép về trước.” Diệp Bạch gật đầu, thấy cha con Tề gia đi xa, nhìn về phía Trương Khải Sơn nói: “Đã xảy ra chuyện gì?” Trương Khải Sơn chậm rãi nói: “Người bản tộc đến tìm ta, hy vọng ta có thể về gia tộc một chuyến.” Diệp Bạch không chút bất ngờ: “Họ tìm ngươi khi nào?” “Hôm qua, lúc ngươi trở về.” Diệp Bạch gật đầu, xem ra người Trương gia này cũng vì hắn mà đến.

“Sao bây giờ mới nói.” Trương Khải Sơn không nhịn được thở dài nói: “Sáng sớm hôm nay, người bản tộc đến báo tin đã chết trong phòng.

Hung thủ đã bắt được, là một đầu bếp trong phủ ta.” Diệp Bạch nghi hoặc nói: “Người trong phủ ngươi chẳng phải đều là thân tín của Trương gia ngoại tộc sao?

Sao lại có thể trà trộn thế lực khác vào được?” Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu: “Hắn quả thực là người của Trương gia ngoại tộc, chỉ là có oán niệm sâu sắc với bản tộc, nên đã bị người Uông gia lợi dụng.” Diệp Bạch thở ra một hơi, Uông gia này quả thật là xâm nhập mọi ngóc ngách a.

Hành động lần này, có lẽ cũng là một lời cảnh cáo đối với hai người bọn họ.

Diệp Bạch lại hỏi: “Vậy người đứng sau tên đầu bếp kia đã tìm thấy chưa?” “Chưa, hắn chỉ gặp một lần, nói là một thanh niên đeo kính.” Bạch Cổ Phong… Diệp Bạch khẽ nheo mắt, lão già này có ý gì, còn cố ý lộ mặt một lần.

Thấy Trương Khải Sơn nhíu mày không nói, Diệp Bạch có chút mường tượng ra mâu thuẫn trong lòng Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn là cháu nội của Trương Thụy Đồng (Trương Khởi Linh) tộc trưởng đời trước, vì cha hắn kết hôn với nữ tử ngoại

tộc, mà sinh ra hắn.

Chuyện này đã gây chấn động trong nội tộc Trương gia.

Sau này, cha Trương Khải Sơn đã dùng cái giá của một cánh tay để bảo vệ Trương Khải Sơn vừa mới chào đời.

Do đó, bọn họ đã bị trục xuất khỏi bản tộc.

Trương Khải Sơn đối với người bản tộc có hận, nhưng trong lòng hắn cũng khắc ghi sứ mệnh của người Trương gia mà cha hắn đã dạy bảo.

Hoặc có lẽ Trương Khải Sơn ở Trường Sa tay trắng lập nghiệp, xây dựng thế lực, cũng không phải là không có ý muốn chứng minh bản thân với bản tộc.

Lần này người bản tộc đến mời hắn về tổ địa gia tộc, là cơ hội tốt để hắn có thể chính danh cho cha mình.

Diệp Bạch không nhịn được nói: "Sao không đi tìm hảo huynh đệ Nhị Nguyệt Hồng của ngươi, hắn là người thích hợp nhất để khai đạo cho ngươi." Trương Khải Sơn lắc đầu: "Chuyện nội bộ Trương gia ta không muốn để hắn xen vào, quá nguy hiểm." Diệp Bạch cười uống một ngụm trà, không đáp lời.

Trương Khải Sơn thở dài một hơi thật dài, lại nói: "Có một số bí mật, trong Cửu Môn ta cũng chỉ có thể nói với ngươi, và chỉ khi nói với ngươi mới không xảy ra chuyện." "Ngươi quá đề cao ta rồi.

Chuyến đi Hiến Vương mộ lần này, người Trương gia các ngươi và người Uông gia ta đều đã gặp.

Ta cứu người của Trương gia đệ cửu mạch không lâu sau liền bị người Uông gia cảnh cáo, bọn họ nói nếu ta muốn giúp Trương gia, thì sẽ xóa sổ luôn cả Cửu Môn của ta." Diệp Bạch cười cười nói.

Trương Khải Sơn nhíu mày: "Thật ư?" "Đương nhiên là thật.

Theo ta được biết, Trương gia các ngươi hiện tại giống như một chiếc thuyền gỗ cũ kỹ được đóng bằng ván gỗ.

Có lẽ không cần người Uông gia ra tay, thêm vài năm nữa Trương gia sẽ tự động tan rã." "Ý ngươi là, không khuyên ta đi giúp người bản tộc sao?" Diệp Bạch gật đầu: "Con thuyền lớn Trương gia này khắp nơi đều là lỗ thủng, cộng thêm Uông gia hổ thị đam đam (như hổ rình mồi), cho dù có thêm Cửu Môn cũng vô ích.

Kiến nghị của ta là, trước tiên hãy bảo vệ bản thân một cách khôn ngoan, âm thầm tích lũy sức mạnh, cứu được bao nhiêu người Trương gia thì cứu bấy nhiêu đi." Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch lại bổ sung một câu: "Tuy nhiên, lời mời của bản tộc ta kiến nghị ngươi vẫn nên đi một chuyến.

Đến lúc đó ta sẽ đi cùng ngươi." "Vì sao?" "Ngươi có tâm tư không thể không đi, còn ta thì muốn chứng kiến sự phồn hoa cuối cùng của Trương gia.

Bằng không, đợi sau khi Trương gia diệt vong, rất nhiều bí mật sẽ chìm vào biển đá (mất đi vĩnh viễn)." Trương Khải Sơn lúc này mới giãn mày, trầm giọng nói: "Được!

Đợi ta hoàn thành việc bàn giao các sự vụ liên quan đến phòng thủ Trường Sa, chúng ta sẽ xuất phát." Diệp Bạch uống một ngụm trà: "Kính hậu giai âm!" Thấy bóng Trương Khải Sơn biến mất, Diệp Bạch thở dài một hơi.

Xung đột giữa Trương gia và Uông gia này quả thật là liên miên không dứt.

May mà hắn và Trương gia không có liên hệ sâu sắc, bằng không nếu sa vào thì thật sự không thoát ra được.

Chiều hôm đó, Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đang xem xét bản đồ Tây Tạng trong đình.

Biết Diệp Bạch gần đây sẽ đi xa một chuyến, lại còn là khu vực Trường Bạch Sơn ở Đông Bắc, Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói: "Tiểu tử ngươi mau chóng quay về đấy nhé, đến lúc đó tìm được địa điểm rồi, chúng ta sẽ không đợi ngươi đâu." Diệp Bạch cười cười: "Yên tâm đi, ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi.

Nếu ta thực sự không về kịp, các ngươi cứ gửi điện báo cho ta, ta sẽ trực tiếp từ Đông Bắc gấp rút qua." Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Sau khi trải qua chuyến đi Hiến Vương mộ, hắn luôn cảm thấy không an toàn khi Diệp Bạch không có mặt.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu lại nhìn về phía tài liệu mật về Tây Tạng mà Diệp Bạch lấy ra, không khỏi nhíu mày.

Hiện tại địa giới Tây Tạng không hề yên ổn.

Nếu bọn họ muốn an toàn vượt qua biên giới, rồi tìm kiếm địa điểm mục tiêu, có lẽ sẽ có chút gai góc.

Chiều tối, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đang bận rộn trong mật thất dưới nước.

Diệp Bạch cần xem xét những chuyện lớn nhỏ đã xảy ra ở Trường Sa cũng như trong và ngoài nước sau khi hắn rời đi, đồng thời phải ghi chép lại hành trình đến mộ Hiến Vương lần này thành hồ sơ.

Còn Bạch Tri Hi thì đang nghiên cứu thông tin Lý Thuần Phong để lại trong khóa cơ quan.

Lý Thuần Phong quả không hổ là cao nhân tinh thông lịch toán và phong thủy, tin tức y cố ý để lại có liên quan rất lớn đến Thập Lục Tự Thiên Quái.

Bạch Tri Hi hoài nghi Lý Thuần Phong năm đó cũng từng thử phục hồi Thập Lục Tự Thiên Quái.

Thôi Bối Đồ mà Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương để lại có lẽ là kết quả suy đoán từ Thiên Quái tàn khuyết.Ở một bên khác của mật thất, tiểu giao nhân đang trang trí tổ ấm hạnh phúc của mình.

Lần này Diệp Bạch trở về đã mang cho nàng một cây đèn nhỏ phát sáng, khiến nàng vui không tả xiết.

Giờ đây, đáy hồ đã trồng đầy thực vật phát sáng, mấy loài cá nhỏ huỳnh quang bơi lội dưới nước, khu vực trung tâm còn trồng một hàng dài nguyệt hoa thảo.

Khi màn đêm buông xuống, đáy hồ huyền ảo như mộng.

Chương 226

Đối với tiểu giao nhân mà nói, cuối cùng cũng có một mái ấm thực sự.Đêm dần khuya, Diệp Bạch cuối cùng cũng xử lý xong mọi việc.

Bạch Tri Hi đang chuyên tâm suy diễn thì cảm giác Diệp Bạch ôm chặt nàng từ phía sau, đôi tay có chút không an phận.

"Thiếp còn đang bận…", "Chuyện còn lại để ngày mai tính.", "Ưm…" Bạch Tri Hi chỉ có thể khẽ hừ một tiếng đáp lại.

Hai người dính chặt vào nhau.

Diệp Bạch bế Bạch Tri Hi đặt lên chiếc ghế sô pha mềm mại, một bức tranh xuân tình mỹ lệ theo đó mà mở ra.

Bên ngoài ô kính, dưới đáy hồ sáng rực, tiểu giao nhân đang vùi mình trong đám thủy thảo mềm mại ngủ say sưa.Sáng sớm hôm sau, Cửu gia Tề gia cùng Tề Thiết Chủy đã đến bái phỏng đầu tiên.

Thu hoạch lần này của Tề gia từ mộ Hiến Vương đủ để gia tộc họ tiêu xài hai mươi đời, mà tất cả đều nhờ công lao của Diệp Bạch, bọn họ tự nhiên phải có chút tỏ ý.Diệp Bạch đang cùng hai người uống trà tán gẫu thì thấy Trương Khải Sơn sải bước lớn đi vào đại sảnh.

"Cửu gia và Thiết Chủy cũng ở đây sao?", "Phật gia đến rồi?

Phật gia mời ngồi." Cửu gia Tề gia vội vàng kéo Tề Thiết Chủy đứng dậy.

Trương Khải Sơn gật đầu thuận thế ngồi xuống, bưng chén trà nhấp nhẹ, cũng không nói lời nào.

Cửu gia Tề gia biết hai người có chuyện muốn nói, liền cười nói: "Tam gia, trà cũng đã uống xong, ta và Thiết Chủy xin phép về trước."

Diệp Bạch gật đầu, thấy cha con Tề gia đã đi xa, bèn nhìn Trương Khải Sơn hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Trương Khải Sơn chậm rãi nói: "Người bản tộc đến tìm ta, hy vọng ta có thể trở về gia tộc tranh giành." Diệp Bạch không hề bất ngờ: "Khi nào thì họ tìm ngươi?" "Hôm qua, lúc ngươi vừa về." Diệp Bạch gật đầu, xem ra người Trương gia này cũng vì hắn mà đến.

"Sao bây giờ mới nói." Trương Khải Sơn không kìm được thở dài: "Sáng nay, người bản tộc đến báo tin đã chết trong phòng, hung thủ đã bị bắt, là một đầu bếp trong phủ của ta." Diệp Bạch nghi hoặc nói: "Người trong phủ của ngươi chẳng phải đều là thân tín của Trương gia ngoại tộc sao?

Sao lại có thế lực khác trà trộn vào?" Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu: "Hắn quả thực là người của Trương gia ngoại tộc, chỉ là có oán niệm sâu nặng với bản tộc, nên bị người Uông gia lợi dụng." Diệp Bạch thở ra một hơi, Uông gia này quả thực là vô khổng bất nhập a.

Hành động lần này, có lẽ cũng là một lời cảnh cáo đối với hai người bọn họ.

Diệp Bạch lại hỏi: "Vậy người đứng sau tên đầu bếp đó đã tìm thấy chưa?" "Không có, hắn chỉ gặp một lần, nói là một thanh niên đeo kính." Bạch Cổ Phong, Diệp Bạch khẽ nheo mắt, lão gia hỏa này có ý gì, còn cố ý lộ mặt một lần.

Thấy Trương Khải Sơn nhíu mày không nói lời nào, Diệp Bạch có chút rõ ràng mâu thuẫn trong lòng Trương Khải Sơn.Trương Khải Sơn là cháu trai của tộc trưởng đời trước Trương Thụy Đồng (Trương Khởi Linh), vì phụ thân hắn kết hôn với nữ tử ngoại tộc, mà sinh ra hắn.

Chuyện này đã gây chấn động trong nội tộc Trương gia, sau này, phụ thân Trương Khải Sơn đã đổi lấy một cánh tay để bảo toàn

Trương Khải Sơn vừa mới chào đời.

Vì thế, bọn họ bị trục xuất khỏi bản tộc.

Trương Khải Sơn có hận với người bản tộc, nhưng trong lòng hắn cũng ghi nhớ sứ mệnh Trương gia nhân mà phụ thân đã dạy.

Có lẽ Trương Khải Sơn ở Trường Sa tay trắng lập nghiệp xây dựng thế lực, cũng không phải chưa từng có ý muốn chứng minh bản thân với bản tộc.

Lần này người bản tộc đến để hắn quay về tổ địa gia tộc, là một cơ hội tốt để hắn chính danh cho phụ thân.

Diệp Bạch không kìm được nói: "Sao không đi tìm huynh đệ tốt của ngươi là Nhị Nguyệt Hồng, hắn là người thích hợp nhất để khai đạo cho ngươi." Trương Khải Sơn lắc đầu: "Chuyện nội bộ Trương gia ta không muốn để hắn nham hợp vào, quá nguy hiểm." Diệp Bạch cười uống một ngụm trà, không đáp lời.

Trương Khải Sơn thở dài thật dài, lại nói: "Có vài bí mật, trong Cửu Môn này ta cũng chỉ có thể nói với ngươi, cũng chỉ có nói với ngươi mới không xảy ra chuyện." "Ngươi quá đề cao ta rồi, chuyến đi mộ Hiến Vương lần này, người Trương gia các ngươi và người Uông gia ta đều đã gặp, ta cứu người của Trương gia đệ cửu mạch không lâu sau liền bị người Uông gia cảnh cáo, bọn họ nói nếu ta muốn giúp Trương gia, thì liền cùng Cửu Môn của ta cũng xóa sổ luôn." Diệp Bạch cười cười nói.

Trương Khải Sơn nhíu mày: "Thật sao?" "Tất nhiên là thật, theo ta được biết, Trương gia các ngươi bây giờ giống như một con thuyền gỗ cũ kỹ được ghép từ những tấm ván mục nát, có lẽ không cần người Uông gia ra tay, thêm vài năm nữa Trương gia sẽ tự động tan rã." "Ý của ngươi, là không kiến nghị ta đi giúp người bản tộc?" Diệp Bạch gật đầu: "Con thuyền lớn Trương gia này khắp nơi đều là lỗ

thủng, lại thêm Uông gia hổ thị đan đan, dù có thêm Cửu Môn cũng vô ích.

Kiến nghị của ta là ngươi nên minh triết bảo thân, âm thầm tích trữ sức mạnh, có thể cứu được một số người Trương gia thì cứ cứu thêm một số." Nghĩ nghĩ, Diệp Bạch lại bổ sung một câu: "Bất quá, lời mời của bản tộc ta kiến nghị ngươi vẫn nên đi một chuyến, đến lúc đó ta sẽ đi cùng ngươi." "Vì sao?" "Ngươi có tâm kết không thể không đi, còn ta thì muốn xem sự phồn hoa cuối cùng của Trương gia, bằng không đợi Trương gia diệt vong rồi, rất nhiều bí mật sẽ chìm vào biển đá." Trương Khải Sơn lúc này mới giãn mày, trầm giọng nói: "Được!

Đợi ta bàn giao xong các sự vụ liên quan đến phòng bố Trường Sa, chúng ta sẽ xuất phát." Diệp Bạch uống một ngụm trà: "Kính hậu giai âm!" Thấy bóng lưng Trương Khải Sơn biến mất, Diệp Bạch thở dài một hơi, xung đột giữa Trương gia và Uông gia này quả là liên miên bất tận a.

Cũng may hắn và Trương gia không có liên hệ quá sâu, nếu không một khi đã lún sâu vào thì thật sự khó mà thoát ra được.Chiều hôm đó, Diệp Bạch cùng Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đang lật xem bản đồ Tây Tạng trong đình.

Biết Diệp Bạch gần đây phải đi xa, lại là vùng Trường Bạch Sơn ở Đông Bắc, Trần Ngọc Lâu không kìm được nói: "Thằng nhóc ngươi phải nhanh chóng trở về nha, đến lúc đó tìm được chỗ rồi, chúng ta sẽ không đợi ngươi đâu." Diệp Bạch cười cười: "Yên tâm, ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi, nếu ta thật sự không kịp về, các ngươi cứ đánh điện báo cho ta, ta sẽ trực tiếp từ Đông Bắc chạy sang." Trần Ngọc Lâu gật đầu, sau khi trải qua chuyến đi mộ Hiến Vương, hắn luôn cảm thấy Diệp Bạch không ở bên thì không có cảm giác an toàn.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu lại nhìn về phía tài liệu bí mật về Quan Vũ ở Tây Tạng mà Diệp Bạch lấy ra, không khỏi nhíu mày.

Hiện giờ địa giới Tây Tạng không hề yên ổn.

Nếu bọn họ muốn an ổn vượt qua biên giới, rồi tìm kiếm địa điểm, có lẽ sẽ hơi gai góc.Hai ngày sau, Diệp Bạch và Trương Khải Sơn giản tiện hành trang xuất hành, đi về phía Trường Bạch Sơn ở Đông Bắc.

Lúc này ba tỉnh Đông Bắc đã bị quân Nhật chiếm đóng, Diệp Bạch và Trương Khải Sơn thân phận đặc thù, không dám phô trương.

Đi tàu hỏa đến Trường Xuân, họ liền tìm một quán trọ nhỏ để ở tạm.

Trong thời gian đó, cục cảnh sát ngụy quyền địa phương cũng đã điều tra thân phận hai người, may mắn là cả hai đã chuẩn bị đầy đủ, nên cũng không lộ ra sơ hở nào.Trong phòng trọ, lửa lò bốc lên nghi ngút, Trương Khải Sơn thu dọn hành lý ba lô, rồi lại lau chùi súng ống một lượt.

Diệp Bạch đánh dấu trên bản đồ, Trường Xuân cách dãy núi Trường Bạch Sơn còn một đoạn đường núi không xa.

"Trường Bạch Sơn lớn như vậy, làm sao tìm được tổ địa Trương gia?", Trương Khải Sơn nghĩ nghĩ nói: "Không cần chúng ta đi tìm bọn họ, bọn họ sẽ tự đến tìm chúng ta." Diệp Bạch gật đầu, bỏ một số trang bị cần thiết vào ba lô, trước mặt Trương Khải Sơn hắn sẽ không dễ dàng để lộ trữ vật không gian.

"Đi, thuê một chiếc xe ngựa, có thể tiết kiệm cho chúng ta không ít thời gian." Trương Khải Sơn nhanh chóng theo kịp, hắn với thân phận bố phòng quan Trường Sa, nguyên tắc là không thể dễ dàng rời khỏi Trường Sa, vì vậy phải tranh thủ thời gian, không thể lưu lại bên

ngoài quá lâu.

Bằng không nếu bị chính địch tóm được, nhẹ thì mất chức, nặng thì mất mạng.

Hắn có thể trở thành người đứng đầu Trường Sa là nhờ Diệp Bạch đã bỏ không ít công sức phía sau, cũng vì vậy, việc đi cửa sau tất nhiên sẽ bị người khác ghen ghét, có không ít kẻ muốn tóm lấy điểm yếu của hắn.Hai người ngồi xe ngựa từ từ đi trên đường phố Trường Xuân, đường phố phương Bắc vừa dài vừa rộng, dòng người thưa thớt.

Dù là kiếp trước hay kiếp này, Diệp Bạch đều chưa từng đến Trường Xuân, không kìm được kéo rèm xe ngựa ra nhìn thêm mấy lần.

Tuy là thời tiết tháng tư, tháng năm, nhưng luồng khí lạnh ở Trường Xuân vẫn chưa qua, bên ngoài vẫn còn một trận lạnh lẽo.

Tiếng rao hàng của những người bán hàng rong không ngớt bên tai.

Ra khỏi thành Trường Xuân, người phu xe dường như nói nhiều hơn một chút, hữu ý vô ý dò hỏi lai lịch của Diệp Bạch và Trương Khải Sơn.

Diệp Bạch tùy ý ứng phó mấy câu, lại bảo người phu xe tăng tốc.Hai ngày sau, hai người đến địa phận Trường Bạch Sơn.

Còn người phu xe thì cưỡi xe ngựa, nhận thù lao hậu hĩnh xong, mang theo nụ cười chất phác rời khỏi nơi đây.

Trương Khải Sơn nhìn bóng lưng người phu xe rời đi, cười nói: "Ngươi nghĩ hắn là ai?" Diệp Bạch lắc đầu: "Không biết, chỉ cần không phải làm việc cho người Nhật là được." Có vài lời Diệp Bạch không nói, người phu xe này rất có thể là người của Hồng Đảng, nên

hắn mới đưa thêm không ít tiền.Sau khi tiến vào mạch núi phụ của Trường Bạch Sơn, một cảnh tượng tuyết trắng ngút ngàn hiện ra, vạn vật tĩnh lặng không tiếng động, thỉnh thoảng có một hai tiếng chim cô độc vang lên.

Trương Khải Sơn chỉ một phương vị trên bản đồ, liền cùng Diệp Bạch đạp tuyết tiến về phía trước.

Đi suốt một ngày một đêm.

Màn đêm buông xuống, hai người săn được một con hoẵng, chất củi đốt lửa trại, rắc gia vị, rồi chia nhau ăn ngay tại chỗ.

Nghỉ ngơi một đêm trước đống lửa, sáng hôm sau, quả nhiên nhìn thấy người dẫn đường mà Trương Khải Sơn đã nói.

Người này lại là người quen của Diệp Bạch, Trương Khải Phong của Trương gia đệ cửu mạch.

Người Trương gia này đã được Diệp Bạch cứu trong rừng sương mù, trước đó Diệp Bạch không biết tên người này, mãi đến khi nói chuyện với Trương Văn Ngọc mới biết được tên của hắn.

"Đi theo ta!", Trương Khải Phong mặt lạnh ít lời, để lại câu đó xong, liền quay đầu đi về phía sâu trong rừng tuyết.

Diệp Bạch gật đầu với Trương Khải Sơn, hai người chậm rãi theo sau.

Bước chân Trương Khải Phong nhịp nhàng ổn định, đi trên nền tuyết sâu một thước như đi trên đất bằng, dường như không hề tốn sức chút nào, hẳn là do tích lũy nhiều kinh nghiệm đi trên tuyết quanh năm.

Chương 227

Đi trên tuyết rất gian nan, mỗi bước chân đều lún xuống, cần tốn nhiều sức hơn để rút chân ra.

Diệp Bạch nội công thâm hậu, lại thêm thể chất kinh người nên cũng cảm thấy ổn.

Còn Trương Khải Sơn đã bôn ba mấy ngày, cứ lún xuống rồi rút lên như vậy, sau mấy dặm đường đã có chút mặt đỏ thở dốc.Dưới sự dẫn dắt của Trương Khải Phong, ba người xuyên qua một rừng tuyết dày đặc, chui vào một đường hầm dưới lòng đất.

Trong đường hầm quanh co khúc khuỷu, cứ đi khoảng mười bước lại phải rẽ qua một khúc cua.

Diệp Bạch và Trương Khải Sơn đều đang cố gắng ghi nhớ phương vị.

Thấy hai người phía sau liên tục có những động tác nhỏ, Trương Khải Phong cũng không để tâm, những cơ quan kỳ môn mà người Trương gia thiết trí không phải dễ dàng mà tích lũy để phá giải được.

Không biết đã đi bao lâu, Trương Khải Phong đột nhiên dừng lại ở một đoạn đường hầm rộng rãi.

“Ngoài kia hẳn đã tối rồi, phía trước còn một nửa đường, chúng ta nghỉ một đêm rồi đi tiếp.” Diệp Bạch và Trương Khải Sơn đương nhiên không có dị nghị, tựa vào vách đá, lấy ra thịt hoẵng còn thừa từ tối qua, dùng bật lửa nướng sơ một chút, rồi từ từ ăn.

Còn Trương Khải Phong thì lấy ra bánh lương khô đông cứng, cắn nát rồi nuốt sống.

Diệp Bạch đưa qua một bầu nước, Trương Khải Phong do dự một

lát, rồi sau đó nhận lấy.

"Ta sẽ trả ngươi.", "Không cần trả, tặng ngươi!", "Ta nói sẽ trả ân cứu mạng của ngươi." Diệp Bạch cười cười không nói lời nào.

Một đêm không lời, ba người thức dậy sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao xa liền phát hiện trong đường hầm này có rất nhiều lối rẽ, thường thì một con đường đi đến cuối lại có nhiều lối ra.

Giống như một mê cung chằng chịt.

Mặc dù vậy, tốc độ của Trương Khải Phong không hề bị ảnh hưởng, dường như hắn vô cùng quen thuộc nơi này.

Trương Khải Sơn làm mấy thủ thế đơn giản với Diệp Bạch, Diệp Bạch nhìn về vị trí ẩn tế cách mặt đất khoảng ba tấc ở lối vào, nơi đó có một ký hiệu khó phát hiện.

Xem ra là người Trương gia đã để lại ký hiệu ở mỗi lối vào, nhưng những ký hiệu này đều không giống nhau, phỏng chừng có một bộ quy tắc vận hành riêng, không phải người nội bộ Trương gia, dù có những ký hiệu này để tham khảo cũng không thể thoát khỏi mê cung đường hầm.Lại đi hơn nửa ngày, ba người cuối cùng cũng ra khỏi mê cung.

Nhìn vầng dương chiều tà chiếu rực rỡ chân trời, Diệp Bạch không khỏi cảm thán đường hầm này quả thực quá dài, bọn họ đã đi trong đó suốt một ngày một đêm.

Trước mắt là một rừng trúc tím phủ đầy tuyết trắng, ở nơi Đông Bắc này, chỉ có trúc tím, trúc mao, trúc xanh mấy loại trúc chịu lạnh này mới có thể sinh tồn.

Trong rừng trúc có không ít hơi thở người sống đang dõi theo bọn họ, hẳn là những ám tiêu của Trương gia.

Diệp Bạch và Trương Khải Sơn cũng không để tâm, tiếp tục theo sau Trương Khải Phong.

Cuối rừng trúc là một tòa trạch viện lớn, gạch đỏ ngói đen, chỉ là trên mái ngói chất đống một lớp tuyết trắng, trông giản dị hơn nhiều.

Dưới mái hiên, một cánh cửa gỗ sơn đỏ đã cũ kỹ, trên tấm biển khắc hai chữ "Trương gia".

Hai chữ này dường như được khắc ra bằng cách đâm ngón tay vào gỗ, trông có vẻ đã rất lâu đời.

"Ta chỉ có thể đưa đến đây, con đường tiếp theo cần các ngươi tự đi, chúc các ngươi may mắn." Trương Khải Phong để lại câu đó rồi liền biến mất.

Diệp Bạch không hiểu đạo đãi khách của người Trương gia, cứ như vậy mà vứt bỏ bọn họ ở bên ngoài sao?

Chẳng lẽ Trương gia còn có khảo nghiệm đối với bọn họ?

Trương Khải Sơn lại không nghĩ nhiều như vậy, hai tay đẩy cánh cửa gỗ sơn đỏ ra, cảnh tượng trước mắt cùng những âm thanh trong ký ức của hắn dần dần trùng khớp.

"Khải Sơn, con nhất định phải ghi nhớ sứ mệnh của người Trương gia." "Xung quanh cổ trạch Trương gia trồng rất nhiều trúc tím, từ khi ta có ký ức đã có rồi." "Đó là một luyện võ trường, ở giữa có một tòa đỉnh đồng lớn, khi chúng ta còn nhỏ đều tập võ bên cạnh đỉnh đồng đó."Diệp Bạch và Trương Khải Sơn đi vào diễn võ trường, nơi này không gian không nhỏ, rộng bằng nửa sân bóng đá, ở giữa còn có một tòa đỉnh đồng lớn.

Trên đỉnh có đồ đằng Kỳ Lân và Cùng Kỳ, Kỳ Lân ngẩng đầu lên, khí chất vương giả mười phần, còn Cùng Kỳ thì khác, bộ mặt hung dữ, nhe răng múa vuốt.

Dưới đỉnh có bốn chân, lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, bốn thần thú nâng đỉnh.

Diệp Bạch đảo mắt nhìn xung quanh, không thấy nửa bóng người, dường như đều cố ý ẩn mình.

Từ căn nhà đối diện truyền đến một giọng nói già nua: "Tổ địa Trương gia, người không phải bản tộc không được phép đặt chân vào, nếu hai ngươi khảo hạch không qua, thì từ đâu đến hãy về nơi đó đi?" Diệp Bạch lộ ra nụ cười lạnh, người Trương gia vẫn cao ngạo tự tin như mọi khi.

Thấy Diệp Bạch bước nhanh về phía đỉnh đồng lớn, Trương Khải Sơn không kìm được nói: "Diệp Bạch, cẩn thận một chút." Toàn bộ diễn võ trường chỉ có một tòa đỉnh đồng lớn, bài thử thách mà người Trương gia nói chắc hẳn có liên quan đến cái đỉnh này.

Trước đó nhìn từ xa không rõ ràng, trên cái đỉnh lớn này ngoài đồ án Kỳ Lân và Cùng Kỳ còn có không ít đồ án động vật khác, phượng hoàng, sói, rắn… chỉ là những đồ án động vật này rất nhỏ, phảng phất như đang thần phục dưới Kỳ Lân và Cùng Kỳ.

Diệp Bạch xoay người nhảy lên đỉnh, trong đỉnh chứa đầy chất lỏng màu đỏ.

Giọng nói lại từ trong nhà truyền ra: "Dưới nước có một cây kim đồng nhỏ, trong vòng ba phút lấy kim ra, trong thời gian đó không được chạm vào chất lỏng, cũng không được mượn công cụ, kim càng không được rơi xuống đất, như vậy thì ngươi tính là khảo hạch thông qua." Ba phút?

Kim nhỏ còn không được rơi xuống đất?

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, cái Bách Thú Đỉnh đồng này bản thân đã nặng một hai ngàn cân, sau khi đổ đầy nước e rằng nặng gần ba ngàn

cân.

Suy nghĩ của người thường là lật đổ cái đỉnh lớn, trước hết xả chất lỏng ra, rồi mới tìm kiếm kim nhỏ.

Kim nhỏ không thể rơi xuống đất, như vậy phải đảm bảo khi chất lỏng chảy ra thì lấy được kim nhỏ.

Nhưng kim nhỏ ở trong chất lỏng, nếu không dùng công cụ, chẳng lẽ phải tay không lấy kim nhỏ ra khỏi chất lỏng?

Như vậy thì tay nhất định sẽ dính chất lỏng, khảo hạch thất bại.

Bài kiểm tra này do người Trương gia thiết kế quả thực xảo diệu, người thường thật sự bó tay.

Chỉ là điều này không làm khó được Diệp Bạch.

Suy tư một lát, trong lòng Diệp Bạch đã có ý tưởng, không khỏi nở một nụ cười nhẹ.

Diệp Bạch trước hết truyền Tử Hà Nội Lực vào lòng bàn tay, dùng hai phần lực đạo, mạnh mẽ vỗ vào Bách Thú Đại Đỉnh.

"Ong! !" Tiếng vọng nặng nề truyền đến, chất lỏng trong đỉnh khuấy động thành những gợn sóng.

"Đinh!" Diệp Bạch ghé sát tai vào đỉnh lớn, nghe thấy tiếng kim loại va chạm rất nhỏ truyền ra từ bên trong đỉnh.

Kim nhỏ không ở dưới đáy nước, dường như đang nổi lơ lửng ở giữa.

Xem ra thành phần của chất lỏng cũng đã được Trương gia điều chế, sẽ không để kim đồng nhỏ nổi trên mặt nước, đồng thời cũng không chìm xuống đáy đỉnh.

Chỉ cần trong đỉnh thật sự có kim nhỏ thì dễ xử lý.

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Bạch vận đủ chân khí, dùng lực đạo tương tự như vừa rồi, vỗ thêm một chưởng vào mặt bên của đỉnh lớn.

"Đinh" Nghe thấy tiếng va chạm, Diệp Bạch khẽ niệm: "0.7 giây!" Cứ như vậy, Diệp Bạch lại thử nghiệm hai lần.

Chương 228

Sau khi mặt nước trở lại bình tĩnh, thời gian từ lúc hắn vỗ vào đỉnh lớn đến khi kim nhỏ va chạm vào đỉnh lớn đều là khoảng 0.7 giây.

Kim loại kim nhỏ và chất lỏng nước là hai loại vật chất, khi chúng chịu tải chân khí và kình lực của Diệp Bạch thì phản ứng cũng khác nhau.

Chất lỏng sẽ giải phóng năng lượng dưới dạng sóng, còn kim loại rắn không đều rất có thể sẽ bắn ra.

Ý tưởng của Diệp Bạch là, chỉ cần khi kim nhỏ va chạm vào vách bên trong đỉnh thì lại dùng xảo kình vỗ vào vị trí bên ngoài đỉnh, liền có khả năng làm cho kim nhỏ bật ra.Ở một bên khác, những người trong nhà thấy hành động của Diệp Bạch xong, không khỏi liên tục gật đầu.

Trương Thiên Đào đang ở trong số đó.

"Xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp Diệp Bạch của Cửu Môn rồi, thằng nhóc này có thể nhanh như vậy nghĩ ra cách, không phải người thường." Trương Thiên Đào mở miệng nói: "Đại Trưởng lão, chỉ cần Diệp Bạch vượt qua thử thách, việc tiến vào cấm địa Trương gia chắc hẳn sẽ không phải là chuyện khó khăn gì nữa phải không?" Người được Trương Thiên Đào gọi là Đại Trưởng lão là một người Trương gia có vẻ mặt nho nhã, tóc đã bạc trắng, nhưng dung mạo chỉ khoảng bốn mươi tuổi.

"Khó!

Khó!

Có năm vị trưởng lão, bên ta có thể thông qua, e rằng các trưởng lão khác vẫn sẽ làm khó hắn, dù sao để người ngoài tiến vào cấm địa Trương gia, đây là chuyện từ trước đến nay chưa từng có." Đại Trưởng lão thở dài một hơi.

Y là phái cải cách trong Trương gia, nhưng trong bốn vị trưởng lão còn lại, chỉ có một vị đứng về phía y.

Năm vị trưởng lão không phân lớn nhỏ, quyền lợi ngang nhau, hai đối ba, tự nhiên không chiếm ưu thế.

Hơn nữa đối mặt với quy tắc rườm rà của Trương gia, cải cách không biết bắt đầu từ đâu.

Trương Thiên Đào nói: "Theo ta được biết, Diệp Bạch này ghét nhất là bị người khác đùa giỡn, Trương gia đãi ngộ hắn như vậy, ta e rằng hắn sẽ…" "Tuổi trẻ khí thịnh, ta hiểu, thằng nhóc này chẳng phải đã giúp Văn Ngọc mang về không ít khối đá đồng sao?

Ngươi cứ lấy đó làm lý do đưa hắn đến bảo khố Trương gia, tùy ý chọn hai món đồ đi, hy vọng có thể xoa dịu cơn giận của hắn." Mấy người đang nói chuyện, trên diễn võ trường, Diệp Bạch lại một chưởng vỗ kim đồng nhỏ ra.

Diệp Bạch đỡ lấy cây kim đồng nhỏ cỡ xương cá, trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, lại ném nó trở lại vào trong đỉnh lớn.

"Thằng nhóc này muốn làm gì?" Đại Trưởng lão nhíu mày.

Diệp Bạch nhe răng trắng, hét vào trong nhà: "Ba phút mới qua được một nửa, ta còn muốn chơi thêm lần nữa!" Không đợi người trong nhà trả lời, Diệp Bạch đến trước chân Bạch Hổ của Bách Thú Đại Đỉnh, dồn hết kình lực vỗ một chưởng.

Lực đạo lần này không giống như vừa rồi, chưởng lực của Diệp Bạch bản thân đã gần ngàn cân, lại thêm Tử Hà Chân Khí gia trì, đã

không phải là lực mà con người có thể phát ra được.

Sau một chưởng, Bách Thú Đỉnh khẽ kêu, phảng phất như đang than thở.

Trên chân đỉnh Bạch Hổ đã lưu lại dấu tay rõ ràng của Diệp Bạch.

"Không hay rồi, thằng nhóc này muốn phá hủy truyền thừa đỉnh!" Đại Trưởng lão kinh hãi hô một tiếng, vội vàng chạy ra.

Diệp Bạch đang phân biệt tần suất rung động của Bách Thú Đỉnh, nắm lấy thời cơ, lại toàn lực vỗ một chưởng.

"Ong!" Chân đỉnh đã xuất hiện vết nứt.

Diệp Bạch lại dứt khoát vỗ xuống một chưởng, vết nứt càng nhiều hơn, toàn bộ Bách Thú Đỉnh lung lay sắp đổ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Bạch nắm lấy chân đỉnh Bạch Hổ, tiếng "cắc ba" truyền đến, nó lại bị bẻ rời ra.

Chất lỏng màu đỏ trong Bách Thú Đỉnh chảy ra theo lỗ thủng, Diệp Bạch nhanh chóng lùi lại một bước.

Đại Trưởng lão và những người khác chạy đến đều ngây người, Bách Thú Đỉnh đã được Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm đã bị hủy ngay trước mắt bọn họ!

Trương Thiên Đào vừa định nói mấy câu, liền thấy Diệp Bạch cầm chân đỉnh Bạch Hổ đập vào chỗ vỡ, chất lỏng màu đỏ bắn tung tóe, kim đồng nhỏ cũng bay ra.

Diệp Bạch cầm kim nhỏ trong tay, đưa cho Đại Trưởng lão trông có vẻ thân phận cao nhất: "Vừa đúng ba phút, không hơn không kém, vả lại chúng ta đến hai người, cũng đã lấy kim nhỏ ra hai lần, bài thử thách này chắc hẳn là qua rồi chứ?" Đại Trưởng lão thở dài một hơi, biết lúc này có làm khó Diệp Bạch cũng vô ích.

“Trương gia Trương Thụy Phong xin ra mắt tiểu hữu!” “Tiểu hữu ta không dám nhận, cứ gọi ta là Diệp Bạch đi, đạo đãi khách của Trương gia như vậy, ta không dám tán đồng.” Diệp Bạch xua xua tay, đưa chân đỉnh Bạch Hổ trong tay trả lại Bách Thú Đỉnh.

Hắn đã giúp Trương gia không ít ở mộ Hiến Vương, thế mà muốn vào cửa Trương gia còn cần khảo hạch, kiểu làm khó như vậy, ai mà chẳng tức giận.

“Thật không hay, đã làm hỏng đồ của Trương gia các ngươi, nếu muốn ta bồi thường thì cứ việc mở lời.” Trương Thiên Đào cố nén lửa giận, cố gắng giữ thái độ bình tĩnh nói: “Diệp Tam gia, lần thử thách này không phải chúng ta cố ý nhằm vào ngươi, ta và Đại Trưởng lão cũng là thân bất do kỷ.”Diệp Bạch và Trương Khải Sơn được mời đến đại sảnh cổ trạch Trương gia, Trương Thiên Đào bưng lên hai tách trà ngon.

Diệp Bạch ngửi ngửi, là Đại Hồng Bào, trà tuy ngon nhưng hắn không dám uống.

Đại Trưởng lão Trương Thụy Phong khẽ lắc đầu, người ngoại tộc có thể được Trương gia mời vào đại sảnh tiếp đãi, từ xưa đến nay chưa từng có một ai, Diệp Bạch xem như là duy nhất.

Còn về Trương Khải Sơn, trong mắt Trương Thụy Phong thì hắn là nửa người nội tộc, tự nhiên không tính vào trong.

Vừa rồi Diệp Bạch tuy đã hủy cái đỉnh truyền thừa của Trương gia bọn họ, nhưng cũng khiến Trương Thụy Phong chứng kiến được bản lĩnh của Diệp Bạch.

Trương Thụy Phong hạ quyết tâm, nhất định phải thúc đẩy việc Diệp Bạch tiến vào cấm địa, Trương gia hiện tại quá cần một tộc trưởng rồi!

Nghe Trương Thiên Đào giải thích, Diệp Bạch cũng hiểu cục diện hiện tại của Trương gia.

Trương gia có năm vị trưởng lão, mười hai chủ mạch.

Cứ mười năm, liền có hai chi chủ mạch đóng tại cổ trạch Trương gia, luân phiên sáu mươi giáp tí một lần.

Hiện tại lưu lại cổ trạch Trương gia là chủ mạch thứ chín của Trương Thiên Đào, và chủ mạch thứ hai của Trương Nguyên Tùng.

Trương gia lại chia thành phái cải cách và phái bảo thủ.

Phái cải cách hy vọng có thể đưa Tiểu Ca Trương Khởi Linh lên vị trí tộc trưởng, đồng thời triển khai cải cách đối với Trương gia.

Còn phái bảo thủ hiện tại vẫn chưa ý thức được nguy cơ của Trương gia, vẫn nghiêm ngặt chấp hành những giáo điều cũ kỹ của Trương gia.

Người đề xuất yêu cầu thử thách Diệp Bạch và Trương Khải Sơn chính là người của phái bảo thủ.

Bất kể là Diệp Bạch hay Trương Khải Sơn, bọn họ đều cực lực bài xích.

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài dường như có tiếng người, Trương Thụy Phong ra ngoài một lúc rồi không thấy quay lại.

Ban đêm, Trương Thiên Đào sắp xếp cho Trương Khải Sơn và Diệp Bạch ở cùng một phòng, đồng thời dặn dò hai người tuyệt đối đừng chạy lung tung, rất nhiều nơi trong cổ trạch đều vô cùng nguy hiểm.

May mắn là trong phòng có hai chiếc giường, Diệp Bạch và Trương Khải Sơn mỗi người ngủ một chiếc.

Lúc rạng sáng, cũng là lúc người ta buồn ngủ nhất, Diệp Bạch

nghe thấy động tĩnh, liền thấy trên giường Trương Khải Sơn trống không.

Diệp Bạch nhận ra Trương Khải Sơn có chuyện gì đó đang giấu hắn, suy nghĩ một chút, liền cũng theo dõi.

Đáng tiếc Trương Khải Sơn nhanh tay lẹ chân, Diệp Bạch không đuổi kịp.

Đêm sâu tĩnh mịch, dưới cổ trạch Trương gia có không ít ám tiêu.

Những ám tiêu này đang ở trạng thái giả ngủ, chỉ cần có chút động tĩnh liền sẽ bị kinh động.

Diệp Bạch mở dị đồng, mượn Kim Nhạn Công lặng lẽ di chuyển trên xà nhà.

Chương 229

Cổ trạch Trương gia rất lớn, phía trước nhất là diễn võ trường, những căn phòng phía sau nối liền nhau.

Không ít căn phòng đã tắt đèn, nhưng cũng có không ít căn phòng đèn đuốc sáng trưng.

Diệp Bạch không dám đến gần những căn phòng sáng đèn, e rằng người Trương gia quá cảnh giác, ngũ quan kinh người, dù hắn không phát ra âm thanh cũng rất dễ bị phát hiện.

Không tìm thấy Trương Khải Sơn, Diệp Bạch cũng không định mò mẫm vô mục đích trong cổ trạch lớn như vậy.

Chỉ là một trận tiếng mở cửa rất nhỏ đột nhiên hấp dẫn Diệp Bạch.

Theo tiếng động, Diệp Bạch đến trước một căn phòng, cửa phòng hé mở, ánh trăng chiếu vào trong nhà.

Trong phòng không có nến thắp, chứng tỏ không có khả năng là người Trương gia.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, có phải Trương Khải Sơn không?

Nhưng vừa nãy Trương Khải Sơn đã biến mất ở một hướng khác.

Chẳng lẽ tên này lại chơi chiêu hồi mã thương.

Ngay khi Diệp Bạch đang suy tư, từ trong phòng chui ra một bóng người, tay cầm hộp gỗ, cũng là hóa trang thành người Trương gia.

Người này dường như đã phát hiện Diệp Bạch đang ẩn mình ở góc tường, sau khi đóng cửa phòng lại, bước chân dừng một chút.

Diệp Bạch thay một thân y phục dạ hành, che đầu che mặt, từ

trong bóng tối chậm rãi bước ra.

Thấy trang phục của Diệp Bạch, người Trương gia này lại ra tay trước.

Hảo đảm!

Người này thân hình nhanh nhẹn, chưởng phong trong khoảnh khắc đã đến, thực lực không yếu.

Diệp Bạch khẽ nheo mắt, vận hành Tử Hà Chân Khí, đối chưởng với y.

"Bành!" Người Trương gia bị đánh bay giữa không trung, Diệp Bạch văn ti vị động.

"Ồ!" Diệp Bạch trong lòng kinh ngạc, vừa rồi trong chưởng lực của tên này dường như ẩn chứa nội lực.

Hơn nữa nội lực này là nội lực Đạo gia thuần chính, bình hòa trung chính, cực kỳ tương tự với Tử Hà Nội Lực của hắn.

Chẳng lẽ thế giới này trừ hắn từ bảo tương mở ra Tử Hà Thần Công, còn có các pháp môn tu luyện nội lực khác?

Mà không biết, người Trương gia này càng kinh ngạc hơn, y giữ đồng tử thân, tu luyện thổ nạp tâm pháp hơn hai mươi năm lại bị phá một chiêu.

Khoảnh khắc vừa giao thủ, y mẫn tuệ nhận ra Diệp Bạch dường như có nội công càng thâm hậu hơn, hơn nữa nội lực hùng dũng như biển.

Y cũng hoài nghi, có phải thổ nạp tâm pháp của nhà mình đã bị lộ ra ngoài rồi không.

Tư tưởng của hai người đều biến chuyển trong chốc lát.

Người Trương gia biết mình không địch lại, sau khi ổn định thân

hình, liền lật tường bỏ trốn.

Diệp Bạch không định đuổi theo, cả hai đều là "tặc", không cần thiết phải dẫn dụ người Trương gia thật sự đến.

Hơn nữa người này dường như vô cùng quen thuộc đường đi trong cổ trạch, hẳn là có quan hệ lớn với Trương gia.

Chỉ là không biết diện mạo của y có được yểm sức hay không, dù sao người Trương gia đều là cao thủ dịch dung hoán diện.

Trở về phòng của mình, Diệp Bạch phát hiện Trương Khải Sơn đã nằm ngủ trên giường.

Chỉ là tiếng thở của hắn lúc nặng lúc nhẹ, hiển nhiên vừa trải qua vận động kịch liệt.

Diệp Bạch cười cười, cũng không vạch trần hắn, cởi giày rồi lên giường.Sáng sớm hôm sau, Diệp Bạch không thấy Trương Thiên Đào, một tiểu bối của Trương gia bưng đến bữa sáng đơn giản.

Dưa muối và cháo trắng, trông cũng không tệ lắm.

Diệp Bạch ăn thử một chút, cảm thấy cơ thể không có dị thường, liền ăn nhanh hơn.

Nhàn rỗi không có việc gì, Diệp Bạch liền cùng tiểu bối Trương gia này tán gẫu, biết y là người của chủ mạch thứ hai.

Diệp Bạch có chút nghi hoặc, từ miệng Trương Thiên Đào biết được, mạch thứ hai thuộc về phái bảo thủ, Trương Thiên Đào lại sao có thể sắp xếp người của chủ mạch thứ hai đến đưa cơm.

Xoa xoa bụng mình, Diệp Bạch xác định thức ăn không có vấn đề.

Suốt cả buổi sáng, Trương Thiên Đào và những người khác đều không xuất hiện, có lẽ nội bộ Trương gia đối với sự có mặt của bọn họ cũng đang diễn ra một cuộc tranh đấu kịch liệt.

Đến chiều, Trương Thiên Đào cuối cùng cũng lộ diện, chỉ là có chút phong trần mệt mỏi, với hai quầng thâm dưới mắt, dường như cả đêm không ngủ.

"Ngươi mà không đến nữa ta thật sự phải đi rồi." "Bị một số việc vặt vãnh quấn lấy, để Tam gia đợi lâu rồi." Trương Thiên Đào cứ một tiếng "Tam gia" lại một tiếng "Tam gia", Diệp Bạch cũng không tiện nói gì nhiều.

"Ban đầu chuyến đi mộ Hiến Vương nhờ ơn Tam gia tương cứu, hơn nữa lại giúp Văn Ngọc mang về không ít thứ mà Trương gia cần, vì vậy Tam gia có thể chọn một món đồ trong bảo khố Trương gia." "Bảo khố Trương gia?", Diệp Bạch nảy sinh hứng thú, Trương gia truyền thừa bao nhiêu năm như vậy, những thứ có thể cất giữ trong bảo khố nhất định là hi thế trân bảo.

Đáng tiếc Diệp Bạch không biết rằng, nếu không phải hắn đã phá hỏng đỉnh truyền thừa của Trương gia, có lẽ có thể chọn hai món bảo vật trong bảo khố.

Trương Thiên Đào dẫn Diệp Bạch vào một căn phòng, mở cơ quan, trên sàn nhà lộ ra một lối đi kéo dài xuống dưới.

Dưới lối đi có một chiếc lồng sắt, Trương Thiên Đào đi vào trước.

"Bảo khố nằm ở nơi sâu nhất của cổ trạch Trương gia, bên trong phòng thủ nghiêm ngặt, cần phải ngồi lồng đất để đi vào." Diệp Bạch không hề động đậy, vạn nhất bên dưới lồng có cơ quan bẫy rập, chẳng phải hắn tự chui đầu vào lưới sao.

"Ngươi thật sự là Trương Thiên Đào?", Trương Thiên Đào sắc mặt tối sầm, gân xanh trên trán giật giật: "Thật sự là ta!" "Chúng ta lần đầu gặp mặt là khi nào?" "Ở Kinh trường Địa Tạng Tự Vân Nam!" Diệp Bạch gật đầu, nhưng vẫn còn có chút không yên tâm.

“Hay là ngươi nói trong bảo khố có những thứ gì, ta chọn một món rồi ngươi giúp ta lấy ra là được, ta là người ngoài, cái bảo khố này ta không vào đâu.”Trương Thiên Đào tức đến nghiến răng, ta và Đại Trưởng lão phí hết tâm tư giúp ngươi tranh thủ cơ hội vào bảo khố, thằng nhóc ngươi lại không biết tốt xấu.

Thấy sắc mặt Trương Thiên Đào tối sầm, Diệp Bạch mở miệng nói: “Hay là ngươi nói xem bảo khố có những thứ gì, ta xem có đáng để vào hay không.” Trương Thiên Đào đành phải kiên nhẫn giải thích: “Bảo khố Trương gia cất giữ những trân bảo mà người Trương gia các đời thu thập được, bảo khố chia làm Thiên tự và Địa tự, Thiên tự là bảo vật trời sinh đất dưỡng, Địa tự tuy kém hơn một chút, nhưng cũng là tuyệt trân khó tìm ở nhân gian.” Diệp Bạch gật đầu, những thứ mà người Trương gia có thể thu thập được chắc chắn không tệ.

“Vậy ta có thể vào loại bảo khố nào để lựa chọn?” “Cái này ta không rõ, Đại Trưởng lão đang đợi ngươi ở dưới, y sẽ nói chi tiết với ngươi.” “Được.” Diệp Bạch chậm rãi bước vào lồng đất, đơn giản quan sát một chút, chiếc lồng đất này chỉ làm bằng kim loại bình thường, Bá Vương Thương của hắn hẳn là có thể phá được.

Hơn nữa huyết mạch không có dị cảnh, chứng tỏ Trương gia hẳn là không thiết trí cạm bẫy.

Tuy có chút tiểu đề đại tố, nhưng cẩn thận vẫn hơn là vô cớ mất mạng.

Theo tiếng dây xích chuyển động, hai người ngồi lồng đất hạ xuống, nơi đây không có ánh sáng, hạ xuống khoảng hai mươi mét, đập vào mắt là một đại đường sáng sủa.

Không gian đại đường không nhỏ, ở giữa một lò lửa đồng lũ không đang cháy rực, dường như đang đốt một loại dầu đặc biệt nào đó, trong không khí còn tràn ngập một mùi hương lạ.

Người Trương gia qua lại không ít, có lẽ cổ trạch phía trên chỉ là cái vỏ bọc, cổ trạch Trương gia chân chính thực ra nằm ở dưới lòng đất.

"Ở đây các lối đi phức tạp, ngươi đi theo sát ta." Trương Thiên Đào dẫn đường phía trước, đi vòng qua mấy lối đi, đến một căn phòng được đánh số "hai sáu".

Chương 230

Đại Trưởng lão Trương Thụy Phong đang ở trong đó, tay cầm bút lông viết gì đó.

Trương Thiên Đào rời đi, trong phòng chỉ còn lại Diệp Bạch và Trương Thụy Phong.

Trương Thụy Phong không nói gì, đưa tờ giấy đã viết xong cho Diệp Bạch.

"Cách tường có tai, phối hợp ta diễn một vở kịch, sau khi thành công ngươi có thể tùy ý chọn một món đồ trong Thiên tự bảo khố." Diệp Bạch nhíu mày, sau đó khẽ gật đầu, tình hình Trương gia nghiêm trọng đến vậy sao?

Ngay cả Đại Trưởng lão cũng phải diễn kịch?

Trương Thụy Phong hủy tờ giấy xong hỏi: "Diệp Bạch, theo chúng ta được biết người Uông gia cũng từng tìm ngươi, bây giờ ngươi chủ động đến Trương gia là có ý gì?" Diệp Bạch suy tư một lát, cười nói: "Ta từng giúp Trương Văn Ngọc có được không ít khối đá đồng, còn cứu mạng Trương Thiên Đào và những người khác, đến Trương gia đòi báo thù thì có vấn đề gì sao?" "Chuyện này quả thực là Trương gia ta nợ ngươi một ân tình, bất quá ngươi và Uông gia có quan hệ gì?

Hơn nữa thê tử Bạch Tri Hi của ngươi và cao tầng Uông gia, quan hệ không hề tầm thường, nếu không cho chúng ta một lời giải thích rõ ràng, ta e rằng tính mạng ngươi đáng lo." Trương Thụy Phong thở dài một hơi, không biết là diễn xuất hay là thật lòng thổ lộ.

Diệp Bạch hơi hiểu ra, chuyện hắn tiếp xúc với Uông gia có thể là bị người Trương gia phát hiện, đương nhiên cũng có khả năng là

người Uông gia chủ động tiết lộ.

Người Trương gia hiển nhiên có chút nghi ngờ hắn.

Diệp Bạch mắt khẽ nheo lại, mang theo chút lạnh lẽo nói: "Giải thích?

Cần giải thích cái gì?

Huống hồ các ngươi đều là đầu heo sao?

Cho dù ta có quan hệ với Uông gia, có cần thiết phải tự mình mạo hiểm đến Trường Bạch Sơn không?" "Ta ở Trường Sa đã giết nhiều người Uông gia như vậy, người Uông gia làm sao có thể hợp tác với ta, Trương gia các ngươi nếu không muốn cho ta báo thù, cứ nói thẳng là được, hà tất phải nói những lời quanh co như vậy." Không khí có chút ngưng trọng.

Trương Thụy Phong khẽ gõ ba cái vào bức tường, nhìn Diệp Bạch nói: "Trương gia gần đây không mấy dễ chịu, khó tránh khỏi có chút nghi kỵ, ngươi chớ có trách tội." Đây coi như là xin lỗi rồi, nhưng Diệp Bạch thần sắc lạnh lùng, không đáp lời.

Rất nhanh, bên tường truyền đến ba tiếng vọng ngắt quãng có trật tự, Trương Thụy Phong thở phào nhẹ nhõm: "Không sao rồi, ta đưa ngươi đi bảo khố." Pháo đài ngầm Trương gia rất lớn, Trương Thụy Phong dẫn Diệp Bạch đi qua một lối đi rất dài, ngồi lồng đất ba lần, cuối cùng cũng đến bảo khố Trương gia.

Trên đường, Diệp Bạch cũng hỏi Trương Thụy Phong, chẳng lẽ hai câu mắng chửi vừa rồi của mình lại có thể khiến người phía sau tường xóa bỏ nghi ngờ.

Trương Thụy Phong giải thích, Trương gia tự có cách phân biệt lời nói thật giả, lời của Diệp Bạch vừa rồi tuy khó nghe, nhưng không hề nói dối, vì vậy người phía sau tường mới phản hồi tín hiệu an toàn.

Diệp Bạch lại hỏi, nếu hắn nói dối thì sao?

Trương Thụy Phong cười cười, sắc mặt bình tĩnh nói: "Vậy thì hai chúng ta đều sẽ chết trong căn phòng đó." Diệp Bạch trầm mặc, Trương Thụy Phong có lẽ rất tự tin vào thủ đoạn của Trương gia y, nhưng Diệp Bạch đối với thủ đoạn của mình cũng rất tự tin, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, Trương Thụy Phong sẽ chết, còn hắn Diệp Bạch nhất định sẽ không.

Còn việc sau khi thoát khỏi căn phòng, có thể thoát khỏi pháo đài ngầm hay không, Diệp Bạch cũng không mấy tự tin.

Bảo khố của Trương gia ở nơi sâu nhất dưới lòng đất, người Trương gia canh giữ không ít.

Trương Thụy Phong đưa cho Diệp Bạch một chiếc mặt nạ phòng độc, rồi lại tự mình đeo một chiếc.

Cửa lớn bảo khố là một cánh cửa đồng nhỏ được chạm khắc tinh xảo, kích thước bằng người bình thường, nhưng trên đó bố trí khóa cơ quan phức tạp.

Diệp Bạch bị chặn lại phía sau, chỉ thấy Trương Thụy Phong đưa hai ngón tay vào khóa cơ quan, loay hoay rất lâu, cánh cửa đồng nhỏ từ từ mở ra.

Bước vào bảo khố, Diệp Bạch cuối cùng cũng biết vì sao phải đeo mặt nạ phòng độc.

Trong bảo khố toàn là thủy ngân, chỉ có một mảnh đất liền ở giữa có thể đứng người, thủy ngân tụ thành dòng chảy bao quanh mảnh đất liền.

Vô số dây xích đồng rủ xuống sông thủy ngân, hẳn là trân bảo nằm dưới những dây xích đó.

"Bảo khố Trương gia chia làm Thiên, Địa, Nhân, những thứ cất

giữ trong Thiên tự bảo khố và Địa tự bảo khố đều ở đây, dây xích cất giữ trân bảo Thiên tự có vân hoa, ngươi tự mình chọn lựa đi?" "Còn có Nhân tự bảo khố sao?" Diệp Bạch có chút hiếu kỳ, vừa rồi Trương Thiên Đào đâu có nói với hắn.

"Nhân tự bảo khố là bảo khố truyền thừa quan trọng nhất của Trương gia, chỉ có các đời tộc trưởng mới có thể xem xét, bên trong cất giữ những bí ẩn lịch sử mấy ngàn năm trên mảnh đất này, có lẽ có việc Tần Thủy Hoàng vì sao đốt sách chôn nho, bí ẩn sinh tử của Kiến Văn Đế, Trương gia đã đóng vai trò gì trong đó v.v…" Diệp Bạch có chút bất ngờ: "Đây hẳn là tuyệt mật của Trương gia các ngươi, vì sao lại nói với ta?" "Nhân tự bảo khố đã bị hủy rồi, ngươi dù có biết cũng không quan trọng." Trương Thụy Phong khẽ lắc đầu rồi tiếp lời: "Mau chóng chọn lựa đi, chúng ta ở dưới này không thể ở quá lâu." Diệp Bạch gật đầu, đặt ánh mắt lên những dây xích đồng, đếm kỹ một chút, dây xích có vân hoa dường như chỉ có ba sợi, dây xích không có vân hoa thì có bảy tám chục sợi.

"Ta muốn hỏi, vài năm trước bách niên chu quả được đấu giá ở Thượng Hải, trong bảo khố này tính là đẳng cấp gì?" "Miễn cưỡng vào Địa tự." Ôi trời đất ơi, Diệp Bạch rất đỗi kinh ngạc, bách niên chu quả mới miễn cưỡng vào Địa tự, bảo khố Trương gia rốt cuộc cất giữ bao nhiêu thứ tốt.

Trước kia Diệp Bạch luôn cảm thấy mình đã xuống mấy ngôi mộ lớn, trong không gian cũng cất giữ không ít trân bảo, nhưng so với bảo khố Trương gia, quả thực là tiểu vu kiến đại vu.

Theo tiêu chuẩn này, bách cân vạn niên nhục chi và mộc quế phát hiện trong rừng tử vong của hắn cũng chỉ là đẳng cấp Địa tự.

Mà trong bảo khố Trương gia lại có bảy tám chục món như vậy.

Thấy ánh mắt Diệp Bạch phát sáng, Trương Thụy Phong đột nhiên

có chút bất an, thằng nhóc này sẽ không động ý đồ xấu gì chứ.Diệp Bạch lại hỏi: "Chỉ có thể lấy một món sao?" Trương Thụy Phong gật đầu mạnh: "Ngươi là người đầu tiên có thể vào bảo khố Trương gia để chọn bảo vật, ngay cả chúng ta là trưởng lão, nếu không có cống hiến quá lớn cũng không thể vào bảo khố lựa chọn trân bảo." Diệp Bạch tự nhiên hiểu được hàm ý tiềm ẩn của Trương Thụy Phong, ý là hắn có được cơ hội này đã là phúc khí lớn lao rồi, đừng có vọng tưởng thêm nữa.

"Được, vậy chọn cái đó!" Diệp Bạch chỉ vào sợi dây xích có hoa văn gần hắn nhất.

Trương Thụy Phong gật đầu: "Thiên tự thất hào, đã chọn thì không thể đổi lại, ngươi xác định chưa?" "Thất hào?

Con số này có ý nghĩa gì?" Diệp Bạch hỏi.

"Phàm là bảo bối nhập khố, Trương gia chúng ta đều sẽ đánh số, thất hào đại biểu bảo vật Thiên tự thứ bảy nhập khố, thời kỳ đỉnh phong của Trương gia, Thiên tự bảo khố cũng chỉ có bảy món bảo bối." Diệp Bạch hiểu ra, món bảo bối hắn chọn là món trân bảo Thiên tự cuối cùng được Trương gia nhập khố.

"Món bảo bối này nhập khố từ khi nào?" "Thời Vạn Lịch nhà Minh." Diệp Bạch không kìm được hỏi: "Vậy cách đây cũng hơn bốn trăm năm rồi, trong thời gian này Trương gia các ngươi không tìm được bảo bối mới nào để nhập vào Thiên tự khố nữa sao?" Trương Thụy Phong lắc đầu: "Trân bảo Thiên tự có thể gặp nhưng không thể cầu, đợi ngươi mở ra rồi sẽ biết thứ bên trong quý giá đến mức nào." Nghe Trương Thụy Phong nói vậy, Diệp Bạch thật sự hiếu kỳ, bách niên chu quả còn chỉ có thể vào Địa tự, trân bảo Thiên tự kia rốt cuộc là thứ gì?

Trương Thụy Phong phất tay, người Trương gia bên ngoài điều

khiển cơ quan, từ từ nâng sợi xích sắt lên.

Một chiếc bảo tương đồng từ sông thủy ngân hiện ra, Trương Thụy Phong lau sạch thủy ngân bên ngoài, rồi đưa bảo tương cho Diệp Bạch.

"Vật này là của ngươi rồi, lấy đồ đi, nhớ trả lại bảo tương cho chúng ta." Diệp Bạch đánh giá chiếc bảo tương đồng, bên ngoài không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, nhưng chất liệu đặc biệt, hơi tương tự với khối đá đồng, chiếc bảo tương này đối với Trương gia hẳn là có tác dụng đặc biệt, bằng không sẽ không bị đòi lại.

Mở bảo tương ra, một viên bảo châu lấp lánh ánh hồng hiện ra.

"Đây là thứ gì?", "Vạn Niên Bạng Châu, thời Vạn Lịch nhà Minh, người Trương gia ở Đông Hải bắt được một con trai lớn, từ đó lấy ra viên châu này, thịt trai ăn vào bổ huyết cường thân cải thiện thể chất, bạng châu có công hiệu tránh nước." "Tránh nước?" Diệp Bạch có chút kinh ngạc, thứ này dường như là vật của tiên gia trong truyền thuyết.

"Chỉ có thể tránh nước ba thước, đừng vui mừng quá sớm." Trương Thụy Phong phá vỡ ảo tưởng của Diệp Bạch.

Diệp Bạch có chút thất vọng, chỉ có thể tránh nước ba thước, dưới nước cũng chỉ có thể tạo ra không gian hình tròn đường kính một mét, có chút "gân gà" rồi.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, nếu trân bảo trong bảo khố hữu dụng đối với Trương gia, phỏng chừng đã sớm được lấy đi, sẽ không để lại trong sông thủy ngân mà bám bụi.

Dẫn Diệp Bạch ra khỏi bảo khố thủy ngân, Trương Thụy Phong lại mở miệng nói: "Lát nữa ta sẽ đưa ngươi đi gặp một người, sau khi gặp xong, ta có một việc muốn nhờ." "Chuyện gì?

Đi cấm địa Trương gia các ngươi một chuyến?" Trước đó Trương Thụy Phong đã nhắc đến chuyện cấm địa với Diệp Bạch, nói Tiểu Ca Trương Khởi Linh chỉ là người kế thừa của Trương gia, vẫn chưa tính là tộc trưởng.

Mà để trở thành tộc trưởng của Trương gia cần phải trải qua khảo hạch nội bộ Trương gia, khảo hạch cấm địa là khó khăn nhất, Trương Thụy Phong trước đó hy vọng Diệp Bạch có thể tham gia vào, giúp đỡ Trương Khởi Linh.

Trương Thụy Phong lắc đầu, thở dài một hơi: "Cấm địa ngươi không đi được, hội trưởng lão đã không thông qua." "Không thông qua?" Diệp Bạch khẽ nhíu mày, lại mở miệng hỏi: "Là vì quan hệ của ta với Uông gia sao?" Trương Thụy Phong gật đầu: "Chuyện cấm địa Trương gia hệ trọng, các vị trưởng lão không thể không cẩn trọng, ta cũng không thể thay đổi kết quả này." Diệp Bạch gật đầu, trước đó hắn đồng ý đi cấm địa cũng chỉ là muốn giúp Tiểu Ca một tay, nghĩ đến những trải nghiệm gian truân của Tiểu Ca, Diệp Bạch không kìm được thở dài.

Giờ đây Trương gia nghi ngờ thân phận của hắn, không cho phép hắn tiến vào cấm địa ngược lại nằm trong dự liệu.

Không dây dưa quá nhiều với Trương gia cũng là chuyện tốt, chỉ là không biết Trương Khởi Linh một mình có thể thuận lợi thông qua khảo hạch cấm địa hay không.

"Người ngươi muốn đưa ta đi gặp là Trương Khởi Linh sao?" "Đúng vậy, lần này Trương gia gặp phải nguy cơ chưa từng có, truyền thừa tộc trưởng bất định, mười hai chủ mạch trong tộc tứ phân ngũ liệt, toàn bộ Trương gia như một đống cát rời rạc." Diệp Bạch vội vàng ngắt lời: "Những chuyện này ngươi nói với ta làm gì, chuyện của Trương gia ta cũng không giúp được." Trương Thụy

Phong liếc nhìn viên bạng châu màu hồng trong tay Diệp Bạch, Diệp Bạch vội vàng giấu viên bạng châu ra sau lưng, rồi bỏ vào trữ vật không gian.

"Giới tử không gian, bản lĩnh tốt." Diệp Bạch cười cười, hai tay giang ra: "Chuyện của Trương gia ta thật sự không giúp được, hôm qua ta là mang theo thiện ý đến Trương gia, nhưng hành động của Trương gia các ngươi khiến ta lạnh lòng, vừa là thử thách lại vừa là khảo vấn, xem ta Diệp Bạch là người gì chứ.

Chương 231

Viên bạng châu này chỉ có thể miễn cưỡng bù đắp tâm hồn bị tổn thương của ta, ngươi đừng hòng đòi lại." Trương Thụy Phong lộ ra nụ cười khổ, thằng nhóc này, ăn xong lau miệng, mặt dày thật.

"Chuyện của Trương gia ta không cầu ngươi, viên bạng châu này ta hy vọng có thể đổi lấy một lời hứa của ngươi." "Lời hứa gì?", "Nếu Trương gia có chuyện, ta hy vọng ngươi có thể bảo vệ Trương Khởi Linh!" Diệp Bạch trầm tư, bảo vệ Trương Khởi Linh nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ.

Nếu Trương gia diệt vong, chỉ còn lại một mình Trương Khởi Linh thì sẽ không phải là uy hiếp đối với Uông gia, Uông gia là một tổ chức coi trọng lợi ích, sẽ không tận diệt, nói không chừng còn sẽ lợi dụng thân phận của Trương Khởi Linh để tìm kiếm những bí mật mà Trương gia ẩn giấu.

Nhưng trong lòng Diệp Bạch vẫn còn chút nghi vấn: "Ngươi sao không để Trương Khải Sơn làm việc này?

Thế lực dưới tay hắn không kém ta, tương lai còn là cao quan của Đảng Quốc, càng coi là người của chính Trương gia." Trương Thụy Phong lắc đầu: "Hắn không được, không giấu gì ngươi, hôm qua ta đã gặp hắn, hắn lẻn vào tế thất của Trương gia, muốn tìm kiếm tộc phổ Trương gia." "Sau đó thì sao?", "Ta đưa tộc phổ cho hắn, hắn lật xem xong lại hỏi ta về chuyện của ông nội hắn Trương Thụy Đồng, ta nhìn ra hắn có hận với Trương gia, giao phó hy vọng duy nhất của Trương gia cho hắn ta không yên tâm." Diệp Bạch cười cười: "Vậy giao phó cho ta thì yên tâm sao?" Trương Thụy Phong liếc nhìn Diệp Bạch một cái: "Ta đã sống hơn một trăm năm, điểm nhãn lực này vẫn

còn, ngươi tuy mặt dày lòng tham, nhưng thắng ở sự cẩn thận, trong lòng có nguyên tắc của riêng mình, bất kể là Trương Thiên Đào hay Trương Văn Ngọc, đều đánh giá Diệp Tam gia ngươi không tệ." Diệp Bạch câm nín, lão gia hỏa này vừa khen vừa mắng, nói chuyện khiến người ta không thể bắt bẻ.

Sau đó, Trương Thụy Phong lại nhắc nhở một câu: "Trương Khải Sơn có dã tâm, ngươi cũng nên đề phòng hắn." Diệp Bạch gật đầu, biết Trương Thụy Phong sẽ không vô duyên vô cớ nói câu này, nghĩ nghĩ rồi nói: "Chuyện lời hứa ta đã nhận, để ta gặp Trương Khởi Linh đi." Trương Thụy Phong lộ ra nụ cười: "Được!" Tiểu Ca Trương Khởi Linh sau khi được Trương Thiên Đào và những người khác mang từ Vân Nam về, liền liên tục chịu huấn luyện trong tộc.

Hiện tại y đang ở tầng hầm thứ hai.

Tầng này toàn là cơ quan bẫy rập do Trương gia thiết kế, chuyên dùng để rèn luyện các tiểu bối của Trương gia.

Đứng ngoài cửa sắt, Diệp Bạch từ xa nhìn thấy Tiểu Ca đang linh hoạt né tránh các cơ quan bẫy rập trong đường hầm.

Vẫn là bóng lưng gầy gò kiên nghị đó, chỉ là vóc dáng dường như đã cao hơn một chút.

"Ta đưa ngươi vào." Trương Thụy Phong vừa định mở cửa, Diệp Bạch đã chặn hắn lại.

"Không cần, gặp mặt bên ngoài cũng vậy, dù có vào ta và hắn cũng chẳng có gì để nói." Trương Thụy Phong nghĩ một lát, thấy cũng phải, đứa trẻ này tính tình cô độc, không thích nói chuyện.

"Ngươi có biết thân thế của hắn không?" Diệp Bạch lắc đầu, hắn chỉ biết Tiểu Ca vừa sinh ra đã không cha không mẹ, chi tiết cụ thể thì không rõ.

Trương Thụy Phong liền kể lể tường tận thân thế của Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Vào những năm cuối Thanh đầu Dân quốc, một ngày tháng mười một nắng đẹp, Tiểu Ca sinh ra ở Nepal, mẹ là người tộc Khang Ba Lạc, cha là tộc nhân thuần huyết Trương gia.

Mẹ Tiểu Ca trước khi yêu cha hắn đã bị xác định là vật tế Vương Kỵ Thi, sau khi sinh Tiểu Ca, bà liền bị đem đi hiến tế, chôn tại Tàng Hải Hoa Điền.

Cha nuôi Tiểu Ca từ Nepal trở về, đưa hắn khi còn trong tã lót về Trương gia.

Tuy nhiên, người Trương gia lại phát hiện Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân thuần chính, hơn nữa nồng độ huyết mạch cực cao.

Cần biết rằng tộc trưởng Trương gia có một điều kiện ngầm, đó là cần nồng độ huyết mạch Kỳ Lân đạt đến một tiêu chuẩn nhất định, Tiểu Ca hiển nhiên phù hợp với tiêu chuẩn này.

Thế là Tiểu Ca liền được Trương gia nội định là tộc trưởng kế nhiệm, bị Trương gia nghiêm khắc bồi huấn.

Sau này Tiểu Ca thất lạc bên ngoài, Trương Thiên Đào cùng những người khác xuất động, đưa hắn trở về.

Trương Thụy Phong nói xong, Diệp Bạch mỉm cười, những gì Trương Thụy Phong nói phần lớn khớp với ký ức của hắn, tuy nhiên Trương Thụy Phong đã bỏ qua sự kiện Thánh Anh.

Chắc hẳn sự kiện Thánh Anh liên quan đến bí mật tuyệt mật của Trương gia, Trương Thụy Phong mới không nói ra.

Diệp Bạch cũng không nhớ rõ chi tiết sự kiện Thánh Anh, chỉ biết người Trương gia tuân theo lời chúc phúc của tổ tiên mà mở một chiếc hộp rồng do Chu Mục Vương để lại, trên chiếc hộp này có một

dãy số, cần được mở vào một thời điểm cụ thể.

Theo lời tổ tiên, ngọc dũng trong hộp là một hài nhi trường sinh, nhưng bên trong lại là một tử anh.

Vào lúc này, sự đoàn kết nội bộ Trương gia đã xuất hiện rạn nứt, Trương gia cần một ví dụ về "trường sinh hoàn mỹ" để mang lại hy vọng, củng cố niềm tin của họ.

Thế là các tầng lớp cao của Trương gia đã bí mật tráo Tiểu Ca Trương Khởi Linh thay cho hài nhi trong ngọc dũng, tạo nên thần linh của Trương gia.

Sau này không biết vì sao, thân phận Tiểu Ca bị bại lộ, niềm tin của người Trương gia tan vỡ, như bình không gốc, đây cũng là điểm mấu chốt khiến Trương gia tan rã.

Tuy nhiên, Diệp Bạch vẫn có chút nghi vấn, không phải nói Trương Khởi Linh đời trước là Trương Thụy Đồng sao?

Theo thời gian suy đoán, khi Trương gia tìm lại Tiểu Ca, Trương Thụy Đồng vẫn là tộc trưởng Trương gia, vậy sao lúc đó lại nội định tộc trưởng là Tiểu Ca.

Trương Thụy Phong giải thích: "Chuyện này liên quan đến bí ẩn mất tích của tộc trưởng đời trước, hy vọng ngươi có thể giữ kín bí mật này.

Tộc trưởng Trương gia kỳ thực đã mất tích rất lâu rồi, Trương Thụy Đồng vốn là một trong các trưởng lão, tuy được gọi là Trương Khởi Linh, nhưng hắn chỉ là Đại tộc trưởng.

Ngươi từ việc hắn có hai cái tên đã biết, tộc trưởng chân chính chỉ có một cái tên, đó là Trương Khởi Linh!" Thì ra là vậy, Diệp Bạch gật đầu.

Hắn từng nghe Trương Nhật Sơn nói về tín vật truyền thừa của

tộc trưởng Trương gia và bí mật mà Trương gia các đời gìn giữ.

Nếu tộc trưởng đời trước đột nhiên mất tích, thì hai thứ này nhất định là bị đứt quãng.

Có lẽ nguyện vọng khẩn thiết nhất của Trương Thụy Phong lúc này là bồi dưỡng Tiểu Ca thành tộc trưởng, và tìm lại tín vật truyền thừa của tộc trưởng.

Trương Thụy Phong đưa Diệp Bạch ra khỏi hầm ngầm, trời đã tối.

Trương Khải Sơn trong nhà đã biến mất, Trương Thụy Phong nói đã có sắp xếp riêng cho hắn.

Diệp Bạch phát hiện Trương Khải Sơn để lại một phong thư: "Không cần nhớ, ba ngày sau sẽ về Trường Sa." Chữ viết đúng là của Trương Khải Sơn, còn có ám hiệu ẩn giấu mà Trương Khải Sơn để lại.

Bên này, Trương Thụy Phong lại lên tiếng: "Sáng mai, ta sẽ cho người đưa ngươi ra khỏi Trường Bạch Sơn, ngươi tối nay hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng có chạy lung tung nữa." Xem ra chuyện hắn lén chạy ra ngoài đêm đó vẫn bị Trương Thụy Phong phát hiện.

Diệp Bạch không ngờ mình ở Trương gia cổ trạch hai ngày đã phải đi, trong lòng hắn còn không ít nghi vấn.

Chẳng hạn như vì sao cha Tiểu Ca lại có thể cùng tộc Khang Ba Lạc sinh ra Tiểu Ca thuần huyết, cần biết rằng cho dù là chi Trương Thụy Đồng có huyết mạch thuần chính, sau khi kết hợp với ngoại tộc cũng chỉ sinh ra Trương Khải Sơn mang hình xăm Cùng Kỳ.

Trừ phi tộc Khang Ba Lạc cũng là tộc nhân Trương gia.

Nhưng chủ mạch Trương gia chỉ có mười hai chi, tộc Khang Ba Lạc này có phải là một trong số đó không?

Lại nữa, Vương Kỵ Thi đó là chuyện gì, vì sao phải dùng người sống hiến tế?

Bí mật của Trương gia quá nhiều, mà Trương Thụy Phong lại như một kẻ si tình, mỗi lần chỉ tiết lộ cho Diệp Bạch một chút, khiến Diệp Bạch vô cùng bực mình.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau Diệp Bạch được người đưa ra khỏi Trương gia cổ trạch.

Người dẫn đường là một tiểu bối Trương gia chi thứ hai, người sáng hôm qua đã mang cơm cho hắn.

Tuy có thể đối thoại với Diệp Bạch, nhưng ý thức bảo mật của hắn cực kỳ mạnh, không bao giờ tiết lộ quá nhiều.

Hai ngày sau, Diệp Bạch rời Trường Bạch Sơn, trở về Trường Xuân.

Trong khách sạn, Diệp Bạch cũng nhận được thư của Trần Ngọc Lâu, nói rằng bọn họ đã tìm được vị trí có thể có Thiên Cung.

Chính là ở Tổ của vạn núi, dãy Côn Luân Sơn.

Thôi được, lại là một ngọn núi tuyết.

Diệp Bạch bất lực, vừa mới xuống Trường Bạch Sơn, giờ lại phải leo Côn Luân Sơn, cũng không biết tin tức Trần Ngọc Lâu tìm được có chính xác hay không.

Đơn giản thu dọn một chút, Diệp Bạch mua vé tàu về Trường Sa, hy vọng Trần Ngọc Lâu bọn họ lúc này chưa xuất phát, hắn vẫn có thể hội hợp với đại đội.

Chương 232

Ba ngày sau, Diệp Bạch vội vã trở về Trường Sa.

Trong Diệp phủ, Hồng Cô, Lão Dương Nhân, Hoa Linh đều có mặt, còn có Trần Thiên Hữu, Linh Nhi hai tiểu gia hỏa, không khí vô cùng náo nhiệt.

"Thằng nhóc nhà ngươi mà chậm một ngày nữa, chúng ta đã xuất phát rồi." Trần Ngọc Lâu cũng rất vui mừng vì Diệp Bạch có thể trở về nhanh như vậy.

Có Diệp Bạch ở đây, chuyến đi này, hắn tin tưởng hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, rút kinh nghiệm từ mộ Hiến Vương, Trần Ngọc Lâu cũng đã đặt dị trùng mà mình nuôi vào chiếc hộp làm từ thiên thạch, chuẩn bị mang theo đến Côn Luân Sơn.

Chỉ là không biết những dị trùng này có chịu được lạnh không.

Tối hôm đó mọi người ăn một bữa tiệc thịnh soạn, coi như tiễn Chá Cô Tiếu, Diệp Bạch và những người khác.

Tuy nhiên, biết tin Diệp Bạch từ phương Bắc trở về, thân binh của Trương Khải Sơn không thể ngồi yên, đến hỏi tung tích của Trương Khải Sơn.

Diệp Bạch thấy thân binh này có hình dáng và chiều cao tương tự Trương Khải Sơn, liền biết thân binh này chắc hẳn đã đeo mặt nạ da người của Trương Khải Sơn, thay thế Trương Khải Sơn ở Trương phủ.

Cũng là một người trung thành, Diệp Bạch đưa lá thư Trương Khải Sơn để lại cho hắn, rồi tiễn hắn trở về.

"Đa tạ Tam gia!" Sáng hôm sau, Diệp Bạch cùng đoàn người sáu

người lên tàu hỏa đi về phía Bắc.

Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Hoa Linh, Lão Dương Nhân, và Tề Tiểu Hắc.

Sở dĩ đi về phía Bắc, là vì bọn họ muốn đi hội hợp với Kim Toán Bàn.

Lần trước khi Diệp Bạch và bọn họ xuống mộ Hiến Vương, Kim Toán Bàn tuy đã vội vã về Trường Sa, nhưng lại trùng hợp lỡ mất Diệp Bạch.

Sau đó Kim Toán Bàn cũng thông minh hơn, mỗi khi đến một nơi liền viết một lá thư gửi về Trường Sa, để Diệp Bạch biết hành tung của hắn, tránh việc không tìm thấy người vào lúc quan trọng.

Hiện giờ Kim Toán Bàn đang ở khu vực Khai Phong, Hà Nam, cùng với sư huynh của hắn, Liễu Trần.

Hà Nam Khai Phong có một ngôi chùa Vô Khổ Tự.

Diệp Bạch và những người khác đã gặp Kim Toán Bàn và sư huynh của hắn, Liễu Trần, dưới chân núi bên ngoài chùa.

Liễu Trần vốn là đại đệ tử của Trương Tam Liên Tử, ngoại hiệu "Phi Thiên Hốt Đồ".

Sau này, khi cùng sư đệ Thiết Ma Đầu cứu người, Thiết Ma Đầu bị cơ quan bắn trúng cửa quan tài và chết ngay tại chỗ.

Liễu Trần liền xuất gia ở Vô Khổ Tự, làm trụ trì.

Trong nguyên tác, Chá Cô Tiếu đã bái Liễu Trần làm sư phụ, học cách Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim, nhưng cũng vì Chá Cô Tiếu, Liễu Trần đã chết dưới Hắc Thủy Thành.

Trong ấn tượng của Diệp Bạch, Liễu Trần cũng là một vị cao nhân đắc đạo chí tình chí tính.

Khi Diệp Bạch và những người khác đến, Kim Toán Bàn và Liễu Trần đang mặc áo vải thô màu nâu, dùng gáo vàng tưới rau.

Gặp đồ đệ của mình, Kim Toán Bàn bất ngờ nở nụ cười, chỉ là đôi tay dính đầy vàng không biết đặt đâu, hình tượng cao nhân Mạc Kim hoàn toàn biến mất.

"Sao các ngươi lại đến đây, còn nhiều người cùng lúc như vậy, chẳng lẽ lại phát hiện cổ mộ?" Diệp Bạch đã viết thư cho Kim Toán Bàn, nhưng có lẽ thư còn chưa đến, mà người đã đến trước.

"Sư đệ, mời khách nhân vào trong nhà trước." Liễu Trần thu dọn gáo gỗ, lên tiếng.

Diệp Bạch chắp tay cung kính nói: "Đại sư bá!" Liễu Trần nhìn Diệp Bạch hai mắt, mỉm cười gật đầu.

Kim Toán Bàn đã ở đây mấy tháng, rảnh rỗi không có việc gì liền khoác lác với hắn về đồ đệ và đồ tức của mình.

Hôm nay vừa gặp, dung mạo xuất chúng, lễ nghi chu đáo, quả là một Mạc Kim hảo miêu tử.

Chỗ ở của Liễu Trần rất đơn sơ, chỉ là hai gian nhà tranh, may mà đường ốc khá rộng rãi, Diệp Bạch và những người khác ngồi quanh bàn cũng không thấy chật chội.

Kim Toán Bàn và Liễu Trần sau khi tắm rửa đơn giản, từ lời Diệp Bạch biết được rằng bọn họ đã tìm được Mộc Trần Châu, chuyến đi này là để giải trừ lời nguyền huyết mạch của tộc Zagrama.

Liễu Trần nghĩ một lát rồi cười nói: "Luôn nghe nói đạo nhân Bàn Sơn tìm thuốc tiên bất tử, không ngờ là vì Mộc Trần Châu trong truyền thuyết.

Các ngươi từ Trường Sa chuyển đến đây chắc là vì sư đệ của ta.

Mấy ngày nay hắn đang chê ta nấu cơm không có dầu mỡ, các ngươi mang hắn đi, đúng ý hắn rồi." Mọi người phá lên cười, không ngờ đại sư Liễu Trần lại phong thú như vậy.

Gặp Trần Ngọc Lâu, Liễu Trần lại nói: "Phụ thân ngươi Trần Mạc Văn là khôi thủ Tá Lĩnh đời trước, trước khi xuất gia ta cũng có vài lần giao thiệp với hắn.

Phụ thân ngươi hiện giờ có khỏe không?" "Đa tạ tiền bối quan hoài, gia phụ hiện giờ thân thể vẫn còn cứng cáp." "Vậy là tốt rồi, cố nhân khuất núi nhiều, nếu còn cơ hội, ta cũng muốn gặp Trần lão ca một lần." Liễu Trần thở dài, sau khi xuất gia, hắn liền đoạn tuyệt qua lại với bạn bè giang hồ, giờ nhớ lại những trải nghiệm cùng nhau xuống mộ năm xưa, khó tránh khỏi có chút hư vô.

Trần Ngọc Lâu dường như nghĩ đến điều gì, từ trong ba lô lấy ra bức họa phục chế Thiên Cung đưa cho Liễu Trần.

"Tiền bối, đây là một bức thác bản bích họa trong mộ Hiến Vương, ngài kiến thức rộng, không biết đã từng thấy vật tương tự chưa." Liễu Trần nhận lấy bức họa phục chế tỉ mỉ xem xét, Thiên Cung trên đỉnh núi thì hắn chưa từng thấy, nhưng trang phục kỳ lạ của các nhân vật tế tự xung quanh lại có chút quen thuộc.

"Đây là nơi các ngươi sắp đến sao?" Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Chúng ta đã điều tra về nơi này, đỉnh núi tương tự nằm gần dãy Côn Luân Sơn ở Tây Tạng, nhưng cụ thể là ngọn núi nào thì chưa rõ." Liễu Trần thở dài nói: "Tuy ta không xuống mộ nhiều năm, nhưng cũng biết trước khi xuống mộ cần định mộ, các ngươi tìm kiếm vô mục đích ở Tây Tạng, rất có thể sẽ không thu hoạch được gì." Chá Cô Tiếu chắp tay nói: "Tiền bối, lời nguyền trong tộc nguy cấp sớm tối, chúng ta cũng là bất đắc dĩ.

Lần này đến Khai Phong, là muốn mời Kim tiền bối đi cùng, dựa

vào Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim, có lẽ có thể tìm thấy di tích Thiên Cung." Liễu Trần nhìn Kim Toán Bàn một cái, rồi lại nói với Chá Cô Tiếu: "Nếu theo như các ngươi nói, bức bích họa này được tìm thấy trong mộ Hiến Vương, thì cảnh này chắc hẳn là Hiến Vương đã nhìn thấy thông qua một phương pháp nào đó.

Hai ngàn năm trước Hiến Vương không thể đến được Tây Tạng, như vậy, bức bích họa này có thể là ảo cảnh, không phải cảnh thật." Lời của Liễu Trần đã gợi ý cho mọi người, nếu bức bích họa này chỉ miêu tả cảnh tượng tưởng tượng của Hiến Vương, thì bọn họ dù thế nào cũng không thể dựa vào bức bích họa này để tìm đến mục tiêu.

Có lẽ Thiên Cung trên đỉnh núi này cũng là hư cấu.

Thấy mọi người cau mày, Liễu Trần lại nói: "Cũng không phải không có manh mối, trang phục của các nhân vật tế tự trên bức bích họa ta từng thấy mô tả tương tự trong cổ tịch, nhưng cổ tịch ở Tàng Kinh Các trong chùa, cần ta quay lại lấy một quyển." Chá Cô Tiếu đại hỷ: "Vậy ta sẽ đi cùng tiền bối một chuyến." Theo Liễu Trần và Chá Cô Tiếu lên núi lấy sách, Kim Toán Bàn thong thả rót cho mình một chén trà.

"Không phải ta nói các ngươi, lần này các ngươi quả thực không suy xét chu đáo, dãy Côn Luân Sơn là đầu nguồn long mạch, địa thế hiểm trở, muốn tìm một cung điện hư vô phiêu diễu trên đó, ngay cả sư phụ ta Trương Tam Liên Tử cũng không làm được." "Thật sự không có cách nào sao?" Trần Ngọc Lâu bất đắc dĩ nói, việc này là do hắn một tay lên kế hoạch, quả thực có chút vội vàng.

"Cách đương nhiên là có." Kim Toán Bàn nhấp từng ngụm trà nhỏ, ra vẻ đại gia: "Đồ đệ, bóp vai cho sư phụ!" Diệp Bạch mỉm cười, tiến lên khẽ bóp, sau đó dùng sức mạnh hơn một chút, Kim Toán Bàn liền phun một ngụm trà cũ ra khỏi miệng.

“Thôi được rồi, xương cốt già của sư phụ sắp bị ngươi tháo ra rồi.” Kim Toán Bàn xua tay, vội vàng đổi chỗ khác.

Hoa Linh thấy vậy, tiến lên xoa bóp cho Kim Toán Bàn.

“Vẫn là Hoa Linh khéo tay.” Kim Toán Bàn rên lên thoải mái.

Mấy người yên lặng chờ Kim Toán Bàn nói tiếp.

“Nếu các ngươi đã tìm được Mộc Trần Châu, vậy thì có thể bắt đầu từ Mộc Trần Châu.

Sư phụ ta Trương Tam Liên Tử năm xưa được gọi là Thần Toán Thiên Cơ, nếu có thể dùng Mộc Trần Châu bói toán…” “Sư tổ không phải đã chết rồi sao, chẳng lẽ phải tìm Tôn sư thúc?” “Thằng nhóc ngươi nghe ta nói hết đã.

Tôn sư thúc ngươi tuy đạo chiêm bặc không kém, nhưng vẫn còn thiếu chút lửa, sư phụ năm xưa có để lại hậu duệ, theo ta được biết, sư phụ đã truyền lại toàn bộ tài năng chiêm bặc của mình.” Hoa Linh lên tiếng: “Kim tiền bối ý là, bảo chúng ta đi tìm hậu nhân của Trương Tam Liên Tử, nhờ hắn thực hiện chiêm bặc vật phẩm bằng Mộc Trần Châu?” “Đúng, ta chính là ý này.

Nhưng sư phụ ta lại giấu kín gia tộc của mình, không bao giờ nhắc đến, ta cũng không biết hậu duệ của hắn ở đâu.” Diệp Bạch không khỏi suy tư, ngay cả đồ đệ ruột cũng không nhắc đến gia tộc, hơn nữa Trương Tam Liên Tử cũng họ Trương, chẳng lẽ còn liên quan đến người Trương gia?

Dù sao đây cũng là một thế giới trộm mộ, mọi thứ đều có thể.

Chương 233

Chỉ cần là danh nhân họ Trương, đa phần đều có liên quan đến người Trương gia.

“Có cách nào tìm được hậu duệ của Trương Tam Liên Tử không?” Trần Ngọc Lâu hỏi.

“Có, nếu không có ta cũng sẽ không nói chuyện này với các ngươi.

Sư huynh ta theo sư phụ sớm nhất, hắn ít nhiều biết chút ít về gia tộc của sư phụ.” Như vậy, trong lòng mọi người lại dâng lên hy vọng.

Nếu Liễu Trần mang về cuốn cổ thư không có manh mối, thì chỉ có thể đi tìm hậu nhân Trương Tam Liên Tử, để thực hiện chiêm bặc vật phẩm bằng Mộc Trần Châu.

Diệp Bạch nghĩ đến Tề Thiết Chủy ở Trường Sa, thằng nhóc này có thiên phú về chiêm bặc, không biết có thể thực hiện chiêm bặc vật phẩm bằng Mộc Trần Châu hay không.

Chỉ là Diệp Bạch biết lai lịch của thằng nhóc này, bình thường bói toán đa phần là lừa đảo, dựa vào cái miệng lợi hại lừa người xoay mòng mòng, bản lĩnh thật sự thì e là không nhiều.

Không lâu sau, Liễu Trần và Chá Cô Tiếu đã mang về một quyển kinh thư.

“Thế nào?

Có thu hoạch gì không?” Trần Ngọc Lâu xáp lại hỏi.

Chá Cô Tiếu khẽ lắc đầu: “Chỉ đề cập đến loại trang phục này xuất phát từ một tiểu tộc của vương quốc Cổ Cách cổ đại, không có thêm thông tin nào khác.” Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu và những người khác tự nhiên không lạ gì các quốc gia cổ đại xung quanh Âu Lạc qua

các thời kỳ.

Tiền thân của vương quốc Cổ Cách có thể truy ngược đến Tượng Hùng Quốc, được thành lập sau khi triều đại Thổ Phiên tan rã, chính quyền này đã thống trị hơn bảy thế kỷ, thời kỳ đỉnh cao bao phủ toàn bộ vùng A Lý.

Nó đã để lại ảnh hưởng to lớn trong toàn bộ khu vực Tây Tạng.

Chỉ tiếc là vương quốc này dường như biến mất chỉ sau một đêm, chính quyền tan rã.

Không ít kinh thư đều có đề cập đến vương quốc cổ đại từng huy hoàng này, nhưng chỉ là đề cập, thông tin chi tiết thì rất ít.

Dù Mộc Trần Châu và vương quốc Cổ Cách có mối liên hệ, cũng không thể tra tìm được.

Lúc này, Kim Toán Bàn kéo Liễu Trần sang một bên, nói về chuyện hậu nhân của Trương Tam Liên Tử.

Liễu Trần nhìn Chá Cô Tiếu một cái, vừa rồi hắn và Chá Cô Tiếu ở riêng, nảy sinh không ít thiện cảm với Chá Cô Tiếu.

"Sư phụ quả thực có để lại một hậu duệ, tên là Trương Cửu Y.

Ta chỉ gặp một lần, nhưng hắn ở vô định sở, giờ ta cũng không biết hắn ở đâu?" "Sư huynh, sư phụ năm xưa không phải đã để lại địa chỉ gia tộc cho huynh sao?" "Ở Gia Hưng, Chiết Giang, đó là căn nhà cũ sư phụ từng ở, có lẽ đã hoang phế rồi." Liễu Trần thở dài, hắn sợ Chá Cô Tiếu và những người khác sẽ công cốc, mừng hụt một phen.

Trần Ngọc Lâu vỗ bàn nói: "Có tin tức tổng tốt hơn không có tin tức, hơn nữa Chiết Giang cũng không xa, đi tàu hỏa cũng chỉ mất hai ba ngày.

Vậy thì, ta, Tam đệ, Kim tiền bối ba người sẽ đi Chiết Giang.

Những người khác ở lại đây, chờ tin tức của chúng ta.” Trần Ngọc Lâu cố ý bỏ qua Chá Cô Tiếu, chắc hẳn là có suy tính riêng của mình.

“Được!” Diệp Bạch nhìn Chá Cô Tiếu một cái.

Chá Cô Tiếu không còn cách nào, cũng đành gật đầu đồng ý.

Tàu hỏa của thời đại này nghiễm nhiên là phương tiện tiện lợi nhất, tiếc là đôi khi một vé cũng khó tìm.

Gia Hưng không có ga tàu hỏa, ba người Diệp Bạch đợi một ngày, mới mua được vé tàu thẳng đến Thượng Hải.

Hiện giờ Cửu Môn đã mở không ít chi nhánh ở Thượng Hải, ngoài đồ cổ ngọc khí, tửu lâu, sòng bạc, quán cà phê cũng đều có kinh doanh.

Ngoại trừ thuốc phiện, mấy loại kinh doanh kiếm lời nhất Cửu Môn đều có nhúng tay vào.

Đến Thượng Hải xong, Diệp Bạch gặp Giải Cửu một lần, mất nửa ngày tra cứu tình hình kinh doanh của các chi nhánh, liền cùng Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn không ngừng nghỉ gấp rút đến Gia Hưng.

Chỉ là lúc rời đi, Kim Toán Bàn có chút luyến tiếc, trong lúc Diệp Bạch ra ngoài, hắn và Trần Ngọc Lâu ở quán cà phê ăn điểm tâm uống cà phê nghỉ ngơi, có không ít những cô Tây ngực trần gợi cảm khiến hắn lưu luyến không muốn về.

Trần Ngọc Lâu đùa cợt nói: “Kim tiền bối nếu thích, sao không mua vài cô về làm tiểu thiếp.” Kim Toán Bàn vội vàng lắc đầu: “Đời này ta không có cái phúc khí đó.

Sư phụ từng xem quẻ cho ta, đời này không thể kết hôn sinh con, ta nhìn cho đỡ thèm là được rồi.” Trần Ngọc Lâu muốn nói: “Không

thể kết hôn, đi chơi gái còn thoải mái hơn nhìn cho đỡ thèm chứ.", nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nói ra.

Căn nhà cũ mà Trương Tam Liên Tử từng ở nằm bên hồ Nam Hồ ở Gia Hưng, nơi đây là một dãy kiến trúc thủy hương Giang Nam xây bằng gạch trắng ngói đen.

Bầu trời xám xịt, mưa phùn lất phất.

Trần Ngọc Lâu mở chiếc ô Kim Cương Tán mang theo bên người, ba người trú dưới một chiếc ô.

Sức lực của Kim Toán Bàn không bằng Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu, mấy lần bị đẩy ra ngoài ô, hắn không khỏi nhìn quanh, sao nơi này ngay cả một người bán ô cũng không có.

Diệp Bạch nhìn hồ Nam Hồ không khỏi cảm khái, đây chính là nơi sinh ra màu đỏ.

Ba người đi qua một cây cầu đá, dưới mưa có một vị tướng sư bói toán che ô lớn, khoảng ba mươi tuổi.

Vì trời mưa, bên hồ không thấy mấy người, nếu có cũng là những người vội vã đi đường, vị tướng sư này dường như chuyên chờ đợi bọn họ.

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu nhìn nhau, lẽ nào đây chính là Trương Cửu Y, không đến nỗi trùng hợp thế chứ.

"Ba vị từ xa đến, có cần xem phúc vận hung cát không?" Trần Ngọc Lâu lên tiếng: "Tiên sinh làm sao biết chúng ta là người ngoại địa?" "Trời mưa mà du hồ, người địa phương ít khi làm vậy.

Hơn nữa, lại còn che ô Kim Cương Tán của phái Mạc Kim để tránh mưa, ba vị cũng coi như là những người đầu tiên từ xưa đến nay rồi." Diệp Bạch mỉm cười, người này chắc chắn là Trương Cửu Y, có thể đợi họ ở đây trước, bản lĩnh không kém.

“Tiên sinh có thể giúp ta xem lai lịch của vật này không?” Diệp Bạch trực tiếp lấy Mộc Trần Châu ra.

Sắc mặt Trương Cửu Y biến đổi, hiển nhiên Mộc Trần Châu đã làm hắn chấn động không nhỏ.

Mấy ngày nay hắn tâm thần bất an, tự bói một quẻ xong liền đến bên cầu đá khổ sở chờ đợi.

Sáng nay vừa thấy chiếc ô Kim Cương Tán trong mưa, liền biết người mình cần đợi đã đến.

Người béo nhất, lớn tuổi nhất lại đeo Kim Toán Bàn, chắc hẳn là đồ đệ thứ hai mà phụ thân hắn từng nhận.

Còn hai người kia, dung mạo tuy trẻ, nhưng ẩn hiện có tử khí, đoán chừng thân phận cũng không đơn giản.

Trương Cửu Y sau khi bình tĩnh lại một chút thì nói: “Vật này phi đồng tiểu khả, cần ta hao phí tinh huyết mới có thể chiêm bặc.

Năm mươi đại dương!” Năm mươi đại dương?

Kim Toán Bàn giật mình, đây thật sự là sư đệ của mình sao?

Không phải chỉ là một kẻ lừa đảo giang hồ nhận ra Kim Cương Tán thôi sao?

Diệp Bạch khẽ cau mày, từ trong người lấy ra một tờ tiền giấy đô la Mỹ mệnh giá một trăm.

“Đây là ngoại tệ, có thể đổi hơn một trăm đại dương, không cần thối.” Trương Cửu Y trịnh trọng nhận lấy tờ tiền, gấp ba lần, bỏ vào trong lòng.

Chương 234

“Đã nhận tiền của ngươi, liền kết nhân quả với ngươi, ta sẽ cố hết sức chiêm bặc.” “Tiên sinh cứ cố gắng là được.” Trương Cửu Y lấy ra một con dao găm rạch lòng bàn tay chảy máu, rồi dùng máu tươi đều đều bôi lên đồng tiền bói toán và mai rùa.

Thấy vậy, Kim Toán Bàn hít một hơi lạnh.

“Sao vậy?” Diệp Bạch hỏi.

“Đúng là sư đệ ta không nghi ngờ gì.

Ta từng thấy sư phụ thi triển pháp này, sau đó phải nằm trên giường nửa năm.” “Nằm nửa năm?

Sư tổ bói toán thứ gì?” “Cái bóng đen hình rắn mà ngươi thấy ở Hoàng Hà.” Lúc này, Kim Toán Bàn vội vàng nói: “Sư đệ, ta là đệ tử thứ hai mà phụ thân ngươi thu nhận, ngươi pháp này của ngươi quá nguy hiểm, vẫn là đừng chiêm bặc.” Trương Cửu Y lại không đáp lại Kim Toán Bàn, vẫn tập trung vào đồng tiền.

Đồng tiền liên tục gieo chín lần, mỗi lần gieo, sắc mặt Trương Cửu Y lại trắng bệch một phần.

Sau chín lần, Trương Cửu Y thậm chí còn phun ra một ngụm máu tươi lớn, bước chân lảo đảo, suýt không đứng vững.

Diệp Bạch vội vàng tiến lên đỡ hắn, nắm lấy mạch đập của hắn, truyền Tử Hà Nội Lực vào chữa trị thương thế cho Trương Cửu Y.

“Đừng động quẻ, trước tiên hãy để ta xem quẻ.” Trương Cửu Y miễn cưỡng mở mắt, ghi nhớ quẻ tượng xong, liền nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

“Thế nào rồi?” Kim Toán Bàn lo lắng như kiến bò chảo nóng.

“Không sao, có thể cứu được!” Diệp Bạch cau mày, uy cho Trương Cửu Y viên thuốc Chu Quả cuối cùng.

Sau đó, Diệp Bạch vội vàng bế Trương Cửu Y lên, Kim Toán Bàn cầm ô, Trần Ngọc Lâu ở phía sau thu dọn đồ đạc.

Ba người tìm một quán trọ gần nhất, Diệp Bạch cởi bỏ y phục nửa trên của Trương Cửu Y, hai tay áp vào lưng, truyền Tử Hà Chân Khí chữa thương.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Diệp Bạch dùng phương pháp này để chữa thương cho người khác.

“Ối, sư đệ ta trên lưng hình như có thứ gì đó?” Kim Toán Bàn không khỏi nói.

Diệp Bạch cũng phân tâm, ở phần hai tay hắn áp vào, hiện lên hình xăm Kỳ Lân.

Hóa ra trên lưng Trương Cửu Y đã bôi một loại vật chất nào đó, dường như muốn che đi hình xăm, nhưng bị nhiệt độ cao mà chân khí của Diệp Bạch mang theo làm tan chảy, lộ ra chân dung.

Trương Cửu Y quả nhiên là người Trương gia, hơn nữa lại là hình xăm Kỳ Lân, có thể là người của Trương gia bản tộc.

Khẽ thở ra một hơi, Diệp Bạch không dám phân tâm, lại chuyên tâm vận chuyển Tử Hà Chân Khí chữa trị cho Trương Cửu Y.

Đến tận đêm khuya, Trương Cửu Y mới từ từ tỉnh lại.

“Sư đệ, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi?” Kim Toán Bàn vội vàng xáp lại.

Trương Cửu Y sắc mặt trắng bệch: “Để sư huynh phải phí tâm rồi, trước đây chưa kịp nhận sư huynh, còn mong sư huynh vật quái.”
“Chuyện này có gì đáng so đo, ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt, ta đi gọi

người.” Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu nghỉ ở phòng bên cạnh, biết Trương Cửu Y tỉnh lại, hai người nhanh chóng đến.

Diệp Bạch tiến lên bắt mạch cho Trương Cửu Y: “Mạch đập bình thường, nhưng tâm huyết tổn hao quá nhiều, những ngày này cần điều dưỡng cho tốt.” “Lao phiền sư điệt rồi.” Trương Cửu Y chắp tay.

Trần Ngọc Lâu bưng một bát canh thịt nấu từ vạn năm nhục chi đến, nhục chi tan trong canh, hương vị thuần hậu.

Trương Cửu Y bụng đói cồn cào, ba hai miếng đã ăn xong, sắc mặt dần trở nên hồng hào.

Tuy không nếm ra là canh thịt gì, nhưng có một luồng hơi ấm dâng lên trong bụng, Trương Cửu Y liền biết đây là bảo dược khó tìm.

“Các ngươi muốn hỏi về quẻ tượng sao?” Thấy ba người cứ nấn ná không chịu đi, Trương Cửu Y cười nói.

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu gật đầu, Kim Toán Bàn lên tiếng: “Sư đệ, ta thấy lục mai đồng tiền tứ chính nhị phản, nhất mai tại thượng ngũ hành, lánh ngoại ngũ mai cư trung nguyên vị, thử quái chủ bốc tại tây, nhiên phong thôi hỏa, dĩ mộc thiệp thủy, ngộ hỏa vi hung…” Trương Cửu Y đầu tiên gật đầu, sau lại lắc đầu: “Sư huynh xem quẻ chưa xem toàn diện, vị trí đồng tiền và mai rùa mà ta gieo có liên quan mật thiết, quẻ này nên giải theo một phương pháp khác.” “Khi đó ba đồng tiền rơi ở phía Đông mai rùa, ba đồng tiền ở phía Tây, cái gọi là ‘tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật, chung tắc hữu thủy, vi chuyển luân vãng phục thị dã’.” “Ý nghĩa tầng thứ nhất của quẻ tượng là ba vị cần quay về nơi khởi đầu của vật này để tìm cơ duyên.” Trần Ngọc Lâu không hiểu: “Nơi khởi đầu, lẽ nào là Vân Nam?” Trương Cửu Y lên tiếng: “Không phải Vân Nam, quẻ tượng hiển thị nơi này ở phía Tây, hỏa thổ thịnh hành, chắc hẳn có liên quan đến sa mạc.” Sa mạc?

Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu suy tư, liền biết nơi Trương Cửu Y nói rất có thể là Tinh Tuyệt Thành.

Giải trừ lời nguyền cần phải đến Tinh Tuyệt Thành sao?

Diệp Bạch vô cùng khó hiểu.

Hắn nhớ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chính là vì đến Tinh Tuyệt Cổ Thành mà nhiễm phải lời nguyền huyết mạch, mới có một loạt câu chuyện tìm châu ngọc giải lời nguyền sau này.

Nếu thật sự đi đến đó, không chừng Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu đều sẽ nhiễm phải lời nguyền huyết mạch.

Bên này Diệp Bạch khẽ cau mày, lộ ra vẻ do dự.

Còn Trần Ngọc Lâu thì đã tin tám chín phần, tộc Zagrama chính là từ Thần Sơn Tinh Tuyệt di cư đến Thăng Long, hơn nữa vài nghìn năm trước Nữ vương Tinh Tuyệt và Mộc Trần Châu cũng có mối quan hệ rất lớn, không chừng ở Tinh Tuyệt Thành thật sự có cách giải trừ lời nguyền.

Diệp Bạch hỏi: "Sư thúc, quẻ tượng còn có ý nghĩa gì khác không?" "Đồng tiền tứ chính nhị phản, mục vi nhị, tam nhật vi kỳ, đa xuất lai đích nhất nhật bất túc vi mục, đãn hựu tuần hoàn vãng phục, hợp sinh sinh bất tức chi tượng, truyền thuyết phượng hoàng thị bất tử chi thân, khả dĩ tại hôi tẫn trung niết bàn trọng sinh." Nói đến cuối, Trương Cửu Y lắc đầu thở dài: "Ta dĩ cơ số quan kỳ vật, giá mai châu tử tượng chinh trường sinh, đãn cứu cánh thị thập yêu, hữu hà tác dụng, thần cơ bất túc, tham ngộ bất thấu." Ban đầu Trương Cửu Y cứ tưởng dùng tinh huyết chiêm thiên cơ quẻ, có thể tính rõ lai lịch của vật này.

Nhưng không ngờ lai lịch của vật này vượt xa tưởng tượng của hắn.

Giờ thì hay rồi, không những hao tổn mấy năm thọ mệnh, mà quẻ tượng cũng chẳng nhìn ra được gì.

"Sư thúc chắc đã đoán ra viên châu này là gì rồi chứ?" Diệp Bạch lấy Mộc Trần Châu ra.

Mộc Trần Châu dưới ánh trăng phủ lên một tầng huỳnh quang màu sẫm.

"Ứng cai thị Tam Châu chi nhất Mộc Trần Châu, truyền thuyết Mộc Trần Châu hình tự nhân mục, tại Hán Đại Hoàng mộ trung thất tung, một tưởng đáo bị nhĩ môn hoa đáo liễu." Quả nhiên, Trương Cửu Y là người biết hàng.

Trần Ngọc Lâu bị Tam Châu mà Trương Cửu Y nói hấp dẫn, không khỏi hỏi: "Tiên sinh, na Tam Châu hựu thị hà vật?" Trương Cửu Y giải thích: "Tam Châu thị ngã gia tộc ký tái đích tam khỏa thần châu, truyền thừa vu Tam Hoàng Ngũ Đế thời đại, lánh ngoại lưỡng khỏa thị Tị Trần Châu dĩ cập Xích Đan.

Tị Trần Châu hữu 'tị trần' chi ý: tương kỳ châu phóng trí vu thổ hôi chi thượng, hôi trần hội hướng ngoại tán khai, cố danh Tị Trần; nhi Xích Đan xuất tự Tam Thần Sơn, hữu thoát thai hoán cốt chi thần hiệu, thủy chung vi cung trung bí tàng, khả tích, thất lạc vu Bắc Tống mạt niên." Trần Ngọc Lâu tấm tắc khen ngợi, không ngờ thế gian này còn có những viên châu ngọc sánh ngang với Mộc Trần Châu, Trương Cửu Y không hổ là người Trương gia, cái gì cũng biết.

Sau đó mấy người lại đơn giản giao lưu một lát, biết Trần Ngọc Lâu là Khôi thủ Tá Lĩnh, Diệp Bạch đến từ Cửu Môn Trường Sa, Trương Cửu Y cũng kiên trì chắp tay.

"Mấy năm nay binh hoang mã loạn, đại địa Thần Châu có lẽ sẽ có một trận đại nạn, hai vị đều là chủ một phương thế lực, cần chuẩn bị trước." Trương Cửu Y cáo giới.

Diệp Bạch gật đầu, Trương Cửu Y này quả nhiên là kỳ nhân, ngay cả chuyện tương lai cũng có thể đoán được một ít.

Diệp Bạch lại nghĩ, nếu Trương Cửu Y thực sự có bản lĩnh, lẽ nào việc giải trừ lời nguyền huyết mạch của Chá Cô Tiếu thực sự phải đến Tinh Tuyệt Cổ Thành một chuyến?

Đêm đã khuya, Diệp Bạch đẩy Kim Toán Bàn sang phòng bên cạnh, còn hắn ở lại, muốn nói chuyện riêng với Trương Cửu Y.

Kim Toán Bàn có chút thèm bát cháo thịt mà Trương Cửu Y vừa ăn, tắc lạp kéo Trần Ngọc Lâu đi đến nhà bếp, muốn xem còn thừa không.

Đóng cửa phòng lại, Diệp Bạch đột nhiên hỏi: "Sư thúc khả thị lai tự Trương gia?" Trương Cửu Y thần sắc khẽ biến, từ từ nở nụ cười khổ: "Trương gia?

Ngươi là chẩm yêu phát hiện?" "Sư thúc bối thượng văn thân lộ xuất liễu nhất ta, chích hữu Trương gia bản tộc tài hữu đích Kỳ Lân văn thân." "Thì ra là vậy." Trương Cửu Y hiểu ra, tâm tưởng đợi về sẽ phải che hình xăm lại, rồi lại nhìn Diệp Bạch hỏi: "Ngươi lưu hạ lai thị tưởng vấn ngã quan vũ Trương gia đích sự?" Diệp Bạch gật đầu: "Ta tri đạo Trương gia hữu thập nhị chủ mạch, nan đạo sư tổ lão nhân gia dã thị Trương gia chủ mạch nhất chi?" "Ngay cả mười hai chủ mạch cũng rõ, ngươi đối với Trương gia hiểu biết rất nhiều nha." Trương Cửu Y có chút kinh ngạc, Trương gia là một gia tộc cực kỳ coi trọng tính bí mật, người ngoài rất khó biết được tình hình nội bộ Trương gia.

Diệp Bạch mỉm cười, kể vắn tắt việc mình đã cứu chi thứ chín Trương gia trong mộ Hiến Vương, và chuyện mấy ngày trước đến Trường Bạch Sơn.

"Không ngờ ngươi và Trương gia có duyên phận sâu sắc như vậy,

không những được người Trương gia tin tưởng, còn được vào bảo khố quan trọng nhất của Trương gia.

Tuy nhiên, điều này cũng nói lên Trương gia đã gặp phải nguy cơ thật sự rồi." Trương Cửu Y thở dài một hơi, rất nhanh liền từ tình hình Diệp Bạch kể mà đoán ra được tình trạng hiện tại của Trương gia.

Chương 235

"Vì Trương gia không coi ngươi là người ngoài, ta liền nói cho ngươi những gì ta biết.

Trương gia tuy có mười hai chủ mạch, nhưng cũng có thuyết về ẩn mạch.

Phụ thân ta chính là một chi ẩn mạch của Trương gia." Ẩn mạch Trương gia?

Trương Cửu Y hỏi ngược lại: "Ngươi có biết sức mạnh đoàn kết của Trương gia là gì không?" Diệp Bạch đoán: "Trường sinh?

Thủ hộ Thanh Đồng Môn?" "Nói chính xác thì chỉ có trường sinh.

Thanh Đồng Môn là một lời nói dối, trừ các đời Trương Khởi Linh, ai cũng không biết phía sau cánh cửa là gì, ai cũng không biết chúng ta mấy nghìn năm qua rốt cuộc đang thủ hộ cái gì?" "Trương gia khởi nguồn từ thời Tây Chu, gia tộc đời đời thủ hộ bí mật do Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu để lại.

Trương gia cũng vì thế mà có được huyết mạch Kỳ Lân, tộc nhân huyết mạch càng nồng đậm thì thọ mệnh càng lâu dài." "Nếu không tổn thương đến bản nguyên huyết mạch, người Trương gia bình thường có thể sống đến hơn hai trăm tuổi.

Cũng vì thế mà tất cả người Trương gia đều tin vào thuyết trường sinh lưu truyền trong gia tộc, chỉ cần Trương gia chúng ta giữ vững bí mật Thanh Đồng Môn, thì sẽ có một ngày đón được trường sinh theo đúng nghĩa của nó." "Còn ẩn mạch chính là những người Trương gia không tin vào truyền thuyết gia tộc, đã rời khỏi chủ mạch." Diệp Bạch gật đầu, theo lời Trương Cửu Y, ẩn mạch của Trương gia chắc hẳn là những người đã hoàn toàn thất vọng về niềm tin trường sinh.

“Ẩn mạch Trương gia có nhiều không?” Trương Cửu Y lắc đầu: “Ta cũng không biết.

Thông tin của mười hai chủ mạch thực ra không thông suốt với nhau.

Dù sao mỗi mười năm mới có hai mạch hội tụ ở Trường Bạch Sơn.

Những người nào rời khỏi chủ mạch ẩn cư, e rằng chỉ có các đời Trương Khởi Linh mới biết.” Diệp Bạch lại hỏi một vấn đề quan trọng: “Nếu ẩn mạch của các ngươi bị chủ mạch lãng quên, chẳng phải không có cách nào đảm bảo độ thuần khiết của huyết mạch, sớm muộn gì huyết mạch cũng sẽ bị pha loãng.” “Thị a, ta là chúng ta giá nhất chi tối hậu nhất cá Trương gia nhân, bất xuất ý ngoại đích thoại, ta đích hạ nhất đại chích thị cá hỗn huyết, vận khí hảo đích thoại hoàn hội hữu Cùng Kỳ huyết mạch, soa nhất điểm đích thoại tựu thị cá phổ thông nhân.” Diệp Bạch không khỏi nói: “Ta nhận thức bất thiếu Trương gia nhân.” Trương Cửu Y vội vàng ngắt lời: “Không cần, làm một người bình thường rất tốt.

Sống với thân phận người Trương gia quá mệt mỏi.” Diệp Bạch mỉm cười.

Trương Cửu Y nhìn Diệp Bạch một cái: “Nếu ta không nhìn lầm, ngươi cũng thân cụ trường sinh huyết mạch, diện hàm Kim Sát, nồng độ huyết mạch bất đê.” Diệp Bạch cởi áo trên, lộ ra sau lưng.

“Bạch Hổ văn thân?” Trương Cửu Y có chút kinh ngạc.

“Hữu nhất vị lão thần tiên đối ngã thuyết, giá văn thân bất dựng bất dục.” Trương Cửu Y đầu tiên sững người, sau đó nở nụ cười: “Bất dựng bất dục?

Từ này cũng khá hợp, Bạch Hổ ngũ hành thuộc Kim, quả thực

không dễ sinh sản con cái." "Trong nội bộ Trương gia các ngươi có ghi chép gì về huyết mạch Bạch Hổ không?" Diệp Bạch tổng giác đắc Tần La Khả mỗi thứ kiến đáo chính mình, tựu tượng thị hậu mụ kiến đáo thân nhi tử, thị bất thị Tần La Khả lão tương hảo dã thị Bạch Hổ huyết mạch, sở dĩ tha tài hội nhận thác nhân.

Bí mật mà Trương gia ghi chép không ít, hoặc hứa hữu tương quan đích tin tức.

Trương Cửu Y lắc đầu: "Bất thanh sở, ngã một tiếp xúc quá Trương gia đích nhân, ngã đối Trương gia đích giá điểm liễu giải đô thị ngã phụ thân cáo tố ngã đích." "Được rồi." Diệp Bạch bất lực gật đầu.

Thấy Trương Cửu Y bắt đầu ngáp liên tục, Diệp Bạch cũng không làm phiền nữa, quay người rời đi.

Ở Gia Hưng hai ngày, Trần Ngọc Lâu mỗi ngày dùng vạn năm nhục chi bồi bổ cơ thể cho Trương Cửu Y, thương thế của Trương Cửu Y hồi phục cực nhanh, đã có thể miễn cưỡng đi lại dưới đất.

Trong thời gian đó, Kim Toán Bàn gói ghém tất cả canh thịt Trương Cửu Y không ăn hết, cũng được dược lực của vạn năm nhục chi bồi bổ đến mức mặt mày hồng hào.

Chỉ có điều khiến Kim Toán Bàn nghi ngờ là, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu chưa bao giờ ăn thứ này.

Lẽ nào lai lịch của nhục chi này có vấn đề?

Chỉ là dược lực bổ hơn nhân sâm trăm năm thì không thể giả được, Kim Toán Bàn nghĩ một lát, cho dù nhục chi này được tưới bằng máu người, hắn cũng chịu.

Bảo bối trời ban, bất cật thị sỏa tử.

Diệp Bạch sau khi tìm được Trương Cửu Y liền viết một lá thư

gửi cho Chá Cô Tiếu ở Khai Phong, chỉ là vẫn chưa nhận được thư hồi đáp, cũng không biết tình hình bên đó thế nào rồi.

Bốn người rảnh rỗi không có việc gì, liền bị Kim Toán Bàn kéo lại với nhau để chơi trò "Tạc Kim Hoa" (một loại bài bạc).

"Tạc Kim Hoa" kiểm tra nhãn lực và tâm lực, bốn người đều không phải người thường, kỹ năng đánh bạc kinh người, nhất thời đấu qua lại, mỗi người đều có thắng thua.

Đặc biệt là Trương Cửu Y, mỗi lần chia bài xong liền tiến hành chiêm bặc, quẻ cát thì theo, quẻ hung thì bỏ, đánh rất chắc chắn.

Cuối cùng khi cuộc đánh bạc kết thúc, hắn vẫn thắng không ít đại dương từ ba người kia.

Mấy ngày chung sống, ba người và Trương Cửu Y dần trở nên quen thuộc.

Trương Cửu Y có tài chiêm bặc cao siêu khôn lường, Trần Ngọc Lâu liền muốn mời Trương Cửu Y về Khai Phong, rồi lại dụ dỗ hắn cùng bọn họ đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Dù sao nơi này là do hắn tính ra, có Trương Cửu Y đi cùng cũng an toàn hơn.

Trần Ngọc Lâu nói ý nghĩ này với Diệp Bạch, Diệp Bạch không có ý kiến gì.

Hắn không phản đối việc đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, điều duy nhất hắn lo lắng là huyết mạch Bạch Hổ trên người hắn không chống đỡ được lời nguyền Quỷ Động.

Vạn nhất từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, trên đầu hổ sau lưng hắn lại mọc thêm một con mắt, na tựu hữu ý tư liễu.

Tuy nhiên, nếu có thể tìm được cách giải trừ lời nguyền từ Tinh

Tuyệt Cổ Thành, thì nguy hiểm này cũng không phải không thể mạo hiểm.

Lại hai ngày nữa, Diệp Bạch nhận được thư hồi âm của Chá Cô Tiếu.

Trong thư có nhắc đến, hắn đã bái Liễu Trần làm sư phụ, giờ đây đã là sư huynh đệ với Diệp Bạch.

Diệp Bạch mỉm cười, có những người định sẵn là có duyên phận sư đồ.

Tuy nhiên, trong thư còn nhắc đến, đề nghị Diệp Bạch và những người khác cùng mời Trương Cửu Y đến Khai Phong, rồi bàn bạc xem có nên thay đổi hành trình, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đã nghĩ đến cùng một chuyện.

Không còn cách nào, Diệp Bạch đành phải bắt đầu chuyến dụ dỗ Trương Cửu Y.

"Khai Phong?

Vì sao phải mời ta cùng đi Khai Phong?" Trương Cửu Y nghi hoặc hỏi.

"Đại sư bá tân thu liễu ngã nhị ca tố đệ tử, vi đích thị tương Mạc Kim nhất đạo truyền thừa hạ khứ, cha môn chính hảo tại na biên tụ nhất tụ, tưởng tất nhĩ hữu ngận cửu một kiến quá đại sư bá liễu ba?" Trương Cửu Y không nghĩ nhiều, đơn thuần gật đầu, gặp mặt vị Đại sư huynh đã lâu không gặp cũng rất tốt.

Ba người đưa Trương Cửu Y về Thượng Hải, đồ đệ của Diệp Bạch là Tống Thanh Nguyên đã sớm nhận được tin tức, sắp xếp một khoang tàu hỏa cho bốn người.

Diệp Bạch bối phận tối tiểu, tác vi Diệp Bạch đồ đệ Tống Thanh

Nguyên đối trứ Trần Ngọc Lâu đẳng nhân nhất luân tử hảm quá lai: "Sư bá, sư tổ, sư thúc tổ." Diệp Bạch tưởng liễu tưởng, đối Trương Cửu Y đạo: "Sư thúc, cấp giá tiểu tử toán nhất quái ba?" Trương Cửu Y khán liễu Tống Thanh Nguyên nhất nhãn, tiện tri tha bối cảnh kinh nhân.

Bình thường loại người này hắn sẽ không xem mệnh, vì ảnh hưởng quá lớn, dễ hao tổn thọ mệnh.

Chỉ là nể mặt Diệp Bạch, Trương Cửu Y thở dài nói: "Đã là đồng môn, ta liền xem cho ngươi một quẻ.

Trước tiên hãy lấy ra một vật tùy thân." Tống Thanh Nguyên vội vàng dùng hai tay đưa miếng ngọc bội rồng tùy thân lên.

Trương Cửu Y xem xong quẻ, sắc mặt lại trắng bệch một phần, bỏ ba mảnh giấy vào túi gấm.

"Gặp phải khó khăn thì mở túi gấm ra, với lại Thượng Hải không phải nơi 'cửu lưu chi địa', hãy chuẩn bị sớm." "Đa tạ Sư thúc tổ!" Tống Thanh Nguyên cầm túi gấm tâm trạng vui vẻ rời đi.

Tàu hỏa từ từ tiến vào, Diệp Bạch truyền cho Trương Cửu Y một luồng Tử Hà Chân Khí, Trương Cửu Y mới thoải mái hơn một chút.

Chương 236

"Thằng nhóc này có khí chất đế vương, ngươi có kế hoạch gì không?" Diệp Bạch cười mà không nói: "Cứ xem đã, nếu ý tưởng của ta thành công, sau này đất nước chúng ta sẽ bớt đi những chuyện phiền phức." Hà Nam Khai Phong, nhà tranh dưới chân núi Vô Khổ Tự.

Mấy ngày nay Liễu Trần đã truyền không ít quy tắc và thủ đoạn của Mạc Kim cho Chá Cô Tiếu.

Liễu Trần nói với Chá Cô Tiếu: "Tuy đã nhận ngươi làm đệ tử của ta, nhưng phái Mạc Kim có quy củ riêng, cần ngươi lập 'đầu danh trạng' mới coi như nhập môn, và ban cho ngươi Mạc Kim Phù." "Trước khi ta xuất gia ở đây, ta từng thấy gần đây có một ngôi cổ mộ chưa từng bị 'đảo đấu' qua.

Vị trí ở phía tây bắc mười dặm dưới chân núi bên ngoài chùa.

Nơi đó có nửa tấm bia đá không chữ, bên dưới có một ngôi cổ mộ thời Nam Tống." "Mộ huyệt đó chọn không tốt, hình như 'đoạn kiếm', có thể ẩn chứa hung cơ.

Ngươi hãy theo lời ta, tối nay đến ngôi mộ đó lấy về một bộ đại liễm phục làm 'đầu danh trạng' của ngươi." Sau đó, Liễu Trần lại chuẩn bị cho Chá Cô Tiếu một bộ đồ nghề.

"Ngươi dĩ hữu Kim Cương Tán, ta giá ta gia hỏa đối nhĩ lai thuyết đáo bất trị nhất đề liễu, đãn hạ mộ bản thị hung hiểm chi sự, năng đa tố chuẩn bị thiên vạn biệt sơ lậu." Chá Cô Tiếu gật đầu, mấy ngày nay theo sư phụ Liễu Trần bên cạnh, hắn đã học được không ít điều.

Có những điều cấm kỵ về trộm mộ mà người Hán ở Thăng Long truyền lại, Chá Cô Tiếu chưa từng nghe nói đến, dù sao đạo nhân Bàn

Sơn không có nhiều quy tắc như vậy.

Hơn nữa, Phật pháp của Liễu Trần cao thâm, một tâm cảnh gặp chuyện không vội không vàng luôn có thể ảnh hưởng đến Chá Cô Tiếu, giúp Chá Cô Tiếu thu được lợi ích không nhỏ, đối với lời nguyền trong tộc cũng không còn nóng nảy như trước.

Liễu Trần cuối cùng dặn dò kỹ lưỡng, Mạc Kim đảo đấu nhất định phải thắp nến ở góc đông nam mộ thất, đèn sáng mới được mở quan tài Mạc Kim.

Nếu đèn tắt thì phải nhanh chóng rút lui, ngoài ra không được lấy đồ thừa, không được phá hoại quan quách.

Chá Cô Tiếu ghi nhớ những điều này trong lòng, không khỏi cảm thán sư đệ thứ ba của mình tuy mang Mạc Kim Phù, tự xưng là người phái Mạc Kim, nhưng đối với quy củ Mạc Kim lại thật sự tùy tiện, trăm không kiêng kỵ.

Vì đây là thử thách cho một mình Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và những người khác không đi theo.

Cùng ngày, Chá Cô Tiếu đi nhanh mười dặm, khi màn đêm vừa buông xuống, đã đến nơi hoang vu đó.

Sâu trong núi già, chỉ có nửa tấm bia mộ cổ.

Gió nhẹ lay động, mây đen che khuất mặt trăng, xa xa còn có tiếng sói tru.

Chá Cô Tiếu hoa phí liễu thất bát cá tiểu thì, dĩ Trần chỉ điểm đích Mạc Kim Giáo Úy thủ pháp đả liễu nhất điều trực đạt mộ thất đạo động, trừ liễu bối thượng Kim Cương Tán, hựu thủ xuất liễu Trần vi tha chuẩn bị đích mặc đấu, tham âm trảo, khổn thi tác, nhuyễn thi hương, hắc lư đề tử đẳng vật kiện.

Từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ cổ kính, Chá Cô

Tiếu nghĩ một lát, vẫn không uống.

Trong bình sứ chứa Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn độc truyền của phái Mạc Kim, chỉ có ba viên.

Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn có lai lịch không hề đơn giản, là một loại đan dược do các tiền bối Mạc Kim các đời phỏng theo Xích Đan dùng dược thạch chế tạo, có hiệu quả ức chế hô hấp và giải độc thi thể, hơn nữa có thể uống trước.

Tiếc là năm xưa Trương Tam Liên Tử chỉ để lại bốn bình cho bốn đồ đệ, Kim Toán Bàn và những người khác vì xuống mộ nhiều nên đã dùng hết Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn từ lâu.

Chỉ có Liễu Trần đã "gác kiếm rửa tay" sớm, còn lại ba viên, lần này đều truyền lại cho Chá Cô Tiếu.

"Thứ này quay đầu lại để Tam đệ và sư muội nghiên cứu, có lẽ có thể tìm ra phương pháp luyện chế." Chá Cô Tiếu đặt bình sứ cẩn thận, lấy ra khẩu súng hộp đen quen thuộc, cài vào thắt lưng.

Đạo động nhanh chóng được thông, Chá Cô Tiếu trì thủ điện đối hắc ửu ửu đích chủ mộ thất chiếu liễu chiếu.

Một luồng mùi đất ẩm mốc bị phong bế xộc ra.

"Quả nhiên hòa sư phó thuyết đích nhất dạng, mộ huyệt hình thế hỗn loạn, phong nghịch khí hung, hình như đoạn kiếm, thế như phúc chu." Loại hung huyệt này, rất có thể sẽ gặp phải thi biến, Chá Cô Tiếu biết nhiệm vụ Liễu Trần giao cho hắn không hề đơn giản, không dám coi thường nữa.

Thuận theo dây thừng từ từ trượt xuống, Chá Cô Tiếu ngậm đèn pin trong miệng, quan sát xung quanh mộ thất.

Mộ thất không lớn, hình ngũ giác, chiều cao cũng rất hạn chế, khiến nó vô cùng ngột ngạt.

Trên đất chất đống không ít minh khí, Chá Cô Tiếu không thèm nhìn những vật tùy táng vụn vặt này, tính toán vị trí góc đông nam, liền thắp một cây nến trà.

Giữa mộ thất chỉ có một chiếc quan tài, là kim giác đồng quan, bốn góc quan tài được sơn son thiếp vàng.

Chá Cô Tiếu dùng tham âm trảo mở nắp quan tài nặng trịch.

Trong quan tài nằm một nữ tử, dung mạo như sống, cũng tựu tam thập tuế thượng hạ, thị cá quý phụ mô dạng.

Tuy nhiên hai bên thái dương của nàng hơi phồng, trong miệng có thể ngậm một loại châu ngọc chống thối rữa, viên châu này cũng có tác dụng định thi.

Nữ thi mặc chín bộ đại liễm phục, Chá Cô Tiếu vừa định cởi bộ ngoài cùng xuống, liền cảm thấy gió lạnh thổi mạnh, nến trà ở góc đông nam đột nhiên tắt một cái.

May mà ngọn lửa kiên cường, nến trà lại cháy lên.

Chá Cô Tiếu không dám lãng phí thời gian nữa, càng nhanh chóng hành động.

Chỉ là nút áo của người xưa không ít, trong lúc vội vàng Chá Cô Tiếu mấy lần chạm vào chỗ mềm mại của nữ thi, liền vội vàng học theo Liễu Trần niệm vài câu "A Di Đà Phật".

"Meo!" Lúc này, tiếng mèo kêu trên đầu làm Chá Cô Tiếu giật mình, chỉ thấy ở cửa đạo động không biết từ lúc nào xuất hiện mấy con mèo hoang, thò đầu vào mộ thất nhìn ngó, có lẽ là tìm thức ăn.

Chá Cô Tiếu thầm kêu xui xẻo, đạo đấu dù môn phái nào cũng kiêng kỵ nhất là gặp mèo, hồ ly, chồn… loại động vật này trong mộ thất.

Những động vật này thuộc âm, dễ kích khởi thi biến nhất.

Mà những con mèo hoang lớn không mời mà đến này một chút cũng không sợ người lạ, nhảy vào mộ huyệt sau đó bắt đầu vây quanh quan tài.

Có lẽ là mùi thịt thối trên thi thể đã hấp dẫn chúng.

Chá Cô Tiếu vội vàng đặt nữ thi đang cởi dở y phục xuống, chuẩn bị đối phó với những con mèo hoang này trước, nếu không để mèo hoang chạm vào nữ thi, liền có thể khiến nữ thi biến thành bạch hung, làm lỡ thời gian hắn lấy y phục.

Chá Cô Tiếu đầu tiên tóm lấy một con mèo hoang lớn vẳn vện gần nhất, bản tưởng tương kỳ bột cảnh nữu đoạn, đãn nhãn tiền hựu phù hiện liễu Trần giáo đạo, chích thị tương dã miêu đả vựng liễu.

Những con mèo hoang này tuy động tác nhanh nhẹn, nhưng không phải đối thủ của Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu dĩ đầu miêu tố nhị, rất nhanh đã đánh ngất tất cả những con mèo hoang khác.

Lại nhảy vào trong quan tài, chuẩn bị cởi y phục cho nữ thi thì lại phát hiện viên châu chống thối rữa trong miệng nữ thi đã rơi ra, trên mặt nàng đã mọc không ít lông trắng.

Chá Cô Tiếu vội vàng nhét viên châu chống thối rữa trở lại, lúc này lông trắng mới ngừng phát triển.

Khẽ thở phào một hơi, trên trán Chá Cô Tiếu đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tối nay không biết thế nào, cứ như "án đổ hồ lô lại nổi lên biều", không ngờ việc lấy một bộ liễm phục từ cổ mộ, vốn là chuyện nhỏ không đáng nói, tối nay lại phát sinh nhiều trắc trở đến vậy.

Đãn phôi sự hoàn một hoàn.

Đột nhiên một trận âm phong từ một góc mộ thất nổi lên, âm phong làm con mèo hoang lớn vằn vện giật mình, một tiếng mèo kêu chói tai vang lên bên tai Chá Cô Tiếu.

Âm thanh này như tiếng trẻ con khóc thảm thiết, trong cổ mộ âm u lại càng đáng sợ.

Hai mắt mèo hoang đỏ rực, dường như bị yêu tà nhập thể, chân sau đạp mạnh, lao về phía Chá Cô Tiếu.

Lần này Chá Cô Tiếu không còn giữ tay, vì đang mặc giáp Quật Tử Bàn Sơn, dùng tấm chắn tay có gắn gai nhọn đập vào con mèo hoang.

Chương 237

Mèo hoang vẫn vện kêu lên một tiếng đau đớn, bay ra xa, nhưng vẫn có máu mèo vương vãi lên người nữ thi.

Nữ thi bạch sắc nhung mao tái nhất thứ phong trường, tứ chi khai thủy bất quy tắc trừu động khởi lai, giá thị yếu thi biến tiền tấu.

Chá Cô Tiếu kiến phòng hủ châu dã một hữu liễu hiệu quả, nhẫn bất trụ thâm thán liễu nhất khẩu khí.

Quả nhiên, vẫn phải "chân đao chân thương" một trận.

Chính giá thì, chích kiến đạo động khẩu thiểm quá nhất cá hắc ảnh, Diệp Bạch tòng thằng tác hoạt hạ thân tư ánh nhập Chá Cô Tiếu nhãn khuông.

Ngay sau đó, Diệp Bạch một bàn tay lớn ấn lên mặt nữ thi, nữ thi đang co giật lập tức yên tĩnh lại.

"Nhị ca, đừng ngẩn ra nữa, cởi quần áo đi chứ?" Chá Cô Tiếu mặt lộ vẻ vui mừng không khỏi hỏi: "Ngươi không phải vẫn đang ở Chiết Giang sao?

Sao lại về nhanh vậy?" "Sư thúc họ Trương của ta thương thế hồi phục không tệ, nên chúng ta liền sớm trở về.

Những chuyện này lát nữa sẽ nói với ngươi, ngươi trước tiên hãy lấy liễm phục đã." "Được!" Có Diệp Bạch giữ nữ thi, Chá Cô Tiếu rất nhanh đã lấy được liễm phục.

Sau khi lấy liễm phục, Diệp Bạch thu lấy rương đồng bảo trong quan tài.

Đương nhiên một số vật tùy táng có giá trị cũng được Diệp Bạch cho vào không gian.

Cuối cùng Diệp Bạch dán lá bùa trấn thi dính máu tươi của mình lên trán nữ thi, rồi mới đóng nắp quan tài lại.

Con mèo hoang lớn vẫn vện vẫn còn thoi thóp, rên rỉ trên đất.

Diệp Bạch đề nghị Chá Cô Tiếu mang con mèo này về cứu chữa.

Chá Cô Tiếu nghĩ cũng phải, sau khi cứu tất cả mèo hoang ra, lại lấp đạo động lại.

Mang theo mèo hoang lớn và liễm phục, Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch đội đêm trở về.

"Sư phụ Liễu Trần bảo ngươi đến giúp ta sao?" Trên đường, Chá Cô Tiếu hỏi.

"Không phải, chúng ta chiều nay quay về mới biết ngươi đi lấy 'đầu danh trạng' nhập môn, ta là tối nay lén lút lẻn ra ngoài." Diệp Bạch biết đây là một ngôi cổ mộ chưa từng được khai quật, thì sao có thể bỏ qua rương bảo trong quan tài.

Chá Cô Tiếu có chút bất lực, sư phụ Liễu Trần bảo hắn một mình hoàn thành nhiệm vụ, giờ Diệp Bạch lại nhúng tay vào, không biết sư phụ Liễu Trần bên đó có thể chấp nhận không.

Diệp Bạch đoán ra tâm tư của Chá Cô Tiếu, an ủi: "Phóng tâm ba, Nhị ca, ta dã thị thân đái Mạc Kim Phù Mạc Kim Giáo Úy, Mạc Kim Giáo Úy hợp tắc sinh phân tắc tử, hỗ bang hỗ trợ thị thường sự, nhi thả ngã dã một cán thập yêu sự a, đạo động nhĩ oạt, chá chúc nhĩ điểm, y phục nhĩ thoát, ta tựu thiếp liễu trương trấn thi phù, Đại sư bá ứng cai bất hội nã thử thuyết sự." Chá Cô Tiếu và Liễu Trần chung sống lâu hơn, biết Liễu Trần cực kỳ coi trọng quy củ, thở dài: "Hy vọng như thử ba." Trở về nhà tranh, ánh lửa bập bùng sáng.

Liễu Trần cùng mọi người chờ ở cửa, không ai ngủ.

Diệp Bạch thấy Liễu Trần mặt lạnh tanh, Kim Toán Bàn ở phía

sau nháy mắt đưa tình, liền biết vị Đại sư bá này chắc là thật sự giận rồi.

Diệp Bạch tiến lên một bước chắp tay nói: "Đại sư bá." Liễu Trần gật đầu: "Ngươi không phải môn hạ của ta, ta không quản được ngươi, đi tìm sư phụ ngươi đi." Kim Toán Bàn vội vàng tiến lên kéo Diệp Bạch đi, rồi nói nhỏ: "Thằng nhóc ngươi không biết điều, nhúng tay vào nghi thức nhập môn của Chá Cô Tiếu làm gì chứ?" "Nghi thức nhập môn quan trọng đến vậy sao?" "Tập tục của phái Mạc Kim, chỉ có một người hoàn thành, chưa từng thay đổi.

Cũng chỉ có thằng nhóc ngươi đặc biệt, gặp phải sư phụ nhân nghĩa như ta, mới không bắt ngươi làm nghi thức nhập môn." Diệp Bạch mỉm cười không nói gì, hoàn bất thị nhĩ ương cầu trứ ngã bái sư.

"Tẩu tẩu, khứ lý ốc, nhĩ phối hợp ngã diễn cá hí, ta giá sư huynh tối trọng thị quy củ, bất nhiên ngã dã yếu bị tha mạ." Rất nhanh, trong nhà liền truyền đến tiếng Kim Toán Bàn mắng mỏ giận dữ, dường như còn có tiếng roi da quật.

Trần Ngọc Lâu, Trương Cửu Y và những người khác cố nín cười, có thể đoán ra hai người đang diễn kịch.

Còn Liễu Trần thì khẽ gật đầu, cảm thán Diệp Bạch là một hậu bối dễ bảo, sư đệ hắn quả thực đã nhận được một đồ đệ không tồi.

"Chá Cô Tiếu, theo ta." Liễu Trần đưa Chá Cô Tiếu đến bên vườn rau xa xa, hỏi về quá trình xuống mộ, Chá Cô Tiếu kể lại sự thật.

"Như vậy, từ việc khai quật đạo động đến việc cởi liễm phục đều do ngươi làm, cũng không coi là vi phạm quy tắc." Chá Cô Tiếu quỳ xuống nói: "Đãn đệ tử hoàn thị một hữu nhất nhân hoàn thành." Liễu Trần vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy: "Là hay không là đều không quá quan trọng.

Mạc Kim lập quy tắc này là để khảo nghiệm dũng khí và năng lực của hậu bối.

Ngươi có cả hai, lại còn có lòng thiện tâm, có thể mang con mèo bị thương này về cứu chữa, chứng tỏ lòng ngươi chân thành, tính cách thản đãng.

Ta ở tuổi già có thể thu ngươi làm đồ đệ, cũng không phụ cái thân Mạc Kim tuyệt học này rồi." Hai gian nhà tranh của Liễu Trần không đủ cho mọi người ngủ, Diệp Bạch nã xuất trướng bồng, nhất nhân phân liễu nhất cá.

Diệp Bạch nằm trong lều, nhìn chiếc nhẫn trên tay khẽ lắc đầu.

Vừa rồi hắn từ rương đồng bảo trong quan tài mở ra được chiếc nhẫn này, trên nhẫn khảm một viên tinh thạch màu xanh lam rực rỡ.

Đây là một chiếc nhẫn không gian.

Đáng tiếc không gian không lớn, chỉ có một mét khối, kém xa không gian trữ vật của hắn.

Hắn đã thử mấy lần, chỉ có vật thể tiếp xúc với nhẫn mới có thể được đưa vào không gian.

Nhưng dù sao đi nữa, trong thế giới trộm mộ, đây là một thần khí khó tìm.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Bạch sau khi tu luyện từ đỉnh núi trở về, liền thấy mọi người trong đường ốc ngồi quây quần bên nhau, bàn luận về những chuyện liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Thấy Diệp Bạch trở về, Trần Ngọc Lâu cười nói: "Tam đệ, Trương tiền bối đã đồng ý dữ chúng ta đồng khứ Tinh Tuyệt Cổ Thành." Trương Cửu Y vội vàng nói: "Nói trước nhé, để ta ra tay, nhất định phải có thứ khiến ta hài lòng." Diệp Bạch không mấy ngạc nhiên, gật đầu nói: "Sư thúc muốn gì?

Thuốc kéo dài tuổi thọ hoặc thuốc tu bổ bản nguyên ta đều có." Trương Cửu Y lắc đầu: "Ta không muốn những thứ đó, ta muốn một chiếc Mạc Kim Phù." Mạc Kim Phù?

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu nhìn nhau, Mạc Kim Phù của Liễu Trần và Kim Toán Bàn đều đã truyền cho hai người họ, chỉ có thể là hai người họ đưa phù.

Chá Cô Tiếu vừa mới có Mạc Kim Phù ngày hôm qua, còn chưa kịp "làm ấm tay", Diệp Bạch nghĩ một lát, chuẩn bị lấy Mạc Kim Phù của mình ra.

Dù sao lá phù này trên người hắn cũng chẳng phát huy tác dụng gì.

Nhưng lại liếc nhìn Kim Toán Bàn một cái, chỉ thấy hắn cúi mắt không nói gì, Diệp Bạch lại thở dài một hơi, nếu lấy Mạc Kim Phù mà Kim Toán Bàn đã cho hắn ra, e rằng sẽ làm Kim Toán Bàn đau lòng.

Dù sao Mạc Kim Phù đại biểu cho ý nghĩa to lớn.

Giống như lời Kim Toán Bàn nói khi lần đầu gặp Diệp Bạch, không có Mạc Kim Phù, sao dám tự xưng là Mạc Kim Giáo Úy!

Nhất thời, không khí có chút trầm mặc.

Diệp Bạch nghĩ một lát nói: "Sư thúc có thể đổi một yêu cầu khác không?

Ta có vạn năm nhục chi có thể bổ bản nguyên, thiên niên Kỳ Lân kiệt khả cường hóa huyết mạch." "Bảo bối của sư điệt quả thực không ít, nhưng ta chỉ muốn Mạc Kim Phù.

Chi của ta rất ít khi ra tay giúp người, cần phải xem xét quan hệ nhân quả.

Không có Mạc Kim Phù ta sẽ không đi cùng các ngươi." Trương Cửu Y kiên quyết từ chối.

Diệp Bạch không hiểu vì sao Trương Cửu Y lại kiên trì muốn Mạc Kim Phù như vậy, không khỏi thở dài một hơi.

Nếu không thể thay đổi ý định của Trương Cửu Y, thì không miễn cưỡng, Diệp Bạch tự tin có thể đưa mọi người an toàn ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc này, Liễu Trần đột nhiên lên tiếng: "Mạc Kim Phù ta còn một chiếc, là của sư đệ Thiết Ma Đầu để lại.

Chương 238

Trương sư đệ muốn chiếc này đúng không.” Trương Cửu Y nở nụ cười, không nói.

Liễu Trần đưa Mạc Kim Phù cho Trương Cửu Y, Trương Cửu Y khai khẩu đạo: “Thuyết khởi lai đương niên ngã phụ thân tương tam mai Mạc Kim Phù tứ cấp tam vị sư huynh, ngã hoàn bất tình nguyện.

Đãn hậu lai tưởng tưởng dã thị, ta dĩ kinh nhập liễu chiêm bặc chi đạo, thử sinh dữ hạ mộ vô duyên, yếu giá đông tây hữu hà dụng ni?” Trương Cửu Y lúc này mới nói ra sự thật: “Không phải ta nhất định phải có vật này, ta đã bói một quẻ, lần này cùng các ngươi đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, ta chỉ có mang theo một chiếc Mạc Kim Phù mới có thể bình an vô sự!” Tinh Tuyệt Cổ Thành tọa lạc tại phúc địa sa mạc lớn Taklamakan.

Theo ghi chép của 《Hán Thư Tây Vực Truyện》, Tinh Tuyệt Quốc là một trong những vương quốc phồn hoa nhất trong ba mươi sáu quốc gia Tây Vực.

Đáng tiếc, theo dòng chảy thời gian, các quốc gia Tây Vực đều bị vùi lấp dưới cát vàng.

Diệp Bạch cùng sáu người khác, thêm Kim Toán Bàn và Trương Cửu Y, trước hết đã đến Tây An.

Sau khi bổ sung vật tư tại đây, bọn họ mới khởi hành đến Tân Cương.

Đoàn người dừng chân tại một bộ lạc nhỏ ở Tân Cương, Trần Ngọc Lâu ra ngoài tìm kiếm người dẫn đường sa mạc thông thạo.

Trong lều bạt, Trương Cửu Y sau khi chiêm bốc một quẻ thì khẽ

nhíu mày.

"Hành trình này có không ít hiểm nguy, chư vị vẫn chớ nên khinh suất." Mọi người gật đầu, Chá Cô Tiếu thì lấy ra bản đồ, giải thích cho mọi người: "Kể từ khi Tinh Tuyệt Cổ Thành bị cát vàng vùi lấp, không còn ai tìm thấy dấu vết của nó nữa.

Ta và Tam đệ đã suy tính, trong sa mạc không có vật tham chiếu, chúng ta nên cố gắng đi theo các di tích cổ." "Trước tiên từ Bác Tư Đằng Hồ đến Tây Dạ Thành.

Đoạn đường này có cả sa mạc lẫn qua bích than, chỉ cần đi dọc theo lòng sông cổ Khổng Tước Hà, lại có thêm hướng đạo, hẳn sẽ không bị lạc." Chá Cô Tiếu vẽ một vòng tròn đỏ trên bản đồ lớn.

"Sau đó là Hắc Sa Mạc, cư dân nơi đây kể rằng ở Hắc Sa Mạc thường xuất hiện bão cát đen, gió lớn thổi cát lên tạo thành một bức tường cát, nơi nào nó quét qua thì tầm nhìn gần như bằng không." "Sư huynh, vậy chúng ta làm sao tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành trong Hắc Sa Mạc?" Lão Dương nhân hỏi.

Diệp Bạch thay Chá Cô Tiếu đáp: "Tìm Tư Độc Ám Hà.

Con sông ngầm này hình thành từ tuyết đọng quanh năm tan chảy trên dãy Côn Luân Sơn, mà Tinh Tuyệt Cổ Thành lại thông với Tư Độc Ám Hà, dọc theo sông ngầm sẽ tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành." Trong lều, mọi người vẫn đang bàn bạc, chốc lát sau, Trần Ngọc Lâu dắt về một hướng đạo có khuôn mặt đen sạm.

Là một chàng trai trẻ, tên là K'rama.

Tiểu tử này từ đời ông nội đã sống nhờ sa mạc, rất thông thạo sa mạc, hơn nữa còn nói được quan thoại.

Chỉ là nhìn vẻ mặt không tình nguyện của hắn, hẳn là bị Trần Ngọc Lâu uy hiếp dụ dỗ mà đến.

Diệp Bạch tiến lên đóng vai người tốt, an ủi một hồi, lại hứa hẹn không ít lợi ích.

"Diệp đại gia, hiện tại đang là mùa gió, sa mạc rất nguy hiểm, nếu thật sự có nguy hiểm, ta không cứu nổi nhiều người các ngươi đâu." Diệp Bạch mỉm cười: "Yên tâm đi, nếu thật gặp nguy hiểm, ngươi cứ việc chạy trước là được, không cần để ý đến chúng ta." Nói cho cùng, đây là lần đầu tiên cả đoàn tiến sâu vào sa mạc thám mộ, ngay cả Mạc Kim vô số Kim Toán Bàn cũng không có nhiều kinh nghiệm.

Ngày thứ hai, Diệp Bạch cùng chín người, chuẩn bị lương thực và nước dùng trong khoảng một tháng, dẫn theo mười hai con lạc đà tiến vào sa mạc.

Đoạn đường đầu tiên là từ Bác Tư Đẳng Hồ xuất phát về hướng Tây Nam, đi một đoạn dọc theo Khổng Tước Hà về phía Tây, cho đến khi tìm được lòng sông cổ hướng Nam.

Vài ngày sau, mọi người đến Bác Tư Đẳng Hồ.

Bác Tư Đẳng Hồ có thể dịch là "đứng thẳng", thời cổ đại được gọi là Ngư Hải, là hồ nước ngọt nội địa lớn nhất Âu Lạc, Khổng Tước Hà chính là phát nguyên từ đây, chảy vào sâu trong Taklamakan.

Mặt hồ biếc xanh, như một tấm gương, thêm vào đó là cát vàng phủ khắp chân trời, tạo cho người ta cảm giác như thể đã đến tận cùng trời đất.

Suốt chặng đường, thực vật gai xanh không ít, gặp cảnh đẹp như vậy, mọi người hứng thú cao, không cảm thấy vất vả, ngược lại còn có vài phần tươi mới thú vị.

Tại ven hồ bổ sung nguồn nước đã hao tổn, mọi người dừng lại vài giờ rồi tiếp tục lên đường.

Diệp Bạch vẫn còn chút lưu luyến cảnh hồ, cảm thán cảnh sắc

đẹp nhất thế gian thường ở những nơi hiếm dấu chân người.

Giai đoạn đầu tiên này, theo lời hướng đạo K'rama, căn bản không tính là sa mạc thực sự.

Đoạn sông cổ Khổng Tước Hà này đã tồn tại trước khi dòng chảy thay đổi, có những đoạn lòng sông vẫn chưa hoàn toàn khô cạn, cát xung quanh rất nông, có không ít hồ nhỏ và "hải tử" rải rác.

"Hải tử" chính là những hồ nhỏ trong sa mạc, chỉ là nước mặn nên mới được gọi là "hải tử".

Buổi tối, nhiệt độ sa mạc đột ngột giảm, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu ra ngoài một chuyến, bắt được vài con mòng biển mỏ đỏ và mấy con vịt không rõ loài.

Lều bạt dựng xong, Hoa Linh nhóm lửa nấu cơm.

K'rama ôm một con vịt nướng chín, ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

Hắn dùng tay dính dầu chỉ về hướng Tây Nam nói: "Đợi qua khúc sông này là đến sa mạc thật sự, rồi đi tiếp về hướng Tây Nam là sẽ vào Hắc Sa Mạc." Diệp Bạch nheo mắt nhìn, khẽ gật đầu.

Xa xa, mặt trời lặn sát đường chân trời sa mạc, nửa bầu trời còn vương chút ánh hồng, nửa bầu trời còn lại, trăng sao ẩn hiện.

Có lẽ chỉ ở sa mạc mới có cảnh tượng kỳ lạ ngày và đêm phân rõ như vậy.

Lại qua một ngày, mọi người đến một vùng sa mạc có tính lưu động rất cao.

Đập vào mắt là cát vàng ngập trời, xung quanh không còn một chút màu xanh nào.

Gió điên cuồng gào thét, Diệp Bạch và những người khác đeo kính

râm, lại dùng khăn che kín mũi miệng và tai, ngăn không cho cát lọt vào thất khiếu.

Xa xa lờ mờ có dấu vết kiến trúc còn sót lại, chỉ lộ ra nửa mái của tháp lầu, phòng ốc.

Lúc này, K'rama phía trước đột nhiên dừng lại, nói rằng gió cát quá lớn, vùi lấp cả dấu vết lòng sông cổ trước đây, hắn cũng không tìm được phương hướng nữa.

Bất đắc dĩ, Trương Cửu Y và Kim Toán Bàn ra tay, sau khi tính toán, chỉ một hướng cho mọi người tiếp tục tiến lên.

Buổi tối, mọi người đóng trại dưới một gò đất nhỏ.

Kim Toán Bàn lại rủ Lão Dương nhân cùng vài người khác chơi bài, thậm chí cả K'rama hiếu kỳ cũng bị lôi kéo vào.

Diệp Bạch lắc đầu, tiến lên giúp Hoa Linh nấu cơm.

"Tiểu Bạch ca, lương thực của chúng ta đã dùng hết một phần ba rồi, nước cũng sắp hết một nửa rồi." Biết Diệp Bạch có không gian trữ vật, Trần Ngọc Lâu và những người khác từ trước đến nay chưa từng tiết kiệm ăn uống, hôm qua mấy người còn dùng nguồn nước mang theo để tắm, quả là xa xỉ đến cực điểm.

Diệp Bạch không khỏi cảm khái, đây nào phải đến thám mộ, đây rõ ràng là đến nghỉ dưỡng rồi.

Thậm chí còn mẹ nó tắm rửa trong sa mạc.

Nhưng Diệp Bạch lại lắc đầu, cũng tại tôi, đã mở cái tiền lệ này.

"Lát nữa ta sẽ lấy thêm một đợt từ không gian ra, Hoa Linh, lần này nàng hãy quản lý vật tư cho tốt, đừng để bọn họ dùng bừa bãi nữa." "Vâng, Tiểu Bạch ca." Từ không gian lấy ra một tảng thịt bò lớn, Diệp Bạch chia thành chín phần, để Hoa Linh nướng trước,

chuẩn bị mỗi người một miếng.

Một bên khác, Trần Ngọc Lâu dùng nước suối từ hồ lô quý nấu một ấm trà Kim Tiền Hương Vụ Đỉnh mang từ Vân Nam về, hương trà lan tỏa, chia cho Trương Cửu Y và Chá Cô Tiếu.

Một ngụm trà trôi vào, Trương Cửu Y chìm đắm trong hương trà vừa đắng chát vừa ngọt dịu, không khỏi cảm thán: "Chuyến này quả không uổng phí, chỉ riêng cảnh sắc trên đường cũng đủ rồi." "Tiên sinh trước đây nói chuyến này hung hiểm, nhưng đã tính toán ra điều gì rồi sao?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Trương Cửu Y đặt chén trà xuống, có ý muốn khảo nghiệm, mở lời nói: "Ta cùng các ngươi nói về quẻ bốc trước khi xuất phát đi.

Quẻ hướng Tây Bắc, ngụ ý địa điểm mục đích của chuyến này là Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chương 239

Quẻ này của ta chỉ là quẻ hỏi đường hung cát, nhưng tượng quẻ cuối cùng lại hiển thị Thủy Hỏa Ký Tế, ngươi sẽ giải thế nào?" Trần Ngọc Lâu mấy ngày nay cũng có nghiên cứu chút về chiêm bốc chi đạo, đối với miêu tả Thủy Hỏa Ký Tế trong quẻ thư có chút ấn tượng.

Y không khỏi nhíu mày nói: "Thủy Hỏa Ký Tế, hỏa dưới nước, nước lớn sẽ dập tắt lửa, chẳng lẽ tượng trưng cho chuyến này không thuận lợi?" Trương Cửu Y mỉm cười nói: "Mấy ngày nay ngươi đọc sách không uổng, nhưng cách giải lại có phần phiến diện.

Thủy Hỏa Ký Tế còn được gọi là Thủy Hỏa Ký Tế Quẻ, trong Kinh Dịch có hàm ý thủy hỏa tương dung, có thể hiểu là thủy hỏa tương trợ lẫn nhau, nước mạnh lửa yếu hoặc nước yếu lửa mạnh." "Cụ thể ra sao không thể chỉ nhìn tượng quẻ.

Lần này ta lấy Tinh Tuyệt Cổ Thành làm đối tượng chiêm bốc, cổ thành thuộc thổ, dưới đất có sông ngầm, hẳn là thổ hạ có thủy, ngươi lại giải thế nào?" Trần Ngọc Lâu bị hỏi đến ấp úng, nhưng cũng biết Trương Cửu Y đang dạy y về chiêm bốc chi đạo.

Trương Cửu Y không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà: "Thật ra ta cũng không giải ra được.

Ngươi phải biết không phải tất cả tượng quẻ đều có đáp án, chiêm bốc là thuận theo ý trời, thuận theo tự nhiên.

Nếu trong lòng không có đáp án, vậy thì không nên cưỡng cầu." Trần Ngọc Lâu như có điều ngộ ra, gật đầu.

Cuối cùng Trương Cửu Y thở dài nói: "Thật ra, ta phỏng đoán Tinh Tuyệt Cổ Thành tương tự với Mộc Trần Châu, có thiên cơ che

giấu, không thể tính toán ra quá nhiều thứ, cho nên quẻ đó mới không rõ ràng." "Ta cảnh báo các ngươi phải cẩn thận, là bởi vì từ xưa đến nay, nơi nào có thiên cơ che giấu thì tuyệt đối không hề đơn giản." Một đêm bình yên vô sự.

Ngày thứ hai, một tia nắng ban mai từ chân trời phía Đông vươn lên, nhuộm đỏ nửa vầng mây, xa xa những đụn cát trùng điệp trong đại mạc phủ lên một tầng ánh sáng rực rỡ.

Cát vàng hình vân sóng cũng bị nhuộm thành màu vàng hồng, sắc thái đậm đà cấu thành một bức họa cuộn tráng lệ giữa trời đất.

Tuy nhiên, Diệp Bạch và những người khác không vì vẻ đẹp này mà kinh ngạc, ngược lại còn nhíu chặt mày, vội vàng thu dọn lều bạt.

"Bão cát đen sắp đến rồi, mọi người mau tìm chỗ nương náu!" Hướng đạo K'rama vội vàng hô lớn.

Đây là ngày thứ năm mọi người tiến vào sa mạc, theo ghi chép trên bản đồ và lời K'rama, phía trước có di tích Tây Dạ Cổ Thành.

Mọi người muốn nhanh chóng đến cổ thành, mượn di tích để tránh bão cát đen.

Bầy lạc đà dường như cũng cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm từ bầu trời, dưới sự thúc giục của Diệp Bạch và những người khác, chúng như phát điên, tung vó chạy như bay trên sa mạc.

Ngày thường ngồi lạc đà đi trong sa mạc, lắc lư chậm rãi còn thấy thú vị, nhưng một khi nó chạy thì cực kỳ xóc nảy.

Kim Toán Bàn mấy lần đều bị lạc đà hất văng xuống.

Diệp Bạch bất đắc dĩ, đành phải xách Kim Toán Bàn lên ngồi chung trên một con lạc đà, đi ở phía sau cùng.

Gió càng lúc càng lớn, chân trời xa xa bắt đầu xuất hiện bóng đen,

mặt trời cũng mờ đi rất nhiều.

Đoàn lạc đà đang chạy nhanh trong sa mạc, cát vàng bay lên cuộn thành một con cự long màu vàng.

Trần Ngọc Lâu và Tề Tiểu Hắc đi phía trước nhận ra điều bất thường, K'rama cưỡi con lạc đà đầu đàn có vẻ mất kiểm soát, dường như đang dẫn bầy lạc đà chạy loạn xạ.

"Tiểu Hắc!" Trần Ngọc Lâu hô to một tiếng.

Tề Tiểu Hắc nhận lệnh, lập tức nhảy xuống lạc đà, ba hai bước nhảy lên con lạc đà đầu đàn, ghì chặt con lạc đà đang bồn chồn bất an, kiểm soát phương hướng.

Chạy liên tục đến hai giờ đồng hồ, dù cho những con lạc đà vốn dẻo dai giỏi đi, cũng mệt đến mồ hôi đầm đìa.

Còn con lạc đà lớn chở Diệp Bạch và Kim Toán Bàn thì càng mệt không nhẹ.

Mọi người nghỉ ngơi đơn giản một lát, bổ sung nước, xác định phương hướng không sai rồi lại tiếp tục trèo lên lạc đà tiến lên.

Nhưng lúc này, gió đột nhiên lặng đi, trời đất trở nên vàng tối.

K'rama rất có kinh nghiệm, vội vàng nói: "Đây là điềm báo của gió quỷ, mau đi, không thể chậm trễ nữa." Diệp Bạch phía sau hô lớn: "Còn bao xa nữa?" Trần Ngọc Lâu đáp: "Không biết, trên bản đồ chỉ nói ở khu vực này." Diệp Bạch trong lòng sốt ruột, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời vừa nãy còn sáng nay đã tối đi rất nhiều trong chớp mắt.

Gió đến rất nhanh, cuốn theo cát mịn, ập thẳng vào mặt.

Mọi người bị cát mịn phủ kín trời đất, tầm nhìn càng lúc càng thấp.

Diệp Bạch bảo Kim Toán Bàn bám chặt yên cương, một mình

xuống lạc đà, đạp trên nền cát thi triển Kim Nhạn Công bay vút lên không trung cao mười mấy mét.

Trong cát đen, miễn cưỡng có thể nhìn thấy một bức tường đổ nát.

"Tiểu Hắc, hướng Đông Nam, cách tám trăm mét!" Tề Tiểu Hắc điều khiển con lạc đà đầu đàn vội vàng tiến về hướng Diệp Bạch đã nói.

Những con lạc đà khác nhanh chóng theo kịp, Diệp Bạch ở lại phía sau cùng, sợ có ai bị bỏ lại.

May mắn thay, những người đến lần này, trừ Kim Toán Bàn có thân thủ hơi kém, những người khác đều không phải hạng tầm thường.

Dù cho lạc đà xóc nảy không ngừng, nhưng họ vẫn giữ thân hình ổn định, vững vàng ngồi trên lưng lạc đà.

Mọi người nhanh chóng đến gần bức tường mà Diệp Bạch nhìn thấy, hóa ra đây là một đoạn tường thành đổ nát, phần lớn kiến trúc gần đó đều bị cát vàng vùi lấp một nửa, có vài căn nhà đã sụp đổ.

"Đây chính là Tây Dạ Cổ Thành sao?" Trần Ngọc Lâu thất vọng tràn trề, nơi này làm sao tránh bão được.

Chá Cô Tiếu nói: "Có lẽ từng là vậy, hoang tàn lâu đến thế, dù có một tòa thành thực sự cũng bị vùi lấp rồi.

Lương thực của chúng ta dồi dào, dù có bị cát vàng vùi cũng không sao, sớm muộn gì cũng đào ra được." Trần Ngọc Lâu gật đầu, cùng những người khác tản ra bốn phía, tìm kiếm căn nhà có thể tránh bão cát đen.

Rất nhanh, Tề Tiểu Hắc đã tìm thấy một căn nhà lớn, từ mái nhà đổ nát đi xuống, bên trong khá rộng rãi, kết cấu cũng coi như vững chắc.

Mọi người lần lượt đi vào, K'rama thì chỉ huy lạc đà nằm sát tường, rồi dùng dây thừng buộc lại.

Diệp Bạch là người cuối cùng bước vào căn nhà lớn, chỉ thấy Trần Ngọc Lâu và những người khác đang dùng dụng cụ ít ỏi để cố định xà nhà bằng đá của căn phòng, còn trong một góc nhà bày một bộ xương người, không biết là ai đã lật ra.

Diệp Bạch chợt nhớ đến trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất đã đào ra kiến hành quân sa mạc dưới một căn nhà, dường như cũng là phát hiện xương trắng trước.

Chà chà, sẽ không phải là căn này của bọn họ chứ.

Diệp Bạch vội vàng tiến lên thăm dò dưới đất, toàn là đá vụn, không nhìn ra điều gì, nhưng trên bộ xương trắng đó có dấu vết kiến cắn dày đặc.

"Sao vậy?

Phát hiện điều gì sao?" Trần Ngọc Lâu nhảy từ xà nhà xuống, không khỏi nói.

"Dưới chân chúng ta có thể có một đàn kiến hành quân sa mạc." "Kiến hành quân?

Đó là thứ gì?" Thấy mọi người vẻ mặt ngơ ngác, Diệp Bạch hiển nhiên quên mất thời Dân quốc khoa học phổ biến không phát triển, đành phải mô tả đại khái sự lợi hại của kiến hành quân.

Trần Ngọc Lâu hít một hơi khí lạnh: "Theo ngươi nói như vậy, kiến hành quân có thể cắn nuốt con mồi trong chớp mắt thành xương trắng, vậy căn nhà này chúng ta không thể ở lại sao?" Diệp Bạch lắc đầu: "Không cần, bây giờ ra ngoài cũng bị cát vàng vùi lấp, hơn nữa chúng ta chỉ cần không kinh động đàn kiến này, nghỉ ngơi một đêm hẳn không sao." "Nhưng mà, lát nữa khi nhóm lửa thì lót thêm ít đá,

với lại buổi tối đừng ăn thịt nữa, để tránh mùi thịt khiến chúng từ dưới đất bị kinh động." Mọi người gật đầu, không có gì dị nghị.

Lúc này, bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối sầm, bão cát đen từ xa chính thức xuất hiện, cuồn cuộn như một con hắc long hoành hành mà đến.

Trần Ngọc Lâu đưa tay ra ngoài, chỉ cảm thấy cát đá đập vào tay rất đau.

Với sức gió như thế này, ước chừng có thể thổi bay người sống.

Mọi người dùng tấm đá chặn cửa hang, quay vào trong nhà túm tụm lại một chỗ nghỉ ngơi.

Chương 240

Tiếng gió bên ngoài rít gào, cát bay đập vào tấm đá lộp bộp.

Hoa Linh đun nước nóng, chia cho mỗi người một cốc.

Khi rảnh rỗi, Trương Cửu Y kể cho mọi người nghe những chuyện thú vị y từng gặp khi chiêm bốc trước đây.

Không ít câu chuyện rất thú vị, mọi người nghe rất chăm chú.

Chỉ có Hoa Linh ngốc nghếch khen một câu: "Trương tiền bối, ta nghe Tiểu Bạch ca nói, xem bói đa phần là giả, ngài khác với bọn họ, ngài là một cao nhân." Trương Cửu Y liếc nhìn Diệp Bạch, rồi giải thích với Hoa Linh: "Nàng nói không sai, từ xưa đến nay, những người xem bói xem tướng, đa phần sẽ sát ngôn quan sắc, gặp người nói chuyện người, gặp quỷ nói chuyện quỷ, tất cả đều nằm ở sự cơ biến, chỉ để người bói quẻ cam tâm móc tiền." "Nhưng có vài tướng sư thì không giống, họ có thể nhìn ra một hai điều từ tượng quẻ, đưa ra gợi ý cho người bói quẻ, có năng lực như vậy thì có thể xưng là cao nhân." Hoa Linh giơ ngón cái lên: "Vậy Trương tiền bối có phải còn lợi hại hơn cả cao nhân không?" Trương Cửu Y mỉm cười, không nói gì, hàm ý tự rõ.

Gió cát bên ngoài càng lúc càng dữ dội, tấm đá che chắn lỗ hổng mấy lần bị gió cát thổi tung.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Trần Ngọc Lâu đành phải dùng đinh tán cố định chặt tấm đá lên lỗ hổng, nhưng vẫn có cát vàng lọt qua khe hở tràn vào.

Đêm khuya, bên ngoài vọng đến tiếng lạc đà kêu, từng tiếng nối tiếp nhau, Diệp Bạch lập tức bị đánh thức.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng vội vàng bò dậy: "Là bầy sói sao?" Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Không giống, không có tiếng sói tru." Gió cát bên ngoài vẫn rất lớn, suốt đêm không ngừng, dưới tấm đá đã hình thành một đống cát nhỏ.

Tiếng kêu của bầy lạc đà vẫn chưa ngừng, dường như vô cùng bồn chồn.

Mọi người đều rõ, lạc đà là công cụ di chuyển chính trong sa mạc, vạn nhất bị mất trong bão cát đen, thì mọi người chỉ có thể quay đầu lại một chuyến nữa.

Trần Ngọc Lâu mở lời nói: "Ta và Tam đệ ra ngoài xem sao, các ngươi cứ ở lại đây." "Được." Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu trang bị đầy đủ, che chắn kín mít toàn thân, chui ra khỏi lỗ hổng.

Bầu trời bên ngoài đen một cách kỳ lạ, đưa tay không thấy năm ngón, mặc dù có mặt nạ che chắn, hai người Diệp Bạch vẫn có thể cảm nhận được cát thành từng cục đập vào mặt.

Gió mạnh gào thét rền vang bên tai, hai người mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Diệp Bạch sợ Trần Ngọc Lâu bị lạc với hắn, vội vàng dùng dây thừng buộc lại.

Bật một chiếc đèn pin cực mạnh, mượn ánh sáng yếu ớt, hai người đến bên cạnh bầy lạc đà.

Chỉ là trong mười hai con lạc đà dường như đã trà trộn vào một vị khách không mời mà đến.

"Đó là thứ gì?" Trần Ngọc Lâu hô lớn, trong bão cát đen tầm nhìn quá thấp, y chỉ có thể thấy một bóng đen.

Diệp Bạch cũng không nhìn rõ, hai người chậm rãi tiến lên, bóng đen dần lộ rõ nguyên hình.

Hóa ra đây là một con lạc đà trắng.

Toàn thân trắng như tuyết, chỉ là nó gầy trơ xương, không biết đã bao nhiêu ngày không ăn uống gì.

Con lạc đà trắng chen chúc ở góc bầy lạc đà, dường như muốn mượn thân thể đồng loại để che chắn gió cát.

"Tam đệ, lại được mở mang kiến thức rồi, sa mạc vậy mà thật sự có lạc đà trắng, lại còn chỉ có một bướu." Trần Ngọc Lâu khá kinh ngạc nói.

Mấy ngày nay hướng đạo K'rama đã kể cho Diệp Bạch và bọn họ nghe truyền thuyết địa phương.

Lạc đà trắng rất hiếm thấy trong sa mạc, tượng trưng cho cát tường do Hồ Đại phái đến.

Lữ nhân lạc lối trong sa mạc khi tuyệt vọng, thường sẽ được lạc đà trắng cứu giúp, dẫn dắt lữ nhân tìm thấy nguồn nước trong sa mạc.

Chỉ là con lạc đà trắng trước mắt này có vẻ thê thảm, không giống sứ giả, hơn nữa Diệp Bạch chú ý thấy chân trước của nó còn có vết thương.

Lạc đà trắng bị ánh đèn pin trong tay Diệp Bạch làm kinh động, chống chân bị thương đứng dậy, vừa định chạy thì bị Diệp Bạch tiến lên giữ lại.

Lạc đà trắng kêu rên bất an, khịt mũi liên tục, nhưng sau khi cảm nhận Diệp Bạch không có ác ý với nó, rất nhanh cũng yên tĩnh trở lại.

Diệp Bạch lấy ra một tấm chăn lông phủ lên đầu lạc đà trắng, che chắn gió cát mịn, lại từ không gian lấy ra một ít táo cho lạc đà trắng ăn.

Táo thanh mát chua ngọt, lạc đà trắng sinh ra ở sa mạc chưa từng

ăn qua mỹ vị như vậy, lưỡi cuốn một vòng, ăn đến nước bọt văng tung tóe.

Sau khi ăn xong hai quả, một đôi mắt lớn màu vàng mờ mịt lại nhìn chằm chằm Diệp Bạch.

Diệp Bạch cảm khái vật này khá có linh tính, lại ném xuống bốn quả nữa, sau đó kiểm tra vết thương ở chân trước lạc đà trắng.

Vết thương không nặng, máu tươi đã đông lại, xung quanh dính đầy cát, dường như là do móng vuốt sói cào xé.

Vết thương nhỏ như vậy cũng không cần băng bó, thế là Diệp Bạch để lại tấm chăn lông, cùng Trần Ngọc Lâu lại trở về căn nhà đá dưới đất.

"Thế nào rồi?" Sau khi hai người vào, Kim Toán Bàn hỏi nguyên do.

Trần Ngọc Lâu mô tả lại tình hình một lượt, biết được là một con lạc đà trắng đã trà trộn vào bầy lạc đà, mọi người cũng yên tâm.

Chỉ có K'rama trẻ tuổi trải tấm thảm, quỳ lạy cầu nguyện ra bên ngoài, miệng lẩm bẩm khấn vái, mọi người cũng không can dự.

Bão cát đen càn quét suốt một ngày một đêm, đợi gió cát qua đi, chân trời trong xanh như một tấm gương màu lam.

Diệp Bạch và những người khác từ trong nhà đá bước ra, liền thấy con lạc đà trắng đêm qua đang canh giữ ở cửa hang, dưới thân nó còn đè tấm chăn mà Diệp Bạch đã để lại.

Lạc đà trắng đến bên cạnh Diệp Bạch dụi dụi, khịt mũi hai tiếng.

Diệp Bạch xoa xoa nó, giúp nó làm sạch cát ở lỗ mũi và khóe miệng.

Sau đó Diệp Bạch đi đến đâu, con lạc đà trắng này liền đi theo đến

đó, như một tiểu đệ trung thành.

“Xem ra con lạc đà này bám lấy ngươi rồi.” Trần Ngọc Lâu có chút hâm mộ nói.

Diệp Bạch mỉm cười, lại cho con lạc đà trắng này ăn một ít nước trong và thức ăn.

Bão cát đen đã thay đổi địa mạo nơi đây, Kim Toán Bàn và Chá Cô Tiếu xác nhận lại phương hướng tiến lên, sau đó mọi người thu dọn hành lý, cưỡi lạc đà xuất phát.

Đi một canh giờ sau, lạc đà trắng đến bên cạnh Diệp Bạch kêu một tiếng, dường như có hàm ý đặc biệt, sau đó dẫn theo lạc đà đầu đàn thay đổi phương hướng tiến lên.

K’rama vội vàng gọi, lạc đà đầu đàn lại không nghe hiệu lệnh của hắn.

Diệp Bạch mở lời nói: “Đừng hoảng, cứ theo đó mà xem thử!” Trần Ngọc Lâu cầm ống nhòm, nhìn thấy phía sau gò đất xa xa dường như có di tích tường thành.

Thế là mọi người tăng tốc độ.

Đến gần rồi, mọi người mới phát hiện đây là một ốc đảo, tọa lạc tại phúc địa sa mạc.

Gần ốc đảo có không ít nhà cửa do con người xây dựng, nhìn từ xa, giống như những viên ngọc lục bảo trang điểm trên đĩa vàng, di tích thành trì màu đen sừng sững giữa đó.

“Đây mới đúng là Tây Dạ Cổ Thành chứ!” Kim Toán Bàn cảm thán nói.

Mấy người nhìn về phía K’rama, đáng tiếc K’rama cũng không biết, trong gia đình hắn chỉ có ông nội hắn từng đến đây, đến nay cũng

đã ba bốn mươi năm rồi.

“Chắc chắn là Tây Dạ Cổ Thành rồi, các ngươi xem trên tường thành này còn có dấu vết bích họa đổ nát kìa.” Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu quan sát ở một góc thành trì một lúc rồi nói.

Chương 241

Tây Dạ Thành này được xây dựng vào niên đại khá muộn, mãi đến cuối Đường mới bị hủy hoại bởi chiến hỏa, bị bỏ hoang cho đến nay, nên di tích được bảo tồn khá nguyên vẹn.

Dưới thành quanh năm bốn mùa đều có mạch nước ngầm chảy qua, trong phúc địa sa mạc, nơi đây liền trở thành một điểm bổ sung quan trọng cho lữ nhân sa mạc.

Đi xa hơn nữa chính là Hắc Sa Mạc thực sự, trận bão cát đen hôm qua chính là từ đó mà càn quét ra.

Diệp Bạch nghĩ ngợi một chút, bọn họ không thiếu vật tư, nhưng vẫn nên chỉnh đốn một đêm ở đây.

Hơn nữa những con lạc đà đã bị kinh sợ, lại còn chở theo lượng lớn trang bị và lương thực, cần được nghỉ ngơi đủ sức mới có thể xuất phát lần nữa.

Tề Tiểu Hắc và Hoa Linh dựng trại, Trần Ngọc Lâu ở trong di tích dường như có phát hiện, liền gọi Diệp Bạch đến.

"Tam đệ, đệ xem, đêm qua hẳn có một đàn sói nghỉ ngơi ở đây." Trần Ngọc Lâu chỉ vào dấu chân trên cát, hình như mai hoa.

Diệp Bạch gật đầu, dùng cành khô bới trong cát ra từng đống phân sói.

"Số lượng không ít, sói trong sa mạc nổi tiếng là hung tàn, trước khi nghỉ ngơi buổi tối cần bố trí một vài cạm bẫy." Lúc này, Kim Toán Bàn và Trương Cửu Y lại la lên ở một chỗ khác.

"Mau lại đây, chỗ này có phát hiện!" Mọi người vội vàng chạy tới, chỉ thấy hai người đang vây quanh một cái giếng cổ.

Tiếng hệ thống truyền đến trong đầu Diệp Bạch. [Mộ Cổ Mặc Vương Tử: Tọa lạc dưới giếng cổ tại di tích Tây Dạ ở phúc địa sa mạc, nơi chôn cất là nơi địa long thủy khí ngưng tụ.] [Cấp độ nguy hiểm: Cấp thấp!] [Chứa đựng bảo hòm: Bảo hòm Thanh Đồng!] Không ngờ là mộ Cổ Mặc Vương Tử, Diệp Bạch không khỏi lộ ra nụ cười, lại có thể mở bảo hòm.

Kim Toán Bàn cài bàn tính trong tay vào thắt lưng, cười nói: "Phong thủy nơi đây phi phàm, độc đáo giữa sa mạc.

Giếng cổ này nằm ở trung tâm cổ thành, hội tụ thủy mạch và linh khí bốn phương, ta phỏng đoán bên dưới có một ngôi cổ mộ." Cổ mộ?

Mấy người trong lòng vui mừng.

Còn Chá Cô Tiếu đối với thủ pháp Mạc Kim Thức Huyệt vừa rồi của Kim Toán Bàn có chút không hiểu, liền hỏi.

Kim Toán Bàn thích làm thầy, ở chỗ Diệp Bạch không tìm được cảm giác thành tựu, ngược lại khá hứng thú giảng giải cho Chá Cô Tiếu.

Dưới giếng cổ là một đầm nước tỏa ra khí lạnh, nối liền với mạch sông ngầm dưới đất, khác hẳn với môi trường khô nóng bên ngoài sa mạc.

Trần Ngọc Lâu có chút không kìm được, sau khi trang bị đầy đủ, buộc một sợi dây thừng, liền trượt xuống.

Diệp Bạch thấy không gian trong giếng không lớn, liền không vội vàng đi theo xuống.

Giếng rất sâu, càng xuống sâu, đáy càng rộng rãi.

Rất nhanh, tiếng Trần Ngọc Lâu vọng lên từ bên dưới: "Quả nhiên có một ngôi cổ mộ, trên vách giếng có một cánh cửa đá!" Vách giếng trơn trượt, khó đứng vững, Trần Ngọc Lâu lay động thân thể, đu

người đến trước cửa đá.

Một trận gió lạnh thổi đến, Trần Ngọc Lâu chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, hóa ra là từ khe hở cửa đá thổi ra.

Trần Ngọc Lâu dùng tay đẩy một cái, phát hiện sức cản rất lớn, phía sau cửa đá có khóa đá và chốt đá, cần dùng công cụ mới có thể mở ra.

Y xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong, tuy tối đen như mực, nhưng nhờ thị lực ban đêm vẫn có thể nhìn rõ bóng người mờ ảo bên trong.

Cảm nhận được động tĩnh phía sau, vừa quay đầu lại, liền thấy Diệp Bạch dùng đèn pin chiếu thẳng vào mặt mình, trắng bệch vô cùng.

Trần Ngọc Lâu lập tức bị kinh sợ toát mồ hôi lạnh: "Thằng nhóc ngươi muốn hù chết ta à!" Diệp Bạch cười hắc hắc, đến trước cửa đá: "Thế nào rồi?

Nhìn thấy gì không?" "Khó nói lắm, cần phải vào xem mới biết." Diệp Bạch thăm dò cửa đá, sau đó lấy ra một cây côn sắt nhỏ, luồn vào khe cửa, từ từ gạt chốt đá ra.

Cửa đá mở ra, phía sau là hành lang kết cấu bằng gạch đá, rộng rãi và gọn gàng.

Lúc này, Chá Cô Tiếu cũng đu xuống, miệng giếng lại vọng lên tiếng Kim Toán Bàn: "Các ngươi đợi ta với, ngôi mộ này là ta phát hiện trước mà." Dường như sợ Diệp Bạch và những người khác thám hiểm ngôi mộ này mất.

Chá Cô Tiếu buộc chặt dây an toàn, hô lớn một tiếng: "Kim sư thúc, có thể xuống rồi." Sau đó, Kim Toán Bàn buộc hai khóa an toàn trượt xuống, rồi đến Trương Cửu Y, những người khác thì ở lại phía

trên trông nom lạc đà.

Diệp Bạch đốt một cây nến trà để kiểm tra không khí, không biết là vấn đề dòng khí hay vấn đề không khí, nến trà luôn bị tắt, thế là hắn liền chia cho mỗi người một mặt nạ phòng độc.

"Ta đi trước mở đường, các ngươi đều cẩn thận một chút." [Trong bản đồ hệ thống hiển thị mộ Cổ Mặc Vương Tử không lớn, sau hai hành lang là một thạch thất, dưới thạch thất còn có một không gian, ước chừng là chủ mộ thất ẩn giấu, bảo hòm Thanh Đồng ở đó.] Năm người đi vào khoảng năm mươi mét, liên tiếp đi qua hai cánh cửa đá, cánh cửa đá cuối cùng được niêm phong rất kín.

Trên cửa đá phù điêu những dị thú không rõ tên, khe cửa dán da thú chết.

Trần Ngọc Lâu dùng Tiểu Thần Phong cắt từng miếng da thú, mới mở được cửa.

Đi đến cuối cùng, liền tiến vào một thạch thất rộng rãi khô ráo, dài sáu bảy mươi mét, cao ba mét.

Không gian này tuy rộng rãi, nhưng trên mặt đất chất đống xương trắng, không tìm được chỗ nào có thể đặt chân.

Tuy nhiên, mọi người cũng phát hiện bộ xương trắng này không phải xương người, hẳn là của một loài động vật nào đó, cực kỳ tơi xốp, vừa dẫm là vỡ vụn.

Bốn phía dựng mấy chục cây cột gỗ, bên trên treo những bộ thi cốt người khô héo.

Trần Ngọc Lâu nghi hoặc, y vừa rồi xuyên qua khe cửa nhìn thấy chính là thứ này sao, nhưng cửa đá thứ nhất cách đây mấy chục mét, thêm vào đó là một cánh cửa đá đóng kín, làm sao có thể nhìn thấy đến đây được chứ.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Trần Ngọc Lâu không kìm được kéo Diệp Bạch: "Tam đệ, đệ mở mắt nhìn giúp ta xem, ta cảm thấy trong mộ này có thứ không sạch sẽ." Diệp Bạch mỉm cười, thấy Trần Ngọc Lâu nghiêm túc như vậy, mở dị đồng quét một lượt, không thấy chỗ nào bất thường.

Trong lúc hai người nói chuyện, Kim Toán Bàn và Chá Cô Tiếu đã phát hiện sàn nhà của thạch thất có vấn đề.

Ở khu vực giữa, một tấm ván sàn có phù điêu hai bên có tay nắm kéo ẩn.

Trương Cửu Y và Chá Cô Tiếu mỗi người kéo một bên, theo tiếng "oanh long", sàn nhà lộ ra một không gian hình vuông.

Diệp Bạch cầm đèn pin chiếu xuống, không gian bên dưới không lớn, ở giữa đặt một chiếc quan tài hình vuông.

Nhưng chiếc quan tài này khác hẳn với phong tục chôn cất "thăng long hạ táng", không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, nhìn qua giống như một cái thùng lớn.

Chá Cô Tiếu nhảy xuống mộ thất, phát hiện trên bốn bức tường xung quanh đều vẽ đầy bích họa.

Hơn nữa vì thạch thất không thông gió, bích họa được bảo tồn rất tốt, màu sắc tươi tắn rực rỡ.

"Bích họa này dường như có liên quan đến Tinh Tuyệt Thành?" Kim Toán Bàn xem qua một lượt đại khái, không kìm được nói.

"Nhị ca, huynh còn nhớ Cổ Mặc Vương Tử không?" Diệp Bạch mở lời.

Chá Cô Tiếu lập tức hồi tưởng lại: "Huynh nói là vị dũng sĩ đã hạ độc Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?" "Đúng vậy, chính là y, đây hẳn là

mộ huyệt của y." "Không ngờ vị dũng sĩ này lại có thể sống sót thoát ra?" Chá Cô Tiếu có chút không thể tin nổi, y cứ nghĩ Cổ Mặc Vương Tử cũng bị chôn vùi trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Dù sao lúc đó y hạ độc thành công, Tinh Tuyệt Quốc sắp diệt vong, chỉ cần y ở lại đó, thì sẽ là công thần lớn nhất của ba mươi sáu quốc gia.

"Quả là một người thông minh, hạ độc xong liền dứt khoát rời đi, không bị chôn vùi trong Tinh Tuyệt Cổ Thành." Trần Ngọc Lâu đáp lời.

Trương Cửu Y lại lắc đầu: "Theo như các ngươi nói, nếu ta là Cổ Mặc Vương Tử, không thể nào thoát ra được, trừ phi y đã phát hiện ra thứ gì đó khiến y sợ hãi ở Tinh Tuyệt Quốc." Thứ khiến y sợ hãi?

Chương 242

Trương Cửu Y không câu dẫn sự tò mò của mọi người, đi đến trước một bức bích họa.

"Các bức bích họa phía trước đều rất dễ hiểu, Cổ Mặc Vương Tử dâng lên Tinh Tuyệt Quốc một lượng lớn tài bảo và nô lệ gia súc, nhưng mãi không gặp được mặt Nữ Vương." "Nhưng bức bích họa này lại có chút kỳ lạ, các ngươi nhìn xem, Vương Tử trong tranh trốn ở góc khuất lén lút nhìn, mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương trong tất cả các bích họa đều che khăn che mặt, còn trong bức này, Nữ Vương chỉ có bóng lưng." "Một tay nàng vén khăn che mặt, đối diện với một người, người đó liền biến thành một khối bóng đen trực tiếp biến mất?" "Tinh Tuyệt Nữ Vương chẳng lẽ là yêu quái?" Mộ thất âm lạnh, Kim Toán Bàn nhìn quanh bốn phía, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Trần Ngọc Lâu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Xem ra Tinh Tuyệt Nữ Vương quả nhiên có yêu pháp, còn nhớ ghi chép của tiền bối Bàn Sơn: truyền thuyết Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng mắt nhiếp người, hoặc là yêu pháp hoặc là viên quang nhiếp hồn tà thuật." "Nếu điều này là thật, thì Cổ Mặc Vương Tử hẳn đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, bị hù sợ bỏ chạy, sau này được chôn cất ở đây, ghi chép lại sự tích của y trên bích họa." Nói xong, Trần Ngọc Lâu chạm nhẹ Diệp Bạch: "Thằng nhóc ngươi sao không nói một lời nào vậy, sách ghi chép của tiền bối Bàn Sơn chúng ta đã cùng nhau xem mà." Diệp Bạch mở lời nói: "Ta đang nghĩ về mối quan hệ giữa Tinh Tuyệt Nữ Vương và Mộc Trần Châu." "Tinh Tuyệt Nữ Vương có đôi mắt có thể nhiếp người, Mộc Trần Châu cũng có hình tượng con mắt, điều đó chứng tỏ Tinh Tuyệt nhất tộc có thể là những người sử dụng Mộc

Trần Châu đầu tiên." "Ta phỏng đoán ban đầu Tinh Tuyệt nhất tộc đã sinh sống bên Quỷ Động ở thần sơn Zhelaglama, và đời đời dùng Mộc Trần Châu để tế tự, nhưng sau này vì một số nguyên nhân, bộ tộc này mất đi Mộc Trần Châu, tộc nhân tản mát khắp nơi." "Sau này không biết bao lâu, tộc Zhelaglama sinh sôi nảy nở gần thần sơn, phát hiện ra một số tư liệu mà Tinh Tuyệt nhất tộc để lại, liền phỏng theo ngọc thạch hình tròn để thay thế Mộc Trần Châu, không ngờ lại dẫn đến lời nguyền." Nghe Diệp Bạch nói xong, Trần Ngọc Lâu chống cằm nói: "Đệ là nói, Tinh Tuyệt nhất tộc mới là chủ nhân của Mộc Trần Châu và thần sơn, Nhị đệ và bọn họ tộc Zhelaglama là những kẻ đến sau?" Diệp Bạch gật đầu: "Mộc Trần Châu có lịch sử quá xa xưa, tương truyền có nguồn gốc từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, mà lúc đó văn minh trên đất Việt Nam mới chỉ vừa khởi nguyên, điều đó chứng tỏ Tinh Tuyệt nhất tộc có lịch sử lâu đời hơn nữa." Kim Toán Bàn không nghĩ nhiều như vậy, không kìm được nói: "Dù sao thì Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tinh Tuyệt Cổ Thành đều bị chôn dưới đất, bọn họ dù có lợi hại đến mấy cũng không thể bò ra được, ta thấy có nên mở chiếc quan tài này trước không?" "Được!" Diệp Bạch cũng đang nghĩ đến bảo hòm Thanh Đồng trong quan tài.

Cỗ quan tài gỗ này được bịt kín bằng tùng chà, Trần Ngọc Lâu dùng Tiểu Thần Phong lướt một vòng quanh quan tài, rồi dùng sức lật mạnh, mở nắp quan tài ra.

Một trận bụi bặm kèm theo mùi ẩm mốc thối rữa tỏa ra, may mắn là mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc nên không ngửi thấy gì.

Trong quan tài gỗ chỉ có một bộ xương khô màu đen, y phục trên người và lụa tơ chôn cùng đã mục nát từ lâu, ngoài ra còn có vài món đồ sứ hư hỏng, không có gì đáng giá.

Trần Ngọc Lâu không khỏi lắc đầu, Cổ Mặc Vương Tử này thật là keo kiệt, dũng sĩ số một của ba mươi sáu quốc gia chẳng lẽ đến

một món ngọc khí cũng không mua nổi sao?

Ngọc khí bình thường thời đó, nếu để đến bây giờ, thì chính là bảo bối rồi.

Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn có chút tiếc nuối, nhưng cũng không biểu lộ ra.

Diệp Bạch thu bảo hòm Thanh Đồng vào không gian xong, liền đậy nắp quan tài lại, sau đó mọi người rời khỏi mộ thất.

Trên đường, Diệp Bạch nhập tâm thần vào hệ thống, mở bảo hòm Thanh Đồng. [Bảo hòm Thanh Đồng: Khu Tà Chỉ Nhân Thuật dùng đạo pháp điều khiển chỉ nhân, có thể ban cho chỉ nhân sinh mệnh ngắn ngủi, phá tà trừ sát.] Đồng thời, một luồng ấm áp dâng trào vào não hải Diệp Bạch, đó là phương thức tu luyện Khu Tà Chỉ Nhân Đạo Pháp.

Vậy mà còn cần tự mình tu luyện, bảo hòm Thanh Đồng quả nhiên không mở ra được thứ gì quá tốt, Diệp Bạch không khỏi có chút thất vọng.

Hơn nữa không biết Khu Tà Chỉ Nhân Thuật này và thuật Trát Chỉ của Quán Sơn Phong có gì khác biệt.

Khu Tà Chỉ Nhân, theo tên gọi mà hiểu, chỉ nhân được chế tác ra có năng lực khu tà.

Còn thuật Trát Chỉ do Quán Sơn Phong Vương Hinh để lại có một ít miêu tả, là nói người sử dụng có thể ban linh cho chỉ nhân, khiến chúng xuống mộ tìm bảo vật.

Không biết hai loại pháp môn này cái nào hơn cái nào kém?

Diệp Bạch đang suy tư, mọi người đã đến gần cửa đá.

Đầm nước sâu không thấy đáy, dường như không giống lúc đến.

Trần Ngọc Lâu cầm đèn pin dò xét trên mặt đầm nước đen tối, dường như có sinh vật sống đang bơi lội trong nước.

Mặt nước còn nổi lên một ít bọt khí.

“Là thứ gì vậy?

Có phải cá bơi không?” Kim Toán Bàn lại gần hơn một chút, muốn xem dưới nước là thứ gì.

Diệp Bạch cũng không nhìn rõ thứ dưới nước, nhưng vốn dĩ thận trọng nên hắn vẫn mở dị đồng.

Chỉ thấy dưới nước khắp nơi là những sinh vật hình rắn dày đặc.

Những thứ này toàn bộ đều ẩn dưới nước!

Diệp Bạch vội vàng kéo Kim Toán Bàn ra phía sau.

“Đừng qua đó, bên dưới toàn là rắn.” “Rắn?

Giếng cổ này nối liền với sông ngầm dưới đất, làm sao lại có rắn được?” Kim Toán Bàn có chút kỳ lạ, nhưng vẫn dựa sát vào phía sau Diệp Bạch.

“Rắn nhiều không?” Chá Cô Tiếu không kìm được hỏi.

“Rất nhiều, dưới nước toàn bộ đều là!” Ngay sau đó, Diệp Bạch phát ra tiếng rít rắn từ cổ họng, ngữ điệu rắn rít khàn khàn vang vọng dưới đáy giếng.

Rất nhanh, loài rắn dưới nước có động tĩnh, lần lượt thò nửa đầu rắn ra, nhìn chằm chằm mọi người.

Trên đầu những con rắn này mọc nốt thịt, dường như rất mẫn cảm với ánh sáng, sẽ né tránh ánh đèn pin của mọi người.

Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, cả đầm nước tràn ngập những con rắn đen ngóc đầu lên, cảnh tượng như vậy bọn họ

chưa từng thấy bao giờ.

Diệp Bạch lại một lần nữa phát ra ngữ điệu rắn rít, hỏi về nguồn gốc của những con rắn này.

Nhưng những con rắn này trí tuệ rất thấp, bị ngữ điệu rắn rít của Diệp Bạch hấp dẫn, chỉ là tập trung ánh mắt vào Diệp Bạch, không có con rắn nào đáp lại Diệp Bạch.

Diệp Bạch nhíu mày, những con rắn này dường như là Hắc Nhãn Quái Xà của Tinh Tuyệt Cổ Thành, trên đỉnh đầu có nốt thịt màu đen, sợ ánh sáng, nhưng độc tính cực mạnh, cắn người sau vài giây sẽ mất mạng.

Nhưng, chúng làm sao lại xuất hiện ở đây?

Phải biết Tinh Tuyệt Cổ Thành còn cách đây không ít lộ trình.

Kim Toán Bàn thì thầm bên tai Diệp Bạch: "Đồ đệ, làm sao đây?

Ngữ điệu rắn rít của đệ dường như cũng không có tác dụng rồi, không đuổi chúng đi, chúng ta làm sao lên được?" "Cẩn thận một chút, loại rắn này độc tính rất mạnh, đừng để bị cắn, hơn nữa loại rắn này dù chỉ còn nửa thân cũng sẽ nhảy lên cắn người." Diệp Bạch nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Đại ca, bắn một viên đạn chiếu sáng thử xem sao." "Được." Trần Ngọc Lâu từ trong túi lấy ra một viên đạn chiếu sáng bắn ra, ánh sáng chói mắt tràn ngập toàn bộ giếng.

Những con Hắc Nhãn Quái Xà vừa lộ đầu ra không kịp phản ứng, phần bị ánh sáng mạnh chiếu xạ lập tức hóa thành than đen.

Viên đạn chiếu sáng lơ lửng trong không trung vài giây rồi lại rơi vào nước giếng.

Diệp Bạch lại mở dị đồng, Hắc Nhãn Quái Xà đã chết quá nửa, vẫn còn một số lẩn vào sâu trong nước.

Viên đạn chiếu sáng vừa rồi suýt chút nữa đã diệt sạch cả đàn Hắc Nhãn Quái Xà.

Tuy nhiên, cũng có một số Hắc Nhãn Quái Xà bị kích nộ, sau khi lên bờ bắt đầu lộ nanh múa vuốt, phát động tấn công mọi người.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu mỗi người trấn giữ một bên, tay cầm Kim Cương Tán đập tan những con rắn đen.

Chỉ là những con rắn đen này cực kỳ hung hãn, tốc độ cực nhanh, mọi người liên tục lùi lại.

Trương Cửu Y và Kim Toán Bàn đã trốn vào mộ thất, Diệp Bạch từ không gian lấy ra không ít phi đao.

Tay vung đao bắn, mang theo tiếng xé gió, thẳng tắp cắm vào nốt thịt trên đầu quái xà, xuyên qua miệng rắn.

Mỗi một nhát đao nhất định lấy đi một con Hắc Nhãn Quái Xà.

Lúc này, một con Hắc Nhãn Quái Xà ẩn nấp trong khe hở bóng tối, thân rắn bật lên, lao thẳng vào mặt Trần Ngọc Lâu.

Diệp Bạch vừa định ra tay, liền thấy Chá Cô Tiếu nhanh hơn một bước, dùng cánh tay phải đập con rắn đen xuống, rồi giẫm nát đầu con rắn đó thành bã thịt.

"Nhị đệ, không sao chứ?" Trần Ngọc Lâu vội vàng quan tâm hỏi.

Chá Cô Tiếu tiếp tục đối phó Hắc Nhãn Quái Xà, lắc đầu nói: "Yên tâm, chỉ là bị cắn một miếng." "Bị cắn một miếng sao?" Trần Ngọc Lâu giật mình, vẻ mặt sốt ruột nói: "Tam đệ không phải nói rắn này có kịch độc sao?

Chương 243

Ta có thuốc giải độc đây, đệ mau ăn một viên đi.” Ngữ khí thờ ơ của Chá Cô Tiếu khiến Trần Ngọc Lâu có chút cạn lời.

Diệp Bạch mỉm cười giải thích: “Cánh tay phải đó là của Hiến Vương, ta và Nhị ca trước đây đã thử nghiệm rồi, bách độc bất xâm.” Trần Ngọc Lâu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồ vật Hiến Vương để lại quả nhiên phi phàm.

Trong góc nhìn mà mọi người không thấy, cánh tay phải của Chá Cô Tiếu vậy mà đã đẩy dịch độc rắn đen ra ngoài.

Không mất bao nhiêu thời gian, số Hắc Nhãn Quái Xà còn sót lại liền bị ba huynh đệ dọn dẹp sạch sẽ.

Diệp Bạch phỏng đoán, Hắc Nhãn Quái Xà ẩn mình dưới nước, rất có thể là muốn tập kích bọn họ, may mắn là sau khi bị ngữ điệu rắn rít của hắn dẫn ra, đã tiêu diệt được quá nửa.

Bằng không, nếu bầy rắn ùa lên, thật sự sẽ rất khó đối phó.

Diệp Bạch nói: “Cứ lên trước đi, nước giếng bên dưới có thể không dùng thì đừng dùng nữa.” Mọi người lên xong, Hoa Linh và những người khác đã dựng xong doanh địa, biết được tình hình dưới giếng, không ai còn dám dùng nước giếng nữa.

Chưa nói nước giếng có khả năng nhiễm độc rắn, vạn nhất múc lên mà trong nước ẩn chứa một con rắn đen, thì quả là “lão thọ tinh ăn tỳ sương”, sống không muốn sống nữa rồi.

Tuy nhiên, Diệp Bạch tài cao gan lớn, lấy một ít nước giếng lên, đun nóng xong, mọi người thay phiên nhau rửa mặt.

Màn đêm buông xuống, vầng trăng sáng trên trời như tranh vẽ,

chiếu rọi khắp mặt đất một màu bạc trắng.

Trên bầu trời, Cự Môn Tinh, Tả Phụ Tinh, Hữu Bật Tinh, ba vì sao sáng lấp lánh, xếp thành một hình tam giác đều.

Diệp Bạch nằm trên tấm chăn lông mềm mại, nhìn lên tinh tú trên trời, trong lòng suy tư vạn điều.

Tuy không quá tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, nhưng cũng biết phát hiện loại thiên tượng này, tức là xung quanh có cổ mộ.

Có lẽ Hồ Bát Nhất và những người khác trong nguyên tác chính là dựa vào tinh tượng mà tìm ra mộ huyệt Cổ Mặc Vương Tử.

Hiện tại, tôi đã thay đổi quỹ đạo vận mệnh của Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu, nghĩ bụng sau này sẽ không có chuyện gì của Hồ Bát Nhất nữa.

Hơn nữa, Tôn Quốc Phụ sau này có gặp được Hồ Quốc Hoa, ông nội của Hồ Bát Nhất hay không cũng khó nói, như vậy thì toàn bộ tuyến thế giới của Quỷ Chuy Đăng đã thay đổi hoàn toàn.

Lúc này, lạc đà trắng sau khi được Hoa Linh cho ăn no, tung vó lững thững đến bên cạnh Diệp Bạch, thuận thế nằm xuống.

Diệp Bạch bị xô cho mặt đầy cát vàng, đẩy nhẹ con lạc đà trắng không biết tốt xấu này sang một bên.

Tề Tiểu Hắc đeo kính râm nằm ở một bên khác của Diệp Bạch, miệng ngậm một cọng lá xanh gai.

Diệp Bạch khá hoài niệm nói: "Thật tốt, thế giới này đã đưa các ngươi tụ hội lại với nhau." Tề Tiểu Hắc dùng ngón tay ngoáy ngoáy tai, dường như không nghe rõ: "Cái gì?" "Không có gì." Diệp Bạch lại nói: "Ta đã liên hệ với Uông gia rồi, đến lúc đó sẽ điều tra rõ tin tức về những kẻ đã diệt tộc ngươi." Tề Tiểu Hắc "ân" một tiếng, liền

không đáp lời nữa.

Diệp Bạch nghiêng đầu nhìn Tề Tiểu Hắc một cái, trong lòng nghĩ bụng thằng nhóc bọ cạp đen này đã lớn rồi, nhìn nghiêng cũng khá đẹp trai, có nên tìm cho nó một cô vợ không.

Hoa Linh chắc không được, hai người hiện tại thật sự là bạn bè bình thường.

Phụ nữ bình thường thì càng khỏi nói, không cách nào cùng nó bạc đầu giai lão.

Nhưng người có huyết mạch trường sinh thì có mấy ai, chẳng lẽ phải đến Trương gia tìm?

Lần trước đến Trương gia ở Trường Bạch Sơn cũng không thấy mấy cô gái, ước chừng phụ nữ có huyết mạch trường sinh ở Trương gia cũng là tài nguyên khan hiếm.

Đợi Trương gia diệt vong, rồi để Tề Tiểu Hắc từ từ chọn vậy.

Trong những suy nghĩ miên man, Diệp Bạch từ từ đi vào giấc mộng.

Một lúc lâu sau, bên tai truyền đến tiếng sói tru của bầy sói, Diệp Bạch lập tức nhảy dựng lên, liền thấy Trần Ngọc Lâu và những người khác đã chuẩn bị phòng ngự xong xuôi.

"Ngày mai có thịt sói ăn rồi." Trần Ngọc Lâu đưa ống nhòm qua, không mấy để tâm.

Diệp Bạch đón lấy nhìn về phía đụn cát xa xa, mấy chục con ác lang với đôi mắt xanh biếc u u đang tiến đến gần đây.

Bầy lạc đà loạn thành một mớ, K'rama vội vàng đi an ủi, lạc đà trắng cũng có chút kinh hoảng, từng bước từng dấu chân theo sát phía sau Diệp Bạch.

Chá Cô Tiếu lấy ra hộp đen, nổ hai phát súng, bắn gục hai con sói đầu đàn.

Tiếng súng có uy lực răn đe không nhỏ đối với bầy sói, bước chân của bầy sói chậm lại, tản ra bốn phía, dường như muốn vây bọc trước sau.

Diệp Bạch từ không gian lấy ra Bá Vương Thương, cắm mũi thương vào đống cát, lặng lẽ chờ đợi bầy sói này xông đến.

Hai con sói độc lao về phía bầy lạc đà phía sau, bị Lão Dương nhân hai mũi tên lấy mạng.

Thấy vậy, Kim Toán Bàn kéo Trương Cửu Y về trước đống lửa nhâm nhi hạt dưa, ra vẻ xem kịch.

Trương Cửu Y trước đó còn có chút lo lắng, nhưng thấy mọi người thân thủ cao siêu, liền cũng yên tâm.

Những con ác lang này xem ra thật xui xẻo, lại gặp phải bọn họ, cũng không biết ai ăn ai.

Bầy sói hai lần bị vấp váp, có chút do dự không quyết.

Nhưng theo một tiếng sói tru, mấy chục con sói đồng loạt xông lên.

Diệp Bạch thủ ở phía trước nhất, dưới sự quán thâu nội lực, cây Bá Vương Thương màu bạc vung lên, cương khí sắc bén trực tiếp hất bay hơn mười con ác lang.

Máu sói bắn tung tóe, những con ác lang còn hơi thở cũng rên rỉ không ngừng trên nền cát.

Đúng lúc này, từ xa lại có một đàn ác lang khác lao đến.

Diệp Bạch không biết hai đàn sói này có phải cùng một nhóm hay không, nhưng hiện tại tổng số ác lang cộng lại có hơn một trăm con,

không ngờ ở phúc địa sa mạc hoang vu này lại có nhiều sói đến vậy.

Có lẽ động vật nhỏ ở đây ít như vậy, chính là bị những con sói này ăn tuyệt chủng rồi.

Hai đàn sói hội tụ, dường như đang giao lưu.

Mọi người nhìn thấy trong bầy sói xuất hiện một con sói đen lông xanh, nanh già dài ra ngoài, thân hình gần hai mét, dường như là thủ lĩnh của những bầy sói này.

Chá Cô Tiếu nhắm vào con sói đầu đàn lông xanh bắn một phát súng, đáng tiếc vị trí quá xa, viên đạn bắn trúng trước chân con sói đầu đàn lông xanh.

Con sói đầu đàn lông xanh bị tiếng súng làm kinh sợ bỏ chạy.

"A hú!" Theo một tiếng sói tru, bầy sói từ từ rút lui.

Chá Cô Tiếu vội vàng nói: "Tam đệ, sói rất thù dai, không diệt trừ sói đầu đàn, hắn sẽ vẫn còn rình rập chúng ta." Diệp Bạch gật đầu, hắn cũng biết tính tình sói, nếu thật sự để những con sói này chạy thoát, bọn họ tối nay cũng đừng hòng ngủ được.

Đến trước lạc đà trắng, Diệp Bạch chỉ vào bầy sói đang bỏ chạy nói: "Đưa ta đi đuổi chúng, có dám không?" Ai ngờ lạc đà trắng khịt mũi một tiếng, tung vó một cái, ý bảo Diệp Bạch mau lên.

Chiêu thức vừa rồi của Diệp Bạch đã cho nó sự tự tin cực lớn.

Diệp Bạch cười lớn, lật mình cưỡi lên lưng lạc đà trắng.

Lạc đà trắng tung vó chạy, tốc độ vậy mà không chậm hơn bầy sói là bao.

Chương 244

Trên cát vàng, một bóng trắng truy đuổi một đàn sói xanh, cảnh tượng lại có vài phần hùng vĩ.

Kim Toán Bàn vội vàng từ chỗ Trần Ngọc Lâu xin lấy hồ lô quý, nói là muốn pha một ấm trà nóng cho đồ đệ ngoan của mình.

Xưa có Quan Công hâm rượu chém Hoa Hùng, nay có Diệp Bạch hâm trà trừ sói đầu đàn!

Phía Diệp Bạch, tốc độ của lạc đà trắng cực nhanh, hắn đành phải dùng sức kẹp chặt bụng lạc đà trắng.

Con lạc đà trắng này hiển nhiên coi như nửa dị chủng, vậy mà không cảm thấy đau đớn, ngược lại tốc độ còn nhanh hơn vài phần.

Trong lúc xóc nảy, Diệp Bạch chỉnh lại vị trí, một con lạc đà một bướu quả thực không thích hợp để cưỡi.

Diệp Bạch phỏng đoán, con lạc đà trắng thê thảm như vậy mà hắn thấy trước đó trong bão cát đen, có lẽ có liên quan đến đàn sói này.

Lạc đà trắng đây là dẫn hắn đến báo thù.

Sói đầu đàn thấy Diệp Bạch một mình đuổi đến, lại còn mang theo một món "điểm tâm" màu trắng, khá kích động, vội vàng ra lệnh cho bầy sói dừng lại, tản ra.

Gần trăm con ác lang nhe nanh múa vuốt, nước dãi chảy ròng ròng, phủ phục tiến gần Diệp Bạch.

Không biết vì sao, thấy cảnh tượng này, Diệp Bạch trong lòng có vài phần hưng phấn, từ khi Tử Hà Chân Khí đột phá tầng thứ tư, hắn còn chưa từng toàn lực xuất thủ bao giờ.

Có lẽ bầy sói này có thể hơi thỏa mãn hắn một chút.

Diệp Bạch cầm Bá Vương Thương đứng nghiêng, mũi thương sắc bén khẽ tỏa ra ánh sáng màu tím.

Theo tiếng sói tru của sói đầu đàn, bầy sói đói khát đồng loạt xông lên.

Diệp Bạch trước hết vung mạnh một cái, kình phong hất bay con ác lang vừa vồ tới.

Sau đó, thương như bạch xà thè lưỡi, rít lên xé gió, lại như giao long xuyên qua, đi lại giữa bốn phía.

Máu tươi bắn tung tóe, vương vãi trên cát vàng, rất nhanh lại bị cát khô cạn hấp thụ.

Tiếng sói rên rỉ không ngừng, Diệp Bạch cưỡi lạc đà trắng xuyên qua bầy sói một lượt, hạ gục hơn ba mươi con ác lang.

Sói đầu đàn cuối cùng cũng nhận ra người trước mắt không phải thứ nó có thể đối phó, liền dẫn bầy sói bỏ chạy.

Diệp Bạch làm sao có thể dễ dàng buông tha nó như vậy, cây Bá Vương Thương trong tay bắn ra như một thanh lợi kiếm, hóa thành một đạo ngân quang, như thể xé rách không gian.

Khoảnh khắc tiếp theo, con sói đầu đàn màu xanh to lớn bị xé thành hai mảnh, máu tươi văng tung tóe, nửa thân thương Bá Vương Thương cắm sâu vào cát vàng.

Những con sói còn lại bị dọa đến mật vỡ gan tan, tản ra chạy trốn.

Diệp Bạch lắc đầu, hứng thú tiêu tan.

Sau đó mấy chục năm, sói trên sa mạc hễ thấy sinh vật hình người là chạy, cũng không biết vì sao.

Trở về doanh địa, mọi người thấy Diệp Bạch mang nửa thân trên

của sói đầu đàn về.

Kim Toán Bàn dâng lên một tách trà, cười hì hì nói: "Thời gian vừa vặn, có thể dùng rồi." Diệp Bạch mỉm cười uống một ngụm: "Buổi tối lại làm thêm bữa khuya, chúng ta ăn sói nướng cả con!" Trong sa mạc có hệ thống sông hồ nội địa lớn nhất Âu Lạc, bề mặt tuy không một tấc cỏ mọc, song sâu thẳm dưới lòng đất, có lẽ vẫn ẩn chứa những dòng sông ngầm cuồn cuộn.

Giếng cổ dưới thành cổ dường như thông với một con sông ngầm, và dòng sông ngầm này lại trực tiếp dẫn đến Tinh Tuyệt cổ thành.Đêm đó, đoàn người nghỉ ngơi tại Tây Dạ cổ thành, sáng sớm hôm sau liền tiếp tục khởi hành.

Sau Tây Dạ cổ thành là Hắc Sa mạc.

Trong sa mạc này, không còn thấy những cây hồ dương, cũng chẳng có những đụn cát nhấp nhô, chênh lệch độ cao giữa các đụn cát xung quanh đều tương tự nhau, trải dài vô tận.

Đập vào mắt chỉ là cát vàng mênh mông trời đất, nhìn về bất kỳ hướng nào cũng chỉ thấy một cảnh sắc như nhau, không hề có chút dấu hiệu sự sống nào.

Khắc Lạp Mã nói, ngay cả cha và ông nội của y cũng chưa từng đến nơi này.Mặt trời gay gắt nung đốt cát vàng, nhiệt độ ngày càng tăng cao.

Thấy mọi người rảnh rỗi buồn chán, Trần Ngọc Lâu liền phổ biến một chút lịch sử.

Y kể rằng, vào thời Hán và thậm chí sớm hơn nữa, sa mạc Taklamakan được gọi là "ngôi nhà cổ xưa".

Khi đó, khu vực này chưa bị sa mạc hóa nhiều, sông ngòi chưa lấn sâu xuống lòng đất, khắp nơi là ốc đảo, thành trấn, trạm dịch.

Vô số đoàn thương nhân mang theo tơ lụa, hương liệu, hàng hóa đến đây trung chuyển buôn bán.

Vì lẽ đó, nơi này đã nuôi dưỡng không ít nền văn minh.

Sau này, sa mạc xâm lấn nghiêm trọng, môi trường sống trở nên khắc nghiệt, các quốc gia lớn nhỏ trong sa mạc đều triệt để suy bại.

Còn Hắc Sa mạc chính là nơi bị bỏ hoang sớm nhất, nền văn minh tại đây đã dừng lại từ thời Tấn.

Cho đến tận ngày nay, khu vực này vẫn âm u chết chóc, không hề có chút sinh cơ nào.Hai ngày sau, đoàn người dừng chân dưới một gò đất nhỏ, nhân lúc ánh mặt trời chói chang bị một tầng mây che khuất, nghỉ ngơi lấy sức.

Giờ đây, Khắc Lạp Mã không thể dẫn đường được nữa, phương hướng tiến lên của đoàn người hoàn toàn dựa vào Trương Cửu Y và Kim Toán Bàn hợp lực suy diễn.

"Long thăng Tứ Dã, tam âm tứ dương, quẻ tượng hiển thị ở phương Đông Nam, Kim sư huynh, huynh thấy thế nào?" Kim Toán Bàn lắc đầu, thu lại bàn tính, nhìn thoáng qua mặt trời, rồi lại lau một vệt mồ hôi trên trán, nói: "Bàn tính của ta đã mất chuẩn độ, chắc hẳn gần đây có một loại từ trường đặc biệt nào đó.

Ta phỏng chừng sắp tới nơi rồi, chi bằng cứ đi về phía Đông Nam trước đã." Diệp Bạch dùng ống nhòm nhìn về hướng Đông Nam, vẫn là cát vàng vô biên vô tận.Ngày hôm đó đi lại vô cùng vất vả, mặt trời độc địa thiêu đốt đoàn người, như thể muốn hút cạn giọt nước cuối cùng trên cơ thể họ.

Môi Trần Ngọc Lâu đã khô nứt, nước trong chiếc hồ lô bảo bối đã uống hết từ lâu, y vừa định hỏi Hoa Linh xin thêm thì thấy con lạc đà đầu đàn phía trước gặp chuyện.

“Diệp đại gia, Tề đại gia!

Cứu mạng!” Khắc Lạp Mã cưỡi con lạc đà đầu đàn, cả người lún sâu vào cát vàng, trong chớp mắt, Khắc Lạp Mã chỉ còn nửa thân trên lộ ra ngoài.

“Là cát lún!” Tề Tiểu Hắc phía trước lao nhanh lên, chuyển Phi Công Thiết sang dạng Phi Thiên Tác, quấn lấy cánh tay Khắc Lạp Mã.

Nhưng sức hút của cát lún quá lớn, Tề Tiểu Hắc cũng bị kéo lê về phía trước, để lại hai vệt chân kéo rõ ràng trên nền cát.

Diệp Bạch và những người khác cũng nhảy xuống lạc đà, mấy người hợp lực kéo Khắc Lạp Mã trở lại.

Đáng tiếc, con lạc đà đầu đàn đã lún sâu vào cát lún, không thể cứu ra được nữa.

Khắc Lạp Mã quỳ xuống trước bãi cát lún, rơi vài giọt nước mắt, con lạc đà này đã theo y mười mấy năm, sớm đã nảy sinh tình cảm, không ngờ lại chết ở nơi đây.

Trần Ngọc Lâu tiến lên vỗ vai Khắc Lạp Mã: “Nếu ngươi muốn quay về, chúng ta có thể để lại một ít lương thực và nước, để ngươi cưỡi lạc đà theo đường cũ mà trở lại.” “Trần đại gia, ta không đi, ta nhất định sẽ giúp các ngươi dẫn đến đích đến.” Trần Ngọc Lâu cười gật đầu.Sau khi trải qua cát lún, đoàn người cũng không còn tâm thái lười biếng như trước, mỗi khi đi được một đoạn đường, tất nhiên đều cẩn thận dò đường, tránh để lại rơi vào cát lún.

Nếu nền đất dưới đụn cát không vững chắc, hoặc dưới cát có một không gian lớn, đều có thể gây ra cát lún.

Trong cát lún, cát có thể di chuyển như chất lỏng, tạo ra sức hút rất lớn, có thể nuốt chửng người trong chớp mắt.

Ngay cả Diệp Bạch nếu lún vào cát lún mà không có sự chuẩn bị

trước, cũng có thể không thoát ra được.

Sau đó, đoàn người lại gặp một bãi cát lún nữa, may mắn là Tề Tiểu Hắc đã phát hiện trước, nên không có tổn thất gì xảy ra.

Chương 245

Trần Ngọc Lâu không kìm được thở dài, Hắc Sa mạc này quả nhiên là nơi "ăn thịt người không nhả xương".Màn đêm buông xuống, đoàn người dựng trại nghỉ ngơi.

Diệp Bạch lấy ra chiếc la bàn chuyên dụng, chỉ thấy kim từ cứ xoay tròn không ngừng.

Chắc hẳn là đang tiến gần đến Trát Cách Lạp Mã thần sơn, nếu Diệp Bạch nhớ không lầm, Trát Cách Lạp Mã thần sơn chính là hai ngọn núi từ tính màu đen, đang làm nhiễu loạn từ trường xung quanh.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng từng gặp phải tình trạng la bàn không hoạt động.Ngày hôm sau, đoàn người vội vã lên đường.

Nhưng kỳ lạ thay, liên tục mấy ngày, họ dường như cứ loanh quanh tại chỗ, không tìm thấy Trát Cách Lạp Mã thần sơn trong truyền thuyết.

Mà kim la bàn vẫn không ngừng xoay tròn, chứng tỏ họ chưa rời khỏi phạm vi từ trường bao phủ.

Kim Toán Bàn không kìm được nói: "Không đúng, cứ tìm thế này không phải là cách.

Từ trường của thần sơn có lẽ đang gây nhiễu loạn chúng ta, khiến chúng ta mãi không tìm thấy con đường chính xác." Trương Cửu Y cũng gật đầu, mấy ngày nay quẻ tượng rất kỳ lạ, cứ như bị ai đó sửa đổi vậy.

"Vậy còn cách nào để tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành không?" Trần Ngọc Lâu hỏi."Chúng ta sẽ khởi hành vào ban đêm, dựa vào tinh tú để

tìm đường.” Kim Toán Bàn lại giải thích: “Con người đi trên mặt đất dễ bị mê hoặc mất phương hướng ngũ giác, nhưng tinh tú và mặt trăng trên trời là bất biến.

Chương ‘Thiên’ trong Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật chủ yếu giảng về phong thủy thiên tinh, đất có cát hung, sao có thiện ác, ta có thể dựa vào quỹ tích tinh tượng để tìm đường.” “Tốt!” Diệp Bạch hiếm khi thấy sư phụ mình tự tin như vậy, bèn gật đầu đồng ý.

Mặt trời đỏ rực lặn xuống, ánh trăng bạc tinh khiết tỏa sáng.

Diệp Bạch và đoàn người cưỡi lạc đà tiến về phía trước, để lại một hàng dấu chân trên cồn cát, nhưng rất nhanh đã bị gió cát vùi lấp.

Nhiệt độ ban đêm trong sa mạc rất thấp, mọi người đều khoác chăn lông dày.

Diệp Bạch chú ý thấy Khắc Lạp Mã đã ngủ gật trên lưng lạc đà.

Kim Toán Bàn và Tề Tiểu Hắc đi đầu, giữa đường đã thay đổi phương hướng ba lần.“Mọi người mau nhìn xem, phía trước có phải là Trát Cách Lạp Mã thần sơn không!” Tiếng Kim Toán Bàn truyền đến.

Dưới ánh trăng, sa mạc rộng lớn vô cùng, thiên lý trong tầm mắt, Kim Toán Bàn chỉ tay về hướng tận cùng trời đất, nơi ẩn hiện một đường đen.

Diệp Bạch vội vàng lấy ống nhòm ra, điều chỉnh tiêu cự quan sát, một dãy núi màu đen giữa cát vàng bạc trắng tựa như một con cự long đen.

Dãy núi bị cắt ngang ở giữa, có một cửa núi.

Những đặc điểm này đều tương đồng với miêu tả ghi lại của tiền bối Bàn Sơn.

Đoàn người hoàn toàn mất hết buồn ngủ, thúc giục lạc đà, tăng tốc độ tiến lên.Tục ngữ nói, "trông núi chạy chết ngựa", mãi đến gần sáng, đoàn người mới đến trước thần sơn.

Trát Cách Lạp Mã thần sơn có thế núi nhấp nhô, toàn thân đều là đá màu đen, càng đến gần càng thấy rõ.

Diệp Bạch cảm thấy, nói là núi, chi bằng nói là hai khối đá đen siêu lớn.

Hai khối cự thạch màu đen này dài mấy chục cây số, lộ ra một đoạn sống lưng giữa biển cát, phần lớn hơn thì bị chôn vùi dưới lòng đất.

Chỉ có một khe hở ở giữa, đủ để người đi qua.

Đến nơi này, la bàn và đồng hồ cơ khí của mọi người đều hoàn toàn mất tác dụng.

Sắc mặt Chá Cô Tiếu ngưng trọng, việc tìm thấy tổ địa chân chính của tộc Trát Cách Lạp Mã không khiến y cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại là một nỗi bất an sâu sắc.

Y hy vọng có thể tìm thấy Mộc Trần Châu và phương pháp giải trừ lời nguyền tại đây, như vậy thì đại ca và tam đệ cũng không cần phải bôn ba vì y nữa.Đá đen chứa từ tính đặc biệt, càng đến gần, mọi người càng cảm thấy các vật phẩm kim loại mang theo trên người dần trở nên nặng nề.

Hộp thiên thạch mà Trần Ngọc Lâu vẫn luôn mang theo dường như gặp vấn đề, các dị trùng bên trong không ngừng va đập vào nắp hộp.

Trần Ngọc Lâu vội vàng nhỏ một giọt máu tươi để nuôi dưỡng dị trùng, mới khiến chúng yên tĩnh trở lại.

"Xem ra bên trong có vấn đề lớn, nếu không lũ côn trùng của ta sẽ

không hung dữ như vậy." "Có thể là do từ sơn ảnh hưởng không?" Diệp Bạch đoán.

Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Không loại trừ khả năng đó, nhưng e rằng dị trùng của ta không thể mang vào được rồi." Trần Ngọc Lâu vốn còn định mang dị trùng xuống mộ để đại sát tứ phương, giờ xem ra là không khả thi.Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Thế này đi, Khắc Lạp Mã, Hoa Linh và Lão Dương Nhân ở lại bên ngoài trông hành lý." Diệp Bạch vẫn lo lắng sẽ gặp phải nguy hiểm khó lường phía dưới, để Hoa Linh và Lão Dương Nhân ở trên sẽ dễ bề ứng phó.

Hiện giờ hệ thống vẫn chưa nhảy ra thông báo, y cũng không biết Tinh Tuyệt cổ thành này là mộ huyệt cấp bậc nào.

Nhưng nghe thấy lời này, Hoa Linh và Lão Dương Nhân một vạn lần không đồng ý.

Chuyến đi này họ cùng đoàn người bôn ba sâu trong sa mạc, không chỉ vì bản thân, mà còn vì tộc nhân.

Nếu để họ ở lại phía trên, để Diệp Bạch và những người khác làm việc nguy hiểm nhất, lương tâm của họ cũng sẽ không yên.

Chá Cô Tiếu thấu hiểu tâm tư của sư đệ sư muội mình, bèn ghé tai Diệp Bạch thì thầm vài câu.Ngay sau đó, Diệp Bạch nhìn Hoa Linh rồi nói: "Hoa Linh có thể cùng chúng ta xuống dưới, Lão Dương Nhân thì ở lại phía trên đi." Hoa Linh lập tức nở nụ cười, còn Lão Dương Nhân thì lộ vẻ mặt khổ sở.

"Tiểu Bạch ca cũng thiên vị quá rồi." Chá Cô Tiếu tiến lên đấm vào ngực Lão Dương Nhân: "Ngươi đừng có ủ rũ thế, nhiệm vụ của ngươi ở trên không hề nhẹ hơn chúng ta đâu.

Nếu chúng ta xảy ra chuyện, cần ngươi tùy thời đến tiếp ứng." Lão Dương Nhân gãi đầu, biết sư huynh đang an ủi mình.

Nếu thật sự gặp phải nguy cơ mà ngay cả Diệp Bạch và những người khác cũng không giải quyết được, thì y có đi xuống cũng vô dụng.

Sau đó, Diệp Bạch lại dặn dò Khắc Lạp Mã và Lão Dương Nhân một phen, rồi dẫn những người khác đi bộ vào Trát Cách Lạp Mã thần sơn.Lúc này, mặt trời vẫn chưa hoàn toàn mọc, trong cửa núi vẫn còn khá tối.

Diệp Bạch nhớ lại trong nguyên tác nơi này từng xuất hiện Hắc Đầu Quái Xà, liền bảo mọi người bật đèn pin trên người lên.

Nhưng có lẽ vì từ trường, pin tiếp xúc không tốt, ánh đèn chập chờn.

Ngọn núi này được người cổ đại coi là thần sơn, có lẽ thật sự có một số năng lực kỳ dị.

Chỉ xét riêng về phong thủy, nơi đây cũng có thể nói là chiếm hết địa thế, khí thôn vạn tượng, thân núi màu đen chính là hai con hắc long trú thủ, mang theo dương khí mà sinh.

Lối đi từ Bắc xuống Nam, khi đi đến giữa cửa núi, hai bên thân núi hoàn toàn che khuất ánh sáng mặt trời.

Nơi đây ẩm ướt, âm lãnh, và tối tăm!Một dị động truyền đến từ khối đá phía trước, một phi đao trong tay Diệp Bạch bắn ra, ghim chặt một con Hắc Nhãn Quái Xà lên từ thạch, sau đó y trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận, số lượng không ít đâu." Trần Ngọc Lâu không có thiện cảm với lũ quái xà này, bèn bắn ra quả đạn chiếu sáng đã chuẩn bị sẵn.

"Xoẹt!" Đạn chiếu sáng nổ tung trên cao.

Dưới ánh sáng trắng, những con Hắc Nhãn Quái Xà đều hóa thành than đen, chỉ có một vài con ẩn nấp trong kẽ đá mới thoát chết.

Hắc Nhãn Quái Xà cực kỳ khó đối phó, ngay cả người có thân thủ như Chá Cô Tiếu nếu không cẩn thận cũng có thể bị cắn trúng, nhưng nếu biết trước điểm yếu của chúng thì lại cực kỳ dễ đối phó.

Đoàn người sau khi dọn dẹp sạch sẽ lũ Hắc Nhãn Quái Xà còn sót lại, tiếp tục tiến lên.Đoạn đường sau đó, đoàn người không còn gặp nguy hiểm nào nữa.

Ra khỏi cửa núi, đập vào mắt mọi người là một khu di tích thành trì đổ nát.

Nhìn dáng vẻ của thành trì này, dường như còn hoang tàn hơn cả Tây Dạ cổ thành.

"Đây chính là Tinh Tuyệt cổ thành sao?

Chỉ còn lại tường đổ ngói nát, còn có thể tìm thấy gì nữa chứ?" Trần Ngọc Lâu không khỏi thất vọng lớn.Lúc này, hệ thống của Diệp Bạch nhảy ra thông báo.[Tinh Tuyệt cổ thành: Thành cổ Tây Vực bị phong sa đen vùi lấp, chứa vô số tài bảo, Tinh Tuyệt nữ vương trường miên tại đây.][Cấp độ nguy hiểm: Trung đẳng!][Chứa bảo rương: Bảo rương Bạc!]Thông báo của hệ thống không khiến Diệp Bạch bất ngờ, nguy hiểm trung đẳng, vẫn là bảo rương Bạc, khá giống với phỏng đoán trước đó của y.

Chỉ cần không phải nguy hiểm cao đẳng, mọi chuyện đều dễ nói, nếu gặp phải quái vật cấp bậc Hiến Vương, y giờ đã không còn hậu thủ để chế ngự nữa.

Chương 246

Tuy nhiên, Diệp Bạch hơi nghi hoặc.

Trong phần giới thiệu, Tinh Tuyệt nữ vương trường miên tại đây?

Cái gọi là "trường miên" mà hệ thống nói rốt cuộc là còn sống hay đã chết?Khoảng cách từ cửa núi đến thành cổ rất gần, cổng thành đã sụp đổ không ra hình dạng gì, hào nước trước thành cũng đã bị cát vàng san lấp.

Bảy người Diệp Bạch từ tàn tích tường thành đi vào trong thành, xung quanh là một mảnh hoang phế chết chóc.

Đường phố và nhà cửa trong thành đổ nát không chịu nổi, đa số đều đã sụp đổ, đi vào xem thì toàn là cát và gỗ mục.

Trần Ngọc Lâu đạp phải một vật cứng, đào ra, là một bộ xương trắng, trên người còn mặc bộ giáp mục nát.

Có lẽ, những ghi chép của tiền bối Bàn Sơn đều là thật, năm xưa khi liên quân Ba Mươi Sáu Nước cùng tấn công Tinh Tuyệt cổ thành, một trận phong sa đen đã chôn vùi cả liên quân và Tinh Tuyệt cổ thành cùng lúc.

Cùng với sự di chuyển của sa mạc những năm gần đây, thành cổ mới thấy lại ánh mặt trời.Bảy người tản ra trong đống phế tích thành cổ, tìm đường tiến lên.

Diệp Bạch biết lối vào mộ thất nằm ở khu trung tâm thành cổ, nhưng y cũng không vội, có lẽ trong đống phế tích còn cất giấu một số vật phẩm có giá trị.

Những người khác thì ai nấy thi triển sở trường, dò tìm vị trí cụ thể nơi Tinh Tuyệt nữ vương được chôn cất.

Kim Toán Bàn dùng bàn tính diễn toán, Trương Cửu Y chắp ngón giữa và ngón trỏ lại, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, Chá Cô Tiếu và Hoa Linh chỉ vào một chỗ, dường như đang bàn bạc, chỉ có Trần Ngọc Lâu vác một cái xẻng sắt, đào một con đường.

Rất nhanh, đoàn người tụ họp tại khu trung tâm thành cổ.Xung quanh không có kiến trúc nào khác, ngoài cát vàng ra, chỉ có một ngọn tháp đen nghiêng vẹo.

Hắc tháp hoàn toàn được điêu khắc từ từ thạch, tổng cộng có sáu tầng, ngoài việc được xây dựng bằng vật liệu đặc biệt, trên đỉnh hắc tháp còn có một khối cầu đá lớn màu đen.

Đoàn người đi một vòng quanh hắc tháp, ở một mặt khác phát hiện dưới tháp có một cánh cửa đá hình vòm, nhưng cánh cửa đá này một nửa đã bị vùi trong cát vàng.

Không nằm ngoài dự đoán, cửa đá chính là lối vào.

Trần Ngọc Lâu cầm xẻng sắt tiến lên khai quật, rất nhanh, cát vàng bên ngoài cửa đá đã được dọn sạch, Diệp Bạch đẩy cửa đá ra, dẫn đầu đi vào.

Trên tường tháp khắc đầy những văn tự kỳ lạ, tất cả mọi người có mặt đều không nhận ra, chỉ cảm thấy loại chữ viết này rất quen thuộc, chắc hẳn là văn tự truyền thừa của tộc Tinh Tuyệt.

Diệp Bạch nhớ đến giáo sư Trần ở đời sau cùng Hồ Bát Nhất đến Tinh Tuyệt cổ thành, người này chuyên nghiên cứu cổ văn tự, y chắc hẳn có thể giải mã ý nghĩa đằng sau những văn tự đó.

Diệp Bạch không khỏi cảm thán, kỹ xảo có cao siêu đến mấy, đạo mộ tặc và nhà nghiên cứu khảo cổ vẫn có sự khác biệt bản chất.Hắc tháp tổng cộng có sáu tầng, đoàn người lần lượt đi lên.

Tầng thứ nhất có một pho tượng dê bằng đá, tượng trưng cho súc

sinh.

Tầng thứ hai có một pho tượng người đá, kích thước như người thường, mũi cao mắt sâu, bán quỳ trong tháp, là hình tượng người bình thường, nhưng không khác gì nô lệ.

Tầng thứ ba có một pho tượng người đá khổng lồ, vẫn tính là hình người.

Còn tầng thứ tư thì có chút kỳ lạ, là một pho tượng đầu người thân rắn, có bốn chi thô tráng, tay cầm kiếm sắc và khiên, khuôn mặt nam tính.

Mọi người nhận ra, mỗi tầng càng lên cao, thân phận của tượng đá càng thêm tôn quý.

Vậy tầng thứ năm và tầng thứ sáu sẽ là gì?Đoàn người đi đến tầng thứ năm của hắc tháp, cảm thấy có chút kỳ lạ, tầng thứ năm không có vật gì, ngay cả bệ đỡ của tượng đá cũng không có.

Diệp Bạch thì không mấy bất ngờ, y mơ hồ nhớ rằng trong nguyên tác, tầng thứ năm được giải thích là không gian hư số, tức là không gian mà Tinh Tuyệt nữ vương dùng mắt để đày đọa kẻ địch.

Trong văn hóa Tinh Tuyệt, không gian hư số, trừ nữ vương ra, đứng trên tất cả mọi người.

Như vậy mà nói, tầng thứ sáu của hắc tháp, chắc hẳn được đặt tượng đá của Tinh Tuyệt nữ vương.Đoàn người lại đi lên tầng thứ sáu, quả nhiên, nơi đó điêu khắc một ngai vàng màu đen, một nữ tử phục sức lộng lẫy, mặt mang mạng che mặt, đang đoan tọa trên đó.

Tượng điêu khắc tinh xảo sống động, dù mang mạng che mặt, vẫn có thể cảm nhận được phong tình Tây Vực tuyệt mỹ của Tinh Tuyệt nữ vương.

Kim Toán Bàn mở miệng nói: “Giống như Tinh Tuyệt nữ vương

được Cô Mặc vương tử vẽ trên bích họa trong cổ mộ vậy, đây chắc hẳn là tượng toàn thân của nữ vương, cũng là tồn tại có thân phận cao quý nhất của quốc gia Tinh Tuyệt rồi." Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Mang mạng che mặt, thật đáng tiếc, khó mà thấy được dung nhan thật của nàng."Dưới gò đất bên cạnh hắc tháp cất giấu lối vào mộ huyệt của Tinh Tuyệt nữ vương, Diệp Bạch không lãng phí thời gian của mọi người, sau khi ra khỏi hắc tháp liền đến chỗ lối vào.

Lối vào là một kiến trúc đá, phía trên bị cát vàng bao phủ, Trần Ngọc Lâu sau khi dọn dẹp một ít cát vàng ở rìa, phát hiện kiến trúc này dường như là một thần miếu.

Đoàn người hợp lực đào một con đường, đeo mặt nạ chống độc, dùng đèn pin chiếu sáng tiến vào.

Thần miếu bị chôn vùi dưới cát vàng mấy nghìn năm, không gian bên trong khô ráo âm lãnh, nhưng vô cùng rộng rãi, có mười sáu cây cột đá khổng lồ.

Dùng đèn pin chiếu sáng, sâu nhất trong điện thờ cúng một con mắt bằng ngọc thạch.

Đoàn người chậm rãi tiến lên, sợ chạm vào cơ quan, dẫm lên những khe hở của phiến đá, rồi đến trước con mắt ngọc thạch.Trong ngọc thạch có những sợi chỉ đỏ hình thành tự nhiên, con ngươi màu lam, sống động như một con mắt, phân cấp rõ ràng, gần như thật.

Đoàn người lại gần quan sát, ngọc thạch mang màu sắc tự nhiên, không hề có dấu vết chạm khắc của con người, như thể được hình thành tự nhiên.

Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn không ngừng tặc lưỡi, bảo vật như thế này e rằng khó mà tìm thấy cái thứ hai trên thế gian.

Điều đáng tiếc duy nhất là, phía trên con mắt ngọc thạch có một

cái rãnh lõm, hình dạng kỳ lạ, giống như một miếng ngọc bội, phá hỏng vẻ đẹp tổng thể.

Con mắt ngọc thạch lại được khảm trên đài đá, cần phải gắn miếng ngọc bội đã mất vào mới có thể lấy xuống.

Nếu Diệp Bạch nhớ không lầm, miếng ngọc bội đó là do cha của Vương Bàn Tử, Tiêu Phỉ, có được, nhưng giờ miếng ngọc bội này đang ở đâu, không thể tìm thấy dấu vết.Diệp Bạch lại chiếu đèn pin lên đỉnh đầu, một khối cầu thịt màu trắng xanh xen kẽ treo trên đỉnh điện.

Khối cầu thịt như thể trong suốt, ở giữa bọc một khối vật thể mềm nhũn màu đen kịt đang động đậy.

Bên trong chắc hẳn toàn là Hắc Đầu Quái Xà.

Không lấy được con mắt ngọc thạch, tự nhiên không thể như nguyên tác mà kinh động lũ quái xà này.

Nhưng Diệp Bạch suy nghĩ một lát, vẫn quyết định đánh khối cầu thịt xuống.

Dầu lửa cháy kết hợp với đạn chiếu sáng của Trần Ngọc Lâu, đã thiêu rụi đợt Hắc Đầu Quái Xà cuối cùng này.Trong điện có mười sáu cột đá khổng lồ, mỗi cột đá đều có sáu đồ án con mắt, bệ đỡ của cột đá là hình lục giác đều, điêu khắc những phù hiệu khác nhau, tương ứng với sáu tầng hắc tháp.

Kim Toán Bàn suy đoán, con mắt ngọc thạch là thần khí tế tự trong điện, còn mười sáu cột đá được bố trí giống như Thấu Địa Thập Lục Long, toàn bộ bố cục thần miếu ngầm chứa số Cự Môn.

Diệp Bạch gật đầu, Thấu Địa Thập Lục Long, cũng được gọi là Thấu Địa Thập Lục Long, có thể dùng để Phân Kim Cát Hung Đoạn Quyết, là một loại trận pháp rất cổ xưa, trong Thập Lục Tự Âm

Dương Bí Thuật cũng có ghi chép liên quan.

Chắc hẳn người xây dựng thần miếu này cũng là một đại sư phong thủy tinh thông Ngũ Hành Bát Quái.Trong số các mạch lạc địa khí kéo dài từ mười sáu cột đá khổng lồ trong thần miếu, chỉ có một mạch là chân long, và lối vào mộ thất nằm ngay trên đầu rồng.

Bây giờ chính là lúc tìm chân long!

Diệp Bạch có bản đồ hệ thống để tham khảo, rất nhanh đã khóa chặt ánh mắt vào phiến gạch ở bên phải con mắt ngọc thạch, đó chính là vị trí đầu rồng.

Lại theo lời Kim Toán Bàn nói, Diệp Bạch ngược lại suy tính, không khỏi cảm thán thu lợi rất nhiều, trận pháp Thấu Địa Thập Lục Long này y đã hiểu rõ.

Mặc dù bái Kim Toán Bàn làm sư phụ, nhưng Diệp Bạch thật sự chưa học được bao nhiêu bản lĩnh chân chính của Mạc Kim từ Kim Toán Bàn.

Không phải Diệp Bạch không muốn học, chỉ là thứ này thực sự cần thiên phú.

"Xem ra sau này vẫn phải kéo sư phụ cùng xuống mộ nhiều hơn mới được." Diệp Bạch thầm tính toán trong lòng.Chưa đầy hai phút, Kim Toán Bàn cũng tìm thấy vị trí đầu rồng.

Chỉ thấy y đạp lên phiến gạch ở lối vào, cười hỏi Diệp Bạch: "Đệ tử, ta thử đố ngươi, lối vào ở đâu?" Diệp Bạch mặt không biểu cảm: "Ngay dưới chân ngươi." Sắc mặt Kim Toán Bàn sa sầm, thầm mắng mình tự rước việc vào thân, so sánh với thằng nhóc này làm gì.

Chương 247

Y càng ngày càng cảm thấy, luận về bản lĩnh tìm mộ dò huyệt, ngay cả sư phụ Trương Tam Liên Tử của y có còn sống cũng không bằng thằng nhóc Diệp Bạch này.

Thế này cũng tốt, y cũng coi như có người kế tục rồi.Trần Ngọc Lâu gõ gõ lên phiến đá, phát ra tiếng vang rỗng tuếch.

Mặc dù dưới phiến đá là rỗng, nhưng nếu không dùng sức mạnh thô bạo, vẫn cần cơ quan điều khiển mới có thể mở ra.

Kim Toán Bàn dừng lại trước cột đá gần nhất, gọi Chá Cô Tiếu lại, hai người hợp lực xoay bệ lục giác.

"Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất, khai!" Theo lời Kim Toán Bàn vừa dứt, chỉ nghe dưới đất truyền đến tiếng "cạch" giòn giã.

Phiến đá lún xuống, lộ ra một đường hầm sâu hun hút không thấy đáy.

Diệp Bạch dùng đèn pin đơn giản dò xét, một cầu thang đá màu đen xây nghiêng nghiêng xuống dưới, sâu hơn nữa thì không nhìn rõ.Giờ đã tìm thấy lối vào, đoàn người lại không vội vã đi xuống.

Họ đã đi đường vào ban đêm, đến giờ đã khoảng mười lăm tiếng đồng hồ không nghỉ ngơi, chi bằng ở lại đây nghỉ ngơi nửa ngày rồi hẵng xuống.

Diệp Bạch lấy ra đèn đứng và một ít trái cây từ không gian, mọi người quây quần bên đèn ngồi ăn uống.

Hoa Linh ra ngoài nhặt một ít củi, nhóm lửa đun trà.

Trần Ngọc Lâu còn chưa ăn xong quả táo thì đã bị Chá Cô Tiếu

kéo ra ngoài, bắn một quả pháo hiệu màu xanh.Bên ngoài thần sơn, Khắc Lạp Mã thấy pháo hiệu không kìm được mở miệng hỏi: "Lão Dương Nhân huynh đệ, đây là ý gì?" Lão Dương Nhân nở nụ cười: "Nghĩa là sư huynh của ta và những người khác đã tìm thấy địa điểm, hơn nữa không gặp phải nguy hiểm nào." Khắc Lạp Mã cười tủm tỉm: "Vậy thì tốt quá, Diệp đại gia và họ ra sớm, chúng ta cũng có thể sớm quay về." Thời gian đến giữa trưa.Diệp Bạch tỉnh lại từ trạng thái đả tọa, thấy Trương Cửu Y đang đảo những đồng tiền cổ, không kìm được nói: "Sư thúc, sắp xuống mộ rồi, ngài có thể bói cho chúng ta một quẻ không?" Trương Cửu Y úp mai rùa lên những đồng tiền, ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch một cái, mặt không biểu cảm hỏi: "Ngươi muốn quẻ cát hay quẻ hung?" Diệp Bạch cười hì hì: "Đương nhiên là quẻ cát, ai lại muốn quẻ hung chứ." Trương Cửu Y lắc đầu: "Cát hung đều chỉ trong một niệm, đôi khi quẻ cát cũng không hẳn là chuyện tốt." "Thế này đi, ta hỏi ngươi lại, chuyến đi này ngươi muốn mọi người bình an, hay muốn tìm được phương pháp giải trừ lời nguyền?" Diệp Bạch hơi hiểu ý của Trương Cửu Y, hung cát được định đoạt dựa trên sự việc mà y muốn bói.

Nếu lựa chọn mọi người bình an, mà bói ra quẻ hung, thì có thể sẽ tìm được cách giải trừ lời nguyền, còn nếu là quẻ cát, thì có thể sẽ bỏ lỡ cách này.Nghe hai người nói chuyện, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác cũng xúm lại.

Diệp Bạch nhíu mày: "Không thể được cả hai sao?" Trương Cửu Y cười cười: "Có thể, nhưng rủi ro cực lớn, ngươi muốn thử không?" "Cần làm thế nào?" "Lấy Mộc Trần Châu ra." "Mộc Trần Châu?" Diệp Bạch nhíu mày càng chặt hơn.

Trước khi xuất phát, Diệp Bạch đã cất Mộc Trần Châu vào không gian.

Mộc Trần Châu vốn là thần vật tế tự Quỷ Động, không ai có thể

đảm bảo sau khi thứ này đến gần Tinh Tuyệt cổ thành, liệu có gây ra phản ứng Quỷ Động hay không.

Vạn nhất gây ra tai nạn không thể cứu vãn thì không hay rồi.“Ta lấy Mộc Trần Châu ra, sư thúc có thể đảm bảo sẽ không xảy ra ngoài ý muốn không?” Diệp Bạch trừng mắt nhìn Trương Cửu Y nói, ngữ khí trở nên nghiêm túc.

Trương Cửu Y lắc đầu: “Quẻ tượng không rõ, ta không thể suy luận thấu đáo.

Nếu ngươi không có lòng tin, thì đừng lấy ra.” Diệp Bạch nghĩ cũng đúng, lấy Mộc Trần Châu ra giống như một ván cờ bạc, có thể khiến cục diện trở nên tồi tệ, cũng có thể khiến y một đêm phát tài.

Ngoài ván cờ này ra, Trương Cửu Y làm sao có thể đưa ra câu trả lời chính xác cho y được.

Nhưng Diệp Bạch vẫn còn chút do dự, lại nhìn sang Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu, ba huynh đệ trao đổi ánh mắt một phen rồi đều đồng ý lấy Mộc Trần Châu ra.

Như vậy, Diệp Bạch cũng không nghĩ nhiều nữa, lấy Mộc Trần Châu từ không gian ra.Lúc đầu Mộc Trần Châu không có gì thay đổi, nhưng vài hơi thở sau, trên Mộc Trần Châu bắt đầu lóe lên những đốm sáng lấp lánh.

Trong hư không dường như có năng lượng vô hình đang hội tụ trên Mộc Trần Châu.

Lúc này, thông báo của hệ thống về Tinh Tuyệt cổ thành đã thay đổi.[Tinh Tuyệt cổ thành: Thành cổ Tây Vực bị phong sa đen vùi lấp, chứa vô số tài bảo, Tinh Tuyệt nữ vương trường miên tại đây, do Quỷ Động bị Mộc Trần Châu kích hoạt, đã xảy ra biến hóa không xác định, Tinh Tuyệt nữ vương phục sinh, hiểm nguy khó lường!][Cấp độ nguy

hiểm: Cao đẳng!][Chứa bảo rương: Bảo rương Hoàng Kim!]Nguy hiểm từ trung đẳng biến thành cao đẳng?

Diệp Bạch tái mặt, mẹ nó, chuyện này hơi quá đà rồi.Đã mở nhiều bảo rương như vậy, Diệp Bạch sớm đã tích lũy được kinh nghiệm.

Nguy hiểm cấp thấp đối với y không đáng là gì, nhiều nhất chỉ có một số cơ quan bẫy rập và hoạt thi dễ đối phó.

Nguy hiểm trung đẳng thì đã lên một cấp độ khác, như Lục Dực Ngô Công ở Bình Sơn, Thiên Niên Thi Vương và Nhân Diện Chu ở Long Lĩnh Mê Quật, những thứ này đều cần y cẩn thận đối phó.

Nguy hiểm cao đẳng, y cho đến nay chỉ gặp ở mộ Hiến Vương, đụng phải một Hiến Vương vô phương giải quyết, đánh không chết chạy không thoát, cuối cùng vẫn phải dựa vào bùa chú đó mới lật ngược tình thế.

Trước mắt, chưa nói Quỷ Động có chui ra quái vật gì không, ngay cả Tinh Tuyệt nữ vương phục sinh, Diệp Bạch cũng không biết dùng thủ đoạn gì để đối phó.

Vạn nhất bị nàng một ánh mắt trục xuất vào không gian hư số, thì có thể sẽ không quay về được nữa.

Đến lúc đó, chẳng lẽ mình và nhóm người này không phải là toàn quân bị diệt sao?

Còn nói gì đến việc giải trừ lời nguyền nữa!Điều duy nhất có thể an ủi tâm hồn tổn thương của Diệp Bạch chính là bảo rương Bạc đã biến thành bảo rương Hoàng Kim.

Diệp Bạch thở dài một hơi, e rằng có mệnh nhìn thấy bảo rương, nhưng lại không có mệnh mở bảo rương.

Y đây là tự tay nâng cấp phó bản, biến thành chế độ địa ngục rồi.

Thấy sắc mặt Diệp Bạch cực kỳ tệ, Trần Ngọc Lâu không kìm được hỏi: "Tam đệ, làm sao vậy?" "Không có gì, chỉ là nghĩ đến chuyện không vui thôi." Diệp Bạch xua tay, chấn chỉnh lại tinh thần.

Mình là trụ cột niềm tin của mọi người, nếu mình lộ vẻ sợ hãi, những người khác còn xuống mộ thế nào được.Nhìn lại Mộc Trần Châu, theo thời gian trôi qua, toàn thân Mộc Trần Châu phát ra ánh sáng lấp lánh, như thể đã hoàn thành việc nạp năng lượng.

Diệp Bạch buông tay, chỉ thấy Mộc Trần Châu lơ lửng trong không trung.

Chắc hẳn là do thần miếu đã dùng vật liệu từ từ sơn, nên nơi đây có một loại từ trường đặc biệt, khiến Mộc Trần Châu lơ lửng trong hư không.

Kim Toán Bàn không kìm được nói: "Tinh Tuyệt nữ vương khi xây dựng thần miếu, ban đầu chắc hẳn là dự định dùng Mộc Trần Châu để tế tự, chỉ là không tìm thấy Mộc Trần Châu, nên mới dùng con mắt ngọc thạch làm vật thay thế.

Các ngươi nói xem, nếu chúng ta dùng Mộc Trần Châu để tế tự, sẽ xảy ra chuyện gì?" Lời này vừa thốt ra, mọi người không khỏi có chút tò mò.Năm xưa, tộc Trát Cách Lạp Mã chính là sau khi phát hiện tin tức mà tộc Tinh Tuyệt để lại, mới lựa chọn chế tạo Mộc Trần Châu giả để tế tự.

Dùng Mộc Trần Châu tế tự rốt cuộc có thể mang lại lợi ích gì?

Mà lại khiến họ bất chấp tất cả.

Đáng tiếc, tiền bối tộc Trát Cách Lạp Mã lại không để lại thông tin nào về phương diện này.

Thấy Kim Toán Bàn đã khơi gợi lòng hiếu kỳ của mọi người, Diệp Bạch trong lòng dấy lên bất an, kể từ khi lấy Mộc Trần Châu ra,

mọi chuyện đã có chút vượt ngoài tầm kiểm soát của y.

Tinh Tuyệt cổ thành vốn chỉ là nguy hiểm trung đẳng đã trở nên hiểm nguy khó lường.

Nếu dùng Mộc Trần Châu triệu hoán ra một số sinh vật nào đó từ Quỷ Động, thì đó thật sự không phải là thứ một mình y có thể xử lý được.“Việc tế tự có tính không thể dự đoán quá lớn, chi bằng đừng thử nữa.” Diệp Bạch mở miệng nói, rồi chuẩn bị thu Mộc Trần Châu vào không gian, nhưng lại phát hiện Mộc Trần Châu như thể bị khóa chặt trong hư không, không thể di chuyển được.

“Ô?

Thú vị thật, để ta thử xem.” Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu cảm thấy hứng thú bèn xán lại, hai tay dùng hết sức lực, gân xanh nổi đầy trên cổ, nhưng cũng không thể dịch chuyển Mộc Trần Châu chút nào.

Sau đó, Tề Tiểu Hắc và Chá Cô Tiếu cũng thử, kết quả đều như nhau.

Mọi người đều ngây người ra, nếu Mộc Trần Châu bị khóa chặt trong thần miếu, họ còn lấy thứ gì để giải trừ lời nguyền chứ?

Chẳng lẽ phải phá bỏ cả thần miếu sao?Lúc này, Hoa Linh cũng có chút tò mò tiến lên, ngón tay trắng nõn vừa chạm vào Mộc Trần Châu, chỉ thấy một luồng lam quang lóe lên, một làn sóng quang vô hình tản ra khắp nơi.

Ngay lập tức, Mộc Trần Châu khôi phục hình dạng ngọc thạch cổ xưa, rơi xuống đất.

Còn Hoa Linh cũng “oạch” một tiếng ngã lăn ra đất.

“Sư muội!” “Hoa Linh muội tử!” Diệp Bạch ở gần nhất nhanh chóng tiến lên đỡ lấy, chỉ thấy Hoa Linh nhắm chặt hai mắt, sắc mặt hồng hào, dường như đã bất tỉnh.

Diệp Bạch đặt nàng xuống tấm chăn lông, bắt mạch kiểm tra.“Thế nào rồi?” Chá Cô Tiếu sốt ruột hỏi.

“Mạch đập rất mạnh, thân nhiệt rất cao, hiện tại không tìm ra nguyên nhân nào.” Trần Ngọc Lâu không hiểu: “Không tìm ra nguyên nhân sao lại đột nhiên hôn mê, hơn nữa vì sao chỉ có Hoa Linh muội tử mới có thể phản ứng với Mộc Trần Châu, chẳng lẽ là do xuất thân tộc Trát Cách Lạp Mã?

Chương 248

Không đúng, nhị đệ cũng đã chạm vào Mộc Trần Châu rồi...” Nói đến giữa chừng, Trần Ngọc Lâu đột nhiên nhớ ra Chá Cô Tiếu chỉ dùng tay phải chạm vào Mộc Trần Châu, mà bàn tay đó là do Hiến Vương để lại.

Kim Toán Bàn không biết chuyện Chá Cô Tiếu thay tay, vội vàng nói: “Bây giờ không phải lúc tìm nguyên nhân, đệ tử, mau lấy Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn mà sư huynh ta để lại ra, thứ đó có thể hạ nhịp tim.” Diệp Bạch lúc này mới nhớ ra, trong không gian của mình còn có thứ này, vội vàng lấy ra cho Hoa Linh uống.Diệu Tâm Hoàn làm tình trạng của Hoa Linh tốt hơn một chút, nhưng không thể trị tận gốc.

Không lâu sau, Hoa Linh nhíu chặt mày, toàn thân co lại thành một khối, dường như đang chịu đựng nỗi đau nào đó.

Thấy tình trạng này, Diệp Bạch cũng có chút cuống quýt.

Y trước tiên truyền Tử Hà Chân Khí vào thử làm giảm cơn đau của Hoa Linh, rồi lại muốn cho nàng uống đan dược, nhưng không xác định được nguyên nhân hôn mê của Hoa Linh, y sợ đan dược sẽ làm bệnh tình của nàng trầm trọng hơn.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu dường như có phát hiện gì đó, bèn ghé tai Diệp Bạch nói nhỏ một câu.

“Tam đệ, ngươi xem tình trạng của Hoa Linh có giống như lúc ngươi hôn mê trong Tử Kim Quan Mộc ở Bình Sơn không, đều là sắc mặt hồng hào, tim đập nhanh.” Diệp Bạch mắt sáng lên, lập tức nghĩ ra điều gì đó, từ không gian lấy ra một cái lều, rồi bế Hoa Linh vào trong.Nếu Diệp Bạch đoán không sai, Mộc Trần Châu đã kích hoạt huyết mạch trường sinh của Hoa Linh.

Tiền bối Bàn Sơn từng ghi chép, Tinh Tuyệt nữ vương thích che mặt, trên lưng có thanh văn.

Thời đó tuy có xăm trổ, nhưng sẽ không dùng trên người những người có thân phận cao quý.

Thanh văn rất có thể là một loại hình xăm trường sinh.

Nếu tộc Tinh Tuyệt có huyết mạch trường sinh, thì huyết mạch này rất có thể bắt nguồn từ việc tế tự Mộc Trần Châu.

Sau khi tộc Trát Cách Lạp Mã đến Quỷ Động, phát hiện tin tức mà tộc Tinh Tuyệt để lại, cũng muốn cho bộ lạc của mình trường sinh.Nhưng Mộc Trần Châu đã lưu lạc đến Thăng Long, họ nghĩ mọi cách, bèn phỏng tạo một Mộc Trần Châu thay thế.

Hàng giả dù sao cũng khác hàng thật, Mộc Trần Châu phỏng tạo cũng đã gây ra phản ứng Quỷ Động, nhưng có lẽ vì năng lượng không đủ, việc tế tự chỉ diễn ra được một nửa thì dừng lại.

Đến đây, huyết mạch của tộc Trát Cách Lạp Mã trở thành bán thành phẩm, đến khoảng bốn mươi tuổi, máu sẽ trở nên vàng óng, sau đó tử vong.

Vừa rồi Hoa Linh tiếp xúc với Mộc Trần Châu, huyết mạch trong cơ thể nàng và Mộc Trần Châu đạt được cộng hưởng, sau khi hấp thu năng lượng của Mộc Trần Châu, huyết mạch trong cơ thể nàng đang dần thức tỉnh.Từng trải qua nỗi đau thay máu, Diệp Bạch thấu hiểu nỗi khổ Hoa Linh đang gánh chịu, như thể toàn thân huyết nhục bị kiến xé cắn, đau đớn vô cùng.

Nhưng y cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể rạch một vết thương trên cổ tay Hoa Linh, để máu cũ được bài tiết ra.

Lại không ngừng truyền Tử Hà Chân Khí vào, lấy đó để giảm bớt nỗi đau của Hoa Linh.

Trong thời gian này, Chá Cô Tiếu cũng vào vài lần, thấy tình trạng của Hoa Linh dần ổn định lại, mới nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.Diệp Bạch thu tất cả máu cũ của Hoa Linh vào không gian, rồi không ngừng lau những giọt mồ hôi trên trán nàng.

Thấy nhịp tim của Hoa Linh đã trở lại bình thường, máu tươi không còn chảy nữa, Diệp Bạch băng bó vết thương.

Lúc này, Hoa Linh vẫn còn chìm trong giấc ngủ say, Diệp Bạch nảy sinh tò mò, muốn xem hình xăm huyết mạch trường sinh sau lưng Hoa Linh.

Huyết mạch trường sinh bắt nguồn từ Mộc Trần Châu sẽ là dạng gì, hình xăm sau lưng còn là động vật nữa không?

Tuy nhiên, Diệp Bạch vẫn không động thủ.

Con gái thời đại này cực kỳ bảo thủ, nếu y làm ra chuyện cởi y phục Hoa Linh trong lều, sau khi ra ngoài y cũng không thể giải thích với Chá Cô Tiếu được.Một lát sau, Hoa Linh mơ màng tỉnh dậy, thấy Diệp Bạch đang chăm sóc mình, nàng nở nụ cười ngây thơ.

“Tiểu Bạch ca, em bị sao vậy?” Diệp Bạch đỡ nàng dậy, kể lại toàn bộ sự việc.

“Vậy là lời nguyền huyết mạch của em đã được giải trừ rồi sao?” Hoa Linh trước tiên nhíu mày, rồi lại hớn hở hỏi: “Vậy sư huynh và Lão Dương Nhân họ có thể dùng Mộc Trần Châu tế tự để giải trừ lời nguyền không?” “Ước chừng là không được, vừa rồi việc tế tự dường như đã làm cạn kiệt năng lượng của Mộc Trần Châu, khi nào mới có thể tiến hành tế tự lần tiếp theo thì không ai biết.” “Được thôi.” Hoa Linh nhìn vết máu trên cổ tay, đã biến thành màu đỏ bình thường, quả nhiên đúng như Diệp Bạch nói, lời nguyền mà nàng mang theo từ khi sinh ra đã hoàn toàn biến mất.“Tiểu Bạch ca, anh nói hình đồ án con mắt sau lưng em sẽ biến thành hình xăm gì?” Hoa Linh chớp chớp mắt

hỏi.

Diệp Bạch cũng vô cùng tò mò, nhưng đâu thể nói, ‘em cởi ra anh xem cho’.

Chuyến này đến Tinh Tuyệt cổ thành, chỉ có một mình Hoa Linh là cô nương, ngay cả gọi Chá Cô Tiếu vào cũng không thích hợp xem hình xăm sau lưng Hoa Linh.

“Anh đưa em một cái gương, em tự mình xem đi, xem xong rồi nói cho anh biết.” Nói xong, Diệp Bạch vội vã chuồn khỏi lều.

Thấy bóng lưng vội vàng của Diệp Bạch, Hoa Linh “phì” một tiếng bật cười, rạng rỡ động lòng người.Sau một hồi loay hoay, màn đêm buông xuống, trước đống lửa trại bên ngoài lều, Chá Cô Tiếu đã nấu một nồi cháo thuốc thơm lừng, chuẩn bị bồi bổ cho Hoa Linh.

Đoàn người bàn bạc, quyết định để Tề Tiểu Hắc ở lại thần miếu chăm sóc Hoa Linh, còn năm người bọn họ sẽ xuống mộ.

Dưới phiến gạch là một hành lang, bốn phía đều được lát bằng gạch Tây Vực Thiên Chuyên, trần hình vòm tròn, trên tường đầy những bích họa hình con mắt cổ quái.

Tây Vực Thiên Chuyên nghe có vẻ cao cấp, nhưng thực ra chỉ là một loại gạch đất hình chữ nhật màu vàng nhạt, được làm từ đất sét, phân bò, cát sỏi... trộn lẫn mà thành, khô ráo kiên cố, trải qua thời gian dài cũng không rạn nứt.Cuối hành lang là một bức bích họa.

Trên đó vẽ một hang động khổng lồ, một cầu thang dài và mảnh, xoắn ốc theo vách động xuống dưới, hắc động sâu hun hút không thấy đáy.

Đoàn người suy đoán, đây chắc hẳn là Quỷ Động mà tộc Tinh Tuyệt tế bái.

Chỉ là Quỷ Động có đường kính mấy trăm mét, thẳng đứng lên

xuống, dường như thông đến nơi sâu nhất dưới lòng đất, tuyệt đối không phải do sức người có thể khai quật được.

Kim Toán Bàn không kìm được nói: "Thời thượng cổ thật khiến người ta hướng về, hang động như thế này làm sao có thể đào được chứ, người xưa rốt cuộc đã chôn giấu bao nhiêu bí mật?" Trương Cửu Y mở miệng nói: "Nếu hắc động này thật sự tồn tại, có lẽ không phải do con người tạo ra, có thể là do nền văn minh thượng cổ nào đó cũng không chừng." Hai người mở rộng tư duy, suy đoán về nguồn gốc của Quỷ Động.Diệp Bạch không nghĩ nhiều đến thế, tay cầm đèn pin, một đường tiến về phía trước, đi vào một chính điện.

Đây là kiến trúc dưới lòng đất, không gian xung quanh rộng lớn, xà ngang cột trụ chạm trổ hoa văn đã sớm mục nát, nhưng vẫn còn vài phần khí tượng hoa mỹ năm xưa.

"Nhìn quy cách và kiểu thức, đây chắc hẳn là Tinh Tuyệt vương cung." Trần Ngọc Lâu đoán.

Ngai vàng và sàn nhà của đại điện đều là ngọc thạch, nhưng những dây xích treo đèn trên trần nhà đã mục nát đứt rời, tơ lụa, đồ gốm sứ và các vật phẩm hư hại khác nằm rải rác trên mặt đất.

Không khí ẩm ướt, còn có vài con chuột sa mạc ẩn mình trong góc, kêu chi chít.

Xem ra trong địa cung này không chỉ có không khí lưu thông, mà còn thông với mạch nước ngầm dưới lòng đất.Trong vương cung, rất nhiều ngọc khí bị chuột sa mạc gặm nhấm hư hại, Trần Ngọc Lâu lật tìm một lượt, nhưng hứng thú thiếu thốn, không phát hiện ra thứ gì đáng giá.

Trong chính điện, thứ được bảo tồn hoàn hảo nhất chính là ngai vàng ngọc thạch, phía trên cùng của ngai vàng khắc một con mắt ngọc màu đỏ, toàn thân khảm vàng nạm bạc, điêu khắc tiên sơn mây mù,

hoa điểu cá thú, bệ ngồi là một khối ngọc thạch trắng muốt như sữa dê, trong đại điện rộng lớn càng thêm bắt mắt.

Ngai vàng này có phong cách đặc trưng của Thăng Long, có thể là bảo bối do ba mươi sáu nước còn lại cống hiến.

Diệp Bạch nghĩ một lát, trực tiếp thu ngai vàng vào không gian.

Bên cạnh chính điện còn có hai sườn điện và vài cái vòi phun khô cạn, đoàn người không dừng lại quá lâu, tiếp tục đi sâu vào.Sau vương cung là một sơn động, bên trong truyền ra tiếng nước róc rách.

Sơn động có địa thế cực thấp, đi sâu xuống dưới rất lâu, đoàn người nhìn thấy một hồ nước ngầm.

Hồ rất cạn, Diệp Bạch mở dị đồng, liền thấy trong nước sinh sống không ít chuột đen, không biết có phải là một loại chuột sa mạc hay không.

Thấy đoàn người, lũ chuột đen tranh nhau chạy trốn, chốc lát liền biến mất không dấu vết.

Diệp Bạch có chút kỳ lạ, nơi đây sinh sống không ít Hắc Đầu Quái Xà, làm sao lại để chuột sinh sôi nảy nở đến mức này.Đối diện hồ nước ngầm không có đường đi, Diệp Bạch đối chiếu với bản đồ hệ thống, dùng ánh đèn pin dò xét thượng nguồn hồ, nước chảy từ hướng đó vào.

"Đi theo ta." Đoàn người lội nước tiến lên, may mắn là dòng nước không sâu, chỉ ngập đến mắt cá chân mọi người.

Càng đi lên trên hơi nước càng lớn, bốn bức tường cũng càng lúc càng ẩm ướt, còn có thể nhìn thấy rễ cây.

Chưa đi được bao xa, hai bên lối đi xuất hiện những thạch thất do con người khai thác, trang bị những hàng rào sắt mục nát, bên trong có không ít hình cụ, xem ra đây là nơi mà quốc gia Tinh Tuyệt dùng để

giam giữ tù phạm.

Trần Ngọc Lâu bước vào xem xét, lập tức bịt mũi, bên trong toàn là phân chuột đen sì, có cả loại khô và loại dính, cực kỳ ghê tởm, xem ra nơi này đã trở thành ổ chuột rồi.Lúc này, một bóng đen có thân hình không nhỏ vụt qua góc tường, Trần Ngọc Lâu đột nhiên giẫm một cước lên bóng đen đó.

Tiếng kêu chi chít thảm thiết truyền đến, Diệp Bạch dùng đèn pin chiếu vào, mới phát hiện đây là một con chuột đen to hơn cả mèo nhà bình thường.

Chương 249

“Trời ơi, chuột ở đây thành tinh rồi sao.” Kim Toán Bàn tặc lưỡi nói.Ngay trong lúc nói chuyện, từ hành lang phía trước chui ra không ít chuột đen có thân hình tương tự, chúng dường như bị tiếng kêu thảm thiết của đồng bọn hấp dẫn đến.

Lũ chuột này xếp thành hàng chen chúc trong nước, đồng loạt nhìn chằm chằm đoàn người, nhưng lại không dám đến quá gần.

Diệp Bạch cười cười, lũ chuột này gan cũng không nhỏ, xem ra là muốn cứu con chuột dưới chân Trần Ngọc Lâu.

“Đại ca, nếu chuột không làm thương người thì cứ thả nó đi.” Trần Ngọc Lâu gật đầu, chân hơi nới lỏng, con chuột đen lập tức lao ra.

Sau khi hội tụ với đồng bọn, nó kêu hai tiếng giao lưu rồi quay đầu nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, dẫn theo một đội quân chuột đen hùng hổ rời đi.“Thôi rồi, xem tình huống này, là nó ghi nhớ ta rồi.” Trần Ngọc Lâu đùa.

Đoàn người cười cười, trêu chọc vài câu, tiếp tục tiến lên.

Đi được vài trăm mét, dòng nước dần dâng cao, từ xa, đoàn người nhìn thấy một con sông ngầm chảy xiết chắn ngang cửa động.

Đây chắc hẳn là Tư Độc ám hà, chảy dưới biển cát mấy ngàn năm, lượng nước không chỉ lớn mà còn rất sâu.

Bờ bên kia sông còn có một sơn động lớn, ở giữa có một cây cầu đá đen nối liền, bắc ngang trên dòng nước Tư Độc ám hà hung dữ, nhìn chất liệu cũng là đá đen từ núi đá từ tính mà thành.Tuy nhiên, đoàn người phát hiện không ít Hắc Đầu Quái Xà đang ẩn mình trong

nước hoặc trên cầu đá, chắc hẳn Hắc Đầu Quái Xà dưới giếng cổ ở Tây Dạ thành chính là bắt nguồn từ đây.

Không gian nơi đây quá lớn, Hắc Đầu Quái Xà không thể tiêu diệt hết, Trần Ngọc Lâu liên tiếp bắn ba phát đạn chiếu sáng, trên ám hà lập tức sáng rực như ban ngày.

Dưới ánh sáng mạnh, những con Hắc Đầu Quái Xà lập tức chết kẻ thì chết, chạy kẻ thì chạy.

Diệp Bạch mở dị đồng quan sát, những con Hắc Đầu Quái Xà còn sống đã không còn mấy con.

Chá Cô Tiếu ném Thông Thiên Tác quấn chặt lấy trụ cầu, đoàn người lần lượt đi lên.

Đứng trên cầu đá nhìn xuống ám hà sóng nước cuồn cuộn bên dưới, Diệp Bạch rất tò mò người Tinh Tuyệt đã làm thế nào để bắc ngang hai bờ, xây dựng cây cầu đá này.Cuối cầu đá là một cánh cửa đá ngàn cân, đoàn người suy đoán, sau cánh cửa này chính là nơi Tinh Tuyệt nữ vương trường miên.

Bởi vì các quốc gia Tây Vực thời cổ đại thường đặt lăng mộ ngay trong thành, chứ không như người Thăng Long, khai sơn làm lăng, dựa núi xây mộ.

Diệp Bạch tiến lên xem xét, cửa đá và thân núi nối liền, không thể dùng bạo lực phá dỡ, Kim Toán Bàn liền tìm kiếm cơ quan xung quanh cửa đá.

Rất nhanh, y tìm thấy một vòng sắt nối với dây xích ở một góc khuất, kéo vòng sắt, cửa đá từ từ dâng lên.Mặc dù đã mở được cửa đá, nhưng Kim Toán Bàn mặt không chút vui mừng, ngược lại còn nhíu mày nói với mọi người: “Thật lòng mà nói, loại mộ dưới thành này ta chưa từng thám hiểm bao giờ.

Thủ đoạn Mạc Kim chúng ta các ngươi cũng biết, trước khi thám hiểm mộ phải thông qua việc tìm địa mạch, quan sát hình thế, dò tinh phong, phân biệt thủy nguyên...

để phán đoán kết cấu mộ huyệt, nhằm đề phòng bất trắc." "Mà mộ dưới thành, lại ẩn sâu trong phúc địa sa mạc, ta vẫn chưa từng gặp bao giờ.

Nếu cửa đá này bị khóa lại, chúng ta muốn chạy cũng không có cách nào thoát." Trần Ngọc Lâu không kìm được gật đầu, loại mộ có cầu và nước trước cửa này, không phù hợp với lý luận phong thủy, cơ quan cạm bẫy bên trong chắc chắn cũng không đơn giản.

Vạn nhất cửa đá đột nhiên đóng lại, thì đúng là muốn chạy cũng không có đường mà chạy.Đoàn người suy nghĩ một chút, tản ra tìm mấy khối đá lớn chèn dưới cửa đá, ngăn không cho cửa đá đóng lại.

Sau cửa đá là một con dốc dài hẹp hướng xuống, độ dốc cực kỳ lớn.

Đạn chiếu sáng còn lại không nhiều, Trần Ngọc Lâu không dám lãng phí, ném một quả pháo khói lạnh, lăn rất lâu mới đến cuối, nhờ ánh sáng yếu ớt, chỉ có thể nhìn rõ một vài khối đá vụn.

Loại đường núi nhiều đá vụn này thông thường sẽ không có cơ quan.

Mấy người lần lượt bước vào cửa đá, Trần Ngọc Lâu quay đầu lại, thấy Diệp Bạch vẫn đứng trên cầu đá, nhíu chặt mày nhìn chằm chằm dòng ám hà cuồn cuộn."Làm sao vậy?" Diệp Bạch thu hồi ánh mắt, khẽ lắc đầu: "Không có gì." Vừa rồi y dường như nghe thấy tiếng xà ngữ trầm thấp và nặng nề truyền đến từ đáy ám hà, nhưng khi mở dị đồng quan sát, dưới dòng nước sâu của ám hà lại không có sinh vật sống nào, chỉ có lác đác vài con Hắc Đầu Quái Xà.

“Đi thôi.” Diệp Bạch và đoàn người biến mất trên cầu đá.

Rất lâu sau đó, từ ám hà chui ra một cái đầu rắn to lớn.

Trên đỉnh đầu mọc một khối thịt lồi, chiếc lưỡi rắn chẻ đôi màu đỏ phun phì phì, đôi mắt rắn màu vàng nâu mang theo vẻ trêu tức.Đoàn người đi một đoạn đường dài trên con dốc sau cửa đá, rồi đến trước một vách đá dựng đứng, phía trước là vách núi đen hun hút không thấy đáy, không gian xung quanh rất rộng lớn.

Ánh sáng đèn pin chỉ có thể chiếu xa hai mươi mét, không nhìn rõ phía dưới có gì.

Trần Ngọc Lâu đành phải bắn thêm một quả đạn chiếu sáng.

Nhiên liệu trong đạn chiếu sáng cháy hoàn toàn trong không trung, toàn bộ hang động dưới lòng đất được chiếu sáng rực rỡ.

Nhờ ánh sáng trắng, Diệp Bạch phát hiện phía dưới là một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, trên đó chất đống như núi các loại vàng bạc, châu báu, đá quý, hơi lấp lánh ánh vàng.

Mọi người ai nấy đều trợn tròn mắt, Tinh Tuyệt nữ vương chắc hẳn đã cướp sạch tất cả bảo bối của Ba Mươi Sáu Nước Tây Vực rồi.

Chẳng trách các quốc gia Tây Vực liên thủ, nhất định phải tiêu diệt Tinh Tuyệt quốc, nhiều tài bảo như vậy, ai mà không đỏ mắt chứ.

Ngay cả bảo tàng Tây Hạ dưới Hắc Thủy Thành cũng không bằng một phần mười nơi này.

Dùng từ “núi” để hình dung kho báu ở đây, hoàn toàn không hề khoa trương.Trần Ngọc Lâu không kìm được hỏi: “Tam đệ, không gian của ngươi có đủ lớn không?” Diệp Bạch không để ý đến y, chất đống nhiều bảo bối như vậy, y luôn cảm giác có chút không chân thực.

Lúc này, Trương Cửu Y mở miệng nói: "Đừng quên chúng ta đến đây vì điều gì, đừng để bị tài bảo làm cho mờ mắt!" Trần Ngọc Lâu lúc này mới tỉnh ngộ, họ đến đây là để giải trừ lời nguyền, nếu vì tham lam bảo tàng mà gặp chuyện, thì thật sự là được ít mất nhiều.

Chá Cô Tiếu nói: "Bảo tàng ở đây, nếu chuyến đi này thuận lợi, chúng ta quay lại lấy cũng không muộn." Đoàn người gật đầu, theo dây thừng trượt xuống, đặt chân lên nền đất bùn cứng rắn, bên chân rải rác không ít đồng tiền vàng Tây Vực.Các loại trân bảo được chất đống rất có trật tự, đều là do Tinh Tuyệt cướp bóc từ các quốc gia Tây Vực khác mà về, tuy rất nhiều bảo bối mọi người đều không gọi được tên, nhưng có một điều có thể khẳng định, bất kỳ một món nào cũng giá trị không nhỏ.

Kim Toán Bàn phát hiện một chiếc hồ ngọc toàn thân xanh biếc, không một chút tạp sắc, nữ tử được điêu khắc trên đó sống động như thật, da thịt lộ ra, giống như tiên nữ vậy, khiến Kim Toán Bàn không kìm được nhìn thêm hai lần.

Bảo bối tuy có thể lay động lòng người, nhưng những người có mặt đều là những người ý chí kiên định.

Sau khi đi bộ qua ngọn núi bảo vật này, đoàn người đến trong một hang động đá đen kịt.Hang động đá này hoàn toàn là vật liệu từ sơn, bốn phía thông suốt, xem ra họ đã đến bên trong lòng Trát Cách Lạp Mã thần sơn.

Hang động đá không dài, đoàn người rất nhanh đã đi ra, đập vào mắt là một địa động sâu không lường được.

Hoàn toàn giống với những gì vẽ trên bích họa trong hành lang thần điện, địa động có đường kính gần một nghìn mét, xung quanh địa động là một cầu thang xoắn ốc được con người xây dựng dẫn xuống dưới.

“Hú, mẹ nó, đúng là có Quỷ Động thật, nơi này không phải thông xuống địa ngục đó chứ, sao lại sâu đến mức này?” Kim Toán Bàn vô cùng chấn động nói.

Diệp Bạch dùng đèn pin cường độ cao dò xét, cầu thang nhân tạo trên vách động chỉ xoay vài vòng rồi đứt đoạn ở đó, xem ra công sức của con người đã đến cực hạn, sâu nhất cũng chỉ có thể xuống đến đó.

Kim Toán Bàn cũng cúi đầu nhìn xuống Quỷ Động, ánh đèn pin dường như bị nuốt chửng, Quỷ Động sâu không thấy đáy, gió âm thổi vù vù từ dưới lên, một cảm giác áp bức khổng lồ và u ám khiến người ta không dám nhìn xuống nữa.

Nếu cứ tiếp tục nhìn, e rằng tâm thần sẽ rối loạn, tự mình nhảy xuống.

“Thật tà dị!” Kim Toán Bàn lùi lại một bước, không kìm được thầm mắng một câu.Trần Ngọc Lâu thì đã bắn ra một quả đạn chiếu sáng.Toàn bộ bên trong ngọn núi lập tức sáng bừng, mọi người lúc này mới phát hiện, trên đỉnh đầu treo một cây xà ngang bằng đá.

Xà ngang vừa mảnh vừa dài, nhô ra từ vách núi, vừa vặn kéo dài lơ lửng phía trên Quỷ Động.Điều quan trọng nhất là ở cuối xà ngang có đặt một đoạn gỗ khổng lồ, đường kính gỗ dài hai mét, trông giống như thân cây đại thụ bị chặt hạ.

Cành lá trên thân cây vẫn còn, mọc không ít lá xanh.“Đây chẳng lẽ là Côn Luân Thần Mộc?” Trần Ngọc Lâu kinh hô.“Côn Luân Thần Mộc?” Thì ra là vật này!Những người có mặt đều đã nghe nói về truyền thuyết Côn Luân Mộc, truyền thuyết kể rằng Côn Luân Mộc dù chỉ là một đoạn, khi rời khỏi bùn đất, nguồn nước, ánh sáng mặt trời vẫn sẽ không khô héo, tuy không còn sinh trưởng nhưng vẫn giữ nguyên hình dáng ban đầu.

Nếu đặt thi thể vào Côn Luân Thần Mộc, có thể vạn năm bất hoại.Trước đây, Âm Tử Mộc gặp phải trong Hiến Vương Mộ tuy cũng là vật liệu gỗ quý hiếm vạn năm, nhưng so với đặc tính bất hoại tự thân của Côn Luân Thần Mộc thì kém xa không chỉ một bậc.Trương Cửu Y cũng có phần kinh ngạc: "Nghe nói năm xưa Tần Thủy Hoàng khi còn sống đã muốn tìm Côn Luân Mộc để giữ cho thi thể của mình bất hoại, không ngờ lại để Tinh Tuyệt Nữ Vương tìm được.

Có lẽ trong lịch sử không ai có quan quách quý trọng hơn nàng ta."Mọi người khó kiềm chế được sự kích động trong lòng, đều muốn lên xem.Diệp Bạch lại ngăn mọi người lại: "Tình hình phía trên không rõ, không bằng ta và Nhị ca lên thám thính trước vậy."Nói xong, Diệp Bạch nhìn về phía Chá Cô Tiếu.Chá Cô Tiếu tuy không hiểu Diệp Bạch có thâm ý gì, nhưng sau khi trao đổi ánh mắt với mọi người, vẫn khẽ gật đầu.Hai người đeo mặt nạ phòng độc và mang theo dụng cụ, men theo con đường sạn đạo dốc đứng leo lên."Thằng nhóc này bị làm sao vậy, sau khi vào đây sao cứ thần hồn bất định thế?

Dường như phía trên có nguy hiểm gì đó." Kim Toán Bàn nhìn bóng lưng hai người, khẽ lắc đầu nói."Trực giác của Tam đệ luôn chuẩn xác, có lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương đã để lại thủ đoạn gì đó cũng nên." Trần Ngọc Lâu mở miệng nói.Diệp Bạch quay đầu nhìn lại, vô cùng rõ ràng nghe được nội dung ba người Trần Ngọc Lâu đang bàn luận về mình.Kỳ lạ, thính lực của mình từ khi nào lại tốt đến vậy? Diệp Bạch không nghĩ nhiều, hiện tại vẫn nên thăm dò hư thực của Tinh Tuyệt Nữ Vương là quan trọng.Đi suốt một đường, Diệp Bạch luôn cảm giác có chút bất an.Hệ thống đã nhắc nhở Quỷ Động bị Mộc Trần Châu kích hoạt, và nguy hiểm đã từ cấp trung tăng lên cấp cao, nhưng cho đến nay bọn họ vẫn chưa gặp phải chuyện khó khăn.Một đường thông suốt không trở ngại, dễ dàng như vậy đã đến trước quan

quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương.Khiến người ta cảm giác có chút không chân thực.Đúng, chính là cảm giác không chân thực, Diệp Bạch luôn giác đắc có tin tức quan trọng nào đó bị mình bỏ qua.Suy nghĩ bị âm thanh cắt ngang.“Sao vậy Tam đệ?” Thấy Diệp Bạch có chút bất thường, Chá Cô Tiếu hỏi.“Không sao.” Diệp Bạch khoát tay, bọn họ đã đến trên xà ngang đá, hòm bảo vật bằng vàng lấp lánh kim quang bảy sắc ngay cạnh Côn Luân Thần Mộc cách đó không xa.Trên Côn Luân Thần Mộc mọc đầy lá xanh, còn đọng sương mai, tràn đầy sức sống.Kỳ lạ, Thi Hương Ma Dụ đâu rồi?” Diệp Bạch nhíu mày, hắn kéo Chá Cô Tiếu lên đây chính là để giải quyết Thi Hương Ma Dụ trước, nhưng trên Côn Luân Thần Mộc trước mắt lại không có gì.Trong nguyên tác, Thi Hương Ma Dụ là sinh vật cộng sinh trên Côn Luân Thần Mộc, dựa vào dưỡng chất của thần mộc để tồn tại.Khi Thi Hương Ma Dụ nở hoa, sẽ tỏa ra một thứ hương thơm kỳ lạ, có thể khiến người ta bất giác rơi vào huyễn cảnh.

Hồ Bát Nhất và những người khác đều đã bị cuốn vào huyễn cảnh.Vì vậy, ở đây không thể nào không có Thi Hương Ma Dụ!Đang suy nghĩ, lại nghe Chá Cô Tiếu nói: “Tam đệ, đệ nhìn xem mặt bên của Côn Luân Thần Mộc có phải đang mọc một đóa hoa đỏ rực không.”“Hoa đỏ rực?” Diệp Bạch vội vàng nhìn tới, quả nhiên là Thi Hương Ma Dụ, tám cánh hoa khẽ hé mở, màu sắc tươi tắn, khiến người ta kinh tâm động phách.“Nhị ca, đóa hoa này vừa nãy đã ở đây rồi sao?”“Ta cũng không nhìn rõ, dường như là vừa mới xuất hiện.” Chá Cô Tiếu thành thật đáp.Diệp Bạch lại nhìn Chá Cô Tiếu một cái, trong lòng lại ẩn ẩn có một cỗ hàn ý thấu xương.Thi Hương Ma Dụ không có vấn đề, câu trả lời của Chá Cô Tiếu cũng không có vấn đề.Nếu Chá Cô Tiếu trả lời Thi Hương Ma Dụ vẫn luôn ở đây thì mới có vấn đề, vì Diệp Bạch có thể xác định vừa nãy trên thần mộc không có Thi Hương Ma Dụ.Nhưng không có vấn đề mới là vấn đề lớn nhất.Tất cả những gì xảy ra đều là theo suy nghĩ của hắn.Hắn không

nhìn thấy Thi Hương Ma Dụ, thì Thi Hương Ma Dụ liền xuất hiện.Chá Cô Tiếu cũng không lừa dối hắn, và giống hệt Chá Cô Tiếu trong ý thức của hắn.Nhưng Chá Cô Tiếu khi thấy Thi Hương Ma Dụ đột nhiên xuất hiện, tại sao lại vô động ư trung?Diệp Bạch tư duy có chút hỗn loạn, hắn hiểu rồi, hắn e là đã trúng huyễn cảnh!Nhưng hắn trúng huyễn cảnh từ khi nào?

Nguyên lý vận hành của huyễn cảnh này là gì?Trừ hắn ra, những người khác thế nào rồi?Diệp Bạch lại nhìn về phía ba người Trần Ngọc Lâu ở cửa hang đá, ba người đứng thẳng tắp tại chỗ, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía bọn họ, giống như những thi thể không có cảm xúc.Diệp Bạch sát giác động tĩnh, liền thấy Thi Hương Ma Dụ như thân rắn uốn lượn, chớp mắt đã đến trước mặt hắn.Hoa nhị phun ra khí đỏ, hương khí xộc vào mũi, Diệp Bạch chỉ cảm giác cả thế giới chìm vào bóng tối, rồi hôn mê bất tỉnh.“Đồ đệ, con không sao chứ?”Khi tỉnh lại, Diệp Bạch đau đầu như búa bổ, toàn thân khó chịu.Kim Toán Bàn cho Diệp Bạch uống chút nước.“Sư phó con làm sao vậy?

Chương 250

Những người khác đâu rồi?" Diệp Bạch mơ hồ tĩnh mở mắt, hắn vẫn đang ở cửa hang đá, phía trước không xa chính là Quỷ Động.Trước mắt chỉ có một mình Kim Toán Bàn, những người khác không thấy tăm hơi."Bọn họ à?

Nói là muốn xem Tinh Tuyệt Nữ Vương trông thế nào, đã leo lên trước rồi." Diệp Bạch nhìn lên xà ngang đá, chỉ thấy ba bóng người lẻ loi của Trần Ngọc Lâu vây quanh thần mộc, đã chuẩn bị mở quan tài."Sao bọn họ không đợi ta?""Con nhóc này hôn thụy (ngủ mê) đã lâu, gọi thế nào cũng không tỉnh, bọn họ liền lên trước xem sao.""Nào, uống thêm một chén nước nữa." Kim Toán Bàn lại đưa cho Diệp Bạch một chén nước, còn lộ ra hàm răng nanh lớn đặc trưng.Diệp Bạch tổng giác đắc có chút kỳ lạ, hắn vừa nằm mơ, dường như đã trúng huyễn cảnh, cuối cùng bị Thi Hương Ma Dụ làm mê man.Sao khi tỉnh lại, Trần Ngọc Lâu và những người khác đã đi lên trước rồi.Đại ca bọn họ sao lại không đợi mình, Diệp Bạch nhất tế tưởng (vừa nghĩ kỹ), liền nhíu chặt mày, đầu đau nhức ghê gớm.Đúng rồi, đầu bắt đầu đau từ khi nào?Diệp Bạch tương thủy kiêu quán (tạt nước) lên mặt, muốn để mình thanh tỉnh hơn một chút, nhưng não hải trung hảo tượng (trong đầu như có) một cái thứ, đang giảo loạn tư tự của hắn.Nằm trên tảng đá băng lãnh, Diệp Bạch nhìn lên.Trên xà ngang đá, ba người Trần Ngọc Lâu đã đang khai quan, bọn họ phù khởi (nâng) một người phụ nữ từ trong quan tài lên, người phụ nữ này tuyệt mỹ vô cùng, đeo mặt nạ vàng.Ba người dường như đang nói chuyện với Tinh Tuyệt Nữ Vương.Diệp Bạch càng nhìn càng mê hồ, lưỡng nhãn thứ thống (hai mắt đau nhói), nan dĩ tĩnh khai (khó mở ra được).

Hắn muốn vận chuyển Tử Hà Chân Khí, nhưng đan điền nội không không như dã (trống rỗng).“Vẫn là huyễn cảnh sao?”Trên xà ngang đá, hình thế lại phát sinh biến hóa, Trần Ngọc Lâu sấn (nhân lúc) Chá Cô Tiếu và Trương Cửu Y bất bị (không phòng bị), tương nhị nhân nhất bả thôi tiến (một tay đẩy) vào Quỷ Động.Vô tận thâm uyên Quỷ Động bất đình đích hồi đãng (không ngừng vang vọng) lưỡng nhân bất cam đích nộ hống thanh (tiếng gầm giận dữ không cam lòng).Diệp Bạch chủy giác khổ tiếu (cười khổ), “Mẹ kiếp cái huyễn cảnh này!” Chi xứng bất trụ (Không chịu đựng nổi), tái nhất thứ hôn mê.Trong thực tế, Trương Cửu Y gian nan đích tòng nham động trung ba xuất (khó khăn bò ra từ hang đá).Chỉ kiến (thấy) hắn hung khẩu triêm mãn tiên huyết (ngực dính đầy máu tươi), phong lợi đích Mạc Kim Phù đảo sáp tại kiên bàng thượng (cắm ngược vào vai).Xuất phát chi tiền tha tằng bặc quá nhất quái (trước khi xuất phát hắn từng bói một quẻ), Mạc Kim Phù khả bảo tha nhất mệnh (có thể bảo toàn mạng sống hắn), một tưởng đáo thị dĩ giá chủng phương thức bảo mệnh (không ngờ lại là bằng cách này).Bất cửu tiền, tha dã tại bất tri bất giác trung hãm nhập huyễn cảnh (bất giác rơi vào huyễn cảnh), đãn khước ngộ bả quải tại bột tử thượng Mạc Kim Phù sáp tại thân thượng (vô tình cắm Mạc Kim Phù treo trên cổ vào người), toản tâm đích thứ thống tương tha tòng huyễn cảnh trung lạp hồi (cơn đau thấu tim đã kéo hắn thoát khỏi huyễn cảnh).Tỉnh lai hậu tài phát hiện (Khi tỉnh lại mới phát hiện) hắn hôn đảo tại nham động trung (hôn mê trong hang đá), chu biên chích hữu Trần Ngọc Lâu nhất nhân, kỳ tha nhân bất kiến liễu tung ảnh (những người khác không thấy tăm hơi).Đãn Trần Ngọc Lâu dã hãm nhập liễu huyễn cảnh (cũng đã rơi vào huyễn cảnh), chủy trung đô nang cá bất đình (miệng lẩm bẩm không ngừng), song thủ huy vũ (hai tay vung loạn xạ), hoạt tượng cá phong tử (như một kẻ điên).Trương Cửu Y chế chỉ bất liễu (không ngăn được), tiện tương Trần Ngọc Lâu đả vựng (đánh Trần Ngọc Lâu

ngất đi), dụng thằng tử hệ tại thân hậu (dùng dây thừng buộc vào phía sau).Miễn cưỡng ba hồi (bò về) đôi tích Kim Hồn Tệ tài bảo địa phương (nơi chất đống Kim Hồn Tệ và tài bảo), Trương Cửu Y hựu phát hiện Kim Toán Bàn cánh nhiên mai tại bảo sơn trung (vậy mà vùi mình trong núi bảo vật), bão trứ lục sắc ngọc hồ sỏa tiếu cá bất đình (ôm một cái hồ ngọc xanh biếc ngốc nghếch cười không ngừng).Nan đạo huyễn cảnh tòng giá lý tựu khai thủy liễu (Chẳng lẽ huyễn cảnh bắt đầu từ đây) sao?Trương Cửu Y tái thử quan ma (lại lần nữa quan sát) chỉnh cá sơn thể phúc khang kết cấu (toàn bộ cấu trúc khoang bụng núi), đô thị do hắc sắc từ thạch tổ thành (đều do đá từ màu đen cấu thành).Tịnh thả giá ta từ thạch kinh qua hậu kỳ gia công (Hơn nữa, những viên đá từ này sau khi được gia công hậu kỳ), tổ thành liễu nhất cá bàng đại nhi đặc thù từ tràng (đã tạo thành một từ trường khổng lồ và đặc biệt).Giá cá từ tràng cụ hữu cực cường đích trí huyễn năng lực (có khả năng gây ảo giác cực mạnh), nhượng nhân hãm nhập huyễn cảnh trung nhi bất tri (khiến người ta rơi vào huyễn cảnh mà không hay biết).Trương Cửu Y giá tài ý thức đáo (lúc này mới ý thức được) tòng tiến nhập áp môn khai thủy (từ khi bước vào áp môn), huyễn cảnh tựu dĩ kinh tại tiềm di mặc hóa (âm thầm lặng lẽ) ảnh hưởng tha môn.Giá Tinh Tuyệt Cổ Thành khả chân cú hung hiểm đích (quả thật đủ hung hiểm).Trương Cửu Y một tâm tư tái đa tưởng (không còn tâm trí nghĩ nhiều), đương vụ chi cấp thị tương Kim Toán Bàn hòa Trần Ngọc Lâu đái xuất khứ (việc cấp bách là đưa Kim Toán Bàn và Trần Ngọc Lâu ra ngoài), chí vu Diệp Bạch hòa Chá Cô Tiếu nhị nhân, tha dĩ vô lực khứ tầm (hắn đã không còn sức để tìm).Huyễn cảnh như mộng nhất bàn, vô cùng vô tận.Diệp Bạch hãm nhập huyễn cảnh trung thủy chung vô pháp tỉnh lai (chìm đắm trong huyễn cảnh luôn không thể tỉnh lại), hôn trầm đại não tập kích tha đích toàn thân (não bộ hôn trầm tấn công toàn thân hắn), nhượng tha vô pháp tập trung tinh lực khứ tư khảo (khiến hắn không thể tập trung tinh lực suy

nghĩ).Tịnh thả tùy trứ tha lưu tại huyễn cảnh trung đích thời gian việt trường (Hơn nữa, cùng với thời gian hắn ở trong huyễn cảnh càng lâu), giá chủng hôn trầm cảm hoàn hội trì tục gia trọng (cảm giác hôn trầm này còn tiếp tục gia trọng).Tái nhất thứ tòng mộng trung kinh tỉnh (Lại một lần nữa giật mình tỉnh giấc từ trong mộng), Diệp Bạch mãnh đắc tòng sàng thượng tọa khởi (chợt ngồi dậy khỏi giường), lãnh hãn lâm li (mồ hôi lạnh đầm đìa).Tứ chu đích trang sức vô cùng thục tất (Trang trí xung quanh vô cùng quen thuộc), giá thị tại Trường Sa Diệp Phủ ngọa thất (đây là phòng ngủ tại Diệp Phủ ở Trường Sa).“Diệp Bạch, chàng tỉnh rồi?”Nhĩ biên truyện lai thanh thúy duyệt nhĩ đích thanh âm (Bên tai truyền đến giọng nói thanh thúy dễ nghe), Bạch Tri Hi xuyên trứ nhất thân phấn sắc tố y tọa lập tại sàng biên (mặc một thân tố y hồng nhạt ngồi bên giường), phu như ngưng chi (da như ngưng chi), nhãn thần ôn uyển (ánh mắt ôn uyển).“Tri Hi, ta làm sao vậy?” Diệp Bạch nhu trứ thái dương huyệt (xoa thái dương), đầu thống đích lệ hại (đau nhức dữ dội).“Nhĩ tòng Tinh Tuyệt Cổ Thành hồi lai hậu tựu hôn mê chí kim (Chàng từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về sau thì hôn mê đến nay), kim thiên tổng toán thị tỉnh liễu (hôm nay cuối cùng cũng tỉnh rồi).”“Sư phó và Đại ca bọn họ đâu rồi, có về cùng ta không?”“Bọn họ?

Chàng không phải đi một mình sao?”“Ta đi một mình ư?” Diệp Bạch não hải trung phù hiện (trong đầu hiện lên) tha nhất nhân kỵ trứ bạch lạc đà (hắn một mình cưỡi lạc đà trắng), tiền vãng sa mạc phúc địa tầm hoa Tinh Tuyệt Cổ Thành đích mô hồ cảnh tượng (đi đến phúc địa sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành đích cảnh tượng mơ hồ).Hảo tượng thị ngã cô thân nhất nhân khứ (Hình như là ta cô thân một mình đi)?Bạch Tri Hi tiếu liễu tiếu (cười cười): “Chàng nhất định thị thái quá lao luy liễu (quá mệt mỏi rồi), ta nhượng Hoa Linh chử liễu dược thang (ta đã bảo Hoa Linh nấu thuốc thang), chàng sấn nhiệt hát (uống khi còn nóng) nhé.”Hoa Linh dã tại (cũng ở đây) ư?Bạch Tri

Hi đối ngoại diện chiêu liễu chiêu thủ (vẫy tay ra ngoài), Hoa Linh hòa Hoắc Tiên Cô nhất đồng tẩu liễu tiến lai (cùng bước vào).Lưỡng nhân thân xuyên mông lung tố y (Hai người mặc tố y mông lung), bán già bán yểm (nửa che nửa hở), nhất nhân thanh thuần khả ái (một người thanh thuần đáng yêu), đào tu lý nhượng (e ấp e lệ); nhất nhân thịnh nhan tiên tư (một người nhan sắc lộng lẫy, tiên tư thoát tục), bế nguyệt tu hoa (bế nguyệt tu hoa).Lưỡng nhân các bão trụ Diệp Bạch nhất trắc (Hai người mỗi người ôm một bên Diệp Bạch), kiều tu đạo liễu nhất thanh (kiều diễm gọi một tiếng): "Tướng công!"Diệp Bạch tích bối nhất lương (lưng chợt lạnh), giá nhất thanh tướng công tương tha thuấn gian kinh tỉnh (tiếng "Tướng công" này khiến hắn giật mình tỉnh táo ngay lập tức).Tái khán diện tiền đích Bạch Tri Hi (Nhìn lại Bạch Tri Hi trước mặt), tinh trí đích diện dung cánh nhiên hữu ta mô hồ (khuôn mặt tinh xảo vậy mà có chút mơ hồ).Diệp Bạch vi vi dao đầu (khẽ lắc đầu), tuy nhiên tha huyễn tưởng qua giá chủng họa diện (tuy hắn từng tưởng tượng qua cảnh tượng này), đãn giá nhất định bất phải hiện thực (nhưng đây nhất định không phải là hiện thực).Tha hựu hãm nhập huyễn cảnh trung (Hắn lại rơi vào huyễn cảnh)!Diệp Bạch thâm hấp nhất khẩu khí (hít sâu một hơi), tri đạo bất năng tái giá yêu tuần hoàn hạ khứ liễu (biết không thể cứ thế mà tuần hoàn mãi được).Mỗi thứ tha ý thức đáo hãm nhập huyễn cảnh trung (Mỗi lần hắn ý thức được mình rơi vào huyễn cảnh), huyễn cảnh tựu hội phá liệt (liền phá vỡ), tịnh điệt nhập lánh nhất cá tân đích huyễn cảnh trung (rồi lặp lại vào một huyễn cảnh mới), như thử phản phản phục phục, vô cùng vô tận.Diệp Bạch tương chính mình đích thiệt tiêm giảo phá (cắn nát đầu lưỡi mình), tưởng nhượng chính mình thanh tỉnh nhất ta (muốn để bản thân tỉnh táo hơn một chút), đãn truyện lai chích hữu đông thống cảm (nhưng chỉ có cảm giác đau đớn truyền đến), não đại phản nhi canh gia hôn trầm liễu (đầu óc lại càng thêm hôn trầm).Hoàn thị yếu tại huyễn cảnh trung tưởng bạn pháp

(Vẫn phải tìm cách trong huyễn cảnh), Diệp Bạch bế thượng nhãn tình (nhắm mắt lại), nỗ lực nhượng chính mình hô hấp bình ổn.

"Chẩm yêu liễu Diệp Bạch?" Kiến Diệp Bạch trứu mi (Thấy Diệp Bạch nhíu mày), Bạch Tri Hi kháo tại Diệp Bạch hung khẩu thượng (tựa vào ngực Diệp Bạch), khinh thanh khinh ngữ (nhẹ nhàng hỏi)."Tri Hi, nàng thuyết ngã yếu thị hãm nhập huyễn cảnh trung, ứng cai chẩm yêu bạn (nếu ta rơi vào huyễn cảnh thì nên làm thế nào)?"Chính mình đích ý thức tuy nhiên bị mông tế (Ý thức của hắn tuy bị che mờ), đãn Bạch Tri Hi thị huyễn cảnh tham chiếu Diệp Bạch ký ức sinh thành đích (là do huyễn cảnh dựa theo ký ức của Diệp Bạch mà sinh ra), nhất dạng thông minh cổ linh tinh quái (cũng thông minh cổ linh tinh quái), tịnh thả thục tri tha đích thủ đoạn (lại quen thuộc với thủ đoạn của hắn).Khả dĩ thuyết, thử thì đích Bạch Tri Hi tựu thị tha đích tiềm ý thức (Có thể nói, Bạch Tri Hi lúc này chính là tiềm thức của hắn)."Huyễn cảnh đích bản chất thị áp chế nhĩ đối ngoại giới cảm quan tòng nhi hình thành hư giả đích thác giác (Bản chất của huyễn cảnh là áp chế giác quan của ngươi đối với thế giới bên ngoài, từ đó hình thành ảo giác giả dối).

Như quả nhĩ hãm nhập tại huyễn cảnh trung, na nhất định hữu mỗ chủng đông tây tại ảnh hưởng nhĩ (vậy nhất định có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến ngươi)."Diệp Bạch đẩu nhiên tưởng đáo (chợt nghĩ): "Ảnh hưởng ngã?

Nan đạo thị từ sơn (Chẳng lẽ là từ sơn)?

Tinh Tuyệt Nữ Vương mộ huyệt mai táng tại Trát Cách Lạp Mã thần sơn hạ, sơn nhất dạng từ nguyên (núi cũng là một dạng nguồn từ trường), na cai hình thành đa yêu cường đại từ tràng (vậy thì sẽ hình thành từ trường mạnh mẽ đến mức nào chứ)."“Quái ngã sơ hốt liễu (Trách ta sơ suất), chích phòng bị trứ Thi Hương Ma Dụ tạo thành đích huyễn cảnh (chỉ đề phòng huyễn cảnh do Thi Hương Ma Dụ gây

ra), nhi một hữu ý thức đáo thần sơn từ tràng dã thị cự đại đích uy hiếp (mà không ý thức được từ trường của thần sơn cũng là mối đe dọa lớn).”Giá thì (Lúc này), huyễn cảnh trục tiệm mô hồ (dần dần mơ hồ), tự hồ tựu yếu tiêu thất (dường như sắp biến mất).Bạch Tri Hi cấp mang đạo (vội vàng nói): “Diệp Bạch, chàng hoàn ký đắc Chân Võ Đại Đế cấp nhĩ lưu hạ hồng sắc lân giáp (còn nhớ Chân Võ Đại Đế đã để lại cho chàng miếng vảy đỏ)…”Thoại một thuyết hoàn (Lời chưa nói xong), Bạch Tri Hi tựu thử tiêu tán (liền tiêu tán).Nhãn khán hạ nhất cá huyễn cảnh tựu yếu tập lai (Nhìn thấy huyễn cảnh tiếp theo sắp ập đến), Diệp Bạch song nhãn xích hồng khước vô khả nại hà (hai mắt đỏ rực nhưng bất lực).Tức tiện hồng sắc lân giáp năng để kháng từ sơn hình thành đích huyễn cảnh (Dù miếng vảy đỏ có thể chống lại huyễn cảnh do từ sơn tạo thành), đãn tha khước vô pháp tòng huyễn cảnh trung tránh thoát (nhưng hắn lại không thể thoát khỏi huyễn cảnh), canh biệt thuyết tòng không gian trung thủ xuất lân giáp (càng đừng nói đến việc lấy miếng vảy ra khỏi không gian).Hôn mê tiền (Trước khi hôn mê), Diệp Bạch tối hậu nhất cá ý niệm tựu thị (ý niệm cuối cùng của Diệp Bạch chính là): Tinh Tuyệt Nữ Vương, ta thảo nê mã!Bất tri trầm mê liễu đa thiếu thứ huyễn cảnh (Không biết đã chìm đắm bao nhiêu lần trong huyễn cảnh), Diệp Bạch nhĩ biên truyện lai Chá Cô Tiếu thanh âm (bên tai Diệp Bạch truyền đến giọng nói của Chá Cô Tiếu).“Tam đệ.

Tam đệ!” Giá thanh âm ngận suy yếu (Giọng nói này rất yếu ớt), hảo tượng tùy thời đô yếu trung đoạn (dường như lúc nào cũng có thể đứt quãng).Diệp Bạch mê mê hồ hồ đích tỉnh lai (mơ mơ màng màng tỉnh lại), chích kiến tha bát tại Chá Cô Tiếu bối thượng (chỉ thấy hắn đang nằm sấp trên lưng Chá Cô Tiếu), lưỡng nhân quyền súc tại hắc sắc đích từ thạch trung (hai người co quắp trong những viên đá từ màu đen).Tứ chu hữu quy luật đôi điệp trứ ngận nhiều từ thạch khối (Xung quanh có rất nhiều khối đá từ được xếp chồng lên nhau một

cách có quy luật).Giá nan đạo bất thị huyễn cảnh (Đây chẳng lẽ không phải huyễn cảnh) sao?

"Tam đệ, đệ tổng toán tỉnh liễu (cuối cùng cũng tỉnh rồi)." Chá Cô Tiếu lộ xuất tiếu dung (nở nụ cười), đãn tự hồ thụ liễu ngận nghiêm trọng thương (nhưng dường như đã bị thương rất nặng), chủy giác bất đoạn dật xuất kim hoàng tiên huyết (khóe miệng không ngừng rỉ ra máu tươi vàng kim).Diệp Bạch giá tài thanh tỉnh kỷ phân (lúc này mới tỉnh táo hơn một chút), miễn cường trực tọa khởi lai (miễn cưỡng ngồi thẳng dậy)."Nhị ca, huynh làm sao vậy?""Vô sự, đệ chẩm yêu dạng (thế nào rồi)?

Hảo ta liễu ma (đã đỡ hơn chưa)?""Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"Chá Cô Tiếu vi vi dao đầu (khẽ lắc đầu): "Ta dã bất tri (cũng không biết), tiến nhập từ sơn nham động hậu ngã tựu hãm nhập liễu huyễn cảnh (sau khi vào hang động từ sơn thì ta rơi vào huyễn cảnh), nhất trọng tiếp trứ nhất trọng (một lớp này nối tiếp lớp khác), hoàn hảo ngã hữu Tì Kỳ Kính (may mắn là ta có Tì Kỳ Kính), tài năng tòng huyễn cảnh trung tránh thoát (nên mới thoát khỏi huyễn cảnh)."Tỉnh lai hậu (Sau khi tỉnh lại), Đại ca bọn họ một liễu tung tích (không thấy tăm hơi), chích phát hiện nhĩ nhất nhân tựu tại ngã bất viễn xử (chỉ phát hiện một mình đệ ở cách ta không xa), bất đoạn nã trứ não đại khái tường (không ngừng dùng đầu đập vào tường)."Thuyết đáo giá lý (Nói đến đây), Chá Cô Tiếu chủy giác dã nhẫn bất trụ loan tiếu (khóe miệng cũng không kìm được cong lên cười), tự hồ đương thì tràng cảnh phi thường hữu thú (dường như cảnh tượng lúc đó vô cùng thú vị).Diệp Bạch kiểm sắc nhất hắc (sắc mặt tối sầm), liên mang đả đoạn (vội vàng ngắt lời): "Hậu lai ni (Sau đó thì sao)?""Hậu lai ngã căn cư chúng ta Trát Cách Lạp Mã nhất tộc tiên bối lưu hạ tin tức (Sau đó, ta căn cứ theo tin tức mà tiền bối tộc Trát Cách Lạp Mã chúng ta để lại), dụng từ thạch khối đôi bãi thành phản hướng từ

tràng (dùng các khối đá từ xếp thành từ trường ngược chiều), dĩ thử lai để tiêu từ sơn hình thành đích đại từ tràng (để tiêu trừ từ trường lớn do từ sơn hình thành).”Diệp Bạch điểm điểm đầu (gật đầu), quái bất đắc tha hiện tại giác đắc thư phục ngận đa (trách không được hắn bây giờ cảm thấy thoải mái hơn nhiều), não đại đông thống dã giảm khinh liễu bất thiếu (cơn đau đầu cũng giảm đi không ít).“Nhị ca, huynh thân thượng đích thương thị chẩm yêu hồi sự (vết thương trên người huynh là sao vậy)?” Diệp Bạch nhẫn bất trụ vấn đạo.“Thương?” Chá Cô Tiếu khổ tiếu (cười khổ), “Đệ khán khán nhĩ đích thủ (nhìn tay đệ xem).”Diệp Bạch nhất khán (nhìn), tha đích thủ thượng triêm nhiễm liễu bất thiếu kim hoàng sắc tiên huyết (trên tay hắn dính không ít máu tươi màu vàng kim).Quai quai (Ôi mẹ ơi), bất hội thị ngã bả nhị ca đả thành giá dạng tử đích ba (không lẽ là ta đã đánh Nhị ca thành ra thế này sao).Diệp Bạch cương tưởng đạo khiếm (vừa định xin lỗi), tựu thính Chá Cô Tiếu đạo (liền nghe Chá Cô Tiếu nói): “Hảo liễu, Tam đệ, vết thương này của ta vẫn có thể chịu đựng được, đệ bạn pháp tối đa (nhiều mưu kế nhất), khoái tưởng tưởng chẩm yêu xuất khứ ba (mau nghĩ cách thoát ra ngoài đi).

Từ trận của ta tuy nhiên hữu ta dụng xử (tuy có chút tác dụng), đãn thời gian trường liễu cổ kế ảnh hưởng lực hội việt lai việt tiểu (nhưng thời gian dài e rằng sức ảnh hưởng sẽ ngày càng nhỏ), chúng ta hoàn thị hội bị tha nhập huyễn cảnh trung (vẫn sẽ bị nó cuốn vào huyễn cảnh).”“Đẳng đẳng (Khoan đã), ta ký đắc ngã tại huyễn cảnh trung tự hồ tưởng đáo liễu giải quyết bạn pháp (ta nhớ là trong huyễn cảnh ta dường như đã nghĩ ra cách giải quyết rồi).” Diệp Bạch tấn tốc hồi ức (nhanh chóng hồi tưởng), cương tài kinh lịch qua huyễn cảnh tuy nhiên đô thị tha thân thân kinh lịch (những huyễn cảnh vừa trải qua tuy đều là do hắn tự mình trải nghiệm), đãn dã như đồng mộng nhất bàn (nhưng cũng như một giấc mơ), tự chân tự huyễn (vừa thật vừa ảo).Tha nhu yếu hoa phí ta thời gian tài năng tưởng khởi (Hắn

cần tốn một chút thời gian mới có thể nhớ ra).Rất nhanh, Diệp Bạch dường như nghĩ ra điều gì đó, từ không gian lấy ra miếng vảy đỏ có hình rùa rắn.Thâu nhập chân khí (Truyền chân khí vào), hồng sắc lân giáp thượng quy xà đồ án đại phóng quang thải (hình rùa rắn trên miếng vảy đỏ đại phóng quang thải), để ngự tứ chu vô hình từ tràng (chống lại từ trường vô hình xung quanh).Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu nhị nhân chích giác đắc thân thượng đích áp lực nhất khinh (chỉ cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi), khán lai Chân Võ Đại Đế lưu hạ lân giáp quả nhiên hữu hiệu quả (xem ra miếng vảy mà Chân Võ Đại Đế để lại quả nhiên có hiệu quả).Diệp Bạch bất tri Chân Võ Đại Đế lâm tẩu tiền thị bất thị toán đáo giá nhất mạc (không biết Chân Võ Đại Đế trước khi đi có tính toán đến cảnh này không), sở dĩ tài hội lưu hạ hồng sắc lân giáp cấp tha phòng thân (nên mới để lại miếng vảy đỏ cho hắn phòng thân).Đơn giản đích thường thí nhất phiên (Đơn giản thử nghiệm một phen), Diệp Bạch phát hiện chích yếu cấp lân giáp thâu nhập nội lực (phát hiện chỉ cần truyền nội lực vào miếng vảy), xử tại lân giáp tứ chu tiện bất hội thụ đáo từ lực huyễn cảnh đích ảnh hưởng (ở xung quanh miếng vảy liền không bị ảnh hưởng bởi huyễn cảnh từ lực).Thâu nhập đích nội lực việt đa (Truyền vào càng nhiều nội lực), lân giáp bảo hộ đích khu vực việt đại (khu vực được miếng vảy bảo vệ càng lớn).Nhược thị một hữu nội lực cung ứng (Nếu không có nội lực cung cấp), tất tu tương lân giáp xuyên đái tại thân thượng (thì phải đeo miếng vảy trên người), tài năng phòng ngự từ tràng huyễn cảnh (mới có thể phòng ngự từ trường huyễn cảnh).Như thử (Như vậy), Diệp Bạch tiện tương hồng sắc lân giáp xuyên tại thân thượng (liền đeo miếng vảy đỏ lên người), cung ứng ta hứa nội lực (cung cấp một chút nội lực), bối thượng liễu Chá Cô Tiếu (cõng Chá Cô Tiếu).Tha môn nhị nhân hoàn xử tại nham động trung (Hai người bọn họ vẫn đang ở trong hang đá), nhị nhân tại giá lý sưu tầm liễu nhất hội (hai người tìm kiếm một lúc), phát hiện liễu Trương

Cửu Y hòa Trần Ngọc Lâu lưu hạ tung tích (phát hiện dấu vết của Trương Cửu Y và Trần Ngọc Lâu để lại).“Khán lai Đại ca dĩ kinh bị Trương tiền bối cứu xuất khứ (Xem ra Đại ca đã được Trương tiền bối cứu ra rồi).” Diệp Bạch khán trứ nham thạch thượng tha ngân hòa tàn lưu đích cước ấn đạo (nhìn dấu vết lết và dấu chân còn sót lại trên đá nói).Khả tích giá lý một hữu Kim Toán Bàn ngân tích (Đáng tiếc ở đây không có dấu vết của Kim Toán Bàn), tự hồ tha một hữu cân tùy chúng nhân tiến lai (dường như hắn không đi theo mọi người vào đây).Giá thì (Lúc này), Diệp Bạch thính đáo nhất thanh tê hống đích xà ngữ (nghe thấy một tiếng xì xì gầm gừ của loài rắn).“Cai tử đích ba trùng (Bọn sâu bọ đáng chết)!” Thanh nguyên tự hồ tại ngận viễn đích địa phương (Âm thanh dường như từ rất xa), đãn giá xà ngữ tần suất dị thường (nhưng tần suất ngôn ngữ rắn này dị thường), cánh năng xuyên qua tằng tằng từ sơn nham bích truyện đáo Diệp Bạch nhĩ biên (vậy mà có thể xuyên qua từng lớp vách đá từ sơn truyền đến tai Diệp Bạch).Xà ngữ chi hậu (Sau ngôn ngữ rắn), tiện thị liên phiến thương thanh (liền là những tiếng súng liên tiếp).Diệp Bạch mã thượng ý thức đáo tình huống bất diệu (lập tức ý thức được tình hình không ổn), bối trứ Chá Cô Tiếu nguyên lộ phản hồi (cõng Chá Cô Tiếu quay lại đường cũ), nhất lộ cuồng tập (một mạch lao điên cuồng).Đẳng Diệp Bạch cản đáo ám hà chi thượng thạch kiều bàng (Đợi Diệp Bạch đến bên cạnh cầu đá trên sông ngầm), tiện kiến nhất điều thông thể toàn hắc đích đại xà tại ám hà trung tứ ngược (liền thấy một con đại xà toàn thân đen kịt đang tung hoành trong sông ngầm).Đại xà thể hình thô tráng (thân hình thô tráng), bỉ hóa giao chi hậu Tiểu Hắc hoàn yếu đại thượng tam phân (còn lớn hơn Tiểu Hắc sau khi hóa giao ba phần), đầu đỉnh trường trứ nhục lựu (đỉnh đầu mọc u thịt), tự hồ thị phóng đại bản hắc đầu quái xà (dường như là phiên bản phóng đại của hắc đầu quái xà).Kiều thân bị chàng liễu kỷ thứ (Thân cầu bị va chạm mấy lần), dao dao dục trụy (lung lay sắp đổ), nhi Trần Ngọc

Lâu, Tề Tiểu Hắc đẳng nhân tại lánh nhất biên trì thương đối đại xà tiến hành tảo xạ (còn Trần Ngọc Lâu, Tề Tiểu Hắc và những người khác ở bên kia cầm súng liên thanh bắn vào đại xà).Trần Ngọc Lâu kiến đáo Diệp Bạch hòa Chá Cô Tiếu thân ảnh (thấy bóng dáng Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu), diện sắc đại hỉ (mặt đại hỉ), liên mang hảm đạo (vội vàng kêu lên): "Ta tựu tri đạo nhĩ môn một sự (biết ngay các đệ không sao mà)."Đại xà bàn cứ tại ám hà thượng (uốn mình trên sông ngầm), đáng tại lưỡng bát nhân trung gian (chắn giữa hai nhóm người)."Đã xảy ra chuyện gì?

Con xà này thị chẩm yêu nhất hồi sự (là thế nào)?" Diệp Bạch đại thanh vấn đạo."Chúng ta dã bất tri đạo (cũng không biết), con xà này tàng tại ám hà trung (ẩn trong sông ngầm), kiến đáo Hoa Linh tựu tượng phát phong liễu nhất dạng (thấy Hoa Linh thì như phát điên vậy).

Đệ đổng xà ngữ (hiểu tiếng rắn), năng bất năng giao lưu giao lưu (có thể giao tiếp thử không)?""Tiên bả thương phóng hạ (Trước hết hãy hạ súng xuống), ta thí thí (thử xem)." Diệp Bạch kiến giá đại xà một hữu thương nhân ý tư (thấy đại xà không có ý làm hại người), tiện dụng xà ngữ đạo (liền dùng tiếng rắn nói): "Ngươi lai tự na lý (từ đâu đến)?""Cổ mạt!" (xà ngữ)Diệp Bạch trứu mi (nhíu mày): "Cổ mạt thị na lý (là nơi nào)?""Vô Tận Thâm Uyên, na lý bất thị nhân loại năng đạp túc địa phương (nơi đó không phải nơi con người có thể đặt chân)."Đại xà thuyết hoàn (nói xong), hựu tòng ám hà trung lộ xuất bán tiệt xà khu (lại từ sông ngầm lộ ra nửa thân rắn), trình "S" hình áp tại thạch kiều thượng (uốn cong hình "S" đè lên cầu đá), nhất song hoàng hạt sắc xà đồng cấp nhân cực đại đích áp bách cảm (đôi mắt rắn màu vàng nâu mang lại cảm giác áp bức cực lớn).Diệp Bạch tương Chá Cô Tiếu phóng hạ (đặt Chá Cô Tiếu xuống), thủ trì ngân sắc Phá Trận Bá Vương Thương thượng tiền nhất bộ (tay cầm Phá

Trận Bá Vương Thương bạc tiến lên một bước), trực thị đại xà hoàng đồng hào bất úy cụ (đối diện với đồng tử vàng của đại xà mà không hề sợ hãi).“Vì hà thương ngã bằng hữu (Vì sao ngươi làm hại bằng hữu của ta)?”“Thị tha môn tiên công kích ngã (Là bọn họ tấn công ta trước)!”“Ngươi chi tiền tựu tàng tại ám hà chi hạ (Trước đó ngươi đã ẩn dưới sông ngầm)?”Đại xà điểm điểm đầu (gật đầu), hựu đạo (lại nói): “Con người, ngươi thị giá lý đích tối cường giả (là kẻ mạnh nhất ở đây), chúng ta tố cá giao dịch (chúng ta làm một giao dịch), tương na nữ oa cấp ngã (giao cô gái kia cho ta), ngã khả dĩ tương nữ vương tài bảo tẫn số lưu cấp nhĩ (ta có thể giữ lại tất cả tài bảo của nữ vương cho ngươi).”Diệp Bạch bất động thần sắc (bất động thần sắc), tòng giá cú thoại khán lai (từ câu nói này mà xem), con đại xà này tri đạo bất thiếu đông tây (biết không ít thứ).“Ngươi muốn nàng ta làm gì?”Tự nhiên thị cật liễu (Đương nhiên là ăn rồi), tha thân thượng đích huyết mạch ngận hấp dẫn nhân (huyết mạch trên người nàng ta rất hấp dẫn).

Đương nhiên, nhược thị tái đáp thượng nữ oa bàng biên đích hắc tiểu tử (nếu cộng thêm cả tiểu tử đen bên cạnh cô gái đó), ngã khả dĩ cấp nhĩ khu sử thập niên (ta có thể cho ngươi sai khiến mười năm), trợ nhĩ thành vi giá Tây Vực Vương (giúp ngươi trở thành Vương Tây Vực)?”Tây Vực Vương?

Diệp Bạch chủy giác lộ xuất lãnh tiếu (khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh), con xà này thị hữu đa cửu một xuất khứ qua (đã bao lâu không ra ngoài rồi), bất tri đạo như kim Tây Vực biến thành liễu sa mạc ma (không biết bây giờ Tây Vực đã biến thành sa mạc rồi sao)?“Ngươi và Tinh Tuyệt Nữ Vương có quan hệ gì?”Hợp tác quan hệ, tựu như đồng ngã hòa nhĩ hợp tác nhất dạng (cũng như ta và ngươi hợp tác vậy).

Cô gái này tán phát xuất lai đích vị đạo hòa Tinh Tuyệt Nữ Vương nhất mô nhất dạng (Mùi hương mà cô gái đó tỏa ra giống hệt Tinh

Tuyệt Nữ Vương), nhượng ngã xuẩn xuẩn dục động (nôn nao muốn hành động).”“Ngươi đương niên vì hà bất thôn liễu Tinh Tuyệt Nữ Vương (Năm đó vì sao ngươi không nuốt Tinh Tuyệt Nữ Vương)?”“Tha đích thủ đoạn thái lệ hại (Thủ đoạn của nàng ta quá lợi hại), ta bất thị kỳ đối thủ (ta không phải đối thủ của nàng ta).” Đại xà dao dao đầu (lắc đầu).Diệp Bạch tiếu trứ đạo (cười nói): “Tinh Tuyệt Nữ Vương dĩ kinh tử liễu (đã chết), thi thân táng tại Côn Luân Thần Mộc trung (thi thể chôn trong Côn Luân Thần Mộc), đãn chí kim một hữu hủ lạn (nhưng đến nay vẫn chưa thối rữa).

Ngươi hòa ngã nhất khởi hạ mộ (Ngươi đi cùng ta xuống mộ), ta bang nhĩ thủ đắc nữ vương thi thân (ta giúp ngươi lấy được thi thể nữ vương).”“Con người, ngươi mạc bả ngã đương sỏa xà (đừng coi ta là rắn ngốc), ta hảo ngạt dã hoạt kỷ thiên niên (ta ít nhất cũng đã sống mấy ngàn năm), nhĩ môn nhân loại đích bả hí ngã tảo tựu thục môn thục lộ (trò lừa gạt của loài người các ngươi ta đã quen thuộc rồi).

Huống thả, Tinh Tuyệt Nữ Vương tử hậu nhất định thiết trí liễu ngận nhiều cơ quan cạm bẫy (sau khi chết nhất định đã bố trí rất nhiều cơ quan cạm bẫy), bất cận phòng bị trứ nhĩ môn (không chỉ phòng bị các ngươi), dã phòng bị trứ ngã (mà còn phòng bị cả ta).

Khán nhĩ môn lang bái dạng tử tựu tri đạo (Nhìn vẻ thảm hại của các ngươi là biết).”Diệp Bạch tiếu liễu tiếu (cười cười), con xà này hoàn hội dụng thành ngữ (còn biết dùng thành ngữ), thả trí thương bất đê (lại còn có trí thông minh không thấp), xác thực hữu ta bất hảo hốt du (quả thật có chút khó lừa).

“Ngươi một tiến khứ qua (chưa từng vào đó), như hà tri đạo mộ trung tàng hữu tài bảo (làm sao biết trong mộ có tài bảo)?

Mạc bất thị nhĩ tại hống phiến ngã (Chẳng lẽ ngươi đang lừa

ta)?”Đại xà khoái một liễu nại tâm (dần mất kiên nhẫn): “Đương niên thành đôi đích tài bảo vận tống tiến khứ (Năm đó vô số tài bảo được vận chuyển vào), ta tại thủy hạ khán đắc nhất thanh nhị sở (ta ở dưới nước nhìn thấy rõ mồn một).

Chích yếu nhĩ đáp ứng ngã cương tài điều kiện (Chỉ cần ngươi đồng ý điều kiện của ta vừa nãy), ta tiện mạo hiểm bang nhĩ đắc đáo tài bảo (ta liền mạo hiểm giúp ngươi có được tài bảo).”Diệp Bạch dao dao đầu (lắc đầu): “Tài bảo ngã bất hi hãn (ta không ham hố), tố Tây Vực Vương dã bất thị ngã tưởng yếu (làm Vương Tây Vực cũng không phải điều ta muốn), nhi thả nhĩ yếu cật nhân khả thị ngã đích hảo bằng hữu (hơn nữa người mà ngươi muốn ăn là bằng hữu tốt của ta), ta khả bất năng khinh dịch bả tha môn tống cấp nhĩ (ta không thể dễ dàng giao bọn họ cho ngươi).

Ngươi hoàn hữu một hữu kỳ tha trị tiền đích đông tây (Ngươi còn có thứ gì khác có giá trị không)?”Đại xà tâm trung phạm đích cô (lẩm bẩm trong lòng): “Kim tiền hòa quyền lợi bất thị nhân loại nhất trực hướng vãng truy tầm đích ma (Tiền bạc và quyền lực không phải là thứ mà con người luôn khao khát theo đuổi sao)?

Kẻ trước mắt này chẩm yêu hội bất hỉ hoan (sao lại không thích)?”“Ngươi yếu hà vật (muốn gì)?”“Ngươi có thứ gì?” Diệp Bạch tái nhất thứ bả vấn đề phao hồi lai (lại một lần nữa đưa vấn đề trở lại).Đại xà cấp đắc trực khiêu cước (tức đến nỗi nhảy dựng lên), nhược bất thị bản năng đích kỵ đạn Diệp Bạch (nếu không phải bản năng sợ hãi Diệp Bạch), tha tảo tựu động thủ liễu (nó đã sớm động thủ rồi).“Chích yếu nhĩ bả giá lưỡng nhân tống cấp ngã (Chỉ cần ngươi giao hai người này cho ta), ngã khả dĩ cung nhĩ khu sử ngũ thập niên (ta có thể cho ngươi sai khiến năm mươi năm).”Diệp Bạch tiếu liễu tiếu (cười cười), khán lai con xà này xác thực thị cá cùng quang đản (quả thật là một kẻ nghèo rớt mồng tơi), hoạt liễu số thiên niên

(sống mấy ngàn năm), tựu một tàng nhất ta thiên tài địa bảo (lại không cất giấu chút thiên tài địa bảo nào sao)?Quả nhiên, tiểu thuyết trung đô thị phiến nhân đích (trong tiểu thuyết đều là lừa người)!Tưởng liễu tưởng (Suy nghĩ một lát), Diệp Bạch tòng không gian trung nã xuất Tiểu Hắc hóa giao hậu đích lân phiến (lấy ra miếng vảy của Tiểu Hắc sau khi hóa giao từ không gian).“Ngã thu hạ nhĩ dã một dụng (Ta thu ngươi cũng vô dụng), giá thị ngã tự dưỡng sủng vật (đây là thú cưng ta tự nuôi), nhất điều hắc sắc đích giao long (một con giao long màu đen), tha đích năng lực khả bất bỉ nhĩ nhược (năng lực của nó không hề yếu hơn ngươi).”“Giao long?” Đại xà kháo cận liễu ta (lại gần hơn một chút), xà tín tê thổ (lưỡi rắn thè ra xì xì), cảm thụ lân phiến thượng truyện lai khí vị (cảm nhận mùi hương tỏa ra từ miếng vảy), thị nhất chủng nhượng tha thâm thâm trứ mê đích khí vị (đó là một thứ mùi khiến nó say mê sâu sắc).“Tha thị nhĩ đích sủng vật (Nó là thú cưng của ngươi)?”Diệp Bạch bất động thần sắc tiếu liễu tiếu (bất động thần sắc cười cười), cư tha đích quan sát (theo quan sát của hắn), con đại xà này là nhất chích mẫu xà (một con rắn cái).Độc tự sinh hoạt liễu số thiên niên (Sống một mình mấy ngàn năm), tổng cai hữu ta tịch mịch (tổng phải có chút cô đơn).

“Đương nhiên, nó là do ta nuôi từ nhỏ đến lớn, tựu thị hóa giao đan dược dã thị ngã bang tha chế tác (ngay cả đan dược hóa giao cũng là do ta giúp nó chế tạo).”Nói xong, Diệp Bạch song thủ bối lập (hai tay chắp sau lưng), hư không trung ẩn ẩn phù hiện tử sắc lôi điện (trong hư không ẩn ẩn hiện lên những tia sét tím).Đại xà lập mã trừng đại đích xà đồng (lập tức mở to mắt rắn), tuy nhiên Diệp Bạch triệu hoán xuất lai lôi điện bất nhất định năng thương hại đích tha (tuy những tia sét mà Diệp Bạch triệu hồi ra không nhất định có thể làm hại nó), đãn thị tác vi động vật (nhưng với tư cách là động vật), bản năng đối lôi đình hữu khủng cụ tâm lý (bản năng có tâm lý sợ hãi sấm sét), giá thị lạc ấn tại huyết mạch thượng đích đông tây (đây là thứ đã

in sâu vào huyết mạch).

"Bản sự của con người này khả chân bất tiểu (quả thật không nhỏ), nan đạo chân đích hữu hóa giao đan dược (chẳng lẽ thật sự có đan dược hóa giao)…"Trong lòng đại xà thiểm qua gia đa niên đầu (lóe lên nhiều suy nghĩ), tối hậu khai khẩu đạo (cuối cùng mở miệng nói): "Con người, chích yếu nhĩ năng bang ngã hóa giao (chỉ cần ngươi có thể giúp ta hóa giao), ngã khả dĩ cung nhĩ khu sử (ta có thể cho ngươi sai khiến)."Diệp Bạch diện sắc cố tác nan (ra vẻ khó xử): "Ngươi thâm xử hoang mạc chi trung như hà cung ngã khu sử (ở sâu trong sa mạc hoang vắng làm sao có thể cho ta sai khiến)?

Thù bất tri ngoại diện đích thế giới tảo dĩ biến hóa phiên thiên phúc địa (Chẳng hay thế giới bên ngoài đã sớm thay đổi long trời lở đất), ta tương nhĩ đái xuất khứ hựu tàng tại hà xử (ta đưa ngươi ra ngoài rồi lại cất giấu ở đâu)?"Đại xà cấp mang đạo (vội vàng nói): "Địa để đích ám hà đô thị hỗ thông (Các sông ngầm dưới đất đều thông với nhau), con ám hà này tẫn đầu thị nhất xử lộ thiên hồ bạc (cuối con sông ngầm này là một hồ nước lộ thiên), ta thời thường khứ na lý đả thu phong (ta thường đến đó kiếm ăn).

Ngươi hữu thủy vực năng tự dưỡng giao long (có thủy vực có thể tự nuôi giao long), na địa phương dã định năng phóng đắc hạ ngã (vậy nơi đó nhất định cũng có thể chứa được ta)."Diệp Bạch tâm trung ám tiếu (trong lòng thầm cười), gia hỏa này khảo lự đích đảo thị bỉ tha hoàn chu toàn (tên gia hỏa này tính toán lại còn chu toàn hơn cả hắn).Đãn Diệp Bạch hoàn thị trứu mi đạo (vẫn nhíu mày nói): "Dã bất thị bất hành (Cũng không phải không được), đãn thử hành ngã tất tu yếu hạ mộ nhất tranh (nhưng chuyến này ta nhất định phải xuống mộ một phen), nhĩ nhược thị bất năng bang ngã hạ mộ (nếu ngươi không thể giúp ta xuống mộ), ta khán giá giao dịch hoàn thị toán liễu ba (ta e rằng giao dịch này đành thôi vậy), tất cánh na hóa giao đan dược thực

tại nan tầm (dù sao đan dược hóa giao quả thật khó tìm).”Đại xà dã phạm nan (cũng khó xử), Tinh Tuyệt Nữ Vương tử tiền tằng kinh hòa tha định hạ ước định (trước khi chết từng lập ước định với nó), tất tu thủ trụ tha đích lăng mộ thả bất năng xâm phạm (phải canh giữ lăng mộ của nàng và không được xâm phạm).Tác vi nhất điều hữu lương tri đích xà (Là một con rắn có lương tri), tha dã hữu chính mình đích để tuyến (nó cũng có giới hạn của riêng mình).Đãn tử tế tưởng tưởng (Nhưng nghĩ kỹ lại), hòa năng hóa giao đan dược tương bỉ (so với đan dược hóa giao), xà để tuyến tựu bất trị nhất đề liễu (giới hạn của rắn chẳng đáng nhắc tới).Đại xà tê minh đạo (xì xì nói): “Ta khả dĩ dữ nhĩ nhất đồng hạ mộ (có thể cùng ngươi xuống mộ), nhược thị mộ trung hung hiểm (nếu trong mộ hung hiểm), ta khả hội đâu hạ nhĩ tiên bào lộ (ta có thể sẽ bỏ mặc các ngươi mà chạy trước), ngươi bất yếu quái ngã (đừng trách ta).”Diệp Bạch tiếu liễu tiếu (cười cười), con xà này đảo thị tích mệnh (quả thật tiếc mệnh), ứng liễu nhất thanh (liền ứng một tiếng): “Hảo!”Diệp Bạch dữ đại xà định hạ ước định (và đại xà định ra ước định), tiện nhượng đại xà tiềm nhập ám hà trung (liền bảo đại xà tiềm nhập sông ngầm), chích đẳng tha hô hoán tái ba xuất lai (chỉ đợi hắn hô hoán sẽ bò lên).Tùy hậu Diệp Bạch sam phù Chá Cô Tiếu lai đáo Trần Ngọc Lâu đẳng nhân diện tiền (Sau đó Diệp Bạch đỡ Chá Cô Tiếu đến trước mặt Trần Ngọc Lâu và những người khác).Hai nhóm người gặp nhau, Trần Ngọc Lâu có quá nhiều điều tò mò: Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, sao khi ra ngoài lại còn mặc một miếng vảy đỏ phát sáng.Còn nữa, vừa nãy Diệp Bạch và đại xà đen đã giao lưu những gì, sao con rắn này lại trở nên nghe lời đến vậy.Diệp Bạch giản đơn đích giải thích hậu (giải thích đơn giản xong), bất kiến Kim Toán Bàn hòa Trương Cửu Y thân ảnh (không thấy bóng dáng Kim Toán Bàn và Trương Cửu Y), tiện khai khẩu tuân vấn tha môn tung tích (liền mở miệng hỏi tung tích bọn họ).Trần Ngọc Lâu đạo (nói), Kim Toán Bàn hoàn hôn mê bất tỉnh

(vẫn hôn mê bất tỉnh), nhi Trương Cửu Y nhân vì thụ liễu ngoại thương tiện lưu tại thượng diện chiếu cố Kim Toán Bàn (còn Trương Cửu Y vì bị ngoại thương nên ở lại phía trên chăm sóc Kim Toán Bàn).Diệp Bạch giá tài phóng tâm đạo (lúc này mới yên tâm nói): "Mộ trung tình huống bất minh (Tình hình trong mộ không rõ), chúng ta tiên thượng khứ hưu chỉnh tái thuyết ba (chúng ta cứ lên nghỉ ngơi trước đã rồi nói sau)."Chúng nhân tự vô bất khả (Mọi người tự nhiên không phản đối).Hồi đáo thần miếu đại điện hậu (Trở lại đại điện thần miếu), kỷ nhân vi trứ câu hỏa nhi tọa (mấy người vây quanh đống lửa ngồi), hồi thôi tại mộ trung ngộ đáo đích tình huống (hồi tưởng lại tình huống gặp phải trong mộ).Trần Ngọc Lâu nhẫn bất trụ thán tức đạo (không kìm được thở dài): "Thuyết khởi lai thực tại hung hiểm (Nói ra thật sự hung hiểm), ta cổ mạc trứ cha môn hạ liễu nhai lai đáo tài bảo đôi tích đích tiểu sơn hậu tựu dĩ kinh thụ đáo huyễn cảnh đích ảnh hưởng liễu (ta đoán chúng ta từ khi xuống vách đá đến ngọn núi nhỏ chất đống tài bảo đã chịu ảnh hưởng của huyễn cảnh rồi).

Quái bất đắc Tinh Tuyệt Nữ Vương bả mộ huyệt kiến tại Trát Cách Lạp Mã thần sơn chi hạ (Hèn chi Tinh Tuyệt Nữ Vương lại xây mộ huyệt dưới Thần Sơn Trát Cách Lạp Mã), nhất lộ thượng dã một hữu cơ quan cạm bẫy (suốt đường đi cũng không có cơ quan cạm bẫy), nguyên lai thị nhượng chúng ta phóng tùng cảnh giác (hóa ra là để chúng ta buông lỏng cảnh giác), đả toán tương chúng ta nhất võng đả tẫn (định một lưới bắt gọn chúng ta), trầm luân tại huyễn cảnh trung (chìm đắm trong huyễn cảnh)."Thử phiên hoàn thị yếu đa tạ Trương tiên sinh cứu mệnh chi ân (Chuyến này vẫn phải cảm tạ ân cứu mạng của Trương tiên sinh)!" Trần Ngọc Lâu hựu hướng Trương Cửu Y củng thủ trí tạ (lại chắp tay tạ ơn Trương Cửu Y).Trương Cửu Y bãi bãi thủ (khoát tay), kỳ ý vô sự (ý bảo không có gì), hựu đạo (lại nói): "Cương tài thính Sư điệt sở thuyết (Vừa nãy nghe Sư điệt nói), năng đối phó từ sơn huyễn cảnh đích hữu lưỡng

chủng phương pháp (có hai phương pháp có thể đối phó với huyễn cảnh từ sơn), nhất thị dụng từ khối đôi điệp phản hướng từ tràng (một là dùng khối từ xếp chồng thành từ trường ngược chiều), để tiêu huyễn cảnh đích tác dụng (tiêu trừ tác dụng của huyễn cảnh), nhị thị dụng giá hồng sắc lân giáp (hai là dùng miếng vảy đỏ này).

Bất tri giá lân giáp lai nguyên vu hà xử (Không biết miếng vảy này có nguồn gốc từ đâu), năng tí hộ đa thiếu nhân (có thể che chở được bao nhiêu người).”Diệp Bạch tưởng liễu tưởng đạo (nghĩ nghĩ nói): “Hồng sắc lân giáp thị nhất vị lão thần tiên lưu cấp ngã đích (Miếng vảy đỏ là một vị lão thần tiên để lại cho ta), vật này lai lịch phi đồng tầm thường ngã bất tiện đa thuyết (lai lịch phi phàm ta không tiện nói nhiều).

Nhược thị ngã toàn lực thi triển hồng sắc lân giáp (Nếu ta toàn lực thi triển miếng vảy đỏ), khả tí hộ phương viên tam mễ nội không gian (có thể che chở không gian trong vòng ba mét vuông), nhược thị tái đại (nếu lớn hơn), tiện chích năng kiên trì bất đáo bán cá tiểu thì (thì chỉ có thể duy trì không quá nửa canh giờ).”Trương Cửu Y điểm điểm đầu (gật đầu), tâm trung minh ngộ (trong lòng hiểu rõ), giá yêu thuyết lai (nói như vậy), yếu thị chúng nhân tái hạ mộ (nếu mọi người muốn xuống mộ nữa), nhân số bất năng qua đa (số người không thể quá đông).“Như kim thân xử tại từ sơn phụ cận (Hiện nay đang ở gần từ sơn), khí vật ta chiêm bặc đích đái hữu kim chúc đồng tuyến (khí vật ta dùng để chiêm bốc có kim loại đồng tuyến), tức tiện thành quái (dù có thành quẻ), dã quái tượng bất minh (quẻ tượng cũng không rõ ràng), tưởng lai thị bất năng tái bang trợ nhĩ môn (e rằng không thể giúp đỡ các ngươi được nữa).” Trương Cửu Y thoại thuyết đích thông triệt (nói rõ ràng), ý tư thị (ý tứ là), mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương tha bất tái tham dữ (hắn không tham gia nữa).Diệp Bạch điểm điểm đầu (gật đầu), tâm trung tuy nhiên hữu kỷ phân di hám (trong lòng tuy

có chút tiếc nuối), đãn dã tri tha giá sư thúc pha vi tích mệnh (nhưng cũng biết vị sư thúc này của hắn khá tiếc mệnh), thử thứ năng tùy tha môn nhất khởi lai sa mạc tầm cổ thành (lần này có thể cùng bọn họ đến sa mạc tìm cổ thành) dĩ thù vi bất dịch (đã là điều không dễ).Chá Cô Tiếu hòa Trần Ngọc Lâu đối thị nhất nhãn (nhìn nhau), lộ xuất khổ tiếu (nở nụ cười khổ).Xác thực, như thử hung hiểm đích mộ (một ngôi mộ hung hiểm như vậy), như quả bất phải huyết thân chi nhân (nếu không phải người thân ruột thịt), thùy dã bất tưởng vi biệt nhân khứ phạm hiểm (ai cũng không muốn vì người khác mà mạo hiểm).Trương Cửu Y tương chúng nhân thần tình tẫn thu nhãn để (thu hết thần thái của mọi người vào mắt), đốn liễu đốn đạo (ngừng một lát nói): "Các ngươi dã bất dụng đam tâm (cũng không cần lo lắng), quái trung hữu cát tượng (trong quẻ hung có cát), thử hành nhĩ môn ứng đương năng đạt thành sở nguyện (chuyến này các ngươi hẳn là sẽ đạt được sở nguyện)."Chá Cô Tiếu bão quyền (ôm quyền): "Tạ tiên sinh cát ngôn (Tạ tiên sinh cát ngôn)!"Diệp Bạch lai đáo Kim Toán Bàn thân biên (đến bên cạnh Kim Toán Bàn), Hoa Linh nhất trực tại tất tâm chiếu cố tha (vẫn luôn tận tâm chăm sóc hắn).Hoa Linh khán hướng Diệp Bạch đạo (nhìn về phía Diệp Bạch nói): "Kim Sư phó mạch tượng vô ngại (mạch tượng không vấn đề), đãn hôn mê bất tỉnh (nhưng hôn mê bất tỉnh), hội bất hội thị trung liễu mộ huyệt trung cạm bẫy (có phải đã trúng cạm bẫy trong mộ huyệt không)?"Trương Cửu Y dã tẩu liễu qua lai (cũng đi tới), sáp liễu nhất cú chủy (chen vào một câu): "Là ta đã đưa Sư đệ về, hắn trầm mê tại tài bảo kim sơn chi thượng (chìm đắm trên núi vàng tài bảo), nan đạo hòa thử hữu quan (chẳng lẽ có liên quan đến điều này sao)?"Diệp Bạch dã bất thanh sở (cũng không rõ), thượng tiền tại Kim Toán Bàn thân thượng kiểm tra khởi lai (tiến lên kiểm tra trên người Kim Toán Bàn), trực đáo án tại tha đích phúc bộ thì (cho đến khi ấn vào bụng hắn), phát hiện lý diện hữu dị vật (phát hiện bên trong có dị vật).Giá cảm giác…

tự hồ thị Kim Hồn Tệ!Diệp Bạch hữu ta cật kinh (có chút kinh ngạc), Kim Toán Bàn bất hội tại huyễn cảnh trung bả Kim Hồn Tệ đương thực vật thôn cật liễu ba (không lẽ trong huyễn cảnh đã coi Kim Hồn Tệ là thức ăn mà nuốt vào sao).Đãn tựu toán thị cật Kim Hồn Tệ dã bất hội hôn mê bất tỉnh a (Nhưng cho dù là ăn Kim Hồn Tệ cũng sẽ không hôn mê bất tỉnh chứ).“Chẩm yêu dạng (Thế nào rồi)?

Hữu phát hiện ma (Có phát hiện gì không)?” Trần Ngọc Lâu vấn đạo.Diệp Bạch dao dao đầu (lắc đầu): “Tiên bả Sư phó tống thượng khứ ba (Trước hết hãy đưa Sư phó lên đi), cổ kế tha nhất thời bán hội thị tỉnh bất lai liễu (e rằng hắn nhất thời nửa khắc chưa tỉnh lại được).”“Hảo, na tiếp hạ lai chẩm yêu bạn (Được, vậy tiếp theo phải làm sao)?”“Tiếp hạ lai…” Diệp Bạch tảo thị tại tràng đích chúng nhân (quét mắt nhìn những người có mặt), tối hậu bả mục quang đình lưu tại Chá Cô Tiếu đích thân thượng (cuối cùng dừng ánh mắt trên người Chá Cô Tiếu): “Ta và Nhị ca hạ mộ, kỳ tha nhân nguyên lộ phản hồi (những người khác quay về đường cũ).”Thính đáo giá thoại (Nghe thấy lời này), Trần Ngọc Lâu trứu mi đạo (nhíu mày nói): “Nguyên lộ phản hồi (Quay về đường cũ)?

Tam đệ, đệ thị bất thị bả ngã vong liễu (có phải đã quên ta rồi không)!”Diệp Bạch trường thán nhất khẩu khí (thở dài một hơi): “Đại ca, thủ đoạn của Tinh Tuyệt Nữ Vương huynh dã kiến thức qua (cũng đã được chứng kiến), năng tá địa thế sát nhân vô hình (có thể lợi dụng địa thế giết người vô hình).

Ta cổ kế giá mộ huyệt hung hiểm tình huống bất bỉ Hiến Vương Mộ soa phân hào (ta đoán tình hình hung hiểm của mộ huyệt này không kém Hiến Vương Mộ một phân nào), giá thứ huynh tựu biệt hạ khứ (lần này huynh đừng xuống nữa), bả Sư phó bọn họ hộ tống hồi khứ ba (hãy hộ tống Sư phó bọn họ về đi)?”“Đệ nhóc đừng bả ngã đương lăng thanh đầu hốt du (coi ta là kẻ khờ mà lừa gạt), hộ tống

đích sự hữu tiểu Hắc huynh đệ tựu cú liễu (chuyện hộ tống có tiểu Hắc huynh đệ là đủ rồi), ta bồi nhĩ môn nhất khởi hạ mộ (ta sẽ cùng các đệ xuống mộ)!" Trần Ngọc Lâu trảm đinh tiệt thiết đạo (dứt khoát nói).Diệp Bạch vô nại đích khán liễu Chá Cô Tiếu nhất nhãn (bất lực nhìn Chá Cô Tiếu một cái), kỳ ý nhĩ dã thuyết thuyết a (ý bảo huynh ấy cũng nói giúp đi).Chá Cô Tiếu dã bất tưởng Trần Ngọc Lâu bồi tha môn mạo hiểm (cũng không muốn Trần Ngọc Lâu cùng bọn họ mạo hiểm), đãn cương tưởng khai khẩu tựu bị đả đoạn (nhưng vừa định mở miệng liền bị ngắt lời).“Đương niên kết bái thệ ngôn nan đạo thị ngoạn tiếu thoại (Lời thề kết bái năm xưa chẳng lẽ là chuyện đùa sao)?

Ta thị nhĩ môn đích Đại ca, nhi thả Trần Ngọc Lâu ta năng thành vi Tá Lĩnh Khôi thủ bất cận cận kháo năng lực hòa thủ đoạn (có thể trở thành Khôi thủ Tá Lĩnh không chỉ dựa vào năng lực và thủ đoạn), canh thị nghĩa khí nhị tự (mà còn là hai chữ nghĩa khí).

Các đệ bả ngã đâu hạ độc tự khứ hạ mộ (bỏ ta lại một mình xuống mộ), trí ngã vu hà địa (đặt ta vào tình thế nào đây)?"Trần Ngọc Lâu dã cực vi khí não (cũng vô cùng tức giận), tam nhân huề thủ giá yêu đa sinh tử tuyệt cảnh đô tẩu liễu qua lai (ba người tay trong tay đã cùng nhau vượt qua bao nhiêu tuyệt cảnh sinh tử), hiện tại khước bả tha nhất nhân đâu hạ (bây giờ lại bỏ hắn lại một mình).Kiến Trần Ngọc Lâu thị chân đích sinh khí (Thấy Trần Ngọc Lâu thật sự nổi giận), Diệp Bạch dã vô khả nại hà (cũng bất lực), vị Đại ca này của hắn động liễu chân tỳ khí đích thoại (một khi đã nổi nóng thì), hướng lai thị thuyết nhất bất nhị (luôn nói một là một, hai là hai), quật cường đích ngận (vô cùng quật cường).Tha chích hảo khai khẩu đạo (Hắn đành mở miệng nói): “Hành, giá thứ chúng ta tam huynh đệ nhất khởi (lần này ba huynh đệ chúng ta cùng nhau), hội nhất hội na Tinh Tuyệt Nữ Vương (hội ngộ với Tinh Tuyệt Nữ Vương đó)!"Trần Ngọc Lâu

giá tài do nộ chuyển hỉ (lúc này mới từ giận chuyển sang vui).Tiếp trứ Diệp Bạch đối Tề Tiểu Hắc giao đại bất thiếu sự tình (dặn dò Tề Tiểu Hắc rất nhiều chuyện), hựu bả chi tiền tòng bảo tương trung khai xuất không gian giới chỉ chỉ giao cấp tha (lại giao không gian giới chỉ đã mở ra từ hòm bảo vật trước đó cho hắn).Lý diện trang mãn liễu thực vật hòa thủy (Bên trong chứa đầy thức ăn và nước uống), tức sử tha môn tam huynh đệ chân đích chiết tại mộ trung (dù ba huynh đệ bọn họ thật sự bỏ mạng trong mộ), lý diện đích vật tư dã túc cú Tề Tiểu Hắc đẳng nhân an toàn xuất sa mạc liễu (vật tư bên trong cũng đủ để Tề Tiểu Hắc và những người khác an toàn thoát khỏi sa mạc).Chúng nhân mục tống tam huynh đệ toàn phó vũ trang tẩu tiến mộ huyệt thâm xử (Mọi người đưa mắt tiễn ba huynh đệ trang bị đầy đủ đi sâu vào mộ huyệt), Hoa Linh nhẫn bất trụ vấn đạo (không kìm được hỏi): “Trương tiên sinh, ông thuyết tha môn năng bình an hồi lai ma (nói bọn họ có thể bình an trở về không)?”Trương Cửu Y an úy đạo (an ủi): “Phóng tâm, cát nhân tự hữu thiên tướng (người tốt tự có trời phù hộ), tha môn đích mệnh cách tảo dĩ kinh bị cải biến (mệnh cách của bọn họ sớm đã bị thay đổi), giai bất thị đoản mệnh chi nhân (đều không phải người đoản mệnh).”Diệp Bạch tam nhân nhất lộ thâm nhập (một đường đi sâu vào), duyên đồ tẩu qua Tinh Tuyệt Vương Cung, Thiển Hồ Bạc đẳng địa (đi qua Tinh Tuyệt Vương Cung, Thiển Hồ Bạc và những nơi khác), đình tại hắc sắc thạch kiều ám hà chi thượng (dừng lại trên cây cầu đá màu đen bắc qua sông ngầm).Sát giác đáo động tĩnh (Cảm giác được động tĩnh), đại xà tấn tốc tòng thủy hạ toản xuất lai (nhanh chóng từ dưới nước chui lên), tiên khởi đại phiến lãng hoa (tung bọt sóng lớn).“Các ngươi tổng toán lai liễu (cuối cùng cũng đến rồi)!” Tất cả những thứ có thể giúp nó hóa giao đan dược đều ở Diệp Bạch, nó hoàn chân phạ Diệp Bạch nhất khứ bất hồi (thật sự sợ Diệp Bạch một đi không trở lại).Diệp Bạch khán xuất đại xà đích tâm tư (nhìn ra tâm tư của đại xà), tiếu

liễu tiếu đạo (cười cười nói): “Phóng tâm, ta thị ngôn nhi hữu tín chi nhân (là người giữ lời), hi vọng ngươi dã năng tuân thủ thừa nặc (cũng có thể tuân thủ lời hứa).”Đại xà điểm đầu ứng hòa (gật đầu đáp ứng), triệt để toản xuất thủy diện (hoàn toàn chui ra khỏi mặt nước), bàng đại đích xà khu chiêm mãn bán cá không gian (thân rắn khổng lồ chiếm gần nửa không gian).Đại xà xà khu bố mãn thương kình hữu lực hắc sắc lân phiến (Thân rắn của đại xà phủ đầy vảy đen chắc khỏe), đáp phối đầu lâu thượng hắc sắc nhục lựu đảo hữu kỷ phân uy mãnh bá khí chi cảm (kết hợp với u thịt đen trên đỉnh đầu tạo cảm giác uy mãnh bá khí).Dã bất tri dĩ hậu đích Tiểu Hắc năng bất năng thừa thụ đắc khởi (Cũng không biết Tiểu Hắc sau này có chịu đựng được không).Diệp Bạch nhượng đại xà phục tại địa thượng (bảo đại xà nằm phục trên mặt đất), lạp thượng Chá Cô Tiếu hòa Trần Ngọc Lâu kỵ tại đại xà đầu lâu hậu đích xà cảnh gian (kéo Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cưỡi lên cổ rắn phía sau đầu đại xà).Tử Hà Chân Khí hoãn hoãn độ tiến hồng sắc lân giáp (từ từ truyền vào miếng vảy đỏ), hồng quang vi thiểm (hồng quang khẽ lóe), xanh khởi nhất phiến vô hình khu vực (tạo ra một khu vực vô hình), tam nhân hòa đại xà đầu lâu đô tại thử khu vực trung (ba người và đầu đại xà đều nằm trong khu vực này).“Xuất phát!”Đại xà duyên trứ địa diện hoãn hoãn ba động (từ từ trườn trên mặt đất), phi thường bình ổn (vô cùng ổn định).Diệp Bạch sấn cơ tuân vấn đại xà danh tự (nhân cơ hội hỏi tên đại xà), đại xà hồi đạo (đáp): Tinh Tuyệt Nữ Vương tằng kinh xưng hô tha vi Tịnh Kiến A Hàm.Tịnh Kiến A Hàm?

Tự hồ thị hắc đầu quái xà thống xưng (Dường như là tên gọi chung của hắc đầu quái xà), Tinh Tuyệt Nữ Vương bả giá ta hắc xà thị vi Tinh Tuyệt nhất tộc thủ hộ thần (coi những con rắn đen này là thần hộ mệnh của tộc Tinh Tuyệt).Diệp Bạch hựu tuân vấn đại xà chi tiền đề đáo Vô Tận Thâm Uyên (lại hỏi đại xà về Vô Tận Thâm Uyên mà nó từng nhắc đến trước đó), đãn đại xà chi chi ngô ngô (nhưng đại

xà úp úp mở mở), một hữu chính diện hồi đáp tha (không trả lời trực tiếp).Diệp Bạch tiếu liễu tiếu (cười cười), tâm tưởng dĩ hậu hữu đắc thị cơ hội nhượng nhĩ thuyết xuất thực thoại (thầm nghĩ sau này còn nhiều cơ hội để ngươi nói ra sự thật).Đại xà ba hành tuy ổn đương (trườn đi tuy ổn định), đãn tốc độ bất mạn (nhưng tốc độ không chậm), ngận khoái tiện lai đáo đôi tích trân bảo kim sơn nhai hạ (rất nhanh đã đến dưới vách đá của núi vàng tài bảo chất đống).Đương trứ đại xà diện (Trước mặt đại xà), Diệp Bạch trực tiếp tương chúng đa tài bảo thu nhập không gian trung (trực tiếp thu rất nhiều tài bảo vào không gian), nhất mai Kim Hồn Tệ đô một lưu (không để lại một đồng Kim Hồn Tệ nào).Kiến đáo giá nhất mạc đại xà trứ thực hữu ta cật kinh (Chứng kiến cảnh này, đại xà quả thật có chút kinh ngạc), đương niên đích Tinh Tuyệt Nữ Vương dã hữu bả đông tây biến tiêu thất đích bản sự (Tinh Tuyệt Nữ Vương năm xưa cũng có bản lĩnh làm đồ vật biến mất), cá nhân loại này năng lực hoàn chân bất tiểu (năng lực của con người này quả thật không nhỏ).Nhược thị nhượng tha xúc bính đáo ngã (Nếu để hắn chạm vào ta), hội bất hội dã bả ngã cấp thu tẩu (liệu có bị thu đi mất không)?

“Thế nào?

Bản sự của ta hòa Tinh Tuyệt Nữ Vương tương bỉ (so với Tinh Tuyệt Nữ Vương thì sao)?” Diệp Bạch tưởng tòng đại xà khẩu trung đa liễu giải Tinh Tuyệt Nữ Vương năng lực (muốn từ miệng đại xà hiểu thêm về năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương).Đại xà tưởng liễu tưởng đạo (nghĩ nghĩ nói): “Tinh Tuyệt Nữ Vương tối lệ hại đích tiện thị tha na song nhãn tình (Điểm lợi hại nhất của Tinh Tuyệt Nữ Vương chính là đôi mắt của nàng ta), chích yếu bị tha đích nhãn tình tuyển trung (chỉ cần bị mắt nàng ta chọn trúng), tiện hội bị phóng trục (liền sẽ bị đày ải), chí vu phóng trục đáo na lý ngã dã bất tri đạo (còn đày ải đến đâu thì ta cũng không biết).”Diệp Bạch điểm điểm đầu (gật

đầu), tâm trung hữu liễu kế giác (trong lòng đã có tính toán).Trần Ngọc Lâu thấy Diệp Bạch và đại xà nói chuyện suốt cả đường, không kìm được hỏi: "Hai đệ đang nói gì vậy?"Ta đang tuân vấn quan vũ Tinh Tuyệt Nữ Vương sự tình (hỏi về chuyện Tinh Tuyệt Nữ Vương)."“Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Tuân vấn tha (Hỏi nàng ta)?

Nan bất thành, Tinh Tuyệt Nữ Vương hoàn một tử (Chẳng lẽ, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn chưa chết sao)?" Trần Ngọc Lâu đẩu nhiên tưởng đáo giá nhất điểm (chợt nghĩ đến điểm này), liên mang tâm trung đại kinh (trong lòng lập tức đại kinh).Tha Tam đệ bản sự tha thị thanh sở đích (Hắn biết bản lĩnh của Tam đệ mình), vãng vãng hữu tiên tri tiên giác năng lực (thường có khả năng tiên tri tiên giác).Diệp Bạch như thử tại ý Tinh Tuyệt Nữ Vương (quan tâm đến Tinh Tuyệt Nữ Vương như vậy), na thuyết minh tha môn tiếp hạ lai tựu yếu diện đối hoạt trứ đích Tinh Tuyệt Nữ Vương (điều đó có nghĩa là bọn họ sắp phải đối mặt với Tinh Tuyệt Nữ Vương còn sống).Yếu thuyết dĩ tiền (Nếu là trước đây), đả tử Trần Ngọc Lâu đô bất tín hữu nhân năng tồn hoạt kỷ thiên niên (đánh chết Trần Ngọc Lâu hắn cũng không tin có người có thể sống sót mấy ngàn năm), đãn kinh lịch qua Hiến Vương Mộ hậu (nhưng sau khi trải qua Hiến Vương Mộ), tha tiện tín liễu (hắn liền tin).Hiến Vương lão đông tây đô năng hoạt đáo nhị thập thế kỷ (lão già kia còn có thể sống đến thế kỷ XX), hoàn soa điểm thành tiên (còn suýt thành tiên), giá hội yêu pháp Tinh Tuyệt Nữ Vương năng hoạt đáo hiện tại tha nhất điểm dã bất cật kinh (bây giờ Tinh Tuyệt Nữ Vương có phép yêu có thể sống đến hiện tại hắn một chút cũng không kinh ngạc).Cái thế giới này chân đích hữu quỷ thần yêu tiên (thật sự có quỷ thần yêu tiên)!Đại xà đái trứ tam nhân toản tiến từ sơn nham động (mang theo ba người chui vào hang động từ sơn), động nội thông đạo khúc chiết bất bình

(đường hầm bên trong khúc khuỷu không bằng phẳng), hữu ta địa phương không khoáng hữu ta địa phương hiệp trách (có chỗ rộng rãi có chỗ chật hẹp).Diệp Bạch thủ trì Bá Vương Thương tước bình bất thiếu từ thạch lộ chướng (cầm Bá Vương Thương san phẳng không ít chướng ngại đá từ), tài nhượng đại xà thuận lợi thông qua (mới giúp đại xà thuận lợi thông qua).“Ngươi dĩ tiền hữu một hữu lai qua giá lý (Trước đây ngươi có từng đến đây chưa)?” Diệp Bạch vấn đạo.Đại xà thổ tín dao đầu (thè lưỡi lắc đầu), bất tự tác giả (không giống đang giả bộ).Nham động trung (Trong hang đá), Diệp Bạch khán đáo Chá Cô Tiếu lưu hạ tiểu từ trận (nhìn thấy từ trận nhỏ mà Chá Cô Tiếu để lại), thuyết minh tha môn thực tế chích tẩu đáo liễu giá lý (điều đó cho thấy bọn họ thực tế chỉ đi đến đây).Bất qua tha tại đệ nhất tầng huyễn cảnh trung khước hòa chúng nhân xuất nham động (Nhưng hắn trong tầng huyễn cảnh đầu tiên lại cùng mọi người ra khỏi hang đá), khán đáo liễu Quỷ Động hòa Tinh Tuyệt Nữ Vương quan quách (nhìn thấy Quỷ Động và quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương).Dã bất tri na huyễn hóa xuất lai đích tràng cảnh hòa hiện thực trung đích tràng cảnh hữu hà khu biệt (Cũng không biết cảnh tượng hóa ra đó và cảnh tượng trong thực tế có gì khác biệt).Chính tư tác trứ (Đang suy nghĩ), đại xà tái trứ tha môn đình tại liễu xuất khẩu tiền (chở bọn họ dừng lại trước lối ra).Nhân vì nhãn tiền đích nhất mạc hữu ta quỷ dị (Vì cảnh tượng trước mắt có chút quỷ dị).Nham động xuất khẩu đích ngoại diện cánh phiếm trứ hồng sắc yêu dị đích quang mang (Bên ngoài lối ra của hang đá vậy mà lại phát ra ánh sáng đỏ yêu dị).Nhi thả giá hồng quang hảo tượng hội hô hấp nhất dạng (Hơn nữa ánh sáng đỏ này dường như biết thở), nhất hội minh lượng nhất hội ám đạm (lúc sáng lúc mờ).Mọi người không khỏi nhíu mày, ở sâu trong lòng núi này, rốt cuộc là thứ gì có thể phát ra một khối ánh sáng đỏ lớn như vậy.Đại xà sát giác đáo tình huống bất đối kình (cảm thấy tình hình không ổn), thổ xuất xà tín tham tra không khí trung đích tin tức (thè lưỡi rắn thăm

dò tin tức trong không khí), tê minh nhất cú xà ngữ (xì xì một câu tiếng rắn): "Hoa khai liễu (Hoa nở rồi)!"Hoa?Diệp Bạch dường như nghĩ đến điều gì đó, vỗ vỗ đầu đại xà, ý bảo nó tiếp tục tiến lên.Đại xà tái trứ tam nhân toản xuất nham động (chở ba người chui ra khỏi hang đá), nhãn tiền đích nhất mạc khước mỹ đắc nhượng trất tức (cảnh tượng trước mắt lại đẹp đến nghẹt thở).Chỉ kiến hạo đại không khoáng đích sơn khang phúc nội (Chỉ thấy trong lòng núi rộng lớn và khoáng đạt), biến địa trường mãn liễu hồng sắc Bỉ Ngạn Hoa (khắp nơi mọc đầy những đóa Bỉ Ngạn Hoa màu đỏ).Hoa đóa tiên diễm hồng lệ (Những đóa hoa đỏ rực rỡ), ánh xuất hồng quang (phản chiếu ánh sáng đỏ), phảng nhược thấm xuất huyết nhất bàn (tựa như máu thấm ra).Bỉ Ngạn Hoa hải trung gian (Giữa biển Bỉ Ngạn Hoa), thị trực kính thiên mễ (là Quỷ Động đường kính ngàn mét), thâm bất kiến để đích Quỷ Động (sâu không thấy đáy).Hồng sắc Bỉ Ngạn Hoa hựu duyên trứ tứ chu sơn bích mạn diên (những đóa Bỉ Ngạn Hoa đỏ lại men theo vách núi xung quanh mà lan rộng), duyên trứ thạch lương sinh trường tại Côn Luân Thần Mộc thượng (men theo xà ngang đá mọc trên Côn Luân Thần Mộc).Nhãn tiền đích tràng cảnh hòa huyễn cảnh hữu ngũ phân tương tự (Cảnh tượng trước mắt và huyễn cảnh có năm phần tương tự), soa biệt giác đại đích tiện thị giá mạn thiên đích hồng sắc Bỉ Ngạn Hoa (điểm khác biệt lớn chính là những đóa Bỉ Ngạn Hoa đỏ rực trời này).Diệp Bạch mi đầu thâm thâm trứu khởi (cau mày thật sâu), những đóa hoa này thị bản lai tựu hữu (vốn dĩ đã có), hoàn thị nã xuất Mộc Trần Châu hậu dẫn xuất biến động (hay là sau khi lấy ra Mộc Trần Châu thì mới dẫn đến biến động này)?Trần Ngọc Lâu Chá Cô Tiếu dã hữu ta mê mang (cũng có chút mơ hồ), hoài nghi chính mình đẳng nhân hựu hãm nhập liễu huyễn cảnh (nghi ngờ mình và những người khác lại rơi vào huyễn cảnh)."Tam đệ, miếng vảy này của đệ thị bất thị thất hiệu liễu (có phải mất hiệu lực rồi không)?" Trần Ngọc Lâu nhẫn bất trụ đạo."Chúng ta một hữu hãm

nhập huyễn cảnh (không rơi vào huyễn cảnh), giá dã bất thị huyễn giác (đây cũng không phải ảo giác), giá thị chân hoa (đây là hoa thật).” Chá Cô Tiếu tùy thủ trích hạ nhất đóa Bỉ Ngạn Hoa nhu tha hậu đạo (tiện tay hái một đóa Bỉ Ngạn Hoa vò nát rồi nói).

“Trước hết hãy lên xem sao, xem Tinh Tuyệt Nữ Vương này đang chơi trò quỷ gì.” Diệp Bạch khai khẩu đạo.Đại xà phúc bộ trảo địa cực lao (Bụng đại xà bám đất cực kỳ chắc chắn), duyên trứ đẩu tiễu đích tà pha hoãn hoãn ba hành (men theo con dốc đứng từ từ trườn lên), tối chung đình hạ thạch lương chi tiền (cuối cùng dừng lại trước xà ngang đá).Thạch lương hữu tam thập mễ trường (Xà ngang đá dài ba mươi mét), Tinh Tuyệt Nữ Vương quan quách tiện tại thạch lương tẫn đầu (liền ở cuối xà ngang đá).Kiến đáo trường mãn lục nha quan mộc (Thấy quan tài đầy mầm xanh), Trần Ngọc Lâu nhất nhãn tựu nhận xuất thị Côn Luân Thần Mộc (vừa nhìn đã nhận ra đó là Côn Luân Thần Mộc), nhẫn bất trụ cảm thán đạo (không kìm được cảm thán): “Côn Luân Thần Mộc a!

Đời này ta năng kiến đáo giá chủng quan quách dã toán thị một bạch hoạt (có thể nhìn thấy loại quan quách này cũng coi như không sống uổng phí).”Diệp Bạch tiếu liễu tiếu (cười cười), vị Đại ca này của hắn đối quan quách tình hữu độc chung (đặc biệt yêu thích quan quách), hòa huyễn cảnh trung đích biểu hiện kỷ vô soa biệt (biểu hiện này hầu như không khác gì trong huyễn cảnh).Vân Nam Hiến Vương Mộ hồi lai hậu (Sau khi trở về từ Hiến Vương Mộ ở Vân Nam), Âm Tử Quan hòa lam sắc thạch tinh nham quan đô bị Trần Ngọc Lâu thuận liễu khứ (quan tài Âm Tử và quan tài đá tinh thể màu xanh đều bị Trần Ngọc Lâu lấy đi).Hoặc hứa Tá Lĩnh hạ mộ bất lưu quan quách đích tập quán tựu thị tòng Trần Ngọc Lâu thành vi Khôi thủ hậu khai thủy thịnh hành đích (Có lẽ tập quán Tá Lĩnh hạ mộ không để lại quan quách chính là từ khi Trần Ngọc Lâu trở thành Khôi thủ mà thịnh

hành).Giá thì Chá Cô Tiếu dã đạo (Lúc này Chá Cô Tiếu cũng nói): "Khán kiến thần mộc thượng hồng sắc hoa đóa ma (Có thấy những đóa hoa đỏ trên thần mộc không)?

Ta sai trắc ứng cai thị Thi Hương Ma Dụ (đoán chắc hẳn là Thi Hương Ma Dụ), loài hoa này phi đồng tiểu khả (phi phàm), truyền thuyết chích sinh trường tại Tây Vực (chỉ sinh trưởng ở Tây Vực), hoa nội ẩn tàng trứ ác quỷ (bên trong hoa ẩn chứa ác quỷ)."Ác quỷ?

Như thử tà hồ (Tà dị như vậy sao)?" Trần Ngọc Lâu trứu mi."Chích thị truyền thuyết (Chỉ là truyền thuyết), tiền bối Bàn Sơn của ta đối thử hữu qua ký tái (có ghi chép về điều này), loài hoa này sắc thải cực diễm lệ (màu sắc cực kỳ diễm lệ), tán phát xuất đích dị hương năng sử nhân sản sinh huyễn giác (hương thơm kỳ lạ tỏa ra có thể khiến người ta sản sinh ảo giác).

Tối quan kiện đích thị tức tiện bình khí bất hô hấp (Điều quan trọng nhất là dù có nín thở), dã đáng bất trụ hoa hương tập kích (cũng không thể ngăn được hương hoa tấn công)."Trần Ngọc Lâu sai trắc đạo (đoán): "Nan bất thành giá hoa hương hội sấm nhập nhân đích bì phu (Chẳng lẽ hương hoa này sẽ thẩm thấu vào da thịt con người)?"Chá Cô Tiếu điểm điểm đầu (gật đầu): "Hoặc hứa như thử (Có lẽ là vậy), nhãn hạ chúng ta một hữu thụ đáo ảnh hưởng ứng cai thị Tam đệ giá bảo bối hộ thể đích duyên cố (hiện tại chúng ta không bị ảnh hưởng chắc là nhờ bảo bối hộ thể của Tam đệ)."Trần Ngọc Lâu khinh thổ nhất khẩu khí (khẽ thở ra một hơi), khánh hạnh đích đồng thời (vừa may mắn), dã bất miễn hữu ta hưng ý lan san (cũng không khỏi có chút mất hứng).Giá đẳng mộ huyệt khởi thị nhân lực năng cú đạo đắc liễu đích (Một ngôi mộ như vậy làm sao sức người có thể đạo được), bất thuyết chi tiền đích từ sơn huyễn cảnh (chưa kể huyễn cảnh từ sơn trước đó), tựu thị nhãn tiền đích Thi Hương Ma Dụ tha dã một hữu đối phó đích thủ đoạn (ngay cả Thi Hương Ma Dụ

trước mắt hắn cũng không có thủ đoạn đối phó).Tá Lĩnh hào xưng thập vạn đạo chúng (hào xưng mười vạn đạo chúng), vô mộ bất đạo (không mộ nào không đạo), yếu thị tha đái trứ huynh đệ môn tiến lai (nếu hắn dẫn theo huynh đệ vào đây), na chân thị hữu đa thiếu tử đa thiếu (thì thật sự là có bao nhiêu chết bấy nhiêu).Dĩ hậu tái xuất khứ (Sau này ra ngoài), vạn vạn bất năng tái xuy hư chính mình (tuyệt đối không thể khoác lác về mình nữa).Diệp Bạch khước thị bất tri Trần Ngọc Lâu tâm trung sở tưởng (lại không biết Trần Ngọc Lâu đang nghĩ gì trong lòng), tha đích tâm tư toàn tập trung tại Côn Luân Mộc Quách thượng (tâm trí hắn hoàn toàn tập trung vào Côn Luân Mộc Quách).Hồng sắc Bỉ Ngạn Hoa ngụ ý trứ vãng sinh (màu đỏ tượng trưng cho sự vãng sinh), ngận hữu khả năng thị Tinh Tuyệt Nữ Vương phục tô đích chinh triệu (rất có khả năng là dấu hiệu cho sự phục sinh của Tinh Tuyệt Nữ Vương).Nếu đối mặt với Tinh Tuyệt Nữ Vương, hắn nên dùng thủ đoạn gì để đối phó?Diệp Bạch tâm tư triển chuyển chi gian (đang suy tư), tiện kiến Chá Cô Tiếu khiêu hạ xà thân (liền thấy Chá Cô Tiếu nhảy khỏi thân rắn), hướng trứ quan quách tẩu khứ (đi về phía quan quách).“Nhị ca?”“Vô sự, giá thị chúng ta nhất tộc túc mệnh (số mệnh của tộc chúng ta), Tinh Tuyệt Nữ Vương quan quách hoàn thị do ngã lai khai ba (vẫn nên để ta mở vậy).”Đãn Diệp Bạch hòa Trần Ngọc Lâu chẩm hội nhượng Chá Cô Tiếu nhất nhân mạo hiểm (làm sao có thể để Chá Cô Tiếu một mình mạo hiểm), tùy tức dã khiêu hạ lai (liền cũng nhảy xuống), tấn tốc truy liễu thượng khứ (nhanh chóng đuổi theo).Tam nhân hoãn bộ tẩu tại tế trường đích thạch lương thượng (chậm rãi đi trên xà ngang đá mảnh dài), cước hạ tiện thị thâm bất kiến để đích Quỷ Động (dưới chân là Quỷ Động sâu không thấy đáy).Trận trận hô khiếu đích âm phong tòng hắc động trung quát xuất (Những đợt gió âm gào thét thổi ra từ hắc động), tam nhân phảng phật xử tại vạn mễ cao không (ba người như đang đứng trên cao vạn mét).Quan mộc vô cái (Quan tài

không có nắp), đãn hữu lục sắc chi diệp già đáng (nhưng có lá xanh che chắn), khán bất thanh quan nội tình huống (không nhìn rõ tình hình bên trong quan tài).Giá thì (Lúc này), Thi Hương Ma Dụ sát giác đáo sinh nhân đích khí tức (cảm nhận được hơi thở của người sống), nữu động hoa cảnh (uốn lượn cành hoa), hướng Diệp Bạch tam nhân hoãn hoãn nhuyễn động (từ từ uyển chuyển về phía ba người Diệp Bạch).Tưởng khởi huyễn cảnh trung đích tao ngộ (Nhớ lại những gì đã trải qua trong huyễn cảnh), Diệp Bạch quả đoạn tương Bá Vương Thương thủ xuất (quả quyết rút Bá Vương Thương ra), ngân quang nhất thiểm (một luồng ngân quang lóe lên), Thi Hương Ma Dụ tiện hoa thân phân ly (liền thân hoa tách rời).Hồng diễm đích hoa đóa suất lạc tại địa (Những đóa hoa đỏ rực rơi xuống đất), yên ba ba (xì xì), tấn tốc khô nuy (nhanh chóng khô héo), tùy tức hóa vi hôi tẫn (rồi hóa thành tro bụi).Giá nhất cử động tượng thị dẫn khởi liên tỏa phản ứng (Hành động này dường như đã gây ra phản ứng dây chuyền).Bỉ Ngạn Hoa tại Côn Luân Mộc thượng mạn diên thịnh khai (trên Côn Luân Mộc lan tràn nở rộ), ngận khoái chỉnh cá Côn Luân Mộc Quách thượng đô trường mãn liễu Bỉ Ngạn Hoa (rất nhanh toàn bộ Côn Luân Mộc Quách đều mọc đầy Bỉ Ngạn Hoa).Giá nhất khắc hồng quang đại trạm (Khoảnh khắc này hồng quang đại chấn), chỉnh cá sơn khang nội bị chiếu đắc thông minh (toàn bộ lòng núi được chiếu sáng rực rỡ), uyển như địa ngục nhất bàn ân hồng vô cùng (uyển như địa ngục đỏ thẫm vô cùng).Thạch lương thượng dã bố mãn Bỉ Ngạn Hoa (Trên xà ngang đá cũng phủ đầy Bỉ Ngạn Hoa), hảo tại tam nhân hữu hồng sắc lân giáp hộ thể (may mắn là ba người có miếng vảy đỏ hộ thể), Bỉ Ngạn Hoa sinh trường bất tiến lai (không thể sinh trưởng vào), hình thành liễu trực kính tam mễ viên hình không gian (hình thành một không gian hình tròn đường kính ba mét).Trần Ngọc Lâu đảo hấp nhất khẩu khí (hít sâu một hơi), nhập nhãn chi xử toàn thị hồng sắc Bỉ Ngạn Hoa (khắp nơi trong tầm mắt đều là Bỉ Ngạn Hoa đỏ).Diệp

Bạch dã thần sắc ngưng trọng (cũng thần sắc ngưng trọng), mãnh đắc xuất thủ (chợt ra tay), vũ động Bá Vương Thương như lợi kiếm thứ xuất (múa Bá Vương Thương như kiếm sắc đâm tới).Khán giả giá thế thị tưởng tương Côn Luân Quách cấp hủy liễu (Nhìn thế này là muốn phá hủy Côn Luân Quách).Thử thì dĩ kinh cố bất đắc trân quý đích Côn Luân Mộc liễu (Lúc này đã không thể màng đến Côn Luân Mộc quý giá nữa rồi), Tinh Tuyệt Nữ Vương hoặc hứa hoàn vị hoàn toàn phục tô (có lẽ vẫn chưa hoàn toàn phục sinh), tiên hạ thủ vi cường đích đạo lý tha hoàn thị đổng đích (đạo lý tiên hạ thủ vi cường hắn vẫn hiểu).Đãn Côn Luân Mộc tự hồ sát giác đáo nguy hiểm (Nhưng Côn Luân Mộc dường như cảm nhận được nguy hiểm), thuấn gian sinh xuất mật tập chi diệp đằng mạn tương Diệp Bạch giá nhất thương triền trụ (lập tức sinh ra cành lá, dây leo dày đặc quấn lấy một thương này của Diệp Bạch).Trần Ngọc Lâu kiến Diệp Bạch thất lợi (thấy Diệp Bạch thất bại), nhãn tật thủ khoái (nhanh mắt nhanh tay), triêu trứ Côn Luân Quách thượng phương nhưng xuất nhất khỏa lựu đạn (ném một quả lựu đạn về phía trên Côn Luân Quách).Chá Cô Tiếu dã trì Kim Cương Tán đáng tại nhị nhân diện tiền (cũng cầm Kim Cương Tán che chắn trước mặt hai người).Thử khắc (Lúc này), tam nhân phối hợp đích phi thường mặc khế (ba người phối hợp vô cùng ăn ý).“Oanh!” Lựu đạn đích bạo tạc thanh tại sơn khang nội hồi hưởng (Tiếng lựu đạn nổ vang vọng trong lòng núi).Chá Cô Tiếu tương bố mãn đạn phiến Kim Cương Tán thu hồi (thu lại Kim Cương Tán đầy mảnh đạn), tam nhân vọng khứ (ba người nhìn lại), Côn Luân Quách bị tạc khai liễu nhất cá tiêu hắc đích phá khẩu (bị nổ ra một lỗ đen thui), đãn giá phá khẩu ngận khoái bị diễn sinh chi diệp đằng mạn tu phục (nhưng lỗ hổng này rất nhanh bị cành lá dây leo sinh trưởng ra mà phục hồi).

“Khả tích liễu (Đáng tiếc thật).” Trần Ngọc Lâu hữu ta oản tích (có chút tiếc nuối), nhược thị lựu đạn đích uy lực tái đại ta hoặc hứa

trực tiếp năng tương Côn Luân Quách tạc xuyên (nếu uy lực lựu đạn lớn hơn một chút có lẽ có thể trực tiếp làm nổ xuyên Côn Luân Quách), đáo thì tái nhưng nhất khỏa lựu đạn tiến khứ (đến lúc đó ném thêm một quả lựu đạn nữa vào), na Tinh Tuyệt Nữ Vương bất thị hôi phi yên diệt hạ tràng (chẳng phải Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ hóa thành tro bụi sao)?Chá Cô Tiếu khán xuất hề khiêu (nhìn ra manh mối), sai trắc đạo (đoán): "Thần mộc tại tu bổ quan quách bản thể (đang tu bổ bản thể quan quách), hoặc hứa hòa Tinh Tuyệt Nữ Vương tức tương phục tô hữu quan (có lẽ có liên quan đến việc Tinh Tuyệt Nữ Vương sắp phục sinh)."Trần Ngọc Lâu nhận đồng đạo (đồng tình nói): "Thoại tuy như thử (Nói vậy thì nói vậy), đãn giá thần mộc sinh trường đích tốc độ thái khoái (nhưng tốc độ sinh trưởng của thần mộc này quá nhanh), cha môn đả bất phá thần mộc phòng ngự a (chúng ta không phá được phòng ngự của thần mộc).

Cương tài lựu đạn đích uy lực nhĩ môn dã khán đáo liễu (Vừa nãy uy lực lựu đạn các đệ cũng thấy rồi), tức tiện giá dạng dã tài tạc khai nhất cá tiểu phá khẩu (dù như vậy cũng chỉ làm nổ ra một lỗ nhỏ)."Tưởng liễu tưởng (Nghĩ nghĩ), Diệp Bạch khai khẩu đạo (mở miệng nói): "Ta không gian trung hoàn hữu nhất môn Bách Kích Pháo (Trong không gian của ta còn có một khẩu Bách Kích Pháo)."'"Bách Kích Pháo?

Đệ nhóc bả giá đông tây đô đái lai liễu (mang cả thứ này đến sao)?" Trần Ngọc Lâu đại vi chấn kinh.Diệp Bạch điểm điểm đầu (gật đầu), đãn hựu hữu ta bất xác định yếu bất yếu bả giá đại sát khí bàn xuất lai (nhưng lại có chút không chắc chắn có nên mang vũ khí sát khí lớn này ra không).Giải trừ Mộc Trần Châu trớ chú đích quan kiện tin tức ngận khả năng tại quan quách trung (Thông tin mấu chốt để giải trừ lời nguyền Mộc Trần Châu rất có thể nằm trong quan quách), nhi tha hoàng kim bảo tương dã tại quan quách trung (mà hòm

bảo vật bằng vàng của hắn cũng ở trong quan quách).Một phát pháo đạn này bắn xuống, Côn Luân Quách có lẽ sẽ cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương hóa thành tro bụi, đến lúc đó không được gì cả, vậy bọn họ xuống ngôi mộ này còn có ý nghĩa gì nữa chứ?Trần Ngọc Lâu khước một tưởng giá yêu đa (lại không nghĩ nhiều như vậy), cấp mang nhượng Diệp Bạch thủ xuất Bách Kích Pháo (vội vàng bảo Diệp Bạch lấy Bách Kích Pháo ra), đáp kiến tại thạch lương liên tiếp nhai bích vị trí (lắp đặt ở vị trí xà ngang đá nối liền vách núi).Điều chỉnh hảo vị trí (Điều chỉnh vị trí xong), Trần Ngọc Lâu hựu tắc tiến nhất phát pháo đạn (lại nạp thêm một phát pháo đạn).Giá thì (Lúc này), Bỉ Ngạn Hoa tập thể khô nuy (đồng loạt khô héo), chỉnh cá sơn khang hãm nhập tử tịch hòa hắc ám trung (toàn bộ lòng núi chìm vào sự chết chóc và bóng tối).Chích hữu tiền phương đích Côn Luân Quách hoàn tán phát trứ vi vi hồng quang (Chỉ có Côn Luân Quách phía trước vẫn phát ra hồng quang yếu ớt), tam nhân đả khai thủ điện (ba người mở đèn pin), vi nhược đích tam đạo quang trụ chiếu xạ tại Côn Luân Quách chi thượng (ba luồng ánh sáng yếu ớt chiếu rọi lên Côn Luân Quách).Như vạn chúng chú mục bàn (Như vạn chúng chú mục vậy), lục sắc đẳng mạn tứ tán (dây leo xanh biếc tứ tán), nhất chích bạch ngọc như thông nộn thủ đáp tại quan quách thượng (một bàn tay trắng ngọc như măng non đặt trên quan quách).Khẩn tiếp trứ (Ngay sau đó), nhất cá đái trứ kim diện nữ nhân tòng quan quách trung ba xuất (một người phụ nữ đeo mặt nạ vàng từ trong quan quách bò ra), thân xuyên kim sắc thúy yên sam (mặc kim sắc thúy yên sam), bán già bán yểm (nửa che nửa hở).Kỳ song mâu tự thủy (Đôi mắt nàng ta tựa nước), khước đái trứ đàm đàm đích băng lãnh (nhưng lại mang vẻ băng lãnh nhàn nhạt), tự hồ năng khán thấu nhất thiết (dường như có thể nhìn thấu mọi thứ).Tuy khán bất thanh diện dung (Tuy không nhìn rõ dung mạo), đãn dã tri giá nữ nhân trường tương cực mỹ (nhưng cũng biết người phụ nữ này vô cùng xinh đẹp).“Các ngươi là ai?”Đê trầm đích

xà minh thanh truyện lai (Tiếng rắn gầm gừ trầm thấp truyền đến), Diệp Bạch thần sắc nhất chinh (thần sắc cứng đờ), Tinh Tuyệt Nữ Vương thuyết đích cánh thị xà ngữ (nói vậy mà lại là tiếng rắn).“Chúng ta thị tương nhĩ phục tô đích tam vị dũng sĩ (là ba vị dũng sĩ đã giúp người phục sinh), nữ vương của ta.” Diệp Bạch đan tất hạ quỵ (quỳ một gối xuống), hành liễu nhất lễ (hành lễ), Chá Cô Tiếu hòa Trần Ngọc Lâu kiến trạng (thấy vậy), dã đan tất quỵ hạ (cũng quỳ một gối xuống), học đắc hữu mô hữu dạng (học theo y như đúc).Tinh Tuyệt Nữ Vương xích cước tòng Côn Luân Quách trung tẩu xuất (chân trần bước ra từ Côn Luân Quách), khẩn tiếp trứ (ngay sau đó), Côn Luân Quách cánh nhiên sinh xuất đằng mạn biên chức thành vương tọa (vậy mà sinh ra dây leo dệt thành ngai vàng), Tinh Tuyệt Nữ Vương thân tư ưu nhã đích tọa tại thượng diện (ưu nhã ngồi lên trên).

“Các ngươi thị thâu thiết giả (là kẻ trộm cắp), ta tại nhĩ môn thân thượng văn đáo liễu tài bảo khí vị (ngửi thấy mùi tài bảo trên người các ngươi).”“Nữ vương tôn quý, chúng ta chích thị tòng bảo sơn trung tẩu nhất tranh (chỉ là đi dạo một vòng trong núi bảo vật), một hữu nữ vương ứng doãn (không có sự cho phép của nữ vương), chúng ta như hà cảm thâu thiết nữ vương tài bảo (làm sao chúng ta dám trộm cắp tài bảo của nữ vương).”Tinh Tuyệt Nữ Vương vi vi hạm thủ (khẽ gật đầu), một hữu tái thâm cứu (không truy cứu thêm nữa).“Vương quốc của ta như hà liễu (thế nào rồi)?”“Bẩm cáo nữ vương, nâm trường miên hậu (sau khi người ngủ dài), Tây Vực tiểu quốc tiện liên hợp khởi lai công đả chúng ta Tinh Tuyệt quốc (các tiểu quốc Tây Vực liền liên hợp lại công đánh quốc gia Tinh Tuyệt của chúng ta), như kim chúng ta đích quốc đô dĩ kinh phúc diệt (bây giờ đô thành của chúng ta đã diệt vong).”Tinh Tuyệt Nữ Vương thần sắc vi biến (hơi đổi): “Phúc diệt…”Diệp Bạch hựu đạo (lại nói): “Chúng ta tại bối hậu tra minh (đã điều tra phía sau), đương niên liên hợp Tây Vực tiểu quốc

nhân tự xưng thị Trát Cách Lạp Mã tộc hậu duệ (những kẻ năm đó liên hợp các tiểu quốc Tây Vực tự xưng là hậu duệ tộc Trát Cách Lạp Mã), tộc này thế đại tầm mịch nhất khỏa danh vi Mộc Trần Châu đích đông tây (đời đời tìm kiếm một vật gọi là Mộc Trần Châu).

Ta phát hiện vật này hòa chúng ta tế tự thần vật phi thường tương tự (rất giống với thần vật tế tự của chúng ta).”“Mộc Trần Châu!” Tinh Tuyệt Nữ Vương thần sắc khó hiểu, dường như đang hồi ức điều gì.Hứa cửu chi hậu (Rất lâu sau), Tinh Tuyệt Nữ Vương tài khai khẩu (mới mở miệng): “Các ngươi khả tầm đáo Mộc Trần Châu đích hạ lạc (có tìm được tung tích Mộc Trần Châu không)?”“Bẩm cáo nữ vương, ta xác thực tầm đáo đích nhất cá kỳ dị đích châu tử (quả thật đã tìm thấy một viên châu kỳ dị), thông thể bích lam hựu tượng thị mặc hắc sắc (toàn thân xanh biếc lại như màu mực đen), ngoại trắc hữu loa toàn đồ án (bên ngoài có hình xoắn ốc), như đồng nhất khỏa nhãn cầu (giống như một con mắt).

Ta chính tưởng tương vật này đái lai cổ thành hiến cấp nữ vương thì (đang định mang vật này về cổ thành dâng cho nữ vương), khước bị Trát Cách Lạp Mã tộc tiêu tiểu thưởng đoạt khứ liễu (thì lại bị tiểu nhân tộc Trát Cách Lạp Mã cướp đi).

Thính tha môn thuyết (Nghe bọn họ nói), tha môn yếu khứ XZ tầm hoa nhất địa giải trừ trớ chú (muốn đến XZ tìm một nơi để giải trừ lời nguyền), khả tích ta bất tri đạo giá địa phương tại hà xử (đáng tiếc ta không biết nơi đó ở đâu).”Nói xong, Diệp Bạch mãnh chùy địa diện (mạnh mẽ đấm xuống đất), thần tình cực vi áo não (thần tình vô cùng ảo não).Thính Diệp Bạch miêu thuật (Nghe Diệp Bạch miêu tả), Tinh Tuyệt Nữ Vương tiện tri giá thị chân đích thần châu (liền biết đây là thần châu thật), bất miễn hô hấp hữu ta cấp xúc (không khỏi hô hấp có chút dồn dập).“Na địa phương tại băng sơn chi hạ (Nơi đó ở dưới núi băng), danh vi A La Hải Thành, bất thị tha môn năng cú khinh dịch

hoa đáo đích (không phải nơi bọn họ có thể dễ dàng tìm thấy đâu).”A La Hải Thành?Diệp Bạch tâm trung vi hỉ (trong lòng hơi vui), tổng toán sáo xuất ta hữu dụng đích đông tây (cuối cùng cũng moi ra được thứ gì đó hữu dụng).Cương tưởng tái vấn (Vừa định hỏi thêm), tiện thính Tinh Tuyệt Nữ Vương khai khẩu (liền nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng): “Nhĩ thân hậu đích lưỡng nhân vi hà nhất trực bất thuyết thoại (Hai người phía sau ngươi vì sao không nói chuyện)?”Diệp Bạch tưởng bất đáo hảo lý do chích hảo đạo (không nghĩ ra lý do hay, đành nói): “Tha môn nhị nhân bị gian nhân sở hại (Hai người bọn họ bị gian nhân hãm hại), nhĩ thiệt thụ tổn (lưỡi bị tổn thương), dĩ bất năng ngôn (đã không thể nói).”Tinh Tuyệt Nữ Vương điểm điểm đầu (gật đầu), tiện bất tái thuyết thoại (liền không nói nữa).Giá thì (Lúc này), Chá Cô Tiếu tại Diệp Bạch tiểu thối thượng tả đạo (viết lên bắp chân Diệp Bạch): “Tinh Tuyệt Nữ Vương hữu dị (có điều dị), đệ tiểu tâm (cẩn thận).”Có dị ư?Có gì bất thường?Diệp Bạch tử tế nhất tưởng (nghĩ kỹ lại), Tinh Tuyệt Nữ Vương này tự hồ nhất khắc dã một ly khai qua Côn Luân Quách (dường như chưa từng rời khỏi Côn Luân Quách một khắc nào).Diệp Bạch tùy tức tương dị đồng đả khai (lập tức mở Dị Đồng), chích kiến Tinh Tuyệt Nữ Vương hồng sắc sinh cơ ngận nhược đãn tại trục tiệm tráng đại (chỉ thấy sinh cơ màu đỏ của Tinh Tuyệt Nữ Vương rất yếu nhưng đang dần mạnh lên), nhi sinh cơ bàng bạc vượng thịnh đích Côn Luân Mộc khước hữu ta nuy mỹ (còn Côn Luân Mộc vốn dĩ sinh cơ dồi dào lại có chút héo úa).Nguyên lai Tinh Tuyệt Nữ Vương hoàn một hữu hoàn toàn phục tô (Thì ra Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn chưa hoàn toàn phục sinh), thâu thâu cấp thủ Côn Luân Mộc năng lượng (đang lén lút hấp thụ năng lượng của Côn Luân Mộc).Cảm tình song phương đô tại giả diễn hí ni (Cảm tình hai bên đều đang diễn kịch đây mà)!

Diệp Bạch kín đáo ra hiệu cho Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu vài

lần, ý rằng y đã chuẩn bị động thủ.

Chương 251

Sau đó, y lấy từ không gian ra một hộp gỗ và nói: "Kính chào Nữ vương, vật này là Vạn Niên Nhục Chi mà tiểu nhân phát hiện ở ngoại giới, xin dâng lên Nữ vương đại nhân." Tinh Tuyệt Nữ vương bị Diệp Bạch quấy rầy dường như khiến nàng rất không vui, nhưng vẫn chậm rãi mở mắt.

"Nhục Chi này có công dụng gì?" "Có thể trường sinh bất lão, tư nguyên cố bản, thanh xuân vĩnh trú." Diệp Bạch nói hết những từ ngữ mà y có thể nghĩ ra.

Tinh Tuyệt Nữ vương tỏ vẻ hứng thú: "Mang lên đây." "Vâng!" Diệp Bạch khom lưng, hai tay nâng bảo hạp, bước những bước nhỏ tiến lên, nghi thức vô cùng tiêu chuẩn.

Tinh Tuyệt Nữ vương không thấy có gì khác lạ, nhưng khi Diệp Bạch đến gần, nàng lại bị Huyền Vũ Lân Giáp trên người y hấp dẫn.

Lân giáp này khắc hai văn Quy Xà, ẩn hiện hồng quang, vừa rồi từ xa có điện quang che phủ nên nàng không chú ý, giờ nhìn kỹ lại, thì ra đây là một kiện dị bảo.

"Chờ đã, bộ khôi giáp trên người ngươi là vật gì?

Ta muốn!" Diệp Bạch cười lạnh, Tinh Tuyệt Nữ vương này đúng là tham lam vô độ.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu hai người đã thoát khỏi khu vực bảo hộ của lân giáp, y phải nhanh chóng hành động.

Lúc này, y cách Tinh Tuyệt Nữ vương cũng chỉ mười bước chân, không cần diễn kịch nữa.

"Chết!" Y hét lớn một tiếng.

Ngân thương dài đột nhiên xuất hiện trong tay Diệp Bạch, Kim Nhạn Công thi triển đến cực hạn, thân hình Diệp Bạch như quỷ mị, thoắt cái đã xuất hiện trước Tinh Tuyệt Nữ vương.

Mũi thương từ trán Tinh Tuyệt Nữ vương đâm vào, ghim nàng lên vương tọa.

Chuyện chưa dừng lại, Chưởng Tâm Lôi trong tay lóe ra lôi quang cực hạn, khoảnh khắc sau đã giáng xuống mặt Tinh Tuyệt Nữ vương.

Mặt Tinh Tuyệt Nữ vương cháy đen, thét lên một tiếng thảm thiết, một đôi mắt ác độc chết chóc nhìn chằm chằm Diệp Bạch.

"Mối thù trong huyễn cảnh ta vẫn còn nhớ rõ, lão nữ nhân!" Mặt nạ vàng rơi xuống, Tinh Tuyệt Nữ vương lộ ra dung mạo.

Nàng ta lại có răng nanh đen, không có môi, thoạt nhìn cực kỳ ghê tởm.

Không ngờ Tinh Tuyệt Nữ vương mắt lại tuyệt mỹ, nhưng dưới mũi lại là một kẻ xấu xí, trách gì nàng ta quanh năm che mặt.

Như vậy, Diệp Bạch cũng không còn tâm tư tiếc ngọc thương hương, tăng cường chân khí, lôi đình trong tay vang lên lách tách, Tinh Tuyệt Nữ vương thảm thiết kêu không ngừng.

Chỉ là ánh mắt Tinh Tuyệt Nữ vương vẫn oán độc, tiếng thét thảm thiết còn kèm theo một loại chú ngữ không rõ tên.

Khoảnh khắc sau, Diệp Bạch đột nhiên biến mất trong hư không, không rõ bị đày đến nơi nào.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu vừa xông tới thì đờ đẫn, sau đó trợn mắt xé áo.

Trần Ngọc Lâu lại càng cưỡi lên đầu Tinh Tuyệt Nữ vương, Tiểu Thần Phong trong tay đâm thẳng vào mắt nàng: "Đù má, ngươi trả lại

huynh đệ cho ta!

Trả lại huynh đệ cho ta!" Tinh Tuyệt Nữ vương tuy não tương bắn tung tóe khắp nơi, nhưng trên người không chảy ra chút máu tươi nào, chỉ toàn là thịt thối tái nhợt.

Chá Cô Tiếu cũng nổi giận, lần đầu tiên động thủ với nữ nhân.

Tinh Tuyệt Nữ vương của ngày trước nay bị hai gã đàn ông cao bảy thước giày vò đến không còn hình người.

Bên kia, Diệp Bạch đột nhiên mất trọng lực rơi xuống, bốn phía toàn là một màu đen mịt mờ.

Luồng khí lạnh thấu xương xông thẳng vào cơ thể Diệp Bạch.

Đây là nơi nào?

Chẳng lẽ là Quỷ Động?

Bên tai tuy có tiếng gió rít hỗn tạp, nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng Trần Ngọc Lâu mắng chửi ở phía trên.

Hóa ra mắt Tinh Tuyệt Nữ vương có thể trực tiếp đày người vào Quỷ Động!

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Bạch trực tiếp lấy từ không gian ra dù lượn cứu sinh.

May mắn thay, loại thiết bị bảo mạng này y đã dự trữ không ít trong không gian, lần này phát huy tác dụng lớn.

Dưới chân là hư không sâu không thấy đáy, dường như thật sự không có điểm dừng, Diệp Bạch không dám nhìn nhiều.

Nếu là người nhát gan ở nơi này, e rằng sẽ trực tiếp bị dọa chết.

Diệp Bạch điều khiển một đầu dù lượn, muốn đáp xuống vách đá Quỷ Động.

Nhưng luồng gió dưới Quỷ Động không có quy luật, lúc mạnh lúc yếu, phương hướng quái dị, Diệp Bạch loay hoay một hồi lâu mới dùng móc leo núi móc vào vách đá.

Diệp Bạch bật đèn pin, muốn quan sát tình hình xung quanh, nhưng Quỷ Động dường như có thể hấp thụ nguồn sáng.

Chiếc đèn pin cường quang ở bên ngoài có thể chiếu xa hai mươi mét, mà ở đây lại chỉ có thể chiếu được vài mét trước mắt.

Không còn cách nào, Diệp Bạch đành một tay bắn một quả đạn chiếu sáng.

Ánh sáng chói mắt lóe lên rồi vụt tắt, phía dưới Quỷ Động vẫn sâu không thấy đáy, một màu đen kịt.

Diệp Bạch ước chừng khoảng cách từ cửa ra Quỷ Động phía trên phải hơn nghìn mét.

Quỷ Động này tuyệt đối không phải do sức người có thể khai thác, dù cho khoa học kỹ thuật phát triển đến đỉnh phong ở hậu thế cũng không có cách nào tạo ra một hang động sâu và lớn như vậy dưới mặt đất.

Không khí ở đây loãng, nhiệt độ cực thấp, Diệp Bạch không dám ở lâu, hai tay mỗi tay cầm một móc leo núi, y như một con vượn tay dài, leo trèo nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy trên vách đá thẳng đứng của Quỷ Động.

Trên thạch lương, Tinh Tuyệt Nữ vương dường như đã chết không thể chết hơn, ngũ quan trên mặt đều không còn hình dạng con người.

Cuối cùng, Trần Ngọc Lâu rút ra một đoạn côn luân tế đẳng từ phần mông của nàng, rất nhanh, Tinh Tuyệt Nữ vương liền cấp tốc mục rữa, mùi thi thối lan tỏa trong không khí.

Đúng lúc này, Đại xà đột nhiên từ dưới thạch lương chui ra, một ngụm nuốt chửng Tinh Tuyệt Nữ vương.

Trần Ngọc Lâu không nhịn được mắng: "Ngươi cái đồ chó má, vừa rồi không thấy bóng dáng đâu, giờ lại chạy đến ăn đồ có sẵn." Đại xà tuy không hiểu Trần Ngọc Lâu nói gì, nhưng cũng biết hắn đang mắng nó.

Thế là miệng máu há rộng, một luồng tinh phong phun ra, phun đầy nửa người Trần Ngọc Lâu chất nhầy.

Trần Ngọc Lâu lau mặt một cái, dùng tay rũ bỏ chất nhầy, lúc này mới bình tĩnh lại, giờ Tam đệ không có ở đây, đã không còn ai có thể chế ngự con Đại xà này.

Nếu con rắn này phá vỡ giao ước, nuốt chửng hai người họ, vậy thì hắn đúng là tự tìm đường chết.

Thấy Chá Cô Tiếu đang bày trận từ trường nghịch, Trần Ngọc Lâu lúc này mới nhớ ra điều gì đó, lật người chui vào Côn Luân Quách, một phen tìm kiếm, từ một đống ngọc khí kim mãnh tìm ra một tấm kim bạc.

Một mặt kim bạc hoàn toàn oxy hóa, biến thành màu đen, nhưng vẫn có thể nhận ra một bức vẽ dãy núi liên miên trên đó.

Có lẽ đây chính là thứ mà họ muốn tìm.

Dưới Quỷ Động, Diệp Bạch leo trèo trên vách đá.

Chương 252

Sau khi leo được vài trăm mét, y đột nhiên dừng lại.

Diệp Bạch vội vàng mở dị đồng, nhưng trước mắt tối đen, không có bất kỳ sinh vật sống nào.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Diệp Bạch hít sâu một hơi, nín thở, tiếp tục leo.

Chỉ là lần này tốc độ của y chậm lại rất nhiều, luôn chú ý động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên, một bóng đen từ vách đá phía dưới lao lên, Diệp Bạch đã sớm phòng bị, mạnh mẽ đá một cước hất nó ra.

"Cô chi!" Thứ này phát ra âm thanh cực kỳ chói tai khó nghe, không giống như sinh vật ở tầng bề mặt có thể phát ra.

Ngay sau đó, âm thanh "cô chi" tương tự vang vọng khắp vách đá xung quanh.

Âm thanh nối liền một dải, khẽ vang vọng trong Quỷ Động.

Diệp Bạch thầm mắng, y đã đụng phải ổ quái vật rồi, không ngờ dưới Quỷ Động lại còn có quái vật sống sót.

Không dám dừng lại một khắc, hai móc leo núi trong tay Diệp Bạch như bánh xe lửa, nhanh chóng leo lên.

Đám quái vật này ngửi thấy mùi người, điên cuồng truy đuổi phía sau Diệp Bạch.

Diệp Bạch không cần nhìn cũng biết, đám quái vật đuổi theo y e rằng có hàng trăm, hàng nghìn con, chỉ là không biết những thứ này sống sót bằng cách nào trong Quỷ Động.

Trên Quỷ Động, Trần Ngọc Lâu trong Côn Luân Quách đột nhiên chui đầu ra, nói: "Nhị đệ, ngươi nghe dưới đó có phải có âm thanh gì không?

Dường như có cả một đàn gì đó đang bò lên!" Chá Cô Tiếu giật mình, lúc này mới chú ý đến động tĩnh phía dưới Quỷ Động.

Lạch cạch lạch cạch, quả thật có rất nhiều thứ đang bò lên.

"Đại ca, còn đạn chiếu sáng không?

Bắn một viên xem nào!" "Được!" Trần Ngọc Lâu vội vàng lấy súng bắn đạn chiếu sáng từ trong ba lô ra, nhắm vào Quỷ Động sâu không thấy đáy bắn một phát.

Ánh sáng chói mắt vụt tắt trong ba bốn khắc.

Thị lực hai người không kém, nhìn thấy không ít Hắc Ma đang bò trên rìa vách đá.

Hắc Ma có bốn chi, toàn thân đen kịt, tốc độ bò rất nhanh.

"Chà chà, đây là thứ gì vậy?

Kia có phải là Tam đệ không?" Trần Ngọc Lâu lại nhìn thấy Diệp Bạch đang dùng móc leo núi bò trên vách đá.

Hắn lập tức nở nụ cười, "Ta biết ngay tiểu tử này sẽ không sao mà!" "Tình hình không ổn, dưới Quỷ Động không biết là quái vật gì, Đại ca, trước tiên hãy mang những thứ có thể đi theo, chúng ta đi tiếp ứng Tam đệ." Chá Cô Tiếu vội vàng nói.

"Được!" Trần Ngọc Lâu vứt hết đồ vật trong ba lô ra ngoài, sau đó nhét tất cả đồ vật quý giá trong Côn Luân Quách vào ba lô, cuối cùng còn bẻ một đoạn cành lá Côn Luân mộc.

Diệp Bạch điên cuồng bôn tẩu trong Quỷ Động, đám Hắc Ma phía sau không ngừng không nghỉ truy đuổi, căn bản không cho y thời gian

thở dốc.

Thấy ánh sáng đạn chiếu sáng từ phía trên truyền đến, Diệp Bạch liền biết Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đã phát hiện ra y.

Y chợt lóe lên một ý niệm, cũng không biết Tinh Tuyệt Nữ vương thế nào rồi?

Tuy nhiên, đám Hắc Ma này quanh năm sống trong sâu Quỷ Động, không thấy chút ánh sáng nào, đột nhiên bị đạn chiếu sáng kích thích, hung tính ẩn giấu hoàn toàn bộc phát, tốc độ còn nhanh hơn trước vài phần.

"Bá!" Khi đang phân tâm, một con Hắc Ma xông tới, Huyền Vũ Lân Giáp trên người Diệp Bạch hồng quang lóe lên, nhanh chóng bị bật bay, rơi vào vực sâu không đáy.

Như vậy, Diệp Bạch căn bản không dám có suy nghĩ nào khác, chỉ có thể chuyên tâm chạy trốn, sợ rằng chậm một chút thôi sẽ bị đám Hắc Ma này đuổi kịp trong Quỷ Động.

Một lúc sau, Diệp Bạch càng lúc càng gần cửa ra Quỷ Động, chỉ nghe Trần Ngọc Lâu hét lớn: "Tam đệ, chuẩn bị sẵn sàng, pháo đạn đến rồi!" Pháo đạn?

Sắc mặt Diệp Bạch biến đổi, cơ thể vốn mệt mỏi lập tức được truyền vào một loại sức mạnh nào đó, y một cước đạp lên đầu một con Hắc Ma, tức thì mượn lực bay vọt cao ba bốn mét.

Hai móc leo núi trong tay nhanh chóng cuồng tiêu, tức thì kéo giãn khoảng cách hơn mười mét với đám Hắc Ma đang bám riết đuổi theo.

"Ầm!" Tiếng nổ long trời lở đất truyền đến, phía sau Diệp Bạch một luồng xung kích cuồn cuộn thổi qua, khiến y bị đẩy bật lên rất cao, may mắn là y nhanh chóng ổn định thân hình, hai móc leo núi móc chặt vào vách đá.

Diệp Bạch quay đầu nhìn lại, liền thấy trên vách đá thẳng đứng của Quỷ Động bị nổ tung một cái hố rộng bốn năm mét, mấy chục con Hắc Ma bị ảnh hưởng bởi vụ nổ pháo đạn, như những con chim non rụng tổ, lũ lượt rơi xuống Quỷ Động.

"Tam đệ, ngươi không sao chứ!" Trần Ngọc Lâu nằm bò ở cửa Quỷ Động, lớn tiếng hỏi han.

"Không sao!" Diệp Bạch hơi thở phào một chút, đáp lại rồi tiếp tục leo lên.

Đám quái vật này quanh năm sống trong Quỷ Động, tính tình hung tàn, đã truy đuổi xa như vậy, e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Quả nhiên, sau khi khói bụi từ vụ nổ pháo đạn tan đi, đám Hắc Ma lại lần nữa tụ tập, khu vực vừa bị dọn sạch nhanh chóng được lấp đầy.

Thân thể chúng không có lực kéo, nhưng móng vuốt sắc nhọn trên bốn chi lại có hình móc câu, trên vách đá như đi trên đất bằng, điên cuồng truy kích Diệp Bạch.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu vẫn luôn chú ý đến tình hình phía dưới, thấy vô số quái vật từ Quỷ Động trào ra, da đầu tê dại, lập tức ý thức được tình hình không ổn.

Nếu số lượng quái vật ít hơn, dù lên đến bờ, ba huynh đệ họ hợp sức còn có thể đối phó, nhưng loại số lượng nhìn không thấy điểm dừng này, thì dù một đội quân chính quy đến cũng sẽ bị diệt vong, sao ba người họ có thể đối phó nổi.

Trần Ngọc Lâu quay đầu nhìn lại, con Đại xà vừa nãy còn ở đó đã biến mất.

Đù má, con rắn ngu này chạy nhanh thật, nếu không có thể dùng thân thể Đại xà này để làm mồi nhử quái vật, cho ba huynh đệ họ thời

gian chạy thoát.

Trần Ngọc Lâu nghĩ cũng tốt, nhưng tiếc là con Đại xà kia cũng là một con rắn khôn, sống mấy nghìn năm, sớm đã tinh thông đạo lý tránh tai họa, thấy vô số Hắc Ma sắp bò ra từ Quỷ Động, nó đã sớm chuồn mất.

Còn về đan dược hóa giao mà Diệp Bạch hứa, thì cũng phải có mạng để lấy chứ.

Dù sao nó đã nuốt chửng thi thể Tinh Tuyệt Nữ vương, không lỗ!

Diệp Bạch một mạch lao vun vút trên vách đá Quỷ Động mấy nghìn mét, tứ chi đã sớm đau nhức không chịu nổi, may mắn là thể chất y không tệ, thêm vào đó có Tử Hà Chân Khí liên tục dưỡng nguyên mạch huyết nhục, mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Không bao lâu sau, Diệp Bạch cuối cùng cũng leo ra khỏi Quỷ Động, chỉ thấy Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đã chờ sẵn ở cửa ra.

"Tinh Tuyệt Nữ vương đâu?" "Còn quản gì Nữ vương nữa, nàng ta đã bị Đại xà nuốt chửng rồi, con Đại xà kia cũng đã chuồn mất, chúng ta mau chạy thôi!" Trần Ngọc Lâu kéo Diệp Bạch muốn bỏ chạy.

"Khoan đã!" Diệp Bạch nhìn về phía Côn Luân Quách trên thạch lương, bảo tương vàng vẫn còn ở trong đó.

Không lấy bảo tương, chẳng lẽ y đến đây một chuyến lại trắng tay sao?

"Hai người đi trước đi, ta sẽ theo sau ngay!" Hai người thấy Diệp Bạch lại leo lên thạch lương, trong lòng sốt ruột, cũng không biết Tam đệ nhà mình còn có thứ gì muốn lấy, phải biết rằng đám quái vật phía sau sắp bò lên đến nơi rồi!

Bất đắc dĩ, Trần Ngọc Lâu ném vài quả lựu đạn xuống Quỷ Động,

để ngăn cản tốc độ bò của Hắc Ma.

Chương 253

Diệp Bạch lấy được bảo tương xong, vừa định đi, lại nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nhét Côn Luân mộc quách vào không gian.

Mặc dù nhét vật sống vào không gian sẽ khiến nó mất đi hoạt tính, nhưng Diệp Bạch lúc này cũng không thể bận tâm nhiều như vậy, thần mộc này không lấy, e rằng sau này sẽ không có cơ hội quay lại nữa.

Lấy được bảo tương xong, Diệp Bạch không kịp kiểm tra, liền hội hợp với Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu, ba người không nói gì, nhắm thẳng cửa ra điên cuồng chạy trốn.

Rất nhanh, con Hắc Ma đầu tiên bò ra khỏi Quỷ Động, sau đó là con thứ hai, con thứ ba.

Càng lúc càng nhiều.

Đám Hắc Ma này mắt đen kịt, tuy có ngũ quan giống con người, nhưng dung mạo cực kỳ xấu xí, răng nanh lộ ra ngoài, giống như Tinh Tuyệt Nữ vương, không có môi.

Đám Hắc Ma dường như không thích nghi lắm với môi trường mới không có trọng lực để bò, chúng dừng lại và trao đổi vài tiếng kêu trầm thấp, sau đó ngửi theo mùi hương Diệp Bạch để lại, nhanh chóng đuổi theo.

Dưới mắt thường, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Rất nhanh, cửa Quỷ Động đã chật kín Hắc Ma, chúng như thể phát hiện ra một lục địa mới, tiếng kêu cô chi trầm thấp vang vọng trong lòng núi.

Trong hang đá, Diệp Bạch ném không ít lựu đạn hy vọng có thể

làm sập lối đi, nhưng chất liệu từ núi đặc biệt, cứng rắn vô cùng, không phải lựu đạn có thể lay chuyển.

Sau vài lần trì hoãn, ba người chạy đến vách đá trống trải dưới núi vàng châu báu chất đống ban đầu thì bị đuổi kịp.

Diệp Bạch rút Bá Vương Thương quét ngang, hất bay vài con Hắc Ma xong, lại bị đám Hắc Ma phía sau cuồn cuộn kéo tới níu giữ.

Đám Hắc Ma này không sợ chết, hung tàn đến cực điểm, răng nanh và móng vuốt đều vô cùng sắc bén, Diệp Bạch căn bản không dám để chúng đến gần.

Y tuy mặc Huyền Vũ Lân Giáp, nhưng Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu hai người lại là người trần mắt thịt.

Không giống bầy sói, đám Hắc Ma này chỉ có sát tính, Diệp Bạch giết một đợt lại đến một đợt khác.

"Mau đi!" Diệp Bạch hét lớn, muốn chặn hậu cho Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

Bá Vương Thương trong tay y lại càng như du long xoay tròn, những con Hắc Ma xông lên đều bị xé xác.

Tuy nhiên, hai người làm sao có thể để Diệp Bạch ở lại một mình, Trần Ngọc Lâu điên cuồng ném lựu đạn, Chá Cô Tiếu thì rút súng hộp đôi ra bắn.

Ba người vừa đánh vừa lùi.

Nhưng quái vật trong Quỷ Động vẫn cuồn cuộn trào ra không ngừng, từ bốn phương tám hướng tấn công ba người Diệp Bạch.

Khoảnh khắc này, sức mạnh cá nhân trước số lượng đông đảo lại nhỏ bé đến vậy.

Trần Ngọc Lâu không cẩn thận, bị một con Hắc Ma kéo đi, những

con Hắc Ma khác thấy vậy nhanh chóng lao đến, cắn xé trên người Trần Ngọc Lâu.

"A!" Tiếng Trần Ngọc Lâu thét thảm thiết vọng đến.

Diệp Bạch thấy vậy, lập tức đỏ mắt, chân khí trong đan điền cuồn cuộn tuôn trào không ngừng, kèm theo tiếng long ngâm, Bá Vương Thương gào thét, cương khí màu tím tỏa ra bốn phía, tức thì dọn sạch Hắc Ma trong phạm vi mười mét.

Sau khi cứu Trần Ngọc Lâu ra, chỉ thấy toàn thân hắn đầy những vết thương máu me, cả người đã mất đi tri giác.

Diệp Bạch biết không thể trì hoãn thêm nữa, vội vàng nói: "Nhị ca, ngươi đi trước mang Đại ca đi, kéo dài thêm nữa chúng ta đều không thoát được, tin ta, ta có thủ đoạn để thoát ra!" Chá Cô Tiếu hai mắt đỏ hoe, trong lòng biết lúc này hai người họ chính là gánh nặng của Diệp Bạch.

"Tam đệ, ngươi bảo trọng, nhất định phải sống sót ra ngoài!" Chá Cô Tiếu cõng Trần Ngọc Lâu, kéo dây leo nhanh chóng leo lên vách núi.

Diệp Bạch nhét một miếng Nhục Chi cho mình, bổ sung chút thể lực, chủ động xông vào đám Hắc Ma, chặn đường cho Chá Cô Tiếu.

Lan, nã, trát!

Những chiêu thương pháp cơ bản nhất được Diệp Bạch thể hiện hoàn hảo, mỗi một đòn ra đều có hai ba con Hắc Ma bay ra.

Trước đây Diệp Bạch vẫn luôn muốn tìm một danh sư để học thương pháp, cho đến khi y tìm được vài lão sư phó luyện trường thương cả đời ở Trường Sa.

"Tam gia, thương pháp của ngài chiêu nào cũng lấy mạng, đơn giản nhanh gọn, đã thành thục thương thuật rồi, chúng tiểu nhân

không thể dạy ngài thêm gì được nữa." Diệp Bạch lúc này mới biết, chiêu thức võ công tốt nhất chính là được mài giũa trong thực chiến.

Không biết từ lúc nào, thương pháp của y đã không cần tìm sư phụ nữa.

Việc luyện tập và đối địch quanh năm đã giúp y hình thành một bộ thương thuật phù hợp nhất với bản thân.

Hiện tại, y sử dụng mỗi chiêu đều là tiết kiệm sức nhất, nhanh gọn nhất, và cũng có lực sát thương cao nhất.

Sát ý tràn lan, thương pháp càng lúc càng nhanh, sát ý trong lòng Diệp Bạch càng thịnh!

Nhưng thế vẫn chưa đủ, ta còn cần nhanh hơn!

Khoảnh khắc này, Diệp Bạch đột nhiên Huyền Khiếu khai mở, tầm nhìn trong phạm vi thị trường trở nên thông suốt, động tác của đám Hắc Ma xung quanh bị làm chậm lại.

Lúc này, nếu dùng một từ để hình dung, thì chính là "nhập vi".

Quỹ tích tấn công của đám quái vật hiện rõ trước mắt y, ánh sáng trên móng vuốt đen sắc bén rõ ràng có thể nhìn thấy.

Không biết là thế giới chậm lại, hay là y nhanh hơn.

Lúc này, Diệp Bạch cảm thấy mình có thể đại chiến ba ngày ba đêm.

Nhưng vài khắc sau, Diệp Bạch liền thoát ra khỏi trạng thái này, nguyên nhân không gì khác.

Tử Hà Chân Khí trong đan điền đã hoàn toàn cạn kiệt.

Y thầm mắng, trạng thái nhập vi này tốn chân khí đến vậy sao?

Y vừa rồi còn có nửa phần Tử Hà Chân Khí mà!

Đây là y cố ý để dành chạy trốn.

Không có chân khí gia trì, thương pháp của Diệp Bạch tuy sắc bén, nhưng uy lực nhỏ đi rất nhiều, không lâu sau liền bị đám quái vật vây kín, chất thành một gò nhỏ.

May mắn thay trên người y có Huyền Vũ Lân Giáp hộ thân, dựa vào chút chân khí còn sót lại cung cấp, hai văn Quy Xà phù hiện, đám Hắc Ma nhất thời vẫn không làm y bị thương được.

Lúc này, Chá Cô Tiếu dẫn theo Trần Ngọc Lâu đã an toàn chạy thoát, y cũng phải nghĩ cách làm sao để thoát ra.

Diệp Bạch tâm thần chìm vào hệ thống, lựa chọn mở Hoàng Kim Bảo Tương.

"[Hoàng Kim Bảo Tương: Thẻ nâng cấp kỹ năng.

Chủ nhân có thể chọn bất kỳ kỹ năng nào để nâng cấp, kinh nghiệm ban đầu được giữ lại.]" Thẻ nâng cấp kỹ năng?

Diệp Bạch nhanh chóng đọc giới thiệu hệ thống, biết được công dụng của thẻ nâng cấp này.

Trên người y không ít kỹ năng: Chưởng Tâm Lôi phục chế từ Chân Võ Đại Đế, Tử Hà Chân Khí mở ra từ bảo tương, Bàn Sơn Tuyệt Kỹ, Kim Nhạn Công… Phải nói hạng cao nhất vẫn là Chưởng Tâm Lôi, thuật này đã thoát ly phạm trù phàm nhân, có thể coi là một loại tiên thuật luyện khí.

Chương 254

Nếu nâng cấp nó, bất kể là trừ tà hay cứu người, uy lực đều sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng Chưởng Tâm Lôi tiêu hao chân khí quá nhiều, chỉ mới ở giai đoạn nhập môn, Diệp Bạch sử dụng một lần liền tiêu hao gần hết chân khí.

Nếu nâng cấp nó, e rằng dù Tử Hà Chân Khí đột phá đến tầng thứ năm cũng chưa chắc đã đủ cung cấp.

Quan trọng nhất là, lúc này nâng cấp Chưởng Tâm Lôi không giúp được y.

Như vậy, Diệp Bạch quả quyết dùng thẻ nâng cấp lên Tử Hà Thần Công.

Phụ kiện có tốt đến mấy, cũng cần một động cơ tốt.

Trên con đường đã đi, nền tảng của Diệp Bạch chính là Bạch Hổ huyết mạch và Tử Hà Chân Khí, nâng cấp hai hạng mục này mới không lỗ vốn.

Nếu Bạch Hổ huyết mạch có thể nâng cấp, Diệp Bạch cũng sẽ không chút do dự dùng cho Bạch Hổ huyết mạch, dù sao thứ này liên quan đến thọ mệnh của y.

Sau khi sử dụng thẻ nâng cấp, rất nhanh nó hóa thành một đạo kim quang tiêu tán.

Diệp Bạch chỉ cảm thấy một luồng ấm áp cuộn chảy qua, trong đầu hiện lên lộ tuyến vận công mới của Tử Hà.

Tử Hà Chân Khí nhanh chóng hồi phục đầy đủ, mặc dù số lượng ít hơn trước rất nhiều, nhưng chất lượng lại khác biệt một trời một

vực.

Hiện tại Tử Hà Chân Khí mới thực sự là Tử Hà Chân Khí, là chân nguyên tiên thiên chi khí!

Trong hệ thống cũng xuất hiện giới thiệu mới.

"[Tử Hà Tâm Kinh: Phiên bản nâng cấp của Tử Hà Thần Công trong thế giới võ hiệp, có thể ăn sương uống gió, không cần ngũ cốc, là nội công tâm pháp đã đạt cảnh giới đại thành.]" Đạt cảnh giới đại thành?

Chà chà, có so được với Trường Sinh Quyết không?

Nhìn giới thiệu, Diệp Bạch hơi thất vọng, Tử Hà Tâm Kinh này trừ việc tăng cường thêm một số thuộc tính cơ bản trên nền tảng ban đầu, chỉ thêm được khả năng không cần ăn uống.

Thỏa mãn khẩu vị là sở thích của Diệp Bạch, khả năng này dường như không có tác dụng gì với y.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc nghĩ nhiều, thẻ nâng cấp ít nhất đã giúp y khôi phục chân khí.

Diệp Bạch vung Bá Vương Thương ngang, Tử Hà Chân Khí trong cơ thể bùng nổ lao ra.

"Ầm!" Đám Hắc Ma đang cắn xé bên cạnh y tức thì bị quét sạch, văng tứ tung.

Diệp Bạch không nhịn được hét dài một tiếng, hưng phấn bùng phát, vung trường thương còn muốn chiến thêm vài hiệp nữa, để báo thù việc Trần Ngọc Lâu vừa bị trọng thương.

Nhưng lúc này, một khối hắc vụ từ hang đá nhanh chóng khuếch tán, đến đâu, Hắc Ma đều bị nuốt chửng, hóa thành hắc khí, khiến khối hắc vụ này càng trở nên khổng lồ thêm vài phần.

Diệp Bạch không khỏi run rẩy một cái, cơ thể nhanh chóng cảnh giác, dường như có thứ gì đó khủng khiếp từ Quỷ Động bò ra.

"Ầm!" Cả ngọn núi rung chuyển, đá vụn trong lòng núi rơi xuống, dường như là một vật khổng lồ vừa bò ra khỏi Quỷ Động, va chạm vào hang đá chật hẹp ở một bên khác.

Diệp Bạch hít sâu một hơi, miễn cưỡng trấn tĩnh lại.

Ngoài hắc vụ ra, trong sâu Quỷ Động chẳng lẽ còn có quái vật lợi hại hơn sao?

Thấy khối hắc vụ này khuếch tán về phía mình, Diệp Bạch không nghĩ nhiều, quay đầu bỏ chạy.

Bà nội nó, nơi này y sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Dùng chân khí đã được nâng cấp thi triển Kim Nhạn Công, Diệp Bạch sảng khoái vô cùng, nhẹ nhàng mượn lực trên mặt đất, y liền có thể bay vút trên không mười mấy mét.

Ra khỏi Áp Môn, Diệp Bạch bay lượn trên ám hà, quay đầu nhìn lại, đám sương mù phía sau đã không thể đuổi kịp y.

Diệp Bạch vừa định cười, nhưng một tiếng gầm giận dữ từ sâu Quỷ Động phát ra, như một tiếng chuông lớn gõ vào linh hồn y.

Sắc mặt Diệp Bạch tái nhợt, chân khí nghịch chuyển loạn xạ, y cười khổ phun ra một ngụm máu tươi rồi rơi xuống ám hà, bị cuốn vào sóng nước mất hút.

Nước ám hà lạnh buốt thấu xương, Diệp Bạch chỉ cảm thấy mình bị nuốt vào bụng của một thứ gì đó, sau đó liền hôn mê.

Biến cố lớn dưới Quỷ Động gây ra một loạt phản ứng, đầu tiên là đất rung chuyển dữ dội, thần miếu, vương cung đều sụp đổ, phía trên sa mạc cũng đổi sắc, bão đen cuồn cuộn kéo đến, dường như muốn

chôn vùi cả thành cổ.

Bên ngoài Thần Sơn Trát Cách Lạp Mã, Hoa Linh, Tề Tiểu Hắc, Trương Cửu Y đã dẫn Kim Toán Bàn đang hôn mê và Lão Dương Nhân hội hợp.

Nhìn thấy bão đen lại lần nữa kéo đến, tâm trạng mọi người bao phủ một tầng u ám.

"Bão đen sắp đến rồi, nhưng Diệp đại gia và mọi người vẫn chưa ra, chúng ta phải làm sao?" Khắc Lạp Mã trấn an những con lạc đà đang bất an trong đàn.

Lúc này, Tề Tiểu Hắc chính là trụ cột của mọi người.

Ở vị trí đương gia Cửu Môn tôi luyện mấy năm, Tề Tiểu Hắc rõ ràng không còn là thằng nhóc con chẳng hiểu gì như năm xưa.

Khi Diệp Bạch ở đó, hắn lười biểu hiện, Diệp Bạch không có ở đó, hắn liền phải gánh vác trọng trách, đây cũng là điều Diệp Bạch đã căn dặn hắn trước khi rời đi.

Tề Tiểu Hắc nhìn Trương Cửu Y một cái, lịch sự chắp tay nói: "Trương tiên sinh có ý kiến gì?" Trương Cửu Y vuốt ve chút râu, mắt thất thần nhìn chằm chằm cơn bão đen nơi chân trời, sau đó suy nghĩ một lát nói: "Chờ, Diệp Bạch và mọi người vẫn chưa ra, chúng ta không thể phân tán, hơn nữa bước chân của chúng ta không thể chạy thoát khỏi bão đen, trước tiên lấy Thần Sơn làm chỗ dựa, tránh qua trận bão này rồi hãy nói." Mọi người gật đầu, đây dường như là cách tốt nhất.

Tuy nhiên, họ vẫn đánh giá thấp cơn bão trong Hắc sa mạc, cát vàng ngập trời còn mãnh liệt hơn lần trước rất nhiều.

Rất nhanh họ liền bị chôn vùi dưới chân Hắc Từ Sơn.

Tại khu vực Vương Cung dưới mộ, cột trụ đổ nát, trần nhà sụp

đổ, lối đi bị bịt kín.

Chá Cô Tiếu hất tấm đá đè lên người mình, lại đào Trần Ngọc Lâu ra từ đống đá vụn gần đó.

Vừa rồi tiếng gầm như sấm sét từ sâu Quỷ Động truyền đến, hai người tức thì bị chấn động đến mất tri giác, sau đó bị chôn vùi dưới đất, không nắm bắt được cơ hội cuối cùng để thoát ra ngoài.

"Đại ca, huynh không sao chứ?" Trần Ngọc Lâu nhắm chặt mắt, miệng lẩm bẩm, vẫn không đáp lại, chỉ có vẻ mặt tái nhợt, cho thấy vết thương của hắn không nhẹ, chảy rất nhiều máu.

Chá Cô Tiếu cởi áo Trần Ngọc Lâu, phát hiện trên người hắn có đến cả chục lỗ thủng.

Vết thương máu me be bét, có chỗ còn không ngừng rỉ máu.

Đây e rằng là vết thương nghiêm trọng nhất mà Trần Ngọc Lâu từng chịu kể từ khi xuống mộ.

Dù Trần Ngọc Lâu có huyết mạch cường hãn, nếu không kịp thời cứu chữa, e rằng cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Chá Cô Tiếu thở dài một hơi, xé áo trên người mình để băng bó đơn giản cho Trần Ngọc Lâu.

Ba lô mà hai người mang theo đều đã được Diệp Bạch ném vào không gian khi chạy trốn, giờ đây hai người họ chỉ còn một cây Kim Cương Tán để hộ thân.

Thức ăn, nước uống, thuốc men, băng gạc đều không còn.

Chá Cô Tiếu lại lo lắng cho sự an nguy của Tam đệ nhà mình, sau khi vết thương của Trần Ngọc Lâu không còn chảy máu nữa, liền cõng hắn lên, quay ngược đường cũ đi tìm Diệp Bạch.

Chương 255

Lại nói về Diệp Bạch, y bị mùi tinh khí nồng nặc xông vào mũi mà tỉnh dậy.

Tỉnh dậy sau, y mới phát hiện mình đang ở trong một không gian chật hẹp, ấm áp dễ chịu, mở đèn pin ra nhìn, hóa ra đây là trong bụng rắn.

Tiếng gầm từ sâu Quỷ Động truyền đến còn gây ra tác dụng phụ không nhỏ cho Diệp Bạch, cũng không biết là hung vật gì, lúc này Diệp Bạch cảm thấy đầu đau nhói.

"Này, Đại xà, đây là đâu?" Đại xà không đáp lại, nó bơi một lúc trong ám hà dưới lòng đất không có ánh sáng, rồi nhả Diệp Bạch lên bờ một hang động nhỏ.

Tiếng rắn rít xì xì.

"Diệp Bạch, ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi, là ta đã cứu ngươi ra." Đại xà thấy Diệp Bạch không sao, lập tức nghĩ đến việc đòi công.

Đầu rắn khổng lồ nhô lên mặt nước, trong bóng tối, chỉ có đôi mắt rắn màu vàng của nó phản chiếu ánh sáng lờ mờ.

"Đây là đâu?

Ta hôn mê bao lâu rồi?" Diệp Bạch không để ý đến nó, dùng nước ám hà lạnh lẽo tạt vào mặt, hơi làm dịu cơn đau nhói trong đầu.

"Ta cũng không biết là đâu, ngươi hôn mê được hai ngày rồi." "Hai ngày?

Hai vị huynh trưởng của ta đâu?" "Ta chỉ thấy hai người họ đi qua ám hà, chạy lên phía trên rồi." Diệp Bạch gật đầu, hơi yên tâm một chút, chỉ cần họ ra khỏi thần điện, chắc là có thể hội hợp với Tề Tiểu

Hắc và mọi người, không còn lo lắng về tính mạng.

Diệp Bạch lại quan sát tình hình xung quanh, đây là một hang động ngầm, không gian không lớn.

Bốn phía là tiếng nước ào ào dữ dội, nước sâu không thấy đáy, không có một tia ánh sáng nào.

Môi trường này quả thật có phần đáng sợ.

Xem ra Đại xà đã đưa y vào ám hà dưới lòng đất.

Nghĩ đến cảnh y rơi xuống ám hà, Diệp Bạch cũng còn sợ hãi, tiếng gầm kia như có thể trấn ma, trực tiếp cắt đứt Tử Hà Chân Khí đang vận chuyển của y.

Nếu không có Đại xà, y có thể thật sự bị nước ám hà cuốn vào lòng đất, tuy nói nhất thời nửa buổi không chết được, nhưng có thể thật sự không bò lên được.

Phải biết rằng mạch nước ngầm từ xưa đến nay vốn phức tạp, như một mê cung.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát nói: "Có thể quay lại đường cũ không?" Đại xà lắc đầu, vừa nghĩ đến thứ ở sâu Quỷ Động, nó liền không muốn quay lại nữa.

Diệp Bạch thở dài một hơi: "Ngươi muốn đưa ta đi đâu?" "Một cái hồ, ngôi nhà thứ hai của ta." Diệp Bạch cười cười, Đại xà còn biết ý nghĩa của "nhà".

"Chính là cái hồ trên mặt đất mà ngươi đã nhắc đến trước đây sao?

Đến đó cần bao nhiêu ngày?" "Nửa tháng là đủ." Diệp Bạch hơi bất đắc dĩ, nửa tháng, vậy Trần Ngọc Lâu và những người khác không tìm thấy mình chẳng phải sẽ phát điên sao.

Hơn nữa với tốc độ của con Đại xà này, bơi lội trong nước nửa tháng, cũng không biết có đưa mình đến nước ngoài không.

Nhưng lúc này cũng không có cách nào khác, dù Đại xà có bằng lòng quay về thành cổ Tinh Tuyệt, y cũng không muốn mạo hiểm.

Con hung vật bò ra từ Quỷ Động kia không phải là thứ y có thể đối phó hiện tại.

"Được, đưa ta đến nhà ngươi, nhưng lần này ta sẽ cưỡi trên đầu ngươi, trong miệng ngươi ta không thể ở được." Nói xong, Diệp Bạch lại lấy ra Vạn Niên Bạng Châu vẫn luôn được cất trong không gian.

Bạng Châu phát ra ánh sáng hồng phấn, trong không gian tối đen lại chói mắt đến vậy.

Đại xà lại càng nhìn thẳng mắt, dường như hơi rục rịch, muốn nuốt chửng nó.

Diệp Bạch ngữ khí nghiêm khắc: "Đừng có giở trò, chuyện ngươi chạy trốn trong Quỷ Động ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu!

Vật này hiện tại còn chưa thể đưa cho ngươi, hãy xem biểu hiện sau này của ngươi." Đánh một gậy, rồi lại dùng củ cà rốt dụ dỗ là thủ đoạn nhất quán của Diệp Bạch.

Đại xà suy nghĩ một hồi, cuối cùng khá ngoan ngoãn gật đầu rắn.

Viên Bạng Châu này Diệp Bạch vốn muốn để lại cho Tiểu Giao Nhân, chỉ là đến vội vàng, bị y quên cất vào không gian.

Diệp Bạch truyền Tử Hà Chân Khí đã nâng cấp vào Bạng Châu, ánh sáng hồng phấn lại càng phát ra rực rỡ, hơi nước xung quanh bị sóng ánh sáng vô hình tách ra.

Ngay cả ám hà dưới chân Diệp Bạch cũng bị chậm rãi tách ra, lộ ra những tảng đá sâu hơn.

Không gian hình tròn lấy Diệp Bạch làm trung tâm, không có một giọt nước nào.

Quả nhiên, chân khí sau khi nâng cấp này quả nhiên đã thoát ly phạm trù nội công võ hiệp, có vài phần phong thái của công pháp tu tiên, lại có thể cung cấp năng lượng cho Bạng Châu.

Trước đây y truyền chân khí vào Bạng Châu, nhưng không hề có chút phản ứng nào.

Bây giờ, chỉ cần kiểm soát lượng chân khí truyền vào, liền có thể mở ra không gian tránh nước lớn bao nhiêu, viên Bạng Châu này mới thực sự là Bích Thủy Châu.

Dưới mặt đất, Diệp Bạch cưỡi trên khối thịt u của Đại xà, trong ám hà đang chảy xiết, vòng sáng hồng phấn được giăng ra, thoắt cái đã chỉ còn lại một vệt tàn ảnh.

Ba ngày sau, bão cát đen trên mặt đất cuối cùng cũng dừng lại, Tề Tiểu Hắc mặt đầy cát bụi, cố sức bò ra khỏi đống cát.

Sau đó Hoa Linh, Trương Cửu Y, Lão Dương Nhân và những người khác lần lượt được hắn đào ra.

Bão cát đen thổi liên tục ba ngày ba đêm, chôn vùi họ dưới hai ba mét cát vàng.

May mắn là họ đã chuẩn bị trước, nên mới không bị khát chết đói chết.

Chỉ là, không ít lạc đà chở vật tư đã bị mất trong bão cát, giờ đây mọi người chỉ còn lại năm con lạc đà và con lạc đà trắng mà Diệp Bạch đã cứu.

Sau khi Hoa Linh kiểm kê vật tư, liền lén báo tin vật tư không đủ cho Tề Tiểu Hắc.

Tề Tiểu Hắc thì không lo lắng lắm về vấn đề vật tư, trong không gian giới chỉ mà Diệp Bạch để lại cho hắn, nước và thức ăn đủ để họ mấy người ra khỏi sa mạc rồi.

Hiện tại điều khẩn cấp nhất là đưa ba người Diệp Bạch trong thành cổ ra ngoài.

Với thủ đoạn của ba huynh đệ họ, mấy ngày rồi vẫn chưa ra, điều đó chứng tỏ họ thực sự đã gặp nguy hiểm.

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản, Tề Tiểu Hắc bảo Lão Dương Nhân và Hoa Linh ở lại, hắn cầu xin Trương Cửu Y quay lại thành cổ, đi tìm ba người Diệp Bạch.

Trương Cửu Y gật đầu, sau một hồi cân nhắc, liền đồng ý đi.

Sau khi hai người đi, Hoa Linh cho Kim Toán Bàn môi khô nứt nẻ uống chút nước.

Mấy ngày nay, Kim Toán Bàn vẫn hôn mê, vì không ăn uống nhiều, thể trạng ngày càng gầy gò.

“Kim sư phó, cuối cùng ông bị bệnh gì vậy?

Mãi không tỉnh lại, mọi người lo lắng lắm.” Thấy Kim Toán Bàn gầy trơ xương, Hoa Linh lẩm bẩm một mình.

Một bên con lạc đà trắng xông đến, đòi Hoa Linh cho ăn.

Chương 256

Hoa Linh vốn định tiết kiệm tài nguyên, nhưng không chịu nổi vẻ mặt chai lì của con lạc đà trắng, đành phải cho nó một bầu nước suối.

Lạc đà trắng ngậm bầu nước, ngửa đầu lên, nước suối ừng ực chảy vào bụng.

Ai ngờ lạc đà trắng uống xong nước, chân sau co lại, cưỡi lên đầu Kim Toán Bàn, sau đó một cột nước tiểu vàng óng tưới thẳng vào mặt Kim Toán Bàn.

"Ấy, không được." Hoa Linh vừa định ngăn lại, nhưng vẫn chậm nửa khắc.

Lạc đà trắng tè xong, sảng khoái nhẹ nhõm hí mấy tiếng, thứ kia còn rung rung.

Lúc này, Kim Toán Bàn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, vậy mà bị một bãi nước tiểu nóng hổi của lạc đà tưới tỉnh.

Hắn lau một vệt nước tiểu hôi hám trên mặt, sau đó ngửi ngửi.

Mùi hôi xộc thẳng vào mũi!

Thấy con lạc đà trắng đang đối diện với hắn bằng cái mông, Kim Toán Bàn lập tức hiểu ra chuyện gì.

"Ngươi cái đồ ngu ngốc chết tiệt, lão phu ta tối nay sẽ hầm thịt ngươi!" Lạc đà trắng đánh một tiếng rắm giòn, cắm đầu chạy, Kim Toán Bàn mấy ngày không ăn uống, thể lực sớm đã cạn kiệt, đuổi mấy bước liền ngã vật xuống cát thở hổn hển.

Thêm vào đó, bụng hắn bị Kim Hồn Tệ chấn động, hắn lập tức nghĩ đến tình hình gặp phải trong huyễn cảnh, hơi choáng váng hoa mắt.

Hoa Linh cầm khăn đưa tới.

"Ngươi cái nha đầu này, cũng không ngăn con lạc đà ngu ngốc này lại, danh tiếng anh minh cả đời của Kim gia ta coi như mất hết rồi." Kim Toán Bàn thở dài nói.

Hoa Linh thấy Kim Toán Bàn không sao, trong lòng vui vẻ không ít, liền kể lại tình hình sau khi hắn hôn mê.

Hắn Kim Toán Bàn có thể tỉnh lại, vẫn là công lao của con lạc đà trắng này.

"Cảm tình vẫn là con ngu ngốc này đã cứu ta." Kim Toán Bàn liếc nhìn con lạc đà trắng, cơn giận trong lòng tiêu tan gần hết, nhưng vẫn có chút không cam lòng nói: "Nha đầu, chuyện này tuyệt đối không được nói cho người khác biết." Hoa Linh gật đầu, nhưng lại chỉ tay về phía Lão Dương Nhân và hướng đạo Khắc Lạp Mã ở gần đó, hai người họ cũng đã chứng kiến cảnh này.

Kim Toán Bàn bất đắc dĩ, thầm nghĩ làm sao để mua chuộc hai người họ, khiến hai người này cũng phải giữ kín miệng.

Hắn Kim Toán Bàn trong giới đạo mộ nói thế nào cũng là nhân vật lừng lẫy, chuyện bị lạc đà cưỡi lên đầu tè dầm mà đồn ra ngoài, vậy thì hắn còn mặt mũi nào nữa.

Cùng lúc đó, dưới thành cổ, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lại đang nằm bên vách đá này, thở dài liên tục.

Vết thương của Trần Ngọc Lâu không nhẹ, dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Chá Cô Tiếu, một ngày trước hắn đã tỉnh lại.

Hai người tìm kiếm rất lâu trong cổ mộ, không thấy dấu vết của Diệp Bạch, trong lòng đã dấy lên cảm giác không lành.

Tam đệ sẽ không gặp chuyện trong đó chứ?

Chá Cô Tiếu suy nghĩ một lát nói: "Đợi huynh đỡ hơn một chút, ta sẽ vào sâu sau Áp Môn tìm kiếm, bản lĩnh của Tam đệ thông thiên, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện đâu." Trần Ngọc Lâu không nói gì, trong lòng biết sau Áp Môn nguy hiểm trùng trùng, chưa kể huyễn cảnh từ núi ở khắp mọi nơi, ngay cả khi gặp quái vật đen, Chá Cô Tiếu cũng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này, tình hình của Tam đệ không rõ, mà thân thể tàn tạ với vết thương cực nặng của hắn cũng không giúp được Chá Cô Tiếu, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực.

Đúng lúc này, tiếng kêu chít chít từ xa truyền đến, một đàn chuột lớn màu đen cùng mèo rừng tranh giành nước đến, trong miệng ngậm rễ cây thực vật có thể ăn được.

Đàn chuột này khá thông minh, lần trước nhớ bị Trần Ngọc Lâu đạp vào vách tường, không những không ghi hận, ngược lại còn lấy oán báo ân, ngày nào cũng mang thức ăn đến.

Hai người tuy dựa vào nguồn nước, nhưng không có thức ăn, mấy ngày nay hoàn toàn nhờ lũ chuột cung cấp, mới có thể duy trì thể lực sống sót.

Trần Ngọc Lâu nhận rễ cây từ miệng chuột, lau lau xong, cũng không ghét bẩn, trực tiếp nhét vào miệng.

Ăn xong, hai người vái vái lũ chuột.

Lũ chuột đứng một bên, tuy không hiểu ý của hai người, nhưng cũng khá hưởng thụ, kêu chít chít không ngừng.

Trần Ngọc Lâu cười cười, nhìn những con chuột béo tròn tai to này, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, hắn là Khôi thủ Tá Lĩnh, thứ gì mà chưa từng ăn qua, tự nhiên không kiêng kỵ thịt chuột.

Huống hồ mấy ngày không ăn thịt, hắn không khỏi hơi thèm.

Lũ chuột dường như nhận ra ác ý của Trần Ngọc Lâu, hò nhau chạy tán loạn, rất nhanh liền biến mất.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cười ha hả, lũ chuột còn biết lấy đức báo oán, vậy thì hai người họ tự nhiên cũng không thể làm ra chuyện ăn ân nhân cứu mạng.

Chỉ là không biết chúng bị dọa một lần, sau này còn có mang thức ăn đến nữa không.

Sau khi nghỉ ngơi, Chá Cô Tiếu một mình đi sâu vào sau Áp Môn, Trần Ngọc Lâu chờ đợi sốt ruột, sợ Chá Cô Tiếu xảy ra chuyện gì.

Nhưng không lâu sau, liền thấy Chá Cô Tiếu một mình đi ra.

"Thế nào?" Chá Cô Tiếu lắc đầu.

Hắn đi sâu vào sau Áp Môn, dọc đường bày ra trận từ trường nghịch.

Tại hang đá, có dấu vết chiến đấu của ba người để lại, nhưng thi thể của quái vật đen hoàn toàn không có, càng không thấy dấu vết của Diệp Bạch.

Bất đắc dĩ, Chá Cô Tiếu chỉ có thể lần nữa đi sâu vào, cẩn thận đến Quỷ Động.

Tuy nhiên, gần Quỷ Động không có gì cả, ngược lại rìa Quỷ Động đã sụp đổ, những tảng đá lớn vỡ vụn nằm la liệt.

Hắn còn hét to mấy tiếng vào Quỷ Động sâu không thấy đáy, chờ đợi rất lâu cũng không có tiếng đáp lại.

Chá Cô Tiếu suy nghĩ một lát nói: "Tuy không phát hiện dấu vết của Tam đệ, nhưng ta nhìn thấy trên nền đá rìa Quỷ Động có một dấu chân lớn bị khuyết một nửa." "Dấu chân lớn?" Trần Ngọc Lâu cau mày: "Lớn cỡ nào?" "Dài khoảng ba mét." Sắc mặt Trần Ngọc Lâu

trầm trọng, dấu chân dài ba mét, đã không thể coi là con người nữa, xem ra quái vật cấp bậc này cũng từ sâu Quỷ Động bò ra.

Có lẽ tiếng gầm kinh thiên kia chính là do chủ nhân của dấu chân lớn này phát ra.

Chá Cô Tiếu lại nói: "Ta dò xét dọc đường, không có dấu vết Tam đệ quay lại, địa hình hang đá ở đó chật hẹp, quái vật chân lớn chắc không thể ra ngoài, theo lý mà nói, Tam đệ hẳn đã thoát ra từ sớm rồi." Trần Ngọc Lâu lắc đầu: "Nhưng phía dưới không có đường nào khác, nếu Tam đệ thoát ra, không thể nào không gặp chúng ta." Chá Cô Tiếu đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: "Ngươi nói, đám chuột kia có biết gì không?

Số lượng của chúng rất đông, có lẽ có thể mượn chúng để tìm thấy Tam đệ." Được Chá Cô Tiếu nhắc nhở, Trần Ngọc Lâu không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, đám chuột dù không biết, nhưng nhờ khứu giác đặc biệt của chúng, cũng nên có thể phát hiện ra một số dấu vết.

Nhưng hiện tại khó khăn duy nhất, chính là họ làm thế nào để giao tiếp với lũ chuột.

Tề Tiểu Hắc và Trương Cửu Y hai người đến khu vực trung tâm thành cổ, phát hiện thần miếu đã sụp đổ, lại bị chôn sâu dưới cát vàng.

Hai người phán đoán phương vị thần miếu xong, chọn một chỗ để khai quật.

Nhưng lớp cát mỏng phủ bên trên quá nhiều, vừa đào ra một cái hố lại bị cát vàng lấp đầy.

Sau vài lần không có kết quả, Trương Cửu Y thở hổn hển nói: "Tề đương gia, nếu không có công cụ hỗ trợ, muốn đào hang trên cồn cát không phải sức người có thể làm được, chúng ta hãy nghĩ cách khác."

Tề Tiểu Hắc gạt mồ hôi trên trán, gật đầu, đỉnh đầu mặt trời gay gắt, làm liều không phải là cách.

"Trương tiên sinh liệu có thể xác định được mạch nước ngầm không, đất ở mạch nước ngầm ẩm ướt tơi xốp, khả năng cao nhất là có thể đào ra một lối đi." Tề Tiểu Hắc suy nghĩ một lát nói.

Trương Cửu Y cười khổ lắc đầu: "Mạc Kim định huyệt chi pháp vẫn là mấy vị sư huynh của ta tinh thông nhất, phụ thân ta lại không truyền thụ cho ta." Tề Tiểu Hắc thở dài một hơi: "Thằng Kim Toán Bàn cũng không biết có phải trúng lời nguyền không, cứ hôn mê bất tỉnh." Đúng lúc này, từ phía sau cồn cát xa xa truyền đến âm thanh.

"Ngươi cái đồ Tề Tiểu Hắc mù dở, từ xa đã nghe thấy ngươi nguyền rủa ta." Hai người nhìn lại, chỉ thấy Hoa Linh đang đỡ Kim Toán Bàn vượt qua cồn cát đi tới.

Chương 257

"Kim sư huynh không sao rồi sao?" Trương Cửu Y lộ ra vẻ vui mừng nói.

Kim Toán Bàn cười cười, xoa xoa bụng nói: "Phúc lớn mạng lớn, tự nhiên không sao, chỉ là trong bụng vẫn còn hơi khó chịu." Kim Toán Bàn ở thôn Mộ Hạ đã ăn không ít Kim Hồn Tệ, trước khi đến chỉ bài tiết được một phần, vẫn còn không ít lưu lại trong bụng.

Được biết Diệp Bạch và những người khác còn bị mắc kẹt dưới mộ, liền không chậm trễ một khắc, cùng Hoa Linh vội vã đến.

"Vừa rồi lời của các ngươi ta nghe thấy rồi, muốn tìm mạch nước ngầm đối với ta không phải là việc khó, đợi ta một lát." Nói xong, Kim Toán Bàn lấy ra bàn tính, khám trắc địa thế, bắt đầu suy diễn.

Rất nhanh, hắn khóa chặt một vị trí.

"Chính là chỗ này, thủy khí vượng nhất, đào một lối đi thẳng tắp, hẳn là có thể thông đến mộ huyệt." Lúc này, dưới mộ, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lại không biết những người phía trên đang nghĩ đủ mọi cách để cứu họ.

Hai người đang ra dấu tay với một đàn chuột đen.

"Ngươi nói đám gia hỏa này có nhìn thấy ý của chúng ta không?" Trần Ngọc Lâu không nhịn được hỏi.

Chá Cô Tiếu cũng không có mấy phần tự tin, đám chuột này tuy trí tuệ không thấp, nhưng muốn nhìn hiểu dấu tay của họ, hiển nhiên vẫn còn kém rất nhiều.

Tuy nhiên, con chuột đen đầu đàn dường như hiểu ra điều gì đó, móng vuốt nhỏ chỉ chỉ, kêu chít chít vài tiếng, ý bảo hai người đi theo

phía sau.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu nhìn nhau, lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng đi theo.

Hai người tưởng rằng lũ chuột này sẽ dẫn họ đi tìm dấu vết của Diệp Bạch, nhưng lũ chuột lại đưa họ đến khe đá bên bờ ám hà.

Nơi này chỉ có một mặt vách đá và dòng suối róc rách, làm gì có dấu vết của con người.

Chá Cô Tiếu lại tinh tế, phát hiện một vết nứt nhỏ trên vách đá.

Hắn dùng tay gõ gõ, không phải tiếng vang rỗng, phía sau hiển nhiên có không gian lớn.

Hai người nhặt đá làm công cụ, bắt đầu gõ đập xung quanh vết nứt.

Không lâu sau, vết nứt đã được cạy ra, lộ ra một căn phòng đá hình vuông.

Phòng đá không lớn, chỉ mười mấy mét vuông, trên nền đất đặt một cái hộp đá cổ xưa.

Hộp đá này không phải làm từ hắc thạch từ núi, chất liệu xám xịt, vô cùng cổ kính.

Trần Ngọc Lâu từ trước đến nay chưa từng thấy loại hộp có hình dạng này, kỹ thuật chế tác cũng không phải sản phẩm của thành cổ Tinh Tuyệt.

Nhưng Chá Cô Tiếu nhận ra lai lịch của chiếc hộp, nói: "Đây là đồ của tộc Trát Cách Lạp Mã chúng ta, hoa văn trên đó ta từng thấy trong tộc." "Gia tộc của ngươi?

Vậy hai bộ thi thể này cũng là tộc nhân của ngươi sao?" Trần Ngọc Lâu vòng qua chiếc hộp, chỉ vào hai bộ hài cốt khô héo nói.

Hài cốt một già một trẻ, đều đã hóa thành màu nâu sẫm, người già hàm dưới còn có chút râu không mục, loáng thoáng có thể nhìn thấy.

Bộ còn lại là một đứa trẻ, trên người đều quấn da cừu.

Họ đều ngồi khoanh chân, dường như đang canh giữ chiếc hộp đá kỳ lạ này.

Chá Cô Tiếu nghe vậy lắc đầu, hắn cũng không thể xác nhận.

Hai bộ hài cốt này ít nhất cũng là đồ vật từ mấy nghìn năm trước, những vật phẩm có thể chứng minh thân phận của họ đã sớm mục nát theo dòng thời gian.

Tuy nhiên, hắn vẫn vái ba lạy đối với một già một trẻ này.

"Trên hộp đá dường như có không ít đồ án." Trần Ngọc Lâu phát hiện ra điều gì đó, vội vàng lại gần xem xét.

Đồ án này có mấy chục bức, bố cục đơn giản, đặc trưng ký hiệu rất rõ ràng, hai người giải mã được phần lớn nội dung.

Bức đồ án thứ nhất là một đứa trẻ dùng tay chỉ lên trời, dưới đất có không ít người đang trốn tránh khắp nơi.

Bức thứ hai, thứ ba đều khắc họa lốc xoáy rồng, thổi đổ không ít nhà cửa, những người trốn tránh trước đó đều an toàn tránh được thiên tai.

Sau đó các đồ án đều miêu tả đứa trẻ này có khả năng tiên tri, dần dần trở thành tiên thánh trong tộc.

Còn về bức đồ án cuối cùng thì khiến hai người hơi không hiểu, trong bích họa, một già một trẻ ngồi cạnh hộp đá, trong mộ thất còn đứng sáu người.

Sáu người đều được khắc họa bằng hình dạng người que, kích thước hình dáng đều giống nhau, không có sự phân biệt.

Và trong sáu người đó có một người đang động tay mở hộp đá.

Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói: "Trong mộ thất chỉ có hai huynh đệ chúng ta, phía trên sao lại vẽ sáu người, ta thấy tiên tri nhà ngươi cũng chỉ có hư danh, làm sao có thể dự đoán chuyện của mấy nghìn năm sau." Chá Cô Tiếu lắc đầu nói: "Văn hiến trong tộc tuy không miêu tả nhiều về tiên tri, nhưng mỗi vị tiên tri đều có khả năng dự tri, điều này không thể làm giả được." Hai người đang trò chuyện, ánh đèn pin từ bên ngoài mộ thất lóe qua.

Trần Ngọc Lâu lập tức cảnh giác nói: "Là ai?

Tam đệ?" "Là chúng ta!" Tiếng của Tề Tiểu Hắc và những người khác xuất hiện bên ngoài.

Thấy là bốn người Tề Tiểu Hắc, Kim Toán Bàn, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu khá bất ngờ.

Bốn người họ có thể xuống được, điều đó chứng tỏ con đường từ mộ huyệt thông lên phía trên đã được khai thông.

Kim Toán Bàn cầm đèn pin quét một lượt trong mộ thất, không thấy dấu vết của Diệp Bạch, nghi hoặc nói: "Đồ nhi của ta đâu?" "Chuyện dài lắm." Chá Cô Tiếu thở dài một hơi, kể lại sự việc một lần.

Biết Diệp Bạch vì hai người họ mà chặn hậu rồi mất tích, Kim Toán Bàn hơi sốt ruột.

"Thằng nhóc này bản lĩnh cao siêu, sao lại mất tích được chứ?

Không được, ta phải xuống tìm." Chá Cô Tiếu vội vàng ngăn lại: "Kim tiền bối, trừ Quỷ Động sâu không thấy đáy ra, không gian dưới mộ chúng ta đều đã tìm khắp, không có bóng dáng Tam đệ." "Diệp sư điệt lẽ nào không để lại manh mối gì sao?" Trương Cửu Y cũng mở miệng hỏi.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu hai người lắc đầu.

Nếu có manh mối, cũng sẽ không mò mẫm đến đây rồi.

Sau đó bốn người Kim Toán Bàn cũng bước vào phòng đá, Trần Ngọc Lâu lúc này mới phát hiện, thêm bốn người Kim Toán Bàn, vừa vặn phù hợp với số người trên bích họa.

Lời tiên tri chuẩn xác vô cùng, vậy thì quả thật có chút thú vị.

Trần Ngọc Lâu lại nghĩ, có lẽ trong lời tiên tri có tin tức liên quan đến Diệp Bạch.

Hộp đá không có bất kỳ dấu vết nào đã từng được mở, niêm phong bằng sáp ong, mấy người kiểm tra không có cơ quan nào, Trần Ngọc Lâu liền sốt ruột mở ra.

Trong hộp đá không có gì khác, chỉ có một quyển cổ thư bằng da cừu, nội dung trên sách không ít, mấy người dùng đèn pin chiếu sáng, cùng nhau cúi xuống xem xét.

Những trang đầu của cổ thư da cừu ghi chép lai lịch của tộc Tinh Tuyệt.

Nói rằng tộc Tinh Tuyệt nguyên thủy từ Quỷ Động tộc, họ đã lập Ma Quốc, đời đời sở hữu Mộc Trần Châu, mỗi khi tộc này xuất hiện Quỷ Mẫu có năng lực đặc biệt, tộc này sẽ cường đại chưa từng có, trấn áp các tiểu quốc bốn phương, dùng người sống tế tự, lại hiếu sát thành tính.

Mãi cho đến khi Mộc Trần Châu thất lạc trôi dạt đến Thăng Long, người Quỷ Động tộc mới suy tàn.

Chương 258

"Xem ra, Tinh Tuyệt Nữ vương chính là Quỷ Mẫu của Quỷ Động tộc, họ tuy không tìm thấy Mộc Trần Châu, nhưng sự xuất hiện của Quỷ Mẫu đã tăng thêm không ít tự tin cho họ, vì vậy quay về tổ địa, tái chiếm Quỷ Động, thống lĩnh các gia tộc Tây Vực." Trần Ngọc Lâu nói.

Thông tin về Quỷ Động tộc không nhiều, mọi người tiếp tục xem.

Giữa mấy trang sách da dê ghi rằng Quỷ Động là đại môn tai họa, nếu quái vật trong đại môn đã bò ra ngoài, thì mọi người nhất định phải tìm cách cắt đứt liên hệ giữa Quỷ Động và chúng, nếu không sẽ có lời nguyền giáng xuống.

Mấy trang này miêu tả có chút huyền hoặc, mọi người lộ vẻ nghi ngờ.

Trong Quỷ Động quả thực có quái vật bò ra, chẳng lẽ thật sự sẽ có lời nguyền giáng xuống?

"Tiếp tục xem xuống dưới đi." Trần Ngọc Lâu lên tiếng.

Mấy người lại lật xem mấy trang cuối, là ba bức đồ họa.

Bức thứ nhất miêu tả một cung điện trên đỉnh núi, có một nhóm người phục sức kỳ dị đang tế bái.

Bức họa này và bích họa của Hiến vương cực kỳ tương tự, khắc họa cùng một cảnh tượng.

Mọi người kinh ngạc, Hiến vương và Tinh Tuyệt Cổ Thành cách xa ngàn dặm, lại không phải nhân vật cùng thời đại, nhưng những thứ họ để lại cực kỳ tương tự, hơn nữa góc độ khắc họa cũng gần như tương đồng.

Chẳng lẽ thật sự có cung điện xây trên đỉnh núi?

Hay là tiên tri dự đoán cảnh tượng Hiến vương đã thấy?

Bức đồ họa thứ hai miêu tả một thành trì dưới núi băng, thành trì vô biên vô tận, lại không một bóng người, dường như là một tòa tử thành.

Phong cách kiến trúc thành trì không phải của Thăng Long đại địa, mà lại có ba phần tương tự với Tinh Tuyệt Cổ Thành này.

Nếu Diệp Bạch ở đây, y sẽ biết, thành trì trong bức họa này chính là Ác La Hải Thành dưới núi băng mà Tinh Tuyệt Nữ vương đã nhắc đến với y!

Bức thứ ba càng khiến mọi người kinh ngạc, lại là một người tay cầm trường thương đối đầu với một con ác lang thân hình to lớn.

"Đây là Tam đệ?" Trần Ngọc Lâu nhíu mày.

"Là đồ đệ nhà ta không sai, ngươi xem hình dạng trường thương, y hệt Phá Trận Bá Vương Thương của nó." Kim Toán Bàn thở phào nhẹ nhõm, đã tiên tri dự ngôn đến cảnh này, nói rõ Diệp Bạch hiện tại không có chuyện gì.

Có lẽ tiểu tử này đã sớm thoát khỏi cổ thành rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Kim Toán Bàn bất an nói: "Đã tiên tri dự ngôn chuẩn xác, vậy lời nguyền giữa mấy trang sách kia nói có lẽ cũng là thật?" Kim Toán Bàn lại lật quyển sách da dê từ đầu đến cuối một lượt.

"Đáng tiếc trên đó nói chuyện chỉ nửa vời, làm sao cắt đứt liên hệ với Quỷ Động thì lại không hề nhắc đến?" Chá Cô Tiếu mở lời: "Tiên tri đã có thể dự đoán được cảnh tượng hôm nay, có lẽ không phải y không để lại cách giải, mà là cho dù có để lại, chúng ta cũng không thể hóa giải lời nguyền." "Ý gì?" Chá Cô Tiếu thở dài một hơi, trong lòng

đã có vài phần suy đoán.

"Kim tiền bối có thể lộ vai ra không?" Kim Toán Bàn tuy không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Chỉ thấy ở sau gáy dưới cổ áo của y có một vệt tròn màu đỏ nhạt, giống như một vòng hồng ban từ trong cơ thể thấm ra ngoài, chỉ là còn rất mơ hồ, nếu không cố ý nhìn thì tuyệt nhiên khó phát hiện.

"Đây là thứ gì?" "Huyết mạch lời nguyền, lời nguyền huyết mạch của tộc Zagrama.

Hiện tại còn nhỏ, chắc là giai đoạn đầu, đợi khoảng hai tháng nữa sẽ y hệt của ta." Nghe nói là lời nguyền, trên mặt Kim Toán Bàn lập tức lộ ra vẻ mặt khó coi.

"Lão phu ta năm nay bốn mươi hai, ngươi nói tộc nhân các ngươi không ai sống quá bốn mươi tuổi, vậy chẳng phải ta chẳng còn sống được mấy năm nữa sao?" Chá Cô Tiếu cũng không biết trả lời thế nào, có chút lúng túng, lần này vẫn là vì y mà kéo Kim Toán Bàn vào chuyện này.

Thấy vẻ mặt của Chá Cô Tiếu, Kim Toán Bàn vẫy vẫy tay: "Thôi thôi, sống đến bây giờ cũng chẳng có gì đáng tiếc nuối.

Huống hồ, có đồ nhi ta ở đây, có lẽ chúng ta tìm thêm chút thời gian nữa là có thể tìm được nơi giải trừ lời nguyền rồi." Nhưng Kim Toán Bàn vẫn còn vài phần nghi hoặc, sao trong số nhiều người như vậy chỉ có mình y dính lời nguyền, Hoa Linh và Chá Cô Tiếu không nói đến, bản thân họ đã có lời nguyền rồi, vậy tại sao Trần Ngọc Lâu, Tề Tiểu Hắc, Trương Cửu Y ba người kia lại không sao?

Mãi đến khi ba người kia lộ ra một phần hình xăm trên lưng, Kim Toán Bàn mới chợt bừng tỉnh.

Hóa ra họ đều có Huyết Mạch Trường Sinh, có thể kháng lại lời

nguyền do Quỷ Động mang đến.

Hóa ra trong mấy người xuống mộ, chỉ có y là người thường.

Kim Toán Bàn thầm nghĩ, phải để đồ nhi nhà mình nhanh chóng nghĩ cách, cũng kiếm cho mình một cái Huyết Mạch Trường Sinh tương thích.

Thật sự không được, thì xăm một con Thanh Long trên lưng, sau này mọi người cùng đi nhà tắm công cộng cũng không đến nỗi bị mất mặt.

Tiếp đó, Chá Cô Tiếu cất quyển sách da dê đi, lại lấy ra tấm vải dài bọc hai bộ hài cốt, chuẩn bị mang ra ngoài lập bia mộ chôn cất.

Mọi người đang chuẩn bị rời đi, lúc này, Hoa Linh cầm đèn pin quét qua Kim Toán Bàn, bị cái bóng của y in trên tường dọa giật nảy mình.

"Kim tiền bối!!" "Sao vậy?" Mọi người thuận theo ánh mắt của Hoa Linh nhìn sang, chỉ thấy dưới ánh đèn pin, một bóng đen cưỡi trên cổ Kim Toán Bàn.

Bóng đen khom người, mặt mũi mơ hồ, dường như có một khuôn mặt quỷ, đang cười toe toét nhìn mọi người.

Trong thạch thất, một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng mọi người.

Nhất thời, tĩnh mịch không tiếng động.

Kim Toán Bàn thấy ánh mắt mọi người không đúng, cũng quay đầu nhìn lên tường, ai ngờ cái bóng quỷ kia cũng đồng thời quay đầu.

"Đây là cái quỷ quái gì vậy?" Kim Toán Bàn lập tức sợ mất mật, suýt nữa thì khóc thét, ở hồ đáy mộ, y cũng là người đầu tiên bị oan hồn đeo bám.

Vận khí bát tự của y, sao lại kém hơn cả Tề Thiết Chủy chứ.

"Bây giờ làm sao đây?" "Tam đệ không ở đây, không nhìn thấy thực thể của thứ này, liệu có liên quan đến lời nguyền không?" Trần Ngọc Lâu nói.

"Có lẽ có liên quan, Kim tiền bối có chỗ nào không thoải mái không?" Chá Cô Tiếu hỏi.

Kim Toán Bàn lắc đầu, sắc mặt có chút ửng đỏ: "Muốn đi đại tiện có tính không?" Trần Ngọc Lâu có chút cạn lời, Kim béo này lúc nào cũng chẳng có được câu nghiêm túc.

Tề Tiểu Hắc dường như nghĩ đến điều gì, từ trong ba lô lấy ra phù lục.

Phù lục này do Tôn Quốc Phụ chế tác, vì có hiệu quả đặc biệt đối phó quỷ vật, trong Hội đồng Trưởng lão Cửu Môn đã niêm yết giá rõ ràng, cần không ít điểm công tích mới mua được.

Lần này, Tề Tiểu Hắc mang đến ba lá.

Tề Tiểu Hắc tay cầm phù lục đến gần Kim Toán Bàn, chỉ thấy phù lục tự nhiên bốc cháy thành ngọn lửa xanh u, dần dần hóa thành tro tàn.

Mà bóng quỷ trên tường cũng mờ đi rất nhiều.

Mọi người vui mừng, có hiệu quả!

Tề Tiểu Hắc lại lấy ra hai lá phù lục, ba lá dùng xong, bóng quỷ hoàn toàn biến mất.

Kim Toán Bàn cảm khái, lộ ra nụ cười nói: "Ngươi cái con bọ cạp đen này, lúc quan trọng vẫn còn có chút tác dụng.

Đợi khi về, ta sẽ mời ngươi đi tắm suối nước nóng, chuyện mắng ta trước đó coi như hòa." Trong kính râm, Tề Tiểu Hắc khẽ cười,

không tiếp lời.

Về việc bóng quỷ đeo bám Kim Toán Bàn, Chá Cô Tiếu có vài phần suy đoán, y mở lời: “Kim tiền bối trong bụng còn có bảo vật của Tinh Tuyệt Quốc không?” “Thật sự còn mấy viên.” Kim Toán Bàn gật đầu.

Chương 259

"Tiền bối trước khi rời cổ thành, tốt nhất nên lấy bảo vật ra ngoài, nếu không ta đoán vẫn sẽ có bóng quỷ đeo bám tiền bối." Kim Toán Bàn sắc mặt ngưng trọng nói: "Yên tâm, lần này ta nhất định sẽ 'kéo' hết ra ngoài." Mọi người rời cổ mộ trước, Trần Ngọc Lâu để lại không ít thịt khô cho lũ chuột đen, coi như báo ân.

Nửa tháng sau, ngoài ngàn dặm, trên một hồ nước xanh biếc nổi lên những đợt sóng lớn.

Trên hồ, chim bay cũng kinh hoàng mà bỏ chạy.

Một người một rắn chui ra khỏi mặt nước.

Nhìn trời xanh mây trắng đã lâu không gặp, Diệp Bạch hít sâu một hơi.

Cảm giác dưới ánh mặt trời thật tốt.

Suốt nửa tháng qua, ngày nào cũng ở dưới dòng nước lạnh thấu xương của ám hà, không thấy ánh mặt trời và sinh vật sống, y suýt nữa thì phát điên.

May mà có một con xà ngốc nghếch trò chuyện giải buồn, cũng không đến nỗi quá buồn chán.

Bầu trời xanh trong vắt ở đây, dường như vừa được rửa sạch bằng nước vậy.

Hồ nước xanh biếc bốn phía đều là đồng bằng, là một nơi tốt khó tìm.

Chỉ là không biết đây là đâu?

Cách Trường Sa lại bao xa?

Đại xà nói nó mỗi vài trăm năm lại đến đây ‘giải sầu’, chưa từng thấy nửa bóng người sống.

Để đại xà vui đùa trong hồ, Diệp Bạch thay một bộ quần áo sạch sẽ tản bộ bên hồ.

Chim chóc và dã thú xung quanh không ít, không sợ người, đậu bên cạnh Diệp Bạch tìm kiếm cá tôm.

Quan sát một lúc, Diệp Bạch phát hiện nơi này dường như ở độ cao lớn, ánh nắng chiếu lâu khiến người ta choáng váng, hơn nữa không khí có chút loãng.

Chẳng lẽ đại xà đã đưa y đến vùng cao nguyên?

Đang suy tư, Diệp Bạch bị tiếng vó ngựa từ xa kinh động.

Từ xa, trên đồng bằng, một con tuấn mã đen chở một người phi nước đại trên thảm cỏ xanh, nhanh chóng tiến lại gần.

Diệp Bạch bảo đại xà ẩn mình dưới đáy nước.

Đại xà tuy không tình nguyện, nhưng vẫn nghe lời làm theo.

Hắc mã đến gần, người cưỡi là một mục dân trang phục, còn đội một chiếc mũ Tạng tộc.

Là một nữ mục dân, tuổi không lớn, khoảng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tinh xảo nhưng da dẻ đen sạm, có lẽ do thường xuyên ra ngoài chăn thả.

Cô gái cưỡi hắc mã không dám đến gần Diệp Bạch, mà lại rút khẩu súng săn mang theo, chĩa vào y.

“Ngươi là ai?” (Tiếng Tạng) Diệp Bạch giơ hai tay lên: “Ta là người Hán!” “Người Hán?” Nữ Tạng nhướng mày, ghìm ngựa đến gần hơn một chút, đánh giá một lượt xác định Diệp Bạch là người Hán mới hạ súng.

Nhưng Diệp Bạch một thân áo xanh sạch sẽ trắng tinh, trên khuôn mặt thanh tú tuấn dật không dính chút bụi trần, khiến người ta sinh lòng thiện cảm, nữ Tạng nhịn không được nhìn thêm vài lần.

"Khái, ngươi đến từ đâu?" "Ta cũng không biết, lạc đường với bằng hữu, vô tình vào đây." "Ngươi gạt người, nơi này mấy chục dặm không có dấu chân người, nói!

Ngươi có phải là gián điệp do bọn Mũi Diều Hâu bên kia phái đến không?" Nữ Tạng lập tức giơ súng săn lên, bày ra dáng vẻ hung hăng.

"Mũi Diều Hâu?" Diệp Bạch khẽ cười, thời kỳ này người Anh dã tâm không nhỏ, ở Tây Tạng cài cắm không ít thế lực phức tạp, dân Tạng địa phương có cảnh giác cũng là bình thường.

"Gián điệp thì phải có súng chứ, ngươi xem trên người ta không có vật gì, làm sao có thể là gián điệp?" Diệp Bạch giơ cao hai tay, xoay một vòng, ra ý mình không có vũ khí nguy hiểm.

Nữ Tạng lộ vẻ rối rắm, vẫn không yên tâm, nghĩ một lát rồi nói: "Ngươi cứ theo ta về bộ lạc trước, nếu không lừa ta, ta sẽ thả ngươi." "Được, nhưng ngươi phải nói cho ta biết, đây là đâu?" "Đây là Khách Sắc." Khách Sắc ở Tạng địa?

Diệp Bạch cuối cùng cũng biết mình đang ở đâu.

Nếu y không nhớ nhầm, nơi này là vùng trung nam của Tạng địa, khi ba huynh đệ chuẩn bị đi Tạng địa đã từng ghi chép lại các địa danh lớn nhỏ ở đó.

Nay chiến tranh bùng nổ, biên giới bị phong tỏa, từ đây trở về Trường Sa thật không dễ dàng chút nào!

Nhưng, vẫn phải nghĩ cách báo tin bình an về trước, để lâu e rằng Trường Sa sẽ xảy ra biến cố.

Ý niệm trong lòng Diệp Bạch chợt lóe lên, rồi nói: "Khoan đã, ta

cáo biệt bằng hữu một chút!" Nữ Tạng không hiểu, nơi này làm sao có người thứ ba?

Chỉ thấy Diệp Bạch bên hồ thì thầm vài câu, rồi quay lại.

"Bằng hữu của ngươi ở trong hồ?" Nữ Tạng trợn tròn mắt, muốn nhìn rõ dưới hồ có thứ gì không.

Nhưng mắt đã nhìn hoa cả lên, cũng không thấy bất kỳ thứ gì.

Diệp Bạch gật đầu, cũng không giải thích nhiều, sau đó đi ở phía trước, nữ Tạng thì cưỡi ngựa đi phía sau.

Sau khi hai người đi khỏi, mặt nước nổi sóng, một cái đầu rắn khổng lồ chui ra khỏi mặt nước, đôi mắt rắn màu vàng nhìn theo Diệp Bạch rời đi xa.

Trên đồng bằng, vô số hồ nước xanh biếc, có cái lớn có cái nhỏ, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Như những viên ngọc phỉ thúy xanh lam nằm trên thảm cỏ xanh, thỉnh thoảng có vài chú chim trắng đơn lẻ vui đùa bên hồ.

Đời trước Diệp Bạch chưa từng đến Tạng địa, một đường được thỏa mắt ngắm cảnh, đi đi dừng dừng, như đang tản bộ du lịch.

"Ngươi!

Có thể đi nhanh hơn không!" Thấy Diệp Bạch cứ chây ì như vậy, nữ Tạng xù lông, lại rút súng ra uy hiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên vì giận.

Diệp Bạch cười cười: "Ngươi thật sự là người Tạng?

Ta thấy trên người ngươi không có đặc trưng của người Tạng a?

Sao lại giống hệt nữ tử nhà Hán vậy." "Ngươi mới không phải người Tạng!

Đi mau, không đi nữa ta sẽ nổ súng!" Nữ Tạng cố làm ra vẻ hung dữ, nhưng kết hợp với khuôn mặt thanh tú đáng yêu của nàng, ngược lại có mấy phần cảm giác làm nũng.

"Được, đi thì đi, nhưng nơi này cách bộ lạc của ngươi còn bao xa?" "Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì, ta sẽ không nói cho ngươi bất cứ điều gì đâu!" "Được, ta đi, ngươi đừng nổ súng." Mặt trời treo cao trên không, rất nhanh đã đến giữa trưa, Diệp Bạch bị nữ Tạng xua đuổi mấy tiếng đồng hồ, vẫn chưa đến nơi.

Hai người bèn nghỉ ngơi một lát trên một sườn dốc nhỏ.

Nữ Tạng nhìn sắc trời, lấy túi nước ra uống một ngụm, lại nghĩ đến tên gián điệp trước mắt từ sáng đến giờ vẫn chưa uống nước, bèn ném túi nước cho y.

Diệp Bạch nheo mắt nằm trên cỏ phơi nắng, một tay đón lấy túi nước, nhưng lại ném trả lại.

"Ngươi uống rồi, ta không uống." Nữ Tạng tức đến nghiến răng, tên này còn dám chê nàng!

Chương 260

Phải biết rằng khi nàng đẹp, ngay cả mình cũng muốn hôn mình vài cái nữa là.

“Không uống!

Khát chết ngươi!” Diệp Bạch cười cười, lật tay biến ra một quả táo đỏ cắn ăn.

Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ hiu hiu, thật là thoải mái biết bao.

Diệp Bạch vốn cho rằng nữ Tạng này sẽ tò mò hỏi táo từ đâu ra, nhưng đợi đến khi ăn xong táo cũng không thấy nàng nói thêm câu nào.

Diệp Bạch vùi hạt táo vào đất, giẫm giẫm, cũng không biết có nảy mầm được không.

“Hai ngày nữa sẽ có chim bay đến ăn hết.” Nữ Tạng hung hăng nói.

Diệp Bạch cười nhìn nàng một cái: “Ngươi tên là gì?” “Sao ta phải nói cho ngươi, mau dậy đi đường, trước khi trời tối có lẽ có thể đến bộ lạc.” “Trời tối?

Xa vậy sao?

Ta không đi nữa.” Diệp Bạch nằm trên cỏ, bất động.

Thấy Diệp Bạch giở trò lười biếng, nữ Tạng đành phải rút súng săn ra uy hiếp lần nữa.

“Ta nổ súng đây!” “Ngươi bắn đi, bắn chết ta thì thôi.” *Bằng* một tiếng, viên đạn lướt qua trước mắt Diệp Bạch, thân thể y không chút nhúc nhích, nhưng đầu hơi ngẩng lên, mang theo ánh mắt khó tin,

từ từ nhắm mắt lại.

Nữ Tạng cũng bị tiếng súng dọa giật mình, vội vàng ném khẩu súng săn bị cướp cò đi, chạy đến trước mặt Diệp Bạch.

"Này?

Ngươi không sao chứ, ta không cố ý đâu ô ô ô." Thấy Diệp Bạch không còn hơi thở, nữ Tạng bật khóc nức nở.

Diệp Bạch nheo mắt đánh giá, cô gái này nếu không phải hơi đen một chút, tướng mạo thật sự không tệ.

Nhưng cô gái khóc thảm thiết, y cũng không còn tâm trí đùa giỡn nữa, trực tiếp mở lời: "Được rồi, đừng khóc nữa, đạn bắn trượt, không trúng ta." Nữ Tạng lúc này mới biết bị Diệp Bạch trêu chọc, lau nước mắt, tiện tay chùi vào bộ quần áo sạch sẽ của Diệp Bạch.

"Đồ lừa đảo chết tiệt!" Diệp Bạch thì không mấy để tâm, cười hì hì nói: "Thức ăn của bộ lạc ngươi thế nào?

Có thịt dê quay, trà sữa các loại không?

Chúng ta mau đi thôi, buổi tối có lẽ sẽ được ăn một bữa ngon." Nữ Tạng nào có đáp lời, mang theo một thân tức giận, nhặt súng săn lên rồi thúc ngựa bỏ đi.

Chỉ còn lại mình Diệp Bạch đứng bối rối giữa đồng.

"Thật sự không đợi ta sao?" "Ta là gián điệp đó nha!" Nữ Tạng một đi không trở lại, dường như thật sự không muốn quản Diệp Bạch nữa.

Nhưng dấu vó ngựa để lại đủ để Diệp Bạch tìm đến bộ lạc của nàng.

Trên thảo nguyên bao la, Diệp Bạch thi triển Kim Nhạn Công, mỗi bước đi vài mét, thân ảnh quỷ mị, trong hư không chỉ thấy tàn ảnh.

Nữ Tạng cưỡi ngựa nhanh, trong lòng không ngừng lẩm bẩm ‘đồ lừa đảo lớn’, không biết đã chạy bao xa, lúc này mới nhớ đến Diệp Bạch.

Trên thảo nguyên rộng lớn không có bóng người, tên lừa đảo kia có lẽ sẽ bị chết đói.

Vừa định quay về, bỗng thấy từ xa ba người cưỡi ba con ngựa nhanh ập đến, vây nàng lại.

Trong đó người dẫn đầu lưng to eo thô, cao hai mét, tay cầm một thanh đại khảm đao.

Nữ Tạng vội vàng nạp đạn súng săn, chĩa vào ba người đang đến.

“Zagamuk, các ngươi muốn làm gì?” “Ngươi nói muốn làm gì?

Ba huynh đệ chúng ta đã theo dõi ngươi nửa tháng rồi, cuối cùng cũng tóm được cơ hội ngươi ra ngoài.

Ngoan ngoãn đặt súng săn xuống, nếu không cây đại đao này của ta mà làm ngươi bị thương thì không hay đâu.” “Đừng có mẹ nó cầm súng dọa chúng ta, ngươi chỉ có một khẩu súng, chúng ta ba người, nếu dám làm chúng ta bị thương, lão tử lột truồng ngươi treo lên cột cờ.” Nữ Tạng cắn răng, giữ vững bàn tay đang run rẩy, nhắm thẳng vào Zagamuk nổ một phát.

Nhưng phát súng này lệch đến tận chân trời, không bắn trúng người, mà lại bắn chết con ngựa Zagamuk đang cưỡi.

“Cái con đàn bà thối nát, dám thật sự nổ súng, ông đây chém chết ngươi!” Zagamuk ngã xuống đất, rồi nhanh chóng bò dậy, nhưng lúc này nữ Tạng đã cưỡi ngựa bỏ chạy.

Zagamuk đoạt lấy một con ngựa, mắng chửi hai người còn lại.

“Còn mẹ nó xem trò hề à, mau đuổi theo đi!” Nữ Tạng cưỡi hắc

mã chạy suốt một ngày, thể lực suy giảm, chạy qua hai gò cỏ, rất nhanh bị Zagamuk đuổi kịp.

Chỉ thấy Zagamuk ném đại khảm đao, một chân của hắc mã bị chém đứt, máu tuôn như suối.

Nữ Tạng thì ngã xuống đất ngất đi.

Zagamuk cười lớn một tiếng, dường như đắc ý vì phi đao thuật của mình tinh xảo, lại xuống ngựa tiến lên túm tóc nữ Tạng: "Con đàn bà này dung mạo không tệ, chỉ là hơi đen một chút, nếu không phải đáng giá tiền lớn, lão tử thật muốn 'thưởng thức' trước một phen." "Lão đại, người phụ nữ này đâu có thoải mái như mấy cô gái phương Tây, đợi khi đổi được tiền, chúng ta đi thành phố vui vẻ, nghe nói họ toàn thân đều trắng." "Hắc hắc hắc" "Hắc hắc hắc" Đột nhiên, tiếng cười chợt ngừng, bụng Zagamuk bị chủy thủ đâm xuyên, máu tươi bắn ra, trên mặt mang theo nụ cười dâm đãng mà chết trong hận thù.

Nữ Tạng rút chủy thủ ra, chĩa vào hai người còn lại.

"Zagamuk đã bị ta giết rồi, nếu các ngươi muốn sống thì…" Lời còn chưa dứt thì thấy một trong hai người kia nhặt thanh đại khảm đao dính máu lao đến phía nữ Tạng.

Nữ Tạng thấy tình thế không ổn, ném chủy thủ đi, quay đầu bỏ chạy.

Trên thảo nguyên xanh rộng lớn, một màn hai nam truy một nữ đang diễn ra.

Chỉ là cảnh tượng này có chút đẫm máu.

Trên gò núi đối diện, Diệp Bạch cười đến sặc sụa, nha đầu này nói thông minh cũng thông minh, nói ngốc cũng ngốc, lại ném đi thanh chủy thủ duy nhất có thể tự vệ.

Còn hai tên cướp kia cũng là đồ ngu, không cưỡi ngựa lại dựa vào

hai chân để đuổi người.

Tuy nhiên, màn kịch này cũng nên kết thúc rồi.

Trời cũng không còn sớm, y còn muốn có một bữa tiệc tối thịnh soạn nữa.

Kèm theo hai tiếng súng liên tiếp, hai người phía sau nữ Tạng ngã xuống đất, Diệp Bạch từ chỗ không xa bước tới.

"Ngươi làm sao?" Nữ Tạng có chút khó tin, tú mi nhướng lên, tóc tai rối bù, chiếc mũ Tạng kia đã không biết rơi đâu mất rồi.

Diệp Bạch gật đầu.

"Súng của ngươi đâu?" "Tất nhiên là cất đi rồi." Nữ Tạng tò mò quét mắt khắp người Diệp Bạch, cái này có thể cất vào đâu chứ?

Diệp Bạch nhặt thanh đại khảm đao lên, bình thường không có gì đặc sắc.

Hai người bị y bắn chết trông là người Tạng bình thường, da dẻ thô ráp đen sạm, quanh năm chăn thả làm việc.

"Họ tại sao lại đuổi theo ngươi?" "Có lẽ là để mắt đến ta, muốn đưa ta về nhà làm vợ đó." Diệp Bạch cười cười, không nói gì, nữ Tạng không biết cuộc đối thoại của họ vừa rồi đã bị y nghe thấy rõ mồn một.

Chương 261

Thấy Diệp Bạch định đi, nữ Tạng hỏi: "Thi thể của họ ngươi còn cần không?" Diệp Bạch lắc đầu.

Nữ Tạng lộ ra nụ cười, đến bên ba người lục lọi, lấy ra mấy đồng bạc và đôi hoa tai bạc, nhét vào túi.

Hóa ra là một tiểu tài nữ.

Nhưng nữ Tạng này vẫn chưa thỏa mãn, lại đến trước mặt Diệp Bạch, nhìn thanh đại khảm đao dính máu nói: "Vậy thanh khảm đao xui xẻo này ngươi cũng không thèm đúng không?" Diệp Bạch mặt không biểu cảm đưa thanh đại khảm đao cho nàng.

Nữ Tạng lập tức như thể phát tài lớn, cười hì hì nhận lấy khảm đao, chùi vết máu trên lưỡi đao vào thi thể.

Vừa chùi vừa nói: "Ngươi vừa cứu ta, vậy chắc không phải gián điệp rồi, buổi tối ta sẽ bảo tộc nhân làm cho ngươi chút đồ ăn ngon, sáng mai lại cho ngươi mượn một con ngựa để ngươi đi tìm bằng hữu." "Ta cảm ơn ngươi." "Không có gì!" Nữ Tạng lại dắt hai con ngựa mà ba người kia để lại, đưa cho Diệp Bạch một con.

"Này, con ngựa này là do bọn họ trộm, đoán chừng là của nhà ta mất rồi, không thể tính là chiến lợi phẩm của ngươi.

Nhưng mà ngươi có thể cưỡi tạm, tối đến bộ lạc là phải trả lại cho ta." Diệp Bạch không muốn nói thêm gì nữa, nhìn con ngựa một cái, con ngựa cũng nhìn y một cái.

Im lặng không nói.

Hai người cưỡi ngựa trở về chỗ con hắc mã của nữ Tạng đã chết.

Nhìn thấy con hắc mã đã tắt thở, nữ Tạng xuống ngựa bật khóc,

vô cùng đau lòng.

Diệp Bạch thở dài: "Tiết ai, nuôi bao lâu rồi?" Nữ Tạng nghẹn ngào nói: "Không phải ngựa của ta." "Không phải của ngươi, ngươi khóc gì?" "Nhị thúc của ta, ông ấy sẽ bắt ta đền tiền." Diệp Bạch hít sâu một hơi: "Vừa rồi mấy đồng bạc và hoa tai bạc kia đáng giá không ít tiền, ngươi trả lại cho nhị thúc của ngươi không phải là được rồi sao." Nữ Tạng cũng không biết đang đấu tranh tâm lý điều gì, cuối cùng gật đầu.

Tuy nhiên, nàng lại lấy đại khảm đao ra đào một chỗ đất cỏ tơi xốp, tạo thành một cái hố lớn, dường như muốn chôn xác hắc mã.

Diệp Bạch thấy động tác của nàng quá chậm, cũng tiến lên giúp đỡ.

"Trong hồ đó thật sự có bằng hữu của ngươi sao?" Rảnh rỗi không có gì nói, nữ Tạng vẫn còn nghĩ đến chuyện trước đó, nhịn không được hỏi.

"Có, một con đại xà sống mấy ngàn năm, có thể một ngụm nuốt chửng ngươi." Nữ Tạng bĩu môi: "Ta mới không tin, hồ đó là thánh hồ, sao có thể có hung vật." "Thánh hồ?

Hồ này có lai lịch gì sao?" "Ta cũng không biết, truyền thuyết đời Đường có một Huyền Trang pháp sư từng đến đây, nói hồ này đẹp thế này thế kia, rồi hồ này liền nổi danh, trước đây có rất nhiều tăng nhân đến đây hành hương, chỉ là gần đây chiến tranh dữ dội, không có mấy người." Đào xong hố đất, nữ Tạng làm mình lấm lem bùn đất, nàng cũng không chê bẩn, chùi chùi vào vạt áo, ôm lấy chân ngựa đã bị chặt đứt của hắc mã, trịnh trọng đặt vào hố đất.

Sau đó lấp hố đất lại, kéo Diệp Bạch muốn đi ngay.

"Trời cũng không còn sớm, buổi tối bầy sói sẽ xuất hiện, đến lúc

đó kéo hai con ngựa chết này đi thì không hay đâu, chúng ta mau chóng quay về, ta sẽ nhờ nhị thúc ta đến kéo ngựa, mượn ông ấy một con, trả ông ấy hai con, nghĩ là ông ấy cũng sẽ không nói gì nhiều đâu." Nữ Tạng cười hì hì nói.

Diệp Bạch nhất thời cạn lời, cưỡi con hoàng mã gầy yếu, đi theo sau nữ Tạng.

Sắc trời nhập nhoạng, ánh hoàng hôn vàng rực đổ xuống, nhuộm cả thảo nguyên thành màu vàng kim.

Thiếu nữ phía trước cưỡi ngựa nhanh, biến mất trong ánh hoàng hôn vàng rực.

Nữ Tạng đưa Diệp Bạch đến một khu lều Mông Cổ.

Bên ngoài là hàng rào gỗ bao quanh, bên trong mười mấy cái lều Mông Cổ lớn nhỏ sắp xếp có trật tự.

Đêm xuống, trong lều Mông Cổ đã thắp lửa.

Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng dê kêu, xem ra bộ lạc này nuôi không ít dê.

"Mau xuống ngựa với ta đi, cha ta và mọi người chắc là đang sốt ruột chờ, ta là lần đầu tiên về trễ như vậy đó." Nữ Tạng buộc yên ngựa, lại bảo Diệp Bạch chờ bên ngoài, ở trong lều Mông Cổ giữa chốc lát, rồi kéo không ít người ra.

Người già trẻ con đều có, tất cả đều sắc mặt đen sạm, dường như chính là những người Tạng bình thường.

Dường như chưa từng thấy người Hán thanh tú như Diệp Bạch, mấy đứa trẻ tròn mắt nhìn chằm chằm.

Thấy Diệp Bạch ngây người không nói gì, nữ Tạng vội vàng đến bên cạnh y nói: "Giới thiệu với mọi người một chút, chính là người

này đã cứu ta, y và bằng hữu lạc đường, ở chỗ chúng ta tạm trú một đêm, ngày mai sẽ đi.

À đúng rồi, ngươi tên là gì ấy nhỉ?" Nữ Tạng quay đầu nhìn Diệp Bạch, nhíu mày nhẹ, vẻ mặt đáng yêu.

"Diệp Bạch." "Đúng, y tên là Diệp Bạch, mọi người hãy chiêu đãi y thật tốt." "Này, đây là tam cô của ta, đây là nhị thẩm của ta, thằng nhóc con kia là cháu ngoại ta…" Nữ Tạng giới thiệu từng người một cho Diệp Bạch, rồi dẫn Diệp Bạch vào lều Mông Cổ ở giữa.

Trong lều đặt những chiếc bàn gỗ nhỏ, bên dưới trải thảm lông cừu, trên bàn bày không ít thịt.

Nữ Tạng chọn cho Diệp Bạch một chỗ, ấn vai y ngồi xuống.

"Ngươi cứ ăn đi, cha và nhị thúc của ta đi tìm ta rồi, ta tìm thấy họ sẽ quay lại ngay." Diệp Bạch gật đầu.

"Tam cô, nhà cô còn trà sữa hôm qua chưa uống hết đúng không?

Nhớ mang lên cho bằng hữu của cháu nếm thử." "Còn nữa, Khương Văn Võ, lần trước ở huyện thành dì mua kẹo cho cháu còn không?

Cũng lấy ra đi." Đứa bé tên Khương Văn Võ nhăn mặt: "Dì út, đó là cha cháu mua cho cháu mà." "Cái gì mà cha cháu?

Số tiền đó ban đầu là của dì út, sau này mới trả lại cho cha cháu, nếu cháu không nghe lời, lần sau dì sẽ không trả tiền, cháu xem cha cháu có đánh cháu không." Sau khi dặn dò từng người, nữ Tạng cưỡi ngựa biến mất.

Chỉ còn lại mình Diệp Bạch trên bàn ăn.

Tam cô nhị thẩm nhìn Diệp Bạch, xé không ít thịt lớn vào bát của y.

Bữa cơm ăn một cách lơ mơ, Diệp Bạch không nói nhiều, chủ yếu là lúng túng.

Y có cảm giác như đi nhà gái gặp tam đại dì bát đại thím vậy.

Tuy nhiên, y cũng phát hiện ra, những người Tạng này nói tiếng Quan thoại rất chuẩn, có lẽ là những người từ nội địa chạy nạn đến đây.

Một hai tiếng sau, không thấy nữ Tạng quay lại.

Nhưng không lâu sau, chỉ thấy tam thẩm của nữ Tạng đi đến, đưa Diệp Bạch đến một cái lều Mông Cổ nhỏ hẻo lánh để nghỉ ngơi.

Bên trong không gian không lớn, giống như một cái nhà kho nhỏ.

Hương tùng thoang thoảng, bên giường sạch sẽ tinh tươm thắp một ngọn nến màu vàng cam.

"Vừa dọn dẹp xong, tối nay ngươi cứ nghỉ ngơi ở đây đi." "Cái đó, nhị thẩm, nàng ấy về chưa?" "Ngươi là nói Thiền Y phải không, nàng ấy bôn ba mệt mỏi cả ngày, về đến nơi cơm cũng chưa ăn, liền đi nghỉ rồi." Diệp Bạch gật đầu, hóa ra nữ Tạng tên là Thiền Y.

Người trong bộ lạc này đều họ Khương, vậy tên đầy đủ của nữ Tạng hẳn là Khương Thiền Y, cũng là một cái tên hay.

Lúc này, Khương Văn Võ đầu hổ não hổ chui vào.

"Diệp đại ca, cho huynh kẹo." Khương Văn Võ từ trong túi ôm ra một nắm kẹo đủ màu sắc nhét cho Diệp Bạch.

Diệp Bạch cười cười, trong số mấy đứa trẻ trên bàn ăn, chỉ có đứa tên Khương Văn Võ này là hoạt bát hiếu động, dám nói chuyện với y.

Sau đó, Diệp Bạch kể vài câu chuyện nhỏ liền khiến Khương Văn Võ bị thuyết phục, cứ một tiếng lại kêu một tiếng Diệp đại ca.

Đưa xong kẹo, Khương Văn Võ lại ghé sát tai Diệp Bạch nói nhỏ: "Diệp đại ca, những viên kẹo này là của dì út cháu…" "Thằng nhóc hư này, đừng làm phiền khách nghỉ ngơi." Lời còn chưa dứt, Khương Văn Võ đã bị nhị thẩm túm áo kéo đi.

Chương 262

Nhưng Khương Văn Võ vẫn không ngừng làm động tác ăn kẹo cho Diệp Bạch xem, dường như có ẩn ý khác.

Diệp Bạch cười cười, ném cho Khương Văn Võ một quả táo đỏ tươi, đợi hai người rời đi rồi, nụ cười trên mặt y mới tắt.

Y đến trước ngọn nến ngửi ngửi mùi hương tùng.

"Hương tùng và nến đặc chế, dược lực này thật không nhỏ, sánh ngang với thuốc mê, nhưng thủ đoạn có chút lỗi thời, huống hồ loại thủ đoạn này không thể mê hoặc được ta." "Sau khi ăn tối, thái độ liền thay đổi, là nguyên nhân gì dẫn đến đây?" Diệp Bạch từ trong kẹo lấy ra một mẩu giấy, trên đó chữ viết nguệch ngoạc, viết một chữ "Đào".

Đêm đã khuya, Khương Xương Bồ dẫn theo nhị đệ và mấy người anh em họ nhà mình ẩn nấp trong góc.

"Đại ca, hít mấy tiếng hương tùng, đến voi ma mút cũng phải mê man rồi, chúng ta ra tay đi?" Khương Xương Bồ không nhanh không chậm nói: "Đợi thêm nửa canh giờ nữa, nhiều năm như vậy rồi, những người kia vẫn có thể từ Sơn Đông truy đến đây, không phải là đối thủ dễ đối phó đâu." Y nghĩ nghĩ lại mở lời: "Tuy nhiên, lát nữa cứ để lại mạng cho y trước, hỏi rõ lai lịch duyên cớ, giết nhầm người thì không hay." "Đại ca, nếu huynh hỏi ta thì cứ trực tiếp hạ độc chết y đi, giữ mạng làm gì." "Ngươi hiểu cái gì, đại ca sợ giết nhầm người tốt, vạn nhất y thật sự chỉ là đi ngang qua đây, lại còn cứu Thiền Y một mạng, chẳng phải chúng ta thành kẻ xấu sao?" "Tiểu tử này dung mạo thanh tú tuấn mỹ, y phục sạch sẽ không dính bụi, không giống người du lịch, ta thấy là chuẩn bị kỹ lưỡng, dùng mỹ nam kế cố ý tiếp cận Thiền Y nhà ta, giết nhầm cũng không tiếc." "Thường Sơn, ta

thấy ngươi muốn tác hợp Thiền Y và con trai ngươi phải không, cái bộ dạng thô kệch của con trai ngươi, vạn vạn lần không xứng với Thiền Y." "Lời này ta tán đồng, huyết mạch Thiền Y cao quý, là hy vọng của chúng ta, nhất định phải tìm một nhà chồng tốt." "Đi đến bà nội ngươi lão nhị, ngươi nói rõ ràng, huyết mạch con trai ta sao lại thấp kém." Thấy các huynh đệ nhà mình nói chuyện lạc đề, Khương Xương Bồ có chút đau đầu.

Lúc này, từ xa trong lều Mông Cổ đột nhiên bước ra một bóng người, y vội vàng thấp giọng quát: "Đừng ồn nữa, người ra rồi." Diệp Bạch ngáp một cái, đi đến trước hàng rào, đón cơn gió bắc gào thét, bắt đầu đi tiểu.

"Chao ôi, tiểu cái này phải xa ba mét chứ, lại còn tiểu ngược gió nữa." Các huynh đệ nhà họ Khương kinh ngạc nói, tiện hâm mộ không thôi.

Tiểu xong, Diệp Bạch rùng mình một cái, sau đó bước vào lều Mông Cổ.

"Đại ca?

Thằng nhóc này không phải bị mê man rồi sao?

Sao còn có thể ra ngoài đi tiểu?" Lão nhị Khương Bạch Thân mở lời.

Khương Xương Bồ nheo mắt: "Xem ra thuốc không có tác dụng, không thể đợi nữa, chúng ta cứ bao vây trước, ta nói ra tay thì ra tay." "Được!" Các huynh đệ nhà họ Khương cẩn thận lẻn đến trước lều Mông Cổ của Diệp Bạch, từ dưới đất đào ra dây thừng gai.

Có hai người tay cầm súng săn, có hai người tay cầm đại đao.

"Ra tay!" Khương Xương Bồ hét lớn.

Dây thừng gai vừa kéo, chỉ thấy lều Mông Cổ của Diệp Bạch lập

tức sụp đổ, một tấm lưới lớn chắc chắn trùm lên lều Mông Cổ.

"Kéo!" Khương Xương Bồ cầm súng chậm rãi tiến lên, nhưng dưới lều Mông Cổ lại không có một ai, tấm thịt da dê vẫn còn cảm giác ấm nóng.

"Hỏng rồi!" Khương Xương Bồ vừa ý thức được điều không ổn, liền thấy Diệp Bạch từ trong màn đêm xa xa bước tới.

"Tiểu tử này trốn ra từ lúc nào?" "Mặc kệ y trốn ra từ lúc nào, bây giờ không chạy thì tiểu tử này đừng hòng chạy thoát." Lão Ngũ nhà họ Khương tay cầm khảm đao lao về phía Diệp Bạch, đao thế hung mãnh, hiển nhiên là xuất thân từ luyện gia tử.

Nhưng động tác này trong mắt Diệp Bạch chỗ nào cũng là sơ hở.

Quá chậm!

Diệp Bạch một cước đạp ra, lão Ngũ nhà họ Khương kia liền bay lên không trung, đại đao xoay mấy vòng, cuối cùng cắm xuống đất bùn.

"Lão Ngũ!" "Lão tử không sao, cước lực của tiểu tử này còn không làm ta bị thương được!" Khương Lão Ngũ từ trong cỏ khó khăn bò dậy, nhưng lời vừa nói xong, liền từ miệng nôn ra một ngụm máu tươi, ngã xuống.

"Lão Nhị, đi xem Lão Ngũ, tiểu tử này ta để mắt tới." Trong mấy huynh đệ, công phu của Lão Ngũ có thể xếp vào top ba, nhưng cũng không phải địch thủ một chiêu của Diệp Bạch.

"Đại ca, Lão Ngũ sắp không thở được rồi, vẫn cứ nôn ra máu." Khương Xương Bồ hít sâu một hơi, một phát súng bắn xuống đất trước chân Diệp Bạch.

"Tiểu huynh đệ, ngươi ra tay chẳng phải quá nặng rồi sao?" Diệp Bạch cũng không ngờ người này lại yếu ớt đến vậy, vừa rồi một

cước đó y không dùng chút chân khí nào.

Tuy nhiên, nếu thời gian quay ngược lại, y vẫn sẽ đá ra một cước đó.

Diệp Bạch lạnh lùng cười: "Vừa rồi lão Ngũ nhà ngươi ra đao đâu có nương tay, nếu ta không biết võ công, bây giờ nằm trên đất chính là ta rồi." "Đại ca, nói nhảm với tiểu tử này làm gì, Lão Ngũ sắp chết rồi, ta muốn tên này đền mạng!" Lão nhị Khương Bạch Thân nhặt khẩu súng săn bên cạnh chĩa vào trán Diệp Bạch, dứt khoát bóp cò.

Một viên đạn nhanh chóng nóng lên, vỏ đạn đỏ rực lướt qua nòng súng lạnh lẽo bắn ra.

Diệp Bạch cảm giác nguy hiểm dâng cao, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm viên đạn đang bay nhanh.

Khoảnh khắc này, thời gian dường như ngừng lại.

Diệp Bạch một lần nữa nhập vi, cảm giác này thật kỳ diệu, tiếng côn trùng dưới đất và luồng gió trên không rõ ràng dị thường.

Tốc độ viên đạn vẫn rất nhanh, gần rồi!

Diệp Bạch bản năng vận chuyển Tử Hà Cương Khí hộ thể, cương khí vỡ vụn, tốc độ viên đạn không giảm.

Có lẽ chỉ cần Diệp Bạch quay đầu liền có thể tránh được viên đạn, nhưng y đột nhiên nảy sinh ba phần hào khí, tự tin có thể đỡ được viên đạn.

Diệp Bạch ngón trỏ và ngón giữa tạo thành hình kéo kẹp lấy, dùng cương khí bảo vệ ngón tay, rồi thi triển kỹ xảo Phát Khâu Chỉ.

Cảnh tượng tĩnh lại, viên đạn đỏ rực trong tay Diệp Bạch nhanh chóng nguội lạnh, dừng lại.

Cảnh này, triệt để chấn kinh các huynh đệ nhà họ Khương.

Sống gần hết đời, đây là lần đầu tiên họ thấy người có thể tay không đỡ đạn.

Khương Xương Bồ trong lòng cười khổ, nhân vật cỡ này tại sao lại cứ đeo bám nhà họ Khương.

Mấy người còn lại càng há hốc mồm, không khép lại được.

Cảm thấy đầu ngón tay bên trong bị bỏng rát, Diệp Bạch cũng khẽ lẩm bẩm: "Võ công thiên hạ, vô kiên bất phá, duy khoái bất phá, đạn cũng không dễ đỡ." Âm thanh không lớn, nhưng tất cả người nhà họ Khương có mặt đều nghe thấy.

Duy khoái bất phá, đây là võ công tạo nghệ bậc nào, người thường có thể làm được sao?

Khương Bạch Thân không tin tà, còn định bắn thêm một phát, nhưng bị Khương Xương Bồ ngăn lại.

"Thôi đi nhị đệ, bọn họ là vì Thiền Y mà đến, ta giao Thiền Y ra, có lẽ người nhà họ Khương chúng ta còn có một đường sống." Khương Bạch Thân không cam lòng nói: "Đại ca, Thiền Y không thể giao!

Nhà họ Khương chúng ta nhiều năm qua đều như vậy, không thể thỏa hiệp, hôm nay ta thà liều chết cũng phải giết tiểu tử này!" "Đúng, đại ca, Thiền Y không thể giao ra, chúng ta cùng nổ súng, y không đỡ nổi đâu." Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Diệp Bạch chen vào: "Bắn thêm một phát, các ngươi đều sẽ không thấy mặt trời ngày mai, nếu không tin, các ngươi có thể thử xem!" Giọng Diệp Bạch chấn động màng tai, dường như thật sự mang theo sát ý.

Mấy huynh đệ nhà họ Khương mắt đỏ ngầu trừng Diệp Bạch, nhưng cũng biết tốt xấu, từ từ hạ súng xuống.

Thấy các huynh đệ nhà họ Khương trước mắt bình tĩnh hơn, Diệp

Bạch lại mở lời: "Thứ nhất, ta chính là lạc đường được Khương Thiền Y đưa đến đây.

Thứ hai, ta không muốn làm các ngươi bị thương, là các ngươi không phân biệt đúng sai, hung hăng bức người.

Thứ ba, nhìn mặt Khương Thiền Y, ta sẽ không so đo với các ngươi nữa, người dưới đất còn một hơi thở, nếu không muốn y chết, mau chóng cứu chữa đi." Khương Xương Bồ đối với lời Diệp Bạch vẫn bán tín bán nghi.

Có lẽ người này đã đoán ra bọn họ đã giao Thiền Y đi.

Tuy nhiên, hiện tại Diệp Bạch có thể tha cho họ đã là tin tức tốt nhất.

"Trước tiên đỡ Lão Ngũ vào nhà, chúng ta băng bó cho y." Y lại quay đầu lại, Diệp Bạch đã biến mất trong màn đêm, không còn tăm tích.

Trong chuồng ngựa đổ nát, chỉ còn lại con hoàng mã gầy yếu mà Diệp Bạch cưỡi về, nghĩ chắc là ai đó cố ý để lại.

"Nghỉ ngơi nửa đêm rồi, có thể lên đường không?" Diệp Bạch sờ sờ đầu ngựa.

Chương 263

Khục khục khục Hoàng mã hí vang, ý là không vấn đề gì.

Diệp Bạch cười cười, lật người lên ngựa, theo lời Khương Văn Võ đã nói trước đó, hướng về phía huyện thành gần nhất mà đi.

Cưỡi ngựa suốt một đêm, đến trước một con suối, Diệp Bạch nghỉ ngơi một lát.

Hoàng mã tuy gầy yếu, nhưng sức chịu đựng dồi dào, không kêu khổ, uống nước suối thỏa thích.

Diệp Bạch nảy sinh yêu thích, cho nó ăn mấy quả táo đỏ ngọt nước.

Lúc này, một nhóm người Tây phương cưỡi ngựa nhanh chóng đi ngang qua con suối.

Thấy Diệp Bạch một mình cưỡi ngựa, một người Tây phương trong số đó quay lại, đến trước mặt Diệp Bạch nói.

"Có thấy một nhóm người đi qua đây không?" Người Tây phương nói tiếng Tạng, Diệp Bạch không hiểu, liền lắc đầu.

Người Tây phương nhìn chằm chằm Diệp Bạch hai lần, rồi mắng một tiếng giận dữ: "Fuck!", quay đầu rời đi.

Tuy nhiên, câu này Diệp Bạch nghe hiểu, chỉ thấy y khẽ cười, hòn đá trong tay đánh vào mông con ngựa của tên người Tây phương, mang theo chút chân khí.

Con ngựa của tên người Tây phương đột nhiên bị kinh hãi, mang theo tên người Tây phương chạy điên cuồng về phía ngược lại.

"A, cứu tôi với!" Những người Tây phương cưỡi ngựa còn lại lập

tức đuổi theo.

Diệp Bạch cưỡi hoàng mã tiếp tục lên đường.

Trên thảo nguyên vô biên vô tận đi suốt một ngày, Diệp Bạch không thấy một người sống nào, mà lại gặp hai bầy sói.

Nhưng những con sói này vận khí cực tốt, dường như không đói, không tấn công Diệp Bạch, chỉ là dọa con hoàng mã dưới yên một trận hú vía.

Lại một ngày một đêm trôi qua, trưa ngày thứ ba, Diệp Bạch cuối cùng cũng đến được huyện thành.

Chỉ là bên ngoài huyện thành có không ít Tạng binh cầm súng gác cổng, đối với mỗi người ra vào đều phải đăng ký.

Nếu dùng diện mạo ban đầu chắc chắn sẽ bị chặn lại, nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Bạch từ trong không gian lấy ra mặt nạ da người Jāddu mà y kiếm được từ Trương Khải Sơn.

Rồi chọn một khuôn mặt nam tử tóc vàng da trắng.

Các Tạng binh thấy Diệp Bạch sau khi dịch dung, khúm núm cúi người, chuẩn bị đưa Diệp Bạch đến một nơi dành cho người nước ngoài nghỉ ngơi, cũng không hỏi rõ lai lịch cụ thể của Diệp Bạch, chỉ đăng ký một cái tên.

Diệp Bạch để lại cho họ mấy đồng bạc, khiến họ vui mừng khôn xiết.

Trên đường đi trong huyện thành, Diệp Bạch phát hiện nhà cửa tường thành đổ nát, khắp nơi đều có giới nghiêm.

Thông qua Tạng binh, Diệp Bạch cũng dò hỏi một chút, hiện tại muốn vượt qua tuyến phong tỏa biên giới cực kỳ khó khăn, còn về việc trong thành có đài phát thanh hay thiết bị nào không, thì không

phải một Tạng binh nhỏ có thể biết.

Lúc này, ở xa Tân Cương, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn ba người đã tiếp cận tuyến biên giới Tạng địa.

Nhìn kế hoạch của họ, dường như muốn trực tiếp đến Tạng địa tìm kiếm Ác La Hải Thành.

Còn về Tề Tiểu Hắc, Trương Cửu Y và những người khác, đã bị họ cho về Trường Sa.

Trên một sườn dốc đất vàng, ba người bò sát tiến lên, vòng qua toán Tạng binh ở không xa.

"Ngươi nói chúng ta thật sự có thể ở Tạng địa gặp Tam đệ sao?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

"Hẳn là như vậy, sư đệ ta không nói lời không chắc chắn." Kim Toán Bàn thở hổn hển nói.

Diệp Bạch còn không biết Trần Ngọc Lâu ba người đã hướng Tạng địa mà đến, y lúc này đang nghiên cứu kim bạc địa đồ lấy ra từ trong quan tài Côn Luân.

Trên địa đồ miêu tả một bức sông núi, nhưng trung tâm địa đồ dường như là một di tích trên đồng bằng.

Di tích như một cổ thành, tượng Phật san sát, kiến trúc kỳ lạ.

Trước đây Diệp Bạch còn cho rằng manh mối trên kim bạc địa đồ có liên quan đến Ác La Hải Thành, nhưng bây giờ xem ra không phải.

Tuy nhiên, miếng kim bạc này có thể xuất hiện trong quan tài của Tinh Tuyệt Nữ vương, nghĩ chắc có chút liên quan đến Quỷ Động tộc.

Diệp Bạch cất kim bạc đi, hiện tại vẫn phải nhanh chóng liên lạc với Trường Sa, một mặt báo cáo tin tức y bình an, để Cửu Môn không xảy ra biến cố, một mặt để Chá Cô Tiếu và những người khác nhanh

chóng đến, hỗ trợ y tìm kiếm Ác La Hải Thành.

Ở nhà trọ một ngày, ngày thứ hai, nhà trọ đón một nhóm khách không mời mà đến.

Đến từ một tờ báo của Đại Anh Đế quốc, một đội nhỏ mười mấy người, nói là đến phỏng vấn tình hình Tạng địa.

Họ ở ngay cạnh phòng Diệp Bạch, toàn bộ quá trình giao tiếp bằng tiếng Anh, Diệp Bạch nghe được đại khái.

Những người này đến phỏng vấn sau chiến tranh hiển nhiên mang theo một mục đích chính trị nào đó, những nội dung này Diệp Bạch không quan tâm, y ngược lại từ miệng những người này biết được một tin tốt.

Nhóm người này mang theo một cái đài phát thanh.

Hiện tại y đang cần một cái đài phát thanh để liên lạc với Trường Sa, những phóng viên nước ngoài này chính là giải quyết cái khó trước mắt của y.

Mười mấy người nước ngoài lấp đầy các phòng còn lại của nhà trọ.

Nói là nhà trọ, chỉ là một tòa nhà nhỏ hai tầng đổ nát xây bằng tường đất.

Đêm khuya tĩnh mịch, Diệp Bạch lẻn vào một trong những căn phòng, đánh ngất hai người đang ngủ say, lục lọi trong hành lý họ mang theo.

Đồ hộp trái cây, đồ hộp thịt bò, máy ảnh, không thiếu thứ gì cần có.

Nhóm phóng viên này không giống đến phỏng vấn, mà giống như đến du lịch.

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, tài nguyên không gian của Diệp Bạch đã dùng hết gần một nửa, không kịp bổ sung, tiện thể liền cướp sạch tất cả những thứ cần thiết.

Căn phòng đầu tiên không tìm thấy đài phát thanh, Diệp Bạch lại lẻn vào căn phòng thứ hai.

Chủ nhân của căn phòng này là một nam một nữ, cuốn lấy nhau, trông như vừa vận động kịch liệt xong thì ngủ thiếp đi.

Trong phòng còn tràn ngập mùi lạ.

Đánh ngất hai người này, Diệp Bạch lục lọi trong hành lý của họ.

Vẫn không có đài phát thanh, nhưng trong ba lô của một người trong số đó giấu một cái hộp gỗ cổ kính.

Hộp rất bình thường, nhưng bên trong giấu một cuốn kinh quyển cổ Tạng làm bằng da dê.

Trên kinh quyển có địa đồ và chữ Tạng, chữ Tạng Diệp Bạch không hiểu, nhưng địa đồ và địa đồ trên kim bạc lại rất tương tự.

Miếng kim bạc được chôn cùng Tinh Tuyệt Nữ vương lại có liên hệ với cuốn kinh quyển cổ Tạng này, xem ra nhóm phóng viên từ Đại Anh quốc vạn dặm xa xôi đến đây cũng không hề đơn giản.

Chương 264

Có lẽ họ cũng mang theo nhiệm vụ bí mật đến.

Chính lúc này, bên ngoài cửa có một chút động tĩnh, Diệp Bạch cất cuốn kinh quyển cổ Tạng đi, khôi phục hành lý về nguyên trạng, sau đó hóa thành một bóng đen, ẩn mình trên xà nhà.

Cửa được từ từ mở ra, một khuôn mặt người nước ngoài len lỏi vào.

Diệp Bạch có chút ấn tượng với người này, cũng là một trong số đoàn phóng viên.

Người này cũng giống Diệp Bạch, đánh mạnh vào cổ người nam nữ trần truồng, sau đó lục lọi trong hành lý ba lô.

Lục lọi không có kết quả, người này nhíu chặt mày, nhìn quanh căn phòng.

Lạ thật?

Sao đồ lại không thấy đâu?

Nghe thấy có động tĩnh trên xà nhà, người này ngẩng đầu, chỉ thấy một khuôn mặt người da trắng cười mỉm đang nhìn hắn.

Hắn vừa định có hành động gì đó, liền thấy Diệp Bạch thoắt cái đã hiện ra trước mắt hắn, sau đó chỗ cổ truyền đến cảm giác đau, hắn liền mất đi tri giác.

Diệp Bạch xách tên người nước ngoài này trên tay, tiếp tục làm cái sự nghiệp trộm cắp vĩ đại.

Rất nhanh, ở căn phòng thứ tư, Diệp Bạch tìm thấy một chiếc đài phát thanh nhỏ màu xanh lá cây.

Đài phát thanh công suất không nhỏ, lại còn là đài phát thanh quân dụng chuyên dụng.

Sau đó hành lý của đoàn phóng viên này bị Diệp Bạch cướp sạch, chỉ cần Diệp Bạch cảm thấy hữu dụng đều nhanh chóng mang đi, cũng coi như đã cống hiến cho sự nghiệp kháng chiến chống chủ nghĩa đế quốc.

Nhà trọ bị trộm, thân phận người da trắng trước đó tự nhiên không thể dùng nữa.

Diệp Bạch thay cho mình một khuôn mặt mới, xách theo tên người nước ngoài này, lẻn vào một đại viện lớn.

Bên ngoài đại viện có không ít Tạng binh canh gác, hiển nhiên người ở bên trong không phải phú thì cũng quý.

Diệp Bạch cũng không mấy để tâm, chỉ cần có phòng trống cho y ẩn náu là được, còn về những Tạng binh phòng thủ này, trong mắt y chẳng khác gì hư thiết.

Chọn một căn phòng trống hẻo lánh, nửa đêm, Diệp Bạch liền đánh thức tên người nước ngoài này, khống chế cổ họng hắn, bắt đầu hỏi cung.

Nhưng người này ý chí kiên định, Diệp Bạch dùng không ít thủ đoạn, cũng không khiến hắn tiết lộ nửa điểm tin tức.

Diệp Bạch đoán, người này không phải gián điệp của quốc gia khác, thì chính là người của Uông gia.

Diệp Bạch lại hỏi hắn có nhận ra Bạch tiên sinh không, quả nhiên, đồng tử người này co rút lạnh lẽo, thần sắc đại biến, tuy rất nhanh khôi phục nguyên trạng, nhưng sự thay đổi này không thoát khỏi mắt Diệp Bạch.

Như vậy, trong lòng Diệp Bạch liền có số rồi.

Diệp Bạch dứt khoát vặn gãy cổ người này, tiễn hắn về thế giới cực lạc.

Tuy nói hiện tại xử sự hòa bình với Uông gia, nhưng giết một vài con cá con tôm nhỏ thì dù sao cũng được, cũng coi như thu một ít lợi tức cho Tề Tiểu Hắc.

Y tùy ý ném thi thể vào căn phòng này, Diệp Bạch trải thảm, nhân lúc trời còn chưa sáng, chuẩn bị nghỉ ngơi thêm một lát.

Sáng ngày thứ hai, từ xa, một tràng âm thanh ồn ào đánh thức Diệp Bạch.

"Buông tôi ra!

Buông tôi ra!

Rốt cuộc các ngươi vì sao bắt tôi." (Tiếng Tạng) "Đừng động vào nàng, các ngươi không được động vào nàng!" (Tiếng Tạng) Một giọng nói đặc biệt quen thuộc, là nữ Tạng Khương Thiền Y.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, nha đầu này dường như bị bắt rồi, nhưng sao lại bị bắt đến đây, người sống trong viện tử này rốt cuộc là ai?

Ở trung tâm đại viện, một người Tạng mặc đồ xa hoa cười ha hả nói: "Uông tiên sinh, xem ra vẫn là người của ta tài hơn một bậc, đã bắt được cô gái này trước, lời hứa ban đầu…" "Tướng quân yên tâm, vũ khí viện trợ tướng quân rất nhanh sẽ được đưa tới…" Chính khi hai người đang nói chuyện, một Tạng binh đến báo: "Tướng quân, tờ báo của Đại Anh quốc vừa đến ngày hôm qua bị trộm." "Trộm cắp?

Ai làm?" "Vẫn chưa điều tra ra, chỉ là nhà trọ thiếu hai người, Kalug Reba nghi ngờ là họ liên thủ làm." "Cứ để hắn điều tra!

Nhất định phải nhanh chóng điều tra rõ kết quả, nếu không Reba này đừng hòng làm nữa!" Nghe thấy nhà trọ bị mất trộm, Uông tiên sinh bên cạnh lại như có điều suy nghĩ, nhưng trong lòng ẩn ẩn có

chút bất an.

Người hắn phái ra hẳn đã sớm đắc thủ, và sẽ không xuất hiện sơ hở lớn như vậy.

Chẳng lẽ là có thế lực khác can thiệp?

Nếu cuốn kinh quyển cổ Tạng chưa đến tay thì thật phiền phức rồi.

Tuy nhiên, hiện tại người thức tỉnh huyết mạch của Khương gia đã đến tay, vẫn là cứ đưa nàng về trước đã.

Trong lòng suy tính một phen, Uông tiên sinh liền cáo từ tướng quân, mang theo hai người Khương gia bị bắt rời đi.

Thủ hạ của Uông tiên sinh đều là những khuôn mặt người nước ngoài, một đường nhanh ngựa phi nước đại, rời khỏi tiểu huyện thành này.

Trong huyện thành Diệp Bạch không thể sử dụng khinh công, ban đầu còn có thể đi theo phía sau, nhưng rất nhanh liền bị bỏ lại, lúc này mới nhớ ra con hoàng mã gầy yếu bị y vứt ở chuồng ngựa bên ngoài nhà trọ.

Quay lại bên ngoài nhà trọ, Tạng binh đã bao vây giới nghiêm nơi này.

Kalug Reba, người dẫn đầu, đang tra hỏi về những thứ bị mất trộm của đoàn phóng viên.

Diệp Bạch lẻn ra hậu viện, đánh ngất hai tên Tạng binh, cưỡi hoàng mã nghênh ngang ra khỏi huyện thành.

Thảo nguyên ngoài thành, Diệp Bạch tìm kiếm dấu vết vó ngựa để lại, một đường truy theo.

Diệp Bạch tuy không biết nhóm người mang Khương Thiền Y đi

có lai lịch gì, nhưng nghĩ chắc không thoát khỏi quan hệ với Uông gia.

Khương gia hẳn là một chi gia tộc huyết mạch trường sinh, mấy chục năm trước từ Sơn Đông chạy đến Tạng địa ẩn danh mai họ, giả trang thành người Tạng.

Mà sự thức tỉnh huyết mạch của Khương Thiền Y, đã dẫn đến sự thèm muốn của người Uông gia.

Chỉ là không biết người Khương gia là truyền thừa huyết mạch gì.

Diệp Bạch men theo dấu vết, truy đến một doanh trại bỏ hoang.

Doanh trại vẫn còn than hồng của lửa trại, xem ra đoàn người ngựa lớn vừa đi không lâu.

Diệp Bạch xuống ngựa kiểm tra dấu vết, có hai vệt dấu vết, một vệt là dấu vó ngựa, một vệt là dấu bánh xe quân xa màu xanh lá cây để lại, đi theo hai hướng khác nhau.

Diệp Bạch suy tính một phen, men theo dấu bánh xe tiếp tục truy tìm.

Tuy nhiên, y tháo dây cương của hoàng mã, phóng sinh nó.

Muốn đuổi kịp quân xa, dựa vào cưỡi ngựa không quá thực tế, Diệp Bạch chỉ có thể thi triển Kim Nhạn Công cấp tốc đi trên thảo nguyên.

Chương 265

Nếu bị người khác nhìn thấy, hiển nhiên là kinh thế hãi tục, thì y cũng đành chịu vậy.

Vỗ vỗ hoàng mã, Diệp Bạch nói một câu: "Hữu duyên tái kiến.", sau đó thân ảnh y nhanh chóng biến mất trên thảm cỏ xanh.

Kể từ khi tiến giai Tử Hà Thần Công, tốc độ Diệp Bạch thi triển Kim Nhạn Công lại tăng lên một cấp độ.

Kim Nhạn Công nổi danh là khinh công bay thẳng lên hư không, thế mà trong tay Diệp Bạch lại chơi ra đủ trò.

Bước chân đạp nhẹ trong không trung, liền ngang nhiên đi xa mười mấy mét, tư thái ưu nhã, phảng phất như dạo bước trong hư không.

Diệp Bạch truy đuổi nửa canh giờ, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng động cơ quân xa, y thả chậm bước chân, từ từ đi theo sau.

Đêm xuống, đoàn người Uông gia hạ trại tại chỗ, đốt lửa trại.

Bầu trời sao trên thảo nguyên cực kỳ đẹp, dải ngân hà rộng lớn treo lơ lửng ở chân trời.

Khương Thiền Y lại không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp này, hai tay bị trói, nàng đang khổ sở gục mặt vào đầu gối ngây ngốc nhìn thảm cỏ xanh.

Cũng không biết nhóm người này muốn đưa họ đi đâu, sao lại không cho một miếng ăn nào, nàng đã đói đến không còn chút sức lực nào.

Tiếng ngáy bên cạnh chấn động trời đất, Khương Thiền Y nhíu

khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nói: “Khương Vũ, mau tỉnh dậy.” Thiếu niên tên Khương Vũ này thân hình vạm vỡ, cao hơn hai mét, nếu Trần Ngọc Lâu ở đây, tất yếu sẽ kinh hô, đúng là một Tá Lĩnh Côn Luân sống sờ sờ.

Khương Vũ chùi chùi nước dãi trên quần, mơ hồ tỉnh dậy nói: “Thiền Y, sao vậy?” “Ta là chị ngươi, ngươi phải gọi ta là chị!” “Không được, Thiền Y, cha ta nói rồi, muốn cưới ngươi thì không được gọi ngươi là chị.” “Khương Vũ ngươi ngốc quá, ta sẽ không gả cho ngươi đâu.” “Cha ta nói, phụ nữ thích đàn ông có năng lực, ta chính là có năng lực.” Khương Thiền Y không muốn tranh cãi với hắn về chuyện này, thấy không có ai bên trái bên phải, liền ghé sát bên hắn nhẹ giọng nói: “Ngươi có thể cởi dây trói không?

Chúng ta chuẩn bị bỏ trốn.” Khương Vũ tuy toàn thân bị trói chặt, nhưng vẫn gật đầu.

“Bây giờ chạy luôn sao?

Không đợi họ ngủ say rồi chạy?” “Không chạy nữa tối sẽ không còn sức lực để chạy.” Khương Vũ ngốc nghếch cười: “Không sợ, ta có sức lực, ta sẽ cõng ngươi chạy.” “Ta mới không cần ngươi cõng.” Khương Thiền Y vẻ mặt chán ghét.

Trong lều, một người mở lời: “Tiên sinh, có cần ta trói họ chặt hơn một chút không?” “Không vội, họ chạy mấy lần chúng ta bắt mấy lần, khi con mồi biết mình rơi vào tuyệt cảnh thì sẽ không chạy nữa, đến lúc đó chúng ta tung mồi nhử ra, họ mới cắn câu.” “Tiên sinh muốn đưa họ về gia tộc sao?” “Nữ thì đưa về, còn nam?

Tuy thể chất không tầm thường, nhưng đối với chúng ta vô dụng, cứ tùy tiện ném cho phòng thí nghiệm nào đó, làm dược liệu thí nghiệm đi.” “Được.” Rất nhanh, hai người liền cởi dây trói, chuẩn bị bỏ trốn.

Khương Thiền Y thấy trên lửa trại đang nướng một cái đùi dê chín mềm, nước dãi chảy ròng, tiến lên dùng vạt áo bọc đùi dê lại rồi chạy.

"Khương Vũ, căng buồm kéo dây!" "Thiền Y, đợi ta!" Trong lều, "Tiên sinh, họ chạy rồi." "Không vội, cứ để họ chạy một lát, có quân xa và thiết bị theo dõi thì họ không chạy thoát được đâu." "Tiên sinh, đèn trên thiết bị theo dõi hình như không sáng." "Không sáng?" Uông tiên sinh giật lấy thiết bị theo dõi nghịch một hồi, rồi chửi ầm lên: "Chết tiệt, lái xe đuổi theo ta!" Ngày này là ngày mộng ảo nhất của Khương Thiền Y.

Đầu tiên là bị một nhóm người không rõ lai lịch bắt cóc, sau đó thì bay trên trời.

Đúng vậy, nàng hiện tại như một con thỏ nhỏ bị Diệp Bạch xách trên tay mà bay.

Gió gào thét bên tai.

"Oa, thật sự bay lên rồi, Diệp Bạch ngươi sao lại biết bay?" "Im miệng." "Nga." "Đệ đệ Khương Vũ của ta không sao chứ?

Nước dãi của hắn chảy khắp đất." "Không sao, chỉ là bị ta đánh ngất rồi." Y mang theo Khương Thiền Y và Khương Vũ hai người không thể chạy thoát khỏi quân xa, may mà y đã chuẩn bị trước, đào một cái động huyệt ở một sườn cỏ kín đáo.

Đưa hai người vào động huyệt, Diệp Bạch lại làm tốt việc che giấu ở cửa động, rồi quay vào trong động.

Trong động, Khương Thiền Y đã ôm đùi dê lớn gặm ngon lành, mặt nàng đầy mỡ, còn ra hiệu hỏi Diệp Bạch có muốn ăn không.

"Ngươi đừng thấy ta ăn uống khó coi, bình thường ta rất thục nữ, chỉ là một ngày chưa ăn gì, đói quá rồi." Khương Thiền Y nói líu lo giải thích.

Diệp Bạch không đáp lời, từ trong không gian lấy ra kinh quyển cổ Tạng, chuẩn bị đợi Khương Thiền Y ăn xong rồi nhờ nàng giúp giải đọc chữ Tạng trên đó.

Trên đầu ẩn ẩn có tiếng quân xa khởi động truyền đến, đợi đến khi tiếng động biến mất, Khương Thiền Y đánh một cái ợ rồi hỏi: "Diệp Bạch, ngươi có phải có thể đánh thắng bọn họ không, tại sao lại trốn đi?" "Không cần thiết phải động thủ, thế lực phía sau bọn họ rất lớn, trên bề mặt vẫn phải duy trì quan hệ hai bên." Diệp Bạch lại nói: "Mau ăn hết đồ đi, giúp ta xem thông tin chữ viết trên cổ quyển." Khương Thiền Y gật đầu, để lại hơn nửa cái đùi dê.

"Đệ đệ Khương Vũ của ta rất ham ăn, ngươi nếu không ăn thì cứ để lại cho nó." Dường như nghĩ đến điều gì, Khương Thiền Y lại chùi nước dãi trên đùi dê đi, sau đó lại liếc Diệp Bạch một cái, dường như đang nói, ngươi xem, người bình thường ta sẽ không để họ ăn nước dãi của ta đâu.

Diệp Bạch cạn lời, muốn đưa cổ quyển cho Khương Thiền Y, nhưng thấy tay nàng đầy mỡ, liền ném qua một chiếc khăn tay, ra hiệu nàng lau tay.

Khương Thiền Y vừa lau tay vừa nói: "Diệp Bạch, đồ này của ngươi làm sao biến ra được vậy, ta cũng muốn học." "Ngươi học không nổi đâu." Khương Thiền Y khẳng định nói: "Ta có thể học được, ta rất thông minh, ta giúp ngươi phiên dịch, ngươi dạy ta được không?" Diệp Bạch nhìn nàng một cái: "Được, ngươi trước giúp ta phiên dịch." "Hi hi, vậy nói rồi nha." Khương Thiền Y cười ngọt ngào, nhận lấy cổ quyển, tỉ mỉ xem xét.

Chỉ là đọc một lúc, liền thấy nàng hơi nhíu mày.

"Sao vậy?

Trên đó ghi lại nội dung gì?" "Trên đó nói gì mà thi thể thủy tinh

trong sông băng Ma Quốc?" "Thi thể thủy tinh Ma Quốc?

Ngoài cái này còn nội dung gì nữa không?

Có Ác La Hải Thành không?" Khương Thiền Y khẽ lắc đầu: "Không có thành này, nhưng hình như có liên quan đến Cổ Cách Vương Quốc, nói là phải tìm được Ngân Nhãn Cổ Cách, mới có thể lấy Ngân Nhãn làm tọa độ, tìm được thi thể thủy tinh dưới núi băng." Nếu Ác La Hải Thành ẩn mình dưới sông băng, vậy có lẽ thi thể pha lê trên cổ quyển sẽ nằm trong Ác La Hải Thành.

Như vậy, chỉ cần tìm thấy Cổ Cách Ngân Nhãn trước, là có thể dựa vào thông tin trên cổ quyển để tìm ra Ác La Hải Thành.

Diệp Bạch cất tiếng hỏi: "Trên đó có nói Cổ Cách Ngân Nhãn ở đâu không?" "Đây nè, ngay chỗ này." Khương Thiền Y lật cổ quyển ra chỗ bản đồ núi sông.

"Đây chính là di tích vương triều Cổ Cách, Cổ Cách Ngân Nhãn ở ngay đây." Diệp Bạch nhớ sư bá Trần Dã từng đề cập đến vương quốc Cổ Cách, trong bức bích họa cung điện trên đỉnh núi đó, những người mặc phục sức cử hành nghi thức tế bái dường như đến từ vương quốc Cổ Cách.

Xem ra vương quốc Cổ Cách và Ma quốc có mối quan hệ rất lớn.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, nhìn Khương Thiền Y nói: "Ngươi có thể giúp ta tìm ra di tích trên bản đồ không?" Khương Thiền Y đầu tiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

"Cha ta và các chú vẫn đang đợi ta ở trong tộc, ta không thể đi tìm di tích với ngươi được." Diệp Bạch cười cười.

"Ta rất giàu." Mắt Khương Thiền Y sáng lên: "Giàu cỡ nào?" Diệp Bạch không động thần sắc lấy ra một khối vàng cục hình đầu chó từ không gian, lớn tựa một viên gạch nhỏ, ánh vàng lấp lánh tỏa sáng.

Khương Thiền Y nhất thời nhìn trân trân.

Nước dãi trong suốt chảy ra từ khóe miệng nàng.

Nàng vội vàng dùng mu bàn tay lau đi, mắt dán chặt vào khối vàng cục nói: "Diệp Bạch, ngươi giúp ta tìm thứ trên bản đồ, ngươi sẽ đưa nó cho ta sao?" Diệp Bạch cười cười: "Phải, nếu ngươi biểu hiện tốt, ta còn có phần thưởng tốt hơn." Khương Thiền Y vội vàng gật đầu như gà mổ thóc: "Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ biểu hiện thật tốt." Ẩn nấp trong hang một lúc, đợi đến khi người của Uông gia rời đi hoàn toàn khỏi khu vực này, Diệp Bạch mới dẫn hai người ra ngoài.

Không có ngựa hay phương tiện giao thông, muốn đi bộ trên thảo nguyên bát ngát vô biên không nghi ngờ gì là chuyện hoang đường, may mắn Khương Thiền Y nhớ gần đó có một bộ lạc Tạng dân nuôi ngựa, bèn dẫn Diệp Bạch đi mua ngựa.

Giữa chừng, cục đá lớn Khương Vũ cũng tỉnh lại, chỉ là y vẫn mang lòng địch ý rất lớn với Diệp Bạch.

"Thiền Y, chúng ta theo hắn làm gì, cái tên tiểu bạch kiểm này nhìn là biết không phải người tốt." Khương Vũ ghé sát tai Khương Thiền Y nói.

Khương Thiền Y nào thèm nghe lời y, vẫn còn đắm chìm trong niềm vui sắp có được khối vàng cục.

"Khương Vũ, tỷ Thiền Y của ngươi sắp phát tài rồi, đến lúc đó sẽ dẫn ngươi đi ăn ngon uống đã, với lại đây là kim chủ của chúng ta, ngươi không được đắc tội với hắn, nếu không tỷ sẽ không trả tiền ngươi mượn nữa đâu." Diệp Bạch nghe rõ lời nói của hai chị em, mang theo ý cười khẽ lắc đầu.

Nha đầu này sao lại nợ nần chồng chất thế kia.

Ba người đến một khu tập trung lều Mông Cổ, nhưng cảnh tượng

trước mắt lại có chút đẫm máu.

Vài người lính Tạng cưỡi ngựa xông vào lều Mông Cổ cướp bóc, tiếng kêu của phụ nữ và trẻ con thảm thiết vô cùng.

Chương 266

Khương Vũ nhìn thấy đầu óc nóng ran, lửa giận trong lòng bùng cháy, sải bước lớn xông lên.

Diệp Bạch cũng cau mày: "Chuyện như này có nhiều không?" "Kể từ khi chiến tranh bắt đầu thì nó đã nhiều lên rồi." Khương Thiền Y nhìn Diệp Bạch cầu xin: "Diệp Bạch, ta có thể nhận ít phần thưởng hơn, ngươi có thể giúp họ một tay không?" "Được." Lời vừa dứt, Diệp Bạch đã biến mất tại chỗ.

Nhóm lính Tạng này có mười người, ai nấy đều mang theo một khẩu súng, nhưng Diệp Bạch không cho họ cơ hội nổ súng.

Khương Vũ dùng nắm đấm giải quyết hai người, Diệp Bạch dùng thương giải quyết tám người còn lại.

Tiếp đó Khương Thiền Y tiến lên an ủi những Tạng dân còn sót lại của bộ lạc này, nàng dùng tiếng Tạng, Diệp Bạch không hiểu, nhưng cũng biết là nàng đang bảo họ nhanh chóng chạy trốn.

"Diệp Bạch, mau đến chọn một con ngựa, chúng ta đã cứu họ, họ tặng chúng ta ba con ngựa, không cần trả tiền." Sau đó Khương Thiền Y đến chuồng ngựa vẫy tay với Diệp Bạch.

Diệp Bạch không hiểu về ngựa tốt xấu, liền để Khương Thiền Y chọn giúp, Khương Thiền Y trong đàn ngựa lông đủ màu sắc đã chọn ra ba con hắc mã.

"Tại sao lại chọn màu đen?

Ngựa đen có sức chịu đựng tốt hơn sao?" Khương Thiền Y mặt đỏ ửng, thì thầm nhỏ giọng: "Màu đen tôn lên màu trắng chứ sao, điều này mà ngươi cũng không biết." Một ngày sau, ba người Diệp Bạch

đóng trại gần một hồ nước.

Thấy Diệp Bạch lại từ không có biến ra hai chiếc lều, Khương Thiền Y chết sống đòi học thủ pháp này.

"Ngươi có dạy không?" "Ta đã dạy rồi, là chính ngươi học không được, hôm qua ngươi còn nói mình thông minh tuyệt đỉnh mà." "Nào có kiểu ngươi dạy như vậy, cái vèo một cái là ra rồi, ta còn chưa kịp chuẩn bị." "Đó là vấn đề của ngươi." "Ô ô ô… Diệp Bạch, ta bái ngươi làm sư phụ có được không?" "Ta sẽ thu lễ bái sư, rất đắt." Khương Thiền Y lập tức lộ ra vẻ mặt khổ sở, sau một hồi giằng co.

"Thôi vậy, ta không học nữa." Diệp Bạch coi như đã hiểu, nếu để nàng bỏ tiền ra thì còn đau hơn cả cắt thịt.

Ba người ăn xong thịt bò và đồ hộp hoa quả "thuận" được từ đoàn phóng viên, Diệp Bạch tắt lửa trại rồi chuẩn bị đi ngủ.

Hai chiếc lều, đương nhiên là Diệp Bạch một chiếc, hai chị em họ Khương một chiếc.

Tuy nhiên, trước khi ngủ, Diệp Bạch thấy Khương Thiền Y ôm túi ngủ chui vào, tóc tai bù xù, trông như một nữ quỷ.

Nàng nhìn Diệp Bạch, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Làm gì thế?" Khương Thiền Y vẻ mặt đáng thương, cầu xin: "Diệp Bạch, em trai ta ngáy to quá, ta có thể ngủ cùng ngươi không?

Không, ngủ chung một lều." Nghe tiếng ngáy từ lều bên cạnh, Diệp Bạch gật đầu.

Dù vậy, Khương Thiền Y cũng biết nam nữ hữu biệt, nên kéo dãn khoảng cách với Diệp Bạch, ngủ ở một bên khác của lều.

Nhìn sườn mặt Diệp Bạch đã nhắm mắt, Khương Thiền Y có chút không ngủ được.

Thật là đẹp trai.

Chất liệu lều xuyên sáng, ánh trăng bạc lấp lánh rải rác trên mặt hai người.

"Diệp Bạch, ngươi là người ở đâu vậy?" Diệp Bạch nhắm mắt: "Hồ Nam, Trường Sa." "Ta chỉ biết có chỗ gọi là Sơn Đông, Sơn Đông ở cạnh Trường Sa sao?" "Không phải." "À." Im lặng rất lâu.

Khương Thiền Y lại cất tiếng, chỉ là giọng rất khẽ, dường như đang lầm bầm một mình: "Ta biết vì sao nhóm người đó muốn bắt cóc ta." Diệp Bạch dường như đã ngủ say, không trả lời.

"Cho nên ta phải theo ngươi chạy thật xa, không thể liên lụy cha và chú hai của ta." "Cha ta nói ta từ nhỏ thể chất phi phàm, huyết mạch cao quý." "Nhưng ta thấy có gì đâu, chỉ là sau lưng có một hình xăm đồ án, con hươu trắng, cha ta nói đó là hươu phu gia có bốn sừng, ôn nhu khiết tịnh." "Hắc hắc, mỗi lần ta tắm rửa đều phải giơ gương lên mới nhìn rõ được." "Nó thật trắng, ta chưa từng thấy con hươu nào đẹp như vậy." "Ta nói cho ngươi biết nha, ta cũng rất trắng, chỉ là cha ta bảo ta giả vờ đen, ông nói trắng quá đẹp quá sẽ bị kẻ xấu bắt đi, ta không muốn gả cho kẻ xấu, ta muốn tìm một lang quân đẹp trai." Tiếng lầm bầm của Khương Thiền Y càng lúc càng nhỏ, cuối cùng mí mắt từ từ khép lại, nàng khò khè ngủ thiếp đi.

Diệp Bạch mở mắt, sau đó lại từ từ nhắm lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Bạch đánh thức hai chị em họ Khương dậy, cưỡi ngựa lên đường.

Khương Thiền Y đi đầu dẫn đường.

Diệp Bạch nhận thấy Khương Thiền Y dường như có thể tìm thấy di tích Cổ Cách trên thảo nguyên rộng lớn, bèn hỏi chi tiết, nhưng lại bị Khương Thiền Y chế giễu: "Hừ!

Ngươi không dạy ta cách biến đồ vật ra, ta mắc gì phải nói cho ngươi biết ta tìm di tích Cổ Cách bằng cách nào chứ.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh tràn đầy kiêu ngạo.

Diệp Bạch đành không hỏi nữa, chỉ cần Khương Thiền Y có thể đưa y đến đích là được.

Hai ngày sau, ba người dừng chân trước một ngôi miếu đổ nát trên sườn đồi hoàng thổ.

Một vị Lạt ma già bước ra từ ngôi miếu.

Khương Thiền Y vội vàng cười chào đón: “Thiết gia gia, Thiền Y đến thăm ông đây!” Vị Lạt ma già mắt không nhìn thấy, dưới hàng lông mày trắng dài ra hai khối thịt thừa.

Việc để lại vết sẹo cũ như vậy cho thấy mắt vị Lạt ma này từng bị người ta móc ra.

Vị Lạt ma già cười ha ha, mời ba người Diệp Bạch vào ngôi miếu cổ.

Sau một hồi trò chuyện, Diệp Bạch biết tên vị Lạt ma này là Đại sư Thiết Mục.

Biết được Diệp Bạch muốn tìm di tích Cổ Cách, sau đó tìm sông băng Ma quốc.

Lạt ma Thiết Mục lại lộ ra nụ cười nói: “Bản sự đào mộ cổ là việc thương thiên hại lý, nhưng khai quật mộ cổ Ma quốc thì khác, trong mộ huyệt Ma quốc phong ấn yêu ma, là mối đe dọa lớn đối với bách tính gần đó, nếu tiểu hữu có năng lực trừ khử yêu ma thì còn gì tốt hơn.” Diệp Bạch nhận thấy Lạt ma Thiết Mục hiểu biết rất nhiều về lịch sử Ma quốc và vương quốc Cổ Cách, bèn cất lời hỏi.

Lạt ma Thiết Mục giải thích, thì ra ở Tuyết vực Gia quốc xứ Tạng lưu truyền một truyền thuyết.

Xa xưa vào thời kỳ hạ triều Đại địa Thăng Long hoặc xa hơn nữa, trong Tuyết vực có một Ma quốc tà ác, Ma quốc thế lực hùng mạnh, dưới sự dẫn dắt của Quỷ Mẫu thống trị Tuyết vực Gia quốc.

Thủ pháp tế tự của Ma quốc đẫm máu, những người được chọn mang theo oán niệm cực lớn mà chết, các quốc gia xung quanh Tuyết vực căm phẫn nhưng không dám nói.

Nhưng thế lực Ma quốc mạnh mẽ, các nước láng giềng, vùng Nhung, vùng Gia, đều bị đánh rất thảm, dùng một từ để hình dung, đó là bị đánh đến mức mẹ đẻ cũng không nhận ra.

Nghe đến đây, Diệp Bạch có chút bất ngờ, trong rất nhiều sách, vùng Gia chính là vùng Hán.

Chẳng lẽ vùng Hán Thăng Long cũng không địch lại Ma quốc này?

Nhưng ít nhất chuyện này đã xảy ra từ bốn ngàn năm trước, không thể khảo sát được.

Diệp Bạch lại chăm chú lắng nghe.

Ma quốc có một nghi thức tế tự là tuyển chọn Quỷ Mẫu, trước khi Quỷ Mẫu được chọn, rất nhiều ứng cử viên Quỷ Mẫu sẽ được lựa chọn, các Quỷ Mẫu sẽ có yêu thuật, có thể triệu hoán yêu ma, có thể thu giữ người.

Mặc dù yêu thuật của họ khác nhau, nhưng không nghi ngờ gì, những yêu thuật này vô cùng mạnh mẽ.

Còn Quỷ Mẫu không được chọn thì sẽ bị coi là vật tế.

Dưới sự thống trị sắt máu của Quỷ Mẫu, Ma quốc chính là thiên đường của Tuyết vực.

Cho đến một ngày, Bảo Châu Đại Vương giáng sinh Tuyết Cương, người này trời sinh phi phàm, túc trí đa mưu.

Đầu tiên là thiết kế để Ma quốc tế tự tất cả các ứng cử viên Quỷ Mẫu, vì vậy những người thống trị Ma quốc xuất hiện đứt gãy, tín ngưỡng nội bộ sụp đổ tan rã.

Cùng lúc đó, Bảo Châu Đại Vương bắt đầu tổ chức các quốc gia Tuyết vực, thành lập liên quân Hùng Sư chống lại Ma quốc.

Ngoài ra, Bảo Châu Đại Vương và Đại sư Liên Hoa Sinh đã dùng diệu kế, để dũng sĩ tiềm nhập Ma vực, đánh cắp bảo vật chí bảo của Ma quốc là Phượng Hoàng Đảm.

Chương 267

Đến đây, Ma quốc sụp đổ, Bảo Châu Đại Vương thì trở thành truyền thuyết.

Những lời này của Lạt ma Thiết Mục đã giải đáp không ít nghi hoặc trong lòng Diệp Bạch, y cuối cùng đã hiểu rõ lai lịch tộc Tinh Tuyệt.

Tộc Tinh Tuyệt có nguồn gốc từ Ma quốc, sau này chiếm cứ Quỷ động, dưới sự dẫn dắt của Quỷ Mẫu Tinh Tuyệt Nữ Vương thống trị Tây vực Gia quốc.

Cuối cùng, kết cục của cổ quốc Tinh Tuyệt và Ma quốc cực kỳ tương tự, đều bị các nước láng giềng hạ bệ.

Thật là một bữa ăn, một chén uống đều có số trời định.

Tuy nhiên, trong lòng Diệp Bạch vẫn còn nghi vấn: "Đại sư Thiết Mục, vậy vương quốc Cổ Cách và Ma quốc lại có quan hệ gì?" Lạt ma Thiết Mục thở dài nói: "Ma quốc tuy đã bị diệt, nhưng để lại không ít dư nghiệt, vương quốc Cổ Cách chính là một chi của Ma quốc, lần này bọn chúng rút kinh nghiệm, chỉ dùng nô lệ bí mật tế tự, nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện, không tránh khỏi kết cục diệt vong." Dường như nghĩ đến điều gì đó, Lạt ma Thiết Mục lại nói: "Theo ta được biết, dư nghiệt Ma quốc tự xưng là Luân Hồi Tông, bọn chúng vẫn còn không ít người sống trên đời, muốn trọng hiện Ma quốc năm xưa, các ngươi nhất định phải cẩn thận đó." Diệp Bạch gật đầu, không mấy để tâm, cho dù Ma quốc xuất hiện Quỷ Mẫu mới thì sao, cục diện thế giới rõ ràng, đất đai đều đã bị chiếm hết rồi, chúng nó đi đâu lập quốc.

Tổng không thể tự mình khai phá một mảnh đất để làm lãnh địa

Ma quốc được chứ.

Hơn nữa, yêu thuật có lợi hại đến mấy cũng có thể đối phó với bom nguyên tử trong tương lai sao?

Lạt ma Thiết Mục thấy Diệp Bạch không nói gì, vỗ vỗ vai y: "Tiểu hữu cốt cách kỳ lạ, hồng vận kinh người, việc dọn sạch dư nghiệt Ma quốc không phải tiểu hữu thì không thể." Ai ngờ, những lời này trực tiếp khiến hai chị em họ Khương bật cười.

Diệp Bạch không hiểu, nhìn Khương Thiền Y.

"Diệp Bạch, ngươi đừng nghe Thiết gia gia lừa bịp ngươi, năm xưa ông ấy cũng nói với ta những lời này, một chữ cũng không đổi." Khương Vũ cũng chen vào: "Đúng vậy, năm xưa ông ấy cũng nói với ta như thế, còn nói ta là kỳ tài luyện võ vạn người có một." Diệp Bạch nhìn Lạt ma Thiết Mục, chỉ thấy ông mặt mang mỉm cười, khí chất siêu phàm, tựa như một cao nhân đắc đạo.

"Tiểu hữu tin cũng tốt, không tin cũng được, những lời này về sau ta sẽ không nói nữa, tiểu hữu là người cuối cùng nghe được chúng." Diệp Bạch gật đầu, chắp tay làm lễ.

Lạt ma Thiết Mục chuẩn bị đi cùng Diệp Bạch và đoàn người, đích thân ra tay trừ khử yêu ma tàn dư Ma quốc.

Diệp Bạch cũng cầu còn không được, Lạt ma Thiết Mục tinh thông phong tục Tạng, lại hiểu y lý Mật Tông, quả thực là một trợ thủ đắc lực.

Theo lời Lạt ma Thiết Mục, muốn tìm di tích Cổ Cách, nhất định phải đến khu ALD dưới chân núi Himalaya ở phía tây nhất xứ Tạng.

Khu vực này hoang vu hẻo lánh, đất đai khô cằn, cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

Diệp Bạch gật đầu, bảo Lạt ma Thiết Mục đưa ba người họ đến

khu tập trung Tạng dân gần nhất.

Ngoài việc mua sắm rất nhiều vật tư, Diệp Bạch cũng tìm thấy nguồn điện ổn định ở đây, đã gửi một bức điện báo về.

Bức điện báo này dùng phương pháp mã hóa sơ cấp trong quân đội đảng quốc, lại còn ẩn chứa mật ngữ.

Đầu tiên truyền đến quân đồn trú xứ Tạng, sau đó chuyển đến Nam Kinh, Thượng Hải, cuối cùng truyền đến tay Cửu Môn.

Lúc này, Cửu Môn Trường Sa.

Tề Tiểu Hắc và những người khác cũng vừa mới trở về Trường Sa, nhận được tin tức Diệp Bạch bình an, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày Diệp Bạch không có mặt, mấy nhà có dã tâm trong Cửu Môn không hề an phận.

Trương Khải Sơn và Bán Tiệt Lý đứng đầu hai nhà bắt đầu nhúng tay vào thế lực dưới trướng mấy nhà khác của Cửu Môn.

Tề Tiểu Hắc không hiểu, vì sao Trương Khải Sơn sau khi từ Trường Bạch Sơn trở về lại như biến thành một người khác, thủ đoạn trở nên sắc bén hơn rất nhiều, và một lòng muốn mở rộng thế lực Trương gia Trường Sa.

Còn về Bán Tiệt Lý, thì lại âm thầm theo dõi, nảy sinh ý đồ ngư ông đắc lợi.

Trưởng lão Cửu Môn sắp tổ chức bầu cử lại, y có lẽ cũng muốn ngồi lên ghế đầu của Cửu Môn.

Tuy nhiên, Diệp Bạch tuy không có ở đó, mà Tề Tiểu Hắc lại không đủ tư cách để trấn áp cục diện, nhưng Bạch Tri Hi lại vững vàng ở Trường Sa.

Ngay sau đó, một loạt thủ đoạn sắc bén của Bạch Tri Hi khiến mọi người ở Trường Sa kinh ngạc không thôi.

Lúc này họ mới nhận ra, đã đánh giá thấp vị tiểu công chúa của Bạch gia này.

Có lẽ, những người tên có chữ 'Bạch' đều không dễ chọc.

Một ngày sau, đầu tiên là một lệnh điều động từ Nam Kinh, khiển trách Trương Khải Sơn ở Trường Sa không hành động, kết bè kéo cánh kiếm lợi riêng, giáng chức y xuống làm phó chỉ huy quân phòng thủ Trường Sa, đình chức một tháng.

Ngay trong ngày đó, tất cả các tiệm thuốc phiện tư nhân của Bán Tiệt Lý đều bị niêm phong, hai xe thuốc phiện thượng phẩm vừa vận từ Thượng Hải về bị tiêu hủy, nửa thành Trường Sa đều kéo đi xem.

Chuyện này ồn ào náo nhiệt, người Trường Sa đồn thổi, Cửu Môn Trường Sa sắp quyết liệt rồi.

Nhưng ba ngày sau, Trương Khải Sơn và Bán Tiệt Lý lần lượt đến Diệp phủ, đàm phán rất lâu với nữ chủ nhân Diệp phủ là Bạch Tri Hi.

Cụ thể đã thương nghị chuyện gì mọi người không biết, nhưng Bán Tiệt Lý mặt mày tái mét bị đẩy xe lăn ra ngoài, còn Trương Khải Sơn sau đó cũng kéo một xe đồ cổ quý giá đến Diệp phủ tạ lỗi.

Đến đây, mọi chuyện tạm lắng xuống.

Càng đi về phía tây xứ Tạng, độ cao càng lớn, oxy càng loãng.

Đồng cỏ xanh tươi mỡ màng dần biến mất, đồi đất hoang mạc càng ngày càng nhiều.

Diệp Bạch thể chất đặc thù, hai chị em họ Khương và Lạt ma Thiết Mục thì sống lâu năm ở xứ Tạng, bốn người đều không bị phản

ứng độ cao.

Nhưng những con ngựa họ cưỡi lại không ổn, đặc biệt là con hắc mã chở Khương Vũ, không chỉ chở Khương Vũ nặng kinh người, mà còn mang theo không ít thức ăn và nước uống.

Sáng nay khi leo dốc, con hắc mã này trực tiếp ngã vật ra đất sùi bọt mép, rất nhanh đã tắt thở.

Khương Thiền Y đào cho con hắc mã một cái hố chôn, trước khi đi còn tiện tay lấy đi một tảng thịt đùi ngựa lớn.

Sau đó, bốn người tìm thấy Tạng dân địa phương, Diệp Bạch bỏ tiền ra, mua bốn con bò yak.

Theo lời Lạt ma Thiết Mục, càng đi về phía tây nữa, chỉ có bò yak mới có thể chịu nổi, ngựa đã không còn tác dụng.

Bò yak tuy đi chậm, nhưng ưu điểm là vững chãi.

Càng đi về phía tây, càng hoang lương.

Suốt dọc đường cũng không có bóng người, cỏ hoang thưa thớt rải rác trên vách núi, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi từng đợt.

Bầu trời rất xanh, mây không nhiều, càng làm cho đất khô cỏ hoang thêm chói mắt.

Đến giữa trưa, mặt trời thiêu đốt chói chang, một hai cây thực vật còn sót lại trên hoang mạc bị phơi héo rũ, nhìn khắp nơi, xung quanh không có lấy một chỗ râm mát.

"Không được, ta đi không nổi nữa, Diệp Bạch, cha chúng ta có thể nghỉ một lát không?" Khương Thiền Y kêu rên thảm thiết, giữ chặt bò yak tiến lên, kéo tay Diệp Bạch nhất quyết không chịu đi.

Diệp Bạch thấy ba người thể lực đều có chút kiệt sức, khẽ gật đầu.

Khương Vũ tìm vài cành cây khô, dựng một mái che nắng đơn giản, bốn người thu mình chui vào.

Diệp Bạch uống một ngụm nước, lại lấy cổ quyển ra, cùng Lạt ma Thiết Mục bàn bạc hướng đi tiếp theo.

Lạt ma Thiết Mục tham khảo bản đồ trên cổ quyển, đoán rằng di tích vương quốc Cổ Cách đã không còn xa, nghĩ rằng đi thêm ba bốn ngày nữa là có thể đến nơi.

Chương 268

Suốt chặng đường, Diệp Bạch phát hiện Lạt ma Thiết Mục dù thiếu một đôi mắt cũng có thể nhìn rõ mọi vật.

Lạt ma Thiết Mục giải thích, ông ấy dùng bí thuật của Mật Tông, một loại thiên nhãn chi pháp khác.

Cần kiên trì tu luyện, khi lục căn thanh tịnh, thì tâm có thể tạo sắc, sẽ có được năng lực mà người thường không có.

Diệp Bạch cảm thán thế giới rộng lớn vô vàn điều kỳ lạ.

Tiếp đó Diệp Bạch cất cổ quyển đi, thấy Khương Thiền Y từ trong túi lấy ra một quả táo vàng ươm đã ăn dở và không còn đẹp mắt.

Đó là phần nàng ăn thừa từ hôm qua, dưới nhiệt độ cao, bây giờ đã có chút thối rữa bốc mùi.

Nhìn quả táo, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn tít lại.

Hoa quả ở xứ Tạng đều là thứ quý hiếm, đặc biệt là khi biên giới có chiến tranh, rất nhiều vật tư không thể vận chuyển vào.

Những quả táo đỏ tươi, Khương Thiền Y một năm cũng không ăn được mấy lần.

Hôm qua Diệp Bạch ném cho nàng một quả, nàng liền coi như báu vật, ban đầu định hôm nay ăn một bữa ngon lành nữa, không ngờ quả táo đã bị hỏng.

“Diệp Bạch đại đại.

Táo hỏng rồi.” Khương Thiền Y mặt mày mong đợi nhìn Diệp Bạch.

Nàng biết Diệp Bạch giấu không ít táo, mỗi lần đều có thể biến ra

một hai quả.

Diệp Bạch lại không thèm để ý nàng, lấy ra quả táo cuối cùng trong không gian, cắn "rộp" một tiếng, nước ép bắn tung tóe ăn ngon lành.

"Kêu cha cũng vô dụng, đây là quả cuối cùng rồi." Diệp Bạch đáp lại với vẻ mặt lơ đễnh.

Khương Thiền Y tức giận, nghiến chặt răng bạc, đôi mắt trong veo nổi giận trừng Diệp Bạch.

Diệp Bạch vứt hạt táo: "Ăn hoa quả làm gì, uống nước không phải cũng vậy sao?

Thôi, nghỉ xong chuẩn bị xuất phát đi." Nói rồi, Diệp Bạch liền lật người cưỡi lên bò yak.

Vô cùng bất đắc dĩ, Khương Thiền Y nghiền nát quả táo thối thành bùn, trong lòng mắng to: "Diệp Bạch chết tiệt, sao ngươi không uống nước hả?

Đợi ta sau này có tiền rồi, ngày nào cũng ăn táo trước mặt ngươi." Lại qua ba ngày, bên vách núi bắt đầu xuất hiện những cọc gỗ nhô ra từ mặt đất.

Lạt ma Thiết Mục hiểu biết rất nhiều, bắt đầu giải thích lai lịch của những cọc gỗ.

Khoảng thời Đường, nơi đây chất đầy cây bách Kỳ Liên Viên, loại cây này không ưa ẩm ướt, chỉ có ở vùng núi giao giới Thanh Tạng, là do thiên tử Đại Đường ban cho Thổ Phồn.

Sau này Thổ Phồn nội loạn, những cây này bị phá hủy, nhưng rễ vẫn cắm sâu dưới đất, để lại những cọc gỗ trước mắt.

Xuyên qua khu phế tích hoang lương này, lại đi thêm một ngày

đường nữa, bốn người cuối cùng đã tìm thấy di tích vương quốc Cổ Cách.

Hầu hết tường thành ở đây đều đổ nát nghiêng vẹo, nhưng cũng còn lại không ít bích họa và điêu khắc.

Bốn người lại leo lên chỗ cao.

Nhìn xuống từ ngọn núi nhỏ, từ sườn dốc đến đỉnh núi có chênh lệch độ cao khoảng ba trăm mét, khắp nơi đều là các cụm kiến trúc và hang động cùng màu đất.

Phía ngoài có di tích tường thành và điêu lâu, toàn bộ vương thành dựa núi mà xây, chỗ cao nhất dường như là vương cung, tầng giữa là tự miếu, phía dưới là khu dân cư và các kiến trúc phòng ngự bên ngoài.

"Thiết gia gia, ông nói ở đây có bảo tàng không?

Như tượng Phật, ngọc khí mà vương quốc Cổ Cách để lại ấy?" Khương Thiền Y nảy sinh ý nghĩ khác.

Lạt ma Thiết Mục lắc đầu: "Nơi này tuy hiếm người đặt chân tới, nhưng trải qua mấy trăm năm, số người đến đây không đếm xuể, nếu có bảo bối gì thì sớm đã bị họ lấy đi rồi." "Cũng phải." Khương Thiền Y không khỏi có chút thất vọng.

Diệp Bạch cất lời hỏi: "Đại sư, vậy làm sao tìm Cổ Cách Ngân Nhãn?" Lạt ma Thiết Mục quét mắt qua các tự miếu ở tầng giữa sườn núi: "Cổ quyển nói Ngân Nhãn ở trong Luân Hồi Miếu, nếu ta không nhìn lầm, Ngân Nhãn chính là ở trong ngôi miếu đó." Lạt ma Thiết Mục chỉ rõ phương hướng, Diệp Bạch nheo mắt nhìn, ngôi tự miếu đó không có gì đặc biệt, chỉ có vài cột gỗ màu đỏ sẫm bên ngoài.

"Vậy chúng ta xuất phát!" Diệp Bạch dẫn đầu đi trước, tiến vào khu phế tích.

Những ngôi nhà dưới chân núi đều được xây bằng hoàng thổ, dưới sự xói mòn của mưa gió quanh năm, tàn phá rất nặng nề, cơ bản không có cái nào còn nguyên vẹn.

Hơn nữa tường đất lỏng lẻo, vô cùng dễ vỡ, từng chút từng chút vỡ vụn, nếu có ngoại lực tác động, e rằng rất nhanh sẽ hóa thành bụi.

Diệp Bạch sợ tường và cột trong di tích sẽ đột nhiên đổ sập, bèn đi vòng qua những chỗ trống trải, Khương Thiền Y và những người khác bám sát phía sau.

Càng lên cao, không khí càng loãng, ba người Khương Thiền Y rất nhanh đã thở hổn hển.

Diệp Bạch trước hết kéo Lạt ma Thiết Mục già yếu lên, lại truyền một hơi chân khí giúp ông điều hòa cơ thể.

"Tiểu hữu quả nhiên phi thường nhân!" Lạt ma Thiết Mục sau khi bình phục, cảm thán từ đáy lòng.

"Đại sư quá khen." "Diệp Bạch, mau đến giúp ta." Lúc này, Khương Thiền Y bị kẹt ở một sườn dốc hiểm trở, không nhịn được kêu gọi.

Diệp Bạch thò đầu ra nói: "Bò yak dưới núi không có ai trông nom, ngươi và Khương Vũ cứ ở dưới núi đi, ta và Đại sư định xong phương vị sẽ ra ngay." "Ta mới không thèm, nếu bên trong có bảo bối gì tốt, ngươi giấu ta đi thì sao." Tuy nhiên, Khương Thiền Y mới nói được một nửa, đã thấy Diệp Bạch căn bản không có ý thương lượng với nàng, y đã cõng Lạt ma Thiết Mục biến mất trên sườn dốc.

"Kẻ xấu đáng ghét!" Khương Thiền Y nắm chặt tay nhỏ, vung lên hung hăng.

"Thiền Y, chúng ta làm sao bây giờ?" "Yên tâm, tỷ có cách khác!" Diệp Bạch dẫn Lạt ma Thiết Mục rất nhanh đến giữa sườn núi, ở đây

có không ít tự miếu sừng sững, màu sắc tường viện và trang trí tượng đều không giống nhau, xem ra năm xưa vương quốc Cổ Cách tín ngưỡng hỗn loạn, thờ cúng thần Phật cũng không giống nhau.

Lạt ma Thiết Mục còn để tâm đến hai người Khương Thiền Y dưới sườn dốc, nói với Diệp Bạch: "Hai chị em nhà họ Khương đều là người lương thiện, có thể làm trợ lực cho tiểu hữu, tiểu hữu không nên bỏ mặc họ ở dưới đó." Diệp Bạch cười cười: "Đại sư sao biết đây không phải là khảo nghiệm của ta đối với hai người họ?

Huống hồ, hiện tại chỉ là tìm Cổ Cách Ngân Nhãn trong Luân Hồi Miếu, còn chưa cần đến họ giúp ta." Lạt ma Thiết Mục gật đầu, khẽ niệm một câu Phật hiệu không nói thêm gì nữa.

Diệp Bạch tìm đến Luân Hồi Tự Miếu có cột đỏ sừng sững bên ngoài, cùng Lạt ma Thiết Mục bước vào.

Trong tiền điện của tự miếu đầy bích họa, tuy có một số đã bong tróc, nhưng vẫn còn không ít có thể nhìn rõ nội dung.

Đều là những bích họa song tu nam nữ của Mật Tông, phong cách vẽ nóng bỏng, màu sắc mạnh mẽ, khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Diệp Bạch xem đến say sưa, không khỏi cảm thán người xưa thật biết chơi, có vài tư thế khiến y mở mang tầm mắt.

Lạt ma Thiết Mục thì sắc mặt bình thường, nhìn lướt qua hai lần rồi nhanh chóng tiến vào sâu bên trong điện.

Đi vào sâu hơn nữa, nội dung bích họa đột ngột thay đổi, toàn bộ là cảnh khổ luân hồi địa ngục, từng tầng từng tầng miêu tả các hình phạt tàn khốc trong địa ngục, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

Lạt ma Thiết Mục nói, ngôi thần điện tự miếu này từ mấy trăm năm trước đều là cấm địa, bách tính bình thường chỉ có thể đến cửa mà không thể đi vào sâu hơn, trừ nhân viên thần chức, ngay cả quốc

vương cũng không được phép vào.

Diệp Bạch gật đầu, bước vào hậu điện của tự miếu.

Hậu điện lõm vào bên trong, đỉnh tuy tàn khuyết, nhưng mức độ bị phong vũ xâm thực không cao, được bảo quản khá tốt.

Nổi bật nhất trong miếu là vài cột trụ lớn màu đỏ, trên thân cột gắn từng tầng lồng đèn sắt hoen gỉ.

Chương 269

Các loại tượng thờ bày trí đều đã biến mất, không biết là bị người ta lấy đi hay đã mục nát thành đất.

Lạt ma Thiết Mục dường như có phát hiện, vẫy Diệp Bạch lại gần.

Diệp Bạch vòng qua một cây cột đỏ, bị ánh sáng trên đỉnh đầu thu hút.

Ánh nắng chính ngọ, ánh mặt trời ngũ sắc xuyên qua lỗ hổng trên mái nhà chiếu vào, có thể nhìn thấy toàn bộ mái nhà là một bức tranh rực rỡ sắc màu.

Nửa điêu khắc nửa vẽ, có một phần đã bong tróc, một phần khác do kiến trúc đổ sập mà hư hại, nhưng vẫn bảo tồn được khoảng sáu bảy phần mười.

Bức bích họa trên đỉnh, chính giữa là một con mắt khổng lồ, vòng ngoài là những đồ đằng phóng xạ, chia thành tám màu sắc, mỗi một đường đều là một loại thần thú khác nhau, vòng ngoài cùng là mấy chục thiếu nữ khỏa thân, dáng vẻ vạn phần, không ai giống ai.

"Đây chính là Cổ Cách Ngân Nhãn?" Diệp Bạch nheo mắt hỏi.

"Chính là nó, ta trước kia cũng chỉ nghe nói Cổ Cách Ngân Nhãn, cứ ngỡ là một kiện khí vật, không ngờ lại là một hỗn hợp điêu khắc và bích họa." Nói xong, Lạt ma Thiết Mục lại lấy cổ quyển ra nói: "Lấy con mắt này làm tham chiếu, đối ứng bốn phương vị, là có thể tìm thấy sông băng Ma quốc mà tiểu hữu muốn tìm." "Làm phiền Đại sư." "Không sao, tiêu diệt yêu tà Ma quốc là theo đuổi cả đời của ta, nói vậy thì tiểu hữu đã giúp ta một việc lớn rồi." Lạt ma Thiết Mục cười ha ha nói.

Thấy Lạt ma Thiết Mục chìm đắm trong việc suy diễn phương vị sông băng Ma quốc, Diệp Bạch chậm rãi thăm dò hậu điện.

Đã xuống nhiều mộ huyệt như vậy, Diệp Bạch cực kỳ nhạy cảm với kích thước không gian phòng ốc.

Phong cách kiến tạo hậu điện này khá kỳ dị, số lượng cột đỏ trong điện là số lẻ, hơn nữa không phải hình dạng đối xứng.

Nếu không có hàm ý đặc biệt, tự miếu thần điện thông thường sẽ không sử dụng thủ pháp kiến trúc này.

Diệp Bạch cảm giác, nơi này dường như ẩn chứa không gian bí mật.

Thế là Diệp Bạch lật người lên tường, đang định cẩn thận quan sát bố cục của tự miếu này, lại thấy Khương Thiền Y không biết từ lúc nào đã bò lên, đang dừng lại trước bức bích họa song tu ở tiền điện.

Nàng mặt mày đỏ bừng, hiển nhiên là đang xem đến nhập thần.

Ước chừng nha đầu này từ trước đến nay chưa từng thấy loại hình ảnh này.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, một tiếng quát lạnh kéo sự chú ý của Khương Thiền Y ra khỏi bích họa.

"Con gái xem nhiều thứ này không tốt." Diệp Bạch nói xong câu đó liền không quản nàng nữa, tiếp tục tìm kiếm không gian ẩn giấu của hậu điện.

Khương Thiền Y mặt đỏ bừng xấu hổ, "phi" một tiếng, chạy nhỏ vào hậu điện.

Lạt ma Thiết Mục không mất nhiều thời gian đã xác định được vị trí sông băng Ma quốc, ngẩng đầu lên liền thấy Diệp Bạch đang đi trên

tường, còn Khương Thiền Y thì ôm mặt đỏ bừng ngồi co ro một bên ngây người nhìn bầu trời.

Vẻ mặt này, dường như đang "tư xuân".

"Khụ khụ." Khương Thiền Y giật mình, vội vàng đứng dậy: "A, Thiết gia gia, ông xong rồi sao?" Lạt ma Thiết Mục gật đầu cười nói: "Có chuyện gì phiền lòng sao?" Khương Thiền Y liếc nhìn Diệp Bạch ở xa, nhỏ giọng kể lể: "Cũng không có gì, chỉ là… chỉ là vừa nãy ta xem bích họa trên tường, bây giờ trong đầu toàn là những thứ đó, Thiết gia gia, có phải ta đã biến thành cô gái hư rồi không?" "Bức bích họa đó là do cao nhân của Luân Hồi Tông vẽ, bản thân nó mang một cảnh giới huyễn hoặc nào đó, bên trong ẩn chứa chân ý pháp chỉ của Luân Hồi Tông, nếu người có tâm trí không kiên định rất dễ chìm đắm vào tình dục trong bích họa." "À." Khương Thiền Y hiểu hiểu không hiểu gì gật đầu, lại không nhịn được hỏi: "Thiết gia gia, vậy Diệp Bạch xem bích họa có phản ứng gì không ạ?" Lời này vừa ra, Lạt ma Thiết Mục vẻ mặt kỳ lạ mang theo ý cười, Khương Thiền Y lại vội vàng đỏ mặt nói: "Ông đừng nghĩ nhiều, nếu hắn cũng giống ta, vậy ta sẽ phải chế giễu hắn, tuyệt đối không có ý gì khác." Lạt ma Thiết Mục khẽ lắc đầu, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi nói: "Tiểu hữu Diệp ý chí kiên định, bức bích họa đó không những không lay chuyển được y, mà còn trở thành dưỡng liệu cho y." "Dưỡng liệu?" Hiện tại Khương Thiền Y không hiểu lắm ý nghĩa của từ này.

Lúc này, giọng Diệp Bạch truyền đến: "Tất cả cẩn thận một chút, tường sắp sập rồi!" Chỉ thấy Diệp Bạch phi thân nhảy xuống, mạnh mẽ đá một cước vào tường đất ở hậu điện.

Tường đất cùng với cây cột đỏ đó đổ sập, lộ ra một không gian tối tăm khổng lồ.

Đây dường như là không gian bị phong kín lâu năm, tường vừa đổ,

mùi hôi thối liền xông ra.

Đợi khói bụi tan hết, Diệp Bạch lấy đèn pin ra, chiếu vào bên trong.

Mắt ba người lập tức bị những thứ bên trong thu hút.

Chỉ thấy một tượng đồng Phật ba mắt bốn tay đội bảo quan hóa Phật, ngồi kiết già trên đài sen hình thú, ba con mắt bạc lấp lánh, phát sáng trong tượng Phật màu vàng kim.

Tuy nhiên, phía sau tượng Phật ba mắt này còn có một cánh cửa sắt đen đóng chặt, trên cửa dán đầy vô số phù chú kinh văn, dường như bên trong nhốt một thứ gì đó không thể được giải thoát.

Lạt ma Thiết Mục bị hang động kỳ quái thần bí thu hút, tiếp lấy đèn pin của Diệp Bạch soi rọi, còn mắt Khương Thiền Y thì dán chặt vào tượng Phật ba mắt đầy bảo khí.

Tượng Phật mà vương quốc Cổ Cách để lại nhất định vô cùng giá trị.

"Diệp Bạch, thứ này là do ba chúng ta cùng phát hiện, ngươi không thể giấu một mình đâu." Khương Thiền Y trực tiếp tuyên bố chủ quyền.

Diệp Bạch cười cười nói: "Em trai ngươi Khương Vũ đâu?

Không tính y vào sao?" "Ặc… Y còn chưa leo lên, tự nhiên không thể tính y vào." Khương Thiền Y lại suy nghĩ một lát nói: "Thế này, ngươi cứ cất tượng Phật đi, y lên thì sẽ không nhìn thấy, nhưng ngươi không được bớt xén phần của ta đâu." Lúc này, Lạt ma Thiết Mục lên tiếng: "Tượng Phật không thể động, bên trong phong tỏa yêu ma, tượng Phật dùng để trấn thủ yêu ma." "Yêu ma?

Thiết gia gia, hang động này nhìn là biết đã hoang phế mấy trăm năm rồi, cho dù có yêu ma thì chắc cũng chết đói rồi, tượng Phật quý

giá như vậy chúng ta không lấy, người khác cũng sẽ lấy thôi." Khương Thiền Y biện giải.

Lạt ma Thiết Mục lắc đầu thở dài nói: "Thiền Y, yêu ma có thân bất tử, không phải thời gian có thể tiêu diệt, nếu không sẽ không xây dựng một nhà tù như vậy để trấn áp yêu ma, ta biết con tâm thiện, thu thập tiền tài để giúp đỡ trẻ em Tạng dân, nhưng tượng Phật này tuyệt đối không thể động." Nghe xong lời Lạt ma Thiết Mục, Khương Thiền Y cũng biết điều hay dở, đành gật đầu đồng ý, hứa sẽ không động vào tượng Phật nữa.

Diệp Bạch lại có chút bất ngờ, nhìn Khương Thiền Y nói: "Ngươi tham tiền như vậy là để giúp đỡ Tạng dân sao?" Tham tiền?

Có biết nói chuyện không hả?

Khương Thiền Y liếc y một cái: "Mặc kệ ngươi!" Nha đầu này không lẽ đến kỳ, cảm xúc thất thường, Diệp Bạch không muốn so đo với nàng, chậm rãi bước vào trong hang động, đến gần tam mục Phật tượng.

Tượng Phật không lớn, chỉ cao khoảng một thước, màu sắc vàng kim chói mắt, nhưng không phải đúc bằng vàng ròng hay đồng ròng, mà là hợp luyện từ ngũ kim, và là đúc liền khối.

Rèn đúc loại tượng Phật này cần bí thuật đặc biệt, có lẽ bí thuật này cùng với sự biến mất của vương quốc Cổ Cách, cũng không còn tồn tại trên đời.

Cộng thêm tượng Phật thân vàng mắt bạc rất hiếm, nên tượng Phật này thực sự có giá trị không nhỏ.

Tuy nhiên, tượng Phật mắt bạc gần như liền một khối với bệ đỡ của cánh cửa sắt phía sau, bị cố định nhân tạo, không dễ lấy ra.

Còn trên cánh cửa sắt đen đóng chặt là Lục Tự Chân Ngôn của

Mật Tông: Om Mani Padme Hum!

Lạt ma Thiết Mục cất lời: "Lục Tự Chân Ngôn mang rất nhiều hàm nghĩa, nhưng thông thường cũng không dùng bừa bãi.

Nơi đây dùng cửa sắt phong bế, tam đầu kim Phật trấn thủ, ngụ ý sau cánh cửa sắt là yêu ma đại hung đến từ địa ngục." "Lần này ta đồng hành cùng tiểu hữu là để trừ khử dư nghiệt Ma quốc và yêu ma, nhưng hiện tại lại không dám hành động trừ ma, thật là tội lỗi tội lỗi!" Lạt ma Thiết Mục nói xong, liền cúi đầu niệm Phật hiệu, không nói gì nữa.

Diệp Bạch và Khương Thiền Y nhìn nhau, khẽ lắc đầu.

Lúc này, có thứ gì đó "soạt" một tiếng chạy qua chân Khương Thiền Y, nàng bị dọa giật mình, lập tức nhảy vào lòng Diệp Bạch.

"Không sao, là một con chuột xạ." Diệp Bạch nhìn rõ vật thể, an ủi.

"À." Khương Thiền Y mặt đỏ ửng, nhanh chóng thoát khỏi lòng Diệp Bạch.

Con chuột xạ này hình dáng như mèo con, thấy ánh đèn pin hoảng loạn, hoảng hốt chui vào dưới cánh cửa đen.

Thì ra dưới cánh cửa đen còn có một khe hở rất lớn.

Diệp Bạch dùng đèn pin soi qua khe hở thăm dò, bên trong vừa đen vừa sâu, không nhìn rõ thứ gì.

Kể từ khi trải qua Quỷ động của Tinh Tuyệt cổ thành, Diệp Bạch liền không dám kiêu ngạo nữa.

Thực lực của y có lẽ vượt xa người bình thường, nhưng so với những lão yêu ma đã sống ngàn trăm năm thì vẫn còn kém rất nhiều.

Chương 270

Lạt ma Thiết Mục đối với yêu vật phía sau cửa sợ hãi như vậy, y cũng không dám chắc mình có thể thắng được yêu vật bên trong.

Huống hồ hang động này không tính là mộ huyệt, không có hệ thống nhắc nhở, Diệp Bạch càng không rõ bên dưới có thứ gì.

Vạn nhất chui ra một con quái vật ma đen y hệt trong Quỷ động, thì e rằng y không bảo vệ được mấy người Khương Thiền Y.

Hiện giờ vị trí sông băng Ma quốc đã có được, cánh cửa sắt này liền không có lý do để mở.

Một chuyện bớt đi còn hơn thêm một chuyện, hiện tại vẫn là nhanh chóng tìm Ác La Hải Thành là quan trọng.

Diệp Bạch thở dài một hơi, năng lực càng lớn, càng phải cẩn thận, không thể hành động mù quáng.

Thấy mặt trời lặn, Khương Thiền Y đề nghị cứ nghỉ lại đây một đêm, hoang nguyên bên ngoài không có chỗ tránh gió che mưa, nơi đây ít ra còn có một bức tường thành.

Diệp Bạch liếc nhìn cánh cửa sắt đen đóng chặt, gật đầu đồng ý.

Diệp Bạch thu thập củi xung quanh tự miếu, đốt lửa trại ở khoảng trống hậu điện.

Lửa cháy tí tách, Lạt ma Thiết Mục ngồi trước lửa trại cúi đầu, tiếng niệm Phật hiệu lầm bầm trong miệng ông vẫn không hề ngắt quãng.

Khương Thiền Y đi ra ngoài một lúc, chuẩn bị đưa Khương Vũ dưới sườn dốc lên.

“Thiền Y, nói là ta giúp ngươi leo dốc trước, sao ngươi lại bỏ ta ở dưới đó lâu vậy.

Dị, thứ trên bích họa này thật thú vị.” “Không được nhìn, thứ này nhìn nhiều sẽ xuống mười tám tầng địa ngục, ngươi xem bức này sắp ném ngươi xuống nồi dầu rồi kìa.” Tiếng nói chuyện đứt quãng của hai người càng lúc càng gần.

Khương Thiền Y dẫn Khương Vũ cười hì hì đi tới: “Diệp Bạch, tối nay chúng ta ăn gì?” “Cháo kê, thịt bò hộp.” “Sao hôm nay không có hoa quả hộp?” “Ngươi hỏi em trai ngươi hôm qua ăn bao nhiêu?

Chặng đường phía trước còn dài, phải tiết kiệm mà ăn.” “À.” Khương Thiền Y quay đầu lườm Khương Vũ, Khương Vũ gãi đầu, cười ngây ngô.

Điều này cũng không thể trách y, chỉ trách đồ hộp hoa quả quá ngon.

Diệp Bạch cất lời: “Đến sáng mai, chúng ta sẽ chia tay, ba người các ngươi cứ về đi?” “Về à?

Ta không chịu, nói rõ là ta giúp ngươi dẫn đường, ngươi sẽ trả thù lao cho ta.” Khương Thiền Y bĩu môi.

Diệp Bạch liếc nàng một cái: “Bây giờ ta đã tìm được Cổ Cách Ngân Nhãn, giao dịch đã kết thúc, thù lao ta đương nhiên sẽ trả cho ngươi.” “Vậy… vậy ta lại giúp ngươi tìm được Ác La Hải Thành của Ma quốc, ngươi tùy tiện cho ta chút thù lao cũng được, tục ngữ nói hay lắm, cứu người thì cứu cho trót, đưa Phật thì đưa đến Tây Thiên.” Diệp Bạch lắc đầu: “Chặng đường tiếp theo xa xôi và hiểm trở khó lường, tuy ta không ngại mang theo gánh nặng như ngươi, nhưng Đại sư Thiết Mục cần ngươi giúp đưa về.” Thiết gia gia?

Khương Thiền Y nhìn Lạt ma Thiết Mục, lúc này mới chú ý thấy

hai khối thịt thừa vết sẹo của Lạt ma Thiết Mục đang rỉ máu tươi, chảy xuống khuôn mặt già nua nhăn nheo của ông, từng giọt từng giọt rơi trên cà sa của ông.

Khương Thiền Y kinh hãi, vội vàng tiến lên: "Thiết gia gia, ông làm sao vậy, ông đừng dọa Thiền Y nha?" Lạt ma Thiết Mục từ từ ngẩng đầu, đôi mắt thịt thừa trống rỗng đỏ sẫm có chút nhìn thấu người khác, giọng ông già nua lại khàn khàn.

"Không sao, chỉ là dẫn động tâm ma, lục căn không tịnh, thần thông phản phệ mà thôi." Khương Thiền Y mắt đẫm lệ: "Ông sao không nói sớm?" "Tu thiền cả đời, tự cho là bản tính thông minh, sẽ không còn bị ngoại vật ảnh hưởng, không ngờ cuối cùng vẫn là một giấc mộng hão huyền, đáng thương đáng cười." Thần sắc Thiết Mục có chút điên cuồng.

Diệp Bạch kéo Khương Thiền Y lại, cau mày hỏi: "Đại sư là vì yêu ma mà tâm cảnh bị phá vỡ sao?" Thiết Mục cười khổ: "Tiểu hữu trong lòng đã có đáp án hà tất phải hỏi, lão hủ nửa đời trước làm nhiều việc ác, mới có quả báo ngày nay, cũng không trách ai được." Thiết Mục lại nhìn Khương Thiền Y: "Con tuy thiên tư thông tuệ huyết mạch phi phàm, nhưng dễ bị người khác ganh ghét, hiện tại chỉ có tiểu hữu Diệp có thể bảo vệ con, y là người đáng tin cậy." "Thiết gia gia…" "Không cần nói nhiều, lão hủ thời gian không còn nhiều, còn có lời cuối cùng muốn dặn dò tiểu hữu Diệp, yêu ma sau cánh cửa sắt này mong tiểu hữu ra tay tương trợ, trừ khử nó đi, nếu không yêu ma xuất thế, sinh linh xung quanh sẽ gặp họa lớn!" "Còn về thù lao, dưới cột đá của ngôi miếu cổ có một ngăn bí mật, đặt hai cuốn sách, một cuốn là pháp tu Thiên Nhãn Thông của Mật Tông, cuốn còn lại đối với tiểu hữu cũng rất có ích." Diệp Bạch gật đầu: "Được!" Y ở lại đêm nay, cũng là để đề phòng yêu ma xuất thế.

Thấy Diệp Bạch đích thân đồng ý, Thiết Mục cuối cùng không còn

gì hối tiếc, tự tuyệt kinh mạch mà chết đi.

"Thiết gia gia… ô ô ô…" Thấy cảnh này, Khương Thiền Y khóc lóc thảm thiết, từ nhỏ đến lớn, Thiết Mục là người đối xử với nàng cực kỳ tốt.

"Thiền Y, ngươi đừng khóc nữa." Khương Vũ vội vàng nhai nuốt hai miếng thịt bò trong miệng, đứng một bên an ủi.

Diệp Bạch khẽ thở dài một hơi.

Hoàng hôn khuất dạng, vầng trăng sáng treo trên bầu trời, rải xuống ánh bạc, nhưng một tầng mây đen dày đặc che khuất ánh trăng, sắc trời tối sầm lại.

Củi lửa tàn lụi, ngoài tiếng khóc của Khương Thiền Y, xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ.

Diệp Bạch đột nhiên ấn chặt vai Khương Thiền Y.

"Làm gì?" "Thứ phía sau cửa sắt sắp ra rồi." Khương Thiền Y lau một vệt nước mắt, lập tức đặt ánh mắt lên cánh cửa sắt đen.

Đang đang!

Là tiếng xích sắt va đập xuống đất.

"Diệp Bạch, bên trong rốt cuộc là yêu ma gì… nha?" Giọng Khương Thiền Y đứt quãng, toàn thân run rẩy không ngừng.

Diệp Bạch thần sắc ngưng trọng: "Không biết, chắc không phải người." Lời vừa dứt, "rầm" một tiếng, cánh cửa sắt đột nhiên bật tung, còn tượng Phật trấn yêu bị cửa sắt đập đổ, vỡ tan thành nhiều mảnh.

Khương Thiền Y không kịp xót xa cho tượng Phật vô cùng giá trị, liền thấy trong bóng tối bên trong cửa, một cánh tay trắng bệch vươn ra.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, có thể nhìn rõ, trên cánh tay có lông trắng mềm mại, móng tay sắc nhọn ánh lên chút quang mang.

Mây bay thưa thớt trên bầu trời đã qua đi, ánh trăng càng sáng hơn, một thứ gì đó bò ra từ trong cửa, hình dạng tựa con người, trần truồng.

Khắp cơ thể đều là lông trắng mịn, rậm rạp và dài hơn lông mao của người.

Mặc dù ánh trăng sáng rõ, nhưng dưới lớp lông che chắn, vẫn không nhìn rõ được diện mạo của vật này.

Nhưng móng vuốt sắc nhọn ở tay phải và lông mao dính không ít máu tươi đỏ thắm cùng lông chuột màu đen, khiến người ta không rét mà run.

Khương Vũ dũng cảm hơn người bình thường chưa từng thấy cảnh tượng này, sắc mặt tái nhợt, cứng đầu chắn trước Khương Thiền Y.

"Thiền Y, ngươi chạy trước đi, ta che chắn cho ngươi." Giọng nói tuy khẽ, nhưng trong tai con quái vật lại như tiếng sấm.

Ngay sau đó, liền thấy con quái vật hóa thành một đạo hắc ảnh, móng vuốt sắc lạnh xé gió mang theo tinh khí mà đến.

Khương Vũ căn bản không kịp phản ứng, ngây ngốc đứng tại chỗ, chỉ thấy trước mắt tia sét tím lóe lên, con quái vật hình người đó bị đánh lùi lại.

"Không sao chứ?" Diệp Bạch thân ảnh chắn trước mặt y.

Khương Vũ nuốt nước bọt, run rẩy nói: "Không sao." "Không sao thì đưa chị ngươi và thi thể của Thiết Mục đi ra ngoài trước, nơi này giao cho ta." "À, được được." Khương Vũ cõng di thể Thiết Mục, dẫn Khương Thiền Y chạy ra ngoài.

Đầu con quái vật chuyển động, nhìn Khương Vũ, có chút thèm thuồng, nhưng bị thủ đoạn vừa rồi của Diệp Bạch chấn nhiếp, không dám tùy tiện ra tay.

“Diệp Bạch, ngươi nhất định phải cẩn thận nha, ta ở dưới đợi ngươi.” Bên ngoài truyền đến giọng Khương Thiền Y.

Diệp Bạch không trả lời, y lấy ra Phá Trận Bá Vương Thương trong không gian, thân thương xoay tròn, tựa như rồng ngâm, đặt ngang trước người.

Vừa rồi y dùng một phần ba Tử Hà Chân Khí thi triển Chưởng Tâm Lôi đối phó con quái vật này, nhưng không để lại chút dấu vết nào trên người nó.

Vật tà ác đến mức này lại không sợ dương cương lôi đình, quả thực có chút kỳ quái.

“Diệp Bạch, yêu ma này tên là Thực Tội Ba Lỗ, trên bích họa bên ngoài có ghi.” Bên ngoài lại truyền đến giọng Khương Thiền Y.

Khương Thiền Y sao còn chưa chạy xa?

Tuy nhiên được nàng nhắc nhở, Diệp Bạch cũng nhớ ra tiền điện quả thực có một bức bích họa.

Chương 271

Trên đó vẽ cảnh trong địa ngục đen tối, một loại dã thú đầu mèo, thân thể gần giống người, có đuôi, đang ăn thịt thi thể tội nhân trong cảnh tượng tàn khốc.

Đây là ác quỷ địa ngục do Luân Hồi Tông đặc biệt nuôi dưỡng để trừng phạt phạm nhân.

Diệp Bạch nheo mắt nhìn về phía trước, chỉ không biết ác quỷ đến từ địa ngục này có thể chịu được mấy kích của y?

Diệp Bạch toàn thân tử khí bốc lên, Tử Hà Chân Khí đã thăng cấp hóa thành cương khí bảo vệ xung quanh thân thể.

Một tiếng "soạt", Diệp Bạch nhanh như sấm.

Phá Trận Bá Vương Thương tựa như ngân long vạch ra đường cong tuyệt đẹp trong màn đêm.

Mang theo tiếng gió rít gào, mũi thương mạnh mẽ đập xuống.

Ánh mắt Thực Tội Ba Lỗ lóe lên, nhanh như chớp, vươn một móng vuốt cứng rắn đỡ lấy đòn tấn công này của Diệp Bạch.

"Keng vang!" Móng vuốt sắc bén của Thực Tội Ba Lỗ bị tước mất một đoạn, hiển nhiên đã chịu không ít thiệt thòi ngầm.

Chỉ thấy lông trắng của nó nhanh chóng biến thành đen, cứng như thép, càng giống như một con nhím xù lông, mắt càng lộ vẻ hung quang giận dữ, trong miệng phát ra tiếng gầm rít như tiếng lão sư tử.

Âm thanh từ nhẹ đến sâu, càng lúc càng trầm trọng, dường như mang theo một loại ma tính nào đó, khiến người ta khó tập trung chú ý.

Diệp Bạch nào có thể để nó cứ thế gầm rít, thương pháp như sấm sét, lại lần nữa xuất kích.

Nhưng lần này Thực Tội Ba Lỗ đã sớm chuẩn bị, hóa thành một đạo hắc ảnh nghênh đón.

"Oanh!

Oanh!" Một đen một tím quấn lấy nhau, mỗi lần va chạm, lực mạnh như nghìn cân, luồng khí vô hình khuếch tán ra xung quanh, toàn bộ Luân Hồi Tự lung lay sắp đổ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Diệp Bạch không hề bận tâm, thương pháp càng lúc càng sắc bén, thế thương càng lúc càng vững vàng.

Càng đánh càng sảng khoái, và chiêu nào cũng chí mạng!

Giao phong mười mấy lần, lông đen bảo vệ thân thể của Thực Tội Ba Lỗ đã bị Diệp Bạch phá hủy không ít, da đầu lại bị Diệp Bạch cắt mất một mảng, trông như một tên ngốc.

Xem ra, Thực Tội Ba Lỗ đã rơi vào thế hạ phong.

Tuy nhiên Diệp Bạch cũng nhận ra, con quái vật được Luân Hồi Tông nuôi dưỡng này quả thực là một đối thủ khó nhằn, toàn thân cứng như thép, tốc độ cực nhanh lại sức mạnh vô cùng.

Còn lợi hại hơn cả huyết thi trong mộ Hiến Vương mấy phần.

Nếu không phải y dùng Tử Hà Chân Khí đã được thăng cấp, hiện tại mà cứng đối cứng với Thực Tội Ba Lỗ này, có lẽ thật sự không phải đối thủ.

Một thương đánh lui Thực Tội Ba Lỗ, Diệp Bạch đứng tại chỗ tích lực, Tử Hà Chân Khí không ngừng quán thâu vào Bá Vương Thương, vân rồng trên thân thương dường như được kích hoạt, vang

lên tiếng ông ông.

Mũi thương bạc sắc bén ánh tím đại thắng, lại kèm theo điện chớp sấm sét.

Hai chị em họ Khương đã chạy xuống chân núi nhìn thấy ánh sáng tím phát ra từ bên trong Luân Hồi Tông xa xa, mắt không dám chớp, bị chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Chiêu này thanh thế hoành tráng, lông của Thực Tội Ba Lỗ co rút lại, bản năng cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Tiếp đó Thực Tội Ba Lỗ rít lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng thân pháp Diệp Bạch còn nhanh hơn, lập tức xuất hiện ở bên phải nó, Bá Vương Thương hóa thành lôi long, mạnh mẽ đánh vào eo Thực Tội Ba Lỗ.

"Ầm ầm!" Mặt đất lập tức bị đánh ra một cái lỗ lớn, toàn bộ Luân Hồi Tự cũng theo đòn tấn công này, sụp đổ ầm ầm, hóa thành tro bụi.

Diệp Bạch dùng cương khí xua tan bụi trần, Thực Tội Ba Lỗ ngã xuống trong cái lỗ sâu hai mét, không biết sống chết.

Lông trên người nó vẫn còn những tia điện tím yếu ớt lóe lên, một mùi khét lẹt lan tỏa trong không khí.

Diệp Bạch mở dị đồng, thấy sinh cơ của nó không giảm, liền biết yêu vật này còn muốn chơi trò với y.

Lấy ra ba quả lựu đạn từ không gian, rút chốt, Diệp Bạch dứt khoát ném xuống.

Lựu đạn nổ tung, tiếng nổ vang dội.

Diệp Bạch thò đầu xuống nhìn, liền thấy Thực Tội Ba Lỗ đã biến mất tăm tích, và dưới hố sâu xuất hiện một địa động mới.

Y khẽ cau mày, tên khốn này đào sâu thật, vậy mà còn biết độn

thổ.

Thực Tội Ba Lỗ đã chui dưới đất không biết bao xa, rồi phá đất chui ra.

Diệp Bạch nghe tiếng đuổi đến, thiên quân đại kích giáng xuống.

Thực Tội Ba Lỗ dùng móng vuốt chống đỡ, Diệp Bạch liên tiếp đánh mấy lần, lại đánh con quái vật này vào trong lớp đất.

Bị lựu đạn nổ bay mất nửa thân người, cộng thêm Diệp Bạch liên tiếp trọng thương, Thực Tội Ba Lỗ đã kiệt sức, kêu réo rít, dường như muốn Diệp Bạch dừng tay.

Nhưng Diệp Bạch nào có thể để nó được như ý, một kích đâm mạnh, cuối cùng cũng phá vỡ phòng ngự của Thực Tội Ba Lỗ, nửa đoạn lưỡi thương đâm vào ngực Thực Tội Ba Lỗ.

Diệp Bạch hất nó bay ra, rồi lại đánh nó vào trong hố.

Sau vài lần giày vò, toàn bộ xương cốt của Thực Tội Ba Lỗ đều nát bấy, không còn sức lực để động thủ với Diệp Bạch nữa.

Đánh nhau lâu như vậy, trán Diệp Bạch cũng lấm tấm mồ hôi, chậm rãi tiến lại gần.

Thực Tội Ba Lỗ chỉ còn tiếng rên rỉ, nhưng trong mắt hung mang không giảm, dường như chỉ chờ Diệp Bạch đến gần, phát ra đòn cuối cùng.

Lúc này, bước chân Diệp Bạch đột nhiên dừng lại, Bá Vương Thương phóng mạnh ra, lưỡi thương cắm vào trán Thực Tội Ba Lỗ.

Trong tầm nhìn dị đồng, con quái vật này không còn chút sinh cơ nào.

Như vậy, Diệp Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiến lên lau chùi Bá Vương Thương rồi cất đi, Diệp Bạch mới

quan sát diện mạo con quái vật này, mặt nó nhăn nheo, toàn là da đen, ngũ quan chen chúc vào nhau, không giống người cũng không giống mèo, mà lại có vài phần tương tự chuột.

Trên cao nguyên hoang lương gió bấc gào thét, một gò đất nhỏ nhô lên, trên bia đá đổ nát viết "Mộ Lạt ma Thiết Mục!" Trong lều dưới chân núi, Khương Thiền Y đã sớm thoát khỏi tâm trạng bi thương vì Thiết Mục qua đời, nằm ỳ trong lều Diệp Bạch không chịu đi.

"Diệp sư phó, dạy ta đi mà?

Ta cũng muốn học cách đối phó yêu ma với ngươi." Ngoài lều Khương Vũ còn kỳ quặc hơn, bưng một bát nước cỏ dại ngâm quỳ xuống đất: "Sư phó, xin mời uống trà!

Ngài không nhận ta làm đồ đệ, ta sẽ không đứng dậy!" Sách nói quy trình bái sư, y học có mô có hình.

Diệp Bạch dứt khoát ném Khương Thiền Y ra ngoài, lại hất đổ bát trà của Khương Vũ, quay về trong lều, lấy cổ quyển ra xem xét kỹ lưỡng.

Vị trí mà Thiết Mục xác định trước khi chết là ở Côn Luân Sơn, từ đây đến khu vực Côn Luân, gần như phải băng qua toàn bộ cao nguyên Tạng.

Chương 272

Chặng đường sau e rằng không dễ đi, nếu mang theo hai chị em họ Khương, e rằng còn phải chuẩn bị thêm một ít đồ ăn thức uống và quần áo giữ ấm.

Không gì khác, Khương Vũ quá ham ăn, chỉ ăn bánh quy nén khô thôi, một bữa cũng có thể ăn sáu bảy miếng, đủ cho người khác ăn hai ngày.

Thực sự muốn nhận người này làm đồ đệ, đưa về nhà rồi, đầu bếp Diệp phủ e rằng không xoay sở kịp.

Nghĩ đến đây, Diệp Bạch cười vỗ vỗ đầu mình, y bị làm sao vậy?

Diệp Bạch y sao có thể tùy tiện nhận đồ đệ?

Người bình thường, không có tư cách này!

Diệp Bạch lấy bản đồ xứ Tạng ra, tham chiếu cổ quyển, muốn tìm một con đường tiện lợi nhất.

Y phát hiện, có một tuyến đường ngắn nhất, không cần phải vượt qua núi cao.

Nhưng con đường này hoang lương không người, e rằng suốt dọc đường cũng không có chỗ tiếp tế.

Một mình y thì không sao, nếu mang theo hai chị em họ Khương, tài nguyên trong không gian rõ ràng không đủ.

Diệp Bạch lại nghĩ đến hai cuốn sách mà Thiết Mục để lại cho y, y rất hứng thú với pháp tu Thiên Nhãn Thông của Mật Tông được miêu tả trong sách, nếu có cơ hội thì có thể quay lại, lấy hai cuốn sách đó đi.

Sau một hồi suy nghĩ không đầu không cuối, Diệp Bạch cuối cùng vẫn quyết định một con đường leo núi cao nguyên Tạng, trên con đường này chắc sẽ có không ít điểm tiếp tế.

Diệp Bạch thở dài một hơi, hai chị em họ Khương không thể bỏ lại, vạn nhất họ gặp phải người của Uông gia, kết cục e rằng sẽ vô cùng thảm khốc.

Giống như Thiết Mục đã nói, hiện tại chỉ có Diệp Bạch mới có thể bảo vệ được họ.

Sáng sớm ngày thứ hai, mây đen dần kéo đến, sắc trời âm trầm.

Trong không trung lất phất mưa phùn, nước mưa tạt vào mặt lạnh buốt thấu xương.

Thời tiết này không thích hợp để tiếp tục lên đường, Diệp Bạch dẫn hai người tìm một ngôi nhà dưới chân núi để tránh mưa.

Mưa rơi liên miên cả một ngày, đến ngày thứ hai mới tạnh.

Ba người cưỡi bốn con bò yak, dẫm trên nền đất ẩm ướt mềm xốp, tiến về phía Côn Luân Sơn.

Cùng lúc đó, ba người Trần Ngọc Lâu thâm nhập Tàng Địa lại có chút mất phương hướng.

"Đệ tử Trương của ta đã chiêm bốc mấy quẻ, thề thốt rằng chúng ta sẽ gặp đồ nhi của ta ở Tàng Địa, vậy mà đã qua biên giới hơn mười ngày rồi, sao lại không gặp được một bóng người sống nào chứ?" Kim Toán Bàn cằn nhằn.

Ba người nằm dài trên sườn dốc đất, đầu bù tóc rối, mặt mày xanh xao, da dẻ đen sạm, xem ra đã chịu không ít khổ sở.

Trần Ngọc Lâu cũng mang vẻ mặt u sầu, nhổ cọng cỏ trong miệng ra: "Tiểu Hắc để lại không gian giới chỉ mà lương thực đã không còn

nhiều, chúng ta phải nghĩ cách thôi, cứ thế này không phải là kế hay, đến lúc đó chưa gặp được Tam đệ, chúng ta đã bị chết đói mất rồi." Chá Cô Tiếu nhìn lên trời, chen vào một câu: "Hoặc là Tam đệ đã căn cứ vào kim bạc kia mà tìm được đích đến rồi." "Ta cũng nhớ bản đồ trên kim bạc, nhưng không có vật tham chiếu thì không dễ tìm." Trần Ngọc Lâu đột nhiên bật dậy, lại suy nghĩ rồi nói: "Còn nhớ cuốn dương bì thư tiên thánh để lại không?

Bức họa thứ hai là một ngọn băng xuyên, có lẽ nơi chúng ta cần tìm chính là ở Côn Luân Sơn, nơi đó độ cao lớn, băng xuyên cũng nhiều." "Vậy là, chúng ta quanh quẩn lâu như vậy, vẫn phải đến Côn Luân Sơn." Kim Toán Bàn thở dài một hơi.

"Không thể nói vậy, chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành chúng ta cũng thu hoạch không nhỏ, huống hồ dãy Côn Luân Sơn lớn như thế, mà kim bạc lấy ra từ quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương nhất định có liên quan mật thiết đến nơi chúng ta muốn tìm, chỉ là hiện giờ chúng ta vẫn thiếu một 'chìa khóa' mà thôi." Trần Ngọc Lâu kiên định nói.

"Hy vọng những gì huynh nói đều đúng, nhưng 'chìa khóa' ở đâu?

Tàng Địa rộng lớn như vậy, chẳng lẽ chúng ta cứ đi bộ mà tìm sao?" Trần Ngọc Lâu không đáp lời, y đang suy tư, chẳng lẽ phải tìm một người Tạng hỏi thăm tình hình, nhưng nơi họ thâm nhập hình như là khu không người, vô cùng hoang lương, khả năng gặp người sống cực kỳ thấp.

Nếu đổi đường đi Côn Luân Sơn, việc bổ sung vật tư lại là một vấn đề nan giải.

Nhất thời, ba người đều không biết làm sao.

Đột nhiên, đất bùn khẽ rung chuyển, từ xa truyền đến tiếng xe tải khởi động.

Ở cuối sườn dốc đất vàng, ba chiếc xe tải quân sự chở hai ba chục người chậm rãi tiến lại gần, khói bụi mịt trời.

Những người này mang theo súng đạn đứng trên xe tải quân sự quan sát xung quanh, mang phong thái của quân nhân.

Ba người vội vàng nằm phục trong bụi cỏ khô, đợi sau khi đoàn xe quân sự màu xanh lá cây trước mắt biến mất, mới cùng nhau chui ra.

"Cuối cùng cũng thấy người sống rồi, nhưng đây là thế lực nào?

Chẳng lẽ là người Anh sao?" Kim Toán Bàn nghi hoặc nói.

Chá Cô Tiếu khẽ lắc đầu: "Không giống, có người mặt Hán, hơn nữa số lượng cũng không ít." "Không cần biết là phe nào, họ chắc hẳn mang theo không ít vật tư, chúng ta bám theo lấy trộm một ít thì sao?" Trần Ngọc Lâu đề nghị.

Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn đều gật đầu, đồng thời họ cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc mục đích của đội quân này khi thâm nhập Tàng Địa là gì.

Năm sáu ngày sau, Diệp Bạch dẫn theo Khương gia tỷ đệ đến cao nguyên Bố Thanh gần Tháp Lạp Mễ Nhĩ thuộc Côn Luân Sơn.

Nơi đây ngoài đồng cỏ chăn nuôi, còn có một vùng sa mạc rộng lớn và khu không người.

Nơi này là điểm giao thoa của ba vùng Thanh, Tạng, Tân.

Ngày hôm đó, ba người tá túc tại nhà một người dân du mục.

Diệp Bạch đã bỏ ra không ít tiền, ba người đã ăn bữa thịnh soạn nhất trong mấy chục ngày qua.

Lưỡi bò trộn gỏi, thịt nướng trùng thảo, bánh bao Tạng, lòng dồi, sườn cừu nướng, bơ lạt.

Rất nhiều món ăn đặc sắc địa phương khiến Diệp Bạch mở mang

tầm mắt, cảm thán tổ quốc địa rộng vật phong phú, mỹ vị vô vàn.

Trong nhà người dân du mục có một người đàn ông Tạng tên Ô Cát, chưa đến bốn mươi tuổi, là một người Khang Ba điển hình, tinh minh, mạnh mẽ.

Ông ta là người duy nhất trong vùng từng vào Tháp Lạp Mễ Nhĩ, trên bàn ăn biết Diệp Bạch ba người muốn thâm nhập Tháp Lạp Mễ Nhĩ, liền tự tiến cử làm người dẫn đường cho ba người.

Người này không biết nói tiếng Quan Thoại, toàn bộ quá trình đều nhờ Khương Thiền Y phiên dịch, Diệp Bạch mới có thể giao tiếp với ông ta.

Theo ông ta nói, nơi Diệp Bạch ba người muốn đến là khu không người của Tàng Địa, nơi đó bình thường rất ít người đặt chân tới, người thường vào đó nhất định sẽ lạc hướng, chỉ khi có ông ta dẫn đi mới có thể an toàn ra vào.

Diệp Bạch khẽ cười, đây đúng là 'vương bà bán dưa, tự khen dưa mình ngon'.

Vẫn chưa đưa ra quyết định, liền thấy Khương Thiền Y ghé sát tai hắn nói: “Ta thấy mang ông ta đi cũng tốt, chúng ta sẽ không bị lạc đường.” “Vậy nàng trả tiền sao?” Khương Thiền Y mặt cứng đờ, rồi vội vàng nói: “Vậy thôi, có chàng ở đây, chúng ta không sợ lạc đường.” Biết Diệp Bạch từ chối, trên mặt Ô Cát lộ vẻ ảm đạm.

Bữa tối sắp kết thúc, từ phía sau tấm rèm da dê trên bàn ăn, mấy đứa trẻ nhỏ thò đầu ra, đáng thương nhìn những món ăn ngon trên bàn.

Một bé trai, ba bé gái, đều là con của Ô Cát, đứa lớn nhất cũng không quá bảy tuổi.

Bọn chúng da đen sạm, nhưng đôi mắt lại to tròn, long lanh, tràn

đầy vẻ ngây thơ của trẻ nhỏ.

Những thức ăn thừa của Diệp Bạch và mọi người là một bữa tiệc thịnh soạn hiếm có đối với những đứa trẻ này.

“Nói với Ô Cát, chúng ta đang cần một người dẫn đường, hơn nữa trước khi xuất phát chúng ta sẽ mua sắm rất nhiều vật tư, bảo ông ta chuẩn bị trước.” Diệp Bạch nói với Khương Thiền Y.

Chương 273

Khương Thiền Y nhìn lũ trẻ sau rèm, biết vì sao Diệp Bạch thay đổi ý định, sau đó liền phiên dịch lại những lời này cho Ô Cát.

Ô Cát nghe xong đại hỷ, cúi lạy Diệp Bạch tạ ơn, liên tục nói mấy câu cảm ơn bằng tiếng Tạng.

Bữa tiệc tối kết thúc, ba người ăn no uống đủ, trên bàn còn một cái đùi cừu lớn, Khương Vũ muốn mang về từ từ ăn.

Nhưng tay vừa vươn ra đã bị Khương Thiền Y đánh rụt lại.

"Ăn, ăn, ăn, chỉ biết ăn thôi, sắp thành đồ tham ăn rồi, không biết để lại cho người khác một ít sao!" Khương Vũ ấm ức trong lòng, đành theo sau hai người ra khỏi lều Mông Cổ.

Sau khi ba người rời đi, lũ trẻ của Ô Cát hớn hở xông lên bàn ăn, vui vẻ chia nhau bữa tiệc tàn dư thịnh soạn.

Chiều ngày thứ hai, Diệp Bạch mua sắm không ít vật tư, không gian đã chất đầy một nửa, còn nửa nhỏ để Khương gia tỷ đệ tự quản lý.

Thêm Ô Cát, bốn người cùng năm con bò yak mang theo lượng lớn vật tư tiến về hướng tây bắc, khởi hành chuyến đi đến dãy Côn Luân Sơn.

Trước khi đi, Ô Cát và lũ trẻ vẫy tay từ biệt.

"Ba ba, mau về nhé, chúng con ở nhà đợi ba." (Tiếng Tạng) Vùng cao nguyên Tạng Bắc sâu trong nội địa, khí hậu khô hạn và lạnh giá, nhiệt độ và lượng mưa biến đổi mạnh theo chiều dọc, mùa đông lạnh giá còn mùa hạn kéo dài.

Hiện tại chính là cuối hạ, thời điểm khí hậu bất ổn định nhất trong

năm.

Vùng hoang dã được người ta gọi là khu không người 'Xích Khoát', tuy vắng bóng người, nhưng sinh linh trong tự nhiên không ít, chim chóc bay thành đàn, động vật hoang dã thỉnh thoảng xuất hiện, những dãy núi xa xa trùng điệp không dứt.

Phía sau núi và bầu trời xanh thẳm nối liền, là một vùng tuyết trắng mênh mông, nhưng khoảng cách quá xa không thể nhìn rõ là núi tuyết hay là những đám mây chất đống ở chân trời.

Bốn người đi năm ngày, đã xuyên qua khu không người và sắp tiến vào vùng núi.

Nơi đây là khu vực hoang vắng hơn cả vùng hoang nguyên không người.

Trong thời gian này, Ô Cát quả thực là một người dẫn đường đủ tiêu chuẩn, dẫn Diệp Bạch ba người đi vòng qua không ít đường khó hiểm trở, giúp tiết kiệm rất nhiều thời gian hành trình.

Đoạn đường phía dưới khá hiểm trở, Ô Cát không đi theo nữa, sau khi dặn dò ba người rất nhiều điều cần chú ý, nhận lấy thù lao Diệp Bạch đưa, liền quay về theo đường cũ.

Đoàn người dừng lại bên hồ nước ở cửa núi, Diệp Bạch bảo Khương gia tỷ đệ xuống bò nghỉ ngơi.

Nước hồ khô cạn, màu vàng cam, xung quanh cây khô mọc ngang dọc, một vẻ chết chóc.

Trong hồ có rất nhiều chim nước cổ đen, trong tình huống không có người quấy rầy, chúng bay thành đàn về phía nam.

Những con chim này không phải chim di cư sau khi thiên tai, chúng bay khỏi hồ nước đã sinh tồn từ lâu này, rất có thể là do trong núi có tuyết lở xảy ra, khiến chúng bị kinh sợ.

Nhưng hiện giờ dường như không có dấu hiệu tuyết lở.

Khả năng duy nhất chính là dấu hiệu của một đợt hàn triều sắp đến.

Diệp Bạch nhớ đến lời Ô Cát từng nói trước khi đi, thâm nhập núi tuyết nhất định phải cẩn thận hàn triều.

Hàn triều là một loại biến đổi khí hậu tự nhiên ở vùng núi tuyết.

Một khi hàn triều ập đến, nhiệt độ sẽ giảm đột ngột, nếu người và động vật ở lại quá lâu trong hàn triều mà không có biện pháp giữ ấm, sẽ mất tri giác ngay lập tức, biến thành tượng băng.

Có không ít người dẫn đường núi tuyết kinh nghiệm phong phú đều bị mắc kẹt trong hàn triều, bị đông cứng đến chết.

Thấy Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn đàn chim bay đi xa, khuôn mặt đen sạm tinh xảo của Khương Thiền Y ghé sát lại.

“Diệp Bạch, sao vậy?” “Lát nữa vào núi nhớ mặc thêm quần áo, cẩn thận hàn triều đột ngột ập đến, với lại...

đừng rời ta quá xa.” “Vâng.” Khương Thiền Y ngoan ngoãn gật đầu, đi suốt chặng đường, không biết từ lúc nào, những lời Diệp Bạch nói nàng đều nghe theo mà làm.

Ngọn núi tuyết trước mặt ba người độ cao không thấp, hơn nữa đỉnh núi bị tuyết phủ dày đặc, đi trong thung lũng rất dễ gây ra tuyết lở.

Ô Cát trước khi đi đã nói với mọi người một con đường hẻm núi lõm, từ đó có thể đi qua núi tuyết.

Nhưng con đường lõm này cũng là khu vực không người hiểm nguy, được người địa phương gọi là ‘Tàng Cốt Câu’.

Nguồn gốc của Tàng Cốt Câu không ai tìm ra được, sở dĩ có cái

tên này là vì đây là nơi bách thú trong núi tự sát, hàng năm đều có một lượng lớn sơn dương, bò rừng, gấu Tạng chạy đến đây tự sát, để lại một đống thi hài.

Dưới đáy khe đầy xương trắng, mỗi khi màn đêm buông xuống, những đốm lân hỏa xanh lam rải rác khắp nơi, người gan lớn đến mấy cũng không dám lại gần đây.

Diệp Bạch lật người xuống bò, dắt bò yak chậm rãi đi vào Tàng Cốt Câu, Khương gia tỷ đệ cũng làm theo, đi theo sau Diệp Bạch.

Nơi đây sở dĩ gọi là 'câu' (khe) mà không gọi là 'cốc' (thung lũng), là vì địa hình quá chật hẹp và phức tạp, hai bên đều là vách đá dựng đứng như dao gọt búa chém, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đường chân trời.

Trong khe toàn là đá lộn xộn và cỏ dại, lẫn vào đó có không ít thi hài trắng, đa số là xác bò dê.

Có những bộ xương đã bị gió thổi mấy trăm năm, khô giòn yếu ớt, có những bộ xương vẫn còn rất mới, không ít bị ruồi nhặng sâu bọ đục khoét.

Trong khe vô cùng âm u lạnh lẽo, nhiệt độ thấp hơn dưới chân núi tuyết không ít.

Diệp Bạch không mở miệng nói chuyện, Khương gia tỷ đệ tự nhiên cũng không dám ồn ào, ba người chậm rãi đi trong khe.

Đi được khoảng một phần tư quãng đường, màn đêm đã buông xuống, Diệp Bạch không tìm được nơi thích hợp để cắm trại, bốn con bò yak đã bắt đầu có chút bồn chồn.

“Cứ cắm trại ở đây đi.” Diệp Bạch tìm một nơi tập trung mấy cây khô, sẽ không bị đá rơi từ đỉnh núi đập trúng, lại bảo Khương gia tỷ đệ dựng lều, đào hố nấu nước.

Nơi đây củi khô rất nhiều, không thiếu nhiên liệu cho lửa trại, Khương Thiền Y thêm không ít củi vào lửa trại, ngọn lửa bùng bùng, chiếu rọi khuôn mặt ba người đỏ rực.

"Diệp Bạch, nơi này sẽ không có ma quỷ chứ?

Sao ta lại cảm thấy lạnh lẽo rợn người thế này." "Ở đây chết toàn là động vật, sẽ không có quỷ." "Nhưng ta vẫn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm ta?" Khương Thiền Y nhìn quanh, xa xa xương trắng chất đống, lân hỏa lập lòe.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, từ trong không gian lấy ra một lá phù lục ném cho Khương Thiền Y: "Mang theo bên mình, có thể bảo vệ nàng vô sự." Khương Thiền Y cười hì hì nhận lấy lá phù lục, cẩn thận đeo lên cổ.

Khương Vũ đối diện có chút không vui, đôi mắt to hơn cả bò yak trực tiếp nhìn chằm chằm Diệp Bạch, dường như đang nói, đều cho nàng ấy, sao không cho ta một lá?

Diệp Bạch bất đắc dĩ, lại lấy ra một lá ném cho y.

Khương Vũ mỉm cười, bắt chước Khương Thiền Y, đeo lên người một cách bài bản.

Ánh trăng sáng tỏ, nhưng trong thung lũng lại âm u lạnh buốt, chiếu sáng chỉ có lửa trại trước mặt ba người và những đốm lân hỏa u u xung quanh.

Diệp Bạch sai Khương Thiền Y đun không ít nước nóng, Khương Thiền Y tuy không biết Diệp Bạch muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời mà làm.

Ba người đun sôi tất cả nguồn nước mang theo thành nước nóng, lại đổ vào túi nước, sau đó được Diệp Bạch đặt vào không gian.

Nhiệt độ tiếp tục giảm xuống, lửa củi tuy mạnh, nhưng ngọn lửa

không còn bùng sáng như lúc đầu, mà càng cháy càng nhỏ dần.

Lúc này, bốn con bò yak bắt đầu kêu rống, muốn thoát khỏi dây thừng, dường như có thứ gì đó nguy hiểm sắp ập đến.

Chương 274

“Diệp Bạch… những con bò yak này có cần an ủi không?” Khương Thiền Y cũng nhận ra nguy cơ liền mở miệng nói.

“Không cần quản, hành lý đều đã lấy xuống rồi, cứ để chúng đi đi.” Những con bò yak cảm nhận được nguy cơ sinh tử, không còn hiền lành ngoan ngoãn như bình thường, ra sức giằng đứt dây thừng, lao như điên về phía sâu trong Tàng Cốt Câu.

Diệp Bạch lấy tất cả chăn len giữ ấm trong không gian ra, trải vào một không gian nhỏ hình hõm dưới vách đá, rồi kéo Khương gia tỷ đệ vào.

Bên ngoài khe núi dường như nổi lên cuồng phong, sau đó có tiếng đóng băng nhanh chóng.

Nhiệt độ càng lúc càng thấp, đống lửa trại cách đó không xa chỉ còn nhỏ bằng nắm tay, dưới luồng khí lạnh như một chiếc thuyền đơn độc giữa dòng, có thể bị diệt vong bất cứ lúc nào.

Rất nhanh, hàn triều mang theo khí hậu cực kỳ lạnh giá ập đến, cảnh vật xung quanh trong khoảnh khắc phủ lên một lớp băng sương.

Cả thế giới dường như bị nhuộm thành màu xanh băng, đống lửa trại to bằng nắm tay kia lập tức tắt ngúm, than hồng cũng theo đó phủ lên một lớp băng sương.

Diệp Bạch vận dụng Tử Hà Chân Khí, một màng cương khí bán trong suốt màu tím lấp lánh xuất hiện trước mắt Khương gia tỷ đệ.

Cương khí ngăn cách luồng khí lạnh, hình thành một không gian nhỏ kín mít.

Họ chưa kịp kinh hô, lại thấy bên ngoài cuồng phong nổi lên dữ

dội, đột nhiên mưa đá trút xuống.

Mưa đá to bằng hạt sỏi đập vào vách đá, đất bùn, xương trắng... cương khí màu tím dường như ngăn cách mọi thứ.

"Diệp Bạch, chúng ta còn sống được không?" Khương Thiền Y có chút kinh hãi nói.

"Ta sẽ bảo vệ các nàng chu toàn." Giọng nói tuy bình thản, nhưng dường như tràn đầy tự tin.

Khương Thiền Y lén nhìn Diệp Bạch một cái, đột nhiên đỏ mặt, sau đó chui vào trong chiếc chăn len dày.

Luồng khí lạnh càng lúc càng dữ dội, nhiệt độ vẫn tiếp tục giảm xuống.

Lớp bảo vệ cương khí tuy ngăn được cuồng phong và mưa đá, nhưng không phải là một lớp cách nhiệt tốt.

Khương gia tỷ đệ vẫn bị lạnh đến tê liệt chân tay, mặt mày tái mét, may mà có nước nóng vừa đun sôi giữ ấm, hai người lại nhấp từng ngụm nhỏ, cũng coi như chịu đựng được.

Diệp Bạch cảm thấy chân khí vẫn còn dư lực, liền mỗi người nắm lấy một tay họ, truyền chân khí vào cơ thể họ để chống lại cái lạnh.

Đêm xuống, Khương gia tỷ đệ đã sớm chìm vào giấc ngủ, chỉ có Diệp Bạch vẫn tiếp tục truyền chân khí canh gác.

Trước mắt trắng xóa một vùng, tuy gió đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng nhiệt độ vẫn cực thấp.

Khương Thiền Y không biết từ lúc nào đã chui vào trong chăn của Diệp Bạch, như bạch tuộc vậy, ôm chặt lấy cơ thể ấm nóng của Diệp Bạch, khẽ ngáy ngủ.

Cơ thể mềm mại của thiếu nữ ấm áp, tự nhiên tỏa ra một mùi hương thanh khiết ngọt ngào.

Diệp Bạch đã lâu không gần gũi nữ sắc, khó tránh khỏi có chút xao động, đành niệm thầm chú thanh tâm của Đạo gia: "Băng hàn vạn cổ, vạn vật càng tĩnh lặng, tâm nên khí tĩnh, quên ta độc thần, tâm thần hợp nhất." Hàn triều kéo dài suốt một đêm.

Ngày thứ hai, vạn vật phủ lên một lớp sương giá, nhìn vào mắt là một vùng trắng xóa.

Diệp Bạch thu vật tư hành lý vào không gian, cùng Khương gia tỷ đệ đi bộ lên đường.

Trên nền đất sương trắng chỉ còn lại sáu dấu chân.

Hàn triều tuy đã qua, nhưng nhiệt độ vẫn cực thấp, một hơi khí nóng thở ra, trong không khí lập tức ngưng tụ thành sương trắng.

Tàng Cốt Câu trải dài mấy chục dặm, ba người đi không mục đích.

Khoảng đến giữa trưa, ba người dừng lại, trước mắt nằm ba thi thể bò yak bị đóng băng, xa hơn nữa là xương trắng chất đống ngổn ngang, và vùng đất bùn không bị sương giá phủ kín.

Đó là ranh giới mà hàn triều quét qua.

Ba con bò yak mắt mở trừng trừng đầy tơ máu, dường như cực kỳ không cam lòng, chúng chỉ cách sự sống một đường tơ mỏng.

"Ơ, không phải có bốn con bò yak sao?

Sao ở đây chỉ có ba con?" Khương Thiền Y nghi hoặc nói.

"Bị đàn sói tha đi rồi." Diệp Bạch đứng trước những dấu chân dày đặc hình hoa mai, đáp một tiếng.

Hắn lại nhìn bốn phía, bốn bề mênh mông, hoang lương một

mảng, không có dấu hiệu sự sống.

Đàn sói để lại không ít dấu chân, cho thấy đây là một đàn sói lớn, hơn nữa thường xuyên trú ngụ gần núi tuyết, biết cách lợi dụng môi trường hàn triều để săn mồi.

Ba con bò yak còn lại, đàn sói cũng nhất định sẽ không bỏ qua.

"Tiếp tục lên đường, tối nay chúng ta nhất định phải đi ra khỏi Tàng Cốt Câu." Khương Thiền Y có chút lưu luyến thịt bò yak: "Diệp Bạch, chúng ta không mang theo ít thịt bò yak đi sao?" "Động dao tất nhiên sẽ chảy máu, đàn sói khứu giác linh mẫn, đến lúc đó sẽ coi chúng ta là mục tiêu của chúng, vật tư chúng ta mang theo hiện giờ đủ dùng, đừng gây thêm rắc rối." Diệp Bạch quay đầu giải thích một câu, tiếp tục tiến về phía trước.

"Vâng, vậy chúng ta mau đi thôi." Khương Thiền Y trong lòng vui vẻ gật đầu, nhanh chóng đuổi theo.

Không biết vì sao, Diệp Bạch hôm nay đối với nàng rất kiên nhẫn, trước đây những vấn đề này y đều không thèm giải thích.

Đi ra khỏi vùng hàn triều, nhiệt độ không còn thấp như trước, nhưng hai bên khe núi vẫn chất đống không ít xương trắng động vật.

Sừng bò, sừng dê, xương đầu gấu tàn tích đã lâu năm, số lượng không ít, bị chôn dưới những tảng đá vỡ.

Khương Thiền Y sinh nghi, không nhịn được hỏi: "Diệp Bạch, chàng nói Tàng Cốt Câu hình thành như thế nào, chẳng lẽ thật sự như chú Ô Cát nói, thiên thần nổi giận, giáng tai họa, khiến bách thú tự sát hiến tế sao?" Diệp Bạch đoán rằng: "Những truyền thuyết cổ xưa để lại, có thể chỉ giữ lại một phần cái bóng của sự thật, không thể coi là chuyện thật, những dã thú nhảy vách tự sát này có thể chỉ là bị đàn sói bao vây, hoặc gặp phải hàn triều như chúng ta ngày hôm qua, bị buộc

vào khe núi tự tuyệt đường sống.” Trong lúc rảnh rỗi, Diệp Bạch lại kể cho Khương gia tỷ đệ không ít chuyện thú vị, khiến hai người hứng thú liên tục, hỏi mãi không thôi, những gì có thể trả lời, Diệp Bạch đều lần lượt đáp.

Màn đêm buông xuống, ba người cuối cùng cũng sắp đi ra khỏi Tàng Cốt Câu.

Diệp Bạch phát hiện ở lối ra của Tàng Cốt Câu, có một gốc cây khô cụt, trên đó có một hình mặt quỷ đầu người ba mắt rất mờ.

Hắn từng thấy họa tiết tương tự ở Luân Hồi Tự, phỏng chừng nơi này cách di tích Ma Quốc không xa.

Ba người cắm trại nghỉ ngơi dưới chân núi ở lối ra, lần này không đốt lửa, chỉ ăn thức ăn vẫn còn giữ nhiệt độ mà Diệp Bạch lấy ra từ không gian.

Đột nhiên, Diệp Bạch nghe thấy tiếng vật gì đó lăn xuống từ phía trên đầu.

Chỉ thấy trong ánh trăng mờ ảo, một con gấu Tạng khổng lồ từ độ cao trăm mét phía trên lăn xuống.

Tàng Cốt Câu vốn là một vết nứt nẻ của mặt đất, hai bên vách núi dốc đứng chật hẹp.

Gấu Tạng nặng ngàn cân, lực rơi xuống cực kỳ mạnh, trên đường đi va gãy không ít cây khô và bụi gai trên vách đá.

Kéo theo một đống đá vụn và thân cây khô, con gấu Tạng đổ ầm xuống đất, như thể túi máu bị nổ tung, máu tươi văng tứ tung, xương cốt nát vụn, con gấu Tạng đã chết không thể chết hơn được nữa.

Luồng khí này như cơn gió mạnh ập đến, làm mặt đất cũng rung chuyển ba lần.

Diệp Bạch sớm đã bảo vệ Khương gia tỷ đệ, thấy trên vách đá không còn đá vụn rơi xuống nữa, mới dẫn hai người đi ra.

Chương 275

Gấu Tạng khác với gấu thông thường, khuôn mặt giống mặt ngựa, toàn thân mọc lông đen.

Hiện giờ con gấu Tạng này đã bị nát thành bãi thịt băm, máu thịt nhầy nhụa thành một khối lớn, trông như một tấm da bọc thịt mềm.

Đột nhiên, Diệp Bạch phát hiện ở sâu trong hốc mắt con gấu Tạng có một cây phi đao dính máu.

Kiểu dáng phi đao này hắn rất quen thuộc, giống hệt loại hắn thường dùng.

Diệp Bạch hơi chấn kinh, kỹ năng phi đao của hắn học từ Hồng Cô, hiện giờ Hồng Cô không thể đến Côn Luân Sơn, vậy người sử dụng phi đao chỉ có thể là Nhị ca Chá Cô Tiếu của hắn.

Nhưng cho dù bức điện báo hắn gửi về Trường Sa có kịp thời đến đâu, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Chá Cô Tiếu cũng không thể từ Trường Sa gấp rút đến đây được.

Trừ khi Chá Cô Tiếu và những người khác sau khi ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, trực tiếp đi thẳng đến dãy Côn Luân Sơn.

Nói như vậy thì cũng có khả năng họ đã đến đây trước hắn.

Diệp Bạch không khỏi nở nụ cười, hai vị ca ca này của hắn quả nhiên không làm người ta thất vọng.

Lúc này, Khương Thiền Y lên tiếng nhắc nhở: "Diệp Bạch, chàng nhìn bụng con gấu, hình như bị đạn súng bắn trúng." Đạn súng?

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, Chá Cô Tiếu tuy có hộp pháo đen, nhưng y từ nhỏ sống trong núi tuyết, biết rõ nguy hiểm khi nổ súng trên núi tuyết.

Đã dùng phi tiêu, sao còn nổ súng?

Diệp Bạch kẹp ngón trỏ và ngón giữa lại, từ bụng con gấu Tạng đào ra một viên đạn.

Viên đạn hơi ánh lên màu vàng kim, không giống với viên đạn thường dùng.

Đây là đạn chuyên dụng của súng Đức, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Diệp Bạch tâm tư xoay chuyển, phỏng đoán có một thế lực khác cũng đã đến Côn Luân Sơn, hơn nữa có thể sử dụng trang bị của Đức, có lẽ có liên quan đến Uông gia.

Chẳng lẽ người Uông gia biết là hắn đã đưa Khương Thiền Y đi, nên truy đuổi đến tận đây sao?

Thấy Diệp Bạch cau mày chặt, Khương Thiền Y không nhịn được mở miệng hỏi.

"Diệp Bạch, sao vậy?" Diệp Bạch nhìn Khương gia tỷ đệ một cái: "Các ngươi cẩn thận một chút, đoạn đường sắp tới e rằng sẽ không yên bình." Suy nghĩ một lát, Diệp Bạch từ trong không gian lấy ra một khẩu súng lục màu đen đưa cho Khương Vũ.

"Mau chóng làm quen với nó, dùng nó để phòng thân." Khẩu súng lục là loại Colt, hàng Mỹ, Khương Vũ yêu thích không rời tay, hươ huơ trước mặt Khương Thiền Y.

Khương Thiền Y có chút đỏ mắt: "Diệp Bạch, ta cũng muốn." "Nàng bắn súng quá tệ, ta sợ nàng làm ta bị thương, vẫn nên dùng dao găm tự vệ đi." Diệp Bạch một câu nói trực tiếp khiến Khương Thiền Y 'tự bế'.

Tiếp đó, Diệp Bạch từ trong không gian lấy ra một quả pháo hiệu, tìm một chỗ trống trải để bắn.

“Hy vọng họ có thể nhìn thấy.” Pháo hiệu nổ tung phía trên Tàng Cốt Câu, khói đỏ tản ra lưu lại trên không trung một khoảng thời gian không nhỏ.

Trong một hang đá trên Đại Tuyết Sơn, cuồng phong gào thét, Trần Ngọc Lâu đang canh gác trước cửa hang.

Thấy khói đỏ mờ mờ ở xa, y lập tức lộ ra nụ cười vui mừng khôn xiết.

Tam đệ của mình quả nhiên cũng đã đến rồi.

Đương nhiên, nhìn thấy cảnh tượng này không chỉ có ba người Trần Ngọc Lâu.

Trên sườn núi tuyết, hơn chục chiếc lều màu xanh lá cây được xếp đặt ngăn nắp.

Một người phụ nữ cao ráo, khoác áo lông đen nhanh nhẹn đứng trên đỉnh vách đá giữa tuyết, nhìn làn khói ở xa, nàng ta nở một nụ cười quỷ dị: “Thú vị, xem ra không chỉ có một ổ thỏ đâu!” Sau một đêm, dưới Tàng Cốt Câu, Diệp Bạch vẫn chưa đợi được Chá Cô Tiếu và những người khác.

Hắn suy nghĩ một lát, quyết định tiếp tục tiến về phía trước.

Dãy Côn Luân Sơn đã không còn xa nữa, qua khỏi Tàng Cốt Câu, chỉ cần vượt qua cửa ải cuối cùng là Thần La Câu Băng Xuyên, là có thể đến dãy Côn Luân Sơn.

Thần La Câu Băng Xuyên là dòng sông băng cổ có độ cao thấp độc nhất vô nhị trên thế giới.

Dòng sông băng xuyên qua giữa hai ngọn núi tuyết hùng vĩ, kéo dài xuống khu rừng nguyên sinh phía dưới.

Theo Ô Cát nói, khu rừng này cổ thụ che trời, mọc vô số kỳ hoa dị

thảo, nhưng cũng có không ít dã thú hung mãnh trú ngụ trong đó, người thường không ai dám lại gần.

Diệp Bạch dẫn Khương gia tỷ đệ đến một vực băng lớn, xa xa là biển rừng núi tuyết, mênh mông vô tận.

Bên dưới vực băng là khu rừng nguyên sinh tràn ngập sương mù trắng, trong rừng nhiệt độ cao, tạo thành chênh lệch nhiệt độ, ngưng tụ thành hơi nước tụ lại phía trên rừng, quanh năm không tan.

Lúc này, trên bầu trời xa xa sáng lên một luồng ánh sáng trắng mờ ảo, tia sáng lấp lánh chói mắt, tựa như vầng bạc quanh đỉnh núi tuyết, mang cảm giác thần thánh của nhật nguyệt đồng huy.

Khương Thiền Y mặt mày kích động, tay múa chân reo, chỉ vào ánh sáng trắng nói: "Diệp Bạch, đây là Phật quang!

Đây là Phật quang!

Ông Thiết từng nói, trong Côn Luân Sơn có Phật quang Bảo Đỉnh ngàn năm xuất hiện một lần, không ngờ chúng ta lại được nhìn thấy!" Phật quang thông thường chỉ là phản ứng khúc xạ trong tự nhiên, hoặc do hiện tượng phóng điện đồng bộ trong tầng mây tạo ra.

Nhưng vầng Phật quang này quả thực có vài phần bất thường, ánh sáng tỏa ra khiến người ta cảm thấy thư thái cả thân tâm, dường như có công hiệu tẩy rửa lòng người.

Diệp Bạch không nhịn được mở dị đồng ra quan sát, nhưng Phật quang không thấy điều bất thường, ngược lại ở sâu trong rừng nguyên sinh lại thấy một tia sáng xanh nhạt xuyên thẳng trời lóe qua.

Ánh sáng xanh?

Là yêu khí?

Diệp Bạch tâm tư nặng trĩu, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy yêu khí

đậm đặc như vậy, chẳng lẽ bên dưới rừng Thần La Câu đang nuôi dưỡng một đại yêu.

Nhưng nếu muốn đến dãy Côn Luân Sơn, khu rừng dưới sông băng là con đường tiện lợi nhất.

Chẳng lẽ cần đổi đường đi?

Diệp Bạch nhìn về hai bên Đại Tuyết Sơn, núi thế dốc đứng hùng vĩ, lượng tuyết lớn phủ kín phía trên.

Nếu là một mình hắn thì còn có thể dựa vào khinh công mà leo qua, nhưng dẫn theo Khương gia tỷ đệ thì chắc chắn không thể đi qua được.

Hơn nữa, Ác La Hải Thành là sào huyệt cũ của Ma Quốc, trong đó còn không biết ẩn chứa nguy hiểm gì, chẳng lẽ thật sự muốn đưa Khương gia tỷ đệ vào đó sao.

Lúc này, thấy Diệp Bạch cau mày không giãn ra, Khương Thiền Y nhăn mặt nói: "Hừ!

Đừng hòng bỏ ta lại, ta theo chàng đến cùng." Nhìn thẳng vào mắt Diệp Bạch, Khương Thiền Y lại nói: "Đừng tưởng ta không biết chàng đang nghĩ gì, mỗi lần chàng lộ ra vẻ mặt này là lại muốn bỏ chúng ta lại.

Mặc kệ phía trước có bao nhiêu nguy hiểm, chúng ta đều không sợ nguy hiểm, đúng không, Khương Vũ?" Khương Thiền Y véo vào thịt non trên người Khương Vũ.

"Đau!

Ai da!

Chương 276

Sư phụ, Thiền Y nói đúng!" "Với lại, ông Thiết đã trả thù lao cho chàng, bảo chàng bảo vệ chúng ta, Diệp Bạch, chàng nhất định không phải người thất tín nuốt lời." Diệp Bạch khẽ cười: "Thứ nhất, thù lao ta vẫn chưa nhận, giao dịch chưa thành, thứ hai, có dẫn các nàng đi hay không, quyền quyết định ở ta, ý kiến của các nàng vô dụng." Khương Thiền Y tức đến đỏ mặt: "Uổng công ta hôm qua chui vào chăn của chàng muốn sưởi ấm cho chàng, ta... ta lần sau..." Khương Thiền Y nói năng lộn xộn, không cẩn thận trượt chân, mắt cá chân lún vào lớp băng mỏng, thân người nghiêng ngả, ngã đầu xuống sông băng.

Diệp Bạch thân hình khẽ động, túm lấy vạt áo nàng, kéo nàng lên.

Khương Thiền Y bị dọa cho giật mình, ôm chặt lấy Diệp Bạch không chịu buông tay.

Nàng vừa sụt sịt mũi vừa khóc lóc nói: "Diệp Bạch, chàng đừng bỏ chúng ta lại được không, ta còn muốn về gặp cha ta, gặp nhị thúc ta, gặp cháu trai ta, gặp…" "Đừng gặp nữa, ta không nói sẽ bỏ các nàng lại." Diệp Bạch kéo Khương Thiền Y ra khỏi người mình.

"Lau nước mắt nước mũi đi, lát nữa chuẩn bị xuống sông băng." Khương Thiền Y lập tức vui vẻ nở nụ cười: "Hì hì, được!" Diệp Bạch quét mắt nhìn một lượt trên vách núi, tìm một vị trí tiện lợi để xuống dốc.

Mặt băng này trông có vẻ chắc chắn, nhưng bên dưới có rất nhiều khe băng và hang băng, Diệp Bạch liên tục dặn dò Khương gia tỷ đệ cẩn thận.

Ba sợi dây dài thả xuống bên dưới vực băng, Diệp Bạch dẫn đầu,

trượt xuống trước.

Chiều cao của sông băng là vài trăm mét, càng xuống dưới, nhiệt độ càng cao, mặt băng cũng dần mỏng đi, cuối cùng lộ ra vách đá màu xanh đen.

Dẫm lên lớp đất bùn lá rụng ẩm ướt mềm mại, Diệp Bạch luôn cảm thấy như trở về Thung lũng Trùng Vân Nam, khí hậu và môi trường nơi đó dường như không khác gì nơi này.

Trước mắt cây cối khổng lồ vươn tới trời xanh, cành lá sum suê, nghĩ là mọc giữa hai ngọn núi tuyết, không mọc cao thì sẽ không thấy ánh nắng mặt trời.

Khu rừng nguyên sinh này là con đường tiện lợi nhất để đến dãy Côn Luân Sơn, nếu Chá Cô Tiếu và những người khác cùng những người bị nghi là Uông gia cũng đi theo, thì đây cũng là con đường ưu tiên.

Vì vậy Diệp Bạch định ở lại đây đợi, trước tiên tập hợp với Chá Cô Tiếu và những người khác, sau đó điều tra xem thế lực thứ ba theo dõi họ rốt cuộc có lai lịch gì.

Dẫn theo Khương gia tỷ đệ, Diệp Bạch đã tạo không ít dấu hiệu bí mật trên cây cối dưới sông băng.

Đứng đợi bên một vũng nước nhỏ nơi suối hội tụ, Diệp Bạch dựng trại, lại dùng cành lá che giấu lều.

Hiện tại, chính là chờ người!

Trong vùng tuyết trắng xóa, ba bóng người mặc áo khoác quân đội đang tiềm hành trong tuyết.

Chính là ba người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Kim Toán Bàn.

“Hắc hắc, đồ của mấy lão ngoại quốc này ấm thật, sớm biết thì

nên vơ thêm mấy bộ, tiếc là bộ này hơi chật.

Mà các ngươi nói xem, đám người này rốt cuộc có lai lịch gì?" Kim Toán Bàn hỏi.

"Tuy mỗi người đều có một khẩu vũ khí Đức, nhưng không phải là người chính phủ, ta thấy giống người Uông gia mà Tam đệ từng nói." Trần Ngọc Lâu đáp.

Kim Toán Bàn kinh ngạc nghi ngờ nói: "Người Uông gia?

Không thể nào, chẳng phải Uông gia và Trương gia đang đấu đá kịch liệt sao?

Sao lại còn phái người đến nơi hoang vu này." Chá Cô Tiếu khẽ nhíu mày nói: "Người Uông gia xưa nay luôn có mục tiêu rõ ràng, tuy chưa giao phong với chúng ta nhiều, nhưng từ lời Tam đệ cũng có thể biết, gia tộc này vô cùng thần bí, thế lực khổng lồ, họ đến Côn Luân Sơn hoặc là phát hiện đại mộ, hoặc là cùng mục đích với chúng ta." "Một mục đích?

Giải trừ lời nguyền?

Chẳng lẽ Uông gia cũng có người trúng lời nguyền?" Kim Toán Bàn lại đột nhiên nghĩ ra: "Các ngươi nói có khả năng này không, năm xưa Uông Tang Hải tìm đến một nhánh Bàn Sơn đạo nhân, vì vậy có một chi Bàn Sơn đạo nhân đã nhập vào Uông gia, huyết mạch di truyền, để lại một nhánh người Uông gia trúng lời nguyền, đám người này hiện tại đến Côn Luân Sơn để giải trừ lời nguyền!" Kim Toán Bàn vỗ mạnh đùi, cảm thấy mình cuối cùng cũng thông minh một lần, từ những manh mối nhỏ nhặt đã tìm ra chân tướng sự việc.

Chá Cô Tiếu cũng không khỏi nghi hoặc, lời nói này của Kim Toán Bàn vô cùng hợp lý, chẳng lẽ năm xưa thật sự có tiền bối bộ tộc Trát Cách Lạp Mã đã nhập vào Uông gia.

Nếu là như vậy, nhánh người Uông gia này có lẽ không phải kẻ thù.

"Ta thấy không phải!" Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một lát, lên tiếng nói: "Nếu người Uông gia đến là một nhánh của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, thì hẳn phải đoán ra thân phận của chúng ta, dù sao diện mạo ba huynh đệ chúng ta chắc hẳn đã sớm được tầng lớp cao của Uông gia biết rõ rồi." "Sau khi chúng ta bị phát hiện, họ lập tức ra tay quyết đoán." "Còn nhớ người phụ nữ đã giao thủ với chúng ta không?

Cước pháp sắc bén, ta trước mặt nàng ta không đỡ nổi năm chiêu, nếu không phải Nhị đệ kịp thời đến giúp sức, ta dùng lựu đạn yểm hộ, chúng ta thật sự đã không thoát được." Chá Cô Tiếu nhớ lại cảnh tượng lúc đó, cũng âm thầm gật đầu nói: "Người phụ nữ đó chiêu nào cũng lấy mạng, nếu biết thân phận của chúng ta mà còn ra tay độc địa như vậy, nhất định không phải người trong tộc ta." Thần La Câu Băng Xuyên nằm giữa kẽ hở của hai ngọn Đại Tuyết Sơn, đến khoảng bốn giờ chiều là không còn thấy mặt trời.

Tiếng dã thú trong rừng vang lên lúc gần lúc xa, dường như sắp ra ngoài săn mồi.

Rất nhanh, màn đêm đen như mực, bầu trời hoàn toàn tối sầm lại.

Khí mù dày đặc bốc lên giữa rừng cây, thêm vào việc không có ánh trăng, cả khu rừng tối đen như mực.

Diệp Bạch sợ lộ tung tích, không cho Khương gia tỷ đệ đốt lửa, dẫn hai người ngồi cạnh lều gặm lương khô.

Giữa ba người chỉ có một chiếc đèn pin đặt dưới đất chiếu sáng.

Nhưng đèn pin không đủ điện, ánh sáng màu vàng cam hơi chập chờn.

Phối hợp với tiếng kêu kỳ quái trong rừng, và dưới sự tô điểm của

ánh đèn, Khương Thiền Y luôn cảm thấy sâu trong rừng có nỗi kinh hoàng lớn, nàng không tự chủ được mà xích lại gần Diệp Bạch hơn một chút.

Diệp Bạch ăn xong, liền lấy ra cuộn bản đồ cổ để xem xét.

Hắn đột nhiên phát hiện, sông băng Ma Quốc được đánh dấu trên cuộn cổ đồ không nằm sâu trong dãy Côn Luân Sơn, mà là ở ranh giới giữa Côn Luân Sơn và Thần La Câu Băng Xuyên.

Tức là, sông băng sau khu rừng rất có thể chính là nơi Ác La Hải Thành tọa lạc.

Diệp Bạch im lặng cất cuộn cổ đồ đi, dặn dò Khương gia tỷ đệ một phen, rồi biến mất vào trong bóng tối.

Sau khi Diệp Bạch đi, Khương gia tỷ đệ tự nhiên không dám nán lại bên ngoài, sau khi dập tắt đèn, mỗi người chui vào lều, ôm đầu gối run rẩy.

Trong rừng tuy tối đen, nhưng đối với Diệp Bạch thì không có ảnh hưởng gì.

Trong một bụi cây gai góc, Diệp Bạch tìm thấy một con rắn độc màu nâu nhạt.

Con rắn độc này trí thông minh tuy không cao, nhưng sau một hồi giao lưu, Diệp Bạch cũng từ miệng nó mà biết được không ít tin tức.

Trong rừng có rất nhiều động vật ăn thịt cỡ lớn, chúng nghỉ ngơi ban ngày, chỉ ra ngoài kiếm ăn vào ban đêm.

Ngay cả con rắn độc này cũng vậy.

Dường như có thứ gì đó khiến chúng cực kỳ sợ hãi, sẽ xuất hiện vào ban ngày.

Để lại một miếng thịt khô cho rắn độc làm thù lao, Diệp Bạch lại

vội vã rời đi.

Quanh quẩn một vòng quanh khu trại, Diệp Bạch không phát hiện thêm tin tức hữu ích nào, liền quay về lều.

Sau một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, sương mù vẫn chưa tan.

Diệp Bạch dẫn Khương gia tỷ đệ trốn vào trong lều, không ra ngoài.

Trong rừng cũng là một vẻ chết chóc, chỉ có tiếng gió khẽ thổi và tiếng cành cây lay động.

Khoảng giữa trưa, một tiếng súng đột ngột vang lên giữa rừng, ngay sau đó là một tràng tiếng súng dày đặc đổ xuống.

Diệp Bạch lập tức bị tiếng súng kinh động, vừa định ra ngoài thăm dò, nhưng tiếng súng lại đột nhiên biến mất, như thể chưa từng xảy ra vậy.

Chương 277

Khu rừng trắng sương mù bao phủ lại khôi phục yên tĩnh.

Khương Thiền Y bất an nói: "Diệp Bạch, có phải những người bắt cóc chúng ta đã đuổi kịp rồi không?" "Không cần lo lắng, họ không thể đuổi tới đây được." Chiều tà gần kề, mặt trời sắp bị Đại Tuyết Sơn che khuất, khu rừng lại sớm đi vào đêm tối.

Diệp Bạch thu dọn hành lý xong, đợi khi nghe tiếng dã thú kêu rống, liền dẫn Khương gia tỷ đệ tiếp tục đi sâu vào.

"Diệp Bạch, chúng ta không đợi người nữa sao?" Khương Thiền Y hỏi.

"Tin tức cần để lại ta đã để lại rồi, hiện giờ chúng ta cần nhanh chóng thoát khỏi khu rừng rậm sông băng này." Diệp Bạch không giải thích nhiều, khu rừng này ngay cả hắn cũng không nhìn thấu, tốt nhất là nên rời đi sớm.

Khí mù ban đêm vẫn như hôm qua, không biết từ đâu lại bốc lên.

Diệp Bạch bước chân rất nhanh, Khương gia tỷ đệ bám sát phía sau, sợ bị Diệp Bạch bỏ lại, lạc vào sương mù mà không tìm thấy lối ra.

Sau khi ba người đi được vài giờ, ba người Trần Ngọc Lâu dọc đường tìm dấu hiệu, đã tìm đến đây.

"Xem ra Tam đệ vừa đi không lâu, trên đất còn lưu lại một ít dấu vết rất mới." Chá Cô Tiếu thăm dò xong nói.

"Thằng nhóc này đi vội vàng như vậy, chứng tỏ đã gặp phải chuyện nan giải, nếu không sẽ không không đợi chúng ta.

Xem xem còn có tin tức gì khác không?" Trần Ngọc Lâu nói.

Lúc này, Kim Toán Bàn từ mép vũng nước bùn nhặt lên một sợi tóc dài.

"Các ngươi xem xem, ta tìm thấy gì này, đi cùng với đồ nhi của ta còn có một cô bé, chất tóc này, phỏng chừng tuổi không lớn lắm." Trần Ngọc Lâu ghé lại gần, khen ngợi nói: "Kim tiền bối nhãn lực quả là siêu phàm, trong môi trường tối tăm như vậy mà ngay cả tóc cũng có thể phát hiện." Kim Toán Bàn nhe răng cười một tiếng: "Quá lời rồi, đôi mắt già mờ của ta còn kém xa mắt nhìn ban đêm của chú Trần." Thấy hai người bên cạnh bắt đầu khen ngợi nhau một cách khách sáo, Chá Cô Tiếu cười lắc đầu.

Y vẫn cẩn thận tìm kiếm trên mặt đất.

Rất nhanh, Chá Cô Tiếu phát hiện một ký hiệu mới trên rễ một cây cổ thụ, sau đó từ trong bùn đất đào ra một cuộn giấy.

"Thế nào?

Trên đó viết gì?" "Ngày nguy hiểm, đêm hành quân, gặp sau rừng!" Chá Cô Tiếu đọc ra thông tin trên cuộn giấy.

Kim Toán Bàn lộ vẻ không hiểu, nhìn quanh một lượt: "Ngày nguy hiểm?

Khu rừng này chẳng lẽ ẩn chứa huyền cơ?" Chá Cô Tiếu mở miệng nói: "Tam đệ xưa nay cẩn thận, không thể để lại tin tức vô dụng, tối nay chúng ta đừng nghỉ ngơi nữa, tiếp tục lên đường đi." "Được!" Lúc này, Diệp Bạch dẫn Khương gia tỷ đệ dừng lại dưới một cây cổ thụ sum suê cành lá, to bằng vòng ôm của người.

Cây cổ thụ to bằng bốn năm người ôm, tán cây vươn rộng ra bốn phía, hình dáng như chiếc dù xòe rộng.

Quỷ dị là, trên cây treo không ít bóng đen.

Diệp Bạch xuyên qua lớp khí mù lạnh lẽo, phát hiện những bóng

đen này là từng xác chết, mặt mày dữ tợn, thân hình khô héo, dường như bị yêu vật nào đó hút cạn.

Khương gia tỷ đệ trong cảnh tượng này không dám phát ra một tiếng động lạ.

"Ở đây đợi ta." Diệp Bạch nhẹ giọng nói một câu, liền chậm rãi tiến đến gần cây cổ thụ.

Những thi thể này mặc quân phục màu nâu xanh gọn gàng, dường như là nhóm người đã cầm súng bắn vào ban ngày.

Diệp Bạch không phát hiện vết thương trên người họ, chỉ là toàn thân họ máu khô cạn, nhãn cầu hốc sâu, như thể toàn bộ tinh hoa bị hút cạn.

Trong đó hai người trên người có hình xăm phượng hoàng đã khô héo, là của bộ phận Uông gia.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, nhóm người này quả nhiên có liên quan đến Uông gia.

Chỉ là không biết ai dẫn đội?

Và, nếu họ đến vì Khương Thiền Y, thì không cần thiết phải truy đuổi đến tận đây chứ?

Nhất thời không nghĩ ra đáp án, Diệp Bạch lấy hết trang bị có thể dùng được trên người những người này đi, lại dẫn Khương Thiền Y và Khương Vũ đi đường vòng.

Suốt đường bôn ba, ba người cuối cùng cũng ra khỏi rừng vào sáng sớm ngày thứ hai.

Trước mắt, là vách băng cao vài trăm trượng.

Diệp Bạch thở dài một hơi, quả nhiên, đã trượt xuống thế nào, thì phải leo lên như thế đó.

Sông băng tuy dốc đứng, nhưng so với Quỷ Động hắn từng leo qua thì quá nhỏ nhặt.

Vác Khương Thiền Y khá nhỏ con, chưa đầy mười phút, Diệp Bạch hai tay dùng móc đã leo lên được trên sông băng.

Tiếp đến là Khương Vũ, tên này thể trọng kinh người, lại thêm vóc dáng cũng không nhỏ, khiến Diệp Bạch tốn không ít sức lực.

Sông băng trước mắt bát ngát vô tận, dưới chân toàn là băng huyền màu xanh nhạt, cuồng phong gào thét, xung quanh cũng không có vật che chắn nào.

"Đi thôi, tìm một nơi an toàn trước đã." Trên sông băng có rất nhiều hố tối, chỉ cần không chú ý một chút là sẽ lún xuống, Diệp Bạch đi phía trước dò đường.

Mặt trời tròn trắng mờ ảo mọc lên, nhiệt độ trên sông băng không hề tăng lên, ngược lại còn bay lất phất tuyết mỏng.

Hoa tuyết bay múa, bóng dáng ba người dần kéo dài hơn.

Tìm được một hang động băng, Diệp Bạch bảo Khương gia tỷ đệ chui vào, hắn lại để lại không ít vật tư.

"Các nàng ở đây đợi ta quay lại, thức ăn đủ dùng trong ba ngày." Suy nghĩ một lát, Diệp Bạch quyết định vẫn nên quay lại rừng trước, đi đón Chá Cô Tiếu và những người khác.

"Diệp Bạch, chàng muốn đi đâu?" Khương Thiền Y thò đầu ra hỏi dồn.

Đáng tiếc Diệp Bạch không đáp lại, bóng dáng biến mất trong gió tuyết.

Trong hang đá, Khương Thiền Y vẻ mặt có chút ấm ức.

"Khương Vũ, đệ nói hai ta có phải là gánh nặng không, Diệp Bạch

tốn rất nhiều sức lực đưa chúng ta đến nơi an toàn, sau đó một mình chàng lại phải quay lại mạo hiểm." Khương Vũ đầy tự tin, nắm chặt nắm đấm nói: "Đợi ta học được tuyệt thế võ công từ sư phụ, ta sẽ có thể giúp huynh ấy." Khương Thiền Y thở dài một hơi: "Phải rồi, đệ trời sinh có sức mạnh, có thể giúp được huynh ấy, còn ta thì sao, ta hình như chỉ biết đun nước, nuôi ngựa, mà nấu cơm cũng khó ăn.

Trừ những thứ này ra, ta hình như chỉ có thể sưởi ấm giường thôi?" Khương Thiền Y đột nhiên che mặt, mặt mày đỏ bừng.

Lúc này, khu rừng dưới sông băng vẫn còn mù mịt, ba người Trần Ngọc Lâu nghe theo lời dặn của Diệp Bạch, sau khi mặt trời mọc thì không tiếp tục lên đường nữa.

Ba người chen chúc trong một chiếc lều.

Kim Toán Bàn đánh rắm một cái rõ to, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đồng loạt nhìn y một cái, sau đó ngầm hiểu mà nín thở.

"Xin lỗi, xin lỗi, gần đây dạ dày không được khỏe." Với độ dày mặt mũi của Kim Toán Bàn thì đương nhiên không để tâm chuyện này, chỉ là bụng y đang cuồn cuộn sóng gió, hiển nhiên có chút không chịu nổi nữa rồi.

"Ta ra ngoài giải quyết một chút, tuyệt đối không đi xa." Ở bụi cỏ ngoài lều, một vùng hoang vu ngàn dặm, Kim Toán Bàn thoải mái thở phào một hơi.

Lúc này, y đột nhiên thấy một bóng người lờ mờ ở xa, nhưng khí mù trong rừng quá dày, y nhìn không rõ lắm.

Mẹ kiếp, cái quái gì vậy.

Chương 278

Kim Toán Bàn quay đầu bỏ chạy, nhưng chân trượt một cái, ngã nhào.

Nhìn lại lần nữa, bóng người kia đã lướt đến trước mặt y.

Khuôn mặt người trắng bệch vô cùng, dường như không có ngũ quan, Kim Toán Bàn muốn hét lớn, nhưng sương trắng vô tận dường như rót vào miệng y, mắt y tối sầm lại, mất đi tri giác.

Hai người trong lều thấy Kim Toán Bàn mãi không quay lại, không khỏi có chút lo lắng.

"Ta ra ngoài xem sao?" Chá Cô Tiếu hỏi.

Trần Ngọc Lâu không yên lòng nói: "Chúng ta cùng đi, có người chiếu cố." "Được!" Hai người vai kề vai đi ra khỏi lều, tìm đến chỗ Kim Toán Bàn giải quyết.

"Phân vẫn còn ấm, người không thể chạy xa được." Trần Ngọc Lâu còn lại nhìn quanh, sương trắng mịt mờ, không nhìn rõ thứ gì.

Chá Cô Tiếu quan sát trên mặt đất một lát nói: "Không có bất kỳ dấu vết nào, như thể biến mất giữa không trung." Bất đắc dĩ, Trần Ngọc Lâu đành hét lớn: "Kim tiền bối?

Kim tiền bối?" Âm thanh vang vọng trong rừng cây chết chóc, không có bất kỳ hồi đáp nào.

Trần Ngọc Lâu còn muốn hét lớn, vừa ngẩng đầu, thân hình đột nhiên dừng lại.

Chá Cô Tiếu theo ánh mắt nhìn sang, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Hai người như thể gặp phải thứ đáng sợ nhất trong đời!

Chỉ thấy một sinh vật hình người màu trắng lơ lửng giữa không trung, không có bất kỳ biểu cảm nào, nhìn chằm chằm hai người.

Một nỗi sợ hãi vô hình lan tỏa trong lòng hai người, khoảnh khắc tiếp theo, hai người không hề kháng cự nửa điểm, đồng thời mất đi ý thức.

Diệp Bạch men theo sông băng leo xuống, hắn đột nhiên nhìn thấy trong vách băng bên này đã đóng băng rất nhiều người chết mặc quần áo và quan tài cổ.

Những người chết này đều giữ tư thế đứng chắp tay, vây thành một vòng.

Dường như những thi thể cổ này đều còn sống, đang cúi đầu nhìn một chỗ nào đó trong sông băng.

Có thể nhìn thấy nhiều thi thể như vậy trong sông băng này, chứng tỏ nó cách Ác La Hải Thành đã không còn xa.

Đáng tiếc, hệ thống đến giờ vẫn chưa có nhắc nhở, nếu không con đường sau này sẽ dễ đi hơn nhiều.

Diệp Bạch ghi nhớ vị trí này, lại tiếp tục trượt xuống theo sợi dây.

Vào rừng, nhưng sương mù trong rừng vẫn chưa tan, Diệp Bạch trong lòng có chút bất an, không dám mạo hiểm tiến vào.

Không biết Tử Hà Cương Khí có thể ngăn cách những làn sương trắng này không.

Đột nhiên, sâu trong rừng truyền đến một tiếng nổ lớn vang dội, đất đá rung chuyển, mặt đất cũng chấn động một trận.

Diệp Bạch nheo mắt lại, đây là đã dùng một lượng lớn thuốc nổ mạnh, người Uông gia bên trong rốt cuộc đã gặp phải thứ gì?

Khoảnh khắc tiếp theo, nghi vấn của Diệp Bạch đã có đáp án, giữa

mây mù, một luồng sương trắng khổng lồ hình người ngưng tụ, dường như mang theo cơn thịnh nộ cực lớn.

Luồng sương trắng hình người này nhanh chóng tiêu tán, cùng lúc đó, sương trắng trong cả khu rừng dần dần tan đi.

Trong rừng, những người Uông gia đồng loạt bước ra khỏi lều.

"La Sát, xem ra kế sách của cô đã thành công rồi, ta thấy thứ này không khó đối phó như cô nói." Người phụ nữ được gọi là La Sát tự nhiên là người đã giao thủ với Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu trước đó.

Nàng ta cười khẩy một tiếng: "Không khó đối phó?

Vậy sao ngươi lại cứ trốn trong lều không chịu ra?

Nếu không phải ta dùng mạng người để tìm ra sào huyệt của nó, bây giờ chúng ta vẫn còn mắc kẹt trong sương trắng.

Phải biết rằng phạm vi sương trắng bao phủ chính là phạm vi nó săn mồi, không ai có thể kháng cự nổi." Nàng ta lại nói tiếp: "Điều đáng tiếc duy nhất là, yêu vật được nuôi dưỡng mấy ngàn năm cứ thế mà biến mất." Giọng nói dường như có chút tiếc nuối.

"Mất đi cũng tốt, tiến vào Ác La Hải Thành chỉ có con đường tiện lợi này, cản đường Uông gia chúng ta thì phải loại bỏ." La Sát liếc nhìn người đàn ông vừa lên tiếng, khẽ cười duyên nói: "Bao nhiêu năm không gặp, ngươi vẫn kiêu ngạo như thường, đột nhiên đến khu vực của ta tìm ta, có chuyện gì sao?" "Đương nhiên là giúp cô." "Có chuyện thì nói, lão nương không có thời gian để vòng vo với ngươi." "Chuyện Lão Bạch và Tần Phong Tử mời Diệp Bạch Cửu Môn vào Uông gia cô có biết không?" "Đương nhiên là biết, ta đã bỏ phiếu trắng." La Sát châm một điếu thuốc, từ tốn nhả khói.

"Theo ta biết, Diệp Bạch Cửu Môn đã có được Mộc Trần Châu,

hắn vừa rồi xuất hiện ở Tàng Địa, có lẽ sẽ trùng với mục đích của cô." "Làm sao ngươi biết?" "Trước đây cô bé mà Bảo La để mắt tới đã bị người ta cướp đi, có liên quan đến Diệp Bạch." La Sát dập tắt đầu thuốc, bực bội nói: "Diệp Bạch Diệp Bạch, không đi đối phó Trương gia, các ngươi cả ngày cứ nhìn chằm chằm người này làm gì?

Muốn ta ra tay, để hắn vĩnh viễn ở lại đây sao?" Người đàn ông cười cười: "Có ý nghĩ này, nhưng còn phải xem ý cô." La Sát trực tiếp từ chối nói: "Ta sẽ không ra tay, hiện tại ta vẫn không muốn xé rách mặt với Lão Bạch, tên này cái gì cũng có thể tính toán được, ta không muốn chọc giận hắn." "Vậy thì đáng tiếc rồi, huynh đệ Diệp Bạch của Chá Cô Tiếu là người của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, có ân oán không nhỏ với cô - Quỷ mẫu cuối cùng của Ma Quốc, đến lúc đó..." "Cái gì mà đến lúc đó, ta đã nói không ra tay là không ra tay, ngươi mà còn ly gián lão nương nữa, lão nương sẽ nhốt ngươi vào hư số không gian!" Sắc mặt người đàn ông hơi biến đổi, hiển nhiên có chút sợ hãi thủ đoạn của La Sát.

"Nếu đã như vậy thì không có gì để nói nữa, chúc cô hành trình sắp tới thuận lợi, ta và lão đại ở Uông gia đợi tin tốt của cô." Không đợi bóng dáng người đàn ông biến mất, La Sát nhìn chằm chằm hắn mắng một câu: "Uổng phí huyết mạch, đồ hèn nhát!" Bóng dáng người đàn ông khẽ khựng lại, dường như không nghe thấy gì, chậm rãi rời đi.

"Con đàn bà đáng chết, sớm muộn gì cũng cho cô nếm mùi thủ đoạn của ta." Rời khỏi khu trại của Uông gia, người đàn ông cởi áo bào đen xuống, lộ ra một khuôn mặt âm u.

Hắn tên thật là Thanh Long, một trong sáu vị cao tầng của Uông gia, nghi ngờ mang trong mình huyết mạch Thanh Long, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy.

Lần này vượt ngàn dặm đến dãy Côn Luân Sơn, đương nhiên là mang theo nhiệm vụ của Uông gia.

Biết Quỷ Mẫu cũng ở dãy Côn Luân Sơn, liền nảy sinh ý nghĩ muốn nàng ta đối phó Diệp Bạch.

Đáng tiếc, không những bị từ chối thẳng thừng, còn bị mắng một trận.

Thanh Long nắm chặt nắm đấm, dù thế nào đi nữa, kẻ sở hữu huyết mạch Bạch Hổ hắn nhất định phải loại bỏ!

Còn về Quỷ Mẫu, sau này sẽ có lúc thanh toán.

Phàm là những kẻ đã sỉ nhục hắn, không một ai chạy thoát!

Hiện giờ, vẫn là nên tìm dị bảo trong dãy Côn Luân Sơn trước đã.

Lấy cổ đồ trên người ra, Thanh Long đang chuẩn bị xem xét kỹ lưỡng, lại phát hiện phía trước xuất hiện một ông lão tóc bạc.

Ông lão này đứng trên thân cây, đầu búi tóc, lông mày và râu đều màu trắng, thân hình đứng thẳng như một cây tùng cổ thụ, vừa nhìn đã biết không phải người thường.

Thanh Long nheo mắt, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

"Các hạ là ai?" "Trương gia, Trương Chi Duy!" Giọng nói già nua từ miệng ông lão phát ra, trầm ấm mạnh mẽ.

"Trương Chi Duy?" Thanh Long lục lọi trong trí nhớ tên người Trương gia, nhưng không tìm thấy đáp án.

Chẳng lẽ đây là nhân vật trong ẩn mạch Trương gia sao?

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Trương gia trong cuộc đối kháng với Uông gia tuy ở thế yếu, nhưng rất nhiều bí mật ẩn giấu cực sâu của Trương gia vẫn là điều Uông gia không rõ.

Uông gia cấp bách cần phải đào ra những bí mật này.

Thanh Long trong lòng thầm vui mừng, ẩn mạch Trương gia trú đóng tại Côn Luân Sơn, chứng tỏ Trương gia ở nơi này cũng có bố cục, cần nhanh chóng quay về báo cáo với lão đại.

"Các hạ chặn ta là có ý gì?" "Ngươi là người Uông gia?" "Các hạ nói đùa rồi, ta chỉ là một người bình thường." "Người bình thường không đến được đây, trước tiên giao thứ ngươi vừa lấy ra đi." Trương Chi Duy thân hình chậm rãi đáp xuống, như đang ngự gió giữa không trung, từ từ tiến lại gần Thanh Long.

Chương 279

Thấy ông lão tóc bạc có thủ đoạn như vậy, Thanh Long trong lòng hơi kinh hãi, lập tức nhận ra mình không phải đối thủ của ông ta.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn quay đầu bỏ chạy, đồng thời hét lớn: "La Sát, cứu ta!" Âm thanh kinh động một đàn chim lớn trong rừng, truyền về phía khu trại của Uông gia.

Cùng lúc đó, Trương Chi Duy trong khoảnh khắc đã lóe đến phía sau Thanh Long, hai ngón tay hóa thành gió, đâm về phía vai hắn.

Ai ngờ phía sau Thanh Long như mọc một đôi mắt vậy, thân hình khẽ vặn, lộn nhào như con lươn, tránh được đòn này.

Trương Chi Duy sắc mặt không đổi, liên tiếp ra tay, nhưng thân hình của Thanh Long trơn tuột, lộn vèo quanh cây cổ thụ, mấy lần né tránh bàn tay trắng nõn của Trương Chi Duy.

Lúc này, một viên đạn từ xa nhanh chóng bắn về phía Trương Chi Duy.

Trương Chi Duy đã sớm có cảm ứng, đầu khẽ nghiêng, tránh được viên đạn.

Thì ra là tiểu đội của Uông gia đã đuổi kịp đến, tốc độ này quả thật rất nhanh.

Trương Chi Duy khẽ thở dài, nhưng vẫn chuẩn bị tóm gọn người này trước khi họ đuổi đến.

Một viên đá trong tay được truyền chân khí đánh ra, Thanh Long không kịp né tránh, eo bị đánh trúng, lập tức ngã nhào vào hố lá khô.

Trương Chi Duy vừa tiến lại gần, liền thấy một nòng súng lục màu đen lộ ra từ trong lá khô, thì ra Thanh Long đã giấu một khẩu

súng lục bên người.

"Đoàng!" Viên đạn đỏ rực bắn ra, sượt qua lông mày Trương Chi Duy, làm cháy đen một lọn lông mày trắng.

Đồng thời, ngực Thanh Long bị song chỉ của Trương Chi Duy đâm trúng, in ra một vệt máu.

"Dừng tay!" Một tiếng hét trong trẻo từ xa truyền đến.

Trương Chi Duy thân hình nhanh chóng lùi lại, bên tai truyền đến tiếng súng dày đặc, chỉ thấy chỗ đất bùn hắn vừa đứng đã bị bắn nát bét.

"Lão già, muốn chết!" La Sát thấy Thanh Long sống chết không rõ, đại nộ, dùng cước pháp sắc bén tấn công tới.

Chiếc quần da màu đen bó sát đôi chân dài trắng, lực đạo mạnh mẽ, sắc bén vô cùng.

Đặc biệt là chiếc ủng da màu đen dưới chân La Sát mang theo những mảnh sắt sắc bén, nếu bị quẹt trúng, trong khoảnh khắc máu thịt sẽ văng tung tóe.

Trương Chi Duy khẽ nhíu mày, cứng rắn đỡ vài chiêu, mu bàn tay liền bị đá sưng nhẹ.

Xem ra nếu không sử dụng thêm thủ đoạn, hắn trong thời gian ngắn không thể hạ gục người phụ nữ này.

Trương Chi Duy vung tay lớn, đánh lệch thế chân của La Sát, nhanh chóng lùi lại, kéo giãn khoảng cách.

Muốn chạy?

La Sát không muốn bỏ qua người trước mặt, chỉ thấy hai mắt nàng ta lóe lên sắc dị.

Một luồng ánh sáng đen bao phủ lên đôi mắt nàng ta.

Lúc này, Trương Chi Duy trong lòng cảnh giác, sao lại không biết người phụ nữ trước mặt sắp tung chiêu lớn.

Hắn dưới chân sinh gió, đạp lên thân cây, đáp xuống tán cây, rồi lại liên tục nhảy qua các tán cây khác, biến mất ở phía xa.

Người Uông gia còn muốn đuổi theo, La Sát nhìn bóng lưng ông lão tóc bạc biến mất, vẫy tay nói: "Đừng đuổi nữa, các ngươi không phải đối thủ của ông ta." Nói xong, La Sát lại đi đến bên hố lá khô: "Thanh Long, chết chưa, nếu hết hơi rồi thì ta sẽ cho người chôn ngươi ở đây, nơi này tựa lưng vào dãy Côn Luân Sơn, phong thủy không tệ." Từ trong hố lá khô truyền ra tiếng nói: "Bảo người của cô đi trước!" La Sát cười cười, ra hiệu cho thuộc hạ của mình quay về trước.

Đợi tất cả những người khác đi hết, Thanh Long mới từ trong đống lá khô chui ra.

Hắn ngực dính vết máu, đầu đầy lá khô vàng, trông rất thảm hại.

"Lão già đó có lai lịch gì?

Mà có thể làm ngươi bị thương thành ra nông nỗi này?" La Sát vẻ mặt tươi cười, có chút hả hê.

"Cô không phải đã giao thủ rồi sao?

Không nhìn ra được chút gì à?" Thanh Long trong lòng tức giận, người phụ nữ này cứ thích xem hắn làm trò cười.

La Sát suy nghĩ một lát nói: "Lão già đó giấu nghề rồi, một tay Phát Khâu Chỉ thì quả thực thông thạo, nhưng không giống người Trương gia." Thanh Long nghiến răng nói: "Sao lại không phải người Trương gia?

Người này là của ẩn mạch Trương gia, Trương Chi Duy." La Sát gật đầu: "Trương Chi Duy, cái tên không tệ, là một đối thủ tốt."

Thanh Long vén áo ngực ra, bôi một ít thuốc mỡ.

May mà hắn luôn mặc áo chống đâm, đôi chỉ kia xuyên qua từng lớp phòng ngự chỉ đâm vào lớp da thịt, nếu sâu hơn một chút e rằng có nguy hiểm đến tính mạng.

"Sao không cởi hết quần áo ra đi, nghe nói lưng ngươi có xăm một con rết nhỏ cơ mà." La Sát cười ha hả nói.

Thanh Long nhanh chóng mặc quần áo vào, trong lòng thầm mắng: "Cả nhà cô đều là tiểu thanh trùng." Nhưng lời này hắn không dám nói ra mặt.

Thủ đoạn của Quỷ Mẫu La Sát ở Uông gia chỉ đứng sau lão đại, chọc giận nàng ta, thì chẳng có quả ngọt nào để ăn.

Suy nghĩ một lát, Thanh Long mở miệng nói: "La Sát, cho ta mượn một ít nhân lực, trong Côn Luân Sơn có một dị bảo, lão đại bảo ta mau chóng mang về." "Bảo bối gì, bảo bối gì?" Thanh Long lắc đầu: "Cụ thể là gì ta cũng không rõ, nếu cô hứng thú, tự mình về nhà hỏi lão đại đi." La Sát biến sắc mặt: "Đừng dùng hắn để áp ta, với lại, người không cho mượn, thuộc hạ ta vất vả nuôi dưỡng không phải pháo hôi của ngươi." "Sáng sớm mai ta sẽ khởi hành, nếu cô đi theo ta, ta còn có thể che chở cô vài ngày." Thanh Long bất đắc dĩ, trong lòng tuy có giận, nhưng chỉ có thể gật đầu.

Sau khi làm sạch đất bùn và lá khô trên người, Thanh Long lại sờ vào lớp cổ đồ trong kẽ áo.

Đột nhiên, sắc mặt hắn trắng bệch.

"Hỏng rồi, cổ đồ biến mất rồi!" Ở một bên khác, Diệp Bạch tháo mặt nạ da người Trương Chi Duy xuống, lấy cổ đồ vừa đoạt được ra xem xét.

Sau khi vụ nổ xảy ra, hắn nhanh chóng tìm thấy khu trại của Uông

gia trong rừng.

Hắn đang nghĩ cách làm sao để lẻn vào khu trại, liền phát hiện trong trại có một người áo đen bước ra, thế là liền theo dõi suốt, rồi tự mình đeo một chiếc mặt nạ da người, báo ra cái tên Trương Thiên Sư.

Sau đó, mới có trận chiến vừa rồi.

Trên cổ đồ cũng là một bản đồ, nhưng bản đồ vô cùng chi tiết, lượng thông tin khổng lồ, trên đó đánh dấu tên các đỉnh núi Côn Luân Sơn, điểm đích đến là một vách đá cổ.

Diệp Bạch ước tính một chút, từ nơi này đi đến vách đá cổ trên bản đồ đại khái cần hành trình hơn nửa tháng.

Nhãn hạ, Chá Cô Tiếu và những người khác vẫn bặt vô âm tín, Thành Ác La Hải lại kề cận, thực sự không cách nào phân tâm tìm hiểu huyền bí của cổ đồ.

Diệp Bạch cất cổ đồ vào không gian, thi triển Kim Nhạn Công, luồn lách giữa rừng cây, rất nhanh đã trở lại hồ nước nơi trước đó đã cắm trại.

Dưới lớp đất rễ cây, chỉ điều đã biến mất, hiển nhiên đã bị Chá Cô Tiếu và những người khác lấy đi.

Diệp Bạch lần theo dấu vết họ để lại, song chỉ phát hiện một đỉnh lều và một đống phân khô.

Sau đó dấu vết liền đứt đoạn, không lưu lại bất kỳ tin tức nào.

Hỏng rồi, e rằng họ đã gặp chuyện.

Diệp Bạch tâm sinh bất ổn, Chá Cô Tiếu từ khi tiếp nối cánh tay Hiến Vương, thực lực đại tăng, có sự khác biệt một trời một vực so với nguyên tác.

Chương 280

Với thực lực của đám người Uông gia vừa rồi, không thể nào vô thanh vô tức bắt được họ.

Vậy nên, chỉ có thể là vụ yêu (yêu quái sương mù) trong rừng đã động thủ.

Nghĩ đến những thi thể treo trên cổ thụ đêm qua, Diệp Bạch không dám dừng lại một khắc nào, phi tốc chạy về hướng cổ thụ.

Tuy nhiên, khi Diệp Bạch gấp rút tới nơi, y mới phát hiện khu vực này đã bị nổ tan tành, cổ thụ bị nhổ bật gốc, đất đai và thực vật xung quanh như vừa được cày xới lại.

Không còn lưu lại một chút dấu vết nào.

Uông gia đáng chết!

Diệp Bạch không tin, tìm kiếm hồi lâu trong lớp đất bùn cũng không tìm thấy tin tức nào do Chá Cô Tiếu và những người khác để lại.

Khương gia tỷ đệ lúc này vẫn đang ẩn mình trong động băng, hang động chật hẹp, một bên là nham bích trần trụi, một bên là huyền băng xanh lam, khí ôn thấp đến đáng sợ.

Hai người dùng mao thảm quấn kín toàn thân, chỉ lộ ra một lỗ mũi để thở, nhằm giữ ấm.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến dị động, Khương Thiền Y lập tức lộ ra khuôn mặt nhỏ hồng hào, hướng về phía cửa động, hy vọng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Song, âm thanh vụn vặt bên ngoài ngày càng nhiều, dường như không phải do nhân loại phát ra.

Một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên.

Khương Thiền Y sắc mặt trắng bệch, ý thức được sinh vật bên ngoài là gì.

Nàng đánh thức Khương Vũ Dao, hạ giọng nói: "Đừng ngủ nữa, có sói, chuẩn bị vũ khí." Khương Vũ nhanh chóng từ cơn mơ màng tỉnh táo, rút ra khẩu thủ thương mà Diệp Bạch đã lưu lại cho nàng, nhắm vào cửa động.

Bên ngoài động băng, một đầu Bạch Mao Lang Vương cao năm mét dẫn theo hơn trăm con tuyết lang bình thường đang sưu tầm con mồi trên sông băng.

Chúng ngửi thấy khí vị máu thịt lạ, chậm rãi tiếp cận địa động.

"Là khí tức của con mồi." Bạch Mao Lang Vương rống lên một tiếng, hai con tuyết lang nhe nanh già, đói khát chui vào địa động.

"Bình!

Bình!" Hai tiếng thương hưởng, tuyết lang ngã xuống, chặn kín cửa động, lang huyết cuồn cuộn hòa cùng hàn băng.

Kiến thử, Bạch Mao Lang Vương lộ ra biểu tình nhân tính hóa.

Trong động băng, Khương Thiền Y khẽ thán phục: "Hảo dạng đích, Khương Vũ." Khương Vũ tự tín cười.

Chú ý lực của nàng vẫn luôn tại động khẩu, đột nhiên, một đạo bạch ảnh lóe qua bên ngoài, Khương Vũ hạ ý thức khai thương.

Song phát thương này không trúng, tử đạn không rồi.

Khí phân có chút khẩn trương, Khương Thiền Y bế khẩu bất ngôn, không dám tái đả nhiễu Khương Vũ.

Nhưng Bạch Mao Lang Vương phi thường xảo quyệt, nó lại sái vài chiêu hoa, Khương Vũ lại phóng không một thương.

Như thử, thủ thương trung tử đạn chỉ hữu lưỡng khỏa.

Khương Vũ tưởng liễu tưởng, càn thúy bả thủ thương ném cấp Khương Thiền Y.

"Thiền Y, lát nữa ta sẽ quấn lấy lang quần, muội cầm thủ thương tiên bào." "Bất hành, ta sẽ không vứt bỏ muội, tái đẳng đẳng, Diệp Bạch tựu khoái hồi lai." Khương Thiền Y giảo nha an úy đạo.

Khương Vũ bất đáp, loan yêu phủ phục hướng tiền, bả cương tài đả tử đích lưỡng đầu lang thi tha liễu tiến lai, khán ý tứ của nàng, thị tưởng dụng lang thi đổ trụ động khẩu.

Thính đáo lý diện đích động tĩnh, động ngoại hựu chui vào lưỡng chích tuyết lang, giảo trụ đồng bạn, hòa Khương Vũ cương trì bất hạ.

Đãn Khương Vũ bản tựu thị thiên sinh thần lực, bột tử thượng thanh cân nhất bạo, phản nhi bả na lưỡng đầu tuyết lang đô lạp liễu tiến lai.

Bạch Mao Lang Vương hào khiếu nhất thanh, tuyết lang môn tề thượng, uyển như bạt hà nhất dạng, hòa Khương Vũ giác lực khởi lai.

Khương Vũ chỉnh cá nhân bị hoãn mạn đích vãng ngoại tha duệ.

Khương Thiền Y kiến thử, nã xuất thủ thương, đối chuẩn nhất đầu lộ diện đích tuyết lang, miểu chuẩn hậu đích cô trứ cấp chính mình đả khí: "Diệp Bạch thuyết liễu, khai thương thủ oản yếu ổn, tâm bình khí hòa.

Diệp Bạch bảo hữu, nhất định yếu đả trúng, yếu đả trúng!" Tử đạn xạ xuất, nhất đầu tuyết lang não đại khai hoa, huyết dịch tát tại nham bích thượng.

Lang khẩu nhất tùng, Khương Vũ nhất cá lương thương, tương nhất đầu tuyết lang thi thể lạp liễu quá lai.

Nàng đẳng xuất nhất chích thủ, phù trụ nham bích, lánh nhất chích thủ hoàn tại hòa lang quần giác lực.

“Thiền Y, khoái, tái khai nhất thương!” “Đẳng đẳng, mã thượng tựu hảo.” Khương Thiền Y não cấp thủ loạn đích tương thủ thương đối chuẩn lánh nhất đầu tuyết lang, cương tài đích nhất thương cấp liễu tha cực đại đích tín tâm.

Hựu thị nhất thương phát xuất, nhất đầu tuyết lang bị tễ mệnh.

Tuyết lang môn đầu giảo vĩ tổ thành đích bạt hà đội ngũ thuấn gian băng hội.

Khương Vũ suyễn trứ thô khí bả lưỡng đầu lang thi đôi tại thân tiền, như kim không còn tử đạn, tiếp hạ lai tựu yếu hòa lang quần đả ngạnh trượng.

Đãn ngoại diện đích lang quần hiển nhiên hữu ta kỵ đạn thủ thương, nhất thời gian không có tái tổ chức tiến công, nhượng Khương gia tỷ đệ hữu suyễn tức đích thời gian.

Thử thì đích Diệp Bạch hoàn bất tri đạo Khương gia tỷ đệ tao ngộ nguy cấp, y chính tại nê thổ khanh trung đào trứ thập yêu đông tây.

Đào ba bốn mét, Diệp Bạch đào xuất không ít bạch cốt, cơ bản thượng đô thị các chủng đại hình động vật.

Khán lai giá lý chân đích thị vụ yêu lão sào, bả cật hoàn đích di hài đô mai tại địa hạ.

Bạch cốt chi hạ hoàn thị bạch cốt, tự hồ không có tẫn đầu.

Đào đáo địa hạ sáu bảy mét, Diệp Bạch tâm sinh trứ cấp và thất lạc, yếu thị Chá Cô Tiếu đẳng nhân chân đích mất tích, y hồi khứ như hà dữ Hồng Cô đẳng nhân giao đại.

Giá thì, thiết sạn dữ ngạnh vật tương bính, tiên khởi nhất trận hỏa

hoa.

Diệp Bạch tương nê thổ bác khai, lộ xuất nhất cá tinh oánh dịch thấu bạch sắc thủy tinh.

Thủy tinh hữu quyền đầu bàn đại, tứ lăng hình trạng, lý diện hữu hoãn mạn di động đích vụ khí, tượng cá tiểu nhân nhi nhất dạng.

Tuy nhiên khán bất thấu giá đông tây đích lai lịch, đãn hòa vụ yêu ứng cai thoát bất ly quan hệ.

"Cửu Môn Diệp Bạch?" Giá thì, thanh âm của La Sát từ bất viễn xử truyền đến.

Diệp Bạch khiêu xuất khanh động trung nhất khán, nhân mã Uông gia đã tiễu tiễu vây quanh y, bọn họ thủ trì thương giới, đã bả thoái lộ của y đổ trụ.

Y vi vi trứu mi, giá ta nhân chẩm yêu âm hồn bất tán đích, cương cương tài tao ngộ đáo, hiện tại hựu xuất hiện.

"Ngươi thị hà nhân?" "Tần La khả không hề đề qua ta với ngươi sao?

Chương 281

Ta và nàng là hảo tỷ muội, ta khiếu La Sát, đã thị Uông gia nhân." Diệp Bạch điểm điểm đầu: "La Sát.

Các ngươi lai giá lý càn thập yêu?" "Thính thuyết Mộc Trần Châu tại ngươi thủ thượng?

Ta tưởng yếu tiều tiều." La Sát hoãn hoãn kháo cận, nhất song đại trường thoái thải tại khô chi thượng, kiều đồn nhất nữu nhất nữu.

"Ngươi dữ Tần Di thị tỷ muội, tự nhiên toán thị ta trưởng bối, khả tiếc Mộc Trần Châu bất tại ta giá lý, tinh tuyệt cổ thành nhất hành, nó điệu tiến liễu quỷ động thâm xử." La Sát thần sắc vi biến: "Điệu tiến liễu quỷ động trung?

Na quỷ động trung tựu không có dị động?" "Hữu a, chui xuất lai không ít hắc sắc đích quái vật, vô cùng vô tận, hậu lai ta hoàn thính đáo nhất thanh nộ hống." La Sát kiểm sắc âm tình bất định, không có tái vấn quỷ động tin tức, phản nhi đối tứ chu đích thủ hạ đạo: "Bả thương đô phóng hạ." "Ngươi vì hà xuất hiện tại Côn Luân Sơn?" Diệp Bạch không có ẩn man, như thực đáp đạo: "Vì liễu tầm hoa Thành Ác La Hải, giải trừ trớ chú huyết mạch của tộc Tát Cách Lạp Mã." La Sát tự hồ tri đạo rất nhiều tin tức, khán trứ Diệp Bạch đạo: "Không có Mộc Trần Châu, trớ chú giải trừ bất liễu, ngươi hoa đáo hải thành dã không có dụng." Diệp Bạch lộ xuất khổ tiếu: "Tổng yếu thí nhất thí, mang hoạt liễu giá yêu cửu, tựu toán vô pháp giải trừ trớ chú, dã yếu tri đạo Thành Ác La Hải thị thập yêu dạng tử, vạn nhất hoàn hữu kỳ tha biện pháp ni." La Sát điểm điểm đầu, đối Diệp Bạch đích thoại tương tín liễu vài phần.

Nàng tẩu thượng tiền lai, đê đầu khán liễu khán Diệp Bạch đào

đích thâm khanh đạo: “Ngươi nhược thị tưởng hoa Chá Cô Tiếu kỷ nhân, tựu biệt bạch phí khí lực, na tam nhân hứa thị bị thâm mai tại địa hạ liễu.” Diệp Bạch vi vi biến sắc: “Bị thâm mai tại địa hạ?

Ngươi tri đạo đa thiếu?” “Tạc dược thị ta nhượng nhân an phóng, người của ta thuyết, y hi khán đáo vụ yêu đái liễu tam cá nhân tiến sào huyệt.” “Sào huyệt tại na lý?” La Sát thải liễu thải địa diện: “Nột, tựu tại ngươi đích cước hạ, tức tiện hạ diện hữu không gian dã ứng cai tháp hãm liễu, giá yêu trường thời gian quá khứ, na tam nhân phạ thị tảo tựu tử liễu.” “Tri đạo hữu hoạt nhân, các ngươi hoàn dẫn bạo tạc đạn?” La Sát tiếu liễu tiếu: “Ngươi hựu bất thị ta Uông gia nhân, na tam nhân đích tử hoạt dữ ta hà cán, nhi thả tha môn thâu liễu ta bất thiếu vật tư, tựu toán thị vụ yêu bất trảo tha môn, ta dã yếu thu thập tha môn.” Diệp Bạch ngữ tắc, ngoan ngoan khán liễu La Sát nhất nhãn.

Y tuy nhiên tâm trung hữu nộ, đãn mục tiền bất thị xé phá kiểm bì đích thì hậu.

“Năng phủ bang ta tương tha môn đào xuất lai, toán ta Diệp Bạch khiếm Uông gia các ngươi nhất cá nhân tình.” La Sát dao dao đầu: “Uông gia không đại biểu cho ta.” Diệp Bạch đổng liễu, tái thứ khai khẩu đạo: “Hảo!

Toán ta khiếm ngươi nhất cá nhân tình.” “Khai quật!” La Sát huy nhất huy thủ, nhượng thủ hạ Uông gia nhân khai động khởi lai.

Giá thập kỷ cá Uông gia nhân toàn phó vũ trang, bất cận đái liễu các thức thương giới trang bị, hoàn hữu thiết hân, phi hổ trảo đẳng hạ mộ công cụ.

Khán giá ta nhân đích thông thạo độ, phạ dã thị kinh thường hạ mộ lão thủ.

Diệp Bạch tâm niệm Chá Cô Tiếu tam nhân an úy, dã nã khởi công

cụ thượng tiền khai quật khứ liễu.

La Sát khán đáo giá nhất mạc, đái trứ tiếu ý điểm điểm đầu, thị cá hữu nghĩa khí đích nhân.

Bất đa thì, giá phiến khu vực thổ địa chỉnh cá bị phiên tân liễu nhất biến.

Uông gia nhân phát hiện nhất ta tung tích.

"Đại nhân, thổ nhưỡng tằng hữu dị, giá lý chi tiền ứng cai hữu nhất điều thông đạo, bạo tạc hậu tiện than tháp liễu." "Hảo, thuận trứ thông đạo đào!" Diệp Bạch thấu thượng tiền khứ, giá phiến thổ tằng càn ngạnh, niên đại cửu viễn, không có thảo tử hòa thực vật căn hành, ứng cai thị nhân công đả thông lộ, thả gia liễu mỗ chủng ức thảo vật chất.

Vụ yêu nan đạo thị nhân công tự dưỡng?

Diệp Bạch khán liễu La Sát nhất nhãn, tâm trung hữu kỷ phần sai trắc.

La Sát tiếu trứ đạo: "Tưởng vấn thập yêu tựu vấn ba?

Ta kim thiên tâm tình bất thác." "Được, người nắm quyền Uông gia là ai?" La Sát hữu ta thác ngạc, nàng dĩ vi Diệp Bạch hội tuân vấn giá thông đạo sự.

Tiểu tử này cánh bãi liễu nàng nhất đạo.

Bất quá, giá ta tin tức dã bất thị bất năng thuyết.

La Sát chủy đái vi tiếu: "Hoạt liễu mấy trăm niên lão quái vật, danh tự bất năng cáo tố ngươi, dạng mạo ma hòa ngươi bất tương thượng hạ, tựu thị thoại thái thiếu, hỉ hoan bản trứ kiểm." "Ngươi lai Côn Luân Sơn hựu thập yêu mục đích?" La Sát tiếu liễu tiếu: "Hòa ngươi nhất dạng, tầm Thành Ác La Hải, ta thị Quỷ Mẫu cuối cùng

của Ma Quốc, thặng hạ tựu bất dụng ta thuyết liễu ba.” Diệp Bạch thâm hấp nhất khẩu khí, não hải trung đích hứa đa vấn đề nghênh nhận nhi giải.

Quái bất đắc giá nữ nhân đối giá lý như thử thục tất, quái bất đắc giá nữ nhân đích nhãn tình sinh xuất hắc mang hậu nhượng y kỵ đạn.

Tàn dư Ma Quốc cánh nhiên hòa Uông gia hữu liên hệ.

Quả nhiên, Uông gia cao tầng nhân vật mỗi nhất cá đô bất giản đan, toàn tha mụ thị lão quái vật.

“Vấn liễu giá yêu đa, năng bả cương tài khiếm ta đích nhân tình hoàn liễu mạ?” Diệp Bạch vi vi sá dị, đãn hoàn thị điểm đầu: “Hảo, ngươi yếu thập yêu?” “Bả ngươi cương tài đào đáo đích đông tây cấp ta.” Diệp Bạch diện sắc bất biến, thứ y cương tài đào xuất đích đông tây, tự nhiên thị na mai hòa vụ yêu hữu quan đích tứ lăng thủy tinh.

Đãn cương tài y khiêu xuất thâm khanh hậu liền bả thủy tinh phóng nhập liễu không gian trung, giá nữ nhân thị chẩm yêu tri đạo thủy tinh tại y thân thượng.

Nhi thả giá nữ nhân sự tiên nhượng chính mình khiếm nàng nhất cá nhân tình, phạ thị sự tiên toán hảo liễu giá nhất mạc.

Kiến Diệp Bạch không có động tĩnh, tiếu ý trên kiểm La Sát tiệm tiệm tiêu thất: “Đông tây nhất định tại ngươi thân thượng, ngươi tối hảo biệt phiến ta, ta tối thảo yếm phiến ta nhân.” Giá thì, Uông gia nhân vẫn còn khai quật dã đình liễu hạ lai, phân phân tòng khanh động trung khiêu xuất, đái trứ địch ý khán trứ Diệp Bạch.

Khán dạng tử, nhược thị nhất ngôn bất hợp, tiện hội động thủ.

Khí phân vi lãnh.

Diệp Bạch tiếu liễu tiếu: “Tự nhiên bất hội, ta Diệp Bạch hướng lai thị ngôn nhi hữu tín, Trường Sa nhân đô tri đạo.” Tiếp trứ Diệp

Bạch thủ bối nhất phiên, nã xuất tứ lăng thủy tinh, ném cấp liễu La Sát.

"Khán thập yêu khán, hoàn bất khoái đào!" Diệp Bạch đối Uông gia tiểu đội mạ đạo.

Uông gia tiểu đội khán hướng La Sát.

"Thính tha đích thoại, kế tục đào!" La Sát huy huy thủ, đả lượng trứ thủy tinh, lộ xuất tiếu dung.

"Vụ yêu này đáo để hữu hà lai lịch?" Diệp Bạch phóng hạ diện tử, thấu thượng tiền khứ.

"Vật này tòng Ma Quốc tồn tại thì tựu hữu, nhất trực thị Ma Quốc thủ hộ giả, hoạt liễu mấy nghìn niên.

Đãn nó cánh sinh xuất liễu chính mình đích linh trí, ta liền lưu nó bất đắc, giá thủy tinh thị di hài nó lưu lại, đối ngươi không có thập yêu dụng xử." Lời của La Sát tự chân tự giả, Diệp Bạch điểm điểm đầu, bất hảo tái vấn.

Địa hạ thông đạo bị đào xuất, kỷ cá Uông gia nhân khiêu tiến khứ hậu ngận khoái tiện thượng lai.

"Đại nhân, hạ diện đích lộ bị nham thạch đổ tử liễu, thị dụng lựu đạn của chúng ta tạc tháp." "Lựu đạn của chúng ta?" La Sát khán liễu Diệp Bạch nhất nhãn, hựu vấn: "Hữu phát hiện thi thể mạ?" "Vị tằng phát hiện, đãn nê thổ trung hữu tam song túc ấn, nhất thâm lưỡng thiển, ứng cai thị chi tiền đích na tam nhân." Thính đáo giá thoại, Diệp Bạch tùng liễu nhất khẩu khí, Chá Cô Tiếu tha môn không có sự tựu hảo.

Giá nhất thâm lưỡng thiển, cổ kế thị Kim Bàn Toán dã lai liễu.

"Như hà?

Không nhượng ngươi cật khuy ba?" La Sát khán hướng Diệp Bạch tiếu đạo.

"Đa tạ!" Diệp Bạch vi vi hạm thủ.

Bất đắc bất thuyết, phương thức xuất sự của La Sát nhượng y pha vi thư phục, hữu điểm tình thương, bất tượng Tần La Khả, tựu nhất oán phụ thời kỳ mãn kinh.

Bất quá, nhược thị nhượng La Sát tri đạo chính mình thân tàng Mộc Trần Châu, phạ thị hội thuấn gian phiên kiểm.

La Sát đạo: "Đông tây đáo thủ, giá địa phương tựu không có tất yếu đãi liễu, Diệp Bạch, ngươi bất như hòa ta nhất khởi hồi khứ, hữu cá nhân ta tưởng nhượng ngươi kiến nhất kiến." "Thập yêu nhân?" "Tưởng nhượng ngươi tử đích nhân, dữ ngươi thị thế cừu, ngươi đẳng hội bang ta giáo huấn hắn nhất đốn, ta khán kiến hắn tựu lai khí." La Sát trứu khởi mi đầu.

Diệp Bạch điểm điểm đầu, não hải trung thiểm qua chi tiền phẫn diễn Trương Chi Duy giáo huấn qua na hắc bào nhân đích diện mạo.

Quay lại Uông gia doanh địa, một người Uông gia lai báo: "Đại nhân, Thanh Long đại nhân cương cương tẩu, đái liễu không ít vật tư ly khứ." "Tẩu?

Thập yêu thì hậu tẩu." "Tựu khán kiến ngài hồi lai đích thì hậu, tòng doanh địa hậu diện lưu xuất khứ." La Sát nữu đầu khán liễu Diệp Bạch nhất nhãn, gia hỏa này nhất định thị khán liễu Diệp Bạch tài lưu đích.

Mẹ nó, thập yêu Thanh Long, tựu nhất thanh trùng, túng hóa đông tây!

"Nhân bào liễu, bất dụng ngươi xuất thủ liễu." La Sát hưng trí khuyết khuyết, nhất đầu chui tiến liễu trướng bồng trung.

Diệp Bạch tiếu liễu tiếu, tùy hậu dã tẩu tiến trướng bồng trung, Uông gia nhân thủ môn kiến Diệp Bạch thị cân trứ La Sát nhất khởi hồi lai, tiện không có xuất thủ trở lan.

Chương 282

Trong trướng bồng quải liễu không ít địa đồ, hữu Tạng địa, hữu Côn Luân Sơn mạch.

Kỳ trung nhất phúc thủ hội họa nhượng Diệp Bạch mục quang đa đình lưu lưỡng nhãn.

Giá thị nhất tọa cửu tầng tháp lâu, mỗi tầng tháp lâu thượng huyền quải liễu nhân đầu khô cốt, họa phong cổ phác tà ác, nhất khán tiện bất thị hảo địa phương.

Diệp Bạch tâm trung đốn nhiên tưởng đáo nhất cá từ, Cửu Tầng Yêu Lâu.

Y ký đắc tiền thế hữu qua loại tự đích điện ảnh, đãn giá điện ảnh bình phân bất cao, y không khán qua.

Không tưởng đáo giá Cửu Tầng Yêu Lâu dã thị sản vật của thế giới Quỷ Xuy Đăng.

Diệp Bạch vi vi dao đầu, ta khả chân thị cá đạo mộ giả phấn ti!

Sớm tri đạo hội xuyên việt, tái lạn điện ảnh dã yếu khán khán, liễu giải nhất hạ kịch tình dã thị hảo.

La Sát tọa tại y tử thượng nhu trứ thái dương huyệt, kiến Diệp Bạch dã tiến liễu trướng bồng, khai khẩu đạo: "Nhân đô bào liễu, ngươi chẩm yêu hoàn không tẩu?" "Ta hiết hội tựu tẩu." Diệp Bạch hào bất khách khí đích tọa tại La Sát bàng biên đích chiết điệp y tử thượng.

Lưỡng nhân diện tiền đích trác tử thượng đôi phóng liễu không ít văn kiện, Diệp Bạch thường thí vấn đạo: "Ta năng khán khán mạ?" La Sát bế trứ nhãn tình thổ xuất lưỡng cá tự: "Bất năng!" Diệp Bạch dã

không ở ý, tòng y tử thượng khởi thân tại trướng bồng nội đạc bộ, khán khán giá, tiều tiều na đích.

Cước bộ thanh sảo đắc La Sát tâm phiền.

"Ngươi bất khứ hoa huynh đệ của ngươi, hoàn lưu tại ta giá lý tố thập yêu?" "Liễu giải liễu giải ý đồ của ngươi khi lai Côn Luân Sơn, ta phạ chi hậu chúng ta đối thượng." La Sát tĩnh khai nhãn đạo: "Tâm tư ngươi ta khán bất thấu, bất thuộc về Uông gia, trì tảo thị địch nhân." Diệp Bạch tiếu trứ đạo: "Thùy thuyết đích, ta dã tưởng trường sinh, đẳng các ngươi bả Trương gia diệt, hoặc hứa ta tựu hội gia nhập Uông gia, nhất khởi tham tầm bí mật trường sinh." "Trương gia đô bất tại, Uông gia yếu ngươi hoàn hữu hà dụng?" "Uông gia bất nhu yếu ta, Uông gia trung đích mỗ ta nhân nhu yếu ta." La Sát tưởng đáo liễu Bạch Cốt Phong hòa Tần La Khả, Uông gia cao tầng mục tiền thị phân liệt trạng thái, đẳng Trương gia bị tiễu diệt hậu, phạ thị đối lập vấn đề canh đa, tiểu tử này đảo thị không thuyết thác.

"Na dã thị chi hậu đích sự, nhãn tiền ngươi bất thị Uông gia nhân, chúng ta tựu thị địch nhân, xuất khứ ba, giá lý bất hoan nghênh ngươi." La Sát bãi bãi thủ.

Diệp Bạch dã bất tưởng hậu trứ kiểm bì lưu hạ, vi vi dao đầu: "Ai, cật càn tịnh tiện mạt chủy bất nhận trướng, Uông gia nhân khả chân hữu ý tư." Thuyết trứ, Diệp Bạch tẩu xuất liễu trướng bồng.

La Sát diện sắc cổ quái, hứa cửu chi hậu, tài đối ngoại diện Uông gia nhân đạo: "Tha nương đích!

Bất quá dạ, thu thập đông tây, chuẩn bị xuất phát!" Diệp Bạch hồi đáo cương tài đào khanh địa phương, địa hạ thông đạo bị yểm mai đích ngận triệt để, tức tiện hữu Uông gia nhân bang mang, đoản thời gian dã đào bất thông.

Không biện pháp, Diệp Bạch chích hảo chuẩn bị tiên hồi băng

quật địa động, hòa Khương gia tỷ đệ hối hợp hậu, tái tầm Chá Cô Tiếu tam nhân đích hạ lạc.

Hồi đáo băng xuyên hạ diện, Diệp Bạch đan thủ trì hạo, nhất lộ phàn ba nhi thượng.

Bất quá, đương y đình tại chi tiền kiến đáo phong đống tử nhân băng bích tiền thì, khước phát hiện liễu kỳ quái đích nhất mạc, lý diện đích tử nhân toàn đô bất kiến liễu.

Diệp Bạch trứ thực hữu kỷ phần cật kinh.

Na yêu đa xuyên trứ cổ y cổ quan tử nhân chẩm yêu hội bằng không tiêu thất.

Nan đạo băng bích lý trắc hoàn hữu thông đạo không gian?

Y tương Bá Vương Thương thủ xuất mãnh tạp kỷ hạ, đãn thiên hàn địa đống hoàn cảnh hạ băng bích phi thường kết thực, bỉ cương thiết hoàn yếu kiên ngạnh.

Nhi thả y tại thùy trực đích băng bích thượng đan thủ trì hạo, không có biện pháp phát lực.

Mạnh tạp kỷ thứ, chích thị tương biểu diện đích nhất tằng toái băng phá khai.

Như thử, Diệp Bạch bất tưởng tái phí khí lực, kế tục hướng trứ băng xuyên thượng phàn ba.

Hồi đáo nhất vọng vô tế vi lam sắc băng xuyên thượng, Diệp Bạch đại bộ lưu tinh đích hướng trứ băng quật địa động cản khứ.

Bất quá, viễn viễn địa, Diệp Bạch tựu kiến đáo không ít bạch sắc sinh vật tại địa động phụ cận tranh thưởng tê giảo mỗ vật.

Cái tử!

Diệp Bạch ám mạ nhất cú, toàn lực thi triển Kim Nhạn Công, thân

hình phi khoái, dĩ chí vu tuyết địa thượng căn bản khán bất thanh thân ảnh của y.

Một đầu thụ thương bạch lang chính tại tương nộ khí của nó tát tại mao thảm thượng, mao thảm bị tê xả đích hi toái.

Đãn thuấn gian, nó nhãn tiền nhất hắc, toàn thân đích lang cốt bị thích toái, phi đáo liễu thập kỷ mét viễn hựu trọng trọng suất hạ, ngận khoái mất đi khí tức.

Diệp Bạch vi vi suyễn khí, thân đầu tham hướng địa động, lý diện chích hữu tàn phá mao thảm, kỳ dư thập yêu đông tây đô không có.

Đốn thì, Diệp Bạch sát ý phí đằng, tứ chu đích thất bát đầu tuyết lang kiến đáo Diệp Bạch xích hồng nhãn tình, phảng phật bị khủng phố lung tráo, đốn thì tứ tán đào ly.

Diệp Bạch chẩm yêu hội phóng tha môn ly khai, thủ trung phi đao liên phát, tương giá ta tuyết lang nhất nhất chém giết.

Băng xuyên chi thượng bị tuyển nhiễm đắc tiên hồng, hoàn hữu kỷ đầu không chết thấu tuyết lang, ô ô ai hào trứ.

Hoa bất đáo Khương gia tỷ đệ thi thân, Diệp Bạch giá tài lãnh tĩnh hạ lai, chui tiến địa động hậu, tài phát hiện địa động thâm xử cánh nhiên bị đào thông.

Khiêu tiến băng quật thông đạo, hạ diện phi thường không khoáng, toàn thị bạch oánh oánh băng bích, đầu đỉnh điếu trứ băng trùy, nhãn tiền đích thông đạo tứ thông bát đạt, bất tri thông hướng hà xử.

Nguyên lai nhất vọng vô tế băng xuyên hạ diện cánh hữu giá yêu đại đích không gian.

Khương gia tỷ đệ ứng cai không có năng lực đả thông giá yêu hậu băng tằng, ứng cai thị hữu kỳ tha nhân bang mang.

Nan đạo thị nhị ca Chá Cô Tiếu của y và những người khác?

Diệp Bạch tâm trung sinh hỉ, cổ khởi đan điền chân khí, đại thanh hảm đạo: "Khương Thiền Y!

Chá Cô Tiếu!

Kim Bàn Toán!" Thanh âm tại băng quật thông đạo trung truyền bá.

Thập kỷ lý chi ngoại, Kim Bàn Toán khí suyễn hu hu đào liễu đào nhĩ thỉ, tự hồ hữu nhân tại hậu diện khiếu hảm hắn.

Giá đô bào xuất huyễn giác lai liễu, giá hạ diện chẩm yêu hội hữu hoạt nhân?

"Bất hành liễu, bào bất động liễu, giá địa phương chẩm yêu như thử hung hiểm, bất cận hữu hoạt thi, hoàn hữu lang quần." Kim Bàn Toán than tại nhất khối băng thạch thượng, tái dã bất khẳng tẩu.

Trần Ngọc Lâu kháo tại băng bích thượng thính thính: "Hậu diện không có động tĩnh liễu, ứng cai không truy thượng lai." Chá Cô Tiếu điếu tại mạt vĩ đoạn hậu, chích kiến y linh liễu nhất đại khối lang hậu thối nhục cân liễu thượng lai, nhiên hậu bả huyết lâm lâm Tiểu Thần Phong ném cấp Trần Ngọc Lâu.

"Cai ma nhất ma, hữu ta độn." Trần Ngọc Lâu tiếu liễu tiếu, không thuyết thoại.

Khương Thiền Y sam phù trứ thụ thương nghiêm trọng đích Khương Vũ kháo tại nhất biên, bất cảm thuyết thoại.

Tuy nhiên giá tam nhân cứu liễu tha môn, đãn chẩm yêu khán đô bất tượng thị hảo nhân.

Nhãn hạ chích năng hi vọng Diệp Bạch tẫn khoái lai cứu tha môn.

Kim Bàn Toán bả mục quang đình tại Khương Thiền Y thân

thượng, thượng hạ đả lượng liễu kỷ quyển đạo: “Tiểu nữ oa khiếu thập yêu danh tự?” Khương Thiền Y bả tự nhận vi đích tuyệt thế dung nhan tàng tại tú phát trung, muộn thanh khai khẩu đạo: “Nhị Nữu.” “Nhị Nữu?

Danh tự soa liễu điểm.” Kim Bàn Toán táp thiệt, hựu thượng tiền lai đáo Khương Thiền Y thân tiền, tế tế tra khán khởi tha đích đầu phát.

Khương Thiền Y bất tri Kim Bàn Toán ý đồ, đãn tổng giác đắc hắn bất hoài hảo ý.

Chương 283

Yếu thị giá tử bàn tử đối tha thi bạo, na tha tựu thị giảo thiệt tự tẫn dã bất năng nhượng giá nhân đắc sính.

"Phát chất nhất dạng, thị giá nữ oa bất thác, tuy nhiên hắc liễu điểm, kiểm đản đảo đĩnh tiêu trí." Kim Bàn Toán sát giác đáo Khương Thiền Y cục xúc bất an, sảo vi hậu thối liễu ta.

"Diệp Bạch na tiểu tử ni?" "Diệp Bạch?

Tha môn nhận thức Diệp Bạch, nan đạo tha môn tựu thị Diệp Bạch sở thuyết đích bằng hữu?" Khương Thiền Y tâm tư nhất thiểm nhi qua, tối hậu hoàn thị cẩn thận đạo: "Ta bất nhận thức thập yêu Diệp Bạch, ta hòa đệ đệ là phụ cận Tạng dân, tựu thị ngộ đáo lang quần tài bị khốn tại địa động trung." Kim Bàn Toán nhất nhãn tựu khán xuất Khương Thiền Y tại thuyết hoang, tiếu liễu tiếu đạo: "Thương thế đệ muội bất khinh, nhược thị bất khoái ta trị liệu, phạ thị hội xuất sự, muội thực thoại hòa chúng ta thuyết, chúng ta hòa Diệp Bạch quan hệ phỉ thiển, bất hội hại muội." Khương Thiền Y khán hướng ý thức mê hồ đích Khương Vũ, nàng cương tài tại địa động trung dụng thân thể để đáng quần lang tiến công, kiểm thượng toàn thị thâm thâm đích lang trảo ngân, hữu thủ canh thị bị tê hạ nhất đại khối nhục.

Cương tài Khương Thiền Y dĩ kinh vi tha giản đan đích bao trát, đãn bào liễu na yêu viễn đích lộ, thương khẩu phá liệt, hựu tại sấm huyết.

Bất quá, Khương Thiền Y mi đầu vi túc, y nhiên hoàn hữu kỷ phần giới tâm: "Ta chẩm yêu tương tín các ngươi?" Kim Bàn Toán hữu ta hỉ hoan giá nữ oa cẩn thận.

Càn đạo mộ tựu nhu yếu giá chủng nhân tài.

Hắn thủ chỉ hướng Trần Ngọc Lâu hòa Chá Cô Tiếu: "Giá nhị nhân, nhất vị thị Diệp Bạch đại ca Khôi thủ Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu, thủ hạ hữu thập vạn Tá Lĩnh đạo chúng, lánh nhất vị dã thị giang hồ thượng hách hách hữu danh đích Khôi thủ Bàn Sơn, Diệp Bạch nhị ca, phiên sơn việt lĩnh bất tại thoại hạ." Khương Thiền Y khán hướng Trần Ngọc Lâu hòa Chá Cô Tiếu, lưỡng nhân tuy bị khoa đắc dam giới, đãn diện đái vi tiếu hồi ứng tha.

Khương Thiền Y tâm đạo, danh hào Bàn Sơn Tá Lĩnh nàng không thính qua, đãn giá bàn tử thuyết đắc hảo tượng đĩnh ngưu bức đích.

Diệp Bạch xác thực thuyết qua y hữu lưỡng vị kết bái ca ca.

"Các ngươi thị Diệp Bạch đại ca nhị ca, ứng cai tri đạo Diệp Bạch hung tiền đái liễu nhất xuyến thập tự thiết liên, các ngươi thuyết nó thị thập yêu nhan sắc đích?" Tam nhân hoàn nhĩ nhất tiếu, Kim Bàn Toán tiên khai khẩu đạo: "Cô bé này tâm tư bất thiếu, không có thập tự thiết liên, na thị Mạc Kim Phù, bạch sắc tượng nha trạng, bí chế kim liên xuyến thành." "Diệp Bạch năng tương thử vật hiển lộ cấp muội khán, thuyết minh muội tại tâm trung địa vị của hắn bất đê nha." Khương Thiền Y tâm trung hoan hỉ, giá tài tương tín tam nhân thị Diệp Bạch huynh đệ bằng hữu.

Kim Bàn Toán thôi xúc đạo: "Nhị Nữu, khoái cáo tố ta, đồ đệ của ta đáo na lý khứ liễu?" "Ta bất khiếu Nhị Nữu...

Ngài thị Diệp Bạch sư phó?" Khương Thiền Y nhất kiểm chấn kinh, mãn nhãn đô thị tiểu tinh tinh.

Giá nhân thị Diệp Bạch sư phó, Diệp Bạch võ công na yêu cao, na tha sư phó võ công cai hữu đa cao nha!

Kim Bàn Toán bị Khương Thiền Y sùng bái đích mục quang khán

đắc phi thường thư phục, bãi túc liễu nhất phó cao nhân hình tượng.

"Tự nhiên, ta vong giới thiệu ta chính mình, Kim Bàn Toán, giang hồ nhân xưng Mạc Kim đệ nhất kỳ nhân, Diệp Bạch duy nhất nhận chứng sư phó, na Mạc Kim Phù của hắn hoàn thị ta truyền cấp hắn đó!" "Kim sư phó, ta khiếu Khương Thiền Y, giá thị đệ đệ của ta Khương Vũ." Khương Thiền Y áp chế trụ tưởng bái Kim Bàn Toán vi sư đích ý niệm, tiên tự ngã giới thiệu nhất phiên, hựu bả Diệp Bạch tung tích hoãn hoãn đạo xuất.

"Muội thuyết đồ đệ của ta chiết phản, khứ liễu băng xuyên hạ sâm lâm?" Kim Bàn Toán trứu khởi liễu mi đầu.

"Hắn xuất khứ liễu đa cửu?" Trần Ngọc Lâu sáp chủy vấn đạo.

"Bán nhật tả hữu." "Bán thiên đích công phu, dĩ Tam đệ đích cước trình ứng cai tảo tựu hồi lai." Tam nhân đối thị nhất nhãn, hữu ta đam tâm Diệp Bạch an nguy.

Na vụ yêu trong sâm lâm đích thủ đoạn thái quá cổ quái, tam nhân bọn họ không một điểm phản kháng liền ngất xỉu, nhược thị Diệp Bạch ngạnh sấm sâm lâm, phạ dã hội thị đồng dạng đích kết quả.

"Tam đệ nhà ta hữu không có lưu hạ thập yêu thoại?" Trần Ngọc Lâu vấn đạo.

Khương Thiền Y dao dao đầu: "Tựu thị nhượng chúng ta tại lý diện đẳng trứ, bất yếu ngoại xuất." Chá Cô Tiếu tối vi trấn định, tưởng liễu tưởng đạo: "Tiên biệt cấp, chúng ta tòng vụ yêu thủ trung đào xuất hậu, thượng diện truyền lai kinh thiên cự hưởng, hội bất hội thị Tam đệ tại đối phó na vụ yêu?" "Hữu giá cá khả năng, không gian Tam đệ trung tàng liễu không ít tạc dược, thượng thứ quỷ động trung ứng cai không dùng hoàn." "Na hắn chẩm yêu hiện tại hoàn bất hồi lai?" Kim Bàn Toán vấn đạo.

“Hắn ứng cai thị phát hiện liễu chúng ta bị vụ yêu lỗ tẩu, tại tầm chúng ta tung tích.” Trần Ngọc Lâu hòa Kim Bàn Toán điểm điểm đầu, giá cá giải thích tối vi hợp lý.

Khương Thiền Y kiến tam nhân như thử đam tâm Diệp Bạch an úy, chung vu đả tiêu nội tâm tối hậu nhất ti hoài nghi: “Na chúng ta hoàn hồi bất hồi khứ?” Khả tiếc tam nhân giai dao dao đầu, băng quật thác lạc phục tạp, bào đắc thì hậu thái quá thông mang, dĩ kinh vong ký hồi khứ đích thông đạo liễu.

Giá thì, Khương Vũ bị thương khẩu thống tỉnh, sĩ đầu đạo nhất cú: “Các người hoàn bang bất bang ta bao trát liễu.” Chúng nhân giá tài tưởng khởi lai hữu cá thương thế thảm trọng đích nhân thảng tại biên thượng.

Diệp Bạch tại băng quật trung đại hảm liễu kỷ thanh, đãn không có nhậm hà hồi ứng.

Y thường thí tầm trứ chúng nhân lưu hạ đích ngân tích truy khứ, đãn nhiễu qua kỷ điều băng quật thông đạo, Diệp Bạch liền hữu ta biện bất thanh phương hướng.

Giá băng diện thượng trừ liễu nhân hài ấn, lang trảo ngân hòa trảo ấn, hoàn hữu kỳ quái đích ngân tích.

Thông đạo như thử đích thác loạn mật tập, Diệp Bạch bất cảm tẩu đích thái thâm, chích hảo nguyên lộ phản hồi.

Đẳng y ba xuất băng quật địa động, tài phát hiện y dĩ kinh bị lang quần bao vi liễu.

Nguyên tiên lưu tại địa thượng đích lang thi dĩ kinh bất kiến, hoặc hứa bị tha môn tha tẩu.

Nhãn tiền đích giá ta lang toàn thị tuyết bạch sắc, đái đầu chính thị Bạch Mao Lang Vương, lộ xuất đích phong lợi lão nha bỉ Diệp Bạch

tiểu tí hoàn trường, u tử mâu tử canh thị tử tử tránh trứ Diệp Bạch.

Giá tình huống, tự hồ yếu báo thù.

Diệp Bạch diện đái vi tiếu, tòng không gian trung trừu xuất Bá Vương Thương, tà lập tại trắc thân, thương tiêm hoa qua địa diện huyền băng, phát xuất tư tư đích thanh hưởng.

Báo thù tựu báo thù ba!

Chính xảo, y dã yếu tả hỏa!

Tuyết lang quần nhất ủng nhi thượng, Diệp Bạch không dùng chân khí sử dụng đại phạm vi sát thương chiêu thức, phản nhi kháo trứ mẫn tiệp đích thân pháp tại lang quần trung xuyên toa, nhất cá hồi hợp hạ lai.

Đảo hạ liễu thập đa đầu tuyết lang.

Bạch Mao Lang Vương vi vi đê hống, lang quần môn tái thứ tổ chức trận doanh hướng Diệp Bạch tập lai.

Diệp Bạch tâm trung cảm thán lang vương này trong tộc quần uy thế bất tiểu, thương thế trong tay sắc bén, nhất khắc không đình hạ lai.

Ba trăm đa cân đích Phá Trận Bá Vương Thương tại Diệp Bạch thủ trung hổ hổ sinh uy, thiên quân lực đạo chi hạ, nhục thể phàm thai phổ thông tuyết lang sát chi tức tử.

Thập kỷ miểu chi hậu, chích hữu bán số đích tuyết lang hoàn lưu tồn, thạc đại đích lang quần bị Diệp Bạch diệt sát liễu nhất bán.

Bạch Mao Lang Vương tự hồ hào bất tại ý thủ hạ đích thương vong, tái nhất thứ tổ chức lang quần tiến công.

Diệp Bạch vi vi dao đầu, tống lai đích hoạt bá tử, bất tả hỏa khả tiếc liễu.

Ngân sắc đích Bá Vương Thương tại không khí trung hô khiếu, Diệp Bạch tốc độ việt lai việt khoái, sát đắc dã việt lai việt tẫn hưng.

Nhi Bạch Mao Lang Vương hoàn súc lập tại nguyên địa, tử sắc nhãn tình khẩn khẩn trừng trứ Diệp Bạch, tự hồ tại tầm hoa thập yêu cơ hội.

Đột nhiên, chích kiến nó mãnh đắc trương khai đại khẩu, nhất đoàn huyền lam sắc quang mang tòng khẩu nó thổ xuất.

Tốc độ phi khoái, trực xạ Diệp Bạch hậu bối.

Diệp Bạch tâm sinh cảnh giác, mãnh đắc hồi đầu, tiện kiến nhất đoàn lãnh ý xâm diện.

Tử Hà Chân Khí tự động hộ thể, sinh xuất tử sắc cương khí.

Nhất tử nhất lam.

Lưỡng chủng nhan sắc đích khí cơ bính chàng tiêu thối.

Diệp Bạch trì thương cách đáng, bị đả thối liễu số bộ, thủ thượng dĩ kinh vi vi kết băng.

Diệp Bạch tâm sinh cật kinh, đầu lang vương này cánh nhiên hữu như thử thủ đoạn, bỉ na đầu Lục Dực Ngô Công hoàn yếu thông minh lệ hại.

Khẩu thổ huyền băng đích thủ đoạn khả chân tê lợi!

Chương 284

Tha mụ đích, tâm tạng Lang Vương này nhất định tàng hữu tinh hạch!

Diệp Bạch thiểm liễu thiệt đầu, tâm sinh kỳ đãi.

Dụng chân khí tương trường thương thượng huyền băng chấn toái, tại thủ trung chuyển nhất cá hoa quyển, Diệp Bạch đại bộ thượng tiền.

Thùy tri đầu lang vương này kiến thế bất diệu, đê hống nhất thanh, tương quần lang khu tán hậu, chuyển thân tựu bào.

Vô tận băng xuyên chi thượng, nhất đầu cự hình bạch lang cấp tốc cuồng bôn, bàng đại đích thân thể bả tứ phương đích băng diện đô chấn đắc vi liệt.

Diệp Bạch thân ảnh khẩn khẩn truy tại kỳ hậu diện.

Đầu bạch lang này bất tri hoạt liễu đa thiếu niên, toàn thân thị bảo, Diệp Bạch na hội khinh dịch phóng qua nó.

Bá Vương Thương khỏa hiệp đại lượng Tử Hà Chân Khí, hóa vi lợi kiếm, phá không xạ khứ!

Bạch Mao Lang Vương đóa thiểm bất cập, hậu thoái bị quán xuyên, oanh đích nhất thanh suất đảo tại địa, tương băng diện tạp đắc phấn toái.

Cổn năng đích lang huyết lưu xuất, hối tụ tại băng diện thượng.

"Trụ thủ!" Viễn xử truyền lai thanh âm, Diệp Bạch nữu đầu nhất khán, chính thị La Sát.

Nữ nhân này chẩm yêu giá yêu khoái tựu thượng lai liễu.

Diệp Bạch mi đầu vi trứu, bất chuẩn bị lý thải, thượng tiền tương Bá Vương Thương kiểm khởi, tại Bạch Mao Lang Vương phúc bộ xử mãnh thứ.

Bạch Mao Lang Vương trắc đầu tưởng giảo Diệp Bạch, khước bị Diệp Bạch nhất cước thích vựng liễu qua khứ.

"Giá đô bất tử?" Diệp Bạch đối chuẩn kỳ tâm tạng xử, dục tương Lang Vương nhất kích tễ mệnh, đãn La Sát dĩ kinh cản liễu qua lai.

"Diệp Bạch, ta nhượng ngươi trụ thủ!" Diệp Bạch cử thương thủ đình liễu hạ lai, dụng chi tiền đích thoại hồi tha: "Ta bất thị Uông gia nhân, ngươi nhượng ta trụ thủ ta tựu trụ thủ, ta đa không có diện tử?" La Sát nhất lộ bôn tập nhi lai, kiểm sắc vi vi triều hồng, tả cước bì ngoa đích hậu cân hoàn khái đoạn liễu, nàng đái trứ nộ khí đạo.

"Ngươi tưởng yếu thập yêu?" "Thông minh nhân, đầu Lang Vương này toàn thân thị bảo, bất tri dưỡng liễu đa thiếu niên, giới trị bất phỉ, bả cương tài ngươi nã tẩu thủy tinh hoàn ta, tái cấp ta lưỡng khỏa tinh hạch?" "Tinh hạch?" "Tựu thị năng kích hoạt huyết mạch đông tây." "Ta không có na đông tây." La Sát dao đầu.

Diệp Bạch tủng tủng kiên: "Na tựu không có biện pháp liễu, ta dã tưởng hòa ngươi giao dịch." Thuyết trứ, tựu sĩ khởi thủ, yếu bả Bạch Mao Lang Vương chung kết.

"Đẳng đẳng!

Tinh hạch không có, thủy tinh dã bất năng cấp ngươi, phóng liễu nó, toán ta khiếm ngươi tam cá nhân tình." La Sát hắc trứ kiểm đạo.

"Tài đệ nhất thiên kiến diện, nhân tình của ngươi ta tín bất qua." Diệp Bạch tiếu liễu tiếu, La Sát này bất cận thị Uông gia nhân, hựu thị Ma Quốc Quỷ Mẫu, đãn hành vi xử sự đảo thị hữu ta nguyên tắc, không có dụng Uông gia lai áp nhân.

Bất tri thị tha tâm tính nguyên bản như thử, hoàn thị kỵ đạn y Diệp Bạch.

"Ta La Sát bất tiết phiến nhân, đầu Lang Vương này thị Ma Quốc tự dưỡng thủ hộ thú, đối ta lai thuyết ý nghĩa trọng đại, ngươi nhược thị phóng nó nhất mã, dĩ hậu tức tiện Uông gia đối phó ngươi, ta dã bất tham hợp tiến khứ." La Sát cực vi nhận chân đạo.

Diệp Bạch tưởng liễu tưởng, tối hậu điểm điểm đầu, phóng hạ Bá Vương Thương.

"Hảo, giao dịch thành lập, tam cá nhân tình, biệt vong liễu." Diệp Bạch sinh xuất tam cá thủ chỉ.

La Sát bạch liễu y nhất nhãn, lai đáo Bạch Mao Lang Vương đầu lâu tiền, khinh khinh phủ mạc trứ.

Bạch Mao Lang Vương khinh thanh ai hào trứ, thân xuất đại thiệt đầu thiểm liễu thiểm La Sát thủ, phi thường ôn thuận.

Tiếp trứ, La Sát đối Bạch Mao Lang Vương thuyết liễu kỷ cú Ma Quốc ngữ ngôn, Lang Vương vi vi điểm đầu, cánh miễn cường tránh trát, ba liễu khởi lai.

Nhiên hậu nhất qua nhất quải đích hướng trứ viễn phương tẩu khứ, huyết tích dĩ kinh bả mao phát của nó nhiễm hồng, hựu như thủy tích nhất dạng hoãn hoãn lạc đáo băng tằng thượng.

Nó hồi đầu khán liễu La Sát nhất nhãn, tự hồ hữu ta bất xá.

Diệp Bạch vi vi hữu ta sá dị, sinh mệnh lực Bạch Mao Lang Vương này hoàn chân cú vượng thịnh đích.

Bị y thống thành giá dạng đô bất tử.

Bất quá, y dã hữu kỷ phần hảo kỳ, vấn đạo: "Ngươi đối nó thuyết liễu thập yêu?" La Sát vọng trứ Lang Vương khai khẩu đạo: "Ta

phóng nó tự do liễu, dĩ hậu giá địa phương bất dụng nó khán thủ, Ma Quốc bất hội tái xuất hiện.” Bạch mang mang đích băng xuyên tuyết địa trung, thân ảnh Lang Vương trục tiệm tiêu thất tại thiên biên tẫn đầu.

Mục tiền không có Chá Cô Tiếu và Khương Thiền Y đẳng nhân đích tung tích, Diệp Bạch tiện cân tại La Sát thân hậu, phản hồi Uông gia doanh địa.

Dụng mỗ vị vĩ nhân đích thoại, giá khiếu đả nhập địch nhân nội bộ.

Uông gia tại băng xuyên thượng nhất xử ao cốc đê đáp kiến tân đích doanh địa.

Bán mét trường đích thiết đinh thâm thâm đích tạp tiến băng xuyên trung, mỗi nhất đỉnh trướng bồng đô yếu dụng bát căn thiết đinh cố định vị trí.

Uông gia các cá tiểu đội phân công minh xác, chính tại nhất ti bất cẩu càn trứ.

Tòng tế vi xử kiến trứ, giá nhất điểm khán, Uông gia nhân xác thực tượng cá quân kỷ nghiêm minh đích bộ đội.

Diệp Bạch kháo trứ thâm sáp tại tuyết địa trung Bá Vương Thương, tại phong tuyết trung hạp qua tử, cực vi tiêu sái đích khán Uông gia nhân càn hoạt, ti hào không có thượng tiền đáp thủ ý tư.

Bá Vương Thương dĩ kinh thủ xuất, bất hảo tái đương trứ La Sát diện thu hồi, Diệp Bạch chích hảo tùy thân đái trứ.

“Đối, trướng bồng của ta trát tại trung gian, đa đả kỷ cá đinh tử, vãn thượng phong thái đại, ta phạ trướng bồng bị xuy bào.” “Ai, na vị bàn quán đầu huynh đệ, cấp ta trướng bồng lý phóng ta, bạch thiên vận động lượng thái đại, vãn thượng hội ngạ trứ đích.” La Sát tòng

trướng bồng trung chui xuất, kiến Diệp Bạch điếu nhị lang đương đích dạng tử tiện khí bất đả nhất xử lai.

"Vô sự đích thoại, tiến lai bang ta khán khán địa đồ!" Diệp Bạch tương qua tử phóng hồi khẩu đại, lưỡng chích thủ tại trướng bồng môn liêm thượng sát liễu sát, cân liễu tiến khứ.

La Sát thủ xuất đích Cửu Tầng Yêu Tháp đồ chỉ.

Diệp Bạch nã tại thủ trung khán liễu lưỡng nhãn, vấn đạo: "Giá thị thập yêu địa phương?" "Cửu Tầng Yêu Lâu, Ma Quốc lịch đại Quỷ Mẫu tuẫn táng hòa mai tại thi thể địa phương." "Ngươi yếu khứ giá lý?

Bất thị hoa Thành Ác La Hải mạ?" La Sát không có đa giải thích: "Tiên khứ giá cá địa phương, nhược thị ta sai đắc không thác, Yêu Lâu tựu tại chúng ta cước hạ băng xuyên chi hạ, ngươi bất thị Mạc Kim Giáo Úy mạ?

Bang ta Phân Kim Định Huyệt, ta tái khiếm ngươi nhất cá nhân tình." Diệp Bạch toán thị minh bạch, nữ nhân này bả y lưu tại doanh địa, quả nhiên dụng đắc đáo y đích địa phương.

Bất quá, kháo y bán điếu tử Mạc Kim năng lực, dã bất tri năng bất năng hoa đáo Yêu Lâu.

Nhược giá Cửu Tầng Yêu Tháp thị cá mộ huyệt đích thoại, kháo cận hậu, hệ thống ứng cai hội hữu phản ứng.

Kiến Diệp Bạch bất đáp thoại, La Sát thôi xúc đạo: "Năng bất năng hành, cấp cá chuẩn thoại, nhược thị bất hành, ta mã thượng khiếu nhân bả trướng bồng của ngươi sách liễu, vãn thượng ngươi biệt thụy chúng ta giá lý." Diệp Bạch tiếu liễu tiếu khai khẩu đạo: "Bất thị bất hành, ngươi tiên cáo tố ta, thử hành lai Côn Luân Sơn đáo để tầm thập yêu, nhược thị dữ chúng ta mục đích trùng đột, ta bất hội

bang ngươi.” La Sát đạo: “Chúng ta tưởng giải trừ trớ chú, ta thị vi liễu tầm hoa nhất vật, không có nhậm hà trùng đột, thứ ta yếu hoa đích đông tây khả năng tại Cửu Tầng Yêu Lâu, dã khả năng tại Thành Ác La Hải, kỳ gian ta bất hội cán thiệp các ngươi.” “Hảo.” Diệp Bạch điểm điểm đầu, toán thị ứng hạ liễu giá hoạt.

“Hoàn hữu thập yêu dữ Cửu Tầng Yêu Lâu tương quan đích tin tức, đô cấp ta.” La Sát thủ xuất không ít giới thiệu Ma Quốc tin tức đích thư tịch, Diệp Bạch giản đan phiên khán liễu nhất ta, phát hiện thư trung nội dung đối tầm hoa Cửu Tầng Yêu Tháp tự hồ không có thập yêu bang trợ.

Đảo thị thuyết liễu Ma Quốc hữu không ít đối phó địch nhân đích thủ đoạn.

Kỳ trung hữu nhất phúc sáp họa, tuy nhiên hữu ta mô hồ, đãn hữu lam bạch nhị sắc, thuyết thị tượng chinh Quỷ Mẫu sở hữu Vô Lượng Nghiệp Hỏa hòa Nãi Cùng Thần Băng lưỡng chủng khả dĩ phấn toái nhân linh hồn tà ác sức mạnh.

“Giá thị thập yêu đông tây?” Diệp Bạch tương giá nhất hiệt phiên cấp La Sát khán.

La Sát phiêu liễu nhất nhãn đạo: “Ta dã bất tri đạo.” Diệp Bạch hữu ta cật kinh: “Ngươi dã bất tri đạo?

Chương 285

Ngươi bất thị Ma Quốc Quỷ Mẫu mạ, thượng diện thuyết giá lưỡng chủng sức mạnh thị Quỷ Mẫu chuyên hữu đích." "Ta tuy nhiên thị Quỷ Mẫu, đãn ta thoát ly liễu Ma Quốc, phán xuất Luân Hồi Tông." "Na giá ta thư ni?" "Ta đái trứ Uông gia nhân khứ Luân Hồi Tông thưởng đích." Diệp Bạch mặc mặc đích cấp La Sát thụ liễu cá đại mẫu chỉ: "Ngươi ngưu bức!" Tuyết sơn phụ cận khí hậu bất định, nhất hội phong bình lãng tĩnh, nhất hội tựu mãn thiên phi tuyết.

Diệp Bạch trụ trứ Bá Vương Thương, thủ nã địa đồ, ly khai Uông gia doanh địa, tẩu tiến phong tuyết thâm xử.

Một lãnh diện Uông gia thị nữ trạm tại La Sát thân biên đạo: "Đại nhân, tựu giá dạng nhượng hắn tương địa đồ nã tẩu, chúng ta bất cân qua khứ?" "Bất dụng, hắn bất nhượng chúng ta cân qua khứ, thuyết thị yếu thi triển Mạc Kim Giáo Úy độc truyền Thiên Tinh Phong Thủy thuật, bàng nhân kiến bất đắc." "Đại nhân tự hồ ngận tương tín hắn?" La Sát tiếu liễu tiếu: "Bất phạ hắn phiến ta, phiến qua ta nhân trừ liễu áp tại ta đầu thượng đích na nhất vị, kỳ tha đích đô dĩ kinh tử liễu." Thị nữ thần sắc vi biến, bất cảm tái đa thuyết thoại.

Thiên không trung phiêu khởi liễu nga mao đại tuyết, nhật đầu tây lạc, Diệp Bạch tại tuyết địa trung nạo khởi liễu đầu.

Băng xuyên phạm vi thái đại, na Cửu Tầng Yêu Lâu thực tại bất thái hảo tầm.

Yếu thị Kim Bàn Toán tại thử, hoặc hứa dã tựu thị nhất bàn toán đích sự.

Đãn đối Diệp Bạch lai thuyết, hệ thống bất đề kỳ, y xác thực không có mấy phần tín tâm tại mang mang băng xuyên trung hoa đáo

Cửu Tầng Yêu Lâu.

Quả nhiên, y lại biệt nhân hình thành liễu tập quán, chân chính mình cô thân nhất nhân thất, tổng hữu ta bất thiện trường địa phương.

Hiện tại chích hi vọng Cửu Tầng Yêu Lâu tựu tại phụ cận, hệ thống năng tẫn khoái cấp y đề kỳ ba.

Phong tuyết dũ đại, viễn xử y hi thiểm qua lang ảnh.

Diệp Bạch bất thậm tại ý, giá ta tuyết lang bị y sát phá liễu đảm tử, ứng cai bất cảm đối y động thủ.

"A ô!" Nhất thanh lang minh hưởng triệt tại băng xuyên chi thượng.

Phong tuyết trung, chích kiến Bạch Mao Lang Vương đối trứ thiên không trung nhất luân hiểu nguyệt tế bái, bạch sắc vụ khí bị nó thôn thổ, đạm đạm đích ngân quang tương Bạch Mao Lang Vương hoàn nhiễu.

Lang Vương này tự hồ tại tá trợ nguyệt hoa sức mạnh liệu thương.

Năng khẩu thổ huyền quang sinh vật quả nhiên hữu ta bản sự.

Diệp Bạch pha hữu ta hảo kỳ, phi khoái hướng tiền.

Đãn giá Bạch Mao Lang Vương kiến đáo Diệp Bạch thân ảnh hậu, tấn tốc khai lưu, đái trứ tiểu đệ môn tiêu thất tại phong tuyết trung.

"Tha mã đức!" Diệp Bạch kiến giá nhất mạc, chích hảo nộ mạ liễu nhất cú.

Đãn giá thì, hệ thống đột nhiên khiêu xuất đề kỳ. [Cửu Tầng Yêu Lâu: Vị vu Côn Luân Sơn mạch phụ cận, cực hàn băng xuyên chi thượng, nãi thị Ma Quốc lịch đại Quỷ Mẫu tuẫn táng chi địa, bồi táng chi vật bần tích, hung hiểm vị tri, tình huống nan trắc.] [Nguy hiểm

đẳng cấp: Cấp thấp!] [Uẩn hàm bảo tương: Thanh đồng bảo tương!] Diệp Bạch lộ xuất hỉ sắc, khán lai y không bào thác phương hướng, hệ thống tổng toán cấp xuất đề kỳ liễu.

Tựu thị giá Yêu Lâu đương thứ bất cao, chích hữu nhất cá thanh đồng bảo tương, cấp thấp đích bình giới, tự hồ yêu lâu nội không có thập yêu nguy hiểm.

Diệp Bạch tương hệ thống địa đồ điều xuất lai, phát hiện Cửu Tầng Yêu Lâu tại y tây nam phương hướng thập kỷ lý chi ngoại.

Yêu Lâu hữu cửu tầng, thị kim tự tháp kết cấu, chiêm địa không gian bất đại, đãn cổ kế yếu tòng băng xuyên thượng phương triêu hạ khai quật.

Diệp Bạch hồi đáo Uông gia doanh địa, chích lai đắc cập hát liễu nhất khẩu nhiệt thang, tựu bị La Sát lạp lai khai quật Cửu Tầng Yêu Lâu.

Khán nàng giá giá thế, tự hồ tưởng tại vãn thượng tựu bả Yêu Lâu đào thông.

Hoàn hảo, bất dụng Diệp Bạch xuất thể lực, chích thị khổ liễu mấy chục cá Uông gia nhân thủ hạ của nàng.

Tiếng thiết sạn hòa băng tằng tương chàng đích không tuyệt vu nhĩ.

Dạ sắc minh lượng, đãn đại tuyết ti hào không có giảm nhược, vi phong nhất quyển, tuyết hoa phiêu dương, thị dã đô hữu kỷ phần bất thanh sở.

Diệp Bạch sĩ đầu khán liễu nhất nhãn, tả bán biên thiên thị ô vân âm phong, hữu bán biên thiên thị tinh không nguyệt sắc, giá chủng kỳ cảnh dã chân thị hữu thú.

Ôn độ cực đê tình huống hạ, băng tằng dã phi thường đích kiên

ngạnh.

Uông gia nhân thậm chí động dụng phún hỏa khí lai dung hóa băng tằng, đãn thu hiệu thậm vi.

“Đại nhân, yếu bất yếu dụng tạc đạn, ta hữu tín tâm bất hội phá phôi băng diện.” Hữu nhất cá Uông gia nhân bị đống đắc thụ bất liễu, khai khẩu kiến nghị đạo.

La Sát khán hướng Diệp Bạch, tự hồ tại tuân vấn ý kiến của y.

Diệp Bạch khai khẩu đạo: “Băng tằng hạ diện đô thị băng quật địa động, ngươi như hà bảo chứng, vạn nhất băng tằng đại phạm vi tháp hãm, chúng ta đô yếu hãm hạ khứ.” Khai ngoạn tiếu, Chá Cô Tiếu đẳng nhân hoàn tại địa quật trung, yếu thị bả tha môn mai liễu, khởi bất thị khanh liễu chính mình nhân.

La Sát diện sắc bất biến: “Thính đáo liễu mạ?

Lời của hắn tựu thị ý của ta, kế tục đào.” “Thị!” Giá quần Uông gia nhân pha vi vô nại, chích hảo kế tục khai quật.

Phong lợi đích thiết thiêu tạp tại băng tằng thượng, hỏa hoa tứ tiên.

Diệp Bạch nhượng La Sát thị nữ cấp chính mình đáp kiến liễu nhất cá trướng bồng, chui tiến khứ hưu tức khứ liễu.

Uông gia miễn phí lao lực, bất dụng bạch bất dụng.

La Sát kiến thử không đa thuyết thập yêu, đảo thị thị nữ của nàng kiểm sắc tự hồ bất thái hảo khán.

Uông gia nhân nhất trực càn đáo thiên lượng, băng tằng chung vu bị đả thông, nhất cá thâm ngũ mét đại động.

Diệp Bạch tại trướng bồng trung hưu tức liễu nhất dạ, đả trứ cáp khiếm xuất lai.

Dĩ kinh hữu nhất ba Uông gia nhân hạ khứ tham lộ.

“Chẩm yêu dạng liễu, hạ diện hữu thập yêu đông tây?” Diệp Bạch thân đầu triêu hạ diện khán liễu khán, chích khán kiến nhất ta thổ mộc kết cấu đích đê ải phòng tử.

“Nhân hoàn không xuất lai, tái đẳng đẳng khán.” La Sát dao dao đầu, đệ cấp Diệp Bạch nhất cá lục sắc thủy hồ.

Diệp Bạch văn liễu văn, thị liệt tửu, y không triêm chủy, quán liễu nhất khẩu vấn đạo: “Thoại thuyết ngươi chân thị Ma Quốc Quỷ Mẫu?

Ma Quốc đích ngận đa đông tây ngươi tự hồ đô bất tri đạo?” La Sát tiếu liễu tiếu: “Ngươi tri đạo Ma Quốc thị như hà tuyển Quỷ Mẫu đích mạ?” “Đại khái tri đạo nhất ta, tựu thị tiên bồi dưỡng chúng đa Quỷ Mẫu kế thừa nhân, tượng dưỡng cổ nhất bàn, nhiên hậu tuyển xuất tối lệ hại đích na cá, thành vi Quỷ Mẫu.” “Thị a, na thị mấy nghìn niên tiền Ma Quốc tối đỉnh thịnh đích thì hậu, sở hữu thành vi Quỷ Mẫu thiên phú hài tử ngận đa, sở dĩ thất bại đích đô hội bị tuẫn táng hiến tế, lãng phí đích ngận.

Đãn hiện tại, Ma Quốc lưu hạ truyền thừa thế lực nhân nhân hảm đả, tha môn tưởng hoa cá hữu Quỷ Mẫu thiên phú hài tử đô bất dung dịch.” “Ta tựu thị bị tuyển trung hài tử, ta không có phụ mẫu, chí thiếu tòng lai không kiến qua.

Ta tòng tiểu bị Luân Hồi Tông bồi dưỡng trường đại, tha môn giáo ta các kỹ năng, bang ta kích hoạt huyết mạch, nhượng ta phục quốc, trọng hiện Ma Quốc vinh diệu.” “Ngươi thuyết khả bất khả tiếu, đô nhị thập thế kỷ, hoàn tha mụ nhượng ta đái tha môn phục quốc, chân đương lão nương thị sỏa bức.” “Đáo thì hậu quốc gia thành lập, lão nương bị tha môn đỉnh tại tiền diện, tối tiên tử nhất định thị lão nương, nhi tha môn giá quần lão thử khẳng định chui hồi địa hạ, qua cá mấy chục niên hựu tuyển xuất nhất cá tân đích Quỷ Mẫu lai.” La

Sát thuyết giá thoại đích thì hậu đặc biệt hữu ý tư, Diệp Bạch nhẫn bất trụ tiếu liễu tiếu.

Tưởng lai Luân Hồi Tông dã úc muộn, bồi dưỡng mấy chục niên đích Quỷ Mẫu hòa kỳ tha thế lực bào liễu, chi hậu hồi lai hoàn bả tự gia đả kiếp liễu nhất phiên.

Diệp Bạch thuyết đạo: "Quỷ Mẫu lịch đại đô thị Ma Quốc tối cường thống trị giả, chích yếu ngươi thủ oản ngạnh, tha môn ứng cai hội tôn sùng ý nguyện của ngươi." La Sát dao dao đầu, đoạt qua thủy hồ hát liễu nhất khẩu tửu: "Không có hứng thú, ta chích tưởng hảo hảo hoạt trứ." Giá thì, băng động trung chui xuất nhất cá Uông gia nhân đạo: "Đại nhân, đả thông liễu tứ tầng, chúng ta tại hạ diện ngộ đáo nhất ta đông tây, nhu yếu ngài khán khán." La Sát đái trứ túy ý, kiểm đản hồng hồng, nhãn thần vi mị khán trứ Diệp Bạch: "Hát liễu tửu của ta, hòa ta hạ khứ tiêu tiêu?" Diệp Bạch tiếu liễu tiếu, nữ nhân này khả chân hữu ý tư, như thử hỉ hoan giao dịch, bất khứ đương thương nhân khả tiếc liễu.

"Hảo, giá thứ miễn phí bang ngươi." Diệp Bạch hòa La Sát khiêu tiến băng động trung, giá thị đệ nhất tầng Yêu Lâu, không gian bất đại, trừ liễu tại thượng diện năng khán đáo đê ải phòng gian ngoại, tự hồ thập yêu dã không có.

Đảo thị đệ nhất tầng trung ương hữu cá băng bàn bãi tại địa thượng, băng bàn bạc nhi thấu minh, biểu diện khắc trứ nhất tôn thần tượng.

Thần tượng thị nhân thủ lang thân, thân phi chiến giáp đích võ sĩ hình tượng, điêu khắc thủ pháp hữu ta thô tháo.

Uông gia nhân dĩ kinh tại viên bàn thượng đả thông nhất mét tả hữu tiểu động, tòng động khẩu khả dĩ tiến nhập Yêu Lâu đệ nhị tầng.

Chương 286

Giá thì, hạ diện đột nhiên truyền lai Uông gia nhân thảm khiếu thanh.

“Khoái bào!” “Cứu mạng! !” La Sát diện sắc nhất ngưng, thân hình phi khoái đích khiêu tiến đệ nhị tầng, Diệp Bạch kiến trạng, dã tấn tốc cân thượng khứ.

Lưỡng nhân trực tiếp lai đáo Yêu Lâu đệ tứ tầng không gian, giá lý quang tuyến dĩ kinh ngận ám, La Sát đả khai thủ điện, chích kiến tam cá Uông gia nhân đảo tại băng diện thượng, bất tri sinh tử.

Đáo liễu giá nhất tầng, chỉnh cá không gian phiên liễu kỷ bội, đại khái hữu lưỡng ba cá lam cầu tràng đại tiểu.

La Sát kháo cận tam cỗ thi thể, tra khán tử nhân.

Nhân vi địa thượng tử đích thị Uông gia nhân, Diệp Bạch đảo thị bất chẩm yêu trứ cấp, đả lượng khởi tứ chu hoàn cảnh.

Giá lý đôi phóng liễu không ít thỏa viên hình noãn thạch, thị mỗ chủng sinh vật đích đản, viễn bỉ nga đản yếu đại ngận đa, đãn nhân vi thời gian trường cửu, hữu ta noãn thạch tảo dĩ càn biết khô nuy.

Noãn thạch chi thượng hựu hội họa hắc sắc kinh văn, ứng cai thị Quỷ tộc văn tự.

“Như hà?” “Thân thể nội bị hoạt noãn ký sinh, cứu bất hoạt liễu.” La Sát diện vô biểu tình đạo.

“Hoạt noãn?

Tòng đản trung phu hóa xuất lai đích?” “Ứng cai thị.” La Sát tương kỳ trung một cỗ tử thi khai tràng phá đỗ, trảo xuất nhất bả hỗn hợp trứ tiên huyết thấu minh tế tuyến trùng.

Giá ta tế tuyến trùng phong cuồng thôn phệ tiên huyết, đỗ tử trướng đắc huyết hồng, tức tiện thân thể bị xanh phá liễu dã hoàn tại hấp thực tiên huyết, khán khởi lai phi thường đích thẩm nhân.

Uông gia nhân ứng cai tựu thị bị tế tuyến trùng chui tiến thể nội, thôn phệ huyết dịch nhi tử đích.

La Sát tại tam nhân thi thể thượng kiêu thượng liệt tửu, hỏa diễm phác đằng, thấu minh tế tuyến trùng cảm thụ đáo nguy hiểm, phi khoái đích tòng thi thể bì phu thượng phá thổ nhi xuất, đãn không bào qua hỏa diễm, ngận khoái hóa vi hôi tẫn.

Thi thể thiêu liễu nhất bán, Uông gia kỳ dư nhân tài thông thông cản lai.

"Đại nhân." Lĩnh đầu chi nhân khán liễu khán hỏa diễm trung thi thể, lai đáo La Sát diện tiền đê trứ đầu.

Lĩnh đầu nhân này danh khiếu Uông Nguyên, diện lãnh thoại thiếu, Diệp Bạch chi tiền tằng thường thí hòa kỳ đáp chủy liêu thiên, đãn đô không siêu qua tam cú.

"Chẩm yêu hiện tại tài hạ lai?" La Sát thanh âm lãnh liệt.

Uông Nguyên lai đáo La Sát nhĩ biên đê ngữ liễu kỷ cú.

La Sát kiểm sắc vi nộ, điểm điểm đầu, không tái truy cứu.

"Tiên bả sở hữu đích noãn xác thiêu liễu, nhiên hậu tương kỳ tha nhân khiếu hạ lai, chúng ta tại giá nhất tằng trát doanh." "Hạ diện hoàn hội hữu nguy hiểm, đẳng hội đô tiểu tâm ta." "Thị." Thử hành lai Côn Luân Sơn, Uông gia nhất cộng lai liễu ngũ thập tam nhân, lộ đồ trung chiết tổn liễu thập thất nhân, như kim hoàn thặng hạ tam thập tam nhân.

Đệ tứ tầng đích không gian bất toán thái đại, phá lạn tạp vật nhất đôi, sở hữu nhân hạ lai hậu, đột nhiên biến đắc ủng tễ khởi lai.

Diệp Bạch chú ý đáo, cân tại La Sát thân hậu đích na cá thị nữ bất kiến liễu.

Yêu Lâu hữu cửu tầng, tại Uông gia nhân chúng nhân toàn lực thi công hạ, La Sát hòa Diệp Bạch ngận khoái lai đáo Yêu Tháp tầng thứ bảy.

Giá nhất tầng quải mãn liễu tinh văn đồ án đích vô tự quỷ phiên, hồng, lam, bạch, hắc kỷ chủng nhan sắc đô hữu, kỳ trung hắc sắc quỷ phiên tối đa, lam sắc tối thiếu.

La Sát cấp Diệp Bạch giải thích, nhan sắc tại Ma Quốc hữu đặc thù tượng chinh ý nghĩa, hồng sắc đại biểu tiên huyết, lam sắc đại biểu thiên không, bạch sắc thị thủy nguyên, lục sắc thị sơn mạch, hắc sắc tắc đại biểu vực sâu.

Kỳ trung hắc sắc quỷ phiên tối đa.

Diệp Bạch điểm điểm đầu, tòng giá ta quỷ phiên nhan sắc soa dị trung khả dĩ khán xuất, Ma Quốc tín ngưỡng dữ kỳ tha tông giáo bất đồng.

Tha môn tín ngưỡng hắc sắc, hắc sắc việt đa, động huyệt việt thâm, sức mạnh dã tựu việt cường đại.

Chúng nhân đáo liễu Yêu Lâu tầng thứ tám, giá lý đích không gian dĩ kinh tiếp cận túc cầu tràng đại tiểu, cự ly tầng thứ bảy cao độ túc túc hữu thập lai mét.

Khán lai mỗi hướng hạ nhất tầng, Yêu Lâu chỉnh thể không gian đô hội khoách đại bất thiếu.

Uông gia nhân đả liễu nhất phát chiếu minh đạn, cường quang chiếu xạ hạ, chúng nhân nhất kinh.

Nguyên lai tứ chu hữu ngận đa nhân ảnh, Uông gia nhân lập mã cảnh giới khởi lai, thủ trung đích thương giới đối chuẩn giá ta nhân

ảnh.

Chích kiến số bách cụ cao đại nam tính cổ thi, đô bả trì trứ tọa tư, hoàn nhiễu nhất quyển tọa tại chu vi.

Nhân vi thường niên bị băng xuyên phong đống, giá ta thi thể dữ hoạt nhân vô dị, chích thị kiểm bộ tất hắc, mao phát dĩ kinh triêm mãn bạch sắc băng sương.

Diệp Bạch xử tại Uông gia nhân trung gian, hòa La Sát trạm tại nhất khởi, bị bảo hộ tử tử đích.

Uông Nguyên tố xuất thủ thế, Uông gia nhân phân tán hoãn bộ nhập cổ thi quần, tra khán thị phủ hữu dị.

Chiếu minh đạn tại thượng không nhiên thiêu đãi tẫn, Uông gia nhân tiện kháo trứ đầu khôi thượng thủ điện chiếu minh.

Đột nhiên, nhất thanh thúy hưởng hồi đãng tại khoan sưởng đích không gian trung, Uông gia nhân cước bộ nhất đốn, thủ điện quang tuyến đả tại thanh âm phát xuất đích địa phương.

Chích kiến một cỗ hắc diện cổ thi thượng, nhất chích tiểu biều trùng phá băng nhi xuất, tự hồ trầm thụy liễu thiên niên.

Trùng tử này thông thể thấu minh, toàn thân thị ngân bạch sắc đích.

Kiến đáo chích biều trùng này, Diệp Bạch đốn thì tưởng đáo liễu Tinh Tuyệt Cổ Thành trung Hồ Bát Nhất đẳng nhân, tha môn chuyển đạo Côn Luân Sơn ngộ đáo đích hỏa biều trùng.

Hỏa biều trùng toàn thân đái hữu lân hỏa, thường nhân ngộ chi tức phần.

Chích ngân sắc đích biều trùng này bất tri thị bất thị hỏa biều trùng cận thân, hoặc hứa dã đái hữu mỗ chủng đặc thù năng lực.

Ngân sắc đích trùng tử, nan đạo thị Nãi Cùng Thần Băng?

Diệp Bạch tư lộ đại khai, tuy nhiên không có khán qua Côn Luân Thần Cung kịch tình, đãn dã căn cư chính mình thu tập đích tin tức tư liệu thôi xuất không ít đông tây.

Không quá đa cửu, Diệp Bạch tưởng pháp tựu bị chứng thực.

Kiện ngân sắc biều trùng này tại không trung hoảng du kỷ quyển hậu, phi đáo tối cận nhất cá Uông gia nhân diện tiền.

Uông gia nhân này bị biều trùng nhan sắc hấp dẫn, cánh nhiên nhẫn bất trụ thân thủ khứ mạc.

"Trụ thủ!

Ngươi tưởng tử mạ?" Bất viễn xử đích Uông Nguyên đê thanh đại hát.

Uông gia nhân này bị thanh âm hống liễu nhất cá kích linh, liên mang súc hồi thủ, vãng hậu thối liễu kỷ bộ.

Đãn ngân sắc biều trùng sí bàng nhất chấn, sảo tác đình lưu hậu, tấn tốc triêu trứ Uông gia nhân này phi khứ.

Hắn liên mang cử khởi thương thác phách đả ngân trùng, tiếp xúc thuấn gian, băng sương tòng thương thân thuấn gian mạn diên.

Chương 287

Uông gia nhân này cương lộ xuất kinh hãi đích biểu tình, lượng tinh tinh đích băng sương tựu diên triển đáo tha toàn thân, biến thành liễu bạch sắc băng điêu.

Đống đắc ngạnh bang thân thể tùy tức đảo tại địa thượng, suất thành liễu vô số băng trần.

Nhất điểm băng lãnh đích hàn quang tòng trung phi xuất, hướng trứ chúng nhân phi lai.

Tại phụ cận Uông gia nhân thần sắc đại hãi, liên mang hậu thối.

Uông Nguyên diện sắc trấn định, miểu chuẩn ngân sắc biều trùng chính dục khai thương.

Giá thì, Diệp Bạch đột nhiên xuất thanh đạo: "Nhược thị bất tưởng tử, tựu biệt khai thương, giá ta cổ thi thân thượng tàng liễu không ít trùng tử, thương thanh hội bả tha môn kinh tỉnh, đáo thì hậu các ngươi nhất cá bào bất điệu." Uông Nguyên khán liễu Diệp Bạch nhất nhãn, vô nại, chích hảo phiên thân thượng tiền, đào xuất thân thượng đích thủy hồ ngoan ngoan tạp hướng ngân trùng.

"Ba!" Ngân trùng điệt lạc tại địa, sí bàng vi vi phiến động, như huỳnh hỏa trùng nhất bàn, phát trứ đạm ngân quang mang.

Quang mang tức diệt, trùng tử dã hóa vi hôi tẫn.

Nguy cơ giải quyết, chúng nhân bất cấm tùng liễu nhất khẩu khí.

La Sát khán hướng Diệp Bạch, tự hồ tại huyễn diệu: "Thuộc hạ của ta như hà?" Diệp Bạch tiếu liễu tiếu, không có đáp thoại.

Cổ thi thân thượng tàng liễu không ít ngân sắc biều trùng, Uông gia nhân bất cảm tại giá lý đa đãi, đả thông băng tằng, chuẩn bị thâm

nhập tầng thứ chín.

Diệp Bạch tòng hệ thống địa đồ trung đắc tri, giá Yêu Lâu tầng thứ chín dữ tiền bát tằng bất đồng.

Như quả thuyết tiền bát tằng thị đan độc đích không gian, do băng quật mộc giá kết cấu tổ thành đích thoại, na tầng thứ chín tắc thị xử vu sơn cốc nội bộ, tượng nhất cá cự đại kim tự tháp địa cơ.

Quả nhiên, không quá đa cửu, Uông Nguyên đái trứ thủ hạ tại tầng thứ tám băng diện bạc nhược xử đả khai nhất cá động khẩu, động khẩu chi hạ thị u thâm thả đái hữu hồi âm sơn khang nội bộ.

Đả liễu nhất phát chiếu minh đạn, địa diện bố mãn cự hình hài cốt, lăng loạn vô cùng.

Tha môn cự ly địa diện thiếu thuyết dã hữu sáu bảy thập mét.

Tầng thứ chín chính trung gian hữu nhất tọa hắc sắc thạch tháp, tháp hữu ba bốn mét cao, vi vi phiếm trứ u quang.

Kỷ cá Uông gia nhân thuận trứ thằng tác tối tiên ba hạ khứ.

La Sát để lại hai người Uông gia ở tầng thứ tám tiếp ứng, nàng theo sau Diệp Bạch, cũng theo dây thừng trượt xuống.

"Từng đợt tiến lên, dò xét cẩn thận!" Uông Nguyên đã chỉ huy đội Uông gia tiến hành nhiệm vụ thám hiểm.

Diệp Bạch sau khi xuống dưới, đơn giản quan sát xung quanh, rồi cầm đèn pin đứng trước một bộ xương khổng lồ.

Bộ xương này dường như là một đoạn xương sườn của một loài sinh vật nào đó, cực kỳ to lớn, chỉ riêng chiều rộng đã bằng bốn năm người.

Ngay cả khi kéo Bạch Mao Lang Vương cao năm mét ở bên ngoài vào, cũng chỉ là nhỏ bé không đáng kể.

Nhìn lên bát tầng Yêu Lâu trên đỉnh đầu, trông như tám tầng tinh thể băng trong suốt khảm trên bầu trời, băng oánh oánh.

Thật không thể tưởng tượng nổi, đây là sản phẩm nhân tạo từ bốn ngàn năm trước.

Thấy La Sát cũng đã xuống, Diệp Bạch không nhịn được nói: "Ma quốc các ngươi quả thật thần bí a?

Chúng ta An Lạc văn minh còn đang thai nghén, các ngươi đã phát triển đến mức này rồi." "Đừng dùng 'các ngươi', đây là đồ của Ma quốc, không liên quan gì đến ta." La Sát đến trước tháp đá đen, chỉ thấy trên đó bò đầy bọ bạc màu bạc.

Ánh sáng u ám lúc trước nhìn thấy ở phía trên, chính là do đàn bọ bạc này phát ra.

"Thế nào?

Có thứ nàng cần không?" Diệp Bạch tiến lại gần hỏi.

La Sát lắc đầu: "Không biết, các đời Quỷ mẫu và người tuẫn táng đều chôn dưới tháp đen, phải đào họ lên mới rõ." Diệp Bạch gật đầu, lùi sang một bên, hắn muốn xem rốt cuộc Quỷ mẫu được mệnh danh này có thủ đoạn gì.

Hơn nữa, rương báu đồng xanh của hắn cũng nằm dưới tháp đen.

Đợi người Uông gia san bằng tháp đen, hắn chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng.

Tiếp đó, La Sát triệu tập tất cả người Uông gia, sau khi thảo luận đơn giản, họ chuẩn bị dùng lều bện thành lưới lớn, phủ lên đàn bọ bạc, sau đó cùng lúc đổ dầu hỏa, dùng súng phun lửa thiêu rụi đàn bọ bạc.

Đàn bọ bạc màu bạc ngủ đông không biết bao nhiêu năm, nhất thời

nửa khắc không thể bị đánh thức.

Lều được người Uông gia dùng dây thừng treo lên không trung, tiếp theo là trải lưới lớn, tiêu diệt bọ bạc.

Nhưng lúc này, trên đỉnh đầu mọi người truyền đến tiếng súng dày đặc.

Hóa ra đàn bọ bạc trong không gian tầng thứ tám đã thức tỉnh, hai người Uông gia ở lại canh gác đã nổ súng.

Tiếng súng vang vọng trong hang động thung lũng, âm thanh rất lớn, đàn bọ bạc trên tháp đen vỗ cánh, đã bị kinh động.

La Sát nhíu chặt mày, nhanh chóng chỉ huy: "Đừng quản bọn chúng, mau kéo xuống!" Lưới lớn kéo xuống, tấm lều lập tức kết băng, sắp hóa thành vụn băng.

Cùng lúc đó, mấy người Uông gia tiến lên đổ dầu hỏa, cầm súng phun lửa.

Họ phối hợp thuần thục ăn ý, đàn bọ bạc trên tháp đen lập tức bị lửa lớn nuốt chửng.

Nhưng bọ bạc màu bạc trong ngọn lửa lại chuyển hóa thành màu lam hồng, lờ mờ nhìn thấy nội tạng bán trong suốt bên trong, dường như có ngọn lửa ẩn hiện lưu động.

Trong chớp mắt, chúng cuốn theo từng luồng lửa lam sắc sắc bén âm u, thành đàn bay ra.

Năm người Uông gia gần tháp đen nhất nhanh chóng bị bọ bạc lam hồng nhấn chìm.

Người Uông gia thật sự không ngờ bọ bạc có thể biến đổi thành một hình thái cực đoan khác.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, năm người này trong ngọn lửa lam

sắc trước hết bị thiêu thành khung xương, sau đó hóa thành khói đen.

Cảnh tượng người sống bị lửa thiêu đốt quá tàn khốc, huống hồ ngọn lửa này dường như đến từ địa ngục, có thể thiêu rụi cả linh hồn con người.

"Nổ súng!" Uông Nguyên hét lớn, người Uông gia bên dưới nhanh chóng cúi đầu giữ vững đội hình, đạn bắn ra tới tấp.

Đàn bọ bạc chạm trán với đạn, rơi xuống từng con, nhưng những con bọ bạc rơi xuống đất không những không chết, mà còn phân chia nhanh chóng.

Một thành hai, hai thành bốn… Bọ bạc lam hồng không những không bị tổn thương, mà còn ngày càng nhiều.

Trong không khí khắp nơi đều là mùi khét lẹt của lửa.

Chúng tụ tập lại, khí thế kinh người, một lần nữa lao về phía người Uông gia.

Lúc này, một con bọ bạc lam hồng không biết điều bay về phía Diệp Bạch, Diệp Bạch đang định ra tay, chỉ thấy con côn trùng này bay lượn quanh hắn hai vòng, dường như say rượu, rồi quay đầu đi đối phó với người Uông gia.

Hai loại bọ bạc lam và trắng chính là Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng mà Diệp Bạch từng thấy trong sách.

Chương 288

Hai loại bọ bạc này vốn là một thể, khi gặp nguy hiểm có thể chuyển hóa lẫn nhau.

Bọ bạc lam diễm mang lửa địa ngục, toàn thân là tinh thể trong suốt màu đỏ, cánh càng trong suốt dễ vỡ, người chỉ cần chạm vào một chút là tuyệt đối không thể dập tắt, sẽ bị thiêu thành tro tàn trong chớp mắt.

Bọ bạc băng trắng thì mang băng cực hàn, toàn thân màu bạc trắng, giống như những tinh thể băng nhỏ lấp lánh, có thể khiến người chạm vào lập tức đóng băng thành sương giá, rồi vỡ nát thành bụi băng.

Lúc này, một phần bọ bạc lam hồng lại chuyển hóa thành bọ bạc bạc lạnh lẽo.

Một lớp băng một lớp lửa, nơi nào đi qua, chỉ có tiếng kêu thảm thiết của người Uông gia.

Cuộc chiến đấu chỉ diễn ra mười mấy giây, người Uông gia đã thương vong thảm trọng.

La Sát ở không xa Diệp Bạch, được người Uông gia bảo vệ rất tốt, chỉ thấy nàng mặt lạnh như băng, đồng tử u tối ánh lên tia sáng yếu ớt, luồng khí trong không khí dường như cũng đình trệ.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy mọi vật sống trước mắt đều biến mất sạch trơn, dù là bọ bạc hay người Uông gia đều không còn.

Trong không khí còn sót lại một mùi khét lẹt.

Đồng tử Diệp Bạch co lại lạnh lẽo, cuối cùng cũng thấy được bản lĩnh của Quỷ mẫu.

Tầng thứ chín Yêu Lâu triệt để yên tĩnh trở lại, La Sát dường như dùng sức quá mạnh, cả người đứng không vững.

"Bọn chúng đi đâu rồi?" Diệp Bạch tiến lên đỡ nàng, hỏi.

"Ta trục xuất không gian, nhất thời nửa khắc chưa chết được." La Sát xoa thái dương, đầu đau như búa bổ.

La Sát dường như dùng sức quá mạnh, không mở nổi mắt.

Lúc này, trong không gian tầng thứ tám Yêu Lâu, bọ bạc lam hồng chuyển đổi hình thái tràn lan khắp nơi, một đoàn lửa lam sắc bốc lên, cháy từ bên trong Yêu Lâu.

Yêu Lâu tuy rằng tầng ngoài là vật liệu băng lạnh, nhưng bên trong có rất nhiều vật dễ cháy.

Yêu Lâu được xây dựng trong hang động thung lũng lung lay sắp đổ, mảnh vỡ rơi xuống từ trên không.

Một lượng lớn tầng băng đổ sập thẳng xuống, Yêu Lâu từng tầng từng tầng nghiêng ngả, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi liền lỏng lẻo.

Lúc này, Diệp Bạch đã sớm đưa La Sát rời xa khu vực này.

"Oanh" một tiếng, bát tầng Yêu Lâu đổ sập lên tháp đá đen, bụi bặm cuồn cuộn.

Băng khối và đá vụn bắn tứ tung, Diệp Bạch dùng cương khí hộ thân, che chắn cho La Sát.

Khói bụi tan đi, trước mắt là một mảnh hoang tàn, trên đỉnh đầu còn có một lỗ hổng lớn nhìn thấy bầu trời.

Gió lạnh không ngừng rít gào thổi vào từ miệng động.

Đám bọ bạc lam hồng đã chui ra khỏi miệng động, bay lượn tự do ra thế giới bên ngoài rộng lớn.

Thấy La Sát vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, Diệp Bạch mỉm cười, thủ đoạn dùng mắt để trục xuất dù lợi hại, nhưng tác dụng phụ dường như không nhỏ.

Nếu có ngày hắn và La Sát đối địch, chỉ cần không cho nàng cơ hội dùng chiêu này là được.

"Thế nào?

Nàng có cần ta giúp không?" "Không cần, ngươi chỉ cần đừng nhân cơ hội cướp bóc là được." La Sát lạnh lùng nói.

"Yên tâm, ta không phải loại người như vậy." Diệp Bạch lấy ra một vật từ không gian: "Đây là Vạn Niên Nhục Chi, dược lực kinh người, có lẽ có thể làm dịu cơn đau của nàng." La Sát nhận lấy Nhục Chi, đưa lên mũi ngửi, không có mùi vị khó chịu nào truyền đến.

Nàng thử ăn một miếng, một luồng hơi ấm cuộn khắp toàn thân, cơn đau ở mắt cũng thuyên giảm rất nhiều.

"Đa tạ!

Coi như ta lại nợ ngươi một ân tình." Nàng không thích nợ người khác, nhưng những vật tùy thân lại không có gì đáng giá để trao đổi, đành phải đổi bằng ân tình.

Diệp Bạch mỉm cười nói: "Nàng cứ nợ mãi, ân tình sẽ chất chồng như núi, ta sợ sau này nàng không trả nổi." Tháp đá đen bị phế tích Yêu Lâu chôn vùi, nhất thời không thể dọn dẹp, Diệp Bạch liền đỡ La Sát đến góc tường nghỉ ngơi.

Mấy tiếng sau, La Sát mới thả những người Uông gia còn sống ra.

Cùng với Uông Nguyên, tổng cộng còn lại mười hai người, chưa đến một phần ba số người ban đầu, Uông gia có thể nói là tổn thất nguyên khí nặng nề.

Sau khi lần nữa động dụng dị năng, hai mắt La Sát đau đớn không chịu nổi, dặn dò Uông Nguyên mấy câu rồi chui vào lều nhắm mắt dưỡng thần.

Uông Nguyên dẫn mười mấy người Uông gia bắt đầu đào bới trên đống phế tích, chuẩn bị đào những thứ dưới tháp đá lên.

Không mất quá nhiều thời gian, hơn mười người mệt đến thở hồng hộc, cuối cùng cũng dọn dẹp xong tháp đá và không gian xung quanh.

Thấy La Sát vẫn đang nghỉ ngơi, Uông Nguyên bảo người Uông gia đứng cạnh nghỉ ngơi, không quấy rầy.

Diệp Bạch đến bên cạnh Uông Nguyên, đưa một bình nước: "Cảm giác bị trục xuất thế nào?" Uông Nguyên nhìn Diệp Bạch một cái, nhận lấy bình nước, mặt lạnh lùng: "Cảm ơn." Diệp Bạch vốn muốn hỏi thăm tin tức từ Uông Nguyên, nhưng người này có ý thức bảo mật hạng nhất, khó lòng giao tiếp.

"Vô vị." Diệp Bạch mỉm cười, quay người đến trước tháp đá đen.

Tháp đá này có chất liệu đặc biệt, ấm áp như ngọc, trên đó khắc không ít văn tự Ma quốc.

Diệp Bạch dùng tay sờ sờ, dưới đất không có mạch nhiệt, tháp đá mang theo nhiệt độ là do chất liệu tự thân, xem ra cũng được điêu khắc từ một loại khoáng thạch đặc biệt.

Chẳng trách đàn bọ bạc lại trú ngụ trên đó.

Nếu có cơ hội, tốt nhất nên mang tháp đá này đi.

La Sát không có ở đây, Diệp Bạch không thể chỉ huy người Uông gia, liền nhặt một cái xẻng sắt, bắt đầu đào dưới tháp đá.

Người Uông gia thấy cảnh này, sắc mặt hơi đổi.

“Uông đội trưởng, có nên thông báo La Sát đại nhân không, người này đi cùng chúng ta một đoạn đường, quá kiêu ngạo, bây giờ lại ngang nhiên đào mộ trước mặt chúng ta.” (tiếng Anh) Người nói là một người đàn ông da trắng, tên là Tư Lạc Khắc, hắn thường thực hiện nhiệm vụ ở nước ngoài và biên giới, đương nhiên không biết Diệp Bạch, cũng không rõ tầm ảnh hưởng của Cửu Môn Trường Sa.

Hơn nữa những hành động trước đó của Diệp Bạch khiến hắn có ác ý rất lớn với cái thằng khỉ da vàng này.

Uông Nguyên lên tiếng: “Đại nhân còn đang nghỉ ngơi, không tiện ra tay với hắn, cứ để hắn đào, tất cả canh chừng kỹ một chút, nếu hắn có động tác nhỏ, thì không cần nương tay!” Diệp Bạch mỉm cười, giọng nói riêng tư của người Uông gia đương nhiên không lọt qua được tai hắn.

Xem ra những người Uông gia này có không ít địch ý với hắn.

Đặc biệt là Uông Nguyên, năng lực người này không tệ, ngay cả khi đặt vào Cửu Môn cũng là một cao thủ.

Hắn đã mấy lần tỏ thiện ý với người này, vốn muốn lấy hắn làm điểm đột phá với Uông gia, bây giờ xem ra, lại uổng công vô ích, không có chút ý nghĩa nào.

Thôi vậy, vậy thì không cần khách sáo với đám người này nữa.

Rất nhanh, Diệp Bạch đào ra một cỗ quan tài đá, chất liệu quan tài bình thường.

Chương 289

Hệ thống nhắc nhở rương báu đồng xanh nằm trong quan tài đá.

“Hai người đến giúp ta mở quan tài!” Diệp Bạch hét lớn một tiếng.

Uông Nguyên dẫn bốn người Uông gia tiến lên, “Diệp tiên sinh, bây giờ mở quan tài quá sớm rồi, La Sát đại nhân còn chưa nghỉ ngơi xong.” Diệp Bạch mặt lạnh nhạt, không ngẩng đầu nhìn hắn.

“Vậy thì đánh thức La Sát dậy, ta đang gấp thời gian.” Lời nói của Diệp Bạch chọc giận không ít người Uông gia.

Tư Lạc Khắc giơ súng nhắm vào Diệp Bạch, mặt hung ác nói: “Uông đội trưởng, tôi thấy tốt nhất cứ nổ súng giết chết tên này, đợi đại nhân tỉnh dậy, tôi đích thân xin lỗi.” (tiếng Anh) Sắc mặt Uông Nguyên âm tình bất định, hắn nhớ lại lời dặn dò của Thanh Long đại nhân trước khi đi: “Nếu có cơ hội, hãy giúp ta giết Diệp Bạch, hắn là đại địch của Uông gia, lúc đó sẽ không thiếu lợi lộc cho ngươi.” Tư liệu về Cửu Môn người Uông gia thu thập không ít, họ chiếm cứ Trường Sa, thế lực rất lớn.

Mấy năm trước Cửu Môn đã thanh trừ không ít tai mắt của Uông gia, dẫn đến một số người Uông gia chết ở Trường Sa, nói Cửu Môn là kẻ địch của Uông gia cũng không quá lời.

Hiện tại nếu diệt trừ Diệp Bạch, thủ lĩnh Cửu Môn, đối với Uông gia có lẽ là một chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là, liệu họ có phải là đối thủ của Diệp Bạch không?

Hơn nữa còn có tin đồn, Diệp Bạch sẽ trở thành cao tầng của Uông gia.

Cũng không biết là thật hay giả.

Uông Nguyên đối mặt với ánh mắt không chút gợn sóng của Diệp Bạch, trong lòng kinh hãi, cuối cùng hắn thận trọng nói: "Bỏ súng xuống, Diệp tiên sinh không phải kẻ địch của Uông gia, các ngươi chuẩn bị mở quan tài, ta đi thông báo La Sát đại nhân." Diệp Bạch mỉm cười, một tia sát ý Uông Nguyên vừa lộ ra không qua khỏi mắt hắn, đây là một người thông minh.

Mồi câu không câu được cá lớn, vậy thì chỉ có thể nghiền chết một con cá nhỏ, dằn mặt Uông gia.

Diệp Bạch quay đầu đi về phía Tư Lạc Khắc đang giơ súng về phía mình, sắc mặt người này đại biến, bị sát ý của Diệp Bạch áp chế đến nghẹt thở.

Hắn đột nhiên ý thức được mình đã chọc phải người không nên chọc.

"I…" Lời chưa kịp nói ra, ngón tay Tư Lạc Khắc bất giác khẽ động cò súng.

Một viên đạn tóe lửa bắn ra, Diệp Bạch lắc đầu tránh đạn, rồi lập tức đến trước mặt Tư Lạc Khắc, bóp chặt yết hầu hắn.

Chỉ nghe tiếng "rắc", xương sống của Tư Lạc Khắc bị bẻ gãy.

Sau đó như một con chó chết, bị Diệp Bạch ném xuống đất, máu tươi trào ra từ miệng hắn, khuôn mặt tràn đầy hối hận.

Sự việc vừa xảy ra chỉ trong chớp mắt, người Uông gia muốn ra tay đã không kịp.

"Diệp Bạch!" Uông Nguyên thấy Tư Lạc Khắc đã tắt thở, nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Bạch lộ ra hàm răng trắng đều, mỉm cười nói: "Hắn động

thủ trước, nếu các ngươi cũng muốn báo thù, ta cá nhân vô cùng hoan nghênh." La Sát bị tiếng súng kinh động, mang vẻ mặt mệt mỏi từ trong lều đi ra, sau khi biết rõ đầu đuôi câu chuyện, không nói một lời, mà ngược lại bảo Uông Nguyên dẫn những người còn lại đi mở quan tài trước.

"Bọn chúng đắc tội ngươi như thế nào?" La Sát châm một điếu thuốc giải mệt, đưa ra một điếu, ý hỏi Diệp Bạch có muốn không, Diệp Bạch lắc đầu.

"Sớm đã có ý giết ta, nếu không đã không dám chĩa súng vào ta." "Những người này ta vẫn còn hữu dụng, cho ta một chút thể diện, đừng ra tay nữa, đợi mọi việc xong xuôi, nếu ngươi muốn giết, ta sẽ đưa hết cho ngươi." La Sát nhả ra những vòng khói trắng, không hề để tâm đến tính mạng của những người Uông gia này.

Diệp Bạch có chút kinh ngạc, hành vi xử sự của La Sát không giống người Uông gia.

"Dù sao cũng là thuộc hạ của nàng, cứ vậy đưa cho ta giết sao?" "Đều là do Uông gia bồi dưỡng ra, ta chỉ dẫn bọn chúng hai năm, không có tình cảm gì sâu sắc, nhưng Uông Nguyên đi theo ta khá lâu, nếu ngươi giết hắn, tốt nhất hãy dứt khoát một chút, đừng để hắn chịu tra tấn." La Sát dập tắt điếu thuốc, rồi nói tiếp: "Tuy nhiên, sau khi giết bọn chúng ta chỉ nợ ngươi hai ân tình, những người khác cộng lại trị giá một cái, Uông Nguyên trị giá một cái." Diệp Bạch mỉm cười, lại có nhận thức mới về La Sát.

"Mua bán không có lời, không giết, sau này dù ta muốn giết, cũng không cần nàng đưa đến." "Vậy thì thôi, vừa rồi còn Nhục Chi không?

Cho ta thêm chút nữa." La Sát dường như không coi Diệp Bạch là người ngoài.

Diệp Bạch trước mặt nàng lấy ra một miếng Nhục Chi nhỏ, ném

cho nàng.

Mắt La Sát sáng lên, nhận lấy Nhục Chi: "Không gian trữ vật, Cửu Môn Diệp Bạch, quả nhiên không tầm thường." Diệp Bạch có ý thăm dò năng lực của La Sát, thở dài nói: "Không bằng nàng, một ánh mắt là có thể thu vật sống đi, không gian của ta không lớn, hơn nữa chỉ có thể chứa vật chết mà thôi." La Sát mỉm cười: "Tác dụng phụ khi ta thi triển năng lực ngươi cũng đã thấy rồi, dùng thêm vài lần nữa là mắt sẽ hỏng." Diệp Bạch nói: "Vậy lần này nàng đến Côn Luân Sơn là vì bản thân?

Để tìm thứ có thể giúp nàng phục hồi tổn thương ở mắt?" La Sát gật đầu, rồi giải thích: "Ta đến tìm mắt của các đời Quỷ mẫu, rất có thể là ở cửu tầng Yêu Lâu này." Hai người nói chuyện rất lâu, bên kia Uông Nguyên và những người khác đã chôn thi thể Tư Lạc Khắc, lại phát hiện mấy cỗ quan tài đá dưới đất gần tháp đá, bắt đầu đào bới.

"Diệp Bạch, ngươi và ta là cùng một loại người, nếu ngươi có cơ hội gia nhập Uông gia, có thể cân nhắc kết minh với ta." Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "Ta gia nhập Uông gia sẽ có quá nhiều ràng buộc, hơn nữa, người Uông gia các ngươi không tin ta, chuyện này để sau hãy nói." Nếu Diệp Bạch không đoán sai, Uông gia tuy đã giành chiến thắng trong cuộc chiến chống Trương gia, nhưng ngay từ đầu đã đứng nhầm phe, dẫn đến sau khi Tân Âu Lạc thành lập, thế lực Uông gia bị trục xuất ra nước ngoài.

Nếu bây giờ hắn gia nhập Uông gia, đó quả thật là hành vi tìm chết.

Ngay cả khi thực sự gia nhập Uông gia, hắn cũng mang theo một mục đích nào đó.

La Sát không ngạc nhiên nói: "Không gia nhập Uông gia cũng được, chúng ta có thể kết minh độc lập." "Kết minh độc lập?" Diệp

Bạch trong lòng khẽ động.

Từ những gì La Sát đã làm cho đến nay, nàng không phải là người trung thành tận tụy của Uông gia, hơn nữa năng lực mạnh mẽ, có lẽ có thể trở thành trợ thủ.

La Sát lại lên tiếng: "Đừng suy nghĩ nữa, ngươi kết minh với ta có rất nhiều lợi ích, những bí mật liên quan đến Uông gia mà ngươi muốn biết ta đều có thể nói cho ngươi." "Bí mật gì?" "Ngươi muốn biết điều gì?" "Năm năm trước, gần Hoàng Hà có một bộ tộc họ Tề bị diệt sát, là do Uông gia các ngươi và ai làm?" La Sát mỉm cười nói: "Nghe nói thuộc hạ của ngươi có một người họ Tề, xem ra ngươi chuẩn bị báo thù cho hắn.

Chuyện năm năm trước ta tuy không tham gia, nhưng ta đại khái biết là ai làm." "Hạng Thiên ngươi có biết không?" Diệp Bạch lắc đầu.

"Xem ra Bạch Cổ Phong chưa từng nói với ngươi về người này, hắn cũng là một trong sáu cao tầng của Uông gia, huyết mạch trường sinh chưa rõ, trời sinh sức mạnh vô cùng, chuyện diệt tộc người chỉ có hắn mới làm được." Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Hạng Thiên?

Hắn ở đâu?" "Không biết, sáu cao tầng chúng ta mỗi người đều có nhiệm vụ do Lão đại giao phó, nếu không có tình cảm với nhau, bình thường sẽ không có giao thiệp." "Sáu cao tầng trừ Bạch Cổ Phong và Tần La Khả, còn ai nữa?" La Sát giơ ra hai ngón tay trắng nõn như ngọc: "Đây là câu hỏi thứ hai, coi như trả ngươi hai ân tình." Diệp Bạch mỉm cười: "Được." "Ta thực ra gia nhập Uông gia thời gian không lâu, chỉ hơn ba mươi năm, lúc đó Uông gia có hai cao tầng, một người là Hạng Thiên, một người là Tần La Khả." "Nghe nói hai người này đều sống ít nhất hơn một trăm năm." "Tần La Khả có huyết mạch trường sinh Phượng Hoàng, nàng cứ cách một khoảng thời gian

lại phải lấy máu làm dược dẫn." Diệp Bạch nhíu mày: "Dùng cho hình xăm Phượng Hoàng của tổng bộ Uông gia sao?" La Sát gật đầu: "Uông gia nghiên cứu về huyết mạch rất sâu sắc, người Uông gia được ban tặng đồ đằng sẽ có một vài đặc tính của huyết mạch trường sinh, thể chất và thọ mệnh đều tăng lên." "Rất nhiều người gia nhập Uông gia và trung thành tuyệt đối với Uông gia, chính là nhờ hình xăm Phượng Hoàng này đã phát huy không ít tác dụng." "Nhưng ta thấy trong sáu người, Tần La Khả là vô dụng nhất, ngực lớn không có não, chỉ là công cụ lấy máu của Uông gia mà thôi." Diệp Bạch mỉm cười, không tiếp lời.

La Sát lại nói: "Người thứ hai là Hạng Thiên, hắn lai lịch thần bí, người ngoan ít nói, chưa từng nói với ta một câu nào, ta ở Uông gia chỉ gặp hắn ba lần." Diệp Bạch hỏi: "Người này có năng lực gì?

Đặc tính huyết mạch thế nào?" La Sát nhìn Diệp Bạch một cái: "Hắn thường niên đeo trọng kiếm huyền thiết ở eo, hiếu chiến khát máu, huyết mạch có thể là Long tử Bá Hạ.

Theo ta được biết, trọng kiếm của hắn còn nặng hơn Bá Vương Trọng Thương của ngươi một chút, cận chiến ngươi có lẽ không phải đối thủ của hắn." La Sát suy nghĩ một chút, dặn dò: "Nếu ngươi thật sự muốn đối phó hắn, tốt nhất hãy thiết kế dùng súng ống và đại pháo phục kích hắn từ xa, đợi hắn thể lực hao mòn, rồi mới cận chiến." Diệp Bạch ghi nhớ, gật đầu: "Những người khác?" "Nói đến người thứ ba, Bạch Cổ Phong, người này là thần toán thiên cơ, cũng là một trong những người Uông gia mà ta kiêng dè nhất, hắn và phu nhân của ngươi đến từ cùng một gia tộc, tin rằng ngươi hiểu hắn hơn ta." "Bạch Cổ Phong gia nhập Uông gia khi nào?" "Cùng thời kỳ với ta, lúc đó ta không rõ lai lịch của hắn, bị hắn lừa gạt làm quân cờ nhiều lần, sau này hồi tưởng lại mới thấy người này đáng sợ." "Tóm lại, ngươi đừng tưởng rằng hắn kéo ngươi vào Uông gia là vì tốt cho ngươi,

người này mục đích tính cực mạnh, thủ đoạn không hề tầm thường." Diệp Bạch như có điều suy nghĩ gật đầu, rồi hỏi: "Hiện tại đã có ba người, cộng thêm nàng là bốn người, còn hai người nữa là ai?" La Sát thở dài một hơi: "Hai người còn lại thì thú vị rồi, người thứ nhất tên là Hoắc Hoa Đức, quý tộc vương thất Anh quốc, hắn là người bình thường, không có huyết mạch trường sinh, nhưng hắn có thế lực rất lớn ở nước ngoài, Uông gia có thể phát triển lớn mạnh ở nước ngoài, hoàn toàn nhờ vào người này." "Đây cũng là lý do hắn có thể vào cao tầng Uông gia." "Nhưng người này cực kỳ tiếc mệnh, từ trước đến nay hắn chưa từng đến Âu Lạc, ngươi hắn không gặp được hắn." Diệp Bạch gật đầu: "Vậy còn người cuối cùng thì sao?" "Người cuối cùng tên là Thanh Long, giả trang người áo đen, hôm qua ngươi hắn đã gặp hắn." La Sát khóe miệng lộ ra nụ cười: "Hôm qua ngươi giả trang người Trương gia giao thủ với hắn, thật sự cho rằng ta không biết sao?" Diệp Bạch khẽ mỉm cười, xem như ngầm thừa nhận.

Hắn lúc đó giao thủ với La Sát không yểm giấu đôi tay, một đôi tay trẻ trung sạch sẽ, không một nếp nhăn, làm sao có thể mọc trên người một lão già.

Chỉ cần La Sát tinh ý một chút, đương nhiên dễ dàng phát hiện manh mối.

La Sát lại nói: "Ta đối với người này không có chút thiện cảm nào, hắn gian xảo xảo trá, đơn giản là ung nhọt của Uông gia, nếu không phải vì huyết mạch, hắn tuyệt đối không thể trở thành cao tầng Uông gia." Diệp Bạch có chút hứng thú: "Hắn có huyết mạch gì?

Chẳng lẽ là Thanh Long huyết mạch?" La Sát lắc đầu: "Không biết, hắn giấu rất kỹ, chỉ có Lão đại biết, nhưng có thể khẳng định là huyết mạch hắn sở hữu không tầm thường, nếu không Lão đại sẽ không trực tiếp đề bạt hắn lên vị trí cao tầng." Diệp Bạch nghĩ đến võ công của Thanh Long lúc đó, âm hiểm trơn trượt lắm, không biết có

huyết mạch đặc tính hay không.

La Sát giới thiệu xong các cao tầng Uông gia, đã có chút khô khan.

Nhưng Diệp Bạch còn một người muốn hỏi, đó là Lão đại Uông gia, người này không nằm trong sáu cao tầng Uông gia, xem ra là người phụ trách thật sự của Uông gia.

La Sát xua tay nói: "Tin tức về Lão đại thực ra ta cũng không biết nhiều, quan trọng nhất là, ngươi còn nợ ta hai ân tình, không đủ để trao đổi đâu." Diệp Bạch mỉm cười, không hỏi thêm nữa.

Cuối cùng La Sát nhắc nhở: "Nếu ngươi muốn tìm tung tích của Hạng Thiên, Bạch Cổ Phong nhất định biết tung tích của hắn." Hai người đến trước tháp đá đen, Uông Nguyên dẫn người Uông gia đã đào ra bảy cỗ quan tài đá.

Cỗ quan tài đá đầu tiên được Diệp Bạch đào ra đã bị mở nắp, một bộ cổ thi khô quắt nằm bên trong.

Mấy ngàn năm trôi qua, những vật tùy táng đã mục nát sạch trơn, chỉ còn vài món đồ trang sức kim loại đã bị oxy hóa thành màu đen.

Diệp Bạch lấy đồ trang sức ra, nhân tiện bỏ rương báu đồng xanh đã đợi hắn rất lâu vào hệ thống.

La Sát lại phân phó mọi người mở mấy cỗ quan tài đá còn lại, bên trong đều là những bộ xương khô đen.

Tất cả những thi thể này đều có một đặc điểm chung, đó là đeo một chiếc mặt nạ vàng đã bị oxy hóa, nhưng một số mặt nạ đã rời ra biến dạng, một số vẫn còn treo trên xương khô.

Chương 290

Diệp Bạch nghĩ đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, nàng cũng thường che mặt.

Lúc này, La Sát vẫy tay, bảo mấy người mang bảy bộ hài cốt Quỷ mẫu ra ngoài, đổ dầu hỏa lên, châm một ngọn lửa lớn.

Xương khô đen nhanh chóng hóa thành tro tàn trong ngọn lửa bùng bùng, những Quỷ mẫu Ma quốc huyết mạch tôn quý này sao có thể ngờ rằng, một ngày nào đó trong tương lai, thi thể của họ sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Lại còn là do chính người kế thừa của họ thiêu đốt.

Ngọn lửa tàn, khói đen nghi ngút, để lại một lớp tro cốt dày đặc.

La Sát ra lệnh Uông Nguyên và những người khác chôn lại quan tài đá, rồi thu thập vật tư dưới đống phế tích.

Trong lúc rảnh rỗi, Diệp Bạch tập trung vào hệ thống, mở rương báu đồng xanh. [Long Nguyên (tàn): Đến từ thế giới cao võ – Phong Vân, một phần mười Long Nguyên, là tinh hoa toàn thân của rồng cô đọng mà thành, là vật chí cương chí dương, uống vào có thể tăng cường chân khí rất lớn, kéo dài thọ mệnh năm mươi năm.] Hóa ra là Long Nguyên?

Diệp Bạch trong lòng mừng rỡ, lần này rương báu đồng xanh cuối cùng cũng mở ra một món đồ tốt cho hắn.

Tương truyền Long Nguyên là tinh hoa của chân long, một trong Tứ Đại Thụy Thú trong thế giới Phong Vân, uống cả Long Nguyên có thể trường sinh bất lão.

Hiện tại chỉ có một phần mười, công hiệu đã giảm đi không ít.

Mặc dù vậy, bảo bối có thể tăng thêm năm mươi năm tuổi thọ trên thế giới này là độc nhất vô nhị, phải biết rằng huyết mạch trường sinh hoàn chỉnh cũng chỉ giúp người ta sống thêm hơn một trăm năm.

Thấy Uông gia và những người khác đã thu dọn đồ đạc, Diệp Bạch thu hoạch đầy đủ nên không muốn đi cùng họ nữa.

Hiện tại Chá Cô Tiếu và Khương Thiền Y cùng những người khác cũng không biết đã đi đâu, có lẽ đang đợi hắn ở một nơi nào đó dưới sông băng, hắn cần nhanh chóng đuổi kịp, dù sao Mộc Trần Châu vẫn còn trên người hắn.

Không có Mộc Trần Châu, lời nguyền không thể hóa giải.

Biết Diệp Bạch muốn rời đi, La Sát không mấy ngạc nhiên, còn khá khách khí bảo Diệp Bạch mang theo một ít vật tư đi.

Những vật tư này được tìm thấy từ đống phế tích Yêu Lâu, rất nhiều trang bị và thực phẩm đã rơi vỡ tan nát, Diệp Bạch chọn lọc qua loa, để lại cho người Uông gia một đống đồ hỏng.

Uông Nguyên và những người khác dám giận không dám nói, kết cục của Tư Lạc Khắc vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Huống hồ La Sát đại nhân bao che Diệp Bạch như vậy, nếu thực sự xảy ra xung đột, họ sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đựng đầy hai cái ba lô đen, Diệp Bạch tiếc nuối nhìn tháp đá đen một cái, vẫy tay chào tạm biệt La Sát, rồi chui vào sâu trong hang đá.

Thấy bóng Diệp Bạch triệt để biến mất, Uông Nguyên và những người khác mới bất bình nói: "Đại nhân, Diệp Bạch đã mang đi không ít vật tư, số thực phẩm còn lại không đủ để chúng ta đi sâu hơn vào sông băng." La Sát nhìn lỗ hổng lớn trên đỉnh đầu, ánh mắt sâu thẳm nói: "Không cần đi sâu hơn nữa, chúng ta quay về đường cũ." Uông Nguyên có chút không hiểu, đột nhiên hạ thấp giọng hỏi: "Vậy đồ của

đại nhân không tìm nữa sao?" "Đã tìm thấy rồi." La Sát đến bên tro tàn hài cốt của các đời Quỷ mẫu, lấy ra mấy vật thể hình cầu.

Uông Nguyên không nhìn rõ đó là vật gì, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, bảo những thuộc hạ còn lại bắt đầu đóng đinh sắt vào vách đá, họ muốn đi ra từ lỗ hổng lớn trên đỉnh.

Sâu trong hang đá, tiếng suối róc rách chảy xuống từ từ, một đôi mắt sáng ngời lộ ra, chính là Diệp Bạch.

Dựa vào vách đá, Diệp Bạch nhìn rõ mồn một mọi hành động của người Uông gia.

Hắn biết rõ, cao tầng Uông gia không ai là hạng tầm thường, mặc dù đã kết minh với La Sát, nhưng hắn vẫn giữ một tâm nhãn với người này.

Quả nhiên, La Sát đã giấu hắn một nước.

Trong hang động lòng chảo của thung lũng, khó leo trèo, hai người Uông gia mất đà rơi xuống, kêu thảm một tiếng, rồi rơi tan tành như bùn nát.

Biết hai người đã không thể cứu được, dưới sự dẫn dắt của La Sát, người Uông gia không dừng lại, họ nhanh chóng leo lên miệng động.

Đợi sau khi người Uông gia đã lên hết đỉnh động, và lâu sau không có động tĩnh, Diệp Bạch mới men theo dòng suối đi lên.

Hang đá này nằm dưới sông băng, giống như hầm băng, cũng thông suốt tứ phía.

Chỉ là nhiệt độ ở đây cao hơn một chút, băng tuyết đến đây đã hóa thành nước chảy, tụ lại thành suối nhỏ.

Chá Cô Tiếu và những người khác là người thông minh, nhất định

sẽ để lại dấu hiệu ở một số nơi, việc cấp bách hiện tại là tìm thấy những thông tin này, mới có thể thuận lợi hội hợp với họ.

Tuy nhiên, hạ nguồn con suối đột nhiên truyền đến một tiếng rống như bò.

Âm thanh trầm thấp như sấm sét làm rung tai, không cần nhìn cũng biết đó là một vật thể khổng lồ.

Diệp Bạch suy nghĩ một chút, tiến về phía phát ra âm thanh.

Lúc này, Kim Toán Bàn và những người khác đã tìm thấy một di tích dưới sông băng.

Đây là đường hầm bí mật do con người xây dựng, cửa đường hầm được che chắn bằng gỗ đen cứng rắn, rồi phong kín bằng lớp băng dày.

Nếu không phải gỗ đen mục nát lộ ra khe hở, mọi người căn bản sẽ không phát hiện ra đường hầm này.

Đường hầm dốc nghiêng xuống, trên nền đất dốc có từng bậc thang đất, kéo dài xuống dưới.

Kim Toán Bàn quan sát một lượt ở cửa động rồi nói: "Dấu vết nhân tạo rất rõ ràng, xét về thủ pháp, hẳn không phải đạo mộ tặc, ước chừng do người Ma quốc xây dựng, hơn nữa niên đại đã lâu đời." "Thế nào, có muốn xuống xem trước không?" Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một chút rồi nói: "Thôi vậy, chúng ta ở đây hao phí thời gian cũng không phải cách, để lại dấu hiệu cho Tam đệ, chúng ta xuống thám hiểm trước." Mọi người gật đầu, do Chá Cô Tiếu dẫn đầu, lần lượt từ từ chui vào dốc nghiêng.

Chỗ này vô cùng chật hẹp, Khương Vũ cao lớn vạm vỡ chỉ có thể khom lưng co người tiến về phía trước.

Đi sâu hơn trăm mét, vẫn chưa đến cuối.

Ánh đèn pin chiếu về phía trước, phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo màu xanh lam u ám.

Chá Cô Tiếu tìm một chỗ hơi bằng phẳng để nghỉ ngơi, hỏi: "Sư thúc, theo kinh nghiệm của người, dốc nghiêng này sẽ dẫn đến đâu?" Kim Toán Bàn cũng không đoán chắc, Côn Luân Sơn là nơi có địa thế hiếm có và tuyệt đẹp trên đời, kinh nghiệm thông thường ở đây không có giá trị tham khảo.

Nhưng thấy đôi mắt đầy khâm phục của Khương gia huynh đệ trong bóng tối, Kim Toán Bàn lục lọi ý tưởng, lên tiếng nói: "Sông băng này trước đây là một hồ nước trên núi cao, có lẽ bên dưới có hệ thống thủy ngầm rất sâu cũng không biết chừng, nhưng đường dốc dưới sông băng này tuyệt đối có điều kỳ lạ, con đường bên dưới mọi người nhất định phải cẩn thận." Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu mỉm cười, lời nói này chẳng khác nào không nói gì, nhưng trong mắt Khương gia huynh đệ, lời nói này vô cùng huyền bí, mang ngữ khí của một cao nhân phát ngôn.

Kim Toán Bàn có chút không vui: "Hai đứa đừng cười, còn nhớ quẻ Trương Cửu Y sư đệ đã đưa cho chúng ta trước khi đi không? 'Cuối cùng có nước, gặp nước mà được trung đạo'." Chá Cô Tiếu nghiêm mặt lại: "Sư thúc có phát hiện gì sao?" "Trung đạo là con đường trung dung, con đường chính, có thể hiểu là con đường an toàn bảo toàn thân mình, chúng ta bị yêu vật bắt giữ, mắc kẹt trong hầm băng, có thể nói là nơi tuyệt cảnh, nhưng lại ngỡ ngàng phát hiện ra con đường này." "Con đường dốc dài và chật hẹp này hẳn là dẫn đến chỗ sâu nhất của sông băng Long Đỉnh, chỉ cần có sông ngầm hoặc hồ nước, có nghĩa là chúng ta không đi sai, trùng khớp với quẻ của sư đệ, đó chính là con đường chính mà chúng ta phải tìm." Mọi người sắc mặt vui mừng, lời nói của Kim Toán Bàn đã tăng thêm cho họ không ít tự tin.

Mọi người nghỉ ngơi trên con dốc thoải này khoảng nửa tiếng, sau khi ăn chút thực phẩm để xua lạnh, lại tiếp tục lên đường.

Đường hầm đất dốc này dưới lòng đất thông suốt tứ phía, dày đặc như mạng nhện, Trần Ngọc Lâu ở cuối cùng, mỗi khi rẽ một khúc cua, lại đánh dấu trên đường hầm.

Con đường hầm này có đường chính và đường phụ phân chia rõ ràng, mọi người cứ đi dọc theo đường chính xuống dưới, thỉnh thoảng có thể thấy một số bùa chú, dấu ấn và hình vẽ con mắt.

Không lâu sau, mọi người dừng lại trước vực băng, đến đây thì hết đường.

Vực băng không quá sâu, dùng mắt thường là có thể nhìn thấy đáy.

Ở chỗ sâu nhất có vô số đốm sáng huỳnh quang xanh nhạt, tụ lại thành một dòng sông nhỏ lấp lánh ánh sáng yếu ớt, uốn lượn chảy dưới sông băng.

Mọi người trong lòng không nhịn được tán thán cảnh này vô cùng đẹp, khó gặp trong đời.

Điều đáng tiếc duy nhất là, đường phía trước bị cắt đứt.

Chương 291

Ở cửa đường hầm còn có di tích của những khúc gỗ mục nát, có lẽ rất lâu trước đây còn có một cây cầu gỗ có thể đi xuống phía dưới, nhưng do niên đại đã lâu, đã sụp đổ hư hỏng rồi.

Trần Ngọc Lâu ước lượng độ cao, đáy sông băng cách dòng sông lấp lánh huỳnh quang khoảng trăm mét, độ cao này hắn không có nắm chắc.

Hắn quay đầu hỏi Chá Cô Tiếu: "Nhị đệ, thế nào, có nắm chắc không?" Chá Cô Tiếu nhất thời không đáp lời, hắn cầm đèn pin, ngó đầu xuống địa hình dưới vực băng, muốn tìm một con đường an toàn.

"Vách băng này trơn hơn gương, nếu không có niềm tin, chúng ta tìm một đường hầm khác, dù sao đường hầm phía sau có nhiều nhánh như vậy, nhất định còn có lối ra khác." Kim Toán Bàn không yên tâm để Chá Cô Tiếu mạo hiểm, dù sao cũng là sư điệt của nhà mình.

Khương gia huynh đệ cúi đầu nhìn xuống, cảnh sắc tuy đẹp, nhưng vừa nghĩ đến việc phải leo xuống, liền cảm thấy chóng mặt.

"Không sao." Chá Cô Tiếu tài cao gan lớn, vách băng tuy trơn trượt dốc đứng, nhưng vẫn không làm khó được hắn.

Nhận lấy Tiểu Thần Phong từ Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu buộc Dây Khoan Thiên vào eo, rồi lộn người xuống vách băng.

Khi xuống dưới, Chá Cô Tiếu mới phát hiện vách băng trơn tuột, dường như không có chút ma sát lực nào.

Thân hình Chá Cô Tiếu nhanh chóng rơi xuống, hắn vội vàng lấy Tiểu Thần Phong cắm vào vách băng, dùng cách này để giảm tốc.

Tốc độ quả thật dừng lại, nhưng vách băng dưới chân lại giòn yếu

không chịu nổi, một mảng lớn bong ra rơi xuống, thấy vậy, Chá Cô Tiếu liền đạp vách băng, kéo giãn người.

"Không sao chứ?" Tiếng Trần Ngọc Lâu lo lắng truyền đến từ phía trên.

"Không sao, các ngươi trở lại dốc nghiêng, đừng đứng ở ngoài nữa." Chá Cô Tiếu đáp một tiếng, biết vách băng ở đây bề ngoài tuy cứng rắn, nhưng bên trong có thể xuất hiện các loại khe nứt, ngoại lực quá lớn, liền có thể khiến vách băng sụp đổ.

Tiểu Thần Phong quá sắc bén, vẫn không thể dùng nữa.

Chá Cô Tiếu đành phải cắm Tiểu Thần Phong vào giày da, kéo cơ quan trên cánh tay, lộ ra một hàng móc kim loại ngược, linh hoạt vượt qua trên vách băng.

Khương Thiền Y thấy Chá Cô Tiếu hai tay bám vào lớp băng, leo trèo trên vách băng như một con khỉ, liền tò mò hỏi.

"Chá Cô Tiếu đại ca dùng thứ gì vậy ạ?" Kim Toán Bàn kiên nhẫn giải thích: "Thứ này tên là Quật Tử Phàn Sơn Giáp, là vảy giáp làm từ da cá sấu đất, là vật đặc hữu của Khôi thủ Bàn Sơn, ngươi ở đây nhìn không rõ, thực ra trên cánh tay sư điệt nhà ta ẩn giấu những móc thép tinh xảo và bền chắc, nhờ Quật Tử Phàn Sơn Giáp, có thể đi trên vách đá cheo leo như đi trên đất bằng." Khương Thiền Y lúc này mới hiểu rõ cơ chế huyền bí bên trong, trong lòng kinh ngạc liên hồi.

Có Chá Cô Tiếu mở đường, rất nhanh, mọi người lần lượt xuống vực băng.

Dòng nước dưới vực băng chảy êm đềm, không sâu, nước cực trong, chỉ ngang đầu gối mọi người.

Trong nước có không ít sứa nước ngọt và tinh thể, ánh huỳnh quang đều do chúng phát ra.

Chá Cô Tiếu biết số lượng lớn sứa tụ tập rất nguy hiểm, liền bảo mọi người tránh xa bờ sông, cố gắng đi dọc bờ cạn.

Nhưng những con sứa này dường như đã thấy người lạ, tụ tập lại, mọi người đi đến đâu, chúng cũng đi theo đến đó.

Con đường phía trước dường như không có bờ cạn, cần phải lội nước tiến lên, bất đắc dĩ, Trần Ngọc Lâu đành phải khuấy đục nước sông, xua tan đàn sứa.

Khương Thiền Y cũng nhân cơ hội này, nhặt không ít tinh thể đẹp dưới nước.

Đến khi ba lô không còn chỗ chứa, nàng mới thôi.

Thung lũng sông dường như không có điểm cuối, mọi người đi dọc theo hướng dòng nước chảy, dưới vách đá pha lê đầy tinh thể phát hiện một hang động.

Cửa động rộng rãi, gọn gàng, có dấu vết nhân tạo.

Trần Ngọc Lâu bật đèn pin, nhìn vào bên trong, một mảnh tinh quang lấp lánh, xem ra trong động có rất nhiều tinh thể trong suốt.

Tuy nhiên chỗ sâu hơn dường như cực kỳ quanh co u tối, không nhìn rõ sâu cạn.

"Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một đêm đi, bên ngoài đã tối trời rồi." Trần Ngọc Lâu đề nghị.

Mọi người gật đầu, chuẩn bị cắm trại.

Hang động không giống nơi dã thú xuất hiện, nhưng để an toàn, Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn vẫn chuẩn bị đi sâu vào động trinh sát một lượt.

Đi sâu năm sáu mét, rẽ qua một khúc cua, phía sau có không gian rộng hơn hai mươi mét vuông, chỗ này dường như thích hợp hơn để

cắm trại, Kim Toán Bàn liền gọi mọi người đến, đổi chỗ cắm trại.

Tiếp đó Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn tiếp tục đi sâu vào, trong động cột đá lởm chởm, địa hình gồ ghề, đi không lâu, họ lại đến một khu vực rộng rãi.

Hai người cầm đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện trên đất có một số đài đá cổ xưa, trong góc còn đặt đầu trâu xương trắng, trên đài đá có tượng gỗ hình người màu đen.

Kim Toán Bàn lên tiếng: "Đây tám phần mười là nơi tế tự của Ma quốc." Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Sau đó hai người lại tìm kiếm một hồi, sau khi thật sự không thu hoạch được gì liền quay về doanh trại.

Mọi người không mang theo nhiều nhiên liệu, chỉ có thể hâm nóng đơn giản đồ hộp rồi ăn.

Sau bữa ăn, Trần Ngọc Lâu có chút bất đắc dĩ khi thấy thực phẩm trong nhẫn không gian không còn nhiều, thằng nhóc Khương gia này sao mà háu ăn đến thế, xem ra bữa tiếp theo phải kiểm soát phân phối thực phẩm, không thể lãng phí nữa.

Khương Vũ bị trọng thương, hài lòng ợ một cái, hắn đâu biết bữa tiếp theo mình sẽ bị "sắp xếp".

Khương Thiền Y và mọi người nam nữ khác biệt, được chia một cái lều riêng và nhiều chăn bông.

Đêm khuya, cơn buồn ngủ ập đến, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu luân phiên canh gác.

Nửa đêm đầu bình an vô sự, đến nửa đêm sau, xung quanh vách đá trong hang động truyền đến âm thanh lách tách, dường như có thứ gì đó đang bò trong vách đá.

Chá Cô Tiếu đang canh gác lập tức mở bừng mắt, đánh thức mọi người.

"Âm thanh này phát ra từ đâu?" Trần Ngọc Lâu cố gắng phân biệt nguồn gốc âm thanh, nhưng âm thanh dường như đến từ bốn phương tám hướng, không thể định vị.

Chá Cô Tiếu cầm Tiểu Thần Phong đâm vào một bên vách đá.

Bên trong vách đá dường như là rỗng, rất nhanh bị Chá Cô Tiếu đào ra một lỗ hổng lớn.

Mọi người dùng đèn pin chiếu sáng, một dây leo xanh lộ ra.

Dây leo dường như là vật sống, vẫn đang khẽ lay động, hóa ra vừa nãy chính nó đã cọ xát tường.

Dây leo xanh này có tính hướng sáng, từ từ di chuyển về phía ánh đèn pin của Kim Toán Bàn.

Kim Toán Bàn không hoảng không loạn, còn đưa đèn pin lại gần một chút, chỉ thấy dây leo dừng lại trước ánh đèn pin, đột nhiên nụ hoa nở rộ, nở ra một bông hoa đỏ lớn bằng miệng bát.

Mọi người hơi kinh ngạc, nhưng trên đường đi họ đã thấy không ít sự vật kỳ dị, dây leo gặp sáng nở hoa này, cũng không tính là quá kỳ lạ.

Buổi tối còn hai chương.

Dây leo xanh này từ trong vách đá vươn ra, lỗ hổng quanh co, không thể nhìn thẳng vào bên trong, nhưng phía sau dường như có một không gian khác.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, dây leo xanh đã hoàn thành toàn bộ quá trình từ nở hoa đến kết quả.

Trên đỉnh ngọn dây leo xanh non, treo một quả hình cầu như quả

nhãn.

Chương 292

Mấy người nhìn nhau, không biết có nên hái không.

Khương Thiền Y lại gan lớn, vừa định đưa tay ra, đã bị Kim Toán Bàn đánh trượt.

"Bông hoa này kỳ lạ, đừng dùng tay chạm vào." "Ồ." Trần Ngọc Lâu đeo găng tay, nhẹ nhàng hái quả xuống, tách vỏ cứng màu đỏ bên ngoài, bên trong chảy ra dịch thể đỏ sẫm, trông như máu mục nát, hôi thối không thể ngửi được.

Ở giữa cùng còn có một miếng thịt vụn, hóa ra là thịt người.

Sau khi quả được hái xuống, dây leo xanh lập tức khô héo, hóa thành một đống bụi đất màu xám.

Sắc mặt Kim Toán Bàn hơi đổi, ngay lập tức nghĩ đến một thứ.

"Đây hẳn là Sinh Nhân Chi Quả!" Sinh Nhân Chi Quả?

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu nhìn nhau, họ chưa từng nghe nói đến thứ này.

Kim Toán Bàn từ từ giải thích: "Đây là bí văn của phái Mạc Kim, ta cũng chỉ nghe sư phụ ta nhắc đến, các ngươi không biết cũng là bình thường.

Trong bí thuật phong thủy có một môn gọi là 'Hóa', trong đó nội dung là một số trường hợp đặc biệt về biến hóa âm dương trong phong thủy." "Ở những địa điểm có hình thế phong thủy đặc biệt, sẽ xảy ra một số chuyện kỳ lạ, ví dụ như dãy Côn Luân Sơn mà chúng ta đang ở, chính là nơi khí tụ hội." "Do sinh khí của dãy Côn Luân Sơn quá vượng, thi thể chôn ở một số vị trí đặc biệt sẽ chết mà không thối rữa, loại thi thể này được gọi là Huyền Vũ Cự Thi." "Khí vô hình,

mắt thường khó thấy, dần dần dung hợp với Huyền Vũ Cự Thi, khiến nó phát sinh biến hóa, và Huyền Vũ thi niên đại lâu đời sẽ không ngừng mọc ra Sinh Nhân Chi Quả." Trần Ngọc Lâu vẫn đang cầm miếng thịt quả bốc mùi hôi thối nồng nặc, không nhịn được hỏi: "Vậy Sinh Nhân Chi Quả này có công dụng gì?" "Ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa không có tác dụng phụ." Trần Ngọc Lâu nhíu mày, thứ hôi thối như vậy ai mà ăn nổi, hắn lên tiếng nói: "Vậy chẳng phải cũng tương tự như Âm Đan, đều là lợi dụng thi thể người chết?" Kim Toán Bàn gật đầu: "Đúng vậy, rất nhiều sinh linh, chỉ có thi thể người chết mới có thể tồn trữ khí, ngươi nói có kỳ lạ không." "Kim sư phó, vậy có ai đã ăn thứ này chưa?" Khương Thiền Y hỏi.

"Không biết, Sinh Nhân Chi Quả chỉ là truyền thuyết, từ xưa đến nay các đời đế vương cũng từng sai người đến nơi khí tụ hội chôn Huyền Vũ thi, nhưng nghĩ lại đều không có thành công.

Thứ nhất Huyền Vũ thi hình thành không dễ, thứ hai Sinh Nhân Chi Quả càng là nở hoa kết quả trong chớp mắt, người bình thường làm sao có được." "Xem ra vận khí của chúng ta cũng cực tốt, nhưng thịt quả xử lý thế nào?

Các ngươi ai muốn thử một chút?" Trần Ngọc Lâu lần lượt ý hỏi, nhưng mọi người đều lắc đầu.

Thứ hôi thối hơn phân, dù có ăn cũng không thể ăn trước mặt nhiều người như vậy chứ.

Kim Toán Bàn lên tiếng nói: "Nhét thịt quả lại, đặt vào nhẫn của ngươi để cất, sau này bán cho người cần." Trần Ngọc Lâu nghĩ cũng phải, nếu thật sự có thể tăng thêm tuổi thọ, thì dù là phân, cũng có thể bán được giá tốt.

Lúc này, Khương Thiền Y lại có thắc mắc: "Kim sư phó, nếu đây thật sự là Huyền Vũ thi và Sinh Nhân Quả mà người nói, vậy khi Ma

quốc chôn Huyền Vũ thi, Đại địa Thăng Long hẳn còn chưa có lý luận phong thủy liên quan nha, người Ma quốc làm sao biết cách dùng khí tụ hội để định huyệt?" Kim Toán Bàn mỉm cười: "Câu hỏi của ngươi rất hay, ta cũng chỉ có thể giải đáp một phần, lý luận phong thủy tuy là đời sau mới có, nhưng từ khi có núi sông, hình thế của chúng đã khách quan tồn tại, dù là Bàn Sơn, Phát Khâu, Mạc Kim hay Tá Lĩnh, không ngoài việc chỉnh lý và gia công chúng." "Đối với chúng ta mà nói là nơi khí tụ hội, trong mắt người Ma quốc có lẽ lại là một từ ngữ, một biểu tượng của phúc địa.

Còn về Huyền Vũ thi và Sinh Nhân Quả, ta phỏng đoán có thể là từ Ma quốc truyền đến Thăng Long." Khương Thiền Y gật đầu, càng thêm khâm phục Kim Toán Bàn, Diệp Bạch sư phụ quả nhiên không gì không biết.

Kim Toán Bàn cũng cực kỳ thoải mái, cuối cùng hắn cũng dựa vào học thức của mình để thể hiện một lần.

Trong lúc hai người nói chuyện, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu theo lỗ hổng do dây leo chui ra mà đào bới, đào ra một đường hầm.

Đường hầm này không dài lắm, uốn lượn một vòng, đưa mọi người đến một hang động mái vòm lớn hơn, khoảng trăm mét vuông, lối ra là một đài đá lơ lửng.

Không ít dây leo xanh từ trên bình đài lan tràn lên, Huyền Vũ thi hẳn là ở dưới đài đá.

Nhưng dưới đài đá là một mảng đen kịt, ánh đèn pin chiếu xuống, chỉ có thể thấy dây leo chằng chịt, như hổ bò núi, ánh sáng không nhìn thấy đáy.

Trần Ngọc Lâu ném một hòn đá xuống, rơi xuống đất ngay lập tức, liền biết hố này không sâu.

“Đây hẳn là hố dùng để chất xác tế tự.” Kim Toán Bàn phỏng đoán.

Chá Cô Tiếu vạch một bụi dây leo, đèn pin chiếu xuống.

Phía dưới bình đài lập tức được ánh đèn pin trắng chiếu sáng, vô số nụ hoa đỏ rực như máu tươi dày đặc dưới đáy động, nở hoa kết quả.

Kim Toán Bàn vội vàng la lớn: “Nhanh nhanh, thứ này phải hái ngay lập tức!” Trần Ngọc Lâu thấy vậy, lập tức nhảy xuống, vội vàng hái quả.

Hái được hơn mười quả Sinh Nhân Quả bỏ vào nhẫn, Trần Ngọc Lâu mới thở phào nhẹ nhõm.

Hết quả, dây leo cũng tiêu tán từng mảng, cả hố mới sáng bừng lên.

“Đó là thứ gì?” Kim Toán Bàn chiếu đèn vào chỗ mọc dây leo xanh.

Đó là một bộ xương sườn trắng to lớn, dây leo chính là mọc ra từ vị trí tim của xương sườn, khe hở xương sườn bị dây leo lấp đầy.

Trần Ngọc Lâu tiến lên, phát hiện bộ xương sườn này lớn không thể tưởng tượng nổi, chỉ riêng độ rộng của khung xương đã gần hai mét.

Ước chừng chủ nhân cũ của bộ xương sườn này ít nhất cao ba bốn mét.

Trên đài đá Kim Toán Bàn vô cùng kinh hãi, lẩm bẩm nói: “Chẳng trách gọi là Huyền Vũ thi, đây không phải tên huyệt đạo, mà là Huyền Vũ nhân, phương pháp này truyền đến Đại địa Thăng Long từ trước đến nay chưa ai thành công, hóa ra là nguyên nhân này.” Một người khổng lồ có thể cao đến ba mét, Kim Toán Bàn chưa từng thấy, hẳn

lúng túng bò vào hố, quan sát cận cảnh Huyền Vũ thi.

"Trần tiểu tử, ngươi phát hiện ra không?

Bộ hài cốt này vẫn còn ở trạng thái non nớt, hẳn là nếu nó hoàn toàn trưởng thành, thân hình sẽ càng to lớn hơn." "Tiếc là nhẫn không gian của ngươi không đủ lớn, nếu không mang bộ hài cốt này ra ngoài, tuyệt đối có thể kinh thiên động địa, không biết đồ nhi của ta bây giờ đang ở đâu?" Kim Toán Bàn tiếc nuối.

Lúc này, Kim Toán Bàn đột nhiên cảm giác đất bùn dưới chân chuyển động, dường như có thứ gì đó muốn chui ra từ đất bùn.

Kim Toán Bàn rùng mình một cái, lập tức kéo Trần Ngọc Lâu bò lên trên.

Sau khi hai người bò lên đài đá, chỉ thấy một vật từ trong đất bùn chui ra, đó là một con rùa xanh lục.

Con rùa này từ từ bò ra khỏi đất bùn, tìm kiếm Sinh Nhân Quả giữa đám dây leo, tìm không thấy quả, đành ăn dây leo.

Ánh đèn pin của mọi người chiếu vào con rùa, nó không có chút phản ứng nào, dường như do sống lâu năm dưới thế giới ngầm, mắt và khứu giác của nó đã thoái hóa.

"Đây là thứ gì?" Trần Ngọc Lâu không hiểu hỏi.

"Không biết, rùa bình thường không thể sống lâu như vậy, thứ này không phải sinh vật bình thường." Kim Toán Bàn lắc đầu nói.

"Ta đi bắt nó lên xem thử." Trần Ngọc Lâu lại lộn người nhảy vào hố, một chân đạp lên mai rùa mọc đầy rêu xanh.

Chỉ thấy đầu con rùa xanh đột nhiên vươn dài, quay đầu cắn mất một góc giày da của Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu nhân cơ hội túm lấy đầu nó, ném nó lên đài đá.

Sau đó hắn nhìn đôi giày da bị hở, có chút xót xa.

Trời băng đất tuyết như vậy, giày da hở một lỗ, còn làm sao quay về?

Rùa xanh trên nền đá cứng, tứ chi và đầu rụt vào mai rùa, bất động.

Kim Toán Bàn đi quanh con rùa xanh hai vòng, trong lòng đã có suy đoán, nhưng vẫn cần kiểm chứng một chút.

"Trần tiểu tử, mang quả Sinh Nhân đã bóc ra đây." Trần Ngọc Lâu lấy quả Sinh Nhân ra, đưa cho Kim Toán Bàn.

Ngửi thấy mùi hôi của thịt quả, rùa xanh lập tức có chút động ý, chỉ thấy nó vươn ra tứ chi thô tráng, đầu vẫn giấu trong mai rùa, từ từ di chuyển về phía Kim Toán Bàn.

Thấy rùa xanh không thò đầu ra, Kim Toán Bàn đành phải đưa thịt quả cho Chá Cô Tiếu, Chá Cô Tiếu lại đưa cho Trần Ngọc Lâu, lòng vòng một hồi.

Rùa xanh không ngừng quay vòng tại chỗ, bị đùa choáng váng, nó thật sự có chút bực bội, cuối cùng chịu thò đầu ra gầm gừ.

Chỉ thấy trên mặt nó như đầu rắn mọc một cái miệng lớn, phía trên miệng lớn mọc một đôi tai, tai cực giống tai người, có hình chữ "3".

Chương 293

Kim Toán Bàn sắc mặt vui mừng: "Quả nhiên là thứ này, hôm nay chúng ta thật sự là vận đỏ tới, trước hết là có được Sinh Nhân Quả, lại còn gặp được cả Thuế Xác Quy." Thuế Xác Quy?

Chá Cô Tiếu cũng lộ ra nụ cười: "Thật sự là Thuế Xác Quy?

Tương truyền mai rùa của con rùa này là thánh dược giải độc, có thể giải trăm loại độc." Thuế Xác Quy được ghi chép trong rất nhiều truyện lạ kỳ dị, thời Đường Thái Tông, một chiếc thuyền buôn vận chuyển hàng hóa từ Nam Dương đã ăn một loại cá biển độc, tất cả thuyền viên trừ ba vị thủy thủ đều chết hết.

Hóa ra là ba người này đã ăn một con rùa bắt được ở biển từ trước, nên mới bình an vô sự.

Đợi thuyền cập bến, mai rùa đó trải qua nhiều lần chuyển tay, sau đó bị quan viên địa phương làm cống phẩm, hiến cho Đường Thái Tông.

Sau này vị quan viên đó liên thăng mấy cấp, được Đường Thái Tông ban thưởng không ít tài vật.

Câu chuyện này tuy không nhất định là thật, nhưng mai rùa của Thuế Xác Quy có thể giải trăm loại độc lại là sự thật.

Kim Toán Bàn nói: "Tám chín phần mười rồi, tai của Thuế Xác Quy giống tai người, mai rùa màu xanh lục, là dị chủng hiếm có.

Mai rùa của con rùa xanh này tuy mọc đầy rêu xanh, nhưng ta thấy nền màu cũng là xanh lục, hẳn là Thuế Xác Quy được ghi chép trong cổ tịch." "Vậy thứ này giết hay mang đi?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Kim Toán Bàn có chút khó xử, giá trị của Thuế Xác Quy hoàn toàn

nằm ở mai rùa trên lưng, thứ này trong hố đã ăn Sinh Nhân Quả và dây leo, sinh trưởng không biết bao nhiêu năm mới có kích thước bằng bàn tay như hiện tại.

Dù mang về nuôi, cũng ước chừng sẽ không lớn hơn được nữa.

Nếu giết nó, lấy mai mang về, thì cũng có chút tiếc nuối, dù sao thứ này là dị thú hiếm có, khó tìm trên đời.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Thuế Xác Quy vẫn không ngừng rít gào, vừa ngu vừa đần, cái miệng lớn không ngừng há ra ngậm vào, tỏa ra một mùi tanh hôi.

Chá Cô Tiếu đề nghị: "Ta thấy vẫn nên mang về đi, hồ nước sau phủ trạch của Tam đệ đủ lớn, có thể chứa nó." Trần Ngọc Lâu nghĩ đến hồ nước sau phủ Diệp Bạch còn nuôi một con giao nhân, có giao nhân đó ở đó, chắc có thể trấn áp được con Thuế Xác Quy này.

Mọi người gật đầu, không có dị nghị.

Tiếp đó Kim Toán Bàn ném thịt Sinh Nhân Quả cho Thuế Xác Quy, nhân cơ hội nó ăn, trói năm hoa nó lại, rồi dùng vải đen trùm đầu nó, sau đó bỏ vào ba lô Trần Ngọc Lâu mang theo.

Từ trong hang động đi ra, mọi người dọc theo dòng sông đầy tinh thể khoáng thạch tiến về hạ nguồn.

Đi cả một ngày, sứa phát sáng dần giảm bớt, nhiệt độ nước sông cũng không còn lạnh buốt tận xương.

Nhưng nước đã sâu hơn không ít, đã ngập quá đầu gối mọi người.

Tuy nhiên nước ở đây rất trong vắt, ánh đèn pin chiếu xuống, có thể nhìn thấy đáy.

Trong lúc dừng chân nghỉ ngơi, Trần Ngọc Lâu đã bắt được không ít tôm nhỏ trong suốt dưới nước.

Loại tôm nhỏ này thịt ngọt béo ngậy, ăn sống trực tiếp cũng ngon, thế là Trần Ngọc Lâu vớt một bọc lớn, để Khương Vũ to con vác.

Không biết vì lý do gì, vết thương ngoài da của Khương Vũ phục hồi cực nhanh, mới một hai ngày, vết thương đã lành sẹo.

Biết vết thương của Khương Vũ đã lành, Chá Cô Tiếu như có suy nghĩ nhìn Khương Thiền Y một cái.

Mọi người lại đi rất lâu, vực băng cuối cùng cũng đến điểm tận cùng.

Trước mắt xuất hiện một bức tường tinh thể cao mấy chục mét, trên tường đều là phù hiệu và dấu ấn quỷ bí.

Bức tường tinh thể trơn nhẵn vô cùng, người đứng dưới bức tường hùng vĩ này, liền cảm thấy nhỏ bé như kiến.

Mọi người có chút chấn động trước bút tích của Ma quốc đã tồn tại hàng ngàn năm.

"Đây là Tai Nạn Chi Môn." Khương Thiền Y đột nhiên lên tiếng nói.

"Tai Nạn Chi Môn?

Tai Nạn Chi Môn là gì?

Khương tiểu nha đầu, ngươi giải thích cho ta nghe xem." Kim Toán Bàn không nhịn được hỏi.

"Ta cũng chỉ là nghe Thiết gia gia nói qua, Ma quốc từ trong Tai Nạn Chi Môn đi ra, mang đến tử vong và chiến tranh, ông ấy nói Tai Nạn Chi Môn tuy đẹp đẽ, nhưng bên trong ẩn chứa vô tận tà ác." Khương Thiền Y giải thích.

Kim Toán Bàn gật đầu: "Nếu đây thật sự là Tai Nạn Chi Môn, vậy chúng ta cách Ác La Hải Thành mà chúng ta đang tìm kiếm hẳn đã gần

rồi, nhưng chỗ này đi xuống nữa hẳn là hồ ngầm, chẳng lẽ Ác La Hải Thành được xây dưới nước?" "Hay là ta xuống nước xem trước đi?" Chá Cô Tiếu lên tiếng, trong số những người có mặt chỉ có hắn bơi lội giỏi nhất.

Kim Toán Bàn gõ gõ vào vách tinh thể, rất dày, ước chừng phía sau vách tinh thể vẫn còn một bức tường rất lớn, hiện tại không có cách nào tốt hơn, chỉ đành để Chá Cô Tiếu xuống thám thính đường trước.

Tường cơ của vách tinh thể chìm trong lòng sông, dòng nước chảy xuyên qua tường, có nghĩa là dưới tường cơ có không gian để dòng nước đi qua.

Chá Cô Tiếu hít sâu một hơi, chui vào hồ nước nhỏ tối tăm nơi dòng nước hội tụ.

Trần Ngọc Lâu canh thời gian, từng giây từng giây trôi qua, mặt nước không chút động tĩnh.

Mọi người có chút mất bình tĩnh, với thân thủ của Chá Cô Tiếu, lâu như vậy còn chưa quay lại, chẳng lẽ ở dưới gặp nguy hiểm?

Ngay lúc Trần Ngọc Lâu cũng muốn xuống nước thám thính tình hình, Chá Cô Tiếu đột nhiên chui lên khỏi mặt nước.

"Không sao chứ?" Trần Ngọc Lâu vội vàng tiến lên hỏi.

Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Đường hầm tường tinh thể không rộng lắm, khoảng mười giây là có thể bơi qua, nhưng vùng nước đối diện rất tối, dường như là một hồ ngầm, không có chút ánh sáng nào." "Tình hình dòng chảy hồ nước thế nào?" Kim Toán Bàn hỏi.

"Dưới nước có rất nhiều dòng chảy ngầm, nếu không phải ta đã cột Dây Khoan Thiên từ trước, e rằng sẽ bị dòng nước xiết cuốn trôi." Chá Cô Tiếu vẫn còn sợ hãi.

Kim Toán Bàn có chút lo lắng nói: "Vậy tình hình không ổn, theo ngươi nói vậy, sau khi chúng ta qua đó liền phải nổi trên mặt nước, hồ ngầm đó không biết sâu bao nhiêu, thể lực của chúng ta rồi sẽ cạn kiệt, lúc đó ta sợ chúng ta bơi cũng không bơi về được." Trần Ngọc Lâu suy nghĩ cũng phải, hắn lên tiếng nói: "Hay là như vậy, ta và Nhị đệ xuống thám thính thêm, nếu có thể tìm thấy chỗ dừng chân gần hồ là tốt nhất, nếu không tìm thấy chúng ta lại nghĩ cách khác." Ngay lúc này, vách đá tinh thể truyền đến tiếng đập "đùng đùng".

Âm thanh này dường như đến từ phía đối diện.

Tiếng đập rất có quy luật, ẩn chứa mã Morse.

Người mà mọi người đang tìm kiếm, không thiếu người khác, chính là Diệp Bạch.

Thời gian quay về nửa ngày trước, Diệp Bạch thuận dòng suối trong hang đá mà trôi xuống, đến một hang động đá ngầm khổng lồ tăm tối.

Tiếng ngưu rống chính là phát ra từ vùng nước sâu trong hang động, không khí thoang thoảng mùi tanh của máu.

Hang động tối đến mức không thể nhìn thấy vật gì, ánh đèn pin cũng không chiếu xa được bao nhiêu.

Thế là Diệp Bạch mở dị đồng, liền thấy một con quái thú khổng lồ dài hơn mười mét đang tàn sát đàn cá dưới nước.

Đàn cá tuy số lượng đông đảo, nhưng dường như không có mấy lực tấn công, rất nhanh đã bị quái thú nuốt chửng hơn nửa.

Chẳng mấy chốc, mặt nước phủ đầy vảy cá, trộn lẫn nội tạng cá và máu tươi.

Quái thú ăn no uống đủ, hơi nổi lên mặt nước.

Diệp Bạch mượn ánh đèn pin yếu ớt nhìn không rõ, con quái thú này trông giống một con thằn lằn lớn, có cổ giao và hoa văn màu trắng, thân thể có hai chi ngũ sắc rực rỡ như gấm vóc.

Chương 294

Đây dường như là Giao vằn?

Giao vằn trông rất giống rồng, phần lông mày trên mắt có khối thịt nhô ra giao nhau giữa hai mắt, nên mới được gọi là "Giao".

Ở thế giới bên ngoài, loài sinh vật này đã gần như tuyệt chủng, không ngờ dưới Côn Luân Sơn lại có thể gặp được một con Giao vằn lớn đến vậy.

Giao vằn rống lên mấy tiếng trong đầm nước sâu, hai con mắt như dạ minh châu hơi phát sáng, dường như không có hứng thú với Diệp Bạch, liền vẫy đuôi rồng quay đầu lặn xuống đầm sâu rồi biến mất.

Không tìm thấy đường trong đầm nước sâu, Diệp Bạch vừa định quay lại, liền nghe thấy một âm thanh như có như không.

"Nhân loại!" Diệp Bạch chợt quay đầu, trên đầm nước tối đen một mảng, chỉ có tiếng sóng nước dập dềnh, tiếng người đâu ra?

Diệp Bạch lại mở dị đồng, liền thấy một con Long ngư khổng lồ từ dưới nước ngoi lên.

Con cá này có thân hình khoảng mười mấy mét, lớn hơn con Giao vằn vừa rồi.

Trên đỉnh đầu mọc sừng hươu đỏ thẫm, hai bên tai trắng như tuyết và mọc đầy râu trắng, râu dài mấy mét.

Chính nó đang giao tiếp với Diệp Bạch.

"Nhân loại ~" Một âm thanh trực tiếp truyền vào não hắn, Diệp Bạch lúc này mới phát hiện con cá râu này dường như đang giao tiếp với hắn bằng ý thức.

Trong lòng Diệp Bạch hơi chấn động, con cá này có kích thước hiếm thấy trong đời, không những có thể nói tiếng người, mà dường như còn có nửa phần huyết mạch chân long.

Hơn nữa, cảm giác áp bức mà con Long ngư này mang lại quá lớn, Diệp Bạch chậm rãi lùi lại, không dám nán lại bên bờ đầm nữa.

"Ngươi đừng đi, ta có việc cần ngươi giúp." Thấy Diệp Bạch rời đi, Long ngư râu trắng vội vàng mở miệng nói.

"Ngươi có lai lịch gì?" "Long ngư tộc chúng ta đã sinh sống ở dãy Côn Luân Sơn hàng vạn năm, nương nhờ Vạn Long Vương Khí mà sinh sôi, hôm nay ta mạo hiểm từ thượng nguồn Long Đàm đến đây, chính là vì cảm ứng được Phượng Hoàng Đảm trên người ngươi." Diệp Bạch hơi cau mày, Mộc Trần Châu vẫn luôn được hắn cất giữ trong không gian U Linh, con Long ngư này lại có thể xuyên qua không gian cảm ứng được Mộc Trần Châu, năng lực không hề nhỏ.

"Ta giúp ngươi thế nào?" "Ngươi khí vận thâm hậu, ắt là người được trời chọn, ta muốn ngươi dùng Phượng Hoàng Đảm đóng lại 'hành cảnh huyễn hóa' do xà thần di cốt khai mở." Diệp Bạch nghe đến ngớ người: "Khoan đã, xà thần di cốt và 'hành cảnh huyễn hóa' là gì?" Long ngư râu trắng giải thích: "Xà Thần thời thượng cổ là hung vật tuyệt thế, lấy nuốt chửng vạn vật sinh linh làm thức ăn, sau bị đại năng chém giết ở Quỷ Động vực sâu, xà thần di cốt chính là hài cốt nó để lại." "Bảy ngàn năm trước, hài cốt này bị một đám nhân loại ngu xuẩn sùng bái Xà Thần mang đến dãy Côn Luân Sơn, dùng tổ mạch khí nuôi dưỡng, kích hoạt năng lực hành cảnh huyễn hóa của hài cốt." "Hiện giờ, tổ mạch khí ngày càng khan hiếm, mà tàn dư sức mạnh của xà thần di cốt không ngừng lớn mạnh, bởi vậy, cần ngươi dùng Phượng Hoàng Đảm có sức mạnh tương đương mới có thể đóng lại 'hành cảnh huyễn hóa'." Lời nói của Long ngư râu trắng chứa đựng lượng thông tin cực lớn, Diệp Bạch trầm ngâm một lát rồi nói:

“Chuyến này ta đến dãy Côn Luân Sơn, chỉ để tìm Ác La Hải Thành và dùng Phượng Hoàng Đảm giải trừ lời nguyền quỷ động.” Long ngư râu trắng nghe ra Diệp Bạch không muốn giúp, đành mở miệng nói: “Năng lượng của lời nguyền quỷ động bắt nguồn từ tàn dư sức mạnh của Xà Thần, chỉ cần ngươi đóng ‘hành cảnh huyễn hóa’, lấy đi xà thần di cốt, lời nguyền tự nhiên sẽ được giải trừ.” Diệp Bạch nghi hoặc hỏi: “Ngươi sinh sống trong dãy Côn Luân Sơn, sao lại biết chuyện bên ngoài?” Long ngư râu trắng khá đắc ý: “Ta có huyết mạch bán long bán ngư, dưới sự nuôi dưỡng của tổ mạch khí đã chạm đến ngưỡng cửa hóa rồng, thiên hạ ít có chuyện gì mà ta không biết.” Diệp Bạch hỏi: “Vậy ngươi có biết lai lịch của ta không?

Họ gì tên gì?” Long ngư râu trắng lộ vẻ khó khăn: “Ta ban đầu dựa vào huyết mạch mà chiêm bói, nhưng lai lịch của ngươi bị thiên cơ che mờ, ta không thể tính ra được một phần nào, nhưng ta lại biết lai lịch của bốn người có liên quan đến ngươi, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Mạc Kim mỗi phái một người, bốn nam một nữ, hiện đang ở dưới băng uyên.” Diệp Bạch trong lòng khá chấn động, tin lời Long ngư nói đến hơn nửa.

“Ta làm sao tìm thấy bọn họ?” Long ngư râu trắng nói: “Chỉ cần ngươi đồng ý giúp ta, ta liền đưa ngươi đi tìm bọn họ, ngoài ra ta còn có thể tặng ngươi một viên Long châu.” Long châu?

Thấy Diệp Bạch hơi cau mày, Long ngư râu trắng lại nói: “Viên Long châu này là sản vật thoái hóa sau khi Long ngư tộc ta chết, chứa đựng lượng khí lớn, có thể giúp ngươi hoàn thành thăng cấp huyết mạch, trở thành Thiên nhân.” “Thiên nhân là gì?” “Thế gian này có ba cảnh giới: Phàm nhân, Thiên nhân, Thần nhân.

Phàm nhân thân xác phàm tục, khó đột phá chất cốt huyết mạch, vạn vật sinh linh đều ở tầng thứ này; cảnh giới Thiên nhân có thể lấy tinh hoa thế gian làm thức ăn, trường sinh bảo mệnh; cảnh giới Thần

nhân, ta vẫn còn đang tìm hiểu, nếu hóa rồng ta liền có cơ hội thành tựu cảnh giới Thần nhân, cá vượt hóa chân long." Diệp Bạch hít sâu một hơi, ánh mắt dần sáng rõ: "Ngươi nói Xà Thần chính là cảnh giới Thần nhân?" Long ngư râu trắng gật đầu nói: "Tự nhiên, Thần nhân vạn cổ bất diệt, là mục tiêu cả đời mà mọi sinh linh theo đuổi, cho dù bọn họ chết đi, năng lượng để lại vẫn vô cùng to lớn, giống như hài cốt Xà Thần, nếu để nó hấp thụ đủ tổ mạch khí, lấy khí làm thể, Xà Thần chưa chắc đã không phục sinh." "Vậy Phượng Hoàng Đảm cũng là di sản của Thần nhân?" "Có lẽ vậy, Phượng Hoàng Đảm từ thượng cổ lưu truyền đến nay, vẫn luôn bị Xà Thần nắm giữ, năng lượng nó chứa đựng và bản nguyên của xà thần di cốt tương tự, ta đoán Xà Thần có lẽ là nhờ Phượng Hoàng Đảm mà trở thành cảnh giới Xà nhân." Diệp Bạch nheo mắt nói: "Vậy ra, Phượng Hoàng Đảm đối với việc ngươi thành Thần nhân cảnh giới cũng có giúp đỡ?" Long ngư râu trắng trầm mặc rất lâu, mới mở miệng nói: "Phượng Hoàng Đảm trước tiên bị Xà Thần tiêu hao hơn nửa bản nguyên, lại bị Hiến Vương hấp thực, nếu như ngươi có thể đóng thành công 'hành cảnh huyễn hóa', viên châu này có lẽ sẽ hao cạn bản nguyên, không còn mấy giá trị nữa." Diệp Bạch cười cười, mang ý vị như trêu chọc nói: "Vậy ta chẳng phải lỗ sao, dùng một viên di sản Thần nhân đổi lấy một viên Long châu, huống hồ chuyện này nguy hiểm rất lớn." Long ngư râu trắng thở dài nói: "Ngươi đừng tham lam vô độ, Long châu ta tặng cho ngươi là di sản của tộc nhân cùng tầng thứ, được xem là di sản Thiên nhân đỉnh cấp, vật này nếu sử dụng đúng cách, hoàn toàn đủ để ngươi thành tựu Thiên nhân.

Hơn nữa, huyết mạch nguyền rủa không trừ, huynh đệ của ngươi Chá Cô Tiếu tự nhiên không sống được bao lâu, chuyện này không phải ta cầu xin ngươi, mà là mục đích chung của chúng ta." Long ngư râu trắng nói rõ ràng như vậy, Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Chủ yếu là con Long ngư này đã sống hàng vạn năm, lại có thể nhờ huyết mạch mà chiêm bói, những thông tin nó biết xa hơn Diệp Bạch rất nhiều.

Trong sự chênh lệch thông tin, nếu Long ngư râu trắng thật sự có ác ý với Diệp Bạch thì hắn cũng không tránh được, hiện tại chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Tiếp đó, Diệp Bạch nhảy lên lưng Long ngư râu trắng.

Chỉ thấy Long ngư râu trắng toàn thân tỏa ra sóng nước màu lam, vùng nước xung quanh chậm rãi tách ra, sau đó nó dẫn Diệp Bạch lặn sâu vào đầm nước.

Diệp Bạch nghĩ đến Vạn Niên Bạng Châu, công hiệu cách thủy và năng lực Long ngư thể hiện tương tự, cũng không biết viên Bạng Châu kia có được xem là di sản Thiên nhân không.

Long ngư di chuyển rất nhanh trong nước sâu, nơi nào nó đến, đàn cá đều tản ra tránh né.

Diệp Bạch còn nhìn thấy mấy con Giao vằn, chúng thấy Long ngư thì không dám tiến lên chút nào, ngược lại còn cung kính đứng tại chỗ.

Long ngư râu trắng nói: "Vùng nước này dưới ảnh hưởng của sức mạnh Xà Thần đã sinh ra không ít hung vật, khi đến nơi ta sẽ ban cho ngươi một vảy, có vảy này trên người, hung vật trong nước sẽ không dám tấn công ngươi nữa." "Được!" Diệp Bạch gật đầu, con Long ngư này quả thật rất chu đáo, nhưng hắn vẫn còn không ít nghi vấn: "Nếu ta có được Long châu, làm sao để đột phá cảnh giới Thiên nhân?" "Ngươi hiện tại vận dụng sức mạnh huyết mạch còn rất nông cạn, cách cảnh giới Thiên nhân còn một đoạn đường dài phải đi, đừng vội vàng." Dường như sợ Diệp Bạch hiểu lầm, Long ngư râu trắng lại an ủi: "Chuyện này liên quan đến cơ hội ta thành tựu Thần nhân, vô cùng quan trọng, không phải ta cố ý giấu ngươi, lai lịch của ngươi

phi phàm, ta không dám tùy ý làm hại ngươi, chuyến này chúng ta còn phải hợp lực đối phó tàn dư sức mạnh của Xà Thần." "Đợi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ nói hết những gì ta biết cho ngươi, và dốc toàn lực giúp ngươi đột phá Thiên nhân." Diệp Bạch không nói thêm nữa, trong lòng hơi trùng xuống, đã dấy lên sự đề phòng đối với Long ngư.

Con Long ngư râu trắng này hiển nhiên cố ý giấu giếm một số thông tin.

Nếu cảnh giới Thiên nhân và Thần nhân mà Long ngư nói thật sự tồn tại, thì thế gian này hẳn phải có không ít những kẻ trường sinh ở cảnh giới Thiên nhân.

Nhưng dù là Trương gia hay Uông gia, cũng không có truyền thuyết về nhân vật như vậy.

Hay nói cách khác, những kẻ trường sinh cảnh giới Thiên nhân này ẩn mình rất sâu?

Diệp Bạch lại nghĩ đến Hiến Vương, hắn bố trí Thủy Long Vựng Địa Trận, lại dựa vào sức mạnh của Mộc Trần Châu, mới dung hợp với Vạn Niên Nhục Chi, trở thành quái vật trường sinh bất lão.

Cảnh giới Thiên nhân mà Long ngư râu trắng nói có phải chính là tầng thứ của Hiến Vương?

Có lẽ cảnh giới Thiên nhân chính là đưa huyết mạch đạt đến cực hạn, trở thành quái vật bán nhân bán yêu, trong thần thoại Nữ Oa, Phục Hy, Tây Vương Mẫu đều như vậy.

Vậy thì cảnh giới Thiên nhân này đối với Diệp Bạch chẳng khác nào xương gà, dù sao Diệp Bạch sẽ không vì trường sinh mà biến mình thành quái vật bán nhân bán yêu.

Hèn chi Long ngư râu trắng giấu một tay, không nói ra chuyện này.

Rất nhanh, Long ngư râu trắng dẫn Diệp Bạch đến phía bên kia

của Cửa Tai Nạn.

“Bạn bè của ngươi đang ở trước Cửa Tai Nạn.” “Lai lịch của ta không thể để phàm nhân biết, vảy này tặng cho ngươi, có thể điều khiển loài cá trong nước.” “Sâu dưới hồ nước ngầm này có một hòn đảo giữa hồ, xà thần di cốt bị chôn trên đảo, trước khi vào đảo hãy lấy Phượng Hoàng Đảm ra, sẽ bị dẫn vào ‘hành cảnh huyễn hóa’, trong đó sẽ gặp phải những gì ta cũng không biết, nhưng nhất định phải lấy được xà thần di cốt.” Long ngư râu trắng dặn dò không ít, cuối cùng ném lại một chiếc vảy cá màu vàng trắng xen kẽ, rồi biến mất trong nước.

Diệp Bạch cầm lấy vảy rồng, liền cảm thấy vật này thần thái dị thường, ý niệm đến đâu, cá lớn trong nước lập tức bơi đến.

Những con cá đen lớn dài nửa mét này nổi trên mặt nước, tạo thành một “chiếc thuyền” cá, cung cấp chỗ nghỉ chân cho Diệp Bạch.

Diệp Bạch lại ngẩng đầu nhìn bức tường pha lê khảm trong vách núi, hơi chấn động sau đó lấy ra Bá Vương Thương, dùng cán thương gõ có quy luật vào bức tường.

“Đông đông đông” (Ta là Diệp Bạch, mau tới.) Chẳng mấy chốc, do Chá Cô Tiếu dẫn đầu, mọi người lần lượt từ dưới nước chui lên.

Thấy vô số cá đen lớn phủ kín mặt nước, mấy người hơi kinh ngạc rồi liền giẫm lên cá lên bờ, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng khi gặp lại Diệp Bạch.

“Sư phụ, Đại ca, Nhị ca.” Thấy mọi người vô sự, Diệp Bạch cũng nở nụ cười.

“Tiểu tử ngươi sao lại chui đến trước chúng ta, vừa nghe thấy tiếng ‘đông đông’ kia, ta cứ tưởng là quái vật phía sau cửa sắp nổi giận chứ.” Trần Ngọc Lâu cười nói.

Diệp Bạch trò chuyện vài câu, thấy hai chị em Khương gia cũng xích lại gần.

Khương Thiền Y tóc ướt sũng, mặt mũi lem luốc, không biết dính thứ gì, thấy Diệp Bạch thì hai mắt đầy sao.

Khương Vũ vẫn còn quấn băng vải dính máu, cõng túi đầy tôm nhỏ trong suốt, thở hổn hển.

"Bị thương sao?

Không sao chứ?" Diệp Bạch quan tâm hỏi.

"Sư phụ yên tâm, Thiền Y đã nhỏ linh đan diệu dược cho con, đã hoàn toàn khỏi rồi." Khương Vũ nhỏ giọng nói bên tai Diệp Bạch.

Diệp Bạch nhìn Khương Thiền Y một cái, liền biết là Khương Thiền Y đã dùng máu của mình để chữa cho Khương Vũ.

Đặc tính huyết mạch của gia tộc Khương là có thể sinh người xương trắng, dù vết thương ngoài có nặng đến đâu, sau khi nhỏ máu đều có thể nhanh chóng phục hồi, đây là điều Khương Thiền Y đã lén nói cho Diệp Bạch.

Chương 295

Theo lời Khương Thiền Y, ngoài cha và chú hai của nàng, Diệp Bạch là người thứ ba biết bí mật này.

Tiếp đó, Diệp Bạch nói cho mấy người kia về tình hình của Ác La Hải Thành, chỉ giấu đi chuyện Long ngư râu trắng.

Biết được cần Phượng Hoàng Đảm mới có thể khai mở cái gọi là "hành cảnh huyễn hóa", Kim Toán Bàn không nhịn được hỏi: "Đồ đệ, 'hành cảnh huyễn hóa' rốt cuộc là cái gì?" Diệp Bạch ngừng một chút rồi nói: "Ta đoán 'hành cảnh huyễn hóa' có thể là một không gian đặc biệt, Ác La Hải Thành liền nằm trong đó, tình hình cụ thể ta cũng không rõ, đợi đến nơi chúng ta sẽ nói kỹ hơn." "Được." Mọi người gật đầu.

Trên hồ nước không một tia sáng dưới lòng đất sâu, những con cá đen trong hồ chở Diệp Bạch và mọi người chậm rãi tiến về phía trước.

Vùng nước này vô biên vô tận, mọi người đi hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thấy hòn đảo giữa hồ như đã nói.

Chỉ là thỉnh thoảng gần đó có vật gì đó chui lên mặt nước tạo ra tiếng sóng lớn.

Diệp Bạch mở dị đồng, dường như có mấy con Giao vằn đang lặn dưới nước, vẫn luôn theo sau bọn họ.

May mắn là có vảy cá trấn nhiếp, mấy hung vật này không dám lộ diện.

Chẳng mấy chốc, trên mặt nước lại nổi lên sương mù dày đặc, ánh đèn pin bị sương mù che khuất, căn bản không nhìn rõ xa được

bao nhiêu.

Diệp Bạch lấy ra pháo sáng lấy được từ Uông gia, bắn một quả, phía trước dường như thấp thoáng bóng dáng một hòn đảo nhỏ.

"Chắc là đến rồi." Theo lời Long ngư râu trắng, Diệp Bạch lấy ra Mộc Trần Châu.

Viên châu này dường như có cảm ứng, trong huyễn cảnh tối đen, nó phát ra ánh sáng xanh lam yếu ớt.

Cá đen dưới chân vẫn chở bọn họ tiếp tục tiến lên, đột nhiên, trước mắt mọi người sáng bừng, chỉ thấy bọn họ đang ở trong màn sương trắng của một hồ nước, dưới chân vẫn giẫm lên cá đen.

Sương trắng dần tan, hiện ra trước mắt mọi người là một thế giới khác.

Bầu trời trên đỉnh bị những đám mây mù dày đặc bao phủ, mấy ngàn mét núi tuyết ẩn hiện trong mây, xung quanh núi bao quanh nước, rừng cây rậm rạp, nhìn từ xa xanh tươi bạt ngàn, sinh khí tràn đầy.

Vừa nãy còn là vùng nước đen mù mịt sương khói, chớp mắt đã đổi cảnh.

Trên mặt mọi người chỉ có vẻ kinh hãi, trong lòng như sóng biển cuộn trào.

Đây chính là không gian do xà cốt huyễn hóa ra sao?

Kim Toán Bàn chỉ tay vào một chỗ nói: "Chẳng lẽ đó chính là Ác La Hải Thành?" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cung điện hùng vĩ sừng sững trên núi tuyết, vì tường thành màu trắng của cung điện hòa làm một thể với đỉnh núi tuyết trắng xóa, mọi người vừa rồi lại không hề phát hiện ra.

Bức tranh này và cảnh tượng được miêu tả trên bích họa của Hiến

Vương khá tương tự.

Cung điện ẩn mình trong mây, như có như không.

"Trước tiên lên bờ rồi nói." Diệp Bạch điều khiển cá đen dưới chân, đưa mọi người đến bờ, giẫm lên nền đất bùn mềm mại vững chắc, trong lòng mọi người an tâm không ít.

Trước mắt cây cối cao lớn sum suê, có một con đường rộng rãi uốn lượn từ trong rừng cây vươn ra, mặt đường bằng phẳng như gương, không có cỏ dại, nối liền với mặt hồ, còn rừng núi rậm rạp ở phía xa, không nhìn rõ đầu kia của con đường nối đến đâu.

Khương Vũ thấy có đường, mừng rỡ như điên, nhưng lại thấy Diệp Bạch và những người khác thần sắc ngưng trọng, không bước tới.

Cô bé đến trước mặt Khương Thiền Y, không nhịn được hỏi: "Sao không đi nữa, chẳng phải có đường sao?" Đáng tiếc Khương Thiền Y cũng không rõ, lắc đầu với cô bé.

Lúc này, chỉ nghe Chá Cô Tiếu nói: "Không phải đường do con người tạo ra, hẳn là do một loại mãnh thú khổng lồ nào đó ma sát lâu ngày mà thành." Trần Ngọc Lâu cạy ra một mảnh nhỏ từ đất bùn, ngửi thử ở chóp mũi, hơi cau mày: "Có thể xuống nước lại có thể lên bờ, còn mang theo mùi tanh của rắn, hẳn là một con cự mãng không nghi ngờ gì, Tam đệ, giao đấu với rắn là sở trường của ngươi, ngươi đến xem thử." Diệp Bạch lại nhìn cổ thành ở phía xa lắc đầu: "Không cần nhìn nữa, chúng ta đi đường vòng, con cự mãng này thân hình không nhỏ, e rằng đã sinh ra linh trí, đã ở trong không gian này thì nhất định là để thủ hộ thứ gì đó, không gặp thì tốt nhất, nếu gặp phải thì xà ngữ của ta cũng chưa chắc đã hữu dụng." Mọi người nghĩ cũng phải, đa sự không bằng bớt sự, hiện tại vẫn là giải trừ lời nguyền càng sớm càng tốt.

Đi sâu vào rừng cây, mọi người mới phát hiện địa hình địa mạo ở đây kỳ lạ, đi không xa, liền thấy một con phù du thủy sinh lớn như chuồn chuồn, toàn thân phát sáng từ trên đỉnh đầu bay qua.

Nó dài hơn sáu tấc, như một u linh trắng bay lượn trên không trung.

Diệp Bạch và mọi người nhìn vài lần liền mất hứng thú, riêng hai chị em Khương gia dừng lại, thấy phù du phát sáng biến mất ở phía xa mới đuổi kịp đội ngũ mọi người.

Thân cây ở vùng rừng này thô to, thực vật rậm rạp, mọi người đi rất lâu ngoài con phù du phát sáng vừa rồi, không hề nhìn thấy một sinh vật sống nào khác.

Kim Toán Bàn tặc lưỡi khen ngợi, hắn còn muốn bắt ít đồ rừng để nhấm nháp, đáng tiếc không có phúc phận này.

Nói đến ăn, Trần Ngọc Lâu vừa định lấy thức ăn bổ sung từ nhẫn không gian, đột nhiên phát hiện nhẫn không gian không thể mở ra được nữa.

"Tam đệ, tình hình không ổn, vật phẩm trong không gian trữ vật của ngươi còn lấy ra được không?" Diệp Bạch trong lòng vẫn đang suy nghĩ về chuyện Long ngư râu trắng, nghe Trần Ngọc Lâu nói mới ý thức được không gian U Linh của hắn cũng không lấy ra được bất cứ thứ gì.

Chết rồi, không gian do xà cốt huyễn hóa ra này còn có tầng hạn chế này sao?

Thấy Diệp Bạch sắc mặt ngưng trọng, Trần Ngọc Lâu liền biết kết quả.

Mọi người đã tiêu hao thể lực rất lớn khi xuyên qua Cửa Tai Nạn, bây giờ trong bụng đều có chút đói, muốn đến Ác La Hải Thành trên

núi tuyết ít nhất còn hơn một ngày đường, nhưng thức ăn bổ sung của bọn họ đều ở trong không gian, tình hình hiện tại liền không mấy tốt đẹp.

Trần Ngọc Lâu nhìn Khương Vũ, may mà cô bé đã bắt được không ít tôm nhỏ trong suốt lấp lánh, hẳn là có thể bổ sung không ít thể lực cho mọi người.

"Khương tiểu tử, mang túi của ngươi qua đây." "A." Khương Vũ có chút không tình nguyện, đưa túi đen qua.

Trần Ngọc Lâu vừa nhấc, liền cảm thấy trọng lượng không đúng, kéo khóa kéo ra nhìn, tôm nhỏ đã vơi đi hơn nửa.

Trần Ngọc Lâu mặt đen lại: "Tôm sao lại thiếu nhiều thế này." "Đói quá, con ăn một ít." Khương Vũ có chút ngại ngùng, đỏ mặt.

"Ngươi là heo sao?

Đây là một ít?" Trần Ngọc Lâu tức giận đến không chịu nổi, Khương Vũ trên đường chỉ ăn mà không làm việc gì, kém xa Côn Luân ở nhà hắn.

Trần Ngọc Lâu ném túi đen cho Diệp Bạch, hậm hực nói: "Người của ngươi, tự ngươi quản đi." Diệp Bạch nhìn Khương Vũ đang xấu hổ không chịu được, không nói nhiều, mà từ trong túi bốc một nắm tôm nhỏ bỏ vào miệng nhai.

Rộp rộp giòn tan, hương vị tươi ngon, nước cốt chảy tràn, vỏ tôm cũng không cứng, nếu có thể thêm chút gia vị nữa thì đây đúng là món ngon hiếm có.

"Thức ăn các ngươi tự phân phối, lát nữa ta sẽ đi dạo xung quanh, khu rừng lớn như vậy, hẳn sẽ có vài con vật sống." Diệp Bạch ném túi đen cho Trần Ngọc Lâu, đi thám thính đường trước.

"Được được, kẻ ác lại là ta đây." Thấy Diệp Bạch nhanh chóng

biến mất trong rừng, Trần Ngọc Lâu không nhịn được tức giận nói.

Thế là mọi người nghỉ ngơi dưới một gốc cây cổ thụ, chờ Diệp Bạch trở về.

Trong lúc đó, Trần Ngọc Lâu phân phát cho mỗi người một ít thức ăn.

"Đây là khẩu phần của ngày hôm nay, nếu Tam đệ không tìm được thức ăn, chúng ta chỉ có thể dựa vào nửa túi tôm nhỏ này mà sống." Khương Vũ nhìn nắm tôm nhỏ trong lòng bàn tay, liếm môi, sau đó nuốt chửng một hơi.

Nhìn những người khác, cũng là một nắm nhỏ, dường như còn nhỏ hơn nắm của mình một chút.

Khương Vũ hiểu ra, vị Trần đại ca miệng lưỡi vẫn luôn mắng cô bé này, kỳ thực đã chăm sóc cô bé rồi.

Phân phát xong thức ăn, Trần Ngọc Lâu lại ném túi đen cho Khương Vũ: "Nếu còn lén ăn nữa ta sẽ không tha cho ngươi đâu." Khương Vũ ôm chặt túi đen gật đầu lia lịa, trong lòng nghĩ lần này không những không được lén ăn, mà còn phải bảo vệ túi thật tốt.

Mọi người nghỉ ngơi không lâu, liền thấy Diệp Bạch từ một ngọn cây ở phía xa bay xuống.

Thấy Diệp Bạch hai tay không không, mọi người liền biết không có thu hoạch gì.

"Khu rừng này có chút cổ quái, không có một con vật sống nào, nhưng bên ngoài rừng có một khu rừng nấm lớn, ở đó có lẽ có thể tìm được thức ăn." Mọi người nghe thấy đồ ăn liền động, vội vàng tiến về phía nơi Diệp Bạch đã nói.

Chương 296

Đến rừng nấm mà Diệp Bạch nói, mọi người có chút kinh ngạc.

Trước mắt những cây nấm khổng lồ lớn nhỏ mọc sừng sững, chúng mọc trong một vùng trũng thấp, cây cao thì chục mét, cây thấp cũng cao bằng người trưởng thành.

Những cây nấm này dường như đều là một loại, phía trên cùng như tán dù tự nhiên, phần giữa màu trắng, xung quanh màu đen tuyền.

Kim Toán Bàn liếm lưỡi: "Thứ này có ăn được không?" Chá Cô Tiếu xuất thân Bàn Sơn, thường xuyên lang thang giữa rừng núi, lý ra kinh nghiệm dã ngoại của hắn là phong phú nhất, nhưng lúc này hắn cũng không nắm rõ.

"Nhìn màu sắc hình dáng thì hẳn là nấm thông thường, không độc, nhưng mọc lớn như vậy thì khó nói." "Mặc kệ nhiều như vậy, nếu không lấp đầy bụng thì làm sao leo lên núi tuyết cao như vậy?" Kim Toán Bàn đói đến không chịu nổi, bắt đầu nhặt củi, chuẩn bị nướng nấm khổng lồ.

Trần Ngọc Lâu suy nghĩ rất nhiều, chỉ thấy hắn lấy ra con rùa lột xác cạo một ít bột từ mai rùa, vạn nhất Kim Toán Bàn thật sự trúng độc sắp chết, có bột mai rùa giải bách độc, hẳn sẽ không sao.

Đáng tiếc, Trần Ngọc Lâu định cho con rùa lột xác ăn một ít nấm để thử độc tính, nhưng con rùa lông xanh này miệng rất kén chọn, ăn một miếng liền nhổ ra.

Mọi người xé nấm thành từng miếng nhỏ, xiên vào que gỗ, đặt lên đống lửa nướng.

Chẳng mấy chốc, mấy xiên nấm được nướng thơm lừng.

Kim Toán Bàn vừa định thử ăn, liền bị Diệp Bạch đoạt lấy.

"Để ta thử trước đi, vạn nhất có độc, ta cũng có thể bức ra." Không đợi Kim Toán Bàn đồng ý, Diệp Bạch liền ăn hết một xiên nấm nướng, chỉ thấy hắn khoanh chân ngồi, vận chuyển chân khí, nhanh chóng tiêu hóa nấm trong bụng.

Mười mấy giây sau, thấy Diệp Bạch mở mắt ra, Kim Toán Bàn vội vàng hỏi: "Thế nào?

Có độc không?" Diệp Bạch liếm môi: "Lượng ít quá, ta ăn thêm hai xiên nữa thử xem." Nhưng vừa đưa tay ra đã bị Kim Toán Bàn đánh trượt.

"Đi đi, ta mới nướng được mấy xiên, muốn ăn thì tự đi nướng." Nói xong, liền vội vàng nuốt mấy xiên nấm nướng nóng hổi vào bụng.

Diệp Bạch cười cười, đành chuẩn bị tự mình làm mấy xiên nấm.

Khương Thiền Y thấy vậy, vội vàng đưa cho Diệp Bạch những xiên nấm đã xiên sẵn.

Trần Ngọc Lâu không nhịn được chua chát nói: "Ai, người với người thật không thể so sánh, bận rộn nửa ngày, xiên nấm này còn phải tự mình xiên." Khương Thiền Y thẹn thùng cười, dưới ánh mắt ra hiệu của Diệp Bạch, lại đưa cho Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu không ít xiên nấm.

Bữa đại tiệc nấm này mọi người ăn uống no say, đến khi trong bụng không thể chứa thêm bất cứ thứ gì nữa, họ mới dừng lại.

Nghỉ ngơi nửa tiếng, mọi người mang theo không ít nấm, khởi hành đi về phía núi tuyết.

Nhìn núi mà ngựa chạy hết hơi, núi tuyết trước mắt dường như ở ngay gần, nhưng mọi người đi đến khi trời sẩm tối, vẫn còn một quãng đường rất xa mới đến núi tuyết.

Ánh trăng sáng tỏ, mọi người nghỉ ngơi trên đỉnh một ngọn núi thấp hình tròn bên cạnh núi tuyết.

Dưới chân toàn là đá màu vàng nâu, xung quanh không thấy một chút sinh khí nào, Kim Toán Bàn đoán, ngọn núi thấp này có thể là một ngọn núi lửa đã tắt.

Bữa tối là một nắm tôm nhỏ và nấm nướng, sau khi ăn no uống đủ, Kim Toán Bàn ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết đột nhiên kêu to một tiếng.

"Sao vậy?" Mọi người đồng loạt nhìn hắn.

"Khi chúng ta vào băng xuyên, trên trời vẫn là trăng thượng huyền, ở đây lại là trăng hạ huyền, diệu thay diệu thay, xem ra chúng ta thật sự không còn ở không gian ban đầu nữa rồi." Diệp Bạch cũng nhìn về phía bầu trời đầy sao bao la, không nhịn được nghĩ, toàn bộ tinh tú này, chẳng lẽ đều là do di hài của Xà Thần huyễn hóa ra sao?

Đêm xuống nhiệt độ giảm đột ngột, mọi người nấp dưới một tảng đá nghỉ ngơi.

Khương Thiền Y ngủ ở rìa, vì không có chăn ấm giữ nhiệt, liền lén lút chui vào lòng Diệp Bạch.

Thấy Khương Thiền Y lạnh đến run cầm cập, Diệp Bạch truyền cho cô bé chút chân khí để làm ấm, ôm cô bé ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên, luôn có một số sinh vật ra ngoài kiếm ăn vào ban đêm.

Từ xa vọng đến tiếng gầm gừ trầm thấp đánh thức mọi người, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu hai người bật dậy leo lên dốc, thấy một con thằn lằn lửa đỏ từ bên một đống đá hình chóp chui ra.

Nó thè lưỡi dài mấy tấc, vẫn giữ những đặc điểm cổ xưa của thời kỳ hậu băng xuyên, có mấy hàng răng sắc nhọn.

Con thằn lằn lửa này dài khoảng hai mét, thân hình cường tráng.

Mọi người trong lòng vui mừng, nấm đã không còn nhiều, hiện tại thức ăn này chẳng phải tự mình đưa đến tận cửa sao?

Con thằn lằn lửa vẫn không biết mình đã bị con mồi để mắt tới, nó nhìn chằm chằm vào chiếc túi sau lưng Khương Vũ, nhe nanh mở miệng xông lên.

Chá Cô Tiếu lấy ra Kim Cương Tán sau lưng, dùng nó làm côn bổng vung lên, một gậy liền đánh bay con thằn lằn lửa đi xa mấy mét.

Con thằn lằn lửa chóng mặt hoa mắt bò dậy, lập tức ý thức được con mồi trước mắt không dễ chọc, liền bỏ chạy.

Nhưng mọi người làm sao có thể để con mồi tự dâng đến cửa chạy thoát, Trần Ngọc Lâu lật người xông lên, giẫm lên đầu con thằn lằn lửa, dùng Tiểu Thần Phong đâm mạnh.

Lớp vảy thằn lằn lửa thô ráp, lực phòng ngự không thấp, Trần Ngọc Lâu đâm mấy nhát, mới đâm được Tiểu Thần Phong vào bên trong cơ thể con thằn lằn lửa.

Nhưng điều đáng ngờ là, con thằn lằn lửa này không chảy một giọt máu nào, vùng vẫy mấy vòng rồi hóa thành một luồng khói đen tan biến.

Dưới đất chỉ còn lại một viên châu đỏ lớn bằng quả cầu thủy tinh.

Kim Toán Bàn vội vàng chạy đến, vừa xót vừa kinh ngạc nói: "Cả một đống thịt lớn như vậy, sao lại biến mất không còn gì?" Đáng tiếc không ai có thể giải đáp vấn đề này cho hắn.

Diệp Bạch tiến lên nhặt lấy viên châu đỏ như thủy tinh, thứ này không phải tinh hạch, mà lại hơi giống loại vật phẩm như Vạn Niên Bạng Châu.

Đại khái là một loại vật ngưng kết tinh hoa.

“Con thằn lằn lửa này có lẽ không chỉ có một con, chúng ta có nên lên núi xem không?” Chá Cô Tiếu mở miệng nói.

Mọi người gật đầu, bọn họ hiện tại đều đã mất ngủ, ngược lại nấm ăn không no, trong bụng réo cồn cào, có lẽ trên núi sẽ có loài vật sống như thằn lằn lửa.

Leo lên một hai trăm mét, mọi người tìm theo dấu vết thằn lằn lửa để lại, tìm thấy một hang động thấp gần miệng núi lửa.

Hang này không sâu, nhưng cửa hang rất nhỏ.

Thế là Chá Cô Tiếu thi triển Súc Cốt Công chui vào cửa hang, chẳng mấy chốc liền thấy hắn ôm ra hai quả trứng thằn lằn màu trắng đỏ xen kẽ.

“Bên trong không có gì cả, chỉ có hai quả trứng này thôi.” Mọi người trong lòng vui mừng, có trứng còn hơn không có thu hoạch.

Hai quả trứng này trọng lượng không nhỏ, dù sáu người chia nhau ăn, nghĩ bụng cũng có thể ăn no một nửa.

“Con thằn lằn lửa này đúng là phúc tinh, nửa đêm còn mang đến sự ấm áp, mau mau, ta đi nhóm lửa, chúng ta làm thêm bữa ăn khuya.” Kim Toán Bàn nóng lòng đi nhặt củi khô nhóm lửa.

Mọi người cười cười.

Trứng thằn lằn này khi luộc chín không hóa thành tro bụi như thằn lằn lửa, bóc lớp vỏ trứng cháy đen, lập tức lộ ra thịt trứng màu trắng dai ngon.

Sau khi ăn no, mọi người mới phát hiện trứng thằn lằn này khác thường, một luồng hơi ấm lưu chuyển trong bụng, dường như đang cải thiện thể chất.

Diệp Bạch nhân cơ hội này, khoanh chân điều tức, vận chuyển chân khí tiêu hóa dược lực.

Chương 297

Nửa giờ sau, Diệp Bạch liền phát hiện chân khí của mình đã tinh thuần hơn không ít.

Nửa đêm về sau, trừ Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu và mấy người khác bị dược lực làm cho không ai ngủ được.

Sáng hôm sau, năm người đàn ông ai nấy cũng khí thế ngút trời, may mà Khương Thiền Y, cô bé duy nhất trong đội, đang say ngủ, không nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ của bọn họ.

Sáng sớm nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, sáu người tiếp tục lên đường.

Đi nhanh suốt dọc đường, đến giữa trưa, mọi người lảo đảo đến chân núi tuyết.

Ngọn núi tuyết này ít nhất cũng cao hàng trăm ngàn mét, con đường phía trước e rằng là khó đi nhất.

May mắn là trứng thằn lằn đêm qua đã cung cấp không ít năng lượng và tinh lực, mọi người không mấy khi cảm thấy đói, chỉ cần ăn một miếng tôm nhỏ, liền tiếp tục lên đường.

Trong nhóm, hai người hỗ trợ lẫn nhau, Diệp Bạch dẫn Khương Thiền Y, còn Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cũng có thể chất không tầm thường, họ một người giúp Kim Toán Bàn, một người giúp Khương Vũ nhanh chóng leo trèo.

Trời đã tối, cung điện trên núi tuyết đã không còn xa bọn họ nữa.

Mọi người liền một mạch leo lên cung điện này.

Cung điện này dưới ánh trăng chiếu rọi phát ra ánh bạc yêu dị, cửa cung điện có hai cây cột đá màu đỏ, phong cách kiến trúc lại khá giống

với miếu tự Luân Hồi Tông trong di tích cổ cách.

Bước vào điện, mọi người mới phát hiện nơi đây trống rỗng, không có thần tượng và tế đàn, mà ở giữa cột trụ treo hai tấm thổ đẳng vải thô.

Một mặt miêu tả một con mắt khổng lồ, một mặt miêu tả một con rắn cổ màu đen.

Mọi người đều biết con mắt tượng trưng cho Mộc Trần Châu, liền đều xúm lại trước thổ đẳng rắn cổ mà quan sát.

Con rắn cổ màu đen này được miêu tả rất mơ hồ, nằm trong màn sương đen, thân thể ẩn hiện, há miệng đỏ tươi dữ tợn, vô cùng đáng sợ.

Lúc này, Chá Cô Tiếu phát hiện ở hậu điện có một cánh cửa nhỏ, mọi người vội vàng chạy đến.

Mây đen che khuất tinh nguyệt, hoàng hôn mịt mờ, cảnh tượng phía sau cánh cửa nhỏ khiến người ta chấn động.

Chỉ thấy dưới núi tuyết có một cổ thành đá ong bị phong hóa như một tổ ong khổng lồ, cổ thành này tầng tầng lớp lớp bao quanh, ít nhất cũng có mười mấy tầng.

Xung quanh nó toàn là đá ong trắng xóa, trên đó vô số hang động, xung quanh không một tấc cỏ xanh, không một chút màu xanh nào, chỉ có màu vàng đất chết chóc.

Đây hẳn là Ác La Hải Thành không nghi ngờ gì, nhưng mọi người trong lòng dựng lông tơ, trong lòng có chút bất an.

Chỉ vì Ác La Hải Thành bị màn đêm bao phủ, vô số đốm lửa đèn lấp lánh trong thành, trong làn sương mờ ảo như có như không càng thêm mông lung.

Dường như cư dân trong cổ thành đã thắp lửa, chuẩn bị chào đón sự đến của bọn họ.

Nhưng trong thành một mảnh chết chóc, không thấy bóng người lay động, không cảm nhận được một chút sinh khí nào.

Kim Toán Bàn hít sâu một hơi: "Đồ đệ, ngươi nói liệu có một nhóm người Ma Quốc đã sống lâu năm trong Ác La Hải Thành mà không ra ngoài không?" Diệp Bạch hơi lắc đầu: "Truyền thuyết cư dân trong thành này đều biến mất một cách bí ẩn, hẳn là sẽ không còn người sống, càng không thể có ánh lửa, hơn nữa vừa rồi ta nhìn xuống dưới, thấp thoáng có tử khí bao quanh, cực kỳ bất tường, lát nữa chúng ta đều cẩn thận một chút đi." Mặc dù đã đến nửa đêm, nhưng không một ai đề nghị nghỉ ngơi.

Ác La Hải Thành ở ngay gần, ánh lửa trong thành càng treo lơ lửng trong lòng mọi người, khiến người ta bất an.

Không xuống khám phá một chút, làm sao mà ngủ được.

Tiếp đó Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu tháo không ít ván gỗ trong điện, làm thành ván trượt tuyết và gậy gỗ, mọi người lần lượt trượt xuống núi tuyết.

Càng đến gần Ác La Hải Thành, mọi người càng nhìn rõ toàn cảnh thành trì.

Cổ thành đèn đuốc huy hoàng sừng sững trong màn đêm, dường như được bảo tồn rất tốt, cứ như thể đã thoát khỏi xiềng xích của thời gian, hàng ngàn năm qua không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Vòng ngoài cùng là một bức tường thành màu trắng, nhưng dường như chỉ là vật trang trí, cửa thành trên tường thành mở toang.

Xuyên qua cửa thành, thậm chí có thể nhìn rõ nhà cửa gạch ngói bên trong thành, chỉ có ánh lửa, không một tiếng người nào, cảnh

tượng quỷ dị này khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Cầm Mộc Trần Châu, Diệp Bạch dẫn mọi người chậm rãi bước vào cửa thành.

Nhà cửa trong thành đều là hang động trên tổ ong, bên trong bốn phương tám hướng đều thông suốt, trong không khí lơ lửng từng luồng sương mù có thể nhìn thấy bằng mắt thường, kết hợp với cảnh tượng chết chóc, không giống một thành trì của người sống, mà là quỷ thành.

Diệp Bạch càng thường xuyên mở dị đồng để thăm dò, nhưng không thấy bất kỳ dị tượng nào, cảm thấy mắt đau nhức, Diệp Bạch liền không dám dùng nữa.

Đi qua mấy hộ gia đình, mọi người không dám mạo hiểm đi vào, chỉ đứng ở cửa nhìn vào bên trong.

Thành này không có một bóng người, nhưng mười nhà thì có bảy tám nhà đã thắp đèn, hơn nữa những ngọn đèn này không phải là đèn vĩnh cửu, đều là nhiên liệu cổ xưa làm từ phân khô của dã thú trộn với dầu mỡ, dường như đều mới được thắp lên không lâu.

Trần Ngọc Lâu mạnh dạn, từ một gian nhà lấy ra một chén rượu bằng xương dê nói: "Thành trì này thật là quái dị, các ngươi xem, chén rượu dường như là mới làm, và vừa rồi trong gian nhà đó có không ít khí vật đều còn mới." Diệp Bạch cầm chén rượu bằng xương dê nhìn một cái, mạnh dạn đoán: "Có lẽ thời gian trong thành này ngưng đọng lại ở khoảnh khắc mấy ngàn năm trước, chính là khoảnh khắc cư dân trong thành biến mất." Trần Ngọc Lâu không nhịn được hỏi: "Vậy rốt cuộc sức mạnh nào có thể bắt cóc cả một thành người, còn làm thời gian ngưng đọng?" Diệp Bạch thở dài: "Có lẽ chính là người Ma Quốc tế bái Xà Thần thôi." Cổ thành quá lớn, đêm tối mịt mờ, đi lung tung trong thành có thể sẽ lạc đường.

Hơn nữa bọn họ đã chạy đi một ngày, tinh lực và thể lực đều đã tiêu hao cạn kiệt.

Mấy người bàn bạc một phen, chuẩn bị trước tiên tìm một gian nhà để nghỉ ngơi, đến sáng rồi tính.

Nhưng khi mọi người đi qua một con phố, Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu đột nhiên bị một mùi hương hấp dẫn.

Mùi hương này dường như là thịt bò đã ninh nhừ, hương vị tỏa ra tứ phía.

Hôm nay chỉ ăn một miếng tôm nhỏ và mấy xiên nấm, Kim Toán Bàn đã đói đến hoa mắt chóng mặt, hắn có chút không kiềm chế được, kéo mọi người bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của mùi hương.

Mọi người đến một gian nhà, chui vào trong hang đá, chỉ thấy bên trong nồi đá quả nhiên đang ninh nhừ thịt bò, nước thịt "cô đô" bốc hơi nóng hổi, trông thật thơm ngon hấp dẫn, ngũ vị hài hòa.

Diệp Bạch hơi cau mày, trong cổ thành này không có một bóng người, vậy mà lại đang ninh một nồi thịt bò vừa chín tới, chẳng lẽ thật sự như hắn vừa đoán, thành trì này dừng lại ở khoảnh khắc mấy ngàn năm trước?

Nhìn nồi thịt bò sôi sùng sục, Kim Toán Bàn nước dãi chảy ròng, nhưng đến lúc này, hắn thật sự không dám xuống tay ăn.

Thịt bò đã để mấy ngàn năm, ai biết có vấn đề gì không, nếu thật sự ăn mà sinh bệnh, e rằng ngay cả rùa lột xác cũng không cứu được.

Thực ra không chỉ Kim Toán Bàn, cả những người khác đã một ngày không ăn uống mấy, cộng thêm thể lực tiêu hao không nhỏ, ai nấy đều có chút thèm ăn.

Riêng Diệp Bạch thì có Tử Hà Chân Khí đang vận chuyển, cảm giác đói bụng không nhiều.

“Làm sao bây giờ?

Ăn hay không ăn?” Kim Toán Bàn nhìn mọi người, dường như chỉ cần một người nói ăn, hắn sẽ chuẩn bị ăn ngay.

Tuy nhiên, khi hắn nhìn về phía Khương Vũ, liền thấy tiểu tử này đói đến mức bụng lép kẹp, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào nồi thịt bò.

Nếu mắt có thể ăn đồ vật, hắn e rằng đã nuốt mấy miếng rồi.

Khương Vũ tuy trời sinh thần lực, khí lực như trâu, nhưng cũng có một tật xấu, đó là ăn nhiều gấp mấy lần người bình thường, hai ngày nay hắn cực kỳ kiềm chế ăn uống, bây giờ sắp đói đến mất cả tri giác rồi.

Dù có làm quỷ chết vì độc, cũng hơn chết đói.

May mắn thay, hắn không quản ba bảy hai mốt, nói một câu: “Con sẽ thử độc cho mọi người.” Lời vừa dứt, hắn liền vớt thịt bò trong nồi đá lên, chỉ trong ba hai hơi thở, đã ăn hết bảy tám miếng thịt bò vào bụng, muốn cản cũng không cản được.

Chương 298

Kim Toán Bàn đợi một lát, thấy hắn ăn xong xác định không có vấn đề gì, nhưng lúc này Khương Vũ đã chén gần nửa nồi thịt bò.

Kim Toán Bàn trợn mắt trừng trừng, đợi nữa thì mẹ nó rau cải hoa cúc cũng nguội rồi, đã không độc thì có gì mà không dám ăn, cũng vội vàng vớt thịt bò ra ăn.

May mà Khương Vũ cũng biết điều, ăn nửa nồi liền dừng lại, vừa ợ hơi vừa nhường chỗ cho Khương Thiền Y và Trần Ngọc Lâu.

Nửa nồi thịt bò còn lại đã không còn nhiều, Kim Toán Bàn ăn gần hết, Trần Ngọc Lâu và Khương Thiền Y cũng nếm thử mấy miếng, riêng Chá Cô Tiếu thì không ăn, nói rằng hôm nay ăn nấm nhiều, không mấy khi đói.

Diệp Bạch không nói gì, biết đây là Nhị ca hắn nhường thức ăn cho mọi người, nấm tuy thể tích lớn, nhưng nhiệt lượng chứa đựng rất thấp, ăn đầy bụng rồi cũng sẽ tiêu hóa rất nhanh, làm sao mà no được?

Tuy nhiên, nơi đây đã có thịt bò ninh nhừ, vậy hắn cũng sẽ có những thức ăn khác, đợi sáng mai đến các gian nhà tìm kiếm, hắn sẽ không phải lo lắng về thức ăn nữa.

Thịt bò trong nồi đá đã được ăn hết, chỉ còn lại một ít vụn thịt và nước dùng, Khương Vũ thấy mọi người không cần nữa, liền bưng nồi đá gói ghém nước thịt bò, nuốt vào bụng.

Ngay lúc này, một tiếng ngưu rống từ sâu trong hang nhà truyền ra, trong cổ thành tĩnh mịch này nghe thật chói tai.

Mọi người trong lòng chùng xuống, tâm trạng vui mừng vì vừa ăn

no uống đủ lập tức biến mất.

Trần Ngọc Lâu vẫy tay ra hiệu cho mọi người, ý nói âm thanh phát ra từ đó, Chá Cô Tiếu lấy ra Kim Cương Tán, Kim Toán Bàn và Khương Vũ cũng từ góc nào đó tìm được hai con dao chạm khắc bằng xương, theo sau mọi người.

Sâu trong hang nhà này không có lửa, ánh sáng rất tối, chỉ có một chút ánh trăng xanh lam yếu ớt từ bên ngoài chiếu vào.

Diệp Bạch dẫn mọi người đến trước cửa đá của hang nhà, cửa đá trơn trượt, có một dấu tay dính máu.

Cứ như thể có người tay dính đầy máu, khi đi vội vàng đóng cửa đá lại, quan trọng là vết máu này còn rất mới, dường như là chuyện xảy ra không lâu trước đó.

Diệp Bạch gật đầu với Trần Ngọc Lâu, Trần Ngọc Lâu lùi lại hai bước, xông lên phía trước, dùng vai "rầm" một tiếng liền đẩy tung cửa đá.

Một mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, mượn ánh trăng yếu ớt, chỉ thấy bên trong gian nhà đá đầy máu tươi, bàn đá và ghế gỗ ở giữa cũng đỏ tươi, trên đó là từng đống thịt bò tươi rói.

Miếng thịt bò đẫm máu vẫn còn bốc hơi nóng, dường như vừa được lóc ra từ thân bò.

Khương Vũ tuy xuất thân dân tộc Tạng, nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy, chỉ cảm thấy bụng cồn cào, ói mửa ra một bên.

Diệp Bạch nhìn Khương Thiền Y một cái, chỉ thấy cô bé sắc mặt tái nhợt, lông mày thanh tú hơi nhíu, so với em trai mình, biểu hiện lại khá tốt.

"Xem ra là một lò mổ, nhưng tiếng bò vừa rồi là sao vậy?" Kim

Toán Bàn nghi hoặc hỏi.

Diệp Bạch định bước vào bên trong nhà đá, nhưng lại phát hiện cửa đá bị kẹt, không đẩy được.

Sau cánh cửa dường như có thứ gì đó?

Trần Ngọc Lâu nhìn qua khe cửa, một con mắt bò dính máu trợn trừng nhìn thẳng, đồng tử đen như kim nhỏ, phần còn lại toàn màu trắng, nhãn cầu đầy tia máu, phảng phất mang theo ác ý vô tận.

Đây là đôi mắt như thế nào đây?

Trần Ngọc Lâu trong lòng kinh hãi, dưới sự chú ý của đôi mắt đó thân thể hơi run rẩy, không nói nên lời.

Diệp Bạch cảm thấy không khí không đúng, vội vàng đẩy Trần Ngọc Lâu lùi lại, điện quang màu tím lam lóe lên trong tay, Chưởng Tâm Lôi như mặt trời nhỏ chí dương chí cương, nhanh chóng xua tan âm u trong lòng mọi người, chiếu sáng gian nhà.

Trần Ngọc Lâu lúc này mới hoàn hồn, vội vàng nhắc nhở: "Sau cửa có mắt!" Diệp Bạch sớm đã biết sau cửa có yêu vật, một tay hất tung cửa đá, liền thấy một bóng đen ẩn nấp sau cửa, không suy nghĩ gì, nhanh như chớp, tung Chưởng Tâm Lôi ra.

Chỉ thấy bóng đen kia nhanh chóng bật ra, ẩn mình vào chỗ bóng tối trong gian nhà.

"Thứ quỷ quái gì thế này?" Kim Toán Bàn thần sắc kinh hoàng, hắn vừa rồi dường như nhìn thấy một con quái vật đầu trâu thân người.

Cái đầu trâu không có da, hai mắt trợn tròn đáng sợ, máu thịt be bét.

Cái đầu trâu to lớn đặt trên thân người, tự nhiên vô cùng quái dị,

nhưng tốc độ của bóng đen này không bị ảnh hưởng bởi thân hình, vô cùng nhanh.

Quái vật đầu trâu né tránh đòn đánh của Diệp Bạch xong, bò ra góc tường đối diện, dùng ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm vào mấy người.

Diệp Bạch toàn thân tử khí tràn ra, hai tay nâng tia sét màu tím, ánh sét lóe sáng chiếu gian nhà đá như ban ngày.

Đáng tiếc Phá Trận Bá Vương Thương vẫn còn trong không gian nên không thể lấy ra, hiện tại chỉ có thể dùng Chưởng Tâm Lôi để đối địch.

"Những người khác lùi lại trước, Nhị ca, giúp ta chặn lối ra." "Được!" Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn dẫn hai chị em Khương gia lùi về gian nhà trước.

Chá Cô Tiếu cầm Kim Cương Tán, sắc mặt khá ngưng trọng, chậm rãi đứng chắn trước cửa.

Trong tầm nhìn của Diệp Bạch, quái vật đầu trâu tuy mang đầu trâu, nhưng thân người lại do oán khí ngưng kết mà thành, không có thực thể.

Vì vậy con quái vật này tốc độ rất nhanh, thân hình người còn có thể ẩn vào tường vật bất cứ lúc nào.

Đang suy nghĩ, quái vật đầu trâu tấn công trước, chỉ thấy nó như quả đạn pháo, "ầm" một tiếng xông thẳng vào cửa đá, nhìn dáng vẻ này, dường như không muốn bỏ qua Kim Toán Bàn và những người khác.

Chẳng lẽ có liên quan đến thịt bò vừa ăn?

Không kịp suy nghĩ, Chá Cô Tiếu mở Kim Cương Tán ra, mặt tán xoay tròn vù vù, chọn cách đối đầu trực diện với quái vật đầu trâu.

“Oanh” một tiếng, một luồng đại lực ập đến, Chá Cô Tiếu liên tục lùi mấy bước, mới chặn được lực xung kích của quái vật đầu trâu.

Thấy cơ hội này, Diệp Bạch thân hình lóe lên đến bên cạnh quái vật đầu trâu, Chưởng Tâm Lôi giáng xuống, tia sét như tơ nhện tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nổ “ba ba” vang vọng trong không khí.

Quái vật đầu trâu dù sao cũng là thể âm tà, có bản năng sợ hãi đối với lôi đình thuần dương, khi cảm nhận được uy hiếp chí mạng, âm thể của nó co rút lại, chui vào trong đầu trâu.

Xoạt xoạt, tia sét đánh vào cái đầu trâu đẫm máu, đốt cháy một mảng, nhưng không gây ra thương tổn cho bản thể của quái vật đầu trâu.

Một đòn thất bại, Diệp Bạch giáng liên tiếp hai đạo Chưởng Tâm Lôi vào cái đầu trâu rơi trên đất, đôi mắt trâu không cam lòng đã bị đánh nát, cũng không thấy âm thể từ trong đầu trâu chui ra nữa.

Đầu trâu như mai rùa, đánh tiếp cũng không làm thương tổn âm thể.

Bất đắc dĩ Diệp Bạch đành thu lại thần thông, không dám lãng phí Tử Hà Chân Khí nữa.

“Tam đệ, tiếp lấy!” Lúc này, Trần Ngọc Lâu từ bên ngoài ném Tiểu Thần Phong vào, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Diệp Bạch cầm Tiểu Thần Phong, tự mình rạch lòng bàn tay, thấm tiên huyết Bạch Hổ xong, Tiểu Thần Phong liền có thuộc tính phá tà, vô vật bất phá!

Diệp Bạch nhắm vào vị trí thiên linh cái của đầu trâu đâm mạnh, “rắc” một tiếng, một đoàn âm thể từ phía trên đầu trâu thoát ra, nhanh chóng bay về phía ngoài cửa.

“Không ổn, mau tránh!” Âm thể phản ứng quá nhanh, đến mức

mọi người đều không kịp phản ứng.

Trong lúc nguy cấp, Diệp Bạch đột nhiên phát động năng lực nhập vi, thời gian nhanh chóng chậm lại, ánh sét trong tay Diệp Bạch lóe lên, cuối cùng cũng bắt được âm thể đầu trâu.

Nhưng tình hình tiếp theo khiến Diệp Bạch sắc mặt đại biến, vật âm tà ngưng kết từ oán khí bị đánh nát dưới lôi cương, lại tan thành mấy đoàn phân tán bỏ chạy.

Thứ này sao mà khó đối phó đến vậy?

Diệp Bạch không thể duy trì nhập vi quá lâu, trong lúc vội vàng chỉ dùng Chưởng Tâm Lôi xóa sổ hai tiểu đoàn âm thể.

Chương 299

Vẫn còn hai đoàn âm thể bay thẳng ra ngoài cửa.

Chá Cô Tiếu chắn thân phía trước, nhưng khổ nỗi không có thủ đoạn đối phó âm thể, chỉ có thể dùng Kim Cương Tán che chắn trước người, nhưng âm thể xuyên qua Kim Cương Tán, nhập vào bên trong cơ thể Chá Cô Tiếu.

Cảm giác lạnh buốt thấu xương ập đến, trong khoảnh khắc, Chá Cô Tiếu sắc mặt tái nhợt, trong đầu lóe lên cảnh tượng bị người ta lột da móc xương.

Dưới ánh trăng mờ ảo, cũng trong gian nhà đá này, mấy tên đồ tể tay cầm dao xương đẫm máu nhe răng cười với hắn, nụ cười đó như ác quỷ vực sâu, khiến người ta không rét mà run.

May mắn là Chá Cô Tiếu lập tức ý thức được đây là huyễn cảnh do âm thể tạo ra, cộng thêm cánh tay hắn có một luồng hơi ấm chảy qua, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Bạch không kịp quan tâm tình hình của Chá Cô Tiếu, vì một đoàn âm thể khác đã chui ra ngoài cửa, bay về phía Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu biết thứ này nhập thể e rằng có hại lớn, nhưng lúc này làm sao có thể trốn?

Trong bốn người ngoài cửa, có cả người béo, kẻ ham ăn và cô gái, chỉ có thể là hắn đứng chắn phía trước.

Ngay lúc này, chỉ thấy Khương Vũ xông về phía trước, chắn trước mặt Trần Ngọc Lâu.

"Khương tiểu tử!" "Khương Vũ!" Sau khi âm thể chui vào cơ thể Khương Vũ, lập tức khống chế Khương Vũ.

Hắn hét lớn một tiếng, trợn tròn đôi mắt đỏ rực giận dữ, vừa định có động tác gì, liền bị Diệp Bạch đang chạy đến đánh bất tỉnh tại chỗ.

Diệp Bạch quay đầu nhìn Chá Cô Tiếu một cái, chỉ thấy hắn khoanh chân ngồi, vận dụng phép hô hấp Bàn Sơn, đang cố gắng đối kháng sự tấn công của âm thể.

Chá Cô Tiếu trong chốc lát hẳn là không sao.

Như vậy, Diệp Bạch mới chuyên tâm kiểm tra tình hình của Khương Vũ.

Nhiệt độ cơ thể Khương Vũ giảm mạnh, tim đập nhanh liên hồi, gân xanh nổi đầy cổ, dường như đang chịu đựng sự đau đớn tột cùng.

Âm thể đã chui vào trong cơ thể hắn, không tiện dùng Chưởng Tâm Lôi để khu tà nữa, Diệp Bạch liền lấy máu làm mực, vẽ mấy đạo phù chú khu tà lên trán Khương Vũ.

"Hi vọng có tác dụng!" Không đợi phù chú khu tà có phản ứng, Trần Ngọc Lâu liền sốt ruột hỏi: "Tình hình thế nào rồi?

Tiểu tử này không sao chứ?" Vừa rồi Khương Vũ vì hắn mà đỡ một đòn, Trần Ngọc Lâu nói không cảm động là giả, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Nếu Côn Luân ở đây, cũng sẽ có hành động tương tự.

"Đợi thêm chút nữa, trong thời gian ngắn sẽ không có nguy hiểm tính mạng." Diệp Bạch an ủi một câu, liền đến chỗ Chá Cô Tiếu.

Nghe thấy động tĩnh, Chá Cô Tiếu mặt đầy mồ hôi chậm rãi mở mắt ra, miễn cưỡng nở nụ cười nói: "Khương Vũ không sao chứ?" "Hiện tại không sao, ngươi thế nào rồi?

Có cần giúp đỡ không?" Chá Cô Tiếu cười khổ: "Thứ này dường như có thể làm tiêu diệt tâm trí con người, cánh tay của Hiến Vương

đã giúp ích rất nhiều, bây giờ chúng nó giao tranh, biến cơ thể ta thành chiến trường rồi." Diệp Bạch lộ vẻ bất ngờ, không ngờ cánh tay Hiến Vương để lại còn có thể đối phó âm thể, có lẽ bên trong cánh tay còn ẩn chứa một tia linh thể của Hiến Vương.

"Cánh tay dù sao cũng là của Hiến Vương, đợi sau khi chúng ta trở về sẽ đến chỗ Sư thúc Tôn xem thử, nếu có ẩn họa thì chúng ta sẽ loại bỏ nó." Chá Cô Tiếu hơi gật đầu, không nói thêm nữa, lại chuyên tâm đối phó âm thể.

Đến bên Khương Vũ, dường như phù chú máu có tác dụng, Khương Vũ đã ngủ thiếp đi, sắc mặt đã trở lại bình thường.

Thấy tình hình của Chá Cô Tiếu và Khương Vũ không rõ ràng, Kim Toán Bàn vẫn khá xấu hổ, dù sao là hắn ngửi thấy mùi thịt bò mà chạy đến, nếu không phải hắn tham miếng ăn này, cũng sẽ không xảy ra chuyện này.

Diệp Bạch vỗ vai Kim Toán Bàn, không nói nhiều.

Có những chuyện là không thể tránh khỏi.

"Trước tiên cứ nghỉ ngơi ở đây đã, có chuyện gì ngày mai nói tiếp." Một đêm không ngủ, sáng hôm sau, Diệp Bạch từ các gian nhà xung quanh tìm thấy không ít vỏ hạt dẻ và thịt tươi, đương nhiên thịt tươi hắn không dám lấy nữa, chỉ mang những hạt dẻ này về.

Một đêm giao tranh, Chá Cô Tiếu đã thành công tiêu diệt âm thể trong cơ thể, ánh mắt hắn sáng suốt, tinh khí dồi dào, dường như đã thu được không ít lợi ích.

Chá Cô Tiếu nói với Diệp Bạch: "Trước đây ta điều khiển cánh tay phải luôn cảm thấy không được thuận tay cho lắm, bây giờ tàn niệm của Hiến Vương và âm thể lưỡng bại câu thương, ta lại ngư ông đắc lợi, có được quyền kiểm soát cánh tay, ngay cả ngũ quan cũng thông

suốt hơn nhiều.” Diệp Bạch cười cười, Chá Cô Tiếu lần này coi như là trong họa có phúc, nhưng tiểu tử Khương Vũ thì không có may mắn này.

Phù chú máu vẽ trên đầu Khương Vũ hôm qua đã khô, âm thể trong cơ thể hắn lại bắt đầu quấy phá, không còn cách nào, Diệp Bạch đành phải rạch lòng bàn tay lần nữa, dùng máu tươi vẽ lại mấy đạo.

Mất đi không gian U Linh, quả thật có rất nhiều bất tiện.

Thấy Diệp Bạch cứ lấy máu của mình ra vẽ phù chú, Khương Thiền Y kéo Diệp Bạch ngây ngô nói: “Diệp Bạch, máu của ta tốt hơn máu của chàng, chàng lấy máu của ta đi.” Diệp Bạch xoa đầu cô bé: “Chỉ có máu của ta mới có tác dụng, máu của nàng hãy giữ gìn cẩn thận.” Mọi người lại ở trong nhà đá gần nửa ngày, Diệp Bạch đã thử nhiều cách: dùng Chưởng Tâm Lôi xua đuổi âm thể bên ngoài Khương Vũ, truyền Tử Hà Chân Khí, cho Khương Vũ uống máu tươi của mình nhưng đều không có tác dụng.

Âm thể kia cố thủ trong cơ thể Khương Vũ, dù dụ dỗ thế nào, cũng không chịu ra ngoài.

Hiện tại thời gian cấp bách, không thể trì hoãn nữa, mọi người ăn hạt dẻ rang lửa xong, lại tiếp tục lên đường.

Trần Ngọc Lâu cõng Khương Vũ đang hôn mê, Kim Toán Bàn xách hai túi lớn thức ăn và nước, tiến sâu vào Ác La Hải Thành.

Ác La Hải Thành ban ngày không đáng sợ như ban đêm, ánh nắng trắng mờ ảo tăng thêm không ít dũng khí cho mọi người.

Nhưng cổ thành vẫn tĩnh lặng không tiếng động.

Hải thành chỉ lộ ra phần trên như tổ ong lớn, phần lớn hơn sâu dưới lòng đất.

Mọi người đi vòng quanh thành, tìm thấy một cái hang động lớn

đen kịt trên con đường chính.

Thuận theo hang động đi vào bên trong tổ ong, bên trong những hang động nhỏ dày đặc, cấu trúc vô cùng phức tạp, thật sự như tổ ong tổ kiến, không khỏi khiến người ta nghi ngờ, liệu người Ma Quốc năm xưa có phải là côn trùng không.

Đi sâu vào đây, hệ thống mà Diệp Bạch mong đợi đã lâu cuối cùng cũng đưa ra gợi ý. [Ác La Hải Thành: Nằm dưới tổ mạch Côn Luân, Ma Quốc đã dùng sức mạnh của Xà Thần để xây dựng cổ thành huyễn cảnh, đường hầm trong thành phức tạp hỗn loạn, nguy cơ trùng trùng, khắp nơi ẩn chứa sức mạnh của Xà Thần.] [Cấp độ nguy hiểm: Không rõ!] [Rương kho báu chứa đựng: Rương kho báu thủy tinh!] Rương kho báu thủy tinh, cấp độ nguy hiểm không rõ!

Diệp Bạch cau mày thật sâu, hắn biết Ác La Hải Thành chứa toàn bộ di hài của Xà Thần nhất định không dễ xâm nhập, nhưng không ngờ nơi này còn hung hiểm hơn mộ Hiến Vương và cổ thành Tinh Tuyệt một cấp độ.

Dù sao phẩm chất của rương kho báu luôn đi đôi với mức độ nguy hiểm.

Nguy hiểm không rõ?

Chẳng lẽ chuyến đi cổ mộ lần này, ngay cả hệ thống cũng không thể kiểm tra được hung cát.

Cái hệ thống chết tiệt này quá tệ rồi.

Hiện giờ cổ thành đã đi được một nửa, Diệp Bạch còn muốn phàn nàn về việc hệ thống lần này gợi ý chậm chạp, nhưng nhìn thấy bản đồ hệ thống, hắn đột nhiên hiểu ra.

Hóa ra cổ thành tổ ong trước mắt vẫn chưa phải là Ác La Hải Thành, ở phía dưới cùng của cổ thành tổ ong còn có một con đường,

dưới con đường đó còn có một không gian rất lớn.

Phía sau còn một chặng đường dài phải đi.

Diệp Bạch một phen thay đổi cảm xúc, những người khác không hề hay biết, riêng Khương Thiền Y đi bên cạnh Diệp Bạch dường như có cảm ứng, cô bé kéo kéo cánh tay Diệp Bạch, rồi ngẩng đầu cười với hắn, dường như đang cổ vũ: chúng ta sẽ không sao đâu.

Diệp Bạch cười cười, cô bé này vẫn thật tích cực lạc quan.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Bạch, mọi người đi dọc theo một con đường xuống lòng đất, hai bên hang động đều có đèn chiếu sáng.

Nơi đây phức tạp và rối rắm, Kim Toán Bàn và Trần Ngọc Lâu đều thầm ghi nhớ địa hình, để phòng khi chạy trốn, bị lạc đường.

Chương 300

Hang động ẩm ướt, có những nơi tụ tập gián lớn hơn cả chuột, nghe thấy tiếng bước chân người, những con gián này bò loạn xạ dưới khe đá.

Mọi người đành đốt mấy cây đuốc, dùng lửa xua gián.

Càng đi sâu vào, số lượng nhà động càng ít, nhưng quy mô lại càng lớn.

Cuối cổ thành tổ ong, là hai cánh cửa đá đang khép hờ, hai bên cửa đá còn có mỗi bên một con đường, Trần Ngọc Lâu dùng đuốc thăm dò, hai con đường này rất sâu, không biết dẫn đi đâu.

Diệp Bạch từ bản đồ hệ thống biết được, hai bên trái phải đó dẫn đến một căn phòng đá, và đều là đường cụt, nên hắn không quá chú ý, chỉ tập trung vào cánh cửa đá trước mắt.

Trên vòm cửa có khảm hai viên bảo thạch trong suốt màu xanh lam và màu trắng, giá trị liên thành.

Mọi người chuyến này không phải vì tiền tài, không manh động, Chá Cô Tiếu tiến lên đẩy cửa đá ra, mọi người bước vào liền cảm thấy một luồng hàn khí thấu tim gan.

Kim Toán Bàn không nhịn được nói: "Cái điện này thật sự đủ tà khí." Diệp Bạch cũng phát hiện ra, nơi đây vừa âm u vừa lạnh lẽo, hoàn toàn khác với huyễn cảnh tổ ong phía trên.

Trước mắt là một thần điện châu quang bảo khí, tuy nhiên trong điện có rất nhiều đèn, nhưng đều rất tối, điện đường lại sâu, không nhìn rõ tình hình bên trong.

Diệp Bạch mở dị đồng quét một lượt, không phát hiện điều gì bất

thường.

Mọi người chầm chậm tiến sâu vào đại điện, dùng đuốc thắp sáng những ngọn đèn dầu trên trụ đá, nhờ vậy, đại điện u ám mới dần trở nên sáng sủa.

Lúc này, vài người mới nhìn thấy, trên bốn bức tường xung quanh giăng kín hàng trăm tấm da người.

Những bức bích họa trước đây thường được vẽ trên tường hoặc gạch đá, nhưng ở đây, các sự kiện trọng yếu lại được ghi chép trên da người bằng bốn màu đỏ, trắng, đen, xanh.

Vật liệu dùng để ghi chép thông tin trên các cuộn da người đa phần là đồ họa, cũng có một lượng nhỏ văn tự và phù hiệu.

Ngàn năm thời gian trôi qua, bốn loại màu sắc này vẫn tươi tắn vô cùng, tựa như mới được vẽ lên ngày hôm qua.

Trong điện còn có một số tế khí cỡ lớn và tượng thần nữ trần truồng, nhưng mọi người chỉ nhìn qua loa rồi mất hứng, bị thông tin trên các cuộn da người hấp dẫn hơn.

Mọi người vừa đoán vừa mò, từng chút một giải mã từng mảnh thông tin.

Trên đó nói rằng thành A La Hải là chủ thành của Ma Quốc, thể chế chính quyền của họ khác biệt với các quốc gia văn minh thông thường.

Tại Ma Quốc không có vua, chỉ có tối cao thống suất, đó chính là ý chí của Xà Thần.

Mọi quyết sách trọng đại đều do các tế sư trong nước tiến hành tế tự Xà Thần chi cốt, sau đó chiêm bốc mà có được.

Trong thời đại cổ xưa này, chiêm bốc là một hoạt động vô cùng

nghiêm túc và trọng đại, không thể tùy tiện cử hành, cách vài chục năm mới có thể tiến hành một lần.

Hơn nữa, mỗi lần đều phải dùng Mộc Trần Châu làm vật trung gian mới có thể câu thông với ý chí của Xà Thần.

Đây là Ma Quốc thời kỳ sơ khai, các tế sư có thể giải mã ý thức Xà Thần có thân phận tối tôn quý, vạn người phía trên, Xà Cốt phía dưới.

Nhưng một ngày nọ, Quỷ Mẫu xuất hiện, điều này cũng dẫn đến sự thay đổi trong thể chế chính trị Ma Quốc.

Quỷ Mẫu đầu tiên tên là "Niệm Hung Hắc Nhan", được coi là nữ nhi của tà thần, nàng tuyên cáo ý chí Xà Thần với dân chúng Ma Quốc, đẩy các tế sư xuống đài.

Các Quỷ Mẫu có thể sử dụng sức mạnh của Xà Thần, hơn nữa còn có thể giúp quân đội Ma Quốc bách chiến bách thắng.

Từ đó, Ma Quốc bắt đầu thời kỳ đỉnh thịnh, quân đội Ma Quốc dưới sự dẫn dắt của Quỷ Mẫu, chiếm lĩnh bốn phương Tuyết Vực, phạm vi thống trị bao trùm núi Côn Luân và khu vực lân cận.

Trong cuộn da người có rất nhiều miêu tả về Quỷ Mẫu đời đầu, dường như nàng đã có công lao cực lớn đối với Ma Quốc.

Ở đây cũng nhắc đến một đặc điểm của Quỷ Mẫu, người Ma Quốc cho rằng, mỗi một đời Quỷ Mẫu đều là chuyển thế tái sinh, không thể lộ diện chân dung trước người khác, và vĩnh viễn phải che mặt, bởi vì đôi mắt của họ là "Ma Nhãn", một loại mắt thứ sáu có thể sánh ngang với "Phật Nhãn", người thường nhìn thấy sẽ gặp bất tường.

Đương nhiên, Phật Nhãn vô biên, Ma Nhãn vô giới, cũng không phải mỗi đời Quỷ Mẫu đều có yêu đồng như vậy.

Đọc đến đây, Diệp Bạch nghĩ đến Quỷ Mẫu La Sát của thế giới này, nàng dường như có chút ly kinh bạn đạo, lại chưa từng che giấu dung mạo và đôi mắt của mình.

Chẳng lẽ nàng không kế thừa yêu đồng lợi hại nhất của Quỷ Mẫu?

Mỗi đời Quỷ Mẫu của Ma Quốc đều có tuổi thọ không dài, điều này dẫn đến việc Ma Quốc thường xuyên gặp khó khăn trong việc truyền thừa Quỷ Mẫu, vì vậy trên cuộn da người có miêu tả cách tuyển chọn người kế thừa Quỷ Mẫu và chọn định Quỷ Mẫu chân chính.

Tiền đề để trở thành Quỷ Mẫu chính là sở hữu huyết mạch của Xà Thần.

Trên cuộn da người có bốn bức họa thất thải.

Bức thứ nhất là U Diễm Lam Xà, toàn thân màu xanh lam phát sáng, không một tạp sắc, đến từ U Minh địa ngục, miệng phun vô lượng nghiệp hỏa.

Bức thứ hai là Băng Sương Bạch Xà, toàn thân màu trắng bạc, có cảm giác như Bạch Nương Tử, nhưng nó lại có miệng rộng như chậu máu, mỗi hơi thở phun ra dường như có thể đóng băng cả không gian.

Bức thứ ba là Tịnh Kiến A Hàm, còn được gọi là Cự Mục Chi Xà, mọc đầy vảy đen, đỉnh đầu có u thịt.

Không ngờ Tịnh Kiến A Hàm này cũng là một trong những huyết mạch còn sót lại của Xà Thần.

Diệp Bạch khẽ động tâm tư, con đại xà vẫn còn trong hồ băng địa tàng, cũng không biết tình hình thế nào.

Bỏ mặc con xà yêu đó lâu như vậy, hy vọng sau khi trở về con xà này sẽ không trở mặt với hắn.

Bức thứ tư là Minh Diễm Hỏa Xà, thân rắn màu đỏ rực như lửa nung, nhưng phần đầu lại hỗn tạp ba màu trắng, xanh lam, đen.

Con rắn này đi đến đâu đều mang theo liệt diễm vô tận, liệt diễm quanh thân có thể đun sôi hồ biển, được mệnh danh là Tai Nạn Chi Xà.

Nếu trong Ma Quốc có nữ oa mang hình xăm Minh Diễm Hỏa Xà sau khi sinh ra, thì tất cả những người kế thừa Quỷ Mẫu cùng thời đại đó đều phải bị hiến tế cho Xà Thần, nữ oa này sẽ trực tiếp tấn cấp, được xem là Quỷ Mẫu tương lai để bồi dưỡng.

Có thể thấy, trong bốn loại huyết mạch rắn này, huyết mạch Minh Diễm Hỏa Xà có đẳng cấp cao nhất.

Bốn bức họa thất thải về loài rắn này được thực hiện với kỹ thuật cực cao, bốn con rắn được khắc họa tinh xảo như thật, khiến mọi người kinh ngạc không thôi, nán lại nhìn rất lâu mới tiếp tục đọc xuống.

Các cuộn da người tiếp theo ghi lại không ít tà thuật, tương tự như đẳng thuật mà Hiến Vương đã sử dụng.

Mọi người suy đoán, có lẽ năm đó có một nhánh người Ma Quốc đã mang truyền thừa đến Điền Quốc, bị Hiến Vương đoạt được, vì vậy Hiến Vương mới biết bí mật của Mộc Trần Châu, và còn hiểu rõ cách dùng đẳng thuật để tìm huyệt.

Mấy bức cuối cùng của cuộn da người có phần lộn xộn, đa phần là miêu tả cảnh Ma Quốc giao chiến với các quốc gia xung quanh.

Trong đó có một bức khiến Diệp Bạch hứng thú, quân đội Ma Quốc dưới sự dẫn dắt của một đời Quỷ Mẫu nào đó tiến về phía đông, sau khi ra khỏi dãy núi Côn Luân thì gặp phải một dị nhân nửa người nửa yêu.

Ma quân đại bại mà chạy trốn, Quỷ Mẫu bỏ mạng.

Đây cũng là lần đầu tiên Ma Quốc thất bại trong chiến tranh sau khi có các Quỷ Mẫu.

Đáng tiếc là trên cuộn da không có miêu tả thêm về dị nhân nửa người nửa yêu này, chỉ dùng dược liệu màu đen để vẽ lên một bóng hình yêu dị.

Sau đó, thông tin trên hàng trăm cuộn da người liền kết thúc.

"Thế nào, có gì muốn nói không?" Diệp Bạch nhìn những người sắc mặt khác nhau hỏi.

Chương 301

Trần Ngọc Lâu chống cằm, khá lo lắng nói: "Ta đang nghĩ vết trườn của con rắn khổng lồ mà chúng ta thấy khi vừa ra khỏi hồ có phải là một trong bốn loại rắn trên kia không.

Tịnh Kiến A Hàm chúng ta đã gặp ở Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, có Tam đệ dùng xà ngữ câu thông, còn có thể dùng lợi ích để dụ dỗ." "Nhưng nếu gặp phải ba loại rắn kia, vừa phun lửa lại vừa nhả băng, chúng ta phải đối phó thế nào đây?" Kim Toán Bàn không nhịn được mắng: "Ngươi tiểu tử này suy nghĩ quá xa, đường trước mắt còn chưa biết đi thế nào, đã lo đường lui rồi." Diệp Bạch mỉm cười, Trần Ngọc Lâu xuất thân phái Tá Lĩnh, tổ đội làm việc, trước khi xuống mộ nhất định sẽ suy tính đường thoát, điều này đã trở thành bản năng.

Có điều, bây giờ suy tính đường về vẫn còn quá sớm, con đường phía trước hung hiểm khó lường a.

Hơn nữa, vừa nghĩ đến những nhắc nhở chưa biết từ hệ thống, Diệp Bạch trong lòng cũng nặng trĩu, thực khó có thể nắm chắc toàn thân mà rút lui khỏi nơi này.

Chá Cô Tiếu nói: "Thế này đi, bây giờ chúng ta tổng hợp lại tất cả thông tin, chuyến này chúng ta chỉ vì giải trừ lời nguyền mà đến, không vì điều gì khác.

Tam đệ tối qua nói, chỉ cần dùng Mộc Trần Châu phong bế Xà Thần di hài, liền có thể cắt đứt nguồn sức mạnh của lời nguyền." "Xà Thần di hài ở đâu?

Chắc hẳn là nơi Ma Quốc tế tự, hoặc có lẽ là nơi sâu nhất của con đường này." Chá Cô Tiếu chỉ tay về phía sâu trong đại điện.

Diệp Bạch gật đầu nói: "Nhị ca nói không sai, lần này chúng ta

không vì tài bảo, những thứ khác tuyệt đối đừng động vào, tin rằng có thể giảm bớt một số nguy hiểm." "Với lại, con đường phía trước còn cần đi vài ngày, đồ ăn của chúng ta phải tiết kiệm mà dùng." Nói xong, Diệp Bạch lại nhìn Khương Vũ đang hôn mê bất tỉnh, nếu tiểu tử này không gặp chuyện, có lẽ đồ ăn sẽ không đủ chia, đây cũng là trong họa có phúc đi.

Sau khi nghỉ ngơi một lát trong đại điện âm lãnh, mọi người liền gỡ tất cả cuộn da người xuống, bỏ vào ba lô mang đi.

Trên đó còn rất nhiều thông tin chưa được giải mã, có liên quan đến nhiều bí mật của Ma Quốc, giá trị cực lớn.

Sau đại điện có một cánh cổng đá, mở ra một con đường hầm kéo dài xuống dưới, mọi người chậm rãi tiến vào.

Bốn bức tường của con đường hầm này đều là đất bùn màu vàng đen, kèm theo kết tinh dạng cát.

Trong không khí thoảng nhẹ mùi khói thuốc súng, dường như đây là một con đường dẫn đến miệng núi lửa.

Càng đi xuống, nhiệt độ dần tăng cao, vài người đã cởi nửa chừng quần áo dày cộm trên người, dùng tay quạt gió.

Thấy Kim Toán Bàn vất vả xách hai bao đồ ăn, Diệp Bạch tiến lên giúp đỡ, xách một bao ngũ cốc nặng nhất.

Kim Toán Bàn thở hổn hển nói: "Vừa nãy còn lạnh chết người, bây giờ lại nóng đến mức này, nhiệt độ này chắc phải hơn ba mươi độ rồi." Trần Ngọc Lâu mở miệng nói: "Kim tiền bối không bằng tính toán phương vị một chút, xem xem nơi chúng ta hiện tại có phải là dưới miệng núi lửa trước đó không." Kim Toán Bàn giật mình, lập tức rút bàn tính ra từ thắt lưng để suy diễn.

Hắn gật đầu nói: "Đúng là vậy thật, chúng ta đang đi ngược lại,

các ngươi nói xem, con đường này có phải sẽ dẫn thẳng xuống dưới hồ nước mà chúng ta đã đến trước đó không?" Nghe hai người nói vậy, Diệp Bạch lập tức nhìn vào bản đồ hệ thống, con đường hầm dài kia dường như chính là con đường mà họ đã đi tới.

"Chắc là vậy, cứ đi đã, lát nữa sẽ rõ." Diệp Bạch đáp một tiếng, dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Con đường hầm núi lửa này dường như không có điểm cuối, đuốc của Diệp Bạch và những người khác đã sớm tắt, may mà mỗi đoạn đường hầm đều có vài cây nến thắp sáng, giúp mọi người không phải đi trong bóng tối.

Dưới nhiệt độ cao, mọi người tiêu hao rất nhiều nước, đã bắt đầu có ý thức tiết kiệm.

Trần Ngọc Lâu liếm đôi môi khô nứt, có chút hối hận đã vứt hồ lô quý báu vào không gian giới chỉ, nếu không lúc này đã có thể uống thỏa thích rồi.

May mà Kim Toán Bàn khi qua núi tuyết đã trữ được không ít nước tuyết, nếu không con đường này rất khó mà đi tiếp.

Trong động quặng uốn lượn quanh co, đi bộ khoảng một ngày, mọi người đến một khu vực vách đá dung nham.

Dung nham đỏ rực sôi sục dưới vực sâu trước mắt, tiếng "cô đô cô đô" như nước nóng sôi, khiến khuôn mặt mọi người bị hun nóng đỏ bừng.

Trên dung nham có một cây cầu đá, có thể đi qua.

Nhiệt độ ở đây cực cao, mồ hôi Kim Toán Bàn chảy đầm đìa lưng, hắn nhìn chiếc áo choàng trắng trên người, đã đen một vòng, dường như đều bị cháy sém.

"Đi mau đi mau, nơi này nào phải chỗ cho người ở." Diệp Bạch đi

lên trước thử độ ổn định của cầu đá, sau khi xác định không có nguy hiểm, liền vẫy tay ra hiệu cho mọi người lần lượt đi qua.

Diệp Bạch ở lại sau cùng, đúng lúc hắn chuẩn bị rời đi, lại thấy dưới dung nham xẹt qua một bóng rắn khổng lồ màu đỏ, làm tung tóe một mảng lớn dung nham.

Con rắn này?

Không phải Minh Diễm Hỏa Xà thì là thứ gì?

"Chạy!" Diệp Bạch quát khẽ một tiếng.

Những người phía trước tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng theo bản năng liền cắm đầu chạy, mọi người chạy một hơi không biết bao xa, đợi đến khi nghe Diệp Bạch nói không sao rồi mới dừng lại.

"Ngươi tiểu tử nhìn thấy gì rồi?" Kim Toán Bàn mệt như chó chết, nằm bẹp xuống đất, dựa vào vách đá không chịu đứng dậy.

"Là con cự xà màu đỏ kia, chui ra từ dung nham." "Thật sự có thứ này, may mà nó không đuổi theo." Kim Toán Bàn thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người nghỉ ngơi đơn giản một chút, rồi tiếp tục lên đường, nhưng chưa đi được bao xa, đã tiến vào một không gian ngầm rộng lớn.

Không gian rất lớn, là một hang động quặng bỏ hoang, trên vách đá khảm không ít đá nham thạch màu đỏ.

Nơi này có rất nhiều Thằn Lằn Lửa trú ngụ, chúng nghe tiếng động liền di chuyển, từ các khe đá chui ra, lao về phía mọi người.

Trần Ngọc Lâu lộ vẻ vui mừng nói: "Không ngờ những con thằn lằn này đều sống dưới lòng đất, đúng là đồ ăn tự dâng đến cửa." Thằn Lằn Lửa hung hãn, được coi là sinh vật nằm trên đỉnh chuỗi thức ăn, nhưng trước mặt Diệp Bạch và đám phàm ăn thì thực sự không đáng

nhắc tới.

Vài phút sau, mười mấy con Thằn Lằn Lửa liền hóa thành những viên pha lê đỏ, thân thể theo gió biến mất.

Những viên pha lê đỏ này lớn nhỏ không đều, có liên quan đến kích thước của Thằn Lằn Lửa.

Giải quyết xong những kẻ cản đường, tự nhiên là thu thập chiến lợi phẩm rồi, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu một phen tìm kiếm, lật ra mười quả trứng thằn lằn.

Mọi người đại hỉ, lần trước sáu người chia nhau ăn hai quả trứng thằn lằn, đã khiến vài người bọn họ được lợi không nhỏ, lần này đủ để mỗi người một quả trứng thằn lằn rồi.

"Trứng thằn lằn có ích cho nội công của Tam đệ, Tam đệ ăn nhiều một chút." Trần Ngọc Lâu mở miệng nói, bưng cho Diệp Bạch ba quả trứng thằn lằn, sau đó lại chia cho mỗi người một quả, ngay cả Khương Vũ đang hôn mê cũng có phần.

Bốn quả trứng còn lại, chuẩn bị làm đồ ăn dự trữ.

Đương nhiên y cũng nảy sinh vài phần tâm tư, muốn mang trứng thằn lằn về nhà ấp nở.

Những con thằn lằn này vừa nhìn đã biết không phải loại bình thường, nếu ở bên ngoài có thể nuôi sống được, vậy làm nghề nuôi thằn lằn cũng không tệ, sau khi quy mô sản nghiệp phát triển lên, chẳng phải kiếm tiền hơn đạo mộ sao.

Còn làm Bàn Sơn Khôi thủ cái gì!

Sinh ra trong loạn thế, văn vật mất giá, ngành đạo mộ cũng nội cuốn a, hơn nữa còn phải lấy mạng ra đánh cược!

Đương nhiên đây chỉ là Trần Ngọc Lâu ý dâm, con đường tiếp

theo hung hiểm chưa biết, trứng thằn lằn dễ vỡ, sợ rằng không thể bảo toàn.

Hang động này không có dược liệu dễ cháy, trứng thằn lằn không thể luộc chín, chỉ có thể ăn sống.

Kim Toán Bàn thấy mọi người không động tĩnh, liền là người đầu tiên bóc một quả trứng thằn lằn.

Bên trong lớp vỏ trứng xen kẽ trắng hồng, chất lỏng trong suốt màu đỏ khẽ lay động, không có mùi tanh của trứng như tưởng tượng, ngược lại còn có một mùi thơm thảo dược thoang thoảng.

Kim Toán Bàn động ngón trỏ, ngửa cổ, đổ một ngụm lớn vào miệng.

Hắn tặc lưỡi, vị đắng chát nhưng dược lực kinh người.

Hơn nữa, dịch trứng cuồn cuộn năng lượng, sau khi dũng nhập vào ruột, khiến Kim Toán Bàn nóng đến mức kêu "ngao ngao" liên tục.

Chương 302

Mọi người còn tưởng có chuyện gì xảy ra, vội vàng xúm lại.

Kim Toán Bàn liếc nhìn mọi người, ợ một tiếng thật lớn, sắc mặt đỏ bừng vô cùng, sau đó như say rượu, mơ màng ngủ thiếp đi.

Chá Cô Tiếu bắt mạch chẩn trị xong nói: "Không sao, chỉ là ăn vật đại bổ, ngủ thiếp đi thôi." Mọi người lúc này mới an tâm, bóc phần của mình.

Trần Ngọc Lâu trước tiên rót một quả trứng dịch nguyên vẹn cho Khương Vũ, đáng tiếc, dịch trứng thằn lằn mang khí dương cương này không giúp ích gì cho việc xua đuổi âm thể.

Lúc này, Diệp Bạch tìm một chỗ khuất, mở ba quả trứng thằn lằn.

Cảnh Kim Toán Bàn nuốt dịch trứng vừa rồi còn rõ mồn một trước mắt, quả trứng thằn lằn này ẩn chứa tinh khí dồi dào, nếu nuốt sống còn mạnh hơn ăn chín không ít.

Nếu một hơi ăn quá nhiều, dễ bị dược lực làm cho hôn mê, ngược lại còn tiêu hóa không tốt.

Ngay cả khi hắn có Tử Hà Chân Khí, cũng không thể ăn nhiều, cần phải luyện hóa từng chút một.

Đặc điểm của Tử Hà Chân Khí phiên bản tiến giai chính là "triêu thực tịch lộ", nên việc luyện hóa dược vật giàu tinh khí cũng cực kỳ nhanh chóng.

Trong kinh mạch, Tử Hà Chân Khí vận chuyển tốc độ cao, rất nhanh tiêu hóa dịch trứng thằn lằn mà Diệp Bạch nuốt vào, một phần cải thiện thể chất, một phần hóa thành chân khí.

Ăn xong ba quả trứng thằn lằn, chân khí của Diệp Bạch mạnh hơn

trước ba lần.

Phải biết rằng Tử Hà Chân Khí trước đây của Diệp Bạch là do chân khí bản chưa tiến hóa chuyển hóa mà thành, coi như là thành quả của năm năm khổ tu, hơn nữa trong khoảng thời gian này còn nuốt không ít các loại bảo dược như châu quả đan dược.

Hiện tại chân khí có thể tăng gấp ba lần, thật sự vượt quá dự liệu của Diệp Bạch.

Cảm nhận Tử Hà Chân Khí cuồn cuộn không ngừng trong cơ thể, Diệp Bạch đối với Xà Thần di cốt sắp phải đối mặt liền thêm vài phần tự tin.

Sau khi lặng lẽ mở mắt, liền thấy Khương Thiền Y ôm quả trứng thằn lằn chưa ăn hết đi tới, khuôn mặt hồng hồng.

"Diệp Bạch, ta ăn không hết, cho chàng ăn." Diệp Bạch cúi đầu nhìn, dịch trứng còn lại hơn nửa, xem ra Khương Thiền Y chưa ăn được mấy miếng.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu cũng xích lại gần: "Đây là phần chúng ta còn lại, góp lại vẫn còn khá nhiều, nước bọt của tiểu nha đầu Khương cũng ăn được, phần của chúng ta chắc cũng không chê chứ." Nghe lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Thiền Y lại đỏ thêm vài phần.

Diệp Bạch mỉm cười, trong lòng dâng lên từng đợt ấm áp.

Tinh lực dồi dào trong dịch trứng thằn lằn hiển nhiên vô cùng sung mãn, lại có hậu kình mạnh mẽ, ngoại trừ Diệp Bạch, ba người Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Khương Thiền Y cũng như Kim Toán Bàn, mang theo một cảm giác hôn trầm mà nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Đã đi đường một ngày, là lúc nên nghỉ ngơi, Diệp Bạch cũng không làm phiền bọn họ, mà nhân lúc này, tiêu hóa nốt phần dịch

trứng thằn lằn mà họ để lại cho mình.

Rất lâu sau, Diệp Bạch từ từ mở mắt, ánh tinh quang lóe lên vài phần, trước người hắn vỏ trứng thằn lằn vương vãi khắp đất.

"Quả nhiên là thứ tốt, đáng tiếc thế gian khó tìm." Tử Hà Chân Khí của hắn lại tăng thêm một bội.

Diệp Bạch khá tiếc nuối, dịch trứng thằn lằn này tuyệt đối là bảo dược tốt để phụ trợ tu luyện nội công, nếu có thể mang ra ngoài tự nuôi dưỡng, sau này tiến triển nội công liền không cần lo lắng.

Điểm này hắn ngược lại nghĩ giống Trần Ngọc Lâu.

Trong hang động này nghỉ ngơi rất lâu, Kim Toán Bàn, Trần Ngọc Lâu và những người khác lần lượt tỉnh lại.

"Nước!

Nước!" Vài người sau khi tỉnh lại liền đòi nước uống, tiêu hao hết phần nước tuyết cuối cùng.

Kim Toán Bàn thở dài nói: "Nơi này không thể ở lâu nữa, không khí cực kỳ khô hanh lại nhiệt độ cao ngất, nếu không đi ra ngoài tìm nước uống, chúng ta sợ là sẽ chết khát ở đây." Mọi người thu dọn đồ đạc, tiếp tục tiến lên theo con đường hầm dưới lòng đất duy nhất.

Con đường hầm tuy quanh co khúc khuỷu, nhưng mọi người đều có thể nhận ra, đây là đang đi xuống lòng đất, nếu theo suy đoán trước đó, rất nhanh bọn họ sẽ gặp được nguồn nước ngầm.

Cho dù cổ họng khô khốc đến sắp bốc khói, vừa nghĩ đến phía trước có nguồn nước, bước chân mọi người liền nhanh như bay, không muốn chần chừ một khắc nào.

Nhưng vận may của con người luôn có lúc dùng hết, đường hầm rung chuyển, phía sau mọi người truyền đến tiếng xà ngữ rít gào trầm

thấp.

Tần suất của xà ngữ này đặc biệt, chỉ có một mình Diệp Bạch nghe rõ.

"Tất cả đều phải chết!!" "Chết!" Diệp Bạch sắc mặt đại biến, chẳng lẽ Minh Diễm Hỏa Xà đã đuổi theo?

"Mau chạy về phía trước, Hỏa Xà đến rồi!" Mọi người đại kinh, theo Diệp Bạch điên cuồng chạy trốn.

Nhiệt độ trong đường hầm tăng lên không ít, Kim Toán Bàn quay đầu liếc một cái, tường đường hầm bị hun đỏ rực, không thấy Minh Diễm Hỏa Xà, ngược lại chỉ thấy ngọn lửa đỏ rực tràn ngập.

"Mẹ nó, con rắn này đang ở trong dung nham yên ổn, sao lại lên cơn thần kinh mà chui ra." Kim Toán Bàn phá khẩu mắng to, dốc sức chạy, dưới chân lập tức như mọc gió, thế mà lại chạy vượt lên trước Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu.

"Hoặc là do những con thằn lằn kia." Chá Cô Tiếu cũng quay đầu nhìn một cái, suy đoán.

Lúc này, Minh Diễm Hỏa Xà không ngừng rít gào, sát ý ngút trời, Diệp Bạch liếc nhìn bản đồ hệ thống, biết rằng cuối con đường hầm này là một nơi rộng rãi hơn.

Lợi dụng địa hình ở đó, có lẽ có thể ngăn cản được Minh Diễm Hỏa Xà.

Nhưng đường hầm thẳng tắp, với tốc độ của Minh Diễm Hỏa Xà, nó rất nhanh sẽ đuổi kịp, trong thời gian ngắn vài người bọn họ không thể chạy đến đó được.

Hiện giờ chỉ có thể hắn ở lại, chặn hậu cho mọi người.

"Nhị ca, phía trước có không gian lớn, các huynh cứ đi dò đường

trước, Kim Cương Tán đưa ta." Chá Cô Tiếu biết Diệp Bạch muốn ở lại chặn Minh Diễm Hỏa Xà, cũng không kiểu cách, ném Kim Cương Tán một cái, rồi dẫn những người còn lại biến mất trong đường hầm.

Vài hơi thở sau, liệt diễm đỏ rực từ trong đường hầm tuôn ra, một con Xích Luyện Hỏa Xà với phần đầu mang ba màu trắng, xanh lam, đen lộ diện.

Ba màu này phân bố cực kỳ đều đặn, màu xanh lam ở giữa, lấy hai con mắt rắn sánh ngang dạ minh châu làm điểm phân chia, bên trái là màu trắng, bên phải là màu đen.

Không thể không nói, đầu của con Minh Diễm Hỏa Xà này có một vẻ đẹp yêu dị, thân thể lại càng rực rỡ như hoàng kim.

"Vì sao truy đuổi ta?" (xà ngữ) Diệp Bạch nhìn chằm chằm Minh Diễm Hỏa Xà nói, toàn thân hắn tử khí bốc lên, hóa thành cương khí thực thể bao bọc quanh người, ngăn cách ngọn lửa nhiệt độ cao.

Minh Diễm Hỏa Xà có chút kinh ngạc vì loài bò sát nhỏ bé này lại có thể phát ra xà ngữ, nó nhìn chằm chằm Diệp Bạch vài lần rồi nói: "Loài người xông vào đây đều phải chết." Diệp Bạch mở miệng nói: "Ta không phải loài người bình thường, ta là tế sư Ma Quốc, lần này đến là vì tế tự Xà Thần." Minh Diễm Hỏa Xà lè cái lưỡi rắn màu đỏ rực còn thô hơn cánh tay, tiến lại gần Diệp Bạch vài phần.

"Đồ ăn của ta không còn, người Ma Quốc sẽ không động vào đồ ăn của ta." Diệp Bạch sắc mặt hơi biến, Minh Diễm Hỏa Xà đuổi theo, quả nhiên có liên quan đến đám Thằn Lằn Lửa kia.

"Bên ngoài tang thương biến đổi, nhiều truyền thừa đã thất lạc, chúng ta không biết ngài vẫn còn trú ngụ ở đây, chúng ta nguyện ý vì ngài tế tự huyết thực tươi mới." Minh Diễm Hỏa Xà lại tiến gần Diệp Bạch hơn một chút, cái đầu rắn to lớn nanh ác đáng sợ, tất cả vảy trên đó đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Diệp Bạch bị nhiệt độ cao thiêu đốt đến có chút ngạt thở, Tử Hà Cương Khí ở khoảng cách này hoàn toàn không có tác dụng.

Diệp Bạch thầm suy tính trong lòng, hiện giờ thời gian đã kéo dài đủ lâu, nếu con rắn này tấn công hắn, tốt nhất là chọc mù hai con mắt rắn của nó rồi chạy.

"Ngươi trên người có mùi thần châu!" Minh Diễm Hỏa Xà lần nữa mở miệng nói.

Diệp Bạch cười lấy lòng: "Chúng ta tìm lại bảo châu, tự nhiên là phải hiến cho Xà Thần, cho nên mới thiên tân vạn khổ xông vào đây." Minh Diễm Hỏa Xà lắc đầu: "Giao thần châu ra đây, ta muốn." Diệp Bạch sắc mặt khựng lại, con rắn này có ý gì, chẳng lẽ muốn chiếm Mộc Trần Châu làm của riêng?

Mẹ nó, Ma Quốc chẳng phải lấy ý chí Xà Thần làm tôn ư?

Chẳng lẽ con Minh Diễm Hỏa Xà này lại nảy sinh tâm tư riêng?

Chương 303

"Không được, thần châu này là phải hiến cho Xà Thần đại nhân." Minh Diễm Hỏa Xà có chút không kiên nhẫn, nếu không phải người này có thể dùng xà ngữ giao tiếp với nó, nó đã sớm một ngụm nuốt chửng rồi.

"Ta nói lại lần nữa, giao thần châu cho ta." Minh Diễm Hỏa Xà há cái miệng rộng như chậu máu, chiếc răng nanh trắng ngà kia sánh ngang nửa thân người Diệp Bạch, trong mắt Minh Diễm Hỏa Xà, loài bò sát này chỉ cần dọa dẫm một chút là có thể ngoan ngoãn.

Nhưng cảnh tượng trước mắt Diệp Bạch đã sớm thành thói quen, khi đó ở dưới lòng đất sông ngầm, hắn còn từng ôm răng nanh của con đại xà kia mà ngủ.

Hai con rắn này hình thể tương đương, chỉ là Minh Diễm Hỏa Xà trước mắt có dung nham lửa hộ thể, càng khó đối phó hơn một chút.

Diệp Bạch biết con Minh Diễm Hỏa Xà này sắp hết kiên nhẫn, vừa định ra tay, liền nghe thấy tiếng gõ từ bức tường phía sau.

Đây là tín hiệu của ba huynh đệ, là đang hỏi bên này tình hình thế nào.

Minh Diễm Hỏa Xà có chút bị tiếng gõ hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn về phía sau Diệp Bạch.

Cơ hội tốt, Diệp Bạch sắc mặt ngưng trọng, chân khí tích tụ trong tay hóa thành lôi đình hình cầu, mang theo tiếng "tích ba" nổ vang không gian, đánh về phía mắt rắn bên phải của Minh Diễm Hỏa Xà.

Chưởng Tâm Dương Lôi ly thể này ngưng tụ một nửa Tử Hà Chân Khí của Diệp Bạch, uy lực không thể xem thường, không gian

cũng hơi đình trệ.

Minh Diễm Hỏa Xà cảm thấy nguy cơ, còn chưa kịp phản ứng, liền bị lôi đình đánh trúng mắt.

Chủ yếu là nó từ trước đến nay chưa từng coi Diệp Bạch, một loài bò sát như vậy, là mối đe dọa, nên mới chịu thiệt lớn.

Mà Diệp Bạch sau khi ném Dương Lôi ra, thân hình càng nhanh chóng lùi lại, cũng không quan tâm đòn tấn công vừa rồi có thể làm bị thương Minh Diễm Hỏa Xà hay không.

Kim Nhận Công của hắn thi triển đến cực hạn, trong đường hầm lợi dụng lực phản hồi mà nhảy vọt qua lại, trong nháy mắt đã thoát ra xa mười mét.

Phía sau truyền đến tiếng Minh Diễm Hỏa Xà gầm rống giận dữ, Diệp Bạch căn bản không dám quay đầu, một lòng chạy về phía trước.

"Loài người!

Ta muốn ngươi chết!" (xà ngữ) "Chết mẹ ngươi!" (xà ngữ) Diệp Bạch hiếm khi quay đầu mắng một câu, nhưng khoảnh khắc tiếp theo liền có chút hối hận.

Một luồng sóng nhiệt màu đỏ từ Minh Diễm Hỏa Xà phun ra, liệt diễm vô tận bị nén chặt trong đường hầm hẹp, lao về phía Diệp Bạch.

Cảm nhận nhiệt độ chết người phía sau, Diệp Bạch vội vàng mở Kim Cương Tán ra, chắn phía sau.

Trong khoảnh khắc, mặt ô làm từ tinh cương chất liệu đặc biệt hóa thành chất lỏng kim loại, chỉ còn lại khung sắt ô tàn khuyết.

Diệp Bạch hít ngược một hơi khí lạnh, vội vàng ném khung ô còn cầm được đi, hận không thể mọc thêm hai chân để điên cuồng chạy

trốn.

Vừa rẽ qua một đường hầm, liền thấy Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu rón rén thò đầu ra.

"Đừng nhìn nữa, chạy mau!" "Tình huống thế nào?" Trần Ngọc Lâu vừa chạy vừa hỏi.

"Thứ đó bị ta chơi khăm một vố, đoán chừng sẽ không chết không ngừng, phía trước là địa hình gì?" "Một tin tốt một tin xấu." Diệp Bạch quay đầu nhìn một cái, toàn bộ đường hầm dưới lòng đất đất đá lở lói, Minh Diễm Hỏa Xà đang ở phía sau xông thẳng vào.

Hắn vội vàng ngắt lời: "Đại ca thân mến của ta, đã đến lúc này rồi..." Chá Cô Tiếu thay Trần Ngọc Lâu nhanh chóng bổ sung: "Tin tốt là phía trước có một con sông ngầm, tin xấu là, trong sông ngầm có một đống quái vật ăn thịt." "Có nước là được, Minh Diễm Hỏa Xà phía sau không phải thứ chúng ta có thể đối phó, vừa nãy ta dùng Kim Cương Tán chặn, một ngụm đã bị nó làm tan chảy." Nghe nói Kim Cương Tán đều bị một ngụm làm tan chảy, hai người trong lòng kinh hãi.

Diệp Bạch và hai người kia rất nhanh ra khỏi đường hầm chật hẹp, chỉ thấy một con sông ngầm hung dữ không biết bến bờ nào trải dài trước mắt, Kim Toán Bàn và hai huynh muội nhà họ Khương đang đứng đợi mọi người ở rìa sông ngầm.

"Xuống nước, xuống nước!" Minh Diễm Hỏa Xà phía sau sắp đuổi kịp rồi, Diệp Bạch vội vàng kêu lên.

Kim Toán Bàn nhìn đàn Giao Vẫn đông đúc đang ẩn nấp trong sông ngầm, những hung vật này với ánh mắt đói khát vẫn luôn nhìn chằm chằm hắn, dường như chỉ chờ cục thịt lớn như hắn xuống nước mà thôi.

“Mẹ nó, đứa nào dám qua đây, gia gia ta sẽ đâm chết nó.” Kim Toán Bàn và Khương Thiền Y dìu Khương Vũ, dứt khoát nhảy vào sông ngầm.

Nhưng bọn họ cũng rất thông minh, trước đó đã buộc một sợi dây thừng vào vách đá, phòng ngừa bị dòng nước sông ngầm hung dữ cuốn trôi.

Sông ngầm cách cửa ra đường hầm còn vài chục mét bãi đá cạn, ba huynh đệ Diệp Bạch chạy được nửa đường, liền thấy Minh Diễm Hỏa Xà đã xông ra.

Nó há miệng rộng như chậu máu phun ra, dòng lửa đỏ rực vung vãi, dung nham ngút trời cùng với liệt diễm bừng bừng cuồn cuộn.

Mảng sông ngầm dưới lòng đất này bị chiếu sáng trong suốt, thậm chí ngay cả đàn Giao Vằn trong nước cũng nhìn ngây người, đây là Rồng Qua Sông từ đâu đến, thật đáng sợ.

Lúc này, ba huynh đệ lại gặp nguy hiểm sinh tử, dòng lửa đỏ rực mà Minh Diễm Hỏa Xà phun ra nhắm thẳng vào bọn họ, cơ bản đã chặn đường lui của họ.

Ngay cả Tử Hà Cương Khí có thể hóa thành thực chất đối đầu với vật phun ra từ miệng Minh Diễm Hỏa Xà cũng sẽ tan chảy trong khoảnh khắc, hiện tại, Diệp Bạch căn bản không có thủ đoạn nào khác có thể chống đỡ được đòn tấn công này.

Vào thời khắc quan trọng, chỉ thấy Chá Cô Tiếu đứng ra, cánh tay phải của y như thịt nát biến hóa khôn lường, biến thành một tấm khiên tròn khổng lồ, che chắn ba người chặt chẽ.

Tấm khiên thịt nhanh chóng bị dòng lửa đỏ rực tiêu tán và tan chảy, nhưng lại ngưng kết trở lại.

Chưa đầy một hơi thở, tấm khiên mà Chá Cô Tiếu hóa ra đã bị

thiêu đốt đến tan tác, nhưng thời gian này đủ để ba người nhảy vào sông ngầm.

Nước sông ngầm lạnh thấu xương, Diệp Bạch lại cảm thấy sảng khoái vô cùng, uống liền mấy ngụm lớn.

Sau đó hắn lấy ra vảy cá rồng râu trắng để lại.

Đáng tiếc, vảy cá đã bị hư hại nghiêm trọng trong môi trường nhiệt độ cao vừa rồi, xung quanh một vòng cháy đen, chỉ còn lại một nửa ở giữa phát ra ánh sáng yếu ớt, cũng không biết hỏng đến mức này, khả năng triệu hoán sinh vật thủy tộc còn hay không.

Lúc này, Kim Toán Bàn bịt mũi Khương Vũ, dẫn Khương Thiền Y lặn đến.

Hắn ra hiệu, đàn Giao Vằn vừa rồi còn khá nhiều đều bị Minh Diễm Hỏa Xà dọa chạy mất, Diệp Bạch nổi lên mặt nước nhìn một cái, Minh Diễm Hỏa Xà vẫn còn tuần tra ở mép sông ngầm, mắt rắn bên phải đen sì, đầu rắn không còn chút mỹ cảm nào.

Thấy Diệp Bạch lộ diện, nó phun ra dòng lửa đỏ rực, hơn nửa mặt sông ngầm đều rơi xuống ngọn lửa đỏ như dung nham.

Nước sông ngầm bị bốc hơi không ít, hơi nước bốc lên, lâu lắm mới tan.

Minh Diễm Hỏa Xà thấy mất dấu Diệp Bạch và những người khác, tiếng gầm rống rít gào không ngừng.

Lúc này, Diệp Bạch đã dẫn mọi người lặn xuống sông ngầm, bơi về phía bờ đối diện.

Lúc này, phía trước vùng nước xuất hiện một bóng đen, sừng hươu màu đỏ, râu trắng, chính là tộc Bạch Tu Long Ngư.

Chỉ là con này có hình thể nhỏ hơn một chút so với Bạch Tu Long

Ngư hắn gặp ở bên ngoài.

Con Bạch Tu Long Ngư này nhìn thấy nửa miếng vảy trên eo Diệp Bạch nói: "Ngươi cuối cùng cũng đến rồi, ta đã đợi ngươi rất lâu." Diệp Bạch dẫn mọi người nổi lên mặt nước, dùng ý thức giao lưu nói: "Ngươi nhận ra ta sao?" Bạch Tu Long Ngư mang theo ý cười nói: "Miếng vảy trên người ngươi chính là ta." Diệp Bạch có chút không hiểu, miếng vảy này là con long ngư bên ngoài đã lấy từ trên người nó trước mặt hắn, sao lại là con long ngư trước mắt này.

Chẳng lẽ chúng là một con cá?

Diệp Bạch không nhịn được hỏi: "Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?" "Nơi này là không gian do Xà Thần di cốt huyễn hóa ra, thời gian dừng lại ở khoảnh khắc Ma Quốc diệt vong, khi ngươi mang Mộc Trần Châu vào đây, thời gian ở đây liền bắt đầu trôi, ta chính là Bạch Tu Long Ngư, chỉ có điều là ta của bốn ngàn năm trước." Diệp Bạch cuối cùng cũng hiểu ra, trách sao đến đây gặp không ít chuyện kỳ lạ.

Thời gian dừng lại ở Phong Oa Cổ Thành, các cuộn da người họa màu sắc tươi tắn.

Bạch Tu Long Ngư lại nói: "Ta cảm ứng được tin tức từ miếng vảy, biết ta của tương lai vẫn còn sống, ngươi có thể kể cho ta nghe chuyện tương lai không?

Nó có thể đưa miếng vảy ẩn chứa khí tức cho ngươi, tất nhiên là có chuyện muốn ngươi giúp đỡ." "Được, có thể đưa chúng ta lên bờ trước không?" Bạch Tu Long Ngư nhìn Minh Diễm Hỏa Xà ở bờ đối diện, gật đầu, dẫn Diệp Bạch và vài người đến mép bờ.

Minh Diễm Hỏa Xà nhìn rất xa, thấy Diệp Bạch và những người khác xuất hiện ở bờ đối diện, tức giận gào thét "ngao ngao", nhưng lại không có cách nào.

Chương 304

"Con rắn này là con mang nhiều huyết mạch Xà Thần nhất, sinh ra từ lửa, hung thế ngút trời, ngay cả ta cũng không dám trêu chọc, các ngươi vậy mà có thể làm nó bị thương, thật là không thể tin nổi." Bạch Tu Long Ngư nhìn Minh Diễm Hỏa Xà đang tức giận điên cuồng ở bờ đối diện mà thán phục.

"Quá khen." Diệp Bạch nói: "Ngươi biết rất nhiều chuyện trong không gian này, có thể nói cho chúng ta biết, tiếp theo chúng ta còn sẽ gặp phải những nguy hiểm nào không?" Bạch Tu Long Ngư hỏi: "Các ngươi là vì Xà Thần di cốt mà đến?" Diệp Bạch khẽ nhíu mày, khả năng suy diễn của Bạch Tu Long Ngư trước mắt dường như cũng bị hạn chế trong không gian này, không hề tính ra bọn họ đến là vì giải trừ lời nguyền.

Hơn nữa, Bạch Tu Long Ngư ủy thác hắn cắt đứt "hành cảnh huyễn hóa" của Xà Thần di cốt, xem ra không chỉ vì bảo vệ tổ mạch Côn Luân Sơn, có lẽ còn vì Xà Thần di cốt.

"Đương nhiên, có gì không ổn?" Diệp Bạch không nói thật.

Bạch Tu Long Ngư lắc đầu: "Tự nhiên không có gì không ổn, có sức mạnh của Xà Thần cách biệt, ta ở bên ngoài hắn là không biết tình hình bên trong không gian này, cho nên mới để ngươi lấy Xà Thần di cốt ra.

Nhưng nếu ngươi lấy di cốt ra, thì ta sẽ không còn tồn tại, cho nên ta vạn vạn không thể để ngươi lấy Xà Thần di cốt đi." Diệp Bạch nhíu chặt mày, "Ngươi muốn ngăn cản ta?

Ngươi phải biết, nếu không thể lấy Xà Cốt ra, sau khi ra ngoài ta sẽ không thể ăn nói với ngươi của tương lai." "Đừng vội, chúng ta có

thể hợp tác.” Diệp Bạch tỏ ra hứng thú: “Hợp tác?

Hợp tác thế nào?” Bạch Tu Long Ngư hỏi: “Ta của tương lai đã hứa hẹn cho ngươi lợi ích gì?” Diệp Bạch nói: “Nó đã hứa với ta, sau khi việc thành công, sẽ nói cho ta biết làm sao để thành tựu Thiên Nhân, còn sẽ cho ta ba viên long châu mà tộc nhân các ngươi để lại sau khi chết.” Ba viên long châu?

Bạch Tu Long Ngư có chút kinh ngạc, đây không phải tính cách của nó a?

Sao lại hào phóng như vậy?

Hiện tại nó cũng chỉ có hai viên long châu, chẳng lẽ bản thân của tương lai lại có thêm một viên long châu?

Nhưng tộc nhân của nó không nhiều, sau khi chết có thể để lại long châu lại càng ít, sao lại có thể cho ba viên, thật là kỳ quái.

Con Bạch Tu Long Ngư này nhất thời thật sự không nghĩ tới Diệp Bạch sẽ lừa dối nó, nói một viên long châu thành ba viên long châu.

Chủ yếu là vì nó so với Bạch Tu Long Ngư của tương lai, thiếu đi vài ngàn năm trải nghiệm, không hiểu lòng người hiểm ác.

Bạch Tu Long Ngư thật thà nói: “Ta không có nhiều long châu như vậy?

Ngươi có thể đổi điều kiện khác không?” Diệp Bạch mỉm cười nói: “Ngươi trước hết nói cho ta biết Thiên Nhân là gì đi?” Bạch Tu Long Ngư cũng không phải kẻ ngốc, lắc đầu nói: “Ngươi trước hãy đồng ý hợp tác với ta, ta rồi sẽ nói cho ngươi.” Diệp Bạch khẽ lắc đầu nói: “Vẫn là vấn đề ban đầu, ta càng tin Bạch Tu Long Ngư bên ngoài hơn, vạn nhất ngươi chỉ là một loại cơ chế bảo vệ được sinh ra từ không gian này, không phải ngươi thật sự, ta lại phải tin ngươi thế nào?

Xà Cốt không lấy đi, chúng ta làm sao ra ngoài?

Ngươi ngay cả sự an toàn cơ bản nhất của đám người chúng ta cũng không thể bảo đảm, làm sao hợp tác với ngươi?" Ba câu hỏi liên tiếp của Diệp Bạch khiến Bạch Tu Long Ngư rơi vào trạng thái tự hoài nghi.

Chẳng lẽ ta thật sự chỉ là cơ chế bảo vệ được sinh ra từ không gian này?

Để ngăn cản bọn họ lấy Xà Cốt ra sao?

"Không không, ta chính là Bạch Tu Long Ngư, ký ức của ta không thể giả dối." Bạch Tu Long Ngư lắc đầu, từ tốn nói: "Xà Thần di cốt có thể động, nhưng sau khi việc thành công nhất định phải giao cho ta, ta sẽ mang Xà Thần di cốt ra ngoài." Diệp Bạch không hề biến sắc, hóa ra thứ này cũng là vì Xà Cốt mà đến.

Hắn suy xét lợi hại, mở miệng nói: "Được, nhưng ngươi phải đồng ý với ta hai điều kiện." "Hai điều kiện nào?" "Thứ nhất, chúng ta lấy Xà Cốt ra còn sẽ gặp phải những rắc rối nào?

Con đường phía sau có những gì cần chú ý?

Tất cả những điều này đều phải nói cho ta biết." "Thứ hai, hợp tác thì tổng phải có chút thành ý, chúng ta dùng mạng để giúp ngươi lấy Xà Cốt, ngươi muốn báo đáp chúng ta thế nào?" Bạch Tu Long Ngư suy nghĩ một lát rồi nói: "Ngươi theo ta đến Long Đàm, ta sẽ thỏa mãn ngươi, nhất định không khiến ngươi thất vọng." Diệp Bạch lần thứ hai nghe thấy địa danh Long Đàm này, hình như là nơi Bạch Tu Long Ngư cư trú.

Bạch Tu Long Ngư giải thích: "Long Đàm nằm ở nơi sâu nhất của con sông ngầm này, nước từ tổ mạch đều chảy qua đó, là nơi khí tức mật tập nhất trong dãy Côn Luân Sơn, quần thể Bạch Tu Long Ngư

chúng ta đời đời nghỉ ngơi tại Long Đàm, nếu ngươi muốn đột phá Thiên Nhân, nhất định phải ở đó mới có thể." Diệp Bạch nhíu mày: "Ý ngươi là, trong Long Đàm, ta có thể nhanh chóng tiến giai Thiên Nhân?" Bạch Tu Long Ngư gật đầu: "Khí tức hư vô phiêu diểu, là năng lượng bản chất nhất giữa trời đất, lại có thể giúp huyết mạch tiến hành 'dược thiên', muốn trong thời gian ngắn giúp ngươi thành tựu Thiên Nhân, ta chỉ có thể đưa ngươi đến Long Đàm hấp thu khí tức." "Vậy còn những bằng hữu này của ta?" Bạch Tu Long Ngư liếc nhìn mọi người, lắc đầu: "Long Đàm ở dưới lòng đất ngàn mét, khả năng hiện tại của ta chỉ có thể giúp một mình ngươi xuống, hơn nữa quá trình Thiên Nhân thuế biến, ít nhất cần một năm thời gian." "Vậy thôi, Thiên Nhân này ta không ham." Diệp Bạch bĩu môi.

Nơi này nguy hiểm như vậy, tách khỏi Kim Toán Bàn, Chá Cô Tiếu và những người khác thực sự là không khôn ngoan, huống chi còn cần đến một năm.

Quân tử không đứng dưới tường đổ, vạn nhất Bạch Tu Long Ngư trước mắt có ý đồ xấu với hắn, Long Đàm sâu như vậy, hắn làm sao thoát ra?

Thiên Nhân rốt cuộc là gì hắn hiện tại còn chưa rõ, có thể cẩn thận một chút thì tốt nhất.

Nghe vậy, Bạch Tu Long Ngư vội vàng nói: "Ngoài việc giúp ngươi thành tựu Thiên Nhân, ta không nghĩ ra cách báo đáp nào tốt hơn, thành tựu Thiên Nhân đối với ngươi và ta đều có lợi.

Hơn nữa không có sự giúp đỡ của ta, các ngươi chắc chắn không thể đi đến nơi chôn cất Xà Thần di cốt, ta cũng là vì tốt cho các ngươi." Diệp Bạch sắc mặt chợt lạnh, thầm nghĩ thứ chó má này còn uy hiếp hắn.

Nhưng nếu thật sự trở mặt với con long ngư này, dường như đối

với bọn họ có hại mà không có lợi.

Hiện tại, con Bạch Tu Long Ngư này lại cũng thèm muốn Xà Cốt, đứng ở phía đối lập với con long ngư bên ngoài.

Xà Cốt tuy quan trọng, nhưng trong tình huống không biết công hiệu của nó, đối với Diệp Bạch không có tác dụng gì.

Xà Cốt cứ để bọn chúng tranh giành.

Đoàn người của mình quan trọng nhất vẫn là giải trừ lời nguyền, và an toàn thoát khỏi nơi này.

Còn về long châu, Thiên Nhân những thứ ngoài lề này, có được thì tốt nhất, không có cũng không quan trọng.

Diệp Bạch trong lòng tính toán rõ ràng lợi hại, mở miệng nói: "Cho dù ngươi mang Xà Cốt ra ngoài, con long ngư bên ngoài cũng sẽ không tha cho ngươi, theo ta được biết, nó muốn dùng Xà Cốt hóa rồng thành tựu Thần Nhân cảnh giới, nếu ngươi không đối phó được nó, ta hợp tác với ngươi cũng chỉ là công cốc." Nghe nói bản thân bên ngoài đã sắp hóa rồng, Bạch Tu Long Ngư trong lòng càng thêm sốt ruột, nhưng nó không dám biểu lộ ra, người trước mắt quá tham lam, phải nắm chắc lá bài tẩy của mình.

Thấy Diệp Bạch hơi mang ý cười, nó hỏi: "Ngươi có biện pháp tốt gì?" "Ta không có biện pháp tốt gì, ta chỉ có thể cam đoan sau khi dùng Phượng Hoàng Đảm cắt đứt sức mạnh của 'hành cảnh huyễn hóa', sẽ lập tức để Xà Cốt lại cho ngươi, các ngươi tranh đấu ta không tham dự." "Vậy ta cần các ngươi làm gì?" Diệp Bạch nói: "Câu này ngươi nói sai rồi, hiện tại là ngươi có cầu ta, chứ không phải ta có cầu ngươi.

Nếu ta đoán không sai, khi ta phá vỡ không gian này, không có sức mạnh Xà Cốt cung ứng, ngươi nhất định sẽ rất nhanh tiêu tán." Bạch

Tu Long Ngư lạnh lùng hừ một tiếng: "Ngươi đoán ra thì sao?

Các ngươi nếu đi theo con đường này tiếp tục tiến lên, còn sẽ gặp phải U Diễm Lam Xà và Băng Sương Bạch Xà của Ma Quốc, không có sự giúp đỡ của ta các ngươi không thể đến được nơi Xà Cốt." Lời này vừa ra, Diệp Bạch cũng bình tĩnh lại, từ khả năng của U Minh Hỏa Xà liền có thể thấy Lam Xà và Bạch Xà cũng không phải đối tượng dễ đối phó.

Bạch Tu Long Ngư hiển nhiên có biện pháp đối phó hai loại rắn này.

Có lẽ nó còn giấu nhiều thông tin hơn.

Một người một cá trừng mắt nhìn nhau.

Hai bên đều có những thứ mình cần, nhưng lại không thể đạt được ý kiến thống nhất.

Trong lòng Bạch Tu Long Ngư cũng rõ ràng, lựa chọn tốt nhất của nó vẫn là hợp tác với những người trước mắt này.

Bất luận là lấy Xà Cốt ra, hay đối phó với bản thân bên ngoài, đều cần đến bọn họ.

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch mở miệng trước nói: "Thế này đi, ta nhường một bước, chúng ta làm giao dịch một đổi một, lấy Xà Cốt ra là việc chúng ta vốn dĩ đã muốn làm, ta có thể cam đoan để Xà Cốt lại cho ngươi, nhưng ngươi phải đồng ý điều kiện thứ nhất của ta vừa nãy, làm sao để thuận lợi đến được nơi tế tự Xà Cốt." Bạch Tu Long Ngư lắc đầu nói: "Ta muốn đưa ngươi vào Long Đàm là có nguyên nhân, ngươi hiện tại tuy có thể đánh bị thương U Minh Hỏa Xà, nhưng vạn vạn không thể qua được Tích Lôi Sơn, đó là cửa ải cuối cùng cất giữ Xà Cốt, lại còn ẩn chứa 'Đại Hắc Thiên', không thành tựu Thiên Nhân, các ngươi đến đó chính là chết." "Đại Hắc Thiên?

Đại Hắc Thiên là gì?" Diệp Bạch nhíu mày.

"Đó là một tầng sức mạnh phòng vệ cuối cùng mà Xà Thần để lại, ta chỉ biết thứ này cực kỳ hung hiểm.

Giúp ngươi thành tựu Thiên Nhân chỉ là muốn tăng cường thực lực của ngươi mà thôi, nếu không tất cả chúng ta đều sẽ bị mắc kẹt ở đây, ta còn có thể sống thêm vài ngàn năm nữa, còn tuổi thọ của loài người các ngươi thì có thể sống được bao lâu chứ?" Bạch Tu Long Ngư vẫn không tiết lộ quá nhiều thông tin, ngược lại liếc nhìn Kim Toán Bàn và những người khác nói: "Những người này ngươi hoàn toàn có thể từ bỏ, đợi ngươi thành tựu Thiên Nhân, liền sẽ biết tuổi thọ của loài người ngắn ngủi đến nhường nào, cùng ta xuống Long Đàm, có thể dùng hai viên long châu giúp ngươi thành tựu Thiên Nhân." Diệp Bạch nhìn những người đang nhóm lửa ở không xa, mỉm cười.

"Thiên Nhân sẽ khiến ta biến thành dạng nửa người nửa yêu phải không?" Bạch Tu Long Ngư từ từ gật đầu: "Đây chỉ là tác dụng phụ của trường thọ, không ảnh hưởng lớn, ta đã gặp không ít Thiên Nhân, tuổi thọ của họ rất dài, sống rất sung túc." "Đã gặp?

Ngươi đã gặp những Thiên Nhân nào, chẳng lẽ đều là loài người?" Bạch Tu Long Ngư lại "a a" cười một tiếng: "Những thông tin này đối với ta không quan trọng, nhưng đối với ngươi thì hẳn là rất quan trọng, ngươi đồng ý thành tựu Thiên Nhân, và cùng ta đối phó với ta ở bên ngoài, ta sẽ nói cho ngươi tất cả bí văn thượng cổ." Diệp Bạch trong lòng cười lạnh, quả nhiên là cùng một con cá, thủ đoạn vẽ bánh lớn (hứa hẹn) y hệt nhau.

Còn thật sự coi những thứ mình biết là bảo bối.

"Ta đối Thiên Nhân không có hứng thú, con đường phía sau chúng ta tự mình sẽ xông qua, ngươi giúp hay không cũng không quan trọng,

với lại, ta cũng không ham bí văn thượng cổ của ngươi." Nói xong, Diệp Bạch vẫy tay, quay về trước đống lửa.

"Đợi đã!!" Bạch Tu Long Ngư thấy Diệp Bạch trực tiếp bỏ đi, vội vàng kêu lớn, nhưng Diệp Bạch ngay cả đầu cũng không quay lại.

Chương 305

Trước đống lửa, Trần Ngọc Lâu đang đặt ấm nước màu xanh lên trên đống lửa để đun nước nóng.

Y mở miệng nói: "Sao vậy?

Mặt mày lạnh lùng như vậy, con long ngư kia thật sự có thể dùng ý thức giao lưu à, nói chuyện lâu như vậy, các ngươi đã nói gì?" Diệp Bạch nhận một ít nước nóng uống, mở miệng nói: "Để lát nữa rồi nói." Trần Ngọc Lâu nhìn con Bạch Tu Long Ngư vẫn còn đang quẫy đạp trong nước: "Được." Không thấy bóng dáng Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn, Diệp Bạch hỏi: "Những người khác đâu?" "Đi ra ngoài tìm củi khô rồi, tiện thể thăm dò tình hình." Diệp Bạch gật đầu, đến trước mặt Khương Vũ, vẽ lại một đạo huyết phù.

Không lâu sau liền thấy Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn ôm một đống rễ cây quay về.

Kim Toán Bàn nói: "Phía trước vẫn còn quá tối, đường hầm chật hẹp, không tìm thấy sinh vật sống nào, chỉ có những rễ cây này." "Ăn được không?" Trần Ngọc Lâu cầm lấy nửa khúc rễ cây, bên ngoài bọc vỏ đen.

"Đương nhiên, chỉ là không biết có độc tính hay không, nhưng có rùa thoát xác, hẳn là không sao." Kim Toán Bàn làm mẫu cho vài người xem, bóc lớp vỏ đen ra, lộ ra vật thể dạng củ màu trắng sữa, giòn giòn ăn.

Đắng chát hơi có vị ngọt, nước khá đủ.

Lúc này, trong sông ngầm cuộn lên một cột nước, hai con cá đen lớn nửa mét rơi trước mặt mọi người.

Trong đầu Diệp Bạch truyền đến tiếng Bạch Tu Long Ngư: "Tặng các ngươi, đừng vội đi, không bằng suy nghĩ lại chuyện hợp tác với ta." Kim Toán Bàn lộ vẻ vui mừng, hô lớn: "Ta đã lâu lắm rồi không ăn thịt cá." Vừa định đứng dậy nhặt cá, nhưng hắn lại quay đầu nhìn Diệp Bạch, hỏi: "Đồ đệ, ăn được không?" "Ăn đi, không sao." "Được thôi." Trên đống lửa truyền đến mùi thơm cháy xém của thịt cá, mọi người chia nhau ăn, lòng thỏa mãn.

Bạch Tu Long Ngư vẫn còn nán lại bên bờ sông ngầm, dường như vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

Chá Cô Tiếu không nhịn được hỏi: "Tam đệ, con cá này rốt cuộc có lai lịch gì?" Diệp Bạch thở dài một hơi, không còn giấu giếm mọi người nữa, kể hết mọi chuyện ra.

Kim Toán Bàn ăn đến miệng đầy dầu mỡ, vội vàng mở miệng nói: "Thành tựu Thiên Nhân, lại còn một năm, ta nói ngươi tiểu tử này thật sự muốn chúng ta bị bỏ lại đây một năm ư, ta thật sự sẽ đuổi ngươi khỏi sư môn đấy." Diệp Bạch mỉm cười, thêm một ít rễ cây khô vào đống lửa.

Chá Cô Tiếu khẽ nhíu mày, nếu Bạch Tu Long Ngư quả quyết Tam đệ nhà mình phải thành tựu Thiên Nhân mới có thể vượt qua Tích Lôi Sơn, vậy Tích Lôi Sơn chắc chắn là vô cùng hung hiểm.

Nếu thật sự để Tam đệ đi Long Đàm, bọn họ ở đây có thể trụ được một năm sao?

Mọi người nhíu chặt mày, Trần Ngọc Lâu lại cười hì hì nói: "Ta thấy con cá kia muốn thử thôi, Tam đệ hồng nhan tri kỷ nhiều như vậy, sao lại cam nguyện biến thành nửa người nửa yêu chứ, ta thấy cái Thiên Nhân này cũng chẳng có gì lạ, tám phần là tà thuật không thể trưng ra." Kim Toán Bàn cũng lộ ra nụ cười: "Lời này nói có lý, Thiên Nhân có gì tốt." Hắn lại nhìn về phía Diệp Bạch nói: "Nói thật, ngươi

tiểu tử rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, nếu ngươi thật sự theo đuổi trường sinh, sư phụ cũng không cản ngươi đâu." Khương Thiền Y khẽ nhíu mày, nhìn về phía Diệp Bạch, nàng không hy vọng Diệp Bạch biến thành dạng nửa người nửa yêu.

Diệp Bạch đối diện ánh mắt của mọi người nói: "Tính cách của ta các ngươi tự nhiên là biết, làm sao có thể biến mình thành dạng không ra người không ra ma chứ?

Hơn nữa ta bây giờ mới ngoài hai mươi, tuổi thọ còn rất dài, đối với trường sinh tự nhiên không có cảm giác gì." Hiện tại Diệp Bạch có Tử Hà Chân Khí đã tiến giai, cộng thêm huyết mạch Bạch Hổ và Long Nguyên, không dám nói sống năm trăm năm, nhưng ba bốn trăm năm vẫn không thành vấn đề.

Hơn nữa, bảo rương hệ thống mới là chỗ dựa lớn nhất của Diệp Bạch, bảo rương thanh đồng đã có thể mở ra Long Nguyên, vậy sau này chỉ cần tìm thêm bảo rương, tìm được thứ có thể tăng thêm tuổi thọ hẳn không phải chuyện khó.

Kim Toán Bàn mở miệng nói: "Vậy ngươi tiểu tử này nhíu mày nghĩ gì vậy?" "Đang nghĩ con đường tiếp theo đi thế nào." Diệp Bạch rút một đoạn củi cháy dở từ đống lửa ra, vẽ bản đồ trong hệ thống ra.

"Các ngươi nhìn xem, đây là vị trí hiện tại của chúng ta, xuyên qua con đường hầm này sẽ tiến vào một không gian ngầm cỡ lớn, sau đó còn sẽ gặp một ngã rẽ, cả hai con đường đều dẫn đến nơi Xà Cốt." Mọi người vui mừng: "Ngươi tiểu tử sao lại biết những thứ này, chẳng lẽ cũng là con long ngư kia nói cho ngươi sao?" Diệp Bạch mỉm cười không giải thích, coi như mặc nhận.

Chá Cô Tiếu nói: "Nếu sau này chúng ta còn sẽ gặp phải U Diễm Lam Xà và Băng Sương Bạch Xà, vậy khả năng lớn nhất chính là ở ngã rẽ này, còn nhớ hai con đường hầm hai bên mà chúng ta gặp dưới

Phong Sào Cổ Thành không?

Nếu ta đoán không sai, đó là Băng Thất và Hỏa Thất của Ma Quốc, cất giấu vô lượng nghiệp hỏa và Nãi Cùng Thần Băng, hai con đường hầm rẽ này cũng hẳn là như vậy." Kim Toán Bàn gật đầu: "Thủ đoạn của U Minh Hỏa Xà chúng ta đã được chứng kiến, phi nhân lực có thể địch nổi, nghĩ rằng hai con rắn ở ngã rẽ này cũng không phải đối tượng dễ đối phó." Diệp Bạch mở miệng nói: "Những con rắn này tuy có trí tuệ nhất định, nhưng cũng dễ bị kích động.

Cho nên ý tưởng của ta là, do ta và Nhị ca lần lượt tiến vào đường hầm dẫn dụ hai con rắn này ra, để bọn chúng tự đánh lẫn nhau, sau đó chúng ta thừa cơ xuyên qua đường hầm." Khương Thiền Y không nhịn được hỏi: "Diệp Bạch, sao chàng lại biết hai con rắn này gặp mặt sẽ đánh nhau, vạn nhất chúng không đánh nhau, ngược lại bắt đầu làm quen thì sao..." Trần Ngọc Lâu mỉm cười, thay Diệp Bạch giải thích: "Nếu hai con rắn là bạn bè, ban đầu chỉ cần xây dựng một con đường hầm là được, người Ma Quốc tốn đại khí lực xây dựng hai con đường hầm, khả năng lớn là hai con rắn này nước lửa bất dung, gặp mặt sẽ tự tương tàn." Nghe Diệp Bạch và những người khác bàn luận cách thăm dò đường, mà bỏ quên mình sang một bên, Bạch Tu Long Ngư cuối cùng cũng không ngồi yên được.

"Diệp Bạch, cho dù ngươi đi xa đến đâu, không có sự giúp đỡ của ta, đến Tích Lôi Sơn cũng sẽ bó tay vô sách." Giọng Bạch Tu Long Ngư vang lên trong đầu Diệp Bạch, mà Diệp Bạch trước đống lửa lại sắc mặt lạnh lùng.

"Ngươi lặp đi lặp lại rằng Tích Lôi Sơn hung hiểm, nhưng ta nào biết nơi đó rốt cuộc là tình huống gì.

Hiện tại ta đã quyết định không còn dựa vào ngươi để tìm Xà Cốt nữa, cho nên, ngươi giúp đỡ cũng được, không giúp cũng vậy, đều

không thể thay đổi quyết định của ta." Diệp Bạch lại bổ sung một câu: "Nói trắng ra, ngươi quá nhỏ mọn, biết một chút thông tin liền giấu giếm, hợp tác với ngươi rủi ro quá lớn." Bạch Tu Long Ngư suy nghĩ hồi lâu nói: "Long Đàm tích tụ khí tức không dễ, ta cũng là vì tốt cho ngươi, thành tựu Thiên Nhân chúng ta có thể nắm chắc." Diệp Bạch ngắt lời: "Loại lời này không cần nói nữa, cá ngươi đưa tới không tệ, tạm biệt." Nói xong, Diệp Bạch đứng dậy dập tắt đống lửa, để Kim Toán Bàn và những người khác thu dọn hành lý chuẩn bị xuất phát.

Thấy Diệp Bạch đã hạ quyết tâm muốn đi, Bạch Tu Long Ngư không nhịn được nhắc nhở: "Đừng nán lại phía trước quá lâu, đó cũng là một nơi hiểm địa." Trong đường hầm, Kim Toán Bàn không nhịn được hỏi: "Đồ đệ, chúng ta thật sự đi rồi sao?

Không phải 'dục cầm cố túng' (muốn bắt trước hết phải thả) sao?" Diệp Bạch nói: "Liên quan đến tính mạng của nó, nó hẳn là còn sốt ruột hơn chúng ta, ta đoán chừng, con đường phía sau nó vẫn sẽ tìm đến chúng ta." Kim Toán Bàn gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Mọi người đi theo đường hầm rất lâu.

Con đường hầm này đất mềm xốp, trong đất bùn lẫn rất nhiều rễ cây.

Càng đi xuống, không khí càng ẩm ướt, không ít rêu mốc trong bóng tối phát ra ánh huỳnh quang nhạt.

Rẽ qua một khúc cua, mọi người tiến thêm vài trăm mét, đến một thế giới tầng nham dưới lòng đất rộng lớn.

Không gian ở đây cực lớn, vô số thực vật phát quang vương vãi khắp nơi, nhện, kiến, cùng nhiều loại côn trùng không gọi được tên hỗn tạp, sinh sống trong đất ẩm ướt ấm áp, tạo nên một môi trường sinh thái dưới lòng đất kỳ lạ.

“Cuối cùng cũng nhìn thấy sinh cơ, nơi này thật là đẹp a!” Khương Thiền Y bị một đám tiểu thảo huỳnh cốt hấp dẫn, than thở.

Trần Ngọc Lâu cảnh giác nói: “Đi suốt chặng đường chỉ có nơi này có sinh cơ, chứng tỏ nơi đây khác biệt, có lẽ là nơi ẩn chứa sát cơ, không thể buông lỏng cảnh giác.” “Đúng vậy, nơi nào càng đẹp càng nguy hiểm.” Kim Toán Bàn vẫn gạt gạt bàn tính, gật đầu phụ họa một tiếng.

Nơi này có vô số cửa động, lớn nhỏ không đều, chằng chịt phức tạp.

Trần Ngọc Lâu tiến lên quan sát rồi nói: “Có dấu chân của Ngô Công, hình thể đại khái hai mét, số lượng rất nhiều.” Hoài chứa huyết mạch Lục Dực Ngô Công, Trần Ngọc Lâu đối với khí tức của Ngô Công cực kỳ mẫn cảm.

Diệp Bạch nghĩ đến lời nhắc nhở của Bạch Tu Long Ngư, mở miệng nói: “Chắc là một mê cung, tất cả đi theo ta.” Không gian tầng nham dưới lòng đất này từng khối nối liền từng khối, đường hầm đủ mọi loại, thỉnh thoảng có thể gặp hố sâu và vách đá, may mà Diệp Bạch có bản đồ hệ thống để tham khảo, vài người sẽ không bị lạc đường.

Có điều mọi người đi rất lâu, cũng không thấy Ngô Công cỡ lớn mà Trần Ngọc Lâu đã nói.

Nhưng dấu chân trên đất bùn không thể giả được, xác thực có dấu vết của quần thể Ngô Công đã bò qua.

Bọn họ lại đi một lúc, phía trước cửa động xẹt qua bóng đen của Ngô Công, tiếng Ngô Công kêu “chi chi” từ bốn phương tám hướng truyền đến, xa xa có tiếng gầm rống, dần dần rõ ràng hơn.

Diệp Bạch sắc mặt hơi biến, hắn nghe thấy tiếng rắn gào thét.

Ngay trong một hang đá phía trước mọi người, một con Băng Sương Bạch Xà khổng lồ bị vô số Ngô Công bao vây, thân rắn trắng phủ băng giá run rẩy, làm hang đá bị va đập đến đất đá vụn vỡ rơi tung tóe.

Ngô Công lưng đen mỏ xanh, con lớn có ba mét, con nhỏ ít nhất cũng một mét.

Chúng không ngừng kêu "chi chi", gọi bạn gọi bè, từ các hang động bốn phía bò ra vô số Ngô Công lưng đen, xông đến cắn xé Băng Sương Bạch Xà.

Cho dù vảy Băng Sương Bạch Xà cứng như bạch ngọc, nhưng cũng có điểm yếu phòng ngự, phần bụng mềm mại rất nhanh bị cắn xé đến đầy vết thương.

Băng Sương Bạch Xà đau đớn, đại nộ, nó phun ra Nãi Cùng Thần Băng màu xanh lam huyền ảo, đóng băng những con Ngô Công lưng đen đang xông đến thành những mảnh băng vụn.

Ngô Công lưng đen lập tức chết và bị thương một mảng, nhưng số lượng của chúng dường như vô cùng vô tận, chết một đợt, lại tràn ra nhiều hơn.

Ngửi thấy một chút mùi máu tanh, Ngô Công lưng đen càng thêm cuồng bạo, như không sợ chết mà xông về phía trước, rất nhanh liền nhấn chìm Băng Sương Bạch Xà.

Nãi Cùng Thần Băng của Băng Sương Bạch Xà tổng có lúc dùng hết, mà Ngô Công lưng đen lại như giết mãi không hết.

Không lâu sau, Băng Sương Bạch Xà mất khả năng tấn công diện rộng liền không còn sức chống cự, bị Ngô Công lưng đen phân thây, máu rắn như băng lạnh ngấm vào đất bùn.

Băng Sương Bạch Xà tỉnh dậy từ giấc ngủ dài, rời khỏi lãnh địa

vốn dĩ muốn tìm ít thức ăn lấp đầy bụng, nhưng không ngờ lại chọc vào tổ kiến lửa, bỏ mạng tại đây.

Ngô Công lưng đen dày đặc bám trên thân rắn thành từng đám lớn, ăn uống thỏa thích, dường như thịt rắn trong miệng cực kỳ tươi ngon.

Băng Sương Bạch Xà gào thét ai oán, nằm trong máu rắn không có sức chống cự.

Khi Diệp Bạch và những người khác đến, chỉ nhìn thấy cảnh cuối cùng, con Băng Sương Bạch Xà đang giãy giụa trong tuyệt vọng dưới đàn Ngô Công lưng đen.

Chương 306

Mọi người không ai không biến sắc.

“Kiến nhiều cắn chết voi, quả nhiên không sai, chỉ là không ngờ nơi này lại có nhiều Ngô Công lưng đen như vậy, kỳ lạ, chúng dựa vào cái gì mà lớn lên chứ?” Kim Toán Bàn nghi hoặc nói.

Mặc dù không gian tầng nham này rộng lớn, nhưng chỉ có một số côn trùng nhỏ sinh sống, không thể nuôi dưỡng được nhiều Ngô Công lưng đen như vậy.

Chá Cô Tiếu suy đoán: “Ngô Công lưng đen không sợ chết, không hợp lẽ thường, hơn nữa có thể đồng thời bò ra nhiều như vậy, chỉ có thể là đẳng thuật.” “Đẳng thuật?” “Chúng ta đi suốt đường thấy không ít hang động đen ngòm dưới lòng đất, đoán chừng tất cả Ngô Công lưng đen đều bò ra từ sâu dưới lòng đất.” Chá Cô Tiếu dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Người Ma Quốc trước tiên nuôi lớn Ngô Công lưng đen, sau đó dùng bí pháp phong tồn chúng lại, chôn giấu ở con đường tất yếu dẫn đến Xà Thần di cốt, dùng cách này để bảo vệ Xà Cốt.” “Giải thích như vậy thì cũng hợp lý.” Kim Toán Bàn nhìn xuống dưới chỉ còn lại bộ xương rắn đầy máu me nói: “Xem ra con cự xà này đã giúp chúng ta đỡ một kiếp, như vậy cũng tốt, chúng ta đi theo con đường hầm mà Băng Sương Bạch Xà đã ra, hẳn sẽ không có trở ngại nữa.” Diệp Bạch lắc đầu nói: “Không đơn giản như vậy, những con Ngô Công lưng đen này đặc biệt khát máu, ăn huyết thực xong e là sẽ không dừng lại được, nếu người Ma Quốc không thiết lập cơ chế thu hồi, chúng chắn ở cửa động, chúng ta cũng khó mà thoát ra ngoài.” Mọi người lúc này đang ẩn nấp trên đỉnh vách động, họ nhìn xuống, đàn Ngô Công lưng đen đông nghịt đang qua lại trong hang động dưới lòng đất, tìm kiếm thức ăn, mặt đất như được trải một lớp thảm Ngô

Công sống.

"Gay rồi, quả nhiên không chịu đi, nhiều Ngô Công như vậy, huống hồ đây còn là ổ Ngô Công, chúng ta mang theo tiểu tử Khương căn bản không thể chạy xa được." Kim Toán Bàn lo lắng nói.

Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: "Thế này đi, lát nữa ta sẽ đi dẫn dụ đàn Ngô Công, các huynh thừa cơ từ con đường hầm mà Băng Sương Bạch Xà đã ra để thoát thân." "Vậy còn ngươi?" Trần Ngọc Lâu trừng mắt hỏi, tiểu tử này lại muốn một mình mạo hiểm!

"Tốc độ của ta nhanh, rất nhanh sẽ đuổi kịp các huynh." Không đợi mọi người đồng ý, Diệp Bạch dứt khoát nhảy vào giữa đàn Ngô Công lưng đen.

Hắc Bối Ngô Công là sản vật do Ma quốc dùng đẳng thuật tự nuôi mà thành, tuy hung mãnh vô cùng, nhưng thị giác và xúc giác đã thoái hóa quá nhiều, không những chỉ cần khoảng cách gần mới chiêu hô được chúng, mà đám Ngô Công này còn thờ ơ với những vật sống trước mắt.

Vô nại, Diệp Bạch đành phải cầm lấy Chưởng Tâm Lôi, đánh một con Hắc Bối Ngô Công chắn đường thành than cháy, lúc này đám Ngô Công mới kéo đàn tới.

"Chi chi chi!" Hang động dày đặc, bên dưới toàn là Ngô Công, thật không biết năm đó Ma quốc đã tự nuôi bao nhiêu Ngô Công.

Diệp Bạch lấy Tử Hà Cương Khí hộ thể, một đường hoành trùng trực diện, rất nhanh đã thoát khỏi đàn Ngô Công.

Đám Hắc Bối Ngô Công số lượng đông đảo, đối với Băng Sương Bạch Xà thể hình khổng lồ mà nói thì cơ bản là không có cách nào giải quyết, nhưng với Diệp Bạch, chỉ cần Tử Hà Chân Khí chưa tiêu hao

hết, đám Ngô Công này sẽ chẳng làm gì được hắn.

Rời khỏi không gian nham tầng, trước mắt Diệp Bạch xuất hiện hai con đường, một con đường có dấu vết rắn trườn, hẳn là do Băng Sương Bạch Xà để lại, một con đường khác thì không có dấu vết.

Diệp Bạch liền dẫn theo đàn Hắc Bối Ngô Công đông đảo tiến vào con đường không dấu vết này.

Con đường này nóng bức, hai bên vách động khảm không ít đá nham thạch lửa, có dấu vết nhân công, hẳn là Ma quốc đã khai thác từ mỏ Hỏa Tích Dịch rồi khảm vào vách động.

Nếu không ngoài dự đoán, con đại xà trú ngụ tại con đường này hẳn chính là U Diễm Lam Xà.

Diệp Bạch đã dẫn đi một lượng lớn Hắc Bối Ngô Công, nhưng vẫn còn một số ít Ngô Công lảng vảng bên dưới.

Chá Cô Tiếu đã thử nghiệm và biết đám Hắc Bối Ngô Công này ngũ giác không linh mẫn, bèn cõng Khương Vũ mở đường, sau đó dẫn mọi người lặng lẽ rời đi.

Diệp Bạch chạy trong con đường nóng bức rất lâu, cứ qua một đoạn thời gian lại phải dừng lại đợi đám Hắc Bối Ngô Công, để tránh chúng không đuổi kịp mà quay về.

Rất nhanh, Diệp Bạch đã nhận thấy phía trước thông đạo truyền đến luồng gió nóng hổi, cùng một mùi tinh rắn.

Xem ra U Diễm Lam Xà đã gần kề!

U Diễm Lam Xà đã ngủ say trong hang động không biết bao nhiêu năm, bị tiếng đàn Ngô Công tích tích tác tác bò trên vách tường làm kinh tỉnh.

Thân rắn của nó khổng lồ, toàn thân màu xanh lam thẫm hơn cả

màu trời, tựa như màu sắc bước ra từ một bức tranh sơn dầu, một đôi mắt rắn đen vàng to lớn vô cùng, trong không gian tĩnh mịch lóe lên một tia hung quang.

Lưỡi rắn màu đỏ thè ra, bắt giữ những hạt thông tin trong không khí.

Khí tức hỗn tạp, tự hồ có hơi thở của người sống.

Nó cong mình, tạo thành hình chữ "S", nanh cũ trong miệng há ra, sẵn sàng chờ đợi.

Tuy thông đạo tối tăm, nhưng nhờ một lượng nhỏ đá nham thạch lửa, Diệp Bạch vẫn miễn cưỡng nhìn rõ mọi vật.

Mùi tinh rắn ngày càng nồng, Diệp Bạch đã nín thở, bước chân nhẹ nhàng không tiếng động.

Động tĩnh lớn như vậy nhất định đã đánh thức U Diễm Lam Xà, dựa theo bản tính săn mồi của loài rắn, con rắn này có lẽ đã ẩn mình ở một góc nào đó, chỉ chờ ra đòn chí mạng.

Diệp Bạch đến hang ổ của U Diễm Lam Xà, quét mắt một lượt, không thấy tung tích Lam Xà.

Đột nhiên, một giọt dịch rắn từ trên không trung nhỏ xuống, Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy U Diễm Lam Xà thể hình khổng lồ đang quấn quanh cột đá, thân rắn cuộn chặt, đầu ngẩng cao, cái miệng máu đỏ tươi hiện rõ.

Đôi mắt rắn kia trong môi trường mờ ảo vô cùng đáng sợ, trừng trừng nhìn Diệp Bạch, nếu là người bình thường có lẽ đã sợ đến tè ra quần.

Diệp Bạch trong lòng tuy có chút căng thẳng, nhưng biết hiện tại vẫn chưa thể chạy.

Đám Ngô Công phía sau vẫn chưa đuổi kịp, bây giờ mà chạy, kế hoạch dẫn sói vào hang hổ của hắn sẽ thất bại.

U Diễm Lam Xà phun ra tiếng rắn: "Ngươi là ai?" Nó ngửi thấy nhiều loại khí vị từ trên người Diệp Bạch, nên không mạo hiểm tấn công.

Diệp Bạch không đáp lời, đàn Hắc Bối Ngô Công phía sau đã không còn xa.

Tiếng chân Ngô Công bám trên vách đá mặt đất ngày càng rõ, U Diễm Lam Xà có chút bất an.

"Chi chi chi!" Rất nhanh, một lượng lớn Hắc Bối Ngô Công xông vào hang đá, Diệp Bạch thấy lối ra bị thân rắn khổng lồ của U Diễm Lam Xà chặn lại, đành phải ẩn mình vào một chỗ cao trong hang.

U Diễm Lam Xà cũng không khinh cử vọng động, thân rắn cuộn trên cột đá, lặng lẽ nhìn đàn Ngô Công dày đặc tung hoành trong hang ổ của nó.

Hành động của U Diễm Lam Xà khiến Diệp Bạch có chút bất ngờ, hắn vốn nghĩ Hắc Bối Ngô Công xâm nhập vào, U Diễm Lam Xà nhất định sẽ chủ động tấn công, không ngờ con rắn này lại ẩn mình ở trên cao, một chút ý định động thủ cũng không có.

Bất quá, ngươi không động thủ, ta sẽ khiến ngươi phải động thủ.

Thân hình Diệp Bạch lóe lên, hắn tung Chưởng Tâm Lôi, đánh về phía U Diễm Lam Xà.

Tích lý ba lạp, thân rắn màu xanh lam thẫm bị đánh ra một vết cháy đen, U Diễm Lam Xà đại nộ, xông về phía Diệp Bạch.

Hang ổ của U Diễm Lam Xà là một không gian hình tròn, trên cao cột đá sừng sững, Diệp Bạch linh hoạt nhảy nhót trên cột đá, U Diễm Lam Xà há miệng lớn truy kích phía sau.

Oanh long long, một lượng lớn cột đá rơi xuống, đập vào đàn Hắc Bối Ngô Công đang không hiểu chuyện gì.

Động tĩnh lớn như vậy, đàn Ngô Công cuối cùng cũng có chút nhận ra, chúng kêu chi chí, bắt đầu bò dọc vách đá.

Trốn thoát trong không gian chật hẹp là sở trường của Diệp Bạch, U Diễm Lam Xà công kích hắn không ngừng, nhưng chỉ cần không phun ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa, sẽ không thể làm hắn bị thương.

Vài lần giao chiến, Diệp Bạch bình an vô sự, U Diễm Lam Xà ngược lại bị chút vết thương nhỏ, bụng bị Diệp Bạch xé rách một vết máu cháy xém.

Mùi máu tanh lan tỏa trong không khí, đàn Hắc Bối Ngô Công ngửi thấy máu liền động, bắt đầu có ý thức vây công U Diễm Lam Xà.

"Tê tê tê!" U Diễm Lam Xà gầm lên giận dữ, thấy đám Ngô Công này bò lên người mình cắn xé, nó cuối cùng cũng phun ra ngọn lửa xanh thẳm.

Ngọn lửa đến đâu, quét sạch tất cả, trong nháy mắt đã tiêu diệt một phần ba số Hắc Bối Ngô Công trong hang đá.

Diệp Bạch vốn cũng nằm trong phạm vi tấn công của ngọn lửa này, nhưng hắn sớm đã đề phòng chiêu này của U Diễm Lam Xà, ngay khoảnh khắc nó phun lửa, hắn liền kích hoạt chế độ "nhập vi", nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với U Diễm Lam Xà.

Hắc Bối Ngô Công tuy đã bớt đi nhiều, nhưng vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục tấn công U Diễm Lam Xà.

U Diễm Lam Xà thấy không bắt được Diệp Bạch, liền quay đầu lại giao chiến với Hắc Bối Ngô Công, nanh cũ của nó sắc bén, một ngụm là có thể nuốt trọn cả một con Hắc Bối Ngô Công vào bụng.

Diệp Bạch ẩn mình ở một góc, lặng lẽ quan sát hai loài sinh vật

đối địch đại chiến.

Chương 307

Hắc Bối Ngô Công thắng ở số lượng đông đảo, lực phòng ngự kinh người, và cực kỳ hung hãn.

U Diễm Lam Xà thắng ở thể hình to lớn, thân rắn nhẹ nhàng quét qua một cái là có thể nghiền nát một đàn Hắc Bối Ngô Công thành bánh.

Hơn nữa, Vô Lượng Nghiệp Hỏa trong miệng nó quá hung hãn, mỗi lần phun ra đều có thể cướp đi sinh mạng của một đám lớn Hắc Bối Ngô Công.

Hai bên giao chiến không lâu, đều không bên nào có lợi.

U Diễm Lam Xà mình đầy vết thương vảy, Hắc Bối Ngô Công cũng tử thương thảm trọng.

Bất quá, cùng với việc số Hắc Bối Ngô Công từ bên ngoài chui vào ngày càng ít, số lượng đàn Hắc Bối Ngô Công trong hang đá cũng giảm mạnh.

Cuộc chiến đã nghiêng về một phía.

Diệp Bạch hít sâu một hơi, nếu còn đánh tiếp, Hắc Bối Ngô Công chắc chắn sẽ thua.

Dù sao, số Hắc Bối Ngô Công bị hắn dẫn tới chỉ là một phần, đám Ngô Công theo sau chắc hẳn đã quay trở lại rồi.

Thấy U Diễm Lam Xà vừa quay đầu nuốt chửng một con Hắc Bối Ngô Công, Diệp Bạch liền ra tay.

Một luồng điện tím đánh xuống, đầu lâu U Diễm Lam Xà nở hoa.

U Diễm Lam Xà đại nộ, vừa rồi chưa xử lý được con sâu nhỏ này

giờ lại còn dám tới.

Bất quá, Diệp Bạch công thế không ngừng, liên tục giáng đòn mạnh vào đôi mắt rắn đang nhắm chặt của U Diễm Lam Xà.

Mắt rắn rốt cuộc không có vảy, sau khi bị Diệp Bạch xé rách một vết thương, liền không thể phòng ngự được nữa.

"Hống!" U Diễm Lam Xà phun ra Hắc Bối Ngô Công và gầm lên giận dữ.

Nhưng đã quá muộn, khoảnh khắc tiếp theo, máu thịt văng tung tóe, mắt phải của U Diễm Lam Xà cuối cùng bị Diệp Bạch xé nát, thêm một Chưởng Tâm Lôi nữa của Diệp Bạch, U Diễm Lam Xà không chịu nổi, ầm ầm đổ xuống đất, bụi đất tung bay.

Thân rắn khổng lồ của nó nằm ngửa trên đất, ở vị trí mắt phải thiếu mất một mảng thịt lớn, bên trong là máu và thịt cháy đen, còn có dịch sền sệt màu trắng từ não bộ thấm ra.

Hắc Bối Ngô Công bị dịch não tinh này hấp dẫn, rất nhanh, U Diễm Lam Xà đang vô lực kháng cự liền bị Hắc Bối Ngô Công bao phủ.

Diệp Bạch dính mùi máu tanh, bị vài con Hắc Bối Ngô Công vây quanh, Diệp Bạch đâu thể chiều chuộng đám này, hắn dùng hai chân đá bay chúng, chúng va vào vách đá rồi mất hơi thở.

Thấy huynh đệ mình bị đánh chết, những con Hắc Bối Ngô Công còn lại chỉ ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch từ trong đống thịt rắn, suy nghĩ một lát, rồi lại vùi đầu vào xác rắn gặm nhấm, không hề có ý báo thù.

Diệp Bạch cũng sợ Hắc Bối Ngô Công lại đến làm phiền mình, liền lật người lên cột đá cao, lặng lẽ nhìn chúng ăn.

Vảy của U Diễm Lam Xà vẫn rất cứng, đám Hắc Bối Ngô Công cắn không động, liền bắt đầu ăn từ bụng, sau đó là nội tạng, toàn bộ

cảnh tượng vô cùng huyết tinh.

Lúc này, vài con Hắc Bối Ngô Công dường như ăn phải thứ gì đó ngon lành, tranh giành nhau ở bụng U Diễm Lam Xà.

Một bọc trong suốt lớn bị văng ra, vài con U Diễm ấu xà đã thành hình lộ diện.

Diệp Bạch khá bất ngờ, thật không ngờ con U Diễm Lam Xà này đã mang thai rắn con, cũng không biết là giống của ai.

Đám Hắc Bối Ngô Công ra tay cực nhanh, đợi Diệp Bạch đến nơi thì chỉ còn lại hai con rắn con đã ngừng thở.

Những con rắn con này mập mạp, dường như vẫy còn chưa mọc hết, ước chừng cả ổ đều là rắn chết.

Ngay lúc Diệp Bạch đang khá tiếc nuối, thì phát hiện một trong số đó dường như vẫn còn hơi thở yếu ớt.

Diệp Bạch nhíu mày, lẽ nào phải hô hấp nhân tạo cho nó?

Bất quá, nếu tiểu đông tây này có thể cứu sống, sau này nhất định sẽ là một đại lợi khí.

Thấy xung quanh không có ai, Diệp Bạch liền thổi vào miệng rắn.

Rất nhanh, rắn con được cứu sống, cái lưỡi rắn màu hồng trong suốt khẽ thè ra, tự hồ đang cảm nhận thế giới bên ngoài, nhưng đôi mắt thì không mở ra được.

Diệp Bạch mừng rỡ, đặt rắn con vào trước ngực giữ ấm, rồi lại chuyên chú vào việc đám Hắc Bối Ngô Công đang ăn.

Tứ chủng rắn hộ vệ của Ma quốc nói thế nào cũng coi là dị thú, cho nên Diệp Bạch cảm thấy sau khi chúng chết sẽ có tinh hạch.

Trước đó ở hang ổ Ngô Công, Băng Sương Bạch Xà bị đàn Ngô Công nuốt chửng quá nhanh, hắn không kịp phát hiện.

Hiện tại hắn thủ ở trước thân U Diễm Lam Xà, vẫn không tìm thấy tinh hạch.

Diệp Bạch có chút tiếc nuối, lấy đi một khối thịt rắn lớn và mật U Diễm Lam Xà, rồi rời khỏi nơi này.

Lại nói về Chá Cô Tiếu và những người khác, sau khi họ chui vào con đường của Băng Sương Cự Xà, vẫn dẫn đến sự truy kích của một nhóm nhỏ Hắc Bối Ngô Công.

Trong tình thế cấp bách, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu ở lại đoạn hậu.

Trần Ngọc Lâu nghĩ đến cảnh Tam đệ mình phóng máu đuổi trùng, liền cắt rách lòng bàn tay mình để máu chảy ra.

Không ngờ, đám Hắc Bối Ngô Công này ngửi thấy mùi máu của Trần Ngọc Lâu xong, lại càng thêm điên cuồng vô cùng, tự hồ muốn lột da Trần Ngọc Lâu mà nuốt chửng.

Sắc mặt Trần Ngọc Lâu đại biến, trong lòng liên tục chửi thầm.

May mắn thay, cánh tay phải của Chá Cô Tiếu không phải vật phàm, hóa thành dao thịt sắc bén, phối hợp cùng Trần Ngọc Lâu đã giết chết vài con Hắc Bối Ngô Công.

Hai người thoát khỏi hiểm cảnh, rồi đuổi kịp Kim Toán Bàn và hai người kia, đến một hang động băng tan chảy tựa như hầm băng.

Nơi đây tuy không còn Băng Sương Bạch Xà, nhưng trên vách băng màu trắng lại bám không ít Ngân Sắc Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Chúng thành từng mảng bám vào những chỗ cao trong hang động, bề mặt đã bị sương băng bao phủ, tự hồ đã ngủ say rất lâu.

Mọi người nhớ lời Diệp Bạch dặn, Ngân Sắc Đạt Phổ Quỷ Trùng mang theo Nãi Cùng Thần Băng, chạm vào sẽ lập tức hóa thành băng

tiêu.

Họ không dám gây ra động tĩnh, cẩn thận từng li từng tí xuyên qua nơi này.

Một đường không trở ngại, hai nhóm người đã thuận lợi hội hợp ở cuối thông đạo.

Trên đống lửa trại, nấm, thịt rắn, thịt cá đen được nướng than, cũng khá phong phú.

Diệp Bạch lấy rắn con từ trong lòng ra, liền phát hiện rắn con đang quấn quanh viên pha lê châu màu đỏ mà Hỏa Tích Dịch để lại mà ngủ say, tự hồ vật này đối với nó có lợi ích rất lớn.

Kim Toán Bàn thấy cảnh này, tặc lưỡi nói: "Tiểu tử ngươi sắp thành đại gia nuôi rắn rồi." Diệp Bạch cười cười nói: "Thứ này chỉ nhỏ bằng ngón tay, muốn nuôi lớn không biết phải mất bao nhiêu năm." Mọi người trò chuyện vài câu, sau đó lại bắt đầu thảo luận tiếp theo nên đi thế nào.

Con Bạch Tu Long Ngư đã cảnh báo Đại Hắc Thiên tự hồ đang ở phía trước.

Hiện tại, họ đang ở dưới hang động ngầm, phía trước Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đã đi thám hiểm qua, đó là một dải băng xuyên vô ngần.

Nói ra cũng lạ, nơi đây là lòng đất, nhưng phía trên băng xuyên lại trắng mịt mờ, tựa hồ là bầu trời, không có mây đen, ánh sáng u ám như ngày âm u.

Chương 308

Diệp Bạch cùng mọi người ăn no uống đủ xong, liền khởi hành đến trên băng xuyên.

Băng xuyên là dòng sông ngầm đóng băng, lớp băng dày ba thước.

Đục thủng lớp băng, bên dưới dòng sông ngầm sóng nước cuồn cuộn.

Kim Toán Bàn cầm Tiểu Thần Phong, khắc một cái hộp băng đơn giản, bỏ mật U Diễm Lam Xà mà Diệp Bạch mang về vào đó.

Kim Toán Bàn nói: "Đừng thấy thứ này chỉ bằng nắm tay, nhưng nhất định là thuốc tráng dương khó kiếm, một giọt dịch mật thôi cũng có thể khiến người ta 'kim thương bất đảo', hơn nữa lại không gây hại cho cơ thể, phải biết, thứ như thế này từ trước đến nay đều là vô giá chi bảo." Diệp Bạch khẽ mỉm cười, kim thương bất đảo?

Hắn căn bản không cần dùng đến thứ này?

Mọi người đi trên dải băng xuyên mênh mông, gió lạnh gào thét, không nhìn thấy điểm cuối.

Khương Thiền Y trước đó thấy rắn con quấn quanh viên pha lê châu màu đỏ mà ngủ say, được gợi ý, liền ngậm viên pha lê châu vào miệng.

Không ngờ, viên pha lê châu này lại có thể mang đến cho cơ thể từng trận ấm áp.

Hỏa Tích Dịch sau khi chết để lại không ít pha lê châu, những người khác liền nhao nhao bắt chước, nuốt lưu ly châu vào để dòng ấm áp cách biệt gió lạnh, mọi người không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa.

Một hàng vài người, đi thẳng trên băng xuyên sông ngầm.

Nếu nhìn từ trên không, bên dưới băng xuyên này có một cái bóng đen khổng lồ vô cùng.

Đi nửa ngày, Diệp Bạch và mọi người nghỉ ngơi trên băng xuyên, mở một quả trứng Hỏa Tích Dịch còn sót lại ra, mọi người chia nhau ăn.

Quả trứng này trên đường xóc nảy đã hỏng, dù không ăn cũng không bảo quản được bao lâu.

Còn lại ba quả trứng Hỏa Tích Dịch, Trần Ngọc Lâu vẫn muốn bảo vệ cẩn thận, mang ra ngoài ấp nở.

Nhưng mọi người đều biết, những quả trứng này theo họ trải qua khó khăn, sương giá lạnh lẽo, khả năng lớn là không ấp nở được.

Lúc này, dưới chân mọi người truyền đến tiếng va đập, chỉ thấy Bạch Tu Long Ngư dưới lớp băng đang dùng đầu va đập vào mặt băng.

Thứ này quả nhiên lại quay lại.

Diệp Bạch đục thủng mặt băng, Bạch Tu Long Ngư lúc này mới có thể giao lưu với Diệp Bạch.

"Diệp Bạch tiểu hữu, lần này ta mang theo thành ý đến, đây là hai viên Long Châu, miễn phí tặng cho ngươi." Vừa nói, Bạch Tu Long Ngư liền phun ra hai viên ngọc cầu lưu ly màu hồng.

Thấy Diệp Bạch và mọi người đã tiếp cận di hài Xà Thần, Bạch Tu Long Ngư cũng không dám có ý đồ nhỏ nữa, dứt khoát không yêu cầu báo đáp, toàn lực giúp đỡ Diệp Bạch.

Chỉ hy vọng Diệp Bạch có thể để lại xương rắn cho nó.

Ngọc cầu lưu ly lơ lửng trong không trung, tỏa ra ánh hồng mơ

màng, vừa nhìn đã biết không phải vật thường.

"Sử dụng thế nào?" Bạch Tu Long Ngư nói: "Nếu ở Long Đàm, ta có thể giúp ngươi luyện hóa chúng, đáng tiếc ngươi không muốn, hiện tại ngươi chỉ có thể nuốt vào bụng, hộ ngươi ngũ tạng, diệu dụng vô cùng." Diệp Bạch gật đầu, nhìn mọi người một cái, nuốt một viên Long Châu vào bụng.

Sau khi Long Châu nhập thể, liền chìm xuống gần đan điền, tựa như vật vô hình.

Diệp Bạch thử vận chuyển Tử Hà Chân Khí, liền phát hiện chân khí sau khi chảy qua đan điền, trở nên càng thêm thuần túy, tự hồ viên Long Châu này có thể lọc tạp chất.

Diệp Bạch lại khẽ vỗ một chưởng vào mình, chưởng lực chứa một chút chân khí, sau khi nhập thể liền bị Long Châu bảo vệ chặt chẽ, không gây ra một chút tổn thương nào.

Diệp Bạch lộ vẻ vui mừng, quả nhiên là đồ tốt.

Bạch Tu Long Ngư vội vàng hỏi: "Cảm giác thế nào?" Diệp Bạch mở miệng nói: "Quả thực có ích cho ta, bất quá thứ này chỉ có hai viên?

Chúng ta nhiều người như vậy không đủ chia a?

Tộc Long Ngư các ngươi ở Côn Luân sơn hàng trăm vạn năm, sao không lấy thêm vài viên nữa?" Sắc mặt Bạch Tu Long Ngư hơi biến, thầm nghĩ tiểu tử này thật tham lam vô đáy, nhưng lúc này vẫn còn phải cầu cạnh hắn, không thể xé rách mặt.

Bạch Tu Long Ngư kiên nhẫn nói: "Diệp Bạch tiểu hữu, Long Châu khó kiếm, không phải tất cả tộc nhân đều có thể lưu lại, hai viên này đã tích trữ trong tộc hàng nghìn năm rồi, ngươi nếu không tin, ta có thể đưa ngươi đến Long Đàm xem xét." Diệp Bạch khẽ lắc đầu:

“Vậy thì không cần, hai viên Long Châu này quả thực là đồ tốt, ta không phải kẻ nói mà không giữ lời, đợi lấy được xương rắn, sẽ để lại cho ngươi.” Bạch Tu Long Ngư lộ vẻ vui mừng, lại mở miệng cảnh báo: “Các ngươi đi tiếp về phía trước sẽ thấy Tích Lôi Sơn, xuyên qua đó nhất định phải nhắm mắt lại, trong khoảng thời gian này tuyệt đối không được mở mắt.” Diệp Bạch nhíu mày: “Ý gì đây?” “Ngày xưa Ma quốc tế tự xương rắn, đều dùng nô lệ bị móc mắt làm vật tế, các ngươi nhắm mắt lại sẽ bị coi là nô lệ, dùng phương pháp nhắm mắt xuyên qua Tích Lôi Sơn, có lẽ sẽ không chiêu dụ ác ý của Đại Hắc Thiên Tích Lôi Sơn.” Nghe giọng điệu của Bạch Tu Long Ngư, nó tự hồ cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Diệp Bạch kể lại lời của Bạch Tu Long Ngư cho mọi người, Kim Toán Bàn mở miệng hỏi: “Nếu mở mắt ra sẽ thế nào?” “Ta cũng không biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì, nhưng nếu quả thực ở bên trong mà mở mắt, thì hãy chạy thật nhanh, trước khi Đại Hắc Thiên đến thì lấy đi xương rắn!” Diệp Bạch phát hiện Bạch Tu Long Ngư tự hồ chỉ có thể nói chuyện trong đầu mình, hắn liền đóng vai người truyền đạt, kể lại lời của Bạch Tu Long Ngư cho mọi người.

Thực ra đối với việc Diệp Bạch và mọi người có thể thông qua Tích Lôi Sơn hay không, Bạch Tu Long Ngư cũng không có nhiều tự tin, nhưng hiện tại chỉ có thể tin tưởng họ.

Dù sao Diệp Bạch và mọi người trong tình huống không dựa vào nó, một đường đã xông đến đây, lại còn được chính bản thể bên ngoài giao phó trọng trách, điều đó chứng tỏ họ có khả năng rất lớn sẽ thành công.

Tiếp đó, Bạch Tu Long Ngư lại dặn dò Diệp Bạch và mọi người không ít thứ, còn nói nếu Diệp Bạch muốn mang những thứ trong không gian này ra ngoài, nhất định phải nhờ sức mạnh của xương rắn.

“Diệp Bạch, huynh mau đến xem, dưới nước có tình huống!” Lúc này, Khương Thiền Y chỉ vào xác chết dưới lớp băng kinh hô.

Mọi người vội vàng tới gần, một xác chết thối rữa mặt trắng bệch nổi trên mặt nước, dán vào lớp băng.

Cách lớp băng, thị giác mọi người bị hạn chế, chỉ có thể phán đoán xác chết này đã ngâm trong nước nhiều năm, thân xác không mục rữa, và không có hai mắt.

Bạch Tu Long Ngư thấy thi thể này, có chút kinh hoàng, vội vàng nói: “Ta không thể ở đây nữa, nếu không thứ bên dưới xuất hiện, chúng ta đều sẽ gặp phiền phức.” “Diệp Bạch, hãy nhớ lời ta nói, nếu ở trong Tích Lôi Sơn mà mở mắt, chỉ có nhanh chóng tìm thấy xương rắn mới có thể sống sót…” Lời chưa dứt, Bạch Tu Long Ngư đã bị một thứ gì đó kéo mạnh xuống nước.

Đồng thời, xác chết thối rữa dưới lớp băng cũng biến mất.

“Đi thôi, nơi này không thể ở lại nữa, chúng ta mau chóng lên đường.” Diệp Bạch cảm thấy dưới nước truyền đến cảm giác chấn động, sắc mặt đột biến, vội vàng nói.

Mọi người cũng biết dưới nước có thứ khó đối phó, không dám chần chừ, vội vàng rời đi theo Diệp Bạch.

Không lâu sau, một loạt xác chết thối rữa nổi thành từng mảng từ sông ngầm, dán vào dưới lớp băng.

Trên băng xuyên sông ngầm, một ngọn núi lùn màu trắng sừng sững.

Cửa núi trải rất nhiều cát núi lửa màu đen, dưới sự xâm thực của thời gian, cửa động dưới chân núi đã sập một phần lớn.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Bạch, mọi người chậm rãi đi vào cửa động.

Nơi đây có rất nhiều đá và gỗ đen xây dựng thành kiến trúc hình giếng, theo giếng gỗ đi xuống, lại có không gian khác.

Kim Toán Bàn và Trần Ngọc Lâu dùng gỗ mục nát làm vài cái đuốc bán thành phẩm.

Ngọn lửa yếu ớt, tự hồ một trận gió thổi qua là có thể thổi tắt, nhưng cũng miễn cưỡng chiếu sáng được.

"Bây giờ phải nhắm mắt lại sao?" Khương Thiền Y không nhịn được hỏi.

Diệp Bạch nhìn xuống giếng gỗ: "Vẫn chưa cần, ta xuống trước xem sao." Không gian dưới giếng gỗ không nhỏ, nhưng địa thế xung quanh chật hẹp, có một kiến trúc tương tự giếng đá, đối diện là một cánh cổng đá.

"Không nguy hiểm, xuống đây đi." Diệp Bạch vẫy gọi mọi người xuống, một mình dùng đuốc thám hiểm trên vách đá, trên đó ghi lại rất nhiều thông tin.

Đáng tiếc, chữ viết Ma quốc ở đây không ai hiểu, chỉ có một bức bích họa.

Bích họa không tô màu, kỹ thuật điêu khắc đơn giản, vẽ một ngọn núi mỏ, phía sau núi có một bóng đen khổng lồ.

Chương 309

Bóng đen vươn tay bao phủ ngọn núi mỏ, tựa như một ác ma hình người.

Có lẽ đây chính là Đại Hắc Thiên, Diệp Bạch khẽ nhíu mày, không nhìn nữa, để tránh lòng mình rối loạn.

Phía sau cánh cổng đá hẳn chính là Tích Lôi Sơn mà Bạch Tu Long Ngư đã nói, Diệp Bạch thấy Kim Toán Bàn úp đầu vào trước cổng, đang cẩn thận lắng nghe điều gì đó.

Rất nhanh, liền thấy Kim Toán Bàn nhíu chặt mày, trên trán đổ một lớp mồ hôi hột to bằng hạt đậu.

Diệp Bạch cảm thấy không đúng, vội vàng kéo Kim Toán Bàn ra.

Kim Toán Bàn thở hổn hển, thần sắc vô cùng kinh hoàng.

"Sao vậy?" Những người khác cũng xúm lại.

Kim Toán Bàn uống một ngụm nước mới từ từ bình tĩnh lại nói: "Ta vừa nghe thấy tiếng sư phụ và Thiết sư đệ của ta." Mọi người sắc mặt khác lạ, không tin lời Kim Toán Bàn cho lắm, dù sao cũng quá khó tin.

Sư phụ Kim Toán Bàn, Trương Tam Liên Tử và sư đệ Thiết Ma Đầu của y đã sớm qua đời, sao có thể xuất hiện ở đây.

Chá Cô Tiếu hỏi: "Có phải là ảo giác không?" Kim Toán Bàn nói: "Có thể là ảo giác, nhưng lại giống lời dụ dỗ và cảnh báo hơn." Diệp Bạch hỏi: "Nói gì vậy?" "Sư phụ lão nhân gia đang giải một quẻ cho sư đệ, quẻ này cực kỳ hung hiểm, hàm ý chuyến đi này nguy hiểm, việc nhà không dễ dàng." Kim Toán Bàn uống một ngụm nước rồi lại nói với mọi người: "Trong ký ức của ta, sư phụ chưa từng nói lời này

với ta, năm đó đêm trước khi huynh đệ chúng ta hạ sơn, quẻ này là sư phụ bói riêng cho sư đệ Thiết Ma Đầu của ta, chuyện này sau này ta cũng là từ Đại sư huynh ta biết được." Mọi người nhíu mày, theo lời Kim Toán Bàn, tình huống vừa rồi không giống ảo cảnh.

Lúc này, Khương Thiền Y giơ tay nói: "Hay là để ta cũng thử nghe xem sao." Diệp Bạch nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu.

Khương Thiền Y cũng tựa vào cửa, nàng cũng nghe thấy phía sau cửa truyền đến tiếng động nhỏ.

Rất nhanh, liền thấy nàng trong mày mang vẻ vui mừng, sau đó lại nhíu chặt mày, sau đó mang theo vẻ tức giận.

Diệp Bạch vội vàng hỏi: "Thế nào?

Nghe thấy gì?" Khương Thiền Y có chút ngượng ngùng, nhìn Diệp Bạch một cái, rồi ghé vào tai Trần Ngọc Lâu hỏi: "Trần đại ca, vợ của Diệp Bạch có phải tên Bạch Tri Hi không?" Trần Ngọc Lâu không hiểu nguyên do, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Sau khi có được câu trả lời chắc chắn, Khương Thiền Y mở miệng nói: "Ta nghe thấy hai đoạn đối thoại, đoạn thứ nhất ta không nói, đoạn thứ hai là ta đang cãi nhau với một người phụ nữ hư hỏng tên Bạch Tri Hi." Diệp Bạch nhíu chặt mày, hắn chưa từng nói toàn danh Bạch Tri Hi với Khương Thiền Y.

"Ngươi sao biết nàng ấy tên Bạch Tri Hi?" Khương Thiền Y bĩu môi nói: "Là ta nói, là 'ta' trong đoạn đối thoại nói." Diệp Bạch thúc giục: "Các ngươi đã nói gì?

Kể hết ra đi." "Ta không…" Thấy ánh mắt nghiêm nghị của Diệp Bạch, Khương Thiền Y vẫn cúi đầu: "Ta chỉ có thể nói với một mình huynh." "Được!" Hai người đi đến góc khuất, đợi Khương Thiền Y nói xong, Diệp Bạch đen mặt đi ra.

Trần Ngọc Lâu có chút hiếu kỳ, nhưng thấy sắc mặt Diệp Bạch, vẫn không hỏi.

Xem tình huống này, tám phần là chuyện gia đình.

Với cái tính khí của đệ muội kia, Tam đệ nhà mình mà thật sự đưa nha đầu Khương nhỏ về nhà, không xảy ra chuyện mới là lạ.

Trần Ngọc Lâu hơi mỉm cười nói: "Để ta cũng thử nghe xem sao, có lẽ mỗi người chúng ta đều sẽ nghe thấy những điều khác nhau." Khi Trần Ngọc Lâu áp tai vào sau cánh cổng đá, đầu tiên truyền đến một trận tiếng khóc than hỗn loạn, cảnh tượng rất lộn xộn, có người đang tổ chức tang sự.

Tiếp theo, âm thanh dần rõ ràng hơn.

"Tổng Bả Đầu tiết ai, phu nhân ra đi rất an tường." Đây là giọng của Hoa Mã Quải.

"Nương nương." Đây là tiếng khóc của Trần Thiên Hữu.

Trong chốc lát, sắc mặt Trần Ngọc Lâu trở nên trắng bệch vô cùng.

Rất lâu sau, Trần Ngọc Lâu như già đi mười tuổi, lảo đảo rời khỏi trước cổng.

Diệp Bạch và vài người khác nhìn nhau, không vội mở miệng hỏi.

Tiếp theo là Chá Cô Tiếu, y ở trước cổng nghe thấy cảnh tượng năm đó tham gia thử luyện Bàn Sơn trong tộc, rừng núi lạnh thấu xương, tuyết lớn sâu ba thước, xung quanh toàn là tiếng sói tru.

Chá Cô Tiếu kể lại những gì đã nghe thấy cho Diệp Bạch, rồi cùng Kim Toán Bàn đi an ủi Trần Ngọc Lâu, tiện thể hỏi thăm xem rốt cuộc Trần Ngọc Lâu đã nghe thấy nội dung gì.

Hiện tại, chỉ còn Diệp Bạch một mình chưa nghe.

Nếu đoán không sai, cánh cổng này có thể hiển thị một cảnh tượng nào đó trong quá khứ hoặc tương lai của người nghe dưới dạng âm thanh.

Bất quá, khi Diệp Bạch áp tai nghe âm thanh của cánh cổng, phía sau cửa không truyền đến một tiếng động nào.

Diệp Bạch cười khổ, xem ra hắn có chút đặc biệt, thứ phía sau cánh cửa không thể dự đoán quá khứ và tương lai của hắn.

Mọi người nghỉ ngơi ở đây, không vội tiến vào cổng đá, chuẩn bị chỉnh đốn xong rồi mới đi vào.

Trần Ngọc Lâu một mình tìm Diệp Bạch nói: "Tam đệ, thủ đoạn của đệ cao minh, có còn thứ gì kéo dài tuổi thọ không?" Diệp Bạch nhíu mày nói: "Là ai xảy ra chuyện?" Trần Ngọc Lâu thở dài nói: "Tẩu tử của đệ mắc bệnh nan y, nghe tiếng Thiên Hữu, khoảng mười tuổi, cách hiện tại chắc không còn mấy năm nữa." Sau đó, Trần Ngọc Lâu kể lại toàn bộ cảnh tượng và âm thanh mà y đã nghe thấy.

Sau khi được Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn khuyên giải, Trần Ngọc Lâu cũng biết sự việc chưa xảy ra, vậy là vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Nhưng Tần Thục Vân mắc phải bệnh nan y, Tá Lĩnh và Cửu Môn chắc chắn không thiếu bảo bối kéo dài tuổi thọ, vậy mà Tần Thục Vân vẫn qua đời vài năm sau đó, có thể thấy căn bệnh nan y này cực kỳ khó chữa.

Hiện tại, chỉ có thể đặt hy vọng vào Tam đệ nhà mình.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Đại ca đừng gấp, ta quả thực có thủ đoạn có thể tăng thêm tuổi thọ, đừng rối loạn tâm thần, chuyện này đợi sau khi ra ngoài chúng ta sẽ bàn kỹ." Trần Ngọc Lâu vỗ vỗ vai Diệp Bạch, không nói lời nào.

Nếu không có Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu, y có lẽ đã sớm bỏ mạng dưới Bình Sơn.

Chuyện y làm đúng đắn nhất đời này chính là kết bái cùng Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu.

Thấy Trần Ngọc Lâu cảm xúc ổn định lại, Diệp Bạch mỉm cười.

Nếu Tần Thục Vân thực sự mắc bệnh nan y, cũng không biết Long Nguyên của hắn có hữu dụng hay không.

Nhưng dù nói thế nào, hắn vẫn sẽ dốc toàn lực đi cứu chữa Tần Thục Vân.

Trong lúc ăn cơm, mọi người thảo luận làm thế nào để thông qua Tích Lôi Sơn.

Âm thanh sau cổng đá có thể dự đoán chuyện chưa biết, có thể thấy nơi đây nhất định hung hiểm.

Lẽ nào thật sự như Bạch Tu Long Ngư đã nói, phải nhắm mắt lại mới có thể xuyên qua nơi này?

Nhưng nhắm mắt đi qua không gian chưa biết là cực kỳ mạo hiểm, hơn nữa ai cũng chưa có kinh nghiệm này.

Cuối cùng mọi người thương nghị một hồi, quyết định trước tiên nhắm mắt thử, Kim Toán Bàn chia cho mỗi người một chiếc bịt mắt vải đen, chuẩn bị tiến vào cổng đá.

Cánh cổng đá này vô cùng cổ xưa, phía dưới có các viên bi đá hoạt động làm cơ quan đóng mở, trên cửa cổ kính, không có trang trí thừa thãi.

"Sau khi vào, không phải vạn bất đắc dĩ đừng mở bịt mắt, còn nữa, dù nghe thấy âm thanh gì cũng đừng hoảng sợ, có thể là ảo giác." Diệp Bạch một lần nữa dặn dò, dẫn mọi người vào bên trong cổng đá.

Phía sau cổng đá là một hang động tự nhiên sâu thẳm, rất nhiều tinh thể nham thạch phát ra ánh sáng đêm lạnh nhạt, ngay phía trước là một con đường hầm màu trắng.

Diệp Bạch và mọi người che mắt lại, chỉ có thể dựa vào các giác quan khác để cảm nhận.

Cảm giác đầu tiên sau khi vào cổng đá là nhiệt độ giảm mạnh, ngay cả khi mọi người đều ngậm lưu ly châu màu đỏ, vẫn có thể cảm thấy một loại hàn ý lạnh thấu xương.

Chương 310

"Ta dẫn đường, mọi người nắm chặt vào, đừng làm loạn đội hình." Diệp Bạch dựa vào bản đồ hệ thống đi ở phía trước nhất, khi hắn sờ thấy vách tường nhẵn nhụi, liền dẫn mọi người men theo tường mà đi.

Khương Thiền Y nắm chặt vạt áo Diệp Bạch, sau đó là Kim Toán Bàn xách ba lô, tiếp đến Chá Cô Tiếu cõng Khương Vũ ở phía sau, Trần Ngọc Lâu đi cuối cùng.

Năm người nối thành một chuỗi, cơ bản là người phía sau vịn vai người phía trước, bám chặt vào phía bên trái đường hầm.

Ngay cả khi biết con đường này rất dài từ bản đồ hệ thống, Diệp Bạch cũng không dám đi nhanh, mỗi bước đi đều cẩn thận thám thính.

Xung quanh tĩnh đến lạ thường, chỉ có một tiếng thở yếu ớt, tiếng thở có chút thô, đó là Kim Toán Bàn.

Còn có tiếng bước chân, tự hồ là đá lạch cạch, Diệp Bạch mỉm cười, chỉ có Khương Thiền Y mới ngốc như vậy.

Kim Toán Bàn thầm đếm bước chân, không biết từ lúc nào đã đọc thành tiếng.

"30, 31…" "100!" Bản năng của con người có một loại sợ hãi tự nhiên đối với bóng tối, xung quanh chỉ có tiếng đếm bước chân của Kim Toán Bàn.

Trong đường hầm, khí tức ẩm ướt và hôi thối dần trở nên nồng nặc, lúc này, Khương Thiền Y đột nhiên dừng bước lại.

Diệp Bạch lập tức hỏi: "Sao vậy?" "Diệp Bạch.

Huynh có cảm nhận được không, hình như có thứ gì đó đang thổi

khí lạnh bên cạnh cổ ta." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, Khương Thiền Y ngay sau lưng hắn, khoảng cách gần như vậy hắn hoàn toàn có thể cảm ứng được động tĩnh của luồng khí, nhưng hắn không hề nhận ra.

"Là ảo giác, đừng để ý!" "Ồ." Khương Thiền Y thành thật đáp một tiếng.

Lại đi vài bước, Diệp Bạch đột nhiên dừng lại, mọi người cũng lần lượt dừng theo.

"Sao vậy?" Chá Cô Tiếu phía sau hỏi.

Diệp Bạch không đáp lời, ngược lại hít sâu một hơi, chỉ thấy Chưởng Tâm Lôi trong lòng bàn tay hắn lóe lên, mạnh mẽ vỗ một cái vào cổ, một con dơi băng màu trắng còn chưa kịp kêu thảm đã lập tức mất mạng.

Những người khác chỉ nghe thấy tiếng tích ba, sau đó ngửi thấy một mùi thịt.

"Là thứ gì?" "Dơi." Diệp Bạch nghĩ nghĩ, rồi nói thêm một câu: "Không cắn người." Kim Toán Bàn nói: "Không đúng, dơi đều sống theo đàn, phân và nước tiểu sẽ bài tiết trong hang ổ, nơi đây không có mùi phân dơi." "Có lẽ là ra ngoài săn mồi, chỉ có một con này thôi." Diệp Bạch giải thích một câu.

Bất quá, hắn cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, con dơi này tự hồ là từ không trung xuất hiện trên cổ hắn, nếu không, ngay khi con dơi đến gần, nó đã bị hắn một chưởng đánh bay rồi.

Nơi này quả nhiên có chút huyền bí, Diệp Bạch không dám lơ là, dẫn mọi người càng thêm cẩn thận đi về phía trước.

Không biết đã đi bao lâu, mọi người không có thị giác, chìm trong bóng tối, ngay cả thời gian cũng trở nên mơ hồ.

Kim Toán Bàn đếm bước đã hơn năm trăm, Diệp Bạch nhìn độ dài

của toàn bộ đường hầm, họ mới đi chưa đến một phần mười, bèn mở miệng nói: "Mọi người dừng lại nghỉ ngơi một lát đi." Mọi người dừng lại trong đường hầm màu trắng, nhân cơ hội hoạt động một chút cánh tay đã tê dại.

Trần Ngọc Lâu xoay một vòng cánh tay phải, nói: "Nơi này quá cổ quái, tuyệt đối không thể ở lại quá lâu, các ngươi có nhận thấy thính giác, xúc giác, ngũ giác của chúng ta đã bắt đầu mệt mỏi rồi không, việc tập trung trong thời gian dài đã khiến chúng ta mất đi cảm giác nhạy bén ban đầu." Kim Toán Bàn cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, nơi này không biết dài bao nhiêu, cũng không có điểm cuối, nếu Ma quốc thiết trí cơ quan tương tự Kỳ Môn Độn Giáp, chúng ta nhắm mắt lại rất có khả năng sẽ quay tròn tại chỗ ở nơi này." Diệp Bạch an ủi nói: "Không có quay tròn đâu, chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi đi, tránh để lâu sinh chuyện." Mọi người tiếp tục lên đường.

Vì nhắm mắt, hoàn toàn không có cảm giác phương hướng, chỉ có thể men theo vách tường mà đi.

May mắn thay Diệp Bạch có bản đồ hệ thống tham khảo, biết con đường hầm này là đường thẳng tắp, không có khúc cua, cũng không có đường gấp khúc.

Chỉ cần men theo vách tường đi về phía trước, là có thể xuyên qua con đường hầm này.

Lúc này, phía trước truyền đến tiếng "tê tê" thè lưỡi của rắn độc, số lượng nhiều đến khó tưởng tượng, tự hồ họ đã đi vào hang ổ rắn độc.

Mọi người vội vàng dừng lại, nín thở, lặng lẽ lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Diệp Bạch tuy hiểu tiếng rắn, nhưng những con rắn độc này phát ra đều là tiếng rắn cơ bản, tương tự những từ như "đói", "ăn", xem ra

trí thông minh không cao.

Hơn nữa, nghe khẩu âm của những con rắn này, tương tự với Hắc Nhãn Quái Xà của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đây hẳn chính là Tịnh Kiến A Hàm mà người Ma quốc nuôi.

Phía trước có một ổ rắn độc chắn đường, khá khó đi.

"Là Tịnh Kiến A Hàm, ngàn vạn lần đừng để bị cắn." Mọi người đều biết bị loại rắn này cắn một miếng, trong khoảnh khắc sẽ mất mạng, có lẽ ngay cả uống bột rùa của Thoát Xác Quy cũng không kịp.

"Tam đệ, hay là đệ đi giao lưu một chút?" Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói.

"Ta thử xem." Diệp Bạch bắt đầu thử giao lưu với rắn, nhưng bất kể Diệp Bạch nói gì, không có một con Tịnh Kiến A Hàm nào đáp lại hắn, ngược lại, đàn rắn bị âm thanh hấp dẫn, bắt đầu tiến về phía họ.

Thấy giao tiếp không thành, Diệp Bạch đành phải ra tay.

Hắn bảo Khương Thiền Y và mọi người ở lại chỗ cũ, chậm rãi đi vào đàn rắn phía trước.

Chỉ thấy Diệp Bạch một tay áp xuống đất, luồng sáng sét tỏa ra bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc đã quét sạch một khu vực Tịnh Kiến A Hàm.

Tịnh Kiến A Hàm vốn đã sợ ánh sáng, dưới sự tàn sát của Diệp Bạch, chỉ có thể tán loạn chạy trốn.

Diệp Bạch trấn thủ phía sau, những con Tịnh Kiến A Hàm chạy thoát qua sẽ bị hắn trực tiếp đánh chết, tránh để chúng tấn công Khương Thiền Y và mọi người.

Không lâu sau, bên tai mọi người không còn nghe thấy tiếng rắn thè lưỡi nữa, cũng không biết chúng đã chạy đi đâu.

Kim Toán Bàn đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu rơi xuống một vật, lạnh buốt trơn trượt, một tiếng "tê", từ cổ rơi xuống vai.

Kim Toán Bàn toàn thân run rẩy, lập tức đơ ra, cảm giác lạnh buốt đó vô cùng chân thực, nhất định không phải ảo giác.

Mấy con rắn này không phải ở phía trước sao, sao lại đột nhiên rơi xuống người y?

Mẹ kiếp, thấy lão tử dễ bắt nạt sao!

Kim Toán Bàn nghiến răng vươn tay vồ một cái, cũng không quản đầu rắn ở đâu, trực tiếp hất bay thứ trơn trượt đó ra xa.

Sau đó y thở phào một hơi dài.

Kim Toán Bàn nói: "Mọi người cẩn thận một chút, những con rắn độc này sẽ rơi từ trên đỉnh đầu xuống." "Không sao chứ?" Chá Cô Tiếu hỏi, y vừa rồi cũng nghe thấy động tĩnh, nhưng còn chưa ra tay đã bị Kim Toán Bàn tự mình giải quyết rồi.

"Không sao, nhưng ta luôn cảm thấy trên đỉnh đầu chúng ta có chút vấn đề, đồ đệ, hay là ngươi leo lên xem thử." "Được." Diệp Bạch men theo vách đá nhẫn nhụi mà leo lên, rất nhanh đã chạm đến đỉnh động.

"Cao bốn năm mét, chất liệu giống hệt vách đá, không có gì dị thường." Kim Toán Bàn không nhịn được nghi hoặc nói: "Lạ thật, vậy vừa rồi rắn xuất hiện thế nào, lẽ nào là vẫn luôn quấn trên đỉnh động?

Bị tiếng động của chúng ta quấy rầy mà rơi xuống?" Không có lời giải thích nào tốt hơn, mọi người chỉ có thể tin rằng con Tịnh Kiến A Hàm này vốn đã ở trên đỉnh động.

Trải qua chuyện này, mọi người đều vô cùng tò mò rốt cuộc con

đường hầm này có cấu tạo như thế nào, đáng tiếc không thể mở mắt.

Nhưng con người là loài sinh vật hiếu kỳ, càng không thể làm thì càng muốn làm, Diệp Bạch cũng biết điều này, dặn đi dặn lại mọi người, không đến vạn bất đắc dĩ đừng tháo bịt mắt, mở mắt ra.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Kim Toán Bàn vẫn đang vô định đếm bước chân.

Trong khoảng thời gian này, mọi người cũng đã chỉnh đốn đơn giản vài lần.

Nhưng lần này, mọi người nghỉ ngơi xong, vừa vịn tường đứng dậy, liền nghe thấy từ một đầu khác của đường hầm truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, khoảng cách vô cùng xa.

Chương 311

Quan trọng là âm thanh này không thể phân biệt nguồn gốc, tự hồ là từ phía trước phát ra, lại giống như từ phía sau phát ra.

Hiện tại sáu người một không thiếu, sao lại có người đi ra phía sau?

Tiếng bước chân từ xa đến gần, thân ở trong đường hầm màu trắng, nghe âm thanh này càng khiến người ta kinh tâm động phách, mang theo tiếng vọng, bước chân nặng nề ngày càng nhanh, ngày càng dồn dập.

Trần Ngọc Lâu ở vị trí cuối cùng, đã lấy Tiểu Thần Phong ra.

Y quát lớn: "Tam đệ, chuẩn bị ra tay, ta thật muốn xem rốt cuộc đây là thứ gì!" Diệp Bạch gật đầu, cũng theo đó chuẩn bị ra tay, đồng thời bảo Chá Cô Tiếu ở giữa bảo vệ những người khác.

Tiếng bước chân ngày càng gần, tự hồ là một gã khổng lồ cao ba bốn mét, mỗi bước giẫm xuống đều khiến đường hầm chấn động.

Diệp Bạch trong đầu đã mô phỏng ra kích thước hình thể của người đó, đang định ra tay, thì phát hiện âm thanh đột nhiên biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

"Biến mất rồi?" Mọi người đều có chút không hiểu đầu cua tai nheo, rốt cuộc nơi này là chỗ nào, sao lại đột nhiên xuất hiện thứ gì đó, rồi lại biến mất không trung?

Diệp Bạch trấn tĩnh nói: "Đừng để ý nữa, chúng ta mau chóng lên đường, sớm chút ra ngoài." Lần này, Diệp Bạch dẫn mọi người tăng tốc, bất chấp nguy hiểm, nhanh chóng lên đường.

Cứ ở lại nữa ai biết còn chuyện quái dị gì sẽ xảy ra.

Đoạn đường sau đó, mọi người nghe thấy không ít tiếng xì xào, lại phảng phất nghe thấy tiếng người Ma quốc nói chuyện, có cảnh tế tự trang nghiêm, có cảnh tượng đẫm máu nô lệ bị trừng phạt, thiên kỳ bách quái, đủ loại cảnh tượng đều có.

Mọi người mặc kệ, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc đi đường của họ, đều lờ đi.

Trong bản đồ hệ thống, Diệp Bạch và mọi người đã sắp chạy đến lối ra của đường hầm, chiếc rương báu pha lê lấp lánh kia cũng ở phía trước không xa.

Mọi người cảm thấy không khí ẩm ướt, gió lạnh gào thét táp vào mặt, phía trước tự hồ là vách đá dựng đứng, không có đường.

Diệp Bạch muốn tháo bịt mắt, mở mắt ra xem địa hình, nhưng không biết đã ra khỏi địa giới Tích Lôi Sơn hay chưa, bèn không mạo hiểm mở mắt.

Lúc này, Khương Vũ trên lưng Chá Cô Tiếu đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ, tự hồ sắp tỉnh lại.

Sắc mặt mọi người biến đổi, nếu tiểu tử này phát điên, mở mắt ra thì không hay rồi.

Phía sau lưng Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu nhanh trí nhanh tay, lòng bàn tay hóa thành sống đao, nhảy vọt lên, đánh cho Khương Vũ vừa mới tỉnh lại hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu tử này đã mở mắt rồi sao?" Kim Toán Bàn vội vàng hỏi.

Đáng tiếc Trần Ngọc Lâu cũng không biết tình hình, người trong cuộc Khương Vũ đã hôn mê bất tỉnh.

Diệp Bạch nghĩ nghĩ, nếu Khương Vũ đã mở mắt, vậy thì đã dẫn đến Đại Hắc Thiên tỉnh giấc, họ có nhắm mắt lại cũng vô ích.

Con đường phía trước không mở mắt căn bản không thể đi, chi bằng tất cả cùng mở mắt, cùng xông qua.

Mọi người thương nghị một lát, đều đồng ý mở mắt.

Diệp Bạch tháo bịt mắt xuống, chỉ thấy nơi mọi người đang đứng là một hang động pha lê khổng lồ đến kinh ngạc, các mạch pha lê đan xen chằng chịt, lấp lánh ánh sáng bảy màu, đỉnh vòm cao hàng trăm mét kéo dài đến tận cùng bóng tối.

Phía sau mọi người là một con đường hầm màu trắng không thấy điểm cuối, hai bên đường hầm là vách pha lê, trên đó hiện lên những cảnh tượng ngày xưa.

Có cảnh Ma quốc tế tự, có thi thể Huyền Vũ thân hình khổng lồ đang chạy như bay, hóa ra vừa rồi những âm thanh mọi người che mắt nghe thấy đều đến từ các bức vẽ trên vách pha lê.

Vách pha lê này tựa như một máy quay phim thời gian, đã lưu giữ lại dáng vẻ ngày xưa.

Mọi người không kịp kinh thán nội dung trên vách pha lê, lại thấy Trần Ngọc Lâu chỉ về phía vực sâu phía trước.

Trong bóng tối vô tận, dưới vạn trượng vực sâu, một bộ hài cốt rắn tàn khuyết uốn lượn quanh co, có thể sánh với cự long.

Vực sâu tràn ngập khí đen, hài cốt rắn ẩn hiện mờ ảo.

Khoảng cách tuy xa, nhưng hài cốt rắn kia quá lớn, mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Kim Toán Bàn hít một hơi lạnh: “Còn nhớ chúng ta ở Hoàng Hà thấy Long Thần không?

Hai cái so với nhau, cũng chênh lệch quá xa rồi nhỉ, thế gian này sao lại có con rắn to lớn như vậy.” Diệp Bạch cũng vô cùng chấn

kinh, nếu bộ hài cốt rắn này duỗi thẳng ra, ước chừng dài đến vài nghìn mét, cái bóng rắn trăm mét ở Hoàng Hà so với thứ này, chẳng là gì cả.

Chá Cô Tiếu luôn cảm thấy sau khi mở mắt ra, nơi này có một loại biến hóa không rõ, y thúc giục nói: "Hiện tại vẫn là nên nghĩ cách xuống trước, dùng Mộc Trần Châu phá vỡ 'Hành Cảnh Huyễn Hóa'." Diệp Bạch thò đầu nhìn xuống dưới vách đá một vòng, thấy trong sương đen ẩn hiện một bậc thang đá, kéo dài xuống dưới.

Đây hẳn là bậc thang đá do người Ma quốc xây dựng.

Diệp Bạch nói: "Ta xuống trước, các ngươi ở lại đây." Bậc thang đá này lâu ngày không tu sửa, nhất định không chịu nổi trọng lượng của sáu người, Diệp Bạch liền nghĩ hắn một mình mang theo Mộc Trần Châu phá vỡ không gian.

Mọi người cũng không khách sáo, biết giao việc cho Diệp Bạch làm là chắc chắn nhất.

Chá Cô Tiếu cởi chiếc Quật Tử Bàn Sơn Giáp trên người đưa cho Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu cũng ném Tiểu Thần Phong cho Diệp Bạch.

Diệp Bạch sau khi trang bị giáp Bàn Sơn, cài Tiểu Thần Phong vào trong ủng da, liền nhảy vút một cái, nhảy lên bậc thang đá.

Hắn dẫm mạnh vài cái, bậc thang đá hơi rung chuyển, kết cấu ổn định vượt xa tưởng tượng của Diệp Bạch, thật không biết mấy nghìn năm trước người Ma quốc đã xây dựng nó như thế nào.

Thời gian cấp bách, Diệp Bạch cũng không dám chần chừ nữa, thi triển Kim Nhạn Công, thân pháp phiêu miểu, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Kim Toán Bàn thở phào một hơi, quay đầu nhìn về đường hầm

màu trắng, cảnh tượng trước mắt khiến y kinh ngạc không thôi.

Trên bức bích họa một bên đường hầm hiện lên cảnh tượng đẫm máu người Ma quốc dùng nô lệ tế tự, những nô lệ bị xương nhọn sắc bén móc đi hai mắt.

Người hành hình cầm xương nhọn, thủ pháp tàn nhẫn, mạnh mẽ đâm xuống, máu chảy không ngừng.

Đột nhiên, một vũng máu tươi từ trong bích họa bắn ra, mùi máu tanh lan tỏa khắp đường hầm màu trắng.

"Cái này…?" Kim Toán Bàn nhất thời nghẹn lời, không nói nên lời.

Thứ trong bích họa lẽ nào là thật?

Lúc này, một con mắt bị móc ra từ trong bích họa lăn xuống, một bàn tay thô ráp màu đen vậy mà từ trong bích họa thò ra, nhặt con mắt đẫm máu đó về.

Cái quái quỷ gì thế này.

Những gì xảy ra trước mắt quả thực đang thách thức thần kinh của mọi người.

Chá Cô Tiếu biết nơi này đã xảy ra một loại dị biến nào đó, dặn dò mọi người, nếu xảy ra nguy hiểm, đều chuẩn bị nhảy lên bậc thang đá.

Trong đường hầm màu trắng, mỗi bức bích họa đều lấp lánh những cảnh tượng khác nhau, dần dần, bắt đầu có thứ chui ra từ bích họa.

Côn Luân Thi thân hình gần bốn mét, dơi băng màu trắng thành đàn, và những con quái xà đen phát ra tiếng kêu tê tê… Một lượng lớn sinh vật tràn vào đường hầm màu trắng, những quái vật này bị ánh

mắt của mọi người hấp dẫn, gào thét xông tới.

Chá Cô Tiếu thần sắc kiên nghị nói: "Ta đi cầm chân chúng, các ngươi nếu không địch lại, thì chạy lên bậc thang đá." Nói xong, Chá Cô Tiếu liền xông lên, chỉ thấy cánh tay phải của y hóa thành một tấm khiên màu trắng thịt, và bắt đầu chiến đấu với Côn Luân Thi có thân hình lớn nhất.

Diệp Bạch nghe thấy tiếng ồn ào từ trên vách đá, liền biết sự tình không ổn, không dám lãng phí một chút thời gian nào nữa, trên bậc thang đá nghiêng dốc xuống, một bước mười mét, không lâu sau đã tiếp cận đáy vực.

Chương 312

Nơi đây tuy sương đen bao phủ, nhưng những thứ có thể nhìn thấy cũng nhiều hơn.

Trên hài cốt rắn thông thiên chất đống dày đặc những xác chết khô và xương người, có chỗ nhô ra đầu người, có chỗ lộ ra cánh tay và đùi, không nghi ngờ gì đều là những thân thể trần truồng, khô héo đen kịt, khiến người ta kinh hãi.

Còn có một số Tịnh Kiến A Hàm thân rắn mảnh mai đang bò trườn giữa xương người và xác chết khô, xem ra chúng đã lớn lên nhờ thịt người và xác chết khô này.

Bậc thang đá đã đến cuối, Diệp Bạch dẫm trên núi xác, tay cầm Mộc Trần Châu phát ra ánh sáng xanh thẳm, tiến về phía hài cốt rắn trung tâm, nơi rương báu pha lê tọa lạc.

Đột nhiên, một cánh tay khô héo từ trong núi xác thò ra, tự hồ muốn nắm lấy mắt cá chân Diệp Bạch, nhưng trực tiếp bị Diệp Bạch một cước đá thành từng mảnh xác.

Cảm giác núi xác đang rung chuyển, tự hồ có thứ gì đó muốn phục sinh từ bên trong núi xác, Diệp Bạch thầm kêu không ổn, Tử Sắc Cương Khí hộ thể nhanh chóng tiến lên.

Một lượng lớn xác chết khô và xương khô lảo đảo đứng dậy, chặn phía trước, nhưng bị Diệp Bạch xông qua làm cho tan tác.

Sau khi Diệp Bạch rời khỏi khu vực núi xác này, khí đen ngưng tụ thành một bàn tay lớn, mạnh mẽ ấn núi xác đang dị biến xuống.

Diệp Bạch nhận thấy phía sau có điều dị thường, nhưng cũng không nghĩ nhiều, di cốt Xà Thần và rương báu pha lê ngay phía

trước.

Đây là phần đuôi Xà Thần, ba khối xương đuôi Xà Thần và rương báu pha lê lấp lánh ánh sáng yếu ớt trong hư không, xung quanh không có một chút sương đen nào.

Khu vực này tự hồ cách biệt tất cả.

Diệp Bạch tay cầm Mộc Trần Châu, chậm rãi tiến vào không gian này.

Diệp Bạch không dám động vào xương đuôi Xà Thần trước, mà thu rương báu pha lê vào hệ thống, đang định mở ra, thì phát hiện bên ngoài trong sương đen tự hồ có một bóng người hiện lên.

"Ai đấy?" "Là ta, Diệp Bạch ca." Bóng người lộ diện, thân hình cao hai mét, chính là Khương Vũ.

Diệp Bạch nhíu chặt mày, hỏi: "Ngươi sao lại xuống đây?

Những người khác đâu rồi?" Khương Vũ nửa người dưới ẩn hiện trong sương đen, sắc mặt cứng nhắc nhưng hơi mỉm cười nói: "Bên trên xuất hiện rất nhiều quái vật, Trần đại ca bảo ta xuống trước giúp huynh." "Ngươi rốt cuộc là ai?" "Ta chính là Khương Vũ a, Diệp đại ca huynh không nhận ra ta sao?" Giọng Khương Vũ không mang một chút cảm xúc nào, cứ một câu lại "Diệp đại ca" càng khiến Diệp Bạch rợn người.

Khương Vũ vẫn luôn muốn bái hắn làm sư phụ, không thể nào gọi hắn là Diệp đại ca.

Diệp Bạch hít sâu một hơi, biết Khương Vũ trước mắt này hoặc là bị một thứ gì đó chiếm đoạt thân thể, hoặc là hoàn toàn là thứ hư cấu.

Sét sáng lóe lên, Diệp Bạch tung ra một luồng Chưởng Tâm Lôi uy lực không lớn về phía Khương Vũ.

Nhưng luồng sét còn chưa kịp tiếp cận Khương Vũ, liền bị một đám sương đen che chắn, biến mất vô hình.

Khương Vũ không còn che giấu nữa, lạnh lùng nói: "Hãy đặt Thần Châu gần xương rắn, 'Hành Cảnh Huyễn Hóa' sẽ tan biến, các ngươi liền có thể nhân cơ hội rời đi." Diệp Bạch hoàn toàn đen mặt: "Ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Khương Vũ đâu?" "Ta chính là Đại Hắc Thiên trong miệng các ngươi, tiểu tử này thiên phú dị bẩm, thể chất bất phàm, ta liền giữ lại, coi như phí qua đường của các ngươi." "…" Diệp Bạch không còn giữ lại, Chưởng Tâm Lôi liên tục giáng xuống Khương Vũ một cách bất chấp, nhưng từng đòn đều bị sương đen nuốt chửng.

Thấy vậy, Diệp Bạch cũng bình tĩnh lại, hiển nhiên, hắn không phải đối thủ của cái gọi là Đại Hắc Thiên này, bất quá, Đại Hắc Thiên này tự hồ cũng không thể tiếp cận xương rắn.

Diệp Bạch mở miệng nói: "Ngươi nếu thiếu xác thân, ta có thể mang ngươi ra ngoài, tìm một cái thích hợp nhất." Đại Hắc Thiên nói: "Đừng lãng phí thời gian với ta, những người đi cùng ngươi đang nguy hiểm cận kề, hãy mau chóng phá vỡ 'Hành Cảnh Huyễn Hóa', có lẽ mới có thể cứu được bọn họ." Diệp Bạch trầm mặc không nói, biết Đại Hắc Thiên này tư duy linh mẫn, không phải hắn có thể lừa gạt được.

Vậy là hắn đành chìm đắm tâm thần vào hệ thống, mở rương báu pha lê.

Hiện tại chỉ có thể đặt hy vọng vào rương báu, hy vọng có thể mở ra thủ đoạn tăng cường thực lực. [Rương báu pha lê: Bàn Đào 3000 năm, nguyên từ Tây Du Tiểu Giới, ăn vào thoát thai hoán cốt, thân thể cường kiện nhẹ nhàng, kéo dài tuổi thọ ngàn năm!] Vậy mà lại là thứ này, Diệp Bạch trong lòng hơi kinh ngạc, chuyện Tây Du ai cũng biết,

Bàn Đào 3000 năm trong hội Bàn Đào chỉ có tiên nhân mới có tư cách sử dụng, không phải phàm nhân bình thường có thể ăn.

Chỉ là không biết Bàn Đào 3000 năm này có đạt được công hiệu trong truyền thuyết hay không.

Bất quá, theo hệ thống nói, thứ này có thể tăng thọ ngàn năm, còn có thể cải biến thể chất, dù nói thế nào, có thể mở ra từ rương báu pha lê, đã không lỗ.

Tuy nói không phải thứ Diệp Bạch muốn nhất, nhưng cũng hy vọng có thể tăng thêm vài phần thực lực.

Diệp Bạch lấy Bàn Đào trong hệ thống ra, vẻ ngoài hồng phấn đậm, xung quanh tỏa ra tiên khí mơ màng, quả không phải vật phàm.

Vừa định đưa đến miệng cắn, chỉ thấy Bàn Đào hóa thành một luồng ánh sáng chói lọi chui vào miệng mũi Diệp Bạch.

Sau đó một luồng cảm giác nóng bỏng trong cơ thể Diệp Bạch dâng lên, máu toàn thân tự hồ đang sôi trào.

Diệp Bạch vội vàng tọa thiền điều tức, Tử Hà Chân Khí trong đan điền từng tầng thăng lên, đồng thời, một số cặn bẩn tạp chất từ trên da Diệp Bạch bài xuất ra.

Đại Hắc Thiên trong sương đen thấy cảnh này, đột nhiên nổi giận đùng đùng, bởi vì Bàn Đào mà Diệp Bạch vừa lấy ra có sức hấp dẫn cực lớn đối với nó.

"Đáng chết!" Đại Hắc Thiên hóa thành sương đen, ngưng kết thành một bàn tay lớn màu đen, vỗ mạnh về phía Diệp Bạch.

Ba khối xương đuôi Xà Thần phát ra ánh sáng, tạo thành một làn sóng ánh sáng màu trắng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ngăn chặn sương đen.

Diệp Bạch nhắm chặt hai mắt, chìm đắm trong quá trình Bàn Đào cải tạo thể chất của mình, không nghe không hỏi chuyện xảy ra bên ngoài.

Rất lâu sau, Diệp Bạch mới chậm rãi đứng dậy, thân hình cao thêm mười mấy centimet, trong mắt tinh quang lóe lên, hư không sinh điện.

Quả Bàn Đào 3000 năm này đã mang lại cho hắn sự biến hóa quá lớn.

Trước hết, thể chất vốn đã vô cùng cường hãn được tăng cường gấp mấy lần, thứ hai, Tử Hà Chân Khí đã tiến giai như chất lỏng, chiếm đầy toàn bộ đan điền.

Đây đã được coi là nửa bộ Tử Hà Thần Công pháp tu tiên, trải qua dịch trứng Hỏa Tích Dịch và công hiệu của Bàn Đào, đã không thể tiến xa hơn được nữa.

Viên Long Châu trong đan điền cũng bị linh khí Bàn Đào quét sạch, hóa thành dưỡng chất chảy vào toàn thân Diệp Bạch.

Điều quan trọng nhất là huyết mạch Bạch Hổ của Diệp Bạch cũng đã tiến giai.

Diệp Bạch lật lòng bàn tay, một luồng kim quang sắc bén lóe lên rồi vụt tắt.

Đây là Kim Sát Chi Lực do huyết mạch Bạch Hổ sau khi tiến giai mang lại, có thể bám vào tất cả những vật mà Diệp Bạch chạm vào, có thể gây ra sát thương không thể đảo ngược cho những vật âm tà.

Sau này, ngay cả khi Diệp Bạch dùng súng lục thông thường, gắn Kim Sát Chi Lực vào viên đạn, sát thương gây ra cho vật âm tà cũng nhiều hơn rất nhiều so với Desert Eagle.

Diệp Bạch tiến lên đối mặt với đôi mắt độc ác của Đại Hắc Thiên,

mang theo sát ý nói: “Buông Khương Vũ ra, ta hứa có thể để lại một khối xương rắn và một xác thân thượng hạng cho ngươi, nếu không ngươi sẽ được chứng kiến thủ đoạn của ta.” Đối với lời nói cứng rắn của Diệp Bạch, Đại Hắc Thiên cười lạnh một tiếng, không thèm để ý, biến mất trong sương đen.

Thấy vậy, Diệp Bạch lập tức nghĩ đến an nguy của Chá Cô Tiếu và những người khác, hắn vội vàng cầm Mộc Trần Châu lại gần xương đuôi Xà Thần, muốn phá vỡ không gian này.

Ba khối xương đuôi Xà Thần này là tinh hoa toàn thân của Xà Thần để lại, toàn bộ ‘Hành Cảnh Huyễn Hóa’ đều dựa vào ba khối xương đuôi này mà chống đỡ.

Cùng với việc Mộc Trần Châu dần tiếp cận, ba khối xương đuôi phát ra âm thanh chói tai sắc nhọn, Diệp Bạch phảng phất nghe thấy cảnh Xà Thần ai oán.

Trong vực sâu quỷ động vô tận, Xà Thần bị đánh rơi vào đó, trời đất mờ mịt, máu rắn đỏ tươi vương vãi… Mộc Trần Châu và xương rắn, hai loại di vật của thần nhân là vật tương khắc, thêm vào đó bên trong chúng ẩn chứa năng lượng vô tận, sau khi tiếp cận liền va chạm phát ra ánh sáng chói mắt.

“Oanh long!” Sau làn sóng xung kích khổng lồ, sương đen dưới vách đá bị xua tan, Diệp Bạch miễn cưỡng đứng vững thân thể, nhanh chóng nhặt ba khối xương rắn rơi xuống.

Đáng tiếc, Mộc Trần Châu sau trận xung kích này đã hóa thành bột phấn, Diệp Bạch còn chưa kịp nhặt, đã bay tán loạn.

Đồng thời, người tộc Trát Cách Lạp Mã, những tiểu dương nhân bên ngoài, đều cảm thấy trên người mình tự hồ có thứ gì đó biến mất.

Chương 313

Họ lật áo quần phía sau lưng, họa tiết mắt màu đỏ đang phai nhạt, lời nguyền đã hành hạ tộc Trát Cách Lạp Mã hàng nghìn năm cuối cùng đã biến mất.

Trong không gian xương rắn, đất rung chuyển dữ dội, toàn bộ không gian đang dần tan rã.

Diệp Bạch phát hiện không gian U Linh của mình cuối cùng đã có thể mở ra, hắn vội vàng đặt ba khối xương rắn vào không gian, lại lấy ra Phá Trận Bá Vương Thương và lớp vảy màu đỏ.

Có những thứ này trong tay, hắn đối địch với Đại Hắc Thiên kia, cũng có thể tự tin hơn vài phần.

Lúc này, Đại Hắc Thiên trên vách đá cuộn theo sương đen lại lần nữa tấn công đến, bất quá, trong tay nó có thêm hai người, Kim Toán Bàn và Khương Thiền Y.

Dáng vẻ hai người có chút thê thảm, đầu bù tóc rối, mình đầy vết thương vảy.

Kim Toán Bàn đã hôn mê bất tỉnh, còn Khương Thiền Y vẫn hai hàng lệ nóng, mắt sưng đỏ.

Vừa rồi Khương Vũ đột nhiên biến mất, họ lo lắng không thôi.

Nhưng không lâu sau, Khương Vũ lại đột nhiên xuất hiện, đánh bị thương Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đang đối địch với đám quái vật, rồi bắt hai người họ đến.

Em trai nàng bị yêu ma phụ thể rồi sao?

Sao lại như biến thành một người khác vậy.

“Giao xương rắn cho ta, nếu không hai người này sẽ không sống nổi nữa.” Đại Hắc Thiên vội vàng nói, không có năng lượng xương rắn chống đỡ, ‘Hành Cảnh Huyễn Hóa’ đã đang suy yếu, sức mạnh của nó đang nhanh chóng mất đi.

Diệp Bạch thần sắc ngưng trọng, đương nhiên muốn trì hoãn thời gian, nhưng Đại Hắc Thiên không có mấy phần kiên nhẫn, nó một tay nhấc Kim Toán Bàn lên, sương đen vô tận rót vào miệng mũi Kim Toán Bàn.

“A a a!” Kim Toán Bàn trong cơn hôn mê kêu gào thảm thiết, xé lòng xé phổi.

“Dừng lại!

Ta cho ngươi!” Diệp Bạch mắt đỏ ngầu, vội vàng gầm lên, từ không gian lấy ra một khối xương rắn.

“Còn hai viên nữa đâu?

Đưa hết cho ta, mau lên!” “Ta sẽ đưa ngươi một viên trước, đổi lại ngươi hãy trả người đó cho ta!” Diệp Bạch muốn mặc cả.

Nếu không giành lại được con tin, hắn tuyệt đối không dám ra tay.

E rằng nếu Đại Hắc Thiên này có được ba viên xà cốt và thoát khốn, thì sẽ không buông tha mấy người bọn họ.

Thế nhưng, sát tâm của Đại Hắc Thiên hiển nhiên đã vượt quá dự liệu của Diệp Bạch, chỉ thấy một đoàn hắc vụ ngưng kết thành mũi nhọn sắc bén, đâm thẳng vào bụng Kim Toán Bàn, rồi còn xoáy sâu bên trong.

Kim Toán Bàn bị xuyên thủng, ruột gan lộ cả ra ngoài.

Đại lượng tiên huyết phun trào, giây tiếp theo, đầu Kim Toán Bàn nghiêng sang một bên, dường như đã tắt thở.

Diệp Bạch thấy vậy đại nộ: "Nghiệt súc!" Đại Hắc Thiên tiện tay ném Kim Toán Bàn đi, chẳng mảy may bận tâm đến lời nguyền rủa của Diệp Bạch.

Y lại nhấc Khương Thiền Y lên, nói: "Đưa hết ba viên xà cốt ra đây, bằng không con bé này cũng sẽ có kết cục tương tự." Khương Thiền Y thấy Kim Toán Bàn bất động, cắn chặt môi tái nhợt, khóc thét: "Diệp Bạch, đừng để ý đến thiếp, đừng đưa cho nó bất cứ thứ gì!" Đại Hắc Thiên nheo mắt, vừa định cho Khương Thiền Y một bài học, thì thấy một đoàn lam quang từ phía sau đánh úp tới, khiến thân thể hắc vụ của y lập tức bị đông cứng.

Phía sau hắc vụ, mơ hồ có thể thấy Bạch Tu Long Ngư đang mang theo Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu bay tới.

Con Bạch Tu Long Ngư này vậy mà có thể sống cả dưới nước lẫn trên cạn.

Thật giỏi!

Thấy cơ hội này, Diệp Bạch quả quyết ra tay, lôi đình lóe sáng, thương xuất như rồng.

Tiếng sét nổ đùng đoàng, lôi quang chói mắt, Diệp Bạch trong nháy mắt đã tới nơi, mũi thương mang theo điện quang bổ xuống Đại Hắc Thiên.

Tuy lo lắng sẽ làm bị thương Khương Vũ, nhưng Diệp Bạch căn bản không dám giữ lại, tên Đại Hắc Thiên này thủ đoạn và trí lực còn lợi hại hơn Hiến Vương rất nhiều, buộc hắn phải dốc toàn lực.

"Bình!" Đại Hắc Thiên một tay đón lấy Bá Vương Thương, lôi quang lóe sáng chiếu rọi khuôn mặt y, không mảy may thương tổn.

"Cũng có chút thủ đoạn!" Đại Hắc Thiên vừa lộ nụ cười, liền thấy Diệp Bạch bỏ thương lật người, kim quang vô cùng sắc bén,

trong nháy mắt đã cắt đứt cánh tay y đang giữ Khương Thiền Y.

Diệp Bạch cứu Khương Thiền Y xong, quay đầu nhìn lại, Đại Hắc Thiên đã thoát khỏi sự trói buộc của lam quang, hắc khí đang bù đắp lại thân thể.

"Nhân loại, ngươi đang tìm chết!" Lời vừa dứt, Đại Hắc Thiên như đạn pháo bắn thẳng tới, Diệp Bạch vội vàng ném Khương Thiền Y về phía Trần Ngọc Lâu, rồi cứng rắn đón lấy một đòn này của Đại Hắc Thiên.

"Bình!

Bình!" Sau hai quyền, tử sắc cương khí hộ thân vỡ nát, Diệp Bạch vội dùng hai tay che mặt, máu mũi lập tức tuôn ra.

"Lực đạo này thật sự quá biến thái!" Diệp Bạch phun ra một ngụm máu.

Ba viên xà cốt đều nằm trên người Diệp Bạch, Đại Hắc Thiên cũng không còn tâm tư uy hiếp con tin nữa, dứt khoát dồn toàn bộ hỏa lực vào Diệp Bạch.

Chỉ cần giết chết ngươi, không tin xà cốt sẽ không rơi ra!

Quyền pháp của Đại Hắc Thiên lẫm liệt, tốc độ kinh người, Diệp Bạch vội vàng khởi động Nhập Vi Hình Thức, sau khi thời gian chậm lại, mới miễn cưỡng dây dưa với Đại Hắc Thiên.

May mắn là Tử Hà Chân Khí không ngừng tuôn trào, tử sắc cương khí vỡ nát rồi lại ngưng tụ, Nhập Vi Hình Thức cũng có thể duy trì liên tục.

Tuy nhiên, chỉ vài hơi thở sau đó, Diệp Bạch không làm Đại Hắc Thiên bị thương, ngược lại trên mặt còn thêm mấy dấu quyền.

Tên Đại Hắc Thiên này cũng rất thông minh, biết rằng vảy đỏ có

lực phòng ngự kinh người, chuyên môn nhằm vào mặt Diệp Bạch mà tấn công.

Mà Diệp Bạch tuy có thể dùng kim sát chi lực làm Đại Hắc Thiên bị thương, nhưng Đại Hắc Thiên rất nhanh có thể dựa vào hắc vụ để tái tạo thân thể, quả thực là vô giải.

Thấy Diệp Bạch rơi vào thế hạ phong, Bạch Tu Long Ngư truyền âm: "Diệp Bạch, đưa cho ta một viên long cốt trước, ngươi giữ chân Đại Hắc Thiên, sức mạnh của nó đang suy yếu, ta có được xà cốt xong sẽ lập tức đến giúp ngươi." Diệp Bạch phá miệng mắng: "Đưa xà cốt cho ngươi, ngươi có giữ nổi không?

Mau đến giúp ta cùng tiêu hao sức mạnh của nó đi, đợi việc thành công xong, ta nhất định sẽ đưa ngươi xà cốt!" Bạch Tu Long Ngư biết thời gian cấp bách, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định liên thủ với Diệp Bạch.

Nó vòng ra phía sau Đại Hắc Thiên, không ngừng phun ra một đạo lam sắc huyễn quang tập kích, khiến Đại Hắc Thiên phiền não.

Có một trợ thủ bên cạnh giúp mình, toàn bộ sức mạnh của Diệp Bạch mới được giải phóng.

Cảnh tượng vừa rồi bị Đại Hắc Thiên áp chế lập tức đảo ngược, Tử Hà Chân Khí của Diệp Bạch vận chuyển quá tải, toàn thân lôi đình lan tỏa, nơi nào đi qua, nhiệt độ đều tăng lên mấy phần.

Mỗi lần kim sát chi lực lóe lên, đều để lại vết thương trên người Đại Hắc Thiên.

Sau mấy lần giao phong, sức mạnh của Đại Hắc Thiên suy yếu nhanh chóng, hắc vụ dưới chân giảm đi một mảng lớn.

Mà Đại Hắc Thiên cũng có nỗi khổ không nói nên lời, lôi đình sức mạnh Diệp Bạch mang theo y còn có thể dùng hắc vụ chống đỡ,

nhưng kim sát chi lực dường như chuyên khắc chế sức mạnh hắc vụ của y.

Dù có thể dùng hắc vụ để tu bổ thân thể, nhưng tiêu hao năng lượng cũng nhiều hơn trước rất nhiều.

Kéo dài nữa, y thật sự sẽ tan biến cùng không gian này.

Chương 314

Hung quang trong mắt Đại Hắc Thiên lóe lên, biết rằng trong thời gian ngắn không thể làm Diệp Bạch bị thương, liền nảy sinh ý nghĩ đối phó Bạch Tu Long Ngư trước.

Diệp Bạch đánh cho Đại Hắc Thiên liên tục bại lui, hắn phân tâm nhìn lại, thấy Khương Thiền Y, Trần Ngọc Lâu và những người khác đã đang cứu chữa Kim Toán Bàn.

Nhìn thế này, sư phụ hắn vẫn chưa chết hẳn.

Nhưng ruột gan đều vỡ ra, vết thương này e rằng thần tiên cũng khó cứu.

Diệp Bạch đang lo lắng thì bị Đại Hắc Thiên chộp được cơ hội, chỉ thấy y tránh được công kích của Diệp Bạch, lập tức lóe đến trước mặt Bạch Tu Long Ngư.

Một quyền!

Hai quyền!

Rầm rầm vang dội!

"Cái con cá chết tiệt nhà ngươi!" Đại Hắc Thiên dốc toàn lực ra tay, Bạch Tu Long Ngư lập tức bị đánh nát bấy trong lớp đất, máu cá bắn tung tóe khắp nơi.

Diệp Bạch vội vàng quay lại, cứu lấy Bạch Tu Long Ngư đang thoi thóp.

"Diệp tiểu hữu, ta sắp không chịu nổi rồi, mau đưa ta một viên xà cốt." Bạch Tu Long Ngư than vãn, chỉ thiếu điều chưa ôm chặt lấy đùi Diệp Bạch.

Tuy Bạch Tu Long Ngư trong hố đất thân cá vặn vẹo, trông rất thảm, nhưng ai mà biết có phải là giả vờ để lừa xà cốt hay không.

Diệp Bạch qua loa nói: "Tên Đại Hắc Thiên này cứ quấn lấy ta, không tài nào rảnh tay được, ngươi hãy cố chịu thêm chút nữa, ta giết chết hắn sẽ đến cứu ngươi." Bên ngoài hố sâu, sức mạnh của Đại Hắc Thiên suy yếu cực nhanh, bây giờ đã bị Diệp Bạch áp đảo hoàn toàn.

Đại Hắc Thiên vội vàng nói: "Tên tiểu tử này đang lừa gạt ngươi, hiện tại ta đang ở thế hạ phong." Diệp Bạch nắm lấy cơ hội, ấn Đại Hắc Thiên xuống đất, kim sát chi lực bao phủ quyền đầu, giáng một trận bạo chùy lên đầu Đại Hắc Thiên!

"Đừng nghe nó chia rẽ, ta hiện tại đang bị hắn đánh đây, ngươi nghe tiếng này." "Rầm!

Rầm!

Rầm!" Âm thanh này cực kỳ giàu tiết tấu.

Trong hố đất, Bạch Tu Long Ngư nước mắt không ngừng chảy ra, nó không lừa người, nó thật sự sắp không chịu nổi rồi!

Lúc này, từ xa một tiếng gầm giận dữ ập đến, giống như tiếng chuông lớn đánh vào linh hồn mọi người.

Diệp Bạch chỉ cảm thấy âm thanh này thật quen thuộc, rất giống với quái vật đã gầm thét khiến hắn rơi xuống ám hà trong Quỷ Động.

Kim Toán Bàn bị trọng thương cùng Trần Ngọc Lâu và những người khác đều bị tiếng gầm này chấn cho hôn mê.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, trong làn hắc vụ loãng, một gã khổng lồ cao mười mấy mét bước tới, như một ngọn núi di động.

Cùng lúc đó, đường hầm màu trắng sụp đổ hoàn toàn, Xích Luyện

U Minh Hỏa Xà quấn lấy dung nham đỏ rực, mang theo thế cuồn cuộn tấn công.

Hai quái vật này hung uy kinh người, xem chừng đều là vì xà cốt mà đến.

Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn một cái, toàn bộ không gian vẫn đang chấn động, hắn không khỏi thở dài, sao không gian "Hành Cảnh Huyễn Hóa" này sụp đổ chậm chạp như vậy.

Ba đánh một, còn đánh thế nào đây?

Ai ngờ, tầng ngoài cùng của không gian này về cơ bản đã biến mất, hiện tại chỉ còn lại khu vực trung tâm.

U Minh Hỏa Xà và Diệp Bạch có thù oán, đôi mắt rắn còn lại đầu tiên đã khóa chặt Diệp Bạch.

Diệp Bạch vội vàng dùng xà ngữ nói: "Ân oán giữa chúng ta ra ngoài rồi tính, xà cốt đã bị tên kia cướp đi, nếu không đoạt lại được xà cốt, tất cả chúng ta sẽ tan biến cùng không gian này!" U Minh Hỏa Xà chuyển hướng, phun ra một tràng xà ngữ hướng về Đại Hắc Thiên, nhưng đôi mắt lại nhìn Diệp Bạch, như đang hỏi: "Xà cốt thật sự ở chỗ ngươi ư?

Tiểu tử này có gạt ta không?" Đại Hắc Thiên làm sao hiểu được xà ngữ, y ngỡ U Minh Hỏa Xà muốn cùng mình đối phó với nhân loại trước mắt, liền vội vàng gật đầu hưởng ứng.

Thấy U Minh Hỏa Xà cuộn theo liệt diễm cuồn cuộn lao về phía Đại Hắc Thiên, Diệp Bạch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, nắm vững một ngoại ngữ thật sự rất quan trọng.

Tuy nhiên, bên này, gã khổng lồ cao mười mấy mét cũng từ trong hắc vụ lộ diện.

Đầu y trọc lóc, không một sợi tóc, toàn thân mọc đầy thịt thối màu trắng, còn mang theo vết nước và băng, dường như vừa mới bò ra từ ám hà dưới tầng băng.

Lỗ mũi giống như núi lửa sắp phun trào, hơi nóng thở ra như hai luồng khói trắng.

Y lướt qua Kim Toán Bàn và những người khác đang nằm rạp trên đất, bị tiên huyết của Bạch Tu Long Ngư hấp dẫn mà đi.

Bạch Tu Long Ngư trong hố đất vẫy đuôi cá, nhích từng chút một bò ra.

Nó vội vàng nói vào đầu Diệp Bạch: "Tiểu hữu, ta vì giúp các ngươi mới chọc giận Huyền Vũ Cự Thi dưới ám hà, ngươi không thể thấy chết mà không cứu a!" Diệp Bạch nghĩ đến cảnh Bạch Tu Long Ngư ra tay giúp hắn vừa rồi, không khỏi thở dài một hơi, nhanh chóng nhặt lấy Phá Trận Bá Vương Thương, chắn trước Huyền Vũ Cự Thi.

Dù thế nào đi nữa, con long ngư này vẫn còn hữu dụng, không thể để nó chết ngay bây giờ.

Huyền Vũ Cự Thi thấy một tên sâu bọ nhỏ bé dám chặn trước mặt mình, lập tức nổi giận, bàn tay khổng lồ vung ra, mang theo kình phong gào thét, đánh về phía Diệp Bạch.

Đối phó với loại BOSS dạng lá chắn thịt này, nhờ vào tốc độ được Kim Nhận Công gia trì, Diệp Bạch tỏ ra ung dung.

Thân hình hắn nhanh chóng né tránh, Bá Vương Thương màu bạc lóe lên lam quang chói lọi, lại mang theo một tia kim quang sắc bén.

"Khuông Đương!" Diệp Bạch đáp xuống đất, nửa bàn tay của Huyền Vũ Cự Thi đã bị chém đứt gọn gàng, lộ ra thịt thối trắng bệch.

So với Đại Hắc Thiên, Huyền Vũ Cự Thi này cũng là sinh vật cùng đẳng cấp, không phải người thường có thể đối phó.

Nhưng đối với Diệp Bạch, Huyền Vũ Cự Thi thân hình khổng lồ, tuy lực đạo kinh người, nhưng tốc độ chậm chạp.

Chỉ cần có thể phá phòng, nghiễm nhiên nó chính là một mục tiêu sống.

Không như Đại Hắc Thiên, tốc độ ngang ngửa với hắn, hơn nữa còn có hắc vụ không ngừng tu bổ thân thể, không dễ đối phó.

Trong lúc suy tư, Diệp Bạch đã ra tay lần nữa, Bá Vương Thương như một thanh quang kiếm bắn ra, thẳng tắp nhắm vào yết hầu Huyền Vũ Cự Thi.

"Gầm!" Tiếng gầm khổng lồ còn chưa kịp thốt ra, đã bị Diệp Bạch một thương phá vỡ yết hầu.

Thân thương dài hai mét về cơ bản đều cắm sâu vào yết hầu Huyền Vũ Cự Thi, chỉ còn lại một đoạn mũi thương.

Ngay sau đó, Huyền Vũ Cự Thi ầm ầm đổ xuống đất, như núi lở đất nứt, đá sỏi bụi trần tung tóe khắp nơi.

Khương Thiền Y bị bụi trần làm tỉnh giấc, ngay lập tức lật người kiểm tra vết thương của Kim Toán Bàn.

"Kim sư phó?

Kim sư phó?" Kim Toán Bàn nhắm chặt hai mắt, hơi thở yếu ớt không thể nghe thấy.

Khương Thiền Y vội vàng rạch lòng bàn tay, để lượng lớn tiên huyết nhỏ vào vết thương ở bụng Kim Toán Bàn, tiên huyết không hòa tan với máu của Kim Toán Bàn, mà ngược lại đang nhanh chóng tu bổ các cơ quan bị tổn thương của Kim Toán Bàn, coi như đã cứu Kim Toán Bàn thoát khỏi lưỡi hái của tử thần.

Chương 315

Nhưng tiên huyết của Khương Thiền Y không phải thần dược, vết thương bên ngoài của Kim Toán Bàn quá nặng, mất máu quá nhiều, dù cơ quan được phục hồi cũng không sống được bao lâu.

Kim Toán Bàn tỉnh lại từ hôn mê, sắc mặt tái nhợt, nắm lấy tay Khương Thiền Y nói: "Khương tiểu nha đầu, đừng phí công vô ích, vết thương này của ta chỉ có thần tiên mới cứu được." Khương Thiền Y mắt đỏ hoe, tính bướng cũng nổi lên, lại rạch thêm bàn tay kia, muốn tranh thủ thêm chút thời gian cho Kim Toán Bàn.

Lúc này, Diệp Bạch buông Huyền Vũ Cự Thi đang nằm đổ xuống đất mà chạy tới.

Kim Toán Bàn vội vàng nắm lấy tay Diệp Bạch nói: "Đồ đệ, con cuối cùng cũng đến rồi, con nghe ta nói, ta đã tích trữ không ít gia tài, ở chỗ sư huynh ta…" "Đừng nói nữa, tiền con tích trữ tự mình đi mà tìm, hãy thả lỏng hơi thở, ta có thể cứu con." Diệp Bạch cắt ngang lời Kim Toán Bàn, lại bảo Khương Thiền Y đi đánh thức Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu dậy, để họ giúp hắn ngăn cản Huyền Vũ Cự Thi.

Huyền Vũ Cự Thi tuy bị Diệp Bạch trọng thương, nhưng sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường, không phải trong thời gian ngắn có thể giải quyết được.

"Diệp Bạch, máu của thiếp có thể cứu Kim sư phó!" Diệp Bạch nhìn đôi tay máu thịt be bét của Khương Thiền Y, có chút xót xa, con bé ngốc này, không biết dùng dao găm, không biết đã rạch bao nhiêu nhát lên tay mình.

"Nghe lời đi, chỗ này giao cho ta, bảo đảm sẽ cứu sống Kim sư phó của nàng." Khương Thiền Y lau đi nước mắt trên mặt, gật đầu,

sau đó đến bên cạnh Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

"Chá Cô Tiếu đại ca, Trần đại ca, hai người tỉnh lại đi…" Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu khi đối phó với quái vật xuất hiện trong đường hầm màu trắng đã bị thương không ít, vừa rồi lại bị tiếng gầm của Huyền Vũ Cự Thi làm chấn động tâm thần, có thể nói là thương chồng chất thương, đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Khương Thiền Y lay mạnh một hồi, mới đánh thức Chá Cô Tiếu.

Diệp Bạch đang dùng Chưởng Tâm Âm Lôi tu bổ bụng của Kim Toán Bàn, thấy Chá Cô Tiếu tỉnh lại, vội vàng nói: "Nhị ca, giúp ta giữ chân Huyền Vũ Cự Thi là được rồi, ta cần thời gian!" Chá Cô Tiếu nhìn Diệp Bạch một cái, lại quay đầu nhìn Huyền Vũ Cự Thi đã bắt đầu trèo dậy, ý thức có chút mơ hồ, nhưng y vẫn gật đầu, miễn cưỡng bò dậy, tay phải rút Phá Trận Bá Vương Thương ra, chống thương cà nhắc bước về phía Huyền Vũ Cự Thi.

Chưởng Tâm Âm Lôi thuộc mộc, có thể sinh ra bạch cốt, dưới sự khống chế của Diệp Bạch, nhiều cơ quan bị thương đều đang hồi phục, phần da thịt bụng bị đâm xuyên kia, vậy mà dưới sự kích thích của dòng điện lam sắc, đã mọc ra làn da trắng non mềm.

Chưởng Tâm Lôi tiểu thành, đã gần như tiên thuật.

Nhưng điều này vẫn chưa đủ, vết thương của Kim Toán Bàn không đơn giản như vậy, mất máu quá nhiều, bản nguyên tổn thương nghiêm trọng, chỉ có nuốt thần dược bổ sung tinh khí bản nguyên mới có thể cứu sống Kim Toán Bàn.

Vạn Niên Nhục Chi có lẽ hàm chứa không ít tinh khí bản nguyên, nhưng thứ này chỉ là phàm vật, cần thời gian tiêu hóa.

Đợi tiêu hóa xong, Kim Toán Bàn đã sớm chết rồi.

Ngoài Vạn Niên Nhục Chi, trên người Diệp Bạch chỉ có hai thứ có

thể đáp ứng điều kiện.

Một là Long Nguyên, tinh hoa của rồng, vào miệng tức hóa, nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong quá cuồng bạo, Kim Toán Bàn không tu luyện nội gia chân khí, căn bản không thể tiêu hóa sức mạnh Long Nguyên.

Thứ hai chính là tiên huyết của Diệp Bạch, vừa mới nuốt Bàn Đào ba ngàn năm trước hàm chứa năng lượng kinh người, nói thật, Diệp Bạch chỉ tiêu hóa một phần, còn một phần khác vẫn ẩn chứa trong cơ thể Diệp Bạch, xương cốt, máu huyết, cơ bắp.

Có thể nói, ngay cả nước tiểu của Diệp Bạch bây giờ cũng là thần dược khó có được trên đời.

Đương nhiên, cho Kim Toán Bàn uống nước tiểu là không thể, chỉ có thể cho uống máu.

Diệp Bạch rạch cổ tay mình, đổ tiên huyết vào miệng Kim Toán Bàn.

Thấy Kim Toán Bàn thần sắc khó hiểu, Diệp Bạch mở miệng nói: "Sư phụ, nếu muốn sống thì hãy uống thật nhiều, cứu sống người được hay không, xem người uống được bao nhiêu máu." Khoảnh khắc này, máu của Diệp Bạch như cam lồ mưa móc, chảy vào bụng Kim Toán Bàn lập tức hóa thành một luồng ấm áp, tư dưỡng toàn thân.

Gần kề cái chết, ai cũng là người tiếc mạng, Kim Toán Bàn cũng vậy, ông ta há miệng hấp thụ.

Bị người rạch vết thương để hút máu tự nhiên là đau đớn vô cùng, Diệp Bạch cắn chặt môi tái nhợt, không nói một lời.

Thấy cảnh này, Kim Toán Bàn một hàng nước mắt già nua chảy ra từ khóe mắt.

Cái vị máu tanh ngọt đắng ấy cứ lặp đi lặp lại xoa dịu tâm hồn ông ta.

Kim Toán Bàn mỉm cười ấm áp, đời này ông ta làm đúng nhất một việc chính là bái được một sư phụ tốt, thu được một đồ đệ tốt.

Kim Toán Bàn uống vài ngụm lớn, liền không muốn uống nữa.

"Ta uống đủ rồi, không uống nổi nữa, nếu lần này không sống được thì là trời muốn thu ta, không liên quan đến con.

Con mau đi xem thằng Trần tiểu tử đi, nó nằm đó nửa ngày rồi, vẫn chưa có động tĩnh gì." Diệp Bạch lúc này mới chú ý đến tình trạng của Trần Ngọc Lâu, y nằm thẳng trên đất, hai tai không ngừng rỉ máu, Khương Thiền Y đang lau chùi.

Mạch đập của Trần Ngọc Lâu rất yếu, hơi thở lúc có lúc không.

Diệp Bạch thấy vết thương của mình vẫn chưa đóng vảy, vội vàng cho Trần Ngọc Lâu uống một ít.

Bên kia, Chá Cô Tiếu tay cầm Bá Vương Thương dây dưa với Huyền Vũ Cự Thi, y biết mình không thể cứng đối cứng với Huyền Vũ Cự Thi, liền dựa vào thân thể linh hoạt, ngăn cản Huyền Vũ Cự Thi tiến lên.

Huyền Vũ Cự Thi tuy bị Diệp Bạch giáo huấn trọng thương, nhưng không để ý đến Diệp Bạch và những người khác, vẫn một lòng đuổi theo Bạch Tu Long Ngư, thề không xé nát long ngư thành từng mảnh nhỏ thì không dừng lại.

Thật không biết con Bạch Tu Long Ngư này đã làm chuyện thất đức gì.

Lúc này, một cảm giác nóng bỏng ập đến, hóa ra là Đại Hắc Thiên đã dẫn U Minh Hỏa Xà tới.

Đại Hắc Thiên tức giận, y đã bị con rắn ngu ngốc này truy đuổi một đường, về cơ bản là đã chạy một vòng quanh không gian dưới vực, nhưng con rắn này vẫn không chịu buông tha y.

Việc quan trọng nhất lúc này vẫn là đoạt lấy xà cốt, y liền muốn dẫn con rắn ngu ngốc này đến, hợp lực đối phó với Diệp Bạch.

Thấy Đại Hắc Thiên xông tới, Diệp Bạch chắn trước mọi người, hóa thân thành một quả đạn pháo màu tím, bay vút lên trời.

"Oanh!

Oanh!" Trong chớp mắt, Diệp Bạch đã giao đấu với Đại Hắc Thiên vài lần trên không trung, cuối cùng vẫn là Diệp Bạch cao tay hơn một bậc, chộp lấy cổ Đại Hắc Thiên, ném y ra xa.

Nhưng còn chưa kịp thở dốc, U Minh Hỏa Xà lại xông tới, nó vốn là vì Đại Hắc Thiên mà đến, nhưng nó cũng có thù với Diệp Bạch, tự nhiên không ngại bổ sung thêm một đao.

Dòng viêm lưu đỏ rực lướt qua không gian đen kịt, viêm lưu còn chưa tới, sóng nhiệt đã ập đến trước.

Diệp Bạch không thể lùi, chỉ đành vận đủ Tử Hà Chân Khí, dựng lên một lớp cương khí màu tím đường kính mười mét, bảo vệ mọi người bên trong.

Dòng viêm lưu như hỏa xà cuộn xoáy, Diệp Bạch ở giữa dòng viêm lưu, toàn bộ quần áo trên người hắn trong nháy mắt bị nhiệt độ cao chói chang hóa thành tro bụi đen kịt, chỉ còn lại lớp vảy đỏ.

Có vảy giáp hộ thể, dưới sóng nhiệt cao như vậy, Diệp Bạch không mảy may thương tổn.

Nhưng quần áo đã bị thiêu hủy hoàn toàn, trong ngọn lửa, con rắn nhỏ trong lòng hắn rơi xuống, Diệp Bạch vội vàng đưa tay đỡ lấy, bảo vệ con rắn nhỏ trong lòng bàn tay.

Thấy con rắn nhỏ, đôi mắt rắn của U Minh Hỏa Xà đột nhiên co rút lại, sau đó nó há miệng lớn hút vào, nuốt dòng viêm lưu trở lại vào bụng.

Nó vội vàng nói: "Con của ta sao lại ở trong tay ngươi?" (Xà ngữ) Diệp Bạch còn chưa kịp trả lời, tên Đại Hắc Thiên lại triển khai tấn công bất ngờ, tử sắc cương khí trong khoảnh khắc vỡ vụn.

Hai người dây dưa chiến đấu.

Diệp Bạch một tay ôm con rắn nhỏ, không thể dùng toàn lực, chỉ có thể bị động phòng ngự, bị Đại Hắc Thiên áp đảo.

Chính vào lúc này, toàn bộ không gian "Hành Cảnh Huyễn Hóa" đột nhiên rung chuyển!

Chỉ thấy một đạo lam sắc huyễn quang từ bên ngoài đánh ra, bắn vào bức tường không gian.

Bầu trời và núi đá bị xé rách, bên ngoài đen kịt, Bạch Tu Long Ngư dài mười mấy mét phát ra lam quang, lơ lửng từ trong núi đá lộ diện.

Diệp Bạch thần sắc chấn động, "Hành Cảnh Huyễn Hóa" còn chưa hoàn toàn phá hủy, Bạch Tu Long Ngư bên ngoài vậy mà đã phá vỡ không gian, cưỡng ép tiến vào.

Chương 316

Thân hình nó không lớn, nhưng cái cảm giác uy áp phát ra từ toàn thân khiến mọi người đều có chút khó chịu.

Đại Hắc Thiên vội vàng thu tay, sau khi kéo giãn khoảng cách với Diệp Bạch, y ẩn mình vào trong hắc vụ.

Cảm giác uy hiếp mà con Bạch Tu Long Ngư này mang lại quá lớn, e rằng còn mạnh hơn y lúc toàn thịnh không ít.

Nếu nó cũng vì xà cốt mà đến, thì thật sự phiền phức rồi.

Con Bạch Tu Long Ngư đang bị Huyền Vũ Cự Thi đuổi đánh cũng trợn tròn mắt cá, nó không ngờ, bản thể của mình bên ngoài lại cường đại đến vậy.

Tình hình có chút tệ, dựa theo tính cách của chính nó, tuyệt đối sẽ không buông tha chính mình.

Hiện tại vết thương của nó quá nặng, dù có được xà cốt, e rằng cũng không chạy thoát được.

"Xà cốt ở chỗ ai?" Bạch Tu Long Ngư bên ngoài mở miệng, âm thanh hiện lên trong đầu mỗi người.

U Minh Hỏa Xà, Đại Hắc Thiên, Huyền Vũ Cự Thi, Diệp Bạch.

Tất cả đều nghe thấy.

Diệp Bạch và Đại Hắc Thiên vội vàng chỉ vào nhau: "Ở chỗ hắn!" Bạch Tu Long Ngư bên ngoài nhìn về phía Diệp Bạch, hiện lên một luồng sát ý.

Giây tiếp theo, chỉ thấy một đoàn lam sắc huyễn quang thô lớn từ miệng cá bắn ra, không gian dọc đường đều bị xé rách, trực tiếp đánh

úp Diệp Bạch.

Diệp Bạch không ngờ Bạch Tu Long Ngư lại ra tay quả quyết đến vậy, chỉ có thể vội vàng điều động chân khí hộ thể.

Tử sắc cương khí dưới lam sắc huyễn quang yếu ớt không chịu nổi, trong nháy mắt tan rã.

Loại sức mạnh này căn bản không phải hắn có thể chống đỡ được hiện tại!

Khoảnh khắc mấu chốt, lớp vảy đỏ do Chân Vũ Đại Đế để lại bùng phát ra ánh sáng cực lớn, hai văn Quy Xà hoạt động linh hoạt, không gian rung chuyển, hóa thành vật sống lơ lửng giữa không trung, đỡ lấy một đòn này cho Diệp Bạch.

Bạch Tu Long Ngư thấy Diệp Bạch còn có thủ đoạn này, không khỏi tăng thêm mã lực cho lam sắc huyễn quang.

Theo nó thấy, dù xà cốt ở chỗ ai, Diệp Bạch đều là mối đe dọa lớn nhất của nó.

Đã dùng xong rồi, những kẻ không tính toán được vận mệnh này, đều đáng chết!

Lúc này, U Minh Hỏa Xà lại phun một luồng viêm lưu về phía Bạch Tu Long Ngư trên không, giúp Diệp Bạch giảm bớt áp lực cực lớn.

Trong đầu Đại Hắc Thiên đang xem kịch truyền đến một đoạn âm thanh: "Đây là ta của tương lai, theo tính cách của nó, nhất định sẽ không buông tha chúng ta, chúng ta nhất định phải liên thủ đối phó nó." Đại Hắc Thiên nhìn Bạch Tu Long Ngư vẫn đang vùng vẫy dưới đất, không khỏi cười khẩy một tiếng.

Lừa y đi làm bia đỡ đạn, làm sao có thể?

Hiện tại chỉ có giết chết nhân loại kia, mới có thể đoạt lấy xà cốt.

Còn về con Bạch Tu Long Ngư trên không kia tuy lợi hại, nhưng chỉ cần Đại Hắc Thiên muốn chạy, không ai có thể ngăn cản y.

Sau khi suy nghĩ, Đại Hắc Thiên dùng hắc vụ ngưng kết thành cốt thứ, lại lần nữa xông về phía Diệp Bạch.

Bạch Tu Long Ngư dưới đất không khỏi thở dài: "Diệp Bạch ta cũng không thể giúp ngươi!" Trong tình thế nguy cấp này, Diệp Bạch nghiến chặt răng, cuối cùng cũng lấy xà cốt ra.

Ba viên xà cốt phát ra ánh sáng huỳnh quang yếu ớt được tung cao, dưới sự va chạm của lam sắc huyễn quang hóa thành vô số mảnh vỡ nhỏ li ti, bay về tứ phía.

Bạch Tu Long Ngư trên không, Đại Hắc Thiên, U Minh Hỏa Xà đều dừng tay, bắt đầu tranh đoạt mảnh vỡ xà cốt.

Đáng thương cho Bạch Tu Long Ngư dưới đất chỉ có thể trơ mắt nhìn xà cốt tứ tán, vô lực tranh đoạt.

Tận dụng cơ hội này, Diệp Bạch vác Kim Toán Bàn lên lưng, để Khương Thiền Y bám vào ngực mình, tay trái xách Trần Ngọc Lâu, tay phải đỡ Chá Cô Tiếu, nhanh chóng bỏ chạy.

Kim Nhạn Công của Diệp Bạch được thi triển đến cực hạn, tuy mang theo vài trăm cân trọng lượng, nhưng cũng nhanh đến mức mắt thường chỉ có thể thấy tàn ảnh.

Chỉ là khi đi ngang qua đầu Bạch Tu Long Ngư, Diệp Bạch đã ném xuống một viên xà cốt nhỏ.

Bạch Tu Long Ngư mừng rỡ, có còn hơn không, vội vàng ngậm xà cốt độn thổ bỏ chạy.

Đầu tiên xuyên qua đường hầm màu trắng, Diệp Bạch lại ra khỏi

mỏ, phá vỡ tầng băng, sau đó lấy ra Vạn Niên Bạng Châu, trốn vào ám hà.

Không gian "Hành Cảnh Huyễn Hóa" đang bị phá hủy, tất cả những thứ được sản sinh trong không gian này đều đang chậm rãi tan biến.

Trong một hang đá ở ám hà, Diệp Bạch lấy ra ba viên xà cốt nhỏ bằng ngón tay cái, bảo vệ con rắn nhỏ, trứng thằn lằn, hộp băng sắp biến mất.

Ba viên xà cốt nhỏ này là do Diệp Bạch lén lút dùng kim sát chi lực cắt từ xà cốt nguyên bản ra, rất đều nhau.

Mỗi viên nhỏ đều có kích thước bằng một phần ba viên ban đầu, gộp lại sẽ là một viên xà cốt hoàn chỉnh.

Chỉ có Đại Hắc Thiên mới nhìn thấy kích thước long cốt, nhưng trong tình huống cấp bách như vậy, Đại Hắc Thiên hiển nhiên không phát hiện kích thước long cốt Diệp Bạch ném ra có gì bất thường, sau khi xà cốt hóa thành mảnh vỡ, y chỉ có thể tranh đoạt xà cốt với những người khác.

"Oanh long long!" Trong mỏ dường như đã đánh thật sự, ngay cả những người đang trốn sâu trong ám hà vẫn có thể cảm nhận được dư chấn rung chuyển trời đất.

Đối với Diệp Bạch, bọn họ đánh càng thảm liệt càng tốt.

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương, để họ có thể an toàn thoát khỏi nơi đây.

Thời gian từ từ trôi đi, tất cả vật chất trong không gian "Hành Cảnh Huyễn Hóa" đều đang dần dần biến mất.

Nước ám hà, bùn đất, đá, tầng băng.

Tất cả đều hóa thành ánh sáng trắng nhạt tứ tán, dù sao đây bản thân vốn là một huyễn cảnh, chỉ nhờ năng lượng của xà cốt duy trì, mới có thể tồn tại.

Không gian vỡ nát, nước hồ bên ngoài tràn vào, tạo thành một xoáy nước khổng lồ, cuốn Diệp Bạch và những người khác vào trong.

Trong hồ ngầm không một tia sáng, Diệp Bạch và những người khác từ dưới nước chui ra.

Nửa ngày sau, trên sông băng vô tận, trong lều quân dụng màu xanh lá cây đơn giản, Khương Thiền Y đang tận tình chăm sóc Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn.

Gió bấc lẫn tuyết hoa gào thét, trời đất đóng băng, Diệp Bạch ra ngoài tìm một vòng, không tìm thấy củi khô để đốt, chỉ đành trở lại trong lều, dùng chân khí làm nóng hai ấm nước nóng, để Khương Thiền Y cho hai người uống.

Ba viên trứng kỳ nhông lửa mang ra từ không gian "Hành Cảnh Huyễn Hóa" bị nước hồ làm vỡ hai viên, với nguyên tắc không lãng phí, Diệp Bạch đổ dịch trứng ra, dùng Chưởng Tâm Lôi xào trứng, chia cho mỗi người không ít.

Một ngày sau, Trần Ngọc Lâu mới tỉnh lại từ hôn mê, mọi người thương nghị một phen, chuẩn bị nghỉ ngơi hai ngày trước, đợi vết thương lành hẳn rồi mới tính toán.

Chuyến đi này tuy gặp nhiều trắc trở, nhưng mục đích của mọi người coi như đã hoàn thành, lời nguyền của tộc Trát Cách Lạp Mã đã được giải trừ, Diệp Bạch cũng có được thủy tinh bảo tương, có được nghìn năm thọ mệnh.

Ngoài ra, còn mang ra được một viên trứng kỳ nhông chủng loại đặc biệt, mười mấy viên lưu ly châu màu đỏ, rắn con, rùa lột xác,

Sinh Nhân Chi Quả vân vân, thu hoạch khá phong phú.

Điều đáng tiếc duy nhất là, đoàn sáu người, khi trở ra chỉ còn lại năm người, Khương Vũ bị Đại Hắc Thiên chiếm đoạt thân thể, sống chết không rõ.

Nghĩ đến Đại Hắc Thiên, Diệp Bạch thở dài một hơi, không biết y có thể đoạt được xà cốt, thoát ra khỏi không gian "Hành Cảnh Huyễn Hóa" hay không.

Chương 317

Kim Toán Bàn ước chừng, rất có thể là Khương Vũ đã mở mắt trong đường hầm màu trắng, dẫn đến Đại Hắc Thiên chui vào được sơ hở, từ đó chiếm đoạt thân thể Khương Vũ.

Đáng tiếc Đại Hắc Thiên không phải âm thể, các thủ đoạn trừ tà như lôi đình đều vô hiệu đối với y, Diệp Bạch cũng không có cách nào cứu Khương Vũ trở về.

Diệp Bạch nghĩ một lát, cho dù bắt được Đại Hắc Thiên, cũng phải biết rõ lai lịch của Đại Hắc Thiên trước, mới có thể đối chứng mà hạ thuốc, đuổi Đại Hắc Thiên ra khỏi thân thể Khương Vũ.

Nhưng người duy nhất có thể cung cấp thông tin cho Diệp Bạch, chỉ có con Bạch Tu Long Ngư xuất hiện từ không gian kia, cũng không biết tên kia có được mảnh long cốt nhỏ của Diệp Bạch, có thể thuận lợi thoát thân hay không.

Lại hai ngày trôi qua, dưới sự điều dưỡng của Diệp Bạch, vết thương của Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn hồi phục cực nhanh, đã có thể xuống đất đi lại.

Trong thời gian này, Diệp Bạch từng lén lút quay lại hồ ngầm, nhưng không phát hiện bất cứ thứ gì.

Trong hồ không thấy tung tích Bạch Tu Long Ngư, Đại Hắc Thiên, U Minh Hỏa Xà, cũng không biết trong mấy phe kia ai là người chiến thắng cuối cùng.

Đã vậy, Diệp Bạch và những người khác liền không chuẩn bị ở lại nơi đây.

Trong thời tiết cực hàn, mọi người đều ngậm một viên lưu ly châu

màu đỏ để tránh rét, rồi lên đường trở về nhà.

Năm ngày sau, Diệp Bạch và những người khác trở về cao nguyên gần Khắc Lạp Mễ Nhĩ thuộc dãy núi Côn Luân, đến nghỉ ngơi tại nhà của mục dân Ô Cát.

Ô Cát thấy Diệp Bạch và mấy người có thể trở về từ dãy núi Côn Luân rất đỗi vui mừng, làm đầy một bàn mỹ thực để chiêu đãi năm người.

Thấy Khương Vũ không có mặt trong số họ, mà Khương Thiền Y lại mang theo vẻ mặt buồn bã, Ô Cát hiểu chuyện không hỏi nhiều, chỉ nhiệt tình chu đáo phục vụ mọi người.

Màn đêm buông xuống, như một dải lụa ngọc hà tinh tú vắt ngang nam bắc.

Trong lều, Diệp Bạch lấy tấm cổ đồ trộm được từ Thanh Long ra ngắm nghía.

Cổ nhai được ghi trên cổ đồ nằm trong dãy núi Côn Luân, nếu muốn khám phá bí mật của cổ nhai này, đi đi lại lại, chắc chắn phải tốn hơn một tháng.

Hiện tại bọn họ đã đi ra ngoài quá lâu, tình hình Cửu Môn ở Trường Sa Diệp cũng không biết thế nào, nếu còn trì hoãn nữa e rằng thật sự sẽ xảy ra chuyện, tấm cổ đồ này cứ tạm gác lại vậy.

Cất cổ đồ trở lại không gian, Diệp Bạch lại lấy con rắn nhỏ ra, mấy ngày được nuôi dưỡng, trên người rắn nhỏ dần dần mọc ra những vảy rắn có hoa văn xen kẽ lam và đỏ.

Có thể thấy, đây là thai rắn do Minh Diễm Hỏa Xà và U Diễm Lam Xà sinh ra.

Thật không biết, cách một con ám hà, hai con rắn này làm sao có thể gặp nhau.

Rắn nhỏ còn chưa biết nói xà ngữ, chỉ có thể dùng lưỡi rắn để biểu đạt sự yêu thích, Diệp Bạch dùng sữa dê trộn với dịch Vạn Niên Nhục Chi cho nó ăn, mỗi lần ngửi thấy thức ăn, nó đều vẫy đuôi rắn, quấn quanh ngón tay Diệp Bạch để ăn.

Rắn nhỏ ngoan ngoãn vâng lời, Diệp Bạch đặt cho nó một cái tên mới, mọc vảy hoa văn xen kẽ, vậy thì gọi là Tiểu Hoa.

Tuy nhiên, Tiểu Hoa dường như đã kế thừa năng lực của mẹ nó, có thể phun ra vô lượng nghiệp hỏa, mấy lần khi ăn bị sữa dê làm sặc, đều phun ra một chùm lửa lam sắc nhỏ, nếu không phải Diệp Bạch né tránh kịp thời, đã sớm bị nghiệp hỏa thiêu thành tro bụi.

Tuổi tuy nhỏ, nhưng lực phá hoại lại rất lớn, điều này cũng khiến Trần Ngọc Lâu và những người khác căn bản không dám đến gần Tiểu Hoa.

Nuôi rắn cũng có rủi ro.

Diệp Bạch chuẩn bị đợi Tiểu Hoa hiểu chuyện rồi, sẽ dạy nó cách khống chế vô lượng nghiệp hỏa, tránh sau này làm bị thương người của mình.

Nghỉ ngơi một đêm ở chỗ Ô Cát, ngày thứ hai mọi người sớm khởi hành, nhưng chưa đi được bao xa, ba chiếc xe tải quân sự màu xanh lá cây đã chạy tới đối diện, cuốn lên một trận bụi đất.

Diệp Bạch nhìn thấy tài xế trên xe, là khuôn mặt quen thuộc, người của Uông gia.

Xe tải quân sự dừng trước mặt Diệp Bạch và những người khác, Uông Nguyên từ chiếc xe tải ở giữa bước xuống.

“Lên xe đi?

La Sát đại nhân bảo tôi đưa các ngài đi một đoạn.” Y vỗ vỗ cửa xe.

Diệp Bạch cau mày nói: "Ngươi làm sao biết chúng ta ở đây?" Uông Nguyên hiểu rõ thủ đoạn của Diệp Bạch, không giấu giếm, mở miệng nói: "Dãy núi gần đây chúng ta đều có mật thám, các ngài vừa ra khỏi sông băng là chúng ta đã biết rồi." Diệp Bạch gật đầu, dẫn mọi người lên xe.

Có xe mà không đi thì là kẻ ngốc, bây giờ thực lực đại trướng, Diệp Bạch thật sự không sợ thủ đoạn nhỏ của Uông gia.

Trên xe, Diệp Bạch hỏi: "Ngươi muốn đưa chúng ta đi đâu?" "Tùy ý ngài, La Sát đại nhân nói, ngài muốn đi đâu, chúng tôi sẽ đưa ngài đến đó, dù là về Trường Sa, cũng không phải là không thể." Diệp Bạch cười cười, hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất: "Trừ chúng ta ra, còn có ai khác từ sông băng đi ra không?" Uông Nguyên thần sắc ngưng trọng hẳn lên: "Có một người, khoảng một tuần trước, hắn quấn khăn đen tấn công một cứ điểm của Uông gia chúng tôi, toàn bộ doanh trại bảy mươi tám người, không một ai sống sót, chỉ có hai người Uông gia đi tuần tra bên ngoài không bị hại." Diệp Bạch vội vàng hỏi: "Người đều chết như thế nào?

Doanh trại có để lại manh mối gì không?" Uông Nguyên lấy ra một mảnh vải đen đưa cho Diệp Bạch: "Đây là thứ rơi ra từ người hắn, còn nữa, qua kiểm tra của chúng tôi, người này cao hai mét, không giống người thường, doanh trại để lại không ít viên đạn bị cong, cho thấy viên đạn đã bắn vào một thứ gì đó rất cứng nên bị biến dạng." Diệp Bạch chạm vào chất liệu của mảnh vải đen, chính là quần áo trên người Khương Vũ.

Đại Hắc Thiên quả nhiên đã trốn thoát, hơn nữa còn có thể giết chết toàn bộ bảy mươi sáu người Uông gia trang bị đầy đủ vũ khí, điều đó chứng tỏ thực lực của y vẫn còn bảo toàn không ít.

Diệp Bạch ném mảnh vải đen trở lại.

“Là La Sát bảo ngươi đến ư?” “La Sát đại nhân nói với tôi, chỉ có ngài mới biết nhân quả của chuyện này, vì vậy, chúng tôi muốn mời ngài đến một cứ điểm của Uông gia chúng tôi, cách đây cũng chỉ một ngày đi xe.” “Chúng ta?

Có những ai?” “Bạch tiên sinh và La Sát đại nhân.” Diệp Bạch có chút bất ngờ: “Bạch Cổ Phong cũng đến ư?” Uông Nguyên gật đầu.

“Nếu ta không đi thì sao?” Uông Nguyên mở miệng nói: “Bạch tiên sinh nói, Trường Sa dưới sự chăm sóc của ông ấy không có chuyện gì xảy ra, cho nên ngài không cần lo lắng tình hình ở nhà, hơn nữa cứ điểm của chúng tôi vật tư phong phú, rất thích hợp để nghỉ dưỡng chữa thương, ngoài ra, chúng tôi có một sân bay quân sự nhỏ, có thể đưa các ngài về Trường Sa.” Diệp Bạch cười cười, Bạch Cổ Phong này đúng là đã suy tính chu đáo mọi chuyện.

Nhưng Uông gia thật sự quá hào phóng a, tùy tiện một cứ điểm cũng có máy bay quân sự.

Diệp Bạch tuy có tiền, nhưng ở trong nước cũng không cách nào có được máy bay, chỉ có thể dựa vào quan hệ nước ngoài, buôn lậu vào.

Dù có mua được, cũng không có chỗ xây sân bay, không dám công khai sử dụng.

Thấy Diệp Bạch không trả lời, Uông Nguyên lại bổ sung: “Đương nhiên, nếu ngài vẫn không muốn, chúng tôi có thể đưa các ngài về Trường Sa, nhưng chúng tôi chỉ có thể dùng ba chiếc xe tải này để đưa các ngài đi.” Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: “Đã vậy, vậy thì đến cứ điểm của các ngươi đi, gặp lại người quen cũ.” Một ngày sau, ba chiếc xe tải quân sự lái vào một căn cứ quân sự lớn.

Căn cứ chiếm diện tích rất lớn, các loại công sự quân sự đều đầy đủ, Uông Nguyên đầu tiên dẫn Diệp Bạch và những người khác đến

nhà tắm, nhà ăn, rồi lại chia cho mỗi người một phòng ký túc xá lớn.

Ở trong tuyết lâu như vậy, mọi người chưa được tắm một cái nước nóng thoải mái.

Nhà tắm của căn cứ Uông gia rất lớn, còn có cả người chuyên cọ lưng, có thể nói là phục vụ chu đáo.

Diệp Bạch làm sao không biết Uông gia đang tính toán gì, không nghi ngờ gì là muốn xem hình xăm phía sau lưng họ, vì vậy, trong bốn người đàn ông, chỉ có Kim Toán Bàn được hưởng dịch vụ cọ lưng.

Tắm rửa sạch sẽ, ăn no uống đủ xong, Uông Nguyên nói với mọi người: "Các đại nhân chỉ yêu cầu gặp Diệp tiên sinh, vì vậy xin chư vị hãy ở trong ký túc xá, có bất cứ việc gì có thể gọi chúng tôi." "Cẩn thận một chút, cái này là ăn của người ta thì phải ngậm miệng, họ ân cần khách sáo như vậy, phải đề phòng." Kim Toán Bàn nói toạc móng heo trước mặt Uông Nguyên, cũng không hề né tránh.

Diệp Bạch gật đầu, theo sau Uông Nguyên.

Trong một căn phòng dưới lòng đất, Diệp Bạch gặp La Sát và Bạch Cổ Phong.

Căn phòng dưới lòng đất âm u, không gian không lớn, chỉ có một chiếc đèn điện màu vàng mờ ảo hơi lắc lư treo trên trần nhà.

Trong không khí còn có một mùi máu tanh.

"Tổ…" Diệp Bạch nghĩ một lát, sửa lời nói: "Bạch tiên sinh." Bạch Cổ Phong thấy Diệp Bạch xong, khuôn mặt nghiêm túc lập tức lộ ra nụ cười: "Cuối cùng cũng gặp được con rồi, thế nào, lời nguyền của nhị ca con đã giải trừ chưa?" "Coi như có kinh không hiểm, đã giải trừ rồi." Diệp Bạch gật đầu.

Bạch Cổ Phong cười nói: "Vậy thì tốt, trong thành Trường Sa xuất hiện không ít thế lực bất an, dù có ta giúp đỡ cũng không phải kế lâu

dài, thân phận của con đặc biệt, sau này việc xuống mộ cứ giao cho người khác đi, Cửu Môn vẫn cần con đích thân trấn giữ." Tiếp đó, Bạch Cổ Phong lại thao thao bất tuyệt nói không ít chuyện gia đình với Diệp Bạch, chỉ đứng trên lập trường trưởng bối của Diệp Bạch, lời lẽ trong ngoài đều là sự quan tâm.

Dù sao Bạch Cổ Phong cũng là trưởng bối của mình, Diệp Bạch cũng thu liễm phong thái ngày thường, ngoan ngoãn lắng nghe.

Chương 318

La Sát đứng một bên không nhịn được: "Này này, Diệp Bạch, ta cái người sống này đã đứng đây nửa ngày rồi, ngươi không có biểu thị gì sao?" Diệp Bạch cười cười, mở miệng nói: "La Sát đại nhân, đã lâu không gặp." La Sát xua tay: "Thôi đi, không thành ý, bảo ngươi đến là có việc muốn ngươi giúp đỡ?" "Việc gì?

Nhờ ta giúp đỡ thì rất đắt đó." "Ngươi cứ xem rồi nói." La Sát mở hộp sắt trước mặt ba người, chỉ thấy trong hộp đặt một thi thể tàn khuyết.

Đầu lâu của thi thể dường như bị bóp nát khi còn sống, không nhìn rõ diện mạo, tứ chi và thân thể chỉ còn lại một phần nhỏ.

Xem ra, người này trước khi chết đã phải chịu rất nhiều tra tấn.

"Đây là thi thể của ai?" Diệp Bạch cau mày nói.

"Thanh Long." La Sát có chút tiếc nuối nói.

"Thanh Long!" Diệp Bạch lộ vẻ kinh hãi, nhíu mày suy nghĩ một lát, lập tức hỏi: "Đây là do tên bịt mặt kia làm ư?" La Sát gật đầu, lấy ra bản đồ, chỉ vào một vị trí nói: "Thi thể được phát hiện ba ngày trước, ngay trên một đỉnh núi thuộc dãy Côn Luân." Diệp Bạch nheo mắt, nơi này dường như gần với cổ nhai được miêu tả trên cổ đồ, lẽ nào Thanh Long đã gặp Đại Hắc Thiên ở nơi này?

La Sát thở dài nói: "Chúng tôi phát hiện thi thể xong, Thanh Long đã chết một ngày, thi thể bị chó sói và mãnh cầm gần đó ăn thịt, chỉ còn lại những thứ này, thật đáng tiếc, chết thảm đến vậy, không có cách nào phục hồi hình xăm huyết mạch phía sau lưng hắn, tôi vẫn rất tò mò rốt cuộc hắn là huyết mạch gì." Diệp Bạch không trả lời La Sát, bước tới lục lọi một hồi trong đống thi thể, hỏi: "Các ngươi làm sao

có thể tìm thấy hắn trên dãy tuyết sơn mênh mông này?" Bạch Cổ Phong giải thích: "Thanh Long là một trong những cao tầng của Uông gia, sau khi hắn chết Uông gia tự nhiên có thủ đoạn để biết, chúng tôi huy động không ít người tìm kiếm, mới tìm thấy di hài của hắn trên đỉnh núi." "Vậy, các ngươi tìm ta đến là vì?" La Sát cười nói: "Tiểu tử, tên bịt mặt sát hại Thanh Long là Khương Vũ, nhưng lại là do ngươi từ chỗ ẩn nấp cứu ra, một đường đưa đến núi Côn Luân, ngươi không giải thích một chút về những gì các ngươi đã gặp phải ở Ác La Hải Thành sao?" Diệp Bạch nhìn hai người một cái: "Đều là người nhà, ta cũng không giấu giếm, chúng ta ở Ác La Hải Thành quả thật đã gặp phải chuyện không thể tưởng tượng, hơn nữa sự nguy hiểm bên trong còn hơn cả Hiến Vương Mộ chứ không kém, Khương Vũ bên trong đã bị một loại yêu tà xâm nhập." "Yêu tà xâm nhập?

Là loại yêu tà nào?" La Sát hỏi.

Diệp Bạch mô tả lại năng lực của Đại Hắc Thiên một lần, La Sát biến sắc mặt, rơi vào im lặng.

Thấy vậy, Diệp Bạch khẽ cười, xem ra Quỷ Mẫu Ma Quốc cũng không phải cái gì cũng không biết.

Bạch Cổ Phong hỏi: "Diệp Bạch, nếu để con đối đầu với Khương Vũ, con có mấy phần chắc chắn?" Diệp Bạch cười khổ nói: "Nói thật, ta không có nửa điểm chắc chắn, cái thứ đó khả năng chạy trốn quá quái lạ, ta e rằng không giữ chân được nó." Bạch Cổ Phong nói: "Con không cần lo lắng, La Sát cũng sẽ giúp con, khả năng giữ người, y là sở trường." Vừa nghe thấy thế, La Sát lập tức bất mãn: "Này, ta nói lão Bạch, ta còn chưa đồng ý đâu đấy." "Đây là nhiệm vụ của Lão Đại, Thanh Long là cao tầng của Uông gia, Uông gia nhất định sẽ giúp hắn báo thù." "Báo thù?

Lão Đại có lòng tốt đến vậy sao?" La Sát cười khẩy một tiếng.

Thanh Long tuy là một trong sáu cao tầng của Uông gia, nhưng không có nhiều giao tình với La Sát.

Bảo La Sát và Diệp Bạch thâm nhập dãy núi Côn Luân để tìm kiếm một kẻ địch khó đối phó, mà chỉ để giúp Thanh Long báo thù, điều này đối với La Sát mà nói, hiển nhiên là chuyện công sức bỏ ra và lợi ích thu về không tương xứng.

Nhưng y là người của Uông gia, hưởng thụ quyền lợi mà Uông gia mang lại, đồng thời tự nhiên cũng phải trả giá chút gì đó.

"Được rồi, ta biết rồi, nhưng, nếu kẻ đó chạy thoát thì đừng đổ lỗi cho ta." La Sát suy nghĩ một hồi cuối cùng đồng ý.

Bạch Cổ Phong lại nhìn về phía Diệp Bạch, Diệp Bạch không suy nghĩ nhiều, cũng gật đầu đồng ý.

Mục đích của Diệp Bạch chỉ có một, đó là mượn thế lực Uông gia để bắt giữ Đại Hắc Thiên, ép y ra khỏi thân thể Khương Vũ.

Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, e rằng Đại Hắc Thiên thật sự sẽ chiếm giữ hoàn toàn thân thể Khương Vũ.

Một yêu vật mấy ngàn năm tuổi đến nhân thế, nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Hơn nữa, đối mặt với Khương Thiền Y luôn buồn rầu, Diệp Bạch không đành lòng, hắn từng hứa sẽ đưa chị em nhà họ Khương bình an trở về, tự nhiên không thể dễ dàng thất hứa.

Sau đó, Diệp Bạch và hai người thương thảo một vài chi tiết, trở về ký túc xá dặn dò Chá Cô Tiếu và những người khác một số việc xong, lại lần nữa ngồi lên xe tải quân sự của Uông gia, tiến về phía dãy núi Côn Luân.

Người lái xe là Uông Nguyên, ngoài Diệp Bạch và La Sát, còn có hai người Uông gia nữa, đoàn năm người tiến vào giữa dãy núi tuyết

mênh mông.

Xe tải quân sự dừng dưới chân một ngọn núi, mọi người đi bộ tiến lên.

Người của Uông gia trang bị rất tiên tiến, giày leo núi quân dụng, bình dưỡng khí, thiết bị giữ ấm.

Tất cả đều có.

Diệp Bạch vẫn luôn nghĩ rằng đồ đạc trong không gian của mình đều là tiên tiến nhất, nhưng so với những thứ này, vẫn kém xa.

Dù mọi người hành quân rất nhanh, cũng phải ba ngày sau mới đến địa điểm Thanh Long gặp chuyện.

Trên nền tuyết trắng vẫn còn những vết máu loang lổ như cánh hoa mai, Diệp Bạch kiểm tra đơn giản rồi nói: "Có dấu vết giao chiến, nhưng không nhiều, Thanh Long hẳn đã bị chế phục trong vài hơi thở." La Sát cười nói: "Người có thể đánh bại Thanh Long trong vài chiêu, ngoài ngươi ra ta chưa từng thấy ai khác, chậc chậc, ngươi nhìn tảng đá này, đều bị chấn thành mảnh vụn, với tài chạy trốn của Thanh Long, dù đánh không lại cũng không đến mức chết thảm như vậy, ngươi nói Đại Hắc Thiên thật sự lợi hại đến thế sao?" Mấy ngày nay, La Sát vẫn luôn quấn lấy Diệp Bạch, hỏi thăm về những gì mọi người đã gặp phải ở Ác La Hải Thành, Diệp Bạch tuy không nói hết toàn bộ, nhưng cũng đã kể không ít thông tin quan trọng.

Diệp Bạch không trả lời y, mà nghi hoặc nói: "Uông gia Lão Đại của các ngươi không có bản lĩnh này sao?" "Hắn à, hắn không tính, chưa từng có ai thấy hắn ra tay, người duy nhất từng giao thủ với Lão Đại chỉ có Thanh Long, nghe nói cũng chỉ trong vòng hai chiêu thôi." Thấy Diệp Bạch rất hứng thú với Lão Đại của Uông gia, La Sát lại nói: "Nếu ngươi sớm hơn từ núi Côn Luân ra ngoài có lẽ đã gặp được hắn, đáng tiếc Trương gia xảy ra chuyện lớn, hắn đã về xử lý." Diệp

Bạch khẽ cau mày: “Trương gia?

Trương gia xảy ra chuyện gì?” La Sát che miệng cười khẽ, lộ ra vẻ yêu mị: “Cứ biết ngay là ngươi hứng thú với chuyện này mà, ta còn nợ ngươi một ân tình, vậy thì nói với ngươi chút ít, Trương gia có một nhân vật quan trọng muốn đầu nhập Uông gia ta, đối với chúng ta mà nói ý nghĩa cực kỳ trọng đại.

Theo Lão Đại nói, chỉ cần từ miệng người này có được bí mật quan trọng nhất của Trương gia, thì Trương gia sẽ diệt vong trong sớm tối.” Diệp Bạch tâm tư trầm xuống, gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Sau đó, La Sát dẫn Diệp Bạch và những người khác vòng qua núi tuyết, tiến về phía đông nam.

Hướng này trùng khớp với hướng cổ nhai được đánh dấu trên cổ đồ, có lẽ Uông gia đã phân phát rất nhiều cổ đồ.

La Sát cũng biết Diệp Bạch có một tấm cổ đồ trên người, y mở miệng nói: “Nơi chúng ta sắp đến tên là Kỳ Lân Nhai, nơi đó tương tự như Thần Loa Câu Sâm Lâm, đều là nơi bốn mùa như xuân, thảo mộc tươi tốt thịnh vượng.” “Thanh Long đến tìm Kỳ Lân Nhai này là theo lời phân phó của Lão Đại, đáng tiếc hắn là một kẻ ngu ngốc, cổ đồ không những bị ngươi cướp đi, mà hắn còn không nhớ được thông tin trên cổ đồ.” “Sau đó hắn trở về cứ điểm xin lại một bản cổ đồ từ Lão Đại, đi đi lại lại như vậy, thời gian đã bị trì hoãn, khi lần nữa đi tìm Kỳ Lân Nhai, thì trên đường đã gặp Đại Hắc Thiên.” Diệp Bạch không nhịn được cười: “Vậy cái chết của hắn có liên quan đến ta?

Nếu không bị ta cướp mất cổ đồ, hắn đã không gặp Đại Hắc Thiên ư?” La Sát cũng lộ ra nụ cười: “Đúng vậy, ngươi đúng là đã làm một việc tốt, loại bỏ cho Uông gia một kẻ ngu ngốc.

Sau này, chúng tôi lục soát khắp thi hài của Thanh Long, cũng

không tìm thấy tấm cổ đồ được phân phát kia, Lão Bạch đoán cổ đồ đã bị Đại Hắc Thiên cướp đi, Kỳ Lân Nhai là một bảo địa, Đại Hắc Thiên sau khi có được bản đồ, nhất định sẽ lưu lại ở đó." Diệp Bạch cười cười: "Chẳng trách các ngươi lại tin chắc có thể tìm thấy Đại Hắc Thiên, ta cứ tưởng các ngươi đã sớm tìm được tung tích của hắn, không ngờ là vì nguyên nhân này.

Nhưng năng lực của Đại Hắc Thiên ta cũng đã mô tả với ngươi rồi, đến lúc thật sự đánh nhau, ngoài hai người chúng ta, ba người này e rằng khó giữ được mạng." Ánh mắt Diệp Bạch dừng lại trên Uông Nguyên và hai người Uông gia khác đang đi mở đường phía trước.

La Sát nhẹ giọng nói: "Yên tâm, đưa họ đến đây là để giải quyết vấn đề hậu cần của chúng ta, khi đến gần Kỳ Lân Nhai, họ sẽ canh giữ bên ngoài, chỉ có hai chúng ta đi vào." Như vậy, Diệp Bạch không nói thêm nữa.

Tương truyền Kỳ Lân Nhai là đỉnh núi Côn Luân, trên vách núi có tổ đình pháp mạch nguyên thủy của Xiển Giáo, là nơi tiên nhân hội tụ.

Tuy nhiên, Kỳ Lân Nhai này trong cổ đồ của Uông gia vốn không có tên, hai chữ Kỳ Lân là do Lão Đại của Uông gia đặt, cũng không có ý nghĩa đặc biệt.

La Sát dẫn Diệp Bạch đến dưới một vách núi dốc đứng, từ đây nhìn ra, mây mù bao phủ, núi non trùng điệp, dường như là một bảo địa tràn đầy linh khí.

Nhưng đây vẫn chưa phải Kỳ Lân Nhai, Diệp Bạch theo La Sát tiến vào đường hầm dưới vách núi, đường hầm không bị đóng kín, ngẩng đầu nhìn lên vẫn có thể thấy mây trắng mịt mờ.

Giống như cảnh tượng Nhất Tuyến Thiên, hùng vĩ và tráng lệ.

Bước ra từ đường hầm dưới vách núi, Diệp Bạch và La Sát dừng

lại trên miệng hang, xa xa rừng biển mênh mông, tiếng thông reo từng trận, mây mù phiêu dật bao phủ mặt trời, rải xuống ánh sáng trắng tinh khiết của ban mai.

Có những cây cổ thụ cao lớn thẳng tắp vươn tới mây xanh, cũng có những con suối róc rách nước chảy trong trẻo.

Tiếng chim hót và vượn kêu vang vọng trong thung lũng.

Khác với Thần Loa Câu Sâm Lâm, nơi đây gió nhẹ từng trận, quả là một cảnh tượng đẹp mang khí phái tiên gia.

Đã lâu không thấy một khu rừng núi linh khí bức người như vậy, Diệp Bạch tâm tình sảng khoái, không khỏi gật đầu nói: "Lão Đại nhà ngươi đặt tên hay thật, không hổ là Kỳ Lân Nhai, chỉ là không biết bên trong có tiên nhân không." "Tiên nhân chó má gì, đi thôi, còn có một trận chiến khó khăn phải đánh, hi vọng ngươi đừng kéo chân ta." La Sát đối với cảnh đẹp này không mấy bận tâm, tìm một con đường có thể đi được, rồi trèo xuống.

Diệp Bạch cười cười, nhanh chóng theo kịp.

Bên trong Kỳ Lân Nhai thảo mộc, chim thú rất đa dạng, một khung cảnh phồn thịnh, Tiểu Hoa trong túi Diệp Bạch không cưỡng lại được sự hấp dẫn của âm thanh, thò đầu rắn ra, quan sát thế giới tràn ngập màu xanh lá cây.

Diệp Bạch cũng không ngăn cản, Tiểu Hoa không giống Tiểu Hắc, rất vâng lời, không có mệnh lệnh của hắn, nó chỉ nhìn thôi, sẽ không chạy lung tung.

La Sát quay đầu nhìn một cái, chua chát nói: "Quản chặt tiểu yêu tinh của ngươi đi, đừng để Đại Hắc Thiên bóp thành rắn tiết." Diệp Bạch cười cười, không tiếp lời.

La Sát lần đầu thấy Tiểu Hoa liền cực kỳ yêu thích, nhưng Tiểu

Hoa tính tình kiêu ngạo, thường không thèm để ý người khác, thêm vào đó, trên người La Sát có hơi thở mà nó chán ghét, tự nhiên không mấy khi đáp lời nàng.

Chương 319

Điều này dẫn đến mỗi lần thấy Diệp Bạch lấy Tiểu Hoa ra, La Sát đều phải nói bóng nói gió vài câu chua chát, lâu dần, Diệp Bạch cũng lười đáp lại.

Tiểu Hoa dù sao cũng là rắn con, lại sinh non, thể chất yếu ớt, nhìn cảnh sắc xanh tươi rậm rạp một hồi liền hoa mắt, rồi lại chui vào túi của Diệp Bạch ngủ thiếp đi.

Diệp Bạch cho nó ăn một khối nấm linh chi vạn năm nhỏ, rồi cùng La Sát bắt đầu chuyên tâm tìm tung tích Đại Hắc Thiên.

Đại Hắc Thiên thực lực kinh người, theo Diệp Bạch ước tính, hắn ít nhất cũng ở đẳng cấp Thiên Nhân, tuy nhiên, hắn dù sao cũng chưa từng sống trong hình hài con người, cho nên chỉ cần hắn cần ăn uống và nghỉ ngơi, nhất định sẽ để lại dấu vết.

Rất nhanh, hai người tìm được tung tích bên một con suối, trên nền đất bùn lầy ẩm ướt, có nửa dấu giày.

Diệp Bạch so sánh kích thước dấu giày rồi nói: "Là mã giày của Khương Vũ, Đại Hắc Thiên chắc hẳn ở gần đây." La Sát cũng nhặt được nửa cái đầu cá từ hạ nguồn con suối, trên đó còn có dấu răng người.

Diệp Bạch nhìn quanh một lượt, thần sắc ngưng trọng nói: "Nếu phát hiện Đại Hắc Thiên, ta sẽ động thủ giữ chân hắn trước, ngươi thừa cơ ra tay." La Sát gật đầu: "Được, đến lúc đó cho ta một giây chuẩn bị." Một giây?

Diệp Bạch nhìn La Sát một cái, lần trước ở Cửu Tầng Yêu Lâu La Sát phát động năng lực con mắt ít nhất phải ba giây, mới mấy ngày không gặp, năng lực đã tăng lên đáng kể.

Chẳng lẽ có liên quan đến thứ mà nàng lấy đi từ xương cốt Quỷ Mẫu các đời?

Thấy Diệp Bạch nhìn chằm chằm mình, La Sát đảo mắt trắng dã: "Còn nhìn chằm chằm lão nương nữa, cẩn thận lão nương gả cho ngươi đó!" Diệp Bạch vội vàng quay đầu đi, những lời lẽ hổ lang như thế, không dám chọc không dám chọc.

Khi hai người đang đùa giỡn, tiếng vượn hú thảm thiết vang lên từ rừng cây xa xa, tiếng vượn nối tiếp nhau.

Trong hẻm núi rừng rậm trúc xanh, Đại Hắc Thiên bị chặn ở cửa hang lũ vượn, thân thể hắn khá chật vật, y phục lộn xộn, trên gương mặt trắng nõn còn có vài vệt máu.

"Ô ô ô!" Mấy chục con vượn trắng đứng thẳng mang theo vẻ giận dữ lượn lờ quanh cửa hang, chúng ra ngoài hái quả, nhưng lại bị Đại Hắc Thiên thừa cơ chui vào hang ổ.

Khi trở về, rượu trái cây ủ không chỉ bị phá hỏng hơn nửa, mà những con vượn con trông coi cũng chết và bị thương vài con.

Đàn vượn này xưng bá ở Kỳ Lân Nhai từ lâu, chưa từng thấy sinh vật nào kiêu ngạo đến vậy, thêm vào đó chúng vốn có tính cách hoang dã nhỏ nhen thù dai, rất nhanh liền xông lên, không cho Đại Hắc Thiên chút thời gian nào để chuẩn bị.

"Lũ vượn hoang chết tiệt!" Với thực lực của Đại Hắc Thiên, những con vượn trắng này dù có thêm gấp đôi cũng không làm hắn bị thương.

Tuy nhiên, hiện tại người tranh giành quyền khống chế thân thể này không chỉ có một mình hắn, mà còn có Khương Vũ.

Điều này dẫn đến việc hắn thỉnh thoảng ngẩn người khi bị đàn vượn vây công, cho nên trên mặt mới lưu lại vết cào của vượn.

Trong không gian Huyễn Hóa Cảnh Giới, trong cuộc chiến tranh giành Xà Cốt, người được lợi lớn nhất là Bạch Tu Long Ngư, nó áp đảo U Diễm Hỏa Xà, Huyền Vũ Cự Thi và Đại Hắc Thiên, cướp đi phần lớn Xà Cốt.

Huyền Vũ Cự Thi mức độ tự ý thức không cao, không tranh giành Xà Cốt, hoàn toàn dựa vào hung tính khát máu đuổi theo đánh Bạch Tu Long Ngư, ngược lại lại bị Bạch Tu Long Ngư đánh tan thành tro bụi sớm nhất.

U Diễm Hỏa Xà nuốt xuống mấy mảnh xương rồng vụn, vứt lại một đoạn đuôi rắn để giữ mạng sau đó không biết trốn đi đâu để tiêu hóa.

Chỉ có hắn, Đại Hắc Thiên, dựa vào thuật độn trong sương mù, đã dây dưa với Bạch Tu Long Ngư một hồi lâu, có thể nói, cho đến khi không gian Huyễn Hóa Cảnh Giới hoàn toàn biến mất, hắn cũng không thua Bạch Tu Long Ngư.

Điều đáng tiếc duy nhất là, trận chiến không thua, nhưng mảnh Xà Cốt hắn lại không cướp được bao nhiêu, điều này cũng khiến hắn không cách nào mang sức mạnh vốn có từ Huyễn Hóa Cảnh Giới ra.

Hơn nữa, không biết vì lý do gì, từ khi đến thế giới thực, bản ý thức Khương Vũ trong cơ thể hắn bắt đầu thức tỉnh, và tranh giành quyền khống chế thân thể với hắn.

Hắn đã nghĩ đủ mọi cách để tiêu diệt ý thức Khương Vũ, nhưng tên tiểu tử này rất cứng đầu, mỗi lần giao phong, hắn không những không chiếm được ưu thế, mà còn cung cấp chất dinh dưỡng để tên tiểu tử này lớn mạnh.

Lại một lần nữa bị đàn vượn đè xuống đất, Đại Hắc Thiên cuối cùng không nhịn được nữa, hắn đấm mạnh xuống đất, bạo nộ nói: "Khương Vũ, nếu còn can nhiễu ta như vậy, chúng ta đều không ra

được, ngươi cũng sẽ chết!" "Chết thì chết, ta có chết cũng không thể để ngươi sống tốt." Trong không gian Huyễn Hóa Cảnh Giới, khi Đại Hắc Thiên mượn thân thể hắn làm điều ác, trong lòng Khương Vũ tràn ngập tự trách, đặc biệt là cảnh Kim Toán Bàn ngã trong vũng máu không dậy nổi, khiến Khương Vũ hận không thể thiêu xương Đại Hắc Thiên thành tro.

"Để ngươi ức hiếp Kim sư phụ, để ngươi ức hiếp Thiền Y." "Đủ rồi!" Đại Hắc Thiên bị lải nhải đến muốn nổ tung đầu, nghiến răng nghiến lợi xua lũ vượn ra.

Đột nhiên, một bóng đen lóe lên trước mặt Đại Hắc Thiên, Đại Hắc Thiên vừa định tránh, nhưng tốc độ quyền của Diệp Bạch mang theo điện còn nhanh hơn.

Một quyền!

Hai quyền!

Sức mạnh ngàn cân nặng như núi đấm vào mặt Đại Hắc Thiên, thêm vào điện quang tê dại, lập tức đánh cho Đại Hắc Thiên choáng váng.

"Diệp Bạch!" "Chính là ông nội ngươi đây!" Diệp Bạch đập mạnh đầu Đại Hắc Thiên xuống đầu gối của mình, sau đó xoay người một vòng, dùng tiểu cầm nã, ấn Đại Hắc Thiên xuống bùn đất.

"Diệp sư…" Khương Vũ vừa mở miệng, liền nuốt phải không ít bùn đất.

La Sát từ trên cây nhảy xuống, lại gần nói: "Đây chính là Đại Hắc Thiên mà ngươi nói, cũng chẳng ra sao cả?" "Hắn sẽ hóa thành khói đen bỏ chạy, ngươi phải đề phòng." Mặc dù cảm giác Đại Hắc Thiên này yếu đi không ít, nhưng Diệp Bạch vẫn không dám thả lỏng cảnh giác.

Quả nhiên, lời vừa dứt, Đại Hắc Thiên liền biến thành một luồng khói đen, khiến Diệp Bạch tóm hụt.

Lúc này, La Sát đã sớm chuẩn bị, chỉ thấy trong mắt nàng lóe lên hắc quang, Đại Hắc Thiên đang bỏ trốn giữa không trung liền biến mất không còn tăm hơi.

"Thành công rồi?" Khóe miệng La Sát cong lên: "Tự nhiên, không khó đối phó như tưởng tượng." "Vậy thì tốt, năng lực của thứ này yếu đi không ít so với trước." Diệp Bạch lộ ra nụ cười, chỉ cần tóm được Đại Hắc Thiên, Khương Vũ rất có thể sẽ được hắn cứu về.

"Đừng vội mừng, những con vượn này dường như đã để mắt đến chúng ta." La Sát nói.

Chỉ thấy mấy chục con vượn trắng vây kín Diệp Bạch và La Sát, Đại Hắc Thiên biến mất, lửa giận của đàn vượn tự nhiên sẽ chuyển sang hai người Diệp Bạch.

Chúng ô ô kêu gào, mắt đầy lửa giận, hận không thể xé nát hai người Diệp Bạch.

Những con vượn trắng này khá có linh trí, là giống loài đặc biệt sinh trưởng tự nhiên ở đây, nhìn hơn mười con vượn trắng đã ngã xuống trước mặt, Diệp Bạch cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, hắn thở dài một tiếng, Đại Hắc Thiên gây ra rắc rối, còn phải do hắn gánh chịu.

Chỉ thấy Diệp Bạch giơ cao tay phải, lôi quang màu tím hiện lên, khí thế hùng vĩ, đàn vượn vội vàng lùi lại.

Tiếng sấm vang dội càng khiến đàn vượn kinh hãi vô cùng, vạn vật sinh linh vốn mang lòng kính sợ đối với lôi đình, Diệp Bạch có thể điều khiển lôi đình, trong mắt đàn vượn, không khác gì thần nhân.

Không biết là con vượn nào dẫn đầu, chỉ thấy nó ô ô một tiếng,

nằm sấp trên đất quỳ bái Diệp Bạch, những con vượn còn lại lập tức học theo có vẻ có dáng, nằm sấp trên đất hành lễ quỳ bái.

Đàn vượn có không ít con bị thương, Diệp Bạch đi đến trước mặt những con vượn bị thương bắt đầu cứu chữa.

Có lẽ là cảnh tượng Diệp Bạch điều khiển lôi đình đã in sâu vào lòng lũ vượn, những con vượn bị thương thấy Diệp Bạch lại gần, tuy có chút bất an, nhưng không dám động đậy, ngoan ngoãn ở lại chỗ cũ.

Diệp Bạch đơn giản ước tính một chút, đàn vượn trắng này tổng cộng khoảng tám mươi con, vượn con chỉ có hơn mười con.

Nhưng mười mấy con vượn con này bị thương nặng nhất, thậm chí có mấy con đã lạnh ngắt, chúng được vượn mẹ kêu gào ôm trong lòng, dường như muốn đánh thức con mình.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, Đại Hắc Thiên sát tính quá nặng, lại ngay cả vượn con chưa trưởng thành cũng không tha.

Những con vượn trắng đã chết Diệp Bạch không có cách nào cứu chữa, nhưng chỉ cần vượn trắng còn một hơi thở, Diệp Bạch liền có thể kéo chúng từ trước cửa quỷ môn quan trở về.

Sau một hồi cứu chữa, mấy con vượn trắng bị thương không nặng đã có thể nhảy nhót lung tung, đàn vượn ô ô kêu gào, đón Diệp Bạch và La Sát vào sơn động.

La Sát không nhịn được nói: "Không ngờ ngươi còn có lòng tốt này?" "Vạn vật sinh linh, tiện tay làm vậy thôi." Ngửi thấy mùi rượu thơm ngọt ngào từ phía trước bay đến, Diệp Bạch bước nhanh hơn.

Hang động không sâu, hai người không đi được bao xa, liền thấy phía trước bày đặt một hồ chất lỏng màu xanh biếc, mùi rượu thơm ngát lòng người chính là từ cái hồ này truyền ra.

Nối liền với hồ rượu còn có hai cái hố đá, bên trong chất đầy quả

dại, dường như là ao lên men.

Xem ra đây chính là rượu trái cây trong truyền thuyết, cũng không biết mùi vị thế nào.

Chương 320

Đang nghĩ, chỉ thấy một con vượn già, dùng lá cây gấp thành hình cái đấu, múc một ít từ trong hồ, hai tay nâng lên dâng cho Diệp Bạch.

Diệp Bạch nhận lấy cái đấu lá cây, uống một hơi cạn sạch rượu trái cây trong vắt.

Cảm giác sảng khoái và vị cồn ngọt ngào thấm vào ngũ tạng.

Rượu ngon!

Cho dù Diệp Bạch không thích uống rượu, cũng cảm thấy rượu trái cây này là món ngon hiếm có.

Hơn nữa, rượu trái cây này còn có dược lực nhàn nhạt, uống lâu dài có lợi cho cơ thể.

Nếu có thể mang thêm rượu trái cây về, Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn hai người ước chừng sẽ yêu thích không rời tay.

"Của ta đâu?" Thấy Diệp Bạch đã nếm rượu trái cây, La Sát liếm môi nói.

Nhưng con vượn già dâng rượu cho Diệp Bạch lại không hiểu tiếng người, mắt to trừng trừng nhìn La Sát, cũng không có phản ứng.

Thấy vậy, Diệp Bạch đành phải thử giao tiếp với vượn già, lại lấy thêm một ít rượu trái cây cho La Sát nếm thử trước.

Đại Hắc Thiên vẫn đang bị giam trong không gian lưu đày của La Sát, Diệp Bạch muốn cứu Khương Vũ ra, thì phải làm vừa lòng La Sát.

"Xem như ngươi biết điều." La Sát nhận lấy rượu trái cây, uống một hơi cạn sạch.

Nàng nhắm đôi mắt quyến rũ lại, đắm chìm trong mùi rượu trái cây.

"Không tệ, là rượu ngon, chi bằng chúng ta giết những con vượn này đi, ngươi ta mỗi người một nửa." La Sát chớp chớp đôi mắt sáng ngời, động sát tâm.

Đối với cách suy nghĩ của La Sát, Diệp Bạch có chút cạn lời.

"Giết gì mà giết, nuôi dưỡng những con vượn này thật tốt, có rượu trái cây không ngừng chẳng phải tốt hơn sao." La Sát gật đầu: "Cũng phải." Sau đó Diệp Bạch lấy ra không ít thịt bò đóng hộp, và bắt đầu đàm phán với đàn vượn, muốn dùng thịt bò đóng hộp đổi lấy một ít rượu trái cây.

Đàn vượn chưa từng ăn thịt tươi ngon như vậy, nếm thử một miếng thịt bò đóng hộp xong, nhao nhao gật đầu đồng ý.

Rượu trái cây trong hồ rượu bị Đại Hắc Thiên phá hỏng không ít, Diệp Bạch chỉ đựng được hai hũ lớn, đáy hồ rượu đã lộ ra.

Kỳ thực với uy vọng của Diệp Bạch trong đàn vượn, cho dù không lấy ra thịt bò đóng hộp, lấy hết rượu trái cây cũng không sao.

Nhưng rượu trái cây là vật tư quan trọng của đàn vượn, một hai lần thì được, nhiều lần e rằng đàn vượn sẽ không chịu.

Chi bằng giao dịch qua lại, đàn vượn được lợi ích, mới có thể lâu dài.

Hơn nữa, một ít thịt bò đóng hộp đối với Diệp Bạch mà nói chẳng đáng gì.

Cất hai hũ rượu trái cây vào không gian, Diệp Bạch và La Sát bắt đầu dạo chơi Kỳ Lân Nhai.

Cách nơi đàn vượn trú ngụ không xa, cây ăn quả tỏa hương, vạn

vật xanh tươi, khiến người ta tâm thần hướng về.

Môi trường địa lý của Kỳ Lân Nhai này rất đặc biệt, Diệp Bạch nhìn địa thế, phát hiện nơi này cũng là nơi long mạch hội tụ, thảo nào có thể nuôi dưỡng động vật và thực vật đa dạng, sinh cơ phồn thịnh.

Ra khỏi Kỳ Lân Nhai, Uông Nguyên và những người khác đã chờ ở cửa sườn núi.

La Sát mở miệng nói: "Nhiệm vụ hoàn thành, không xảy ra ngoài ý muốn, tháo dỡ đồ vật đi." "Vâng." Uông Nguyên và những người khác lập tức từ đá, đất đào ra không ít thuốc nổ.

Lượng thuốc nổ này đủ để làm sập cả sườn núi.

Xem tình hình thì Uông Nguyên và những người khác ở bên ngoài chính là để chôn những thuốc nổ này.

La Sát nói với Diệp Bạch: "Yên tâm, không phải để đối phó ngươi, chúng ta chuẩn bị cho Đại Hắc Thiên." Diệp Bạch cười ha ha: "Không cần giải thích, ta nhìn ra được." Nếu thật sự chỉ chuẩn bị cho Đại Hắc Thiên, vì sao không báo trước cho hắn.

La Sát bĩu môi, cũng lười nói nhiều.

Sau vài ngày, Diệp Bạch trở về cứ điểm Uông gia, Kim Toán Bàn, Trần Ngọc Lâu và những người khác dường như sống khá tốt, mặt ai cũng béo tròn lên một vòng.

"Thế nào?

Khương Vũ đã được đưa về chưa?" Gặp Diệp Bạch xong, Trần Ngọc Lâu liền vội vàng hỏi.

"Đã tìm thấy rồi, nhưng làm sao để ép Đại Hắc Thiên ra, còn phải tiến hành thí nghiệm." Diệp Bạch dẫn Trần Ngọc Lâu và những người khác đến căn hầm mới xây của Uông gia, căn hầm này làm

bằng kim loại, mùi sơn dầu còn rất nồng, hình như mới được xây cách đây không lâu.

Bạch Cổ Phong phân phó: "La Sát, chuẩn bị thả Đại Hắc Thiên ra." Kim Toán Bàn không nhịn được nói: "Chỉ cái lồng sắt rách nát này, có ngăn được Đại Hắc Thiên bỏ trốn không?" Bạch Cổ Phong đẩy đẩy gọng kính vàng, mang vẻ nho nhã nói: "Dựa theo mô tả của các ngươi, Đại Hắc Thiên có năng lực hóa sương, cái lồng sắt này của chúng ta rất kín, không một kẽ hở, cho dù Đại Hắc Thiên hóa thành sương đen, hắn cũng không thoát ra được.

Hơn nữa, chúng ta đã điều tra ra lai lịch của Đại Hắc Thiên, là Linh Khoáng Sơn, cái lồng sắt đặc chế này chắc chắn có thể hạn chế được Đại Hắc Thiên." Diệp Bạch hỏi: "Linh Khoáng Sơn?

Các ngươi từ đâu mà điều tra ra lai lịch của Đại Hắc Thiên." "Tự nhiên là Luân Hồi Tông, phải nói cho ngươi biết một tiếng, Luân Hồi Tông có không ít người đã gia nhập Uông gia." Đối với Luân Hồi Tông, La Sát căm ghét sâu sắc, nàng mở miệng nói: "Những người này sùng bái xà thần, một lòng muốn phục sinh Ma Quốc, Uông gia thu nhận bọn họ, cẩn thận bị bọn họ thâm nhập ngược lại." Diệp Bạch cười cười, xem tình hình này, La Sát cũng mới biết Uông gia đã giữ lại một nhánh người của Luân Hồi Tông.

Bạch Cổ Phong tự tin nói: "Yên tâm, những người này dưới tay ta, không làm nên trò trống gì." La Sát giọng lạnh lùng: "Hy vọng là vậy." Tiếp đó, La Sát từ không gian lưu đày thả Đại Hắc Thiên ra.

Không gian lưu đày của La Sát không một tia sáng, lại không có âm thanh, tương tự như một nhà tù đen tối vô hạn.

Đại Hắc Thiên bị giam trong một nhà tù đen tối như vậy mấy ngày, tinh thần tự nhiên suy yếu.

Người Uông gia tiến lên, tiêm cho Đại Hắc Thiên một mũi thuốc

giãn cơ rồi nhanh chóng lùi lại.

Nhìn ánh đèn màu vàng cam trên đầu, Đại Hắc Thiên vội vàng che mắt.

A, cái thể xác nhân loại chết tiệt này, sao lại yếu ớt đến thế.

Đây rốt cuộc là nơi nào, nửa điểm sức lực cũng không dùng ra được.

Xung quanh bóng người lay động, hắn rất nhanh chú ý đến thân ảnh của Diệp Bạch.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Diệp Bạch!" Diệp Bạch lại không thèm để ý Đại Hắc Thiên, hắn nhìn về phía Bạch Cổ Phong nói: "Bạch tiên sinh, có thủ đoạn gì thì mau dùng ra đi." Trước đó Bạch Cổ Phong thề thốt đảm bảo rằng, hắn có thể trục xuất tà thể Đại Hắc Thiên ra khỏi thân thể Khương Vũ, yêu cầu duy nhất chính là mang Đại Hắc Thiên đi.

Nghĩ đến an nguy của Khương Vũ, Diệp Bạch không thể không đồng ý.

Bạch Cổ Phong thần sắc đạm nhiên: "Không vội, đã đang thí nghiệm rồi." Trong hầm kim loại phong bế đột nhiên vang lên tiếng ồn tần số thấp chói tai.

Theo tiếng động tiến triển, tần suất tiếng ồn ngày càng cao, người Uông gia thể chất yếu đã bắt đầu có triệu chứng chóng mặt, hoa mắt.

Còn Đại Hắc Thiên trông càng thảm hại hơn, dưới âm thanh tần suất cao, đã bắt đầu ôm đầu kêu gào thảm thiết, đau đớn không chịu nổi.

"Tha cho ta đi, a, Diệp Bạch, không, Diệp sư phụ, tôi là Khương Vũ a!" Ngũ quan Đại Hắc Thiên đã bắt đầu vặn vẹo, sắc mặt đã hiện lên một luồng khí đen.

Bạch Cổ Phong lộ ra nụ cười nói: "Ghi lại số liệu quan trọng, tiếp tục tăng tần suất." Sau mấy lần điều chỉnh tần suất, Bạch Cổ Phong chọn một tần suất tối ưu, để người Uông gia liên tục phát ra.

Diệp Bạch mừng thầm, may mà không gọi Khương Thiền Y đến, nếu không thấy Khương Vũ ra nông nỗi này, e rằng sẽ đau lòng khó chịu.

Theo thời gian trôi đi, khí đen trên mặt Đại Hắc Thiên ngày càng nhiều, toàn bộ mật thất kim loại liên tục vang vọng tiếng kêu thảm thiết của Đại Hắc Thiên.

Chương 321

Bạch Cổ Phong lấy ra một cái lồng sắt kim loại nói: "Ngươi không thể chịu đựng được bao lâu nữa, chỉ cần ngươi chủ động chui vào đây, ta sẽ tắt âm thanh." Đại Hắc Thiên trong mắt lóe lên vẻ oán độc, cuối cùng dưới công kích tần số cao đau thấu xương tủy đã suy nghĩ kỹ lưỡng hồi lâu, mới nghiến răng nói: "Trước hết tắt âm thanh đi, ta mới có thể ra ngoài." "Được, tắt âm thanh đi." Bạch Cổ Phong vẫy tay.

Sau khi âm thanh tần số cao tắt, Đại Hắc Thiên hóa thành khói đen thoát ly khỏi thân thể Khương Vũ, lơ lửng trên không trung mật thất kim loại.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu vội vàng tiến lên cõng Khương Vũ về.

Mấy người lại gần, Diệp Bạch bắt mạch, nội thương nghiêm trọng, nhưng tính mạng không nguy hiểm.

"Yên tâm, thân thể không vấn đề gì." Lời Diệp Bạch nói đã khiến mấy người yên tâm.

Đại Hắc Thiên hóa thành khói đen lơ lửng trên không trung bất động, quét mắt nhìn mọi người có mặt, dường như muốn liều một phen nữa.

Diệp Bạch không dễ chọc, người phụ nữ kia cũng không dễ chọc, nếu có thể chiếm lấy thân thể của người đeo kính này, không biết có thể thoát ra được không.

Thấy Đại Hắc Thiên chần chừ không chịu chui vào lồng sắt, Bạch Cổ Phong cười nói: "Để mắt đến ta?

Ngươi có thể thử nhập vào thân thể ta xem sao?" Đại Hắc Thiên

mang ngữ khí thương lượng nói: “Ta đã sống mấy ngàn năm, biết không ít bí mật trên đời này, ngươi cho ta một thể xác, chúng ta có thể hợp tác.” Bạch Cổ Phong cười khinh bỉ, vung tay một cái, tiếng ồn tần số cao lại vang lên.

Thân thể khói đen của Đại Hắc Thiên lập tức kêu thảm không ngừng, khói đen kịch liệt run rẩy, đang dần tiêu tan.

“Ta nghe lời, ta vào.” Đại Hắc Thiên cuối cùng cũng ngoan ngoãn, chui vào từ cửa nhỏ của lồng sắt, còn chủ động đóng sầm cửa lại.

Tiếp đó, Bạch Cổ Phong lại bảo người Uông gia siết chặt lồng sắt, không biết đưa đến đâu.

Diệp Bạch thở dài một tiếng, Đại Hắc Thiên rơi vào tay người Uông gia, cũng không biết là phúc hay họa.

“Diệp Bạch, máy bay ta đã chuẩn bị xong, các ngươi muốn xuất phát lúc nào cũng được, những người ta chọn, phương diện an toàn ngươi không cần lo lắng.” “Được.” Diệp Bạch gật đầu, giờ đã thuận lợi cứu được Khương Vũ, hắn cũng tha thiết muốn quay về Trường Sa.

Tuy nhiên đợi mọi người về ký túc xá xong, Khương Thiền Y lại không muốn về Trường Sa.

Khương Vũ vô sự, Khương Thiền Y tự nhiên là vui mừng khôn xiết, nhưng nghĩ đến Trường Sa có một người phụ nữ tên Bạch Tri Hi, Khương Thiền Y liền có chút do dự.

Người phụ nữ đó xấu xa như vậy, nhất định sẽ khắp nơi gây khó dễ cho nàng.

Hơn nữa nàng và Khương Vũ ra ngoài lâu như vậy, người nhà chắc hẳn rất lo lắng, bọn họ cũng cần về nhà báo tin.

“Diệp Bạch, cha ta và Nhị thúc vẫn đang chờ ta ở nhà, ta muốn

dẫn Khương Vũ về, chi bằng, ngươi nói địa chỉ nhà ngươi cho ta, đợi ta an ổn xong, ta sẽ đến Trường Sa tìm ngươi." Diệp Bạch nghĩ nghĩ cũng phải, đột nhiên đưa Khương Thiền Y về nhà, e rằng sẽ có vấn đề.

"Được, ta sẽ bảo người Uông gia hộ tống ngươi về, nếu có thời gian, giúp ta lấy ra di vật của Thiết Mục Lạt Ma, ta sẽ chờ ngươi ở Trường Sa." Diệp Bạch lại lấy ra một khối kim bài Cửu Môn nói: "Thứ này cho ngươi, gặp phải thế lực trực thuộc Cửu Môn, có thể lộ ra thân phận, bảo bọn họ hộ tống ngươi về Trường Sa." Khương Thiền Y nhận lấy kim bài, trên đó khắc chín chữ triện nhỏ xếp theo hàng ngang, chữ "Diệp" sừng sững đứng đầu tiên.

"Đây là cái gì?" "Tượng trưng thân phận Đại Trưởng Lão Cửu Môn, ta cũng chỉ có một khối, đừng làm mất của ta." Khương Thiền Y lộ ra vẻ vui mừng, thứ này độc nhất vô nhị, đủ để thấy tình nghĩa của Diệp Bạch dành cho nàng.

"Ta nhất định sẽ bảo quản thật tốt." Khương Thiền Y như bảo bối, lau chùi kim bài rồi cuối cùng cất vào lòng.

Diệp Bạch cười cười, thứ này tuy quý trọng, nhưng chỉ là một khối vàng, thật sự có mất hắn đúc lại một cái là xong.

Khương Thiền Y ngẩng đầu, đôi mắt sáng trong veo: "Còn có gì muốn dặn dò ta không?" Diệp Bạch nghĩ nghĩ nói: "Còn nhớ con hồ bạc ta gặp lần đầu không?" "Đương nhiên nhớ." "Trong hồ bạc đó có một con cá sấu khổng lồ và cá hàm, ngươi có thời gian thì cho nó ăn khối nấm linh chi này, và, đừng quá lại gần hồ bạc, cho ăn xong thì đi." Khương Thiền Y gật đầu, ghi nhớ lời Diệp Bạch dặn dò.

Sau đó, Diệp Bạch lại đi gặp Bạch Cổ Phong, hy vọng hắn có thể phái một tiểu đội hộ tống hai chị em Khương gia về Tạng Địa.

Bạch Cổ Phong lắc đầu: "Thằng nhóc ngươi thật không coi ta là

người ngoài, phái người giúp tiểu tình nhân của ngươi về nhà sao?

Chuyện này ta không làm, ngươi đi tìm La Sát đi." "Thuộc hạ của La Sát ta không yên tâm." Bạch Cổ Phong nghĩ nghĩ nói: "Cũng được, ta sẽ sắp xếp, nhưng thằng nhóc ngươi phải nhớ kỹ, nếu dám phụ Tri Hi, ta sẽ không dễ dàng tha cho ngươi đâu." Thấy Bạch Cổ Phong thái độ nghiêm túc, Diệp Bạch cũng trịnh trọng gật đầu.

Hồ Nam Trường Sa.

Xe cộ tấp nập, người người ồn ào, một cảnh tượng phồn vinh nhộn nhịp.

Tuy tình hình trong và ngoài nước bất ổn, bách tính lầm than, nhưng trong thành Trường Sa nhờ có Cửu Môn che chở, không có quan viên tham nhũng, không có bang phái hỗn chiến, thương nghiệp phồn vinh, cuộc sống ổn định hình thành ở đây tốt hơn nhiều so với những nơi khác.

Cho nên, không ít dân chạy nạn từ khắp nơi trên cả nước đều đổ về Trường Sa.

Ngày hôm đó, Cửu Môn như thường lệ mở kho cứu trợ nạn, màn thầu trắng tinh, cháo gạo, dưa muối, có thể nói là cực kỳ thịnh soạn.

"Đều đừng chen lấn, mỗi người đều có, trẻ em, phụ nữ, người già ưu tiên." Thấy cảnh này, các thương nhân, du khách qua đường, nhắc đến Cửu Môn, không ai không giơ ngón cái khen ngợi.

Diệp phủ, Bạch Tri Hi mặc y phục đơn giản gảy đàn ở hậu viện.

Mặt hồ gợn sóng lăn tăn, tiểu giao nhân thoải mái đùa giỡn trong nước.

Tiếng đàn trong trẻo, du dương, vang vọng giữa trời.

Từ khi Diệp Bạch đi vắng, Bạch Tri Hi rảnh rỗi không có việc gì

liền luyện đàn cầm để giết thời gian, lâu dần, cầm nghệ này đã không thua kém sư phụ dạy nàng.

Đột nhiên, một trận tiếng vỗ tay truyền đến.

Bạch Tri Hi mở đôi mắt đẹp, chỉ thấy cách đó không xa một thân ảnh quen thuộc đứng sừng sững tại chỗ, chính là Diệp Bạch.

Hai người nhìn nhau cười, ngàn lời vạn tiếng đều ở trong nụ cười ăn ý này.

Xa cách lâu ngày hơn cả tân hôn, trong đêm, hai người giãi bày nỗi lòng tương tư, quấn quýt bên nhau hồi lâu.

Sáng sớm hôm sau, một tia nắng ban mai từ cửa sổ kính trong suốt chiếu lên thành giường, hậu viện Diệp phủ yên tĩnh, không có khí tức ồn ào, khiến người ta cảm thấy tâm bình khí hòa.

Phiêu bạt lang thang bên ngoài gần nửa năm, Diệp Bạch vẫn là lần đầu tiên ngủ thoải mái như vậy.

Bên hồ bạc, Nộ Tình Kê dẫn một đàn gà con, dang cánh đứng dưới nắng, toàn thân vàng óng, như phượng hoàng tắm rửa.

"Cúc cu cúc cu!" Cảnh tượng tĩnh lặng tao nhã bị tiếng gà gáy hùng hậu của Nộ Tình Kê phá vỡ.

Diệp Bạch bị tiếng gà gáy hùng hậu đánh thức, lộ ra vẻ mặt bực bội.

"Con gà chết tiệt." "Khụ khụ!" Bên gối, Bạch Tri Hi chăm chú nhìn Diệp Bạch cười thành tiếng.

Bạch Tri Hi áo lụa che hờ, tóc đen như thác đổ trên vai, mặt nghiêng lông mày dài, như tiên nữ trong tranh, diễm lệ thoát tục.

Ánh mắt Diệp Bạch dừng lại trên thân thể đường cong rõ ràng, lồi lõm có trình tự của Bạch Tri Hi, hình ảnh như thiên sứ rạng rỡ, thời

gian vào khoảnh khắc này dừng lại.

Đêm qua chưa đủ no, Diệp Bạch ngón trỏ động đậy.

“Mấy giờ rồi?” “Gần trưa rồi.” “Vậy ngủ thêm chút nữa?” “… Được, nhưng lần này ta muốn ở trên.” Rất nhanh, trong phòng lại vang lên tiếng động lúc mạnh lúc nhẹ.

Biết Tam gia nhà mình trở về, Đại quản gia Diệp phủ Thuận Tử cho người phong tỏa hậu viện, không cho bất kỳ hạ nhân nào quấy rầy.

Mặt trời lặn về tây, Diệp Bạch khoác tay Bạch Tri Hi, thỏa mãn đi ra.

Trong đại sảnh, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và Kim Toán Bàn ba người đã chờ đợi từ lâu.

Kim Toán Bàn im lặng giơ ngón cái cho Diệp Bạch, thấy cảnh này, Bạch Tri Hi cúi đầu cười, đi chuẩn bị trà bánh cho mọi người.

Chương 322

Diệp phủ gia sản đồ sộ, những ngày mọi người không ở đây, Bạch Tri Hi ở Trường Sa đã sắp xếp phủ đệ và sản nghiệp cho mọi người.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Kim Toán Bàn, ba người đều có một phủ đệ không nhỏ, tiện lợi cho mọi người nghỉ ngơi qua lại.

Bốn người uống trà, thoải mái trêu ghẹo.

Lần này giải trừ lời nguyền của tộc Trát Cách Lạp Mã, mấy người tâm tình sảng khoái, cảm thấy toàn thân không còn áp lực.

Đặc biệt là Chá Cô Tiếu, mục tiêu bận rộn nửa đời người đột nhiên hoàn thành, nhất thời không biết phải làm gì.

Đạo nhân Bàn Sơn từ xưa đã vì tìm Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền trong tộc.

Giờ đây Mộc Trần Châu hóa thành bột phấn, lời nguyền giải trừ, sứ mệnh của phái Bàn Sơn xem như đã hoàn thành.

Nhắc đến mình, Chá Cô Tiếu nói: hắn chuẩn bị dẫn Hồng Cô và con gái về tổ địa ẩn cư.

Diệp Bạch không bất ngờ, có thể sống bạc đầu đến già với gia đình là điều Chá Cô Tiếu muốn làm nhất.

Giờ đây xem ra, hắn xem như đã thay đổi hoàn toàn vận mệnh của Chá Cô Tiếu.

Nhắc đến ẩn cư, Trần Ngọc Lâu cũng từng nghĩ đến cuộc sống ẩn cư, nhưng đành chịu vì dưới trướng huynh đệ Tá Lĩnh còn phải nuôi sống.

Kho báu như núi cướp được từ Tinh Tuyệt Cổ Thành vẫn đang để trong không gian của Diệp Bạch, mấy người chia nhau một phần, chỉ riêng phần của Trần Ngọc Lâu, đủ để Tá Lĩnh ăn uống mấy chục năm rồi.

Nhưng nghề trộm mộ không phải là nghề buôn bán lâu dài, Tá Lĩnh sớm muộn gì cũng có ngày ngồi ăn núi lở.

Hơn nữa, sống trong loạn thế, Trần Ngọc Lâu cũng ấp ủ vài phần dã tâm.

Trần Ngọc Lâu nói: "Tam đệ, ngươi quen biết nhiều quan lớn của Quốc Dân Đảng, có thể thay ta giới thiệu vài vị, ta muốn dẫn huynh đệ đầu quân báo quốc." Đầu quân?

Diệp Bạch thật sự không ngờ Trần Ngọc Lâu còn có ý nghĩ này.

Có lẽ là sau khi gặp Trương Khải Sơn, hắn cũng có suy nghĩ riêng.

Như vậy cũng tốt, bảo vệ gia đình, bảo vệ đất nước còn hơn làm đầu thổ phỉ.

Nhưng Diệp Bạch nghĩ nghĩ, lúc này đầu quân cho Quốc Dân Đảng, không phải là thời cơ tốt.

Nếu sớm hơn năm sáu năm, các phe phái Quốc Dân Đảng mọc lên như rừng, nội bộ đấu tranh dữ dội, lúc đó gia nhập sẽ thu được lợi ích lớn nhất.

Hiện tại Quốc Dân Đảng do một vị quan lớn họ Thường một tay nắm giữ, Trần Ngọc Lâu dẫn huynh đệ Tá Lĩnh gia nhập, bọn họ tám chín phần không để mắt tới.

Diệp Bạch nghĩ nghĩ mở miệng nói: "Đại ca, nếu ngươi tin ta, hãy chú ý nhiều hơn đến phương Bắc, thiên hạ sau này là của ai còn chưa nói được." Quá nhiều tin tức Diệp Bạch không dám tiết lộ, chỉ là ám chỉ nhắc nhở Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu xuất thân Tá Lĩnh, quen sống cuộc sống xa hoa, thật sự muốn hắn gia nhập Hồng Đảng, cũng không biết có thể thích nghi được không.

Vừa nghĩ đến Trần Ngọc Lâu nắm tay tuyên thệ, lớn tiếng hô khẩu hiệu "vì nhân dân phục vụ.", Diệp Bạch liền không nhịn được muốn cười.

Còn nói đến Kim Toán Bàn, thấy Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đều đã có dự định, hắn cũng có ý muốn đi du ngoạn bốn phương, nhưng vừa nói ra đã bị Diệp Bạch phủ quyết.

Diệp Bạch nói: "Sư bá cứ ở lại Trường Sa đi, Trường Sa lớn, đánh bài cũng dễ, giao thông cũng tiện lợi, Sư bá và Sư thúc đều có thể tùy thời đi xe lửa đến thăm.

Hơn nữa, Sư bá thật sự có ngày đại nạn đến, ta và Tri Hi cũng dễ dàng đưa tang cho Sư bá, nếu không Sư bá chết trong cái mộ huyệt hố chật hẹp nào đó, chỉ có hoàng thổ làm bạn." Lời Diệp Bạch tuy nói khó nghe, nhưng cũng là vì mình mà suy nghĩ, Kim Toán Bàn suy nghĩ một lúc, quyết định trước hết ở lại Trường Sa.

Nếu thật sự ở Trường Sa mãi phát ngấy, hắn đi du lịch cũng chưa muộn.

Buổi tối, mọi người ăn một bữa yến tiệc gia đình thịnh soạn, Tần Vân Thục, Hồng Cô, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Tề Tiểu Hắc, và hai đứa trẻ, Linh Nhi và Trần Thiên Hữu.

Mọi người quây quần một nhà, không khí náo nhiệt hơn cả ngày Tết.

Sau vài ngày, Diệp Bạch bắt đầu xử lý công việc chất đống của Cửu Môn.

Những ngày Diệp Bạch không ở đây, tất cả công việc đều do

Bạch Tri Hi xử lý, lại đâu ra đấy.

Nội bộ Cửu Môn từng xảy ra không ít chuyện rối ren, đều được Bạch Tri Hi giải quyết hoàn hảo.

Diệp Bạch phát hiện năng lực quản lý của vợ mình cao minh hơn mình nhiều, dứt khoát khi Diệp Bạch xử lý công việc, đều kéo Bạch Tri Hi theo.

Trong mật thất dưới hồ, Diệp Bạch nhận báo cáo tài chính Bạch Tri Hi đưa tới.

"…" "Tô Châu đã mua hai xưởng dệt, cung cấp nguyên liệu cho băng vệ sinh ở nước ngoài, tổng cộng tiêu tốn tám vạn đại dương, thuê ba trăm công nhân, mỗi tháng cần cung cấp chi phí nhân công một nghìn ba trăm hai mươi tám đại dương, chi phí vật liệu…" "Hồng Kông đã thành lập một công ty đồ cổ, tên là Bạch Mãn Lâu, chi phí đăng ký và lót tay công ty tổng cộng ba vạn USD, hiện tại vẫn chưa có doanh thu." Thấy điều này, Diệp Bạch không nhịn được hỏi: "Bạch Mãn Lâu?

Tên không tệ, công ty này thành lập được hai tháng rồi, sao tình hình doanh thu vẫn là số không?" Bạch Tri Hi bất đắc dĩ nói: "Không phải chàng nói, không thể vận chuyển bảo bối của tổ tiên ta ra ngoài, chỉ bán một số văn vật góc cạnh sao, nhưng bên Hồng Kông buôn bán văn vật đâu chỉ có Cửu Môn chúng ta, không có bảo bối tốt tự nhiên không thể thu hút khách hàng." Là mình sơ suất rồi, Diệp Bạch nghĩ nghĩ nói: "Thế này nhé, từ trong kho báu chọn một số bảo bối không có giá trị nghiên cứu gửi qua đó, những thứ như tượng Phật vàng, đá quý, pha lê phát hiện ở Hắc Thủy Thành, người nước ngoài rất thích những thứ này." Bạch Tri Hi gật đầu, Diệp Bạch tiếp tục xem xét.

Trên báo cáo tài chính ngoài tài sản của gia đình mình, còn có ghi chép tài sản của các gia tộc Cửu Môn khác, chỉ cần có thể điều tra

được tin tức, trên đó đều có ghi chép chi tiết.

Từ tài sản trên đó mà xem, mấy năm nay, tài sản của các gia tộc Cửu Môn đều tăng gấp mấy lần.

Diệp Bạch hài lòng gật đầu, những tình báo này đến từ ám bộ do Trương Nhật Sơn thống lĩnh.

Xem ra đã có không ít thành viên ám bộ thâm nhập vào các tầng lớp cao của các gia tộc Cửu Môn.

Xem xong báo cáo tài chính, Diệp Bạch lại cầm báo cáo thế lực lên đọc.

Trong này ghi chép các sự kiện lớn đã xảy ra trong thành Trường Sa và trên toàn quốc, là Diệp Bạch đặc biệt dặn dò Trương Nhật Sơn làm, tiện cho Diệp Bạch không cần ra khỏi nhà, vẫn hiểu được động hướng bên ngoài.

"Trương Khải Sơn cứu được hai người Hồng Đảng bị Quân Thống bắt, và lén lút tiếp xúc?" Thấy điều này, Diệp Bạch không nhịn được cười, xem ra Trương Khải Sơn lúc này đã bắt đầu tiếp xúc Hồng Đảng, sớm tìm cho mình chỗ dựa rồi.

"Đúng rồi, Tri Hi, vật tư cung cấp cho phương Bắc của nhà ta thế nào rồi?" "Theo phân phó của chàng, thiếp đều giao cho Thuận Tử phụ trách, mỗi năm ba lần, lương thực, y vật, dược phẩm đều cung cấp theo lượng tối đa, nhưng Quốc Dân Đảng theo dõi sát sao, tháng ba Hồng Đảng đại di chuyển, giữa đường bị gián đoạn một lần." Diệp Bạch cười nói: "Thuận Tử ta yên tâm, nhưng chuyện này vẫn phải cẩn thận một chút, không thể để người ta nắm được nhược điểm.

Vạn nhất bị phát hiện, đệ tử của ta cũng không bảo vệ được chúng ta, đến lúc đó chúng ta chỉ có thể trốn vào rừng sâu núi thẳm sống qua ngày thôi." Bạch Tri Hi gật đầu.

Tuy Bạch Tri Hi không biết Diệp Bạch vì sao lại đốc định Hồng Đảng có thể thắng lợi như vậy, nhưng nàng vô điều kiện tin tưởng Diệp Bạch.

Trường Sa còn đỡ, nhưng những nơi khác trên toàn quốc, mức độ hủ bại của Quốc Dân Đảng khiến nàng kinh ngạc, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, có lẽ Quốc Dân Đảng thật sự sẽ thua sạch sẽ giang sơn đã đánh xuống.

Đọc xong toàn bộ báo cáo thế lực, Diệp Bạch thở dài một tiếng, giờ đây dã tâm sói hoang của Nhật Bản đã lộ rõ, nhưng lão Thường vẫn một lòng muốn tiêu diệt Hồng Đảng, tiêu hao thế lực hữu sinh của đất nước, thật không biết hắn nghĩ thế nào.

Có lẽ lão Thường hiểu sâu sắc sức mạnh cộng sản, không tiêu diệt Hồng Đảng, hắn ngủ cũng không yên.

Diệp Bạch đã có nghìn năm thọ mệnh, nhưng giờ đây quốc gia đang trong thời cục gian nan động loạn, hắn tổng phải làm chút cống hiến, bảo tồn nguyên khí cho quốc gia.

Hơn nữa, thế giới này ẩn chứa quá nhiều bí mật, xa không như vẻ bề ngoài an ổn, thế lực phát triển đến một mức độ nhất định chính là bùa hộ thân của Diệp Bạch.

Thời gian thoáng cái đã là một tháng sau, trong thời gian này, Diệp Bạch triệu tập các đương gia Cửu Môn mở một cuộc họp bầu cử Đại Trưởng Lão.

Trong phòng họp Diệp phủ.

Không hề ngoài ý muốn, Diệp Bạch có điểm cống hiến Cửu Môn cao nhất, và được toàn phiếu thông qua.

Chương 323

Tại đây, Diệp Bạch sắp xếp lại kênh thu thập điểm cống hiến, tiêu chuẩn đổi thưởng, và tăng thêm vài loại bảo bối chỉ có thể đổi bằng điểm cống hiến. 1.

Hồng Sắc Lưu Ly Châu (Địa giai): Ngậm trong miệng sẽ sinh ra dòng ấm, có thể tránh được cực hàn.

Giới hạn ba viên, có thể thuê dùng, có thể đổi.

Thuê dùng một tháng ba điểm cống hiến, mua cả viên thì cần một trăm điểm cống hiến.

Theo cách tính một điểm cống hiến đổi một vạn USD, viên Hồng Sắc Lưu Ly Châu lấy từ trong cơ thể Kỳ Nhông Lửa này trị giá một trăm vạn USD.

Diệp Bạch biết tài lực của các gia tộc Cửu Môn, hắn dự đoán chỉ có số ít gia tộc mới mua nổi.

Tuy nhiên, khi Diệp Bạch lấy Lưu Ly Châu ra, Trương Khải Sơn trực tiếp mua một viên, một nửa dùng điểm cống hiến thanh toán, một nửa dùng USD thanh toán.

Diệp Bạch cười cười, lấy ra bảo bối thứ hai. 2.

Sinh Nhân Chi Quả (Địa giai): Ăn vào kéo dài tuổi thọ, lại không có tác dụng phụ, giới hạn ba viên, mỗi viên một trăm điểm cống hiến.

Vật này vừa lên kệ, Bán Tiệt Lý và Hoắc Tiên Cô mỗi người mua một viên.

Điểm cống hiến tích lũy của hai gia tộc này không ít, nhưng vẫn không đủ một trăm điểm, đành phải dùng USD bù vào phần thiếu.

Nhưng số tiền thiếu mười mấy vạn USD cũng không phải là con số nhỏ, bọn họ cần vài ngày để điều động tài chính trong nhà mới có thể bù vào.

Các đương gia gia tộc còn lại nhìn viên Sinh Nhân Chi Quả còn lại duy nhất, đều lộ ra ánh mắt nóng rực.

Diệp Bạch tuy trước đó cũng cung cấp đan dược âm có thể tăng tuổi thọ, nhưng đan dược âm có tác dụng phụ, lại do nguyên liệu thiếu hụt, sớm đã được đổi hết.

Hiện tại viên Sinh Nhân Chi Quả này tuy mùi vị và phân thối không có gì khác biệt, nhưng lại là vật kéo dài tuổi thọ chân chính trong truyền thuyết, ngay cả các hoàng đế đời trước cũng chưa từng ăn qua, sao bọn họ có thể không thèm muốn.

Giải Cửu của Giải gia cũng muốn đổi một viên cho phụ thân mình, nhưng điểm cống hiến tích lũy của Giải gia còn xa mới đủ năm mươi điểm.

Phải biết rằng, điểm cống hiến không đủ một nửa giá đổi, là không có cách nào đổi.

Mấy năm nay, Giải gia bận rộn kiếm tiền, không làm bao nhiêu cống hiến cho Cửu Môn, điểm cống hiến tự nhiên thấp.

Lúc này, Diệp Bạch đưa cho Giải Cửu một ánh mắt, Giải Cửu mừng rỡ, tâm thần định lại, biết rằng anh rể của mình chắc sẽ đi cửa sau cho Hoắc gia.

Diệp Bạch từ không gian Huyễn Hóa Cảnh Giới mang ra mười mấy viên Sinh Nhân Chi Quả, ngoài việc chia cho Trần Ngọc Lâu, Kim Toán Bàn và những người khác mấy viên, Diệp Bạch còn chín viên Sinh Nhân Chi Quả có thể bán.

Phụ thân của Nhị Nguyệt Hồng là Tứ Quý Thanh và phụ thân của

Giải Cửu là Giải Ngũ Gia đều là những lão nhân nguyên bản của Bạch gia, Diệp Bạch chuẩn bị miễn phí tặng cho hai người một viên, một là để liên lạc mối quan hệ hai gia tộc, hai là để báo đáp ơn chiếu cố của các trưởng bối hai gia tộc.

Diệp Bạch quét mắt nhìn mọi người có mặt: "Chỉ còn viên cuối cùng rồi, các ngươi nếu ai gom đủ điểm cống hiến, hãy mau đến Diệp phủ báo, ta sẽ giữ viên Sinh Nhân Chi Quả đó cho các ngươi." Tề Thiết Chủy của Tề gia lần này đến, thấy Diệp Bạch cất viên Sinh Nhân Chi Quả cuối cùng đi, hắn mặt mày khổ sở, trong lòng hối hận không thôi.

Xem ra, hắn không đổi được viên trái cây kéo dài tuổi thọ này rồi.

Trong các gia tộc Cửu Môn, chỉ có Tề gia của hắn là đặc biệt nhất, chỉ có một quán xem bói nhỏ hẹp, thuê một người làm.

Mấy năm nay, hắn vì Cửu Môn xem xét địa thế, tìm long mạch phong thủy, chạy gãy cả chân cũng chỉ được 1.5 điểm cống hiến.

Theo tiến độ này, đời này hắn muốn đổi một viên, e rằng không có hy vọng rồi.

Ngô Quảng Nguyên của Ngô gia tự nhiên cũng để mắt đến viên Sinh Nhân Chi Quả này, đáng tiếc Ngô gia mấy năm nay tuy thuê nhiều người làm, nhưng lại không làm mấy việc cho Cửu Môn.

Điểm cống hiến tuy ít, nhưng Ngô Quảng Nguyên tự nhiên có cách để đổi lấy điểm cống hiến.

"Tam gia, ngài vừa nói chỉ cần có trân bảo hiếm có, cũng có thể đổi lấy điểm cống hiến từ ngài, ngài xem món này của ta thế nào?" Nói rồi, Ngô Quảng Nguyên lấy ra một viên châu màu đỏ thẫm.

Viên châu này chỉ bằng hạt nho, phát ra ánh sáng đỏ rực.

"Đây là cái gì?" "Xích Đan." Ngô Quảng Nguyên tự tin cười.

Mọi người hơi nghiêng đầu, đây chính là thần châu trong truyền thuyết.

"Xích Đan?" Diệp Bạch cũng có chút bất ngờ, tiến lên nhận lấy Xích Đan đánh giá.

Xích Đan trong lịch sử là một trong ba châu, nổi danh ngang với Mộc Trần Châu, truyền thuyết viên đan này có thần hiệu thoát thai hoán cốt, luôn là bí tàng trong cung.

Nhưng theo Trương Cửu Y nói, viên đan này thất lạc vào cuối Bắc Tống, sau đó không còn dấu vết.

"Ngươi từ đâu mà có được?" "Trong một ngôi mộ lớn thời Nguyên, mất năm người làm, ba con chó, mới lấy được vật này." Nghĩ đến cảnh tượng dưới mộ lúc đó, Ngô Quảng Nguyên còn có chút đau lòng.

Mấy người làm trung thành trong chốc lát đã mất mạng, nếu không phải Ngô Tiểu Cẩu dùng mấy con chó giữ chân quái vật xác sống, và dùng lửa tấn công, Ngô gia bọn họ e rằng đã toàn bộ chết ở trong đó.

Xích Đan là mổ bụng quái vật xác sống lấy ra, nhưng Ngô Quảng Nguyên không dám nói ra sự thật.

Dù sao Xích Đan là vật uống vào, nếu thật sự nói ra sự thật, giá trị Xích Đan này e rằng sẽ giảm giá mạnh, không đổi được bao nhiêu điểm cống hiến.

Xích Đan toàn thân đỏ tươi, màu như chu sa, Diệp Bạch cầm trong tay tung lên tung xuống, giống như một viên cầu kim loại nhỏ, không nhìn ra là chất liệu gì.

Tuy nhiên, sau khi Diệp Bạch truyền vào một ít Tử Hà Chân Khí, bề mặt Xích Đan ẩn hiện một vệt hồng quang lóe qua.

Thấy cảnh này không ít đương gia Cửu Môn, hơi kinh ngạc, đều

im lặng không nói.

“Là đồ thật, Ngô thúc muốn đổi bao nhiêu điểm cống hiến?” Ngô Quảng Nguyên cười nói: “Tam gia, tìm Xích Đan này đã khiến Ngô gia ta mất mấy người làm giỏi giang, gia đình con cái của họ ta mỗi người lại bù đắp không ít đại dương, sau này việc nuôi dưỡng còn phải dựa vào Ngô gia ta, vậy ta cũng không đòi nhiều, hai trăm điểm cống hiến, ngài thấy thế nào?” Diệp Bạch cười cười, hai trăm điểm cống hiến, tối thiểu tương đương với hai trăm vạn USD.

Ngô Quảng Nguyên lăn lộn ở Trường Sa nhiều năm, cho dù bán hết toàn bộ gia sản, ước chừng cũng chỉ đáng giá mười mấy vạn USD.

Vừa mở miệng đã là mười mấy cái Ngô gia, Ngô Quảng Nguyên cũng thật dám đòi.

Thấy Diệp Bạch không đáp, Ngô Quảng Nguyên ngượng ngùng nói: “Tam gia, viên Xích Châu này là bảo vật trong truyền thuyết, cho dù mang ra ngoài bán đấu giá e rằng cũng là vô giá chi bảo, ngài nếu thấy quý, ngài thấy giá nào phù hợp thì giá đó.” “Một trăm năm mươi điểm cống hiến, nếu được thì ta nhận.” Ngô Quảng Nguyên đại hỉ, Xích Đan tuy là bảo bối, nhưng đối với hắn thì chẳng có chút tác dụng nào.

Tuy nói ăn vào có thể thoát thai hoán cốt, nhưng thứ này có bị ăn chết hay không thì khó nói.

Hắn không muốn có ngày nào đó bị người ta đào mộ, từ bụng hắn lấy ra Xích Đan.

So với thứ đó, viên Sinh Nhân Chi Quả kéo dài tuổi thọ kia lại là thần dược thật sự, lần này bỏ lỡ, sau này e rằng không có cơ hội đổi lấy viên Sinh Nhân Chi Quả này.

Hơn nữa, điểm giới hạn của hắn là một trăm điểm cống hiến, giờ đây có thể lời ra năm mươi điểm cống hiến, hắn xem như chắc chắn kiếm lời không lỗ.

"Được thôi, Tam gia ngài giữ cho tốt, ta sẽ dùng một trăm điểm cống hiến đổi Sinh Nhân Chi Quả." Lúc này, Bán Tiệt Lý nói: "Lão Ngô, điểm cống hiến không phải dùng như vậy, ngươi cho ta mười điểm cống hiến, ta cho ngươi mười một vạn USD." Hoắc Tiên Cô của Hoắc gia cũng vội vàng nói: "Ngô thúc, Hoắc gia ta cũng đổi hai mươi điểm cống hiến." Ngô Quảng Nguyên cười toe toét nói: "Dễ nói dễ nói, mọi người đều có." Thấy vậy, ngay cả Trương Khải Sơn cũng từ chỗ Ngô Quảng Nguyên đổi đi hai mươi điểm cống hiến.

Cuối cùng, Ngô Quảng Nguyên dùng năm mươi điểm cống hiến, và năm mươi vạn USD đổi một viên Sinh Nhân Chi Quả, hắn còn lời năm vạn USD và năm mươi điểm cống hiến.

Trải qua trận này, các đương gia Cửu Môn mới ý thức được tầm quan trọng của điểm cống hiến Cửu Môn.

Chương 324

Dù sao USD có thể kiếm được rất nhiều, nhưng điểm cống hiến lại cần hoàn thành nhiệm vụ Cửu Môn, tích lũy ngày qua ngày, tháng qua tháng.

Lần tới nếu có bảo bối kéo dài tuổi thọ, điểm cống hiến không đủ thì chỉ có thể trơ mắt nhìn bảo bối bị người khác đổi mất, e rằng sẽ đau lòng chết đi được.

Diệp Bạch gật đầu, bất kể mọi người đổi thế nào, hắn mới là người thắng lớn nhất.

Hắn thiết lập hội nghị trưởng lão Cửu Môn và điểm cống hiến mục đích chính là để nắm chắc Cửu Môn trong tay mình.

Quan hệ có tốt đến mấy, thế lực có lớn đến mấy, cũng phải duy trì bằng lợi ích.

Chỉ cần hắn có thể liên tục cung cấp bảo bối mà mọi người cần, lại khống chế được tình hình thế lực các gia tộc, vậy Cửu Môn sẽ do hắn quyết định.

"Được rồi, còn có bảo vật thứ ba, cũng là món cuối cùng của đợt này." Nói rồi, Diệp Bạch lại lấy ra mấy túi bột màu xanh trong suốt lớn. 3.

Phấn Bột Quy Lột Xác (Nhân cấp): Có thể giải bách độc.

Mỗi gói nhỏ trị giá năm điểm cống hiến, có thể đổi mười gói lớn.

Phấn quy giải bách độc?

Mọi người mắt sáng lên, trong lòng biết đây cũng là bảo bối cứu mạng hiếm có.

Phải biết rằng, khi xuống mộ, ngoài cơ quan cạm bẫy, điều đáng sợ nhất chính là kịch độc kỳ lạ.

Dù sao đối với chủ mộ mà nói, cơ quan dưới lòng đất có thể sẽ mất tác dụng do linh kiện lão hóa, nhưng một số vật kịch độc lại có thể tồn tại lâu dài.

Cho nên, bôi kịch độc lên vật tùy táng là thủ đoạn thường dùng của chủ mộ.

Có phần phấn quy lột xác này, sau này xuống mộ cũng yên tâm hơn.

Tuy nhiên thứ này dù sao cũng trị giá năm điểm cống hiến, các gia tộc mua về cũng chỉ sẽ dùng làm bảo bối cuối cùng, sẽ không lãng phí cho người làm bình thường.

Rất nhanh, Trương Khải Sơn, Bán Tiệt Lý, Hoắc Tiên Cô với tài lực hùng hậu lại ra tay, mỗi người mua một gói nhỏ.

Đến đây, hội nghị đổi điểm cống hiến mới kết thúc, Diệp Bạch mở miệng dặn dò: "Về nguyên tắc, bảo bối các ngươi đổi chỉ được lưu thông trong nội bộ Cửu Môn, nếu để ta điều tra ra các ngươi tư lợi bán ra ngoài, Cửu Môn sẽ phạt nặng, hơn nữa khi các ngươi đổi những bảo bối tương tự này, điểm cống hiến cần thiết sẽ tăng gấp đôi." Lời này vừa ra, các đương gia nhìn nhau một cái, không dám nảy sinh ý nghĩ nhỏ nhen bán bảo bối ra ngoài nữa.

Phải biết rằng, những bảo vật kéo dài tuổi thọ như Sinh Nhân Chi Quả này, nếu mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá, cho dù là thật sự có giá vô cùng, bán ra mấy trăm vạn USD cũng không phải là không thể.

Nếu thật sự có thể buôn lậu bảo vật, các gia tộc còn xuống mộ làm gì, kinh doanh gì nữa.

Trong thì kiếm điểm cống hiến Cửu Môn, ngoài thì bán đấu giá bảo bối, lợi nhuận thu được ước chừng còn nhanh hơn cướp ngân hàng.

Tiếp đó, Diệp Bạch lại tách riêng phạm vi lớn nhỏ của thế lực các gia tộc Cửu Môn ra để thảo luận.

Cửu Môn trong nguyên tác tuy thế lực lớn, nhưng tổng thể mà nói chỉ là một tổ chức lỏng lẻo, chín gia tộc tự kinh doanh, không phải là một thể thống nhất.

Trong hợp tác luôn có phân kỳ, còn thường xuyên sẽ xuất hiện tình huống nội đấu.

Hiện tại Diệp Bạch chính là muốn kết Cửu Môn thành một sợi dây thừng, lợi dụng ưu thế các gia tộc để hợp lực phát triển.

Ví dụ, thế lực của Trương gia Trương Khải Sơn chủ yếu ở quan phương, từ khi Trương Khải Sơn trở thành quan phòng thủ Trường Sa, hắn đã đề bạt không ít tộc nhân họ Trương vào quân đội.

Những tộc nhân họ Trương này phần lớn là ngoại tộc của Trương gia, bọn họ từ nhỏ đã được Trương gia bồi dưỡng.

Bất kể là thể chất, năng lực, thủ đoạn đều lợi hại hơn nhiều so với người bình thường.

Cho nên những người này rất nhanh liền thăng tiến, tản ra, đảm nhiệm các chức vụ quan trọng ở các vị trí khác nhau, trở thành một sức mạnh quan trọng của Trương Khải Sơn.

Còn thế lực của Lý gia do Bán Tiệt Lý thống lĩnh chủ yếu ở tầng lớp hạ cửu lưu này.

Sòng bạc, kỹ viện, tửu quán đều có liên quan, lôi kéo không ít thế lực tầng dưới ở Trường Sa.

Giống như xã hội đen hiện đại, bang phái cổ đại.

Dựa theo tin tức Diệp Bạch điều tra được, mấy ngày trước Bán Tiệt Lý đi Thượng Hải, không biết bắt được mối quan hệ nào, nhập Thanh Bang, còn có được một chức vụ rất cao, nhất thời phong quang vô hạn.

Còn nói đến Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô khác với đương gia trước đây Hoắc Tam Nương, uy lực hơi yếu hơn, nhưng năng lực lãnh đạo và tầm nhìn đại cục lại mạnh hơn.

Hoắc gia dưới sự dẫn dắt của nàng, đã gia nhập vòng tròn thương nghiệp của Diệp Bạch, chỉ cần là sản nghiệp mà Diệp gia tham gia, Hoắc gia đều sẽ góp vốn chia lợi nhuận.

Ngoài ra, Hoắc Tiên Cô lại mời Hoắc Tam Nương ra núi, phân quyền cho nàng, và để nàng thành lập một chi nhánh Hoắc gia ở Bắc Bình.

Nghe nói, Hoắc gia Bắc Bình đã bắt đầu tranh giành làm ăn với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bố cục quy mô lớn như vậy, khiến Diệp Bạch cũng phải kinh ngạc.

Giờ đây ngoài Diệp gia ra, trong Cửu Môn ba gia tộc này có thế lực hùng mạnh nhất, được gọi là Cửu Môn Tam Bá.

Còn về Nhị Nguyệt Hồng tình hình đặc biệt trong Cửu Môn, từ khi hắn cưới Nha Đầu xong, dần dần không còn dã tâm.

Ngoài việc chăm sóc Tứ Quý Thanh tuổi già, chính là hát hí khúc ở Lê Viên.

Cuộc sống nhỏ của hắn còn thoải mái hơn Diệp Bạch.

Hội nghị Cửu Môn hôm nay, duy độc Nhị Nguyệt Hồng không

đến.

Đối với điều này, Diệp Bạch khá tiếc nuối, trong Cửu Môn, thiên phú và thủ đoạn của Nhị Nguyệt Hồng không kém Trương Khải Sơn, nếu biết tận dụng tốt các mối quan hệ và thế lực Tứ Quý Thanh để lại cho hắn, e rằng trong Cửu Môn Tam Bá còn phải thêm một bá nữa.

Nhìn vị trí trống thuộc về Nhị Nguyệt Hồng, Diệp Bạch thở dài một tiếng, mỗi người có chí riêng, cứ để hắn đi vậy.

Ngoài ba gia tộc trên, còn nói đến Giải gia, Ngô gia, Tề gia trong Cửu Môn.

Giải Ngũ Gia về hưu sau, thế lực của Giải gia cơ bản đều giao vào tay Giải Cửu.

Giải Cửu trong nguyên tác được gọi là Giải Cửu gia, đứng thứ chín trong Cửu Môn, giỏi nhất về bố cục kinh doanh, đã giúp Trương Khải Sơn không ít việc lớn.

Giờ đây, Giải Cửu dưới sự bồi dưỡng của Diệp Bạch, tiềm năng đã được khai thác triệt để, còn chói mắt hơn hình tượng trong nguyên tác nhiều.

Hắn đã được xem là nửa thân tín của Diệp Bạch, ngoài quản lý Giải gia, các thế lực của Diệp Bạch ở Thượng Hải và nước ngoài đều do Giải Cửu phụ trách.

Thậm chí, Giải Cửu còn có một phần quyền điều động ám bộ, thường xuyên giao thiệp với Trương Nhật Sơn.

Còn Ngô Quảng Nguyên của Ngô gia giỏi nghiên cứu, mấy năm nay, danh tiếng của Ngô gia trong giới trộm mộ Hồ Nam ngày càng lớn.

Dưới trướng có ba con trai, đều đã trưởng thành.

Trong đó Ngô Tiểu Cẩu thứ ba mà Diệp Bạch quen biết là nổi tiếng nhất, được người trong giang hồ gọi là Cẩu Vương, đàn chó do hắn nuôi có thể hiểu tiếng người, mỗi lần Ngô gia xuống mộ, Ngô Tiểu Cẩu tất nhiên đều dẫn đàn chó xông lên phía trước.

Chương 325

Nếu nói gia tộc nào trong Cửu Môn còn hoàn toàn làm nghề trộm mộ, thì chắc chắn là Ngô gia.

Ngoài việc xuống mộ, Ngô gia cơ bản không có nguồn lợi nhuận nào khác.

Diệp Bạch cũng lấy làm lạ, nội bộ Cửu Môn tài nguyên phong phú, tùy tiện theo gia tộc nào uống chén canh cũng an toàn và kiếm tiền hơn xuống mộ.

Nhưng Ngô Quảng Nguyên một bộ óc cứng nhắc hoàn toàn đổ vào mộ huyệt.

Theo lời hắn nói, Ngô gia chính là dựa vào trộm mộ mà phát gia, sao có thể vứt bỏ nghề của tổ tông chứ.

Hơn nữa Ngô Quảng Nguyên còn có một giấc mơ, chính là có ngày nào đó đi Long Quân Mộ thăm dò.

Biết Ngô Quảng Nguyên có giấc mơ này, Diệp Bạch cũng không thể không giơ ngón cái cho Ngô Quảng Nguyên, thật sự là thanh niên có chí trong giới trộm mộ.

Nếu sau khi lập quốc, Ngô gia này chắc chắn sẽ là gia đình bị coi là phản động.

Cuối cùng là Tề gia, đương nhiên không phải Tề gia của Tề Thiết Chủy, mà là Tề Tiểu Hắc.

Vì Tề Tiểu Hắc quanh năm đeo một cặp kính đen, người trong đạo đều kính xưng một tiếng Hắc gia, cũng có kẻ thù ở sau lưng nguyền rủa hai tiếng Lại một năm mùa đông, Trường Sa tuyết chưa rơi, nhưng đúng như Tề Thiết Chủy đã nói, nghênh đón những trận mưa

lớn triền miên.

Nước mưa gột rửa bụi bẩn, làm đất đai đổi mới, trong không khí thoang thoảng mùi đất ẩm.

Mấy ngày không thấy mặt trời, khí trời cực kỳ lạnh lẽo, âm u đến đáng sợ.

Mọi việc nội bộ Cửu Môn đã xử lý xong xuôi, Diệp Bạch hiếm hoi được thanh nhàn.

Lúc này, y đang ôm Bạch Tri Hi nằm trong tiểu đình bên hồ, sưởi than lửa, ngắm mưa rơi tí tách từ mái hiên.

Cách đó không xa, bên hồ nước, tiểu giao nhân nửa thân mình lộ khỏi mặt nước, đùa giỡn với rùa lột xác.

Mùa này, vốn là lúc rùa nên ngủ đông, nhưng tiểu giao nhân không chịu nổi cô quạnh, lại đào rùa lột xác đã vùi trong bùn đất lên.

Từ khi vào ở hồ này, rùa lột xác chưa từng được hưởng một ngày yên bình, cả ngày bị đại ma vương tiểu giao nhân này bắt nạt.

Giờ đây đến cả ngủ đông cũng bị phá ngang, quả thật không thể nhịn nổi nữa.

Đầu rùa thò ra, ngoảnh lại cắn, nhưng tiểu giao nhân ra tay càng linh hoạt hơn, xách đuôi rùa lột xác lên xoay vòng.

Diệp Bạch thu trọn cảnh tượng mặt hồ vào mắt, thở dài nói: "Gần đây Nguyệt Hoa Thảo thu hoạch có vẻ không tốt, thiếu phân bón rồi chăng?" Bạch Tri Hi sao lại không hiểu tâm tư của Diệp Bạch, Nguyệt Hoa Thảo ắt phải nhờ lệ giao nhân mới có thể sinh trưởng.

Nàng nghiêng đầu nhìn Diệp Bạch mím môi cười: "Chàng nuôi nó như con gái, nỡ lòng nào nhìn nó khóc?" "Tính nó quá hoang dã, không quản giáo thì không được, cứ chơi đùa thế này nữa, rùa lột xác sẽ bị

nó chơi chết mất.” Bạch Tri Hi nhìn cảnh tượng trên mặt hồ, cũng có chút xót xa cho rùa lột xác, “Được thôi, cắt sô cô la của nó hai ngày, nó sẽ ngoan ngoãn ngay.” Trên trời mưa vẫn không dứt, tựa hồ nước sông Thiên Hà vỡ đập, trút xuống từng đợt lớn.

Sau khi ôn tồn với Bạch Tri Hi một lúc, Diệp Bạch dứt khoát rời khỏi chốn dịu dàng, đứng dậy đến vùng cứu trợ tai ương ở Trường Sa.

Thời tiết lạnh giá, đời sống dân chúng gặp nạn không hề dễ dàng, Diệp Bạch đã sớm dặn Thuận Tử sắp xếp không ít quần áo ấm cung cấp cho dân chúng.

Đương nhiên, Diệp Bạch cũng không phải người từ thiện, không thể mãi mãi vô điều kiện cung dưỡng dân tai.

Khi dân chúng vào thành Trường Sa, đều phải đăng ký thông tin, từ đâu đến, tuổi tác bao nhiêu, biết làm gì, mấy khẩu nhân, v.v., thông tin rất chi tiết.

Đối với những dân tai có một kỹ năng, Cửu Môn sẽ sắp xếp vị trí công việc.

Đối với những dân tai lười biếng, Cửu Môn cũng đã đặt ra chế độ xử phạt tương ứng.

Diệp Bạch đi một vòng trong trại dân tai, thấy Thuận Tử sắp xếp chu đáo, không cần y phải bận tâm, bèn chuẩn bị trở về Diệp Phủ để sưởi ấm trên giường.

Chỉ là kiệu xe vừa đến bến tàu, Diệp Bạch đã bị một hỏa kế của Tề Tiểu Hắc chặn lại.

“Tam gia, xảy ra chuyện rồi!” Hỏa kế này bất chấp mưa lớn chạy như điên, vốn định đến Diệp Phủ tìm Tam gia, không ngờ vừa ra khỏi bến tàu đã gặp đoàn xe của Tam gia.

“Tình hình thế nào, từ từ nói.” Diệp Bạch bảo thuộc hạ đưa cho hắn một cây dù.

“Lô hàng ngài xuất có vấn đề, mấy người tiếp nhận đều bị quỷ nhập thân, Hắc gia nhận được tin tức, đã đi xử lý rồi.” Diệp Bạch hơi cau mày, lô hàng y xuất gần đây chỉ có số tài bảo từ Cổ Thành Tinh Tuyệt.

Do số tài bảo này quá lớn, Diệp Bạch chỉ lấy ra một ít Kim Hồn Tệ từ các cổ quốc Tây Vực trong không gian, muốn Tề Tiểu Hắc vận đến Thượng Hải thử nước, xem thứ này có dễ bán không.

Chẳng lẽ những Kim Hồn Tệ này có vấn đề?

“Đừng vội, lên xe dẫn đường, ta qua đó xem sao.” “Tạ Tam gia.” Dưới sự dẫn dắt của hỏa kế này, Diệp Bạch đến một nhà kho lớn ở bến tàu số ba.

Cửa nhà kho chất đống không ít người, đều là hỏa kế của bến tàu của Tề Tiểu Hắc.

“Tam gia đến rồi, mọi người được cứu rồi.” “Mau tránh đường.” Đám đông dạt ra một lối đi, chỉ thấy phía trước rải rác đầy Kim Hồn Tệ, ba hỏa kế bị quỷ nhập thân đã bị Tề Tiểu Hắc đánh bất tỉnh.

Diệp Bạch bước tới hỏi: “Tình huống thế nào?” Tề Tiểu Hắc nói: “Chắc là giống Kim Bàn Tử, tiếp xúc Kim Hồn Tệ lâu ngày, trúng lời nguyền.” Diệp Bạch gật đầu, chuyện Kim Bàn Tử nuốt Kim Hồn Tệ, bị ác quỷ cưỡi cổ y cũng biết nguyên do, cuối cùng là nhờ bùa chú xua quỷ mới giải quyết được.

Diệp Bạch mở dị đồng nhìn một cái, quả nhiên trên mặt ba người trúng chiêu đều quấn một luồng hắc khí.

Nơi đây người quá đông, Diệp Bạch nói: “Trước hết đưa người về, ta sẽ cứu chữa.” Giải quyết loại quỷ vật chưa thành hình này,

Diệp Bạch đương nhiên không nỡ dùng phù lục do Tôn Quốc Phụ để lại, phải biết rằng những phù lục này trong nội bộ Cửu Môn, mỗi tấm trị giá năm điểm công tích, giá trị quả thực không nhỏ.

Mà Chưởng Tâm Lôi của Diệp Bạch cũng là khắc tinh của vật tà ác, đối phó với loại quỷ vật này chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Điện quang lóe lên, quỷ vật bám trên người ba người rất nhanh bị Diệp Bạch đánh tan.

Sau đó, Diệp Bạch nói với Tề Tiểu Hắc: "Lô hàng đó ngươi cứ để trong kho cất giữ cẩn thận, đừng động vào, ta cần thời gian thử nghiệm, nếu tài bảo đến từ Cổ Thành Tinh Tuyệt đều có vấn đề, e rằng mọi việc sẽ phiền phức lắm." Tề Tiểu Hắc hiến kế: "Đơn giản thôi, chi bằng bán cho người Nhật là xong." Diệp Bạch cười cười, vỗ vai Tề Tiểu Hắc nói: "Nếu có người Nhật ngu ngốc như vậy, ngươi bán được thì tốt nhất.

Sau đó chúng bị quỷ nhập thân, ngươi lại bán phù lục cho chúng, cũng đừng quá đắt, mười vạn đô la Mỹ một tấm đi, những kẻ có thể đến Âu Lạc buôn bán văn vật, chắc hẳn đều là những kẻ không thiếu tiền." Nghe những lời này, trong đầu Tề Tiểu Hắc hiện lên một bức tranh, không nhịn được cười ha hả.

Buổi tối, Diệp Bạch ở lại bến tàu, cùng Tề Tiểu Hắc và các huynh đệ bến tàu ăn một bữa tối khá thịnh soạn.

Đối với các hỏa kế ở bến tàu, nhiều người chưa từng gặp Diệp Bạch, chỉ nghe danh Tam gia Diệp.

Thấy Diệp Bạch bình dị gần gũi như vậy, họ rất nhanh không còn câu nệ, lần lượt lên mời rượu Diệp Bạch.

Sau này, đây đều là vốn liếng để họ khoác lác.

Rượu no cơm say, Diệp Bạch trở về Diệp Phủ.

Vừa xuống xe, một trận gió lạnh thổi đến, khiến Diệp Bạch không nhịn được rùng mình.

Kỳ lạ, thể chất của ta sao lại còn rùng mình thế này.

Bước vào nội viện, Diệp Bạch liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng ồn ào.

Thuận Tử bước tới thấp giọng nói: "Tam gia, Khương tiểu thư dẫn gia nhân đến tìm rồi." Diệp Bạch chợt tỉnh táo được quá nửa.

"Đến khi nào?

Đến bao nhiêu người?" "Không lâu trước bữa tối, tổng cộng mười mấy người đến Trường Sa, nhưng chỉ có Khương tiểu thư và thiếu niên tên Khương Vũ đến phủ, phu nhân đã dặn nhà bếp chuẩn bị không ít đồ ăn." "Sao không báo trước cho ta?" "Phu nhân không cho, nàng còn nói, muốn xem Khương tiểu thư này có tư cách vào Diệp Phủ không." Diệp Bạch hơi đau đầu, phất tay: "Ngươi đi đi, có việc ta sẽ gọi ngươi." Thuận Tử gật đầu, vội vàng chuồn đi, việc nhà của Tam gia tốt nhất là đừng xen vào, bằng không, đắc tội với ai cũng không yên ổn.

Chương 326

Diệp Bạch đứng ngoài cửa rình nghe một lúc, giọng Bạch Tri Hi rất ôn nhu, Khương Thiền Y cũng tỏ ra rất vui vẻ.

Không khí giữa hai người dường như rất hòa hợp.

Nhưng lúc này đi vào hiển nhiên không thích hợp, Diệp Bạch suy nghĩ một lát, vẫn là đi mật thất dưới nước tìm tiểu giao nhân giải sầu vậy.

Hai người trước đó đã thương lượng xong, Khương Thiền Y có thể ở lại Diệp Phủ hay không, phải xem nàng có vượt qua được khảo nghiệm của Bạch Tri Hi không.

Đối với những gì đã xảy ra giữa Khương Thiền Y và Diệp Bạch, Bạch Tri Hi rất rõ ràng.

Trong mắt nàng, chính vì Diệp Bạch xuống mộ ở bên ngoài, lâu ngày không tiếp xúc phụ nữ, nên mới bị cô gái này chớp lấy cơ hội.

Đương nhiên, không thể phủ nhận cô gái này ngũ quan tinh xảo, nếu trắng hơn một chút, có thể nói, không hề thua kém nàng Bạch Tri Hi nửa phần.

Thời đại này đương nhiên có thể lấy vợ bé, giống như Bán Tiệt Lý, tuy thân thể có khiếm khuyết, nhưng vẫn lấy mấy phòng vợ bé.

Nhưng đối với bất kỳ người phụ nữ nào, chia sẻ chồng với người khác tuyệt đối là một chuyện khó chấp nhận, Bạch Tri Hi cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, nàng hiểu Diệp Bạch như hiểu chính mình, Diệp Bạch có thể nhắc đến cô gái này với nàng, điều đó cho thấy trong lòng Diệp Bạch, cô gái này đã có một vị trí không nhỏ.

Diệp Bạch tài giỏi mọi người đều biết, những cô gái có hảo cảm với Diệp Bạch nếu có thể xếp hàng, có thể xếp từ trong thành Trường Sa ra ngoài thành.

Nàng Bạch Tri Hi cũng không phải cô gái ích kỷ, cả nhà họ đã định có thể trường sinh bất lão, có thêm một người chị em bầu bạn cũng là một lựa chọn không tồi.

Điều quan trọng nhất là, thể chất Diệp Bạch quá tốt, mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Mỗi đêm Diệp Bạch đều hành hạ nàng đến nửa đêm, hai người mới ôm nhau ngủ.

Nếu không có một cô em gái san sẻ áp lực, Bạch Tri Hi cũng sắp không chịu nổi rồi.

Đương nhiên, tất cả những điều này, trước tiên, cần Khương Thiền Y vượt qua khảo nghiệm của nàng.

"Bạch tỷ tỷ, món ăn tỷ nấu thật ngon!" Khương Thiền Y khen ngợi.

Nàng từ nhỏ lớn lên ở Tàng Địa, món ăn ngon ở nội địa Thăng Long thật sự chưa ăn được mấy lần.

"Món ăn không phải ta nấu, Diệp Phủ có đầu bếp chuyên nghiệp, nếu muội thích ăn, sau này có thể ở lại đây." Khương Thiền Y lập tức nở nụ cười: "Bạch tỷ tỷ, muội thật sự có thể ở lại đây sao?" "Diệp Phủ còn thiếu một nha hoàn bưng nước quét nhà, muội có muốn làm không?" Nha hoàn?

Khương Thiền Y có chút ủy khuất, nàng là minh châu trong lòng bàn tay nhà họ Khương, lại mang huyết mạch đặc biệt, từ nhỏ đến lớn chưa từng làm việc nặng nhọc.

Nhưng nghĩ đến việc ở lại Diệp Phủ là có thể mỗi ngày gặp Diệp

Bạch, Khương Thiền Y vẫn cắn răng đồng ý.

Bạch Tri Hi có chút bất ngờ, ngón tay cô gái này mềm mại như ngọc, nhìn là biết chưa từng làm việc nặng, có thể nhanh chóng đồng ý như vậy lại chặn lại những lời nàng định nói tiếp.

"Thời gian không còn sớm nữa, muội và đệ đệ ăn xong thì theo người hầu đi nghỉ đi, ta đã cho người dọn dẹp phòng rồi." Khương Thiền Y ngoan ngoãn gật đầu, thấy Bạch Tri Hi đi đến cửa vẫn không nhịn được hỏi: "Bạch tỷ tỷ, Diệp Bạch vẫn chưa về sao?" "Hắn à, công việc bận rộn, mấy ngày này e là muội sẽ không gặp được hắn đâu." Bạch Tri Hi thâm hiểu tính nết Diệp Bạch, lúc này e là hắn đã trốn đi đâu đó rồi.

"Ồ." Khương Thiền Y thất vọng nói.

Đợi Bạch Tri Hi đi khỏi, Khương Thiền Y quay đầu nhìn Khương Vũ đang ăn uống ngấu nghiến, vét sạch tàn canh thừa thãi, lập tức giận không chỗ xả.

"Còn ăn, sắp thành heo rồi đó." Khương Vũ liếm sạch đĩa, ợ một tiếng nói: "Tỷ, cha con chúng ta vẫn còn ở quán rượu kia?

Chúng ta đông người như vậy, tiền tiết kiệm lại không nhiều, ở quán rượu e là không trụ được mấy ngày." "Đừng đánh trống lảng, ta biết rồi, ta không phải đã để lại Kim Cẩu Đầu cho bọn họ sao?

Thế này, đợi ngày mai rảnh rỗi, đệ đi bán Kim Cẩu Đầu, chúng ta ở Trường Sa mua một căn nhà, sau này cứ ở lại đây." "Thật sự ở lại đây không về nữa sao?" "Cứ ở lại đây, trên đường đi đệ không nghe nói sao, Trường Sa có Cửu Môn che chở, cả nước không có nơi nào an toàn hơn nơi này, hơn nữa, Diệp Bạch, Trần đại ca, Chá Cô Tiếu đại ca đều ở Trường Sa, đám người kia nhất định không dám đuổi đến Trường Sa đâu." Bạch Tri Hi đến mật thất dưới nước, chỉ thấy Diệp Bạch đang ngồi ngay ngắn, dường như đang xử lý công việc Cửu

Môn.

Ngoài tấm kính, ánh nước dưới đáy hồ lung linh, tiểu giao nhân nằm dưới gốc cây nhỏ phát sáng, ngáp ngủ, thổi bong bóng, ngủ say như chết.

"Đừng giả vờ nữa, đẩy một đống việc vớ vẩn cho ta, ngay cả mặt cũng không dám lộ." Bạch Tri Hi đẩy chồng tài liệu trước mặt Diệp Bạch ra, giận dỗi nói.

Diệp Bạch cười ôm Bạch Tri Hi vào lòng, cũng không đáp lời, lẳng lặng lắng nghe nàng phàn nàn.

Một lúc lâu sau, Bạch Tri Hi dựa vào ngực Diệp Bạch nói: "Ta đang giận chàng đấy, không muốn chàng khó xử." "Ta biết, chuyện này nàng cứ quyết định." Bạch Tri Hi véo tai Diệp Bạch nói: "Coi như chàng biết điều." Thấy Bạch Tri Hi trong lòng vẫn còn giận, Diệp Bạch dứt khoát bế nàng đến bên cửa sổ kính.

Lúc này, cách duy nhất để cô gái hết giận, chỉ có thể hy sinh thân thể hắn.

Bạch Tri Hi hai tay vịn vào tấm kính trong suốt, Diệp Bạch đứng sau nàng.

Bạch Tri Hi che miệng lại, sắc mặt ửng hồng, sợ làm tiểu giao nhân tỉnh giấc, may mà hiệu quả cách âm của mật thất khá tốt.

Chỉ có rùa lột xác từ trong bùn chui ra, liếc nhìn hai người đang kịch liệt giao chiến một cái, cũng không mấy để tâm.

Nó muốn nhân lúc ma vương ngủ say, bỏ nhà ra đi, cái nơi quỷ quái này, nó không muốn ở lại nữa rồi.

Không biết qua bao lâu, Bạch Tri Hi mềm nhũn trong lòng Diệp Bạch, lần này ngay cả sức để giận cũng không còn nữa.

Sáng sớm hôm sau, trời vẫn còn mờ đất, mưa vẫn chưa tạnh.

Rùa lột xác cuối cùng cũng trốn thoát khỏi hồ nước ở hậu viện, nó bò dọc theo tường góc, muốn tìm một con đường để ra ngoài.

Nhưng hậu viện Diệp Phủ rất rộng, giả sơn, thác nước nhỏ, đình viện, lầu gác, đều trở thành chướng ngại của nó.

Cỏ cây khô úa, nước mưa tụ thành rãnh nhỏ chảy vào hồ.

Rùa lột xác vượt núi băng đèo, cuối cùng cũng nhìn thấy cánh cửa lớn khép hờ, nhưng đột nhiên, một cảm giác bất an hiện lên.

Móng vuốt sắc nhọn màu vàng chắn trước mặt nó, rùa lột xác ngẩng đầu nhìn, mào gà đỏ rực, mỏ gà dài, một đôi mắt phượng trừng trừng nhìn nó.

Thấy vậy, rùa lột xác quay đầu bỏ chạy, bốn chi khuấy động, nhưng tốc độ này chẳng nhanh hơn ốc sên là bao.

Đối phó với một con rùa yếu ớt không tấc sắt, Nộ Tình Kê hiển nhiên chiếm ưu thế hoàn toàn.

Ngay cả khi rùa lột xác co mình vào mai, mỏ gà Nộ Tình Kê vẫn có thể mổ vào, rùa lột xác bị Nộ Tình Kê đè xuống đất bùn, rất nhanh đã bị thương đầy mình.

Cho đến khi Nộ Tình Kê ăn một mảnh mai rùa nhỏ, mới như phát hiện ra kho báu, điên cuồng mổ xé.

Rùa lột xác thầm kêu khổ, thế giới bên ngoài thật quá hiểm ác, so với đó, tiểu giao nhân đúng là một bé ngoan, nếu cho nó thêm một cơ hội nữa, nó nhất định sẽ ở lại trong hồ, không đi đâu cả.

"Ôi, Kê gia, cái này không thể ăn được, đây là sủng vật của Tam gia." May mắn Thuận Tử kịp thời phát hiện, cứu được rùa lột xác đầy thương tích.

Nhưng mai rùa hình tròn đã thiếu mất một mảng lớn, máu rùa cứ rỉ ra ngoài.

Thuận Tử xót xa đến chết, Nộ Tình Kê ăn hết mảng lớn này, có thể cạo ra không ít phấn rùa, e là trị giá mấy chục vạn đô la Mỹ, có bán cả Nộ Tình Kê cũng không đáng giá đó.

Thuận Tử nghĩ một lát, vẫn là báo cáo Tam gia, xem xử lý con gà này thế nào.

Mà lúc này Diệp Bạch lại không ở Diệp Phủ, đang trên đường đến Bình Sơn.

Sáng sớm, hỏa kế canh giữ Bình Sơn truyền tin tức đến, dưới nước Bình Sơn có dị động, Diệp Bạch sau khi nhận được tình hình, lập tức dẫn mấy hỏa kế Diệp Phủ lên xe tải quân đội, chạy đến Bình Sơn.

Chương 327

Nếu Diệp Bạch không lầm, dị động ở Bình Sơn có liên quan đến Tiểu Hắc.

Sau chuyến đi Mộ Hiến Vương, Diệp Bạch liền sai Sơn Tỉnh nghiên cứu thành phần của tinh thể đen tìm được trong quan tài đồng.

Sau vài lần thí nghiệm, Sơn Tỉnh phát hiện, vật này có lợi ích cực lớn đối với động vật.

Thế là, Diệp Bạch đưa mặc sắc thủy tinh cho Tiểu Hắc.

Lúc đó, Tiểu Hắc nóng lòng nuốt mặc sắc thủy tinh vào, sau đó chìm xuống vực sâu dưới nước Bình Sơn, không còn động tĩnh.

Cho đến hôm nay, hỏa kế canh giữ Bình Sơn mới truyền tình hình đến.

Khi Diệp Bạch đến chân Bình Sơn, đã là một ngày sau.

Diệp Bạch xuống xe ngựa, lập tức có hỏa kế cầm dù đến che.

Địa thế Bình Sơn vẫn như cũ, tuy đã sụp thành hai nửa, nhưng sau mấy năm hồi phục, cây cối thực vật đã mọc lại, sinh cơ tràn trề.

Bầu trời âm u, mưa không ngớt, đường núi đầy đá vụn, đất bùn lầy lội.

Có hỏa kế tiến lên báo cáo tình hình cho Diệp Bạch.

"Tam gia, trong núi có dị động, trước đây rắn đầy khắp nơi, nhưng mấy ngày này chúng tôi ở ngoại vi không phát hiện một con rắn nào, hơn nữa mưa lớn đã lâu, mực nước không thấy dâng, ngược lại còn hạ xuống rất nhiều, ngài xem chỗ bãi sông kia còn lộ ra cả bãi cát." Diệp Bạch nhìn một cái, tình huống này quả thực kỳ lạ, không phù

hợp với lẽ thường, hỏi: "Cụ thể là chuyện của khi nào?" "Tối hôm kia, chúng tôi lúc đó thấy tình hình không ổn, liền lập tức gửi tin cho ngài." "Chuyện này làm rất tốt, theo quy định trong nhà, các ngươi tự đi xin tiền thưởng." "Tạ Tam gia!" Không màng đến những hỏa kế cảm ơn rối rít phía sau, Diệp Bạch cầm một cây dù, một mình tiến sâu vào Bình Sơn.

Đợi không ai nhìn thấy, Diệp Bạch mới hạ dù xuống, cương khí vô hình bao quanh thân thể ngăn cách nước mưa, thân hình như quỷ mị mà tiến về phía trước.

Mưa càng lúc càng lớn, trên không Bình Sơn mây đen dày đặc, điện giật sấm rền, những tia sét màu tím to lớn chợt hiện, chiếu sáng cả Bình Sơn.

Diệp Bạch rất nhanh đến lối vào địa cung, dọc đường đi, quả nhiên như hỏa kế kia nói, Bình Sơn vốn được mệnh danh là núi rắn lại không thấy một con rắn nào.

Ngay cả khi là mùa đông, loài rắn phải ngủ đông, tình huống cũng có chút không bình thường.

Diệp Bạch không vào địa cung, dọc theo đường nhỏ Bình Sơn leo qua sườn núi, đến đầm rắn.

Đầm rắn là một cái đầm nhỏ xanh thẳm hình thành sau khi Bình Sơn sụp đổ, bị mạch nước ngầm đổ ngược vào.

Nước đầm âm u mát lạnh, nằm sau núi, vì quanh năm không thấy ánh mặt trời, là nơi Tiểu Hắc thường ngày thích ở nhất.

Đến đây, Tiểu Hoa đang ngủ mê man trong lòng Diệp Bạch lập tức bị kinh tỉnh, nó bò lên cổ Diệp Bạch, nói những lời rắn ngữ không rõ ràng, bảo Diệp Bạch mau rời khỏi đây.

Lúc này, một vật khổng lồ màu đen từ trong đầm rắn chui ra, nước

bắn tung tóe, một luồng gió tinh phong màu đen khiến Tiểu Hoa hồn vía lên mây.

Vật khổng lồ đầu mọc hai sừng, toàn thân phủ đầy vảy đen bóng loáng phản quang, bốn chi vuốt rồng cường tráng hữu lực, cuộn mình trên mặt đầm nước, giống hệt hình tượng Hắc Long trong truyền thuyết thần thoại.

Tiểu Hoa tuy mang huyết mạch thần rắn, huyết mạch phi phàm, nhưng rốt cuộc vẫn thuộc họ rắn, bản năng cảm thấy một loại áp lực vô hình.

Nó một lòng hộ chủ, bò lên đỉnh đầu Diệp Bạch, phun ra một đoàn vô lượng nghiệp hỏa, trực tiếp đốt cháy một chòm râu rồng của Hắc Long.

Hắc Long bỗng nhiên đại nộ, từ lỗ mũi phun ra một luồng nhiệt sóng, thổi bay Tiểu Hoa.

Lúc này, Diệp Bạch vội vàng ra tay, đỡ lấy Tiểu Hoa.

“Thôi được rồi, không phải chỉ mấy cọng râu thôi sao?

Cãi nhau làm gì với đệ đệ ngươi.” Diệp Bạch đặt Tiểu Hoa vào lòng, nhìn Hắc Long trước mắt có nhan trị cực cao mà lộ vẻ vui mừng, không ngờ một khối mặc sắc thủy tinh có thể khiến huyết mạch Tiểu Hắc trực tiếp tiến hóa thành chân long.

Tiểu Hắc có vẻ ấm ức, vốn định tạo bất ngờ cho Diệp Bạch, nhưng lại thấy một con rắn nhỏ chiếm mất vị trí vốn dĩ của mình, hơn nữa rõ ràng là nó ra tay trước, mà chủ nhân vẫn che chở nó.

Thân hình nó lớn như vậy, e là sẽ không bao giờ trở lại vòng tay ấm áp của chủ nhân nữa rồi.

Còn về Tiểu Hoa, thì từ cổ áo Diệp Bạch thò nửa đầu rắn ra, lén lút nhìn Tiểu Hắc.

Con vật to lớn này thật sự quá đáng sợ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bình Sơn này sao không thấy một con rắn nào?

Tiểu Thanh đâu?” Diệp Bạch hỏi.

Tiểu Hắc giải thích, thì ra từ khi nó nuốt mặc sắc thủy tinh vào, liền rơi vào trạng thái ngủ say, mãi đến mấy ngày trước mới tỉnh lại.

Tỉnh dậy, cả Bình Sơn con cháu rắn đều chạy hết cả, có lẽ bị uy áp của rồng nó xua đuổi.

Còn về Tiểu Thanh, đêm qua bị nó sủng ái, đến nay vẫn chưa đẻ trứng rắn.

“Được rồi.” Diệp Bạch ở thế giới trộm mộ này cũng có kinh nghiệm phong phú, nhưng đây là lần đầu tiên y nhìn thấy một con Hắc Long thật sự.

Phải biết, con Bạch Tu Long Ngư kia chính là vì muốn hóa rồng, mới liều mạng tranh đoạt xương rắn.

Ước chừng ngay cả khi nó có được lượng lớn xương rắn, có thành công hóa rồng hay không vẫn còn phải nói.

Không ngờ sủng vật mình nuôi mấy năm, lại dễ dàng hóa rồng như vậy.

Có lẽ Tiểu Hắc có thể hóa rồng, hoàn toàn nhờ vào viên Thủy Chi Thạch làm nền tảng, mặc sắc thủy tinh ở thế giới này vô cùng quý giá, nhưng chắc hẳn không chỉ có một khối.

Nếu nuốt viên thủy tinh này mà giao long đều có thể hóa thành chân long, thì e rằng chân long ở thế giới này sẽ chạy đầy đường mất.

Nghĩ đến đây, Diệp Bạch vội vàng hỏi: “Ngươi bây giờ đã hóa thành Hắc Long, có năng lực mới nào không?” Tiểu Hắc hớn hở nói:

“Chủ nhân, ta có thể bay được rồi!” Tiếp đó, Tiểu Hắc hớn hở phô diễn thuật phi hành chân long cho Diệp Bạch xem.

Nó từ trong đầm nước chui ra, toàn bộ thân rồng nổi lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng uốn lượn trong hư không.

Chỉ vậy thôi sao?

Diệp Bạch ngây người, ngay cả những loài chim lớn bình thường cũng bay nhanh hơn Tiểu Hắc.

Tuy nhiên, dù sao cũng là phi hành rời đất mà không có cánh, nguyên lý thăng long của nó cũng khiến Diệp Bạch vô cùng tò mò.

Theo Tiểu Hắc nói, sau khi phát hiện mình có thể bay, nó đã luyện tập trên cái đầm nhỏ này một ngày không ăn không uống.

Thế là Diệp Bạch cũng hứng thú, trèo lên đầu Tiểu Hắc, hai tay nắm lấy hai chiếc sừng rồng khổng lồ, bảo Tiểu Hắc đưa mình bay lượn.

Gió nhẹ lay động, Tiểu Hắc bay rất ổn định, khiến Diệp Bạch cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đáng tiếc, Tiểu Hắc cao nhất chỉ có thể bay đến khoảng hai mươi mét, sau đó liền không còn sức để bay nữa.

Như vậy, Diệp Bạch cũng dẹp bỏ ý định để Tiểu Hắc chở mình bay xuyên qua mây đen bão táp với sấm chớp rền vang.

Bay lượn một vòng quanh đầm rắn ở độ cao thấp, Tiểu Hắc nhập vào nước, Diệp Bạch lấy ra Bạng Châu cách ly vùng nước.

Chương 328

Dưới nước là sân nhà của Tiểu Hắc, tốc độ cực nhanh, cảnh sắc trước mắt vụt qua.

Tiếp đó, Tiểu Hắc lại phô diễn thuật khống thủy của Hắc Long cho Diệp Bạch xem, chỉ thấy cái đầm rắn nhỏ bé cuốn lên bốn cột nước xoáy, cao đến hai mươi mét.

Nước đầm nhanh chóng cạn đáy, lộ ra bùn ứ đọng trong đầm.

Tiểu Hắc chở Diệp Bạch bay xuyên qua bốn cột nước xoáy.

Cuối cùng, Tiểu Hắc lại trình diễn Long Chi Thổ Tức cho Diệp Bạch.

Một làn sương mù đen kịt từ miệng Tiểu Hắc phun ra, thực vật cỏ cây dính vào làn sương mù nhanh chóng khô héo, hóa thành tro đen.

Diệp Bạch lấy một ít sương mù nghiên cứu thì phát hiện, làn sương mù này là vật cực độc, sinh linh bình thường dính vào lập tức chết, quả thật ác độc.

Có lẽ vì Tiểu Hắc vốn là một con rắn cực độc, nên sau khi tiến hóa thành chân long mới có thuộc tính độc.

Một rắn một người chơi đùa đến khi màn đêm buông xuống, cho đến khi Tiểu Hắc nhớ ra mình cần mang thức ăn về cho vợ, lúc đó Tiểu Hắc mới lưu luyến không nỡ đặt Diệp Bạch xuống.

Từ khi cả đại gia đình Tiểu Hắc chiếm cứ Bình Sơn, trong Bình Sơn rất hiếm khi thấy mãnh thú lớn, ngay cả đàn vượn hung dữ kia cũng không biết đã dời nhà đi từ lúc nào.

Diệp Bạch theo Tiểu Hắc xuống địa cung, ở chỗ đỉnh đồng thanh hồng gặp Tiểu Thanh.

Lúc này, thể hình Tiểu Thanh đã không còn phát triển nữa, chiều dài tiếp cận ba mươi mét, một ngụm có thể nuốt gọn một con bò sống.

Ngay cả như vậy, khi giao phối với thân rồng Tiểu Hắc, vẫn có chút không kham nổi gánh nặng, không chịu đựng được.

Diệp Bạch lấy ra thức ăn thịt đã chuẩn bị sẵn trong không gian cho Tiểu Hắc và Tiểu Thanh ăn.

Nhưng Tiểu Hắc làm bộ làm tịch, nhất định phải Diệp Bạch nướng chín cho nó ăn, từ nhỏ đã quen ăn thức ăn chín Diệp Bạch cho, Tiểu Hắc liền không thích ăn đồ sống.

Bên ngoài mưa lớn, không tìm được củi khô để đốt, Diệp Bạch đành phải dùng Chưởng Tâm Lôi, nướng cháy thịt bò cho Tiểu Hắc ăn.

Thấy Tiểu Hắc ăn vui vẻ, Diệp Bạch thở dài một hơi, một chủ nhân tận tâm như y biết tìm đâu ra đây.

Ở lại Bình Sơn một đêm, sáng hôm sau, Diệp Bạch liền chuẩn bị trở về.

Sáng sớm, Tiểu Hắc lén lút tìm đến Diệp Bạch, nói nó muốn đi Vân Nam tìm Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch đương nhiên là con giao long màu trắng kia, Diệp Bạch cũng đã từng gặp.

Từ khi Tiểu Hắc hóa thành chân long, trong đầu nó luôn hiện lên hình bóng con bạch giao xinh đẹp kia, vảy trắng như tuyết vô cùng, không một chút tì vết.

Cái thân thể giao long kiều diễm đó, nhất định sẽ khiến nó lưu luyến không muốn rời.

Vừa nghĩ như vậy, Tiểu Hắc còn chảy cả nước dãi rồng.

Diệp Bạch cũng nghĩ một lát, mình còn mở hậu cung rồi, tổng không thể ngăn cản Tiểu Hắc tìm bạn gái chứ.

Hơn nữa tính Tiểu Hắc hoang dã, ngay cả khi y không đồng ý, ước chừng Tiểu Hắc vẫn sẽ lén lút rời đi.

Như vậy, Diệp Bạch đành phải dặn dò Tiểu Hắc: "Thế giới bên ngoài hiểm ác, thân hình ngươi đặc biệt, tuyệt đối không thể bị loài người phát hiện, hơn nữa phải chăm sóc tốt tâm trạng của Tiểu Thanh." Tiểu Hắc liên tục gật đầu đáp ứng.

Ngay khi Diệp Bạch cưỡi xe ngựa rời xa Bình Sơn, Tiểu Hắc đã nóng lòng lặn xuống con sông ngầm dưới Bình Sơn, không biết chui đến đâu.

Hai ngày sau, Diệp Bạch trở về Trường Sa.

Mưa lớn vẫn không ngớt, trên đường đi, Diệp Bạch thấy không ít dân tai dắt díu cả gia đình đổ về Trường Sa.

Diệp Bạch biết nếu cứ tiếp tục thế này, thành Trường Sa cũng sẽ quá tải, không thể dung nạp nhiều dân tai như vậy.

Nếu dân tai bạo động, sẽ xảy ra đại loạn.

Hiện tại, chỉ có thể để người Cửu Môn phân tán, đến các thành phố khác cứu trợ tai ương, giảm bớt áp lực cho Trường Sa.

Trong mật thất dưới nước Diệp Phủ, Diệp Bạch vừa mới ban bố mệnh lệnh, đã thấy Bạch Tri Hi cầm một bản báo cáo đi vào.

"Chàng xem này, Hoắc Hoa Đức, một trong sáu cao tầng Uông gia mà chàng nói, hắn đã phái không ít người tiềm nhập Trường Sa, dường như muốn gây bất lợi cho Khương Thiền Y." Diệp Bạch nhận lấy báo cáo xem, là ghi chép lời khai của mấy người.

Bạch Tri Hi lại nói: "Những người này đều giả dạng dân tai trà trộn vào, đáng tiếc ngay cả nơi ở, gia đình có mấy người cũng không nói rõ được, rất nhanh đã bị người của chúng ta bắt giữ, ban đầu thiếp tưởng là đặc vụ Nhật Bản, không ngờ lại là thám tử Uông gia." Diệp Bạch ném báo cáo đi, thở dài nói: "Nàng cũng biết, Khương Thiền Y mang huyết mạch Phù gia, Hoắc Hoa Đức này chỉ là một người bình thường, đương nhiên thèm muốn huyết mạch trường sinh." Bạch Tri Hi hỏi: "Những thám tử Uông gia này xử lý thế nào?" "Giết hết đi, bọn chúng ra tay trước, chúng ta có lý do để giết, sau đó báo cho Ám Bộ, chỉ cần Hoắc Hoa Đức này đến Âu Lạc, thì đừng để hắn về nhà nữa." Bạch Tri Hi có chút lo lắng nói: "Thông tin về sáu cao tầng Uông gia mà chàng cung cấp chúng ta đều đã điều tra một lượt, năm người kia không điều tra ra, chỉ có Hoắc Hoa Đức này danh tiếng lừng lẫy nhất, là quý tộc hoàng gia Anh quốc, có ảnh hưởng sâu rộng, sản nghiệp gia tộc trải rộng toàn cầu, nếu xé toạc mặt, thiếp sợ hắn sẽ dùng thế lực nước ngoài đối phó chúng ta." Hiện tại việc Diệp Bạch bố trí kinh doanh ở nước ngoài mới chỉ bắt đầu, như một đứa trẻ sơ sinh, nếu Hoắc Hoa Đức ra tay, bọn họ thật sự không có sức chống cự.

"Nếu đã vậy, tìm ra lão sào của hắn ở đâu, chúng ta sẽ tự mình đến 'phục vụ'." "Uông gia sẽ không trả thù sao?

Người này dường như có tác dụng rất lớn đối với Uông gia." Diệp Bạch cười nói: "Chỉ là người bình thường mà thôi, ngay cả khi Uông gia có cách kéo dài tuổi thọ, cũng chỉ có thể khiến hắn sống thêm một hai mươi năm.

Hơn nữa ta ước chừng, nội bộ Uông gia sớm đã tìm được vật thay thế rồi, thực sự không đáng kể, người Uông gia có mặt nạ da người mà, cứ tùy tiện tìm một người có thể hình tương tự thay thế là được, Uông gia cần là thế lực và nhân mạch của người này, chứ không phải

bản thân người này." "Cũng phải, vậy cử ai đi?" "Tề Tiểu Hắc và Trương Nhật Sơn đi, mang theo nhẫn không gian, với thân thủ của họ chắc sẽ không xảy ra chuyện gì." Diệp Bạch suy nghĩ rồi nói.

Bạch Tri Hi gật đầu, cân nhắc chu đáo: "Vậy những người Uông gia này trước hết đừng vội giết, đường đến Anh quốc xa xôi, đợi hai người họ hoàn thành nhiệm vụ rồi hãy nói." "Được." Tiếp theo lại là cảnh xuân tiêu một khắc.

Mặc dù công việc Cửu Môn không nhiều, nhưng Diệp Bạch cảm thấy mình không lúc nào rảnh rỗi.

Sau khi hầu hạ Bạch Tri Hi, Diệp Bạch lại đến một căn cứ bí mật ngoài thành Trường Sa.

Phi công, Phân Cốt Giáp, Kim Cương Tán và các vũ khí xuống mộ khác đều được chế tác ở đây.

Đáng tiếc vì thiếu nguyên dược liệu, Phi công đến nay chỉ làm được một chiếc, vẫn còn trong tay Tề Tiểu Hắc.

Còn Kim Cương Tán thì có thể liên tục sản xuất.

Đến chỗ sâu nhất của căn cứ, Mạc Vũ vẻ mặt hớn hở nghênh đón nói: "Tam gia, ta đã tìm ra công dụng của Xích Đan!" Công dụng của Xích Đan?

Than lửa đỏ rực cháy, trước lò rèn lớn hừng hực hơi nóng, Xích Đan Diệp Bạch mang đến đã hóa thành một vũng sắt lỏng.

Mấy học trò của Mạc Vũ đang thay phiên nhau dùng búa sắt rèn đúc, đập một thanh chủy thủ tinh xảo.

Diệp Bạch trước đây đã nhận thấy chất liệu Xích Đan đặc biệt, dường như là một loại vũ khí đạo năng rất tốt, có thể tăng phúc Kim Sát Chi Lực của y, thế là y liền nói tình hình này với Mạc Vũ.

Không ngờ Mạc Vũ lại thật sự nung chảy Xích Đan.

Thằng nhóc này gan cũng thật lớn, cũng không sợ hủy mất một trong Tam Châu Xích Đan này.

"Tam gia, ngài đợi một chút nữa, chủy thủ sắp thành hình rồi." Diệp Bạch gật đầu, nhìn mấy người đang rèn đúc trước lò sắt, ý bảo không cần vội.

Theo Mạc Vũ nói, hắn đã dùng Xích Đan cho không ít gia súc ăn để thí nghiệm, nhưng những gia súc này đều không xuất hiện dị thường thoát thai hoán cốt, ngược lại dường như như nuốt một khối quặng sắt lớn, không thể tiêu hóa thực vật.

Thế là hắn thay đổi tư duy, nghiên cứu lại đặc tính của Xích Đan ở các phương diện khác.

Rất nhanh, hắn phát hiện Xích Đan ở nhiệt độ cao thể hiện khả năng kéo dài, tái tạo cực cao, kết hợp với những gì Diệp Bạch đã nói, hắn chợt nảy ra ý tưởng, liền dùng Xích Đan làm một thanh chủy thủ.

Diệp Bạch không đợi lâu, nửa giờ sau, quá trình đổ khuôn, gia công, mài giũa kết thúc, chủy thủ chính thức xuất lò.

Chương 329

Chủy thủ nhỏ nhắn linh xảo, chỉ dài sáu tấc, nói là phi đao cũng không có gì không thể.

Tổng thể có màu vàng đỏ, lưỡi chủy sắc bén vô cùng, thổi lông cắt tóc không thành vấn đề.

Chất liệu của nó ngoài Xích Đan nung chảy, còn có tinh kim bí chế dùng để chế tác Kim Cương Tán và các dược liệu quý hiếm khác, có thể nói là giá trị liên thành.

Mạc Vũ dính đầy tro than đen trên mặt, cười tủm tỉm nói: "Tam gia, ngài thử xem, nếu không thuận tay, ta sẽ nung chảy lại." "Còn có thể nung chảy lại sao?" "Ngài yên tâm, điểm này ta vẫn có thể làm được." Mạc Vũ tự tin nói.

Diệp Bạch gật đầu, cầm lấy chủy thủ màu vàng đỏ, lưỡi chủy hướng xuống, để nó tự do rơi.

Chủy thủ lập tức cắm phập vào nền đất xi măng, biến mất không dấu vết.

Quả nhiên sắc bén!

Tiếp đó, Diệp Bạch vận Kim Sát Chi Lực phụ trợ lên đó, bề mặt lưỡi chủy hiện lên ánh sáng sắc bén màu vàng.

Mặc dù không có mục tiêu thí nghiệm, nhưng Diệp Bạch vẫn có thể cảm nhận được Kim Sát Chi Lực mình truyền vào đã tăng cường không ít.

Kim Sát Chi Lực là một loại năng lực mới xuất hiện sau khi huyết mạch Bạch Hổ tiến hóa, không chỉ có lực phá hoại rất mạnh đối với vật tà ác âm hiểm, thuộc tính lợi hại nhất chính là vô vật bất phá, cực

kỳ sắc bén.

Phụ trợ trên lợi khí, sát thương của Kim Sát Chi Lực mới càng rõ rệt.

Đáng tiếc Kim Sát Chi Lực không như chân khí, lượng ít, và không bền.

Nếu sức mạnh huyết mạch tiêu hao quá độ, Kim Sát Chi Lực thường cần mười ngày nửa tháng mới có thể hồi phục.

Diệp Bạch đã nghĩ đủ mọi cách thử tăng Kim Sát Chi Lực của bản thân, nhưng đều không có hiệu quả.

Có lẽ, đợi đến khi huyết mạch Bạch Hổ lại một lần nữa tiến hóa, Kim Sát Chi Lực mới tăng lên.

Chủy thủ tinh xảo xoay tròn trong tay Diệp Bạch, trọng lượng và kích thước phù hợp, khiến Diệp Bạch yêu thích không rời tay.

Nếu Diệp Bạch sớm có được thanh chủy thủ này, phối hợp với Kim Sát Chi Lực, ở không gian "Hành Cảnh Huyễn Hóa" đã không bị Bạch Tu Long Ngư đánh cho chạy tán loạn ôm đầu.

Nghĩ đến bảo vật truyền thừa chí bảo Tiểu Thần Phong của Tá Lĩnh, Diệp Bạch nói: "Mạc Vũ, khắc thêm hai chữ lên thanh chủy thủ này đi." "Tam gia, chữ gì ạ?" "Cửu Môn!" Ở căn cứ bí mật này rất lâu, trước khi đi Diệp Bạch lại lấy ba thanh Kim Cương Tán vào không gian, trở về Diệp Phủ.

Trong phủ, Khương Thiền Y mặc trang phục nữ bộc màu trắng thống nhất của Diệp gia, cầm một cây chổi ướt, lau đi lau lại trên sàn ngọc của đại sảnh rộng lớn.

Mới đầu vào ở trong Diệp Phủ xa hoa này, nàng còn có chút ngưỡng mộ, nhưng bây giờ bắt mình làm việc, lại hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Diệp Bạch thấy thế, cũng chỉ có thể trao cho Khương Thiền Y một ánh mắt khích lệ.

Gần cuối năm, Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Thượng Hải lại chuẩn bị tổ chức một buổi đấu giá, các gia tộc Cửu Môn đều nhận được thiệp mời.

Trong nguyên tác, Cửu Môn Trường Sa tuy nổi tiếng ở Hồ Nam, nhưng đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm mà nói, thật sự chỉ là một thế lực nhỏ ở thôn quê, đương nhiên không được ban phát thiệp mời.

Thế nên, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng lúc đó chỉ có thể đánh cắp thiệp mời, trà trộn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng hiện nay Cửu Môn dưới sự lãnh đạo của Diệp Bạch, đã trở thành một thế lực khổng lồ, các đương gia nhân của Cửu Môn đều có ghi chép trong nội bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngay cả Tề Thiết Chủy cũng nhận được một thiệp mời, khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Điều này chứng tỏ điều gì, chứng tỏ Tề Thiết Chủy hắn cũng là một nhân vật lớn có danh tiếng trong giới đạo mộ rồi.

Lần này, những món đồ được Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá Diệp Bạch cũng đã xem qua, ba món áp trục quý giá nhất là: Lộc Hoạt Thảo, Vạn Niên Nhục Chi, và Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Lộc Hoạt Thảo là thần thảo trong truyền thuyết có thể khiến người chết sống lại.

Thảo này còn có tên là Thiên Danh Tinh, một tên khác là Lộc Hoạt Thảo.

Sách "Dậu Dương Tạp Trở" có ghi chép rằng, Lưu Bỉnh ở Thanh Châu, nhà họ Tống thời Nguyên.

Bắn một con hươu.

Mổ ngũ tạng, lấy thảo này nhét vào, hươu liền đứng dậy.

Trong nguyên tác, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đến Bắc Bình chính là để mua loại thảo này cứu Nha Đầu, đáng tiếc cuối cùng Trương Khải Sơn tán gia bại sản liên tục đốt ba ngọn thiên đăng, Lộc Hoạt Thảo có được vẫn không cứu được Nha Đầu.

Món thứ hai, Vạn Niên Nhục Chi, đương nhiên là vật phẩm đấu giá do Diệp Bạch cung cấp.

Hiện nay, Diệp Bạch đầu tư lớn ở nước ngoài, nguồn vốn khó tránh khỏi căng thẳng, chỉ có thể bán một ít Nhục Chi để kiếm chi phí sinh hoạt.

Ngoài ra, trong số rất nhiều vật phẩm đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này, vật phẩm do Diệp Bạch cung cấp chiếm gần một nửa.

Còn về món cuối cùng, Thanh Minh Thượng Hà Đồ thì đương nhiên ai cũng biết, vật này ở đời sau cũng được ca ngợi là một trong mười danh họa lớn của Âu Lạc, được lưu giữ trong Cố Cung, là tác phẩm tinh phẩm còn sót lại duy nhất của họa sĩ Trương Trạch Đoan thời Bắc Tống.

Đây có thể coi là một bức họa cấp quốc bảo thực sự, những cổ vật Diệp Bạch cất giữ trong tay, có thể vượt qua vật này không quá năm món.

Diệp Bạch cũng không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm từ đâu mà có được bảo vật này, lại còn đem ra đấu giá.

Nhưng không thể nghi ngờ, vật này vừa xuất hiện, tất nhiên sẽ gây ra tranh giành giữa nhiều thế lực.

Đối với Diệp Bạch, chỉ cần vật này không bị quốc gia khác giành

mất là tốt rồi.

Vì vậy, Diệp Bạch cũng chuẩn bị tham gia buổi đấu giá lần này, tiện thể đi Thượng Hải xử lý một số chuyện riêng.

Trước ga xe lửa Trường Sa, người đông như mắc cửi, đập vào mắt đều là khách lữ hành qua lại Trường Sa.

Tề Thiết Chủy mặc bộ tây trang màu nâu, đeo kính gọng vàng sáng bóng, khoác khăn quàng cổ màu hoa văn, dáng vẻ bảnh bao bước xuống từ xe thuê màu vàng.

Thấy Diệp Bạch và Bạch Tri Hi ở phía trước, Tề Thiết Chủy nghiến răng ném xuống một đồng đại dương, nói phóng khoáng: "Đại gia, không cần ông thối lại đâu, nhưng lần sau tôi đi xe ông thì giảm giá cho tôi nhé." "Tạ ơn gia, tạ ơn gia, nhất định giảm giá." Người phu xe cảm kích rời đi.

Tề Thiết Chủy chỉnh lại dung mạo, liếc nhìn trong đám đông một cái, dường như mới phát hiện ra vợ chồng Diệp Bạch, liền vội vàng vẫy tay: "Tam gia, Bạch tiểu thư, trùng hợp quá, hai vị cũng đi Thượng Hải à." Diệp Bạch cười cười, lười biếng không đáp lời.

Nhưng Bạch Tri Hi lại thân ái chào hỏi Tề Thiết Chủy, rồi câu chuyện cứ thế mà kéo dài.

Hiện nay sự nghiệp Cửu Môn phát triển rực rỡ, các đương gia nhân đều bận rộn vô cùng, vì vậy lần này chỉ có Tề Thiết Chủy và y tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Xe lửa hú còi lao tới, dòng người xao động.

Ba người Diệp Bạch lên khoang hạng nhất của xe lửa.

Khoang hạng nhất là phòng đôi, mỗi bên hai giường, chia thành hai tầng trên dưới.

Ghế sofa bọc da đỏ, có chăn ga gối đệm, đèn điện, quạt điện, thiết bị vô cùng chu đáo.

Trên xe có sẵn bữa ăn kiểu Tây, món nào cũng vừa miệng.

Tề Thiết Chủy vốn sẽ không tiêu tiền để ngồi khoang hạng nhất này, vẫn là nhờ phúc của Cửu Môn, nội bộ có thể báo cáo chi phí.

Chương 330

Cả đoàn xe lửa, khoang hạng nhất cũng chỉ có một toa này, những người có thể ở đây đều là kẻ phi phú tức quý.

Những người lên xe từ Trường Sa, cơ bản đều nhận ra Diệp Bạch và Bạch Tri Hi.

Một tiếng Tam gia, một tiếng phu nhân gọi liên tục.

Vợ chồng Diệp Bạch cũng không kiêu ngạo, đều lần lượt đáp lại.

Diệp Bạch trở về phòng mình, vừa chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, liền thấy Tề Thiết Chủy lẻn vào.

"Tam gia, ngài đoán xem người ở cùng phòng với ta là ai?

Mã đại soái Tứ Xuyên!

Hắn say xỉn, thấy ta đi vào liền 'bốp' một cái đặt súng lục lên bàn, hỏi ta làm gì!" "Sau đó thì sao?" "Sau đó vệ binh của hắn liền xông vào, ném ta ra ngoài, ngài xem ngay cả bộ tây phục của ta cũng bị rách rồi." "Bộ dạng ngươi thế này dường như còn rất vui vẻ à." "Hắc hắc, ta trước đây chỉ thấy người này trên báo chí, có thể ở chung phòng với hắn, đợi về Trường Sa cũng đủ để ta khoác lác một trận rồi." Tề Thiết Chủy cười hì hì nói.

Mã đại soái Tứ Xuyên xuất thân từ quân Bắc Phạt, những năm đầu đã đánh cho quân phiệt Bắc Dương tan tác, tính cách hào sảng, hiện giờ đồn trú ở Tứ Xuyên, dưới trướng có một sư đoàn binh lực, trong cả nước cũng coi như có chút tiếng tăm.

Diệp Bạch nhấp một ngụm trà nói: "Dù sao thì ngươi cũng là một trong những đương gia nhân của Cửu Môn, cứ như vậy vô duyên vô cớ bị người ta ném ra ngoài, làm mất mặt Cửu Môn chúng ta, đi, ta

dẫn ngươi đi đòi lại công bằng." "Ai, Tam gia, thôi đi, ta không giận." Diệp Bạch không nói hai lời, kéo Tề Thiết Chủy ra khỏi phòng.

Mã đại soái ở trong cùng của khoang xe, cửa khoang có một hàng vệ binh cầm súng đứng gác.

"Dừng lại!" Ban trưởng vệ binh dẫn đầu cầm súng chặn Diệp Bạch lại.

Chỉ thấy Diệp Bạch đưa tay ấn vào nòng súng, nhẹ nhàng búng một cái, rồi buông tay, nòng súng đã cong vẹo.

Mấy vệ binh trợn mắt há mồm, kinh hãi, nhưng vẫn nhớ chức trách, chĩa súng vào Diệp Bạch.

Không khí có chút căng thẳng.

Tề Thiết Chủy thấy vậy vội vàng nấp sau Diệp Bạch.

"Huynh đệ, đều là người nhà, đừng nổ súng." Diệp Bạch cười nói: "Đừng vội ra tay, ta chỉ đến đòi một lời giải thích, huynh đệ ta mua vé cùng phòng với đại soái của các ngươi, các ngươi dựa vào đâu mà đuổi hắn ra ngoài?" Ban trưởng vệ binh trừng mắt nhìn Tề Thiết Chủy nói: "Người này không trung thực, chúng tôi vừa mới cho hắn vào, hắn lợi dụng lúc chúng tôi không chú ý, động thủ động cước với Mã sư trưởng." Động thủ động cước?

Diệp Bạch nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy vội vàng giải thích: "Tam gia, đều là hiểu lầm, ta chỉ muốn nhìn Mã đại soái gần một chút thôi." Lời còn chưa nói hết, liền thấy Mã đại soái vẻ mặt say xỉn mở cửa phòng: "Tránh cái quỷ gì, còn cho người ta ngủ không?" Ánh mắt Mã đại soái dừng lại trên mặt Diệp Bạch, lập tức lộ vẻ mừng rỡ: "Là tiểu tử ngươi." Diệp Bạch lộ vẻ nghi hoặc.

"Lần trước ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, ta từng gặp ngươi, với lại

Tống Thanh Nguyên coi như là nửa cháu của ta, chỉ là lâu rồi không liên lạc." Nói như vậy, Diệp Bạch liền hiểu ra.

"Tất cả hạ súng xuống." Mã đại soái phất tay, sau đó khá nhiệt tình dẫn hai người Diệp Bạch vào phòng, còn từ ấm nước rót cho hai người một ly nước.

Diệp Bạch ngửi ngửi, là rượu mạnh.

Mã đại soái cười nói: "Trong quân không được uống rượu, hiếm lắm mới ra ngoài được, chỉ có thể lén lút uống một chút." Diệp Bạch gật đầu: "Đại soái cũng đi Thượng Hải tham gia đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?" "Đương nhiên, ta là khách quen của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, bất kể là đấu giá ở Bắc Bình hay Thượng Hải, chỉ cần ta có thời gian rảnh, đều sẽ đến." Tề Thiết Chủy không nhịn được xen vào hỏi: "Vậy lần này đại soái đến vì Thanh Minh Thượng Hà Đồ sao?" "Không phải, ta đến vì Lộc Hoạt Thảo." Tề Thiết Chủy không nói nữa, nếu là vì Lộc Hoạt Thảo, vậy chắc hẳn có người thân cận sắp hết mệnh, nên mới tìm Lộc Hoạt Thảo, mong cầu một chút sinh cơ.

Mã đại soái uống một ngụm rượu mạnh, nghiến răng nói: "Diệp huynh đệ, ngươi là sư phụ của cháu ta, ta gọi ngươi một tiếng huynh đệ, không quá đáng chứ?" "Đại soái có lời gì cứ nói thẳng." "Thật không giấu giếm, ta tuy lần nào cũng tham gia đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng chưa bao giờ đấu giá vật phẩm nào, chỉ vì trong túi thiếu tiền, làm kẻ xem kịch mà thôi.

Lần này đi Thượng Hải, là vì Lộc Hoạt Thảo, cây Lộc Hoạt Thảo này liên quan đến tính mạng mẹ ta, ta nhất định phải có được, còn mong Diệp huynh đệ giúp một tay." Diệp Bạch trầm mặc không nói, Mã đại soái này được coi là một vị tướng lĩnh kháng Nhật không nhỏ tiếng tăm trong Quốc Dân Đảng, đầy nhiệt huyết, nếu y nhớ không

lầm, người này trong một cuộc kháng chiến chống Nhật tương lai, đã bị quân Nhật vây khốn.

Quân Nhật muốn chiêu hàng người này, nhưng người này kiên quyết không đầu hàng, cuối cùng chết trong hỏa pháo.

Cũng có thể coi là một anh hùng dân tộc.

Nhưng ngay cả như vậy, tiền của Diệp Bạch cũng không phải từ trên trời rơi xuống, Mã đại soái này vừa mở miệng là muốn Lộc Hoạt Thảo, giá trị của Lộc Hoạt Thảo bao nhiêu, mọi người trong lòng đều rất rõ.

Diệp Bạch hỏi: "Nếu không gặp chúng ta, đại soái sẽ làm thế nào?" "Cướp, tốt nhất là một người Nhật mua nó, ta cũng dễ ra tay." "Nếu là người Âu Lạc thì sao?" "Vậy ta chỉ có thể nói tốt nói xấu, hứa hẹn nhân tình, nếu hắn không chịu, ta muốn xem hắn muốn Lộc Hoạt Thảo này làm gì?

Nếu là cứu người, vậy ta không có gì để nói, chỉ hận mẹ già số phận bạc bẽo, nếu là như thương nhân cất giữ hàng hóa, bán giá cao, vậy ta liều mạng không làm quan nữa, cũng phải dùng một phát súng tiễn hắn!" Lời của Mã đại soái vừa dứt, Tề Thiết Chủy đã đầy mắt lấp lánh sao.

"Đại soái cao nghĩa!" Hắn giơ ngón cái tán thán.

"Quá khen, nói chuyện lâu như vậy, còn chưa biết tên của tiểu huynh đệ?

Và có quan hệ gì với Diệp huynh đệ." Mã đại soái muốn bắt đầu từ Tề Thiết Chủy, để hắn giúp nói đỡ.

"Tại hạ Tề Thiết Chủy, danh hiệu không dám nhận, chỉ là một thầy bói nhỏ ở thành Trường Sa, Tam gia Diệp coi như là nghĩa huynh của ta, phụ thân ta với y quan hệ rất thân thiết." Mắt Mã đại soái sáng

lên: “Nghĩa huynh?

Tề tiểu huynh đệ cũng xuất thân từ Cửu Môn sao?” “Đương nhiên, tại hạ cũng là thân phận đương gia nhân của Cửu Môn, xưng là Thiết Chủy Thần Toán.” Tề Thiết Chủy bắt đầu tự tô điểm cho mình.

“Cửu ngưỡng cửu ngưỡng, Cửu Môn ở khắp nơi trên cả nước cứu trợ tai ương ta cũng sớm đã nghe danh, không ngờ trong đó còn có một phần công lao của Tề huynh đệ.

Vậy không biết Tề huynh đệ có thể giúp một tay không?

Đấu giá Lộc Hoạt Thảo.” Tề Thiết Chủy nhất thời cứng họng, trong Cửu Môn thì hắn là người nghèo nhất, ngay cả vé xe lửa này hắn cũng định báo cáo chi phí, làm sao có thể đấu giá được Lộc Hoạt Thảo.

“Đại soái nói đùa rồi, Tề Thiết Chủy ta chỉ là một vai nhỏ trong Cửu Môn, tuy có lòng nhưng lực bất tòng tâm, theo ta được biết, trong Cửu Môn có thể giúp đại soái đấu giá được Lộc Hoạt Thảo cũng chỉ có vị gia này bên cạnh ta.” Tề Thiết Chủy cẩn thận liếc nhìn sắc mặt Diệp Bạch rồi nói tiếp: “Nhưng Lộc Hoạt Thảo giá trị không nhỏ, Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ thu tiền mặt, cho dù Tam gia có thể mua nổi, cũng phải bán không ít sản nghiệp mới có thể giúp được đại soái, Cửu Môn không chỉ có Tam gia một nhà, ta nghĩ chuyện này Tam gia cũng cần phải thận trọng cân nhắc một phen.” Ý từ chối của Tề Thiết Chủy rất rõ ràng, thấy vậy, Mã đại soái thở dài nói: “Thôi vậy, nếu hai vị huynh đệ không muốn giúp, thì cứ xem như lão Mã ta chưa từng nhắc đến chuyện này.” Tề Thiết Chủy nhìn Diệp Bạch không động sắc, cũng khẽ thở dài, Tam gia không lên tiếng, hắn không dám đồng ý.

Cây Lộc Hoạt Thảo kia là một trong ba bảo vật áp trục của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngay cả bán hắn đi, cũng không đấu giá nổi.

Giao dịch không thành, Tề Thiết Chủy cũng không dám ở chung phòng với Mã đại soái, liền đi theo Diệp Bạch ra ngoài.

Hai người đi xa rồi, Tề Thiết Chủy không nhịn được hỏi: "Tam gia, chúng ta thật sự không giúp một tay sao?" "Đấu giá Lộc Hoạt Thảo ít nhất phải mấy trăm vạn đô la Mỹ, số tiền lớn như vậy nếu dùng để cứu trợ tai ương cho Cửu Môn ngươi biết có thể cứu sống bao nhiêu người không?

Mẹ của Mã đại soái là mẹ, còn mẹ của người khác thì không phải mẹ sao?" Tề Thiết Chủy gật đầu, cảm khái Diệp Bạch suy tính sâu xa: "Tam gia nói đúng, nghĩ như vậy, quả thực không đáng. " Diệp Bạch nghĩ một lát nói: "Tuy nhiên, người này ở trong quân đội có thế lực không nhỏ, cũng không thể đắc tội, thế này, ngươi về hỏi xem bệnh của mẹ hắn là gì, và hắn làm sao biết Lộc Hoạt Thảo có thể cứu chữa mẹ hắn, nếu ta có thể cứu chữa, ta sẽ ra tay giúp đỡ này." Tề Thiết Chủy ở Mộ Hiến Vương đã từng chứng kiến bản lĩnh y người sống lại từ xương trắng của Diệp Bạch, vội vàng cười nói: "Ta biết Tam gia sẽ trượng nghĩa tương trợ mà, vậy ta về nhé?" "Về đi, với lại, trước khi xuống xe đừng làm phiền ta." Sau khi Diệp Bạch trở về phòng riêng, Bạch Tri Hi đang dùng bữa trên bàn ăn nhỏ trước ghế sofa.

"Salad và cà phê không tệ, ta đã lấy cho chàng một phần." Diệp Bạch thử mấy miếng salad, gia vị quả thực rất ngon.

Cà phê đậm đặc pha sữa bò nóng, bọt sữa trắng tạo hình thiên nga sống động như thật, xem ra vị pha cà phê này cũng là một cao thủ vẽ hình.

Diệp Bạch vừa ăn, vừa thuật lại chuyện vừa xảy ra.

Bạch Tri Hi biết gia thế của Diệp Bạch, một cây Lộc Hoạt Thảo đối với Diệp Phủ mà nói thật sự không đáng là gì.

Nàng không nhịn được cười nói: “Chàng muốn đợi đến buổi đấu giá rồi mới đấu giá Lộc Hoạt Thảo sao?

Để Mã đại soái rơi vào thất vọng tuyệt vọng rồi mới cảm kích chàng ư?” Diệp Bạch gật đầu: “Có ý nghĩ này, tuy nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là, lần này đại ca Trần Ngọc Lâu của ta cũng ở Thượng Hải, huynh ấy chắc đã để mắt đến Lộc Hoạt Thảo, hôm qua còn gọi điện báo cho ta, bảo ta chuẩn bị tiền.” Bạch Tri Hi chậm rãi đặt ly cà phê xuống, hơi cau mày nói: “Là vì đại tẩu sao?” “Đúng vậy, huynh ấy ở Thượng Hải đã tìm mấy thầy thuốc Tây y xem qua, thận tạng khô kiệt, mạng không còn lâu nữa, truyền thuyết Lộc Hoạt Thảo là bảo bối chữa trị ngũ tạng, có lẽ có thể cứu chữa đại tẩu.” “Chàng cũng không nắm chắc sao?” Diệp Bạch lắc đầu: “Ta đã thử rồi, Âm Lôi Chưởng Tâm Lôi có chút hiệu quả, có thể hơi kích thích sinh cơ trong cơ thể nàng, nhưng cần phải ở bên nàng lâu dài, chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Hơn nữa nếu cứ mãi dùng cách này, thân thể đại tẩu sẽ càng ngày càng suy yếu.” “Vậy Sinh Nhân Chi Quả và Vạn Niên Nhục Chi đều đã thử chưa?

Cũng không có hiệu quả sao?” “Hiệu quả rất yếu ớt, thân thể đại tẩu giống như một cái sàng, đồ bổ ăn vào rất nhanh đều sẽ trôi đi mất.” Diệp Bạch lắc đầu không nói.

Kỳ thực y cũng có tư tâm, khối Long Nguyên Toái Phiến kia y vẫn chưa lấy ra.

Thứ nhất, Long Nguyên Toái Phiến tuy có thể khiến người kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, nhưng công dụng lớn hơn của vật này vẫn là tăng nội gia chân khí, thể chất Tần Thục Vân yếu ớt, chưa từng tu luyện nội gia chân khí, nếu mạo hiểm nuốt vào, có thể là họa chứ không phải phúc.

Hơn nữa, khối Long Nguyên này y vẫn luôn muốn giữ lại cho Bạch Tri Hi sử dụng.

Chương 331

Thứ hai, cho dù Long Nguyên Toái Phiến có thể giải quyết vấn đề thân thể của Tần Thục Vân, cũng sẽ lãng phí tinh hoa trong Long Nguyên, Diệp Bạch không nỡ dùng.

Nói cho cùng, Tần Thục Vân là vợ của Trần Ngọc Lâu, không phải vợ của y Diệp Bạch.

Hiện nay y Diệp Bạch đã có nghìn năm tuổi thọ, bảo vật tăng tuổi thọ có được, Diệp Bạch tự nhiên muốn giữ lại cho Bạch Tri Hi, tránh cho hai ba trăm năm sau, chỉ còn lại một mình y cô độc.

Nếu Trần Ngọc Lâu bản thân cần kéo dài tuổi thọ, Diệp Bạch sẽ dứt khoát lấy ra.

Nhưng đây là cách một tầng quan hệ, Diệp Bạch thật lòng không quá nỡ, dù sao con người ai cũng có tư tâm.

Sau một ngày một đêm, xe lửa cuối cùng đã đến ga Thượng Hải.

Sau khi chào tạm biệt Mã đại soái, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi dẫn Tề Thiết Chủy đến một tửu lầu lớn trong khu Tô Giới Pháp.

Tửu lầu này không lớn, chỉ có sáu tầng, một năm trước đã được Cửu Môn mua lại, Hoắc gia kinh doanh ở đây.

Trang trí bên trong cũng khá xa hoa, vàng son lộng lẫy, cao lớn sang trọng.

Các hỏa kế của Hoắc gia đã sớm nhận được tin tức, dọn trống các phòng ở tầng sáu trước.

Bên ngoài thì nói, cả tầng này đều đã được bao lại.

Ba người ở đây, Hoắc gia đương nhiên không dám đòi tiền, Tề

Thiết Chủy chọn một căn phòng lớn có thể nhìn thấy xe cộ tấp nập bên ngoài cửa sổ, hớn hở vào ở.

"Buổi đấu giá còn hai ngày nữa, nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta ra ngoài một lát." Diệp Bạch dặn dò Bạch Tri Hi một số điều cần chú ý, để lại Tiểu Hoa rồi, liền đeo một chiếc mặt nạ da người, lẻn ra ngoài.

Bạch Tri Hi hiện nay thực lực không tầm thường, lại thêm có Tiểu Hoa hộ chủ, Diệp Bạch cũng không lo lắng.

Nói đến, Bạch Tri Hi tu luyện Tử Hà Chân Khí cũng đã được khoảng năm năm rồi, bản thân nàng thiên phú hơn người, lại thêm thường xuyên dùng Vạn Niên Nhục Chi và các đan dược Chu Quả trước đây, Tử Hà Chân Khí của nàng đã đạt đến đỉnh phong tầng thứ ba.

Diệp Bạch muốn đợi đến khi Bạch Tri Hi đột phá tầng thứ tư, rồi mới cho nàng dùng Long Nguyên.

Có lẽ với sự giúp đỡ của tinh hoa Long Nguyên, Bạch Tri Hi có thể một mạch đột phá đến tầng thứ năm của Tử Hà Chân Khí.

Đáng tiếc bộ Tử Hà Chân Kinh sau khi tiến giai này là dựa vào thẻ thăng cấp mở ra từ bảo rương, không có khẩu quyết tâm pháp kèm theo, không thể truyền thụ cho Bạch Tri Hi.

Gọi một chiếc xe thuê màu vàng, Diệp Bạch đến một con hẻm nhỏ, đèn đuốc sáng trưng.

Diệp Bạch tháo mặt nạ xuống.

Trong căn nhà có ba người đang đứng, chính là Trương Thiên Đào, Độc Tý Đại Hiệp Trương Văn Ngọc, và Trương Khải Phong từng có duyên gặp mặt ở Trường Bạch Sơn Trương Gia.

Ba người nhìn thấy Diệp Bạch biểu cảm khác nhau, Trương Thiên Đào thì sốt ruột, Trương Văn Ngọc thì hân hoan, Trương Khải Phong

thì mặt đơ, không biểu cảm, điểm này lại có chút giống Tiểu Ca.

Diệp Bạch cười hỏi: “Gấp gáp hẹn ta gặp ở Thượng Hải như vậy, là đã tìm được người ta cần rồi sao?” Diệp Bạch đã hứa sẽ giúp Tề Tiểu Hắc báo thù, đương nhiên phải tìm tung tích của Hạng Thiên.

Ngoài Cửu Môn ra, Diệp Bạch còn nhờ Trương gia, kẻ thù của Uông gia, đi tìm.

Đối phó với cao tầng Uông gia, Trương gia đương nhiên không tốn chút công sức nào.

Trương Thiên Đào gật đầu: “Hạng Thiên của Uông gia, hiện tại đang ở Thượng Hải, lần đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm này ngài hẳn sẽ gặp được người này.” “Tân Nguyệt Phạn Điếm?” Diệp Bạch nhướng mày.

“Văn Ngọc, ngươi nói đi.” “Được.” Trương Văn Ngọc nhìn về phía Diệp Bạch nói: “Tam gia, lần này chúng ta từ bảo khố gia tộc lấy ra một bảo vật cấp Địa, là trọng kiếm tùy thân của Bá Vương Hạng Vũ năm xưa.” “Kiếm của Bá Vương Hạng Vũ?

Ta sao chưa từng nghe nói.” “Mới hôm qua mới đưa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tam gia vừa đến Thượng Hải, hẳn là còn chưa rõ.” Diệp Bạch gật đầu: “Ngươi là nói, nếu biết thanh trọng kiếm này được đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Hạng Thiên sẽ xuất hiện sao?” Khi đó, Trương Thiên Đào nói: "Sau khi ngươi cung cấp cho chúng ta tin tức về Hạng Thiên, chúng ta đã tra ra thân phận của người này.

Hắn là hậu duệ của Bá Vương Hạng Vũ, một tộc có huyết cừu truyền đời với Trương gia ta, thân mang huyết mạch Trường Sinh Bá Hạ." Trương Văn Ngọc xen lời: "Nếu Hạng Thiên biết Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá trọng kiếm của tiên tổ hắn, hắn nhất định sẽ không bỏ lỡ thanh kiếm này." Diệp Bạch cười hỏi: "Hạng gia?

Lại còn là thế cừu với Trương gia các ngươi?

Ta rất tò mò về cách các ngươi kết cừu." Trương Thiên Đào ngừng một chút rồi đáp: "Năm xưa, Trương Lương phò trợ Lưu Bang là người của Trương gia ta, cùng với không ít tướng lĩnh, mưu sĩ dưới trướng Hạng Vũ cũng đều xuất thân từ Trương gia." Diệp Bạch hơi kinh ngạc: "Vậy là, cuộc tranh bá Sở Hán năm xưa thực chất do Trương gia các ngươi đứng sau chủ đạo?

Hạng Vũ chỉ là một con rối trên danh nghĩa?" Trương Thiên Đào gật đầu: "Đúng vậy, cho dù Hạng Vũ là một minh chủ, y cũng đã định trước thất bại.

Kỳ thực đây đều là bí văn của Trương gia, vốn dĩ ta cũng không hay biết, cho đến khi chúng ta tra ra Hạng gia, Đại Trưởng lão mới nói cho ta sự thật.

Sự hưng suy của các triều đại Thăng Long, ít nhiều đều có bóng dáng của Trương gia ta." Diệp Bạch nghĩ đến lời Bạch Cổ Phong từng nói với hắn, rằng Trương gia mới là kẻ đứng sau màn, xem ra không phải lời giả dối. "Được, Trương gia các ngươi nguyện ý dùng trọng kiếm của Hạng Vũ trong bảo khố để dụ Hạng Thiên xuất hiện, quả thực đã mạo hiểm không nhỏ.

Vậy thì, nếu ta thực sự bắt được Hạng Thiên, nhân tình ngươi nợ ta không cần trả nữa, coi như đôi bên huề nhau." Thấy Diệp Bạch lấy món nợ cũ ra để thanh toán, Trương Thiên Đào cười khổ: "Kỳ thực, gấp gáp mời ngươi đến Thượng Hải, còn có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ." Diệp Bạch tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: "Ta biết thiên hạ này không có bữa trưa miễn phí, ngươi nói xem rốt cuộc là chuyện gì?" "Không giấu gì ngươi, bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ kia cũng là vật chúng ta lấy từ bảo khố ra." Diệp Bạch gật đầu: "Rồi sao nữa?" Điểm này Diệp Bạch không hề bất ngờ, bảo khố của Trương gia có

tới bảy, tám chục món bảo vật cấp Địa Tự, e rằng không ít kỳ trân dị bảo thất lạc trong lịch sử Châu Âu đều nằm ở đây.

Ngay cả khi Trương gia lấy Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra đấu giá, Diệp Bạch cũng chẳng lấy làm kinh ngạc. "Đến lúc đó, Khải Phong sẽ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để lấy Thanh Minh Thượng Hà Đồ và số tiền đấu giá trọng kiếm của Hạng Vũ, còn xin Tam gia giúp đỡ ít nhiều." Diệp Bạch liếc nhìn Trương Khải Phong nói: "Tiểu tử này khá kiêu ngạo, ta không muốn giúp.

Chi bằng ngươi để Văn Ngọc đến lấy, ta sẽ bảo vệ nàng, đảm bảo lông tóc cũng không rụng." Trương Văn Ngọc liếc nhìn Trương Thiên Đào, không nhịn được nói: "Tam gia, thiếp còn có nhiệm vụ khác quan trọng hơn." "Nhiệm vụ nào có thể quan trọng hơn nhiệm vụ lấy tiền này?

Hai món bảo vật này cộng lại ước chừng có thể đấu giá hơn mười triệu Đô la Mỹ, đến lúc đó không chỉ Uông gia, mà có lẽ còn có thế lực quan phương ra tay.

Nếu ngươi không đi, đừng tìm ta giúp đỡ." Diệp Bạch lười nói thêm.

Cuối cùng, Trương Thiên Đào mở lời: "Được rồi, Văn Ngọc, ngươi cứ đi theo Tam gia, còn nhiệm vụ của ngươi thì để Khải Phong làm đi." Trương Văn Ngọc sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Trò chuyện thêm lát nữa, Diệp Bạch liền cùng Trương Văn Ngọc chuẩn bị rời đi.

Đến cửa, Diệp Bạch mở lời nhắc nhở: "À phải rồi, ta từ chỗ Uông gia có được tin tức, gia tộc các ngươi dường như có một cao tầng muốn phản bội Trương gia, tình huống cụ thể thì ta không rõ." Trương Thiên Đào nghe xong, thần sắc không đổi, chậm rãi nói: "Đa tạ Tam gia nhắc nhở, chuyện này Trương gia chúng ta sẽ nội tra."

"Ừm, các ngươi để tâm một chút, Trương gia thực lực hùng hậu, nếu sớm đã thua Uông gia như vậy, sẽ khiến ta rất thất vọng." Diệp Bạch nhìn sâu Trương Thiên Đào và Trương Khải Phong một cái, cười nói. "Tam gia đi thong thả." "Khách khí rồi, không cần tiễn." Diệp Bạch xua xua tay.

Đợi đến khi bóng dáng Diệp Bạch và Trương Văn Ngọc hoàn toàn biến mất ở đầu hẻm, Trương Khải Phong, người nãy giờ không nói lời nào, gỡ mặt nạ da người xuống, lộ ra một khuôn mặt xa lạ và già nua.

Chính là Nhị Trưởng lão của Trương gia, người ủng hộ phe bảo thủ của Trương gia.

Y khẽ nhíu mày nói: "Tiểu tử này phát hiện ta sao?" "Chắc là vậy, dù sao hắn từng tiếp xúc với Khải Phong thật." Tiếp đó, Trương Thiên Đào lại thở dài nói: "Xem ra việc Tam Trưởng lão đầu quân cho Uông gia vẫn khiến người của Uông gia nghi ngờ, nếu không Uông gia sẽ không truyền tin tức cho Diệp Bạch." "Diệp Bạch là đến thăm dò chúng ta sao?" Trương Thiên Đào lắc đầu: "Không, người báo tin cho Diệp Bạch muốn thăm dò chúng ta.

Nếu ta không lầm, người đứng sau chính là Bạch Cổ Phong." "Cách Diệp Bạch, hắn thăm dò thế nào?" "Kỳ thực, Diệp Bạch đối cuộc tranh đấu giữa Uông gia và Trương gia luôn có một tiêu chuẩn, đó là, phe nào yếu thế hơn, hắn sẽ thiên vị phe đó.

Nếu Diệp Bạch biết Trương gia không ở thế yếu, hắn sẽ không giúp ai cả.

Vậy thì Bạch Cổ Phong sẽ từ hành động của Diệp Bạch mà suy đoán Tam Trưởng lão có thật lòng đầu quân cho Uông gia hay không." Nhị Trưởng lão cau chặt mày: "Bạch Cổ Phong thực sự lợi hại đến vậy sao?" "Nhị Trưởng lão, ngươi quá xem thường Bạch Cổ Phong

rồi.

Người này thân mang huyết mạch Bạch Trạch, thiên tư thông tuệ, mưu kế không sót, mỗi khi đi một bước cờ, hắn đã nghĩ sẵn ba bước sau.

Trương gia ta những năm qua tử thương nhiều tộc nhân như vậy, không liên quan đến bố cục tinh diệu của người này sao?" Nhị Trưởng lão thở dài một hơi, không nói gì.

Sự suy tàn của Trương gia, y, Nhị Trưởng lão phe bảo thủ, có trách nhiệm rất lớn.

May mắn thay, y nay đã giao quyền cho Đại Trưởng lão và Trương Thiên Đào, chỉ mong có thể vãn hồi cục diện bất lợi của Trương gia.

Chương 332

Trương Thiên Đào chú ý đến biểu tình của Nhị Trưởng lão, lại nói: "Diệp Bạch và Bạch Cổ Phong quan hệ không tầm thường, hắn bẩm sinh đã thuộc về phe Uông gia, nhưng đồng thời lại có tư cừu với vài cao tầng Uông gia, đặc biệt là Hạng Thiên của Hạng gia này.

Nếu hắn có thể ra tay đối phó Hạng Thiên, một mặt có thể gây nhiễu phán đoán của Bạch Cổ Phong, mặt khác cũng có thể khiến Uông gia đối phó Diệp Bạch, kéo Diệp Bạch về phe Trương gia." "Hèn chi ngươi tốn nhiều công sức như vậy để tìm Hạng Thiên, trước đây ta còn có chút ngăn cản." Nghe xong phân tích của Trương Thiên Đào, Nhị Trưởng lão hít một hơi sâu rồi nói: "Xem ra, chúng ta giao quyền cho ngươi là đúng người rồi, chỉ mong ngươi có thể cứu Trương gia ra khỏi vũng lầy." Trương Thiên Đào khẽ lắc đầu: "Hy vọng vậy, ta cũng chỉ có thể cố gắng hết sức." "Nhưng mà, Diệp Bạch người này thực sự quan trọng đến vậy sao?

Ta thấy thế lực Cửu Môn và Tá Lĩnh chỉ có chút ảnh hưởng ở Hồ Nam, bọn họ có thể đối phó được Uông gia sao?" Nhị Trưởng lão nghi vấn hỏi. "Nhị Trưởng lão, đánh cờ cần người phá cục.

Tranh đấu giữa chúng ta và Uông gia nay đã lâm vào cục diện bế tắc, hơn nữa chúng ta còn ở thế yếu.

Diệp Bạch chính là người phá cục.

Nếu Trương gia chúng ta có thể hỗ thông hữu vô với Cửu Môn, thì ván cờ này sẽ sống lại, và ta cũng sẽ có nắm chắc để đối phó Uông gia." Nhị Trưởng lão cười khẩy: "Hỗ thông hữu vô?

Trương gia mang trọng trách lớn, làm sao có thể hỗ thông hữu vô với một tiểu tử mới lớn?

Chuyện này đừng nhắc lại nữa." Nói xong, Nhị Trưởng lão dường như có chút tức giận, trực tiếp rời đi.

Trương Thiên Đào nhìn bóng lưng y thở dài một tiếng, tâm lực tiều tụy nói: "Sự tồn tại của Trương gia lẽ ra nên bị thời đại đào thải, cho dù không có Uông gia, cũng sẽ có Lý gia, Vương gia thôi.

Nói là buông quyền cải cách, nhưng miệng vẫn đầy rẫy sứ mệnh và nhiệm vụ của Trương gia.

Bất phá bất lập, làm sao niết bàn đây?"Diệp Bạch dẫn Trương Văn Ngọc về khách sạn, mở cho nàng một phòng ở tầng sáu.

Tề Thiết Chủy biết Trương Văn Ngọc cũng đến Thượng Hải, liền sang phòng nàng hàn huyên như cố nhân.

Ngày thứ hai, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đến một bệnh viện khá nổi tiếng ở Khu Tô Giới Pháp để thăm Tần Thục Vân.

Trần Ngọc Lâu, Hoa Mã Quải, Lữ Trùng cùng một nhóm Tá Lĩnh đều có mặt.

Diệp Bạch hỏi thăm xong, bắt mạch chẩn trị, so với lần trước, tình trạng của Tần Thục Vân lại xấu đi.

Trần Ngọc Lâu sắc mặt tiều tụy, quầng thâm dưới mắt, chắc hẳn đã mấy ngày không được nghỉ ngơi đàng hoàng.

Thấy thần tình ngưng trọng của Diệp Bạch, y liền biết tình trạng Tần Thục Vân không hề lạc quan.

Kéo Diệp Bạch sang một bên, Trần Ngọc Lâu thở dài nói: "Đệ nói Lộc Hoạt Thảo kia có thể cứu tẩu tử đệ không?" "Truyền ngôn không phải vô căn cứ, hơn nữa Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể lấy nó làm bảo vật áp trục để đấu giá, Lộc Hoạt Thảo hẳn là thần thảo khó gặp.

Đại ca đừng quá lo lắng." Diệp Bạch cũng không có lòng tin, chỉ

có thể an ủi.

Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Hy vọng là vậy." Rất nhanh, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm như hẹn mà đến.

Trước khi buổi đấu giá bắt đầu, mọi người đều nhận được tin tức mới, vật phẩm áp trục lần này lại tăng thêm một món, đó là trọng kiếm của Bá Vương Hạng Vũ.

Tương truyền, thanh kiếm này do Hạng Vũ tập hợp các danh gia chú kiếm sư của nước Sở, dùng mấy loại khoáng thạch đặc biệt mà rèn thành.

Khi đó, chỉ có Bá Vương Hạng Vũ mới có thể vung được thanh kiếm này.

Đáng tiếc, sau trận chiến Ô Giang, thanh kiếm này liền bặt vô âm tín.

Danh kiếm này xuất thế, lập tức thu hút không ít quan thân phú hào, muốn chiêm ngưỡng chân dung của nó.

Hạ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng mang đến bức ảnh đen trắng của trọng kiếm.

Hoa văn cổ phác, trên chuôi kiếm khắc mấy chữ Sở cổ đã hoen gỉ lốm đốm, dường như là chất liệu đồng xanh, nhưng lại pha lẫn kim loại đặc biệt, phát ra ánh sáng màu đen.

Diệp Bạch thở dài một hơi, Tân Nguyệt Phạn Điếm chậm trễ mới phát bố tin tức, thời gian quá ngắn, cũng không biết Hạng Thiên đã kịp đến Thượng Hải chưa.

Nếu Hạng Thiên không đến, vậy thì hắn sẽ đấu giá thanh trọng kiếm này, lấy đó để câu Hạng Thiên xuất đầu lộ diện.

Buổi đấu giá được tổ chức vào tám giờ sáng.

Bốn người Diệp Bạch ăn sáng xong, sớm ngồi lên chiếc xe hơi màu đen do Hoắc gia sắp xếp, đi đến địa điểm tổ chức đấu giá.

Hỏa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm xem thiệp mời của Diệp Bạch, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Bạch một lát, rồi cúi đầu khom lưng nói: "Thiệp mời không vấn đề, xin mời quý vị vào trong?" Địa điểm tổ chức của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này vẫn là trên một chiếc du thuyền xa hoa, nhưng khác với chiếc du thuyền lần trước, chiếc này có thể tích lớn hơn, nội thất trang trí càng thêm xa hoa.

Bạch Tri Hi khoác tay Diệp Bạch bước vào, lập tức thu hút ánh mắt của không ít người.

Hôm nay, Bạch Tri Hi trang phục nhã nhặn, chiếc sườn xám lụa trắng, viền xanh biếc tinh xảo, nửa dưới là chiếc váy tản hoa sương khói xanh biếc bách điệp.

Cùng với khuôn mặt trắng nõn tinh xảo và khí chất độc đáo, nàng tỏa ra một vẻ mị lực mê người từ trong ra ngoài.

Bạch Tri Hi đã quen với những ánh mắt này, nàng siết chặt cánh tay Diệp Bạch, đi lên lầu hai.

Trần Ngọc Lâu đã thuê một bao sương ở lầu hai, người đi cùng y chỉ có một mình Hoa Mã Quải. "Tam đệ, ta vừa nghe người ta nói, Mã Đại Soái từ Tứ Xuyên cũng để mắt đến Lộc Hoạt Thảo, vì muốn cứu chữa lão nương của y." Diệp Bạch mở lời: "Chuyện này ta cũng biết, nhưng Lộc Hoạt Thảo giá cả không hề rẻ, Mã Đại Soái chắc không có nhiều tiền đến vậy." Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng đúng, Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải ở Tứ Xuyên, ở đây tiền mới có tiếng nói.

Hơn nữa, tẩu tử đệ đang đợi cây thảo này cứu mạng, cho dù Thiên Vương lão tử có đến, ta cũng phải đấu giá Lộc Hoạt Thảo này bằng được." Càng gần đến giờ đấu giá, càng lúc càng nhiều người đổ xô

vào chiếc du thuyền xa hoa.

Sảnh lớn tầng một của du thuyền cơ bản đã chật kín người, Diệp Bạch nhìn xuống, toàn là đầu người.

Do số lượng người đông đảo, Tân Nguyệt Phạn Điếm đành phải mở cửa tầng ba.

Lượng khách tham gia Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này nhiều hơn lần trước không ít, đây cũng là điều mà Tân Nguyệt Phạn Điếm không ngờ tới.

Trước đây, Tân Nguyệt Phạn Điếm đều dựa vào số lượng thiệp mời đã phát ra để bố trí chỗ ngồi.

Lần này, vì Thanh Minh Thượng Hà Đồ và di kiếm của Hạng Vũ xuất thế, quả thực đã thu hút không ít người đến xem náo nhiệt.

Một thiệp mời có thể dẫn theo một người, về cơ bản mỗi thiệp mời đều ở trạng thái đầy đủ.

Nhưng ngay cả như vậy, tình hình cũng có vài phần bất thường, số người ở đây càng lúc càng nhiều, dường như đã vượt quá bội số thiệp mời đã phát ra. "Cho ta vào, ta có thiệp mời, dựa vào đâu mà không cho ta vào!" "Đúng vậy, thiệp mời do chính Tân Nguyệt Phạn Điếm các ngươi gửi ra lẽ nào không có giá trị sao?" Tại lối vào du thuyền, mọi người hơi tụm lại.

Doãn nhị chưởng quỹ của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất nhanh phát hiện sự việc không ổn, vội vàng sai côn nô đi thu thập tất cả thiệp mời của khách.

Y chọn ra một tấm thiệp mời xem xét kỹ lưỡng, tên người này y không quen, điều đó chứng tỏ không phải khách do Tân Nguyệt Phạn Điếm mời, hơn nữa thiệp mời không phải từ Tân Nguyệt Phạn Điếm lưu ra.

Nhưng chất liệu thiệp, chữ vàng nổi trên bề mặt, và hoa văn ẩn dưới giấy, đều y hệt thiệp thật.

Hỏa kế ở cửa đều chỉ nhận thiệp mời, không nhận người.

Chỉ cần thiệp là thật, thì sẽ cho người vào. "Sắp có chuyện rồi." Doãn nhị chưởng quỹ phán đoán, có một thế lực đang nhắm vào Tân Nguyệt Phạn Điếm từ phía sau.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy chế tạo ra thiệp mời giả mạo tinh vi đến mức Tân Nguyệt Phạn Điếm không kịp phát hiện, tuyệt đối không phải thế lực tầm thường có thể làm được.

Chương 333

Y vội vàng nói: "Tam Tử, ngươi đi nói với những người khác, chỉ cần là người cầm thiệp mời, đều phải khách khí mời vào.

Hơn nữa, tháo hết bàn ăn và ghế tròn ở tầng một ra, tạo không gian để chứa người." "Chưởng quỹ, nếu người cầm thiệp mời quá nhiều thì sao?" "Sau tám giờ thì không cho người vào nữa, tình hình cụ thể ngươi tự xem xét mà xử lý.

À, đi tra xem những thiệp mời giả này từ đâu mà ra." "Vâng." Những kẻ này đã ra tay đối phó Tân Nguyệt Phạn Điếm, tự nhiên sẽ còn có hậu chiêu, Doãn nhị chưởng quỹ càng nghĩ càng lo lắng. "Không được, vẫn phải cầu cứu Bạch tiên sinh, nếu không e rằng buổi đấu giá này sẽ phải hoãn lại." Trong bao sương lầu hai.

Nhìn xuống dưới thấy đầu người chen chúc, Tề Thiết Chủy không nhịn được nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải uống nhầm thuốc rồi chứ, sao lại phát ra nhiều thiệp mời đến vậy?

May mà Trần Bá Đầu đến sớm, đặt trước bao sương này, nếu không giờ chúng ta e là phải tranh chỗ với bọn họ rồi." Diệp Bạch thấy mấy tên nhĩ nô và côn nô duy trì trật tự sắc mặt lo lắng, mở lời nói: "Chắc là có thế lực khác đang nhắm vào Tân Nguyệt Phạn Điếm." Nói xong, Diệp Bạch liếc Trương Văn Ngọc một cái, tiểu tử này ánh mắt lảng tránh, dường như là người biết chuyện.

Diệp Bạch khẽ mỉm cười, trong lòng đã rõ.

Chỉ là không biết Trương gia bày ra động thái này là vì điều gì?

Để dẫn dụ kẻ đứng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm chăng?

Trần Ngọc Lâu cũng xen vào: "Hy vọng đừng ảnh hưởng đến buổi

đấu giá là được." "Cho dù có thể đấu giá bình thường, thì Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này cũng mất mặt lắm rồi." Tề Thiết Chủy cười nói, rồi nhìn về phía Diệp Bạch, đột nhiên nảy ra ý nghĩ: "Tam gia, người xem Cửu Môn chúng ta có thể tổ chức một buổi đấu giá không?" "Cửu Môn chúng ta nội bộ chẳng phải cũng có rồi sao?" Tề Thiết Chủy khom lưng, đến bên Diệp Bạch nói: "Không giống, những bảo bối kia mà đem ra bán thì quá kinh thiên động địa.

Ý của ta là, mỗi nhà Cửu Môn chúng ta rút ra một ít bảo bối, cũng tổ chức một buổi đấu giá, ép chết Tân Nguyệt Phạn Điếm này." Diệp Bạch bật cười: "Ngươi lấy đâu ra tự tin có thể ép chết Tân Nguyệt Phạn Điếm vậy?" "Tam gia, Cửu Môn chúng ta nay đã khác xưa, ở Trường Sa thì là cái này." Tề Thiết Chủy giơ ngón cái lên.

Chỉ là nói xong, Tề Thiết Chủy lại lén nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, thấy y không để ý thì lại nói: "Hơn nữa, nhân mạch của Cửu Môn chúng ta cộng thêm Tá Lĩnh không hề nhỏ, trước tiên cứ để danh tiếng của buổi đấu giá này lan sang các tỉnh lân cận, sau đó ngài thỉnh thoảng lại lấy ra một ít bảo bối, tổ chức vài lần, danh tiếng tự nhiên sẽ nổi lên." "Hơn nữa ta còn biết trong phủ ngài cất giấu không ít quốc bảo.

Yêu cầu đầu tiên để tổ chức loại đấu giá này là có bối cảnh tốt, nhân mạch rộng, rồi còn phải có nhiều bảo bối nữa.

Những điều này Cửu Môn chúng ta đều phù hợp, ngài nghĩ xem." Diệp Bạch mở lời ngắt lời: "Ý tưởng không tệ, nhưng ta không có hứng thú." Tề Thiết Chủy sốt ruột, cầm tờ thực đơn trà trên bàn nói: "Tam gia, người xem, cái bao sương nhỏ như vậy, ở một giờ là năm trăm Đô la Mỹ, chỉ tặng một đĩa trái cây và hạt dưa, lại còn mỗi lần đấu giá thành công phải thu mười phần trăm phí thủ tục.

Đây là cái gì?

Đây là cướp tiền chứ gì!

Lần trước ngươi chẳng nói với ta là muốn chẩn tai sao?

Chúng ta lấy số tiền kiếm được này để chẩn tai không tốt hơn sao?" Diệp Bạch nhả hạt dưa: "Ngươi tích cực như vậy làm gì?" Tề Thiết Chủy cười hì hì: "Tam gia, ta đương nhiên là muốn Cửu Môn phát triển lớn mạnh.

Hơn nữa, nếu ta xúc tiến được buổi đấu giá của Cửu Môn, thì người nhất định sẽ chia cho ta không ít lợi nhuận.

Lão cha ta e rằng không còn sống được mấy năm nữa, ta phải kiếm thêm chút đồ bồi táng cho ông ấy." "Thiết Chủy, nếu ngươi thiếu tiền, ta có vài sản nghiệp có thể cho ngươi miễn phí nhập cổ, tặng ngươi chút lợi nhuận, nhưng chuyện đấu giá hội thì đừng nhắc lại nữa." Thấy Tề Thiết Chủy vẻ mặt không hiểu, Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi xuất thân từ nghề xem bói, tự có một bộ phép khu tai tị họa.

Có vài đạo lý ta không nói ngươi cũng hiểu.

Nay thế lực Cửu Môn rất lớn, đã thu hút không ít người dòm ngó, đặc biệt chúng ta đi khắp nơi chẩn tai, đối với những kẻ thượng vị mà nói không phải chuyện tốt." "Tam gia là nói?" Tề Thiết Chủy chỉ chỉ lên trên.

Diệp Bạch gật đầu: "Có những chuyện quá mức thì sẽ phản tác dụng.

Chính sách hiện tại của Cửu Môn chính là thao quang dưỡng hối, giấu thực lực dưới tảng băng trôi, khiến người khác không thể dò xét chúng ta, đành chịu bó tay." Tề Thiết Chủy hơi đăm chiêu: "Tam gia, ta hiểu rồi." "Ừm, đừng nóng vội, đợi thế cục ổn định hơn một chút, nếu tiểu tử ngươi còn sống, thì buổi đấu giá của Cửu Môn giao cho

ngươi cũng không sao." Tề Thiết Chủy mặt đen lại: "Tam gia, đang nói chuyện đàng hoàng, người nguyền rủa ta làm gì." Diệp Bạch cười nói: "Không phải rủa ngươi, sau này ngươi sẽ hiểu." Ngay khi hai người đang nói chuyện, phía dưới lầu truyền đến ba tiếng chiêng vang. "Kính thưa quý khách, lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm tiếp đãi không chu đáo, thực sự rất lấy làm tiếc.

Vì vậy, tất cả các vật phẩm đấu giá thành công trong buổi đấu giá lần này đều chỉ thu tám phần trăm phí thủ tục, điểm tâm và rượu vang sẽ được cung cấp không giới hạn." Ở tầng một của du thuyền, những bàn ăn và ghế tròn chiếm không gian lớn ban đầu đã được dỡ bỏ, không gian trống được chia thành khu vực nghỉ ngơi và khu vực đứng, nhờ vậy nhân viên mới không còn vẻ lộn xộn nữa.

Diệp Bạch gật đầu, biện pháp khắc phục của Tân Nguyệt Phạn Điếm khá kịp thời, cũng không mất bình tĩnh mà đuổi những người cầm thiệp giả đi. "Tam gia, ta thấy hỏa kế của Lý gia và Giải gia, bao sương của chúng ta vẫn còn rộng, có nên mời bọn họ lên không?" Lúc này, Tề Thiết Chủy hỏi.

Tuy nói mấy nhà còn lại trong Cửu Môn gia chủ đều không đến, nhưng vẫn cử một vài hỏa kế đến đây để mở mang tầm mắt.

Diệp Bạch nghĩ đến lát nữa Trần Ngọc Lâu còn phải đấu giá Lộc Hoạt Thảo, tin tức này cần được giữ bí mật hết mức có thể, liền mở lời: "Không cần, ngươi xuống dưới tám phần sẽ không tìm thấy bọn họ, cứ để bọn họ ở dưới đó đi." Buổi đấu giá sắp bắt đầu, mấy tên côn nô đã bắt đầu bày vật phẩm đấu giá trên đài cao, nhưng không gian tầng một thỉnh thoảng lại xuất hiện xáo trộn.

Các bao sương trên lầu đã được đặt hết, có vài người tự cho mình là cao quý hơn, đương nhiên không muốn ở dưới, vì vậy đã xảy ra tranh chấp với côn nô.

Nhưng rất nhanh, những người này đều bị "mời" ra ngoài.

Tân Nguyệt Phạn Điếm mỗi lần đều có thể mời được không ít đạt quan quý nhân đến đấu giá hội, mạng lưới quan hệ phía sau họ không phải chỉ là nói suông.

Những người này đã chủ động phạm quy tắc, tự nhiên phải bị Tân Nguyệt Phạn Điếm lấy ra để lập uy.

Quả nhiên, sau khi lập uy, trật tự ở tầng một đã tốt hơn rất nhiều, tuy nhiên vẫn còn một số người không cam tâm, nhưng cũng không dám thể hiện ra mặt.

Diệp Bạch quét mắt nhìn một vòng trong đám đông, không thấy Mã Đại Soái, cũng không thấy Hạng Thiên đeo trọng kiếm.

Trên đài cao tầng một, một nữ tử diệu linh bước đến, nói vài lời mở màn rồi tuyên bố buổi đấu giá chính thức bắt đầu. "Vật phẩm đấu giá số một, một pho tượng Phật kim tôn từ cổ quốc Tây Hạ, giá khởi điểm năm vạn Đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm ngàn Đô la Mỹ." "Vật phẩm đấu giá số hai, một miếng ngọc khí quốc tế Cổ Điển, chất liệu hồng đậm, là mỹ ngọc hiếm có, giá khởi điểm tám vạn Đô la Mỹ." Ba món vật phẩm đấu giá đầu tiên đều là những vật nhỏ do Diệp Bạch cung cấp, giá trị không cao, nên được đặt ở vị trí đầu tiên.

Diệp Bạch ước tính một chút, đại khái đã bán được gần hai mươi vạn Đô la Mỹ.

Nếu ba món bảo vật này đi theo kênh tiêu thụ thông thường, e rằng mười vạn Đô la Mỹ cũng không bán được.

Cũng chỉ có ở các sàn đấu giá, cổ vật mới có khả năng được bán với giá vượt trội. "Tiếp theo là vật phẩm đấu giá số mười bốn, Văn Hương Ngọc, cũng là một trong những vật phẩm đấu giá thông thường quý giá nhất lần này.

Giá khởi điểm năm mươi vạn Đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới một vạn Đô la Mỹ." Nữ tử diệu linh mở lồng kính, một khối Văn Hương Ngọc trắng tinh khiết phát ra những điểm sáng trắng lấp lánh.

Những người ở hàng ghế đầu đều ngửi thấy một mùi hương thanh khiết dễ chịu, thấm đẫm tâm hồn. "Đây là Văn Hương Ngọc sao?

Ta vẫn là lần đầu tiên thấy." "Đúng vậy, ta cũng là lần đầu tiên thấy, mùi hương này thật dễ chịu, đáng tiếc giá quá đắt." "Miếng Văn Hương Ngọc lớn như vậy thật sự hiếm thấy." Dưới khán đài xôn xao bàn tán.

Miếng Văn Hương Ngọc này ban đầu là do Diệp Bạch thắng được từ Kim Toán Bàn ở Hắc Thủy Thành, vẫn cất giữ cho đến tận bây giờ.

Không phải Diệp Bạch không thích mùi hương này, mà là hắn đã thử đeo vài lần, đều cảm thấy cơ thể không thoải mái.

Có lẽ vật này chứa một lượng lớn chất phóng xạ, nên mới có thể tỏa ra hương thơm đặc biệt như vậy.

Sau đó, Diệp Bạch liền không dám chạm vào nữa.

Có không gian u linh, hắn lại bỏ vào không gian đó để nó phủ bụi cho đến tận bây giờ.

Nữ tử diệu linh nói: "Kính thưa quý khách, chủ nhân cung cấp Văn Hương Ngọc cũng đã nói, vật này đeo lâu dài có hại cho cơ thể.

Nếu quý vị nào đấu giá được, xin đừng đặt nó bên mình." Mặc dù vậy, khi bắt đầu báo giá, lượt sau lại cao hơn lượt trước. "Tám mươi vạn Đô la Mỹ!" "Tám mươi lăm vạn Đô la Mỹ!" Tề Thiết Chủy biết Văn Hương Ngọc này là của Diệp Bạch, không nhịn được nói: "Tam

gia, bảo bối tốt như vậy sao lại bán đi?" Diệp Bạch lắc đầu: "Bảo bối dù tốt đến mấy, không thể thưởng thức thì có ích gì?

Đổi lấy chút tiền thực tế hơn." Ngược lại, Trần Ngọc Lâu nhìn cảnh báo giá kịch liệt phía dưới, trong lòng dâng lên cảm động.

Chương 334

Trong mắt y, việc Diệp Bạch có thể đem loại bảo bối này ra đấu giá, mục đích là giúp y gom tiền, dùng để đấu giá Lộc Hoạt Thảo. "Tam đệ à Tam đệ, đợi sau này ca ca phát đạt rồi, sẽ mua lại bảo bối này trả cho đệ." Rất nhanh, Văn Hương Ngọc đã vượt mốc một trăm vạn Đô la Mỹ, cũng là vật phẩm đấu giá đầu tiên phá mốc triệu Đô la Mỹ trong buổi đấu giá này.

Nhưng sau khi vượt qua một trăm vạn, người báo giá dần thưa thớt.

Cuối cùng, một trăm hai mươi vạn Đô la Mỹ, nữ tử diệu linh gõ búa chốt giao dịch.Diệp Bạch nở một nụ cười nhẹ, một khối Văn Hương Ngọc vô dụng nhỏ bé mà có thể bán được giá cao như vậy, quả thực có chút vượt ngoài dự đoán của hắn.

Hơn nữa, món Vạn Niên Nhục Chi lớn nhất vẫn chưa được đấu giá.

Hiện tại, mấy món vật phẩm hắn cung cấp cho Tân Nguyệt Phạn Điếm cộng lại đã gần hai trăm vạn Đô la Mỹ.

Số tiền này cộng lại, ước chừng có thể đấu giá được bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ đắt nhất.

Tuy nhiên, Diệp Bạch không có hứng thú với bức họa này.

Nhưng vừa nghĩ đến việc phải để lại không ít phí thủ tục, Diệp Bạch liền cảm thấy xót xa.

Tề Thiết Chủy nói không sai, tổ chức đấu giá hội quả thực là lợi nhuận khổng lồ.

Nếu không phải hiện tại Cửu Môn đang ở đầu sóng ngọn gió, thêm

vào đó thời cuộc hỗn loạn, không nên lộ diện, Diệp Bạch nói không chừng thực sự sẽ bị Tề Thiết Chủy thuyết phục, tổ chức một buổi đấu giá tương tự ở Trường Sa.

Văn Hương Ngọc đấu giá xong, nữ tử diệu linh tuyên bố nghỉ giải lao giữa chừng.

Một gánh hát lên đài biểu diễn, dưới khán đài không ngừng có người hô lên, bỏ tiền gọi những khúc hát mình thích nghe.

Lời ca Tạ Dao Hoàn, Vũ Gia Pha trầm hùng vang lên, tiêu khiển thời gian cho mọi người.

Tiếp theo sẽ đấu giá bốn món vật phẩm áp trục.

Diệp Bạch gõ hai tiếng lên bàn, gọi một nhĩ nô bên ngoài bao sương đến, rồi ghé tai thì thầm vài câu.

Nhĩ nô lui xuống không lâu, phía đài cao bên dưới truyền đến tiếng nói: "Trình tự đấu giá của chúng ta có thay đổi, vật phẩm đấu giá đầu tiên là ba lạng Vạn Niên Nhục Chi." Thị giả bưng lên một cái ly thủy tinh nhỏ màu trong suốt, bên trong chứa một vật chất giống nấm màu đỏ tươi to bằng bàn tay. "Vạn Niên Nhục Chi, tư âm bổ dương, thư hoạt khí huyết, dùng lâu dài có thể cải thiện thể chất.

Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta đã được sự đồng ý của chủ vật phẩm, trước khi đấu giá bắt đầu, chúng ta sẽ chọn ra ba vị quý khách để thử công hiệu của nhục chi." Vừa nghe nói có thể dùng thử Vạn Niên Nhục Chi miễn phí, không ít người đều động lòng.

Vật này được Tân Nguyệt Phạn Điếm dùng làm vật phẩm áp trục để đấu giá, không phải người bình thường có thể đấu giá nổi, ngay cả việc dùng thử cũng đã là rất hời rồi.

Sau đó, nữ tử diệu linh cầm danh sách quý khách mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngẫu nhiên rút ra ba vị.

Ba vị này đều là khách nhân thật sự do Tân Nguyệt Phạn Điếm mời, chứ không phải những người cầm thiệp mời giả mạo vào.

Một là quan chức cao cấp của Quốc Dân Đảng, một là hào thân đến từ Đông Bắc, và một là thổ tài chủ ở Thượng Hải, sở hữu hơn mười vũ sảnh.

Vạn Niên Nhục Chi vô cùng quý giá, thị giả chỉ lấy một miếng nhục chi nhỏ bằng hạt gạo, cho vào ly nước nhỏ, khuấy thành chất lỏng sền sệt, rồi lần lượt đưa cho ba người.

Ngửi thấy mùi tanh bốc ra từ ly nước, ba người khẽ nhíu mày, nhưng vẫn nín thở uống vào bụng.

Rất nhanh, dược lực của nhục chi phát huy, theo ngũ tạng lục phủ đi vào tứ chi, ba người đều cảm thấy rõ ràng một luồng hơi ấm dâng lên trong bụng, toàn thân trên dưới toát ra mồ hôi nhẹ.

Nhục chi này tuyệt vời!

Trong đó, thổ tài chủ Thượng Hải tên Lục Thịnh Huy cảm nhận luồng nhiệt khí dâng lên ở bụng, trong lòng kinh thán không ngớt.

Từ nhỏ hắn đã mắc một căn bệnh nặng, cơ thể suy nhược, để lại di chứng run tay và thân thể lạnh lẽo vào mùa đông.

Sau khi phát tài, hắn cũng tìm không ít danh y, uống rất nhiều dược liệu Trung y, nhưng đều không thể chữa khỏi triệt để vấn đề sức khỏe.

Không ngờ chỉ một ly nước nhỏ này uống vào, cơ thể lại thoải mái hơn rất nhiều.

Nếu đấu giá được Vạn Niên Nhục Chi, dùng lâu dài thì rất có khả năng chữa khỏi vấn đề thể hàn tay run của hắn. "Mùi vị thế nào?" "Lão Lục, có hiệu quả gì?" Lục Thịnh Huy cười nói, bề ngoài không lộ vẻ gì, nhưng trong lòng đã chuẩn bị đấu giá Vạn Niên Nhục Chi.

Tuy nhiên, Vạn Niên Nhục Chi dù sao cũng là vật phẩm áp trục, lần này hắn e rằng phải chịu "đại xuất huyết" rồi. "Vật phẩm đấu giá số mười lăm, ba lạng Vạn Niên Nhục Chi, giá khởi điểm một trăm vạn Đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn Đô la Mỹ." Nữ tử diệu linh đấu giá quét mắt một vòng, bắt đầu báo giá.

Tuy nhiên, vài nhịp thở sau, lại không một ai báo giá.

Dường như buổi đấu giá bị nguội lạnh.

Tuy nói lần này người tham gia đấu giá hội không ít, nhưng đại bộ phận đều là những người cầm thiệp mời giả vào.

Bọn họ có thể đấu giá những món bảo bối phía trước, nhưng đối với bảo vật áp trục, giá khởi điểm một trăm vạn Đô la Mỹ, không phải thứ bọn họ có thể chơi được.

Còn những người có khả năng mua, họ cũng không dám dùng một triệu Đô la Mỹ để đánh cược xem Vạn Niên Nhục Chi này có đáng giá hay không.

Nói cho cùng, công hiệu của Vạn Niên Nhục Chi này rốt cuộc thế nào, có lẽ chỉ ba người vừa dùng thử là rõ nhất.

Thấy vậy, Lục Thịnh Huy trong lòng mừng rỡ, mang theo ý lười nhác lớn tiếng nói: "Dù sao cũng là bảo bối áp trục đầu tiên của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không thể để trôi mất chứ.

Vậy thì, ta ra một trăm vạn Đô la Mỹ để mua nó." "Một trăm hai mươi vạn!" Hào thân Đông Bắc cũng dùng thử nhục chi, cũng giơ bảng lên.

Hai người tranh giành, những người khác trong lòng đã rõ.

Vạn Niên Nhục Chi e rằng là món đồ tốt không tầm thường.

Lúc này, trong bao sương số bảy tầng hai, mấy quan chức cao cấp

của Quốc Dân Đảng đều tụ tập ở đây.

Mã Đại Soái không nhịn được hỏi: "Lão Triệu, ông vừa nếm thử, thế nào rồi?" Người được gọi là Lão Triệu than thở: "Mùi vị tanh nồng khó nuốt, nhưng dược lực thì không có gì để nói, là lương dược tư bổ khó có được.

Nếu không phải tiền không đủ, nói gì ta cũng phải chen chân vào." Mã Đại Soái nói: "Ông tham ô bao nhiêu năm mà chỉ tích góp được mấy chục vạn Đô la Mỹ, e rằng ngay cả tiền lẻ cũng không đủ.

Chi bằng ông cho ta mượn tiền, đợi ta mua Lộc Hoạt Thảo xong sẽ trả lại ông." "Phì, Lộc Hoạt Thảo ít nhất cũng khởi điểm một trăm vạn Đô la Mỹ, số tiền dưỡng lão ít ỏi này của ta đưa cho ngươi cũng vô ích.

Sang năm trả ư?

Ta sợ là bánh bao thịt đánh chó có đi không có về." "Lão Triệu, lời này thì không đúng rồi, thân nương của ta cũng coi như nửa người mẹ nuôi của ông, ông..." "Thôi đi, lão Mã, ngươi nghe ta khuyên một lời.

Chúng ta cũng đã đến tuổi làm ông nội rồi, dù có cứu sống người mẹ nuôi của ta, bà ấy còn sống được mấy năm nữa?

Ngược lại còn lãng phí một cây Lộc Hoạt Thảo.

Hơn nữa, ngươi không tham không chiếm, ai nguyện ý cho ngươi mượn tiền?" Mã Đại Soái im lặng một hồi, người bạn thân này của y cũng coi như lời nói từ đáy lòng, nhưng nghĩ đến người mẹ thân sinh đang nằm bệnh trên giường, y liền thấy xót xa.

Bên ngoài bao sương, là nhĩ nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tất cả lời nói của những quan chức Quốc Dân Đảng này đều bị y ghi nhớ.

Chương 335

Bên ngoài, buổi đấu giá diễn ra sôi nổi, Vạn Niên Nhục Chi đã lên đến một trăm tám mươi vạn Đô la Mỹ.

Trong bao sương số mười lăm nơi Diệp Bạch đang ở, Tề Thiết Chủy không nhịn được nói: "Tam gia, sắp hai trăm vạn, lần này ngài thực sự kiếm lớn rồi." "Đáng tiếc không có ai điểm thiên đăng." Diệp Bạch hơi tiếc nuối, nếu có người điểm thiên đăng, hắn e rằng có thể kiếm được nhiều hơn.

Lần đấu giá trước có người Nhật Bản là đại tài chủ ở đó nên mới có người điểm thiên đăng, lần này cũng không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm có mời người Nhật Bản hay không.

Cũng có tin đồn nhỏ rằng, lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm vì sợ gây phẫn nộ trong quần chúng, không dám mời người Nhật Bản nữa. "Vạn Niên Nhục Chi, hai trăm vạn lần một!" "Hai trăm vạn lần hai!" "Hai trăm vạn lần ba!" Buổi đấu giá Vạn Niên Nhục Chi đi vào hồi kết, cuối cùng bị Lục Thịnh Huy ở Thượng Hải giành được.

Lục Thịnh Huy cũng đau lòng, hai trăm vạn Đô la Mỹ à, ngay cả hắn trong thời gian ngắn cũng không có cách nào gom đủ, ít nhất phải thế chấp một nửa số vũ sảnh trong tay hắn.

Nhưng nghĩ kỹ lại, so với thân thể, tiền tài cũng không còn quan trọng như vậy nữa.

Đến đây, các món đồ Diệp Bạch gửi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để đấu giá cộng lại đã gần bốn trăm vạn Đô la Mỹ.

Trừ đi tám phần trăm phí thủ tục, cũng còn khoảng ba trăm sáu mươi vạn Đô la Mỹ tiền đấu giá.

Số tiền nhiều như vậy, đấu giá Lộc Hoạt Thảo thừa sức, nhưng nếu muốn đấu giá trọng kiếm của Bá Vương nữa, thì có chút khó khăn.

Tuy nhiên, Diệp Bạch trước đó cũng đã huy động không ít tiền mặt, khoảng hơn hai trăm vạn Đô la Mỹ.

Cộng tất cả số này lại, đã đủ rồi.

Vật phẩm áp trục đầu tiên được đấu giá xong, thị giả lại mang ra vật phẩm áp trục thứ hai.

Chính là Lộc Hoạt Thảo mà Trần Ngọc Lâu và Mã Đại Soái cùng nhắm tới.

Lộc Hoạt Thảo là một cây thảo nhỏ màu tím lục, trên đầu mọc ra một khối thịt cầu màu trắng nhỏ.

Cây thảo này được chôn trong đất, vẫn còn sinh khí.

Người điều hành đấu giá nói: "Vật phẩm đấu giá số mười sáu, Lộc Hoạt Thảo.

Nguồn gốc của cây thảo này mọi người đều biết, ta sẽ không phí lời nhiều." "Tiếp theo bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm một trăm vạn Đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn Đô la Mỹ." Rất nhanh, cả tầng một và tầng hai đều có người mở lời báo giá, Lộc Hoạt Thảo được rao đến một trăm năm mươi lăm vạn Đô la Mỹ.

Trần Ngọc Lâu khẽ biến sắc, Diệp Bạch trao cho y một ánh mắt, ý bảo y bình tĩnh đừng nóng vội. "Một trăm bảy mươi vạn!" "Một trăm bảy mươi lăm vạn!" Sau mức giá này, người báo giá đã thưa đi rất nhiều.

Khi người điều hành đấu giá gõ búa lần thứ hai, Diệp Bạch cuối cùng cũng mở lời: "Hai trăm vạn!" Hai trăm vạn để mua một cây Lộc Hoạt Thảo, coi như là giá cao vượt trội rồi.

Sau khi Diệp Bạch ra mức giá này, không ai theo nữa.

Rất nhanh, người điều hành đấu giá liên tục gõ ba tiếng búa, tuyên bố quyền sở hữu Lộc Hoạt Thảo.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Tam đệ, đa tạ đệ." Diệp Bạch cười cười: "Với quan hệ giữa ta và huynh, còn nói gì lời cảm tạ." Hiệu suất của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất nhanh, vừa đấu giá xong, liền có người mang Lộc Hoạt Thảo đến.

Diệp Bạch mở lời: "Đại ca, huynh cứ mang Lộc Hoạt Thảo về cứu tẩu tử đi, không thì ta e rằng Mã Đại Soái kia sẽ đến bên ngoài bao sương chúng ta ngồi chờ sẵn." "Được." Trần Ngọc Lâu gật đầu, vội vàng cùng Hoa Mã Quải mang Lộc Hoạt Thảo rời khỏi đây.

Diệp Bạch nhìn về phía Trương Văn Ngọc hỏi: "Cây Lộc Hoạt Thảo vừa rồi có liên quan đến Trương gia các ngươi không?" Trương Văn Ngọc không nói gì, thành thật lắc đầu.

Không lâu sau, liền nghe thấy tiếng động bên ngoài truyền đến. "Tiên sinh, bao sương ở đây không thể tùy tiện xông vào." "Ha ha ha, bao sương của ta cũng ở bên này, đừng nhầm đường chứ.

À mà tiểu cô nương, ngươi có biết trong bao sương số mười lăm này là ai không?" "Tiên sinh, xin ngài hãy trở về bao sương của mình.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có quy củ riêng, chúng tôi sẽ không tiết lộ thông tin khách hàng." "Tiểu cô nương, ta và Doãn nhị chưởng quỹ của các ngươi là người quen, ngươi không nói cho ta, y cũng sẽ nói cho ta, ngươi giấu giếm không có ý nghĩa gì đâu." Nhĩ nô bên ngoài bao sương lắc đầu, không thèm trả lời Mã Đại Soái khó dây dưa nữa.

Thấy giao tiếp không được, Mã Đại Soái liền muốn xông vào.

Nhưng lúc này, mấy tên côn nô dưới lầu nghe tiếng mà đến, vây Mã Đại Soái lại. "Tiên sinh, xin ngài trở về bao sương của mình, nếu

không chúng tôi sẽ không khách khí đâu." Mã Đại Soái cũng nổi nóng, rút súng lục ra, lên đạn. "Ta muốn xem các ngươi không khách khí thế nào!" Nghe thấy động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn, Diệp Bạch biết, nếu không ngăn lại, với tính cách của Mã Đại Soái, y thật sự có khả năng nổ súng.

Hắn không nhịn được nói: "Thiết Chủy, đi mời Đại Soái vào đi." "Được rồi." Tề Thiết Chủy mở cửa bao sương, nói: "Đừng ồn ào nữa, Đại Soái, Tam gia nhà chúng ta có lời mời." Mã Đại Soái không ngờ trong bao sương này lại là người của Cửu Môn, y trừng mắt nhìn mấy tên côn nô một cái, nhét súng trở lại thắt lưng, rồi bước vào bao sương. "Tam gia đấu giá Lộc Hoạt Thảo là có ý gì?" Nghe Mã Đại Soái có ý hưng sư vấn tội, Diệp Bạch cười nói: "Đại Soái đừng vội, đấu giá Lộc Hoạt Thảo là người khác, chính là đại ca kết nghĩa của ta, Trần Ngọc Lâu.

Vợ y mắc chứng bệnh nan y, nay y đã mang Lộc Hoạt Thảo về để cứu chữa đại tẩu của ta rồi." "Đi lúc nào?" "Vừa đi không lâu, nhưng Đại Soái chắc không đuổi kịp được rồi." Mã Đại Soái nén giận nói: "Diệp huynh đệ, ngươi đây là ý gì?

Trêu đùa ta sao?" Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "Ta nghe Thiết Chủy nói, thân nương của Đại Soái ho khan ra máu, ho kéo dài, đau ngực lâu ngày.

Ta đoán đây là ung thư phổi (phế nham), cho dù Đại Soái có được Lộc Hoạt Thảo cũng vô ích." "Ung thư phổi?" Mã Đại Soái hiển nhiên chưa từng nghe qua từ này, khẽ nhíu mày rồi nói: "Ta làm sao biết lời ngươi nói có phải thật không?" "Ta muốn hỏi Đại Soái, là ai nói với ngươi Lộc Hoạt Thảo có thể cứu chữa thân nương của ngươi?" "Là một vị giang hồ y sư nổi tiếng nhất trong địa phận Tứ Xuyên của ta, ông ấy nói với ta, lão nương của ta mắc chứng tuyệt chứng nan y, chỉ có Lộc Hoạt Thảo mới có thể cứu bà ấy một mạng." Diệp Bạch khẽ

lắc đầu: "Ta đoán người này cũng không có mấy phần nắm chắc, nên mới bảo ngươi tìm Lộc Hoạt Thảo.

Nếu Đại Soái không tìm được cây thảo này, thì ông ấy sẽ không phải chịu trách nhiệm." Mã Đại Soái thở dài nói: "Diệp huynh đệ, tuy nói là vậy, nhưng dù chỉ có một chút hy vọng, ta cũng phải thử.

Ta không thể nào nhìn lão nương của ta nằm trên giường chờ chết được!" Không thể không nói, lòng hiếu thảo của Mã Đại Soái này vẫn đáng để người ta khâm phục.

Diệp Bạch mở lời: "Lộc Hoạt Thảo ta không có, nhưng ta lại có một viên Duyên Thọ Đan.

Vật này là chí bảo của Cửu Môn ta, không biết Mã Đại Soái có muốn không?" Duyên Thọ Đan có di chứng quá lớn, không thích hợp để cứu Tần Thục Vân, nhưng dùng để cứu thân nương của Mã Đại Soái thì lại quá phù hợp. "Duyên Thọ Đan?

Ta sao chưa từng nghe nói đến." Mã Đại Soái lộ vẻ nghi hoặc.

Cửu Môn chẳng phải là dựa vào đạo mộ mà phát tích sao?

Xuất thân hạ cửu lưu, làm sao có bảo bối kéo dài thọ mệnh?

Lúc này, Tề Thiết Chủy vội vàng mở lời: "Đại Soái, Tam gia nhà chúng ta thật sự không lừa ngài.

Chuyện Duyên Thọ Đan là tuyệt mật trong nội bộ Cửu Môn chúng ta, là bảo bối được lấy từ dưới mộ ra." Nói như vậy, Mã Đại Soái liền tin vài phần.

Trong mộ cái gì kỳ lạ cổ quái cũng có. "Duyên Thọ Đan có thể chữa khỏi ung thư phổi sao?" Diệp Bạch gật đầu: "Duyên Thọ Đan tuy có vài phần di chứng, nhưng ta đoán chừng có thể khiến người ta sống thêm ba năm, năm năm nữa." "Ba năm, năm năm cũng đủ rồi." Mã Đại Soái khẽ thở dài, rồi lại nhìn về phía Diệp Bạch hỏi: "Diệp

huynh đệ có thể đưa Duyên Thọ Đan cho ta không?" Diệp Bạch cười cười: "Có thể, nhưng ta cũng cần Đại Soái một lời hứa." "Lời hứa gì?" "Đừng vội, đợi ta cứu sống thân nương của Đại Soái xong, rồi hãy nói chuyện lời hứa." Mã Đại Soái trịnh trọng nói: "Được, nếu thật sự có thể kéo dài thọ mệnh cho lão nương của ta, thì nửa cái mạng này của ta coi như là của Diệp huynh đệ.

Đừng nói là một lời hứa, ba, năm lời hứa cũng được." Sau khi Mã Đại Soái rời đi, Tề Thiết Chủy không nhịn được hỏi: "Tam gia, Duyên Thọ Đan của Cửu Môn chúng ta chẳng phải đã hết nguyên liệu chính rồi sao?

Giờ đã đồng ý với Mã Đại Soái, có phải quá sớm không?" Nguyên liệu chính của Duyên Thọ Đan là Thi Vương Kim Đan nghìn năm, nhưng Thi Vương nghìn năm không thường thấy, Thi Vương chứa kim đan lại càng hiếm có.

Diệp Bạch tuy có một viên huyết thi kim đan nghìn năm đến từ mộ Hiến Vương, nhưng viên kim đan màu huyết hồng này có tính ăn mòn quá lớn, không có cách nào luyện chế Duyên Thọ Đan.

Chương 336

Hiện tại, lão nương của Mã Đại Soái không còn sống được bao nhiêu ngày nữa.

Nếu Diệp Bạch không mang Duyên Thọ Đan ra trước khi bà ấy qua đời, thì Mã Đại Soái sẽ cho rằng Diệp Bạch đang trêu đùa y, lập tức trở mặt với Cửu Môn.

Tuy nhiên, Diệp Bạch lại không mấy lo lắng.

Hắn tuy không có Thi Vương Kim Đan phù hợp, nhưng Trương gia nhất định có.Hắn đã giúp Trương gia một việc lớn như vậy, đòi Trương gia một viên Thi Vương Kim Đan cũng không quá đáng chứ?

Lúc này, vật phẩm áp trục thứ ba bên ngoài bắt đầu được đấu giá, chính là trọng kiếm của Bá Vương.

Trên đài tầng một, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã điều động mấy tên côn nô, khiêng trọng kiếm lên. "Vật phẩm đấu giá số mười bảy, trọng kiếm của Bá Vương.

Thanh kiếm này do Bá Vương Hạng Vũ khi còn sống lệnh các chú kiếm sư nước Sở thu thập vẫn thiết mà rèn thành.

Qua kiểm tra của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta, thanh kiếm này nặng ba trăm ba mươi cân, mũi kiếm sắc bén, là một báu vật hiếm có." "Vị quý khách nào đấu giá được trọng kiếm, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sẽ đưa đến địa điểm ngài chỉ định." "Tiếp theo bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm một trăm năm mươi vạn Đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn Đô la Mỹ." Một trăm năm mươi vạn?

Mức giá này quả thực khá cao.

Tuy nhiên, dù sao cũng là đồ của Hạng Vũ, cộng thêm thanh trọng

kiếm này có lai lịch phi phàm, có đủ sức hấp dẫn, ước chừng sẽ có không ít người mua về cất giữ. "Một trăm bảy mươi vạn!" "Hai trăm vạn!" Tiếng nói truyền ra từ một bao sương ở lầu hai.

Những người có mặt đều nhìn về phía bao sương rao giá hai trăm vạn.

Việc tăng vọt ba mươi vạn Đô la Mỹ một lúc như vậy không thường thấy.

Diệp Bạch cũng nhìn về phía bao sương đối diện, bao sương số hai.

Hắn cũng rất tò mò người trong bao sương này là ai.

Có phải Hạng Thiên của Uông gia không?

Mức báo giá hai trăm vạn dường như đã áp đảo không ít người.

Tiếp theo, không khí có chút lạnh lẽo, không một ai báo giá.

Nữ tử diệu linh trên đài không cam tâm lắm, với tư cách là người điều hành đấu giá, mỗi khi bán được một món bảo bối, nàng đều có không ít phần trăm hoa hồng.

Mức báo giá hai trăm vạn Đô la Mỹ tuy cao, nhưng đối với thanh di kiếm của Hạng Vũ này mà nói, không tính là giá cao. "Hai trăm vạn lần một!" Nàng chậm rãi gõ búa, dường như đang chờ người báo giá lần thứ ba. "Hai trăm vạn lần hai!" "Lưỡi kiếm này vẫn sắc bén, có thể thổi lông chém tóc, giá trị sưu tầm cực cao.

Nếu quý khách nào yêu thích xin đừng bỏ lỡ." Năm sáu giây sau, vẫn không một ai ra giá.

Nữ tử diệu linh bất đắc dĩ lắc đầu: "Hai trăm vạn lần..." Lời chưa dứt, liền nghe thấy dưới khán đài lại truyền đến tiếng báo giá: "Ba trăm vạn!" "Ồ!" Dưới khán đài một trận xôn xao.

Mọi người đều nhìn về phía người báo giá, kẻ đó mặc áo da màu đen, ngồi giữa đám đông ở tầng một, đội một chiếc mũ lông, không nhìn rõ mặt. "Người này là ai?

Ba trăm vạn cũng dám hô ra." "Không quen, nhìn dáng vẻ dường như là người từ phương Bắc đến." Trong bao sương số mười lăm, Tề Thiết Chủy cũng không nhịn được hỏi: "Tam gia, người này rốt cuộc là ai?

Ba trăm vạn cũng dám báo ra." "Tuy ngồi đó, nhưng eo lưng thẳng tắp như cây tùng, là một luyện gia tử.

Có thể ra giá này ngay tại chỗ, hẳn cũng xuất thân từ đại thế lực." Diệp Bạch cũng không quen người này, lại nhìn về phía Trương Văn Ngọc, nhưng Trương Văn Ngọc lắc đầu, người này không phải của Trương gia.

Không phải của Trương gia, lẽ nào là Uông gia?

Nhưng Uông gia chắc không khoe khoang như vậy.

Diệp Bạch đang suy tư, bao sương số hai lại bật thiên đăng lên, xem ra cũng quyết phải có được trọng kiếm của Bá Vương này.

Điều này thật thú vị.

Lúc này, thanh niên áo da đen dưới khán đài cũng gọi nhĩ nô đến, điểm thiên đăng.

Thiên đăng vừa bật lên, Diệp Bạch khẽ thở dài.

Hiện tại hắn chỉ có gần bốn trăm vạn Đô la Mỹ tiền vốn có thể sử dụng.

Nay giá trọng kiếm đã lên đến ba trăm vạn, lại thêm điểm thiên đăng, hắn đoán chừng không thể đấu giá được thanh trọng kiếm này.

Sau khi thanh niên áo da đen điểm thiên đăng, y được mời đến một

bao sương ở tầng ba.

Ngay sau đó, hai bao sương này bắt đầu đại chiến thiên đăng.

Ba trăm năm mươi vạn, bốn trăm vạn, cho đến năm trăm vạn Đô la Mỹ, bao sương số hai mới dừng báo giá.

Sau khi trọng kiếm được đấu giá xong, Tân Nguyệt Phạn Điếm không vội vàng tiến hành vòng đấu giá tiếp theo, mà bắt đầu kiểm tra tiền vốn của thanh niên áo da đen, và xác minh thân phận của y.

Năm trăm vạn Đô la Mỹ không phải là một con số nhỏ, phải biết rằng quân phí một năm của Quốc Dân Đảng cũng chỉ khoảng con số này.

Hơn nữa, người này là người cuối cùng mới vào du thuyền, khả năng cao là cầm thiệp mời giả mạo mà vào.

Có hay không năm trăm vạn Đô la Mỹ thì còn khó nói.

Trong một thư phòng nhỏ ở tầng ba du thuyền, mấy nhĩ nô đang báo cáo tình hình cho Doãn nhị chưởng quỹ. "Chưởng quỹ, người này nói không thể lấy ra năm trăm vạn Đô la Mỹ, nhưng, y muốn đấu giá một món hoạt vật để thế nợ." "Hoạt vật thế nợ?

Hoạt vật kiểu gì mà đáng giá năm trăm vạn Đô la Mỹ?" "Y nói là cá Hoàng Kim Long Ngư?" Doãn nhị chưởng quỹ râu vểnh lên, không nhịn được cười nói: "Đi, ta đi gặp người này." Không biết đã đợi bao lâu, nữ tử diệu linh tiếp tục lên đài, chuẩn bị tiến hành đấu giá món bảo vật áp trục cuối cùng, Thanh Minh Thượng Hà Đồ. "Tam gia, tình hình thế nào, năm trăm vạn Đô la Mỹ, người kia thật sự có thể lấy ra sao?" Tề Thiết Chủy không thể tin được hỏi. "Tân Nguyệt Phạn Điếm không dừng đấu giá, chắc là vậy." Diệp Bạch cũng có chút bất ngờ.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Thiết Chủy, ta ra ngoài một lát.

Sau khi đấu giá kết thúc, ngươi hãy đưa Văn Ngọc huynh đệ đi đòi

tiền trước, rồi sau đó đưa phu nhân về." "Đòi tiền, đòi tiền gì?" "Trọng kiếm của Bá Vương và Thanh Minh Thượng Hà Đồ là do Trương gia gửi đấu giá." "Chà chà, là của nhà Văn Ngọc huynh đệ à." Tề Thiết Chủy thực sự có chút chua chát.

Ra khỏi bao sương, Diệp Bạch lấy cớ đi vệ sinh, thoát khỏi mấy tên nhĩ nô bám theo sau, đội mặt nạ da người, thay quần áo rồi đến bao sương của thanh niên áo da đen ở tầng ba.

Trong bao sương không có một ai.

Diệp Bạch lấy Tiểu Hoa ra, Tiểu Hoa ngửi quanh phòng một vòng, rồi nói với Diệp Bạch: "Chủ nhân, có khí tức Bạch Tu Long Ngư." Bạch Tu Long Ngư?

Chương 337

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, Bạch Tu Long Ngư sao lại đến đây?

Để Tiểu Hoa truy theo mùi, Diệp Bạch một đường đi đến không gian dưới lòng du thuyền.

Trong quá trình đó tự nhiên có không ít côn nô và nhĩ nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm cản đường, nhưng ngay cả tiếng còi báo động cũng chưa kịp phát ra, đã bị Diệp Bạch đánh ngất.

Với thực lực hiện tại của Diệp Bạch, những người này không có chút uy hiếp nào.

Rất nhanh, Diệp Bạch đã đến gian cất giấu bảo vật.

Đây là một không gian kín, bày biện chỉnh tề không ít cổ đổng thư họa, và cả kỳ hoa dị thảo hiếm thấy.

Diệp Bạch phát hiện một cây nhân sâm ngàn năm đặt trước mắt, thuận tay bỏ vào không gian.

Đã đến rồi, không lấy chút gì về, e rằng có chút ngại quá.

Bên trong có không ít cơ quan báo động, Diệp Bạch không dám càn quấy.

Vì trọng kiếm của Bá Vương không ở đây, rất có khả năng đã được đưa đi rồi.

Diệp Bạch quay lại lối vào tầng một, phát hiện bên ngoài cửa chất đầy côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Các côn nô cầm đoản côn, mắt hổ vằn vện.

Được, đám người này đến cũng khá nhanh. "Tiên sinh, hay là thúc thủ chịu trói đi, chúng tôi sẽ không xuống tay nặng đâu." Lời chưa

dứt, Diệp Bạch đã ra tay trong nháy mắt, đám côn nô chỉ kịp thấy tàn ảnh, liền liên tiếp ngã xuống.

Giải quyết mười mấy tên côn nô, Diệp Bạch giữ lại một người.

Diệp Bạch bóp cổ y hỏi: "Trọng kiếm của Bá Vương ở đâu?" Tên côn nô này bị thân thủ của Diệp Bạch dọa sợ đến kinh hãi, nhưng cũng rất quả quyết, tự đập vào đầu mình, ngất đi. "Mẹ nó." Diệp Bạch tiện tay vứt tên côn nô này.

Trọng kiếm của Bá Vương nặng tới hơn ba trăm cân, nếu vận chuyển ít nhất cần vài người đàn ông khỏe mạnh.

Số lượng côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm không ít, điều đó cho thấy trọng kiếm rất có khả năng đã bị thanh niên áo da đen một mình mang đi rồi.Diệp Bạch từ nhà vệ sinh bước ra, như không có chuyện gì mà trở về bao sương số mười lăm. "Tam gia, người sao lại quay lại?" "Sau khi ta đi, có ai ra khỏi cửa chính không?" Tề Thiết Chủy lắc đầu, y vừa nãy vẫn luôn nhìn chằm chằm cửa chính, không thấy có ai ra ngoài. "Xảy ra chuyện gì?" Bạch Tri Hi hỏi.

Diệp Bạch miêu tả đơn giản sự việc một lượt.

Bạch Tri Hi khẽ nhíu mày nói: "Thanh niên kia và trọng kiếm đồng thời biến mất, chỉ có hai khả năng.

Một là y mang theo trọng kiếm ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm bằng cửa ngầm, hai là y vẫn còn ở trong Tân Nguyệt Phạn Điếm." Lúc này, Trương Văn Ngọc nhắc nhở: "Tam gia, bao sương số hai vừa rồi tranh giành trọng kiếm của Bá Vương, bên trong là người của Uông gia." "Uông gia?

Ngươi làm sao biết?" Tề Thiết Chủy bên cạnh nói: "Tam gia, sau khi người đi, ta và Văn Ngọc huynh đệ đã ra ngoài một lát, tình cờ gặp được." Diệp Bạch hơi tức giận: "Các ngươi còn cùng nhau ra ngoài,

để phu nhân lại trong bao sương sao?" Bạch Tri Hi mở lời: "Thôi được rồi, là thiếp bảo bọn họ ra ngoài dò la tin tức." Tề Thiết Chủy không nhịn được nói: "Tam gia, thân thủ của phu nhân còn lợi hại hơn cả bọn ta cộng lại.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm, e rằng phu nhân sẽ đến cứu chúng ta." "Đừng lắm lời nữa." Bạch Tri Hi cười cười, quay đầu nói: "Diệp Bạch, Tân Nguyệt Phạn Điếm này có thể liên quan đến Bạch gia thiếp, chi bằng thiếp cùng chàng đi đi." Diệp Bạch suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Được." Trên đài cao tầng một, bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ đang đấu giá được một nửa đột nhiên dừng lại.

Ước chừng là Tân Nguyệt Phạn Điếm đã phát hiện tình hình ở tầng hầm du thuyền. "Xin quý vị hãy ở lại trong bao sương và chỗ ngồi của mình, đừng tự ý đi lại.

Buổi đấu giá sẽ tiếp tục ngay." Nữ tử diệu linh lặp lại câu này trên đài cao.

Mọi người phát hiện, không ít hỏa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm đeo súng lục ở thắt lưng, canh gác tại các lối ra vào.

Lúc này, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi tìm một nhĩ nô, nói muốn gặp chưởng quỹ của Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Tiên sinh, tiểu thư, hiện tại đang trong thời gian giới nghiêm, xin hãy trở về vị trí ban đầu." Bạch Tri Hi khá nghiêm nghị nói: "Thiếp họ Bạch, có việc gấp muốn gặp chưởng quỹ nhà các ngươi.

Ngươi hãy đi bẩm báo trước, rồi do chưởng quỹ của các ngươi quyết định có muốn gặp chúng ta hay không.

Nếu lỡ việc lớn, trách nhiệm ở ngươi." "Được, quý vị đợi một chút." Nhĩ nô không dám chậm trễ, vội vàng rời đi, lên lầu ba.

Khi quay lại, một trung niên nhân thân hình hơi béo, dáng vẻ phú

quý đi phía trước. "Tại hạ là Doãn nhị chưởng quỹ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, xin chào Bạch tiểu thư và Diệp Tam gia.

Tàng bảo thất của chúng tôi thất thoát đồ vật, nên mới cảnh giới nghiêm ngặt như vậy.

Nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo, xin hai vị lượng thứ." "Doãn chưởng quỹ khách khí rồi.

Không biết có thể tìm một nơi yên tĩnh không, chúng ta có chuyện quan trọng muốn nói." Lúc này, không ít người từ các bao sương khác bước ra, tụ tập ở hành lang.

Bạch Tri Hi liếc mắt nhìn trái phải, ý bảo nơi này không thích hợp. "Đương nhiên, xin mời hai vị." Doãn nhị chưởng quỹ mời Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đến sâu nhất trong tầng ba.

Không gian chật hẹp không lớn, bốn phía tường chất đầy sách vở, trên bàn phía trước còn bày bừa những thiệp mời. "Hôm nay quá bận, chưa kịp thu dọn, xin hai vị lượng thứ." Bạch Tri Hi hỏi: "Không sao.

Doãn chưởng quỹ, không biết bảo bối nào của Tân Nguyệt Phạn Điếm bị thất thoát?" Doãn nhị chưởng quỹ mở lời: "Nói ra cũng thú vị, tên trộm này cũng là người có cá tính.

Tàng bảo thất của ta có không ít thư họa cổ tịch danh quý, y chẳng lấy gì cả, chỉ lấy đi một cây nhân sâm ngàn năm.

Ta đoán chừng y nhắm vào Vạn Niên Nhục Chi của Tam gia, chỉ là không tìm thấy, nên mới lấy nhân sâm ngàn năm cũng có thể chữa bệnh." "Nếu là trước đây, cây nhân sâm ngàn năm này mất thì thôi, ta sẽ không ảnh hưởng đến buổi đấu giá.

Nhưng lần này khác, cây nhân sâm này là do một vị quan chức cấp cao ký gửi ở chỗ ta để đấu giá, không phải vật của Tân Nguyệt Phạn Điếm ta, vì vậy ta nhất định phải có lời giải thích với người ta." Bạch

Tri Hi liếc Diệp Bạch một cái, nói: "Vậy Doãn chưởng quỹ không cần tìm nữa, cây nhân sâm ngàn năm này nằm trên người chúng ta." "Bạch tiểu thư đây là ý gì?" Doãn nhị chưởng quỹ nhíu mày.

Lúc này, Diệp Bạch mở lời: "Ta ở nhà vệ sinh gặp một kẻ quỷ quái, người này dung mạo khá đẹp, thân mặc áo vải đen.

Ta vừa định tiến lên bắt chuyện, chỉ thấy người này ra tay với ta.

Sau vài chiêu không địch lại, y đã đánh rơi vật này." Diệp Bạch lật tay nhấc lên, lấy ra một hộp gỗ cổ phác, bên trong đặt một cây nhân sâm ngàn năm. "Quả thực là vật này." Doãn nhị chưởng quỹ vội vàng cầm lấy hộp gỗ, xem xét một lượt rồi cười nói: "Đa tạ Tam gia và Bạch tiểu thư trượng nghĩa tương trợ, lần này thật sự đã giúp chúng tôi một việc lớn." "Cửu Môn chúng ta và Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn luôn có mối hợp tác tốt đẹp, chuyện nhỏ này đương nhiên không đáng là gì." Diệp Bạch nói: "Tuy nhiên, ta lại có một việc muốn nhờ Doãn chưởng quỹ giúp đỡ." "Là việc gì?

Chỉ cần là việc ta có thể giúp, nhất định sẽ giúp." "Thanh niên áo da đen đấu giá được trọng kiếm của Bá Vương đang ở đâu?" "Cái này..." Doãn nhị chưởng quỹ lộ vẻ do dự: "Tam gia, việc này không phải ta không giúp, mà là Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi luôn lấy sự thành tín làm đầu.

Chuyện liên quan đến quyền riêng tư của khách hàng, chúng tôi không thể tùy tiện tiết lộ." Diệp Bạch cười cười, không nói gì nữa.

Bạch Tri Hi mở lời: "Trưởng bối Bạch gia thiếp nói với thiếp, có việc có thể đến tìm Doãn gia chưởng quỹ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vì chưởng quỹ không thể nói, vậy chúng ta vẫn cứ đi đi." Nói xong, liền muốn kéo Diệp Bạch đi ra ngoài.

Chương 338

Doãn nhị chưởng quỹ nhìn sâu Bạch Tri Hi một cái, thở dài nói: "Bạch tiểu thư khoan đã.

Vì là Bạch tiên sinh dặn dò, ta cũng không phải không thể phá lệ.

Nhưng ta vẫn muốn hỏi thêm một câu, sau khi hai vị tìm được thanh niên kia, sẽ làm gì?" Diệp Bạch nói: "Chỉ cần là người vô tội, sẽ không tổn hại tính mạng, cũng không cướp đoạt trọng kiếm của y." "Được, như vậy ta cũng có thể chấp nhận." Doãn nhị chưởng quỹ bình tĩnh lại rồi nói: "Người này đã đi thuyền nhỏ của chúng ta, được đưa ra khỏi bến tàu rồi.

Địa chỉ cụ thể, đợi ta tra rõ sẽ nói cho hai vị." "Đa tạ Doãn chưởng quỹ." Bạch Tri Hi cảm ơn một tiếng, khoác tay Diệp Bạch ra khỏi thư phòng nhỏ.

Trong phòng, Doãn nhị chưởng quỹ không nhịn được thở dài: "Người Bạch gia, đều là chủ nhân khó đối phó." Trong hành lang, Diệp Bạch cười nói: "Vẫn là nàng có biện pháp." Bạch Tri Hi nói: "Mấy năm nay thiếp cũng đã tra được không ít tư liệu về Bạch gia.

Doãn gia vốn dĩ là nô bộc của Bạch gia thiếp, sau khi Bạch gia bị diệt môn, người Doãn gia liền bặt vô âm tín.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể có ảnh hưởng lớn như vậy từ trăm năm trước, hẳn là không thoát khỏi sự hỗ trợ của Bạch Cổ Phong.

Dù sao thì, bọn họ nợ Bạch gia chúng ta, càng không dám đắc tội chúng ta." Diệp Bạch gật đầu.

Hai người đi đến cầu thang nối tầng hai và tầng ba, Diệp Bạch thấy mấy tên côn nô hộ tống một vật nhỏ.

Vật này được phủ vải đen, dường như là một bể cá trong suốt.

Lúc này, trong ý thức hải của Diệp Bạch truyền đến một câu nói. "Diệp Bạch, mau cứu ta!

Ta là Bạch Tu Long Ngư đây!" Diệp Bạch dừng bước, Bạch Tri Hi không nhịn được hỏi: "Diệp Bạch, có chuyện gì vậy?" Nhìn côn nô biến mất ở lối cầu thang, Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "Không sao, chúng ta về trước." Con Bạch Tu Long Ngư này tự nhiên là con trong 'Cảnh Huyễn Hóa', không ngờ nó cũng thoát ra được từ trận đại chiến cuối cùng.

Nhưng, sao con cá này lại lưu lạc đến Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Diệp Bạch có chút khó hiểu, núi Côn Luân cách Thượng Hải phải đến ngàn dặm.

Tiếng đấu giá bên ngoài truyền đến, bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ lại được đấu giá như thường lệ, Diệp Bạch dẫn Bạch Tri Hi quay lại phòng riêng số mười lăm. "Tam gia, bức tranh này được đấu giá tới bốn triệu đô la Mỹ, người giàu đúng là nhiều thật!" Diệp Bạch tựa vào ghế cười nói: "Bình thường thôi, theo ta được biết, bức tranh mà Thường công yêu thích nhất chính là Thanh Minh Thượng Hà Đồ, trong nhà ông ta cũng có một bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ là hàng nhái, do Khang Hy triều Thanh cho họa sĩ phỏng theo.

Bất kỳ ai mua được bức họa này tặng cho ông ta, con đường thăng quan phát tài coi như rộng mở." Thời gian trôi qua, người chủ trì đấu giá gõ búa lần cuối, bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ được một phú ông ở Thượng Hải mua lại với giá năm triệu ba trăm năm mươi nghìn đô la Mỹ.

Đến đây, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm kết thúc.

Sau khi Diệp Bạch dẫn Trương Văn Ngọc đi nhận chi phiếu ngân

hàng do Tân Nguyệt Phạn Điếm cấp, hắn hộ tống cô về con hẻm nhỏ nơi Trương gia ở.

Trương Thiên Đào không xuất hiện, Diệp Bạch cũng không ở lại lâu, sau khi để lại một lá thư đòi Thiên Niên Kim Đan, hắn quay về khách sạn nhà họ Hoắc.

Trong phòng, Bạch Tri Hi đưa tới một mẩu giấy nhỏ. "Địa chỉ nơi ở của thanh niên da đen đó, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm vừa mới mang tới." Diệp Bạch mở mẩu giấy ra, trên đó viết một địa điểm khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Một đạo quan Long Hổ ở ngoại ô thành phố Thượng Hải.

Bạch Tri Hi nói: "Ta đã nhờ người của Hoắc gia tra rồi, đạo quan này đã hoang phế từ lâu, chỉ là gần đây có một nhóm người tự xưng là đạo sĩ Long Hổ Sơn chuyển vào ở, tu sửa lại tượng thần và đồ trang trí bên trong đạo quan." "Có biết là người nào không?" Bạch Tri Hi lắc đầu. "Ta đi xem thử, nếu là người của Long Hổ Sơn, có lẽ còn có thể nhận chút giao tình với ta." "Vâng, chàng cẩn thận." "Được, vậy, bên đại ca và đại tẩu nàng nhớ đến xem." "Yên tâm, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa." Diệp Bạch nhờ người của Hoắc gia chuẩn bị một chiếc xe hơi màu đen, chiếc xe chậm rãi lăn bánh trên đường lớn, chạy ra khỏi thành phố.

Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa.

Ngoại thành đều là ruộng đồng được khai khẩn và một ít rừng tùng, bụi rậm, trông rất hoang vắng.

Nhưng nếu ở đời sau, nơi này đều là đất tấc đất vàng.

Đạo quan Long Hổ Sơn được xây trên một sườn đồi nhỏ, bên ngoài được bao bọc bởi một vòng tường sân, không nhìn rõ kiến trúc bên trong.

Đường ruộng gập ghềnh xe không qua được, Diệp Bạch xuống xe đi bộ, rất nhanh đã đến trước cổng đạo quan.

Trong sân truyền ra tiếng đối thoại vụn vặt, âm thanh này bị cố ý đè thấp, Diệp Bạch nghe không rõ.

Không còn cách nào, Diệp Bạch đành phải trèo vào trong sân. "Phong Hiền sư đệ, đợi sáng sớm mai chúng ta sẽ khởi hành về Thiên Sư Sơn.

Nay lại trùng hợp đấu giá được Bá Vương Trọng Kiếm, chúng ta cũng coi như có thứ để giao dịch với Hạng Thiên kia rồi." "Đại sư huynh, ta cứ cảm thấy không ổn, Hạng Thiên không giống người dễ nói chuyện." "Đúng vậy, đại sư huynh, sư phụ bảo chúng ta đi tìm chủ mạch Trương gia giúp đỡ, chúng ta chỉ ở lại Thượng Hải một vòng, đợi sau khi về, biết ăn nói thế nào với sư phụ và các sư thúc đây?" Thanh niên da đen lên tiếng: "Thôi được rồi, theo ta được biết, chủ mạch Trương gia bây giờ cũng chẳng dễ chịu gì, bọn họ đã bắt đầu thu thập vốn liếng, định bồi dưỡng tộc nhân Trương gia ở hải ngoại rồi.

Chi nhánh chúng ta đã tách khỏi chủ mạch quá lâu, chưa chắc chủ mạch sẽ phái người đến giúp chúng ta đâu." "Không thể nào, đại sư huynh, thực lực của Uông gia thật sự mạnh đến vậy, ngay cả chủ mạch cũng không địch lại?" Thanh niên da đen thở dài: "Đúng là như vậy, chủ mạch đã không còn như xưa.

Lần trước ta quay về chủ trạch Trương gia ở núi Trường Bạch, còn gặp phải một tên trộm vặt, người đó dường như cũng đang tìm kiếm thứ gì đó trong chủ trạch." "Trộm vặt?

Với bản lĩnh của đại sư huynh mà không bắt được tên trộm đó giao cho chủ mạch sao?" "Thật ra, ta không phải đối thủ của người đó, ta chỉ giao thủ với hắn một chiêu đã bị đánh lùi mấy bước, ta nghi

ngờ người đó cũng có tâm pháp nội công tương tự như của Long Hổ Sơn chúng ta." "Tâm pháp nội công… Nhưng, thật sự có người lợi hại như vậy sao?

Sư huynh, huynh là thiên tài đệ nhất của Long Hổ Sơn chúng ta mà…" "Thiên tài đệ nhất cái gì, hôm đó ta và Hạng Thiên tỷ võ các ngươi cũng thấy rồi, chỉ đỡ được hai quyền, đến quyền thứ ba đã bị hắn đánh ngã.

Nếu không phải sư phụ ra tay tương trợ, ta đoán mình phải nằm ở hậu sơn cả năm rưỡi." "Sư huynh còn trẻ, sau này có thể thắng được hắn." "Được rồi, Phong Hiền, đừng an ủi ta nữa, ta biết mình có bao nhiêu cân lượng.

Không nói đâu xa, chỉ nói Phong Nguyên sư đệ thôi, nhập sơn mới mấy năm mà tu vi nội công đã không kém ta, sau này vị trí Thiên Sư này rất có thể là của Phong Nguyên sư đệ." Thanh niên da đen Trương Phong Kiếm nhìn về phía Trương Phong Nguyên vẫn luôn im lặng.

Trương Phong Nguyên, tự nhiên chính là người thợ săn câm điếc mà Diệp Bạch từng quen biết ở vùng đất Vân Nam.

Trần Mặc Văn từng viết một lá thư, gửi cho người bạn tốt ở Long Hổ Sơn, thông báo về lai lịch và tình hình của Trương Phong Nguyên.

Sau đó Trương Phong Nguyên được đón đến Long Hổ Sơn, dưới sự chăm sóc và chữa trị của Long Hổ Sơn, tật câm điếc bẩm sinh của Trương Phong Nguyên không những được chữa khỏi, mà còn bộc lộ thiên phú không nhỏ.

Sau đó, y bái Thiên Sư đương đại của Long Hổ Sơn làm sư phụ, trở thành đệ tử nhập thất.

Trương Phong Nguyên vội nói: "Phong Kiếm sư huynh, ta một lòng tu đạo, không có ý định gì với vị trí Thiên Sư." Trương Phong

Kiếm nói: "Không thể nói như vậy được, trở thành Thiên Sư và tu đạo không xung đột.

Vị trí Thiên Sư của Long Hổ Sơn chúng ta trước nay luôn do người có năng lực đảm nhiệm, nếu sư đệ có thể dựa vào bản lĩnh trở thành Thiên Sư, ta nguyện ý phò tá sư đệ." Trương Phong Nguyên cười khổ lắc đầu, vị Phong Kiếm sư huynh này vẫn còn ghen tị việc mình dựa vào quan hệ để trở thành đệ tử nhập thất.

Ai bảo Thiên Sư đương đại là anh ruột của cha y chứ?

Có mối quan hệ này, dù y không tranh giành vị trí Thiên Sư, các sư huynh đệ khác cũng sẽ coi y là mối đe dọa.

Vẫn là những ngày tháng sống bằng nghề săn bắn trước đây tốt hơn, tuy không thể nghe không thể nói, nhưng gặp phải dã thú không vừa mắt thì giết là xong, đâu có tâm kế đấu đá như bây giờ.

Thấy Trương Phong Nguyên cúi đầu không đáp, Trương Phong Kiếm lại nói: "Trước đây nghe sư đệ nói, lần này xuất sơn còn muốn đến Trường Sa chơi một chuyến?" "Sư huynh, không phải là đi chơi, trước đây khi còn đi săn ta có kết giao một vài người bạn, họ sống ở Trường Sa, nên ta mới muốn tiện đường đến thăm họ.

Nhưng, nay Hạng Thiên đang canh giữ dưới núi, nguy hiểm của sư môn vẫn chưa được giải trừ, ta tự nhiên phải cùng sư huynh trở về Long Hổ Sơn." "Thì ra là vậy, nếu sư đệ muốn đến Trường Sa cũng không sao, có mấy người chúng ta ở đây cũng có thể đưa Bá Vương Trọng Kiếm về Long Hổ Sơn." Trương Phong Kiếm vẫn chưa từ bỏ, tiếp tục thăm dò Trương Phong Nguyên.

Trong thời khắc nguy cấp như thế này của Long Hổ Sơn, nếu Trương Phong Nguyên đổi đường đến Trường Sa, sau này dù có đại bá của y chống lưng, thì còn mặt mũi nào làm Thiên Sư của Long Hổ Sơn nữa.

Nhìn vẻ mặt rối rắm của Trương Phong Nguyên, Trương Phong Kiếm thầm cười trong lòng: "Ta đã cho ngươi lựa chọn rồi, xem ngươi muốn làm kẻ địch hay là bạn bè đây?" "Soạt ~" Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân khẽ. "Ai?" Trương Phong Kiếm chạy ra đại điện trước mọi người, còn chưa kịp nhìn rõ mặt người đến thì đã bị một chiếc giày da đá vào mặt.

Chương 339

"Rầm!" Cú đá này của Diệp Bạch không hề nhẹ, Trương Phong Kiếm xoay ba vòng trên không trung, bay ra với tư thế nào thì bị đá bay về đại điện với tư thế đó.

Chỉ là lúc quay về thì mặt úp xuống đất. "Đại sư huynh!" "Phong Kiếm sư huynh?" Mấy vị sư huynh đệ thuộc hàng chữ "Phong" vội vàng vây quanh Trương Phong Kiếm, đỡ y dậy.

Trương Phong Nguyên thấy một bóng đen lướt qua tường sân bên ngoài điện, không suy nghĩ nhiều, quyết đoán đuổi theo.

Thấy Trương Phong Nguyên đuổi theo, Diệp Bạch giảm tốc độ, chui vào một đám lau sậy.

Trong đám lau sậy, gió nhẹ thổi qua, lá lau xào xạc, Trương Phong Nguyên dừng bước.

Từ nhỏ đã mất đi thính giác và ngôn ngữ, khiến Trương Phong Nguyên có độ nhạy cảm phi thường với môi trường xung quanh.

Y có thể cảm nhận được, có thứ gì đó đang nhìn mình. "Ra đi, ta biết ngươi cố ý dẫn ta đến đây." Diệp Bạch trong bóng tối mỉm cười, tháo mặt nạ da người, từ trong bụi lau sậy bước ra. "Trương đại ca, đã lâu không gặp." Thấy Diệp Bạch, Trương Phong Nguyên có chút không thể tin được, lộ ra nụ cười đã lâu không thấy: "Diệp tiểu huynh đệ, là ngươi sao?

Sao ngươi lại ở đây?

Các ngươi không phải ở Trường Sa sao?

Trần huynh đệ đâu?

Cậu ấy cũng đến à?" Trương Phong Nguyên hỏi liền một lúc mấy

câu, Diệp Bạch cười nói: "Chuyện dài lắm, ta cũng mới đến Thượng Hải không lâu.

Về phần đại ca ta, huynh ấy cũng ở Thượng Hải, đang ở bệnh viện chăm sóc đại tẩu." Trương Phong Nguyên gật đầu: "Vậy thì tốt rồi, lần này ta xuất sơn còn định đến Trường Sa tìm các ngươi, nhưng vừa rồi cảm ơn Diệp huynh đệ, không ngờ thân thủ của Diệp huynh đệ lại tốt như vậy." "Ha ha, vị đại sư huynh kia của ngươi tâm tư không thuần, ta không thích, tiện tay làm thôi." Diệp Bạch lại cười nói: "Lần trước từ biệt, cũng đã mấy năm không gặp, không ngờ bệnh cũ của Trương đại ca đều đã khỏi hẳn." Trương Phong Nguyên mỉm cười: "Vẫn phải cảm ơn cha của Trần huynh đệ, để Long Hổ Sơn tìm được ta, mới chữa khỏi được bệnh bẩm sinh của ta." "Là Trương đại ca phúc duyên sâu dày.

À đúng rồi, Trương đại ca, vừa rồi ta nghe các ngươi nói chuyện, Hạng Thiên kia hiện đang ở Long Hổ Sơn của các ngươi?" Trương Phong Nguyên gật đầu: "Ta nghe các sư thúc bá nói, Hạng gia từng có oán thù với Long Hổ Sơn chúng ta, mà Hạng Thiên chính là truyền nhân đời này của Hạng gia.

Một tháng trước hắn một mình lên Long Hổ Sơn bái sơn, còn vác một cái đỉnh lớn ngàn cân ném trước điện Thiên Sư của chúng ta, đòi thanh toán nhân quả giữa Hạng gia và Long Hổ Sơn." "Sau đó thì sao?" Trương Phong Nguyên lộ vẻ khổ sở: "Sau đó, các bậc lão bối thuộc thế hệ của sư phụ ta đều đã ra tay, không một ai có thể trụ được quá mười chiêu trong tay hắn.

Hắn còn muốn khiêu chiến Thiên Sư, nhưng Thiên Sư tự biết không địch lại, hẹn một tháng sau tái chiến, rồi để thế hệ tiểu bối chúng ta lén xuất sơn, đi mời người của chủ mạch Trương gia đến đối phó với Hạng Thiên." "Chủ mạch Trương gia không phải ở núi Trường Bạch sao?

Vậy sao các ngươi lại ở lại Thượng Hải?" "Thì ra Diệp huynh đệ cũng biết tình hình của Trương gia.

Ban đầu chúng ta đúng là định đến núi Trường Bạch, nhưng vị đại sư huynh này của ta nói rằng hắn đã phát hiện ra người của chủ mạch Trương gia ở Thượng Hải, sau đó chúng ta liền ở lại.

Mấy ngày nay đều là đại sư huynh một mình ra ngoài, có tìm được người của chủ mạch hay không chúng ta cũng không rõ." Diệp Bạch nói: "Người của chủ mạch Trương gia ta cũng có quen biết, đúng như đại sư huynh của ngươi nói, họ còn lo cho mình chưa xong, sợ không giúp được ngươi đâu." Trương Phong Nguyên gật đầu, có chút không biết phải làm sao. "Vừa rồi nghe sư huynh ngươi nói, muốn dùng Bá Vương Trọng Kiếm để Hạng Thiên xuống núi, tha cho Long Hổ Sơn, có lẽ cũng là một cách khả thi." Trương Phong Nguyên lắc đầu: "Sư huynh ta nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, tuy ta chưa giao thủ với Hạng Thiên, nhưng huyết sát khí trên người hắn nồng đậm vô cùng, e là một kẻ giết người quả quyết, một món di bảo của Hạng Vũ sao có thể khiến hắn rút khỏi Long Hổ Sơn được." Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Vẫn là Trương đại ca nhìn thấu triệt.

Không giấu gì Trương đại ca, lần này ta đến Thượng Hải, chính là để dùng di kiếm của Hạng Vũ tìm ra tung tích của Hạng Thiên." "Diệp huynh đệ có thù với Hạng Thiên?" Diệp Bạch gật đầu: "Ta có một người đệ đệ, tộc nhân của cậu ấy đều bị Hạng Thiên tàn sát hết, ta tự nhiên phải giúp cậu ấy báo thù." "Vậy thì tốt quá, ta đoán Hạng Thiên không phải là đối thủ của Diệp huynh đệ đâu." Vừa rồi Diệp Bạch một cước khống chế Trương Phong Kiếm, nhanh đến mức Trương Phong Nguyên còn không kịp phản ứng.

Phải biết y từ nhỏ đã dựa vào mắt để đi săn, khả năng bắt hình ảnh động cực mạnh, ngay cả y cũng không nhìn rõ Diệp Bạch ra chân như thế nào, đủ thấy thân thủ của Diệp Bạch đáng sợ đến mức nào.

Diệp Bạch cảnh báo: "Trương đại ca đừng vội mừng, theo ta được biết, Hạng Thiên cũng là người của Uông gia.

Uông gia và Trương gia thế như nước với lửa, hắn chặn ở dưới chân Long Hổ Sơn, e là đang thăm dò, phân tán sự chú ý của Trương gia.

Ngoài ra, cũng có thể đang phối hợp với Uông gia để bố trí một số hậu thủ." Nghe vậy, Trương Phong Nguyên kinh hãi: "Hạng Thiên cũng là người của Uông gia?

Chẳng trách hắn lại hạ thủ nặng như vậy với chúng ta, không được, ta phải nhanh chóng báo tin này cho người trong sư môn." Thấy Trương Phong Nguyên lo lắng, Diệp Bạch nói: "Nếu đã vậy, Trương đại ca chi bằng nhanh chóng quay về Long Hổ Sơn, hai ngày sau, ta cũng sẽ đến Long Hổ Sơn, giúp đối phó Hạng Thiên." "Được!" Trương Phong Nguyên lại dặn dò Diệp Bạch một số điều cần chú ý khi ra vào Long Hổ Sơn, rồi vội vã rời đi.

Ngồi trên xe, Diệp Bạch quay trở lại khu đô thị chính của Thượng Hải đèn đuốc sáng trưng.

Đến gần bến tàu, Diệp Bạch thấy chiếc du thuyền của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn còn neo đậu giữa sông lớn.

Diệp Bạch xuống xe dặn dò tài xế của Hoắc gia: "Anh về trước đi, tôi đi dạo một mình trên đường." "Vâng, Tam gia." Thay một bộ trang phục khác, Diệp Bạch tay cầm Vạn Niên Bạng Châu lặn xuống sông, rồi nhảy lên du thuyền.

Có lẽ để tiết kiệm điện, đèn ở tầng một và tầng hai của du thuyền đều đã tắt, chỉ có vài phòng ở tầng ba còn sáng.

Tuy hành lang tầng một và tầng hai không có ai canh gác, nhưng Diệp Bạch biết, e là có không ít Nhĩ Nô đang ở trong phòng, lắng tai

nghe ngóng.

Chỉ cần có một chút động tĩnh bất thường, họ sẽ nhanh chóng báo động.

Đưa chân khí xuống lòng bàn chân, Diệp Bạch lặng lẽ đi lên tầng ba.

Diệp Bạch trước tiên dừng lại bên ngoài thư phòng nhỏ buổi sáng một lát, không nghe thấy động tĩnh gì bên trong, rồi chui vào trong thư phòng.

Sách vở bên trong ngăn nắp, không thấy Doãn nhị chưởng quỹ, càng không có tung tích của Bạch Tu Long Ngư.

Diệp Bạch đành phải lấy Tiểu Hoa ra, để nó dựa vào khứu giác tìm kiếm Bạch Tu Long Ngư.

Tiểu Hoa khẽ lè lưỡi rắn, dẫn Diệp Bạch đến bên ngoài một căn phòng.

Diệp Bạch áp tai vào cửa nghe, bên trong có tiếng nước chảy ào ào và tiếng hát khe khẽ của một cô gái truyền ra.

Rõ ràng, có một người phụ nữ đang tắm bên trong, tuổi còn không lớn.

Có thể tắm trong căn phòng này, không thể là Ách Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mà Tân Nguyệt Phạn Điếm ngoài Ách Nô là nữ, chỉ có thiên kim Doãn gia Doãn Tân Nguyệt.

Diệp Bạch hơi nhíu mày, cả ngày hôm nay không thấy nha đầu này, sao buổi tối lại xuất hiện.

Trong phòng tắm, hơi nóng bốc lên, Doãn Tân Nguyệt nằm trong bồn tắm thoải mái, vui vẻ ngân nga một khúc hát.

Nếu không phải tàu hỏa giữa đường gặp sự cố, cô đã có thể đến Thượng Hải vào ngày hôm qua, khiến cô bị lạnh cóng trên tàu một ngày, bây giờ đành phải ngâm mình trong nước nóng để xua tan cái lạnh.

Doãn Tân Nguyệt ngâm cả cơ thể trắng nõn của mình xuống nước, chỉ để lộ phần trên xương quai xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nóng làm cho ửng hồng, tâm tư bay bổng.

Nghe các Nhĩ Nô nói, buổi đấu giá hôm nay suýt nữa gây ra loạn, cũng không biết nhị thúc chạy đi đâu rồi, không thì phải tìm ông ấy hỏi tình hình.

Có thể làm ra mấy trăm thiệp mời giả, không chừng Tân Nguyệt Phạn Điếm có nội gián. "Cạch!" Tiếng mở cửa từ phòng khách bên ngoài truyền đến, Doãn Tân Nguyệt giật mình, vừa định chui ra khỏi mặt nước thì mới nhận ra quần áo của mình đều ở bên ngoài.

Chết tiệt, là ai?

Nhĩ Nô và Côn Nô từ nhỏ lớn lên ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, không thể nào vô quy củ như vậy được.

Lẽ nào người đến là kẻ đã trộm một củ nhân sâm ngàn năm trong tàng bảo thất hôm nay?

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên hoảng hốt, nghe đồn giang hồ đại đạo đều là kẻ háo sắc, lỡ hắn nổi lòng xấu với mình thì sao?

Hơn nữa cô còn chưa mặc quần áo, chẳng phải là tạo cơ hội cho tên trộm này sao!

Chương 340

Nghĩ vậy, Doãn Tân Nguyệt vội gõ lên thành bồn tắm ba tiếng ngắn một tiếng dài làm tín hiệu cảnh báo, rồi cả người chui vào trong bồn tắm, không dám ló đầu ra, sợ một tên to con mặt thô mặc đồ đen xông vào, làm chuyện bất chính với cô.

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập. "Tiểu thư, người không sao chứ?" "Ta không sao, Tiểu Lan, có thấy tên trộm không?" "Tiểu thư, không thấy tên trộm, nhưng ta đã cho người phong tỏa cả du thuyền rồi." "Tốt, nhất định phải bắt sống, ta muốn cho hắn biết sự lợi hại của bản tiểu thư.

À đúng rồi, trước tiên cho những người khác ra ngoài, ngươi mang quần áo của ta vào đây." Doãn Tân Nguyệt mặc xong quần áo, mái tóc ướt xõa tung bước ra khỏi phòng tắm, quét mắt một vòng trong phòng khách.

Hình như không thiếu thứ gì.

Kỳ lạ, tên trộm đó lẻn vào phòng cô rốt cuộc là vì thứ gì?

Doãn Tân Nguyệt đi đến bên tủ gỗ sát tường, ánh mắt dừng lại trên bình hoa màu xanh, cô khẽ nhấc lên, bình hoa không hề nhúc nhích.

Quả nhiên, trong phòng này có cơ quan, hẳn là do nhị thúc của cô lén lắp đặt.

Cô xoay bình hoa, bức tường đối diện đột nhiên mở ra một khe hở, lộ ra một căn phòng tối nhỏ.

Một vật nhỏ tinh xảo được phủ vải đen.

Doãn Tân Nguyệt nhấc tấm vải đen lên, lộ ra một bể cá viền hoa

văn vàng.

Trong bể cá chỉ có vài viên đá trơ trọi, ngay cả rong nước cũng không có.

Sắc mặt Doãn Tân Nguyệt thay đổi.

Hỏng rồi!

Bảo bối của nhị thúc bị người ta trộm mất rồi!

Lúc này, Diệp Bạch đã quay lại bến tàu trên bờ, hắn gọi một chiếc xe kéo, chở hắn đến bệnh viện nơi Trần Ngọc Lâu đang ở. "Diệp Bạch, cuối cùng cũng tìm được ngươi…" Trong đầu, truyền đến tiếng khóc thút thít của Bạch Tu Long Ngư.

Nhìn con rồng nhỏ màu vàng dính nhớp, mọc râu dài màu trắng trong tay, Diệp Bạch lên tiếng hỏi: "Sau trận đại chiến đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kể chi tiết cho ta nghe, còn nữa sao ngươi lại biến thành bộ dạng này?" Người phu xe đang kéo xe quay đầu lại nhìn Diệp Bạch một cái, lắc đầu, gã này chắc không phải bị điên chứ, sao lại tự nói một mình. "Chuyện này nói ra thì dài dòng, thực ra ta cũng không biết trận đại chiến đó ra sao.

Ta nhận được mẩu xương rồng mà ngươi để lại cho ta liền liều mạng chui xuống lòng đất, sau đó không gian biến ảo, ta dựa vào sức mạnh của xương rồng mà tái sinh trên thân một con cá vàng nhỏ." "May mà sức mạnh của xương rồng còn lại không ít, ta liền chuyển một phần sức mạnh và huyết mạch của bản thể sang thân con cá vàng, biến thành bộ dạng nửa rồng nửa cá.

Sau đó ta ở lại vùng nước Côn Luân mấy ngày, dưới Long Đàm thấy được hài cốt của U Minh Hỏa Xà." "U Minh Hỏa Xà chết rồi?" Diệp Bạch hơi nhíu mày. "Đúng là đã chết, hẳn là chết dưới tay con Bạch Tu Long Ngư kia, nó chiếm được không ít xương rồng, lột xác

trong Long Đàm.

Ta thấy Long Đàm bị chiếm, đành phải men theo dòng nước hạ du, đến vùng đất Thăng Long." "Vậy làm sao ngươi lại xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Còn để ta đến cứu ngươi." "Diệp Bạch, thật ra ta đến tìm ngươi, ta tính được đồng bạn của ngươi là Trần Ngọc Lâu gần đây sẽ xuất hiện ở đây, nên ta đợi hắn ở vùng sông gần đó, không ngờ lại bị một thanh niên da đen, tự xưng là người Long Hổ Sơn bắt được.

Hắn vốn định đưa ta lên Long Hổ Sơn, sau đó lại giao dịch với người của cái phạn điếm gì đó, đổi ta đi." Diệp Bạch lúc này mới hiểu ra, thì ra Trương Phong Kiếm dùng Bạch Tu Long Ngư làm con bài mặc cả, đổi lấy Bá Vương Trọng Kiếm, chẳng trách trong phòng riêng Trương Phong Kiếm từng ở lại có mùi của Bạch Tu Long Ngư.

Nhưng, Diệp Bạch vẫn còn thắc mắc: "Ngươi nay đã được tự do, lại có nửa thân huyết mạch chân long, tìm ta làm gì?" "Ta đương nhiên phải tìm ngươi rồi, tương lai thân của ta đang lột xác ở Long Đàm, đợi nó lột xác thành công, nhất định sẽ bắt ta trở về, hiện tại chỉ có ngươi mới bảo vệ được ta." Diệp Bạch cười cười: "Ta không phải đối thủ của tương lai thân của ngươi, đợi nó lột xác thành công rồi càng không phải đối thủ, làm sao bảo vệ ngươi?" Bạch Tu Long Ngư kiên nhẫn nói: "Yên tâm, huyết mạch lột xác không phải là chuyện một sớm một chiều, đợi nó thành công có lẽ là chuyện của mấy trăm năm sau.

Ngươi mang ta theo bên mình, ta sẽ nghĩ cách nâng cao thực lực cho ngươi, đợi thời cơ chín muồi, chúng ta sẽ liên thủ đánh trở về." Bạch Tu Long Ngư nói rất hấp dẫn, nhưng Diệp Bạch cũng không phải kẻ ngốc. "Ngươi có bản lĩnh gì giúp ta?" "Ta có thể dựa vào sức mạnh huyết mạch để tính toán vạn vật thế gian.

Đương nhiên, ngoài ngươi và sức mạnh cấp bậc thần nhân ra ta không tính được, những thứ khác đều không thành vấn đề." Mắt Diệp Bạch sáng lên: "Ta có một kẻ thù tên là Hạng Thiên, ngươi giúp ta tính toán thử xem." Bạch Tu Long Ngư lắc đầu: "Ta vừa mới dùng năng lực không lâu, e là phải ba năm nữa mới dùng lại được." Chết tiệt, vậy thì có tác dụng quái gì.

Diệp Bạch cười ha hả, chẳng trách con cá này muốn tìm hắn, thì ra bây giờ không có chút sức tự vệ nào.

Suy cho cùng, thân rồng vàng của nó, giống như một con kim long năm móng thu nhỏ, rất có giá trị.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, sức mạnh huyết mạch của con cá này vô cùng nghịch thiên, đợi ba năm nữa, có lẽ sẽ giúp được hắn rất nhiều.

Hiện tại nuôi nó trong bể cá cũng không phải là chuyện gì to tát.

Đến bệnh viện, Diệp Bạch mua một ít quýt và chuối ở quầy hàng gần đó, đến thăm Tần Thục Vân.

Sau khi uống thang thuốc nấu từ Lộc Hoạt Thảo, sắc mặt Tần Thục Vân nằm trên giường đã hồng hào hơn nhiều.

Trần Ngọc Lâu ở phòng khác, đang cùng mấy vị trung y lớn tuổi và một bác sĩ Tây y người Dương thảo luận phương án điều trị tiếp theo.

Bác sĩ người Dương không nói, những vị trung y lớn tuổi này đều là đại y sư danh tiếng lẫy lừng, ai cũng có danh hiệu diệu thủ hồi xuân, phí chẩn đoán cực kỳ đắt đỏ.

Nếu không nhờ vào quan hệ của Diệp Bạch, Trần Ngọc Lâu thật sự không mời được những người này.

Trên đường về, Bạch Tri Hi không nhịn được nói: "Nếu có một

ngày ta cũng giống như đại tẩu, chàng có dốc sức cứu ta như vậy không?" Diệp Bạch cười cười, con gái thông minh đến mấy cũng thích nghe lời ngon tiếng ngọt. "Nếu thật có ngày đó, chi bằng đào một cái hố, chôn cả hai chúng ta xuống là xong." Bạch Tri Hi đấm nhẹ một cái: "Chàng đi đi, miệng chẳng nói được lời nào hay ho.

Dù thiếp có đi trước, chàng cũng phải sống cho thật tốt." Hai người trở về khách sạn Hoắc gia, Diệp Bạch tìm riêng Tề Thiết Chủy, nhờ ông ta đi mua mấy vé tàu hỏa đi Nam Xương. "Tam gia à, đêm khuya rồi, ở đâu còn bán vé tàu hỏa chứ?" Tề Thiết Chủy không nhịn được càu nhàu. "Đó là việc của ông, bên dưới là địa bàn của Hoắc gia, nếu không được thì đi tìm người nhà họ Hoắc giúp đỡ.

Tóm lại, sáng mai ta phải thấy vé tàu." Tề Thiết Chủy bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải chui ra khỏi chăn ấm, đi mua vé tàu cho Diệp Bạch.

Trời đông giá rét, Tam gia chỉ thích hành hạ người khác!

Bạch Tri Hi cười nói: "Tìm một người làm của Hoắc gia là được rồi, hành hạ Thiết Chủy làm gì?" Diệp Bạch lắc đầu: "Có những việc người của mình làm mới đáng tin cậy.

Nếu không phải Tiểu Cửu đang ở nước ngoài chứ không phải Thượng Hải, ta cũng lười hành hạ ông ta." Diệp Bạch tìm một cái bể cá, thả Bạch Tu Long Ngư vào trong.

Bạch Tu Long Ngư lặn xuống nước, sung sướng bơi lượn thành vòng tròn. "Cảm ơn Tam gia, chỉ là chỗ này hơi nhỏ, đợi khi ngài về nhà, nhớ đổi cho ta một chỗ lớn hơn." Nó cũng học theo Tề Thiết Chủy, gọi Diệp Bạch một cách kính cẩn. "Được, đến lúc đó không chỉ đổi cho ngươi chỗ lớn, mà còn giới thiệu cho ngươi hai người hàng xóm tốt." Bạch Tu Long Ngư tuy nhỏ, nhưng cực kỳ giống với kim long năm móng trong truyền thuyết, chỉ có hai sợi râu rồng màu trắng là có chút kỳ lạ.

Bạch Tri Hi ghé vào bể cá quan sát một lúc, bị con Bạch Tu Long Ngư toàn thân lấp lánh ánh vàng thu hút, liền rắc một ít thức ăn cho cá vào.

Ai ngờ Bạch Tu Long Ngư lại kêu lên trong đầu Diệp Bạch: "Tam gia, loại rác rưởi này ta không quen ăn, ngài có thiên địa linh vật không, cho ta ăn một ít, như vậy sức mạnh huyết mạch của ta cũng có thể hồi phục nhanh hơn, cũng tiện giúp ngài." Diệp Bạch cười cười, từ trong không gian lấy ra một miếng Nhục Chi nhỏ đưa cho Bạch Tri Hi, bảo cô cho Bạch Tu Long Ngư ăn. "Linh vật ta đã cho ngươi rồi, nếu sau này ngươi không phát huy tác dụng, đừng trách ta xiên ngươi vào que tre, rắc thêm thì là, nướng lên ăn!" Một miếng Nhục Chi nhỏ như vậy ít nhất cũng trị giá mấy trăm nghìn đô la Mỹ, thuộc loại tài nguyên không thể tái tạo, Diệp Bạch không muốn chỉ đầu tư mà không có báo đáp, tiền mất tật mang.

Lời đe dọa của Diệp Bạch khiến Bạch Tu Long Ngư rùng mình một cái, nó đột nhiên nhận ra, Diệp Bạch này cũng không phải người dễ đối phó.

Nhưng hiện tại, nó chỉ có thể dựa vào Diệp Bạch.

Chương 341

Ăn ngon lành miếng Vạn Niên Nhục Chi, trong lòng nó lại thầm nói lời cay độc.

Hừ, đợi ta đoạt lại Long Đàm, sẽ cho ngươi, con người này, biết tay.

Ngày thứ hai, Diệp Bạch xuất phát từ ga tàu Thượng Hải, tiến về phía nam.

Còn Bạch Tri Hi thì ở lại khách sạn, một mặt hỗ trợ Trần Ngọc Lâu cứu chữa Tần Thục Vân, một mặt gửi Thiên Niên Thi Vương Kim Đan do Trương gia gửi đến về Trường Sa, luyện chế thành đan dược kéo dài tuổi thọ.

Cùng lúc đó, Tề Tiểu Hắc ở Trường Sa cũng nhận được điện báo do Tề Thiết Chủy gửi đến. "Mau đến Long Hổ Sơn, báo thù!" Long Hổ Sơn nằm trong địa phận tỉnh Quảng Tây, Diệp Bạch đi tàu hỏa đến Nam Xương trước, sau đó thuê một chiếc xe ngựa đi đến Long Hổ Sơn.

Không còn cách nào khác, thành phố lớn có tàu hỏa đi qua gần Long Hổ Sơn chỉ có Nam Xương.

Hơn nữa ở thời đại này, chỉ cần là nơi không có tàu hỏa đi qua, đường đi vô cùng khó khăn, giao thông cực kỳ bất tiện.

Long Hổ Sơn chính là như vậy, xung quanh là một dãy núi liên miên, tuy cảnh sắc hữu tình, nhưng Diệp Bạch đi được nửa đường, xe ngựa đã không thể đi tiếp.

Bất đắc dĩ, Diệp Bạch đành phải đi bộ vào núi.

Tháng chạp mùa đông, dù đây là phương nam, lá cây trong rừng

cũng bị đông cứng khô khốc.

Bốn bề không người, Diệp Bạch liền thả lỏng tốc độ, vận hết sức lực, hóa thành tàn ảnh lướt đi trong rừng.

Tử Hà Chân Khí vận chuyển không ngừng, Kim Nhạn Công thi triển đến cực hạn, nhưng tốc độ này vẫn khiến Diệp Bạch có chút không hài lòng.

Nói cho cùng, Kim Nhạn Công tuy là một môn khinh công không tồi, nhưng vẫn có chút không xứng với đẳng cấp của Diệp Bạch hiện tại.

Lần sau mở rương báu, hy vọng có thể mở ra bí tịch khinh công cao cấp hơn.

Tốt nhất là loại cỡ Phong Thần Thối, vừa đẹp trai, vừa nhanh, lại vừa có thể chiến đấu.

Trong lúc Diệp Bạch suy nghĩ miên man, một ngày sau, hắn đã đến gần dãy núi Long Hổ Sơn.

Trương Phong Nguyên trước đó đã nói với hắn, Long Hổ Sơn có một ngọn núi chính tên là Khuê Phong, còn gọi là Thiên Môn Sơn.

Mà dưới chân Thiên Môn Sơn có một thị trấn tên là Thượng Thanh, là nơi cung cấp vật tư cho trên núi, bên trong đa số là người nhà, thân quyến của các đạo nhân Long Hổ Sơn.

Môn hạ của đạo phái chia làm hai loại đạo sĩ: hỏa cư và xuất gia.

Đạo sĩ xuất gia sống trong cung quan, không cưới vợ, ăn chay; đạo sĩ hỏa cư có thể cưới vợ sinh con, nhưng cũng phải giữ giới ăn chay.

Trong đó, Thiên Sư đạo của Long Hổ Sơn không cấm môn nhân kết hôn, nên mấy trăm năm qua, dưới chân núi này đã phát triển thành một thị trấn nhỏ, còn có một cái tên rất kêu, gọi là trấn Thượng

Thanh.

Trương Phong Nguyên nói, nếu muốn lẻn vào Long Hổ Sơn, thì không thể đi qua trấn Thượng Thanh, ngoài ra, chỉ có một con đường nhỏ bí mật ở hậu sơn, mười mấy ngày trước, Trương Phong Nguyên và các sư huynh đệ chính là từ con đường nhỏ này xuống núi.

Diệp Bạch theo chỉ dẫn của Trương Phong Nguyên, đến một thung lũng sâu hun hút, bên trong đá kỳ dị san sát, trên vách núi sâu, rừng rậm um tùm, nguy nga hùng vĩ.

Tìm nửa ngày không thấy con đường nhỏ mà Trương Phong Nguyên nói, Diệp Bạch đành phải dùng cách ngu ngốc nhất, leo lên vách đá.

Giẫm lên những vách đá cứng như vảy cá, thân hình Diệp Bạch nhanh nhẹn như vượn, trái phải nhảy vọt, nhẹ nhàng leo lên đỉnh núi cao trăm trượng.

Xa xa, một tiểu bối đạo sĩ Long Hổ Sơn nhìn thấy cảnh này, chân mềm nhũn ngã xuống, sợ đến mức không nói nên lời. "Thiên Sư… hiển linh rồi!

Thiên Sư hiển linh rồi!" Hắn vội vàng đứng dậy, chạy về tiền điện, đi báo cáo cho sư phụ và các sư thúc.

Diệp Bạch không hề biết mình còn chưa lên núi đã bị phát hiện, lúc này hắn đã leo lên đỉnh núi, phóng tầm mắt ra xa, bốn bề mây mù lượn lờ, không biết mình đang ở đâu.

Lúc này, trong hệ thống hiện lên thông báo. "[Mộ Thiên Sư Long Hổ Sơn: Nằm ở hậu sơn Long Hổ Sơn, nơi đặt linh vị của các đời Thiên Sư, cần phải mang tâm kính sợ khi vào, mới có thể tránh được tai họa.]" "[Nguy hiểm: Cấp thấp!]" "[Rương báu ẩn chứa: Rương báu Bạch ngân!]" Nơi này lại có một ngôi mộ, còn là một rương báu

Bạch ngân?

Diệp Bạch có chút không thể tin được, đây thật sự là niềm vui bất ngờ.

Hơn nữa, rương báu Bạch ngân có giá trị không hề thấp, phải biết những nơi nguy hiểm như Hắc Thủy Thành, Long Lĩnh Mê Quật cũng mới có thể mở ra rương báu Bạch ngân.

Một lần là Thử Phù Chú, một lần là U Linh Không Gian và Dị Đồng, đều là những thứ tốt thực sự.

Hy vọng mộ Thiên Sư cũng sẽ không làm hắn thất vọng.

Có bản đồ do hệ thống cung cấp, con đường tiếp theo dễ đi hơn nhiều.

Diệp Bạch băng qua các ngọn núi, rất nhanh đã đến ngọn núi nơi có mộ Thiên Sư.

Ngọn núi này có hình dáng khá kỳ lạ, giống như một cây cột chống trời, đâm thẳng vào mây.

Xung quanh ngọn núi cũng có không ít cây bách cổ thụ sừng sững, xanh tươi.

Dưới tán lá của một cây bách cổ thụ, một hang động đen ngòm ẩn mình trong đó.

Ngay khi Diệp Bạch chuẩn bị leo vào hang động, trên đỉnh núi xa xa xuất hiện một hàng người cầm đuốc đang tiến về phía này, nhìn trang phục, hẳn là người của Long Hổ Sơn.

Lạ thật, lẽ nào ta bị phát hiện, đến tìm ta?

Diệp Bạch tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng biết nên vào mộ Thiên Sư mở rương báu trước rồi hẵng nói.

Nếu không đợi đám lão đạo mũi trâu này đến, e là dù thế nào cũng

không cho vào nữa.

Lúc này mặt trời đã lặn về phía tây, ráng chiều đỏ rực, sắc trời hơi tối.

Đám người Long Hổ Sơn cầm đuốc, vội vã chạy đến mộ Thiên Sư. "Sư phụ, không hay rồi, tên trộm đã chui vào cấm địa rồi." "Hỏng rồi, tên trộm đó e cũng là người của Hạng gia, tuyệt đối không thể để hắn kinh động đến các đời Thiên Sư." Trong mộ Thiên Sư, Diệp Bạch men theo cầu thang đá xoắn ốc đi xuống.

Cấu trúc của ngôi mộ Thiên Sư này rất đơn giản, đi dọc theo cầu thang xuống đến cuối chính là nơi đặt rương báu Bạch ngân.

Hai bên cầu thang không có cơ quan bẫy rập, ngược lại còn có thể thấy một hai câu chân ngôn của Đạo gia được khắc trên hai vách tường.

Nét chữ bay bổng, sâu cạn có lực, tràn đầy ý cảnh. "Thủy thiện lợi vạn vật nhi bất tranh, xử chúng nhân chi sở ác, cố kỷ vu đạo." "Đại xảo nhược chuyết, đại biện nhược nột." Diệp Bạch liếc qua hai cái liền mất hứng thú, trực tiếp nhảy xuống tầng dưới cùng của mộ Thiên Sư.

Tầng dưới cùng là một không gian hình tròn, ánh sáng mờ tối, trên giá gỗ đặt mười mấy linh vị bằng gỗ, mấy chục ngọn nến khẽ lay động.

Không có luồng khí âm lạnh nào bao quanh, dưới Dị Đồng cũng không có chút gì bất thường.

Diệp Bạch hơi nhíu mày, rương báu Bạch ngân ở ngay trên linh vị, dường như trong tầm tay.

Chương 342

Nghĩ đến lời nhắc nhở của hệ thống, Diệp Bạch không vội vàng tiến lên lấy rương báu, mà dừng bước cất cao giọng nói: "Truyền nhân Mạc Kim Diệp Bạch ra mắt các đời Thiên Sư Long Hổ Sơn, tại hạ chỉ vô ý xông vào quý bảo địa, tuyệt không có ác ý." Nói xong, Diệp Bạch còn cúi đầu ba cái.

Ngay khi Diệp Bạch ngẩng đầu lên, phía sau linh vị truyền đến giọng nói trong trẻo của một đứa trẻ. "Ngươi không phải là người trong sư môn?

Vậy ngươi vào đây bằng cách nào?" Một tiểu đạo đồng búi tóc hai bên, mặc đạo bào nhỏ màu xanh xám chậm rãi bước ra, cậu bé mặt trắng môi hồng, da dẻ mịn màng, nếu ở đời sau, chắc chắn là một tiểu chính thái.

Diệp Bạch hơi kinh ngạc, tiểu đạo đồng này trốn ở phía sau mà hắn lại không hề phát hiện?

Hơn nữa trong mộ thất âm lạnh, quần áo tiểu đạo đồng mỏng manh, mà sắc mặt lại hồng hào, nhìn thế nào cũng có mấy phần bất thường.

Diệp Bạch lại một lần nữa mở Dị Đồng, xác định tiểu đạo đồng là người sống, mới lên tiếng: "Ta là bạn tốt của Trương Phong Nguyên, cậu ấy mời ta lên Long Hổ Sơn." "Trương Phong Nguyên?

Hàng chữ 'Phong'.

Tuy có người trong sư môn mời, nhưng ngươi không biết đây là cấm địa của Long Hổ Sơn sao?" "Diệp mỗ không biết, ta chỉ là đi lạc vào đây thôi." Tiểu đạo đồng gật đầu, phất phất tay nói: "Vậy ngươi đi đi, người ngoài không thể ở đây lâu được." Diệp Bạch cười gượng:

"Tiểu sư phụ, ta quả thực không ngờ đây là mộ của các đời Thiên Sư, nhưng đã đến đây rồi, ta có thể đến gần quan sát linh vị Thiên Sư được không?" Tiểu đạo đồng nhìn chằm chằm Diệp Bạch hai cái, chậm rãi nói: "Nhanh lên đi, người ngoài thật sự không thể ở đây lâu được." "Đa tạ!" Diệp Bạch chắp tay, giả vờ tiến lên xem linh vị, thực ra là bỏ rương báu Bạch ngân vào không gian hệ thống. "Phù!" Khẽ thở ra một hơi, Diệp Bạch lại thầm than, đây có lẽ là lần lấy được rương báu thuận lợi nhất. "Xem xong cả rồi, ngươi có thể đi rồi." Tiểu đạo đồng thúc giục. "Tự nhiên." Trước khi rời đi, Diệp Bạch không nhịn được hỏi: "Không biết đạo hiệu của tiểu sư phụ là gì?" Nhưng, tiểu đạo đồng lại không để ý đến hắn, quay đầu chui vào sau giá gỗ linh vị, không còn động tĩnh.

Thấy vậy, Diệp Bạch cũng lười tự chuốc lấy mất mặt, nhanh chóng men theo cầu thang đá leo lên, ra khỏi mộ Thiên Sư.

Diệp Bạch ra ngoài không lâu, đám người Long Hổ Sơn cũng chậm rãi đến nơi.

Một vị lão đạo sĩ tóc bạc trắng mặt lộ vẻ uy nghiêm, chính là Thiên Sư đương nhiệm của Long Hổ Sơn, Trương Kế Lâm. "Kế Viễn, ngươi dẫn mọi người canh giữ ở đây, đừng vào trong." "Sư huynh, tên trộm đó võ nghệ không yếu, hay là ta vào cùng huynh, có gì còn ứng phó." "Ngươi còn bị thương, không tiện thi triển khinh công, ta sợ ngươi không leo lên được ngọn Thiên Trụ Phong này đâu." Thấy Trương Kế Viễn còn muốn nói, Trương Kế Lâm lại khẽ nói: "Thôi được rồi, tiểu sư tổ còn canh giữ bên trong, tên trộm không gây ra được chuyện lớn đâu." "Thôi được, vậy sư huynh huynh cẩn thận." Mộ Thiên Sư trên Thiên Trụ Phong là cấm địa của Long Hổ Sơn, nếu không dùng dụng cụ leo núi, ít ai có thể leo lên được ngọn núi này.

Chỉ thấy Trương Kế Lâm khí trầm đan điền, nén một hơi, leo lên vách đá thẳng đứng.

Ông tuy không có thân thủ như Diệp Bạch, nhưng cũng thân hình vững vàng, mỗi bước đều giẫm chắc chắn, bám đá leo cây, rất nhanh đã đến cửa vào mộ Thiên Sư. "Nếu tên trộm phá hoại mộ Thiên Sư, làm hại Đạo Nhất sư tổ, thì ta chính là tội nhân của Long Hổ Sơn!" Trương Kế Lâm trong lòng lo lắng, vội vàng men theo cầu thang đá leo xuống, đến trước giá gỗ linh vị. "Đạo Nhất sư tổ?

Người không sao chứ?" "Ồn ào cái gì mà ồn ào." Tiểu đạo đồng vươn vai uể oải từ sau giá gỗ bước ra, nhìn rõ người đến mới nói: "Kế Lâm, sao ngươi lại đến, mang cơm tối à?" Trương Kế Lâm tìm kiếm khắp nơi một vòng, thấy không có tung tích của tên trộm, không nhịn được hỏi: "Sư tổ, người không sao chứ, vừa rồi không có tên trộm nào vào sao?" Tiểu đạo đồng chép miệng: "Tên trộm nào?

Chỉ là một cư sĩ đi lạc, nói là do Trương Phong Nguyên mời lên núi, tên là Diệp Bạch gì đó." Trương Kế Lâm ngẩn người: "Diệp Bạch?

Người của Cửu Môn Trường Sa?" Tiểu đạo đồng lắc đầu: "Ta không biết có phải ở Trường Sa không, nhưng hắn nói là truyền nhân Mạc Kim." "Truyền nhân Mạc Kim, vậy là đúng rồi.

Nếu là do Phong Nguyên mời về, vậy hắn không phải là đồng bọn của Hạng Thiên.

Không được, ta phải nhanh chóng tìm được hắn." Trương Kế Lâm lẩm bẩm, rồi không quay đầu lại leo lên cầu thang đá.

Thấy vậy, tiểu đạo đồng vội kêu lên: "Kế Lâm, nhớ mang cơm tối cho ta, ta đói." "Yên tâm, sư tổ!" Tiểu đạo đồng không nhịn được lắc đầu thở dài: "Vội vội vàng vàng, Thiên Sư đời này đúng là càng ngày càng kém cỏi." Lúc này, Diệp Bạch bên ngoài đang nấp sau một tảng đá, mở rương báu Bạch ngân. "[Kim Quang Chú: Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Một trong tám thần chú lớn của Đạo gia, kim quang hộ thể, hộ đạo hộ thân.]" Kim Quang Chú?

Diệp Bạch kinh ngạc vô cùng, lần này hình như mở ra được thứ tốt.

Bộ truyện tranh Nhất Nhân Chi Hạ hắn cũng đã xem qua, Kim Quang Chú thuộc bí kỹ không truyền ra ngoài của Long Hổ Sơn, cực kỳ lợi hại.

Dưới sự bảo vệ của kim quang, bách tà bất xâm, đạn pháo cũng không xuyên thủng.

Hơn nữa trong tay Lão Thiên Sư, Kim Quang Chú này dường như còn lợi hại hơn cả Bát Kỳ Kỹ.

Chỉ tiếc duy nhất là, hệ thống mở ra Kim Quang Chú chỉ là một khẩu quyết đạo thuật, cần phải tự mình tu luyện.

Phải biết, lần trước trong mộ Cô Mặc Vương Tử, Diệp Bạch mở ra đạo thuật Khu Tà Chi Nhân Thuật, đến nay hắn vẫn chưa nhập môn.

Khác với Chưởng Tâm Lôi mà Diệp Bạch trực tiếp sao chép từ trên người Chân Võ Đại Đế, tu luyện đạo thuật cần có nền tảng vững chắc, trong đó một số ám ngữ huyền ảo của Đạo gia cũng đủ khiến Diệp Bạch đau đầu.

Tuy đã có được Kim Quang Chú này, nhưng Diệp Bạch đoán, e là một sớm một chiều hắn cũng không học được.

Lúc này, không xa truyền đến giọng nói sang sảng của Thiên Sư Trương Kế Lâm: "Diệp tiểu hữu có ở đây không?

Diệp tiểu hữu có ở đây không?" Diệp Bạch ló đầu ra nhìn, đám

người Long Hổ Sơn đang tìm kiếm mình khắp nơi.

Chắc là tiểu đạo đồng đã nói ra thân phận của mình, Diệp Bạch cũng không định giấu giếm, liền từ sau tảng đá nhảy ra. "Chính là Diệp mỗ, ra mắt các vị đạo hữu Long Hổ Sơn!" Đến trước mặt mọi người, Diệp Bạch đơn giản chắp tay chào.

Sau khi giải thích rõ ràng mục đích đến với đám người Trương Kế Lâm, Diệp Bạch được đưa về bên trong Long Hổ Sơn.

Trên đường, Trương Kế Viễn không nhịn được hỏi: "Sư huynh, vị huynh đệ họ Diệp này thật sự không phải cùng một phe với Hạng Thiên sao?" Trương Kế Lâm nhỏ giọng nói: "Hẳn là không phải.

Mấy năm trước ta và Trương Thiên Đào của chủ mạch đã gặp nhau, ông ta từng nói với ta, nếu có một ngày Long Hổ Sơn gặp tai họa, thì hãy đi tìm Diệp Bạch của Cửu Môn.

Không ngờ, Phong Nguyên lại tìm được cậu ta về, có lẽ kiếp nạn Hạng Thiên có thể giải được." "Diệp tiểu huynh đệ thật sự lợi hại như vậy?" Trương Kế Viễn đưa mắt nhìn Diệp Bạch phía trước, quả thực có chút khó tin, lẽ nào ngay cả người của chủ mạch Trương gia cũng phải tìm người này giúp đỡ?

Diệp Bạch nghe hết cuộc đối thoại của hai người phía sau, mỉm cười, rồi quay đầu hỏi vị đạo sĩ hàng chữ "Phong" bên cạnh về tình hình bên trong Long Hổ Sơn.

Thiên Sư hiện tại của Long Hổ Sơn tên là Trương Kế Lâm, là nhị sư huynh của hàng chữ "Kế".

Thiên Sư đời trước tên là Trương Kế Phong, nguyên nhân cái chết không rõ, sau đó truyền vị cho Trương Kế Lâm.

Chuyện này, Diệp Bạch cũng từng nghe Trần Ngọc Lâu nhắc qua, lúc Trần Mặc Văn giao hảo với Long Hổ Sơn, Trương Kế Phong vẫn

còn sống.

Hiện nay, người thuộc hàng chữ "Kế" còn lại chưa đến mười người.

Tiếp theo là hàng chữ "Phong", được coi là lực lượng nòng cốt của Long Hổ Sơn, số lượng đông nhất có hơn một trăm người.

Sau đó là thế hệ nhỏ nhất, hàng chữ "Thanh", đa số là các ấu đồng, số lượng chỉ có hơn hai mươi người.

Diệp Bạch nghĩ đến tiểu đạo đồng gặp trong mộ Thiên Sư, e chính là hàng chữ "Thanh".

Kiến trúc chính của Long Hổ Sơn được chia thành điện Thiên Sư, khu sinh hoạt và hậu sơn.

Điện Thiên Sư có dáng dấp của một đạo quan cổ kính, phía sau nối liền với mấy đại điện, tọa lạc trong một khu rừng cây xanh um tùm.

Chương 343

Còn có mấy cây ngân hạnh cổ thụ đứng sừng sững trong sân trước điện.

Khu sinh hoạt là một dãy kiến trúc tường trắng ngói xanh liên tiếp, đầy không khí sinh hoạt.

Từ xa, Diệp Bạch đã thấy khói bếp lượn lờ từ việc nấu cơm chay. "Diệp cư sĩ hẳn là chưa dùng bữa, hay là cùng chúng tôi nhé?" Trương Kế Viễn tiến lên hỏi han.

Ông ta muốn quan sát Diệp Bạch ở cự ly gần, xem người này có thật sự đối phó được với Hạng Thiên như lời sư huynh nói hay không. "Đa tạ!" Diệp Bạch gật đầu, theo Trương Kế Viễn đến nhà ăn.

Một hàng bàn gỗ đàn hương dài được xếp ngay ngắn, trên bàn của mỗi người đều có hai đĩa rau chay và một bát cháo gạo.

Các đạo sĩ Long Hổ Sơn lần lượt ngồi xuống, sau khi làm xong nghi thức trước bữa ăn, mới có thể dùng bữa.

Chỗ Diệp Bạch ngồi toàn là các cao nhân Long Hổ Sơn hàng chữ "Kế".

Nhìn một lượt, toàn là tóc bạc trắng, chỉ có Diệp Bạch là tóc đen.

Diệp Bạch có chút kỳ lạ, theo hắn suy đoán, Long Hổ Sơn hẳn là ẩn mạch của Trương gia, có huyết mạch trường sinh trong người, vì sao lại già nua như vậy.

Tuy nhiên, những đạo nhân này khi ăn cơm đều không nói chuyện, rất yên tĩnh, Diệp Bạch cũng không tiện hỏi.

Đợi Diệp Bạch ăn xong, các đệ tử khác tan đi, Thiên Sư Trương Kế Lâm mới giới thiệu lai lịch của Diệp Bạch cho mọi người trên

bàn. "Các vị sư đệ, Diệp cư sĩ đến từ Trường Sa, Hồ Nam, là hậu nhân của Mạc Kim Giáo úy.

Lần này đến Long Hổ Sơn là để giúp chúng ta giải quyết kiếp nạn Hạng Thiên." Mạc Kim Giáo úy?

Sắc mặt của những người trên bàn khác nhau, chủ yếu là vì danh tiếng của Mạc Kim Giáo úy không nhỏ, danh dự tốt xấu lẫn lộn.

Tuy nhiên, khi nghe nói Diệp Bạch đến để đối phó với Hạng Thiên, đa số những lão đạo hàng chữ "Phong" này đều không tin.

Thực lực của Hạng Thiên họ đã lĩnh giáo qua, ngay cả Trương Kế Viễn dưới Thiên Sư cũng không trụ được quá mười chiêu, tên tiểu tử trẻ tuổi trước mắt này làm sao có thể đánh thắng.

Lúc này, một lão đạo tên Trương Kế Bỉnh lên tiếng: "Diệp cư sĩ, ta cũng đã nghe qua danh hiệu của ngươi.

Thật không dám giấu, ta và Trần Mặc Văn cư sĩ của phái Tá Lĩnh là bạn tốt, ông ấy trong thư từng nói, xem ngươi như con cháu trong nhà.

Dù ngươi có tự tin, nhưng ta cũng phải cảnh báo, Hạng Thiên đó không phải người thường, nếu ngươi động thủ với hắn, phần lớn sẽ không địch lại được đâu." Lời của Trương Kế Bỉnh xuất phát từ đáy lòng, quả thực là đang suy nghĩ cho Diệp Bạch.

Lúc này, Thiên Sư Trương Kế Lâm cũng lên tiếng: "Diệp cư sĩ, việc này là kiếp nạn của Long Hổ Sơn chúng ta, dù ngươi có ra tay hay không, chúng ta Long Hổ Sơn đều phải mang ơn ngươi… Như vậy đi, đợi hai ngày nữa, ta sẽ cho người đưa ngươi xuống núi." Thiên Sư Trương Kế Lâm vẫn còn một tia hy vọng vào thực lực của Diệp Bạch, ngay cả Trương Thiên Đào cũng phải tìm người này giúp đỡ, có thể thấy Diệp Bạch tuyệt không phải hạng tầm thường.

Nhưng nghĩ đến thực lực và thủ đoạn tàn độc của Hạng Thiên, Trương Kế Lâm cũng sợ kéo cả Diệp Bạch vào vũng lầy này. "Đa tạ hảo ý của các vị, thực ra ta và Hạng Thiên kia cũng có tư thù, ta đến không chỉ để giúp các vị, mà còn vì chính mình." Diệp Bạch lên tiếng.

Nói cho cùng, những người này không có mấy phần tin tưởng vào thực lực của hắn.

Cũng được, vậy thì lộ ra một chút thủ đoạn của mình vậy. "Nghe nói Long Hổ Sơn cũng có tâm pháp nội công, không biết chiêu này của ta có được mấy thành công lực của các vị?" Chỉ thấy Diệp Bạch lật lòng bàn tay, một luồng Tử Hà Chân Khí ngoại phóng ngưng tụ trên đó.

Chân khí ngoại phóng?

Mọi người trố mắt kinh ngạc, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, luồng chân khí đó đột nhiên lấy một điểm làm tâm, khuếch tán ra xung quanh.

Luồng gió cuộn trào, chén đũa trên bàn gỗ đàn hương không hề nhúc nhích, nhưng râu của mọi người đều bị gió thổi dựng thẳng lên, thậm chí thân hình cũng có chút ngồi không vững.

Thiên Sư Trương Kế Lâm kinh hãi nói: "Đủ rồi, đủ rồi, tiểu hữu, tâm pháp này tên là gì?" Diệp Bạch từ từ thu hồi chân khí, thốt ra hai chữ: "Tử Hà!" "Tên hay, Tử Hà, ý tím miên man bất tuyệt!" Thấy chiêu này của Diệp Bạch, Trương Kế Lâm mới biết, thế gian này không chỉ có Long Hổ Sơn của họ mới có truyền thừa tâm pháp nội công.

Hơn nữa, môn Tử Hà tâm pháp này dường như đã được Diệp Bạch luyện đến cảnh giới vô cùng cao thâm.

Tuy nhiên, Trương Kế Lâm vẫn có chút lo lắng: "Diệp cư sĩ,

không biết ngươi hiểu rõ thực lực của Hạng Thiên đến mức nào?" "Sức mạnh vô cùng, một tay trọng kiếm không ai địch nổi." Trương Kế Lâm gật đầu: "Không ít sư đệ của ta đã giao thủ với hắn, biết rất rõ.

Ngoài những gì ngươi vừa nói, người này còn có nội lực rất thâm hậu." Diệp Bạch có chút bất ngờ: "Nội lực, hắn cũng có tâm pháp nội công?" "Nội lực của hắn và Long Hổ tâm pháp của chúng ta cùng một nguồn gốc, ta nghi ngờ là hắn đã lén tu luyện tâm pháp của Long Hổ Sơn chúng ta.

Vì vậy, khi ngươi động thủ với hắn, không chỉ phải chú ý đến sức mạnh của hắn, mà còn phải cẩn thận với nội lực của hắn." "Được!" Diệp Bạch lên tiếng đáp ứng.

Thực ra, đối với lời cảnh báo của Trương Kế Lâm, Diệp Bạch không mấy để tâm.

Sức mạnh của Hạng Thiên có lớn đến đâu, nội lực có thâm hậu đến đâu, trọng kiếm có sắc bén đến đâu, đối với Diệp Bạch cũng không có chút uy hiếp nào.

Đến lúc đó, phát động Nhập Vi, áp sát, công kích yếu hại, cũng chỉ là chuyện một chưởng.

Nếu Diệp Bạch chưa ăn Thiên Niên Bàn Đào, đối đầu với Hạng Thiên, có lẽ phải tốn chút sức lực mới có thể đánh bại hắn.

Nhưng sau khi ăn Bàn Đào, không nói đến Kim Sát Chi Lực do huyết mạch tiến hóa mang lại, chỉ riêng Tử Hà Chân Khí được nâng lên đến cực hạn và Bán Tiên Chi Thể đã khiến thực lực của Diệp Bạch có sự thay đổi về chất.

Có thể nói, Diệp Bạch hiện nay thiên hạ vô địch.

Thứ duy nhất có thể tiêu diệt hắn, chỉ có thể là mưa bom bão đạn

và hỏa lực dày đặc.

Suy cho cùng Tử Hà cương khí quá giòn, không đỡ được đạn.

Tuy nhiên, khi Diệp Bạch luyện thành Kim Quang Chú, có Tử Hà Chân Khí cung cấp không ngừng, điểm yếu phòng ngự duy nhất này cũng sẽ được bù đắp.

Nhưng làm thế nào để luyện thành Kim Quang Chú lại khiến Diệp Bạch có chút đau đầu.

Nhìn đám người có mặt một lượt, Diệp Bạch cười cười, có lẽ những cao nhân Long Hổ Sơn này có thể giúp được.

Hắn và các lão đạo hàng chữ "Kế" của Long Hổ Sơn trò chuyện rất lâu, sau đó lại ở riêng với Thiên Sư Trương Kế Lâm đến nửa đêm.

Hai người đã nói gì, đã làm giao dịch gì, những người khác không thể biết được.

Ngày thứ hai, gió lạnh căm căm, tùng bách và tre trúc xanh trên núi phủ một lớp sương giá.

Diệp Bạch từ một căn nhà bước ra, nhìn cảnh đông tiêu điều vạn vật tịch diệt, vươn vai uể oải, thở ra một luồng khói trắng. "Nhiệt độ trên núi đúng là thấp thật!" "Diệp cư sĩ, đến giờ đi thiện đường dùng bữa sáng rồi ạ." Lúc này, một tiểu đạo đồng chạy đến, vóc người gầy gò, nước mũi trong veo còn treo dưới mũi.

Diệp Bạch liếc nhìn cậu bé: "Ngươi đợi ở ngoài bao lâu rồi?" Tiểu đạo đồng dùng tay áo lau nước mũi, cười nói: "Không lâu đâu ạ, cũng chỉ khoảng hai tuần trà thôi." "Lần sau đừng ngốc nghếch đứng đợi ở ngoài nữa, đến giờ cứ trực tiếp gõ cửa gọi ta là được." Diệp Bạch theo cậu bé đi về phía thiện đường.

Tiểu đạo đồng nhìn Diệp Bạch một cái: "Sư tổ bảo con không được làm phiền ngài…" "Ta không sợ bị làm phiền, nếu ngươi bị lạnh

thì không tốt đâu." Diệp Bạch cười cười, lại nói: "Tảo khóa xong rồi à?" Thấy Diệp Bạch hòa ái, tiểu đạo đồng cũng mỉm cười: "Vâng, là Kế Viễn sư thúc dẫn chúng con làm tảo khóa." Tiểu đạo đồng này tên là Trương Thanh Phương, mười hai tuổi, là người do Long Hổ Sơn phái đến chăm sóc ăn uống sinh hoạt của Diệp Bạch.

Trương Thanh Phương từ nhỏ lớn lên ở trấn Thượng Thanh, mười tuổi mới bái nhập Long Hổ Sơn.

Biết Diệp Bạch đến từ thế giới bên ngoài, cậu bé hỏi Diệp Bạch không ít vấn đề về thế giới bên ngoài, rất tò mò.

Chương 344

Diệp Bạch cũng không giấu diếm, chọn kể vài chuyện thú vị, rất nhanh đã kéo gần quan hệ với Trương Thanh Phương.

Đứa trẻ mười hai tuổi đến chăm sóc hắn, khiến Diệp Bạch không khỏi cảm khái, Long Hổ Sơn đây là đang thuê lao động trẻ em à.

Ăn xong ở thiện đường, Thiên Sư Trương Kế Lâm dẫn mọi người đến đại điện Thiên Sư.

Sau điện Thiên Sư lần lượt là Huyền Đàn Điện, Pháp Lục Cục, Đề Cử Thự, v.v… Tối qua, Diệp Bạch chỉ quan sát từ bên ngoài, hôm nay mới được thấy toàn cảnh.

Bên trong điện Thiên Sư rộng rãi thoáng đãng, mười hai cây cột tròn màu đỏ xếp thành hàng, ở trung tâm là mấy pho tượng thần của Đạo gia trang nghiêm uy nghi.

Đám người Long Hổ Sơn xếp hàng đứng theo bối phận, lấp đầy hơn nửa đại điện.

Trương Kế Lâm đưa Diệp Bạch lên cao đài, nói với mọi người: "Diệp cư sĩ và Long Hổ Sơn có duyên phận sâu sắc, lần này cậu ấy càng không quản ngại ngàn dặm đến Long Hổ Sơn giải vây.

Sau khi ta và mấy vị sư đệ thương thảo quyết định, do đại sư huynh của ta thu Diệp Bạch làm đệ tử hàng chữ 'Kế' của Long Hổ Sơn!" Lời này vừa nói ra, đám đạo sĩ hàng chữ "Phong" nhìn nhau ngơ ngác, hiển nhiên không ngờ Thiên Sư sáng sớm triệu tập họ đến đây là để tuyên bố quyết định này.

Long Hổ Sơn không phải không thu đạo sĩ ngoại họ Trương, chỉ là việc tuyển chọn đạo sĩ ngoại họ vô cùng nghiêm ngặt, không giống

như lần này, do một mình Thiên Sư vội vàng đưa ra quyết định.

Nhìn lại mấy vị sư thúc hàng chữ "Kế", sắc mặt bình thường, hiển nhiên là đã sớm biết chuyện này.

Trương Kế Lâm thấy mọi người không có ý kiến gì, cười nói: "Nếu mọi người đều không phản đối, vậy chuyện này coi như đã định rồi." Để mọi người giải tán, Trương Kế Lâm quay đầu cười nói với Diệp Bạch: "Diệp cư… không, sau này gọi là Diệp sư đệ, ngươi chuẩn bị một chút, sư huynh sẽ sắp xếp nghi thức truyền độ cho ngươi." Diệp Bạch hơi cười khổ, không ngờ Trương Kế Lâm lại vội vàng như vậy, sợ hắn sẽ đổi ý ngay tại chỗ.

Việc gia nhập Long Hổ Sơn cũng là do Diệp Bạch và Trương Kế Lâm thương thảo giao dịch tối qua mà định ra.

Trương Kế Lâm hy vọng Diệp Bạch có thể gia nhập Long Hổ Sơn, truyền lại Tử Hà.

Để giao dịch, Diệp Bạch có thể học tập đạo kinh, phù chú của Long Hổ Sơn, còn có tâm pháp Long Hổ Sơn.

Hơn nữa sau khi Diệp Bạch trở thành đạo sĩ Long Hổ Sơn, ra tay với Hạng Thiên đến bái sơn cũng danh chính ngôn thuận.

Trương Kế Lâm nghĩ rất hay, nhưng, Diệp Bạch không phải kẻ ngốc, Tử Hà Thần Công cao minh hơn tâm pháp Long Hổ Sơn rất nhiều, dù cộng thêm thân phận hàng chữ "Kế" của Long Hổ Sơn, hắn vẫn là người chịu thiệt.

Hơn nữa, nếu so sánh trong thế giới võ hiệp, Tử Hà Thần Công là hạng nhất, thì tâm pháp Long Hổ Sơn chỉ có thể là hạng hai cuối bảng, rất thô sơ.

Ban đầu Diệp Bạch không định đồng ý, nhưng không chịu nổi sự đeo bám của Trương Kế Lâm, lại lấy ra cả phương thuốc của Long

Hổ Đại Dược.

Long Hổ Đại Dược là do Trương Đạo Lăng sáng tạo ra, sau này được các đời cao nhân Long Hổ Sơn cải tiến, là một loại bảo đan tăng tiến nội lực.

Diệp Bạch thử một viên, một viên Long Hổ Đại Dược chỉ kém đan dược Chu Quả một chút, nhưng nguyên liệu lại rất phổ biến.

Chỉ cần dùng nhân sâm và linh chi mấy chục năm làm dược liệu chính, phối hợp với mười tám loại dược liệu bổ dưỡng, là có thể luyện chế thành.

Đối với Diệp Bạch mà nói, chỉ cần nhân lực và dược liệu đầy đủ, Long Hổ Đại Dược có thể được sản xuất hàng loạt không ngừng ở Trường Sa.

Từ mấy năm trước, Diệp Bạch đã thử truyền Tử Hà cho một nhóm người trong Ám Bộ, nhưng điều kiện tu luyện Tử Hà quá hà khắc, sau một hồi loay hoay, không mấy người thành công.

Tử Hà Thần Công đầu tiên cần phải tu luyện vào lúc mặt trời vừa mọc, người có thiên phú tốt cũng cần khoảng hai tháng mới có thể sinh ra một tia khí cảm, và tia khí cảm này cực kỳ yếu ớt, cần phải kiên trì thổ nạp dung luyện, vận chuyển chu thiên, tăng cường khí cảm.

Lúc này, người tu luyện vẫn chưa được coi là tầng thứ nhất của Tử Hà, chỉ được coi là khí cảm sơ sinh, cần phải dưỡng dục cẩn thận.

Như vậy, qua thêm ba năm tháng nữa, khí cảm ổn định, quen thuộc với kinh mạch chu thiên, mới có thể uống đan dược phụ trợ tăng tiến nội lực.

Đại đa số người trong Ám Bộ đều bị kẹt ở bước cảm ngộ khí cảm

này, ngay cả cơ hội uống thuốc cũng không có.

So với Tử Hà, tâm pháp Long Hổ Sơn dễ hơn rất nhiều, ít nhất khi luyện công không cần phải đợi mặt trời trên đỉnh núi.

Theo Diệp Bạch thấy, loại tâm pháp này thích hợp hơn để phổ biến cho Ám Bộ.

Vì vậy, nếu có tâm pháp Long Hổ Sơn, lại phối hợp với Long Hổ Đại Dược có thể sản xuất hàng loạt, Diệp Bạch có thể nhanh chóng bồi dưỡng một nhóm thuộc hạ có nội lực.

Dù là đối địch hay hạ mộ, những người này đều có thể giúp đỡ Diệp Bạch rất nhiều.

Nhưng khi Diệp Bạch đề cập đến việc muốn truyền thụ tâm pháp Long Hổ Sơn ra ngoài, Trương Kế Lâm hiển nhiên không đồng ý.

Tâm pháp Long Hổ Sơn là căn bản của Long Hổ Sơn, chỉ có đệ tử nhập thất mới có thể nghiên cứu, nếu truyền ra ngoài một cách bừa bãi, Long Hổ Sơn của ông ta còn làm sao khai sơn lập phái?

Nhưng Diệp Bạch cũng không phải người dễ đối phó, hắn quả quyết lên tiếng, muốn có Tử Hà thì không đồng ý điều kiện này không có gì để nói.

Cuối cùng hai người cò kè đến nửa đêm, nhưng sức hấp dẫn của Tử Hà đối với Trương Kế Lâm quá lớn.

Bất đắc dĩ, Trương Kế Lâm lùi một bước, đồng ý cho Diệp Bạch truyền ra tâm pháp Long Hổ Sơn, nhưng chỉ có thể truyền cho hai mươi người.

Đồng thời, Diệp Bạch cũng đưa ra yêu cầu, sau khi Tử Hà vào Long Hổ Sơn, phi Thiên Sư hoặc người thừa kế Thiên Sư không được học.

Giao dịch đạt thành, mới có cảnh tượng ngày hôm nay.

Long Hổ Sơn thuộc Chính Nhất Phái, gia nhập phái này cần phải Truyền Độ.

Hiểu theo mặt chữ, "Truyền" là truyền thừa, "Độ" là độ hóa, ý nghĩa của truyền độ chính là sư phụ truyền thừa đạo pháp cho đệ tử, và độ hóa cho họ.

Tuy nhiên, hiện nay sư phụ của Trương Kế Lâm đã không còn, Trương Kế Lâm thay mặt sư huynh thu đồ, nên nghi thức nhập phái của Diệp Bạch do Trương Kế Lâm chủ trì.

Nghi thức truyền độ lần này vô cùng đơn giản, do mọi người bày sẵn đạo đài, hương nến, pháp khí truyền độ, sau đó Trương Kế Lâm lên đài tụng đọc giới luật điều lệ của đạo môn, lai lịch của Chính Nhất Phái.

Sau một hồi loay hoay, Diệp Bạch được ban đạo hiệu: Kế Học!

Đạo hiệu "Kế Học" do Trương Kế Lâm đặt, hẳn mang ý nghĩa "kế thừa tuyệt học của thánh nhân xưa, mở ra thái bình cho vạn thế".

Diệp Bạch cũng chẳng hiểu vì sao một đạo sĩ đàng hoàng lại có đạo hiệu mang hàm nghĩa Nho gia đến thế.

Nhưng giờ đây, mỗi khi ra vào điện môn, mọi người đều gọi hắn là Kế Học sư thúc.

Nếu là tiểu bối như đám đạo đồng Trương Thanh Phương, còn phải gọi hắn là Kế Học sư thúc tổ, khiến Diệp Bạch được trải nghiệm cảm giác bề trên.

Chiều hôm đó, Trương Kế Lâm dẫn Diệp Bạch đến Tàng Kinh Các của Long Hổ Sơn.

Tiểu các cổ kính tọa lạc giữa một rừng trúc, nếu không phải mùa

đông, hẳn sẽ có cảm giác thanh u tao nhã.

Đáng tiếc, vào tiết này, khí hậu âm lãnh, thiếu đi chút thi vị.

Bước vào tiểu các, giá sách không nhiều, nhưng sách vở sắp xếp ngăn nắp, không một hạt bụi, xem ra có người thường xuyên đến dọn dẹp.

Trương Kế Lâm nói: "Gia truyền kinh thư điển tịch của Long Hổ Sơn ta đều ở trong Tàng Kinh Các này, nay đệ đã nhập môn, chỉ cần báo trước với ta một tiếng là có thể vào." Hắn lại chỉ tay nói: "Trên giá sách kia có Long Hổ Sơn tâm pháp và Long Hổ Đại Dược phối phương mà đệ muốn." Diệp Bạch hơi ngạc nhiên: "Thứ quý báu như vậy lại tùy ý đặt ở đây ư?" "Bình thường đều có người trông coi, chỉ là vừa rồi ta đến, đã cho họ về rồi." Diệp Bạch gật đầu, bước tới cầm lấy tâm pháp và phối phương xem xét.

Diệp Bạch đang đọc dở, Trương Kế Lâm dựa vào giá sách đối diện hắn, mỉm cười, ho khan hai tiếng.

"Khụ khụ, sư đệ, Tử Hà kia…" Diệp Bạch từ sau lưng lấy ra một quyển tiểu sách.

"Sư huynh cũng xem đi." Quyển sách này là do Diệp Bạch từng chép cho Bạch Tri Hi, sau khi Bạch Tri Hi ghi nhớ nội dung, liền được Diệp Bạch giữ trong không gian riêng.

Chương 345

Trương Kế Lâm mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng đón lấy, tỉ mỉ đọc thầm.

Trương Kế Lâm lật vài trang, không nhịn được nói: "Sư đệ, trên này còn có lời giải thích của đệ nữa ư?" Diệp Bạch gật đầu: "Tử Hà Thần Công tổng cộng năm tầng, đến tầng thứ ba là có thể thi triển chân khí ngoại phóng đơn giản, đến tầng thứ năm thì có thể thi triển Tử Hà Cương Khí, không sợ lợi khí đao kiếm." "Tốt, tốt, tốt, không ngờ sư đệ đã luyện Tử Hà đến cảnh giới cao nhất rồi!" Trương Kế Lâm liên tiếp hô ba tiếng "tốt", cười lớn từ trong lòng cũng lấy ra một bản tâm pháp có chú thích.

"Đây là bản ghi chép chân giải và chú thích khi sư huynh tu luyện, hẳn sẽ có ích cho đệ." Diệp Bạch hơi nhíu mày, cầm lấy bản tâm pháp này xem.

Nội dung quả thật rất chi tiết, cơ bản là mỗi câu đều có chú thích của Trương Kế Lâm.

Xem ra vị Thiên Sư Long Hổ Sơn này cũng là người "tính tình" thật.

Nếu hắn lấy ra một bản Tử Hà không chú thích, e rằng vị sư huynh tiện nghi này cũng chỉ dùng Long Hổ Sơn tâm pháp không chú thích để đối phó hắn.

"Đa tạ sư huynh." "Đều là sư huynh đệ trong nhà, không cần khách khí." Sau đó, hai người liền đắm chìm vào sách của mình, không thể dứt ra.

Vài phút sau, Diệp Bạch đã thuộc lòng Long Hổ Sơn tâm pháp và phối phương Long Hổ Đại Dược.

Long Hổ Đại Dược thì tốt, nhưng Long Hổ Sơn tâm pháp còn kém xa so với tưởng tượng của hắn.

Bản tâm pháp này chỉ có ba tầng, tầng thứ nhất là thổ nạp, tầng thứ hai là thổ nạp và giới thiệu một phần kinh mạch nhân thể, tầng thứ ba mới là lộ tuyến vận chuyển kinh mạch chu thiên.

Trong đó, kinh mạch nhân thể được đề cập rất ít, phần lớn chương trình đều mô tả phương pháp hô hấp thổ nạp, một số điểm huyền diệu trong thổ nạp lại tương tự với phương pháp hô hấp của Bàn Sơn.

Tâm pháp này so với Tử Hà, có khác biệt một trời một vực.

Nhưng nghĩ đến thế giới này không phải là thế giới võ hiệp, Diệp Bạch thở dài một hơi, việc tạo ra một bản tâm pháp có thể luyện ra nội gia chân khí đã là không dễ rồi.

Tuy nhiên, đây cũng là điều tốt, càng đơn giản, càng thích hợp để truyền cho Ám Bộ.

Thấy Diệp Bạch sắc mặt không tốt, Trương Kế Lâm đang đắm chìm trong Tử Hà tâm pháp ngẩng đầu, không nhịn được nói: "Sư đệ không hài lòng ư?" "Sư huynh thấy Tử Hà của ta thế nào?" "Tốt, cao minh hơn tâm pháp của Long Hổ Sơn ta nhiều." Trương Kế Lâm chân thành tán thán.

Dù hắn chỉ xem vài trang, nhưng mức độ huyền ảo của Tử Hà thật sự vượt ngoài dự kiến của hắn, so với tâm pháp truyền thừa của Long Hổ Sơn, nói bản Tử Hà này là công pháp tu tiên, hắn cũng tin.

"Chỉ cần sư huynh hài lòng là được." Diệp Bạch gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Giao dịch đã hoàn tất, nói thêm những lời thừa thãi cũng vô nghĩa.

Trương Kế Lâm lại nhìn ra tâm tư của Diệp Bạch, gói kỹ cuốn

tiểu sách Tử Hà, nhét vào trong lòng rồi nói: "Sư đệ có biết Long Hổ Sơn chúng ta nổi tiếng nhất về điều gì không?" "À, bắt quỷ hàng yêu ư?" Trương Kế Lâm hơi lắc đầu: "Cũng đúng mà không đúng.

Long Hổ Sơn có 'nhất tuyệt nhị pháp'. 'Nhất tuyệt' là phù chú chi thuật: Long Hổ Sơn ta là Chính Nhất Phái trong Đạo môn, tuy pháp phù lục có chút khác biệt với các Đạo môn khác, nhưng cũng là chính tông Đạo môn.

Trải qua hàng ngàn năm, pháp phù chú của chúng ta được truyền thừa hoàn thiện nhất.

Phàm dựng đàn, triệu tướng, thượng chương, lập ngục, khu tà, phá u, thủy hỏa luyện độ, v.v., chúng ta đều có.

Có thể nói, phù chú chi thuật mới là căn cơ lập giáo của Long Hổ Sơn chúng ta." "Ý sư huynh là?" "Không vội, đệ cứ nghe ta nói hết đã.

Ngoài phù chú chi thuật, Long Hổ Sơn ta còn có 'nhị pháp', chính là luyện khí tâm pháp mà đệ vừa xem qua, và một bộ luyện đan chi pháp hoàn chỉnh." "Sư đệ nay đã nhập môn Long Hổ Sơn, liền có tư cách học tập 'nhất tuyệt nhị pháp'.

Hiện giờ sư đệ mới xem một pháp, còn một tuyệt một pháp chưa xem, nên giao dịch này sư đệ không hề thua thiệt, còn kiếm được rất nhiều." Diệp Bạch mỉm cười, nếu thật sự theo lời Long Hổ Sơn nói, quả thật là hắn có lợi.

Nhưng đối với Long Hổ Sơn mà nói, cũng không thiệt thòi gì, coi như không phải bỏ ra thứ gì, ngược lại còn kiếm được một bản Tử Hà Thần Công và một cao thủ như hắn.

"Sư huynh, ta có thể xem tất cả phù lục chi thuật của sư môn chúng ta được không?" "Đương nhiên, sư đệ đi theo ta." Trương Kế Lâm đến một góc giá sách, từ khe tường rút ra một quyển tiểu sách

mỏng màu vàng.

"Tuy chỉ là bản sao, nhưng cũng là do tiền bối đời trước truyền lại, sư đệ cẩn thận giữ gìn." Diệp Bạch lật xem qua loa, trên đó ghi chép rất nhiều phù lục, có trừ trần, hàng yêu, tế tự, khu quỷ, v.v., tổng cộng hơn hai mươi loại.

Trương Kế Lâm nhìn Diệp Bạch nói: "Sư đệ, phù lục chi pháp là căn bản của Long Hổ Sơn ta.

Muốn trở thành Long Hổ Sơn Thiên Sư, ngoài việc luyện khí pháp thành công, còn phải tinh thông ít nhất ba loại phù lục." Nghe ra ý dò xét của Trương Kế Lâm, Diệp Bạch cười cười: "Sư huynh thận trọng lời nói, ta ở Trường Sa quản lý Cửu Môn đã không dễ rồi, vị trí Thiên Sư ta không có ý nghĩ gì." "Ha ha, sư đệ tuy tuổi còn trẻ, nhưng luyện khí pháp đã xuất thần nhập hóa, nghĩ rằng học được ba loại phù lục cũng không phải chuyện khó." Diệp Bạch lắc đầu hỏi: "Sư huynh đã học được những loại phù lục nào?" "Tĩnh Tâm, Trừ Trần, Chúc Hương." Nói rồi, Trương Kế Lâm từ người lấy ra một lá phù lục đưa cho Diệp Bạch: "Đệ xem này, đây là Trừ Trần phù lục, mang theo người có thể giảm bớt bụi bẩn bám vào.

Mà nói ra, ta đã nửa tháng không tắm rồi, nhưng không cảm thấy trên người có chút ô uế nào." Nghe lời này, Diệp Bạch ban đầu định dùng tay, cuối cùng đổi thành hai ngón tay, kẹp lấy phù lục.

Trương Kế Lâm thấy vậy cười ha hả.

Phù lục hình dài, giấy vàng bình thường, trên in đồ án màu chu sa, bay bướm tùy ý, như thể phù quỷ vẽ.

Có lẽ vì đã sử dụng lâu, màu sắc hơi nhạt.

Diệp Bạch thử dán Trừ Trần phù lục lên người mình, không cảm thấy dị thường.

“Sư huynh, phù lục khó vẽ không?” “Khó!” Trương Kế Lâm thốt ra một chữ, rồi lại từ từ nói: “Không những khó vẽ, mà còn khó học.

Ta nhập Long Hổ Sơn một giáp tý rồi, đến nay mới học được cách vẽ ba loại phù lục cơ bản, mà đã được gọi là thiên tài phù chú chi thuật trăm năm có một của Long Hổ Sơn rồi.” Diệp Bạch nhíu mày: “Khó học đến vậy ư?

Có gì đặc biệt không?” “Đương nhiên, khi vẽ phù có rất nhiều điều kiêng kỵ, hơn nữa vẽ phù niệm chú không phải đạo sĩ bình thường có thể làm được.

Nó phải xuất phát từ tay của cao đạo được huấn luyện đáng tin cậy mới được coi là linh phù lục.

Người chưa được sắc phong, không có phù tướng, lại càng không có quyền ‘dịch sử vạn linh’, không thể vẽ phù.

Ngoài ra còn có Thập giới Bát kỵ, nếu không phù vẽ ra rất có thể sẽ vô hiệu…” Trương Kế Lâm nói một tràng dài.

Diệp Bạch chau mày thật sâu, ban đầu hắn còn có chút ý nghĩ về phù chú chi thuật của Long Hổ Sơn, nhưng nghe Trương Kế Lâm nói vậy, hắn đột nhiên mất hứng thú.

Có thời gian nghiên cứu phù lục này, chi bằng hắn học được Chỉ Nhân Thuật và Kim Quang Chú còn hơn.

“Sư huynh có phù lục nào khác cho ta xem không?” Trương Kế Lâm lấy ra hai lá phù lục khác nhau nói: “Một lá là Tĩnh Tâm phù lục, đeo phù lục này có thể thanh lọc thân tâm, loại bỏ tạp niệm quấy nhiễu, an định tâm thần.

Dùng phù lục này để tĩnh tâm ngưng thần, có rất nhiều trợ giúp cho việc cảm nhận khí. ” Diệp Bạch gật đầu, cầm lấy lá này xem xét.

“Còn lá này là Chúc Hương phù lục, dùng trong các pháp sự đạo

tràng, học tập tu luyện phù chú đạo pháp phù lục.” Nói xong, Trương Kế Lâm lại nói: “Tĩnh Tâm phù lục ta còn tồn kho không ít, nếu đệ mua, một vạn Đại Dương một lá.” Một vạn Đại Dương?

Diệp Bạch không nhịn được cười, hóa ra Trương Kế Lâm đang quảng cáo phù lục cho hắn.

“Sư huynh, đều là sư huynh đệ trong nhà, phù lục này có đắt đến vậy không?” Trương Kế Lâm nghiêm mặt nói: “Sư đệ, đệ không hiểu môn đạo trong đó.

Phù lục khó học, cũng khó chế tác, ta sống nhiều năm như vậy, tinh thông nhất là Tĩnh Tâm phù lục, số lượng chế tác thành công cũng chỉ hơn hai trăm lá thôi.” Diệp Bạch gật đầu: “Vậy Chúc Hương phù lục giá bao nhiêu?” “Chúc Hương?

Sư đệ lẽ nào muốn học phù chú chi thuật?” Trương Kế Lâm lộ vẻ sầu muộn: “Vậy thì đáng tiếc rồi, Chúc Hương phù lục có thể giúp luyện tập phù chú đạo pháp, đệ tử trong sư môn tiêu hao rất lớn, ta chỉ còn lại đúng một lá cuối cùng này.” “Ta mua.” Diệp Bạch mua Chúc Hương phù lục chủ yếu là muốn thử xem phù này có giúp ích gì cho việc học Chỉ Nhân Thuật và Kim Quang Chú hay không.

“Phù này tuy khó thành, nhưng không đáng bao nhiêu tiền, cứ tặng cho sư đệ vậy.” “Đa tạ sư huynh.” “Vậy sư đệ, Tĩnh Tâm phù lục này đệ còn muốn không?” Trương Kế Lâm vẫn còn chút không cam tâm, muốn bán vài lá tồn kho.

Những phù lục này cũng có hạn sử dụng, lỡ chu sa bong tróc, văn tự bị phá hủy, phù lục rất có thể sẽ mất linh.

Hắn biết Diệp Bạch là đại gia Đạo Mộ, sẽ không thiếu tiền.

Chương 346

"Nếu sư huynh bán không được, ta sẽ thu." Diệp Bạch cười cười.

Vài vạn Đại Dương đối với hắn không là gì, dùng để đổi lấy thiện cảm của vị sư huynh tiện nghi cũng không tệ.

Hơn nữa, Ám Bộ bắt đầu học Long Hổ Sơn tâm pháp cũng có thể dùng đến.

"Tốt, ta còn năm lá, đều được phong tồn trong hộp gỗ trong phòng, lát nữa ta dẫn đệ qua lấy." Đối với Long Hổ Sơn mà nói, không thiếu vài vạn Đại Dương của Diệp Bạch, nhưng Trương Kế Lâm, với tư cách Thiên Sư Long Hổ Sơn, sống tiết kiệm quen rồi, những thứ sắp hết hạn hắn đều muốn bán đi.

Lúc này, Diệp Bạch lấy ra phù lục mà Tôn Quốc Phụ để lại hỏi: "Sư huynh, huynh xem giúp ta phù này?" "Cái này?" Trương Kế Lâm rất trịnh trọng đón lấy phù lục, cau mày thật chặt, một lúc lâu mới nói: "Sư đệ, lá phù lục này từ đâu mà có?" "Một vị trưởng bối sư môn ban cho." "Sư môn?

Là Mạc Kim Giáo Úy ư?" Diệp Bạch từ từ gật đầu.

Trương Kế Lâm cân nhắc lá phù lục trong tay, cảm thán nói: "Không ngờ phái Mạc Kim còn có cao nhân như vậy, cách vẽ lá phù lục này hẳn đến từ Mao Sơn." "Đúng, vị trưởng bối của ta là nửa người trong Đạo môn." "Chắc chắn rồi.

Hiện nay truyền thừa phù lục trong Đạo môn chỉ còn lại ba phái: Mao Sơn, Các Tạo Sơn, Long Hổ Sơn.

Các Tạo Sơn đã ẩn thế nhiều năm, danh tiếng không còn vang dội, phù lục này không phải xuất từ Long Hổ Sơn chúng ta, chỉ có thể xuất

từ Mao Sơn." "Hơn nữa, Mao Sơn thiện về khu quỷ, hàng ma, phù lục lưu truyền trong môn phái cũng đa phần là sát phạt phù lục.

Văn tự và nét vẽ của lá phù lục này rất giống với phù khu quỷ Mao Sơn ta từng thấy, chắc chắn là cùng một mạch truyền thừa." Diệp Bạch hỏi: "Sư huynh, vậy phù lục này của ta và phù lục huynh vừa lấy ra có gì khác biệt?" "Khác biệt lớn lắm, đơn giản là không thể so sánh được." Trương Kế Lâm tự giễu cười nói: "Nếu chia phù lục thành ba đẳng cấp, ba loại phù lục ta có thể vẽ ra đều là cấp ba, chỉ có công năng phụ trợ.

Còn lá phù lục đệ lấy ra này có thể đối phó với vật âm tà, đó là cấp hai." Thấy Diệp Bạch vẻ mặt không hiểu, Trương Kế Lâm lại nói: "Sư đệ, đệ chưa từng vẽ phù lục, không hiểu cái khó của việc học phù.

Năm đó ta học Tĩnh Tâm phù lục, trước hết là ăn chay tọa thiền ba năm, sau đó ngày đêm tụng Tĩnh Tâm chú ba năm, mới thể hội được sự huyền ảo của Tĩnh Tâm phù lục." "Nếu chỉ dựa vào việc sao chép văn tự đồ án trên phù lục, thì phù lục đã sớm tràn lan ngoài đường rồi.

Cái khó của phù chú chi thuật chính là trước hết phải có một vật cụ thể, sau đó dựa vào phù lục để thể hiện vật đó.

Ví dụ, ta phải biết cách làm cho mình tĩnh tâm, thì mới có thể vẽ ra Tĩnh Tâm phù lục." "Phù lục cấp ba còn có thể dựa vào thời gian mà từ từ học được, nhưng phù lục cấp hai nếu không có thiên phú, cả đời vô vọng nhập môn, sư huynh ta đây chính là như vậy." Nói đến cuối, Trương Kế Lâm có chút cảm thương.

Diệp Bạch không nỡ làm hắn buồn, vội vàng chuyển đề tài nói: "Vậy phù lục cấp một thì sao?" "Cấp một?

A a, ta chỉ thấy ghi chép tương tự trong cổ thư, giống như tiên thuật, có thể triệu ngũ thiên thần lôi, có thể hoán cửu u minh hỏa."

Diệp Bạch hiểu rồi, uy lực của phù lục cấp một đại khái chính là Chưởng Tâm Lôi toàn lực khai hỏa của hắn, hoặc một ngụm dung nham của U Minh Hỏa Xà.

Người xưa thổi phồng khoác lác vốn là một bộ.

"Sư huynh, tổ sư có để lại phù lục cấp một nào không?" Trương Kế Lâm liếc nhìn Diệp Bạch, nghĩ một lát rồi nói: "Ta và đệ nói không có, đệ có tin không?" "Không tin." "Vậy thì có." Diệp Bạch cười cười, không hỏi thêm gì nữa.

Cùng Trương Kế Lâm ở Tàng Kinh Các cả buổi chiều, Diệp Bạch lại thỉnh giáo phù lục, lại thỉnh giáo những ám ngữ Đạo gia liên quan đến Kim Quang Chú và Chỉ Nhân Thuật, mãi đến khi đêm xuống, Trương Kế Lâm mới lấy cớ ăn cơm để kết thúc chuyến đi Tàng Kinh Các.

Diệp Bạch thông qua giới thiệu của Trương Kế Lâm về phù lục, hắn cũng ý thức được mười mấy lá phù lục cấp hai mà Tôn Quốc Phụ để lại khi đó quý giá đến nhường nào.

Theo lời Trương Kế Lâm, toàn bộ Long Hổ Sơn, người có thể chế tác phù lục cấp hai cũng chỉ có một người, và lại có bối phận cực cao.

Khi Diệp Bạch muốn hỏi người này là ai, Trương Kế Lâm lại ấp úng không trả lời.

Thấy vậy, Diệp Bạch cũng lười truy vấn, dù sao mới là ngày đầu tiên bái nhập sư môn, độ tin cậy có hạn, Trương Kế Lâm có thể kể cho hắn nhiều bí mật trong môn phái đã là không tệ rồi.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã hai ngày trôi qua.

Trong hai ngày này, Diệp Bạch kéo Trương Kế Lâm vùi mình trong Tàng Kinh Các nghiên cứu Kim Quang Chú và Chỉ Nhân Thuật.

Tuy Kim Quang Chú không có nhiều tiến triển, nhưng Diệp Bạch

vẫn cảm thấy mình thu hoạch không nhỏ.

Trước hết là toàn bộ đạo văn của Kim Quang Chú và Chỉ Nhân Thuật đã bị Diệp Bạch xé vụn ra, hỏi Trương Kế Lâm một lượt, trong quá trình đó, hắn cũng đã hiểu được bảy tám phần chân ý Đạo gia.

Phần còn lại Trương Kế Lâm cũng không giúp được, chỉ có thể dựa vào Diệp Bạch tự mình nghiền ngẫm.

Thứ hai, Chưởng Tâm Lôi cũng có tiến bộ không nhỏ.

Chưởng Tâm Lôi cũng là một loại thần thông đạo pháp của Đạo gia, có điểm tương đồng kỳ diệu với Kim Quang Chú.

Khi Trương Kế Lâm giảng giải đạo kinh cho Diệp Bạch, đã giúp Diệp Bạch có nhận thức hoàn toàn mới về Chưởng Tâm Lôi.

Có lẽ không lâu nữa, Chưởng Tâm Lôi của Diệp Bạch sẽ đạt thành, có thể ngự âm dương nhị khí trong cơ thể, và cùng Bạch Tri Hi sinh hạ hậu tự.

Nhắm tới mục tiêu này, Diệp Bạch học tập đạo pháp đầy đủ động lực.

Còn về Trương Kế Lâm, hai ngày này lại khá phiền não, đau đầu.

Không những phải lo lắng cho Hạng Thiên ở dưới núi và những tiểu bối tự "Phong" vẫn chưa về, còn phải đối phó với Diệp Bạch, có thể nói là hao tâm tổn sức.

Hơn nữa, thời gian một tháng hẹn ước với Hạng Thiên càng ngày càng gần, hắn cũng càng đứng ngồi không yên.

"Sư huynh, tâm huynh loạn rồi." Dưới rừng trúc tiểu các Tàng Kinh, Diệp Bạch và Trương Kế Lâm nằm trên hai chiếc ghế tựa, tay cầm đạo kinh.

"Sư đệ, đệ nói Phong Kiếm, Phong Nguyên bọn họ sao vẫn chưa

về núi, lẽ nào là nửa đường gặp nguy hiểm rồi?" Diệp Bạch đặt đạo kinh xuống, từ từ nói: "Theo thời gian thì quả thật đã đến dưới núi, nhưng Uông gia hẳn sẽ không để bọn họ dễ dàng lên núi." Trương Kế Lâm khẽ thở dài: "Uông gia, Uông gia, rốt cuộc là khi nào lại xuất hiện thế lực như vậy, vì sao cứ nhất định phải đối phó Long Hổ Sơn ta?" "Chỉ là cá chậu chim lồng mà thôi.

Long Hổ Sơn tuy đã sớm tách khỏi Trương gia, nhưng cũng coi như là một quân cờ Trương gia để lại.

Bố cục của kỳ thủ đỉnh cấp, sao có thể không gạt bỏ quân cờ trước?" Trương Kế Lâm nằm trên ghế trúc, không nói một lời, cau mày khổ sở.

Diệp Bạch lười nói nhiều, liền chìm đắm vào cuốn "Đạo Gia Bát Đại Thần Chú Chân Giải" trong tay.

Đêm xuống, từ rừng cây tĩnh lặng thoát ra một thanh niên đeo kính râm, chính là Tề Tiểu Hắc.

Sớm hơn một ngày, hắn đã đến gần Long Hổ Sơn, sau khi nắm rõ tình hình xung quanh, hắn cũng như Diệp Bạch, không chọn đi qua Thượng Thanh Trấn có người Uông gia đóng quân để vào Long Hổ Sơn, mà chuẩn bị từ hậu sơn trèo lên.

Hình thù phi công trong tay hắn biến đổi liên tục, dây xích bắn ra, dưới ánh trăng trong vắt, bóng người trèo lên, chốc lát đã đến đỉnh phong.

Quét mắt nhìn giữa các ngọn núi, Tề Tiểu Hắc bị Thiên Trụ Phong có hình dáng đặc biệt hấp dẫn.

Không tìm thấy Thiên Sư Điện, Tề Tiểu Hắc liền nghĩ đến việc trèo lên cao để dễ dàng tìm kiếm, ngọn Thiên Trụ Phong này quả nhiên rất phù hợp.

Nhưng vừa đến chân núi, mặt đã cảm thấy một trận ẩm ướt.

Ngẩng đầu nhìn lên, dưới vầng trăng tròn, một tiểu đạo đồng đang đứng trước gió đi tiểu!

Dòng nước tiểu tạo thành một đường cung hoàn mỹ, vạch qua bầu trời đêm.

Tề Tiểu Hắc lùi lại vài bước: "Này!

Tiểu sư phụ, Thiên Sư Điện ở đâu?" Tiểu đạo đồng lúc này mới chú ý dưới núi có người, vội vàng nhét "tiểu huynh đệ" vào trong quần, hoảng loạn nói: "Ngươi là ai?

Đêm hôm khuya khoắt lại đến hậu sơn." "Mê đường trong núi, muốn đến Thiên Sư Điện nghỉ chân một lát." Tiểu đạo đồng hơi nhíu mày: "Hướng tây nam, vượt qua hai ngọn núi là tới." "Đa tạ!" Nhìn bóng Tề Tiểu Hắc rời đi, ánh mắt tiểu đạo đồng sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong phòng đạo viện, Diệp Bạch đang chuyên tâm luyện tập Kim Quang Chú, đột nhiên cảm thấy dị động bên ngoài phòng.

"Vào đi!" Tề Tiểu Hắc đẩy cửa bước vào.

"Sao bây giờ mới đến?" "Núi nhiều quá, lạc đường rồi." "Ăn cơm chưa?" "Chưa." Diệp Bạch cười cười, từ trong không gian lấy ra đồ hộp và bánh bích quy nén: "Tạm ăn vậy, giờ này, nhà bếp cũng không còn gì ăn đâu." Tề Tiểu Hắc cũng không khách khí, ngồi xuống ăn ngấu nghiến.

Chương 347

"Ngày mốt, Hạng Thiên sẽ đến bái sơn, ngươi chuẩn bị trước đi." Tề Tiểu Hắc đặt thức ăn xuống, nghĩ đến tộc nhân bị tàn sát, thần sắc lạnh lùng: "Ta muốn tự tay giết hắn!" Diệp Bạch thở dài một hơi: "Thực lực hắn không yếu, ta sẽ ra tay giúp ngươi." "Được, tốt nhất là đánh tàn phế rồi giao cho ta." Tề Tiểu Hắc không phải người ngu dốt, chỉ cần có thể báo thù, quá trình không quan trọng.

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau, Diệp Bạch giới thiệu Tề Tiểu Hắc cho Trương Kế Lâm, coi như là ra mắt mọi người trên Long Hổ Sơn.

Ngày hôm đó, dưới chân núi Thượng Thanh Trấn cũng truyền đến tin tức, Trương Phong Nguyên, Trương Phong Kiếm và những người khác bị Hạng Thiên bắt giữ, Bá Vương Trọng Kiếm bị đoạt.

"Ai, đám tiểu tử ngốc này, vì sao không đi từ hậu sơn, lại đi nói chuyện giao dịch với Hạng Thiên, đáng đời bị lừa." Trương Kế Lâm lầm bầm bên cạnh Diệp Bạch.

Diệp Bạch nằm trên ghế tựa bất động.

Trương Kế Lâm nhìn Diệp Bạch một cái: "Sư đệ, Hạng Thiên có được Bá Vương Trọng Kiếm liền như hổ thêm cánh, đệ thật sự có nắm chắc đối phó hắn không?" Diệp Bạch không trả lời thẳng, mà hỏi ngược lại: "Sư huynh hẳn đã sắp xếp hậu thủ rồi chứ?" Sắc mặt Trương Kế Lâm hơi biến đổi: "Sư đệ, hậu thủ quả thật có, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ thì không thể dùng." Diệp Bạch cười cười: "Là phù lục cấp một?" "Thật là không có gì giấu được đệ." Trương Kế Lâm cười khổ, sau đó nói thật: "Sư môn chúng ta còn ba lá phù lục cấp một, là do tổ sư Đạo Lăng năm xưa để lại.

Ta định dùng một trong số đó.” “Phù lục gì?

Cho ta xem chút.” Diệp Bạch hứng thú.

Trương Kế Lâm ra ngoài một lát rồi quay lại mang theo một hộp gỗ đàn hương.

Diệp Bạch đón lấy, mở ra xem, một lá phù lục ngũ lăng tinh xảo đặt trong đó, đồ án quỷ vẽ màu chu hồng trên đó Diệp Bạch khá quen thuộc.

“Sư huynh, đây là Kim Quang Chú phù lục?” Trương Kế Lâm gật đầu: “Mấy ngày nay đệ cứ quấn lấy ta hỏi huyền nghĩa Kim Quang Chú, ta liền đoán ra đệ muốn luyện tập phù chú chi thuật.

Nhưng phù này Long Hổ Sơn ta cũng chỉ còn một lá, cực kỳ quý giá.

Ta lấy ra là để đệ dùng đối phó Hạng Thiên.” Nói xong, Trương Kế Lâm có chút không yên tâm, lại thêm một câu: “Sư đệ, phù lục này nhất định phải dùng vào thời khắc then chốt, đệ ngàn vạn lần đừng lãng phí.

Nếu phù lục chưa dùng mà đã đánh bại Hạng Thiên, sau đó nhất định phải trả lại cho ta nhé.” Diệp Bạch cười cười, vị sư huynh tiện nghi này quả thật có nghĩ cho hắn.

Nhưng đồ vật đã vào tay hắn, làm sao mà nhả ra được?

Huống hồ, lá Kim Quang Chú phù lục này hắn có công dụng lớn đối với việc hắn nắm vững Kim Quang Chú.

Diệp Bạch đầy tự tin nói: “Sư huynh yên tâm, có vật này, đối phó lão tặc Hạng Thiên không thành vấn đề.” “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Trong Thượng Thanh Trấn, những đạo sĩ Long Hổ Sơn thế hệ “Phong” bị nhốt trong một căn phòng đang than thở.

“Đại sư huynh, sớm biết vậy chúng ta nên nghe lời Phong Nguyên sư đệ, đi từ hậu sơn vào.” Trương Phong Hiền nói.

Trương Phong Kiếm cũng khá bất lực, hắn muốn dựa vào mưu lược của mình để giải vây cho sư môn, nên mới không chấp nhận đề nghị của Trương Phong Nguyên, nhưng không ngờ nay lại gây tác dụng ngược, khiến hắn mất mặt trước các sư đệ.

Hắn nhìn Trương Phong Nguyên đang ngồi trong góc, hỏi: “Phong Nguyên sư đệ có cách nào hay không?” Trương Phong Nguyên suy nghĩ một lát nói: “Bên ngoài phòng thủ nghiêm ngặt, bọn họ còn có vũ khí nóng, trong thời gian ngắn chúng ta không có cách nào đột phá.” Trương Phong Kiếm nhíu mày: “Vậy cứ thế đợi sao?

Ngày mai Hạng Thiên sẽ bái sơn lần thứ hai, chúng ta lẽ nào không làm gì cả?” “Nếu không muốn mất mạng thì chúng ta chẳng làm được gì, chỉ có thể đợi.” Trương Phong Nguyên thở dài, không nói thêm nữa.

Hắn có thể cảm nhận được, Hạng Thiên có được Bá Vương Trọng Kiếm đã nảy sinh sát tâm với bọn họ.

Nếu không phải sau đó có một người phụ nữ tên La Sát ra mặt nói đỡ, bọn họ thậm chí còn không có cơ hội bị giam giữ.

Lúc này, bên ngoài Thượng Thanh Trấn bày đầy một hàng lều quân dụng, bên trong một căn lều trung tâm, Hạng Thiên vẻ mặt bất mãn: “La Sát!

Bây giờ là thời khắc then chốt đối phó Trương gia, ngươi không đi làm việc của mình, đến chỗ ta làm loạn cái gì?” La Sát vắt chéo đôi chân dài, nhả khói thuốc, nhàn nhã nói: “Bao nhiêu năm không gặp, ngươi lại thái độ như vậy.

Hơn nữa, ngươi nghĩ lão nương muốn đến ư?

Chẳng phải lão Bạch bảo ta đến, sợ bên ngươi xảy ra bất trắc." "Chỗ ta có thể có bất trắc gì chứ?

Đám lão đạo sĩ mũi trâu Long Hổ Sơn đều là phế vật, không một ai có thể là đối thủ của ta.

Chờ ngày mai nhất định sẽ đánh bại bọn họ dưới kiếm của tổ tiên, đoạt lấy truyền thừa của Long Hổ Sơn!" La Sát dập tàn thuốc lá, thần sắc ngưng trọng nói: "Không phải đám lão đạo sĩ kia, mà là Diệp Bạch đã đến, đang ẩn mình trong Long Hổ Sơn!" Hạng Thiên nhíu mày: "Chính là Diệp Bạch mà các ngươi từng lải nhải sao?

Tiểu nhi ở Trường Sa đó ư?

Sao, lão Bạch sợ ta tiện tay làm bị thương Diệp Bạch à?" La Sát lắc đầu: "Hoàn toàn ngược lại, hắn sợ Diệp Bạch ra tay giết chết ngươi." Hạng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn, giận dữ nói: "Chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa ư?" La Sát cười lạnh: "Tin hay không tùy ngươi, lão nương cần gì phải lừa ngươi." Thấy La Sát bộ dạng này, Hạng Thiên cũng bình tĩnh lại.

Hắn và Bạch Cổ Phong quen biết đã lâu, chưa từng thấy Bạch Cổ Phong làm việc vô ích.

Giờ Bạch Cổ Phong phái La Sát đến giúp hắn, tự nhiên có lý do của hắn.

"Tiểu tử đó có thủ đoạn gì?" "Nhiều lắm, trước hết Diệp Bạch lực đạo không thua ngươi, thân thủ nhanh nhẹn, giỏi trọng thương, còn biết lôi pháp." Hạng Thiên cau mày giận dữ: "Lôi pháp?

Ngươi lẽ nào đang hù dọa ta." "Tin hay không tùy ngươi, lão nương cần gì hù dọa ngươi." Hạng Thiên trầm giọng nói: "Dù ta không phải đối thủ của Diệp Bạch, lão Bạch phái ngươi đến cũng vô dụng.

Thời gian phát động năng lực đôi mắt của ngươi quá lâu, làm sao đối phó hắn." La Sát tự tin cười nói: "Cái này không cần ngươi bận tâm." "Hy vọng là vậy." Hạng Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, vừa định ra khỏi lều, nghe La Sát nói: "Chờ chút, lão Bạch còn bảo ta nói cho ngươi một chuyện." "Chuyện gì?" "Nếu ngươi bái sơn thuận lợi, đừng hạ sát thủ với đám lão đạo sĩ mũi trâu, lấy truyền thừa của bọn họ là được." "Vì sao?" "Người có quan hệ với Diệp Bạch không thể tùy tiện giết." "Ha ha, lời này thật sự là lão Bạch nói sao?" Hạng Thiên nghiến răng, vẻ mặt giận dữ.

Hạng Thiên hắn bao giờ lại phải chịu ấm ức như vậy?

Chỉ vì một Diệp Bạch mà hắn không thể tùy tiện giết chóc sao?

"Đương nhiên, lão Bạch luôn muốn chiêu dụ Diệp Bạch vào Uông gia." "Không được, ta không đồng ý.

Chỉ cần là người có liên quan đến Trương gia, ta muốn giết cho hả dạ.

Mối thù Trương gia gây ra cho tổ tiên ta, ta nhất định phải báo!" La Sát nhíu mày: "Mệnh lệnh của Uông gia ngươi cũng không nghe?" "Uông gia như vậy, ta không ở cũng đành." Nói xong, Hạng Thiên mạnh mẽ vén màn lều, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Hạng Thiên, La Sát thầm mắng: "Đồ mãng phu, tốt nhất là để Diệp Bạch đánh chết ngươi đi." Đêm xuống, dưới Long Hổ Sơn, Hạng Thiên lén lút lẻn ra ngoài, hắn vác hai thanh kiếm, một thanh trọng kiếm nguyên bản, một thanh Bá Vương Di Kiếm, sải bước lớn lên núi.

Hắn muốn lợi dụng màn đêm, đồ sát tất cả người Long Hổ Sơn.

Còn về thời gian hẹn bái sơn, tính là cái thá gì.

Chỉ cần là người của Trương gia, đều đáng chết!

Hạng Thiên vừa biến mất không lâu, Uông Nguyên đi cùng La Sát liền vội vàng đến báo.

"Đại nhân La Sát, đại nhân Hạng Thiên một mình lên núi rồi." "Ta biết." "Vậy đại nhân không sắp xếp nhân sự lên núi, giúp đỡ đại nhân Hạng Thiên sao?" La Sát cười lạnh: "Ngươi là người của ai?" Uông Nguyên cúi đầu nghiến răng: "Đương nhiên là người của Uông gia." "A a, nuôi ngươi nhiều năm như vậy rồi, đã là người Uông gia thì hãy làm tốt việc của mình, đừng xen vào chuyện không đâu." "Nhưng tiên sinh Bạch đã bảo đại nhân đến là để giúp đại nhân Hạng Thiên đối phó Diệp Bạch." "Ngươi khi nào thì nghe lời lão Bạch răm rắp như vậy?

Lời cần nói với Hạng Thiên ta đều đã nói rồi, là hắn tự tìm chết, không trách ta được." "Vậy đại nhân bây giờ có thể lên núi…" La Sát gầm lên giận dữ, chỉ tay ra ngoài: "Cút!

Cút ngay cho lão nương!" Bất lực, Uông Nguyên mặt khó coi lùi ra khỏi lều của La Sát.

Bên ngoài điện môn Long Hổ Sơn, đạo sĩ giữ núi đã đánh vang chuông cảnh báo lớn.

Đông đông đông!

Thiên Sư Trương Kế Lâm vội vàng triệu tập mọi người, cùng Diệp Bạch, Tề Tiểu Hắc nhanh chóng chạy đến tiền điện sơn môn.

Nhưng, khi bọn họ đến nơi, dường như đã quá muộn.

Chuông cảnh báo lớn đã bị chẻ làm đôi, hai vị đạo sĩ thế hệ "Phong" giữ núi đầu lìa khỏi thân, máu phun như suối.

Hạng Thiên đang ôm một cái đầu người, uống máu lớn, thần sắc dữ tợn.

Chương 348

Cảnh tượng cực kỳ đẫm máu này khiến không ít người rùng mình.

Trương Kế Lâm còn chưa nói, Trương Kế Viễn, sư phụ của hai người này, đã nghiến răng nghiến lợi nói: "Hạng Thiên!

Vì sao không giữ lời hứa, rõ ràng hẹn ngày mai bái sơn, tối nay lại tập kích sát hại đệ tử Long Hổ Sơn ta!" Hạng Thiên nhổ ra một ngụm tinh huyết, cười lớn nói: "Sở dĩ cho các ngươi một tháng, chính là muốn các ngươi đi mời vài người Trương gia đến, nếu không, sớm một tháng trước, Long Hổ Sơn các ngươi đã bị ta giết sạch không còn một mống." "Đồ chết tiệt!" Trương Kế Viễn giận tóc dựng ngược, bất chấp lời khuyên ngăn của Trương Kế Lâm, liền từ trong tay áo rút ra một khẩu súng lục màu đen, bắn liên tiếp vài phát vào Hạng Thiên.

Nhìn tư thế dùng súng hiểm độc của hắn, dường như đã lén lút luyện tập rất lâu.

Ánh lửa lóe lên, đạn gào thét, vạch qua bầu trời đêm.

Hạng Thiên dùng trọng kiếm che trước người, đỡ hết tất cả các viên đạn.

Hạng Thiên không giận mà còn cười: "Hay lắm đạo sĩ Long Hổ Sơn, thật khiến ta bất ngờ, ngay cả vũ khí nóng cũng dùng ra rồi." Trương Kế Viễn thấy súng không hiệu quả, vẻ mặt bi phẫn, ném khẩu súng đi.

Trương Kế Lâm sắc mặt khó coi: "Sư đệ, đệ làm vậy khiến Long Hổ Sơn ta xử lý thế nào?" Diệp Bạch trong lòng lại bội phục, đều đến nước sinh tử rồi, còn nói gì đến đạo nghĩa giang hồ.

Hắn nếu là Thiên Sư Long Hổ Sơn, đã sớm mua một lô quân hỏa

bí mật cất giấu trên núi, để dự phòng khi cần thiết.

Giống như bây giờ, nếu tất cả mọi người Long Hổ Sơn đều cầm súng, Hạng Thiên sao dám ngông cuồng.

Đang nói chuyện, chỉ thấy Hạng Thiên ném trọng kiếm, bổ thẳng vào Trương Kế Viễn và những người khác.

Thanh trọng kiếm này tuy không phải Bá Vương Di Kiếm, nhưng cũng là do Hạng Thiên mô phỏng Bá Vương Trọng Kiếm mà chế tạo, chất liệu đồng thanh, nặng ba trăm cân.

Trọng kiếm như một ngọn núi nhỏ, mang theo thế nghìn quân, tốc độ cực nhanh, rít lên.

Mọi người dưới kiếm mắt trợn trừng, chỉ có thể nhìn trọng kiếm ngày càng gần, thân thể không kịp phản ứng.

Không may là, Diệp Bạch cũng nằm trong phạm vi rơi xuống của trọng kiếm.

Giữa ánh lửa tóe lên, Diệp Bạch chủ động nghênh đón trọng kiếm thế không thể đỡ, hồng quang trong tay lóe lên, mọi người chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm xé rách chói tai.

Khoảnh khắc tiếp theo, trọng kiếm Hạng Thiên ném ra bị chém làm đôi, rơi xuống đất.

Diệp Bạch lật bàn tay, một con chủy thủ màu đỏ tinh xảo bất ngờ hiện ra, chính là "Cửu Môn"!

Sự sắc bén của "Cửu Môn" khiến Diệp Bạch cũng có chút bất ngờ, phải biết rằng hắn vừa rồi không dùng Kim Sát chi lực trong cơ thể, chỉ đơn thuần dùng lưỡi chủy thủ chém trọng kiếm thành hai đoạn.

Trương Kế Viễn bên cạnh Diệp Bạch không nhịn được tán thán:

“Hay lắm thần binh lợi khí!” Con chủy thủ này lần đầu tiên xuất hiện đã khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

“Sư huynh quá khen.” Diệp Bạch cười cười, quay đầu nghênh đón ánh mắt đỏ ngầu như muốn ăn thịt người của Hạng Thiên từ xa.

“Diệp Bạch tiểu nhi!!” Hạng Thiên gầm lên giận dữ.

“Chính là ông nội ngươi đây.” “Đừng dùng miệng lưỡi sắc bén, có dám một trận chiến không?” Hạng Thiên rút Bá Vương Trọng Kiếm cắm trên phiến đá xanh, lại bổ mạnh xuống, một loạt phiến đá cứng rắn lập tức vỡ tan tành.

Thiên Sư Trương Kế Lâm lập tức lộ vẻ đau lòng.

Diệp Bạch nở một nụ cười mờ ám: “Được!” Chỉ thấy hắn phất đạo bào Long Hổ Sơn, “Cửu Môn” biến mất, rút ra Phá Trận Bá Vương Thương.

Thân thương rồng lại liên tiếp vặn vẹo, phát ra tiếng keng keng đồng thời, thân thương kéo dài đến hơn hai mét, lưỡi thương lóe lên ánh sáng bạc.

Vì tốc độ cực nhanh, trong mắt mọi người, cây trường thương có thể thu duỗi này dường như vẫn luôn giấu sau lưng Diệp Bạch.

Ánh mắt Hạng Thiên như hổ dữ, sắc mặt trang nghiêm ngưng trọng, một tay giơ trọng kiếm: “Kiếm tên Bá Vương, là di vật của tiên tổ.” Diệp Bạch giơ cao Bá Vương Thương: “Thương tên Phá Trận Bá Vương Thương, cũng là di vật của Bá Vương!” Hạng Thiên giận nói: “Tiên tổ của ta dùng trọng kiếm, chưa bao giờ dùng trường thương!” “Ta nói là phải là phải, liên quan gì đến ngươi.” Diệp Bạch lười tranh cãi, không phải Hạng Vũ cùng một thế giới, vũ khí sử dụng tự nhiên có khác biệt.

Hạng Thiên cũng không nói nhiều nữa, xé áo trên, để lộ cơ bắp

cường tráng màu đồng thép, từng bước từng bước, cầm trọng kiếm chậm rãi tiến lại.

Chiều cao của hắn không kém Côn Luân là bao, khí thế sát lục nhiếp nhân tâm phách khiến mọi người Long Hổ Sơn lo sợ không thôi.

Trương Kế Lâm vội vàng dẫn mọi người rút lui, nhường không gian chiến đấu cho hai người.

"Sư đệ, nếu không địch nổi, nhớ dùng phù lục!" Trong tích tắc, Hạng Thiên đột nhiên tăng tốc, trọng kiếm vung lên, thế như thái sơn!

Diệp Bạch nheo mắt, một tay giương thương hộ thân, lưỡi kiếm và thân thương va chạm, tóe ra một chuỗi tia lửa.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Hai bên ngang tài ngang sức.

Chiêu này thuần túy là so đấu lực đạo, Diệp Bạch trong lòng hơi kinh ngạc, Hạng Thiên thân mang huyết mạch Bá Vương quả nhiên khí lực kinh người, thể chất hắn đã ăn Bàn Đào ngàn năm cũng không chiếm được thượng phong.

Nhưng, Hạng Thiên đối diện còn kinh ngạc hơn, huyết mạch Bá Vương không có bất kỳ đặc tính nào, thuần túy chỉ là khí lực lớn, lớn đến đáng sợ.

Giết chóc vô số, hắn chưa bao giờ gặp được người có thể ngang sức với mình về lực đạo.

Diệp Bạch là người đầu tiên.

Lẽ nào thật như La Sát đã nói, hắn không phải đối thủ của tiểu tử này?

Một chiêu không hiệu quả, Hạng Thiên dứt khoát đổi chiêu.

Hắn nhanh chóng rút trọng kiếm, hai tay nắm chặt chuôi kiếm,

hung hăng bổ xuống.

Trọng kiếm không có chiêu thức kiếm hoa mỹ, một đòn bổ một đòn chém là có thể phát huy ưu thế của trọng kiếm đến mức tối đa, Hạng Thiên hiển nhiên thâm nhập tinh túy của đạo này.

Thế kiếm áp người, Diệp Bạch tuy nửa bước không lùi, nhưng cũng vươn tay trái đỡ lấy một đầu thân thương nghênh đón.

Keng vang!

Lưỡi kiếm dày nặng hung hăng bổ vào thân thương.

Chỉ một kích, phiến đá xanh dưới chân Diệp Bạch đều vỡ vụn.

Mọi người quan chiến không khỏi lo lắng cho Diệp Bạch, nếu không đỡ được, e rằng trong nháy mắt sẽ bị đập nát thành thịt bùn.

Đạo đồng Trương Thanh Phương, người vẫn luôn chăm sóc Diệp Bạch, hô lớn: "Sư thúc tổ, cố lên!" Nhưng lời vừa nói được một nửa đã bị Trương Kế Lâm mắng lại: "Đừng để hắn phân tâm!" Thấy một kích này vẫn không hiệu quả, Hạng Thiên mặt đỏ bừng, chân khí trong đan điền vận chuyển, liên tục bổ xuống mấy lần.

Keng!

Keng!

Keng!

Tiếng va chạm thanh thúy nặng nề vang vọng khắp thung lũng rộng lớn.

Hạng Thiên dốc toàn lực, răng nghiến đến chảy máu cũng không khiến Diệp Bạch lùi nửa bước.

Thấy Hạng Thiên kiệt sức, Diệp Bạch lập tức ra chiêu, thân hình xoay chuyển, thi triển Khôi Tinh Thích Đấu.

Chương 349

Oanh, Hạng Thiên như hồ điệp, bay xa vài mét, rồi nặng nề ngã xuống đất.

Dù vậy, hắn vẫn nắm chặt Bá Vương Trọng Kiếm.

"Chỉ có thế này thôi sao?" Diệp Bạch hơi thất vọng, qua lời khoác lác của Trương Kế Lâm và những người khác, hắn cứ nghĩ Hạng Thiên sẽ rất lợi hại.

Không ngờ, hắn chưa hề động dùng át chủ bài nào, chỉ dựa vào thể chất phi phàm và thương pháp đã đánh Hạng Thiên ngã lăn ra đất.

Diệp Bạch lực đạo kinh người, lại thêm Khôi Tinh Thích Đấu gia tăng sức mạnh, Hạng Thiên chỉ cảm thấy mình vừa rồi như bị xe lửa đâm, đầu óc nứt toác, ý thức mơ hồ.

"Ngươi… ngươi…" Hạng Thiên muốn ngẩng đầu, nhưng bị Diệp Bạch một cước giẫm vào phiến đá: "Ngươi cái gì mà ngươi!

Dám hung hăng ở Long Hổ Sơn, chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Hạng Thiên giận sôi trong lòng, nhưng không thể mở miệng, không thốt nên lời.

Lại có một luồng tiên huyết chảy ngược, thấm vào miệng mũi, tràn đầy vị máu tanh.

Hạng Thiên hắn, chưa bao giờ thảm bại ấm ức đến mức này!

Mọi người Long Hổ Sơn thấy Hạng Thiên bị chế phục, vội vàng vây lại.

"Sư thúc tổ, người thật sự quá lợi hại rồi." Trương Thanh Phương vẻ mặt sùng bái nhìn Diệp Bạch.

Lần trước Hạng Thiên đánh lên Long Hổ Sơn, không một ai của Long Hổ Sơn có thể địch lại.

Bởi vậy, Hạng Thiên trong lòng đám tiểu bối Trương Thanh Phương đã trở thành hình tượng đại ma vương tà ác.

Hôm nay, ma vương bị kết thúc, Diệp Bạch tự nhiên trở thành anh hùng không thể thay thế trong lòng bọn họ.

"Sư đệ, đệ định xử lý người này thế nào?" Trương Kế Lâm không nhịn được hỏi.

Diệp Bạch chưa kịp nói, Trương Kế Viễn đã giành nói trước: "Hai đồ nhi của ta đều chết dưới tay ác tặc này, ta thấy chi bằng giết hắn đi." Trương Kế Lâm nhìn Diệp Bạch một cái nói: "Kế Viễn sư đệ, người này là người của Uông gia, còn cần phải cân nhắc cẩn trọng." Trương Kế Viễn bất mãn nói: "Cân nhắc cái gì nữa, sư huynh, Phong Hoa và Phong Chí cũng là do huynh nhìn lớn lên, hài cốt tàn khuyết của bọn họ nay đang ở ngay trước mắt chúng ta, nếu không thể báo thù, huynh lẽ nào không đau lòng sao?" Trương Kế Lâm thở dài một tiếng, không nói nhiều nữa.

Diệp Bạch liếc nhìn Tề Tiểu Hắc một cái, Tề Tiểu Hắc lập tức đứng ra nói: "Chư vị đạo trưởng, ta và Hạng Thiên có huyết cừu bất cộng đái thiên, chi bằng để ta xử lý Hạng Thiên đi." "Tự nhiên không có gì không thể." Trương Kế Lâm vội vàng đồng ý, giao Hạng Thiên cho Tề Tiểu Hắc xử lý đối với Long Hổ Sơn mà nói là một chuyện tốt.

Trương Kế Viễn không nhịn được nói: "Tề cư sĩ, giao cho ngươi được, nhưng tuyệt đối không được để Hạng Thiên sống sót." "Yên tâm, ta sẽ khiến hắn sống không bằng chết." Giọng Tề Tiểu Hắc lạnh lẽo lạ thường.

Thấy mọi người thương nghị thỏa đáng, Diệp Bạch tiến lên cắt

đứt gân tay gân chân của Hạng Thiên, lại phế đan điền của hắn.

Con cá đã vào tay không thể để nó chạy thoát nữa.

Thấy Hạng Thiên dùng đôi mắt độc ác nhìn chằm chằm mình, Diệp Bạch cười nhạo nói: "Một thân nội gia chân khí hùng hồn lại bị ngươi sử dụng thô thiển như vậy, đáng đời ngươi yếu ớt như thế." "Có bản lĩnh thì giết ta!" "Giết hay không giết ngươi không phải ta quyết định, mà là Hắc gia bên này." Diệp Bạch vỗ vai Tề Tiểu Hắc nói: "Tiểu Hắc, giao cho ngươi đấy." Lúc này, Diệp Bạch cảm nhận được dị động từ sườn núi xa xa, chỉ thấy Uông Nguyên dẫn theo một đám đông người Uông gia vũ trang đầy đủ vây lên Long Hổ Sơn.

Số lượng đại khái có hơn một trăm người.

Những người Uông gia này đều cầm súng kiểu Đức mới, thần tình nghiêm túc.

Uông Nguyên lớn tiếng hô: "Diệp Tam gia, có thể tha cho đại nhân Hạng Thiên không?" Uông Nguyên?

Diệp Bạch nhíu mày, Uông Nguyên trước giờ luôn ở bên cạnh La Sát, nếu Uông Nguyên đến, hẳn La Sát cũng đã cùng đến Long Hổ Sơn.

Thật lòng mà nói, đối đầu với không gian lưu đày của La Sát, Diệp Bạch quả thật không có mấy phần tự tin.

Đây cũng là một trong những lý do quan trọng khiến hắn vẫn còn kiêng kỵ Uông gia.

Hơn nữa, những người Uông gia cầm súng trước mắt này cũng khá khó đối phó.

Diệp Bạch lạnh giọng nói: "Các ngươi đây là ý gì?" Uông Nguyên chỉ hô vọng từ xa: "Tam gia, xin hãy tha cho đại nhân Hạng Thiên một mạng, coi như Uông gia chúng ta thiếu Tam gia một ân tình." "Uông

gia lẽ nào chỉ có ngươi?

Ai đó có tư cách hơn lên đây?" Sắc mặt Uông Nguyên khó coi, ý của Diệp Bạch là nói hắn không đủ tư cách, không thể đại diện cho Uông gia.

"Đại nhân La Sát đang ở dưới núi, nàng ấy sẽ nhanh chóng lên đây." "Vậy các ngươi cứ đợi đi, khi nào nàng ấy lên núi, khi đó hãy đến tìm ta đàm phán." Diệp Bạch phất tay, ý bảo Tề Tiểu Hắc mang Hạng Thiên đã bị phế đi về Long Hổ Sơn.

Suy nghĩ một lát, Diệp Bạch lại quay đầu nói với Trương Kế Lâm: "Sư huynh, các huynh cũng đi đi, nơi này giao cho ta." Trương Kế Lâm tuy có ý muốn giúp Diệp Bạch, nhưng trước họng súng đạn pháo, những đạo sĩ chỉ biết niệm chú vẽ phù như bọn họ tụ tập ở đây thật sự chỉ là bia đỡ đạn sống.

"Sư đệ ngàn vạn lần cẩn thận, nếu không địch nổi, có thể dùng phù lục bảo mệnh." Diệp Bạch gật đầu, chậm rãi bước tới, cố gắng phân tán sự chú ý của đám người Uông gia.

Thấy đám đạo sĩ Long Hổ Sơn muốn mang Hạng Thiên đi, Uông Nguyên vội vàng hô lớn: "Tam gia, bảo bọn họ dừng tay, nếu không chúng ta sẽ nổ súng!" Diệp Bạch sắc mặt lạnh lẽo, dừng bước: "Ra tay với ta?

Ai cho ngươi mệnh lệnh?

La Sát hay Bạch Cổ Phong?" Uông Nguyên hít sâu một hơi nói: "Diệp Tam gia, ngài không phải người Uông gia, không ra lệnh được cho ta." "Uông Nguyên, chỉ cần ngươi dám ra tay, ta nhất định giết chết ngươi, Uông gia cũng không bảo hộ được ngươi.

Không tin ngươi thử xem?" Nói xong, Diệp Bạch lại bước tới, khoảng cách đến Uông Nguyên đã không còn quá trăm mét.

Thấy Diệp Bạch thật sự muốn giết mình, Uông Nguyên cũng cứng rắn lên, hắn hô lớn: "Tất cả nghe lệnh, nếu ta chết, đồ sát tất cả mọi người Long Hổ Sơn!" Ánh mắt Diệp Bạch nheo lại, hắn không ngờ Uông Nguyên lại có khí phách đến vậy, ngay cả hắn cũng dám giết.

Có lẽ là Uông gia đã giao cho hắn một nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành.

Nhưng cũng đúng, Hạng Thiên dù sao cũng là một trong những cao tầng của Uông gia, nếu để Diệp Bạch dễ dàng mang Hạng Thiên đi, Uông gia còn gì đáng nói về sức mạnh đoàn kết nữa.

Diệp Bạch hô lớn: "Tiểu Hắc, mang Hạng Thiên qua đây!" Tề Tiểu Hắc tóm gáy Hạng Thiên, như một con chó chết, kéo hắn đến trước mặt Diệp Bạch.

Trên phiến đá xanh để lại một vệt máu kéo dài, nhưng dưới ánh trăng mờ nhạt không rõ ràng lắm.

Tề Tiểu Hắc nhìn sang trái phải một cái, thấp giọng nói: "Ta ở lại đi, cùng ngươi đối phó bọn họ." Diệp Bạch lắc đầu: "Không cần, mang người Long Hổ Sơn đi đi, bọn họ ở đây ta không thể thi triển hết sức.

Nhưng ngươi yên tâm, người này ta sẽ để sống giao cho ngươi." "Được, cẩn thận." Uông Nguyên không ngăn cản Tề Tiểu Hắc và đám người Long Hổ Sơn rời đi, mà thu hẹp vòng vây, tiến lên.

Nhưng bọn họ cũng rất cẩn thận, luôn giữ khoảng cách hơn năm mươi mét với Diệp Bạch.

Diệp Bạch một tay xách Hạng Thiên, mở miệng nói: "Người ở đây, ngươi tự mình lên lấy, để ta xem đảm thức của ngươi." Nhưng Uông Nguyên làm sao lại tự đặt mình vào nguy hiểm.

"Chi bằng Tam gia lùi lại, ta cho người đưa đại nhân Hạng Thiên

về?" Diệp Bạch cười cười: "Thế thì mất hứng quá.

Ngươi mang nhiều quân giới đến Long Hổ Sơn như vậy, ngoài việc giúp đỡ Hạng Thiên, hẳn cũng có ý đồ giữ ta lại đây chứ." Lần này, Uông Nguyên không trả lời.

Trong tình huống này, chỉ cần hắn ra lệnh nổ súng, dưới hỏa lực dày đặc, Diệp Bạch chắc chắn phải chết, trừ phi Diệp Bạch có thủ đoạn phi thiên độn địa.

Nếu có thể trừ bỏ Diệp Bạch, đối với Uông gia mà nói, lợi ích còn lớn hơn nhiều so với cái hại.

Lúc này, sát tâm của hắn bùng lên.

Có lẽ Diệp Bạch chết rồi, hắn cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt, nhưng chỉ cần là việc có lợi cho Uông gia, người Uông gia sẽ nghĩa vô phản cố mà làm!

Hiện tại điều duy nhất cần phải lo lắng là đại nhân Hạng Thiên vẫn còn trong tay Diệp Bạch.

Đội quân Uông gia mà hắn mang lên, phần lớn là thuộc hạ của đại nhân Hạng Thiên.

Nếu không đảm bảo an toàn cho đại nhân Hạng Thiên, e rằng hắn không thể ra lệnh cho những người này.

Chương 350

"Tam gia lo xa rồi, nhiệm vụ của ta chỉ là cứu đại nhân Hạng Thiên đi, chỉ cần Tam gia giao đại nhân Hạng Thiên ra, ta liền dẫn bọn họ xuống núi." Sát ý trong mắt Uông Nguyên làm sao giấu được Diệp Bạch, hắn cười cười, một cước đá Hạng Thiên ra, lấy ra Kim Quang Chú phù lục của Long Hổ Sơn.

"Thiên Địa Huyền Tông, Vạn Khí Bản Căn.

Quảng Tu Ức Kiếp, Chứng Ngô Thần Thông!" Cùng với chú ngữ được niệm ra, phù lục ngũ lăng trong tay Diệp Bạch đại phóng kim quang.

Thấy cơ hội này, Uông Nguyên đại hỉ, dứt khoát ra lệnh đám người Uông gia nổ súng.

Tiếng súng dày đặc, đạn như không tiếc mạng đổ dồn về phía Diệp Bạch.

Kim Quang Chú phù lục trong nháy mắt hóa thành một vệt kim quang bao bọc quanh người Diệp Bạch.

Dưới ánh đêm không sáng rõ trước cửa Long Hổ Sơn, Diệp Bạch đã hóa thành một tiểu kim nhân phát ra ánh sáng.

Bốp bốp bốp!

Đạn gặp kim quang như đụng vào kim loại, từng viên bật ra.

Diệp Bạch nhảy vọt lên, phiến đá xanh dưới chân vỡ vụn, thân hóa tàn ảnh, xông vào giữa đám người Uông gia, như sói vào đàn cừu mà tàn sát.

"A!" "Cứu mạng!" Tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Tốc độ của Diệp Bạch cực nhanh, người Uông gia căn bản không thể bắt kịp thân ảnh của hắn, chỉ cảm giác mắt lóe lên kim quang, đầu đã lìa khỏi thân, rơi xuống đất.

Súng mới tinh trong tay như những cây gậy nướng lửa, bị Diệp Bạch áp sát xé thành từng mảnh.

Trong khoảnh khắc, người Uông gia đã chết một phần nhỏ.

Làm sao có thể chống đỡ?

Nỗi sợ hãi lan truyền trong đám người Uông gia, những kẻ tâm trí không kiên định lập tức vứt súng bỏ chạy, lao về phía dưới núi.

"Không ai được chạy!" Uông Nguyên cuối cùng cũng ý thức được mình không nên ra lệnh nổ súng.

Với tâm lý có thù tất báo của Diệp Bạch, hắn chắc chắn phải chết.

Trong lúc hoảng loạn, hắn rút súng lục ra, bắn điểm xạ vào Diệp Bạch, xem ra, hắn vẫn còn ôm một tia hy vọng may mắn.

Giữa rừng súng mưa đạn, Diệp Bạch cảm giác kim quang trên người đang nhanh chóng mờ đi, hắn là năng lượng của phù lục sắp tiêu hao hết.

Nhưng, thời gian còn lại cũng đủ dùng rồi.

Trong trường, chỉ cần ai dám nổ súng vào Diệp Bạch, Diệp Bạch tất sẽ dùng thủ đoạn lôi đình trấn sát, duy chỉ còn lại Uông Nguyên.

Đêm tối mịt mờ, trước sơn môn trống trải bao trùm một màn sương đen nhàn nhạt, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, mùi máu tanh xộc vào mũi, nơi đây dường như đã biến thành Tu La tràng, sát lục vẫn tiếp diễn.

Mười giây sau, hơn trăm người Uông gia bị Diệp Bạch đồ sát không còn một ai.

Trên phiến đá xanh toàn là xác chết tàn tạ, máu tươi tụ lại trong các khe đá, chảy xuống phía thấp.

Diệp Bạch thu lại kim quang quanh thân, chậm rãi bước về phía Uông Nguyên, toàn thân không dính một giọt máu nào.

Uông Nguyên nghiến răng, nắm lấy cơ hội cuối cùng, nhắm vào giữa trán Diệp Bạch, bắn ra viên đạn cuối cùng trong súng lục.

Bốp!

Viên đạn phun ra, nhưng bị bàn tay trắng nõn mang theo ý chết chóc của Diệp Bạch bắt lấy.

Thấy vậy, Uông Nguyên cuối cùng cũng hiểu vì sao các cao tầng Uông gia lại nhiều lần nhượng bộ Diệp Bạch, hóa ra người này thật sự không thể chọc vào!

Người như vậy làm sao mà giết được!

Diệp Bạch vừa đi đến trước mặt Uông Nguyên, liền thấy Uông Nguyên ngã gục xuống đất, hóa ra là đã cắn vỡ độc nang, tự sát rồi.

"Con chó trung thành, đáng tiếc đi theo nhầm chủ nhân." Giẫm qua thi thể, Diệp Bạch lại ngồi xuống bên cạnh Hạng Thiên, kiểm tra một lượt.

Vận khí không tệ, vẫn còn hơi thở, trên người tuy có nhiều vết đạn, nhưng đều không phải vị trí trí mạng.

Lúc này, từ xa, một bóng dáng mảnh mai, thướt tha từ trong màn đêm chậm rãi bước đến, tiếng giày cao gót đạp trên phiến đá thanh thúy mạnh mẽ.

Diệp Bạch không ngẩng đầu cũng biết người đến là ai.

"Đến được bao lâu rồi?" "Vừa mới đến." Diệp Bạch đứng dậy, nhìn La Sát trong bộ đồ da đen và ủng da, cười nói: "Sao không ra tay,

những người này đều là người Uông gia các ngươi mà." La Sát cũng cười cười: "Vì sao phải ra tay, chúng ta hai bên trước đây không phải đã kết minh rồi sao." Diệp Bạch gật đầu: "Uông Nguyên đã nảy sát tâm với ta, là người của các ngươi ra tay trước." La Sát không mấy bận tâm: "Người đều chết sạch rồi, ai ra tay trước đã không còn quan trọng.

Ta tò mò là ngươi vừa rồi dùng thứ gì, phù lục của Long Hổ Sơn?" Diệp Bạch hai tay dang ra: "Phù lục cấp một, lá cuối cùng, ta dùng hết rồi." Thấy Diệp Bạch bộ dạng này, La Sát khẽ cười: "Yên tâm, ta có truyền thừa Quỷ Mẫu qua các đời, không hứng thú với những thứ này, chỉ là tò mò mà thôi." "Hy vọng là vậy.

Ma Quốc có thể bồi dưỡng ra Quỷ Mẫu, trong Thăng Long Đại Địa tự nhiên cũng có những thứ tương tự." La Sát gật đầu, đi đến trước mặt Hạng Thiên.

Xoay một vòng rồi, nàng mở miệng nói: "Lão Bạch bảo ta đến Long Hổ Sơn là để giúp Hạng Thiên kiềm chế ngươi.

Giết ngươi, là ý đồ nhỏ của Uông Nguyên tự mình, không phải mệnh lệnh của ta." Diệp Bạch cười cười, La Sát đây là đang muốn rũ bỏ trách nhiệm của mình.

"Đại Hắc Thiên ở Uông gia thế nào rồi?" "Không rõ, nghe nói hắn đã tiết lộ không ít bí mật.

Mấy ngày trước, lão Bạch đã phái ba tiểu đội trở lại dãy núi Côn Luân, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó." "Vậy Trương gia thế nào rồi?" La Sát liếc nhìn Diệp Bạch, "Đừng cứ truy hỏi ta mãi, ta không nợ ngươi." "Vậy được, ngươi xuống núi đi.

Đi giúp ta nhắn với đại lão Uông gia các ngươi rằng ta không hứng thú gia nhập Uông gia.

Còn nữa, sau này Cửu Môn chính là thế lực đối địch của Uông gia.

Trong địa giới Hồ Nam, ta không hy vọng thấy người Uông gia, nếu không ta sẽ tự mình sát lên lão sào Uông gia các ngươi, dạy các ngươi đạo lý làm người!" Sắc mặt La Sát hơi biến, cắn môi đỏ nói: "Cũng không phải ta ra lệnh, ngươi trút giận lên ta làm gì." "Chó cắn ta, ta luôn phải tìm chủ chó tính sổ chứ." "Uông Nguyên trước giờ rất nghe lời, mấy ngày trước hắn gặp lão Bạch, liền bắt đầu có ý đồ riêng rồi.

Ta sớm đã nói với ngươi, Bạch Cổ Phong không phải người tốt." Diệp Bạch tức cười: "Khả năng đổ vạ của ngươi thật là hạng nhất.

Bất kể có liên quan đến Bạch Cổ Phong hay không, ta giết nhiều người Uông gia các ngươi như vậy, làm sao mà bình phục được?

Còn Hạng Thiên này, ta nhất định phải giết hắn." La Sát nhìn Hạng Thiên đang nằm dưới chân, trong lòng khẽ thở dài.

Nếu là một nhân vật nhỏ bình thường, nàng còn có thể xoay xở được.

Nhưng nếu Diệp Bạch thật sự giết Hạng Thiên, Uông gia nhất định sẽ ra tay báo thù Diệp Bạch.

Trọng lượng của cao tầng Uông gia đâu phải chỉ nói suông.

"Thật sự muốn giết?

Không thể tha cho hắn một mạng sao?" La Sát vẫn còn ý định cứu Hạng Thiên.

"Người này sát lục quá nhiều, đáng phải chịu thiên khiển.

Chương 351

Hơn nữa, cao tầng Uông gia mà ta muốn giết, không chỉ có một người này." "Ý gì?" La Sát trừng mắt.

Diệp Bạch lười giải thích nhiều, hắn kéo Hạng Thiên, quay người đi về phía sơn môn.

"Diệp Bạch, ngươi còn muốn giết ai?" "Tự mình đoán đi, ai muốn đối phó ta, ta sẽ giết kẻ đó." "Ngươi thật sự nghĩ ta không dám ra tay với ngươi sao?" Thấy Diệp Bạch rời đi, La Sát lạnh giọng quát.

Diệp Bạch quay đầu lại, thần sắc bình tĩnh nói: "Thật lòng mà nói, ta không chắc có thể thoát khỏi không gian lưu đày của ngươi, nhưng ngươi hẳn cũng không có trăm phần trăm nắm chắc nhốt được ta.

Ngươi muốn động thủ, ta đứng yên tại chỗ, sẽ không phản kháng.

Nhưng nếu ta phá không gian thoát ra được, ngươi chết.

Nếu ta bị nhốt không thoát ra được, ta chết.

Ngươi muốn thử thì hai ta có thể đánh cược một phen, xem ai sống ai chết." Nói xong, Diệp Bạch cực kỳ dứt khoát, không hề quay đầu lại mà đi.

"Đáng chết!" La Sát mắng thầm, trong mắt hiện lên hắc mang, nhưng cho đến khi bóng Diệp Bạch biến mất, nàng vẫn không ra tay.

La Sát không dám đánh cược, thủ đoạn của Diệp Bạch quá nhiều, nàng thật sự không có đủ tự tin để nhốt được Diệp Bạch.

Hiện tại, nàng còn chưa cần vì Uông gia mà liều mạng với Diệp Bạch.

Tuy nhiên, La Sát vẫn cảm thấy trong lòng khí phẫn bất bình, nàng

quét mắt nhìn một vòng, cuối cùng đi đến trước thi thể Uông Nguyên, một cước giẫm nát đầu hắn, lồm cồm lạo xạo, lúc đó trong lòng mới dễ chịu hơn một chút.

Thấy sự kiện Long Hổ Sơn lắng xuống, trên đỉnh núi xa xa, bóng dáng tiểu đạo đồng đã chứng kiến toàn bộ quá trình cũng biến mất.

Diệp Bạch trở lại Thiên Sư Điện, mọi người Long Hổ Sơn đều tập trung ở đây.

Cảnh tượng Diệp Bạch đồ sát đám người Uông gia vừa rồi đều được mọi người nhìn thấy, nhất thời có chút không dám đến gần.

Trương Kế Lâm bước đến thấp giọng nói: "Sư đệ, người giết có phải hơi nhiều rồi không?

Ta sợ Uông gia sẽ không bỏ qua Long Hổ Sơn ta." Diệp Bạch hơi lắc đầu, vị sư huynh tiện nghi này cái gì cũng tốt, chỉ là có chút nhát gan sợ việc, không đủ quyết đoán.

"Sư huynh, Uông gia đến để đối phó Long Hổ Sơn, không giết sạch, lòng tặc của bọn họ sẽ không chết.

Tuy nhiên, Uông gia sau trận này, trong thời gian ngắn hẳn không có khả năng tập hợp thêm một đội vũ trang để vây núi nữa.

Đương nhiên, nếu sư huynh vẫn không yên tâm, cũng có thể đến Trường Sa của ta lánh nạn." Trương Kế Lâm gật đầu, nhưng vẫn mang vẻ sầu muộn.

Ngược lại Trương Kế Viễn lại rất hài lòng với hành động sát phạt của Diệp Bạch, hắn tiến lên đến bên cạnh Diệp Bạch nói: "Kế Học sư đệ, nếu đệ muốn học luyện đan chi thuật, có thể tùy thời đến tìm ta." Diệp Bạch không khỏi nở nụ cười, Long Hổ Sơn nổi tiếng có 'nhất tuyệt nhị pháp', Trương Kế Lâm tinh thông phù chú chi thuật, còn Trương Kế Viễn thì tinh thông đạo luyện đan.

Ngoài Long Hổ Đại Dược, hầu hết các loại đan dược quý giá của Long Hổ Sơn đều do Trương Kế Viễn luyện chế.

Ban đầu Diệp Bạch đã có ý muốn thỉnh giáo đạo luyện đan từ Trương Kế Viễn, nhưng người này mặt hiền tâm lạnh, không dễ giao thiệp, Diệp Bạch đang băn khoăn làm sao để kéo gần quan hệ với Trương Kế Viễn, không ngờ lần này lại tăng cao độ thiện cảm.

"Đa tạ Kế Viễn sư huynh." Trương Kế Viễn gật đầu, lại cùng Diệp Bạch nói chuyện vài câu, rồi nhanh chóng rời đi.

Ngoài sơn môn còn một đống xác chết, Trương Kế Viễn phải vội đi xử lý, hơn nữa người Uông gia để lại không ít vũ khí nóng, hắn định giữ lại hết.

Nếu sau này lại gặp phải nguy cơ tương tự, vũ khí nóng cũng có thể tăng thêm chút sức tự vệ cho bọn họ.

Sau đó, Diệp Bạch liền giao Hạng Thiên cho Tề Tiểu Hắc.

"Ngươi định xử lý thế nào?" "Trước hết rút hết máu, rồi từ từ hành hạ." Tề Tiểu Hắc nói.

Diệp Bạch cười cười, huyết mạch Bá Vương hẳn là một loại dược liệu nghiên cứu rất tốt, Tiểu Hắc quả nhiên rất hiểu ý hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, chim chóc trong rừng kêu vang, sương mù bao phủ, không khí ẩm lạnh.

Bên ngoài sơn môn Long Hổ Sơn, tàn huyết và vết máu đều đã được dọn sạch, mọi người đã dọn dẹp suốt một đêm, mới thiêu hết thi thể, rửa sạch vết máu.

Tuy nhiên, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi máu tanh, dường như đang kể lại cảnh tượng đẫm máu đêm qua.

Thiên sư Trương Kế Lâm bày một đạo đài tế tự đơn giản trước

cửa điện, dùng giấy vàng làm tiền vung vẩy, vì những tàn hồn đã khuất mà tụng niệm Vãng Sinh Chú của Đạo gia.

"Thái Thượng sắc lệnh, siêu nhữ cô hồn, quỷ mị nhất thiết, tứ sinh triêm ân." Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc mặc thường phục, xuất hiện ngoài cửa điện, chuẩn bị quay về Trường Sa.

Về phần Hạng Thiên, đã sớm đi gặp Vô Lượng Thiên Tôn.

Đêm qua, y bị Tề Tiểu Hắc treo trên xà nhà, rút cạn máu tươi hành hạ suốt một đêm, đến sáng hôm nay thì trút hơi thở cuối cùng.

Thi thể của Hạng Thiên thì bị Diệp Bạch cất vào trong không gian, Tề Tiểu Hắc muốn mang nó về tộc địa để tế điện những tộc nhân đã khuất.

Đại thù được báo, Tề Tiểu Hắc thấy nhẹ nhõm đi nhiều, nét sầu muộn giữa hai hàng lông mày cũng vơi đi đôi chút.

"Sư đệ, nhất lộ thuận phong!" Một đám đạo nhân bối chữ "Kế" tiến lên nói.

Diệp Bạch gật đầu, lần lượt cáo biệt, sau khi nhận lấy bình sứ nhỏ mà Trương Kế Viễn nhét vào tay, liền cùng Tề Tiểu Hắc lên đường trở về Trường Sa.

Trên đường, Diệp Bạch mở bình sứ ra, bên trong là ba viên Long Hổ Kim Đan.

Long Hổ Kim Đan khác với Long Hổ Đại Dược có thể tăng trưởng tu vi nội lực, dược lực của Long Hổ Kim Đan thuần hậu, có thể dùng để giữ mạng người vào thời khắc nguy nan, là bảo dược cứu mạng hiếm có.

Đan này cực kỳ khó luyện chế, Trương Kế Viễn có thể cho Diệp Bạch ba viên, cũng coi như đã xuống vốn lớn.

Hai ngày sau, trong thành Trường Sa, chiếc ô tô màu đen chở Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc bị người ta chặn lại ở ngã tư.

Hàng rong trên phố huyên náo, nhà nhà treo đèn lồng đỏ, dán câu đối đỏ, người đông như mắc cửi, một khung cảnh phồn vinh thịnh vượng.

Mùa đông năm 1934, đúng vào dịp cuối năm.

Diệp Bạch ngồi trong xe nhìn ra ngoài, không khỏi khẽ thở dài: "Cảnh tượng này e rằng chẳng kéo dài được mấy năm nữa." Theo Diệp Bạch, chỉ còn ba năm nữa là đến cuộc chiến tranh xâm lược toàn diện, Trường Sa khó mà tự bảo vệ mình trong tình thế hiểm nghèo sắp tới.

Tài xế Thuận Tử không nhịn được nói: "Tam gia nói gì vậy, Trường Sa có Cửu Môn, nhất định sẽ phồn vinh mãi mãi." "Hy vọng là vậy." Diệp Bạch không nói nhiều, mà hỏi: "Duyên Thọ Đan đã gửi cho Mã đại soái ở Tứ Xuyên chưa?" Thuận Tử gật đầu: "Sau khi phu nhân luyện chế xong, đã để tôi đích thân hộ tống qua đó.

Mẹ của Mã đại soái sau khi uống Duyên Thọ Đan, ngày thứ hai đã có thể xuống bếp nấu cơm.

Mã đại soái nhờ tôi chuyển lời tới ngài, ân tình này ông ấy nhận, Cửu Môn có chuyện, ông ấy sẽ có mặt ngay khi được gọi." Diệp Bạch lắc đầu: "Cái gì mà có mặt ngay khi được gọi.

Giúp ông ta không phải vì lợi ích, chỉ hy vọng ông ta có thể làm nhiều việc có ý nghĩa hơn cho quốc gia và nhân dân." "Tam gia luôn nhìn xa trông rộng, làm việc ắt có thâm ý." Diệp Bạch cười nói: "Công phu nịnh hót của ngươi đúng là ngày càng tiến bộ." Thuận Tử cười hì hì, mắt nhìn thẳng về phía trước, chuyên tâm lái xe.

Diệp Bạch nhìn dòng người cuộn trào ngoài cửa sổ, thầm nghĩ:

“Năm nay Diệp gia chúng ta làm ăn không tệ, trước tết nên phát thêm chút phúc lợi cho anh em.” “Tam gia, phúc lợi của Diệp phủ chúng ta đã đủ tốt rồi, còn tốt hơn các nhà khác trong Cửu Môn không ít.

Nếu không phải chúng ta tuyển người nghiêm ngặt, người muốn vào Diệp phủ có thể xếp hàng từ đây tới tận Bắc Bình.” Diệp Bạch có chút buồn cười trước lời của Thuận Tử, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Tiền là vật chết, người là vật sống, chúng ta không thể làm nhà tư bản độc ác được, Tết nhất không phát hồng bao là tuyệt đối không được.” “Vâng.” Thuận Tử tuy không hiểu tư duy cứ đến lễ Tết là phải phát tiền của Diệp Bạch, nhưng vẫn gật đầu nhận lời.

Thuận Tử đưa Tề Tiểu Hắc về phủ đệ trước, sau đó mới quay xe về Diệp phủ.

Bạch Tri Hi đã về Trường Sa từ mấy ngày trước, hiện đang ở mật thất dưới nước xử lý công việc của Cửu Môn.

Chương 352

Sau khi thế lực Cửu Môn ngày càng lớn mạnh, những việc cần quyết sách đều do vợ chồng Diệp Bạch quyết định.

Sau khi Diệp Bạch giúp Bạch Tri Hi xử lý xong công việc, liền kể lại chuyện xảy ra ở Long Hổ Sơn.

Bạch Tri Hi nằm trong lòng Diệp Bạch, khẽ nhíu mày: "Nói như vậy, chàng và Uông gia đã hoàn toàn vạch mặt nhau rồi?" "Vẫn còn giữ lại chút đường lui, dù sao cũng là người của Uông gia nổ súng với ta trước.

Nhưng Hạng Thiên chết trong tay ta, đợi Uông gia thoát khỏi vũng lầy, e là vẫn sẽ báo thù." Bạch Tri Hi nghĩ đến mối quan hệ giữa nàng và Bạch Cổ Phong, lật người ngồi trên đùi Diệp Bạch, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Vậy chàng định làm thế nào?" Diệp Bạch hôn lên đôi môi anh đào quyến rũ của nàng một cái, cười nói: "Trước tiên theo dõi chặt chẽ các tai mắt ngầm của Uông gia trong Hồ Nam, ngầm tích trữ thực lực, đợi Uông gia và Trương gia đấu xong phân thắng bại rồi tính tiếp." "Được, thiếp nghe chàng." Bàn bạc xong, hai người âu yếm trong mật thất một lúc thì bị Tiểu Giao Nhân bên ngoài tấm kính cắt ngang.

Chỉ thấy nó tức giận đập vào cửa kính, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Diệp Bạch, miệng lẩm bẩm thứ giao ngữ mà Diệp Bạch không hiểu, dường như đang chửi mắng gì đó.

Diệp Bạch có chút không hiểu, Bạch Tri Hi khẽ cười nói: "Nó đang giận chúng ta đấy." "Giận chúng ta chuyện gì?" "Còn nhớ con Bạch Tu Long Ngư không?

Sau khi thiếp mang nó về, nó đã định cư dưới đáy hồ.

Hôm qua, nó dẫn theo Thoát Xác Quy ăn trộm không ít cây non Nguyệt Hoa Thảo." "Ăn bao nhiêu?" "Không nhiều lắm, chỉ tổn thất bốn năm cây." "Bốn năm cây?

Con Bạch Tu Long Ngư chết tiệt này, chẳng có tác dụng gì, lại còn chuyên đi ăn trộm bảo bối." Diệp Bạch có chút đau lòng, Nguyệt Hoa Thảo là nguyên liệu chính của Trú Nhan Đan, cần dùng nước mắt của Tiểu Giao Nhân làm phân bón mới có thể trồng được, lại có thời gian sinh trưởng dài, thêm vào đó Tiểu Giao Nhân cũng sẽ tự mình ăn trộm nên sản lượng không nhiều.

Bốn năm cây non Nguyệt Hoa Thảo nếu trồng thành công, đủ để luyện chế hơn mười viên Trú Nhan Đan.

"Bạch Tu Long Ngư đâu?

Tiểu Giao Nhân không xé sống nó ra à?" "Nó thông minh lắm, như con lươn vậy, dẫn Thoát Xác Quy trốn vào lớp bùn dưới đáy hồ, ngay cả thiếp cũng không tìm thấy." Diệp Bạch khẽ thở dài: "Được rồi, chuyện này ta xử lý, phải cho cái vị tổ tông nhỏ này một lời giải thích." An ủi Tiểu Giao Nhân một chút, Diệp Bạch nhảy xuống hồ, tìm thấy Bạch Tu Long Ngư và Thoát Xác Quy trong một vũng bùn.

Ai ngờ vừa gặp mặt, Bạch Tu Long Ngư lại khóc lóc với Diệp Bạch trước: "Hu hu...

Diệp...

Tam gia, ngài cuối cùng cũng về rồi.

Mấy ngày nay ta và Quy huynh sắp bị tiểu ma vương đó hành hạ đến chết, chỉ có thể trốn trong bùn, sống qua ngày bằng hạt cỏ nước." "Vậy Nguyệt Hoa Thảo không phải ngươi ăn?" "Nguyệt Hoa Thảo?

Chẳng lẽ là mấy cây cỏ phát sáng đó?" Diệp Bạch gật đầu không biểu cảm.

Bạch Tu Long Ngư trong lòng đã có kế, vội nói: "Thực sự là do tiểu ma vương đó quá đáng ghét, cướp đồ ăn của ta và Quy huynh, ta mới không nhịn được ăn mất mấy cây non.

Ngài nói xem có đúng không Quy huynh?" Nói xong, Bạch Tu Long Ngư dùng đuôi quất Thoát Xác Quy một cái, Thoát Xác Quy không biết chuyện gì xảy ra, nhìn Diệp Bạch rồi vội vàng gật đầu lia lịa.

Diệp Bạch thở dài một hơi, lười hỏi thêm, đe dọa Bạch Tu Long Ngư: "Nguyệt Hoa Thảo là của ta, nếu thiếu thêm một cây, ta sẽ nướng sống ngươi." Bạch Tu Long Ngư vội nói: "Tam gia, vậy có thể cho ta một chỗ không, hồ này lớn quá, cái bể cá trước kia ta thấy rất tốt." "Trong nhà nhỏ quá không đặt vừa bể cá, các ngươi cứ hòa thuận với nhau đi." Nói xong, Diệp Bạch lại ném Bạch Tu Long Ngư và Thoát Xác Quy xuống hồ.

Không quan tâm đến màn tương ái tương sát của Tiểu Giao Nhân và Bạch Tu Long Ngư, Diệp Bạch bế Bạch Tri Hi vào phòng ngủ, tiếp tục vận động còn dang dở lúc nãy.

Thời gian thoáng cái đã là một tháng sau.

Hôm ấy, Trương Nhật Sơn đã lâu không xuất hiện bỗng nhiên có mặt tại đình giữa hồ ở hậu viện Diệp phủ.

Hai tháng trước, Diệp Bạch đã bắt đầu sắp xếp hành động ám sát Hoắc Hoa Đức, một nhân vật cao tầng của Uông gia đang ở Anh.

Ban đầu Diệp Bạch định để Trương Nhật Sơn và Tề Tiểu Hắc thực hiện, nhưng xét thấy hai người đều chưa từng ra nước ngoài, không quen thuộc với môi trường bên đó, Diệp Bạch bèn để Tề Tiểu Hắc ở lại, cử Giải Cửu và Trương Nhật Sơn đi.

Dù sao Giải Cửu cũng thông thạo nhiều ngoại ngữ, tầm nhìn đại

cục và năng lực mưu lược hơn xa Tề Tiểu Hắc, phối hợp với Trương Nhật Sơn, tỷ lệ ám sát thành công sẽ cao hơn, cũng không dễ gây ra rắc rối.

Nay Trương Nhật Sơn và Giải Cửu đã thuận lợi trở về, rõ ràng là hành động ám sát đã thành công.

Nhìn mặt hồ phẳng lặng, Diệp Bạch chậm rãi nói: "Trụ cột lớn nhất của Uông gia ở nước ngoài đã sụp đổ, đủ để chúng phải luống cuống một thời gian.

Điều đáng tiếc duy nhất là lần này thực sự đã vạch mặt với Uông gia, khó mà cứu vãn được nữa." Dường như nghĩ đến điều gì đó, Diệp Bạch lại quay đầu hỏi: "Nhật Sơn, lần này huynh ra nước ngoài có cảm xúc gì?" "Trong nước và ngoài nước là hai thế giới." Diệp Bạch gật đầu, thở dài: "Phải, là hai thế giới, nhưng chúng ta sớm muộn cũng sẽ đuổi kịp." Sau khi cùng Trương Nhật Sơn trò chuyện về một số đại sự quốc gia, Diệp Bạch lại chuyển chủ đề sang việc bồi dưỡng Ám Bộ.

Hiện tại, thành viên Ám Bộ có ba trăm bốn mươi lăm người, trong đó hơn ba trăm người phân tán khắp nơi, thu thập tình báo cho Diệp phủ.

Những người này là tai mắt lớn nhất của Diệp Bạch.

Bốn năm mươi người còn lại đều là cao thủ thân thủ nhanh nhẹn, giỏi ám sát, hạ mộ.

Dưới sự bồi dưỡng của Diệp Bạch và Trương Nhật Sơn, họ tinh thông thương pháp, ẩn nấp, cơ quan trong mộ, dịch dung chi đạo...

Khi Trương Nhật Sơn và Giải Cửu đến Anh thực hiện ám sát, họ đã mang theo một tiểu đội từ trong số này.

"Chuyện ta giết người ở Long Hổ Sơn chắc huynh đã biết rõ,

nhưng có một điểm huynh chắc không biết, ta đã giao dịch với Long Hổ Sơn, đổi lấy tâm pháp nội công của họ.

Tuy không thể tinh diệu bằng Tử Hà của ta, nhưng lại phù hợp hơn cho Ám Bộ tu luyện." "Ý của Tam gia là?" "Ta muốn tách Ám Bộ ra, chia thành ba phần.

Phần lớn nhất vẫn do huynh thống lĩnh, một phần giao cho Tề Tiểu Hắc, một phần cho Giải Cửu." Trương Nhật Sơn gật đầu, nhưng nghi hoặc nói: "Hắc gia không phải vẫn là đương gia của Cửu Môn sao?" "Báo thù xong, hắn không còn tâm tư làm đương gia nữa.

Môn phái của hắn sẽ bị tách ra, do Diệp phủ tiếp quản." Diệp Bạch thở dài một hơi: "Ta sợ hắn rảnh rỗi sinh bệnh, ta sẽ phân một số cao thủ từ Ám Bộ cho hắn, sau này hắn sẽ chuyên cùng ta đi hạ mộ." Trương Nhật Sơn cười: "Tam gia vẫn thích hạ mộ." Diệp Bạch cũng cười: "Sống trên đời, phải tìm chút niềm vui.

Không giấu gì huynh, ta đã nói với phu nhân rồi, đợi Ám Bộ cải tổ xong, sẽ cùng nàng chu du thế giới, đi khắp nơi xem một chút, cũng tiện thể hạ mộ." "Tam gia muốn cải tổ Ám Bộ thế nào?" Diệp Bạch nhìn Trương Nhật Sơn một cái: "Ám Bộ do một tay huynh tạo ra, có một số chuyện ta phải nói rõ với huynh.

Quy mô của Ám Bộ ngày càng lớn, đã có nguy cơ bị lộ, không còn phù hợp với mô hình phát triển cũ nữa.

Vì vậy ta định chia nó thành ba bộ: Thiên Bộ, Địa Bộ và Nhân Bộ." "Thiên Bộ có quy mô lớn nhất, vẫn do huynh chấp chưởng, chủ yếu là thâm nhập, phụ là tình báo và ám sát.

Bất kể là Hồng đảng, Quả đảng, hay người Nhật, các huynh đều phải chui vào đó ẩn mình, chuẩn bị cho cục diện hỗn loạn sau này." "Địa Bộ quy mô lớn thứ hai, do Giải Cửu chấp chưởng, phối hợp với việc phát triển thương nghiệp trong và ngoài nước, kiếm tiền cho

Diệp phủ phát triển, quản lý tài chính của ba bộ." "Nhân Bộ quy mô nhỏ nhất, để Tề Tiểu Hắc quản lý.

Huynh điều những người có thân thủ tốt nhất trong Ám Bộ ra, số lượng không cần nhiều, hơn hai mươi người là được.

Họ sẽ được trang bị Kim Cương Tán, Bàn Sơn Quật Tử Giáp hàng nhái, bí dược Xích Đan của Mạc Kim, sau này chỉ chuyên hạ mộ, không đụng đến những thứ khác của Ám Bộ." Trương Nhật Sơn gật đầu.

Diệp Bạch nghĩ một lúc rồi nói: "Tuy Ám Bộ trung thành tuyệt đối, nhưng con người cũng cần lợi ích thúc đẩy.

Ban đầu ta định truyền tâm pháp Long Hổ Sơn cho Ám Bộ, nhưng Thiên sư Long Hổ Sơn đã có giao ước với ta, pháp này không thích hợp để truyền bá rộng rãi." "Vì vậy trong một tháng qua, ta đã lấy tâm pháp Long Hổ Sơn và Tử Hà làm tham chiếu, kết hợp với pháp hô hấp thổ nạp của Bàn Sơn, tạo ra một môn tâm pháp nội công đơn giản, tên là Trường Sinh Quyết.

Tuy tâm pháp này kém xa tâm pháp Long Hổ Sơn, và giới hạn không cao, nhưng phối hợp với bí dược luyện khí của Long Hổ Sơn, vẫn có thể luyện ra nội lực, cường thân kiện thể." "Này, đây là tâm pháp, huynh xem trước đi." Nói rồi, Diệp Bạch ném ra một cuốn sách nhỏ.

Trương Nhật Sơn là một trong số ít người trong Ám Bộ luyện được Tử Hà.

Dưới sự cung cấp đan dược của Diệp Bạch, Tử Hà của hắn đã tiến giai đến tầng thứ hai, cũng được coi là thiên phú dị bẩm.

Các kinh mạch vận chuyển chu thiên mà Diệp Bạch mô tả trong sách đa phần đều tham chiếu từ Tử Hà, hắn tự nhiên có thể hiểu

được.

Thấy Trương Nhật Sơn đã xem xong, Diệp Bạch lại nói: "Bí dược luyện khí của Long Hổ Sơn, chế độ điểm cống hiến được mở trong nội bộ Cửu Môn đều có thể mở cho Ám Bộ.

Chỉ cần họ có đủ công tích, cái gì cũng có thể đổi, nhưng việc bảo mật vẫn phải làm tốt, nếu không những vật kéo dài tuổi thọ, giữ gìn nhan sắc bị lộ ra ngoài sẽ dễ gây ra đại loạn.

Chuyện này do huynh toàn quyền phụ trách, tuyệt đối không được có sơ suất." "Vâng." Hai người trò chuyện xong, Trương Nhật Sơn có vẻ không mấy hứng khởi, chuẩn bị rời đi.

Ám Bộ do chính mình nuôi lớn bị tách ra, trong lòng ít nhiều cũng có chút không thoải mái.

Nhìn bóng lưng Trương Nhật Sơn rời đi, Diệp Bạch đột nhiên lên tiếng: "Thiên Bộ do huynh phụ trách, nếu Trương gia rơi vào thế yếu trong cuộc đối đầu, huynh có thể ra tay giúp họ.

Chương 353

Nhưng cũng phải nhớ kỹ, quá do bất cập!" Nghe vậy, Trương Nhật Sơn lộ ra một nụ cười hiếm thấy, quay đầu lại cúi chào ra vẻ: "Tạ Tam gia." Diệp Bạch bất đắc dĩ lắc đầu, phất tay: "Nói chuyện nửa ngày, chỉ có câu này là chân thành nhất.

Đi đi, đừng làm phiền ta." Những ngày tiếp theo, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi cả ngày ngâm mình trong mật thất, xem xét hồ sơ của các thành viên Ám Bộ.

Ai phù hợp phân vào Thiên Bộ, ai phù hợp vào Địa Bộ, đều phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Sau khi phân phối nhân sự xong, Diệp Bạch liền triệu tập Tề Tiểu Hắc vừa từ tộc địa trở về, Giải Cửu ở Thượng Hải và Trương Nhật Sơn đến Diệp phủ, phân công nhiệm vụ và sứ mệnh tiếp theo cho Ám Bộ.

Lại bận rộn thêm một tháng, vợ chồng Diệp Bạch mới giải quyết xong một đống việc vặt.

Hiện tại, dưới trướng Diệp Bạch nhân tài đông đúc.

Mỗi người đều có một hồ sơ thông tin được cất giữ trong mật thất dưới nước.

Trương Nhật Sơn, soái tài, nếu thang điểm 100 thì độ trung thành đạt 80 điểm.

Nhược điểm duy nhất là khi xử lý chuyện của Trương gia, Trương Nhật Sơn rất dễ mất chủ kiến, sẽ lo ngại đến lợi ích của Trương gia.

Về điểm này, Diệp Bạch cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý, dù sao

không có Trương Nhật Sơn, Ám Bộ cũng không có được vinh quang như hiện tại.

Lúc ban đầu thu phục Trương Nhật Sơn, Diệp Bạch cũng từng thử thay đổi, nhưng sự trung thành của Trương gia đã nằm trong huyết mạch, không thể thay đổi.

Giải Cửu, mưu lược nhân tài, ở thời cổ đại chính là mạc liêu hàng đầu, đối với thương nghiệp có trực giác vô cùng nhạy bén, chú ý chi tiết, tầm nhìn đại cục mạnh.

Vì mối quan hệ với Bạch Tri Hi, độ trung thành của người này còn cao hơn Trương Nhật Sơn vài phần, gần 90 điểm.

Diệp Bạch đã giao toàn quyền kinh doanh ở hải ngoại cho Giải Cửu, còn trang bị cho Giải Cửu một Địa Bộ, có thể thấy kỳ vọng vào hắn lớn đến mức nào.

Tề Tiểu Hắc, được coi là tướng tài, võ lực cao, có nhiều tiểu thông minh, nhưng không thích hợp làm thống soái.

Điểm này có thể thấy qua mấy năm hắn làm đương gia Cửu Môn, thế lực dưới trướng vẫn cứ làng nhàng, bản thân hắn với tư cách đương gia thì rất lười biếng.

Nếu không phải mọi người đều biết sau lưng Tề Tiểu Hắc là Diệp Bạch, các bến tàu, sòng bạc dưới trướng hắn đã sớm bị Bán Tiệt Lý và Hoắc gia nuốt chửng.

So với hai người trên, độ trung thành của Tề Tiểu Hắc cao nhất, gần như tuyệt đối.

Lục Thuận, đại quản gia của Diệp phủ, tài xế trung thành của Diệp Bạch, Diệp phủ có được trật tự ngăn nắp đều là công lao của ông.

Và ông cũng vì tránh hiềm nghi, chưa bao giờ tham gia vào chuyện

của Ám Bộ, độ trung thành 95 điểm.

Hắc Bối Lão Lục, đao pháp sắc bén, võ lực cao, tính cách quái dị.

Trong nguyên tác là một trong các đương gia Cửu Môn, sau khi bị Diệp Bạch thu phục, vẫn luôn trông coi địa bàn ở tửu lầu Đức Vận, độ trung thành vừa đủ điểm, không có chí lớn, không thích hợp bồi dưỡng.

Khương Vũ, em trai của Khương Thiền Y, sau khi đến Trường Sa đã gia nhập Diệp phủ, trở thành một hộ vệ gác cổng, lưng hùm vai gấu, áp lực cực lớn.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, thoáng cái đã là năm năm sau.

Nhật Bản toàn diện xâm lược Trung Hoa, Quả đảng liên tiếp bại trận, vùng đất Thăng Long chìm trong chiến hỏa loạn lạc.

Tại địa giới Tứ Xuyên, bên bìa một khu rừng rậm rạp, Tề Tiểu Hắc đang dẫn mấy thành viên Nhân Bộ đào hầm đạo mộ.

Nói cho chuẩn, là đang làm công tác bảo vệ văn vật.

Trong mộ huyệt, Diệp Bạch cầm một ngọn đèn treo sáng rực, soi rọi toàn bộ chủ mộ thất.

Góc đông nam có một ngọn nến, nhưng đã tắt.

Còn Bạch Tri Hi mặc áo khoác trắng, đeo khẩu trang trắng, đang tỉ mỉ ghi chép thông tin bên cạnh quan tài.

“Diệp Bạch, ánh sáng mạnh hơn một chút!

Thiền Y, mau đến chụp ảnh!

Dưỡng khí vào phòng rồi, những bức bích họa này không giữ được lâu đâu.” “Vâng vâng.” Khương Thiền Y luống cuống lấy ra chiếc máy ảnh cồng kềnh.

“Hoa văn trên quan tài là hoa văn cổ điển hình, thường xuất hiện vào thời Đường Tống.” Bạch Tri Hi vừa ghi chép, vừa thò đầu vào trong quan tài quan sát.

Chủ mộ toàn thân mọc đầy lông trắng, móng tay đen kịt và dài ngoẵng, dường như đã thi biến được một nửa thì bị dừng lại.

Nhìn kỹ hơn, chỉ thấy giữa mi tâm bị cắm một thanh chủy thủ màu đỏ, chính là “Cửu Môn”.

“Đồ bồi táng rất nhiều, đa phần là ngọc khí và đồ sứ, không có đồ Đường Tam Thải và các vật bồi táng mà người thời Đường thường dùng.

Sơ bộ phán đoán là người thời Tống.” Năm năm qua, Diệp Bạch cùng Bạch Tri Hi, Khương Thiền Y dẫn theo một đám người đi khắp nam bắc Việt Nam, ngoài việc du sơn ngoạn thủy, cũng đã mở hết những ngôi mộ cổ có thể tìm thấy.

Ngôi mộ cổ thời Tống này từng được đạo nhân Bàn Sơn ghé thăm, vị trí được ghi lại trong tàng thư thất của Bàn Sơn.

Dựa vào thông tin do tiền bối Bàn Sơn để lại, Diệp Bạch không mất nhiều thời gian đã tìm thấy nó.

Nhìn Bạch Tri Hi và Khương Thiền Y đang chụp ảnh bích họa, suy đoán thân phận chủ mộ, Diệp Bạch lại tập trung tâm trí vào hệ thống. [Mộ Khang Vương thời Tống: Nằm trong bồn địa Tứ Xuyên, địa thế phức tạp, linh khí dồi dào.

Do bị nước mưa xâm thực, phần lớn cơ quan cạm bẫy đã mất tác dụng.] [Cấp độ nguy hiểm: Sơ cấp!] [Rương báu ẩn chứa: Rương Báu Đồng!] Lại là một Rương Báu Đồng, hy vọng mở ra được thứ gì đó tốt đẹp.

Diệp Bạch mở rương báu, chỉ thấy một thanh trường kiếm thẳng

tắp lóe lên ánh sáng lạnh lẽo xuất hiện trong hệ thống. [Uyên Hồng Kiếm: Nguồn gốc từ thế giới Tần Thời Minh Nguyệt, bội kiếm của Cái Nhiếp, truyền nhân Tung Kiếm Thuật của Tung Hoành gia.

Do thợ rèn kiếm giỏi nhất Đại Việt dùng Ngũ Kim và Tàn Hồng luyện thành, chất liệu đặc thù, lưỡi kiếm sắc bén, là bảo kiếm tốt nhất đương thời.] "Tốt nhất đương thời?" Đánh giá này của hệ thống có hơi cao.

Diệp Bạch hứng thú với thanh Uyên Hồng Kiếm này, trực tiếp lấy nó ra khỏi hệ thống.

Uyên Hồng không có vỏ, ánh sáng trắng bạc nhàn nhạt tỏa ra từ lưỡi kiếm như bạch ngọc.

Theo chân khí của Diệp Bạch rót vào, ánh sáng rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Diệp Bạch khẽ vung, kiếm khí rời khỏi thân kiếm, phiến đá cứng rắn dưới chân bị rạch một vết kiếm sâu hoắm.

Quả nhiên sắc bén, thật không biết kiếm trong Tần Thời Minh Nguyệt được làm bằng gì, mỗi thanh dường như đều có thể phát sáng.

Trên phần đầu lưỡi kiếm gần chuôi, khắc hai chữ Tần triện to "Uyên Hồng".

Khương Thiền Y lập tức bị thanh Uyên Hồng có ngoại hình cực cao trong tay Diệp Bạch thu hút, đôi mắt nhìn chằm chằm vào nó.

Mãi cho đến khi Bạch Tri Hi gõ vào đầu nàng một cái, mới kéo suy nghĩ của Khương Thiền Y trở lại.

"Mau làm việc, đợi ra ngoài rồi để Diệp Bạch cho em chơi thỏa thích." "Vâng." Khương Thiền Y ấm ức xoa đầu.

Chương 354

Về việc Diệp Bạch có thể mở ra bảo vật từ trong mộ huyệt, Bạch Tri Hi đã sớm biết nội tình, số lần nhiều rồi nên cũng không còn ngạc nhiên.

Cầm Uyên Hồng múa thử vài chiêu đơn giản, Diệp Bạch liền cất nó vào không gian hệ thống.

Thanh kiếm này và "Cửu Môn" có độ sắc bén tương đương, là một thần binh hiếm có.

Sau này dùng nó để đối phó với thi thể chủ mộ, sẽ không cần phải rửa chủy thủ nữa.

Sau khi Bạch Tri Hi hoàn thành công việc ghi chép văn vật, liền bảo Diệp Bạch đặt lại nắp quan tài, rồi vội vã cùng Khương Thiền Y ra ngoài.

Bên ngoài, Tề Tiểu Hắc dẫn huynh đệ Nhân Bộ cắm trại bên bờ suối, cơm nước đã nấu xong, Diệp Bạch và mọi người ra là có thể ăn ngay.

Trong năm năm qua, Diệp Bạch đã mở hết những ngôi mộ có thể mở.

Cộng với Rương Báu Đồng vừa rồi, tổng cộng nhận được bốn Rương Báu Đồng, mười hai túi phúc.

Túi phúc hoàn toàn dựa vào vận khí, trong mười hai túi, Diệp Bạch mở được rất ít đồ tốt, chỉ có ba món có ích với hắn.

Bảo vật tốt nhất là ba lạng Canh Kim, đến từ khoáng sản quý hiếm để luyện chế pháp bảo trong Phàm Nhân Tu Tiên Truyện.

Tiếc là thứ này không thể nấu chảy, sau khi Diệp Bạch giao cho

Mặc Vũ, đến nay vẫn chưa có tin tức, có lẽ vẫn đang nằm ăn bụi trong kho của Mặc Vũ.

Thứ hai, trong túi phúc còn mở ra một cây Kháng Long Giản, cũng là một thần binh không tồi.

Kháng Long Giản đến từ loạt phim điện ảnh Địch Nhân Kiệt, dài mà không có lưỡi, có bốn cạnh, dài bốn thước thuộc loại binh khí ngắn, lợi cho bộ chiến.

Diệp Bạch từng thử qua, giản này cực nặng, người không có sức lớn không thể sử dụng tự nhiên, sức sát thương vô cùng đáng kể, dù cách lớp áo giáp cũng có thể đập chết người.

Hơn nữa, trong chuôi giản có một cơ quan máy móc, khi khởi động có thể phát ra chấn động tần số cao.

Khi chạm vào các binh khí khác, dựa vào cảm giác tay và sự thay đổi âm thanh có thể tìm ra vết nứt trên binh khí đó, lúc này tấn công mạnh vào vị trí đó, binh khí sẽ gãy ra từ vết nứt.

Đồng thời, khi khởi động, nó sẽ phát ra âm thanh như sóng siêu âm hoặc sóng hạ âm, có thể phá vỡ ảo ảnh.

Diệp Bạch cũng đã giao vật này cho Mặc Vũ, hy vọng hắn có thể tìm hiểu nguyên lý Thăng Long của nó, làm nhái một lô Kháng Long Giản trang bị cho Nhân Bộ.

Khả năng phá trừ hư ảo của Kháng Long Giản rất thích hợp để hạ mộ, cùng với Kim Cương Tơ một công một thủ, bổ sung cho nhau.

Về món đồ hữu dụng cuối cùng mở ra từ túi phúc, đó là một bộ Kim Lũ Ngọc Y.

Khi Diệp Bạch vừa lấy vật này ra khỏi hệ thống, bộ ngọc y tỏa ra một mùi hôi tanh nồng nặc, cũng không biết hệ thống đã đào nó lên từ ngôi mộ hoang nào.

Ai cũng biết, Kim Lũ Ngọc Y là trang phục liệm có quy cách cao nhất thời Hán.

Hiện tại trong nước chiến loạn, văn vật bảo vệ không đúng cách, độ hoàn chỉnh của bộ Kim Lũ Ngọc Y này e là độc nhất vô nhị trên thế giới, giá trị cực cao.

Mở được vật này từ túi phúc cũng không lỗ.

Ngoài túi phúc, Rương Báu Đồng mới là hy vọng của Diệp Bạch.

Rương báu có bảo đảm, đồ mở ra tuy cũng có thứ rác rưởi, nhưng đều là đồ vật đến từ các thế giới khác, rất hiếm có.

Trong ba Rương Báu Đồng này, món bảo bối khiến Diệp Bạch hài lòng nhất là một quả Đại Sư Cầu từ thế giới Pokémon.

Có quả Đại Sư Cầu này, Diệp Bạch cũng có thể vận chuyển một số sinh vật sống có kích thước lớn.

Ví dụ như Tiểu Hắc, sau khi hóa rồng, hình thể vẫn đang tăng lên, xe tải quân dụng căn bản không thể chứa nổi nó, khiến Diệp Bạch chỉ có thể thả nó ở ngoài tự nhiên.

Có Đại Sư Cầu trong tay, có thể mang theo Tiểu Hắc bên mình bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, Rương Báu Đồng còn mở ra một bộ thiết bị cơ động lập thể.

Vật này đến từ một thế giới người khổng lồ nào đó, sử dụng thiết bị cơ động lập thể có thể di chuyển trong rừng cây, khu nhà cửa bằng cách lướt, đu dây, giống như Người Nhện.

Trong thế giới người khổng lồ, người bình thường chính là dựa vào thiết bị này để đối phó với những người khổng lồ cao lớn.

Khi chiến đấu, máy bắn tương ứng ở hông bắn ra móc cố định,

thường cố định trên người người khổng lồ hoặc công trình kiến trúc, sau đó dùng khí gas để quay dây cáp lại, giúp cơ thể di chuyển với tốc độ cao, lợi dụng sự cơ động tốc độ cao này để chiến đấu.

Có thể nói, nếu thực sự có thể thông thạo thiết bị này, thì sẽ giống như một Người Nhện nhỏ, đến thế giới Marvel cũng có thể giết được vài tên người ngoài hành tinh.

Tuy nhiên, vật này là thiết bị hộp đen, năng lực của Mặc Vũ hiện tại vẫn chưa thể tháo ra làm nhái, cũng dập tắt ý định thành lập một tiểu đội Người Nhện của Diệp Bạch.

Về món đồ cuối cùng mở ra từ Rương Báu Đồng, đó là một lọ Phục Phương Dược Tề từ thế giới Harry Potter.

Phục Phương Dược Tề là một loại thuốc biến hình, cho vào đó thứ gì đó của người muốn biến thành, tóc hoặc móng tay, sau một giờ hình thái cơ thể sẽ thay đổi.

Thành thật mà nói, lần đầu tiên rút được loại ma dược này, Diệp Bạch rất tò mò về nguyên lý của nó.

Tiếc là chỉ có một lọ, và cũng không có tác dụng lớn với Diệp Bạch.

Dù sao, muốn thay đổi dung mạo, chỉ cần làm một cái mặt nạ da người là được, không cần phải uống thuốc biến hình.

So sánh ra, ưu điểm duy nhất của Phục Phương Dược Tề là, uống thứ này Diệp Bạch thật sự có thể biến thành phụ nữ, còn mặt nạ da người thì không.

Vào một mùa đông, thời tiết Trường Sa âm u lạnh lẽo, vừa kết thúc những ngày mưa dầm.

Móng sắt của quân Nhật đã đánh đến gần Trường Sa, với tư cách là quan bố phòng quân sự của Trường Sa, Trương Khải Sơn áp lực

cực lớn.

Trong doanh trại, ông đã hai ngày hai đêm không ngủ.

Trong lều, Trương Khải Sơn ngả người trên ghế dựa, xoa trán: "Tam gia vẫn chưa có tin tức gì sao?" Người thân binh tên Trương Khải Văn lên tiếng: "Phật gia, sáng nay tôi đã liên lạc với đại quản gia Lục Thuận của Diệp phủ, ông ấy nói Tam gia và Diệp phu nhân đã nửa năm không về Trường Sa.

Nhưng theo người của chúng ta dò la, mấy tháng trước Tam gia từng xuất hiện ở Tứ Xuyên." Trương Khải Sơn bất lực nói: "Tứ Xuyên?

Tam gia đúng là vui quên đường về, Trường Sa đang nguy cấp, ngài ấy còn không về chủ trì đại cục, quân Nhật sắp đánh vào rồi!" Trương Khải Văn có chút không hiểu: "Phật gia, Tam gia bản lĩnh tuy lớn, nhưng ngài ấy không có binh không có quyền, ngài ấy về cũng không ngăn được quân Nhật." "Ngươi không hiểu, có ngài ấy ở đây, Cửu Môn sẽ không loạn.

Hơn nữa quan hệ của ngài ấy thông thiên, sau khi ngài ấy về, không nói đến việc có thể điều binh từ xung quanh tăng viện cho Trường Sa, cấp trên cũng sẽ không gây áp lực quá lớn cho ta." Điều khiến Trương Khải Sơn đau đầu nhất hiện nay là trong thành Trường Sa, một nhóm thế lực của phe Nhật đã trà trộn vào cùng với dân tị nạn.

Những người này đa phần là người Âu Lạc, nhưng lại làm việc cho quân Nhật.

Giọng địa phương chuẩn và mối quan hệ gia đình thật của họ khiến Trương Khải Sơn cực kỳ khó phân biệt.

Có lẽ chỉ có thể nhờ vào thế lực của Cửu Môn mới có thể tìm ra

những tên Hán gian này, nhưng Cửu Môn không phải là nơi Trương Khải Sơn một mình làm chủ.

Diệp Bạch không lên tiếng, Lý gia, Hoắc gia, Giải gia e là sẽ không thèm để ý đến ông.

Hiện tại trong thành Trường Sa đã lan truyền đầy tin đồn.

Nói rằng vài tháng nữa, quân Nhật sẽ tấn công Trường Sa, người của Cửu Môn cũng đã bắt đầu rút khỏi Trường Sa.

Chương 355

Trong một thời gian, Trường Sa hỗn loạn vô cùng, những người có họ hàng ở phía tây nam đều đi nhờ cậy họ hàng, nhưng sức vận chuyển của tàu hỏa có hạn, thêm vào đó mấy hôm trước núi bị sạt lở, rất nhiều người đi rồi lại bị kẹt lại.

Đường phố trong thành vô cùng tiêu điều, Trương Khải Sơn cưỡi ngựa, dẫn theo thân binh đi tuần trong thành, phàm là kẻ gây rối, đều bị nghiêm trị.

Càng vào lúc này, càng không thể loạn.

Tiến hành ám sát và phá hoại trước trận chiến là thủ đoạn quen thuộc của quân Nhật.

Đêm xuống, ga tàu Trường Sa đón một chuyến tàu đặc biệt.

Phòng bán vé chỉ có một nhân viên trực ban tên là Cố Khánh Phong ở lại, anh ta không khỏi thầm thấy kỳ lạ, nếu có tàu đến ga, nhất định sẽ thông báo trước cho họ, không thể cứ im hơi lặng tiếng mà lái tàu vào.

Cố Khánh Phong cầm đèn bão, khoác chiếc áo khoác xanh đã phai màu, chậm rãi đi ra sân ga.

Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, thân tàu màu đen phủ đầy bùn khô, trông hoen gỉ loang lổ.

Anh ta lại tiến thêm vài bước, dưới ánh đèn mờ ảo, mới phát hiện tất cả các toa của chuyến tàu này, bao gồm cả đầu tàu, đều bị hàn chết bằng tấm sắt.

"076...

Đây là xe của quân Nhật?" Cố Khánh Phong giật mình, hiện tại tin

tức quân Nhật sắp đánh vào thành đã lan truyền khắp nơi, ai cũng biết.

Chuyến tàu này có phải là âm mưu của quân Nhật không?

Anh ta định đi báo quan, nhưng vẫn cắn răng tráng đảm, chuẩn bị xem cho rõ rồi mới đi báo.

Nếu không nhìn nhầm tàu, báo tin quân sự sai, e là khó thoát khỏi mấy ngày tù tội.

Trên tàu không có một chút âm thanh nào, Cố Khánh Phong đi đến đầu tàu, phát hiện kính cửa sổ toàn là bụi đất.

Anh ta dùng tay vừa lau vừa cạo, lộ ra một lỗ nhỏ vừa bằng mắt.

Anh ta ghé sát vào nhìn, chỉ thấy trong không gian chật hẹp của đầu tàu treo một người chết, mặc đồng phục công nhân bình thường, thi thể lạnh lùng nhìn anh ta.

Trong đôi mắt đục ngầu, con ngươi đen cực nhỏ, như lỗ kim, phần còn lại toàn là lòng trắng.

Cố Khánh Phong bị dọa nhảy dựng, nhưng anh ta gan không nhỏ, nuốt nước bọt ừng ực, trấn tĩnh lại, lại liếc vào khe cửa.

Đột nhiên, một cái đầu người hiện ra, cũng là con ngươi đen như kim, mắt trắng dã, mang theo một nụ cười quỷ dị nhìn anh ta.

Đôi mắt này khiến người ta rợn tóc gáy, dường như vẫn còn sống.

Cố Khánh Phong hét lớn một tiếng, ngã nhào khỏi tàu, vứt thẳng đèn bão trên sân ga, co cẳng chạy.

“Cứu mạng!

Tàu ma đến rồi!!” Trời sáng, nhiệt độ vẫn còn rất thấp.

Bên cạnh ga tàu, Tề Thiết Chủy ghé vào cửa sổ xe, mua sữa đậu nành và quẩy, từ từ ăn.

Kể từ khi Trường Sa bắt đầu loạn, giá cả cũng tăng lên không ít.

Quân Nhật chết tiệt này, chẳng làm được việc gì tốt.

Tề Thiết Chủy cảm thấy bữa sáng trong miệng không ngon như trước, oán trách quân Nhật xong lại bắt đầu oán trách Trương Khải Sơn.

Đều tại Phật gia, sáng sớm đã cho người gọi ta dậy, nếu không đợi ta ngủ đến trưa, tiền ăn sáng này cũng tiết kiệm được.

Từ xưa đến nay, người thích hóng chuyện ở đâu cũng có.

Đêm qua một chuyến tàu ma vào Trường Sa, vài giờ sau, đã ồn ào đến mức ai cũng biết.

Dân chúng Trường Sa hiếu kỳ vây kín ở cổng ga tàu, nhưng rất nhanh đã bị đội hiến binh đuổi đi.

Mấy đội trưởng của đội hiến binh đều biết Tề Thiết Chủy, tự nhiên không dám đuổi người dám xưng huynh gọi đệ với cấp trên của họ là Trương Đại Phật gia.

Các hiến binh xếp hàng ngay ngắn ở cổng ga tàu, trang nghiêm nghiêm túc, chỉ có Tề Thiết Chủy là kẻ lạc loài, vừa ăn bánh bao vừa uống sữa đậu nành lượn lờ giữa họ.

Lúc này, Trương Khải Văn của Trương gia từ trong đi ra: "Bát gia, sao ngài còn ở đây, Phật gia đã ở trong đó đợi ngài rồi." "Phật gia đã vào rồi sao?" Tề Thiết Chủy có chút kinh ngạc, vội vàng ăn hết sữa đậu nành và quẩy, lấy ra miếng vải gấm trắng lau miệng, nhanh chân đi theo vào.

Sau khi Tề Tiểu Hắc rút khỏi Cửu Môn, Cửu Môn chỉ còn lại Bát Môn, thêm vào đó Tề Cửu gia đã qua đời ba năm trước, Tề Thiết Chủy chính thức tiếp quản quầy xem bói của nhà mình, Cửu Môn xếp theo vai vế, người trên giang hồ gọi ông một tiếng Tề Bát gia.

Sau khi vào bên trong ga tàu, Tề Thiết Chủy mới phát hiện bên trong toàn là thân binh của Trương phủ, và đều được trang bị vũ khí đầy đủ.

Trời ạ, chuyện bên trong e là không nhỏ, nếu không Phật gia sẽ không bày trận lớn như vậy.

"Huynh đệ, bên trong rốt cuộc là tình hình gì?" "Vào trong ngài sẽ biết." Trương Khải Văn rất kín miệng.

Tuy nhiên, khi Tề Thiết Chủy nhìn thấy một chuyến tàu cũ kỹ màu đen, gần như bị gỉ sắt và bùn đất bao phủ bên cạnh sân ga phía trước, bước chân đột nhiên dừng lại.

"Huynh đệ này, bụng ta đột nhiên không khỏe, hay là đợi ta đi vệ sinh xong rồi đến tìm Phật gia." "Bát gia ngài đừng giỡn tôi." Trương Khải Văn sa sầm mặt.

"Huynh đệ, ta thật sự không giỡn ngươi, ta thực sự đau bụng." Kể từ sau khi cùng Diệp Bạch đi qua mấy ngôi mộ hiểm, Tề Thiết Chủy đã tự đặt ra cho mình một quy tắc.

Có ba thứ không xem: người nước ngoài không xem, Trương Khải Sơn và Diệp Bạch không xem, và những chuyện âm u trong mộ huyệt không xem.

Thời điểm này người nước ngoài có thể vào Việt Nam về cơ bản đều là người có thế lực đứng sau, không nên đắc tội, dễ rước lấy phiền phức, vì vậy Tề Thiết Chủy chưa bao giờ xem bói cho người nước ngoài.

Mà chuyến tàu đen ngòm trước mắt này giống như được đào lên từ dưới đất, không khác gì những cỗ quan tài cũ bị dòng lũ cuốn ra, nhìn là biết từ dưới mộ lên.

Chỉ cần là chuyện dưới mộ, Tề Thiết Chủy thật sự không dám

tham gia, mệnh hắn mỏng, có chuyện, hắn thường là người gặp xui đầu tiên.

"Đau bụng?" Giọng của Trương Khải Sơn từ trên đường ray truyền xuống: "Khải Văn, nếu tên thầy bói dám bước ra khỏi ga tàu này một bước, ngươi cho ta một phát súng xử lý hắn." Thân binh nhìn Tề Thiết Chủy một cái, Tề Thiết Chủy cũng nhìn hắn một cái: "Bát gia, chết như vậy không hay đâu, đừng." Tề Thiết Chủy: "…" "Huynh đệ trông lạ mặt, tên Trương Khải Văn?

Chẳng lẽ là người từ bản gia của Trương gia đến?" Trương Khải Văn gật đầu, lặng lẽ rút súng lục, lên đạn.

Sắc mặt Tề Thiết Chủy biến đổi, biết Trương Khải Sơn chưa bao giờ đùa với mình, hơn nữa tên Trương Khải Văn trước mắt này cũng trông có vẻ thư sinh, chắc là một bụng nước độc, nói nổ súng là thật sự có thể nổ súng.

Ném cho Trương Khải Văn một cái nhìn khinh bỉ, Tề Thiết Chủy chỉ có thể đi theo Trương Khải Sơn lên tàu.

Đi bên cạnh Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy không nhịn được nói: "Phật gia, xem thì được, lỡ như phải hạ mộ, đừng kéo tôi theo nữa." Trương Khải Sơn liếc hắn một cái, dừng bước: "Ngươi không phải đã cùng Tam gia hạ mấy ngôi mộ rồi sao?

Sao đến chỗ ta lại không được." "Phật gia, đó là do tôi còn trẻ người non dạ, bị Tam gia lừa gạt.

Ngài xem mấy năm nay tôi chẳng phải rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ đi xem những thứ dưới mộ." Trương Khải Sơn vỗ vai Tề Thiết Chủy: "Ta không quan tâm, ngươi có thể đi, đợi ngày mai ta sẽ rắc giấy tiền tiễn ngươi." Tề Thiết Chủy méo mặt: "Phật gia, chuyện dưới mộ này Tam gia hứng thú nhất, sao ngài không đi tìm ngài ấy?" "Nếu ta tìm được, còn đến tìm ngươi!

Đừng nói nhảm với ta nữa, chiều nay có tàu vào ga, một đám đông người phải đi, trước trưa ta phải dời chuyến tàu này đi.

Chuyện này có thể liên quan đến âm mưu của quân Nhật, ngươi không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho dân chúng thành Trường Sa chứ." "Tôi chỉ là một thầy bói nhỏ bé." Tề Thiết Chủy nói được nửa câu, thì thấy Trương Khải Văn phía sau cầm súng đi tới.

Chương 356

“Phật gia, Tam gia đều cho tôi báo thù, ngài thế nào cũng phải có chút ý tứ chứ.” Tề Thiết Chủy xoa xoa tay.

“Chỉ cần cùng ta hạ mộ, đồ vật bên dưới ngươi tùy tiện lấy.” Trương Khải Sơn ôm chầm lấy Tề Thiết Chủy, ép đến mức mặt Tề Thiết Chủy biến dạng.

Tề Thiết Chủy đau đến mức kêu ư ử, mắt đảo lia lịa, thấy Trương Khải Văn đang lén cười xấu xa, chỉ có thể gật đầu đồng ý, không dám giở trò nữa.

Tề gia thời xưa cũng là một gia tộc lớn, giúp người phân âm dương, định càn khôn.

Ban ngày xem bát tự, chọn âm trạch, tìm long mạch, khóa thi quan; ban đêm thì Quan Sơn Điểm Tinh, làm nghề đạo mộ.

Tuy nhiên, khoảng vào thời nhà Thanh, một vị tiên bối của Tề gia đã đào một ngôi mộ cổ cấm kỵ, phạm phải phong thủy, gia tộc bị âm sát, chết chóc thảm trọng, những người may mắn thoát ra được cũng khó sinh con nối dõi.

Tề gia từ đời đó đã tan rã, một bộ phận ra ngoài lập nghiệp, một bộ phận ở lại Trường Sa bản địa.

Đến đời của Tề Cửu gia, bản lĩnh gia truyền của Tề gia đã mất đi phần lớn, ngay cả Tề Cửu gia cũng thường tự giễu, ông chỉ học được một chút da lông của cha mình, miễn cưỡng có thể bày một quầy bói toán ven đường kiếm cơm mà thôi, đến đời Tề Thiết Chủy lại càng như vậy.

Trước khi Tề Cửu gia qua đời, từng nắm tay Tề Thiết Chủy, dặn

dò ông nhất định không được mạo hiểm nữa, dù thế nào cũng phải để lại một đứa con trai nối dõi tông đường, nếu không, Tề gia rất có thể sẽ tuyệt tự ở đời ông.

Lúc này, Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn đến đầu tàu, nhìn thấy một tấm gương cổ, ở góc dưới bên phải có khắc một chữ "Tề" ẩn khuất.

Gương được làm bằng đồng, trên đó bám đầy rỉ đồng màu xanh, tuy đã hư hỏng nặng, nhưng nhìn niên đại và hoa văn thì dường như là vật mới.

"Bây giờ biết tại sao ta tìm ngươi đến rồi chứ.

Chữ 'Tề' này là thủ pháp rèn của gia tộc ngươi, ở Trường Sa chỉ có một nhà này." Trương Khải Sơn chỉ vào tấm gương đồng cổ nói.

Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng nói: "Phật gia, đúng là đồ của nhà chúng tôi.

Nhưng ngài cũng biết, sau khi lão gia tử nhà chúng tôi mất, tôi chỉ làm nghề bói toán, gương này không phải chúng tôi làm." Tề Thiết Chủy lại nói: "Tuy nhiên, gia tộc chúng tôi từng bị chia rẽ một nhánh vào thời nhà Thanh, có lẽ chiếc gương này là do nhánh đó chế tạo." Trương Khải Sơn nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên gương, chậm rãi nói: "Ta không quan tâm ai đặt nó ở đây, điều ta quan tâm là chiếc gương này được đặt riêng ở đầu tàu, chẳng lẽ chỉ để trấn tà?

Có ý nghĩa đặc biệt nào không?" "Phật gia, đầu treo gương đồng, là có điển cố.

Ngoài việc báo hiệu nơi này có đại hung, cũng là muốn báo tin." Không biết Trương Khải Văn đã đến gần hai người từ lúc nào, hỏi: "Báo tin gì?" Tề Thiết Chủy liếc hắn một cái nói: "Đã nói là đại hung, đương nhiên là bảo chúng ta mau đi rồi." Trương Khải Sơn khẽ nhíu

mày, tiện tay gỡ tấm gương đồng cổ xuống.

“Đi cái gì mà đi, ta lại muốn xem trên chuyến tàu này còn có thứ gì hung hơn ta không!” Tề Thiết Chủy thấy cảnh này, muốn ngăn cản đã không kịp, vội vàng khóc lóc: “Trương Đại Phật gia của tôi ơi, hạ mộ không phải chơi như vậy đâu!

Lúc tôi và Tam gia hạ mộ, ngài ấy rất thận trọng.” Trương Khải Sơn đưa gương cổ cho Trương Khải Văn, dặn dò cất kỹ, lại cười hỏi: “Tam gia?

Ngươi nói cho ta nghe xem ngài ấy hạ mộ thế nào?” Tề Thiết Chủy nói: “Tam gia tuy cũng không kiêng kỵ gì, nhưng ngài ấy không bao giờ lỗ mãng.

Nếu vừa rồi Tam gia ở đây, ngài ấy nhất định sẽ không tùy tiện gỡ gương đồng cổ xuống.” “Tam gia là Tam gia, ta là ta.

Nếu phong cách xử sự của chúng ta giống nhau, thì Trường Sa chẳng phải loạn hết rồi sao.

Đi thôi, cùng ta vào trong tàu xem.” Trương Khải Sơn đẩy Tề Thiết Chủy về phía trước.

Chuyến tàu này toàn bộ bị hàn bằng tấm sắt, cũng không biết người trên tàu lúc đó đã gặp phải rắc rối gì mà lại dùng tấm sắt để phòng ngự.

Họ đến trước toa xe đầu tiên, mấy thân binh Trương gia đã đang cắt tấm sắt.

Tề Thiết Chủy rảnh rỗi không có việc gì làm, tìm một chỗ trống, tiến hành bói toán.

Quẻ tượng hiện ra, Tề Thiết Chủy mặt mày trầm xuống, biểu cảm cứng đờ.

Thấy bộ dạng mặt như đưa đám của Tề Thiết Chủy, Trương Khải Sơn lười mở miệng hỏi, kẻo làm hỏng tâm trạng.

Đợi một lát, tấm sắt trên toa xe cuối cùng cũng bị cắt ra, rơi xuống, tiếng "loảng xoảng" vang dội trên sân ga, lộ ra một lỗ hổng lớn.

Trương Khải Sơn khẽ phất tay, các thân binh bên cạnh đã đồng loạt giơ súng tiểu liên lên.

Không khí tràn ngập khói bụi do cắt kim loại, vì tất cả cửa sổ và khe hở của toa xe đều bị bịt kín, bên trong tối đen như mực, không nhìn rõ.

Tề Thiết Chủy bịt miệng mũi, định thò đầu vào xem thì bị Trương Khải Sơn kéo ra.

"Để bọn họ vào trước." Tề Thiết Chủy trong lòng ấm lại, nghĩ thầm Phật gia vẫn quan tâm chăm sóc mình, ai ngờ Trương Khải Sơn lại thêm một câu: "Ngươi mà chết, sau này khó giải quyết." Mặt Tề Thiết Chủy sầm lại.

Bên cạnh, Trương Khải Văn cũng không định vào, mà chỉ huy mấy thân binh vào dò đường.

Đối với người đã dùng súng uy hiếp mình, Tề Thiết Chủy không có thiện cảm, không nhịn được châm chọc: "Quả nhiên là người của chủ mạch Trương gia, có nguy hiểm là để tộc nhân của mình lên trước." Trương Khải Văn mặt không biểu cảm nhìn Tề Thiết Chủy một cái: "Người Trương gia đều phải có giác ngộ này.

Nếu Phật gia xảy ra chuyện, tôi cũng sẽ liều mạng xông lên." "Phật gia lại không phải người của chủ mạch Trương gia?" "Phật gia còn quan trọng hơn người của chủ mạch!" Trong lúc hai người cãi nhau, Trương Khải Sơn chỉ chăm chú nhìn vào toa xe tối tăm, không

xen vào.

Lúc này, thân binh trong toa xe truyền ra tín hiệu không có nguy hiểm, Trương Khải Sơn lấy ba chiếc đèn bão và mặt nạ phòng độc đưa cho hai người, rồi chui vào trước.

"Khải Văn, ngươi bảo vệ Bát gia cho tốt, xảy ra chuyện, ta sẽ hỏi tội ngươi." Giọng Trương Khải Sơn từ trong toa xe vọng ra.

"Vâng." Trương Khải Văn bất lực nhìn Tề Thiết Chủy một cái.

Tề Thiết Chủy đắc ý đeo mặt nạ lên, lại lấy ra một bình xịt nhỏ, tính toán kỹ lưỡng xịt một vòng lên người mình, sau đó lại treo lá bùa trong lòng ra trước ngực.

Trương Khải Văn hít hít mũi, khẽ nhíu mày: "Trong này của ngươi có thứ gì vậy?" "Hừ, ngươi quản được sao?" Nói xong, Tề Thiết Chủy chui tọt vào trong toa xe.

Trương Khải Văn lắc đầu thở dài, hắn chưa từng thấy người nào nhỏ mọn như vậy.

Trong toa xe rất tối, nhưng không hoàn toàn kín, ánh sáng từ những khe hở nhỏ do hàn không kỹ lọt vào, chiếu rõ những hạt bụi trong không khí.

Nhưng những nơi ánh sáng không chiếu tới, lại càng thêm tối tăm.

Các thân binh vào trước đã đặt một chiếc đèn bão cách nhau một đoạn, dưới ánh đèn, toa xe này mới sáng lên.

Tề Thiết Chủy chú ý thấy, hai bên toa xe đều là những giá sắt khổng lồ, từng cỗ quách và quan tài được cố định trên đó.

Những quách quan tài này về cơ bản đều dính đầy rễ cây và bùn khô, đa phần đã mục nát nứt vỡ, đè đến mức giá sắt cũng biến dạng.

Trương Khải Sơn tháo mặt nạ ra, dùng hai ngón tay vê một ít đất

bùn đưa lên mũi ngửi.

“Mùi tanh không nặng, nhưng có mùi cống rãnh, những quách này chắc là được đào lên từ nơi có nước.” “Phật gia, gần đây Trường Sa mưa nhiều lắm, tôi ra ngoài tùy tiện đào một cục đất cũng có mùi ngài nói.” Tề Thiết Chủy ghé lại gần, không nhịn được nói móc một câu.

Trương Khải Sơn không phản bác, vì Tề Thiết Chủy nói đúng sự thật.

Dựa vào mùi đất để xác định mộ huyệt, chỉ có Tá Lĩnh là tinh thông nhất, nhưng nếu gặp phải ngày mưa, dù là Tá Lĩnh đến cũng vô dụng, căn bản không ngửi ra được gì.

Nói đến Tá Lĩnh, Trương Khải Sơn lại nghĩ đến Trần Ngọc Lâu, nghe nói người này đã dẫn một nhóm tinh nhuệ của Tá Lĩnh gia nhập quân đội Quả đảng, trở thành đồng liêu của ông, chỉ là không biết hắn hiện đang ở đâu.

Trong lúc Trương Khải Sơn đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe thấy Tề Thiết Chủy kinh hô: “Phật gia, tôi có phát hiện!” “Hai vị xem, trên tất cả các quách đều có sơn đỏ viết số Hán, các con số tuy không đều, viết rất tùy tiện, nhưng số lớn nhất trong đó là bốn mươi bảy, tức là ở đây ít nhất có bốn mươi bảy cỗ quan tài.” “Ý gì?” Trương Khải Văn không hiểu lắm.

“Phật gia, thân binh của ngài đầu óc không được tốt lắm, người làm của nhà tôi còn thông minh hơn hắn.” Tề Thiết Chủy nhân cơ hội nói móc.

“Đừng đùa nữa, tiếp tục phân tích đi.” “Được thôi, chuyến tàu này có tổng cộng bảy toa, nếu mấy toa sau cũng toàn là những thứ này, thì tổng số quách sẽ vượt quá một trăm cỗ.

Chương 357

Hiện tại trong Cửu Môn chúng ta, chỉ có Ngô gia hạ mộ nhiều, nhưng tổng số của họ trong mấy năm qua cũng không nhiều bằng số quách trên chuyến tàu này." "Hơn nữa, hai vị xem, ở đây viết 'Giáp Tứ Đông Thất Đoạn Nhị Đạo'.

Theo tôi được biết, trừ một gia tộc lớn như Tá Lĩnh, rất ít đạo mộ tặc sẽ ghi lại mộ thất và khu vực đào được, rồi đánh số và chú thích." Nghe Tề Thiết Chủy nói xong, Trương Khải Sơn khẽ nhíu mày, Trường Sa thuộc phái đạo mộ phía Nam, lộn xộn vô tổ chức, chưa bao giờ ghi lại hàng hóa được đào từ đâu.

Dù sao đối với họ, sự khác biệt của minh khí chỉ là giá tiền.

Chẳng lẽ chuyến tàu này thật sự có liên quan đến đám người Tá Lĩnh?

Đúng lúc này, giọng của Diệp Bạch vang lên từ cửa toa xe: "Những quách này không liên quan đến Tá Lĩnh!" Diệp Bạch mặc một bộ đồ đen bó sát, chậm rãi bước vào toa xe.

Thấy Diệp Bạch xuất hiện, Tề Thiết Chủy mừng rỡ, Phật gia quá lỗ mãng, cảm giác an toàn thấp.

Tam gia thì khác, ở bên cạnh ngài ấy, cảm giác an toàn tuyệt đối.

Trương Khải Sơn cũng lộ ra nụ cười: "Về lúc nào vậy?" "Mới đến sáng nay, chưa kịp nghỉ ngơi đã vội chạy qua đây." Trương Khải Sơn gật đầu, liền giới thiệu sơ qua lai lịch của chuyến tàu này, đến lúc nào đêm qua, ai phát hiện, không bỏ sót chi tiết nào.

Nghe Trương Khải Sơn nói xong, Diệp Bạch khẽ nhíu mày, đây rõ ràng chính là tình tiết mở đầu của Cửu Môn.

Nếu hắn nhớ không lầm, chuyến tàu đầy quan tài này được khai thác từ một khu mỏ gần Trường Sa.

Bên trong khu mỏ đầy rẫy những điều kỳ quái, điều khiến Diệp Bạch nhớ nhất là một loại ký sinh trùng tóc, ngay cả người sở hữu huyết mạch Cùng Kỳ như Trương Khải Sơn cũng không thể tránh khỏi.

Nếu bị nó ký sinh, tóc sẽ mọc dọc theo da thịt, cực kỳ khó nhổ.

Ngoài ra, còn có không ít mê cung và cạm bẫy.

Về phần sâu nhất của khu mỏ, hình như là một thế giới nửa thật nửa ảo được hình thành từ một khối thiên thạch ngoài hành tinh, một khi rơi vào đó, khó mà thoát ra được.

Lúc này, Trương Khải Sơn lên tiếng hỏi: "Tam gia, ngài thấy sao về chuyến tàu này?" "Không biết, nhưng không phải do Tá Lĩnh làm.

Muốn làm rõ bí mật, có lẽ phải đến toa xe cuối cùng xem thử." Diệp Bạch nhìn vào gợi ý của hệ thống, phía trước dường như có một chiếc quách giấu túi phúc, chắc là ở toa cuối cùng.

"Khải Văn, ngươi dẫn người đi mở đường trước đi." Trương Khải Sơn phất tay.

Trương Khải Văn gật đầu, chọn mấy thân binh, chuẩn bị dẫn họ đi dò đường trước.

Chỉ là khi đi ngang qua Diệp Bạch, Diệp Bạch đột nhiên cười nói: "Trương Khải Văn, người của chủ mạch thứ hai Trương gia, ta đã gặp ngươi." "Chào Tam gia." Trương Khải Văn ngoan ngoãn dừng lại.

Tề Thiết Chủy ghé lại gần nói: "Tam gia quen tên này sao?" "Lúc ta ở Trương gia trên núi Trường Bạch, cậu nhóc này từng mang cơm cho ta và Phật gia, chỉ là lúc đó không hỏi tên." Diệp Bạch giải thích,

rồi lại hỏi: “Đại trưởng lão của các ngươi vẫn khỏe chứ?” Trương Khải Văn mím môi, dường như đang suy nghĩ có nên trả lời hay không.

Thấy vậy, Diệp Bạch khẽ lắc đầu: “Thôi bỏ đi, miệng cũng kín đáo đấy.

Ngươi đi làm việc đi, nhưng vào trong đừng đụng chạm lung tung, gặp phải những thứ như mạng nhện hay tóc, tốt nhất là đốt đi trước.” Trương Khải Văn nhìn Trương Khải Sơn một cái, Trương Khải Sơn khẽ gật đầu, ý bảo làm theo gợi ý của Diệp Bạch.

Đợi Trương Khải Văn đi rồi, Tề Thiết Chủy mới không nhịn được hỏi: “Tam gia, tại sao phải đốt mạng nhện và tóc?” “Ta có nguồn tin của ta.

Nhưng dù ta không nói, ngươi không phát hiện ra mạng nhện ở đây quá nhiều sao?” Qua lời nhắc nhở của Diệp Bạch, Tề Thiết Chủy mới phát hiện giữa các quan tài và giá đỡ trong toa xe có rất nhiều mạng nhện, giống như bông gòn.

Diệp Bạch lại nói: “Tàu hỏa đã bị bịt kín bằng tấm sắt, nhất định là để ngăn thứ gì đó vào hoặc thứ gì đó ra ngoài.

Ngươi xem, cửa và cửa sổ đều bị hàn chết, chứng tỏ thứ đó có kích thước rất nhỏ, nhỏ đến mức có thể chui ra qua cả khe hở trên cửa.” “Tam gia, có phải là một loại ký sinh trùng nào đó không?” Tề Thiết Chủy kinh hãi.

“Có lẽ vậy, nhưng ngươi không cần lo, không phải ngươi đã xịt bình xịt huyết mạch sao?

Ký sinh trùng bình thường ngửi thấy mùi trên người ngươi, chạy còn không kịp.” “Vậy Phật gia?” “Ngươi còn quan tâm đến Phật gia, người Trương gia bọn họ chưa bao giờ sợ những thứ này.” Diệp

Bạch cười.

Trương Khải Văn và những người khác mở đường phía trước, Trương Khải Sơn, Diệp Bạch, Tề Thiết Chủy ba người đi theo sau.

Đến cửa thông sang toa xe tiếp theo, có thể thấy vài dòng chữ kỳ lạ.

"Phật gia, Tam gia, đây là chữ Nhật." "Đọc được không?" "Câu quải, câu điểm." Tề Thiết Chủy liếc nhìn chữ Nhật trên cửa, phun ra hai chữ: "Câu câu đản?" Diệp Bạch cười: "Không đọc được thì nói thẳng, không mất mặt." Tề Thiết Chủy gãi đầu hỏi: "Vậy Tam gia, đây có nghĩa là gì?" "Ngươi đoán xem?" Nói xong, Diệp Bạch quay đầu đi xem những chiếc quách trong toa xe.

Tề Thiết Chủy lại nhìn về phía Trương Khải Sơn, Trương Khải Sơn cười với hắn một cái, không để ý.

Xe lửa thời đại này, giữa các toa được nối với nhau bằng những khớp nối sắt khổng lồ, từ toa này sang toa kia cần phải đi qua một khu vực lộ thiên.

Tương đương với việc mỗi toa xe đều có thể là một cá thể độc lập, vì vậy Trương Khải Văn đã cho thân binh chia làm nhiều đội, đồng thời tiến hành công việc cắt tấm sắt của các toa xe.

Tiếng cắt sắt quá ồn, ba người đi ra ngoài, đứng trên sân ga hóng gió lạnh.

Tề Thiết Chủy thể chất kém nhất, bị lạnh đến run cầm cập.

"Phật gia, chỉ có nhiêu đây người làm xong việc chắc ít nhất cũng mất nửa giờ.

Sao ngài không cử thêm người đến, làm xong sớm, chúng ta kết thúc sớm." "Hiện tại chiến sự cận kề, trong thành toàn là đặc vụ của Nhật, sĩ khí là quan trọng nhất.

Những chuyện kỳ quái không rõ ràng thế này, tốt nhất là để quân đội biết càng ít càng tốt.” Trương Khải Sơn khẽ giải thích.

Tề Thiết Chủy lập tức hiểu ra nỗi lo của Trương Khải Sơn, nếu để người ta đồn ra ngoài: Trường Sa đến một chuyến tàu ma, trên tàu chở đầy quan tài, quỷ mới biết sẽ bị bịa ra câu chuyện gì.

Chuyện này nếu vào thời bình thì đúng là không cần phải làm rùm beng, nhưng vào đêm trước đại chiến, chuyện nhỏ đến đâu cũng cần phải hết sức chú ý.

Trương Khải Sơn sắp xếp thân binh mua một ít trà nóng vào, Tề Thiết Chủy uống trà nóng, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Một lúc sau, tấm sắt được cắt ra, ba người đi vào toa xe thứ hai từ cuối, toa cuối cùng bị đóng kín, chỉ có thể vào từ toa thứ hai từ cuối.

Tuy nhiên, toa xe này tràn ngập một mùi rất kỳ lạ, giống như xác chết ướp bị thối rữa.

Tề Thiết Chủy chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, trà nóng vừa uống lập tức trào lên cổ họng, nhưng cuối cùng vẫn bị Tề Thiết Chủy nén lại.

Dưới ánh đèn, mạng nhện trong toa xe này cũng dày đặc nhất, cảm giác này khiến Diệp Bạch cảm thấy như đã trở về ổ nhện mặt người dưới Long Lĩnh.

“Con nhện này sao mà hung dữ thế.” Trương Khải Văn liếc một cái, nghi hoặc nói.

Trương Khải Sơn tiến lên, dùng súng lục gạt những sợi tơ giống bông gòn, từ từ tiến lại gần giường, bật đèn pin, rọi vào giường, từ hình dáng có thể thấy là một thi thể.

Mùi hôi thối chính là từ thi thể này tỏa ra.

Người này mặt úp xuống, cơ thể co quắp lại, tư thế chết có chút kỳ dị.

Diệp Bạch rút thanh chủy thủ quân dụng bên hông Trương Khải Văn, gạt mạng nhện trên mặt thi thể ra, chỉ thấy trên đó toàn là những lỗ nhỏ như con hàu, dày đặc, cực kỳ ghê tởm.

Diệp Bạch cắm chủy thủ lại, đứng dậy nói: "Phật gia, thối rồi.

Cho người chuẩn bị túi vải trắng, đeo mặt nạ phòng độc, đốt hết những thứ này đi, không chừa lại một mảnh." Trương Khải Sơn liếc Trương Khải Văn một cái, Trương Khải Văn liền quay đi phân phó.

Tề Thiết Chủy có chút bất an nói: "Tam gia, vậy chúng ta không cần đeo mặt nạ phòng độc sao?" "Ngươi da dày thịt béo, đeo hay không cũng được." Tề Thiết Chủy méo mặt, ra ngoài một lúc, không biết giật của ai một cái mặt nạ phòng độc đeo lên mặt.

Trong toa xe này có tổng cộng mười hai giường nằm, trên đó đều có những thi thể giống hệt nhau, đều chết trong tư thế úp sấp, hai tay co quắp trước ngực, như thể có vật gì đó đang đè chặt họ xuống giường.

Chương 358

Diệp Bạch mở miệng nói: "Đều là người Nhật Bản." Trương Khải Sơn cũng theo đó xem xét tình hình các thi thể trong toa xe, sắc mặt y dần trở nên ngưng trọng.

Mười hai cỗ thi thể, mỗi cỗ đều có ngón chân cái cong lại, chứng tỏ những người này từng mang guốc gỗ trong thời gian dài.

Diệp Bạch nói không sai, đây đều là người Nhật Bản.

Xem ra toa xe lửa này quả nhiên là do người Nhật Bản gây ra, nhưng họ làm cách nào để đưa đoàn tàu đến đây?

Phải biết rằng đường sắt ở chiến khu Nhật Bản hoặc bị phong tỏa hoặc bị phá hủy, một đoàn tàu lớn tiếng như vậy làm sao có thể xuyên qua trùng trùng phòng tuyến, một mạch đến Trường Sa?

Trương Khải Sơn mở miệng nói: "Lão Bát, trên toa xe lửa đã có dấu vết của cao nhân Tề gia các ngươi, chẳng lẽ Tề gia các ngươi đã hợp tác với người Nhật Bản?" Lời này vừa thốt ra, Tề Thiết Chủy lập tức sốt ruột.

"Phật gia, ngài không thể tùy tiện chụp mũ như vậy được, bây giờ không còn thịnh hành cái kiểu liên lụy thời cổ nữa, dù Tề gia có xuất hiện một hai tên Hán gian thì cũng chẳng ngăn cản được chuyện gì, không liên quan gì đến ta." "Vậy ngươi nói xem, ngươi có phát hiện gì?" "Phát hiện...

Ờ, ta cảm thấy toa xe lửa này quá đỗi quỷ dị, không giống như người Nhật Bản cố ý làm ra." Tề Thiết Chủy dẫn mọi người đến trên sân ga nói: "Phật gia, Tam gia, các ngài xem, cả đoàn tàu này phủ đầy rỉ sét và bùn đất, hẳn là đã bị chôn vùi dưới đất nhiều năm.

Đoàn tàu khi đến Trường Sa lại vừa vặn dừng ngay trên sân ga, nhưng trên xe lại không có một người sống nào, các ngài nói đây có phải là chuyện kỳ quái không?" Trương Khải Văn dường như muốn nói gì đó, nhưng bị Trương Khải Sơn ngăn lại.

"Lão Bát, ngươi tiếp tục nói?" "Chúng ta giả thiết toa xe lửa này là từ dưới đất chui lên, vậy dưới lòng đất nào sẽ có đường ray xe lửa, lại còn có thể cho tàu hỏa đi qua?" Trương Khải Sơn rơi vào trầm tư, Diệp Bạch mỉm cười, bước đi trên sân ga, không mở miệng nhắc nhở.

Loại mê ngữ thú vị này cứ để bọn họ tự mình đoán đi.

"Chẳng lẽ là khoáng sơn?" "Phật gia thật sáng suốt, chính là khoáng sơn, cho nên đoàn tàu này là từ trong khoáng sơn chạy ra." Tề Thiết Chủy liếc nhìn Diệp Bạch đang đi nhanh đến đầu toa xe, rồi lại quay đầu lại khen ngợi.

"Trường Sa phụ cận có nhiều khoáng sơn như vậy, chúng ta tìm thế nào?" Trương Khải Văn hỏi.

Tề Thiết Chủy nghiêm mặt nói: "Ngươi không phải người Cửu Môn tự nhiên không rõ, khoáng sơn Trường Sa phần lớn đều liên quan đến Hoắc gia, chỉ cần hỏi Hoắc Tiên Cô của Hoắc gia là được." Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu: "Hoắc Tiên Cô một tháng trước đã đi Bắc Bình rồi, chưa về Trường Sa.

Ngươi còn có cách nào khác không?

Phải biết rằng vào lúc này, ta không thể phái quân đội ra ngoài tìm kiếm được." Tề Thiết Chủy lại nhìn về phía đầu toa xe, Diệp Bạch dường như đã chui vào phòng điều khiển đầu xe, biến mất trên sân ga.

"Vậy… vậy vẫn là tìm Tam gia giúp đi.

Ta nhớ khi Cửu Môn thành lập, các gia đều nộp một bản hồ sơ về nhân viên, bàn khẩu, mộ huyệt, có lẽ Tam gia biết được một vài tình

huống.” Lúc này, Diệp Bạch đứng trong phòng điều khiển chật hẹp, khẽ nhíu mày.

Dị đồng mở ra, trong phòng tràn ngập một làn yêu khí nhàn nhạt, hiển nhiên nơi đây từng có yêu vật tồn tại.

Diệp Bạch quét mắt một vòng, trên trần thấy một sợi dây sắt hình tròn, phía trên có chút da cháy và vết máu, hẳn là từng có người bị treo cổ ở đây.

Vừa rồi Trương Khải Sơn nói, phòng điều khiển bị khóa từ bên trong, sau khi y cho người phá cửa sổ mở ra, đã phát hiện thi thể của người lái xe tự sát.

Nhưng thi thể này có dị thường, sau đó đã bị Trương Khải Sơn cho người thiêu hủy.

Diệp Bạch nhảy ra khỏi phòng điều khiển, thấy Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy mấy người đang đi tới.

“Phật gia, tình hình phòng điều khiển ai là người quen thuộc nhất, ngài cho người đó qua đây.” Trương Khải Sơn cau mày hỏi: “Tam gia có phát hiện mới?” Diệp Bạch gật đầu, không nói nhiều.

Rất nhanh, Cố Khánh Phong, người đầu tiên phát hiện đoàn tàu ma tối qua, liền được thân binh Trương gia dẫn đến.

Diệp Bạch quét mắt nhìn từ trên xuống dưới: “Ngươi là người đầu tiên phát hiện đoàn tàu?” “Diệp thiếu gia, chính là tiểu nhân.” Cố Khánh Phong ra vẻ khép nép, cung kính.

Diệp Bạch hẳn đương nhiên là nhận ra, năm xưa khi Diệp Bạch và tiểu thư Bạch gia thành đại hôn, nửa thành Trường Sa đều biết, hắn còn xin được hai miếng kẹo hỉ để ăn.

“Ngươi nói kỹ cho ta nghe, trong phòng điều khiển ngoài người bị treo cổ đó ra, còn có thứ gì khác không?” Cố Khánh Phong sắc mặt

khẽ biến, nhãn cầu liếc nhìn phòng điều khiển: "Thứ khác…" Thấy vậy, Tề Thiết Chủy không nhịn được nói: "Có gì thì nói mau, đừng ấp úng.

Chuyện này liên quan đến quân tình đại sự, nếu dám giấu giếm, coi chừng cái mạng nhỏ của ngươi." "Tiểu nhân quả thực đã nhìn thấy thứ khác, lúc đó tiểu nhân xuyên qua cửa kính, đầu tiên là thấy người bị treo cổ, sau đó lại thấy một cái đầu người cười xuất hiện sau cánh cửa." Trương Khải Văn quát mắng: "Đầu người cười?

Sao sáng nay ngươi không nói?" "Phòng điều khiển bị khóa trái, khi các trưởng quan phá cửa, bên trong chỉ có một cỗ thi thể, cho nên tiểu nhân cứ tưởng mình nhìn nhầm, nên không nói." Cố Khánh Phong khóc lóc nói.

Diệp Bạch nói: "Phật gia, không sao rồi, cho người đó lui xuống đi." Sau khi Trương Khải Văn đưa người đi, Tề Thiết Chủy mới mở miệng hỏi: "Tam gia, ngài đã phát hiện ra điều gì?

Nghiêm trọng không?" "Nói nghiêm trọng cũng nghiêm trọng, nói không nghiêm trọng cũng không nghiêm trọng.

Lúc đó trong phòng điều khiển này, ngoài người lái xe bị treo cổ ra, còn có một yêu vật." "Yêu vật?" Tề Thiết Chủy kinh hô một tiếng, liếc nhìn trái phải, khẽ hỏi: "Tam gia, là yêu vật gì?" "Hẳn là liên quan đến hồ ly, thôi bỏ đi.

Thứ này đạo hạnh không sâu, ta sẽ phái người điều tra." Diệp Bạch đóng cửa phòng điều khiển lại, quay đầu hỏi: "Các ngươi vừa rồi đã thảo luận ra kết quả rồi sao?

Có vấn đề muốn hỏi ta?" Tề Thiết Chủy hắc hắc cười một tiếng: "Tam gia quả là tuệ nhãn như cự.

Ta và Phật gia suy đoán đoàn tàu này là từ trong khoáng sơn chạy

ra, nhưng Tiên Cô hiện nay không ở Bắc Bình, nên muốn đến tìm ngài xem hồ sơ nội bộ Cửu Môn." "Hồ sơ về khoáng sơn ta sẽ tổng hợp lại, lát nữa sẽ đưa đến phủ Phật gia." "Được thôi, Tam gia sảng khoái." Tề Thiết Chủy giơ ngón cái lên.

Diệp Bạch cười cười, cùng Trương Khải Sơn lại đi đến cuối toa xe lửa.

So với mấy toa xe trước, toa xe cuối cùng này đặc biệt nhất, dùng ba bốn tấm sắt dày bao bọc bên ngoài, kín kẽ không một kẽ hở.

Thân binh phụ trách cắt đã thay phiên mấy lượt, mệt chết mệt sống mới cắt được một lỗ hổng.

Mọi người còn chưa vào, bên trong đã truyền ra mùi đất bùn ẩm mốc nồng nặc, không giống mùi xác thối vừa rồi, loại mùi này cực kỳ giống mùi hầm mộ bị chôn sâu dưới đất, không có gió lùa.

Diệp Bạch nhìn đồng hồ, "Ta vào xem trước." Nói rồi xách theo một chiếc đèn bão, chui vào.

Trương Khải Sơn cũng không kiêng kỵ gì, theo sát phía sau.

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy cũng đành chịu, vừa định chui vào, chỉ thấy Trương Khải Văn vừa trở lại đã chui vào trước y một bước.

"Ôi, toàn là lũ không sợ chết." Y chậm rãi đeo mặt nạ phòng độc cho mình, rồi lại cẩn thận phun một vòng thuốc xịt khắp người, sau đó mới chui vào trong toa xe.

Bên trong toa xe tối tăm, không có một tia sáng nào, nhưng nhờ ánh đèn bão, Diệp Bạch đã thu hết tình hình bên trong toa xe vào tầm mắt.

Giữa toa xe đặt một cỗ quan quách bằng sắt, quan quách không cao, trên mặt đất lót đầy rơm rạ, hai ba cỗ thi thể bị thương nằm úp sấp trên đất.

Những thi thể này có tư thế giống hệt những người chết trên giường ở toa xe trước.

Nhìn cỗ quan quách bằng sắt này, vô cùng nặng nề, dưới sức ép nặng, cả toa xe đều bị lún xuống một cách bất thường.

Diệp Bạch đi đến cạnh quan quách, dùng chân đá một cái, cỗ quan quách sắt nặng ngàn cân suýt chút nữa bị lật tung.

Mặc dù vậy, bị quan quách sắt kéo theo, sàn xe dưới chân mọi người cũng rung lắc mấy cái.

Trương Khải Văn vừa vào đã thấy cảnh này, trong lòng đại kinh, Diệp Tam gia lại có thần lực như vậy.

Rồi nhìn gia gia mình, sắc mặt Trương Khải Sơn không chút biến đổi, đối với cảnh tượng này dường như đã quen thuộc.

Trương Khải Sơn cầm đèn bão lại gần hơn, thấy trên quan tài có hoa văn và một số vết tích kỳ lạ, đó là một khối sắt đen, đúc bao bọc bên ngoài quan tài, che kín khe hở giữa quan tài và nắp quan tài.

Trên khối sắt đen có rất nhiều phù hiệu Đạo gia, vô cùng phức tạp.

Diệp Bạch tiến lại gần, đưa ngón tay chạm vào phù hiệu.

Chương 359

Y từng đọc không ít bí tàng Đạo gia ở Long Hổ Sơn, cũng coi như học thức uyên bác.

Những phù hiệu Đạo gia này tuy lộn xộn vô chương, nhưng đều mang ý nghĩa trừ tà diệt ma, xem ra là để trấn áp thứ bên trong quan tài.

Tề Thiết Chủy cũng cầm đèn bão lại gần, quan sát quan tài sắt rồi nói: "Phật gia, Tam gia, đây hẳn là tiếu tử quan, quan có vỏ, vỏ mang sắt, sắt bao vàng, tiếu tử quan." Trong thời cổ, sơn thủy hung ác, nhiều phúc địa phong thủy sau khi bị phá hoại sẽ dẫn đến thi thể dưới đất phát sinh thi biến.

Khi đạo mộ tặc và phu tử gặp phải loại quan quách này, họ sẽ nung chảy binh khí, dùng nước sắt phong kín quan tài, sau đó trên đỉnh quan tài để lại một lỗ hổng vừa đủ một bàn tay luồn qua.

Đợi nước sắt đông cứng, phu tử sẽ thò tay vào quan tài, lấy vật bên trong ra.

Nếu bên trong quan tài phát sinh thi biến, cũng có thể chặt tay tự bảo toàn tính mạng.

Trương Khải Văn cũng đi qua, quan sát một lượt rồi nói: "Khối sắt này là do sau này đúc, có lẽ là do người Nhật Bản làm." Tề Thiết Chủy sắc mặt nghiêm nghị: "Người Nhật Bản đã muốn nung chảy vỏ sắt bọc bên ngoài quan quách gỗ ban đầu, làm thành tiếu tử quan, điều đó cho thấy trong quan tài có vật đại hung.

Ta kiến nghị trước tiên hãy đưa tiếu tử quan này về địa bàn của Phật gia, sau đó mới mở quan." Tề Thiết Chủy nói xong câu đó lại không thấy hồi đáp.

Y quay đầu nhìn, Diệp Bạch đang nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong quan tài, còn Trương Khải Sơn thì đã đi đến trước mấy cỗ thi thể, kiểm tra nguyên nhân cái chết của thi thể, không ai đáp lời y.

Lúc này, Diệp Bạch đứng dậy, vỗ vỗ quan tài sắt nói: "Không cần mang về nữa, thứ bên trong đã tỉnh rồi." Tề Thiết Chủy hơi ngớ người: "Tỉnh rồi?

Thứ này sao có thể tùy tiện tỉnh được chứ?" Trương Khải Văn khẽ nói: "Tam gia vừa rồi đã đá một cước." Lời vừa dứt, chỉ nghe trong quan tài truyền ra tiếng rung động ầm ầm, thanh thế không nhỏ, xem ra quả thật là một hung vật.

Tề Thiết Chủy vội vàng lùi lại mấy bước, trong lòng hơi run sợ.

Chết tiệt, đi xuống mộ với hai tên gia hỏa này sớm muộn gì y cũng bị chơi chết.

Lâu như vậy không gặp Tam gia, sao cũng trở nên liều lĩnh như vậy!

Trương Khải Sơn nghe thấy động tĩnh liền đi tới, nhìn về phía Diệp Bạch nói: "Tam gia, hay là mang quan tài sắt về Trương phủ đi, ta sẽ sắp xếp người mở." Diệp Bạch lắc đầu, cởi áo khoác ngoài ném cho Tề Thiết Chủy, rồi xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn.

"Không cần, tiểu đông tây thôi, chỉ là chuyện trong chốc lát.

Hơn nữa, ta đang vội." Nói rồi, Diệp Bạch liền tháo miếng sắt phía trước quan tài, một tay thò vào.

Trong quan tài tiếng động lạ không ngừng, dường như còn truyền ra tiếng rống khẽ trầm thấp.

Thấy Diệp Bạch không làm chút biện pháp phòng hộ nào, Tề Thiết Chủy tim đập thình thịch.

Trương Khải Sơn cũng cau chặt mày, có ý muốn ngăn cản, nhưng y thật sự không thể ra lệnh cho Diệp Bạch, dù hiện tại y đã trở thành quân quan lớn nhất Trường Sa trên danh nghĩa cũng vậy.

Ngay khi cánh tay Diệp Bạch thò vào hai giây sau, tiếng động lạ trong quan tài liền đột ngột dừng lại, sau đó trong quan tài truyền ra tiếng vật gì đó bị bóp nát.

Trương Khải Văn trong lòng kinh hãi, tiếng động này dường như là tiếng xương sọ vỡ nát, chẳng lẽ hung vật bên trong đã bị Tam gia bóp nát đầu lâu?

Xong việc, Diệp Bạch rút ra bàn tay trắng sạch, không dính chút bẩn nào.

Diệp Bạch vừa mặc quần áo vừa nói: "Trong toa xe lửa chắc không còn hung vật gì nữa, đến giờ cơm rồi, ta về Diệp phủ trước.

Các ngươi có việc gì thì tìm ta sau." Ba người nhìn bóng lưng Diệp Bạch rời đi, nhìn nhau một cái, nhất thời không nói nên lời.

Chốc lát sau, Trương Khải Sơn nói: "Khải Văn, cho người lái đoàn tàu đến đường ray dự phòng, sau đó đưa tất cả quan quách bên trong về Trương phủ." "Vâng, Phật gia." "Vậy Phật gia, còn ta thì sao?" Tề Thiết Chủy không nhịn được hỏi.

Trương Khải Sơn vỗ vỗ vai y: "Về nhà ăn cơm đi, đợi ta tìm được vị trí khoáng động rồi sẽ cho người thông báo cho ngươi." "Phật gia, ngài cũng quá keo kiệt rồi.

Ta bận rộn cả nửa ngày, ngay cả một bữa cơm cũng không cho ăn sao?" Trương Khải Sơn đeo găng tay da vào, cười nói: "Cơm tù bao no, có muốn ăn không?" "Phật gia, ngài đúng là...

Vậy ta vẫn là đi nhà Tam gia ăn ké cơm vậy." Tề Thiết Chủy vội vàng chạy ra ngoài: "Tam gia, đợi ta với!" Thời gian thoáng cái đã là

hai ngày sau.

Ngày này, Trường Sa đại tuyết phong thành, tuyết trắng như lông ngỗng rơi xuống như thể không tốn tiền.

Trên đường người qua lại thưa thớt, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những tiểu thương bất chấp tuyết lớn bày sạp.

Trước Diệp phủ, mấy chiếc xe sedan màu đen lần lượt dừng ở cửa.

Các đương gia Cửu Môn ở Trường Sa lần lượt xuất hiện: Giải Cửu, Ngô Quảng Nguyên, Bán Tiệt Lý, Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khải Sơn.

Còn có một vị Tề Thiết Chủy, che một cây dù đen, gọi một chiếc xe lam chậm rãi đến, cuối cùng được Lục Thuận mời vào phủ.

Phòng họp lầu hai Diệp phủ, hương trà tỏa khắp, mọi người nhấm nháp trà nước, trò chuyện phiếm một trận.

Mấy năm Diệp Bạch không ở Trường Sa, các đương gia ít khi tụ họp, không có xung đột lợi ích nên mọi người trò chuyện rất vui vẻ.

Sau khi Diệp Bạch vào, mọi người mới im lặng.

Thấy Diệp Bạch mấy năm qua không có thay đổi lớn, Bán Tiệt Lý tâm tình thoải mái trêu ghẹo nói: “Tam gia, nghe Phật gia nói, mấy năm nay ngài dẫn gia thất đi khắp nơi du ngoạn, cuộc sống trôi qua thật không tồi nhỉ?” Diệp Bạch cười cười, mở miệng đáp lại mấy câu.

Hôm qua, thím Bán Tiệt Lý đã sinh cho Bán Tiệt Lý một người con trai, sản nghiệp Lý gia cũng coi như có người kế thừa.

Bán Tiệt Lý vốn dĩ cả ngày ủ rũ giờ như biến thành người khác, lạc quan vui vẻ hơn nhiều.

“Đợi tiểu nhi đầy tháng, đến lúc đó tổ chức yến tiệc, chư vị đều phải nể mặt đến dự nhé.” Bán Tiệt Lý cười lớn nói.

“Đương nhiên.” “Đến lúc đó nhất định sẽ đến.” Mọi người lần lượt đáp lại.

Trò chuyện phiếm thêm một lúc, Diệp Bạch mới bắt đầu cuộc họp Cửu Môn lần này.

Diệp Bạch triệu tập cuộc họp lần này, chủ yếu là để thảo luận xem Cửu Môn nên tự xử lý như thế nào dưới sự xâm lược của người Nhật Bản.

Tuy đại bản doanh Cửu Môn ở Trường Sa, nhưng thế lực và sự phát triển thương nghiệp của các gia tộc đều mở rộng ra các nơi khác.

Hiện nay nhiều thành phố trong nước đã bị quân Nhật chiếm đóng, ví dụ như Thượng Hải, Nam Kinh...

Việc những nơi này thất thủ cũng khiến thế lực các gia tộc đều chịu không ít tổn thất.

Yêu cầu các gia tộc Cửu Môn chống lại người Nhật Bản đến cùng, điều đó hiển nhiên là không thực tế.

Dù sao, đối với phần lớn mọi người mà nói, gia đình quan trọng hơn quốc gia.

Vì vậy Diệp Bạch không hề ràng buộc các gia tộc, nhưng cũng đặt ra một ranh giới cuối cùng cho Cửu Môn.

Phàm ai đồng lõa với người Nhật Bản, tất sẽ bị trục xuất khỏi Cửu Môn, và sẽ bị y vĩnh viễn truy sát không ngừng.

Tuy các gia tộc có không ít toan tính riêng, nhưng trước đại nghĩa vẫn có thể chọn đúng phe, đều lần lượt bày tỏ sự ủng hộ việc bảo vệ Trường Sa, hợp lực đối phó người Nhật Bản.

Thấy vậy, Trương Khải Sơn cũng lộ ra nụ cười, lần này y mượn thế lực Cửu Môn để đối phó người Nhật Bản sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Mặc dù Quốc Dân Đảng liên tục thất bại, người Nhật Bản đã đánh đến gần Trường Sa, nhưng Diệp Bạch biết, còn mấy năm nữa người Nhật Bản mới thực sự chiếm lĩnh Trường Sa.

Mấy năm này sẽ là một trận công kiên chiến khá gian khổ.

Chương 360

Hiện nay, Trường Sa có Cửu Môn với thế lực ngày càng hùng mạnh, có lẽ dưới sự lãnh đạo của y, Trường Sa có thể tránh khỏi việc thất thủ cũng không chừng.

Hội nghị Cửu Môn kết thúc, sau khi ăn xong bữa trưa, các gia tộc lần lượt rời đi.

Trước khi đi, Trương Khải Sơn kéo Tề Thiết Chủy lại.

"Phật gia?

Đã tìm thấy khoáng động chưa?" Trương Khải Sơn lắc đầu: "Vẫn chưa kịp tìm, nhưng hôm nay ta muốn mở tiếu tử quan.

Bát gia hay là cùng ta đi xem thử đi?" Tề Thiết Chủy nghi hoặc nói: "Phật gia, đã hai ngày trôi qua rồi, tiếu tử quan vẫn chưa mở sao?" Trương Khải Sơn bất đắc dĩ nói: "Trùng Khánh có cấp trên đến Trường Sa thị sát, mấy ngày nay ta toàn bộ ở trong quân doanh xử lý quân vụ do cấp trên giao phó, không có chút thời gian rảnh nào.

Nếu không phải Tam gia mở đại hội Cửu Môn, e rằng ta căn bản không thể ra ngoài được." "Mặt mũi Tam gia lớn vậy sao?" Tề Thiết Chủy nhướn mày.

"Người này họ Mã, năm xưa Tam gia từng cứu mẫu thân hắn, hắn đương nhiên phải nể mặt Tam gia." "Mã Đại Soái?" Tề Thiết Chủy lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, năm xưa chuyến đi Thượng Hải, y cũng theo Diệp Bạch đi cùng, đương nhiên nhớ rõ Mã Đại Soái Tứ Xuyên.

Lúc đó Mã Đại Soái còn xưng huynh gọi đệ với y.

Hiện giờ năm năm trôi qua, cũng không biết thân mẫu Mã Đại Soái sau khi uống Duyên Thọ Đan còn sống hay không.

Trò chuyện phiếm vài câu, Tề Thiết Chủy lên xe quân dụng của Trương Khải Sơn, trở về Trương phủ.

Mấy năm trước, Trương Khải Sơn dời phủ đệ, ở vùng ngoại ô Trường Sa, gần khu quân doanh, xây lại một biệt thự lớn.

Chiếm diện tích hơn mười mẫu, có thảm cỏ xanh mướt, một biệt thự nhỏ màu trắng cao ba tầng, nội thất bài trí hoàn toàn theo phong cách phương Tây.

Bên ngoài biệt thự nhỏ còn có một pho đại Phật vàng nổi bật, cao đến ba bốn mét.

Tề Thiết Chủy nhìn pho đại Phật hai lần, pho tượng Phật này vẫn là do y bày mưu tính kế cho Trương Khải Sơn, chuyển từ ngôi miếu đổ nát ngoài núi về, hơn nữa vị trí đặt cũng là do y dùng la bàn tính toán, tinh tế lựa chọn.

Trương Khải Sơn cười đi lên nói: "Lão Bát, ta đã bảo nhà bếp làm món chân giò hầm củ sen mà ngươi thích ăn nhất." Tề Thiết Chủy sắc mặt biến đổi, Phật gia là người giỏi tính toán, món chân giò hầm củ sen này e rằng là bữa tối, y đoán việc này chắc phải giải quyết đến tối.

Nhưng y cũng không tiện nói gì.

Tề Thiết Chủy theo Trương Khải Sơn đến kho hàng ngầm, trong đó hàng trăm cỗ quan quách được chuyển từ đoàn tàu xuống đều được đặt ngăn nắp ở đây, nhưng duy chỉ không thấy tiếu tử quan.

"Phật gia, tiếu tử quan đâu?" "Ở một nơi khác, đi theo ta." Thì ra kho hàng ngầm còn có mật thất, bên trong không gian không nhỏ, có rất nhiều phòng, tiếu tử quan đang nằm trong một căn phòng ở góc cuối cùng.

Trương Khải Văn dẫn mấy người Trương gia đang cắt bỏ lớp sắt

bọc bên ngoài quan tài.

"Phật gia, Bát gia." "Sao rồi?

Có thể mở quan tài chưa?" Trương Khải Văn vẫy tay, bảo hai người khiêng nắp quan tài lên, hai người đặt đèn khí đốt xung quanh quan tài.

Bên trong quan tài vốn dĩ là màu sơn đỏ đen, giống như da rắn độc, phía trên có rất nhiều họa tiết nhân dũng.

Nhìn vân lộ trên vỏ quan tài, Tề Thiết Chủy đã đại khái xác định, cỗ quan quách này hẳn xuất xứ từ thời Nam Bắc Triều, bởi vì trang sức nhân dũng trên thân quan tài là loại trang sức khá phổ biến thời Nam Bắc Triều.

Nhìn vào trong quan tài, nằm đó là một cỗ thi thể đen xì với đầu lâu vỡ nát, một lớp mạng nhện dày đặc phủ kín lên trên.

Cỗ thi thể này hơi phân hủy, thân có một lớp lông nhung đen mịn, dù bên ngoài quan tài đã rắc một vòng thuốc bột xua côn trùng và khử mùi hôi chói mũi, vẫn có một mùi hôi thối thoang thoảng phát ra.

Tề Thiết Chủy bịt mũi lại gần một chút, chỉ thấy ở chỗ xương sọ thi thể vương vãi những mảnh xương vỡ và dịch sền sệt màu đen, kinh tởm vô cùng.

Nghĩ đến bàn tay trắng sạch mà Diệp Bạch lúc đó rút ra khỏi quan tài, Tề Thiết Chủy thầm lẩm bẩm: "Thật không biết Tam gia làm thế nào mà bóp nát thứ này, lại còn không dính tay." Một bên khác, Trương Khải Sơn tự mình đeo găng tay, gạt mạng nhện sang một bên, bắt đầu sờ soạng trên cỗ thi thể đen.

Đầu lâu thi thể đã bị Diệp Bạch bóp nát, trên các mảnh vỡ không tìm thấy thứ gì hữu dụng.

Nhưng ở chỗ cổ họng thi thể, Trương Khải Sơn sờ thấy mấy cây

kim thép.

Trương Khải Sơn khẽ nhíu mày, rất ít có mộ chủ nhân nào vì sợ người khác trộm ngọc cổ trong miệng mà đặt kim thép phản công trong cổ họng, dù sao điều này quá mức độc ác, hơn nữa còn là sự báng bổ thi thể.

Hơn nữa trong miệng thi thể này không có ngọc cổ, vậy việc đâm kim thép vào rất có thể là để ngăn chặn vật gì đó bò ra từ thực quản.

Nghĩ đến đây, Trương Khải Sơn cởi găng tay ra, dùng hai ngón tay dài miết dọc theo cổ họng thi thể xuống dưới, mãi đến khi sờ đến bụng, y mới cảm thấy có điều bất thường.

"Đưa dao đây." Tề Thiết Chủy vội vàng đưa con dao nhỏ sắc bén bên cạnh cho Trương Khải Sơn.

Nhận lấy con dao nhỏ, Trương Khải Sơn mổ bụng thi thể, từ trong đó lấy ra một vật nhỏ dính đầy chất lỏng đen hôi thối.

Sau khi rửa sạch, vật nhỏ đó mới lộ ra nguyên dạng, hóa ra là một miếng giáp nhỏ.

Thời cổ, vảy (lân) và giáp có sự khác biệt: một bên mỏng một bên dày là vảy, giữa dày bốn phía mỏng là giáp.

Vật này ở giữa rất dày, là một miếng giáp.

Trên đó có hoa văn trông giống giáp cốt văn, nhưng vân lộ đã bị dịch axit ăn mòn mờ đi, không nhìn rõ được.

"Lão Bát, ngươi kiến thức rộng rãi, giúp ta xem xét cái này." Trương Khải Sơn ném miếng giáp cho Tề Thiết Chủy.

"Phật gia, nhãn lực của ngài Cửu Môn tuyệt luân, ta giúp ngài xem xét chẳng phải là để người ta cười chê sao?" "Nói nhiều lời đẹp đẽ nữa, ta không nhìn ra vẫn là không nhìn ra.

Đừng nói những lời vô dụng đó nữa.” Tề Thiết Chủy cười cười, cầm miếng giáp lên xem xét kỹ lưỡng.

“Trông tựa giáp cốt, nhưng lại giống hoa văn tự nhiên?

Trước đây từng nghe nói có một số con rùa trên lưng sẽ có các đồ án Lạc Thư tự nhiên, nhưng miếng giáp này không phải mai rùa, cũng không phải xương thú.” Xem nửa ngày, Tề Thiết Chủy lắc đầu nói: “Phật gia, ta cũng không hiểu.

Hiện nay, người có tư cách lâu đời nhất trong giáp cốt học là La Tuyết Đường ở Hoài An, Giang Tô, nhưng La lão hiện đang ở Mãn Châu đi theo người Nhật Bản, nếu không…” “Loại người đó đừng nhắc đến nữa, còn có cách nào khác không?” Trương Khải Sơn không có chút thiện cảm nào với những người như vậy.

“Hay là đi tìm Tam gia?

Y…” “Tam gia quá bận, đổi người khác đi.” Tề Thiết Chủy hơi cạn lời, theo y thấy, tìm Tam gia giúp đỡ là chuyện đơn giản nhất, dù sao y vẫn chưa từng thấy Tam gia bị chuyện gì làm khó.

Nhưng nhìn sắc mặt Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy liền biết, Tam gia trở về Trường Sa, một núi khó dung hai hổ, e rằng Phật gia này đang ngấm ngầm cạnh tranh với Tam gia đây.

Tề Thiết Chủy nghĩ nghĩ rồi nói: “La Tuyết Đường từng thành lập một Đông Văn Học Xã, có một học sinh tên Vương Quốc Duy, cũng là đại gia giáp cốt, nhưng đáng tiếc năm Dân Quốc thứ mười sáu đã nhảy hồ tự trầm.

Hiện tại nếu muốn tìm, còn có một vị Đổng Tác Tân tiên sinh, hiện đang ở Trường Sa, nhưng ông ấy không thích làm lính, ta có thể thay Phật gia đi bái hội một chút.” Trương Khải Sơn gật đầu: “Được.

Không ngờ ngươi không biết giáp cốt, nhưng lại khá quen thuộc

với các đại gia giáp cốt?" Tề Thiết Chủy nói: "Phật gia đừng cười ta.

Giáp cốt và chiêm bặc là một nhà, khi lão gia tử nhà ta còn sống, thích nhất là sưu tầm giáp cốt, ta cũng là do tai nghe mắt thấy mà hiểu được." Lúc này, tiếng Trương Khải Văn cắt ngang hai người.

"Phật gia, các ngài xem, bụng thi thể có tình huống!" Trương Khải Sơn nhìn lại, chỉ thấy từ vết thương ở bụng thi thể vừa bị y mổ ra đang chui ra những con giun màu trắng sữa.

Từng đàn giun bò ra, số lượng không ít.

Tề Thiết Chủy cau mày nói: "Phật gia, đây hẳn là thủ phạm gây ra tội ác tơ đất." "Khải Văn, bắt mấy con sống, còn lại đều mang ra ngoài thiêu hủy." "Vâng." Rất nhanh, những con giun này được Trương Khải Văn móc sạch, nhưng một cây đinh châm cũng bị kéo theo ra ngoài.

Chương 361

Cây đinh châm này tạo hình kỳ lạ, trên vệt đen lồi lõm, còn khắc một đóa "đỗ quyên hoa".

Thấy vậy, Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn đồng thời nhíu mày.

Tháng giêng hoa nở tháng hai đỏ, đỗ quyên hoa còn được gọi là Nhị Nguyệt Hồng.

Đây là đồ của Nhị gia gia, sao lại xuất hiện trong cổ thi?

Tề Thiết Chủy liếc nhìn Trương Khải Sơn nói: "Phật gia, chuyện khoáng sơn e rằng có chút liên quan đến Nhị gia.

Sáng nay chúng ta còn gặp Nhị gia, biết vậy đã hỏi y rồi." "Nhị gia giờ này chắc đang hát hý khúc ở Lê Viên, Lão Bát, ngươi cùng ta đi một chuyến đi." Cùng lúc đó, trước cổng lớn Diệp phủ, Mã Đại Soái, với trang phục quân quan Quốc Dân Đảng, được Diệp Bạch và Bạch Tri Hi hai người khách khí tiễn ra ngoài cửa.

"Diệp lão đệ, Bạch đệ muội, thời gian không còn sớm nữa, trong quân doanh còn có không ít việc quan trọng cần ta xử lý, ta không ở lại lâu nữa." Mã Đại Soái cười lớn, vẫy tay rồi lên xe.

"Mã Đại ca đi thong thả." Diệp Bạch tiễn Mã Đại Soái đi rồi, phát hiện ở đằng xa một người ăn mày đang lảng vảng trước con hẻm, nhìn ánh mắt hắn, có chút phiêu hốt bất định.

"Thuận tử, lát nữa điều tra tên ăn mày ở đầu hẻm kia, xem là người của nhà nào." Diệp Bạch gọi Lục Thuận đến, thấp giọng dặn dò.

"Vâng, Tam gia." Hai người quay người bước vào trong phủ,

Bạch Tri Hi hỏi: "Sẽ là người Nhật Bản sao?" "Không giống.

Người Nhật Bản không có ngu ngốc như vậy, có lẽ chỉ là một người bình thường hiếu kỳ, để Thuận tử điều tra sẽ rõ." Bạch Tri Hi gật đầu.

Người Nhật Bản tiềm phục vào Trường Sa tuy nhiều, nhưng chắc không có mấy người dám cả gan đến trước cửa Diệp phủ lảng vảng.

Tên ăn mày ở đầu hẻm không phải ai khác, chính là Hồ Quốc Hoa, đồ đệ mới thu của Tôn Quốc Phụ, cũng chính là ông nội của Hồ Bát Nhất sau này.

Lúc này Hồ Quốc Hoa đầu bù tóc rối, nhìn cánh cổng lớn Diệp phủ gần trong gang tấc, nhưng lại không dám bước vào.

Đây chính là Diệp gia Trường Sa mà Tôn sư phụ nói sao?

Nơi sư điệt của ông ấy ở?

Phủ đệ khí phái như vậy, dường như có chút không giống lắm.

Tôn sư phụ ăn mặc giản dị như thế, làm sao lại có một sư điệt giàu có như vậy?

Hơn nữa, vị quan lớn vừa được tiễn ra, trước sau có bốn năm chiếc xe quân sự hộ tống, vừa nhìn đã không phải người bình thường.

Người có thể qua lại với loại người này, vậy thân phận chủ nhân Diệp phủ có thể tưởng tượng được.

Nếu hắn vào trong mà nhận nhầm quan hệ, nhẹ thì bị đánh mắng một trận, nặng thì có lẽ còn bị chính phủ bắt vào vào tù.

Mạng Tôn sư phụ nguy hiểm sớm tối, nếu hắn bị nhốt vào tù, trong ba ngày không kịp quay về, chẳng phải là hại Tôn sư phụ sao?

Vậy thì hắn chính là tội nhân lớn rồi.

Hồ Quốc Hoa có chút lo lắng, đi đi lại lại sốt ruột ở đầu hẻm.

Nghĩ đến Tôn sư phụ vì cứu mình mà bị nữ thi dưới mộ trọng thương, Hồ Quốc Hoa trong lòng tràn ngập hối hận và uất ức.

"Ngươi đáng chết, cứ phải hút cái thứ thuốc phiện đó làm gì, lại còn rước yêu quái về làm vợ, làm cậu tức chết rồi!" "Tôn sư phụ tốt bụng nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi còn muốn lén lút hút! " Nói rồi, Hồ Quốc Hoa không ngừng dùng lòng bàn tay tát vào mặt mình, nửa khuôn mặt đã sưng lên.

Lúc này, ánh nắng ở đầu hẻm bị che khuất, Hồ Quốc Hoa ngẩng đầu nhìn lên, ba bóng người hiện ra.

Thì ra là Thuận tử dẫn hai hỏa kế Diệp phủ xuất hiện trước đầu hẻm.

Thấy Hồ Quốc Hoa thân hình gầy gò, vừa nhìn đã biết là kẻ nghiện thuốc phiện lâu năm, Thuận tử khẽ nhíu mày: "Tiểu huynh đệ trốn ở đây làm gì?" "Ta…" Hồ Quốc Hoa chỉ cảm thấy vừa rồi mình đã tát quá mạnh, vừa mở miệng, khóe miệng đã truyền đến một trận đau xé.

"Tiểu huynh đệ không phải người Trường Sa?" "Ta là người Động Đình…" Hồ Quốc Hoa lắp bắp nói.

"Vậy cũng là người Hồ Nam.

Tiểu huynh đệ nếu là người chạy nạn đến, có thể ra ngoài thành, ở đó có điểm cứu tế." Thuận tử chỉ một hướng.

Hồ Quốc Hoa nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn nói: "Ta không phải người chạy nạn, ta là đến tìm một người tên là Diệp Bạch." Thuận tử cau mày càng chặt.

"Ngươi tìm người này làm gì?" Thuận tử là đại quản gia Diệp phủ, lời nói cử chỉ đều có một áp lực không nhỏ.

Hồ Quốc Hoa rụt rè lùi lại, thành thật nói: "Sư phụ ta bị nữ thi làm thương tổn tâm phế, trước khi hôn mê đã dặn ta đến Trường Sa tìm một người tên Diệp Bạch ở Diệp phủ." Thấy sắc mặt Thuận tử có chút âm trầm, Hồ Quốc Hoa vội vàng nói: "Vị Tôn sư phụ kia của ta có lẽ hơi hồ đồ, nói sai địa điểm.

Nếu chỗ các ngươi không có người tên Diệp Bạch, ta đây liền đi…" "Tôn sư phụ, sư phụ ngươi tên là gì?" "Tên ư?" Hồ Quốc Hoa thật sự hơi ngẩn ra, hắn và Tôn Quốc Phụ chỉ gặp vài lần, vẫn luôn gọi là Tôn sư phụ, chưa từng cử hành nghi thức bái sư, đương nhiên không biết tên thật của Tôn Quốc Phụ.

Thấy Hồ Quốc Hoa nhất thời không nói được, Thuận tử nói với hỏa kế phía sau: "Đưa người này đi, cùng ta đi gặp Tam gia, hơn nữa, khách khí một chút." Trong đại sảnh Diệp phủ, Hồ Quốc Hoa ngồi trên ghế sofa da thật màu trắng, nhìn đèn chùm pha lê và sàn nhà lát đá cẩm thạch trắng, cảm thấy mình lạc lõng với nơi này.

Tuy nói Hồ gia hắn mấy năm trước cũng là địa chủ đại hộ, nhưng ngay cả thời kỳ đỉnh cao nhất cũng chưa từng thấy loại trang sức xa hoa như vậy.

Một thị nữ bình thường bưng lên đĩa trái cây và cà phê, càng khiến Hồ Quốc Hoa đứng ngồi không yên.

Hắn lén lút liếc một cái, cô gái này còn xinh đẹp hơn Tiểu Thúy nhiều.

"Hồ tiên sinh, Tam gia lập tức đến, xin đợi một lát." "Nga nga, được." Hồ Quốc Hoa chỉ dám chạm một chút vào ghế sofa, sợ quần áo bẩn của mình làm bẩn chiếc ghế sofa trắng.

Trong đình giữa hồ ở hậu viện, Diệp Bạch biết có một người tên Hồ Quốc Hoa tìm đến, liền biết đây là Tôn sư thúc có việc tìm y.

Chỉ là không biết Tôn Quốc Phụ thu Hồ Quốc Hoa làm đồ đệ từ khi nào, cũng không viết thư cho y.

"Tam gia, người đó nói Tôn tiên sinh bị thương tâm phế, mạng sống khó giữ." "Thương tâm phế?" Sắc mặt Diệp Bạch chợt biến, vội vàng đến đại sảnh, liền thấy tên ăn mày vừa ở đầu hẻm đang ngồi trên ghế sofa.

"Hồ sư đệ?" "Tam gia." Hồ Quốc Hoa vội vàng đứng dậy.

"Ngươi là đồ đệ của Tôn sư thúc, gọi ta một tiếng sư huynh là được.

Ngươi nói cho ta nghe, Tôn sư thúc rốt cuộc thế nào rồi?" Hồ Quốc Hoa trong lòng vô cùng vui mừng, thầm nghĩ: Tôn sư phụ quả nhiên không lừa hắn, thật sự có một vị sư huynh đồng môn, hơn nữa lại còn giàu có như vậy.

Thấy Diệp Bạch sắc mặt sốt ruột, Hồ Quốc Hoa kể tường tận lai lịch bản thân, đến việc hắn và Tôn Quốc Phụ gặp gỡ, sau đó Tôn Quốc Phụ bị nữ thi trọng thương đích sự vỉ vỉ đạo lai.

Trước đây, Hồ Quốc Hoa cũng xuất thân từ con nhà giàu có, nhưng đến thế hệ này, gia đạo sa sút.

Sau đó, hắn thích thuốc phiện, số tiền tích cóp còn lại trong nhà bị hắn tiêu sạch không còn một xu.

Người nghèo phát điên, những quan niệm như liêm sỉ đạo đức liền không còn quan trọng nữa.

Hồ Quốc Hoa liền nghĩ ra một cách, đi tìm cậu hắn lừa một ít tiền.

Cậu của Hồ Quốc Hoa biết hắn là kẻ phá gia chi tử, bình thường một xu cũng không cho.

Nhưng lần này Hồ Quốc Hoa lấy lý do lấy vợ, cậu hắn liền cho

hai mươi đồng bạc.

Chương 362

Hai mươi đồng bạc nhanh chóng bị Hồ Quốc Hoa tiêu hết.

Còn về lời hứa với cậu về người vợ, Hồ Quốc Hoa liền tìm một người làm tượng giấy, dùng người giấy làm vợ giả.

Không quá mấy ngày, cậu hắn liền đến nhà, mua một ít vải hoa và điểm tâm muốn xem cháu rể.

Hồ Quốc Hoa sợ mọi chuyện bại lộ, tìm vài lý do thoái thác.

Nhưng cậu hắn không chịu, "Mày thằng nhóc này, cứ ứng phó cậu ruột của mày như vậy sao?

Không được, hôm nay ta nhất định phải gặp nàng dâu mới!" Hồ Quốc Hoa sống chết ngăn cản không cho gặp, hắn càng ngăn cản càng tỏ ra có vấn đề, cậu hắn càng thêm nghi ngờ, hai bên bắt đầu tranh cãi.

Đúng lúc này, rèm cửa phòng trong vén lên, một cô gái bước ra, dáng vẻ trắng trẻo sạch sẽ, mặt tròn, mông to.

Trong lòng Hồ Quốc Hoa thót một cái, "Ôi, đây chẳng phải là hồ chỉ nhân (người giấy) mà mình làm sao?

Sao nàng lại sống rồi?" Nghe đến đây, Diệp Bạch đã nhíu mày.

Y chỉ biết Hồ Quốc Hoa sẽ được Tôn Quốc Phụ thu làm đồ đệ, nhưng hai người này quen biết nhau vì chuyện gì thì y lại không rõ.

Kinh nghiệm mà Hồ Quốc Hoa kể, khiến Diệp Bạch kinh ngạc đồng thời, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

Người giấy biến thành người sống, đây không phải là chuyện mà yêu tà bình thường có thể làm được.

Hồ Quốc Hoa rất có thiên phú kể chuyện, càng nói càng có cảm

hứng, uống một ngụm cà phê xong, tiếp tục kể.

Sau khi người giấy biến thành người thật, hắn cũng vô cùng sợ hãi.

Nhưng trước mặt cậu, hắn cũng không dám vạch trần, đành phải tiếp tục diễn tuồng.

Buổi tối, Hồ Quốc Hoa không còn nơi nào để đi, chỉ đành cứng rắn quay về nhà.

Người giấy trắng kia nằm bất động trên giường hắn, đắp chăn, dường như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Hồ Quốc Hoa trằn trọc, suy nghĩ suốt một đêm, cuối cùng quyết định ngày mai sẽ đốt người giấy đi.

Ai ngờ ngày hôm sau, khi hắn lấy bật lửa ra, người giấy đột nhiên mở miệng nói: "Ngươi đúng là đồ bạc bẽo, ta tốt bụng giúp ngươi, ngươi lại muốn thiêu ta." Nhưng lúc này Hồ Quốc Hoa đã ý thức được mình gặp phải yêu tà, không hề mềm lòng, vẫn vung tay một cái, đốt người giấy sạch sẽ.

Tuy nhiên, người giấy đó trước khi hóa thành tro bụi, đã tiết lộ về một ngôi mộ cô đơn cách đó mười ba dặm, nơi đó giấu không ít vàng bạc châu báu.

Lúc đó Hồ Quốc Hoa cũng không để ý, dù sao việc gặp người giấy biến thành người sống đã đủ kinh hãi rồi.

Điều đáng tiếc duy nhất là cậu ruột của hắn sau khi biết vợ hắn là người giấy giả, đã tức giận đến phát bệnh nặng, không lâu sau liền qua đời.

Mấy năm sau, Hồ Quốc Hoa đi lính trở về, không chỉ gia cảnh tiêu điều, mà tật hút thuốc phiện vẫn chưa bỏ.

Cơn nghiện lên, Hồ Quốc Hoa lòng ngứa ngáy khó chịu, liền nhớ đến lời mà người giấy năm xưa đã nói.

Dưới ngôi mộ cô đơn cách đó mười ba dặm có vô số châu báu.

Lúc này Hồ Quốc Hoa từng làm lính, từng đánh trận, gan dạ hơn trước rất nhiều, liền quyết tâm đi đào mộ.

Một đêm trăng mờ, hắn một mình vác một chiếc cuốc sắt, liền đi đến ngôi mộ cô đơn đó.

Đêm đó, trăng lạnh sao thưa, bóng cây tàn động đậy, quạ đen kêu quái dị.

Hồ Quốc Hoa uống một ngụm rượu, lấy hết can đảm bắt đầu đào.

Rất nhanh, cuốc sắt "bang" một tiếng đào trúng vật cứng, một cỗ quan tài rất mới được đào lên.

Bề ngoài cỗ quan tài này được sơn mười tám lớp sơn đỏ son, dưới ánh trăng lạnh chiếu rọi, phát ra thứ ánh sáng quỷ dị.

Hồ Quốc Hoa tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cắn răng mở quan tài.

Trong quan tài có một đống châu báu ngọc khí tài vật, ngoài ra, còn có một cô dâu mới với vẻ mặt tươi rói như sống, má ửng hồng, hệt như người giấy vợ hắn trước đây.

Trong chớp mắt, Hồ Quốc Hoa chỉ cảm thấy hàn khí xộc thẳng lên đỉnh đầu, vứt cuốc sắt liền chạy về hướng thị trấn.

Cảnh vật xung quanh mờ ảo, quạ đen cũng không còn kêu, yên tĩnh dị thường.

Đột nhiên, thị trấn nhỏ với ánh đèn lưa thưa ở đằng xa chợt hóa thành sương đen, Hồ Quốc Hoa chỉ cảm thấy đầu mình ngày càng nặng, rất nhanh liền mất ý thức.

Ngày hôm sau, Hồ Quốc Hoa được một thôn dân cứu tỉnh, nói hắn uống say nằm giữa đống mộ hoang.

Hồ Quốc Hoa hỏi thôn dân có thấy một cỗ quan tài nào bị đào lên không, thôn dân lắc đầu nói không biết.

Hồ Quốc Hoa đành chậm rãi bò dậy, trở về nhà mình.

Trên đường, hắn càng đi càng mất sức, chỉ cảm thấy mình dường như đã đánh mất thứ gì đó quan trọng.

Trùng hợp là, hắn trên đường gặp được Tôn Quốc Phụ.

Tôn Quốc Phụ mang theo Âm Dương Nhãn, thấy trên người Hồ Quốc Hoa có hắc khí bao phủ, liền biết hắn đã gặp phải yêu tà quái vật.

Sau đó, chính là việc Tôn Quốc Phụ thu Hồ Quốc Hoa làm đồ đệ, và muốn trừ nữ thi.

"Sư huynh, chính là tối hôm kia, Tôn sư phụ nói muốn đi một mình trừ yêu tà, nhưng đến rạng sáng cũng không thấy về.

Ta sợ Tôn sư phụ gặp chuyện, liền đi tìm Tôn sư phụ, kết quả là tìm thấy Tôn sư phụ dưới chân núi đống mộ hoang." "Lúc đó Tôn sư phụ đã hơi thở thoi thóp rồi, chỉ nói một câu dặn ta đến tìm huynh, rồi liền hôn mê bất tỉnh." Nghe Hồ Quốc Hoa nói xong, sắc mặt Diệp Bạch ngưng trọng.

"Thuận tử, giúp ta chuẩn bị xe ngựa, tranh thủ thời gian." "Vâng, Tam gia." Thuận tử cũng biết chuyện khẩn cấp, vội vàng đi xuống chuẩn bị.

"Hồ sư đệ, sư thúc hiện giờ bị ngươi đặt ở đâu?" "Ta đặt ở nhà cậu ta, để Tiểu Thúy chăm sóc." Hồ Quốc Hoa lại nhìn Diệp Bạch một cái, vội vàng nói: "Sư huynh yên tâm, Tiểu Thúy là con gái nuôi của cậu ta, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Diệp Bạch gật đầu: "Tốt

nhất là như vậy.” Tôn Quốc Phụ trọng thương, Diệp Bạch đáng lẽ nên đi thông báo cho Kim Toán Bàn, nhưng Kim Toán Bàn không phải người có thể nhàn rỗi, hai năm trước đã không còn ở Trường Sa.

Chỉ có thể đợi chuyện này qua đi rồi mới nói cho hắn, tránh để hắn ở nơi khác mà lo lắng.

Lão gia Hồ Quốc Hoa ở một thị trấn nhỏ bên hồ Động Đình, cách Trường Sa cũng không quá xa.

Diệp Bạch động dùng xe quân đội bọc thép, một đường thông suốt không trở ngại, chưa đến nửa ngày đã kịp đến thị trấn nhỏ.

Người trong thị trấn không ít, đều là những kẻ thích hóng chuyện, thấy xe quân đội, đều chen chúc vây quanh.

“Đây chẳng phải là thằng phá gia chi tử nhà họ Hồ sao?

Dẫn nhiều người ngoại tỉnh đến làm gì?” “Phải đó, nhìn bộ dạng da bọc xương của hắn, sao không bị thuốc phiện giết chết cho rồi.

Đáng tiếc cho ông cậu hắn, bị hắn làm tức chết.” Tiếng người bàn tán không ngớt, Hồ Quốc Hoa mặt đỏ bừng.

Tuy nói hắn biết danh tiếng mình trong thị trấn không tốt, nhưng bị mắng chửi công khai lại là một chuyện khác.

Chương 363

Huống hồ, còn có một vị sư huynh giàu có vừa mới quen ở bên cạnh, đồng hương nhà mình lại nói hắn như vậy, hắn đều muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống cho rồi.

Trời dần tối, Diệp Bạch dặn dò Thuận tử đi cùng mấy câu, bảo hắn tìm các hương lão trong thị trấn, giải tán dân chúng, sau đó tìm một nơi có thể ở lại qua đêm.

"Hồ sư đệ, vẫn là mau chóng dẫn ta đi tìm Tôn sư thúc đi." "Được, được, sư huynh theo ta." Hồ Quốc Hoa dẫn Diệp Bạch đi trên con đường đất lầy lội trong thị trấn rẽ trái rẽ phải, đến trước một căn nhà ngói đất nhỏ ở rìa thị trấn.

Ngôi nhà không lớn, được xây bằng gạch đất hình vuông.

Chỉ là tường nhà và cửa gỗ dán đầy bùa vàng, bên ngoài còn đổ không ít huyết chó đen.

Hồ Quốc Hoa nói: "Sư huynh, ta sợ nữ thi kia đến trả thù, nên đã dùng một vài thủ đoạn trừ tà để bảo vệ Tôn sư phụ." Diệp Bạch gật đầu, bất kể những thủ đoạn này có hữu dụng hay không, việc Hồ Quốc Hoa có thể nghĩ đến điểm này thì tuyệt đối không phải kẻ ngốc.

"Tiểu Thúy, chúng ta về rồi." Hồ Quốc Hoa gõ cửa.

Trong nhà, một nha đầu mặc áo vải thô hoa văn, tết tóc hai bên, mở cửa.

Tuổi không lớn, dung mạo lại khá thanh tú.

"Hoa Tử ca, huynh cuối cùng cũng về rồi," "Ta đã mời được Diệp sư huynh ở Trường Sa đến, mau, muội cũng gọi sư huynh đi." Tiểu Thúy liếc nhìn Diệp Bạch một cái, mặt đỏ bừng, liền nhanh chóng cúi

đầu, không dám nhìn thêm lần thứ hai, phát ra âm thanh như muỗi kêu: "Sư huynh hảo." "Ngươi hảo." Diệp Bạch đáp lại một tiếng.

Không ngoài dự đoán, nha đầu Tiểu Thúy này, hẳn chính là tổ nãi của Hồ Bát Nhất.

Hồ Quốc Hoa thì không nghĩ nhiều, kéo Diệp Bạch vào phòng trong.

Trong phòng mùi thuốc Bắc rất nặng, còn có chút mùi hôi thối khó chịu, Tôn Quốc Phụ đầu tóc khô héo, sắc mặt tiều tụy nằm trên giường gỗ.

Thấy vậy, Diệp Bạch vội vàng tiến lên bắt mạch.

Vài hơi thở sau, hàng lông mày đang cau chặt của Diệp Bạch mới giãn ra.

Mạch Tôn Quốc Phụ tuy yếu ớt, thương thế rất nặng, nếu kéo dài thêm hai ngày e rằng thần tiên cũng khó cứu.

Nhưng may mắn là y đến kịp thời, vết thương của Tôn Quốc Phụ đối với y mà nói không đáng là gì.

"Hồ sư đệ, ngươi ra ngoài canh giữ trước, đừng cho ai vào." "Được, được.

Ta và Tiểu Thúy đi làm cơm tối cho sư huynh." Sau khi Hồ Quốc Hoa đi, hai hỏa kế Diệp phủ im lặng canh giữ trước cửa phòng trong.

Diệp Bạch vén áo trong của Tôn Quốc Phụ ra, chỉ thấy phần thân dưới cổ, một mảng đen kịt.

Vệt đen này lan rộng ra từ vết thương ở ngực.

Trước ngực được quấn băng gạc trắng, Diệp Bạch lại cởi băng gạc ra, để lộ một vết thương đen kịt hôi thối.

Một mảng lớn thịt gần vết thương đã biến mất, nhìn hình dạng vết

thương, mảng thịt này có lẽ là do Tôn Quốc Phụ tự mình cắt bỏ.

Hiển nhiên, đêm đó, Tôn Quốc Phụ bị nữ thi cào thương, trúng thi độc.

Sau đó thi độc công tâm, Tôn Quốc Phụ trước tiên nuốt Xích Đan, Giải Độc Đan và các loại thuốc giải thi độc khác để miễn cưỡng trốn thoát, sau đó lại dùng dao cắt bỏ mảng thịt bị nhiễm thi độc.

Nhưng thịt chưa cắt sạch, thi độc vẫn còn sót lại.

Hồ Quốc Hoa lại không hiểu, chỉ coi là vết thương ngoài mà chữa trị, nên thi độc đã lan khắp người Tôn Quốc Phụ, ngày càng nghiêm trọng.

Đây mới là nguyên nhân chính khiến Tôn Quốc Phụ hôn mê bất tỉnh.

Hiện giờ cần trước tiên bức thi độc ra ngoài, sau đó dùng Chưởng Tâm Âm Lôi chữa trị phần da thịt bị tổn thương.

Thế là, Diệp Bạch lật người Tôn Quốc Phụ lại, dùng lực Kim Sát đẩy thi độc đã lan rộng về phía vết thương ở ngực.

Rất nhanh, dịch thể đen đặc hôi thối từng giọt từng giọt chảy ra từ vết thương, Diệp Bạch dùng bình sứ thu thập những thi độc này.

Đợi thi độc được làm sạch, Diệp Bạch mới thi triển Chưởng Tâm Âm Lôi, phục hồi vết thương ngoài ở ngực Tôn Quốc Phụ.

"Sư điệt?

Con…" Tôn Quốc Phụ tỉnh lại từ trong mơ hồ, chỉ cảm thấy ngực truyền đến một trận tê dại, nhưng lại có một cảm giác ấm áp nào đó đang tu bổ thứ gì đó.

"Sư thúc đừng động, lát nữa vết thương sẽ lành." Tôn Quốc Phụ khẽ gật đầu, biết Diệp Bạch đang chữa thương cho mình, liền nhắm

mắt lại.

Cảm giác đau đớn giảm bớt, cảm giác ấm áp thoải mái bao trùm toàn thân, Tôn Quốc Phụ mệt mỏi rất nhanh lại hôn trầm ngủ thiếp đi.

Ngoài nhà chính, Hồ Quốc Hoa đang bày chén đũa, thấy trong phòng trong có ánh sáng màu tím lấp lánh, vô cùng hiếu kỳ.

Đáng tiếc, còn chưa đi đến cửa đã bị hỏa kế Diệp phủ chặn lại.

Hồ Quốc Hoa giơ hai tay cầm chén đũa lên, cười gượng nói: "Ta không vào, ta chỉ xem thôi.

Cháo nấu xong rồi, hai vị huynh đệ vất vả cả buổi chiều, có muốn ăn một chút không?" Hai người sắc mặt nghiêm túc, khẽ lắc đầu.

Không còn cách nào, Hồ Quốc Hoa đành kéo Tiểu Thúy, ngồi trên ghế dài ở nhà chính, đợi Diệp Bạch chữa trị xong.

Việc chữa trị vết thương của Tôn Quốc Phụ xong, đã là nửa giờ sau.

Vận chuyển Chưởng Tâm Lôi trong thời gian dài, đối với Diệp Bạch hiện nay cũng là một gánh nặng không nhỏ.

Hiện tại, trên trán Diệp Bạch đã có mồ hôi chảy ra.

Chậm rãi thu công, ánh sáng màu tím trong phòng trong biến mất, chỉ còn lại ánh đèn dầu.

Năm năm trước, Chưởng Tâm Lôi của Diệp Bạch đã gần đạt đại thành, năm năm sau, vẫn như vậy.

Chỉ còn cách một bước nữa là đạt đến trạng thái âm dương bình hành của lôi pháp mà Chân Võ Đại Đế đã nói, nhưng bước này như một vực thẳm, Diệp Bạch lại làm thế nào cũng không thể vượt qua.

Con cái của Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, Trần Thiên Hữu, Nguyệt Nhi giờ đều đã gần mười tuổi, mà y và Bạch Tri Hi cho đến

nay vẫn chưa có một đứa con nào, không thể không nói đây là một điều đáng tiếc.

Ba năm đầu, Diệp Bạch còn tiện đường đưa Bạch Tri Hi và Khương Thiền Y ở lại Long Hổ Sơn một thời gian dài, mỗi ngày đọc tụng kinh tàng Đạo gia, chỉ để tìm hiểu đạo âm dương bình hành.

Không ngờ mấy tháng trôi qua, Chưởng Tâm Lôi không có chút tiến triển nào, mà Kim Quang Chú và Khu Tà Chỉ Nhân Thuật lại tiến bộ vượt bậc.

Đối với Chưởng Tâm Lôi, Diệp Bạch cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên, dù sao y và Bạch Tri Hi, Khương Thiền Y thọ mệnh dài lâu, sau này cơ hội còn nhiều.

Nói thêm về Kim Quang Chú, Kim Quang Chú chính là một trong Bát Đại Thần Chú của Đạo gia, là Đạo thuật cùng cấp bậc với Chưởng Tâm Lôi.

Hiện nay Diệp Bạch đã tu luyện ra kim quang, dưới sự quán thâu của Tử Hà Chân Khí, Diệp Bạch đã có thể phủ kim quang đến bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể.

Lần trước một tay thò vào tiếu tử quan, Diệp Bạch chính là dùng kim quang bao phủ cánh tay và lòng bàn tay, sống sờ sờ bóp nát đầu lâu của quái vật khởi thi.

Sau đó dùng kim quang đánh tan vết bẩn dính trên lòng bàn tay, nên bàn tay rút ra tự nhiên trắng sạch không tì vết.

Chương 364

Nói nghiêm khắc mà nói, Kim Quang Chú và Chưởng Tâm Lôi khác nhau, là Diệp Bạch từ không đến có tu luyện ra.

Nhưng Kim Quang Chú cho đến nay chỉ mới tính là nhập môn, kim quang tu luyện ra không thể bao phủ toàn thân, còn cách ý tưởng Diệp Bạch có thể cứng rắn chống đạn pháo một khoảng không nhỏ.

So với Kim Quang Chú, cấp bậc đạo pháp Khu Tà Chỉ Nhân Thuật kém hơn một bậc.

Theo lý mà nói, loại đạo pháp có độ khó nhập môn không cao này, Diệp Bạch đáng lẽ phải tu luyện nhanh hơn, nhưng thực tế là, Diệp Bạch sau khi thi triển thành công một lần, liền không muốn dùng lần thứ hai nữa.

Dùng đạo pháp điều khiển người giấy, người giấy sẽ được tạm thời phú cho sinh mệnh, và người giấy có thuộc tính phá tà trừ sát.

Nghe thì huyền diệu, nhưng cũng chỉ là điều khiển cận chiến một người giấy yếu ớt không làm được việc nặng.

Công dụng duy nhất của người giấy là rất nhạy bén với vật âm tà.

Khi cảm nhận được khí tức âm tà, có lẽ không cần người thi pháp dặn dò, người giấy sẽ kêu oang oang xông lên, còn về việc có đánh thắng được hay không, làm rồi mới biết.

Có một lần, Diệp Bạch dưới mộ gặp phải một mộ chủ nhân khởi thi, y liền muốn thử năng lực của người giấy, thế là điều khiển năm người giấy.

Không ngờ năm người giấy vừa xông lên, liền bị mộ chủ nhân một cước giẫm chết.

Sau đó, một lớp da chân phải của mộ chủ nhân đó cũng bị thiêu rụi, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Sau lần đó, Diệp Bạch liền nhận ra, giữa các đạo pháp khác nhau cũng có sự chênh lệch, Khu Tà Chỉ Nhân Thuật chính là loại đạo thuật cấp thấp.

Hơn nữa, với thủ đoạn và năng lực hiện tại của Diệp Bạch, trừ khi tu luyện môn đạo pháp này đến cảnh giới cực kỳ cao thâm, nếu không thì đó chính là vật vô dụng.

Diệp Bạch lại bắt mạch cho Tôn Quốc Phụ, cảm nhận được cơ thể y vẫn còn suy yếu vô cùng, liền lấy ra một miếng Vạn Niên Nhục Chi nhỏ, bước ra khỏi phòng trong, nói với Hồ Quốc Hoa: "Hồ sư đệ, ngươi hãy cắt thứ này thành miếng nhỏ, nấu thành cháo, đút cho sư thúc ăn." Hồ Quốc Hoa nhận lấy nhục chi, ngửi ngửi, khẽ nhíu mũi, cũng không dám hỏi nhiều, liền kéo Tiểu Thúy đi vào bếp nấu cháo.

Trước khi đi lại nói thêm một câu: "Sư huynh, ta đã nấu cháo rồi, huynh và mấy vị đại ca có muốn ăn một chút không?" Diệp Bạch gật đầu, nhìn bát cháo kê trên bàn, nước cháo chiếm hơn nửa bát, hạt kê chỉ có một lớp mỏng.

Xem ra Hồ sư đệ này nhà không còn gạo rồi.

Diệp Bạch bảo hai hỏa kế uống ba bát cháo trên bàn, dặn họ canh giữ ngoài nhà, sau đó bước nhanh rời đi.

Hồ Quốc Hoa thò đầu từ căn bếp nhỏ hẹp ra: "Sư huynh muốn đi đâu?" "Lập tức quay lại." Diệp Bạch một mình biến mất trên con đường mòn giữa đồng.

Hồ Quốc Hoa trở lại nhà chính, thấy ba bát cháo nước đã trống không, trong lòng chợt cảm thấy vị sư huynh này không hề để ý đến thân phận sa sút của hắn, cũng không coi hắn là người ngoài.

Chỉ là trong một bát còn sót lại vài hạt gạo, quá lãng phí.

Hắn thấy hỏa kế Diệp phủ canh giữ ngoài cổng lớn, liền lén lút nhét vào miệng.

Tại một khu đất trống trải bên ngoài thị trấn, Thuận tử cho người dựng mấy chiếc lều quân dụng.

Trong lều, Thuận tử nói: "Tam gia, trong thị trấn không có phòng ốc trống, các hương lão bảo chúng ta cắm trại ở đây." "Ở đâu không quan trọng, không quấy rầy dân chúng là được." Thuận tử nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Tam gia, trước khi ngài đến, ta đã cho huynh đệ điều tra lai lịch của Hồ tiên sinh.

Một số chuyện quả thực giống như hắn nói, nhưng mà, tiếng tăm người này không tốt, trong thị trấn dường như không ai muốn gặp hắn." "Đồ đệ mà sư thúc ta thu, sẽ không phải người thường.

Hắn có thể bị nữ thi nhắm đến, trên người nhất định có chỗ đặc biệt.

Còn về nhân phẩm thế nào, đó không phải là chuyện ta quan tâm." Thuận tử gật đầu: "Tam gia, vậy ngài định ở lại đây mấy ngày?

Phu nhân vừa gửi thư đến, Cửu Môn còn có không ít việc.

Lý gia đã bắt được mấy tên đặc vụ Nhật Bản đến cửa để giành công lao rồi." "Nếu đã là đặc vụ địch quốc, bảo họ đưa đến Trương phủ, đến chỗ ta làm gì." "Lại còn cái tên Bán Tiệt Lý này, đoán chừng đã sớm biết lai lịch của những đặc vụ Nhật Bản này rồi, cứ đợi ta về để Cửu Môn bắt người Nhật Bản, hắn tiện thể giành công lao, kiếm thêm chút điểm cống hiến cho Cửu Môn." Diệp Bạch phất tay nói: "Thế này đi, gửi thư hồi âm cho phu nhân, nói ta ở đây có tình huống, e rằng phải trì hoãn mấy ngày mới có thể về Trường Sa.

Chuyện Cửu Môn cứ để nàng toàn quyền xử lý." "Được." Thuận

tử gật đầu đáp lời.

Diệp Bạch lại nghĩ đến nữ thi mà Hồ Quốc Hoa và Tôn Quốc Phụ đã gặp phải, luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Bất kể tối nay Tôn Quốc Phụ có tỉnh lại được hay không, y đều phải đi đến mộ nữ thi ở bãi mộ hoang đó một chuyến.

"À đúng rồi, hai ngày nay nhớ phái thêm người ra ngoài dò hỏi những chuyện kỳ lạ, quái dị từng xảy ra trong thị trấn, và trong hai ba năm gần đây trong thị trấn có người lạ nào xuất hiện không." "Ý Tam gia là sao?" "Người giấy biến thành người sống, tuyệt đối không phải là chuyện mà thi thể trong mộ huyệt có thể làm được.

Ta đoán chuyện này hẳn là có người đứng sau giật dây." Ánh mắt Diệp Bạch thâm thúy.

Diệp Bạch quay về căn nhà đất nhỏ của Hồ Quốc Hoa, thấy Tiểu Thúy đang đút cháo nhục chi cho Tôn Quốc Phụ.

Tôn Quốc Phụ đã tỉnh được một lúc, sau khi ăn mấy miếng nhục chi, sắc mặt đã hồng hào hơn rất nhiều.

"Tiểu Hồ, Thúy Nhi, hai người ra ngoài trước đi." "Được rồi, Tôn sư phụ." Đợi hai người đi rồi, Diệp Bạch mới mở miệng hỏi: "Sư thúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tôn Quốc Phụ chậm rãi ngồi dậy, nhìn Diệp Bạch, sắc mặt trầm trọng nói: "Sư điệt, ta nghi ngờ có người đang nuôi Cửu Sát Ác Thi." Cửu Sát Ác Thi?

Diệp Bạch từng đọc qua miêu tả về Cửu Sát Ác Thi trong Tàng Kinh Tiểu Các ở Long Hổ Sơn.

Cửu Sát ám chỉ chín loại sát trong phong thủy Bát Quái, là Tiêm Giác Sát, Đỉnh Tâm Sát, Khai Khẩu Sát, v.v.

Mỗi loại sát đều là đại kỵ trong địa lý phong thủy, không chỉ người sống không thể sinh sống ở loại sát địa này, mà ngay cả thi thể

cũng không thể chôn dưới loại sát địa này, nếu không, lâu ngày, thi thể tất nhiên sẽ thi biến.

Cửu Sát Ác Thi chính là loại tà đạo luyện thi pháp, đặt thi thể vào chín loại sát địa này để nuôi dưỡng từng cái một, cuối cùng dùng tim của người sống để huyết tế mà thành.

Loại ác thi này nếu được luyện thành, thần thông uy năng còn lợi hại hơn ba phần so với Thiên Niên Huyết Thi mà Diệp Bạch đã gặp ở mộ Hiến Vương.

Hơn nữa, huyết tế tim người sống càng nhiều, ác thi càng hung tàn, càng khó đối phó.

Trong hơn mười loại tà đạo ác thi được ghi chép ở Long Hổ Sơn, Cửu Sát Ác Thi này có thể xếp vào ba vị trí đầu.

"Sư thúc, rốt cuộc là kẻ nào đang luyện thi?

Người hãy kể cho ta nghe tường tận." "Kỳ thực ta cũng không biết là kẻ nào luyện thi, nói ra thật hổ thẹn, đêm đó ta còn chưa thấy kẻ chủ mưu, đã bị một bộ nữ thi ẩn dưới đất tập kích, bị thương nặng.

Nếu không phải dùng vài thủ đoạn giữ mạng, giờ e là không còn gặp được sư điệt rồi." Tôn Quốc Phụ thở dài một tiếng rồi nói: "Hôm ấy gặp Tiểu Hồ, ta thấy y mặt mang hắc khí, đầu đỉnh huyết sát, liền biết có yêu tà quấn lấy y.

Sau khi ta hỏi rõ nguyên do, phỏng đoán có lẽ là có tà đạo ác nhân đứng sau chủ mưu mọi chuyện này." "Đáng tiếc ta kỹ nghệ không bằng người, bị bọn chúng tính kế." Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Sư thúc, Hồ sư đệ rốt cuộc có gì thần dị, không chỉ vừa gặp mặt đã được người thu làm đồ đệ, mà còn cách mấy năm vẫn bị những kẻ luyện thi này ghi nhớ?" Tôn Quốc Phụ tuy nói hiện tại đã không còn là Mạc Kim Giáo úy, nhưng việc thu đồ đệ hẳn sẽ không tùy tiện đến vậy.

Phẩm đức, tâm tính, thiên phú đối với sự truyền thừa của một sư môn là vô cùng quan trọng.

Diệp Bạch tuy không biết thiên phú của Hồ Quốc Hoa thế nào, nhưng một người quanh năm hút thuốc phiện, tâm trí khó tránh khỏi có tì vết.

Tôn Quốc Phụ nhìn Diệp Bạch một cái rồi nói: "Không giấu gì ngươi, Tiểu Hồ thân mang Linh lung tâm, cùng với Âm Dương nhãn của ta đều là thứ khó có được, là một mầm non tu đạo tốt.

Khi ấy ta cũng chỉ nhất thời hứng khởi, thu y làm đồ đệ." "Còn về tâm tính và chuyện hút thuốc phiện của y, ta vốn định sau khi thu y làm đệ tử rồi sẽ từ từ quản giáo." Diệp Bạch gật đầu, không nói nhiều về chủ đề này, lại hỏi: "Linh lung tâm của sư đệ hẳn là có ích cho việc luyện chế Cửu Sát Ác Thi phải không?

Ta thấy thân thể Hồ sư đệ có dị dạng, một sự quái dị không thể diễn tả, chẳng lẽ tim của y đã bị lấy mất?" "Ngươi đoán không sai, một trái Linh lung tâm có thể sánh với trăm trái tim người sống." Tôn Quốc Phụ lại bấm đốt ngón tay tính toán, rồi thở dài một hơi: "Chỉ là, giờ e là đã muộn rồi.

Ba ngày đã qua, Linh lung tâm mà Tiểu Hồ đánh mất không thể lấy lại được nữa." "Vậy Hồ sư đệ còn có thể cứu được không?" Diệp Bạch nhíu mày.

Nếu Hồ Quốc Hoa chết rồi, thì đâu còn chuyện Hồ Bát Nhất gì nữa.

"Cũng còn cứu được.

Chương 365

Trái tim Tiểu Hồ bị lấy đi bằng một loại đạo pháp gọi là Chỉ Linh Hoán Tâm.

Hiện giờ nơi tim y không phải là một trái tim đập thình thịch mà là một trái tim bằng giấy rỗng tuếch.” “Mười ngày trước khi bị hoán tim, Tiểu Hồ vẫn chưa cảm thấy bất thường.

Sau mười ngày, thân thể sẽ ngày càng suy yếu, xuất hiện các triệu chứng như suy nhược, chóng mặt, khoảng một tháng sau thì không ai cứu được.” “May mắn là thuật này ta cũng biết.

Nếu có một trái tim sống, thi triển Chỉ Linh Hoán Tâm trong vòng mười ngày, liền có thể cứu sống Tiểu Hồ.” Nói xong, Tôn Quốc Phụ đầy vẻ mong chờ nhìn Diệp Bạch.

Tim người sống, y không có bản lĩnh kiếm được trong thời gian ngắn, trừ phi đi giết người phóng hỏa.

Nhưng Tôn Quốc Phụ y sẽ không vì mạng đồ đệ mà đi hại một người xa lạ.

Cửu Môn ở Trường Sa một tay che trời, kiếm một trái tim của kẻ cực kỳ hung ác cũng không phải chuyện khó.

Cho nên, hiện tại, chỉ có Diệp Bạch mới có thể giúp y.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: “Trong nhà tù Trường Sa giam giữ không ít người Nhật và Hán gian, trong số đó kẻ đáng chết cũng không ít.

Tim người sống không phải chuyện khó.” “Vậy thì tốt rồi.

Hiện giờ Tiểu Hồ vẫn còn khá nhiều thời gian để sống, nên chuyện hoán tim không phải là việc khẩn cấp nhất.

Ngươi nên đi điều tra xem rốt cuộc là kẻ nào đứng sau luyện thi, đoạt tim, tránh cho chúng lại giết hại thêm nhiều người nữa." Diệp Bạch gật đầu, ý bảo mình đã biết.

"Sư thúc còn gì muốn nói không?" "Với thủ đoạn của ngươi, nữ thi kia hẳn là không đáng sợ.

Nhưng nếu gặp Cửu Sát Ác Thi, chưa chắc ngươi đã là đối thủ.

Thế này đi, ta tặng ngươi một vật, khi đối mặt với ác thi cũng có thêm cách tự vệ." Tôn Quốc Phụ bảo Diệp Bạch lấy đôi giày vải nhỏ của y ra, rồi từ dưới đế giày lấy ra một lá phù lục đã ngả vàng.

Giấy phù lục tựa hồ có vẻ rất cổ xưa, nhưng chất liệu rất tốt, không bị biến dạng hay hư hại.

Diệp Bạch dùng hai ngón tay nhận lấy phù lục, có chút cảm giác ghét bỏ.

Tôn Quốc Phụ cười cười nói: "Chúng ta những đạo nhân phong sương này đều sẽ giấu bảo bối quan trọng của mình ở nơi không ngờ tới nhưng cũng đủ an toàn.

Đêm đó nếu ta lấy được lá phù này, khoảnh khắc liền có thể chế trụ nữ thi.

Đáng tiếc nữ thi công thế quá dồn dập, không hề cho ta cơ hội cởi giày." Lời của Tôn Quốc Phụ làm Diệp Bạch bật cười.

Tiếp đó, Diệp Bạch trải phù lục ra, nhận ra lá phù này.

"Sư thúc, đây chẳng lẽ là Mao Sơn Trấn Thi Phù?" Diệp Bạch có vài phần kinh ngạc.

Mao Sơn Trấn Thi Phù được xem là một trong những loại phù lục đỉnh cấp nhất, xưng danh không thi nào không trấn được, là phù lục hạng nhất, cùng cấp với Kim Quang Chú phù lục.

Thấy Diệp Bạch nhận ra Trấn Thi Phù, Tôn Quốc Phụ cũng có chút bất ngờ: "Ngươi không phải người trong đạo môn, vậy mà cũng nhận ra phù này sao?" Thế là, Diệp Bạch kể lại chuyện mình bái nhập Long Hổ Sơn và từng học phù lục dưới sự chỉ dẫn của Trương Kế Lâm.

"Không ngờ ngươi lại có kỳ ngộ này.

Trương Kế Lâm, Trương Thiên Sư của Long Hổ Sơn ta cũng có nghe tiếng, là một cao thủ luyện chế phù lục." Tôn Quốc Phụ tán thưởng nói.

"Nào sánh được với sư thúc.

Vị sư huynh 'tiện nghi' của ta sau khi thấy lá phù lục người đưa cho ta, đã kinh ngạc như gặp thần tiên, nói rằng loại phù lục này y cũng không vẽ ra được." Tôn Quốc Phụ vuốt bộ râu cằm khô trắng héo úa cười cười: "Ta có thể vẽ ra loại phù lục hạng hai mà sư huynh ngươi nói, hoàn toàn là nhờ đôi mắt này của ta.

Không giấu gì ngươi, đến nay ta chỉ biết mỗi một loại phù lục khu quỷ này.

Nếu luận về kiến thức cơ bản của phù lục, ta và Trương sư huynh của ngươi vạn phần không thể sánh bằng." Diệp Bạch gật đầu, lại tò mò hỏi: "Trương sư huynh của ta nói phù lục của sư thúc có nguồn gốc từ Mao Sơn, Trấn Thi Phù lại là bảo bối của Mao Sơn, chẳng lẽ sư thúc có quan hệ với Mao Sơn?" Tôn Quốc Phụ dừng lại, sắc mặt trầm tư một lúc rồi nói: "Chuyện này nói với ngươi cũng chẳng sao.

Năm xưa sư tổ các ngươi phân phát ba miếng Mạc Kim Phù, bốn huynh đệ chúng ta, duy chỉ có ta là không được.

Khi ấy ta còn trẻ tuổi khí thịnh, cứ ngỡ sư tổ thiên vị, không xem ta là đồ đệ chân chính." Diệp Bạch ngắt lời: "Sư tổ không phải đã

tặng người nửa bản Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật sao?" Tôn Quốc Phụ khẽ lắc đầu: "Không giống.

Mạc Kim Phù là sư thừa, không có Mạc Kim Phù ta liền không tính là đệ tử của sư phụ, cũng không tính là kế thừa đạo thống của sư phụ." "Người trẻ tuổi thì hay để ý đến những thứ bề ngoài này." Tôn Quốc Phụ thở dài một hơi rồi nói: "Sau đó, ta liền đi du lịch khắp nơi trên cả nước, ngẫu nhiên kết thân với đạo hữu Mao Sơn.

Dưới cơ duyên xảo hợp liền bái nhập Mao Sơn, ở đó học đạo ba năm mới hạ sơn.

Trong đó những chi tiết vụn vặt ta sẽ không nói nhiều nữa." Tôn Quốc Phụ lại chỉ vào phù lục trong tay Diệp Bạch nói: "Lá Trấn Thi Phù này chính là di vật mà sư phụ Mao Sơn của ta để lại.

Bao nhiêu năm nay ta cũng chỉ dùng qua một lần." "Sư thúc cứ yên tâm, ta sẽ bảo quản lá phù này thật tốt, đợi dùng xong sẽ trả lại chủ cũ." Tôn Quốc Phụ xua xua tay: "Không cần trả ta, lá phù này ngươi cứ giữ lại đi." Thấy Tôn Quốc Phụ thái độ kiên quyết, Diệp Bạch gật đầu, nhận lấy phù lục.

Sắp đến Tết rồi, nhận một món quà của trưởng bối cũng không quá đáng.

Chắc hẳn Tôn Quốc Phụ hiểu rõ mình không phải người thân thủ nhanh nhẹn, Trấn Thi Phù trong tay y không phát huy được uy lực quá lớn, nên mới chuyển giao cho Diệp Bạch.

Tôn Quốc Phụ nằm trên giường không nói gì, Diệp Bạch hỏi: "Vậy sư thúc bây giờ còn giận sư tổ không?" "Không còn nữa.

Bao nhiêu năm nay ta thường hồi tưởng những lời sư phụ dạy bảo ta, từng câu đều là vàng ngọc, chỉ là khi ấy ta không nhận ra mà thôi.

Huống hồ ba miếng Mạc Kim Phù sao lại chia cho bốn người

được?

Bản thân ta vốn không thích xuống mộ, Mạc Kim Phù cho ta cũng vô dụng." "À phải rồi, chuyện ta bái nhập Mao Sơn, ngươi đừng nói với sư phụ và sư bá của ngươi, nếu không trong lòng bọn họ sẽ có khúc mắc." "Tự nhiên rồi." Diệp Bạch gật đầu, lại trò chuyện với Tôn Quốc Phụ một lát.

Thấy Tôn Quốc Phụ lộ vẻ mệt mỏi, y mới rời khỏi phòng trong.

Lúc này, Thuận Tử đã chờ sẵn ở phòng khách.

Y mang theo không ít đồ ăn chia cho Hồ Quốc Hoa, Tiểu Thúy và các hỏa kế đang gác cửa bên ngoài.

Diệp Bạch gọi riêng Thuận Tử ra một bên, dặn dò vài câu.

Y lại lấy ra thanh Thiên Niên Đào Mộc Kiếm đã nằm phủ bụi lâu ngày trong không gian đưa cho y.

"Chúng ta đến nơi này quá mức phô trương, có lẽ đã bị kẻ đứng sau để mắt tới cũng không chừng.

Thanh kiếm này ta để lại cho ngươi, nếu gặp phải yêu tà mà súng đạn không đối phó được, có thể dùng kiếm này mà chiến đấu." "Nhưng thanh đào mộc kiếm này dễ gãy, khi đối địch tuyệt đối đừng dùng lực quá mạnh." Thuận Tử mặt mày nhăn nhó nói: "Tam gia, ta không biết dùng kiếm." "Cái này ngươi tự liệu mà làm.

Tối nay sau khi ta đi, hãy bảo vệ Tôn sư thúc thật tốt." Diệp Bạch thở dài một tiếng: "Đương nhiên, có lẽ chúng ta không bị để mắt tới, hy vọng là ta đa tâm thôi." "Tam gia, ta đã hiểu.

Vậy ngài đại khái bao giờ trở về, để ta tiện bề chuẩn bị." "Không biết, cái này còn tùy xem đối phương là kẻ nào." Diệp Bạch chuẩn bị xong xuôi, liền dẫn Hồ Quốc Hoa, chuẩn bị đi đến bãi tha ma cách đó hơn mười dặm.

Màn đêm đen kịt, những đám mây đen lờ mờ che khuất mặt trăng.

Thấy Diệp Bạch có cả một đám thuộc hạ nhưng không mang theo một ai, Hồ Quốc Hoa trong lòng thực sự có chút hoảng sợ.

Y nhìn lên đỉnh đầu, lại là trăng mờ, cùng một đêm giống hệt đêm y một mình đi đào mộ nữ thi.

"Sư huynh, chỉ có hai chúng ta, có đánh lại nữ thi kia không?" "Sao, sợ rồi à?" Hồ Quốc Hoa thành thật gật đầu: "Sư huynh, hay là chúng ta sáng mai hẵng đi?

Chương 366

Nghe nói ban ngày thì cương thi không dám ra ngoài.” Diệp Bạch cười cười: “Ta đang vội.

Hơn nữa chúng ta đến vào ban đêm chính là để tìm nữ thi.

Nếu ngươi sợ rồi, chỉ cho ta phương vị xong thì cứ quay về trước đi.” Hồ Quốc Hoa quay đầu nhìn lại một cái, đường đã đi được một dặm rồi, nơi hoang vu đồng trống thế này, y một mình không dám quay về.

“Sư huynh, ta... ta vẫn đi cùng huynh vậy.

Vạn nhất thật sự gặp nữ thi, hai người cũng có chỗ nương tựa.” Hồ Quốc Hoa rụt rè, lắp bắp nói.

Diệp Bạch nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của y, không nói nhiều.

Quãng đường hơn mười dặm, Diệp Bạch không dùng khinh công, dẫn Hồ Quốc Hoa từng bước đi.

Nhưng bước chân hai người cũng không chậm, chưa đầy một giờ, hai người liền đến bãi tha ma.

Khắp nơi đâu đâu cũng thấy những gò đất nhỏ, mộ hoang.

Gió âm sưu sưu thổi, trong các nấm mộ bay lượn từng đốm lân hỏa, như thể quỷ hồn sống dậy.

Diệp Bạch mở dị đồng, quả nhiên nhìn thấy vài nấm mộ có hắc khí lượn lờ.

Nếu người thường nhiễm phải hắc khí, nhẹ thì gặp ác mộng, nặng thì bị quỷ hồn quấn thân.

“Đi theo ta, đừng chạy lung tung.” “Nga nga.” Hồ Quốc Hoa khư

khư đi sát bên Diệp Bạch.

Bãi tha ma này không nhỏ.

Theo Hồ Quốc Hoa nói, những người chết trong các trấn lân cận đều được chôn ở đây.

Có những thi cốt chỉ được chôn sơ sài, có những thi cốt lại được chôn trong nấm mồ.

Mấy năm trước đại nạn đói kém, nhà nhà đều chết đói không ít người, dẫn đến diện tích bãi tha ma này tăng lên gấp mấy lần.

"Sư huynh, mộ nữ thi ở ngay phía trước, huynh hãy chuẩn bị sẵn sàng nha." Hồ Quốc Hoa lo lắng nói.

"Nơi này nhiều mộ như vậy, lần đầu tiên đệ đến sao lại tìm được mộ nữ thi?" Diệp Bạch hỏi.

"Thực ra khi ấy đệ cũng tìm rất lâu.

Nhưng sư huynh không biết đó thôi, mộ nữ thi nằm ở trung tâm một vùng mộ địa, là một ngôi mộ cô đơn không bia, đặc biệt dễ nhận ra." Hai người đang nói chuyện, từ xa, Hồ Quốc Hoa đã nhìn thấy ngôi mộ nữ thi.

Hồ Quốc Hoa giơ tay chỉ: "Sư huynh, chính là ngôi mộ đó!" Diệp Bạch nhìn tới, một nấm mồ nhỏ cao nhô lên, bốn phía trống trải, không có bia đá, rất hiu quạnh.

Dưới dị đồng, trên nấm mộ hắc khí ngút trời, che lấp cả ánh trăng.

Vừa nãy ở ngoài bãi tha ma sao không thấy cảnh tượng này?

Diệp Bạch khẽ nghi ngờ, lại nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một tầng sương mù màu đen lan tỏa, khí mù dần trở nên dày đặc.

Trận pháp này có chút thú vị.

Xem ra kẻ đứng sau đã ra tay rồi.

Thấy dị tượng này, Hồ Quốc Hoa có chút không yên: "Sư huynh, giờ phải làm sao đây?

Nữ thi kia có phải sắp sống lại rồi không?

Lớp sương mù này quá bất thường!" "Đừng vội." Diệp Bạch lấy ra một khẩu súng lục đưa cho Hồ Quốc Hoa, liếc y một cái: "Tặng ngươi để hộ thân, có biết dùng không?" "Biết!

Biết chứ!

Đương nhiên biết!" Hồ Quốc Hoa vội vàng nhận lấy súng lục, hai tay nắm chặt súng đặt trước ngực, cẩn thận dè dặt nhìn quanh bốn phía.

Diệp Bạch cũng mở dị đồng quan sát, muốn tìm xem có người mang sinh cơ màu đỏ nào ẩn trong bãi tha ma không.

Y lần này làm vậy, chính là muốn dẫn kẻ đứng sau ra mặt.

Kẻ đứng sau chưa hiện thân, y còn chưa vội ra tay.

Đứng bên cạnh Diệp Bạch với vẻ mặt bình thản, lại thêm có súng lục phòng thân, Hồ Quốc Hoa cảm thấy tự tin hơn nhiều.

Tiếng chim hoang không tên trong khoảnh khắc này dừng lại.

Hắc vụ ngày càng dày đặc, hai người Diệp Bạch vẫn đứng tại chỗ, chưa hề tiến gần đến ngôi mộ nữ thi.

Hồ Quốc Hoa thấy trong hắc vụ dường như có bóng người đang di chuyển, y vội vàng nhắc nhở: "Sư huynh, phía trước hình như có động tĩnh." "Ừm, ta thấy rồi.

Là một bộ hành thi.

Đợi đến gần ngươi khai súng luyện chút gan dạ." "Được." Hồ

Quốc Hoa có chút căng thẳng, nuốt một ngụm nước bọt, chờ đợi bộ hành thi kia lộ diện.

Hành thi là thi thể được luyện chế, đi lại chậm chạp, nhưng thân thể cứng rắn, đao thương bất nhập.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần là người bình thường, nếu chạy điên cuồng, hành thi sẽ không đuổi kịp.

Vì vậy, loại thi thể này chỉ là loại thi thể luyện chế cơ bản nhất, không đáng sợ.

So ra còn kém hơn cả bạch mao thi bị biến đổi trong mộ huyệt.

Rất nhanh, bộ hành thi này đã xuất hiện trong tầm mắt Hồ Quốc Hoa, y dứt khoát nổ súng.

Đoàng!

Viên đạn bắn trúng hành thi một vết sẹo, găm vào khuôn mặt hôi thối của hành thi, nhưng không gây ra tổn thương gì.

Hành thi tiếp tục từng bước từng bước tiến đến gần.

"Bắn vào đầu gối." Diệp Bạch lạnh lùng nói.

Hồ Quốc Hoa tập trung tinh thần, nín thở, nhắm vào vị trí đầu gối của hành thi.

Pằng pằng pằng!

Kỹ năng bắn súng của Hồ Quốc Hoa không tệ.

Phát thứ ba, cuối cùng cũng bắn trúng đầu gối hành thi.

Chương 367

Hành thi ngã vật xuống đất, dừng bước không tiến nữa.

“Ngươi đã bái Tôn sư thúc làm sư phụ, sau này không tránh khỏi gặp phải những cảnh tượng như thế này.

Bây giờ chịu chút khổ, thì sẽ không đến mức mất mạng.” “Đa tạ sư huynh.” Hồ Quốc Hoa cũng biết Diệp sư huynh làm vậy là để rèn giũa mình.

Y lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn hộp đạn, còn lại ba viên.

Đột nhiên, trên bãi tha ma trống trải vang lên tiếng sáo du dương.

Chỉ là âm thanh này vô cùng kỳ dị, khúc chiết không thành điệu, lúc đứt lúc nối.

Đợi nửa ngày, cuối cùng cũng chịu ra rồi!

Trong mắt Diệp Bạch xẹt qua hàn quang, sau khi khóa chặt nguồn âm thanh liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hồ Quốc Hoa chỉ cảm thấy bên tai lại có gió lướt qua, quay đầu nhìn lại, bên cạnh không có một ai.

Sư huynh đâu rồi?

Một người sống sờ sờ sao lại đột nhiên biến mất?

Nhìn lại những nấm mồ xung quanh, từng cái đều có dị dạng, dường như có thứ gì đó đang bò lên.

Một cái móng vuốt xương trắng bệch, lẫn lộn thịt thối, từ lớp đất chui ra.

Chẳng lẽ những hành thi chôn dưới đất đều muốn chui ra hết sao?

Trong chớp mắt, Hồ Quốc Hoa chỉ cảm thấy da đầu tê dại, chân cẳng đều không còn linh hoạt.

Sư huynh ơi?

Huynh đi đâu rồi, mau đến cứu ta với!

Không nói đến Hồ Quốc Hoa đang hoảng hốt thất thần, Diệp Bạch truy tìm nguồn tiếng sáo, đến một khu rừng cây thân trụi lá cạnh bãi tha ma.

Ánh trăng mờ tối, khí mù lan tràn, kết hợp với bóng cây vặn vẹo khiến nơi đây trông vô cùng quái dị.

Diệp Bạch không vội vã tiến vào, mà trước tiên dùng dị đồng quan sát.

Khá kỳ lạ là, trong rừng chỉ có mấy con chim sẻ mang sinh cơ màu đỏ, không thấy người sống.

Tiếng sáo chưa dứt, hơn nữa lại truyền đến từ sâu bên trong khu rừng thân cây.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, cổ tay khẽ xoay, Uyên Hồng Kiếm phát ra ánh bạc nhàn nhạt xuất hiện trên tay.

Theo Diệp Bạch chậm rãi tiến vào rừng cây thân trụi, tiếng sáo đột nhiên dừng bặt.

Thấy vậy, Diệp Bạch đột ngột tăng tốc, thi triển Kim Nhạn Công, đạp lên thân cây di chuyển, lập tức đến nơi phát ra tiếng sáo.

Phía trước, dưới gốc cây già bị dây cổ thụ quấn quanh, một bóng người màu trắng đứng co ro.

Diệp Bạch còn chưa ra tay, bóng trắng kia cổ tay khẽ vung, bắn ra một hàng độc châm dày đặc.

Chỉ nghe một tràng âm thanh kim loại va chạm giòn tan.

Kiếm quang lóe lên, Diệp Bạch xoay kiếm một vòng, đánh rớt toàn bộ độc châm.

Không phải người sống?

Dưới dị đồng, bóng người màu trắng phía trước như là vật chết, không có một chút sinh cơ nào.

Diệp Bạch vẻ mặt bình thản, Uyên Hồng Kiếm vung lên, một đạo kiếm quang màu bạc phá thể mà ra, bóng người màu trắng kia trong nháy mắt hóa thành hai nửa, rồi biến thành các mảnh giấy, theo gió bay đi.

Xem ra kẻ đứng sau đã sử dụng trát chỉ thuật, điều khiển con người giấy màu trắng này từ xa.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, kẻ đứng sau này rốt cuộc có lai lịch gì?

Thủ đoạn y biết thật không ít.

Trát chỉ, luyện thi, tiếng sáo?

Diệp Bạch nghĩ đến bà lão Phong Vương Hinh.

Năm xưa sau khi Phong Vương Hinh chết, đã để lại truyền thừa của Phong thị nhất tộc.

Tuy đều là mảnh vỡ, nhưng sau khi Diệp Bạch và Bạch Tri Hi sắp xếp lại thì bao gồm bốn hạng lớn: Khu trùng, luyện thi, trát chỉ, luyện đan.

Trong đó truyền thừa luyện đan là hoàn chỉnh nhất, cũng giúp Diệp Bạch có được phương pháp luyện chế Duyên Thọ Đan, Trú Nhan Đan.

Đáng tiếc ba loại truyền thừa còn lại đều không hoàn chỉnh, thiếu mất phần cốt lõi.

Hiện tại kẻ đứng sau này tinh thông luyện thi, trát chỉ, còn biết

dùng tiếng sáo điều khiển hành thi, hệt như khi Phong Vương Hinh dùng tiếng sáo thao túng Bình Sơn Thi Vương năm xưa.

Chẳng lẽ kẻ đứng sau là người nhà họ Phong?

Diệp Bạch lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Nếu chuyện này thật sự có liên quan đến Phong gia, vậy thì sự tình sẽ càng thú vị hơn nhiều.

Phong gia chính là một mạch Quan Sơn Thái Bảo.

Sau triều Minh, Quan Sơn Thái Bảo liền không còn được nghe đến nữa.

Giờ xuất hiện vào lúc này, rất có khả năng liên quan đến Bạch Cổ Phong?

Dù sao vợ của Bạch Cổ Phong là Phong Vương Hinh, với mưu lược của Bạch Cổ Phong, khi ấy không thể nào không nhận ra gia tộc phía sau Phong Vương Hinh.

Cho nên Bạch Cổ Phong nhất định biết sự tồn tại của Phong gia.

Lúc này, từ phía bãi tha ma truyền đến tiếng súng và tiếng kêu la của Hồ Quốc Hoa, xem ra Hồ Quốc Hoa không chống đỡ nổi nữa rồi.

Bóng tàn của Diệp Bạch lóe lên, biến mất tại chỗ.

Hồ Quốc Hoa lúc này có chút chật vật.

Vừa nãy dưới sự triệu hoán của tiếng sáo từ xa, bãi tha ma đã biến thành hố thi.

Mấy chục bộ hành thi từ dưới các nấm mồ chui ra, khiến y kinh hãi khôn cùng.

Chương 368

Bầy hành thi tuy tàn tạ không chịu nổi, tốc độ không nhanh, một đống cụt tay thiếu chân, nhưng chúng đã chặn đứng toàn bộ đường lui của Hồ Quốc Hoa.

Hồ Quốc Hoa bất đắc dĩ, y chỉ có thể chạy đến bên cạnh ngôi mộ nữ thi trống trải, hy vọng có thể kéo dài thời gian, đợi Diệp Bạch trở về.

Hồ Quốc Hoa một cước đá văng một con hành thi, nổ một phát súng rồi lùi người ra sau, chạy.

Sư huynh, huynh ở đâu vậy?

Cứu mạng với!

Đợi Diệp Bạch đến nơi, Hồ Quốc Hoa đã dùng hết đạn trong súng lục, nằm sấp trên nấm mồ nữ thi, bị một đám hành thi vây quanh.

"Sư huynh!" Thấy Diệp Bạch, Hồ Quốc Hoa liều mạng vẫy tay, như thể thấy được vị cứu tinh vĩ đại.

Diệp Bạch chậm rãi bước tới, kiếm quang trong tay sắc bén, ba đạo ngân quang phá không mà ra, bầy hành thi từng đàn như rau hẹ, bị chém đôi từ eo, trong nháy mắt ngã rạp một mảng lớn.

Hồ Quốc Hoa kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời, nhưng cũng biết đây là cơ hội tốt để thoát thân.

Y đá văng hai bộ hành thi, vội vàng nhảy xuống nấm mồ, chạy đến bên cạnh Diệp Bạch.

Uyên Hồng Kiếm hàn khí bức người, Hồ Quốc Hoa không nhịn được hỏi: "Sư huynh, thanh kiếm này..." "Bảo bối gia truyền, Uyên Hồng, kiếm phối của kiếm thánh đệ nhất thời Tiên Tần, Cái Nhiếp!"

“Cái Nhiếp?” Hồ Quốc Hoa có chút mơ hồ.

Y ít nhiều cũng đã đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, các loại sử sách điển tịch, sao chưa từng nghe nói triều Tần lại có kiếm thánh đệ nhất nào.

Hơn nữa, y không chỉ muốn hỏi về kiếm, còn muốn hỏi về mấy đạo kiếm quang vừa rồi là tình huống gì.

Nhưng Diệp Bạch không muốn để ý đến y nữa, lấy ra một hộp đạn rồi nói: “Còn sáu con hành thi, ngươi tự mình giải quyết.” Hồ Quốc Hoa đành phải nhận lấy hộp đạn, lại nhìn Uyên Hồng Kiếm một cái, rồi tiến lên dọn dẹp số hành thi còn lại.

Lần này, có Diệp Bạch cầm kiếm ở bên cạnh, Hồ Quốc Hoa đầy tự tin, không một chút cảm giác sợ hãi, chỉ cảm thấy người và súng hòa làm một, bắn đâu trúng đó.

Pằng pằng pằng!

Một viên đạn liền hạ gục một bộ hành thi.

Sau khi giải quyết sáu con hành thi, Hồ Quốc Hoa còn một viên đạn.

Hồ Quốc Hoa vừa định tiến lên khoe công, chỉ thấy Diệp Bạch kéo y ra phía sau.

Một đạo kiếm quang rực rỡ thoát thể mà ra, bắn thẳng vào nấm mồ nữ thi.

Đồng thời, nấm mồ kia đột nhiên nổ tung, một bộ nữ thi yêu kiều mặc áo cưới đỏ mặt mũi dữ tợn vọt ra.

Oanh!

Kiếm quang va chạm với nữ thi, Hồ Quốc Hoa chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết trầm đục.

Khi y mở mắt ra lần nữa, nửa thân trên của nữ thi áo đỏ đã tan nát,

lộ ra thân thi trắng nõn, ngã vật xuống đất.

Hồ Quốc Hoa trừng lớn mắt.

Đây chẳng phải là nữ thi tân nương y đã đào lên đêm đó sao!

Y muốn đến gần xem cho rõ, nhưng bị Diệp Bạch ngăn lại: "Chưa chết hẳn, đừng qua đó." Nói xong, Diệp Bạch lại bổ thêm một kiếm, kiếm quang thoát thể, đầu lâu của nữ thi tân nương trực tiếp vỡ tan thành năm bảy mảnh, máu thịt bắn tung tóe.

Cảnh tượng khá là đẫm máu.

Nữ thi kia như thể người sống, não tương nát bấy, vương vãi trên nền đất bùn xung quanh.

"Muốn đi thì đi đi." Hồ Quốc Hoa cắn răng lắc đầu: "Không đi nữa." "Vậy thì thiêu cái xác này đi." "Nga nga.

Được." Diệp Bạch nhìn quanh bốn phía, tĩnh lặng như tờ, cũng không biết kẻ đứng sau có ở gần đây không.

Bộ nữ thi này cao cấp hơn hành thi nhiều.

Giờ bị y hai kiếm chém chết, chắc hẳn kẻ đứng sau sẽ đau lòng lắm đây.

Rất nhanh, Hồ Quốc Hoa liền tìm được một đống củi khô xung quanh, châm lửa đốt.

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, khói đen đặc quánh xộc thẳng vào người, đồng thời phát ra một mùi thi thối nồng nặc.

Nữ thi trong ngọn lửa dần hóa thành tro tàn.

Hồ Quốc Hoa nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đến xuất thần, không nhịn được hỏi: "Sư huynh, nữ thi này trông như người sống vậy, máu cũng là màu đỏ." Diệp Bạch nói: "Điều đó chứng tỏ nữ thi này khi còn chưa chết đã bị bí pháp luyện chế thành cương thi, không có gì kỳ lạ

cả.” “Vậy sư huynh, sau này Tôn sư phụ có dạy ta các thủ đoạn trảm yêu trừ ma không?

Giống như huynh ấy.” Hồ Quốc Hoa lại hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

Nếu có thể học được bản lĩnh phóng kiếm quang như Diệp sư huynh, vậy sau này y có thể đi ngang thiên hạ rồi.

Diệp Bạch lạnh lùng nói: “Không thể.” Hồ Quốc Hoa ngạc nhiên nói: “Nhưng chúng ta không phải cùng một sư môn sao?” “Bản lĩnh này của ta không phải sư môn dạy, là gia truyền, không thể truyền ra ngoài.

Hơn nữa cho dù ta có truyền, người khác cũng không học được.” Thấy Hồ Quốc Hoa vẻ mặt cô đơn thất vọng, Diệp Bạch lại nói: “Tôn sư thúc tinh thông phong thủy xem bói, Độn Giáp Ngũ Hành.

Ngươi học thông bất kỳ môn nào trong số đó, cũng không kém thủ đoạn của ta đâu.” Hồ Quốc Hoa đành gật đầu, nhưng vẻ mặt thất vọng vẫn không thể che giấu.

Lúc này, cách bãi tha ma mười dặm, trong một căn nhà tranh tồi tàn, một thanh niên mặc áo vải thô đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Y chính là Phong Học Văn, truyền nhân đời này của Phong gia, tuổi còn trẻ, chỉ hơn hai mươi tuổi.

Vừa rồi, nữ thi mà y dốc lòng nuôi dưỡng dường như đã bị tiêu diệt, dẫn đến thuật pháp phản phệ, làm bản thân y bị thương.

Cửu Môn đáng chết, Diệp Bạch đáng chết, biết ngay ngươi đến chẳng có chuyện gì tốt lành.

Lau khô máu tươi ở khóe miệng, Phong Học Văn đứng dậy đi đến một căn phòng khác.

Trong phòng âm lãnh vô cùng, không một chút ánh sáng.

Một bộ quan tài màu đỏ đặt ở vị trí trung tâm.

Nếu là người có thính giác nhạy bén, còn có thể nghe thấy từ trong quan tài truyền ra từng trận tiếng thở sâu lúc nông lúc sâu.

Phong Học Văn đẩy quan tài ra, để lộ một bộ nữ thi diện mạo kiều diễm, sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng mặc áo cưới đỏ.

Nàng nằm yên trong quan tài, như thể đang ngủ say, lồng ngực vẫn phập phồng lên xuống.

Phong Học Văn lộ ra vẻ mặt ôn nhu, vuốt ve má nữ thi, khẽ nói: "Yên tâm đi, sắp xong rồi, sẽ không để nàng đợi lâu." Đợi Diệp Bạch dẫn Hồ Quốc Hoa trở về gần chỗ ở, đã là giờ Dần rồi.

Ba giờ nữa, trời sẽ sáng.

"Tam gia, ngài cuối cùng cũng trở về rồi." Thấy Diệp Bạch xuất hiện, Thuận Tử không thể chờ đợi được mà xấn tới.

Chương 369

"Tối có chuyện gì xảy ra sao?" Thuận Tử lấy ra mấy mảnh giấy, trên đó còn vết đạn xuyên qua.

"Tam gia, không lâu sau khi ngài đi, liền có người lén lút quanh đây.

Anh em khai súng, chỉ còn lại những thứ này." Diệp Bạch nhận lấy mảnh giấy xem xét, hỏi: "Tôn sư thúc không sao chứ?" "Không sao, ta đã sắp xếp hai vị huynh đệ hộ vệ trong phòng trong, không rời nửa bước." Diệp Bạch gật đầu: "Tối nay hẳn sẽ không có chuyện gì nữa.

Ngươi sắp xếp người canh đêm, luân phiên nghỉ ngơi.

À phải rồi, liên hệ Ngô gia Trường Sa, bảo Ngô Tiểu Cẩu ngày mai dẫn theo lũ chó yêu của nó qua một chuyến." "Vâng, Tam gia." Thuận Tử không hỏi nhiều, vội vàng đi sắp xếp.

Diệp Bạch bước vào phòng trong, nhìn Tôn Quốc Phụ đang ngủ say, rồi lặng lẽ rời đi.

Vài giờ sau, tiếng gà gáy vang rền.

Diệp Bạch chui ra khỏi lều, trời đã sáng rõ, không khí ẩm lạnh.

Thương thế của Tôn Quốc Phụ đã hồi phục hoàn toàn, chỉ là có chút hư nhược cơ thể.

Dưới sự giúp đỡ của Hồ Quốc Hoa, y cũng đã sớm thức dậy.

"Sư thúc sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?" "Ta không có gì đáng ngại, ra ngoài đi dạo một chút, thư giãn gân cốt." Tôn Quốc Phụ dừng lại rồi nói: "Chuyện tối qua ta đã nghe Tiểu Hồ kể rồi.

Tiếp theo ngươi định làm thế nào?

Chuẩn bị tìm ra kẻ đứng sau đó ra sao?" Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu y không chạy xa, hôm nay liền có thể thấy rõ." Tôn Quốc Phụ gật đầu: "Chuyện này ngươi có tính toán thì tốt." Sau một hồi trò chuyện phiếm, Tôn Quốc Phụ không chịu nổi gió lạnh bên ngoài, liền vào nhà nghỉ ngơi.

Đến trưa, một chiếc xe quân sự từ Trường Sa chạy đến dừng trước trấn nhỏ.

Ngô Tiểu Cẩu dắt theo một đàn chó lớn xuống xe.

Tiếng chó sủa vang ầm ĩ không ngớt.

Theo tiếng quát lạnh của Ngô Tiểu Cẩu, đàn chó lập tức dừng sủa.

Thuận Tử cười đón lên: "Tiểu Cẩu, đã lâu không gặp." "Thuận ca, Tam gia ở đâu?" Ngô Tiểu Cẩu thân hình gầy gò, dáng người khá cao, khác hẳn so với lúc nhỏ.

"Trong trấn, chắc còn phải đi một đoạn đường nữa.

Theo ta đến đây." Thuận Tử dẫn đường phía trước.

Trên đường, không ít dân làng trong trấn chỉ trỏ vào bọn họ, đoán xem Thuận Tử và những người khác dẫn nhiều chó đến đây có ý đồ gì.

"Các ngươi nghe nói chưa?

Bãi tha ma cách đây mười mấy dặm đang có cương thi quậy phá.

Người trên chiếc xe tải đêm qua chính là cao nhân đến giải quyết cương thi." Lời này vừa thốt ra, mấy người hóng chuyện bên cạnh lập tức xúm lại.

"Hán Tam, ngươi nghe chuyện này từ đâu vậy?" "Tứ thúc công ta

là tộc lão, ta nghe tin tức từ chỗ ông ấy.

Cái này còn có thể giả sao?" "Ta cũng nghe nói rồi, con cương thi đó chuyên đào tim người sống, độc ác vô cùng." "Trời ơi, hèn gì đêm qua ta nghe thấy tiếng súng.

Chẳng lẽ chính là những người này đang bắt cương thi?

Nhưng súng có bắn chết được cương thi không?" "Bất kể có bắn chết được hay không, những người này không xảy ra chuyện gì, vậy chứng tỏ cương thi đã bị chế phục." Lại có người lên tiếng nói: "Ta thấy chưa chắc đâu.

Nếu cương thi đã bị chế phục, hôm nay những người này sẽ không dẫn một đàn chó đến đây." "Dẫn chó đến thì sao?

Chẳng lẽ trong đó có thuyết pháp gì?" "Các ngươi không hiểu.

Ta nghe nói, mũi chó rất thính, có thể ngửi thấy mùi thi.

Nơi nào cương thi từng ở đều sẽ lưu lại mùi thi..." Mọi người càng nói càng huyên náo.

Trong đám đông, một người lặng lẽ bỏ đi.

Trong lều, Diệp Bạch đang trò chuyện với Ngô Tiểu Cẩu.

"Diệp Bạch ca, kể huynh nghe chuyện này thú vị lắm.

Chiều qua, có một hung nhân tên Kim Ti Báo từ phương Bắc đến gây sự ở Lê Viên của Nhị gia, còn làm gián đoạn buổi hát của Nhị gia." Diệp Bạch nhấp một ngụm trà: "Có chuyện này sao?

Chắc kẻ này mới đến Trường Sa.

Vậy Nhị gia đã xử lý thế nào?" "Tính Nhị gia hiền lành, y cũng không nói gì.

Dù sao khách đến là quý.

Nhưng huynh đoán sau đó xảy ra chuyện gì?" "Xảy ra chuyện gì?" "Thì ra lúc đó Phật gia và Bát ca đều có mặt, họ đang ngồi dưới đài nghe hát.

Nhưng họ nể mặt đây là địa bàn của Nhị gia, nên không ra tay nặng.

Sau khi làm nhục tên Kim Ti Báo kia một phen thì không tính toán nữa." "Nghe ý của đệ thì còn chuyện tiếp theo?" "Đương nhiên.

Tên Kim Ti Báo kia vừa dẫn mấy huynh đệ của hắn ra khỏi cửa đã bị Trần Bì chặn lại.

Chính là đồ đệ của Nhị gia đó, thủ đoạn độc ác lắm.

Mấy tên Kim Ti Báo đều bị chọc mù hai mắt, cuối cùng bị ném ra khỏi Lê Viên." Diệp Bạch từ từ đặt chén trà xuống: "Quá đáng rồi." Trần Bì trong nguyên tác vốn là kẻ lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn.

"Ai bảo không phải chứ.

Sau đó, Nhị gia liền phạt tên Trần Bì kia quỳ trước cửa lớn Hồng Phủ, nghe nói quỳ suốt cả đêm.

Khi ta rời Trường Sa còn cố ý đi vòng qua cửa Hồng Phủ một vòng, lúc đó hắn vẫn còn quỳ trước cửa chưa đứng dậy nổi kìa." Ngô Tiểu Cẩu cười nói.

Diệp Bạch cũng cười cười: "Đệ và Trần Bì có thù oán sao?" "Không thù, chỉ là nhìn hắn không vừa mắt thôi.

Diệp Bạch ca, huynh không biết tên Trần Bì này đáng ghét đến mức nào đâu.

Nếu không phải hắn là đồ đệ của Nhị gia, thì sớm đã bị người ta trùm bao bố đánh chết rồi." "Trần Bì tuy là đồ đệ của Nhị gia, nhưng chưa nhập Cửu Môn, nói nghiêm túc thì không tính là người trong

Cửu Môn.

Cho nên ta không quản được hắn.

Tuy nhiên, nếu hắn ức hiếp người trong Cửu Môn, các ngươi không cần e ngại Nhị gia, muốn ra tay dạy dỗ thì cứ ra tay dạy dỗ.

Dù Nhị gia có đến tận cửa cũng không chiếm được lý lẽ." Ngô Tiểu Cẩu hì hì cười: "Diệp Bạch ca, đệ hiểu rồi." Diệp Bạch cũng khẽ cười: "Hiểu là tốt rồi." Ngô Tiểu Cẩu dường như nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt nghiêm túc nói: "À phải rồi, Diệp Bạch ca, đệ còn một chuyện muốn nói với huynh.

Tối qua Phật gia và Bát ca đến Lê Viên tìm Nhị gia, dường như có liên quan đến chuyến xe quỷ chạy đến Trường Sa.

Chương 370

Nhưng cũng không biết mấy người họ nói gì trong phòng, cuối cùng Phật gia và Nhị gia hình như đã không vui mà giải tán." Diệp Bạch liếc Ngô Tiểu Cẩu một cái: "Tai thám tử nhà Ngô gia các ngươi quả thật thính nhạy." Ngô Tiểu Cẩu gãi đầu cười hềnh hệch: "Hắc hắc, đệ đều nghe cha đệ nói thôi." "Cha đệ nói với đệ, không ngoài việc muốn dò la tin tức xe quỷ từ chỗ ta.

Chiếc xe quỷ đó chất đầy quan tài, nhất định là từ đại mộ nào đó khai ra.

Với tính cách của cha đệ, không động tâm mới là lạ." Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Đợi chuyện ở đây kết thúc, đệ về nói với cha đệ, chuyện xe quỷ đừng dính vào.

Bằng không, một Ngô gia cũng không đủ đền." Nghe Diệp Bạch nói vậy, ngay cả Ngô Tiểu Cẩu bản thân cũng tò mò.

"Diệp Bạch ca, chẳng lẽ trong ngôi mộ đó có đại hung?" "Không chỉ đơn giản là đại hung.

Phía sau chuyện này còn có bàn tay của người Nhật, chỉ là bọn chúng ẩn nấp trong bóng tối, chưa lộ diện.

Nghe ta khuyên một câu, đừng nhúng tay vào chuyện này." Thấy Diệp Bạch không nói đùa, Ngô Tiểu Cẩu trịnh trọng gật đầu: "Huynh yên tâm đi, Diệp Bạch ca, chuyện này Ngô gia nhất định sẽ không tham dự." "Gâu gâu gâu!" Lúc này, bên ngoài lều truyền đến tiếng chó sủa.

Diệp Bạch và Ngô Tiểu Cẩu bước ra khỏi lều, liền thấy Thuận Tử trói một người mang về.

“Tam gia, ngài đoán không sai.

Trong trấn quả nhiên có người muốn chạy trốn, người này là do chúng ta bắt được ở ngoài trấn.” Diệp Bạch nhìn về phía người này, áo vải thô nâu, tay có vết chai sần, là một lão già.

“Quan gia tha mạng, ta không làm chuyện xấu gì cả.” Lão già đáng thương nằm vật trên đất, nhưng cái đầu cúi thấp lại liếc trộm đánh giá mọi người có mặt.

Diệp Bạch khẽ nheo mắt hỏi: “Hắn là ai, đã tra rõ chưa?” “Tam gia, hắn chính là nghệ nhân làm cô dâu giấy cho Hồ tiên sinh ba năm trước, tên là Hồ Đức Hải.” Nghệ nhân làm đồ giấy?

Diệp Bạch liếc Hồ Quốc Hoa một cái, rồi nói với Thuận Tử: “Người này trông không được thật thà cho lắm, chắc là một kẻ khó nhằn.

Ngươi lôi hắn ra ngoài cho chó ăn đi.” Cho chó ăn?

Đám chó sói bên ngoài lều y vừa nhìn rõ, hung mãnh hơn cả chó sói.

Hắn ra ngoài sao còn có thể giữ mạng?

Hồ Đức Hải sắc mặt đại biến: “Quan gia ơi, ta ra khỏi trấn chỉ là muốn đi thăm con gái ta, không phải là ác nhân như ngài nói đâu!” Diệp Bạch lộ vẻ mất kiên nhẫn, giơ tay ra hiệu: “Kéo hắn ra ngoài, rồi bịt miệng hắn lại.

Ta không thích nghe tiếng quỷ khóc sói gào thảm thiết.” Lần này Hồ Đức Hải thật sự hoảng sợ, chết dí kéo rèm lều, không chịu ra ngoài.

“Mấy vị gia, ta chỉ là một nghệ nhân làm đồ giấy, cái gì cũng không biết cả.” Thuận Tử tiến lên một cước, trực tiếp đá Hồ Đức Hải ra ngoài.

Hồ Đức Hải đáng thương bị hai hỏa kế Diệp phủ túm chân lôi đi.

Ngô Tiểu Cẩu không nhịn được nói: "Diệp Bạch ca, lão già này trông không giống kẻ xấu mà?" Diệp Bạch cười cười: "Không phải kẻ xấu sao?

Vậy vì sao khi hắn đến, lũ chó đệ nuôi lại sủa điên cuồng không ngớt?

Người nhìn không rõ sự tình, nhưng chó lại rõ hơn người." Rất nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng Hồ Đức Hải cầu xin khóc lóc.

Lại một lúc sau, Thuận Tử bước vào nói: "Tam gia, lão già này đã khai ra hết rồi.

Ba năm trước hắn đã quen một thanh niên họ Phong, việc làm cô dâu giấy cho Hồ tiên sinh chính là do hắn làm.

Hơn nữa, chuyện người họ Phong kia nuôi thi thể hắn cũng biết một số tình huống." Quả nhiên là Phong gia.

Diệp Bạch khẽ gật đầu, lại hỏi: "Thanh niên họ Phong kia hiện giờ ở đâu?" "Ở một khu rừng phía tây nam trấn, nơi đó có một căn nhà tranh bỏ hoang." Diệp Bạch nói: "Bảo lão già này dẫn đường, chuẩn bị xuất phát.

À phải rồi Thuận Tử, ngươi đi gọi Tôn sư thúc và Hồ sư đệ cùng đi." "Vâng, Tam gia." Một đoàn người khởi hành hướng về nơi Phong Học Văn ở.

Bước chân mọi người cực nhanh, nửa giờ sau, từ xa, trong một khu rừng khô rậm rạp, căn nhà tranh hoang phế thấp thoáng ẩn hiện.

Ngô Tiểu Cẩu huýt một tiếng sáo.

Mười mấy con chó sói lớn y mang đến lập tức tản ra, muốn từ bốn phía khu rừng vây quanh căn nhà tranh.

Những con chó sói này như được huấn luyện nghiêm chỉnh, tuy ngửi thấy khí tức ghê tởm, nhưng không hề phát ra một tiếng sủa nào.

Diệp Bạch mở dị đồng, chỉ thấy căn nhà tranh ở xa hắc khí bốc lên nghi ngút, tử khí lan tràn.

"Xem ra chính là nơi này rồi." Diệp Bạch liếc Hồ Đức Hải một cái nói: "Ngươi đúng là không nói dối." "Quan gia, có cho ta thêm lá gan ta cũng không dám nói dối đâu.

Nhưng tên tiểu tử họ Phong kia lợi hại lắm, các ngài vạn phần phải cẩn thận." "Ồ, ngươi từng thấy thủ đoạn của hắn sao?" Hồ Đức Hải cười gượng nói: "Quan gia, kỳ thực ta chỉ từng thấy hắn biến người giấy ta làm thành sống thôi.

Nhưng ta thường xuyên mang đồ ăn đến cho hắn.

Mỗi lần hắn đều bảo ta mua rất nhiều thịt heo và thịt bò vừa mổ, số lượng rất lớn.

Số thịt này một mình hắn chắc chắn không ăn hết, ta đoán là hắn đang nuôi dưỡng cương thi!" Thuận Tử giận dữ mắng: "Biết hắn đang nuôi thi thể, ngươi còn cấu kết với hắn!" Hồ Đức Hải cũng không dò rõ tâm tư của đám người Diệp Bạch, đa phần sẽ không hại mạng hắn, liền mạnh dạn nói: "Vị gia này, ngài sinh ra đã phú quý, không giống những kẻ chân lấm tay bùn như chúng ta.

Nếu không phải tên tiểu tử họ Phong kia cho nhiều tiền, ta cũng sẽ không giúp hắn làm cái việc tổn âm đức này." "Ngài không biết đâu, ta ngoài một đứa con gái, còn có ba đứa con trai phải nuôi sống.

Bọn chúng đã lập gia đình ở huyện thành, nếu ta không cố gắng, bọn chúng còn không cưới được vợ đâu." Ngô Tiểu Cẩu xen vào nói: "Lão già, ngươi giỏi ngụy biện thật đấy.

Đã làm chuyện xấu thì đừng tìm lý do cho mình.

Người họ Phong kia đang luyện thi, chẳng lẽ ngươi không rõ sự nguy hại trong đó sao?" Hồ Đức Hải còn muốn nói nữa, nhưng Diệp Bạch lười nghe, y phất tay, bảo hai hỏa kế đưa hắn đi.

"Thuận Tử, tra xét lại, nếu lão già này còn có chuyện gì chưa khai, thì đừng giữ mạng hắn nữa." Nghe thấy lời này, Hồ Quốc Hoa bên cạnh vốn muốn cầu tình cho Hồ Đức Hải đồng trấn, nhưng lại bị Tôn Quốc Phụ ngăn lại.

Chỉ nghe Tôn Quốc Phụ khẽ nói: "Lão già kia e là đã làm không ít chuyện ác, chết cũng đáng tội.

Hơn nữa, sư huynh ngươi làm vậy là để đòi công đạo cho ngươi, ngươi đừng lên tiếng làm hỏng chuyện của y." Hồ Quốc Hoa nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy đúng, liền nuốt lời trong miệng xuống.

Lúc này, trong nhà tranh, Phong Học Văn đã nhận ra tình hình bên ngoài không ổn.

Y nhìn ra ngoài cửa sổ, đồng tử co rút, thầm nhủ không hay rồi.

Cửu Sát Ác Thi y nuôi dưỡng còn cần chút thời gian nữa mới có thể xuất quan.

Không ngờ Diệp Bạch lúc này đã tìm đến tận cửa.

Phong Học Văn nghiến răng nghiến lợi nói: "Lão Hồ chết tiệt, quả nhiên không đáng tin cậy.

Đáng lẽ lần trước không nên thả ngươi về.

Nếu lấy trái tim ngươi, Vinh Nhi của ta đã có thể sớm phục sinh ba ngày!" Hiện tại, Phong Học Văn quyết định dùng bí pháp thúc đẩy Cửu Sát Ác Thi trưởng thành.

Tuy pháp này vô cùng hung hiểm, nhưng kẻ địch đã sắp đánh đến tận cửa, lúc này y cũng không thể lo lắng nhiều như vậy.

Phong Học Văn đi đến bên cạnh quan tài đỏ, mở nắp quan tài ra, rạch cổ tay mình chảy máu, bôi lên thi thể những phù hiệu kỳ lạ.

Mấy phút sau, đúng lúc Phong Học Văn cho rằng bí pháp đã thành công, từ trong quan tài thò ra một bàn tay ngọc trắng muốt thon dài kéo y vào.

Chương 371

“Vinh Nhi...

đừng mà, cứu mạng!” Bên ngoài, Diệp Bạch dẫn theo mọi người đã vây quanh nhà tranh.

Tôn Quốc Phụ sắc mặt ngưng trọng nói: “Sư điệt, cẩn thận ác thi.” Diệp Bạch gật đầu, lại liếc mắt ra hiệu cho Thuận Tử.

Thuận Tử làm một thủ thế, chỉ thấy các hỏa kế Diệp phủ từ trong ba lô lấy ra một hàng vũ khí, hướng về phía nhà tranh mà quét bắn.

Đát đát đát, đạn bắn ra xối xả.

Bức tường đất của nhà tranh căn bản không cản nổi đạn, trực tiếp bị bắn thủng lỗ chỗ như cái rây.

Ngô Tiểu Cẩu bên cạnh nhìn thấy mà máu huyết sôi trào.

Nếu Ngô gia bọn y có thể kiếm được loại trang bị kiểu mới này, còn nuôi chó làm gì nữa.

Sau này xuống mộ chẳng phải thần cản giết thần, Phật cản giết Phật sao!

Thủ thế của Thuận Tử lại đổi.

Các hỏa kế Diệp phủ ở hàng đầu lại lấy lựu đạn ném vào trong.

Oanh!

Nhà tranh trực tiếp bị nổ sập, bụi đất và khói mù bốc lên, một bộ quan tài màu đỏ lộ ra.

Loại quan tài này Diệp Bạch rất quen mắt, chính là quan tài Ấm Tử Mộc mang ra từ mộ Hiến Vương, chỉ là đã bị sơn phết lên một lớp màu đỏ.

Quan tài Ấm Tử Mộc sao lại ở đây?

Diệp Bạch nhíu mày.

Năm xưa những quan tài Ấm Tử Mộc và quan tài đá tinh thể màu lam lấy ra từ mộ Hiến Vương đều không bán đi, y đã đưa hết cho Trần Ngọc Lâu.

Với sự yêu thích quan tài của Trần Ngọc Lâu, y hẳn sẽ không tùy tiện bán Ấm Tử Mộc đi.

Vậy thì quan tài Ấm Tử Mộc này lại rơi vào tay Phong thị bằng cách nào?

Trong số những người có mặt, chỉ có Tôn Quốc Phụ kiến thức rộng rãi, cũng nhận ra Ấm Tử Mộc.

"Sư điệt, quan tài này là Ấm Tử Mộc, âm khí ngưng tụ, là bảo vật quý hiếm dùng để nuôi thi.

Nếu Cửu Sát Ác Thi này được nuôi dưỡng từ trong gỗ này mà ra, e là uy năng còn thịnh thêm mấy phần." Diệp Bạch rút Uyên Hồng Kiếm, chậm rãi bước về phía quan tài Ấm Tử Mộc màu đỏ.

Trong quan tài chỉ có một bộ thi thể nam tính bị hút khô, vẻ mặt hắn không cam lòng, dường như cũng không ngờ mình lại chết.

Nhìn diện mạo và trang phục của hắn, chính là thanh niên họ Phong mà Hồ Đức Hải đã nhắc đến.

Diệp Bạch mở dị đồng quan sát, chỉ thấy một luồng hắc khí bốc ra từ chân hắn.

Chắc hẳn bộ Cửu Sát Ác Thi kia đang trốn trong lớp đất dưới chân hắn.

Tôn Quốc Phụ đang đứng cùng mọi người không nhịn được lớn tiếng hỏi: "Sư điệt, thế nào rồi?" "Sư thúc, thanh niên họ Phong đã bị

hút khô và cắn chết rồi.” “Cắn chết rồi sao?” Tôn Quốc Phụ sắc mặt biến đổi: “Sư điệt, mau lui!

Thi thể này có thể cắn chết chính chủ nhân của nó, đã không còn là phàm thi nữa rồi, ngươi không phải đối thủ của nó!” “E là không kịp nữa rồi.” Cảm thấy dưới chân rung động, Diệp Bạch khẽ lẩm bẩm.

Trong chớp mắt, nữ ác thi mặc áo đỏ phá đất mà ra.

Diệp Bạch phi thân một kiếm đâm tới.

Bình!

Nữ ác thi mặt mũi dữ tợn, móng vuốt sắc bén nắm chặt Uyên Hồng Kiếm, muốn bóp nát nó, nhưng độ bền của thanh kiếm này vượt xa tưởng tượng của nàng ta.

Hống!

Nàng ta gầm lên một tiếng giận dữ, chuyển biến công thế, mang theo phong trảo âm hàn xé rách tập về phía Diệp Bạch.

Tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả Diệp Bạch cũng suýt không kịp phản ứng.

Trong tình thế cấp bách, Diệp Bạch vội vàng bật chế độ nhập vi, trong tay lôi quang màu tím bùng lên, đối đầu với móng vuốt sắc bén của nữ ác thi.

Oanh long!

Diệp Bạch bị đánh lùi ba bước.

Nhìn lại nữ ác thi, tay phải nàng ta một mảng đen kịt, hiển nhiên dưới toàn bộ công suất Chưởng Tâm Lôi của Diệp Bạch cũng không được lợi lộc gì.

Một người một thi giao thủ chỉ trong chớp mắt, những người vây xem còn chưa kịp phản ứng.

Ngô Tiểu Cẩu đều ngớ người ra.

Y tuy biết Diệp Bạch thân thủ nhanh nhẹn, bản lĩnh cao siêu, nhưng việc trong tay đánh ra điện quang là chuyện người thường có thể làm được sao?

Cảnh tượng trước mắt này đã phá vỡ sâu sắc thế giới quan của y.

Chẳng lẽ Diệp Bạch ca là người từ ngọn tiên sơn nào đó học nghệ thành công rồi xuống núi?

Trong lúc sơ hở, mấy hỏa kế Diệp phủ cầm súng quyết đoán nổ súng vào nữ ác thi.

Đạn bắn vào thân nàng ta, chỉ găm vào lớp da thịt ngoài cùng, không gây ra tổn hại thực chất.

Ngược lại, áo cưới đỏ của nữ ác thi bị bắn nát bét, lộ ra cảnh tượng da thịt trắng nõn không thích hợp cho trẻ nhỏ.

Hành động này của mọi người trực tiếp chọc giận nữ ác thi.

Chỉ thấy nàng ta bỏ mặc Diệp Bạch, hóa thành tàn ảnh, lao về phía mọi người.

Thấy vậy, Diệp Bạch cầm kiếm chặn nữ ác thi lại.

Kiếm quang chói lọi, cùng nữ thi đánh nhau đến long trời lở đất.

Thuận Tử vội vàng đến trước mặt Tôn Quốc Phụ: "Tôn tiền bối, Hồ tiên sinh, ta đưa hai vị rời khỏi đây trước." Tôn Quốc Phụ sắc mặt ngưng trọng cự tuyệt: "Thuận Tử huynh đệ, ngươi đưa đồ nhi nhà ta rời đi trước.

Ta muốn khai đàn làm phép, không thể để bộ ác thi này thoát đi." Thuận Tử mừng rỡ: "Tôn tiền bối có nắm chắc sao?" Tôn Quốc Phụ khẽ lắc đầu, nhưng không đáp lời nữa.

Thấy vậy, trong lòng Thuận Tử cũng đã có cơ sở.

Y thở dài, chuẩn bị sắp xếp Hồ Quốc Hoa rời đi.

Chương 372

Nhưng Hồ Quốc Hoa không biết gân nào nổi lên, cũng không muốn rời đi.

Tôn Quốc Phụ mở miệng nói: "Thuận Tử huynh đệ, cứ để y ở lại đây đi." Nói xong, Tôn Quốc Phụ lại nói với Hồ Quốc Hoa: "Ban đầu ta thu ngươi làm đồ đệ chỉ định truyền thụ cho ngươi một đạo Ngũ Hành Toán Số.

Nhưng hôm qua ngươi nói với ta, muốn học bản lĩnh hàng ma trừ yêu.

Vậy được, hôm nay ta sẽ dạy ngươi!" "Nhưng bài học đầu tiên này, chính là phải có quyết tâm trừ ma vệ đạo!" Tôn Quốc Phụ trước tiên dùng vải vàng trải trên mặt đất, lại từ trong bọc hành lý tùy thân lấy ra đào mộc kiếm, hoàng phù và một số pháp khí.

"Đồ đệ, trước khi theo đàn làm nghi lễ, cần thanh tịnh thân tâm, xiển dương giáo pháp." Thấy Tôn Quốc Phụ vừa làm phép vừa giảng giải cho Hồ Quốc Hoa, Thuận Tử nhìn mà có chút sốt ruột.

Phải biết Tam gia còn đang chiến đấu kịch liệt với nữ ác thi kia, chỉ cần sơ ý một chút liền có thể bị thương.

Vị Tôn tiền bối này sao lại chậm chạp đến vậy!

Dường như nghĩ ra điều gì, Thuận Tử lấy ra thanh Thiên Niên Đào Mộc Kiếm mà Diệp Bạch để lại đưa cho Tôn Quốc Phụ nói: "Tôn tiền bối, ngài xem vật này có hữu dụng với ngài không?

Nếu có hữu dụng thì xin hãy mau chóng ra tay, ta sợ Tam gia sẽ gặp chuyện." "Được." Tôn Quốc Phụ nhận lấy Thiên Niên Đào Mộc Kiếm, tăng tốc độ, điểm vài lá hoàng phù, bảo Hồ Quốc Hoa đi chôn ở

các phương vị khác nhau xung quanh.

Hồ Quốc Hoa không dám chậm trễ, vội vàng chôn phù.

Ngô Tiểu Cẩu bên cạnh thấy vậy, cũng xấn tới giúp đỡ.

Sau khi chôn xong hoàng phù, Tôn Quốc Phụ múa Thiên Niên Đào Mộc Kiếm, chân đạp Thất Tinh Cương Bộ, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Trong vòng vỏn vẹn hai phút, Diệp Bạch và nữ ác thi đã giao thủ mấy trăm chiêu.

Tốc độ của nữ ác thi này không kém gì Hiến Vương năm xưa, xem như là cương thi cùng đẳng cấp.

Điểm khác biệt là độ cứng của thân thể nữ ác thi cực cao, còn Hiến Vương tốc độ hồi phục cực nhanh, hai bên đều có đặc điểm riêng.

Diệp Bạch lúc này đã thu Uyên Hồng Kiếm lại, đang dùng "Cửu Môn" để đối địch.

Hiện giờ trên tay Diệp Bạch, thủ đoạn có thể gây thương tổn cho Cửu Sát Ác Thi này chỉ có Chưởng Tâm Lôi và Kim Sát Chi Lực.

Chưởng Tâm Lôi còn chưa đại thành, hơn nữa chỉ có thể gây ra vết bỏng có tính chất phạm vi cho ác thi, không thể gây ra thương hại chí mạng.

So với Chưởng Tâm Lôi, Kim Sát Chi Lực cũng xem như là khắc tinh của những vật âm tà, hơn nữa có thể phụ trợ lên binh khí.

Nếu dùng tốt, có thể trọng thương nữ ác thi.

Mà "Cửu Môn" có chất liệu đặc biệt, có thể chịu tải Kim Sát Chi Lực nhiều hơn Uyên Hồng Kiếm rất nhiều, cho nên Diệp Bạch đương nhiên phải dùng "Cửu Môn" để đối địch.

Hiện tại cục diện trên trường cân bằng không ngừng nghiêng về phía Diệp Bạch, nữ ác thi dần dần không địch lại y.

Lại một lần giao phong, Diệp Bạch trước tiên dùng Kim Quang Chú bảo vệ cánh tay, sau đó dùng Chưởng Tâm Lôi oanh tạc.

Oanh long!

Lôi quang lóe qua, Diệp Bạch lại để lại một vết thương không thể lành ở cổ nữ ác thi.

Hống!

Nữ ác thi có trí tuệ không kém liếc nhìn quanh bốn phía một cái.

Nàng ta biết hôm nay không thể hưởng dụng đống huyết thực này, chỉ có thể trốn thoát khỏi nơi này trước, rồi tính toán sau.

Diệp Bạch bước lên một bước, chặn đứng đường lui của nữ ác thi.

Nữ ác thi hung hăng trừng Diệp Bạch một cái, kết hợp với hai thứ to lớn trước ngực, mang đến cảm giác vạn phần phong tình.

Tôi không khỏi cảm thán, thủ đoạn của Phong gia thật cao minh, luyện chế cương thi giống hệt người sống.

Nếu thân thể có thể phát nhiệt thì càng tốt.

Lúc này, Tôn Quốc Phụ như thể đang nhảy đại thần, đột nhiên mở miệng nói: "Sư điệt, chuẩn bị sẵn sàng!" Diệp Bạch sắc mặt nghiêm nghị, biết Tôn Quốc Phụ sắp ra đòn lớn.

Nữ ác thi gầm lên một tiếng giận dữ, lao về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch lạnh lùng cười một tiếng, thân hóa tàn ảnh, cùng nữ ác thi cận chiến.

Khoảnh khắc tiếp theo, Kim Quang Hộ Thể của Diệp Bạch bị nữ

ác thi một chưởng đánh văng.

Còn "Cửu Môn" thì đâm thẳng vào vị trí trái tim nữ ác thi.

Nhưng nữ ác thi kia tốc độ không giảm, cứ thế lao thẳng về phía Tôn Quốc Phụ.

Hóa ra mục đích của nàng ta chính là Tôn Quốc Phụ.

Thấy vậy, Tôn Quốc Phụ mặt không chút sợ hãi, giận dữ nói: "Yêu nghiệt hay!" Tôn Quốc Phụ tay phải cầm Thiên Niên Đào Mộc Kiếm, lòng bàn tay trái lướt qua lưỡi kiếm gỗ sắc bén.

Sau đó, những giọt máu trên kiếm bị Tôn Quốc Phụ vung về phía Cửu Sát Ác Thi.

Những giọt máu đó dường như được bao phủ ánh sáng màu đỏ, đánh vào khuôn mặt đáng sợ của Cửu Sát Ác Thi.

"A!!" Nữ ác thi kêu thảm không ngớt, liên tục lùi về sau.

Khuôn mặt trắng nõn mềm mại như bị dầu lửa thiêu đốt, lộ ra lớp da thối đen, vô cùng xấu xí.

Thật sự mẹ nó ghê tởm.

Ngô Tiểu Cẩu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào ngực nữ thi, khạc một bãi nước bọt.

Diệp Bạch cũng nhân cơ hội này, lòng bàn tay dùng lực mạnh mẽ vỗ xuống, đánh "Cửu Môn" vào vị trí trái tim nữ ác thi, lại lấy ra Mao Sơn Trấn Thi Phù mà Tôn Quốc Phụ để lại, dán lên trán nữ ác thi.

Đến đây, bộ Cửu Sát Ác Thi này mới bị trấn áp.

Diệp Bạch khẽ thở phào một hơi, đứng cạnh nữ ác thi, lo sợ tấm Trấn Thi Phù này không trấn áp được nàng ta.

Mọi người cũng từ từ xích lại gần, quan sát toàn bộ diện mạo nữ

ác thi.

Hồ Quốc Hoa tận mắt thấy nữ ác thi có thể bị chế phục, tất cả đều nhờ chiêu cuối cùng của sư phụ y, y không nhịn được hỏi: "Sư phụ, người vừa rồi đã dùng thủ đoạn gì?" Tôn Quốc Phụ liếc y một cái: "Ngươi không còn là thân đồng tử, học không được." Nghe vậy, Hồ Quốc Hoa lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng như chết.

Tôn Quốc Phụ lại đến bên cạnh nữ ác thi, quan sát một hồi rồi nói: "Thi thể này được nuôi dưỡng bằng Linh lung tâm và quan tài Ấm Tử Mộc, lại còn nuốt chửng toàn bộ huyết nhục của chủ nhân mình, đã thoát ly khỏi phàm thi tầm thường.

Ngược lại còn hung tàn hơn cả Cửu Sát Ác Thi ghi chép trong điển tịch.

May mắn là vừa rồi sư điệt không dùng Trấn Thi Phù trấn áp ngay từ đầu, nếu không không những không trấn áp được nữ thi, e rằng tấm Trấn Thi Phù này còn bị sát khí trên người nữ thi phản phệ, tự thiêu cháy rụi." Diệp Bạch nói: "Cũng may nhờ có sư thúc tương trợ, nếu không nữ thi này muốn chạy, ta cũng rất khó đuổi kịp." Tôn Quốc Phụ đương nhiên biết đây là lời khiêm tốn của Diệp Bạch.

Vừa rồi thủ đoạn của Diệp Bạch y đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Chương 373

Đạo gia Chưởng Tâm Lôi, Kim Quang Chú, còn có nội công tâm pháp không rõ tên, hơn nữa đánh nhau lâu như vậy với Cửu Sát Ác Thi sau khi biến dị mà vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Chắc hẳn ngay cả khi không có sự giúp đỡ của y, bộ Cửu Sát Ác Thi này đa phần cũng sẽ bị sư điệt nhà mình chém dưới kiếm.

Tôn Quốc Phụ lại nhìn chằm chằm Diệp Bạch đến xuất thần, không khỏi thầm lắc đầu cảm thán: Ngay cả Trương Đạo Lăng, người sáng lập Long Hổ Sơn Thiên Sư Phủ, cũng không có thủ đoạn như vậy.

Nghĩ như vậy, Tôn Quốc Phụ lại sinh ra chút hối hận nhàn nhạt.

Nếu có thể giới thiệu Diệp Bạch vào Mao Sơn sớm hơn, hẳn Mao Sơn sẽ có thể áp đảo hai mạch còn lại về mặt đạo pháp rồi.

Không nhắc đến Tôn Quốc Phụ đang suy nghĩ lung tung, Diệp Bạch đặt tay lên thân nữ thi, khẽ búng một cái, nữ thi liền biến mất trước mắt mọi người.

Ngô Tiểu Cẩu lập tức trừng lớn mắt.

Y từng nghe nói Diệp Bạch có bản lĩnh tàng vật vào người, nhưng có thể biến mất một nữ thi lớn như vậy, e là không phải tiên thuật rồi chứ.

Ngô Tiểu Cẩu lại liếc nhìn mọi người có mặt một cái, thấy sắc mặt họ như thường, liền biết mình e là người biết chuyện sau cùng.

"Diệp Bạch ca..." "Có chuyện về rồi nói." "Nga." Ngô Tiểu Cẩu hậm hực đáp một tiếng, thấy mười mấy con chó sói lớn y nuôi lúc này từ trong rừng chạy về.

Y không khỏi mắng: “Cái lũ chó chết tiệt các ngươi, từng con từng con cụp đuôi trốn trong rừng đừng tưởng ta không thấy!

Đợi về Trường Sa, phạt ba ngày không cho ăn cơm!” “A u!” Đàn chó vây quanh Ngô Tiểu Cẩu kêu lên ủy khuất.

Sau khi Cửu Sát Ác Thi nuôi dưỡng hoàn thành, sát khí ngút trời, chúng bản năng cảm thấy sợ hãi, đương nhiên không dám lại gần.

Diệp Bạch đi đến trước quan tài Ấm Tử Mộc, quan sát Phong Học Văn đã chết một lát, từ trên người hắn sờ soạng lấy ra một cuốn sổ nhỏ.

Diệp Bạch lật mở xem xét, dường như là nhật ký của thanh niên họ Phong, cũng biết được tên hắn là Phong Học Văn.

“Năm Mậu Dần, mùng ba tháng Giêng, Vinh Nhi bệnh nặng.

Ta dùng Âm Đan để kéo dài mạng sống cho nàng, nhưng sau khi dược hiệu Âm Đan qua đi, Vinh Nhi vẫn sẽ chết.

Không được, ta phải nghĩ cách làm cho Vinh Nhi sống lâu hơn một chút!” “Năm Mậu Dần, ngày hai mươi chín tháng Giêng, ta bảo một cô gái nuốt Âm Đan.

Đợi khi Âm Đan phát tác dụng phụ có hiệu lực, ta sẽ luyện nàng ta thành cương thi.

Nếu pháp này thành công, ta liền có thể thử nghiệm trên người Vinh Nhi...” Nội dung trên cuốn sổ nhỏ không ít, đều liên quan đến cô gái tên Vinh Nhi này.

Còn về Vinh Nhi, hắn chính là bộ Cửu Sát Ác Thi này không nghi ngờ gì nữa.

Nhưng Phong Học Văn này e là vĩnh viễn không thể ngờ, mình sẽ bị chính bộ ác thi do một tay mình tạo ra cắn chết.

Đáng thương đáng than.

Diệp Bạch cảm thán một câu, liền ném cuốn sổ nhỏ vào không gian.

Trên đó còn ghi chép không ít tin tức liên quan đến Phong thị nhất tộc, đợi y rảnh rỗi sẽ từ từ xem.

Diệp Bạch gọi hai hỏa kế đến, bảo họ chôn thi thể Phong Học Văn ngay tại chỗ.

Diệp Bạch lại sờ sờ Ấm Tử Mộc âm lạnh, nhưng không chuẩn bị cho vào không gian, mà bảo Thuận Tử sắp xếp người vận về Trường Sa.

Tuy nhiên, Ấm Tử Mộc vì sao lại xuất hiện trong tay Phong Học Văn, y còn phải đi điều tra một phen.

Nghĩ đến Trần Ngọc Lâu, Diệp Bạch có chút bất đắc dĩ.

Năm xưa Trần Ngọc Lâu muốn dẫn Tá Lĩnh chúng huynh đệ đi lập công dựng nghiệp, Diệp Bạch đã kiến nghị y đi xem xét bên Hồng đảng.

Nhưng Trần Ngọc Lâu hiển nhiên có suy nghĩ của riêng mình.

Xuất thân từ đại gia tộc, y trời sinh đã đối lập với chính sách của Hồng đảng.

Hơn nữa, y sao có thể sống những ngày tháng cơ cực ăn khoai mì gạo độn?

Vì vậy, Trần Ngọc Lâu cuối cùng vẫn chọn Quốc đảng.

Nhưng vì thân phận thổ phỉ đầu sỏ của Trần Ngọc Lâu, trong nội bộ Quốc đảng có tranh cãi rất lớn.

Cuối cùng vẫn là Diệp Bạch đã động dụng không ít quan hệ, để Quốc đảng phá lệ thu dụng Trần Ngọc Lâu, còn cấp cho y một tiểu

khoa thất tách riêng, để y thống kê quản lý thông tin văn vật khai quật trên toàn quốc, phòng ngừa buôn bán trái phép văn vật.

Không thể không nói, đây thật sự là một chức quan có thực quyền, nhưng Trần Ngọc Lâu lại không dám quản chuyện văn vật.

Không có gì khác, y bản thân chính là dựa vào việc bán văn vật mà phát tài, những huynh đệ y quen biết đều là những tay đạo mộ tài giỏi.

Y sao dám đi đào góc tường nhà mình?

Nếu thật sự làm vậy, e rằng còn bị người ta mắng chửi hơn cả Tống Giang trong Thủy Hử truyện.

Vì vậy, Trần Ngọc Lâu cũng học theo tác phong của các quan cao cấp Quốc đảng, cả ngày ở Trùng Khánh dạo chơi ngắm chim, uống trà, ngày tháng rất nhàn nhã.

Hiện giờ người đứng đầu Tá Lĩnh trên danh nghĩa là Lữ Trùng.

Còn Hoa Mã Quải, trung thành tuyệt đối với Trần Ngọc Lâu, cũng đã đến Trùng Khánh, làm một tiểu quan trong khoa thất của y.

Sau khi Diệp Bạch cùng mọi người trở về Trường Sa, Bạch Cổ Phong của Uông gia dẫn theo một tiểu đội đến bên cạnh phế tích nhà tranh.

"Bạch tiên sinh, đã tìm thấy thi thể Phong Học Văn, hình như là bị Cửu Sát Ác Thi cắn chết." Bạch Cổ Phong nhìn thảm trạng của Phong Học Văn, khẽ thở dài lắc đầu, tự lẩm bẩm: "Hinh Nhi, không phải ta không giúp nàng, mà là con cháu nhà nàng quá bất tài.

Một lòng mắc kẹt vào phụ nữ, nuôi một con cương thi cũng có thể gây ra rắc rối." Bạch Cổ Phong phất tay: "Tìm một nơi tốt gần đây mà chôn hắn đi." Một người bên cạnh xích lại gần nói: "Bạch tiên sinh, Phong thị nhất tộc hình như còn có một tiểu oa, tên là Phong Học Vũ, có nên chiêu mộ vào Uông gia không?" Bạch Cổ Phong suy nghĩ một

lát rồi nói: “Không cần, cứ để hắn sống tốt đi, để truyền tông tiếp đại cho Phong gia.” Nói xong, Bạch Cổ Phong nhìn về phía Trường Sa khẽ nói: “Diệp Bạch à Diệp Bạch, thực lực của ngươi ngày càng lợi hại rồi.

Ngay cả Cửu Sát Ác Thi nuôi dưỡng từ quan tài Ấm Tử Mộc cũng có thể đối phó, vậy sau này ta nên dùng gì để kiềm chế ngươi đây...” Đêm đó, khi Diệp Bạch cùng mọi người đang trên đường trở về, Nhị Nguyệt Hồng trong mật thất đang sắp xếp di vật của Tứ Quý Thanh.

Tứ Quý Thanh cũng qua đời cách đây ba năm, cùng năm với Tề Cửu Gia.

Khi ấy, Giải Ngũ Gia từng quỳ trước mộ Tứ Quý Thanh mà khóc lớn, liên tục gọi “Tứ ca, Tứ ca”, những người lão bối ở Trường Sa giờ chỉ còn lại Giải Ngũ Gia, y đương nhiên cảm khái sinh tử vô thường.

Nhị Nguyệt Hồng lấy ra đỉnh châm mà Phật gia để lại hôm qua, trên đó có một hình hoa đỗ quyên sống động như thật.

Gia tộc y từ khi lập nghiệp đến nay, tổng cộng có một nghìn hai mươi bảy chiếc đỉnh châm, mỗi chiếc có họa tiết chạm khắc tinh xảo khác nhau.

Sau khi bái sư, người trong gia tộc sẽ khắc đỉnh châm, dùng lực ấn mặt có hoa văn vào đáy ván hòm, để lại một dấu ấn.

Khi người chết, đỉnh châm được đặt vào ván hòm, tượng trưng cho hồn quy về dòng tộc.

Quy tắc này cũng nhằm ngăn chặn người ngoài mạo nhận thân nhân nhà Hồng gia để hành sự.

Mà chiếc đỉnh châm này Nhị Nguyệt Hồng đã thử, quả nhiên là do người Hồng gia để lại.

Chương 374

Trong tộc y không thiếu những tuyệt học hạ mộ, mấy đời nay đã ít người chết yểu, những chiếc đỉnh châm bị thiếu trong ván hòm là của những người đã không trở về sau một chuyến hạ mộ duy nhất cách đây mấy chục năm.

Hiện giờ đỉnh châm đã được tìm thấy, chứng tỏ những vị tiền bối Hồng gia kia đã khuất trong mộ.

Nhị Nguyệt Hồng nghĩ đến lúc mình còn nhỏ, Tứ Quý Thanh từng dẫn không ít người đi sâu vào núi tìm kiếm các vị tiền bối trong tộc.

Khi ấy Bạch gia vẫn còn, Bạch Nhân Lễ vẫn còn sống, nên Bạch gia cũng tham gia vào chuyện này.

Họ đi vào núi từ Đại Lung Lĩnh lão lâm gần Tương Tây, nơi đó không có đường sắt cũng không thể lái xe, ngay cả đi bộ cũng mất hai tuần mới đến được miệng cốc.

Đại Lung Lĩnh trải dài hơn một trăm cây số, toàn là núi non trùng điệp, rừng già sâu thẳm.

Nhị Nguyệt Hồng nhớ rất rõ, khoảng một tháng sau, Bạch Nhân Lễ và Tứ Quý Thanh dẫn đội ngũ đó trở về.

Đó là một buổi chiều hè, mưa như trút nước, trời tối đến đáng sợ.

Đoàn người thương vong thảm trọng mà trở về, phụ thân y, Tứ Quý Thanh, hôn mê bất tỉnh, vẫn là Bạch Nhân Lễ sai người cõng về.

Khi ấy hai nhà cộng lại có hơn bốn mươi người, số người trở về chưa đến mười.

Nhị Nguyệt Hồng không biết họ đã gặp phải điều gì bên trong.

Nhưng sau đó, Tứ Quý Thanh giữ im lặng tuyệt đối, đốt hết tất cả tài liệu liên quan đến chuyến đi Vu Sơn, và không cho phép con cháu Hồng gia tái nhúng tay vào chuyện đó.

Trong mật thất, đèn hình ảnh bằng da xoay tròn, Nhị Nguyệt Hồng khẽ thở dài dưới ánh đèn, dời ánh mắt đến một mô hình cổ mộ ở trung tâm mật thất.

Đây là do Tứ Quý Thanh dựng lên trong mật thất trước khi lâm chung.

Hiển nhiên, mô hình cổ mộ này có liên quan đến chuyến đi Đại Lung Lĩnh năm xưa của họ.

Tứ Quý Thanh dựng mô hình cổ mộ này trước khi chết, chứng tỏ đây là chuyện cả đời y khó có thể buông bỏ.

Sau đó, Nhị Nguyệt Hồng cũng từng hỏi người cộng sự già của Hồng gia từng đi cùng, y nói, Tứ gia lần cuối cùng một mình đi sâu vào cổ mộ, chắc chắn đã nhìn thấy điều gì đó.

Nhị Nguyệt Hồng hít một hơi thật sâu, vuốt ve chiếc đỉnh châm của phụ thân mình rồi nói: "Người đã coi trọng cổ mộ này đến vậy, sao lại chẳng nói gì với ta?" Nhị Nguyệt Hồng lại nhìn chiếc đỉnh châm của mình trong tủ cổ, khẽ suy tư.

Đặt đỉnh châm trở lại hộp, ngụ ý mình sẽ không hạ mộ nữa.

Chuyện con tàu ma gây ra, cứ để Phật gia và Tam gia đi xử lý đi.

Hai người họ liên thủ, chắc hẳn có thể giải quyết tốt chuyện này.

Nhị Nguyệt Hồng gần như ở trong mật thất đến canh hai, tư lự vạn ngàn, nhớ lại đủ mọi chuyện xưa.

Trở về viện, thấy đèn trong phòng ngủ vẫn còn sáng, y không khỏi có chút áy náy.

Vội vàng tắm rửa xong vào phòng, liền thấy thê tử mình, nghiêng mình tựa đầu giường, ôm cuốn 《 Đoạn Hồng Linh Nhạn Ký 》 nhập tâm, gần như không biết Nhị Nguyệt Hồng đã vào.

Nhị Nguyệt Hồng từ từ nằm xuống, Nha Đầu lần này giật mình, đặt sách xuống, thổi tắt đèn, dựa vào lòng Nhị Nguyệt Hồng.

Ôm Nha Đầu, Nhị Nguyệt Hồng nhẹ nhàng hỏi: "Sách Uyên Ương Hồ Điệp hay không?" Nha Đầu vừa định trả lời, liền cảm thấy cổ họng ngứa ngáy: "Khụ khụ khụ!" Nhị Nguyệt Hồng nhẹ nhàng vỗ lưng Nha Đầu, một lúc lâu sau, Nha Đầu mới dịu lại.

"Tối không cần đợi ta nữa, trời lạnh, dễ cảm lạnh." Nha Đầu lại lắc đầu: "Chàng không về thiếp ngủ không được." Nhị Nguyệt Hồng ngửi mùi hương tóc đặc trưng của Nha Đầu, dịu dàng nói: "Đợi mai ta đến Diệp phủ hỏi Tam gia xem có thuốc nào trị khỏi bệnh căn của nàng không, thân thể nàng yếu ớt, một chút bệnh vặt hay ho hắng cũng phải chú ý." "Không cần phiền phức vậy đâu, hôm nay Tri Hi tỷ không phải đã mang đến cho thiếp ít nhục chi sao?

Thiếp muốn mai nấu cháo nhục chi." Lời của Nha Đầu chưa nói xong đã bị Nhị Nguyệt Hồng cắt ngang: "Thân thể nàng quá yếu, hư bất thụ bổ, ăn nhiều nhục chi không có lợi cho nàng." "Thiếp biết, thiếp muốn nấu cho chàng ăn." Nghe vậy, Nhị Nguyệt Hồng ôm Nha Đầu càng chặt hơn.

"Nhị gia, ngày mai thiếp muốn gọi Trần Bì đến ăn cùng, y bị chàng phạt quỳ, ròng rã một ngày một đêm, đứng dậy còn không đi nổi." "Vậy thì gọi đến đi, Trần Bì ra tay quá độc ác, ta nếu không phạt y, sau này y sẽ gây ra họa lớn hơn, đến lúc đó Cửu Môn cũng khó dung y." "Thiếp cũng đã răn dạy y rất nghiêm khắc rồi, y nói y biết lỗi rồi." Nhị Nguyệt Hồng khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào, Nhị Nguyệt Hồng mở mắt thao

láo, lắng nghe tiếng thở của Nha Đầu, chỉ cảm thấy một trận tâm an.

Y giơ tay lên, muốn kéo rèm, chợt phát hiện, trên tay mình lại đeo chiếc đỉnh châm.

Nhị Nguyệt Hồng ngẩn ra, mình đã theo thói quen, bất tri bất giác, lại đeo đỉnh châm trở lại trên tay.

Đêm đó, Trường Sa không hề yên tĩnh.

Bên kia, Trương Khải Sơn đã dán đầy các loại bản đồ Hồ Nam trong văn phòng.

Nhìn khắp tường là bản đồ, Trương Khải Sơn cảm thấy vô lực.

Nếu Nhị gia có thể giúp y, tiết lộ thông tin quan trọng, có lẽ y sẽ có thể đoán ra âm mưu của người Nhật.

Y nghĩ đến cảnh mình khi vừa đến Trường Sa, cùng Nhị Nguyệt Hồng uống rượu kết giao.

Nhờ Nhị Nguyệt Hồng, y mới có thể gia nhập Bạch phủ.

Cũng nhờ Nhị Nguyệt Hồng, y mới có thể nhanh chóng đứng vững ở Trường Sa.

Trương Khải Sơn khẽ thở dài, Nhị Nguyệt Hồng không phải là người bất phân thị phi, hồ đồ khinh trọng, hôm qua giữ miệng như vậy, chắc hẳn phần lớn là vì chuyện gia đình.

Thôi được, đã Nhị gia không ra tay, vậy ta tự mình điều tra.

Trương Khải Sơn hít một hơi thật sâu, vực dậy tinh thần.

Y ngồi tại bàn làm việc, nhìn mười mấy mảnh xương cốt, thỉnh thoảng cầm lên ngửi.

Những mảnh xương cốt này được tìm thấy trong dạ dày của những người Nhật đó, có chất liệu tương đồng với những mảnh

xương cốt tìm thấy ở Tiếu Tử Quan, điểm khác biệt duy nhất là trên chúng có mùi chua của thực vật.

Còn trong văn phòng hành chính bên cạnh, Tề Thiết Chủy với quầng thâm dưới mắt, cúi gằm đầu, thỉnh thoảng ho khan một tiếng, tỉnh lại từ trạng thái mơ màng.

Y nhìn đồng hồ trên tường, chà chà, đã nửa đêm rồi.

Cứ làm việc cho Phật gia thế này nữa, sau này chắc chắn sẽ đoản mệnh mất.

Thấy Trương Khải Văn bận rộn đang uống cà phê Tây, Tề Thiết Chủy cũng xán lại xin một ly.

Thật khổ sở!

Nhưng không thể không nói, cũng khá hiệu quả.

Tề Thiết Chủy hơi có chút tinh thần, y đến bên ngoài văn phòng của Trương Khải Sơn, một tham mưu phó quan họ Thi đang ôm tài liệu đã dịch xong, căng thẳng chờ Trương Khải Sơn triệu kiến.

Tề Thiết Chủy liền gọi y lại, xem xét tập tài liệu trong tay.

Đây là tài liệu thu được từ trên chuyến tàu, đa phần liên quan đến địa điểm khai quật quan tài.

Những tài liệu này rất chi tiết, gần như mỗi chiếc quan tài đều có thể truy tìm địa điểm và thời gian khai quật.

Tề Thiết Chủy đang xem say sưa, liền thấy Trương Khải Sơn mở cửa, gọi hai người họ vào.

Chương 375

Tề Thiết Chủy trả tài liệu cho tham mưu phó quan, định tìm ít trà ở chỗ Trương Khải Sơn để uống, nhưng lại nghe Trương Khải Sơn đột nhiên gọi y: "Thầy bói, thầy bói." "Sao vậy, Phật gia." Ngay khoảnh khắc Tề Thiết Chủy mở miệng, Trương Khải Sơn liền ném một mảnh xương cốt có mùi vào miệng y.

Tề Thiết Chủy kinh hãi, vội vàng phun ra, chỉ vào Trương Khải Sơn, ghê tởm đến mức không nói nên lời.

"Ngươi, ngươi…" "Ngươi là Hoàng đế lưỡi, mùi vị thế nào?" "Phì phì." Tề Thiết Chủy điên cuồng nhổ nước bọt, sau đó mím môi cảm nhận dư vị, "Quế lạt quán Thập Cửu Hương, tử tô tương tử du, đây là hương vị ở vùng Động Khẩu Tương Tây?" Nhưng vừa nghĩ đến đây là thứ lấy từ dạ dày người chết mà chưa rửa, Tề Thiết Chủy ghê tởm muốn khóc.

Phật gia thật khốn kiếp!

Trương Khải Sơn gật đầu, phân tích: "Long cốt tùy táng, những xương cốt này được nấu với thuốc Đông y, có tác dụng trị bệnh, hẳn là người Nhật mắc bệnh sau đó hy vọng thuốc trong long cốt có thể chữa khỏi bệnh trùng trong cơ thể họ, nhưng kẻ thiếu đạo đức nào khi nấu thuốc lại cho thêm tương tử du và Thập Cửu Hương?" Tề Thiết Chủy cũng nghĩ ra điều gì đó: "Ý Phật gia là?" "Chắc chắn là người nhà họ Tề cố ý làm vậy, y muốn nói cho ta biết nơi chuyến tàu đến, hơn nữa chuyến tàu này đột nhiên dừng ở Trường Sa, tuyệt đối có liên quan đến người nhà họ Tề của ngươi." Trương Khải Sơn lại lạnh lùng nói: "Cao nhân nhà ngươi này, đã trêu đùa đám người Nhật kia xoay như chong chóng, giống như ngươi, thích giả heo ăn thịt hổ." Tề

Thiết Chủy bất mãn, ngốc nghếch mắng: “Ta sao lại giả heo?” Trương Khải Sơn lại không để ý đến y nữa, chỉ cảm thấy một đường dây trong đầu kết nối, một số chuyện dường như đột nhiên thông suốt.

Y đến trước bản đồ lớn, chỉ vào phía tây Trường Sa, phía tây bắc Tương Tây nói: “Chuyến tàu từ hướng này đến, đến khu vực Hồ Bắc thì đường sắt đã bị phá hủy, chuyến tàu chắc chắn là từ khu vực núi này đến.” “Trong vùng núi có đường ray ẩn, đa phần liên quan đến mỏ quặng, toàn bộ khu vực này đều là mỏ quặng, nhưng Thập Cửu Hương chỉ có một số ít khu vực người Thổ Gia dùng, ở đây, ở đây và ở đây.” Trương Khải Sơn chỉ mấy địa điểm.

“Chuyến tàu chắc chắn xuất phát từ những nơi này, Thi phó quan, ngươi đi tìm bản đồ chi tiết của mấy địa điểm này, chúng ta ngày mai xuất phát, từng nơi một mà tra.” “Vâng.” Thi phó quan nhận lệnh xong, liền vội vàng đi làm, sáng mai phải tìm đủ bản đồ, đêm nay chắc là không có cơ hội ngủ rồi.

Tề Thiết Chủy nhìn bản đồ, cảm thán: Nhiều nơi như vậy, e rằng phải chạy gãy chân.

Y vừa uống trà súc miệng, vừa lắc đầu: “Phật gia, tâm linh ta bị tổn thương rồi, ta không đi đâu.” Trương Khải Sơn không quay đầu lại, chỉ trầm mặc nói: “Phòng thủ Trường Sa vô cùng quan trọng, tộc nhân ngươi báo tin, e rằng giờ đã mất mạng rồi, chắc hẳn trên đường còn rất nhiều tin tức của Tề gia, không có ngươi ta không thể xoay sở tìm hết tin tức, trận này ngươi trăm chết cũng đừng chối từ!” Tề Thiết Chủy bất đắc dĩ, Phật gia đây là bắt ép y vào chỗ chết, bất kể y có đồng ý hay không.

Thôi được, vì bá tánh Trường Sa và tộc nhân Tề gia đã chết của ta mà liều một phen vậy, chỉ là trước khi lên đường tốt nhất nên tìm một

người bảo vệ mình, Tề Thiết Chủy nghĩ vậy.

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng, Diệp Bạch dẫn Tôn Quốc Phụ, Ngô Tiểu Cẩu cùng những người khác trở về thành Trường Sa.

Diệp Bạch trước tiên bảo hai người thuộc hạ đưa Ngô Tiểu Cẩu và đàn chó của hắn về Ngô gia, còn y và Thuận Tử cùng những người khác rẽ đường trở về Diệp phủ.

Xe dừng lại trên con phố ẩm thực nổi tiếng ở Trường Sa.

Qua cửa sổ xe, Diệp Bạch nhận thấy đường phố Trường Sa bên ngoài vắng vẻ hơn trước rất nhiều, đèn lồng các cửa hàng ven đường đều tắt.

Nhưng cũng có không ít gánh hàng rong treo đèn lồng, bày bán các món nóng như mì cay, hà lan phấn, rượu nếp trứng, cùng các món đặc sắc như bò tán tử, đậu phụ tam giác.

Khi ở Trường Sa, Diệp Bạch rất thích tìm đồ ăn trên con phố ẩm thực này.

Thuận Tử quay đầu hỏi: "Tam gia, người muốn ăn gì, tiểu nhân đi mua chút?" "Vẫn như cũ, bò tán tử đi, mua nhiều một chút, chia cho Sư thúc và Sư đệ một phần." "Dạ vâng." Thuận Tử đậu xe trước quán bò tán tử, xuống xe đi mua đồ ăn.

Rất nhanh, con gái chủ quán bưng đến một bát bò tán tử nóng hổi.

Cô bé khoảng mười tuổi, vì Diệp Bạch thường xuyên ăn bò tán tử ở đây nên rất quen thuộc với y.

"Anh trai, hôm nay anh từ ngoài thành vào ạ?" Diệp Bạch gật đầu, xoa đầu cô bé.

Thấy Diệp Bạch ăn ngấu nghiến, cô bé hiển nhiên rất vui, nàng lại thì thầm bên tai Diệp Bạch: "Anh trai, em cho thêm thịt bò vào bát của

anh đó." Diệp Bạch khá bất ngờ, cười nói: "Trước đây anh bảo em cho thêm thịt, em không phải nói là một bát tiền chỉ có thể ăn một phần thịt bò sao?" "Đâu có?" Cô bé vặn vẹo thân mình, có chút ngại ngùng, sau đó nói nhỏ: "Anh trai, em nói anh nghe, chúng ta sắp đi Tây Bắc lánh nạn, cha em nói người Nhật sắp đánh vào, đến lúc đó sẽ bắt cóc em đi, anh trai lái chiếc xe nhỏ của mình, nhất định phải chạy thật nhanh, nghe nói người Nhật thích cướp đồ nhất, nếu anh không chạy nhanh, chiếc xe nhỏ sẽ bị cướp mất." Lúc này, một phần bò tán tử khác đã làm xong, cô bé bị chủ quán gọi về làm việc.

Ăn bát bò tán tử nóng hổi, trong lòng Diệp Bạch luôn cảm thấy không yên.

Thành Trường Sa ngày càng trống trải, y với tư cách là chủ Cửu Môn dường như không có chút hành động nào.

Trong mắt Diệp Bạch lóe lên vẻ phiền não, có lẽ mình nên chủ động làm gì đó, thay vì bị động phòng thủ.

Sau khi trở về Diệp phủ, Diệp Bạch bảo Thuận Tử sắp xếp chỗ ở cho Tôn Quốc Phụ và Hồ Quốc Hoa, rồi trực tiếp đến mật thất dưới nước, xem xét thông tin tình báo của điệp viên Nhật Bản mà Cửu Môn đã tìm được mấy ngày nay.

Tổng cộng có mười một người, ba người Nhật Bản, tám người Âu Lạc bị Nhật Bản chiêu phản.

Người Nhật học hỏi văn hóa Âu Lạc rất triệt để, biết nên dùng chiến lược người Âu Lạc đối phó người Âu Lạc.

Những người Âu Lạc bị chiêu phản này đều là những kẻ tâm trí không kiên định, bị quyền tài sắc uy hiếp, lợi dụ.

Diệp Bạch xem xong thông tin của mười một người, nằm trên ghế sofa không nói gì.

Cửu Môn tuy lớn, nhưng cũng chỉ là một thế lực dân gian, so với quân đội quốc gia có đủ máy bay đại bác, chẳng là gì cả.

Nếu thật sự muốn đối phó người Nhật, cần phải nghĩ đủ mọi cách, ra tay trong bóng tối, tránh chọc giận người Nhật, ngược lại sẽ chiêu cảm hỏa lực của Nhật Bản trút xuống, kéo Trường Sa vào vòng chiến trước thời hạn.

Thấy Diệp Bạch cau mày không giãn, Bạch Tri Hi bước đến xoa huyệt thái dương cho y.

Thủ pháp của Bạch Tri Hi lão luyện, dùng Tử Hà Chân Khí kích thích các huyệt đạo quan trọng, khiến Diệp Bạch thoải mái vô cùng.

"Đang nghĩ gì vậy?" "Ta muốn đối phó người Nhật." "Chúng ta không phải đã bắt đầu hành động rồi sao?

Gửi vật tư và vũ khí cho Hồng đảng và Quốc đảng, tiêu diệt điệp viên Nhật Bản trong thành Trường Sa, cũng đã cài người vào thế lực Nhật Bản rồi." "Không đủ, ta muốn bảo vệ Trường Sa." Bạch Tri Hi im lặng không nói, Cửu Môn đã nâng đỡ không ít người trong tầng lớp cao cấp của Quốc đảng, đương nhiên có thể nhận được chiến lược mới nhất của Quốc đảng về người Nhật.

Dựa trên bố trí chiến lược hiện tại và ý đồ chiến tranh của người Nhật, Trường Sa rất khó giữ được.

"Chàng muốn làm gì?" Diệp Bạch cười khổ: "Hiện tại vẫn chưa có đầu mối." "Thật sự không được thì, hay là thiếp dẫn vài người đi ám sát các sĩ quan tướng lĩnh cấp cao của Nhật Bản, giết cho chúng sợ là được." Bạch Tri Hi khẽ lắc đầu: "Đây là quốc chiến, chưa kể chàng có thể giết hết không, giết nhiều, chúng chỉ càng tiếc mạng hơn, và càng ngang ngược trong chiến tranh." Diệp Bạch thở dài: "Vấn đề cốt lõi vẫn là với sức chiến đấu của Quốc đảng, không thể chống lại cuộc tấn công của Nhật Bản." Bạch Tri Hi suy nghĩ nói: "Cửu Môn chỉ

thích hợp làm tình báo và ám sát, thiếp nhớ Mã đại soái hiện đang là phó quan phòng tuyến đóng quân ở khu vực Hồ Nam, nếu chúng ta có thể đánh cắp bố trí chiến lược của người Nhật, có lẽ có thể giữ được Trường Sa." Diệp Bạch mắt sáng lên, Mã đại soái xuất thân từ Tứ Xuyên, các tướng lĩnh và binh lính dưới trướng ông đa phần đến từ Tứ Xuyên, họ nổi tiếng là tác chiến dũng mãnh, không sợ chết.

Với chiến dịch Tùng Hỗ Hội chiến, chiến dịch Đài Nhi Trang làm đại diện, trong lịch sử gốc quân đoàn Tứ Xuyên đã phát huy tác dụng to lớn trong chiến tranh kháng Nhật.

Những quân Tứ Xuyên này mạnh hơn nhiều so với một số quân đội Quốc dân đảng tham sống sợ chết.

Chỉ cần giữ Mã đại soái ở Hồ Nam, cộng thêm sự giúp đỡ thầm lặng của Cửu Môn, có lẽ Trường Sa sẽ không mất.

Phương pháp của Bạch Tri Hi đã khai sáng tư duy cho Diệp Bạch, sau đó hai người lại thảo luận nhiều chi tiết, làm thế nào để bộ phận ám bộ thâm nhập vào tầng lớp cao của người Nhật, làm thế nào để đảm bảo Mã đại soái luôn ở Trường Sa, không bị điều đi.

Rất nhanh, một buổi sáng trôi qua, việc đối phó người Nhật đã thảo luận xong, Bạch Tri Hi nói: "À phải rồi, trước khi chàng về, Thiết Chủy đã đến Diệp phủ một chuyến." Diệp Bạch khẽ cau mày: "Y đến làm gì?" "Mượn người." "Mượn ai?" "Y nói Trương Khải Sơn muốn dẫn y đi Tương Tây tìm mỏ quặng, chuyến đi này hung hiểm khó lường, y muốn nhờ Tề Tiểu Hắc đi cùng, bảo vệ an toàn tính mạng của y." Diệp Bạch cười cười, Tề Thiết Chủy này, thật cẩn thận chu đáo, lại rất tiếc mạng.

Bạch Tri Hi lại nói: "Nhưng Tề Tiểu Hắc hiện không có ở Trường Sa, nên thiếp đã bảo Khương Vũ đi cùng y." Diệp Bạch gật đầu, Khương Vũ đến Trường Sa đã hơn năm năm, ba năm đầu tiên luôn ở

bộ phận Nhân, do Tề Tiểu Hắc bồi dưỡng.

Cho đến hai năm trước, Khương Vũ dưới sự thúc giục của phụ thân đã cưới một người vợ ở Trường Sa, liền được Diệp Bạch điều về Trường Sa, hiện tại, vợ hắn đã sinh cho hắn một bé trai mũm mĩm.

Thiếu niên chất phác năm xưa giờ đã làm cha, trầm ổn và thực tế hơn rất nhiều.

"Cứ để hắn đi đi, với thân thủ của hắn, ngay cả nửa sư phụ của hắn là Tề Tiểu Hắc cũng không phải đối thủ, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì." Lúc này, Bạch Tri Hi lại lấy ra một cuộn thẻ tre mục nát và mấy tờ giấy trắng viết đầy chữ.

"Này, thứ chàng muốn, thiếp đã dịch xong hôm qua rồi." Diệp Bạch mặt lộ vẻ vui mừng, cầm lấy tờ giấy trắng, trên đó chữ viết uyển chuyển, dày đặc, mở đầu viết "Điện Quang Thần Hành Bộ".

Thẻ tre này chính là bảo bối mà Diệp Bạch đã mở ra từ túi phúc bình thường lấy từ Tiếu Tử Quan.

Điện Quang Thần Hành Bộ đến từ thế giới Tần Thời Minh Nguyệt, là tuyệt kỹ của Mặc gia Đạo Chích, một loại khinh công có thể di chuyển và né tránh tức thì trong khoảng cách ngắn.

Diệp Bạch lúc đó cũng không ngờ, trong túi phúc bình thường lại có thể mở ra một môn khinh công thượng thừa, không thể không nói đây là một bất ngờ vui mừng.

Tuy nhiên, chữ trên thẻ tre đều được viết bằng Đại Triện, Diệp Bạch không nhận ra mấy chữ, liền để lại Diệp phủ nhờ Bạch Tri Hi phiên dịch.

Tiếp đó, Diệp Bạch chìm đắm tâm tư vào nét chữ tú lệ trên giấy trắng, xem xong mấy tờ giấy, coi như đã hiểu rõ kỹ xảo vận chuyển của môn khinh công này.

Tóm lại, đặc điểm của môn khinh công này là dùng nội lực kích thích kinh mạch ở chân để đạt được mục đích di chuyển nhanh chóng.

So với Kim Yến Công, không thể nói bên nào ưu, bên nào kém hơn.

Kim Yến Công bản chất là một môn khinh công chuyên về nhảy, leo trèo, và bay cao tại chỗ.

Chương 376

Còn Điện Quang Thần Hành Bộ thì đi theo đường thẳng, di chuyển ngàn dặm trong khoảnh khắc.

Cả hai đều là những kẻ xuất sắc trong lĩnh vực của riêng mình.

Lúc này, trên con đường núi nhỏ bên ngoài thành Trường Sa, Trương Khải Sơn đội mũ lông, mặc một bộ quần áo nông dân bình thường, đang kiểm tra khẩu Kholter của mình.

Mặt trời treo cao, khoảng tám giờ, đoàn người họ tập trung trên sườn đất cạnh đường sắt ngoại ô, toàn đội có mười bốn người.

Tổ một sáu người hóa trang thành thương đội đi trước hai mươi dặm, tổ hai bốn người hóa trang thành thương nhân trà đi thăm dò xung quanh, còn Trương Khải Sơn, Trương Khải Văn dẫn hai người khuân vác đi sau, một đường tập hợp tình báo, rà soát phương hướng.

Sau khi hai đội đi, Trương Khải Sơn đợi nửa ngày, mới thấy Tề Thiết Chủy dẫn theo một thanh niên cao lớn lững thững đến nơi.

Trương Khải Sơn và phó quan ăn mặc như hai nhà buôn tân lang, còn mang theo hộp thuốc lá, trông rất hài hước.

Còn Tề Thiết Chủy thì mặc một bộ đạo phục thầy bói, dắt theo một con lừa đi tới.

"Phật gia, để ta giới thiệu một chút, vị này là Khương Vũ, Khương huynh đệ, đây là cao nhân ta đặc biệt mời từ phủ Tam gia đến, chuyên để bảo vệ ta." Trương Khải Văn liếc nhìn Khương Vũ, khá bất mãn nói: "Bát gia, Phật gia ở đây, ngươi còn cần bảo vệ gì nữa." Tề Thiết Chủy mới nhận ra mình đã nói sai, vội vàng cười xòa, chuyển chủ đề.

“Phật gia, sao chỉ có mấy người vậy?

Những thân binh của người đâu?” “Nếu ngươi còn đến muộn chút nữa, chúng ta đã có thể về ăn cơm trưa rồi.” Trương Khải Sơn đáp lại một câu, sau đó lại chuyển ánh mắt sang Khương Vũ, thần sắc hơi ngưng trọng.

Y Trương Khải Sơn nhìn người vẫn rất chuẩn, thanh niên tên Khương Vũ này thân hình vạm vỡ, lưng hổ vai gấu, ánh mắt sắc bén, là một cao thủ hạ mộ.

Lại nhìn hai món vũ khí được bọc vải đen trên lưng Khương Vũ, một món lộ ra cán ở phía dưới, chắc hẳn là Kim Cương Tán trong truyền thuyết của phái Mạc Kim, còn món kia, cũng là hình dáng thon dài, nhưng cách lớp vải đen không nhìn rõ là thứ gì.

Tề Thiết Chủy thấy ánh mắt Trương Khải Sơn luôn đặt trên Khương Vũ, y vội vàng nói nhỏ với Khương Vũ: “Khương huynh đệ, chào hỏi đi.” “Phật gia tốt.” Khương Vũ chắp tay ôm quyền.

“Tam gia vẫn ổn chứ?” Khương Vũ gãi đầu, cũng không biết trả lời thế nào, đành đáp: “Cũng ổn.” Trương Khải Sơn gật đầu, thu lại ánh mắt, không nói thêm lời nào.

Tiếp đó, một đoàn sáu người liền khởi hành.

Đội ngũ của họ có người giả dạng đạo sĩ dắt lừa, có nhà buôn mang hộp thuốc lá, lẫn lộn vào nhau, trông khá kỳ lạ.

May mắn thay, Trường Sa mấy đời nay đều là đầu mối giao thông quan trọng, nơi giao lưu qua lại, khắp nơi là kỳ nhân dị thương từ nam chí bắc, người đi đường thấy nhiều cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Chỉ có điều con lừa đi quá chậm, đi được một đoạn lại bị tụt lại hai ba dặm, Trương Khải Sơn và họ phải đợi nửa tiếng, Tề Thiết Chủy mới đuổi kịp.

Trương Khải Sơn nhẫn nhịn nửa đường, thở dài nói: “Thầy bói, ta bảo ngươi giả trang, ngươi cưỡi lừa làm gì?” “Phật gia, thầy bói không cưỡi lừa chẳng lẽ cưỡi ngựa cao đầu, đó chẳng phải là thông báo cho thiên hạ biết ta đang có chuyện sao?

Hơn nữa ngài đừng xem thường bộ dạng này của ta, càng đi sâu vào núi, tiểu đạo càng hữu dụng.” Nói xong, Tề Thiết Chủy lại nhìn về phía Khương Vũ nói: “Ngươi nói phải không, Khương huynh đệ?” Khương Vũ từng ở bộ phận Nhân theo Tề Tiểu Hắc mấy năm, đã đi qua không ít cổ mộ khắp cả nước, đương nhiên biết lời Tề Thiết Chủy nói là thật, nhưng chưa kể Trương Khải Sơn không thể chịu đựng tốc độ chậm của Tề Thiết Chủy, ngay cả hắn cũng có chút không chịu nổi.

“Tề Bát gia, con lừa có thể bỏ lại đây, đạo sĩ hành cước trên giang hồ cũng nhiều vô số, sẽ không gây nghi ngờ.” Ý này là bảo Tề Thiết Chủy bỏ lừa lại, đi bộ.

Tề Thiết Chủy lập tức đen mặt, giận dữ nói: “Ta nói Khương huynh đệ, ngươi là phe nào vậy, ngươi là ta mời đến bảo vệ ta, sao lại nói giúp người khác.” Khương Vũ im lặng không nói.

Mấy người cứ thế cãi cọ, một đường đi về phía Tương Tây, sau khi vào núi thì chỉ có thể đi theo đường sắt từ xa trên sườn núi, gặp phải mấy lần sạt lở, quần áo của Tề Thiết Chủy liền bẩn thỉu không ra hình dạng gì, ngược lại trông rất giống một đạo sĩ lang thang hoạt động ở khu vực này.

Ba ngày sau, họ đến khu mỏ đầu tiên được đánh dấu trên bản đồ.

Tương Tây đa phần sản xuất thủy ngân, khu mỏ này trải dài hơn mười mấy ngọn núi, đi kèm đủ loại quặng tạp, thợ mỏ ăn ở trong núi sâu, mấy tháng hoặc nửa năm mới ra ngoài một lần, có phu ngựa chuyên nghiệp hàng ngày vận chuyển quặng đá ra vào.

Một nhóm bốn người thương đội do Trương Khải Sơn phái đi đã trở về báo cáo về phong thổ nhân tình ở đây.

Nơi đây đa phần là người Miêu tộc, các loại động, trại, sống quần cư, thế lực chính quyền không tiếp cận được nơi này, cơ bản đều ở trạng thái tự trị, khá hỗn loạn.

Ngoài cục mỏ ra, còn có người Đức, người Nhật khai thác, nhưng hiện tại người Nhật đã rút hết, thợ mỏ đa phần là người Hán sống lẫn lộn tại địa phương, tình hình dân tộc cực kỳ phức tạp.

Mấy người vào một thôn Miêu tộc trên sườn núi, tìm được một trạm dịch cổ trên con đường trà mã cổ xưa, là nơi thương lữ tạp cư bổ sung lương thực.

Tuy nhiên, thôn Miêu này được xây trên sườn núi, dọc theo vách đá dựng lên những cây cầu gỗ, chỉ cần sơ suất một chút dưới chân là có thể rơi xuống vực thẳm, thi cốt vô tồn.

Mọi người có thể lên cầu ván, nhưng con lừa của Tề Thiết Chủy thì nhất quyết không chịu lên cầu, mặc Tề Thiết Chủy có dắt cách nào cũng không được.

Con lừa này Tề Thiết Chủy đã nuôi mấy năm, vẫn là do phụ thân y, Tề Cửu Gia, mua cho y khi còn sống, tình cảm rất sâu đậm.

Tề Thiết Chủy không dám bỏ lừa lại dưới chân núi, nơi đây người qua lại tấp nập, đợi lúc trở về, e rằng ngay cả xương lừa cũng chẳng còn.

Cuối cùng Khương Vũ không chịu nổi nữa, không nói hai lời, bước tới một quyền đánh ngất con lừa này, vác con lừa đen lên cầu ván.

Cảnh này khiến Tề Thiết Chủy kinh ngạc đến ngây người, nghe tiếng cầu ván dưới chân truyền đến tiếng kẽo kẹt không chịu nổi sức

nặng, Tề Thiết Chủy sợ Khương Vũ giẫm hụt chân, cùng con lừa yêu quý của mình rơi xuống vực sâu.

Tuy nhiên, Khương Vũ cũng biết cách mượn lực, chỉ thấy hắn một tay vịn vào vách đá, một tay vác lừa, đi vững vàng, rất nhanh đã lên đến lưng chừng núi, cũng không xảy ra chuyện gì khiến Tề Thiết Chủy lo lắng.

Buổi tối ở trạm dịch, các nhà buôn đều đốt lò bếp, nướng thịt trên bậc đá của vách núi, cũng có nấu lẩu cay, nướng thịt rừng, nói chung đồ ăn phong phú đa dạng, mùi hương rất nhanh lan tỏa khắp thung lũng.

Con đường núi nhỏ đổ nát này, như một con rồng dài, treo đầy đủ loại đèn lồng, nhìn từ xa, giống như chợ ma trong tiểu thuyết Liêu Trai.

Trương Khải Sơn đến đây với nhiệm vụ, không hề rảnh rỗi đi dạo, đã đi đường ba ngày, dù y thể chất phi thường cũng cảm thấy thân tâm mệt mỏi, Trương Khải Văn thì thổi sáo gọi dơi ở vách núi phụ cận, chờ thân binh Trương gia phản hồi.

Còn Tề Thiết Chủy thì kéo Khương Vũ đi dạo, cầm túi tiền khắp nơi xin ăn, rất nhanh đã ôm về đủ loại xiên nướng, bánh nướng.

"Phật gia, lần này may mà đi theo người, không ngờ ở nơi hoang vu hẻo lánh này lại có cảnh tượng như vậy, người có muốn nếm thử không?" Trương Khải Sơn mở mắt trầm mặc nói: "Ra ngoài giang hồ đi lại, ăn bậy bạ, lão Bát ngươi hãy khiêm tốn đi, đằng nào cũng chẳng sống được bao lâu, ta thấy chó nuôi ở quán Ngô gia bên kia còn không ăn mấy thứ này, ngươi nên đến Ngô gia điểm chỉ học hỏi thêm chút đi." Tề Thiết Chủy nhìn đồ ăn trong tay, lại nhìn những thương khách qua lại xung quanh, khẽ hỏi: "Không đến nỗi vậy chứ, Phật gia, ta thấy dân phong ở đây thuần phác, các lão hương ai cũng đáng yêu,

giang hồ hiểm ác ta đâu phải chưa từng trải qua, người nhà họ Trương các ngươi quá cẩn trọng, trách sao một hai người đều không kiếm được vợ." Nói xong, Tề Thiết Chủy lại liếc nhìn Trương Khải Văn, ý này không cần nói cũng tự hiểu.

Trương Khải Văn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, liền đáp lại: "Bát gia, lời này nói ra, như thể ngươi có vợ vậy." Nghe lời này, Tề Thiết Chủy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nụ cười trên mặt nhanh chóng biến thành âm u, như thể nhăn nhúm thành một cục bột mì, chạy đến góc tường, hung hăng ăn đồ ăn trong tay, không thèm trả lời ai.

Trương Khải Sơn cười cười, cũng không để ý.

Không lâu sau, một thân binh Trương gia liền dẫn về một trung niên nhân trông giống phu khuân vác.

Khương Vũ chú ý thấy ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải trung niên nhân này hơi dài, hẳn cũng là người Trương gia.

Trương Khải Sơn mắt sáng lên, quay người ngồi dậy, "Lão Quan, thế nào rồi?" "Khu vực này là địa bàn của Hoắc gia, Tương Tây Hoắc Tử Hương, các ngươi muốn tìm mỏ quặng ở đây, rất khó không kinh động người Hoắc gia, hơn nữa, Khải Sơn mặt ngươi mọi người đều rất quen thuộc, ta đề nghị ngươi nên hóa trang." Trương lão quan châm điếu thuốc lá, nhả khói, ngón tay ông ta đã ố vàng, trông rất quen thuộc với môi trường nơi đây.

Tề Thiết Chủy dường như đã hết giận, lại xán lại: "Phật gia, vị này là?" "Coi như là tộc thúc của ta." Tề Thiết Chủy gật đầu, nhìn Trương lão quan một cái, thực khó tưởng tượng lão niên nhân ăn mặc như lão nông này cũng là người Trương gia.

"Phật gia, Tam gia không phải đã chào hỏi Hoắc gia rồi sao?

Chi bằng chúng ta cứ công khai thân phận, Hoắc gia hẳn sẽ giúp

chúng ta.” Trương Khải Sơn chưa kịp đáp, liền nghe Trương Khải Văn nói: “Phật gia là quan phòng thủ Trường Sa, phi vạn bất đắc dĩ, không thể rời khỏi Trường Sa, nếu không nhẹ thì bị bãi chức, nặng thì bị chém đầu.

Dù Hoắc gia đáng tin, tin tức Phật gia ra ngoài cũng không thể tiết lộ ra.” “Thì ra là vậy.” Tề Thiết Chủy coi như đã hiểu, không nói thêm nữa.

Trong thành Trường Sa, hậu viện Diệp phủ, mặt hồ dưới ánh trăng phản chiếu ánh xanh u u.

Tiểu giao nhân, rùa lột xác, cá rồng râu trắng đuổi nhau chơi đùa, thật náo nhiệt.

Mấy năm chung sống, ba loài vật cũng coi như đã thiết lập tình bạn tốt đẹp.

Chơi đùa mệt mỏi, tiểu giao nhân liền dẫn hai tiểu gia hỏa, mỗi bên một con, cách lớp kính, tĩnh lặng nhìn Diệp Bạch đang ngồi trên ghế sofa trong mật thất xử lý công vụ của Cửu Môn.

Chương 377

Cứ thế nhìn, chúng có thể nhìn hàng mấy tiếng đồng hồ, mà cũng không thấy nhàm chán.

Tuy nhiên, chúng không thấy nhàm chán, nhưng Diệp Bạch lại cảm thấy rất phiền, bởi vì ba tên gia hỏa này thỉnh thoảng lại gây ra chút động tĩnh cho y.

Thỉnh thoảng gõ gõ vào kính, hoặc dùng bùn đất vẽ vời lên kính.

Mãi cho đến khi Diệp Bạch bước đến kéo rèm trước kính xuống, lúc đó mới cảm thấy yên tĩnh hơn.

Xử lý xong công vụ của Cửu Môn hôm nay, Diệp Bạch lại lấy cuốn nhật ký của Phong Học Văn ra, tỉ mỉ đọc.

Nội dung trên cuốn sổ nhỏ này không nhiều, nhưng một số điều được ghi lại khiến Diệp Bạch vô cùng bất ngờ.

Thứ nhất, Phong Học Văn nguyên là một thành viên của Tá Lĩnh, chỉ là sau khi Trần Ngọc Lâu gia nhập Quốc đảng, không ít huynh đệ Tá Lĩnh đại thất vọng, ẩn tính mai danh, rút khỏi Tá Lĩnh, và Phong Học Văn là một trong số đó.

Điều này cũng giải thích vì sao Ấm Tử Quan được cất giữ ở Tá Lĩnh lại xuất hiện trong tay Phong Học Văn.

Diệp Bạch đoán chừng là Phong Học Văn đã ăn trộm.

Bên bờ hồ Động Đình, Diệp Bạch đã phái một nhóm thuộc hạ Diệp phủ đi đến Trần gia bảo điều tra vụ mất trộm Ấm Tử Quan, chỉ là đến nay vẫn chưa có phản hồi.

Có thể trộm được chiếc Ấm Tử Quan quý giá như vậy, chỉ dựa vào một mình Phong Học Văn căn bản không thể hoàn thành, có lẽ nội

bộ Tá Lĩnh còn có nhân viên phối hợp với y.

Thứ hai, Phong Học Văn thực sự là hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo, nhưng chỉ là một nhánh phụ.

Khoảng thời nhà Thanh, Quan Sơn Thái Bảo chia thành hai nhánh Phong Sư Cổ và Phong Sư Kỳ, đối địch lẫn nhau, Phong Học Văn là nhánh Phong Sư Kỳ này.

Vì sao Quan Sơn Thái Bảo lại chia thành hai nhánh, và vì sao hai nhánh này lại đối địch lẫn nhau, trong nhật ký lại không giải thích.

Thứ ba, Phong Học Văn đang tìm kiếm một nơi gọi là "Địa Tiên Thôn", từ những dòng chữ của Phong Học Văn cho thấy, nơi này có thể biến người đã chết thành thi tiên, Phong Học Văn liều mạng luyện người phụ nữ mình yêu thành Cửu Sát Ác Thi, chính là có ý muốn biến nàng thành thi tiên.

Địa Tiên Thôn?

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, y chưa từng nghe nói đến nơi này.

Tuy nhiên, Quan Sơn Thái Bảo khởi nguồn từ Hộp Quan Tài Vu Sơn, truyền thuyết nói rằng trong hộp đó địa hình hiểm trở, có vô số "huyền quan".

Tiên nhân họ Phong từng ở trong "Hộp Quan Tài" trộm được rất nhiều "Thiên Thư Dị Khí", mượn đó mà phát tích, học được rất nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu.

Chắc hẳn khu trùng, luyện thi, trát chỉ, luyện đan đều bắt nguồn từ đây.

"Nếu có cơ hội, đi Vu Sơn tìm tổ trạch của tộc họ Phong, tìm kiếm truyền thừa của họ cũng tốt." Diệp Bạch lẩm bẩm.

Lúc này, chỉ thấy Bạch Tri Hi vội vã đi vào mật thất.

“Nàng mau cùng thiếp đến Hồng phủ, Nha Đầu xảy ra chuyện rồi!” “Rốt cuộc là tình huống gì, nàng cứ từ từ nói cho ta nghe.” Diệp Bạch an ủi Bạch Tri Hi xong, đưa nàng đến cửa Diệp phủ, Thuận Tử đã chuẩn bị sẵn kiệu xe.

“Thiếp cũng không biết, Nhị ca bảo quản gia đến báo cho thiếp, sau đó lại vội vàng đi, dường như đi mời đại phu.” Thấy Bạch Tri Hi vẻ mặt lo lắng, Diệp Bạch ôm nàng vào lòng.

Bạch Tri Hi và Nha Đầu tình như chị em, khi Diệp Bạch không ở Trường Sa trước đây, đa phần là Nha Đầu đến thăm để xoa dịu tâm trạng của Bạch Tri Hi.

Giờ đây biết tin Nha Đầu xảy ra chuyện, Bạch Tri Hi sao có thể không sốt ruột?

“Yên tâm, có ta lo liệu mọi việc.” Khi đến cửa Hồng phủ, Diệp Bạch thấy Trần Bì một mình quỳ trước cửa, cũng không biết y lại phạm lỗi gì.

Nhưng khi y đi ngang qua Trần Bì, Diệp Bạch ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng quen thuộc.

Mùi hương này dường như y hệt mùi trong phòng điều khiển con tàu ma ở Trường Sa.

Chẳng lẽ là con hồ yêu đã chạy thoát đó?

Trước đây, Diệp Bạch cũng từng phái người đi tìm tung tích con hồ ly này, nhưng vẫn không có tin tức, không ngờ lại ngửi thấy mùi hồ ly trên người Trần Bì.

Diệp Bạch dừng bước hỏi: “Trần Bì, mấy ngày nay ngươi có tiếp xúc với động vật nào không?” Trần Bì ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch một cái, không đáp lời.

Bạch Tri Hi cau mày nói: “Trần Bì, Tam gia hỏi ngươi đó?” Phu

nhân Tam gia và Sư nương của y quan hệ cực tốt, không thể không đáp.

Trần Bì lạnh lùng nói: "Ta có nuôi một con hồ ly hai đuôi, hôm nay tặng cho Sư nương." "Đồ ngu!" Diệp Bạch cau mày mắng một câu, liền kéo Bạch Tri Hi nhanh chóng đi vào Hồng phủ.

Thuận Tử đã đậu xe xong cũng vội vàng đi theo sau, nhưng bị Trần Bì kéo lại.

"Các ngươi vì sao vội vã vào nhà sư phụ ta?

Chẳng lẽ Cửu Môn lại có chuyện gì sao?" "Cửu Môn có thể có chuyện gì?

Là sư nương ngươi xảy ra chuyện đó?" Sư nương?

Trần Bì kinh hãi, không bận tâm đến việc bị phạt quỳ, buông Thuận Tử ra, một hơi xông vào Hồng phủ.

Diệp Bạch đến phòng ngủ của Nhị Nguyệt Hồng, chỉ thấy Nha Đầu nằm trên giường, rèm che nửa kín nửa hở, Nhị Nguyệt Hồng bất an đứng cạnh giường.

Tối nay khi dùng bữa, Nha Đầu đột nhiên bất tỉnh không có dấu hiệu, khiến Nhị Nguyệt Hồng sợ chết khiếp.

Nhị Nguyệt Hồng tuy hiểu biết chút y thuật, nhưng thực sự không thể tìm ra vấn đề của Nha Đầu, bó tay không có cách nào, đành phải phái quản gia đi mời Diệp Bạch và đại phu Trường Sa đến.

Một vị đại phu họ La tóc bạc trắng đang bắt mạch cho Nha Đầu, gia tộc người này đời đời hành y ở Trường Sa, tổ phụ ông ta từng là ngự y của Càn Long, y thuật đỉnh cao, không ngờ Nhị Nguyệt Hồng đã mời người này đến trước.

Diệp Bạch lại nhìn lên giường, Nha Đầu mặt tái nhợt, trên trán

trắng như tuyết không ngừng toát mồ hôi lạnh.

"Thế nào rồi?" Đại phu La vừa thu tay, Nhị Nguyệt Hồng sốt ruột hỏi.

Đại phu La lắc đầu: "Thân thể tuy yếu, nhưng mạch tượng bình thường, phu nhân Tôn bất tỉnh không phải do cơ thể gây ra." "Ý gì?" Đại phu La trước tiên nhìn Diệp Bạch một cái, rồi lại nói với Nhị Nguyệt Hồng: "Phu nhân Tôn hẳn là trúng tà, nhưng Nhị gia không cần lo lắng, có Tam gia ở đây, đây không phải là chuyện gì phiền phức." Diệp Bạch chủ Cửu Môn có thể xử lý những thứ không sạch sẽ, điều này ở một bộ phận tầng lớp cao cấp Trường Sa không phải là bí mật.

Nhị Nguyệt Hồng cau mày: "Nha Đầu luôn ở trong phủ, chưa bao giờ ra ngoài, sao lại trúng tà?" "Điều này lão hủ không biết rồi." Đại phu La đứng dậy, nhường chỗ cho Diệp Bạch.

Lúc này Diệp Bạch đã nhìn rõ thứ đang quấn quanh Nha Đầu là gì.

Chỉ thấy y một ngón tay điểm vào trán Nha Đầu, Nha Đầu trong cơn hôn mê đột nhiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

Nhị Nguyệt Hồng thấy vậy, đau lòng dữ dội.

Diệp Bạch lạnh lùng nói: "Các ngươi ra ngoài trước đi." Nhưng Nhị Nguyệt Hồng không nỡ, dường như muốn ở lại trong phòng.

"Nhị ca, ra ngoài đi, đừng để Diệp Bạch phân tâm." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, cùng Bạch Tri Hi và đại phu La đi ra khỏi phòng ngủ, nhưng lúc này, Trần Bì bất chấp tất cả xông vào, liên tục gọi "Sư nương, Sư nương".

"Ồn ào!" Diệp Bạch vung tay phải ra, Trần Bì trực tiếp bay từ mép giường ra đến bậc đá ngoài cửa, quỳ xuống đất trượt dài một đoạn, tiếp đó Diệp Bạch chưởng tâm hút một cái, cửa phòng ngủ "ba" một

tiếng đóng lại.

Trần Bì vẫn còn hơi ngơ ngác, y tự nhận thân thủ không yếu, nhưng dưới một chưởng vừa rồi của Diệp Bạch lại hoàn toàn không có khả năng chống cự.

Chỉ có đại phu La vuốt râu nói: "Diệp Tam gia chủ Cửu Môn, quả nhiên danh bất hư truyền!" Dưới dị đồng thị giác của Diệp Bạch, yêu khí màu xanh biếc dày đặc bao quanh cổ Nha Đầu.

Chương 378

Đây chính là nguyên nhân khiến Nha Đầu hôn mê bất tỉnh.

Tuy nhiên, luồng yêu khí này khác với những yêu khí mà Diệp Bạch từng thấy trước đây, luồng yêu khí màu xanh biếc này dường như là một thể năng lượng.

Biết thể chất Nha Đầu yếu ớt, Diệp Bạch không dùng Chưởng Tâm Lôi đánh tan luồng yêu khí này, mà chuẩn bị trước tiên bức luồng yêu khí này ra khỏi cơ thể Nha Đầu, sau đó mới từ từ tiêu diệt.

Ngoài cửa phòng ngủ, Bạch Tri Hi nhìn Trần Bì đang quỳ dưới đất không dậy nổi nói: "Trần Bì, dẫn thiếp đi tìm con hồ ly hai đuôi ngươi tặng Nha Đầu." Hồ ly hai đuôi?

Nhị Nguyệt Hồng cau mày, "Con hồ ly hai đuôi Trần Bì tặng có liên quan đến việc Nha Đầu hôn mê sao?" Thấy Trần Bì lộ vẻ hối lỗi tự trách, Bạch Tri Hi khẽ thở dài nói: "Trước tiên cứ dẫn thiếp đi xem hồ ly đã." Lúc này quản gia lại dẫn một nhóm đại phu vào Hồng phủ, nghe thấy Bạch Tri Hi muốn gặp hồ ly, liền vội vàng dẫn đường phía trước.

Quản gia là người lắm lời, luyên thuyên nói: "Con hồ ly này là Trần Bì mang đến sáng nay, phu nhân nói con hồ ly này có linh tính, có hai đuôi, là dị chủng hiếm có, còn định ngày mai thả nó đi." Mọi người đến hậu viện, một con hồ ly nhỏ xinh xắn màu vàng trắng đang bị nhốt trong một cái lồng sắt nhỏ.

Đó là một con hồ ly con.

Thân nó có hai màu vàng trắng, hai tai trắng, hai đuôi cũng trắng, còn những chỗ khác trên thân thì màu vàng, màu sắc hài hòa, quả thực rất lanh lợi đáng yêu.

Bạch Tri Hi không có dị đồng, không nhìn thấy yêu khí, đương nhiên cũng không phân biệt được con hồ ly này có thành tinh hay không.

Tuy nhiên con hồ ly hai đuôi này dường như không hề sợ người lạ, hai móng vuốt nhỏ nắm chặt lồng sắt, đôi mắt linh động quét nhìn mọi người có mặt, cuối cùng đặt ánh mắt lên người Bạch Tri Hi.

"Chíp chíp chíp!" Dường như đang cầu xin Bạch Tri Hi thả nó.

Bạch Tri Hi quay đầu hỏi: "Trần Bì, ngươi tìm thấy con hồ ly hai đuôi này khi nào và ở đâu?" "Chính là hôm qua, ở gần khu rừng khe suối thôn Trương gia ngoài thành." Bạch Tri Hi bước lại mấy bước, hồ ly hai đuôi lập tức duỗi ra hai móng vuốt nhỏ, dường như muốn chạm vào Bạch Tri Hi.

Đôi mắt hồ ly hai đuôi long lanh đáng thương, ngây thơ trong sáng như trẻ con.

Bạch Tri Hi đưa tay ra, chạm vào móng vuốt nhỏ của hồ ly hai đuôi.

"Diệp phu nhân, cẩn thận." Đại phu La muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng bị Nhị Nguyệt Hồng ngăn lại.

Theo đại phu La, phu nhân của Nhị Nguyệt Hồng hôn mê bất tỉnh chính là do con hồ yêu này gây ra, hiện tại, con hồ yêu này lại dùng chiêu cũ, dùng hành động đáng yêu để thu hút người, chính là muốn thoát khỏi lồng sắt.

"Thiếp không sao." Bạch Tri Hi buông móng vuốt của hồ ly con ra, từ từ đứng dậy, thần sắc có chút khó hiểu.

Vừa rồi nàng cố ý thử con hồ ly hai đuôi này, nhưng con hồ ly này dường như thực sự không có ác ý với nàng, mà giống như một đứa trẻ mới sinh, tâm tính đơn thuần.

Nếu đã như vậy, vậy Nha Đầu rốt cuộc là vì sao mà hôn mê bất tỉnh.

"Mang hồ ly theo, chúng ta về trước, đợi Diệp Bạch ra ngoài rồi nói tiếp." Mọi người trở lại bên ngoài phòng ngủ, yên tĩnh chờ đợi, nhìn Nhị Nguyệt Hồng và Trần Bì, một người không ngừng đi đi lại lại, một người quỳ dưới đất, không nói một lời, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đều tại ta hại Sư nương!" Trong lồng, hồ ly hai đuôi không biết nhiều người như vậy vây quanh đây làm gì, nhưng nó có thể cảm nhận được có một khí tức khiến nó sợ hãi trong căn phòng phía trước.

"Chíp chíp!" Quản gia tưởng con hồ ly nhỏ này đói, từ nhà bếp lấy ra một miếng bánh đường.

Có đồ ăn trong tay, hồ ly nhỏ cũng không kêu nữa, hai móng vuốt duỗi ra ngoài lồng, xé bánh đường thành những miếng nhỏ, rồi từng miếng một cho vào lồng, ngồi trong lồng, từ từ ăn.

Vẻ lanh lợi này không thua kém gì con người.

Mọi người tấm tắc khen ngợi, đều cảm thấy, con hồ ly nhỏ này e rằng thực sự là hồ yêu không nghi ngờ gì.

Không lâu sau, cánh cửa phòng "lạch cạch" một tiếng mở ra, Diệp Bạch từ bên trong từ từ bước ra.

"Tam gia, thế nào rồi?" "Không sao rồi, người đã tỉnh." Nhị Nguyệt Hồng và Trần Bì hai người trước sau, không thể chờ đợi được nữa mà đi vào phòng ngủ thăm Nha Đầu.

Bạch Tri Hi hỏi nguyên nhân Nha Đầu hôn mê, Diệp Bạch cũng không nói rõ được.

Luồng năng lượng màu xanh biếc đó khác với yêu khí thông thường, dường như là vật đại bổ, nhưng lại có hại chứ không có lợi

cho con người.

Rốt cuộc có phải do con hồ ly con này cố ý làm hay không, còn phải bàn bạc thêm.

“Trước hết cứ mang hồ ly con về phủ đi.” Diệp Bạch quyết định.

Lại nói về Trương Khải Sơn và những người khác ngoài thành Trường Sa, sau khi ở lại một đêm tại chợ thôn Miêu, họ phát hiện một nhóm thương nhân hành cước say xỉn kỳ lạ.

Những người này hỗn tạp nam nữ, điểm chung là trên người đều có rất nhiều lỗ nhỏ li ti, dường như là do trùng chú, giống hệt với các thi thể trên chuyến tàu.

Sau một hồi tra hỏi và kiểm tra, những người này không ai khác đều là người Nhật Bản.

Trương Khải Sơn theo manh mối do những người Nhật này cung cấp, tìm thấy một đạo quán bỏ hoang.

Đạo quán đã thành phế tích, có ba tòa điện ngói, mái cong ngói đã sập một nửa, cửa lớn và tường vây đều biến mất, chỉ còn lại nền móng.

Tề Thiết Chủy lấy la bàn ra tính toán, rồi tìm thấy giếng ngầm ẩn dưới tấm đá xanh.

“Bát gia quả nhiên danh bất hư truyền.” Trương Khải Văn khen ngợi.

Tề Thiết Chủy liếc nhìn hắn, trong lòng vẫn còn giận, cũng không đáp, thầm nghĩ chính là thằng nhóc chết tiệt ngươi mắng ta không có vợ, ta sẽ nhớ mãi.

Ăn một bữa bế môn canh, Trương Khải Văn cũng không để ý, hắn đang định lấy diêm ra thăm dò tình hình dưới giếng, một cái móng

vuốt người mọc lông vàng bất ngờ từ dưới giếng thò ra, một tay tóm lấy cổ áo hắn.

Tề Thiết Chủy sợ hãi lùi lại một bước, la bàn trong tay cũng tuột ra, ngay lập tức thấy phó quan bị kéo xuống.

Mọi người đều không ngờ sẽ có chuyện này xảy ra.

Khương Vũ bước tới, tay phải nắm chặt Cáng Long Giản dưới lớp vải đen, ánh mắt nhìn chằm chằm vào miệng giếng.

Còn Trương Khải Sơn sắc mặt đột biến, cũng muốn nhảy xuống giếng, nhưng bị Trương lão quan kéo lại: "Yên tâm, người Trương gia chủ mạch sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện đâu." Tiếp đó, dưới giếng rất nhanh truyền đến tiếng pháo nổ, tiếng Trương Khải Văn cũng đồng thời vang lên: "Là một con Hoàng Đại Tiên, ta không sao." Mọi người thở phào nhẹ nhõm, lần lượt nhảy xuống.

Giếng sâu khoảng năm trượng, rơi xuống cực nhanh, Tề Thiết Chủy ngay lập tức rơi xuống nước.

Trong nước tràn ngập mùi hôi thối của lá cây mục nát và mùi khét lẹt, Tề Thiết Chủy uống phải mấy ngụm nước lạnh lẽo hôi thối vào mũi, ghê tởm muốn chết.

Lúc này Khương Vũ ra tay, kéo Tề Thiết Chủy từ trong vũng nước hôi thối ra.

Trên bờ, Trương Khải Văn đang lau vết thương trên tay, dưới chân là một con Hoàng Đại Tiên bị nổ đầu.

Con Hoàng Đại Tiên này có thể tích không nhỏ, lông màu vàng nâu, râu mép đều trắng xóa.

Trương Khải Sơn bước tới đá đá con Hoàng Đại Tiên này, xác nhận nó đã chết hẳn, mới quan sát môi trường trong giếng.

Dưới giếng là một phòng đá, bốn phía tường đều là mạng nhện kết từ tơ trùng, dày đặc, còn chỗ gần vũng nước thì ít tơ trùng hơn.

Trương Khải Sơn lấy đèn pin nhỏ ra, chiếu lên tường, "Chắc hẳn còn có đường thông đạo, mọi người tìm thử đi." Mọi người tản ra, Khương Vũ theo sát phía sau Tề Thiết Chủy, không rời nửa bước.

Rất nhanh, Trương Khải Văn tìm thấy một hang động nhỏ ẩn sau lớp tơ trùng.

Từng chiếc bình đất phủ đầy bụi, bề mặt mọc đầy rêu xanh, nằm rải rác trong hang động.

Điều kỳ lạ duy nhất là, một số bình đất còn dán đầy đạo phù bằng giấy, nhưng đa phần đã mục nát không nhìn rõ hoa văn.

Thấy đồ của đạo gia, Tề Thiết Chủy liền hứng thú, y từ trong ngực lấy ra kiếm gỗ đào, vén những đạo phù mục nát màu vàng đen: "Các ngươi xem, lá phù này hình như có gì đó kỳ lạ?" "Có gì kỳ lạ?" Trương Khải Văn hỏi.

Chương 379

Tề Thiết Chủy liếc nhìn hắn, kiêu ngạo hừ một tiếng, lại quay đầu nói với Trương Khải Sơn: "Phật gia, lá phù này là trấn thi phù, tuy chỉ là kiểu cách thôi, nhưng bên trong bình đất hẳn có thi thể." Trương Khải Sơn ra hiệu cho Trương Khải Văn, Trương Khải Văn gật đầu, đi đến một chiếc bình đất, bên trong kết một lớp tơ trùng, đầy những vật chất đen dính nhớp nháp.

"Bát gia, kiếm gỗ đào cho ta mượn chút." Kiếm gỗ đào của Tề Thiết Chủy là đồ cổ, quý giá vô cùng, không khỏi thầm mắng Trương Khải Văn được đằng chân lân đằng đầu, cái gì cũng vơ, sao ngươi không đi xúc phân đi?

"Đây là bảo bối gia truyền, ngươi không có dao ở thắt lưng sao?" Trương Khải Văn liếc nhìn Tề Thiết Chủy, đành miễn cưỡng rút con dao ở thắt lưng ra, vén lớp vật chất trên cùng của bình đất lên, lộ ra một bộ xương người co quắp trong bình.

"Phật gia, quả nhiên có thi thể." Trương Khải Sơn gật đầu, nói với Tề Thiết Chủy: "Lão Bát, sự xuất hiện của thi thể và trấn thi phù có thể nói lên điều gì?" Tề Thiết Chủy chỉ vào phía trên: "Phật gia, trên đầu chúng ta là một đạo quán, nhìn kiến trúc giống như Vô Cực Bảo Tháp, trong đạo môn xây dựng loại đạo quán này thường là để trấn yêu." "Thi thể và yêu có khác biệt không?" Trương Khải Văn hỏi một câu.

"Đương nhiên có khác biệt, chết mà không cứng là thi thể, tinh quái sinh ra là yêu, căn bản không phải là một chuyện." "Vậy ý ngươi là, nơi này không nên có bình thi thể?" Tề Thiết Chủy lắc đầu: "Tam gia nói tồn tại tức là hợp lý, đạo quán tuy được xây để trấn yêu,

nhưng sự xuất hiện của bình thi thể nhất định có nguyên nhân, nên ta đoán, bình thi thể được đặt xuống giếng sau này, và còn xua đuổi một ổ Hoàng Đại Tiên." "Ai đã làm?" "Đương nhiên là người Nhật Bản, hơn nữa nói không chừng đạo quán này chính là nơi tộc nhân cao nhân nhà ta nghỉ ngơi, y phát hiện ra bí mật của người Nhật, nhưng vì bảo toàn tính mạng, chỉ có thể giả vờ hợp tác với người Nhật, ủy khúc cầu toàn, nên đã dùng một số đạo phù giả để lừa gạt người Nhật." "Cũng hợp lý." Trương Khải Sơn phân phó: "Khải Văn, cùng Bát gia mang hết những người trong bình thi thể này ra, lão Bát ngươi cũng cẩn thận chút, có lẽ cao nhân nhà ngươi đã giấu tin tức ở đây, ngươi đừng để sót." Vừa nghe phải làm việc, Tề Thiết Chủy không chịu nữa, vội vàng nói: "Phật gia, ta tay chân nhỏ bé thế này, không giúp được đâu." Trương Khải Sơn bất đắc dĩ nói: "Tùy ngươi, nhưng nếu để lọt tin tức quan trọng, ta sẽ tìm một bình thi thể nhét ngươi vào đó." "Sẽ không, sẽ không." Tề Thiết Chủy cười đáp, tìm một chỗ khô ráo, trải một lớp vải, ngồi xuống.

Trương Khải Văn đành một mình tiến lên lấy những thi thể hôi thối từ trong bình thi thể ra, Trương lão quan và Khương Vũ thấy vậy, cũng xán lại giúp một tay.

Tề Thiết Chủy đang nghỉ ngơi dưới đất cũng không nhàn rỗi, lấy bàn tính và đồng tiền ra, bói toán diễn giải.

Chỉ có điều, vừa lắc đồng tiền xong, Tề Thiết Chủy liền cảm thấy đầu óc choáng váng, cảnh tượng trong mắt cũng trở nên mơ hồ.

Tề Thiết Chủy vỗ vỗ đầu mình, khi mở mắt ra lần nữa, liền thấy mình đang ở trong một đường hầm dài và tối tăm, không có điểm cuối.

Xung quanh tĩnh mịch đến đáng sợ, không một tiếng động nhỏ.

Vừa rồi ta còn ở dưới giếng với Phật gia và Khương huynh đệ, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Tề Thiết Chủy thăm dò xung quanh, khẽ nói: “Phật gia?

Khương huynh đệ?

Các ngươi có ở đây không?

Đừng đùa với ta nha.” Giọng nói tuy khẽ, nhưng dường như truyền đi rất xa dọc theo đường hầm, vẫn không có hồi đáp.

Tề Thiết Chủy cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, bước tới hai bước, chỉ có điều đá phải vật cứng, suýt chút nữa thì vấp ngã.

Tề Thiết Chủy lúc này mới phát hiện, đường hầm này hóa ra là một đường hầm mỏ, dưới chân có đường ray xe lửa.

Thật đúng là nghĩ gì đến nấy.

Đột nhiên, trong đường hầm trống trải vang lên tiếng còi tàu, tiếng này to lớn chói tai, gấp gáp, ngày càng gần.

Cùng lúc đó, một đoàn tàu đột nhiên xuất hiện trong đường hầm phía trước, đang lao tới với tốc độ cao.

Trước đây vẫn thường nghe người ta nói, khi con người sợ hãi tột độ, chân sẽ mềm nhũn.

Tề Thiết Chủy vẫn bán tín bán nghi, lúc này tuy đầu óc y vô cùng tỉnh táo, nhưng có thể cảm thấy chân không còn chút sức lực nào, thậm chí không thể nhấc lên.

Lúc này, đường ray dưới chân đột nhiên tràn đầy bông mục nát và nước đen hôi thối, Tề Thiết Chủy chỉ cảm thấy mình lại lún vào vũng bùn, không cách nào bò ra được.

Đoàn tàu phía trước ngày càng gần, Tề Thiết Chủy đã điên cuồng vỗ đầu mình, không ngừng nói: “Đây là một giấc mơ, mau thả ta ra!” Nhưng đoàn tàu vẫn chưa dừng lại, tiếng còi hơi tàu cận kề, Tề Thiết Chủy dường như đã thấy cảnh mình bị đoàn tàu nghiền nát thành thịt

nát.

Lúc này, một tiếng rít kim loại trầm thấp chói tai vang lên bên tai Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy hít một hơi thật sâu, mồ hôi đầm đìa, giống như người chết đuối vừa nổi lên mặt nước, đang cố gắng hít thở.

Cảnh tượng trước mắt vẫn là phòng đá dưới giếng vừa nãy, Trương Khải Sơn, Trương Khải Văn, Trương lão quan, và Khương Vũ cầm giản.

Cáng Long Giản trong tay Khương Vũ vẫn còn phát ra dư âm chấn động.

"Phật gia, ta bị làm sao vậy?" Chỉ thấy Trương Khải Sơn cau mày thật sâu nói: "Lão Bát, lần này là ta hại ngươi." Lời này của Trương Khải Sơn không giống nói đùa, Tề Thiết Chủy nhìn Trương Khải Văn, Khương Vũ và những người khác, thần sắc của họ đều có chút dị thường.

Tề Thiết Chủy vội vàng dùng hai tay sờ mặt mình, lông nhung nhung, mũi nhọn, hoàn toàn không phải bộ dạng bình thường của mình.

Khương Vũ đưa một chiếc đèn pin nhỏ: "Tề Bát gia, ngươi tự mình xem đi." Tề Thiết Chủy hoảng loạn bò đến mép vũng nước, bật đèn pin chiếu sáng.

Chỉ thấy một người yêu quái mặt nhọn tai khỉ, đầy lông xuất hiện trong vũng nước.

Đây là ta sao?

Ta sao lại biến thành thế này?

Tề Thiết Chủy lòng như tro nguội, như thể bị rút cạn sức lực, lập

tức ngã vật xuống đất.

Trưởng thành bộ dạng xấu xí này, Tề gia e rằng thật sự phải tuyệt hậu rồi.

"Phật gia, ta còn hy vọng khôi phục nguyên dạng không?" Trương Khải Sơn nhìn Trương Khải Văn, Trương Khải Văn cũng lắc đầu, hắn ở Trương gia cũng chưa từng gặp chuyện kỳ lạ như vậy.

Vừa rồi Tề Thiết Chủy đột nhiên ngất đi, miệng lẩm bẩm gì đó không rõ, nhưng đáng sợ hơn là, khuôn mặt Tề Thiết Chủy bắt đầu xuất hiện dị biến, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, lông tơ vàng ngắn đã mọc đầy mặt, ngay cả ngũ quan cũng trở nên nhọn hoắt.

Hiện tại Tề Thiết Chủy, giống hệt một con hồ yêu hóa hình thành tinh, xấu xí đến ghê tởm.

Thấy Tề Thiết Chủy nằm vật trên đất, không còn gì luyến tiếc, Trương Khải Sơn thở dài, nói với Khương Vũ: "Khương huynh đệ, hiện giờ chỉ có thể phiền ngươi đưa lão Bát về Trường Sa, nhờ Tam gia ra tay giúp đỡ." "Vậy còn Phật gia ngài?" "Chuyện con tàu ma ở Trường Sa ta nhất định phải điều tra rõ nguồn gốc, có lẽ có liên quan đến âm mưu của người Nhật, ta không thể bỏ dở giữa chừng." Khương Vũ gật đầu, sự quyết tâm của Trương Khải Sơn không phải ai cũng có được, hắn không khỏi sinh ra lòng bội phục.

Ngày thứ hai sau khi trở về từ Hồ Song Vĩ, Diệp Bạch còn chưa kịp nghiên cứu bí ẩn của luồng năng lượng màu xanh biếc thu được từ cô bé kia, thì đã nhận được một bức điện báo khẩn cấp từ Quý Châu.

Đại ý bức điện báo này là: Tề Tiểu Hắc đã dẫn Nhân Bộ tìm thấy di chỉ Dạ Lang Quốc, và phát hiện một ngôi cổ mộ bên trong, nhưng tình hình trong mộ quỷ dị, cần Diệp Bạch đến giúp đỡ.

Năm xưa ở mộ Điền Vương và mộ Hiến Vương, Diệp Bạch cùng mọi người từng phát hiện không ít tin tức liên quan đến Dạ Lang Quốc.

Dựa vào những tin tức này, Tề Tiểu Hắc những năm qua mới có thể dẫn Nhân Bộ tìm ra Dạ Lang Quốc bí ẩn.Đặt bức điện báo xuống, Diệp Bạch thở dài một hơi: "Quả là thời điểm lắm chuyện a." Hiện tại, Trương Khải Sơn tự ý rời Trường Sa đi tìm mỏ quặng, mọi mặt đều cần hắn Diệp Bạch ra mặt che giấu, nếu lúc này hắn rời Trường Sa, rất có thể sẽ bị kẻ có ý đồ nhắm vào, dẫn đến Trường Sa loạn thành một mớ.

Nhưng bức điện báo này dùng phương pháp mã hóa cấp hai, cho thấy sự việc rất nghiêm trọng, nếu hắn không đi, Nhân Bộ mọi người rất có thể sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.Thấy Diệp Bạch thở dài không ngừng, Bạch Tri Hi lại gần, cầm lấy điện báo xem qua rồi nói: "Chàng cứ yên tâm đi, Trường Sa có thiếp ở đây, sẽ không loạn đâu." Diệp Bạch ôm Bạch Tri Hi vào lòng, chỉ đành gật đầu, hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn.Trước khi rời Trường Sa, Diệp Bạch đã đến thăm Tôn Quốc Phụ vẫn đang ở Trường Sa.

Sau khi trở về từ Động Đình Hồ, Diệp Bạch đã lấy ra một quả tim khỏe mạnh từ một tử tù ở Trường Sa giao cho Tôn Quốc Phụ.

Bí pháp đổi tim của Tôn Quốc Phụ đã thành công, Hồ Quốc Hoa cũng không còn nguy hiểm tính mạng, chỉ là hiện đang trong quá trình dưỡng bệnh.

Diệp Bạch muốn Tôn Quốc Phụ định cư tại Trường Sa, nhưng Tôn Quốc Phụ khéo léo từ chối, nói rằng không lâu nữa sẽ đưa Hồ Quốc Hoa đi du lịch rèn luyện.

Tuy nhiên, sau khi biết Diệp Bạch phải đến Quý Châu, và tình hình Trường Sa đang căng thẳng, Tôn Quốc Phụ lại nói: "Sư điệt cứ yên

tâm, Tiểu Hồ còn cần một thời gian để thích nghi với cơ thể, ta cũng sẽ ở lại Trường Sa thêm vài ngày, nếu điệt tức có việc cần, cứ đến tìm ta.” Diệp Bạch lúc này mới yên tâm.

Bạch Tri Hi tuy thông minh, võ lực cũng không thấp, nhưng điểm yếu duy nhất là không thể đối phó với yêu tà quỷ quái, có Tôn Quốc Phụ bên cạnh, hắn sẽ không phải lo lắng quá nhiều.Ngay ngày thứ hai sau khi Diệp Bạch rời Trường Sa, Khương Vũ đã dẫn Tề Thiết Chủy bịt mặt trở về Diệp phủ, vừa vặn lỡ mất Diệp Bạch.

Trong Diệp phủ, Tề Thiết Chủy khóc lóc đòi gặp Tam gia.

Bạch Tri Hi hỏi rõ nguyên do từ Khương Vũ xong, khẽ nhíu mày, loại chuyện quái dị này nàng cũng chưa từng nghe qua.

Hết cách, Bạch Tri Hi đành bảo Thuận Tử đi mời Tôn Quốc Phụ, xem ông có cách nào chữa trị bệnh lạ của Tề Thiết Chủy không.Dạ Lang Quốc là quốc gia đầu tiên được thành lập bởi các dân tộc thiểu số thời tiền sử ở khu vực Tây Nam Âu Lạc.

Cương vực của Dạ Lang Quốc từng bao phủ Quý Châu, Tứ Xuyên, Vân Nam và các vùng lân cận, được coi là một trong những quốc gia man di lớn nhất vùng biên giới thời Hán triều.

Thời kỳ đỉnh cao, cũng từng vô song một thời.

Chương 380

Chỉ là lý do diệt vong có phần buồn cười, đến mức để lại nhiều bí ẩn lịch sử.Lần này, cổ mộ Dạ Lang Quốc mà Nhân Bộ phát hiện nằm trong địa phận huyện Trường Thuận, Quý Châu.

Khi Diệp Bạch đến nơi này đã là một tuần sau khi hắn nhận được điện báo.

Theo tin tức từ Nhân Bộ, họ phát hiện quy mô của cổ mộ rất lớn, rất có thể là lăng mộ của một vị quốc vương Dạ Lang Quốc thời Kim Trúc.

Ngôi cổ mộ này được xây dựng dựa vào núi, toàn bộ huyệt mộ được bao quanh bởi một mê cung dưới lòng đất khổng lồ, khiến người ta rất khó đi sâu vào trong.

Hiện tại, Nhân Bộ được biên chế thành một tiểu đội năm người, tổng cộng bốn tiểu đội, hai mươi người.

Mỗi người trong số họ đều luyện khí thổ nạp, giỏi sử dụng Kim Cương Tán và Kháng Long Giản, tinh thông cơ quan huyệt mộ.

Tùy tiện chọn một người ra, cũng có thể địch lại mười người.

Nhưng hiện tại ba tiểu đội của họ đều đã bị mắc kẹt trong mê cung này, ngay cả thủ lĩnh Nhân Bộ Tề Tiểu Hắc cũng chưa ra ngoài, có thể thấy sự việc cực kỳ khó khăn.

Người chịu trách nhiệm liên lạc với Diệp Bạch chỉ còn lại tiểu đội Nhân Bộ cuối cùng, tiểu đội Huyền Vũ.

Tiểu đội này không mạnh bằng ba tiểu đội kia, sức chiến đấu yếu nhất, thường chịu trách nhiệm công tác hậu cần của toàn bộ Nhân Bộ.Diệp Bạch không vội vã vào núi tìm mộ, mà trước tiên tìm hiểu rõ

tình hình rồi mới đưa ra quyết định.

Khoảng mười ngày trước, tiểu đội Thanh Long xuống mộ trước, bốn người bị lạc trong mê cung, một người thoát ra được.

Khi đó Tề Tiểu Hắc đã nhận ra ngôi mộ này không đơn giản, dẫn tiểu đội Bạch Hổ nghiên cứu ngoại vi mê cung một ngày, sau khi tự tin đầy mình tiến vào mộ, liền không thấy ra nữa.

Sau đó, tiểu đội Chu Tước và tiểu đội Huyền Vũ còn lại liền cấp tốc gửi điện báo về Trường Sa cho Diệp Bạch.

Nhưng ngay trên đường Diệp Bạch đến, tiểu đội Chu Tước và Thanh Tam thoát ra từ tiểu đội Thanh Long cũng mạo hiểm tiến vào mê cung, mất tích.

"Huyền Nhất, Huyền Nhị dẫn ta xuống mộ, ba người các ngươi ở lại cảnh giới." Huyền Nhất là đội trưởng tiểu đội Huyền Vũ, quen thuộc với các phương pháp tác chiến của ba tiểu đội kia, còn Huyền Nhị là một y sĩ phương Tây, tinh thông băng bó vết thương ngoại khoa.

Dẫn họ xuống mộ có thể giúp đỡ Diệp Bạch không ít.

"Vâng, Tam gia." Mùa này, không khí ẩm ướt lạnh lẽo, tuyết rơi trắng xóa, giữa núi rừng là một màu trắng mênh mông.

Chỉ có tùng bách, tre trúc và các loại thực vật khác vẫn xanh tươi kiên cường.

Doanh trại của Nhân Bộ cách lối vào huyệt mộ không xa, chỉ khoảng nửa quãng đường núi.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng mất nửa ngày để đi đường.

Diệp Bạch dẫn hai thuộc hạ bước đi trong rừng tuyết, lòng không khỏi sốt ruột, đã mười ngày kể từ khi tiểu đội Thanh Long bị mắc kẹt

trong mê cung.

Theo quy định của Nhân Bộ, trước khi xuống mộ sẽ mang theo đủ thức ăn và nước uống cho mỗi người trong năm ngày.

Ngay cả khi họ tiết kiệm thức ăn và nước uống, năm ngày thức ăn ăn trong mười ngày cũng đã là giới hạn.

Nếu không vào tìm họ kịp thời, Nhân Bộ mọi người rất có thể sẽ xảy ra thương vong.

Phải biết rằng để bồi dưỡng Nhân Bộ, Diệp Bạch đã bỏ ra không ít cái giá.

Vạn Niên Nhục Chi, Long Hổ Đại Dược đều cung cấp rất nhiều, họ tổn thất một người, Diệp Bạch đều sẽ đau lòng muốn chết.Cách lối vào huyệt mộ mà Huyền Nhất nói không còn bao xa, lúc này, Diệp Bạch đột nhiên nhận được tiếng nhắc nhở của hệ thống. [Mộ Kim Trúc Dạ Lang Vương: Nằm trong địa phận huyện Trường Thuận, Quý Châu.

Mộ táng trong lòng núi, thế đất vây quanh như tre vàng, người xây mộ là bậc đại thành Kỳ Môn Độn Giáp, mượn thủy lực địa mạch, cơ quan trong mộ liên miên bất tuyệt, người nhát gan thận trọng khi vào!] [Cấp độ nguy hiểm: Trung đẳng!][Hàm chứa bảo hòm: Bảo hòm bạc!]Trong rừng, Diệp Bạch dừng bước, thở ra một luồng hơi trắng, thầm nghĩ: Chẳng trách hơn nửa Nhân Bộ đã bị kẹt lại bên trong, nguyên lai là do Kỳ Môn Độn Giáp.

Kỳ Môn Độn Giáp, nguyên là một môn thuật số cổ xưa nhất ở Âu Lạc, truyền rằng có bốn ngàn ba trăm hai mươi cục, sau được Phong Hậu cải tiến thành một ngàn linh tám mươi cục.

Có thể nói, nó là tổ tông của tất cả các thuật số, một ngàn linh tám mươi cục bao hàm đạo lý sinh dịch biến hóa của vạn vật trong thiên

hạ.

Dù là Ngũ hành bát quái hay Tứ tượng Cửu cung đều có thể tìm thấy cục tương ứng trong đó.

Nhưng đáng tiếc là, qua các triều đại thay đổi, dẫn đến tài liệu cốt lõi của Kỳ Môn Độn Giáp bị tổn thất và thất lạc rất nhiều, xuất hiện nhiều lưu phái, khó phân biệt thật giả.Người xây mộ tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, vậy bố cục mê cung ngoại vi của huyệt mộ tất yếu cũng được thiết kế bằng Kỳ Môn.

Nhưng chỉ cần là mê cung, đối với Diệp Bạch mà nói, liền hình đồng hư thiết.

Hệ thống này của hắn ngoài việc có thể mở bảo hòm, lợi thế lớn nhất chính là có thể hiển thị bản đồ huyệt mộ, nên Diệp Bạch hoàn toàn không lo lắng mình sẽ bị mắc kẹt trong mê cung.

Tuy nhiên, khi Diệp Bạch điều chỉnh hiển thị bản đồ huyệt mộ này, trong lòng cũng không khỏi thầm than không ngừng.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại mê cung dưới mộ này.Đây là một mộ khanh uốn lượn khổng lồ, các hành lang trong mộ dày đặc, giống như huyết quản mạch lạc trong cơ thể người đan xen thông suốt.

Hơn nữa, hệ thống hiển thị tường của mộ đạo như những con trùng mềm nhũn, không ngừng biến đổi.

Chẳng trách Nhân Bộ mọi người xuống rồi, không ai đi lên nữa.

Có lẽ ngay cả Kim Toán Bàn sư phụ hắn tinh thông thuật toán đến đây, gặp phải loại mê cung đầy biến hóa này, liệu có tìm được lối ra hay không cũng khó mà nói.Hiện tại Diệp Bạch có bản đồ hoàn chỉnh của huyệt mộ này, nhiệm vụ hàng đầu của hắn là tìm thấy những người Nhân Bộ bị lạc trong thời gian ngắn nhất.

Mộ khanh rộng lớn bao la này, lại bị các bức tường mộ lớn nhỏ phân chia, nếu cứ cắm đầu xông bừa vào bên trong, dù có đi mười ngày nửa tháng cũng không ra được.Trong lúc suy tư, Huyền Nhất và Huyền Nhị đã dẫn Diệp Bạch đến trước lối vào đạo động mà họ đã đào.

"Tam gia, chính là cái đạo động này." Đạo động ẩn mình dưới lớp tuyết trắng và cành khô trên sườn dốc, cửa động hình vuông, đất ở tầng dưới vách động rắn chắc, dùng kỹ xảo đào động của Tá Lĩnh.

Diệp Bạch đối chiếu với bản đồ huyệt mộ của hệ thống, phát hiện đạo động này phía dưới là khu vực trung tâm của mê cung mộ huyệt.

Khu vực này có tường và hành lang hoạt động thường xuyên nhất, được coi là khu vực khó mò mẫm nhất trong toàn bộ mê cung ngoại vi.

Tề Tiểu Hắc và họ đã chọn một khởi đầu tồi tệ rồi.

Diệp Bạch không nhịn được hỏi: "Vị trí đạo động này là ai chọn?" "Là Hắc gia quyết định vị trí." Huyền Nhất nhìn Diệp Bạch một cái, từ từ mở miệng nói.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, đào đạo động ngoài việc cần kinh nghiệm, thì còn phải xem vận may.

Vận khí tốt thì trực tiếp xuống đến chủ mộ thất, vận khí không tốt thì sẽ đào trúng cơ quan cạm bẫy.

Việc Tề Tiểu Hắc vận may không tốt là chuyện ai cũng biết.Ba người từ từ trượt xuống đạo động sâu hơn mười mét.

Bên dưới không hề tối đen một mảnh, ngược lại có hai ngọn đèn phong đăng đặt dưới đất nhấp nháy ánh sáng yếu ớt.

Trên đất rải rác một số lon đồ hộp và bao bì bánh quy nén, có lẽ là do Tề Tiểu Hắc cùng hai tiểu đội nghiên cứu đường đi của mê cung

mà bỏ lại ở đây.

Diệp Bạch lấy ra đèn pin mạnh chiếu vào, trước mặt là một bức tường cao bằng gạch xanh nhân tạo, cao khoảng năm mét, bên trái và bên phải đều có một lối đi thông đến không gian hành lang chưa biết.

Trên đỉnh là hang động tự nhiên nhẵn nhụi, khe hở giữa nóc hang và bức tường cao không đủ một bàn tay, người không thể trèo qua được.

Bức tường gạch xanh không đều đặn, có chỗ cao, chỗ thấp, nhưng khe hở với nóc hang đều rất nhỏ.

Từ điểm này có thể thấy, người xây mộ ban đầu đã dựa vào địa hình đặc biệt, kết hợp với bố cục Kỳ Môn Độn Giáp, để xây dựng ngôi đại mộ Dạ Lang Quốc này.

Nhưng điều khiến Diệp Bạch tò mò là, năm xưa Dạ Lang Quốc không thông văn hóa với Trung Nguyên, một cao nhân tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp lại lưu lạc đến Dạ Lang Quốc bằng cách nào, giúp họ xây mộ.

Chương 381

“Tam gia, tiếng quái dị lại đến rồi.” Huyền Nhất nhắc nhở.

Diệp Bạch ngẩng đầu, toàn bộ mộ thất dường như đang rung ầm ầm, không thể phán đoán được nguồn âm thanh ở đâu.

Huyền Nhất nói, mỗi lần sau tiếng quái dị, bản đồ mê cung mà họ đã thăm dò trước đó đều bị vô hiệu hóa, rất nhiều hành lang, tường và các địa hình khác đều có sự thay đổi.

Rõ ràng, loại âm thanh này là tiếng động lạ do thủy lực địa mạch đẩy trung tâm cơ quan của mộ thất phát ra.

Nếu suy luận theo đó, thủy lực địa mạch ở mỗi mùa trong năm đều khác nhau, hơn nữa núi sông và địa thế theo thời gian bào mòn, mạch nước hoặc mạnh hoặc yếu, ngay cả việc đổi dòng giữa chừng cũng không chừng.

Có thể nói, trong loại mê cung này rất khó tìm ra quy luật biến đổi cố định.

Tiếng rung ầm ầm kéo dài khoảng ba phút mới chậm lại.

“Tiếng động lạ này bao lâu thì xuất hiện một lần?” Huyền Nhất nói: “Có khi nửa canh giờ, có khi mười phút, có khi cả ngày cũng không có, hoàn toàn không có quy luật.” Diệp Bạch gật đầu, trong lòng đã có ý tưởng.

Khoảng cách giữa tường và nóc hang quá gần, không thể dùng thuốc nổ, nếu không rất có thể sẽ gây ra một loạt vụ sập.

Mê cung biến đổi không theo quy luật, ngay cả khi hắn có bản đồ hệ thống để tham khảo, muốn tìm đủ mọi người ước chừng cũng phải mất hơn ba ngày.

Hiện tại tình hình Trường Sa bên kia vẫn chưa ổn định, Diệp Bạch không dám lãng phí quá nhiều thời gian trong ngôi mộ này.

Để tìm thấy những người bị lạc trong mộ đạo trong thời gian ngắn nhất, chỉ có thể dùng phương pháp tốn sức nhất và cũng đơn giản nhất, đó là phá tường.

Hắn vừa thử độ cứng của gạch xanh tường, nó được làm từ cát đá và đá vụn màu xanh trộn với một loại dịch nhựa cây.

Đối với người bình thường mà nói thì cực kỳ cứng rắn, nhưng đối với hắn thì vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.Diệp Bạch lấy ra Bá Vương Trọng Kiếm do Hạng Thiên để lại từ không gian, cây kiếm này được các thợ rèn kiếm thế giới này đúc bằng sắt đã rơi từ trên trời, cứng rắn vô cùng, còn thích hợp để phá tường hơn Phá Trận Bá Vương Thương.

Tuy nói cây trọng kiếm này có giá trị văn vật vượt xa thuộc tính vũ khí của bản thân, nhưng lúc này Diệp Bạch cũng không thể để ý nhiều như vậy.

Bá Vương Trọng Kiếm trong tay Diệp Bạch nhanh chóng phóng ra, 'ầm' một tiếng đập vào bức tường gạch xanh cao.

Bức tường cao đổ vỡ, đá xanh văng tung tóe, đợi khói bụi tan đi, bức tường gạch xanh đã bị phá ra một lỗ lớn nửa mét.

Thấy vậy, Huyền Nhất và Huyền Nhị lộ ra vẻ mừng rỡ, thầm nghĩ: Quả nhiên vẫn là Tam gia có cách.

Diệp Bạch nhặt Bá Vương Trọng Kiếm lên, trên thân kiếm chỉ có vết gạch màu trắng, không hề có tổn thương.Tại một nơi nào đó trong mật thất, Tề Tiểu Hắc dẫn năm người của tiểu đội Bạch Hổ và bốn người của tiểu đội Thanh Long đang vây quanh bếp lửa dã chiến để nấu đồ hộp.

Tề Tiểu Hắc dẫn tiểu đội Bạch Hổ là đợt thứ hai tiến vào mê cung, trước khi vào họ tự nhiên đã mang đủ nước và thức ăn.

Ban đầu Tề Tiểu Hắc ở lối vào đạo động phát hiện một giai đoạn biến đổi của mê cung hoàn toàn giống nhau, tự cho rằng đã tìm ra nguyên lý vận hành cốt lõi của mê cung, sau đó tự tin đầy mình chui vào mê cung.

Nhưng sau khi vào, hắn mới phát hiện mê cung lại có những biến đổi mới, lớp lớp chồng chất, biến hóa vạn thiên.

Do đó, quy luật mà hắn phát hiện trước đó có thể là trùng hợp, cũng có thể là do người thiết kế cố ý làm vậy.Vào đây đã nhiều ngày như vậy, bọn họ coi như đã hoàn toàn bị lạc, may mắn thay vài giờ trước, hắn lần theo các ký hiệu trên tường, tìm thấy bốn người của tiểu đội Thanh Long đang hấp hối, cũng coi như không phải là không có thu hoạch.

“Thanh Nhất, đói nhiều ngày như vậy rồi, bảo các huynh đệ của ngươi từ từ ăn thôi.” Nhìn bốn người tiểu đội Thanh Long ăn ngấu nghiến, Tề Tiểu Hắc không nhịn được nói.

“Hắc gia, ngài nói chúng ta có tìm được đường ra không?” “Sao vậy, lo lắng không ra được à?” “Cũng hơi lo, Hắc gia, ngài nói chúng ta bôn ba nam bắc bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên gặp loại mê cung biết di chuyển này.” Tề Tiểu Hắc nghĩ đến việc đã từng xuống mộ cùng Diệp Bạch, lắc đầu nói: “Loại mê cung này còn coi là tốt, mấy năm trước ta và Tam gia xuống mộ, gặp nhiều chuyện kỳ quái hơn, so với những thứ đó, mê cung này chỉ là chuyện nhỏ.” Một người Bạch Tứ có chút ngây thơ nói: “Chuyện nhỏ sao.

Hắc gia sao cũng bị kẹt ở đây không ra được.” Bạch Nhất đại ca vội vàng vỗ vỗ Bạch Tứ: “Ăn đồ hộp của ngươi đi, thịt bò cũng không chặn được mồm ngươi.” “Đừng đánh nó, ta thích cái tính thẳng

thắn của tiểu tử này.” Tề Tiểu Hắc cười đứng dậy, nhìn xung quanh một lượt, vừa rồi còn là bốn hành lang, giờ đã biến thành ba, xem ra trong lúc họ ăn cơm, mê cung lại có biến đổi.

Đúng như hắn dự đoán.

“Dập lửa trại, để lại ký hiệu trên tường, chuẩn bị xuất phát.

Tuy ta không biết làm thế nào để quay về đường cũ, nhưng ta hình như đã tìm ra cách xuyên qua mê cung để vào sâu trong mộ thất.”Diệp Bạch ngang dọc xông thẳng, một đường phá tường mà đi.

Huyền Nhất và Huyền Nhị cũng không rảnh rỗi, lớn tiếng hô hoán trong mê cung.

Nhưng chất liệu tường gạch xanh đặc biệt, lại có khả năng hấp thụ âm thanh, tiếng hô hoán của hai người căn bản không truyền đi được quá xa.

Liên tục phá hơn mười bức tường xong, Diệp Bạch cũng có chút thở hổn hển.

“Tam gia, trên tường có phù hiệu, là của tiểu đội Chu Tước, họ dường như đã đi vào lối hành lang kia.” Lúc này, Huyền Nhất đột nhiên có phát hiện.

Diệp Bạch nhìn phù hiệu một cái, đối chiếu với bản đồ hệ thống xong nói: “Đi theo ta.” Tiểu đội Chu Tước khác với ba tiểu đội kia, năm người họ toàn là nữ, người lớn nhất hai mươi bốn tuổi, người nhỏ nhất mười tám tuổi, đều vì các lý do khác nhau mà gia nhập Ám Bộ, sau đó được chọn làm thành viên Nhân Bộ.

Năm cô gái này không chỉ thân hình thon thả, nhan sắc xinh đẹp, mà cả thiên phú cũng là số một số hai, nếu không sẽ không được tuyển chọn làm thành viên Nhân Bộ.Lúc này, năm người tiểu đội Chu Tước cùng Thanh Tam đang do dự không quyết định trước một lối

hành lang chia đôi.

Chu Nhất không nhịn được thô lỗ nói: "Thanh Tam, ta nói phương pháp của ngươi đúng là như một cục phân chó, cái gì mà đi dọc theo một bên tường là có thể ra ngoài, ngươi xem, lại là ngã ba đường rồi." "Đại tỷ đầu, ta đã nói mê cung này rất lớn, hơn nữa mê cung còn tự mình di chuyển, phương pháp của ta không nhất định có ích, là ngươi tự mình cứ muốn thử thôi." "Không thử chẳng lẽ đợi chết, bây giờ đã qua mười ngày rồi, nếu không tìm thấy tiểu đội Thanh Long của các ngươi, ngươi cứ đợi mà thu xác cho họ đi." Nghe lời này, Thanh Tam cũng rất ủ rũ.

"Được rồi, Đại tỷ, chúng ta nghĩ cách khác đi, tiểu đội Thanh Long lợi hại như vậy, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện đâu." Chu Nhị tiến lên khuyên nhủ.

"Lợi hại đến mấy cũng có một tên ngu ngốc ra tay." Chu Nhất liếc Thanh Tam một cái, mang ý tứ có chút không tranh khí.

Thanh Tam bị mắng đến á khẩu không lời, yếu ớt dựa vào góc tường, không dám cãi lại một câu.

Chu Nhất, đội trưởng đại đội Chu Tước, nổi tiếng là nóng tính.

Năm xưa khi Nhân Bộ mới thành lập, trong thời gian huấn luyện của năm tiểu đội, Chu Nhất đã dám cướp mắt Hắc gia, và công khai tỏ tình với Tam gia ở nơi công cộng.

Mặc dù Chu Nhất sau đó bị phạt rất nặng, nhưng cô ấy cũng đã gây dựng được uy danh trong Nhân Bộ, ngay cả Tề Tiểu Hắc đôi khi cũng phải gọi cô ấy một tiếng Đại tỷ đầu.

"Ngũ muội, có mang thuốc nổ không?" Chu Nhất hỏi.

"Có mang, Đại tỷ." "Tìm một chỗ, chúng ta xem có thể phá ra một lối thoát hiểm không." Chu Nhị không nhịn được nói: "Đại tỷ, thật sự

muốn nổ sao?" "Không nổ thì chết, nổ thì còn một tia sinh cơ." Chu Nhất đã hạ quyết tâm thì không ai cản được.

Thanh Tam ở góc tường có ý muốn khuyên can, nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại, dù có nói ra cũng chỉ bị mắng, liền không khỏi thở dài một hơi, không còn bận tâm đến quyết sách nội bộ của tiểu đội Chu Tước nữa.

Có năm mỹ nữ bầu bạn cùng ta chết, cũng không lỗ.

Chu Ngũ tuổi nhỏ nhất, chỉ mới mười tám, dáng vẻ tú khí thanh tú, dung mạo xuất chúng, giống như một sinh viên đại học yếu đuối, bình thường rất được mọi người trong Nhân Bộ bảo vệ.

Chỉ thấy nàng lấy ra một bó thuốc nổ nhỏ từ ba lô, đang chuẩn bị tìm một vị trí thích hợp để lắp đặt, đột nhiên nghe thấy tiếng người mơ hồ.

Nàng nhíu nhíu chiếc mũi nhỏ, cho rằng mình bị ảo thính, nàng kề tai vào tường.

"Hắc gia?

Thanh Nhất?

Chu Nhất?

Các ngươi ở đâu?" "Không phải ảo thính!" Khuôn mặt nhỏ của Chu Ngũ rạng rỡ, vội vàng vẫy tay nhỏ gọi mọi người: "Các ngươi mau lại đây, có người đang tìm chúng ta." Chu Nhất và mấy người cũng lại đến trước mặt Chu Ngũ ngồi xuống, kề tai vào tường lắng nghe.

"Là Huyền Nhất, tiếng thằng nhóc này ta nhớ." Thanh Tam là người đầu tiên mở miệng nói.

"Họ sao cũng xuống đây rồi, không phải nói đợi Tam gia sao?

Chương 382

Chẳng lẽ Tam gia cũng xuống cùng họ rồi?" Sắc mặt Chu Nhất hơi biến đổi.

Lúc này, Thanh Tam cũng không nhịn được lớn tiếng gọi: "Huyền Nhất đại ca, chúng ta ở đây!" Thanh Tam tiếng không nhỏ, Diệp Bạch ba người cách đó không xa lập tức nghe thấy tiếng kêu gọi.

"Tam gia, họ ở ngay phía trước, chắc là tiểu đội Chu Tước và Thanh Tam." "Ta nghe thấy rồi." Diệp Bạch rút trọng kiếm từ bức tường gạch xanh cao ra, sau đó bổ ra một chưởng, tạo ra một cái lỗ lớn đủ cho người đi qua trên tường.Khi bức tường cuối cùng bị phá vỡ, Diệp Bạch còn chưa kịp thở phào, thì đã thấy năm thân hình mềm mại lao về phía mình.

Khi huấn luyện, có Bạch Tri Hi bên cạnh, năm cô bé không dám có hành động quá phận.

Lần này, hoàn toàn thả lỏng.

Huyền Nhất, Huyền Nhị, Thanh Tam nhìn nhau một cái, lộ ra vẻ hâm mộ.

"Tam gia, ta biết chàng nhất định sẽ đến cứu chúng ta." Lời này trần trụi nhất, chắc chắn là Chu Nhất nói.

Diệp Bạch cười cười, đẩy năm cô bé ra từng người một.

"Các ngươi có bị thương không, có gặp được người của các tiểu đội khác không?" Chu Nhất lắc đầu, từ từ kể lại những gì họ đã trải qua sau khi xuống mộ, không gặp người đặc biệt hay chuyện đặc biệt nào.

"Các ngươi nghỉ ngơi một lát, ăn chút gì đó, lát nữa chúng ta lại

xuất phát.” Diệp Bạch thở dài một hơi, hiện tại hắn vẫn lo lắng nhất cho tiểu đội Thanh Long.Bên kia, Tề Tiểu Hắc dẫn tiểu đội Thanh Long và Bạch Hổ, tổng cộng mười người, cuối cùng cũng đi ra khỏi mê cung ngoại vi nhất của mộ thất.

Họ đến trước một cánh cổng lớn màu đen cao ba mét, trước cổng đứng hai pho tượng người kỳ quái.

Tề Tiểu Hắc tiến lên xem xét, chất liệu cánh cổng không phải đá cũng không phải gỗ, dường như là một loại tre nào đó.

Còn về vật chất màu đen trên cổng, là một lớp mạ vàng, chỉ là vàng đã tiếp xúc với không khí lâu ngày nên bị oxy hóa mà thôi.

“Dạ Lang Quốc thật sự giàu có, đáng tiếc, vẫn thiếu chút ý tứ, nếu là làm bằng vàng ròng, chúng ta mang cổng ra ngoài thì không lỗ.” Thanh Nhất cảm thán.

Bạch Nhất nói: “Ngươi đang nghĩ chuyện viển vông, nếu Dạ Lang Quốc thật sự có thể luyện ra cánh cổng vàng lớn như vậy, thì năm xưa người thua trận chính là người Hán.” “Ngươi này, ta đùa chút không được sao?” “Ta cũng chỉ đùa thôi.” Tề Tiểu Hắc ngắt lời hai người cãi nhau: “Thôi được rồi, đợi lát nữa xuống mộ có cơ hội cho hai ngươi thể hiện, bây giờ đừng làm phiền ta.” Thanh Nhất và Bạch Nhất trừng mắt nhìn nhau, hậm hực ngậm miệng.

Hắc gia khi nổi giận vẫn rất có uy lực.

Tề Tiểu Hắc mò mẫm một lúc trước cánh cổng tre vàng và tượng đá, không tìm thấy cơ quan cạm bẫy nào.

Nhưng hắn không dám lơ là cảnh giác, có thể xây dựng một mê cung đồ sộ như vậy bên ngoài huyệt mộ, thân phận của chủ nhân ngôi mộ chắc chắn không đơn giản.

Tề Tiểu Hắc tay phải nắm phi công, tay trái duỗi hai ngón tay, nhẹ

nhàng đẩy cánh cổng tre.

Hai cánh cổng tre từ từ mở ra, kèm theo tiếng "rắc rắc", dường như là tiếng trục cổng chuyển động vang lên.

Môi trường phía sau cánh cổng tuy tối tăm, nhưng dưới cặp kính râm của Tề Tiểu Hắc, mọi thứ đều rõ ràng.

Đập vào mắt là những hàng tượng đá mặt người kỳ quái đối diện với họ.

Chúng đều há miệng rộng, mặt tô màu đỏ, thần thái khác nhau.

Tai Tề Tiểu Hắc khẽ động, nghe thấy tiếng bánh răng chuyển động khó hiểu ẩn trong tiếng "rắc rắc", lập tức nhận ra điều chẳng lành.

"Ngự!" Tề Tiểu Hắc hét lớn, phi công trong tay hắn lập tức biến đổi hình thái, hóa thành một tấm khiên lớn cắm xuống đất, che chắn trước người hắn.

Phía sau hắn, tiểu đội Thanh Long và Bạch Hổ đã đứng sẵn đội hình, đồng loạt rút Kim Cương Tán ra.

Bùm bùm bùm!

Một hàng mũi tên độc tẩm thuốc cực độc bắn ra từ những tượng đá mặt người.

Chúng đập vào tấm khiên lớn và Kim Cương Tán, phát ra âm thanh giòn tan rồi lại bị bật xuống đất.

Sau ba lượt mũi tên bắn xong, mộ thất mới khôi phục lại yên tĩnh.

"Thu!" Dưới lệnh của Tề Tiểu Hắc, hai đội mới thu lại Kim Cương Tán.

Tề Tiểu Hắc nhặt một mũi tên lên, làm bằng đồng xanh, quay đầu phân phó: "Thanh Ngũ thu thập mũi tên, làm xét nghiệm độc tính."

“Vâng, Hắc gia.” Thanh Ngũ đeo một chiếc hộp gỗ nhỏ trông như của lang trung tiến đến, bên trong toàn là những lọ sứ nhỏ đủ loại.

Tề Tiểu Hắc lại đi đến trước cổng tre vàng, quét mắt nhìn mấy chục pho tượng đá mặt người kỳ quái đang đối diện với họ, “Thanh Nhất, Bạch Nhất, đến lượt hai ngươi thể hiện rồi.”“Những tượng đá mặt người này không tầm thường, nhất định còn ẩn chứa huyền cơ, ai tìm ra trước, tiểu đội đó sẽ được thưởng mười điểm cống hiến.” Mười điểm cống hiến?

Bạch Nhất lộ ra vẻ động lòng, hiện tại toàn bộ Nhân Bộ đều đang tu luyện Trường Sinh Quyết do Diệp Bạch tự sáng tạo.

Trường Sinh Quyết tổng cộng có năm tầng, và mọi người trong tiểu đội Bạch Hổ của họ cơ bản đều bị mắc kẹt ở tầng thứ hai, đang thiếu điểm cống hiến để đổi Long Hổ Đại Dược đột phá bình cảnh.

Mười điểm cống hiến có thể đổi được năm viên Long Hổ Đại Dược, đủ cho mỗi người trong tiểu đội của họ một viên.

Bạch Nhất tự tin đầy mình nói: “Hắc gia, số điểm cống hiến này tiểu đội Bạch Hổ chúng ta giành chắc rồi.” Tề Tiểu Hắc cười nói: “Tiểu đội các ngươi năm người đều ở đây, tiểu đội Thanh Long thiếu Thanh Tam, chỉ có bốn người, lần này nếu các ngươi lại không thắng, thì đừng nói ta thiên vị nữa.” “Đương nhiên.” Bạch Nhất đến trong tiểu đội, thương lượng nhỏ một lát, rồi dẫn bốn người trong tiểu đội bước vào bên trong cánh cổng tre vàng, tiểu đội Thanh Long thấy vậy, dưới sự dẫn dắt của Thanh Nhất, cũng nhanh chóng theo sau.

Cảnh tượng hai tiểu đội cạnh tranh lẫn nhau là điều Tề Tiểu Hắc rất vui khi thấy.

Huống hồ xét theo cường độ cơ quan vừa rồi, cơ quan bên trong đây dù có mạnh đến đâu cũng sẽ không mạnh đến mức nào, dùng để cho hai tiểu đội luyện tay là thích hợp nhất.

Trong bốn đội của Nhân Bộ, tiểu đội Thanh Long và Bạch Hổ là mạnh nhất, mỗi người trong số họ đều có một sở trường riêng.

Và Thanh Nhất và Bạch Nhất, với tư cách là đội trưởng của hai tiểu đội, lại càng là những người có thiên phú dị bẩm, nếu không dựa vào huyết mạch Trường Sinh của mình, Tề Tiểu Hắc cũng không dám nói có thể ổn định thắng được hai người này.Trong mộ thất phía sau cánh cổng tre vàng, hai đội một trái một phải, tự mình phân tán nhân sự, tranh thủ từng giây từng phút bắt đầu thăm dò các tượng đá kỳ quái.Lúc này trong mê cung, Diệp Bạch dẫn tiểu đội Chu Tước đã được giải cứu dừng lại trước một bức tường gạch xanh cao.

Tại đây, Huyền Nhất phát hiện tín hiệu do Tề Tiểu Hắc để lại.

"Tam gia, ký hiệu là nét bút của Thanh Nhất, chắc là Hắc gia đã tìm thấy tiểu đội Thanh Long." "Như vậy cũng tốt, người không sao là được rồi." Diệp Bạch gật đầu, cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, ý nghĩa của ký hiệu trên tường sau khi giải mã là, muốn đi sâu vào huyệt mộ.

Chẳng lẽ Tề Tiểu Hắc đã tìm ra quy luật biến đổi của mê cung, biết cách xuyên qua mê cung sao?

Diệp Bạch tập trung tinh thần vào bản đồ hệ thống, hiện tại hắn đang ở vị trí hơi phía trên toàn bộ mộ khanh hình chữ C, chỉ cần phá thêm mười mấy bức tường theo đường thẳng, là có thể đến lối vào huyệt mộ được bảo vệ bên trong mê cung.Hiện tại Diệp Bạch lẽ ra phải nhanh chóng đi hội hợp với Tề Tiểu Hắc và họ, nhưng trên bản đồ còn có một khu vực không gian màu đen khiến Diệp Bạch lộ vẻ khó hiểu.

Khu vực này không có bất kỳ bức tường gạch xanh cao hay đá núi nào, cũng nằm trong nội vi mê cung, hơn nữa khoảng cách từ vị trí hiện tại của họ chỉ vài trăm mét.

Diệp Bạch trầm ngâm, hạ quyết tâm, quyết định trước tiên xem thử khu vực không gian này rốt cuộc có huyền bí gì.

Liên tục vượt qua hai bức tường gạch xanh, rất nhanh, Diệp Bạch dẫn mọi người xuyên qua một hành lang rồi đến trước khu vực không gian màu đen.

Đập vào mắt là một vùng đất trũng có kênh nước, giữa kênh nước một khoảnh đất nhô lên, từng gốc tre đen thô ráp mọc chi chít, như rồng đen vậy, thẳng tắp đâm lên vòm hang động, không biết cao bao nhiêu.

"Tam gia, rốt cuộc đây là loại tre gì vậy?" Chu Nhất đứng cạnh Diệp Bạch, thần sắc chấn kinh, không nhịn được hỏi.

Những cây tre đen trước mắt này thô như gốc cổ thụ, lá tre nhỏ dài, giống như tre đen bị biến dị.

"Không biết." Mắt Diệp Bạch lóe lên vẻ thần sắc khó hiểu, những cây tre đen này lớn bất thường, hiển nhiên đã vượt qua giới hạn sinh trưởng bình thường của tre đen.

Truyền thuyết rằng vị quốc vương Dạ Lang Quốc đầu tiên được sinh ra từ cây tre, sau đó lập nên Dạ Lang Quốc, từ đó Dạ Lang Quốc liền lấy tre làm vật tế tự đồ đằng.

Chẳng lẽ đây là tre đen tế tự của Dạ Lang Quốc sao?

Chương 383

Xem ra truyền thuyết không phải là không có căn cứ.

Diệp Bạch mở dị đồng, rừng tre tràn đầy sinh khí, không thấy yêu khí xanh biếc hay khí tử đen, dường như không có gì bất thường.

Tuy nhiên, vẫn cần phải thử xem chất lượng của những cây tre đen này thế nào.Uyên Hồng Kiếm trong tay Diệp Bạch lóe lên, một đạo kiếm quang màu trắng lướt qua trên mặt nước kênh, khuấy động từng đợt gợn sóng.

Sau khi kiếm khí tan đi, chỉ để lại một vết trắng trên cây tre đen.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, độ cứng của những cây tre đen này có chút khác thường a.

Thấy vậy, Chu Nhất mở miệng nói: "Tam gia, hay là để ta dẫn người qua xem thử đi." "Không cần, một mình ta qua là được rồi." Lời vừa dứt, Diệp Bạch đạp chân lên mặt nước, như chuồn chuồn đạp nước vậy, trong khoảnh khắc đã đến vùng tre đen.

Khoảnh đất rừng tre này không lớn, rộng bằng một sân bóng đá nhỏ, nhưng tre đen thô tráng, mọc dày đặc thành một khối, ngay cả khe hở để chui vào cũng không có.

Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn một cái, toàn bộ rừng tre đen thẳng tắp đâm lên tận nóc hang động, không biết cao bao nhiêu.

Nếu không phải nơi đây là phúc địa hang núi, có lẽ những cây tre đen thô tráng này đã sớm vươn ra khỏi mặt đất, lộ ra dưới ánh mặt trời rồi.

Diệp Bạch tìm một khe hở ở phía trên rừng tre, rồi chui vào.

Thấy vậy, Thanh Tam trong số những người ở cửa hành lang

không nhịn được nói: “Mê cung ngoại vi của huyệt mộ này được bố trí theo cục Kỳ Môn Độn Giáp, các ngươi nói rừng tre này có phải cũng là một mê cung nhỏ không, ta từng nghe nói một số cao nhân rất thích làm những thứ kỳ quái, Tam gia vào trong nếu không ra được...” Nhưng lời Thanh Tam còn chưa nói xong đã bị Chu Nhất hung hăng cắt ngang: “Im cái mồm quạ đen của ngươi lại.” “Hung như vậy, ta chỉ lo cho Tam gia thôi mà.” Lúc này Huyền Nhất mở miệng: “Thanh Tam, Đại tỷ đầu nói không sai, ngươi đúng là ngây thơ đáng yêu, rừng tre này không thể là mê cung.” “Ý gì?” “Chúng ta bị kẹt trong mê cung không ra được là vì toàn bộ mê cung có nguồn động lực, nó là vật sống, còn rừng tre đen trước mắt chúng ta mọc dày đặc, hơn nữa còn cắm sâu vào đáy hang đá, dù có muốn di chuyển cũng không thể di chuyển được.” “Trừ khi những cây tre này cũng là vật sống.” Thanh Tam cứng miệng nói: “Vậy vạn nhất những cây tre đen này cũng là vật sống thì sao.” “Tre làm sao có thể là vật sống.” Lời vừa nói được một nửa, Huyền Nhất liền nhanh chóng biến sắc.

Bởi vì khi hắn quay đầu nhìn lại, cái khe hở mà Tam gia vừa chui vào đã biến mất.

Cái này đúng là tự vả mặt.

Những cây tre đen này thật sự là vật sống!Trong rừng tre đen, Diệp Bạch đột nhiên nhận ra mình có chút lỗ mãng, mức độ dày đặc của những cây tre này vượt xa tưởng tượng của hắn, những khe hở còn lại chật hẹp, căn bản không đủ cho một người trưởng thành đi qua.

Lúc này, Diệp Bạch lại nghe thấy tiếng hỏi thăm lo lắng của Chu Nhất và Huyền Nhất từ bên ngoài, hắn lúc này mới nhận ra, rừng tre này dường như có ý thức tự thân, đã phong tỏa đường lui của hắn.

“Thật là thú vị a, vậy thì thử xem thân tre của ngươi cứng hay thủ

đoạn của ta cứng." Sắc mặt Diệp Bạch hơi ngưng trọng, lôi quang trong tay đại tác, tiếng lách tách đánh vào cây tre đen thô lớn gần nhất trước mặt.

Tre đen tuy có chất liệu cứng rắn, nhưng cũng vẫn là loại trúc gỗ, vốn rất sợ nhiệt độ cao.

Dưới sức nóng cháy của Chưởng Tâm Lôi, cây tre đen trước mặt Diệp Bạch lập tức biến thành than cháy.

Tiếp đó Diệp Bạch làm theo cách cũ, rất nhanh đã mở ra một con đường trong rừng tre dày đặc.

Lúc này, rừng tre đen dường như cũng cảm nhận được mối đe dọa, toàn bộ rừng cây rung chuyển bần bật.Họa la la!

Cảm nhận được chấn động từ dưới chân, Diệp Bạch khẽ nhíu mày, niệm khẩu quyết "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn." Vầng sáng vàng nhanh chóng bám vào nửa thân dưới của Diệp Bạch.

Một mầm tre sắc nhọn, phát ra ánh sáng tím đen, vỡ đất mà ra, đâm về phía Diệp Bạch.

"Cang!" Một tiếng, mầm tre đen đâm vào Kim Quang Chú, mầm tre đen khẽ khựng lại, mà uy lực của Kim Quang Chú không suy giảm.

Diệp Bạch rút "Cửu Môn" ra, kim sát chi lực lóe lên, mầm tre đen lập tức bị chém thành hai nửa.

Rừng tre này phản kháng càng dữ dội, trong lòng Diệp Bạch càng tò mò.

Sâu trong rừng tre đen rốt cuộc có thứ gì, đáng để những cây tre đen này liều chết bảo vệ.Ngay khi Diệp Bạch dùng Chưởng Tâm Lôi mở đường, những người Nhân Bộ bên ngoài rừng tre có chút bó tay, trên người họ căn bản không mang theo công cụ nào có thể làm hư hại tre đen.

Chỉ có thể nhìn Diệp Bạch thể hiện thần uy trong rừng tre đen.

Trong rừng tre lúc thì lóe kim quang, lúc thì lóe điện quang màu tím.

"Tam gia, nếu người có chuyện gì thì kêu một tiếng nhé?" Thanh Tam bó tay chịu trói hét lớn.

"Đừng có mà phiền ta!" Diệp Bạch mắng một câu từ bên trong.

Thanh Tam cũng không xấu hổ, nhìn mọi người, cười ha ha: "Tam gia mắng người mà cũng mạnh mẽ như vậy, chứng tỏ bên trong không có nguy hiểm gì, Tam gia một mình có thể chống đỡ được." "Hy vọng là vậy." Huyền Nhất khẽ thở dài.Rừng tre đen này không lớn, Diệp Bạch một đường không biết đã phá hủy bao nhiêu cây tre đen thô tráng, rất nhanh đã đến khu vực giữa rừng tre.

Khu vực này không có bất kỳ cây tre đen nào, chỉ có một bộ xương trắng nửa chôn trong bùn đất.

Y phục trên bộ xương đã mục nát từ lâu, nhưng vẫn mơ hồ nhìn ra là vải gai, vải cát các loại chất liệu.

Chắc là người thời Hán triều nào đó, còn có phải là người Dạ Lang Quốc hay không thì khó nói.

Diệp Bạch nghi ngờ bộ xương trắng này chính là cao nhân bố trí Kỳ Môn Độn Giáp, liền lật tìm trong bùn đất dưới thân nó, hy vọng tìm được thứ gì đó chứng minh thân phận.

Nhưng lúc này, trong bùn đất, một vệt kim quang chợt lóe lên rồi biến mất, như một con giun đất linh hoạt, rút sâu vào trong bùn đất hơn.

Đồng thời, một hàng mầm tre đen sắc nhọn vỡ đất mà ra.

Diệp Bạch xoay người nhảy lên, Chưởng Tâm Lôi trong tay lập

tức đánh mầm tre đen thành tro bụi.

"Tên gia hỏa này, cuối cùng cũng tìm được chính chủ." Ngay sau đó, Uyên Hồng Kiếm lại xuất hiện, dưới sự vung vẩy của Diệp Bạch, mười mấy đạo kiếm quang lóe lên, lớp bùn đất xung quanh bộ xương trắng lập tức thấp đi không ít, bị Diệp Bạch chém bay mất hơn nửa.

Trong lớp bùn đất, một cây tre vàng nhỏ mảnh mai bị buộc phải lộ diện.

Tiểu kim trúc còn muốn trốn, nhưng tốc độ của Diệp Bạch nhanh hơn, trong khoảnh khắc đã dịch chuyển đến trước tiểu kim trúc, Kim Quang Chú hộ thể trong lòng bàn tay, một tay tóm lấy tiểu kim trúc, nhổ nó ra khỏi đất.

Thân tre chỉ có ba đốt, như thân vàng lưu ly, lóe lên ánh kim quang rực rỡ.

Gốc tre cũng có màu vàng sẫm, không ngừng giãy giụa leo bám, có ba phần tương tự với rết và cuốn chiếu.

"Lại là một loài thực vật thành tinh." Sau khi trải qua chuyến đi đến mộ Hiến Vương và Côn Luân Sơn, Diệp Bạch cũng đã có một hiểu biết nhất định về thế giới này.

Nước rất sâu, bề ngoài là một thế giới ma thuật thấp, nhưng những cổ thần như Xà Thần đều từng tồn tại, không phải hư cấu.

Chỉ là theo dòng chảy thời gian, một số bí mật đã bị dòng sông thời gian vùi lấp.

Bây giờ, bất kỳ sự vật nào xuất hiện cũng sẽ không khiến hắn quá kinh ngạc.

Tiểu kim trúc bị Diệp Bạch nắm chặt lấy đầu, không hề cam tâm.

Chỉ thấy thân tre của nó nhanh chóng mọc ra những gai vàng sắc

nhọn, xuyên qua Kim Quang Chú, đâm vào da thịt của Diệp Bạch.

Diệp Bạch nén đau, vận chuyển Chưởng Tâm Lôi hết công suất.

Dưới ánh lôi quang, tiểu kim trúc liên tục kêu thảm thiết, phát ra tiếng kêu như trẻ con.

Chỉ là tiếng kêu này phát ra từ một cây tre vàng, ít nhiều có chút quỷ dị.

Tuy nhiên, cây tre vàng này cũng là một đối thủ cứng cựa, sau khi nếm được vị ngọt của máu thịt Diệp Bạch, thân tre vàng lại mọc ra những gai nhọn dày đặc, chịu đựng lôi quang, muốn hấp thụ máu tươi của Diệp Bạch.

Diệp Bạch làm sao có thể chiều theo nó như vậy, hai tay hợp lại, điện quang màu lôi sáng chói vô cùng.

Tích lý ba lạp!

Chương 384

Hai giây sau, tiểu kim trúc nằm giữa trung tâm lôi quang lập tức tắt thở, mềm oặt trong lòng bàn tay Diệp Bạch.

Thân tre vàng ảm đạm không ánh sáng, mười mấy chiếc lá tre vàng cũng như rụng tóc vậy, bay lả tả rơi xuống.

Diệp Bạch ngẩn ra, chết rồi sao?

Hắn dùng ngón tay gõ gõ, kim trúc bất động.

Chẳng lẽ là giả vờ chết.

Nhưng Diệp Bạch mở dị đồng, cây kim trúc này không chút sinh khí nào, quả thật đã chết.

Diệp Bạch có chút tiếc nuối, một yêu thực vật thành tinh tốt như vậy, lại bị hắn đánh điện chết như thế.

"Ai, nếu ngươi sớm cầu xin tha mạng, ta đã không ra tay tàn nhẫn rồi." Diệp Bạch lẩm bẩm như nói với cây kim trúc đã chết, hắn nghĩ một lát, cuối cùng đặt kim trúc và những chiếc lá vàng rơi xuống vào một chiếc hộp ngọc trắng.

Dù sao đi nữa, cây kim trúc này hẳn là bảo bối quý giá nhất trong rừng tre đen rồi, dù đã chết, thân tre cũng hẳn có công dụng rất lớn.

Hoặc ăn hoặc dùng, đợi mang về thử rồi sẽ biết.Tiểu kim trúc đã chết, toàn bộ rừng tre đen như không có thủ lĩnh, chỉ còn run bần bật, không còn tấn công Diệp Bạch nữa.

Diệp Bạch quét mắt nhìn xung quanh, lại đến trước bộ xương trắng, sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng dưới thân nó, đã tìm thấy một miếng tre bản bị vùi trong bùn đất.

Chất liệu tre bản là tre đen, có thể bảo quản ngàn năm trong đất, có thể thấy chất liệu tre đen này không chỉ cứng rắn mà còn chống mục nát.

Là một loại dược liệu tốt để làm quan tài.

Đợi Diệp Bạch làm sạch bùn đất trên tre bản, mới phát hiện trên đó khắc họa toàn bộ bản đồ huyệt mộ, bao gồm mê cung ngoại vi và huyệt mộ trung tâm.

Viền tre bản còn có mấy chục chữ viết xiêu vẹo, dường như là giải thích nguyên lý biến đổi của mê cung, tiếc là Diệp Bạch không hiểu những chữ này.

Chu Nhất và Huyền Nhất trong Nhân Bộ đều đã học qua chữ Dạ Lang Quốc, lát nữa có thể lấy ra cho họ xem.

Khoảng đất trống trong rừng tre này dường như không còn vật gì khác, Diệp Bạch đặt bộ xương trắng vào không gian, thân hình lật một cái, biến mất tại đây.Rất lâu sau, một cây kim trúc nhỏ hơn từ nơi Diệp Bạch rời đi, thò đầu ra.

Thân hình nó nhỏ hơn, chỉ có một đốt tre vàng, đỉnh có ba chiếc lá tre vàng, theo bước đi lắc lư của nó, như ba lá cờ vàng nhỏ, nhấp nhô trong gió.

Chỉ thấy nó trước tiên như tuần tra lãnh địa vậy, lượn quanh khoảng đất trống trong rừng tre một vòng, sau đó múa tay múa chân nhảy múa tại chỗ.

Đúng lúc tiểu kim trúc đang hưng phấn tột độ, một cái bóng khổng lồ xuất hiện trước mặt nó.

Nó lập tức cứng đờ, không dám nhúc nhích, căn bản không có gan quay đầu nhìn.

Nó co rúm trên mặt đất, ba chiếc lá tre vàng run rẩy nhanh chóng

cho thấy nó sợ chết khiếp.

Diệp Bạch cười cười, cây kim trúc này và cây vừa rồi hoàn toàn là hai tính cách a, một thì nhát gan như vậy, một thì thà chết không khuất phục.

Ngay sau đó, tiểu kim trúc đã bị đánh ngất xỉu, mất đi tri giác.Sau khi ra khỏi rừng tre đen, trên người Diệp Bạch có thêm một chiếc ba lô màu đen, bên trong đang bó chặt tiểu kim trúc bị trói năm hoa.

"Tam gia, người cuối cùng cũng ra rồi." Mọi người Nhân Bộ đón lại.

"Không sao rồi, mau tìm Hắc gia đi." Diệp Bạch không giải thích nhiều với mọi người, nhanh chóng rời khỏi nơi này.Lúc này, trong thạch thất phía sau cánh cổng tre vàng, mấy chục tượng đá mặt người đã bị phá tan tác khắp nơi.

Tổng cộng có ba mươi sáu tượng đá mặt người, phân bố ở các vị trí khác nhau trong thạch thất.

Bên trong vẫn ẩn chứa mũi tên độc cực mạnh có thể bắn ra, chỉ cần người vào thạch thất dẫm phải thiết bị cảm ứng trên sàn nhà, tượng đá mặt người sẽ xoay hướng, bắn ra mũi tên.

Tuy nhiên, loại cơ quan này đối với tiểu đội Thanh Long và Bạch Hổ mà nói, không có uy hiếp lớn.

Chưa đầy nửa canh giờ, tiểu đội Bạch Hổ đã dẫn đầu phá hủy hầu hết các tượng đá mặt người.

"Tiểu đội Bạch Hổ lần này thắng thế hơn một chút." Tề Tiểu Hắc lạnh lùng tuyên bố.

"Hắc gia, thắng là thắng, sao lại gọi là thắng thế hơn một chút." Bạch Nhất bất mãn nói.

Lúc này, Bạch Nhị khẽ khuyên nhủ: "Bạch Nhất, nói ít thôi, tiểu đội Thanh Long thiếu một người, chúng ta thắng không vẻ vang." "Xì, họ thiếu người đâu phải do chúng ta làm." Sắc mặt Tề Tiểu Hắc hơi lạnh, cái Bạch Nhất này đúng là thích tranh cường hiếu thắng a.

Tuy nhiên, hắn lại thích quản giáo những kẻ cứng đầu, vì hắn trước đây cũng là kẻ cứng đầu.

Bạch Nhị mặt mày khổ sở, nhìn thần tình của Hắc gia, liền biết, đợi ra ngoài rồi, tiểu đội Bạch Hổ của họ có chuyện để chịu đựng rồi.Lúc này, Diệp Bạch dẫn Huyền Nhất và Chu Nhất cùng những người khác bước vào.

"Tam gia cũng xuống rồi, Tam gia không phải ở Trường Sa sao?" "Chúng ta ở dưới này lâu như vậy, Tam gia sao có thể ngồi yên được." Người của tiểu đội Thanh Long và Bạch Hổ trước tiên có chút bất ngờ, rồi vội vàng vây lại.

"Chào Tam gia!" Diệp Bạch gật đầu: "Các ngươi vừa rồi đang thảo luận gì vậy, ồn ào thế?" Thanh Nhất tiến lên mở miệng nói: "Tam gia, vừa rồi tiểu đội Bạch Hổ thắng chúng ta, Hắc gia đã thưởng mười điểm cống hiến." "Chuyện tốt a, tiểu đội Bạch Hổ khó lắm mới thắng một lần." Bạch Nhất oán hận nhìn Diệp Bạch một cái, người khác nói họ yếu, nàng không thể nhẫn nhịn, nhưng lời đó là Tam gia nói, thì lại là một chuyện khác.

Đối với Diệp Bạch mà nói, hai tiểu đội có tính cạnh tranh là chuyện tốt, còn về mâu thuẫn nảy sinh trong quá trình cạnh tranh, hắn tuyệt nhiên không muốn quản, đó đều là chuyện của Tề Tiểu Hắc.

Diệp Bạch nhìn đồng hồ, ước tính quãng đường còn lại rồi nói: "Thời gian muộn rồi, mọi người cứ nghỉ ngơi một đêm ở đây đi, sáng mai lại xuất phát." "Vâng." Mọi người đồng thanh đáp, lấy ra thiết bị làm nóng và thức ăn trong ba lô, bốn tiểu đội mỗi người một nồi.

Diệp Bạch dẫn Tề Tiểu Hắc đến tiểu đội Huyền Vũ, cùng Huyền Nhất và Huyền Nhị cùng nhau ăn, đương nhiên cũng vũ lộ quân triêm, đánh thu phong ở ba tiểu đội còn lại.

Buổi tối, Chu Nhất và Huyền Nhất hợp lực nghiên cứu miếng tre bản mà Diệp Bạch lấy ra từ rừng tre đen.

Theo họ nói, văn tự trên đó quả thật giảng giải huyền bí vận hành của mê cung, nhưng một chữ đơn lẻ lại có nhiều nghĩa, giống như văn ngôn văn bản nâng cấp, rất khó phiên dịch.

Ngay cả khi có tài liệu Dạ Lang Quốc để đối chiếu tham khảo, nếu muốn phiên dịch toàn bộ ra thì ít nhất cũng cần một tháng.

Như vậy, Diệp Bạch liền vứt miếng tre bản cho hai người, để hai người từ từ nghiên cứu.Một đêm sau, mọi người dưỡng sức đầy đủ, lại một lần nữa khởi hành xuất phát.

Sau thạch thất, là ba lối hành lang thông đến các hướng khác nhau, Diệp Bạch từ bản đồ hệ thống biết được, ba lối hành lang đều có thể đến được chủ mộ thất cuối cùng, nhưng cần thời gian khác nhau.

Hành lang giữa, đường ngắn nhất, cũng tiết kiệm thời gian nhất, Diệp Bạch liền chọn hành lang giữa.

Lối hành lang này được lát bằng sàn đá, hai bên tường khắc có điêu khắc và cảnh tế tự Dạ Lang Quốc.

Dường như là một nhóm người mặc y phục kỳ lạ, vây quanh một cây tre nhảy múa, sau đó nô lệ bị áp giải lên, đóng đinh vào cây tre.

Cảnh tượng có chút huyết tinh, xem ra Dạ Lang Quốc từng thịnh hành tế tự người sống.

Chu Tứ của tiểu đội Chu Tước ôm một chiếc máy ảnh nặng nề, chụp ảnh từng thứ được ghi lại trên tường.Lối hành lang này có cơ quan bẫy sập và chông độc, Thanh Nhất và Bạch Nhất song song tiến

lên, dưới sự hợp tác ăn ý, rất nhanh đã tháo gỡ cơ quan.

Lối hành lang không dài, chỉ khoảng trăm mét.

Cuối hành lang là một cánh cổng tre màu đen, trên cổng khắc một bức tranh Trúc Vương xuất sinh.

Trúc Vương chính là Dạ Lang Vương.

Truyền thuyết Trúc Vương hưng khởi từ thủy độn, sinh ra từ ba đốt tre lớn.

Sách sử cũng có nhiều ghi chép, sớm nhất được thấy trong 《 Hoa Dương Quốc Chí 》, khi Phạm Diệp biên tu 《 Hậu Hán Thư 》 lại trích dẫn câu chuyện này.

Chương 385

Bức tranh Trúc Vương xuất sinh trước mắt này và ghi chép trong sử sách có nhiều điểm khác biệt, mọi người xem đến mê mẩn, vậy mà không một ai đi đẩy cánh cổng tre trước.

Chu Nhất gọi Chu Tứ lại nói: "Tứ muội, chụp nhiều tấm bức tranh này vào, phu nhân thích nghiên cứu cái này nhất." Diệp Bạch nhìn nàng một cái, không nói nhiều.

Tiếp đó, Tề Tiểu Hắc tiến lên, tai kề vào mép cổng tre, nhẹ nhàng đẩy cánh cổng tre ra.

Một luồng khí lạnh ập đến.

Nhưng không có tiếng cơ quan dị thường, không khí cũng không có vấn đề gì, Tề Tiểu Hắc ra dấu hiệu, ý là an toàn.

Tiểu đội Thanh Long và Bạch Hổ một trái một phải, tiềm nhập vào mộ thất.

Hai chiếc đèn pin mạnh được họ đặt trên tường, chiếu sáng căn thạch thất âm u này.

Chỉ thấy trong thạch thất hình vòm tròn bày bảy chiếc quan tài tre đen, bên ngoài quan tài có thổ quách, nối liền bằng khóa đuôi én, tựa như Thất Tinh Trúc Quan.

Cái gọi là Thất Tinh Quan thực ra là dùng một loại đất tam hợp quách xung quanh quan tài bằng phương pháp đặc biệt, không phải là loại thường thấy.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, Thất Tinh Quan quả thật là một hình thức táng lễ của vương tộc thời cổ đại, nhưng chỉ là một phong tục táng lễ trên đại địa Trung Nguyên.

Dạ Lang Quốc không thể dùng phương thức táng lễ này.

Hơn nữa, căn thạch thất này còn không phải là chủ mộ thất, sao lại đột nhiên xuất hiện Thất Tinh Quan.

Phải biết rằng, truyền thuyết Thất Tinh Quan rất tà môn, ngụ ý điềm bất lành, người trộm mộ gặp Thất Tinh Quan, phần lớn sẽ gặp chuyện quái dị.

Nói đến đây, đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Bạch gặp Thất Tinh Quan.Lúc này, Huyền Nhất đã tìm thấy góc đông nam, ngoan ngoãn thắp một cây nến thăm mộ.

"Tam gia, có mở quan không?" "Tắt nến đi, không mở." Diệp Bạch có một quy tắc khi xuống mộ, trừ khi là quan tài chứa phúc đại và bảo hòm, nếu không hắn sẽ không dễ dàng mở ra.

Thất Tinh Quan này được đặt giữa đường đi, vừa nhìn đã biết là thủ đoạn chặn đường mà chủ mộ thiết lập.

Ai biết mở ra sẽ nhảy ra cái thứ quỷ quái gì.

Tuy Diệp Bạch không cần phải sợ, nhưng có thể không gây chuyện thì không gây chuyện, đây là nguyên tắc sống còn của Diệp Bạch.

Huyền Nhất ngẩn ra, cũng không dám hỏi vì sao, tiến lên lại thổi tắt nến thăm mộ, nhét lại vào ba lô.

Diệp Bạch đi thẳng qua Thất Tinh Trúc Quan, mọi người cũng nối gót theo.

Tề Tiểu Hắc dặn dò: "Đều cẩn thận một chút, đừng dẫm phải cơ quan." Ra khỏi thạch thất có Thất Tinh Trúc Quan, Thanh Nhất lại gần Tề Tiểu Hắc nói: "Hắc gia, nhiệt độ trong thạch thất vừa rồi quá thấp, có chút khác thường." "Đừng bận tâm chuyện này, Tam gia có suy nghĩ của riêng mình." Đoạn đường phía sau là một hành lang dài,

hai bên hành lang cách vài bước đường lại có điêu khắc chim đá cổ dài.

Lần này, người thiết kế để lại cạm bẫy là cát lún và khí độc.

Khi cơ quan bị kích hoạt, miệng chim bên trái phun khí độc, miệng chim bên phải phun cát lún.

Nếu là đạo mộ tặc bình thường, gặp phải loại cơ quan không thể giải này chỉ có thể đứng yên chờ chết.

Nhưng Nhân Bộ phản ứng nhanh chóng, ngay thời điểm cơ quan bị kích hoạt.

Diệp Bạch còn chưa ra tay, Thanh Nhất đeo mặt nạ chống độc đã phá hủy một bức tường, tìm thấy trung tâm cơ quan.

Chỉ thấy hắn rút Kim Cương Tán trên lưng ra, cắm vào trục bánh răng đang chuyển động, chấm dứt hoạt động của cơ quan.

Sau lối đi cơ quan, chính là chủ mộ thất của ngôi mộ này, cũng là nơi cất giấu bảo rương bạc.

Đẩy cánh mộ môn lớn ba trượng làm từ gạch xanh và đá của chủ mộ thất, mọi người lần lượt bước vào không gian bên trong.

Nơi đây là một chủ mộ thất hình vuông rộng rãi, ba cột đá chống đỡ trọng lượng, trên đài cao bằng đá xanh, một cỗ quan quách màu vàng kim được đặt ở chính giữa.

Bốn phía tường mộ thất khắc họa sự tích cuộc đời của mộ chủ, Diệp Bạch chỉ lướt qua, vị mộ chủ này hẳn là một vị quân chủ nào đó của Dạ Lang quốc đời trước, nhưng cụ thể là vị quân chủ nào thì hiện tại vẫn chưa thể phán đoán, dù sao đi nữa, trong nước tài liệu và điển tịch liên quan đến Dạ Lang quốc còn lưu giữ lại cực kỳ ít ỏi.

Diệp Bạch bước lên đài cao đá xanh, tay phải vuốt ve cỗ quan

quách màu vàng kim.

Quan quách làm từ trúc đen, chỉ là bên ngoài được quét một loại thuốc nhuộm vàng kim đặc biệt.

"Huyền Nhất, đi góc đông nam, thắp nến chá lên." "Được rồi, Tam gia." Lúc này Bạch Nhất tiến tới: "Tam gia, bây giờ khai quan sao?" "Khai!" Diệp Bạch thốt ra một chữ, liền xuống đài cao, để Bạch Nhất, Thanh Nhất và những người khác thi hành.

Lần này Diệp Bạch chẳng có kiêng kỵ gì, chỉ cần là quan quách ẩn chứa bảo rương, cho dù là mộ Thiên Vương Lão Tử hắn cũng phải khai.

Nắp quan quách màu vàng kim được niêm phong bằng tùng chá, Bạch Nhất dùng chủy nhận rạch mở xong, gọi thêm hai người, hợp lực lật nắp quan tài lên.

Một mùi thối rữa nồng nặc từ trong quan tài tỏa ra.

Bạch Nhất ghé đầu nhìn một cái, nói với Diệp Bạch: "Tam gia, bên trong đã thối rữa rồi, sẽ không có xác chết vùng dậy đâu." Diệp Bạch lúc này mới đi tới, nhìn vào trong quan quách.

Quả đúng như Bạch Nhất đã nói, thi thể mộ chủ đã hoàn toàn phân hủy, chỉ còn lại bộ hài cốt đen kịt.

Đồ tùy táng thì khá phong phú, gồm đồ gốm sứ, đồ trang sức vàng bạc, một đống lộn xộn.

Điểm đặc biệt duy nhất là mộ chủ nhân đội một cái chum sành bằng kim loại lên đầu, trông khá buồn cười.

Mọi người cũng không thấy kỳ lạ, kiểu đội chum sành này dường như là tập tục hạ táng của Dạ Lang quốc.

Diệp Bạch lấy bảo rương bạc xong, lại sai mọi người lấy đi

những vật tùy táng có giá trị, còn những thứ không giá trị nhưng có giá trị nghiên cứu thì để lại trong mộ huyệt.

Mọi người tản ra khắp nơi, ai làm việc nấy.

Diệp Bạch gọi Bạch Nhất tới trước mặt, bảo Bạch Nhất mở bình nước, rửa tay cho hắn.

Bạch Nhất gãi đầu, không hiểu Tam gia nhà mình có ý gì, chẳng lẽ vừa rồi chạm vào quan quách thấy xúi quẩy nên muốn rửa tay?

Hắn vừa đổ nước, vừa nghe Diệp Bạch nhắm mắt lẩm bẩm mấy lời như Đạo gia Thiên Tôn gì đó.

Diệp Bạch mở mắt, trừng hắn một cái: "Nhìn gì, chuyện này không đến lượt ngươi, đi làm việc của ngươi đi." "Ồ." Đợi Bạch Nhất đi rồi, Diệp Bạch mới đặt tâm thần vào hệ thống.

Hắn giờ đây coi như là người trong Đạo gia, sau khi bái Tam Thanh, vận khí hẳn sẽ không tệ chứ.

Dù nghĩ vậy, nhưng Diệp Bạch vẫn có chút kích động, bảo rương bạc a, đây vẫn là cái đầu tiên trong năm năm qua.

Theo bảo rương bạc được mở ra, hệ thống cũng nhảy ra lời nhắc vật phẩm. [Thượng phẩm Mộc Linh Thạch: Đến từ thế giới Phàm Nhân Tu Tiên truyện, chứa Mộc Linh Khí bản nguyên, tiền tệ giao dịch của tu sĩ cấp cao, cách sử dụng đa dạng, đề nghị Túc chủ tự mình khai thác.] Ôi chao, lại là đồ của thế giới Phàm Nhân, đáng tiếc chỉ là một khối linh thạch.

Diệp Bạch có chút thất vọng, đã là thế giới tu tiên rồi, không cho hắn mấy loại công pháp tu tiên thì thật không hợp lý a.

Lần trước là dược liệu luyện khí Canh Kim, đến nay vẫn chưa tìm được cách dung hóa, lần này lại là một khối linh thạch thượng phẩm, làm sao để sử dụng vẫn phải tự mình thử nghiệm.

Diệp Bạch lấy Mộc Linh Thạch ra, to bằng nắm tay, phát ra vầng sáng xanh lam, như thủy tinh phát quang.

Chương 386

Sau khi sờ nắn một hồi, Diệp Bạch cũng không cảm thấy Mộc Linh Thạch này có gì đặc biệt, hơn nữa hắn truyền chân khí vào trong cũng chẳng có phản ứng gì.

Có lẽ thứ này cần người tu tiên mới có thể dẫn xuất linh khí bên trong.

Diệp Bạch đành phải cất Mộc Linh Thạch trở lại không gian, đợi sau này mới nghiên cứu công dụng của nó.

Một đoàn người ở trong chủ mộ thất lục lọi, nửa giờ sau, lại dùng tùng chá phong kín quan tài, rồi đóng cửa đá mộ thất, rời khỏi nơi này.

Mọi người theo lối đi cơ quan trở về đường cũ, nhưng khi Diệp Bạch tiến gần đến mộ thất đặt thất tinh quan trúc, hắn đột nhiên dừng bước.

Hắn cảm nhận được có điều dị thường trong mộ thất phía trước.

Diệp Bạch không khỏi thở dài một hơi.

Quả nhiên, có vài thứ cho dù muốn tránh cũng vẫn không tránh được.

Đã các ngươi nhất định muốn phá quan mà chết, vậy thì đừng trách ta không lưu toàn thây cho các ngươi.

"Đều cẩn thận một chút." Diệp Bạch dặn dò một câu, dẫn mọi người bước vào mộ thất thất tinh quan.

Vừa bước vào đạo thất, Thanh Nhất, Bạch Nhất và những người khác lập tức cảnh giác.

Bởi vì cả mộ thất không chỉ âm lạnh, tràn ngập mùi thi thối, mà

bảy cỗ quan tài xếp theo Thất Tinh đều đã bị mở ra.

Nắp quan tài đều vỡ tan tành, nhìn vết tích, là do thứ xác chết vùng dậy từ bên trong phá nát.

Diệp Bạch sắc mặt không đổi, mở dị đồng quét một lượt, thấy trên nóc mộ thất có bảy con ác thi hình người bốc lên tử khí đen.

Bảy vật xác chết vùng dậy này trông quái dị, tứ chi cắm vào nóc mộ.

Đầu chúng to lớn, mặt đầy thịt thối, răng nanh dài dị thường, nhìn kỹ thì khá giống với những tượng đá mặt người bên ngoài.

Những người của Nhân Bộ theo ánh mắt Diệp Bạch nhìn tới, cũng thấy bảy con ác thi này, không khỏi lộ vẻ kinh hãi.

Dưới sự dẫn dắt của Tề Tiểu Hắc, bọn họ cũng đã đào không ít cổ mộ, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải bảy con xác chết vùng dậy cùng một lúc.

Hơn nữa, bảy con ác thi này, mỗi con dường như đều không hề đơn giản, trông khó đối phó hơn nhiều so với những thây mục tóc trắng thường thấy.

"Tam gia, hay là ngài lùi về sau một chút." Chu Nhất đứng chắn trước Diệp Bạch nói.

"Ta còn chưa cần ngươi bảo vệ." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, lại nói với mọi người: "Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, mỗi tiểu đội phụ trách giải quyết hai con, con còn lại thì giao cho Hắc gia đi." Huyền Nhất thấy không có phần việc của mình, không kìm được nói: "Tam gia, chúng ta thì sao?" "Hai ngươi bảo vệ ta." Huyền Nhất và Huyền Nhị nhìn nhau, cười khổ, với thân thủ của Tam gia mà còn cần bọn họ bảo vệ sao.

Thấy mọi người vẫn chưa hành động, Diệp Bạch nói: "Chúng nó

không động thủ là muốn ăn thịt, các ngươi không động thủ muốn làm gì?

Đừng lãng phí thời gian, động thủ đi." Diệp Bạch lười biếng không muốn trì hoãn nữa, hắn muốn xem các tiểu đội của Nhân Bộ thực lực rốt cuộc thế nào, những năm huấn luyện này rốt cuộc có bao nhiêu tiến bộ.

Bảy con ác thi này, mỗi con đều có thực lực gần bằng xác sống Hắc Thủy Thành, tính là đỉnh phong nhị đẳng, một con thì còn đỡ, nhưng đối phó hai con, cho dù là tiểu đội Thanh Long mạnh nhất cũng không dám nói chắc thắng.

Dùng để kiểm tra thực lực các tiểu đội, vô cùng thích hợp.

Còn về con để lại cho Tề Tiểu Hắc, đó cũng là Diệp Bạch muốn xem Tề Tiểu Hắc từ sau khi đại thù được báo, có lười biếng hay không, có lơi là luyện võ công không.

Nếu Tề Tiểu Hắc ngay cả một con ác thi cũng không hạ được, sau này chức chấp chưởng giả Nhân Bộ này cứ đổi người khác đi, kẻo làm mất mặt hắn.

Sau khi Diệp Bạch quát mắng, Thanh Nhất của tiểu đội Thanh Long dẫn đầu ra tay, chỉ thấy hai thanh phi đao nhanh chóng bay về phía hai con ác thi trên nóc tường.

"Gào!" Nhưng đám ác thi gầm rít một tiếng, đồng thời nhảy xuống bốn con, thấy vậy, tiểu đội Bạch Hổ nhanh chóng xông lên, phá vỡ đội hình ác thi, tách ra hai con, giải tỏa áp lực cho tiểu đội Thanh Long.

Ba con ác thi còn lại cũng bị tiểu đội Chu Tước và Tề Tiểu Hắc chia nhau.

Không gian mộ thất này không quá lớn, bảy con ác thi, mười mấy người sống quấn quýt vào nhau, hỗn loạn vô cùng.

Tuy rằng mọi người cũng muốn chia cắt chiến trường, từng con một giải quyết ác thi.

Nhưng khi thực sự đánh nhau, không phải sức người có thể làm chủ.

Ác thi chạy loạn xạ, thế công của ba tiểu đội không hề có chút đội hình nào.

Lúc này, một con ác thi do tiểu đội Chu Tước phụ trách dường như đã nhắm vào ba người Diệp Bạch, chỉ thấy nó chộp lấy thời cơ trống trải, xông thẳng tới.

Huyền Nhất và Huyền Nhị lập tức giương Kim Cương Tán ra, đẩy con ác thi đó trở lại.

Chu Nhất nhân cơ hội này, lập tức lấy ra Xoan Thiên Tác chế phỏng, tròng vào đầu ác thi, sau đó phối hợp với những người khác trong tiểu đội Chu Tước, treo con ác thi này lên đỉnh xà ngang đá, chuẩn bị tập trung hỏa lực giải quyết con còn lại trước.

Thấy vậy, Diệp Bạch mỉm cười thờ ơ, Chu Nhất nha đầu này khá thông minh.

Diệp Bạch lại chuyển ánh mắt sang Tề Tiểu Hắc.

Tề Tiểu Hắc không dùng phi công, mà cầm Kháng Long Giản đập mạnh vào con ác thi mình phụ trách.

Con ác thi kia không ngừng gầm thét, bị đập đến không chút sức chống cự, bị dồn vào góc chết của mộ thất, cuối cùng lại bò lên nóc tường.

Tề Tiểu Hắc đâu thể để nó toại nguyện, đạp lên quan quách, bay người một cái, một côn lại quật con ác thi xuống, sau đó chặn ở góc chết, một trận đập dữ dội.

Con ác thi này vô cùng thê thảm, gầm thét liên hồi, dịch đen văng tung tóe, đầu cốt bị đập mất một mảng lớn, trông chẳng ra hình người.

Cú côn cuối cùng của Tề Tiểu Hắc, trực tiếp đập gãy xương sống ác thi, đầu và thân thể lìa ra.

Đến đây, Tề Tiểu Hắc mới thở ra một hơi đục, hắn quay đầu nhìn Diệp Bạch một cái, khiêu khích nhướn nhướn cặp kính râm đen.

Diệp Bạch thầm lặng giơ ngón cái lên cho hắn, trong lòng lại vô cùng hài lòng, đây mới là khí thế của giáo quan Nhân Bộ.

Bên Tề Tiểu Hắc là xong sớm nhất, còn bên tiểu đội Chu Tước năm người hợp lực đối phó một con ác thi trước, tiến độ cũng không chậm.

Con ác thi kia đã bị bọn họ đổ dầu hỏa, trói bằng xích sắt, đang giãy giụa trong biển lửa.

Còn trận doanh của tiểu đội Thanh Long và Bạch Hổ thì dường như vẫn còn chút hỗn loạn, nói là bọn họ đối phó ác thi, chi bằng nói là bốn con ác thi đang đuổi theo bọn họ chạy.

Sau một hồi hỗn chiến, đã không còn phân biệt được hai con ác thi nào là của tiểu đội nào phụ trách.

Ác thi đao thương bất nhập, thân không đau đớn, rất khó dùng sức mạnh để đánh chết, những trường hợp dùng sức mạnh đập chết như Tề Tiểu Hắc là rất ít.

Thấy tiểu đội Chu Tước bên cạnh đều đang giải quyết con ác thi thứ hai, lúc này, Thanh Nhất vô cùng quả quyết lấy ra bình sứ nhỏ màu trắng trong ba lô, gọi là Trừ Tà Huyết.

Trong bình sứ chứa chính là huyết dịch đã pha loãng của Diệp Bạch, lại trộn lẫn một số vật chất, hiện lên màu đỏ thẫm, có giá trị

mười điểm cống hiến trong Cửu Môn.

“Mọi người câu giờ cho ta, Lão Tam, đao!” Thanh Tam vội vàng rút trường đao sắc bén trên lưng, ném cho Thanh Nhất.

Thanh Nhất nhận lấy đao xong, nén vẻ đau lòng, phết một lượng lớn Trừ Tà Huyết trong bình sứ lên lưỡi đao.

Chương 387

Chính lúc này, một con ác thi thoát khỏi sự trói buộc, há cái miệng đầy răng nanh nhuốm máu xông tới.

Đến hay lắm!

Thanh Nhất sắc mặt hơi ngưng trọng, ổn định tâm thần, tay nâng đao chém xuống.

Vút!

Mọi người chỉ thấy đao quang lóe lên, con ác thi kia trong khoảnh khắc đầu lìa khỏi thân, ngã vật xuống đất.

Nơi cổ dính dịch đỏ thẫm còn bốc lên khói đen xì xì.

Thanh Nhất mừng rỡ, khi xưa đổi Trừ Tà Huyết ở chỗ Cửu Môn, Hắc gia nói đó là bảo bối có thể đối phó âm tà chi vật, hắn còn bán tín bán nghi.

Bây giờ xem ra, quả nhiên là bảo bối.

Chỉ là mẹ nó hơi đắt, một lọ nhỏ chỉ đủ dùng một lần, mười điểm cống hiến cứ thế mà bay.

Dịch đỏ thẫm trên lưỡi đao còn lại không ít, Thanh Nhất lại cầm đao xông về phía con ác thi thứ hai.

Bảy con ác thi đều có thần trí không hề thấp, thấy huynh đệ nhà mình bị một đao chém chết, con ác thi này kinh hãi, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhưng những người còn lại của tiểu đội Thanh Long sao có thể để nó chạy thoát, hai người cầm một sợi xích sắt, trói chặt hai chân ác thi.

Thanh Nhất tiến lên một đao, lại lần nữa kết liễu một con ác thi.

Trong ba tiểu đội, không ngờ tiểu đội Thanh Long lại là người hoàn thành nhiệm vụ sớm nhất.

"Tam gia, may mắn không làm nhục mệnh." Thanh Nhất dẫn bốn người tiến lên.

"Không tệ, tuy rằng mượn ngoại vật, nhưng có đầu óc, không như tên ngốc kia." Diệp Bạch không kìm được mắng, có ý chỉ.

Thanh Nhất theo ánh mắt Diệp Bạch nhìn về phía tiểu đội Bạch Hổ.

Năm người Bạch Nhất chia thành hai tiểu đội, Bạch Nhất, Bạch Nhị đối phó một con ác thi, ba người còn lại hợp lực đối phó một con khác.

Cả hai bên thế lực ngang nhau, không phân thắng bại.

Nhưng ác thi thể lực dồi dào, nếu đối kháng lâu dài, tiểu đội Bạch Hổ vẫn là bên chịu thiệt.

Nếu bọn họ không nghĩ ra cách giải quyết ác thi, sớm muộn gì cũng sẽ thua.

Lúc này Bạch Nhị không kìm được nói: "Bạch Nhất, điểm cống hiến của ngươi không ít, chẳng lẽ không đổi mấy bảo bối nào trong tay sao." Bạch Nhất cũng có nỗi khổ khó nói, nếu nói về điểm cống hiến, hắn kiếm không ít hơn Thanh Nhất, có điều, hắn đều tích trữ lại, muốn giữ để đổi tầng thứ nhất của Kim Nhạn Công.

Năm đó Tam gia trên vách núi dựng đứng bay lượn thẳng lên, trình diễn Kim Nhạn Công cho bọn họ xem, khiến hắn nhìn mà hoa cả mắt, vẫn luôn ghi nhớ.

Nhưng chỉ riêng tầng thứ nhất của Kim Nhạn Công đã cần năm

mươi điểm cống hiến, hắn đến nay mới tích lũy được ba mươi lăm điểm, còn kém xa.

Thấy tiểu đội Chu Tước bên cạnh sắp giải quyết xong con ác thi thứ hai, Bạch Nhất càng thêm sốt ruột.

Tam gia đang ở bên cạnh xem, nếu biểu hiện kém, chẳng phải là mất mặt sao.

Chẳng lẽ phải mượn thanh đao dính Trừ Tà Huyết vừa rồi của Thanh Nhất sao, không được, thế chẳng phải thừa nhận tiểu đội Bạch Hổ của chúng ta yếu hơn Thanh Long một bậc sao.

Bạch Nhất nóng lòng, thêm vào tư lự lung tung, một chiêu bất cẩn, Kim Cương Tán bị ác thi đánh rơi xuống đất.

"Gào!" Trong khoảnh khắc, Bạch Nhất liền bị ác thi vồ ngã xuống đất.

Thấy vậy, Tề Tiểu Hắc không thể ngồi yên, đá thanh đao của tiểu đội Thanh Long đến bên cạnh Bạch Nhị.

Bạch Nhị cầm đao xong, chém mạnh một nhát, đầu cốt ác thi lìa ra, máu thối đen văng tung tóe, bắn đầy mặt Bạch Nhất.

"Cảm ơn huynh đệ." Bạch Nhất nhanh chóng đứng dậy, nhìn vết thương bị cắn trên ngực, lấy giải độc đan và xích đan ra uống.

Xích Đan có thể hạ thấp nhịp tim, ngăn chặn thi độc công tâm, giải độc đan thì là bí chế, có chút bột phấn mai rùa lột xác, có thể giải hầu hết các loại kỳ độc.

Trong Ám Bộ, có một số bảo bối cần đổi bằng điểm rõ ràng, nhưng những thứ bảo mệnh thì Diệp Bạch luôn cung cấp miễn phí.

"Đừng cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn Hắc gia và Thanh Long bọn họ đi." Bạch Nhị đưa đao vào tay Bạch Nhất rồi nói: "Còn

một con nữa, giao cho ngươi đấy." Bạch Nhất nhìn về phía con ác thi cuối cùng, trong mắt tràn đầy sát ý, quát lớn: "Huynh đệ, tản ra, để ta làm!" Ba người của tiểu đội Bạch Hổ lập tức tản ra, Bạch Nhất cầm đao nhắm vào cổ ác thi toàn lực chém mạnh, nhưng cảnh tượng không như hắn tưởng tượng, ác thi đầu không lìa khỏi thân.

Mà là một tiếng "cạch", đao kẹt vào xương cứng và thịt thối cứng rắn của ác thi, không chém vào được, cũng không rút ra được.

Hóa ra là Trừ Tà Huyết trên lưỡi đao sau khi liên tục chém ba con ác thi đã sớm dùng hết rồi.

Ác thi trừng cặp mắt trắng dã như đồng tử, bỗng nhiên nổi giận, chết dí nhìn chằm chằm Bạch Nhất.

"Mẹ kiếp, ngươi dọa ta à?" Gió vuốt mang theo mùi hôi thối nồng nặc vỗ thẳng vào mặt.

Một đao vừa rồi đã dùng quá nhiều sức của Bạch Nhất, hắn căn bản không có thời gian phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn móng vuốt đen sắc bén càng ngày càng gần.

"Bạch Nhị lão đệ a, ngươi hại ta thảm rồi." Trước khi chết, Bạch Nhất chợt lóe lên ý nghĩ không cam lòng.

Thấy vậy, Diệp Bạch cuối cùng cũng không kìm được ra tay.

Sau khi nhập vi cùng với Điện Quang Thần Hành Bộ vừa nhập môn, dường như nhanh đến cực hạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch Nhất chỉ cảm thấy bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm một người, nhanh đến mức thần kinh thị giác của hắn còn chưa kịp phản ứng.

"Ầm!" Khi mở mắt ra lần nữa, con ác thi trước mắt Bạch Nhất đã bị đập nát vào tường mộ thất, tạo thành một hình người lõm sâu vào.

“Tam gia.” Diệp Bạch không đáp lời hắn, thuận thế cướp lấy trường đao, hung hăng ném đi.

Một tiếng “phập”, trường đao xuyên thủng xương sống cổ ác thi, cắm sâu vào tường mộ thất.

Cả thanh trường đao, chỉ còn cán đao lộ ra ngoài, có thể thấy Diệp Bạch dùng lực đạo không hề nhỏ.

Bảy con ác thi đều đã chết, Diệp Bạch nhìn mọi người nói: “Biểu hiện vừa rồi của các ngươi chính các ngươi rõ nhất, ta cũng không bình luận nhiều, có công thì thưởng, có lỗi thì phạt.” “Huyền Nhất, Huyền Nhị theo ta, Tề Tiểu Hắc xử lý hậu sự!” Diệp Bạch nói xong câu đó, lạnh lùng bỏ đi.

Đợi Diệp Bạch đi rồi, Bạch Nhất méo mặt, biết lần này mình đã làm mất mặt đến cùng cực.

Những người khác cũng không có tâm tình tốt, lần này bọn họ biểu hiện cũng không được như ý, dự đoán sau này huấn luyện sẽ phải tăng gấp đôi.

“Còn đứng đờ ra làm gì, thiêu xác chết phục hồi quan quách!” Tề Tiểu Hắc dặn dò một câu, trên mặt không nhìn ra hỉ nộ.

Mọi người thiêu xong bảy con ác thi, vây quanh chỗ thanh trường đao bị Diệp Bạch cắm vào tường.

“Hắc gia, đao rút không ra!” Thanh Tam đáng thương nói, đây là bảo đao hắn đặt làm ở chỗ Mặc Vũ của Cửu Môn, tốn tận ba điểm cống hiến lận.

“Chút chuyện nhỏ này cũng không làm xong.” Tề Tiểu Hắc đi đến chỗ trường đao, đá vào tường một cước, hai tay nắm lấy cán đao, cũng dùng hết sức bình sinh, nhưng vẫn không rút ra được một chút nào.

Chương 388

Hắn lập tức nhận ra đây là do Diệp Bạch cố ý để lại cho hắn, ý vị giáo huấn mười phần.

"Thôi rồi, không cần đao nữa, cứ vứt ở đây đi." Tề Tiểu Hắc vẫy tay, lười biếng không muốn phí sức nữa.

"Hắc gia, đây là đao của ta, khá đắt..." "Cũng không phải ta cắm, ngươi đi tìm người cắm đi." Thanh Tam lập tức lộ ra vẻ mặt như cha mẹ chết, trong lòng nhỏ máu, người cắm đao đó ta cũng không dám đi tìm hắn bồi thường a.

Mấy chục năm sau, khi đội khảo cổ quốc gia khai quật ngôi cổ mộ này, thấy thanh trường đao cắm trong tường mà không rút ra được, vô cùng chấn động.

Các học giả và chuyên gia đều thi nhau phỏng đoán lai lịch của thanh đao này, đưa ra nhiều lời giải thích, nhưng không có lời nào có thể khiến người ta tin phục.

Sau này, mê cung bên ngoài ngôi cổ mộ Dạ Lang quốc này cùng với thanh đao không rút ra được được mệnh danh là kỳ tích thứ chín của Âu Lạc, thu hút vô số du khách đến tham quan.

Ngay khi Diệp Bạch đang ở mộ Dạ Lang quốc tại Quý Châu, trong thành Trường Sa đã xảy ra không ít biến động.

Một đợt thế lực thần bí xâm nhập Cửu Môn Trường Sa, Lý gia, Hồng phủ, Ngô gia, Giải gia cùng một đêm đều bị thế lực đó ám sát.

Bán Tiệt Lý tính cách cẩn trọng, trong phủ có nhiều hỏa kế phòng vệ.

Nhưng số lượng người đến không ít, thêm vào thủ đoạn quá mức

quỷ dị tàn độc, trận chiến đêm đó, trong Lý phủ chết hơn mười hỏa kế, còn Bán Tiệt Lý bản thân chỉ may mắn bị thương nhẹ.

Trong Hồng phủ, chỉ có một người đi ám sát, y phi diêm tẩu bích, lẻn vào tẩm thất của nha đầu.

Đang định làm điều bất chính, đúng lúc quan trọng, Trần Bì đến kịp, y đã chặn người này lại.

Sau đó Nhị Nguyệt Hồng và Trần Bì liên thủ đối phó người này, khó khăn lắm mới đẩy lùi được y.

Theo lời bọn họ kể lại, thích khách tay cầm đoản đao Đông Dương, thân pháp nhanh nhẹn, trên mặt bịt kín chỉ lộ ra hình xăm màu xanh ở trán.

Còn Ngô gia, tổn thất khá thảm trọng.

Hơn hai mươi con chó sói Ngô Tiểu Cẩu nuôi đều bị độc chết, Ngô gia thì không ai bị thương.

Còn về Giải gia, Giải Ngũ gia và hơn hai mươi người trong phủ, bao gồm quản gia, nha đầu, hỏa kế, đều bị thảm sát không còn một ai.

Đợi đến sáng ngày thứ hai, mùi máu tanh nồng nặc mới thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Tuy nhiên sự việc vẫn chưa kết thúc, cũng vào sáng ngày hôm đó, một đặc phái viên từ Trùng Khánh đến Trường Sa, nói là nhận được lệnh của cấp trên, khảo sát công tác bố phòng của Trương Khải Sơn.

Chiếc kiệu xe màu đen trực tiếp dừng trước phủ đệ Trương Khải Sơn, đòi gặp Trương Khải Sơn.

Cần biết, Trương Khải Sơn vẫn đang ở bên ngoài điều tra vụ mỏ quặng, không có mặt ở Trường Sa.

Nếu bị điều tra ra tội tự ý rời chức, Trương Khải Sơn cho dù giữ

được mạng nhỏ, cũng không thể giữ được chức quan bố phòng Trường Sa nữa, điều này đối với Trường Sa và Cửu Môn mà nói, đều không phải chuyện tốt.

Thân binh ở lại Trương gia đành chịu, nhớ lời Trương Khải Sơn dặn dò trước khi đi, chỉ có thể đến Diệp phủ cầu cứu.

Nhận được tin tức từ các gia tộc truyền đến, Bạch Tri Hi không kịp đau buồn vì cái chết của Giải Ngũ gia, đi bộ quanh hậu viện, trong đầu đầy những suy nghĩ về cách phá cục.

Đêm qua bốn gia tộc của Cửu Môn bị tấn công, hôm nay lại có đặc phái viên đến đối phó Trương Khải Sơn.

Rất hiển nhiên, kẻ ra tay đứng sau chỉ có thể là người Nhật Bản và Uông gia.

Hai gia tộc này vừa là kẻ hưởng lợi, cũng là kẻ có thể cùng lúc điều động nhiều cao thủ như vậy để thực hiện tập kích.

"Uông gia, ngươi xem ra càng ngày càng thân thiết với người Nhật Bản rồi?" Bạch Tri Hi nheo mắt, trên gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy ý lạnh.

"Thuận Tử, phái điện báo gấp cho Tam gia và Tiểu Cửu, bảo bọn họ nhận được tin tức thì nhanh chóng quay về Trường Sa." "Vâng, phu nhân!" "Bảo vệ tốt Diệp phủ, rồi giúp ta chuẩn bị một chiếc xe đi Trương phủ." Nghe Bạch Tri Hi muốn ra ngoài, Thuận Tử lộ vẻ lo lắng, tình hình ám sát đêm qua nghiêm trọng, hắn rất sợ phu nhân ra ngoài rồi cũng bị ám sát tương tự.

"Phu nhân." Bạch Tri Hi khẽ cau mày lắc đầu: "Không cần nói nữa, Tam gia không có ở đây, mấy kẻ tiểu nhân này đã dám lộ diện, thật sự không coi Cửu Môn chúng ta ra gì, hiện tại Trương Khải Sơn lại không có mặt, nếu ta không đứng ra, Trường Sa sẽ đại loạn."

“Vâng, vậy ta sẽ chuẩn bị thêm nhân thủ cho phu nhân.” Thuận Tử không dám nói thêm, vội vàng đi xuống sắp xếp.

Bạch Tri Hi đến căn phòng Tề Thiết Chủy đang ở, liền thấy Tôn Quốc Phụ đang rót phù thủy cho Tề Thiết Chủy uống.

Tề Thiết Chủy mấy ngày nay vẫn luôn ở Diệp phủ, đã uống phù thủy mấy ngày liền, chỉ để chữa trị cái bệnh quái lạ lông lá trên mặt.

Phù thủy vừa đắng vừa chát, lại dễ tiêu chảy, Tề Thiết Chủy khó chịu vô cùng, nhưng vừa nghĩ đây là phương pháp điều trị duy nhất của mình, đành phải nghiến răng mà uống.

“Thiết Chủy, đi cùng ta một chuyến Trương phủ.” Tề Thiết Chủy ngẩn ra, nuốt phù thủy vào bụng, kinh ngạc nói: “Phu nhân, lúc này muốn ta đi Trương phủ?

Chẳng lẽ Phật gia đã về?” Bạch Tri Hi khẽ lắc đầu: “Nghe nói tài ăn nói của ngươi, mô phỏng hành vi của người khác là nhất lưu, thêm vào Phật gia với ngươi...” Đợi Bạch Tri Hi nói hết lời, Tề Thiết Chủy mới nhận ra, bảo hắn đi Trương phủ hóa ra là để giả mạo Trương Khải Sơn.

“Phu nhân, ta với Phật gia hình thể cách nhau mười vạn tám nghìn dặm, cho dù có mặt nạ da người cũng dễ bị phát hiện a.” “Cái này ta tự có cách, sẽ không để ngươi lộ tẩy.” Lần trước Diệp Bạch rút được Phục Thang Dược Tề từ phúc đại đã để lại ở Trường Sa, có vật này, Tề Thiết Chủy biến thành Trương Khải Sơn liền không phải chuyện khó.

Tề Thiết Chủy thấy Bạch Tri Hi tự tin tràn đầy, cũng không tiện nói gì nữa.

Chuyện xảy ra đêm qua hắn cũng đã nghe nói, Cửu Môn bị tập kích, hơn hai mươi nhân mạng Giải gia, nói mất là mất, may mắn là

những ngày này hắn đều ở Diệp phủ chữa bệnh, không về nhà.

Bằng không, hắn đêm qua e rằng cũng phải bỏ mạng, cùng Giải Ngũ gia và đàn chó của Ngô gia, cùng nhau xuống hoàng tuyền.

Trong chiếc kiệu xe màu đen đi đến Trương phủ, Tề Thiết Chủy ngồi hàng ghế sau nuốt Phục Thang Dược Tề đã trộn lẫn tóc của Trương Khải Sơn.

Sau khi thêm tóc vào, Phục Thang Dược Tề liền phát huy tác dụng ma pháp, nổi bọt xanh, đặc quánh ghê tởm.

Khoảnh khắc nuốt vào, Tề Thiết Chủy suýt chút nữa nôn ra bữa tối đêm qua.

Không gì khác, mẹ nó quá khó uống.

So với Phục Thang Dược Tề, phù thủy vừa nãy uống còn coi như có thể nuốt được, còn thứ dược tề màu xanh liên tục nổi bọt này, giống như sản phẩm sau khi dùng phân trộn.

Tuy không hôi, nhưng chính là rất ghê tởm.

Tề Thiết Chủy muốn nôn ra, bị ánh mắt lạnh lẽo của Bạch Tri Hi nhìn chằm chằm đến sởn gai ốc, chỉ đành nghiến răng uống hết Phục Thang Dược Tề.

Rất nhanh, dược tề liền phát huy tác dụng.

Ngũ quan của Tề Thiết Chủy bắt đầu vặn vẹo, trở nên lông mày rậm mắt to, thân hình cơ bắp cũng trở nên to lớn thô kệch, dần dần biến đổi giống Trương Khải Sơn về hình dáng và cơ thể.

Bạch Tri Hi từ kính chiếu hậu, quan sát toàn bộ quá trình Tề Thiết Chủy biến đổi dung mạo, cũng không khỏi có chút da đầu tê dại.

Thế gian này sao còn có thần dược như vậy.

Thủ đoạn của nam nhân nhà mình càng ngày càng khó hiểu.

“Quần áo mới, ngươi nhanh mặc vào!” Bạch Tri Hi ném bộ quân phục ngựa đồng đỏ của Trương Khải Sơn cho Tề Thiết Chủy.

Còn Tề Thiết Chủy vừa sờ mặt mình, vừa sờ bắp tay và cơ ngực rắn chắc, lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Hắn là người nuốt Phục Thang Dược Tề, cảm nhận mạnh mẽ hơn Bạch Tri Hi rất nhiều.

Chỉ vì uống một bình dịch xanh sệt mà biến thành Phật gia, hơn nữa chiều cao vóc dáng không sai chút nào, ngay cả thứ nào đó ở phía dưới cũng lớn hơn một vòng.

Chương 389

Không thể không nói, bản lĩnh của Phật gia quả nhiên là hùng hậu a.

Rầm!

Đột nhiên, chiếc kiệu xe va phải một tên ăn mày quần áo rách rưới, hỏa kế lái xe của Diệp phủ vội vàng phanh gấp.

Bạch Tri Hi lạnh giọng nói: "Mặc kệ, cán qua đi!" Cán qua đi?

Hỏa kế hơi chần chừ, nhưng vẫn lập tức đạp mạnh ga, cán qua người tên ăn mày.

Xe ô tô lăn qua, chỉ nghe thấy tiếng tên ăn mày thảm thiết kêu không ngừng dưới gầm xe.

"Phu nhân, tên ăn mày đó có vấn đề?" Tề Thiết Chủy nhìn qua kính chiếu hậu hàng ghế sau, không kìm được hỏi.

Bạch Tri Hi khẽ gật đầu, không trả lời.

Tên ăn mày vừa rồi đã ở bên lề đường từ sớm, đợi chiếc xe của nàng đi đến bên cạnh thì mới "thất thủ" ngã ra, hiển nhiên là cố ý chặn đường.

Bạch Tri Hi quay đầu nhìn Tề Thiết Chủy có chút căng thẳng: "Từ bây giờ, ngươi chính là Trương Khải Sơn rồi, nếu có chuyện gì sai sót, hậu quả ta không cần nói ngươi cũng biết." Tề Thiết Chủy lập tức chỉnh tề ngồi thẳng, học giọng Trương Khải Sơn nói: "Phu nhân yên tâm, mọi chuyện giao cho Khải Sơn." "Trương Khải Sơn luôn gọi ta là tiểu thư." Bạch Tri Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, phía trước chính là phủ đệ Trương Khải Sơn.

"À à, tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ đóng vai Phật gia thật tốt."

Không lâu sau khi Bạch Tri Hi rời khỏi Diệp phủ, một bóng đen lẻn vào hậu viện Diệp phủ.

Nhìn mặt hồ gợn sóng lấp lánh, đình giữa hồ, bóng đen hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Từ lâu đã nghe Diệp phủ chiếm diện tích rộng lớn, trong phủ có giả sơn giả thủy, hồ nước xanh biếc đầy đủ, giờ xem ra, lời đồn không sai.

Loại người phú quý này, đáng chết!

Bóng đen tên Nghiêm Tam Hưng, coi như sinh ra ở Trường Sa, nhưng hồi nhỏ lưu lạc Đông Bắc, bị người Nhật Bản bắt đi, thực hiện không ít thí nghiệm bí mật trên người y.

Sau này tiếp xúc với Uông gia, dưới sự tẩy não của Uông gia, coi như là nhân viên bên ngoài của Uông gia.

"Mau mau, Thuận gia nói rồi, phát vũ khí cho huynh đệ đi, mấy ngày này Trường Sa sẽ không thái bình đâu..." Mấy hỏa kế Diệp phủ đi ngang qua gần đó.

Nghiêm Tam Hưng thò đầu ra từ sau giả sơn, nhìn mấy hỏa kế rời đi, sát ý trong lòng chợt lóe qua.

Hắn biết nhiệm vụ của mình đến đây không phải là giết người, mà là nắm rõ tình hình trong Diệp phủ.

Đột nhiên, tiếng nước vỗ từ hồ nước không xa truyền đến, Nghiêm Tam Hưng nhìn một cái, không phát hiện gì, chỉ nghĩ là cá nhảy.

Nhưng ngay sau đó, lại có tiếng vật nặng rơi xuống nước.

Hắn lúc này mới nhận ra không đúng.

Nghiêm Tam Hưng rút đoản đao, từ từ đến gần mặt hồ.

Nước hồ trong xanh, có thể nhìn rõ đáy hồ sâu ba bốn mét với rong rêu mọc, nhưng những chỗ sâu hơn thì không nhìn rõ được nữa.

Trong rong rêu chỉ có một con rùa nhỏ màu xanh đang bơi lội, dường như không có gì dị thường.

Đột nhiên, một con lươn vàng kim lướt qua trong rong rêu.

Lạ thật, đây là thứ gì?

Nghiêm Tam Hưng cau chặt mày, trong lòng có chút bất an.

Từ khi lẻn vào Diệp phủ, hắn luôn cảm thấy mình bị thứ gì đó theo dõi.

Phành phạch phành phạch.

Tiếng cánh vỗ truyền đến, Nghiêm Tam Hưng quay đầu nhìn, trên bức tường trắng đối diện, một con công tước kê lớn lấp lánh ánh vàng, mào gà đỏ rực cao ngất, cặp mắt gà vàng kim, đang nhìn hắn với vẻ khinh thường.

Đúng vậy, chính là ánh mắt khinh thường.

Đáng tiếc, hắn cách con công kê ít nhất mười mấy mét, không thể một đòn đoạt mạng.

Nghiêm Tam Hưng nín thở, có chút do dự, hắn lo con công kê này sẽ kinh động hộ vệ Diệp phủ.

Chính lúc này, lại một tiếng hổ gầm trầm thấp từ một góc khác của giả sơn truyền đến.

Nghiêm Tam Hưng nhìn kỹ, một con bạch hổ khổng lồ với vằn đen trắng xen kẽ lộ diện, trên lưng hổ còn ngồi một con hồ ly con màu vàng, có hai cái đuôi.

Hồ nước, công kê, bạch hổ, tạo thành hình tam giác vây quanh hắn.

Nghiêm Tam Hưng cảm giác bất an càng ngày càng nặng, hai tay nắm cán đao đều có chút đổ mồ hôi, cái mẹ gì đây là Diệp phủ, chứ không phải vườn bách thú sao?

Hắn quay đầu nhìn một cái, ánh nắng đang chói chang.

Chẳng lẽ hắn trèo nhầm sân rồi?

Lúc này, bạch hổ gầm lên một tiếng giận dữ, nhe hàm răng máu ra, xông về phía hắn.

Thôi kệ, nhiệm vụ thám thính Diệp phủ hiển nhiên là không thể hoàn thành rồi, vậy thì giết gà tể hổ, cũng không uổng công đến một chuyến.

Nghiêm Tam Hưng lộ ra sát ý, đoản đao xoay chuyển, bước chân tiến lên.

Mặt hồ lại vang lên tiếng nước vỗ, hắn cũng không quá để ý.

Nhưng hồ ly con hai đuôi thấy thứ gì đó chui ra từ trong hồ, lập tức nắm chặt lông trên lưng hổ.

"Kít kít!" Bạch hổ trừng mắt to, hóa ra là đại ma vương xuất hiện rồi, nó liền tung chân bỏ chạy.

Nghiêm Tam Hưng nghiêng đầu nhìn một cái, con công tước kê lớn màu vàng kim trên tường viện cũng biến mất tăm.

Chết tiệt, rốt cuộc mấy thứ quỷ quái này là cái gì!

Sao nói biến mất là biến mất?

"Bình!" Một tiếng súng vang lên, thân hình Nghiêm Tam Hưng khựng lại, sau lưng bắn ra một dòng máu tươi, hắn không thể tin nổi mở to mắt quay đầu nhìn.

Dưới ánh nắng, trên mặt hồ gợn sóng lấp lánh, một giao nhân tai cá, tai nhọn đang cầm súng bắn hắn.

Nhìn dáng vẻ tiểu giao nhân này, dường như còn rất vui vẻ.

"Bình!" Lại một viên đạn bắn tới, nhưng Nghiêm Tam Hưng đã sớm chuẩn bị, đao quang lóe lên, chém rơi viên đạn.

Thật nguy hiểm, Nghiêm Tam Hưng thở phào một hơi, dùng đao đỡ đạn, hắn cũng chưa từng chơi mấy lần.

Thấy vậy, tiểu giao nhân hứng thú, y dùng vuốt tát vào báng súng, lại bắn thêm hai phát.

Chương 390

Nhưng lực giật của súng quá lớn, hai viên đạn không biết bay lạc đi đâu.

Nghiêm Tam Hưng mò ra ba phi tiêu Khổ Vô ở eo, vừa định ném ra, nhưng tiểu giao nhân thấy tình thế không ổn, liền chui vào trong hồ nước.

Chết tiệt?

Toàn là thứ quái quỷ gì vậy!

Nghiêm Tam Hưng biết tiếng súng vừa rồi đã kinh động hộ vệ Diệp phủ, hắn không dám nán lại, chuẩn bị quay về đường cũ, thoát khỏi Diệp phủ trước đã.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn vừa ra khỏi tường viện, một bóng đen cầm vật nặng như đoản côn đập tới.

Gió gào thét chói tai, Nghiêm Tam Hưng cảnh giác lập tức cầm đao hộ thân, mượn lực.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", tia lửa tóe ra, Nghiêm Tam Hưng liên tục lùi ba bước, mới nhìn rõ mặt người đến, cao hai mét, thân hình hùng tráng mạnh mẽ.

"Ngươi là ai?" Khương Vũ chau mày giận dữ, quát khẽ.

"Người giết ngươi." Lời vừa ra khỏi miệng, thế đao của Nghiêm Tam Hưng đã tới.

Võ công của Nghiêm Tam Hưng học từ Nhật Bản, đao pháp lấy quỷ dị làm đặc điểm.

Khương Vũ tuy thiên phú kinh người, lực lớn vô cùng, nhưng học

võ cũng chỉ mới vỏn vẹn năm năm, dưới thế công hạ tam lộ của Nghiêm Tam Hưng liên tục lùi bước.

Tuy nhiên, Khương Vũ không hề hoảng loạn, trước đây khi còn ở Nhân Bộ và đấu với Tề Tiểu Hắc, tên Tề Tiểu Hắc vô sỉ đó cũng đối phó hắn như vậy.

Nói là để rèn luyện điểm yếu của hắn.

Vì vậy, loại thủ pháp tấn công này hắn rất thuần thục.

Khương Vũ mượn lực lùi một bước, rút chốt ẩn bên trong cán Kháng Long Giản.

Chỉ nghe tiếng kim loại chói tai tần số thấp từ trong Kháng Long Giản truyền ra, Khương Vũ quát lớn một tiếng, hóa thủ thành công, cầm Kháng Long Giản đập mạnh.

Bốp!

Nghiêm Tam Hưng không kịp né tránh, cứng rắn đón nhận cú đánh này, cổ tay bị chấn đến tê dại.

Bốp!

Lại một cú đánh, đoản đao trong tay Nghiêm Tam Hưng trong khoảnh khắc hóa thành mảnh vỡ, tứ tán như thiên nữ tán hoa.

Cái gì?

Nghiêm Tam Hưng sắc mặt kinh hãi, không kịp chấn động, liền thấy Khương Vũ vung quyền tới, cả người hắn như một bao cát, bị đập mạnh xuống đất.

Sau hai cú đấm, Nghiêm Tam Hưng ngay cả viên thuốc độc trong răng còn chưa kịp cắn vỡ, đã ngất đi.

Trước tượng Phật lớn màu vàng kim bên ngoài Trương phủ, đặc phái viên Trần Hải Phong đến từ Trùng Khánh hiển nhiên có chút sốt

ruột.

Hắn đành phải dùng chút khí thế của phó tham mưu trưởng quát: "Trương Khải Sơn đâu?

Sao còn chưa đến gặp ta?

Chẳng lẽ thật sự đã ra khỏi thành đầu hàng người Nhật Bản?

Ta đã đợi ở đây gần nửa ngày rồi!" Phó quan Thị Tham Mưu nói: "Trần đặc phái viên, Phật gia không phải loại người như vậy." "Biết người biết mặt không biết lòng, Trương Khải Sơn hắn từ bên Đông Bắc tới, ai biết có phải là gián điệp người Nhật Bản cài vào không, ngươi nói hắn không phải gián điệp thì hắn không phải sao?

Ngươi có thể bảo đảm cho Trương Khải Sơn không?" Phó quan Thị Tham Mưu ấp úng không nói nên lời.

"Sáng sớm đã nghe thấy tiếng chó sủa ở cửa nhà, ta tưởng là ai đến?

Hóa ra là Trần đặc phái viên." Tề Thiết Chủy với dung mạo Trương Khải Sơn, sải bước đi tới.

Trần Hải Phong thấy Trương Khải Sơn xuất hiện, cũng không bất ngờ, chỉ giận dữ nói: "Trương Khải Sơn?

Ngươi có ý gì vậy, mắng ta là chó sao?" "Ta đâu dám, Trần đặc phái viên phụng mệnh đến Trường Sa thị sát, ta vui còn không kịp, sao lại mắng ngươi là chó, chỉ là gần đây chó hoang Trường Sa quá nhiều, ta đang nghĩ liệu những con chó này có phải là gián điệp người Nhật Bản thả vào không, đang chuẩn bị giết một đợt đây." Trần Hải Phong lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta không cãi lý với ngươi, Trương Khải Sơn, ta hỏi ngươi, bây giờ người Nhật Bản sắp đánh đến Trường Sa, ngươi không ở vị trí quan bố phòng đợi lệnh, ngược lại tự ý rời chức, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Tề Thiết Chủy cười nói: "Trần đặc

phái viên đừng loạn đội mũ, ta vừa điều tra được hai đặc vụ Nhật Bản, biết ngài đến Trường Sa thị sát, liền vội vàng chạy tới, sao lại tính là tự ý rời chức chứ?" Nói rồi, Tề Thiết Chủy một tay đặt lên vai Trần Hải Phong, đè Trần Hải Phong đến mức hắn giật nảy mình.

Trần Hải Phong sắc mặt kinh ngạc, người trước mắt này chẳng lẽ thật sự là Trương Khải Sơn?

Nhưng hắn nhận được tin tức, Trương Khải Sơn vẫn chưa về Trường Sa, người trước mắt này tám phần là giả mạo.

Có lẽ là tin tức có sai sót?

Trần Hải Phong trong lòng suy nghĩ miên man, thầm nghĩ: Không được, ta phải thử một chút.

"Trương Khải Sơn, ngươi có thể ổn định giữ chức quan bố phòng Trường Sa không phải không có nguyên nhân, nghe nói ngươi từng nhậm chức ở Nam Kinh, đã từng bắt được bốn gián điệp quan trọng của Nhật Bản, từ miệng bọn chúng khai thác được tin tức chiến lược dụng binh của Nhật Bản đối với Nam Kinh, giúp Nam Kinh thoát khỏi thảm sát, từ đó lập được đại công, chuyện này ta rất muốn nghe ngươi kể lại một lần." Tề Thiết Chủy thầm mừng rỡ, phu nhân quả nhiên thần cơ diệu toán, biết Trần Hải Phong này sẽ hỏi đến chuyện Nam Kinh.

Sự tích của Trương Khải Sơn ở Trường Sa mọi người đều rõ, duy chỉ có ba tháng hắn nhậm chức ở Nam Kinh, không mấy người biết.

Hơn nữa chuyện Trần Hải Phong hỏi, là tuyệt mật quân sự, trừ Trương Khải Sơn, những người biết được rất ít ỏi.

Nhưng e rằng Trần Hải Phong cũng không ngờ, chuyện gián điệp Nam Kinh, là do Diệp Bạch một tay lên kế hoạch.

Chi tiết những chuyện xảy ra trong đó, Bạch Tri Hi đã sớm nói cho

Tề Thiết Chủy biết.

Tuy nhiên, dù vậy, vở kịch vẫn phải diễn cho trọn vẹn.

Tề Thiết Chủy sắc mặt âm trầm: "Trần đặc phái viên đây là ý gì, nghi ngờ thân phận ta?" "Ta nghe nói có một số gián điệp Nhật Bản có thể đội mặt nạ da người, thay đổi dung mạo, ngươi là quan bố phòng Trường Sa, chức cao quyền trọng, ta tự nhiên phải xác minh thân phận." Trần Hải Phong đi đến trước mặt Tề Thiết Chủy, ánh mắt dò xét quanh cổ hắn, hy vọng tìm ra dấu vết mặt nạ da người.

"E rằng sẽ khiến Trần đặc phái viên thất vọng rồi, năm đó không phải ta phát hiện gián điệp Nhật Bản, mà là Tống Thanh Nguyên, Tống công tử, ta chỉ là giúp hắn bắt giữ gián điệp." "Còn về chuyện ngươi nói xác minh thân phận, không biết hai vết sẹo này của ta có thể chứng minh thân phận ta không." Tề Thiết Chủy kéo ống tay áo lên, lộ ra hai vết sẹo trên cánh tay.

"Năm đó khi bắt gián điệp ở Nam Kinh, ta vì Tống công tử đỡ hai vết thương, vết thương đều ở cánh tay, nếu ngươi không tin, có thể đi tra duyệt hồ sơ gián điệp Nam Kinh, nhưng ta e rằng chức quan hiện tại của ngươi, còn chưa đủ tư cách để tra xem." Tề Thiết Chủy lạnh lùng nói.

Trần Hải Phong sắc mặt cứng đờ, vẻ mặt có chút khó coi.

Hắn nhìn kỹ cánh tay Tề Thiết Chủy duỗi ra, quả thực là hai vết sẹo không nghi ngờ gì.

Chẳng lẽ đây thật sự là Trương Khải Sơn bản thân?

Trương Khải Sơn trong vụ án gián điệp Nam Kinh có bị thương hay không hắn tuy không biết, nhưng chỉ cần hỏi thăm những người tham gia năm đó, vẫn dễ dàng làm rõ.

Trần Hải Phong đè nén cơn giận trong lòng nói: "Trương Khải

Sơn, đã thân phận ngươi không có vấn đề, vậy đương nhiên là chuyện tốt, còn về việc ta có đủ tư cách xem hồ sơ mật hay không, đó không phải là chuyện ngươi có thể lo." Tề Thiết Chủy cười ha ha một tiếng, biểu hiện hoàn hảo vẻ mặt khinh thường của Trương Khải Sơn.

Trần Hải Phong nắm chặt nắm đấm, hít sâu một hơi, lạnh lùng hừ một tiếng.

Tề Thiết Chủy giơ tay ra hiệu, chỉ về phía cửa lớn: "Trần đặc phái viên nếu không có việc gì, ta sẽ không giữ lại nhiều, mời!" "Ngày mai ta sẽ lại đến khảo sát công tác bố phòng Trường Sa, hy vọng ngươi đừng để Đảng Quốc thất vọng." Trần Hải Phong nói xong câu đó, lên xe rời khỏi Trương phủ.

Tề Thiết Chủy nhìn bóng chiếc ô tô chạy đi, khẽ thở phào một hơi.

Chương 391

Phu nhân nói không sai, chỉ cần Trần Hải Phong nhận định ta là Trương Khải Sơn, nhất định sẽ phá vỡ kế hoạch bố cục của bọn chúng, sẽ không ở đây dây dưa nhiều nữa.

Nếu Trần Hải Phong bây giờ muốn khảo sát bố phòng Trường Sa, thì hắn thật sự có thể lộ tẩy.

Tuy nhiên, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng lần này, nếu ngày mai Phật gia vẫn chưa về, thì tình hình có thể sẽ tồi tệ.

Buổi tối, trong một căn nhà dân không mấy nổi bật ở thành Trường Sa, Trần Hải Phong đã thay y phục và hóa trang đơn giản có chút bồn chồn bất an.

Cửa phòng mở ra, Bạch Cổ Phong chậm rãi bước vào.

Mắt Trần Hải Phong sáng lên, vội vàng tiến lên nói: "Bạch tiên sinh, tình hình có biến, Trương Khải Sơn đã về Trường Sa." "Chuyện Trương phủ ta đều đã biết, ngươi cứ về trước đi." Trần Hải Phong cau mày: "Tiên sinh chẳng lẽ không có kế hoạch tiếp theo sao?" Bạch Cổ Phong không vội không vàng tự mình rót một chén trà, chậm rãi nói: "Nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, nếu tiếp tục tham gia, ta không chắc có thể bảo toàn tính mạng ngươi." Trần Hải Phong gượng cười, lau mồ hôi lạnh trên trán, cũng không dám hỏi nhiều: "Vậy thuộc hạ xin cáo lui." "Ngày mai hoàn thành công việc bản chức, liền lập tức rời khỏi Trường Sa, đi sớm an toàn sớm." Bạch Cổ Phong nhấp một ngụm trà, lại nói thêm một câu.

"Đa tạ tiên sinh, vậy ta về Trùng Khánh sau sẽ bẩm báo cấp trên thế nào?" "Bẩm báo đúng sự thật, đừng pha tạp tư hóa." Sau khi Trần Hải Phong rời đi, liền vội vã quay về khách sạn đã tá túc, và sắp xếp

không ít cảnh vệ canh giữ, cho đến ngày thứ hai cũng không dám bước ra khỏi cửa một bước.

Trong phòng, Bạch Cổ Phong lại rót một chén trà nóng.

"Vào đi, bên ngoài trời lạnh gió lớn." Bạch Tri Hi, người đã theo dõi Trần Hải Phong suốt đường, xuất hiện ở cửa phòng.

Bạch Cổ Phong quay đầu nhìn một cái, lộ ra nụ cười: "Nói ra thì đây là lần đầu tiên gặp mặt, lớn lên lại còn đẹp hơn mẹ ngươi." Bạch Tri Hi khẽ cau mày tú lệ, rất hiển nhiên, Bạch Cổ Phong đã sớm đoán được nàng sẽ theo tới.

"Ngươi..." Bạch Cổ Phong cắt lời: "Gọi ta là Tổ gia gia!" "Uông gia đang hợp tác với người Nhật Bản?" Bạch Cổ Phong khẽ thở dài một hơi: "Không gọi thì không gọi đi, dù sao chúng ta cũng chỉ có quan hệ huyết duyên, hơn nữa cũng là Tổ gia gia này chưa làm tròn trách nhiệm, thiếu thốn tình nghĩa nuôi dưỡng đối với ngươi." Bạch Tri Hi không để ý đến bài tình cảm của Bạch Cổ Phong, vừa rồi Bạch Cổ Phong không trực tiếp trả lời vấn đề, điều đó đại diện cho việc y ngầm thừa nhận chuyện hợp tác với người Nhật Bản.

Bạch Tri Hi trong lòng có khí: "Ngươi là người Bạch gia, vì sao phải hợp tác với người Nhật Bản?" Bạch Cổ Phong thờ ơ nói: "Không thể gọi là hợp tác, chỉ là mỗi bên lấy thứ mình cần, người Nhật Bản có thể đối phó Trương gia, Uông gia chỉ là thêm dầu vào lửa mà thôi." "Vậy vì sao lại liên lụy đến Cửu Môn?" "Trương Khải Sơn của Cửu Môn là nơi tụ tập của ngoại tộc Trương gia, muốn tiêu diệt Trương gia, Trương Khải Sơn nhất định phải xuống đài, còn về việc tại sao có người ám sát các gia tộc khác của Cửu Môn, ngươi hẳn đoán được là không liên quan đến Uông gia, bằng không thì không phải chỉ chết chừng này người đâu." "Thế nhưng Giải gia trên dưới hơn hai mươi nhân mạng bị thảm sát..." Bạch Cổ Phong lập tức lạnh

giọng cắt ngang: “Có liên quan gì đến ta?

Năm năm trước Diệp Bạch thảm sát mấy trăm người Uông gia, ngay cả hai cao tầng của Uông gia cũng chết trong tay hắn, hắn Diệp Bạch!

Có bận tâm đến tình nghĩa giữa Uông gia và hắn sao?

Có bận tâm đến tình nghĩa giữa ta và các ngươi sao?” Bạch Tri Hi biết rõ đầu đuôi sự việc, giải thích: “Chuyện đó là người Uông gia các ngươi ra tay trước.” Bạch Cổ Phong đột nhiên khôi phục bình tĩnh, mỉm cười: “Tri Hi, có câu nói cũ rất hay, cái mông quyết định cái đầu, Uông gia và Cửu Môn định trước là đứng ở mặt đối lập, chúng ta cãi vã nữa cũng sẽ không có kết quả gì.” Bạch Tri Hi hít sâu một hơi nói: “Ta biết Tổ gia gia trước đây vẫn luôn giúp đỡ Diệp Bạch, giúp đỡ Cửu Môn, giống như ngài nói, mỗi người có lập trường riêng, nếu Uông gia muốn đối phó Cửu Môn, ta sẽ kiên định đứng về phía Diệp Bạch.” Bạch Cổ Phong giận dữ nói: “Hay lắm, Diệp Bạch thật là lấy được một người vợ tốt, Bạch Tri Hi, chẳng lẽ ngươi không biết là Trương gia đã diệt gia tộc ngươi, là bọn họ khiến ngươi từ nhỏ lưu lạc Trường Sa sao?” Bạch Tri Hi khẽ lắc đầu: “Tổ gia gia, từ khi con có ký ức, con đã lớn lên ở Trường Sa, phụ thân cũng chưa từng nói với con về thù hận của Bạch gia, đối với con mà nói, so với những tổ tông chưa từng gặp mặt kia, Giải Ngũ thúc của Giải gia còn giống trưởng bối của con hơn, mối thù của ông ấy con nhất định sẽ báo.” “Ý của ngươi là, ta cũng không quan trọng bằng Giải Ngũ thúc của ngươi sao?” Bạch Tri Hi vô cùng nghiêm túc nói: “Không, trừ Diệp Bạch, ngài là người thân thứ hai của con trên thế giới này.” Bạch Cổ Phong cười lạnh nói: “Ta biết Diệp Bạch có ý nghĩa thế nào trong lòng ngươi, nhưng ta không đối phó Diệp Bạch, ta muốn đối phó người Trương gia, ngươi có thể giúp ta không?” “Không thể!” Bạch Tri Hi lạnh lùng cự tuyệt: “Nếu mục đích Tổ gia gia dẫn con đến đây lần này

chỉ vì muốn gây chia rẽ quan hệ giữa Cửu Môn và Trương gia, vậy Tổ gia gia vẫn nên sớm rời khỏi Trường Sa đi." Bạch Cổ Phong nhìn sâu Bạch Tri Hi một cái, sau khi khôi phục vẻ mặt bình tĩnh nói: "Bạch Nhân Lễ sinh được một nữ nhi tốt, Bạch gia đến thế hệ ngươi cũng không tính là tuyệt hậu rồi." "Tổ gia gia quá khen." Bạch Cổ Phong vẫy tay: "Lời thật lòng, ta cũng là người một trăm tuổi rồi, thật ra cũng chẳng còn mấy chục năm để sống, Bạch gia có ngươi ở đây, ta cũng có thể yên tâm mà ra đi rồi." "Ngài có ý gì?" Bạch Tri Hi khẽ nhướng mày tú lệ, có chút nghi ngờ.

"Không có ý gì cả, chính trị chiến loạn, giữa nước này với nước kia sẽ phân định thắng bại, giữa Uông gia và Trương gia cũng phải có một kết cục, nếu ngươi và Diệp Bạch có con cái dư thừa, tốt nhất là để chúng kế thừa hương hỏa Bạch gia, ta đã để lại một số đồ ở Bạch gia lão trạch cho hắn." "Được." Bạch Tri Hi mắt sáng lấp lánh, khẽ gật đầu.

"Còn cái tên Nghiêm Tam Hưng kia, hắn biết không ít tin tức về người Nhật Bản, coi như là món quà nhỏ ta tặng ngươi." "Tổ gia gia còn có gì cần căn dặn nữa không?" "Hết rồi, những gì cần nói đều đã nói, bảo người của ngươi đừng sát thương nhầm lẫn, ta phải đi đây." Bạch Tri Hi huýt hai tiếng sáo, những hỏa kế Diệp phủ đang vây quanh bên ngoài lập tức thu vũ khí lại.

Có lẽ là lời cầu nguyện của Tề Thiết Chủy có hiệu nghiệm, tối hôm đó, Trương Khải Sơn và những người khác đã về đến Trường Sa.

Trương Khải Sơn cũng từ miệng thân binh Trương gia mà hiểu rõ đầu đuôi sự việc xảy ra ở Trường Sa mấy ngày nay.

Trong phủ đệ Trương gia, đèn đóm sáng trưng.

Tề Thiết Chủy vẫn luôn canh giữ ở Trương phủ vội vàng tiến lên

nói với Trương Khải Sơn: "Phật gia, ngài cuối cùng cũng về rồi, nếu không về nữa, đợi đến ngày mai tên Trần đặc phái viên kia đến, ta không biết phải diễn tiếp thế nào." Trương Khải Sơn vừa nhìn thấy Tề Thiết Chủy vẫn chưa biến về nguyên dạng, không kìm được kinh ngạc nói: "Lão Bát, cái mặt nạ da người này của ngươi làm không tệ a." "Đâu có mặt nạ da người nào, ta là uống dược tề Tam gia để lại mới biến thành bộ dạng này, phu nhân nói mấy tiếng là có thể biến về, ta đợi cả buổi chiều rồi mà vẫn chưa biến về." "Dược tề của Tam gia?" Trương Khải Sơn nhìn Tề Thiết Chủy thêm hai lần, trong lòng không khỏi kinh ngạc, đây quả thực là một Trương Khải Sơn khác.

Loại dược tề nào có thể có công hiệu như vậy?

Tề Thiết Chủy thì không để ý đến sắc mặt Trương Khải Sơn, mở miệng nói: "Phật gia, chuyện lớn xảy ra đêm qua ngài đã nghe nói chưa, Giải gia bị diệt môn, không ngờ ngài và Tam gia vừa rời khỏi Trường Sa, kẻ đứng sau đã có lá gan lớn như vậy, thật không biết là thế lực nào làm." Trương Khải Sơn sắc mặt trầm xuống, chuyện đêm qua không chỉ là nỗi sỉ nhục đối với Cửu Môn, mà còn có ảnh hưởng rất lớn đối với bố phòng Trường Sa.

"Chuyện này ta sẽ điều tra đến cùng, nhất định sẽ cho Giải gia và Giải Cửu gia một lời giải thích." Tề Thiết Chủy lại ghé vào tai Trương Khải Sơn nói: "Phật gia, ta nghe nói Tiểu Cửu ở nước ngoài kinh doanh buôn bán, âm thầm tổ chức thế lực kháng Nhật, ngài nói có phải hành vi của Tiểu Cửu đã chọc giận người Nhật Bản, nên Giải gia bị diệt môn, còn ba gia tộc khác thì không đau không ngứa, chỉ tính là một lời cảnh cáo, nếu suy đoán như vậy, hành động nhắm vào Cửu Môn đêm qua hẳn là do người Nhật Bản lên kế hoạch." Trương Khải Sơn cau mày: "Tin tức này của ngươi từ đâu mà có?" "Hắc hắc, mấy ngày nay ta không phải ở tại phủ Tam gia sao, là từ chỗ phu nhân ta nghe lén được, có điều, phu nhân cũng không có ý giấu ta." Trương

Khải Sơn khẽ lắc đầu: "Chuyện này không đơn giản như vậy, Trần Hải Phong trùng hợp lại đến Trường Sa vào hôm nay, không phải người Nhật Bản có thể sắp xếp được." Tề Thiết Chủy hạ thấp giọng, liếc nhìn trái phải, sợ có người bên ngoài nghe lén: "Vậy nói vậy... là người Uông gia?" Trương Khải Sơn có chút bất ngờ, nhìn hắn: "Ngươi không phải khá thông minh sao?" "Phật gia, khẩu khí của ngài giống mắng người vậy.

Tề Thiết Chủy ta ít nhất cũng là đương gia của Cửu Môn, chút mẫn cảm này vẫn có chứ." "Vậy thì làm phiền Tề Bát gia của chúng ta về nhà đi, ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi." Trương Khải Sơn đẩy Tề Thiết Chủy rời đi.

"Phật gia, ta còn có chuyện muốn nói." Tề Thiết Chủy bám vào tay nắm cửa.

"Chuyện gì, muốn nói thì nói nhanh." Giọng Trương Khải Sơn có chút sốt ruột.

Tề Thiết Chủy lúc này mới chú ý thấy sắc mặt Trương Khải Sơn có chút tái nhợt: "Phật gia, ngài từ bên mỏ quặng về có phát hiện gì không?

Sẽ không có chuyện gì chứ?" "Không sao, chỉ là cơ thể có chút không khỏe, nghỉ ngơi một đêm là tốt rồi." Tề Thiết Chủy gật đầu, cũng không cảm thấy thứ gì có thể làm thương tổn Trương đại Phật gia.

Nhưng vừa nãy ta định nói gì ấy nhỉ, Tề Thiết Chủy vỗ vỗ đầu, đúng rồi, chuyện của phu nhân.

"Phật gia, phu nhân biến mất sau khi Trần Hải Phong rời đi, ta đoán phu nhân đã đi điều tra kẻ đứng sau Trần Hải Phong, với thủ đoạn của phu nhân, nhất định có thể tra được không ít tin tức, nếu ngài không chắc chắn rốt cuộc là người Uông gia hay người Nhật

Bản, có thể đi hỏi phu nhân." Trương Khải Sơn gật đầu: "Không cần đi hỏi, phu nhân muốn ta biết, nhất định sẽ phái người gửi mật tín tới." Nói xong, Trương Khải Sơn liền đẩy Tề Thiết Chủy ra khỏi phòng.

"Phật gia này, ta giúp ngài bận rộn nhiều như vậy, mà không có một lời cảm ơn nào." Tề Thiết Chủy lắc đầu, rời khỏi cửa phòng.

Trương Khải Sơn trong phòng, chỉ thấy hắn khập khiễng đi đến ghế sofa, không dám nằm xuống, chỉ dám nằm sấp.

Trương Khải Sơn cảm thấy giữa xương bả vai sau lưng truyền đến cơn đau nhói thấu tim, hắn dùng tay giật một cái, xé xuống một mảng lông tóc đen dính máu.

Quả nhiên, vẫn trúng chiêu rồi!

Trương Khải Sơn hít sâu một hơi, vặn cơ quan trong phòng, lộ ra một mật thất nhỏ, hắn chuẩn bị trước tiên dùng thủ pháp của người Trương gia thử giải quyết vấn đề trên người.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng Tề Thiết Chủy dặn dò hạ nhân chuẩn bị phòng.

"Nhanh, chuẩn bị cho ta chút đồ ăn, tối nay ta sẽ ở lại đây." "Tên thầy bói này, thật sự coi đây là nhà mình rồi." Trương Khải Sơn lắc đầu thở dài, không muốn quản nữa.

Ba ngày sau, Diệp Bạch về đến Trường Sa.

Trời âm u, không thấy ánh nắng, Giải gia phủ đệ, một mảnh tiếng than khóc.

Tuy rằng Giải gia bị diệt môn, nhưng vẫn có rất nhiều người Giải gia không có mặt ở Trường Sa, may mắn thoát khỏi vụ ám sát lần này.

Giải Cửu mặc tang phục, sắc mặt tiều tụy, cùng mọi người cử

hành nghi thức xuất tấn cho những người Giải gia đã khuất.

Diệp Bạch dẫn Bạch Tri Hi đến trước linh vị quan tài Giải Ngũ gia, cúi người dập đầu.

Bạch Tri Hi lại đi đến trước mặt Giải Cửu và các hậu bối Giải gia còn sống sót, nói không ít lời an ủi.

Diệp Bạch quét mắt một cái, Bán Tiệt Lý, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Quảng Nguyên và những người khác đều có mặt.

Hoắc Tiên Cô của Hoắc gia vẫn luôn ở Bắc Bình, nên lần này chỉ phái một người quản sự của Hoắc gia đến.

Còn về Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy, cũng chỉ sắp xếp hỏa kế đến, người thì không có mặt.

Lạ thật, Tề Thiết Chủy trên mặt có dị dạng, không thích hợp xuất hiện ở nơi công cộng thì hắn có thể hiểu, nhưng Trương Khải Sơn không nên không đến, chẳng lẽ trong quân có đại sự xảy ra?

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, hắn cũng là hôm nay mới về Trường Sa, một số tình hình ở Trường Sa hắn vẫn chưa nắm rõ.

Dù thế nào đi nữa, chuyện Cửu Môn bị ám sát lần này, hắn với tư cách là Cửu Môn chi chủ, nhất định phải cho mọi người Cửu Môn một lời giải thích.

Hậu viện Giải gia, một đám nữ tân của Giải gia đều đang nghỉ ngơi ở đây.

Đột nhiên, một tiếng chó sủa làm kinh động mọi người.

Chỉ thấy một con chó vàng lớn ngậm một miếng thịt bò xông vào.

“Chết tiệt, Hoàng Tam, chỗ này không được vào.” Ngô Tiểu Cẩu đuổi theo vào.

Chương 392

Hắn quét mắt một cái, vội vàng khom lưng xin lỗi: "Xin lỗi, con chó này không nghe lời, ta lập tức dắt nó đi." "Khoan đã, đây là chó của ngươi?" Giọng nói dễ nghe truyền đến, Ngô Tiểu Cẩu ngẩng đầu nhìn, là một cô gái lớn hơn hắn một chút, mặc áo tang trắng, dung mạo thanh tú.

Hắn là người thân cận của Giải Ngũ gia.

"Là chó của ta." Cô gái gật đầu, thậm chí còn muốn đưa tay ra vuốt ve chó vàng, Ngô Tiểu Cẩu vừa định ngăn cản, liền thấy Hoàng Tam chủ động đưa đầu chó của mình ra, để cô gái vuốt ve.

Ngô Tiểu Cẩu lập tức trợn tròn mắt, chó hắn nuôi sao lại để người lạ vuốt ve?

Hơn nữa Hoàng Tam tính tình dữ tợn nhất, ngay cả hỏa kế Ngô gia thường xuyên cho nó ăn cũng không dám chạm vào nó.

"Cô nương, cô trước đây từng gặp Hoàng Tam rồi sao?" Cô gái đang vuốt ve rất vui vẻ, ngẩng đầu mỉm cười dịu dàng: "Không có a, nó tên Hoàng Tam sao?

Ngoan quá đi." "Ừm, cũng khá ngoan." Ngô Tiểu Cẩu cũng không tiện nói gì nữa, liếc mắt ra hiệu cho Hoàng Tam, nhưng Hoàng Tam hếch mông lên, quay lưng lại với Ngô Tiểu Cẩu, không chút ý tứ đáp lại.

"Con chó chết tiệt này." Ngô Tiểu Cẩu có chút đau đầu, lúc này, nghe thấy bên ngoài có người gọi hắn, Ngô Tiểu Cẩu đành phải nhờ cô gái chăm sóc Hoàng Tam, vội vàng chạy ra ngoài.

Tang sự Giải gia được cử hành long trọng, đội ngũ xuất tấn kéo

dài, thu hút không ít lão bách tính Trường Sa đến vây xem.

Dân chúng xôn xao bàn tán, chỉ trỏ.

Người Trường Sa vốn quen thuộc phong cách Cửu Môn đều rõ, đối với thảm án diệt môn này, Cửu Môn tuyệt sẽ không thiện bãi cam hưu.

Tang sự Giải phủ được xử lý xong, Diệp Bạch lại cùng Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý, Ngô Quảng Nguyên, ba vị đương gia nhân giao lưu một hồi, sau đó dẫn Bạch Tri Hi trở về Diệp phủ.Dạ sắc dần buông, nguyệt quang mông lung.

Dưới hồ, tiểu Giao Nhân đã sớm chìm vào giấc ngủ say.

Chỉ thấy đầu nàng gối lên mai rùa lột xác, cổ quấn râu rồng trắng, thỉnh thoảng thở hắt ra, chiếc mũi nhỏ trắng nõn không ngừng thổi ra bong bóng khí trong suốt, dáng vẻ vô cùng thư thái.

Diệp Bạch đứng giữa hồ tâm đình, nghe tiếng bước chân mới quay đầu.

Kẻ đến chính là Trương Nhật Sơn.Kể từ khi Ám Bộ được phân chia thành Thiên, Địa, Nhân ba bộ, Trương Nhật Sơn thống lĩnh Thiên bộ không những không giảm bớt công vụ, ngược lại càng thêm bận rộn, nên rất ít khi trở về Trường Sa.

Hai năm trước, thế lực thương nghiệp của Giải Cửu tại hải ngoại ngày càng lớn mạnh, nhân thủ thiếu thốn, Trương Nhật Sơn cũng theo y cùng đi ra nước ngoài.

Lần này, y cùng Giải Cửu đồng thời quay về.Trương Nhật Sơn nói: "Tam gia, Khương tiểu thư du học Anh quốc, mọi việc an cư đã được lo liệu ổn thỏa." Diệp Bạch gật đầu: "Thiền Y tín ta đã nhận được.

Tuy nói có Ám Bộ bảo hộ, nhưng ở xứ người xa lạ, ngươi cùng

Giải Cửu hãy chiếu cố nàng nhiều hơn." Khương Thiền Y có thiên phú rất lớn trong lĩnh vực thương nghiệp và khảo cổ.

Một đêm nọ, khi Diệp Bạch cùng Khương Thiền Y "thâm nhập giao lưu" trên giường, hắn biết được Khương Thiền Y muốn đi học đọc sách, liền nảy ra ý định đưa nàng ra nước ngoài bồi dưỡng.

Khương Thiền Y cũng sở hữu huyết mạch Trường Sinh, tương lai có thể lâu dài bầu bạn bên Diệp Bạch.

Bồi dưỡng nàng lên, tức tiện Giải Cửu có một ngày lão hóa, thế lực thương nghiệp dưới trướng Diệp Bạch cũng sẽ không xuất hiện cục diện không người tiếp quản."Tam gia cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chiếu cố tốt Khương tiểu thư." Trương Nhật Sơn dừng một chút, lại nhắc đến thích khách mà Khương Vũ đã bắt được mấy ngày trước.

Kẻ này tên Nghiêm Tam Hưng, làm việc cho người Nhật, đồng thời cũng là thành viên ngoại bộ của Uông gia.

Bạch Cổ Phong Lâm trước khi rời đi từng nói kẻ này biết không ít bí mật của người Nhật.

Bởi vậy, sau khi Bạch Tri Hi trở về, đã liên tục sai người nghiêm hình khảo đả, hy vọng từ miệng kẻ này lấy được tin tức cụ thể về hoạt động ám sát đêm đó.Song, Nghiêm Tam Hưng là một kẻ cứng đầu, không những trung thành tuyệt đối với người Nhật, mà còn chưa từng tiết lộ bất kỳ tin tức nào về Uông gia.

Trương Nhật Sơn vừa về đến Diệp phủ, việc đầu tiên y làm chính là tiếp quản công tác thẩm vấn Nghiêm Tam Hưng.

Là người sáng lập Ám Bộ, Trương Nhật Sơn có một bộ kỹ xảo thẩm vấn đặc thù, cao minh hơn nhiều so với hỏa kế Diệp phủ."Đã thẩm ra được gì chưa?" Trương Nhật Sơn gật đầu, thần sắc có chút

ngưng trọng: “Tam gia, hắn nói người Nhật nuôi dưỡng một chi đội ngũ sinh hóa, là dùng huyết mạch Trương gia để thực nghiệm, mà hắn Nghiêm Tam Hưng chính là một người trong đội ngũ sinh hóa đó.” “Đội ngũ này có bao nhiêu người?” “Huyết mạch Trương gia có tính bài dị rất lớn, người Nhật thực nghiệm mười mấy năm, chỉ thành công chưa đến hai mươi người.

Lần ám sát Trường Sa này, cộng thêm hắn, tổng cộng xuất động năm người.” “Xem ra Uông gia và người Nhật hợp tác đã có một thời gian rất dài.” Diệp Bạch lẩm bẩm, nhớ lại lần đầu tiên tới Thượng Hải, hủy diệt cứ điểm Uông gia, những nhân viên nghiên cứu kia toàn là người Nhật.

Khi đó, tôi đã có chút nghi hoặc, nghĩ rằng người Nhật khi xâm lược Đông Bắc tam tỉnh, đã sớm nghiên cứu người Trương gia.

Dù sao đối với người Nhật mà nói, người Trương gia thọ mệnh lâu dài, thể chất đặc thù, tuyệt đối là dược liệu thực nghiệm nhân thể khó có được.“Ngoài những thứ này, còn tin tức gì khác không?” “Đám người Nhật này đến Trường Sa là để chấp hành hai nhiệm vụ bí mật.

Một là đối phó Cửu Môn, mà hoạt động ám sát chỉ là khởi đầu.

Còn về nhiệm vụ bí mật khác, chính Nghiêm Tam Hưng cũng không rõ.” Diệp Bạch lộ ra một nụ cười lạnh: “Ám sát Cửu Môn mà mới chỉ là khởi đầu?

Khẩu vị của người Nhật thật sự không nhỏ.” Trương Nhật Sơn nói: “Ta đã hỏi ra được nơi ẩn náu của đám người Nhật này, nhưng đoán chừng hiện giờ đã vô dụng rồi.” Diệp Bạch khẽ lắc đầu: “Tiếp theo hãy giao cho Cửu Môn đi.

Chỉ cần đám chuột này còn ở Trường Sa, sẽ không thoát khỏi mắt Cửu Môn.”Sau khi Trương Nhật Sơn rời đi, dưới ánh trăng, Diệp Bạch một mình nhìn mặt hồ lấp lánh nhập thần.Nhưng đúng lúc này,

bên ngoài đại môn Diệp phủ lại truyền đến tiếng Tề Thiết Chủy che mặt la hét.

Thanh âm này phá vỡ sự tĩnh mịch trong đêm.

“Tam gia, cứu mạng!

Phật gia sắp không xong rồi!” Diệp Bạch sắc mặt trầm xuống, thân ảnh biến mất bên hồ.

Tiểu Giao Nhân dưới hồ bất mãn nhíu nhíu mũi, lật mình tiếp tục ngủ.Dưới ánh đèn trắng rực rỡ, Trương Khải Sơn đang nằm sấp trên ghế sô pha phòng khách Diệp phủ, máu tươi không ngừng thấm ra từ quân trang phía sau lưng.

Trương Khải Văn và Tề Thiết Chủy thần sắc tiêu cấp, bất an đứng một bên.

“Tam gia, người mau nhìn xem, khí tức Phật gia hình như ngày càng yếu đi rồi.” Diệp Bạch xé rách y phục Trương Khải Sơn, chỉ thấy những sợi tóc đen dày đặc đang nhúc nhích, máu chảy ra từ gốc tóc.

Những sợi tóc này như ký sinh trùng, dường như còn sống.

Ngay khi Diệp Bạch vừa chạm vào búi tóc đen, một chùm tóc đen đã quấn tới.

Ngón tay Diệp Bạch lướt qua, một vệt kim quang lóe lên, búi tóc đen tức khắc hóa thành tro bụi.“Chuyện xảy ra lúc nào?” Diệp Bạch khẽ nhíu mày.

“Có lẽ là chuyện ba ngày trước rồi.

Lúc đó ta đã thấy Phật gia có điểm dị thường, nhưng y chẳng nói gì cả.

Mãi đến tối nay, ta thấy Phật gia vào phòng rất lâu không ra, lúc

này mới xông vào phòng, phát hiện Phật gia hôn mê trong phòng." Tề Thiết Chủy lại kéo Trương Khải Văn qua: "Thằng nhóc ngươi cũng nói vài lời đi chứ.

Phật gia lúc đó đi ra ngoài cùng các ngươi, chẳng lẽ các ngươi không gặp phải chuyện gì kỳ lạ sao?" Trương Khải Văn nhìn Diệp Bạch một cái, có chút áy náy nói: "Tam gia, ta nghi ngờ Phật gia đã tiếp xúc với mấy bộ tử thi kỳ lạ kia, nên mới trúng chiêu…" Trương Khải Văn còn chưa nói xong, liền nghe Diệp Bạch phất tay nói: "Được rồi, ta biết rồi.

Các ngươi ra ngoài trước đi, Phật gia giao cho ta." Thấy Diệp Bạch có thể cứu Phật gia, hai người cũng không dám chần chừ, vội vàng rút lui khỏi khách sảnh, tiện thể đóng luôn cửa.

Diệp Bạch nhìn Trương Khải Sơn đang hôn mê bất tỉnh, khẽ thở dài.

Trương Khải Sơn vẫn như trong nguyên tác, trúng chiêu.

Bất quá, thứ ký sinh trùng tóc này quả thực dị thường, không chỉ không có huyết mạch Trường Sinh, mà còn lấy huyết nhục vật chủ làm thức ăn, điên cuồng sinh trưởng, cực kỳ khó nhằn.

Trong nguyên tác, Nhị Nguyệt Hồng dùng sắt nung đỏ để đốt vào nơi ký sinh vật sinh trưởng mới loại bỏ được.

Nhưng đối với Diệp Bạch, hiển nhiên không cần phiền phức đến vậy.

Vừa nãy hắn thử một chút, thứ này ngoài sợ nhiệt độ cao, còn không có sức kháng cự đối với Kim Sát Chi Lực của hắn.Diệp Bạch vừa xử lý tóc, vừa nói: "Ta thấy trên lưng ngươi có vết thương chưa liền sẹo, ngươi đã sớm phát hiện ra thứ tóc này rồi?" Trương Khải Sơn cười khổ nói: "Vốn tưởng chỉ là thứ nhỏ nhặt, không ngờ lại

chịu thiệt thòi lớn." "Ngươi là Bố phòng quan Trường Sa, bảo vệ một thành bách tính, sau này ngàn vạn lần đừng hành động lỗ mãng như vậy." Diệp Bạch tuổi tác nhỏ hơn Trương Khải Sơn, nhưng những lời giáo huấn này từ miệng Diệp Bạch nói ra, Trương Khải Sơn không hề cảm thấy kỳ lạ chút nào.

Trương Khải Sơn khẽ gật đầu, chuyển đề tài nói: "Tam gia là hôm nay mới về?" "Ừm, vội vàng quay về, vừa tham gia tang sự Giải gia.

Chương 393

Ta nhận được tin tức, trong thành Trường Sa vẫn còn một chi tiểu đội ám sát của người Nhật.

Đợi khi ngươi lành vết thương, ngươi và Bán Tiệt Lý hãy liên thủ điều tra, ta sẽ để các nhà Cửu Môn phối hợp với các ngươi." "Tam gia muốn xử lý đám người Nhật này thế nào?" "Tự nhiên là giết sạch.

Nếu có cơ hội, ta còn sẽ tổ chức một đợt nhân thủ ám sát các quan chức cấp cao của Nhật Bản.

Đương nhiên chuyện này vẫn cần ngươi dùng thân phận quan phương tham dự phối hợp." Đúng lúc này, Diệp Bạch đang dùng Kim Sát Chi Lực đào bới ra búi tóc ký sinh sâu nhất ở lưng Trương Khải Sơn.

Chỉ nghe "soạt" một tiếng, Trương Khải Sơn nghiến răng chịu đựng, mặt đầy mồ hôi, gân xanh nổi đầy cổ."Được rồi, đã thanh lý sạch sẽ hết cả." Diệp Bạch dùng vải trắng lau lau đôi tay dính máu.

Trương Khải Sơn ngoái đầu nhìn lưng mình đẫm máu thịt, không nhịn được nói: "Tam gia không giúp ta trị luôn vết thương ngoài này sao?" Diệp Bạch nhìn Trương Khải Sơn một cái, cười cười nói: "Chỉ lần này thôi, lần sau sẽ thu phí đấy." Chưởng Tâm Âm Lôi xuất hiện trong tay Diệp Bạch.

Trương Khải Sơn chỉ cảm thấy sau lưng có một luồng hơi ấm tê dại chảy qua, sau đó cảm giác đau đớn do huyết nhục bị xé rách dần biến mất.

Sự chấn kinh trong lòng Trương Khải Sơn là không tránh khỏi.

Dù hắn hiện giờ đã trở thành lãnh đạo của ngoại tộc Trương gia,

biết không ít bí mật của Trương gia, nhưng vẫn cảm thấy thủ đoạn và đủ loại năng lực của Diệp Bạch là điều mà Trương gia cũng không thể nào dò xét được.

Chẳng trách Uông gia và Trương gia đều muốn lôi kéo Diệp Bạch.

Sau khi da thịt trên lưng Trương Khải Sơn lành lại, lộ ra toàn bộ hình xăm Cùng Kỳ.

Diệp Bạch tò mò nhìn thêm hai cái, liền gọi Tề Thiết Chủy và Trương Khải Văn vào.“Phật gia, người không sao rồi chứ?” Tề Thiết Chủy vội vàng xáp lại.

Trương Khải Sơn mặc áo vào xong, lộ ra nụ cười hiếm thấy: “Không sao rồi.” Tuy y hôn mê, nhưng vẫn còn chút ý thức.

Tề Thiết Chủy vì y mà lo lắng bất an, lẩm bẩm suốt cả đường, khiến Trương Khải Sơn không khỏi cảm động.

Lão Bát này là người thật thà, có thể tin cậy!

“Vẫn là bản lĩnh Tam gia cao siêu, vừa nãy Phật gia còn nửa sống nửa chết, giờ đã như người không có việc gì vậy.” Tề Thiết Chủy nhìn Diệp Bạch một cái, lại nịnh nọt Diệp Bạch.

Trương Khải Sơn lại nói: “Lão Bát, tối nay ngươi cứ ở lại Diệp phủ, để Tam gia xem mặt ngươi có cách nào chữa trị không.

Cả ngày uống phù thủy, dù có uống thêm một tháng nữa, cũng chưa chắc có tác dụng.” Nghe thấy lời này, Tề Thiết Chủy lập tức nhận ra Diệp Bạch trước mắt cũng là một cao nhân bắt quỷ hàng yêu.

Tề Thiết Chủy vội vàng tháo mặt nạ che trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt hồ ly đầy lông tơ: “Tam gia, ngài xem xem, ta còn có thể chữa trị được không?” Diệp Bạch mở dị đồng nhìn một chút, cười nói: “Thứ này nhập thể bao lâu rồi?” “Nhập thể?” Tề Thiết Chủy sững người, sau đó sắc mặt hơi biến: “Tam gia, ta thật sự bị hồ ly tinh

nhập thể sao?" "Cũng gần như vậy.

Tối nay ngươi cứ ở đây đi, ta xem cho ngươi." Diệp Bạch không giải thích nhiều.

Thứ năng lượng xanh lục ký cư trên người Tề Thiết Chủy và thứ phụ thân trên người Nha Đầu là cùng một loại.

Hoặc có lẽ là vật chất tàn lưu của hồ yêu."Tam gia, trong quân còn có công vụ cần xử lý, ta xin cáo từ trước." Trương Khải Sơn gọi một tiếng, rồi cùng Trương Khải Văn rời khỏi Diệp phủ.

Trên đường, Trương Khải Văn đưa áo khoác của mình cho Trương Khải Sơn, che lên bộ y phục rách nát dính đầy máu.

Trương Khải Sơn mặc áo vào xong, nhìn y một cái, hỏi: "Ngươi đã truyền tình hình của ta cho tộc nội?" Trương Khải Văn gật đầu mặc nhận.

Trương Khải Sơn thần sắc hơi lạnh nói: "Sau này nếu còn tự ý làm bậy, thì về tộc đi." "Sẽ không có lần sau đâu, Phật gia." Trương Khải Văn cúi đầu, biết mình đã làm sai chuyện, không dám lên tiếng chọc giận Trương Khải Sơn nữa.Trong Diệp phủ, Tề Thiết Chủy nhắm mắt, mặc Diệp Bạch sờ soạng kiểm tra trên người mình.

"Ngoài mặt có dị trạng, chẳng lẽ những chỗ khác trên người ngươi không có biến hóa gì sao?" "Hắc hắc, không giấu gì Tam gia, khí lực lớn hơn chút, bụng còn dễ đói, thích ăn gà." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, nặn một giọt máu từ đầu ngón tay mình vào giữa trán Tề Thiết Chủy.

Lông hồ ly trên mặt Tề Thiết Chủy tức khắc tiêu biến đi hơn nửa."Cảm giác thế nào?" Khoảnh khắc lông vàng biến mất, Tề Thiết Chủy cũng sắc mặt trắng bệch, ấp úng nói: "Hô hấp khó khăn, có chút thở không nổi." Diệp Bạch nhíu mày.

Khối yêu khí đặc thù này đã chiếm cứ trên người Tề Thiết Chủy quá lâu, đã hòa vào làm một thể, rất khó triệt để loại bỏ.

Tề Thiết Chủy là người biết nhìn sắc mặt, thấy Diệp Bạch thần sắc không tốt, vội vàng hỏi: "Tam gia, tình huống của ta không nghiêm trọng chứ?

Phù thủy mà Tôn tiền bối điều phối ta vẫn luôn kiên trì uống, chẳng lẽ không có tác dụng?" "Đương nhiên có tác dụng.

Nếu không có phù thủy, ngươi đã sớm bị yêu khí khống chế tâm thần, biến thành quái vật nửa người nửa yêu rồi." Diệp Bạch lại dùng Chưởng Tâm Lôi thử một chút, điện quang lóe lên, Tề Thiết Chủy bị đánh đến kêu thảm không ngừng.

Tình huống này, Diệp Bạch cũng không dám dùng Kim Sát Chi Lực.

Yêu khí đã hòa vào làm một thể với Tề Thiết Chủy.

Dù yêu khí bị cưỡng ép đánh tan, Tề Thiết Chủy cũng sẽ tổn thương bản nguyên, thọ mệnh giảm mạnh.

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch mở miệng nói: "Tối nay đừng quên uống phù thủy.

Đợi ta rảnh rỗi, sẽ dẫn ngươi đến Long Hổ Sơn một chuyến, nơi đó có cách chữa trị cho ngươi." Tề Thiết Chủy bị một đòn Chưởng Tâm Lôi vừa nãy đánh cho ý thức mơ hồ, ứng một tiếng, rồi hôn mê chìm vào giấc ngủ.

Thấy vậy, Diệp Bạch chỉ đành gọi Thuận Tử đến, dặn y chiếu cố tốt Tề Thiết Chủy, đồng thời đừng quên cho y uống một chén phù thủy.Ngày thứ hai, Trương Khải Sơn phong tỏa Trường Sa một ngày, cấm chỉ bất kỳ thế lực nào ra vào.

Bán Tiệt Lý dưới sự ủng hộ của Diệp Bạch, liên hệ các thế lực

tam giáo cửu lưu ở Trường Sa, tiến hành sàng lọc những khuôn mặt xa lạ từng xuất hiện trong thành Trường Sa gần đây.

Thanh thế này gây náo động cực lớn, cả thành Trường Sa đều biết Cửu Môn đang truy bắt người Nhật.

Bởi vậy, những người dân có thể phối hợp đều tích cực phối hợp, cũng không gây ra oán giận của dân chúng.Trong Diệp phủ, Diệp Bạch mời tất cả các nhà Cửu Môn cùng gia quyến của họ đến.

Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu, thím của Bán Tiệt Lý cùng đứa con trai Lý Thủ Náo vẫn đang trong bụng, gia đình Ngô Quảng Nguyên, Giải Cửu, Tề Thiết Chủy...

Nhất thời, Diệp phủ náo nhiệt phi phàm, tiếng trẻ con khóc, tiếng các phu nhân trò chuyện đùa giỡn.

Mời gia quyến Cửu Môn đến cũng là để phòng ngừa người Nhật chó cùng rứt giậu, lại tiến hành ám sát một nhà nào đó.Bạch Tri Hi ở đại sảnh tiếp đãi gia quyến Cửu Môn, còn Diệp Bạch thì gọi mấy vị đương gia đến hồ tâm đình, thong thả quăng cần câu cá.

Vết máu giữa trán Tề Thiết Chủy còn chưa lau, khuôn mặt cơ bản đã hồi phục nhân dạng, chỉ có chỗ thái dương vẫn còn một ít lông tơ màu vàng.

Y nhìn Diệp Bạch đang ngồi vững vàng câu cá, không nhịn được hỏi: "Tam gia, động tĩnh bên ngoài có phải là quá lớn rồi không?"Ngô Quảng Nguyên mở miệng nói: "Lão Bát, cái này ngươi không hiểu rồi.

Người Nhật trong thành Trường Sa giống như cá trong nước, đều phân tán ra.

Nếu động tĩnh không lớn một chút, bọn chúng sẽ không tập trung lại.

Tam gia giờ khắc này tâm tĩnh như nước, có thể an tâm câu cá,

hiển nhiên là đã bày mưu tính kế, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay." Tề Thiết Chủy gật đầu, trong lòng không khỏi cảm thán tài nịnh nọt của lão Ngô thúc này còn cao minh hơn mình rất nhiều.

Xem ra Ngô gia từ thổ phu tử phát triển lên có thể trở thành một trong Cửu Môn, quả thực không phải không có nguyên nhân.Đúng lúc này, tiểu Giao Nhân dưới nước bắt được một con cá trắm cỏ lớn, gặm mất nửa con, rồi bất mãn nhét vào dưới lưỡi câu của Diệp Bạch.

Bên ngoài có nhiều người ồn ào như vậy, nàng cũng không tiện lộ diện.

Diệp Bạch nhấc cần câu lên, thấy đó là nửa cái đầu cá đẫm máu, trên đó còn có dấu răng của tiểu Giao Nhân, đành cười cười nói: "Đi thôi, chúng ta đổi chỗ khác.

Chủ nhân ở đây không hoan nghênh chúng ta." Ngô Quảng Nguyên không biết Diệp phủ có một con Giao Nhân, nên có chút không hiểu đầu đuôi, không rõ chủ nhân mà Diệp Bạch nói là ai.

Thấy nửa con cá này, cũng chỉ cho rằng Diệp Bạch nuôi một con hung vật dưới hồ.

Riêng Tề Thiết Chủy thường xuyên ở Diệp phủ, biết là con tiểu Giao Nhân kia đang quậy phá dưới nước, bất quá y cũng không phải người nhiều lời, từ trước đến nay không bao giờ nói ra ngoài.Một đám người vừa trở về đại sảnh Diệp phủ, liền thấy một hỏa kế nhà họ Lý vội vàng chạy đến.

"Tam gia, đã phát hiện tung tích người Nhật trong thành rồi, tổng cộng mười bảy người, Hắc gia đang theo dõi ạ." "Phật gia bên đó đã thông báo chưa?" "Phật gia đã sớm nhận được tin tức, đã dẫn quân đội đến đó rồi." "Được, các ngươi cũng chuẩn bị đi.

Chương 394

Tối nay e rằng sẽ là một đêm không ngủ." Diệp Bạch nhìn sắc trời, tàn dương khuất núi tây, những đám mây màu huyết sắc nhuộm đỏ nửa bầu trời Trường Sa.Trước cổng Diệp phủ, từng chiếc kiệu xe màu đen chở các đương gia Cửu Môn biến mất ở đầu phố.

Bạch Tri Hi tiễn kiệu xe rời đi, rồi quay người vào Diệp phủ, dặn Thuận Tử tăng cường cảnh giới.

Trong thành Trường Sa, một xưởng rèn bỏ hoang bị quân đội do Trương Khải Sơn vừa dẫn đến vây chặt.

Tề Tiểu Hắc và Bán Tiệt Lý dẫn theo một đám người Cửu Môn, canh gác trên đỉnh đồi trước xưởng rèn.

Trương Khải Sơn và mấy thân binh Trương gia đi tới.

Bán Tiệt Lý trên xe lăn, cười ha ha nói: "Phật gia, tốc độ của người quả thực nhanh thật đấy." "Chuyện gì liên quan đến người Nhật, ta đều nhanh." Trương Khải Sơn ứng một tiếng, nheo mắt đánh giá xưởng rèn không xa, hỏi: "Bên trong có bao nhiêu người, trang bị hỏa lực thế nào?" Tề Tiểu Hắc nói: "Mười bảy người, có bốn người thực lực rất mạnh, tình hình vũ khí thì không rõ lắm." Trương Khải Sơn gật đầu, trong lòng đã có tính toán: "Tam gia bọn họ vẫn chưa đến?" Tề Tiểu Hắc vuốt kính râm nhìn tà dương, chậm rãi nói: "Chắc là đang trên đường."Lúc này, bên trong xưởng rèn, các đặc vụ Nhật Bản bị vây hãm hiển nhiên có chút đứng ngồi không yên, cấp thiết dùng tiếng Nhật trao đổi phương pháp thoát thân.

"Khốn nạn!

Sớm biết đã không nên tập trung lại.

Tanaka Ryouko đã đưa ra cái ý kiến quái quỷ gì vậy, chúng ta còn chưa được đưa ra khỏi thành Trường Sa đã bị chặn rồi." "Bên ngoài binh lính quá nhiều, chỉ có thể đợi đến tối lợi dụng màn đêm đột phá vòng vây." "Gửi điện báo cho Tanaka Ryouko, bảo cô ta nghĩ cách cứu chúng ta ra ngoài.

Nếu chúng ta chết, cô ta cũng không sống nổi." Trong phòng, khác hẳn với đám người Nhật đang lo lắng kia là bốn người Âu Lạc (Ba nam một nữ).

Trên mặt họ đầy hình xăm màu xanh, lưng đeo đoản đao, thần sắc bình tĩnh tựa vào góc phòng.

Chính là tiểu đội sinh hóa mà Nghiêm Tam Hưng đã nhắc đến.

Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai bạc nói: "Dựa vào đám người Nhật này mà sống sót ra ngoài thì hy vọng không lớn.

Bốn người chúng ta không bằng ôm đoàn, thừa cơ xông ra ngoài?" "Bây giờ muốn ra ngoài đã muộn rồi, bên ngoài cao thủ đến càng ngày càng nhiều." Người phụ nữ duy nhất nhìn ra đỉnh đồi bên ngoài cửa sổ, những bóng người kia đều là người của Cửu Môn.

Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai bạc nổi giận nói: "Thế cũng không thể đứng yên chờ chết được!

Ta còn chưa sống đủ đâu mẹ nó!" Người phụ nữ duy nhất liếc hắn một cái: "Không có cốt khí.

Hiến thân vì Nhật Bản Đế Quốc là vinh dự của chúng ta!" Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai bạc hừ một tiếng, lười biếng để ý.

Người phụ nữ ngốc này đã bị người Nhật tẩy não triệt để rồi.Trong bốn người, người đàn ông mặt vuông râu rậm nói: "Quang đầu, chúng ta trốn thoát thì sao?

Nếu không đưa đám nhân viên tình báo Nhật Bản này sống sót trở

về, chúng ta cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.” Ha ha, đều tự thân khó bảo toàn rồi, còn mang theo bọn chúng?

Thế là, người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai không đặt hy vọng vào hai người kia nữa, đi đến trước mặt người đàn ông cuối cùng.

Hắn tên Lữ Bắc Phong, vẫn luôn một mình lau chùi thanh đoản đao sắc bén.

“Lữ Bắc Phong, ta biết ngươi và tên Nghiêm Tam Hưng kia cùng gia nhập một tổ chức thần bí tên Uông gia.

Ngươi nhất định có cách sống sót.

Chỉ cần đưa ta ra ngoài, ta cũng có thể cống hiến cho tổ chức đó.” Lữ Bắc Phong mặt mũi lạnh lùng, động tác trên tay dừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Ngươi không xứng gia nhập Uông gia.” Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai đột nhiên tức giận không chịu nổi.

“Ai u, cái tính nóng nảy của ta đây, cái đồ mẹ nó là loại người gì vậy.” Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai áp chế cơn giận trong lòng, giọng nói bình hòa: “Bắc Phong tiểu huynh đệ, Uông gia các ngươi thần thông quảng đại, chẳng lẽ không để lại cho ngươi đường lui sao?

Chỉ cần ngươi đưa ta an toàn ra ngoài, sau này ngươi chính là cha ruột ta, bảo ta làm gì cũng được.” Lữ Bắc Phong dường như không nghe hiểu, tiếp tục lau chùi đoản đao, khẽ lắc đầu: “Ta không cần con trai.” Lần này, người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai hoàn toàn từ bỏ hy vọng.

Xem ra ba người trước mắt không ai đáng tin cậy.

Muốn sống sót thoát ra ngoài, chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Ầm!” Đột nhiên, một tiếng pháo nổ vang trên đầu mọi người, căn

phòng họ đang ở tức khắc hóa thành cát bụi phế tích.

Khói bụi tan hết, tiếng khóc than như quỷ khóc sói gào của người Nhật khiến người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai đang chóng mặt choáng váng tỉnh lại.

Hắn tùy tay vứt bỏ phần thịt nát của người phụ nữ đang đè trên người, ngẩng đầu nhìn một cái, thấy binh sĩ trên đỉnh đồi đang lắp đặt súng máy hạng nặng.

"Không hay rồi, mau nằm xuống!" Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai kéo người phụ nữ nửa sống nửa chết trong đống phế tích ra, vội vàng chui vào khe hở của bức tường đổ nát.

"Đát đát đát!" Dưới lệnh của Trương Khải Sơn, ba khẩu súng máy hạng nặng từ ba góc độ cùng lúc xả đạn vào vị trí người Nhật.

Nơi nào đạn đến, cây cỏ và kiến trúc đều bị bắn nát bét, ngay cả đất đá cũng bị cày xới một lớp.

Trong sắc hoàng hôn chiều tà, ba khẩu súng máy như pháo hoa rực rỡ, thu hoạch sinh mạng của những người Nhật còn sót lại.

Giải Cửu nhìn cảnh này, khóe mắt hơi đỏ, trầm mặc không nói.

"Hãy an tâm ra đi, ta đã báo thù cho các ngươi rồi."Lúc này, Diệp Bạch thấy một chiếc kiệu xe màu đen từ xa chạy tới, liền nói với Trương Khải Sơn: "Phật gia, khoan đã, để lại chút đồ nhắm, có cá lớn đến rồi." Trương Khải Sơn giơ tay lên, tiếng súng máy hạng nặng tức khắc dừng lại.

Trên đường, trong chiếc kiệu xe, Khưu Đức Khảo nổi giận nói: "Dừng xe, dừng xe!

Tiếng pháo và súng máy ngươi nghe thấy rồi sao?

Ngươi bây giờ muốn đi thu thi thể cho bọn chúng à?" Tanaka

Ryouko nói: “Khưu tiên sinh, bọn họ đều là tinh anh của Đế quốc Nhật Bản ta, tuyệt đối không thể hy sinh ở đây.” Khưu Đức Khảo nói: “Tiểu thư Ryouko, tâm tình của cô ta có thể hiểu được, nhưng Trương Khải Sơn dẫn nhiều binh sĩ như vậy đến, chúng ta đi cũng vô dụng.” Tanaka Ryouko vẫn không chịu từ bỏ: “Khưu tiên sinh, ngài là Hội trưởng Hội Mỹ Lợi Kiên Trường Sa, chỉ với thân phận này, Trương Khải Sơn tuyệt đối không dám động đến ngài.

Chỉ cần ngài hiệp trợ ta cứu người của chúng ta ra, ta bảo đảm với ngài, sự ủng hộ mà Đế quốc dành cho ngài sẽ là vô cùng lớn.” Khưu Đức Khảo có ý muốn đồng ý, nhưng vừa nghĩ đến những lời Bạch tiên sinh dặn dò trước khi đi, lập tức từ chối nói: “Tiểu thư Ryouko, cô quá đề cao ta rồi.

Chưa nói ta có cứu được người của các cô hay không, nếu chúng ta thật sự ra mặt vào lúc này, thì đừng nói tính mạng của cô, e rằng tính mạng của ta cũng khó bảo toàn.” “Cô phải biết, Trường Sa không phải một mình Trương Khải Sơn làm chủ, còn có Cửu Môn.

Ta không biết các cô muốn chấp hành kế hoạch gì, nhưng dám đồ sát người Cửu Môn, chuyện này căn bản không có đường xoay chuyển.” “Khưu tiên sinh…” “Im miệng.” Khưu Đức Khảo rút súng lục ra: “Tiểu thư Ryouko, hy vọng cô đừng phá hoại tình hữu nghị tốt đẹp giữa chúng ta.

Hiện tại ta ra lệnh cho cô, lập tức quay đầu trở về.” Tanaka Ryouko nghiến răng: “Khưu tiên sinh, hãy nhớ kỹ quyết định của ngài.

Ta sẽ trình bày tất cả những gì xảy ra hôm nay với Đế quốc, đến lúc đó ngài tuyệt đối sẽ không có trái ngọt để ăn đâu.”Khưu Đức Khảo dí súng lục vào trán Tanaka Ryouko, quát lớn: “Đó là chuyện của cô!

Cô cũng hãy nhớ kỹ, sau lưng ta không chỉ có Mỹ quốc, mà còn có Uông gia!

Mau rời khỏi đây!" Tanaka Ryouko hít sâu một hơi, vặn chìa khóa, vừa chuẩn bị lái xe, liền phát hiện bên ngoài xe đứng một bóng đen.

Tề Tiểu Hắc gõ gõ cửa xe: "Này, bên trong đó, đừng vội đi chứ, Tam gia mời các ngươi qua hàn huyên một chút." Khưu Đức Khảo sắc mặt biến đổi: "Đừng để ý đến hắn, lùi xe rời đi!" Nghe thấy lời này, Tề Tiểu Hắc cười cười, nhanh chóng đi đến phía sau kiệu xe, một tay nhấc bổng chiếc xe lên.

Bánh xe kiệu xe "ong ong" chuyển động, giẫm chân tại chỗ.

Khưu Đức Khảo vô nại, hạ kính xe xuống, lộ ra nụ cười nói: "Huynh đệ, chúng ta chỉ là đi ngang qua thôi." Tề Tiểu Hắc lười biếng nói nhiều: "Khưu Đức Khảo, ta nhận ra ngươi.

Đừng có mà mẹ nó nói nhảm nữa, xuống xe theo ta đi gặp Tam gia.

Nếu dám chạy, ta sẽ lật đổ cái Hội Mỹ Lợi Kiên Trường Sa của các ngươi!" Khưu Đức Khảo biết mình không thể rời đi được nữa, đành hạ giọng ghé vào tai Tanaka Ryouko dùng tiếng Anh nói: "Nhớ kỹ, tuyệt đối không được lộ thân phận người Nhật của cô, nếu không ta cũng không bảo vệ được cô đâu." Khưu Đức Khảo và Tanaka Ryouko thành thật xuống xe, đi theo sau Tề Tiểu Hắc, bộ hành đến trước mặt nhóm người Cửu Môn."Tam gia, đã lâu không gặp.

Khải Sơn huynh, Lý huynh, chư vị huynh đệ Cửu Môn đều ở đây cả sao." Từ xa, Khưu Đức Khảo liền cười tủm tỉm chào hỏi.

Diệp Bạch cười hỏi: "Khưu Đức Khảo, đêm khuya như vậy ngươi không ở yên trong thành, lại chạy đến cái xưởng công hán hẻo lánh này làm gì?" "Tam gia, sau khi ta đến Trường Sa liền đặc biệt yêu thích phong cảnh và nhân văn ở đây, nên mới hình thành thói quen buổi tối lái xe ra ngoài dạo chơi.

Chỉ là nghe thấy tiếng súng pháo bên này, nên mới bị thu hút tới.” Khưu Đức Khảo một phen tiếng Việt nói cực kỳ lưu loát, cớ sự bịa ra cũng không có kẽ hở gì.

Chương 395

Diệp Bạch gật đầu, nhìn về phía Tanaka Ryouko hỏi: "Người phụ nữ bên cạnh ngươi là ai?" "Thư ký kiêm hướng đạo Âu Lạc của ta, tiểu thư Tanaka." "Ồ?

Vẫn là người Âu Lạc." "Đây là ở Âu Lạc, ta tự nhiên phải tìm người Âu Lạc làm tài xế.

Tiểu thư Tanaka, đây là Diệp Tam gia của Cửu Môn, người đàn ông quyền thế nhất Trường Sa." Lời của Khưu Đức Khảo ngầm mang gai.

"Tam gia khỏe." Tanaka Ryouko ngượng nghịu, rụt rè, đóng vai một nữ tài xế chưa từng thấy đời, như thể bị dọa đến ngây dại.

Diệp Bạch tiếp tục hỏi: "Tiểu thư Tanaka là người ở đâu?" "Từ nhỏ lớn lên ở Cát Lâm, sau đó đi Nhật Bản du học." Tiếng Việt của Tanaka Ryouko không được chuẩn lắm, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn trả lời.

Diệp Bạch "a a" cười một tiếng, mí mắt rủ xuống.

"Người phụ nữ này thật sự mẹ nó coi ta là kẻ ngốc để lừa gạt sao.""Tam gia, chư vị huynh đệ Cửu Môn, trời sắp tối rồi, ta xin cáo từ." Khưu Đức Khảo thấy không khí có vẻ không đúng, vội vàng kéo Tanaka Ryouko rời đi.

"Khoan đã." Giải Cửu tiến lên chặn hai người lại.

"Giải đương gia đây là ý gì?" Khưu Đức Khảo hiển nhiên đối với các nhà Cửu Môn đều rất quen thuộc, nhìn chằm chằm Giải Cửu hỏi.

"Người Nhật không thể đi!" Khưu Đức Khảo nói: "Giải đương gia hiểu lầm rồi, tài xế của ta ở Nhật Bản hơn chục năm, nên khẩu âm

có chút giống người Nhật.

Thân phận của cô ta ta dùng thân phận Hội trưởng Hội Mỹ Lợi Kiên Trường Sa để bảo đảm, tuyệt đối không có vấn đề." Bán Tiệt Lý xen vào một câu: "Cái thứ Hội trưởng gì của ngươi, có thể bảo đảm được cái gì?" Khưu Đức Khảo biến sắc: "Lý đại đương gia, ta đại diện cho thân phận Mỹ quốc, xin ngươi hãy tôn trọng bên ta một chút." "Phì!" Bán Tiệt Lý nhổ một bãi đờm xanh, ngoảnh đầu đi, không thèm để ý đến hắn.

"Cái thứ Mỹ quốc chó má!" Lúc này, Diệp Bạch chậm rãi nói: "Khưu Đức Khảo, đây là Âu Lạc Trường Sa, không phải Mỹ quốc, ngươi hiểu ý ta không?" Khưu Đức Khảo nhẫn nhịn cơn giận trong lòng, biết Diệp Bạch đã động sát tâm, đành uất ức nói: "Ta hiểu, tiểu thư Tanaka ta sẽ để lại cho Cửu Môn." Tanaka Ryouko ở bên cạnh vội vàng nói: "Khưu tiên sinh…" Khưu Đức Khảo hung ác nói: "Im miệng!

Đợi Cửu Môn tra rõ thân phận của cô, tự nhiên sẽ thả cô ra." Khưu Đức Khảo trong lòng thầm mắng: "Con đàn bà ngu ngốc này, cứ thích tự ý lái xe đến đây.

Bảo ngươi lái xe đi nhanh đi, ngươi lại dây dưa mãi, giờ bị người Cửu Môn bắt tại trận, bảo ta phải làm sao bảo vệ ngươi đây." Bất quá, nghĩ đến tầm quan trọng của Tanaka Ryouko đối với hắn, Khưu Đức Khảo vẫn lén đưa mắt ra hiệu cho Tanaka Ryouko, ngụ ý hắn sẽ nghĩ cách cứu cô ta ra.Tanaka Ryouko nhận được ám hiệu, trong lòng thấy cay đắng, biết mình khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Bạch lại cười nói: "Không cần tra nữa, cô ta chính là người Nhật!" Nghe thấy lời này, Tanaka Ryouko tức khắc rút khẩu súng lục nhỏ giấu trong ủng ra, vừa định nổ súng vào Giải Cửu đang ở gần nhất, thì thấy một vệt đao quang trắng sáng lóe

qua.

Máu tươi bắn tung tóe, bàn tay cùng khẩu súng bay ra!

Hóa ra là Hắc Bối Lão Lục bên cạnh Giải Cửu đã ra đao.

Chỉ thấy y cắm đao trở lại vỏ, mặt không biểu cảm, lùi lại phía sau.

Tanaka Ryouko ôm chặt cổ tay đẫm máu bị chặt đứt, lăn lộn trên nền đất bùn, rên rỉ trầm thấp, cố nén tiếng kêu thảm thiết.

Bán Tiệt Lý lạnh lùng hừ một tiếng: "Cũng có chút cốt khí đấy." Diệp Bạch phân phó nói: "Hắc gia, mau chữa trị cho cô ta một chút.

Đây là một con cá lớn, chết rồi thì không đáng tiền nữa." Tề Tiểu Hắc tiến lên, một chưởng đánh ngất Tanaka Ryouko đang giãy giụa, sau đó băng bó vết thương ở cổ tay cô ta.Khưu Đức Khảo không dám biện giải cho Tanaka Ryouko nữa, nuốt một ngụm nước bọt nói: "Chư vị, ta có thể đi được chưa?" "Phía sau còn có một màn kịch hay, đừng vội về." Diệp Bạch mỉm cười ôn hòa, nhưng nụ cười này trong mắt Khưu Đức Khảo lại vô cùng đáng sợ.

Nhóm người Cửu Môn đến chỗ phế tích xưởng công hán, không khí vẫn còn vương vấn mùi máu tanh nồng đậm.

Trước mắt trên những khối đá kiến trúc vỡ vụn, tay, chân, máu loang lổ, không một thi thể người Nhật nào còn nguyên vẹn.

Dưới đạn pháo và súng máy hạng nặng, tất cả đều hóa thành thịt nát.

Diệp Bạch dị đồng quét một lượt, cười nói: "Vẫn còn cá lọt lưới, không phải hạng đơn giản.

Ai đi thử sức một chút?" Nhất thời, trong Cửu Môn không ai hưởng ứng.Lúc này, Trần Bì vẫn luôn đi theo sau Nhị Nguyệt Hồng

bước ra: “Tam gia, ta có thể thử một chút không?

Nếu ta giết được con cá lọt lưới đó, có thể cho ta gia nhập Cửu Môn không?” Diệp Bạch nhìn Nhị Nguyệt Hồng, trưng cầu ý kiến của hắn, Nhị Nguyệt Hồng khẽ gật đầu.

“Được.

Nghe nói thân thủ của ngươi không thua kém sư phụ ngươi, cho ngươi một cơ hội thể hiện.” Trần Bì lộ ra vẻ mừng rỡ.

Sư nương của hắn thể nhược đa bệnh, cần bảo dược đặc biệt mới có thể trị liệu.

Hắn sớm đã nghe nói, người trong Cửu Môn chỉ cần lập được đại công, là có thể đổi bảo bối ở chỗ Diệp Tam gia, thậm chí cả bảo bối kéo dài tuổi thọ cho người chết cũng có thể đổi được.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, hắn nhiều lần muốn gia nhập Cửu Môn, nhưng Diệp Tam gia vẫn luôn không để ý đến.

Lần này không nghi ngờ gì là một cơ hội hiếm có, vừa có thể thể hiện bản thân, lại vừa có thể gia nhập Cửu Môn.

Trần Bì rút Cửu Trảo Câu buộc ở eo ra, đặt chân lên đống phế tích, cẩn thận chậm rãi tiến về phía trước.

Đột nhiên, một hòn đá nhỏ dị động.

Trần Bì quả quyết ra câu, hòn đá bị đánh nát vụn.

Khoảnh khắc này, người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai ẩn mình trong kẽ hở vung đao xông ra.“Xoẹt!” Đao quang lóe lên, Trần Bì lùi lại một bước lớn.

Cửu Trảo Câu trong tay như độc xà rụt mình, va chạm với thân đao.

Tiếng kim loại va chạm ma sát chói tai vang lên.

Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai vừa định rút đao, lại phát hiện đao của mình bị Cửu Trảo Câu quấn chặt.

"Đáng chết!" Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai cũng là người quả quyết, xoay thân đao, cuộn dây xích của Cửu Trảo Câu áp sát Trần Bì.

Hắn biết, chỉ cần bắt được thằng nhóc trước mắt này làm con tin, mới có khả năng thoát ra ngoài.

Trần Bì sắc mặt biến đổi, cổ tay vung lên, ném ra ba quả trứng sắt.

Trứng sắt tốc độ cực nhanh, người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai né tránh không kịp, bị đánh trúng mặt.

Không chỉ làm rơi mặt nạ của hắn, trên mặt còn xuất hiện một vết máu.

"Thằng nhóc, ngươi chết chắc rồi!" Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai nổi giận, lật đoản đao một cái, nhanh chóng rút ra, đao thế liên tục, như thể không chém Trần Bì thành trăm mảnh thì không hả giận.

Chiến đấu cận thân, Trần Bì hiển nhiên là điểm yếu, đối mặt với thế công của người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai, vừa đánh vừa lùi.Nhóm người Cửu Môn đều đang quan chiến.

Bán Tiệt Lý trên xe lăn nheo mắt nói: "Nhị gia, đồ đệ của ngươi vẫn còn non nớt quá, kém xa ngươi năm xưa." Nói thật, trong Cửu Môn không mấy ai có thiện cảm với Trần Bì, ngay cả Bán Tiệt Lý cũng không ngoại lệ.

Nhị Nguyệt Hồng không tiếp lời.

Hắn khẽ nhíu mày, mắt không ngừng nhìn chằm chằm vào trận chiến giữa Trần Bì và người đàn ông đầu trọc, hiển nhiên có chút lo lắng Trần Bì thất bại, chuẩn bị tùy thời ra tay.

Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu, góp lời nói: "Những người này sau khi trải qua thực nghiệm nhân thể của người Nhật, thân thể bất kể là lực đạo hay tốc độ đều mạnh hơn người thường rất nhiều.

Trần Bì không phải đối thủ cũng là chuyện bình thường." Tiếng mọi người nói chuyện truyền đến tai Trần Bì, khiến trong lòng hắn không khỏi nôn nóng.

Hắn không chỉ muốn chứng minh bản thân với Cửu Môn, mà còn muốn chứng minh ánh mắt của sư phụ Nhị Nguyệt Hồng không sai.

"Thằng nhóc, đánh với ta mà còn dám lơ là!" Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai nắm lấy sơ hở của Trần Bì, một đao thấy máu, đâm vào bụng Trần Bì.Trần Bì hai mắt đỏ ngầu, hừ một tiếng, nhịn đau, dùng dây xích Cửu Trảo Câu ở cự ly gần quấn chặt tay phải cầm đao của người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai.

Thấy đôi mắt đỏ ngầu đầy sát ý của Trần Bì, người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Chương 396

Tay trái hắn nắm thành quyền, một quyền, hai quyền, mạnh mẽ đánh vào bụng Trần Bì đang bị thương.

Máu thấm ra nhuộm đỏ nắm đấm.

"A a!" Trần Bì gầm lên, vùi đầu vào cổ người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai, liều mạng cắn xé.

Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai cũng đau đớn la lớn, bắt đầu dùng nắm đấm đập vào đầu Trần Bì.

"Để mày cắn tao hả!" "Binh!

Binh!" Mỗi quyền lực đạo đều không nhỏ, đập vào đầu Trần Bì khiến đầu hắn "ong ong" vang.

Ai cũng biết, răng người không giống động vật, chúng đều đặn, không có răng nanh rất khó phá hủy gân cốt mạch máu dưới lớp da thịt, không thể cắn chết người.

Nhưng Trần Bì thì khác, từ nhỏ bị những người cùng tuổi bắt nạt, hắn tính tình hiếu sát, coi như là bò ra từ núi thây.

Lấy răng làm vũ khí hiển nhiên là chuyện thường tình, hắn cũng biết cách dùng răng giết người.

Trần Bì như chó điên, há miệng lớn hút máu tươi, xé nát thịt trên cổ người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai.

Người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai cảm nhận được nỗi đau kịch liệt và cơ thể ngày càng suy yếu, cuối cùng cũng sợ hãi nói: "Mẹ kiếp, ta nhận thua!

Ta không đánh nữa!

Ta không phải người Nhật…" Trần Bì không để ý, cắn xé càng thêm hung ác.

Hắn hiện tại hoàn toàn dựa vào một hơi khí mạnh mẽ chống đỡ, trong lòng chỉ có ba chữ: "Giết hắn!

Giết hắn!"Thấy cảnh này, Bán Tiệt Lý không nhịn được nói: "Là một con mèo dữ, loại người này có thể làm nên việc lớn!" "Trần Bì, đủ rồi!" Nhị Nguyệt Hồng có chút không đành lòng, hắn tiến lên kéo Trần Bì ra, kiểm tra vết thương trên người Trần Bì.

Nhìn người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai, chỗ cổ hắn thịt da mơ hồ, thiếu mất một mảng lớn thịt, hiện giờ đã hấp hối.

Tề Tiểu Hắc đến bên cạnh người đàn ông đầu trọc đeo khuyên tai, đánh giá hai mắt nói: "Được rồi, như chó gặm vậy, động mạch chủ đều bị phá rồi, hết cứu." Trần Bì nhổ ra một khối huyết nhục, lộ ra hàm răng nhuốm đỏ, khó khăn nói: "Tam gia.

Ta một mình thành công giết hắn, có thể gia nhập Cửu Môn rồi chứ?" Diệp Bạch khẽ gật đầu: "Ta nói lời giữ lời, sau này ngươi chính là người của Cửu Môn." Nghe được lời hứa của Diệp Bạch, Trần Bì mới lộ ra nụ cười, rồi ngất đi.

Diệp Bạch phất tay: "Đưa xuống băng bó cẩn thận, đừng để lại di chứng." Đợi Trần Bì được khiêng xuống, Bán Tiệt Lý mới mở miệng nói: "Tam gia, đừng trách ta nhiều lời.

Thằng nhóc này rất giống ta trước kia, sát tâm và dã tâm đều lớn, có chút thủ đoạn còn độc ác hơn ta.

Nhưng ta nhìn người từ trước đến nay chưa từng nhìn sai, Trần Bì này tám phần là một con sói mắt trắng không thể nuôi thuần." Nhị Nguyệt Hồng nghe thấy lời này, nhìn Bán Tiệt Lý một cái, vậy mà không phản bác.

Diệp Bạch cười cười: “Lý gia còn sợ một vãn bối sao.” “Không phải sợ vãn bối.

Cơ nghiệp lớn như vậy chúng ta đánh hạ, sau này chẳng phải vẫn phải do hậu nhân tiếp quản sao.

Chỉ là Trần Bì này là một dị loại.

Tam gia sau này tốt nhất nên để mắt đến hắn nhiều hơn.” Diệp Bạch nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng: “Trần Bì là đồ đệ của Nhị gia, chuyện giáo đạo đồ đệ vẫn là để Nhị gia làm đi.” Nhị Nguyệt Hồng ôm quyền: “Chư vị cứ yên tâm, tính tình Trần Bì tuy có hơi hung liệt, nhưng bản tính vẫn là tốt.

Sau này ta sẽ nghiêm khắc giáo đạo.” Lời Nhị Nguyệt Hồng nói nghe rất hay, nhưng Bán Tiệt Lý lại không cho là đúng.

Nếu ngươi có thể giáo đạo tốt, Trần Bì đã không phải cái dạng hiện tại này rồi, phạm lỗi liền phạt quỳ, đó là kiểu quản giáo gì.

Bất quá nhiều người ở đây, hắn Bán Tiệt Lý cũng không tiện làm mất mặt Nhị gia.

Một số lời không nói rõ, nhưng nhóm người Cửu Môn đều nhìn ra được, Bán Tiệt Lý dường như không mấy hài lòng với việc Trần Bì gia nhập Cửu Môn.Diệp Bạch nhìn đống phế tích nói: “Được rồi chư vị, chuyện nhà chúng ta đợi về rồi nói.

Dưới bức tường đổ phía trước còn có hai con cá nữa, ai đi thử sức một chút?” Nghe thấy lời này, người đàn ông mặt vuông râu rậm đang ẩn mình trong đống thi thể vụn vội vàng lảo đảo chạy ra: “Không cần các vị ra tay nữa, ta đầu hàng!

Ta cũng không phải người Nhật!” Tanaka Ryouko ở phía sau nghe thấy lời này, lộ ra thần sắc phẫn hận, thấp giọng chửi một câu bằng tiếng Nhật: “Kẻ phản bội.” Diệp Bạch khẽ nhíu mày: “Tên là gì?”

“Chư vị hảo hán, ta tên Vương Đại Phi, ta bị người Nhật uy hiếp, ngàn vạn lần đừng giết ta.” Người đàn ông mặt vuông râu rậm ném hết vũ khí trên người, quỳ xuống trước mặt Diệp Bạch và những người khác dập đầu không ít cái.

Giải Cửu lạnh lùng hỏi: “Chuyện nhà họ Giải ngươi có tham gia không?” “Hảo hán, ta một chút nào không tham gia.

Chuyện giết người toàn bộ là do người phụ nữ độc ác kia làm.

Trong số mấy người chúng ta, chỉ có cô ta là trung thành nhất với người Nhật.

Bất quá cô ta vừa nãy đã bị đạn pháo nổ chết rồi, các vị xem, đây chính là thi thể của người phụ nữ đó.” Người đàn ông mặt vuông râu rậm chỉ vào một thi thể nữ tàn tật đẫm máu mơ hồ.

Diệp Bạch mở miệng nói: “Cái thi thể này mang xuống riêng, nghiền thành thịt nát cho lợn ăn.” Người đàn ông mặt vuông râu rậm biết chỉ khi mình còn hữu dụng mới không bị giết.

Hắn lại vội vàng nói: “Chư vị hảo hán, ta biết không ít bí mật của người Nhật.

Chỉ cần có thể giữ mạng cho ta, ta sẽ nói hết cho các vị.

Dưới khối tường tàn kia còn ẩn nấp một kẻ tên Lữ Bắc Phong, là người có thân thủ lợi hại nhất trong số mấy người chúng ta.

Ta nghe nói hắn còn là người Uông gia gì đó.” Không ngoài dự đoán, người đàn ông mặt vuông râu rậm tức khắc bán đứng đồng bọn của mình.

Trương Khải Sơn sắc mặt hơi lạnh: “Uông gia?”Trương Khải Sơn nhìn về phía người đàn ông mặt vuông râu rậm chỉ, một bóng người cầm đao từ dưới phế tích chui ra.

Nhị Nguyệt Hồng lập tức nhận ra kẻ này, nhắc nhở một câu: "Đêm đó đến Hồng phủ chính là người này, ta và Trần Bì liên thủ đối địch, suýt chút nữa thì thua." Lời này vừa nói ra, những người khác trong Cửu Môn đều có chút bất ngờ.

Phải biết, trừ Diệp Bạch, mấy người có thân thủ lợi hại nhất Cửu Môn chính là Trương Khải Sơn, Tề Tiểu Hắc, Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục, v.v.

Ám khí và khinh công gia truyền của Nhị Nguyệt Hồng ở Trường Sa cũng nổi tiếng.

Người tên Lữ Bắc Phong này có thể đánh bại hai sư đồ Hồng gia, hiển nhiên thực lực rất mạnh.

Thấy Trương Khải Sơn có ý định ra tay, Tề Tiểu Hắc rút một cây Cáng Long Giản cắm xuống đất: "Phật gia muốn bao trọn sân sao?

Nếu không bao trọn thì ta lên đây." Diệp Bạch khẽ lắc đầu.

Từ sau khi báo thù, gã Tề Tiểu Hắc này càng ngày càng phóng túng, đã có cái tính chất vô lại của Hắc Hạt Tử sau này.

"Thôi thì không phiền Hắc gia.

Chỉ là cần mượn binh khí dùng một chút." Trương Khải Sơn tháo đai lưng và súng lục xuống, giao cho Trương Khải Văn, rút Cáng Long Giản ra, chậm rãi tiến lên.

Trương Khải Sơn cân nhắc trọng lượng của Cáng Long Giản, cảm thấy vừa vặn tay.Nhị Nguyệt Hồng có chút lo lắng an nguy của Trương Khải Sơn, cũng tiến lên mấy bước, trong tay nắm chặt trứng sắt, giấu trong tay áo.

Với thân phận Bố phòng quan Trường Sa của Trương Khải Sơn, kỳ thực không cần thiết phải tự mình mạo hiểm.

Nhưng mọi người xét đến mối quan hệ giữa Trương gia và Uông gia, cũng không ai lên tiếng khuyên giải.

Lữ Bắc Phong nhìn Trương Khải Sơn đang chậm rãi bước tới, rút đoản đao ra, lạnh lùng hỏi: "Ngươi họ Trương?" "Trường Sa Trương Khải Sơn!" "Ta biết ngươi.

Đáng tiếc đêm đó ngươi không ở Trường Sa, nếu không ta đã chọn ngươi để thử sức rồi." Lữ Bắc Phong lộ ra nụ cười khát máu.

Chương 397

"Bây giờ cũng không muộn!" Lời vừa dứt, Trương Khải Sơn tức khắc ra tay.

Cáng Long Giản như tia chớp đập ra.

Trương Khải Sơn tuy chưa từng dùng Cáng Long Giản, nhưng cũng biết loại binh khí này về kỹ xảo sử dụng tương tự với đao pháp kiếm pháp, thích hợp tác chiến cận thân, chủ yếu là dùng sức mạnh để bổ, đập.

Hắn thân mang huyết mạch Cùng Kỳ, lực đạo vượt xa người thường, dùng Cáng Long Giản chỉ cảm thấy vô cùng thuận tay.Lữ Bắc Phong thần sắc như thường, cầm đoản đao Nhật Bản đỡ đòn, đao thế miên man, dưới những đòn tấn công mang tính xâm lược của Trương Khải Sơn, chậm rãi lùi lại.

Trong đêm tối, Cáng Long Giản và lưỡi đoản đao va chạm vào nhau, tiếng kim loại va chạm chói tai, tia lửa bắn tung tóe.

Nhóm người Cửu Môn nhìn không chớp mắt, trận chiến này còn kích thích hơn trận vừa rồi nhiều.

Mấy chục giây sau, hai người đã đánh đến chân hỏa, phế tích xung quanh bị ảnh hưởng, bị Trương Khải Sơn đập nát bét.

Thấy mãi không hạ được kẻ này, Trương Khải Sơn giữa lúc cấp bách nảy sinh kế sách, giữa chừng biến chiêu, từ bổ sang đâm, xuyên qua đao quang dày đặc, chọc vào vai Lữ Bắc Phong.

Lữ Bắc Phong hừ một tiếng, liên tục lùi ba bước, phun ra một ngụm máu ứ.

"Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao!" Trương Khải Sơn lạnh lùng

hừ một tiếng.Đánh lâu như vậy, Lữ Bắc Phong cũng đã nắm rõ thực lực của Trương Khải Sơn.

Bất kể là sức mạnh hay tốc độ, mình đều kém hơn Trương Khải Sơn sở hữu huyết mạch Trường Sinh một đoạn.

Hắn chỉ dựa vào đao kỹ tinh xảo để chống đỡ, nhưng Cáng Giản lại khắc chế đoản đao, sức mạnh của Trương Khải Sơn quá cường hãn, một giản nặng thiên quân, thân đao run lên kịch liệt.

Tiếp tục dây dưa, hắn không có cơ hội thắng.

Lữ Bắc Phong lại âm thầm cười khổ.

Quả nhiên, huyết mạch tàn khuyết chắp vá của mình vẫn không thể sánh bằng hàng chính phẩm của Trương gia.

Nếu đã như vậy, vậy thì vì Bạch tiên sinh thử xem dược tề mà ông ấy đã thử nghiệm rốt cuộc thế nào.

Chắc hẳn Bạch tiên sinh cũng đang chú ý đến nơi này đi.

Lữ Bắc Phong ngẩng đầu nhìn khu rừng cây đen tĩnh mịch ở xa, cắm đoản đao trở lại vỏ, tùy ý ném xuống đất, lại lấy ra lọ dược tề lỏng giấu trong lòng, tiêm vào tĩnh mạch cổ tay.

Trương Khải Sơn yên lặng nhìn Lữ Bắc Phong thực hiện, cũng không ra tay ngăn cản.

Tề Thiết Chủy chép miệng nói: "Phật gia thật là có lòng.

Nếu là ta, nhất định sẽ thừa cơ hội cầm giản đập chết tên Uông gia này, còn chờ đợi gì nữa.

Thứ này vừa nhìn đã biết là muốn phóng đại chiêu rồi." Ngô Tiểu Cẩu ở bên cạnh u u nói: "Lão Bát à, cho nên ngươi không phải Phật gia." Tề Thiết Chủy mặt lộ vẻ bất mãn, cãi lại: "Ấy, Tiểu Cẩu, cái gì mà lão Bát.

Ngươi phải gọi ta Bát gia.

Ta với cha ngươi là cùng một bối." "Đắc ý cái gì chứ.

Đợi cha ta xuống, ngươi còn phải gọi ta một tiếng Ngũ gia đấy." Không ngờ câu nói này bị Ngô Quảng Nguyên ở phía trước nghe thấy.

Chỉ thấy hắn mặt mày âm trầm, một cước đá vào mông Ngô Tiểu Cẩu: "Đồ phá gia chi tử, đây là trường hợp gì, dám nguyền rủa ta chết!" Ngô Tiểu Cẩu cũng không còn tính nết như trước nữa.

Bị đá một cước liền chạy vắt chân lên cổ, vừa chạy vừa mắng lão già không chết, chiếm cứ nhà xí không chịu ỉa.

Ngô Quảng Nguyên tức giận, tìm một khúc gậy gỗ thô, đuổi theo Ngô Tiểu Cẩu mà chạy.

Giải Cửu thấy huynh đệ mình bị lão cha đánh, chạy lên khuyên can: "Ngô thúc, bớt giận." Tề Thiết Chủy thì bịt miệng quan chiến, cười khà khà.

Không khí chiến đấu vừa nãy còn căng thẳng, trong chớp mắt đã biến thành hiện trường một vở kịch luân lý gia đình nội bộ Cửu Môn.Lữ Bắc Phong bên này dược tề chỉ mới tiêm được một nửa, trên mặt đau đớn khó nhịn, đầy mồ hôi lạnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Khải Sơn một cái, rồi lại nhìn cha con nhà họ Ngô đang đuổi nhau.

Trương Khải Sơn an ủi nói: "Không sao, ngươi cứ từ từ, không cần để ý đến bọn họ." Lữ Bắc Phong: "…" Sau khi dược tề nhập thể, cảm giác đau đớn thực sự quá mãnh liệt.

Cảm quan của Lữ Bắc Phong đối với thế giới bên ngoài ngày càng mơ hồ.

Hắn thở ra hơi nóng cháy bỏng, sắc mặt đỏ bừng, toàn thân như

muốn xé rách.

Dược tề còn lại căn bản không thể tiêm tiếp được.

Lữ Bắc Phong dứt khoát ném thẳng lọ dược tề xuống đất thành mảnh vụn, chất lỏng thấm vào đất bùn, lại bị Lữ Bắc Phong giẫm giẫm.

Diệp Bạch thấy vậy, ánh mắt ra hiệu cho Tề Tiểu Hắc.

Tề Tiểu Hắc gật đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn phi thân một cước đá Lữ Bắc Phong ra, đào lấy đất bùn, giữ lại.

Dược tề này là do Uông gia nghiên chế ra, tuy rằng hiện tại chưa nhìn ra có tác dụng gì, nhưng không ngoài khả năng là có thể khiến thể chất con người được tăng cường cực lớn trong thời gian ngắn.

Có thể mang về cho Sơn Tỉnh nghiên cứu thì tốt nhất, cũng xem thành phẩm thế nào, có thể sao chép được không.

Lúc này, Lữ Bắc Phong nằm trên đất run rẩy dữ dội, lồng ngực phập phồng, dường như chỉ cần một hơi thở không nối được sẽ hồn về cõi tây.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Tiểu Hắc cả ba người đều tiến lại gần hơn một chút.

"A, giết giết giết!" Lữ Bắc Phong lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên bạo phát, hai mắt đỏ ngầu, một quyền mang theo gió lướt tới Tề Tiểu Hắc.

Tề Tiểu Hắc sắc mặt biến đổi, hai tay che mặt, đồng thời một cước đá ra, đá vào ngực Lữ Bắc Phong.

"Rầm!" Tề Tiểu Hắc bị đánh lùi mấy mét, mà Lữ Bắc Phong không lùi một bước.

“Lực đạo quá lớn, có chút khó giải quyết.” Tề Tiểu Hắc sắc mặt âm trầm.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng hai người thần sắc ngưng trọng hơn.

Đối mắt nhìn nhau, thân hình cùng lúc động thủ.

Ba người tạo thành hình tam giác, từ các góc độ tấn công Lữ Bắc Phong như cuồng phong bạo vũ.

Ba người này tuyệt đối được coi là chiến lực đỉnh cao của Cửu Môn, cũng là lần đầu tiên liên thủ đối địch.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến mọi người có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Lữ Bắc Phong khi chịu đựng quyền cước của ba người, càng lúc càng cuồng bạo hơn.

Thể hình của hắn dần dần biến lớn, bắp tay, cơ ngực, đùi đều thô ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Dưới sự kích thích của dược tề, Lữ Bắc Phong bị kéo cao thành một tiểu cự nhân cao hai ba mét, mặt mày dữ tợn, như một zombie cuồng bạo, không giống dáng vẻ của người sống.

Chương 398

Khưu Đức Khảo nhìn thấy cảnh này, lộ ra vẻ mặt vui mừng, trong lòng nghĩ: "Thực nghiệm của Bạch tiên sinh quả nhiên đã thành công." Trương Khải Sơn phát hiện vết thương trước đó đánh vào người Lữ Bắc Phong dường như đang kết vảy hồi phục.

Thấy vậy, hắn rút Cáng Long Giản đập ra.

"Ầm!" Một tiếng, Cáng Long Giản như đập vào cơ bắp cứng như kim loại, chỉ để lại một vết trắng.

"Không thể đối địch chính diện, lùi!" Trương Khải Sơn gầm lên.

Nhưng tốc độ của Lữ Bắc Phong cũng rất nhanh.

Trong lòng hắn đầy ý muốn giết chóc, vung tay lớn một cái, mang theo luồng gió gào thét, vỗ về phía Trương Khải Sơn.

Tề Tiểu Hắc thấy vậy, tấn tốc biến Phi Công thành hình dạng chiếc khiên, chắn trước mặt Trương Khải Sơn.

"Uỳnh!" Tề Tiểu Hắc chỉ cảm thấy một luồng đại lực ập tới, Phi Công suýt nữa tuột khỏi tay.

Nhị Nguyệt Hồng khinh công không tệ, kéo giãn khoảng cách, viên đạn sắt trong tay cấp tốc bắn ra, nhắm thẳng vào mắt Lữ Bắc Phong.

Ba viên đạn sắt chỉ trúng hai, nhưng cũng làm mù một mắt của Lữ Bắc Phong.

"Gào!" Lữ Bắc Phong đau đớn không thôi, ôm lấy con mắt máu chảy không ngừng, điên cuồng tấn công xung quanh.

Ba người cấp tốc lùi lại, người của Cửu Môn cũng không ngừng lùi về sau.

Thứ hung vật này quả thực không phải sức người có thể đối phó.

Tề Thiết Chủy không khỏi lo lắng nhìn về phía Diệp Bạch: "Tam gia." Diệp Bạch sắc mặt không đổi, thần sắc hơi ngưng trọng nói: "Không cần gấp, có ta ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì." Lời của Diệp Bạch khiến Tề Thiết Chủy an lòng.

Với thủ đoạn và bản lĩnh của Tam gia, hung vật này hẳn không gây ra được loạn gì.

Nhưng lúc này, cục diện trên sân lại có biến hóa mới, chỉ thấy Lữ Bắc Phong gào thét một tiếng, tóm lấy một thân binh Trương gia đang đứng lẻ loi.

"Bằng!

Bằng!

Bằng!" Người của Cửu Môn không nhịn được mà nổ súng, đạn bắn vào lồng ngực Lữ Bắc Phong, chỉ khiến thân thể hắn khựng lại một chút, động tác trong tay không hề chậm đi.

Trương Khải Sơn thấy cảnh này, không nỡ nhìn thân binh bị giết, tức thì xông lên, cưỡi lên lồng ngực Lữ Bắc Phong, cứu được thân binh.

"Mau tới, cùng lên!" Nhị Nguyệt Hồng và Tề Tiểu Hắc nghe tiếng, một trái một phải ghìm chặt Lữ Bắc Phong.

"Các ngươi đều đáng chết!" Trong lúc bốn người giằng co, cơ bắp và gân xanh của Lữ Bắc Phong nổi lên như thép nguội, thân hình còn đang to ra, lúc này chiều cao đã lên tới ba mét.

Diệp Bạch nheo mắt, dược tề của Uông gia dường như đang đốt cháy năng lượng trong huyết mạch.

Tuy có thể tăng cường sức mạnh và độ bền cơ thể của vật chủ

trong thời gian ngắn, nhưng khi năng lượng huyết mạch tiêu hao hết, e rằng vật chủ cũng hết mạng.

Trong ba người, chỉ có sức của Nhị Nguyệt Hồng là yếu nhất, không có huyết mạch trường sinh gia trì, nên bị Lữ Bắc Phong hất văng đi đầu tiên, ngã vào đống đá vụn, bị nội thương không nhẹ.

Lữ Bắc Phong rảnh ra một tay để đối phó với Trương Khải Sơn đang ở trên cổ mình, nhưng Trương Khải Sơn thân hình nhanh nhẹn, như một con lươn, Lữ Bắc Phong tóm mấy lần đều không trúng.

"Hắc gia, công hạ bàn!" Trương Khải Sơn vội vàng nhắc nhở.

Tề Tiểu Hắc lấy Phi Công hóa thành kiếm, chém vào đầu gối cẳng chân của Lữ Bắc Phong.

Chỉ nghe một tiếng "choang", thân kiếm bật nảy ra, Lữ Bắc Phong không hề hấn gì.

Thấy vậy, Cừu Đức Khảo nở nụ cười mãn nguyện, trong lòng kinh ngạc liên hồi, người uống dược tề quả nhiên biến thành mình đồng da sắt.

Lần này hiệu quả của dược tề chắc có thể làm Bạch tiên sinh hài lòng rồi.

Lúc này, Ngô Tiểu Cẩu đạp một cước vào eo hắn, mắng: "Còn cười nữa, tiểu gia đây giết ngươi." Cừu Đức Khảo nghiến răng nghiến lợi, mặt mày tím lại như gan heo, hận thù liếc nhìn Ngô Tiểu Cẩu một cái rồi ngoan ngoãn hơn nhiều.

Trương Khải Sơn và Tề Tiểu Hắc hai người không thể gây trọng thương cho Lữ Bắc Phong, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, họ chỉ có thể dựa vào thân thủ nhanh nhẹn để triền đấu với hắn.

Diệp Bạch cảm thấy thời cơ đã gần chín muồi, liền từ trong không gian rút ra cây Phá Trận Bá Vương Thương đã lâu không dùng, bước

lên một bước.

Thân thương màu bạc như rồng cuộn xoay tròn, mang theo tiếng xé gió, "phập" một tiếng đâm vào lồng ngực Lữ Bắc Phong.

Lữ Bắc Phong một tay nắm lấy mũi thương, giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Bạch, lùi lại mấy bước.

"Tam gia giỏi lắm!" Ngô Tiểu Cẩu và những người đang xem trận đấu reo hò cổ vũ.

Chưa đợi Lữ Bắc Phong phản ứng, Diệp Bạch đã rút Bá Vương Thương ra, vẩy theo vài giọt máu, đổi thế thương, tấn công hạ bàn của hắn.

Thương phong của Diệp Bạch rít gào, đâm, điểm, rất nhanh đã để lại không ít lỗ máu trên chân Lữ Bắc Phong.

Lữ Bắc Phong cuối cùng vẫn cảm thấy đau đớn, tuy đã mất đi vài phần lý trí, nhưng bản năng cảm nhận được trường thương trong tay Diệp Bạch uy hiếp hắn cực lớn.

Chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, hất văng Trương Khải Sơn và Tề Tiểu Hắc trên người, rồi xông thẳng về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch sắc mặt không đổi, ngược lại còn nở một nụ cười hứng thú.

Mỗi khi gặp loại đối thủ sức mạnh trâu bò này, hắn thích nhất là dùng sức mạnh để khắc chế.

Cắm Bá Vương Thương xuống đất, Diệp Bạch xắn tay áo lên, đối diện với nắm đấm sắt to như đầu người đang lao tới, tung một quyền đối đầu.

"Ầm!" Luồng gió tản ra bốn phía, lá cây và sỏi đá trên mặt đất bị chấn bay đi.

Mọi người vây xem kinh ngạc không thôi, hình ảnh trước mắt dường như đông cứng lại, một gã khổng lồ cao ba mét đối quyền với Tam gia, mà Tam gia lại không hề lay động!

Sau một quyền, Lữ Bắc Phong ngược lại bị đánh lùi mấy bước, hắn không thể tin nổi nhìn vào hai tay mình, dường như đang kinh ngạc vì sao mình lại bị đánh lui.

Diệp Bạch thở dài một hơi, lách sang bên trái Lữ Bắc Phong, chưởng tay thành đao, chém vào cẳng chân hắn.

Lữ Bắc Phong nghiêng người, suýt nữa ngã nhào, hắn tung một quyền nặng nề, Diệp Bạch nghiêng đầu né tránh, lại một lần nữa đánh vào chân còn lại của Lữ Bắc Phong.

Một khắc sau, gã khổng lồ Lữ Bắc Phong ầm ầm ngã xuống, nằm trên mặt đất hồi lâu không dậy nổi.

Mọi người vây lại, chỉ thấy thân hình Lữ Bắc Phong cấp tốc co nhỏ lại, máu đỏ từ lớp da trên cơ thể không ngừng rỉ ra, biến thành một huyết nhân.

"Tam gia, người này bị sao vậy?" Tề Tiểu Hắc lại gần, không nhịn được hỏi.

"Tác dụng phụ của dược tề, một hơi không lên nổi, cơ thể sẽ nhanh chóng teo lại." Diệp Bạch suy đoán.

Diệp Bạch khẽ thở dài, hắn vừa mới khởi động xong, còn chưa toàn lực ra tay, Lữ Bắc Phong này đã không chịu nổi rồi.

Trên sườn dốc cao trong khu rừng xa, Bạch Cổ Phong cầm một chiếc ống nhòm, khẽ thở dài: "Vẫn còn thiếu một chút, đáng tiếc, đáng tiếc." "Bạch tiên sinh, vậy kế hoạch đối phó Trương gia còn cần thực thi không?" Một người bên cạnh lên tiếng.

Chương 399

“Cứ thực thi như thường lệ.

Tuy tỷ lệ thành công rất thấp, di chứng cũng không ít, nhưng chỉ cần kích hoạt được một người, đủ để giết không ít người của Trương gia.

Nếu kéo dài thêm nữa, Trương gia sẽ rất khó diệt!” Lần này Cửu Môn xem như đã triệt để quét sạch thế lực người Nhật ẩn náu ở Trường Sa.

Có thể còn một hai con cá lọt lưới, nhưng dưới sự truy lùng toàn lực của Cửu Môn, chúng không thể chạy thoát khỏi thành Trường Sa.

Diệp Bạch để Trương Khải Sơn dẫn quân đội thu dọn phế tích, còn hắn thì dẫn theo Điền Trung Lương Tử, người đàn ông mặt vuông râu quai nón Vương Đại Phi và Cừu Đức Khảo ba người cùng Cửu Môn trở về Diệp phủ.

Trên đường, trong xe kiệu, Diệp Bạch nhìn Cừu Đức Khảo đang bất an trong gương chiếu hậu, cười nói: “Cừu tiên sinh sau này có dự định gì không?” Cừu Đức Khảo liếc nhìn Diệp Bạch, không đoán được ý tứ của hắn, chỉ có thể rụt rè nói: “Trường Sa sắp có chiến sự, tôi chuẩn bị trở về Mỹ.” Trong xe, Tề Tiểu Hắc nói: “Cừu tiên sinh đại diện cho nước Mỹ, cho dù Trường Sa bị người Nhật công phá, người Nhật cũng sẽ không làm khó Cừu tiên sinh chứ?” Cừu Đức Khảo suy nghĩ một lát rồi nói: “Hắc gia chắc cũng biết quan hệ giữa Nhật và Mỹ không tốt, thân phận này của tôi trong mắt người Nhật e là sẽ bị xem như gián điệp.

Bây giờ không đi, đợi chiến sự nổi lên rồi đi thì đã muộn.” Tề Tiểu Hắc cười hỏi: “Vậy tại sao Cừu tiên sinh lại thân thiết với

người phụ nữ Nhật đó như vậy?" "Cái này..." Cừu Đức Khảo ấp úng, gượng gạo giải thích: "Chỉ là quan hệ cá nhân, chỉ là quan hệ cá nhân thôi, tôi vẫn luôn nghĩ cô ta là người Âu Lạc, không ngờ cô ta lại là gián điệp Nhật." Lúc này Diệp Bạch qua gương chiếu hậu nhìn Cừu Đức Khảo nói: "Kế hoạch của người Nhật ở Trường Sa ta sẽ điều tra rõ ràng, nếu có ngươi tham gia, hậu quả không cần ta nói nhiều." Cừu Đức Khảo liếc nhìn Diệp Bạch, sát ý trong mắt hắn lạnh lẽo.

Cừu Đức Khảo trong lòng sợ hãi, nghiến răng suy nghĩ một hồi, chỉ có thể nói thẳng: "Tam gia, kế hoạch của người Nhật tôi thật sự không biết, Bạch tiên sinh chẳng nói gì với tôi cả." "Vậy dược tề kia là thứ gì?" Cừu Đức Khảo lộ vẻ khó xử: "Tam gia, ngài cũng biết quy củ của Uông gia, nếu tôi thật sự nói ra, sau này đừng hòng rời khỏi Trường Sa." Tề Tiểu Hắc chen vào một câu: "Vậy thì ở lại Trường Sa.

Trước đây ông cũng nói Trường Sa là nơi tốt, thích hợp dưỡng lão, ta thấy còn thích hợp để chôn xương." Diệp Bạch cũng dùng giọng điệu uy hiếp: "Ở đây đều là người của ta, sẽ không nói ra ngoài.

Nếu ngươi không nói, ta sẽ bảo Hắc gia ném ngươi xuống xe ngay bây giờ." Cừu Đức Khảo liếc ra ngoài cửa sổ, với tốc độ xe này, bị ném xuống sao còn sống được?

Hắn nhanh chóng đưa ra quyết định, chuẩn bị đặt cược cả hai bên.

"Nếu Tam gia thật sự muốn biết, có thể cho tôi vài ngày được không, đến lúc đó tôi sẽ giao toàn bộ thông tin chi tiết về loại dược tề này cho ngài." Diệp Bạch khẽ gật đầu, nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ: "Đừng để ta thất vọng, Cừu tiên sinh.

Chọc giận ta, Uông gia cũng không bảo vệ được ngươi đâu." "Nhất định, nhất định." Cừu Đức Khảo vội vàng đáp lời.

Ba ngày sau, dưới sự thẩm vấn của Trương Nhật Sơn, Điền

Trung Lương Tử và Vương Đại Phi đã khai ra không ít bí mật liên quan đến người Nhật.

Chúng đến Trường Sa để thực hiện hai nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ nhất là đối phó với Cửu Môn, trước tiên thiết kế ám sát một bộ phận người của Cửu Môn, sau đó chia rẽ Cửu Môn, lôi kéo một phe, đả kích một phe, rồi để phe được lôi kéo thu thập tình báo Trường Sa, chuẩn bị cho chiến lược Hồ Nam sau này.

Các đương gia Cửu Môn sau khi biết kế hoạch này, đều chế giễu người Nhật nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Hiện nay Cửu Môn đều nằm dưới sự quản lý của Tam gia, với thủ đoạn của Diệp Bạch, không mấy người dám ngấm ngầm ngả về phía người Nhật, nếu không thật sự là ăn gan hùm mật gấu, làm sao còn mạng.

Hơn nữa, người Nhật có thể cung cấp những bảo vật nội bộ Cửu Môn mà Tam gia cho không?

Các đương gia đều hiểu rõ, tám gia tộc ở Trường Sa đều dựa vào thế lực Cửu Môn để phát triển lớn mạnh.

Nếu Cửu Môn không còn, thế lực các gia tộc cũng như bèo không rễ, sau này khó tránh khỏi bị người Nhật thanh toán.

Họ đã quyết định, dù người Nhật có dùng bao nhiêu tâm tư, uy hiếp hay lợi dụng, họ cũng không thể ngả về phía người Nhật.

Đương nhiên, họ cũng lên kế hoạch sắp xếp thêm nhiều hộ vệ cho gia tộc mình, để tránh xảy ra thảm án như ở Giải gia.

Diệp Bạch không rõ tâm tư của các đương gia Cửu Môn, điều hắn quan tâm là nhiệm vụ thứ hai mà Điền Trung Lương Tử nói.

Nhiệm vụ bí mật thứ hai của người Nhật liên quan đến chuyến xe

ma ở Trường Sa.

Chuyện này liên quan rất rộng, có thể truy ngược về đầu thế kỷ này.

Năm 1903, một người Nhật lấy danh nghĩa khảo sát tôn giáo đã vào vùng đất phúc địa Âu Lạc, tiến hành thu thập tình báo về phương diện địa lý.

Khi đi qua Trường Sa, hắn và một nhánh đội thám hiểm dưới quyền đã mất liên lạc.

Đội trưởng đội thám hiểm tên là Cưu Sơn Mỹ Chí, hắn đã ở lại một trấn núi cách thành Trường Sa hơn một trăm sáu mươi cây số trong ba tháng, làm gì không ai biết, nhưng khi rời đi, đội khảo sát chỉ còn lại sáu người.

Một tuần sau, Cưu Sơn Mỹ Chí đã nộp một bản báo cáo mười mấy trang cho Ngoại Vụ Tỉnh thuộc Sở Nghiên cứu Thương mại Nhật-Thanh.

Nghe nói bản báo cáo này viết về những việc vô cùng quan trọng, đề cập đến một "thứ" được chôn giấu dưới khu mỏ ở trấn núi này.

Và bản báo cáo đó cũng được gọi là báo cáo Cưu Sơn.

Trong đại sảnh Diệp phủ, mọi người đang uống trà nghe say sưa, thấy không có đoạn sau, Tề Thiết Chủy không nhịn được hỏi: "Hắc gia, rốt cuộc dưới đó chôn thứ gì?" Tề Tiểu Hắc tìm một chỗ ngồi xuống, uống một ngụm trà rồi nói: "Điền Trung Lương Tử đó ý thức đã mơ hồ, cuối cùng cũng không nói rõ được, hình như là... một thế giới có thể cải tử hoàn sinh." Tề Thiết Chủy không thể tin nổi: "Cải tử hoàn sinh?

Người Nhật mà cũng tin chuyện này?

Không phải bị Cưu Sơn Mỹ Chí lừa rồi chứ?" Lúc này, Trương

Khải Sơn sắc mặt không tốt lắm nói: “Khó nói, dưới mộ thứ gì cũng có thể xuất hiện.

Hơn nữa ta đã đến đó, chỉ đi vòng quanh bên ngoài đã không cẩn thận trúng chiêu, may mà có Tam gia ra tay cứu giúp.

Nhưng bất luận dưới đó chôn thứ gì, nhất định đối với người Nhật vô cùng quan trọng, nếu không người Nhật sẽ không cứ nhìn chằm chằm vào nơi đó, lại còn đào ra cả một toa xe lửa quan quách.” Ngô Quảng Nguyên và Bán Tiệt Lý nhìn nhau, trước đây Phật gia giấu chuyện xe ma rất kỹ, bây giờ lại chủ động nói ra.

Trương Khải Sơn lại nhìn mọi người một lượt, “Hiện nay nguy cơ từ người Nhật đã được giải quyết, nhưng thứ dưới mỏ vẫn bị người Nhật dòm ngó.

Nếu không đi trước một bước lấy thứ đó ra, người Nhật sẽ vẫn không từ bỏ ý định, sẽ tiếp tục có những hành động nhỏ nhặt đối với Trường Sa.” Bán Tiệt Lý nói: “Ý của Phật gia là để người của Cửu Môn lo liệu chuyện dưới mỏ, nhưng với thủ đoạn của Trương Đại Phật gia ngài mà còn chịu thiệt ở vòng ngoài, trong Cửu Môn người dám xuống cái mộ này e rằng chỉ có Tam gia thôi.” Ngô Quảng Nguyên tỏ thái độ: “Nếu Tam gia xuống mộ, tính cho Ngô gia ta một suất.” Diệp Bạch ngồi ở ghế chủ vị trầm tư không đáp.

Bán Tiệt Lý bất mãn nói: “Lão Ngô, bản lĩnh dùng lửa nhà người ta nấu cơm nhà mình của ngươi không tệ nhỉ.

Tam gia nếu xuống mộ, có cần đến Ngô gia ngươi không?” “Lão Lý, không thể nói như vậy được.

Cửu Môn cùng tiến cùng lùi, chuyện liên quan đến âm mưu của người Nhật, tấm lòng yêu nước của Ngô gia ta thế nào cũng phải thể hiện một chút chứ.

Hơn nữa, chó của Ngô gia ta xuống mộ có tác dụng lớn." Hai người bắt đầu tranh luận.

Lúc này, Nhị Nguyệt Hồng được Thuận Tử đỡ, chậm rãi bước vào: "Nơi các vị nói có phải là vùng Đại Lũng Lĩnh không?" "Nhị gia đến rồi." "Nhị gia, vết thương của ngài thế nào rồi?" Mọi người quan tâm hỏi.

"Đa tạ các vị quan tâm, đã uống chút thuốc thang, không còn gì đáng ngại." Nhị Nguyệt Hồng ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mà Tề Thiết Chủy nhường ra rồi nói: "Sau khi chuyện xe ma Trường Sa xảy ra, Phật gia cầm đỉnh châm của các gia tộc chúng ta đến, ta đã biết chuyện này có liên quan đến chuyến đi Đại Lũng Lĩnh năm đó." Tề Thiết Chủy cười nói: "Nhị gia, ngài cuối cùng cũng chịu nói ra rồi.

Trước đây ta và Phật gia đến tận nhà, ngài cứ giấu giấu giếm giếm, nửa điểm tin tức cũng không chịu nói." Đôi mày thanh tú của Nhị Nguyệt Hồng hơi nhíu lại: "Không phải không chịu nói, chỉ là nơi đó quả thực nguy hiểm vô cùng.

Dù ngươi và Phật gia có cùng đi, cũng phần lớn là không trở về được." Nguy hiểm đi kèm với kỳ ngộ, Ngô Quảng Nguyên càng thêm hứng thú, vội vàng hỏi: "Nhị gia không ngại nói chi tiết hơn được không?" Nhị Nguyệt Hồng liếc nhìn ông ta: "Chuyện này có lẽ chỉ có những người Trường Sa thế hệ trước mới biết.

Ngươi và Lý gia chắc hẳn đều từng nghe qua, năm đó phụ thân ta Tứ Quý Thanh và đại bá Bạch Nhân Lễ đã dẫn không ít người xuống mộ, cuối cùng tổn thất hơn một nửa nhân thủ." Nhị Nguyệt Hồng kể lại tất cả những gì mình biết.

Ngô Quảng Nguyên khẽ lắc đầu, chuyện Nhị Nguyệt Hồng nói xảy ra quá sớm, lúc đó ông ta chỉ là một thổ phu tử nhỏ, mới cùng cha xuống mộ, làm sao biết được chuyện bí mật như vậy.

Ngược lại, Bán Tiệt Lý lộ vẻ trầm tư, một lúc sau mới nói: "Chuyện này ta lại có chút ấn tượng.

Năm đó ta còn ở dưới trướng Lỗ Thập Tam, từng nghe ông ta nhắc qua một chút, nhưng những gì ta biết còn không nhiều bằng Nhị gia.

Ta chỉ nghe nói Bạch Nhân Lễ và họ đã gặp phải chuyện vô cùng kinh khủng dưới mộ, và ông ta năm đó rất kỵ chuyện này, sau đó không cho phép bất kỳ ai nhắc đến." Tề Thiết Chủy nói: "Nếu Bạch gia có tham gia, vậy chúng ta không bằng hỏi phu nhân, có lẽ gia chủ đã để lại ghi chép chi tiết về chuyến hạ mộ đó." Lúc này, Diệp Bạch mở miệng: "Không còn nữa, cũng đều bị đốt cả rồi." Diệp Bạch nhìn mọi người, lại nói thêm một câu: "Ta đã sắp xếp lại những thứ nhạc phụ để lại, không có thông tin nào liên quan đến khoáng mộ Trường Sa." Ngô Quảng Nguyên thăm dò hỏi: "Vậy Tam gia có còn muốn xuống mộ không?" Mọi người đã bàn luận nhiều như vậy, cũng chỉ là để hiểu rõ hơn tình hình dưới mộ, chuẩn bị kỹ càng hơn, nhưng Cửu Môn có thể xuống mộ hay không, quyền quyết định nằm trong tay Diệp Bạch.

Thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mình, Diệp Bạch ngập ngừng một lát rồi nói: "Xuống!

Lần khoáng mộ này các gia của Cửu Môn đều có thể tham gia." Ngô Quảng Nguyên khá kích động nói: "Tam gia, cái mộ này tính cho Ngô gia chúng tôi một phần." Diệp Bạch gật đầu, lại phân phó: "Mỗi gia cử một tiểu bối đi, còn Phật gia thì ở lại Trường Sa, để tránh người Nhật lại nảy sinh ý đồ." "Được!" Trương Khải Sơn không có ý kiến.

Chương 400

Ba ngày sau, Cừu Đức Khảo gửi đến tài liệu chi tiết về dược tề của Uông gia.

Loại dược tề này được gọi là Cuồng Bạo Dược Tề, chỉ cần tiêm vào tĩnh mạch, dược tề sẽ phát huy tác dụng trong cơ thể vật chủ, rút cạn tiềm năng cơ thể, giúp vật chủ có được sức mạnh cực lớn trong thời gian ngắn.

Diệp Bạch gửi tài liệu về dược tề này cho Tùng Tỉnh ở trạm nghiên cứu, bảo ông ta nhanh chóng nghiên cứu ra thành phẩm.

Trở lại Diệp phủ, người của các gia trong Cửu Môn đã tập trung đông đủ.

Hồng gia có Trần Bì, Ngô gia có Ngô Tiểu Cẩu, Trương gia có Trương Khải Văn, Lý gia có Lý Văn Hạo, cơ bản mỗi gia đều cử một đại diện đến.

Lý Văn Hạo là một năng nhân tâm phúc hạ mộ dưới trướng Bán Tiệt Lý, quản lý mấy đường khẩu, ở Trường Sa cũng có chút danh tiếng.

Đương nhiên, trong nhóm người này còn có Tề Thiết Chủy.

Không có Diệp Bạch bên cạnh, khuôn mặt hồ ly của Tề Thiết Chủy không thể áp chế được, cộng thêm chuyến hạ mộ lần này của Diệp Bạch không biết khi nào mới về, Tề Thiết Chủy đành phải cùng Diệp Bạch mạo hiểm xuống mộ, mỹ danh là: cống hiến một phần sức lực của mình cho Cửu Môn.

Diệp Bạch để Khương Vũ và Tề Tiểu Hắc ở lại Trường Sa, dẫn theo tiểu đội Thanh Long của Nhân bộ và người của Cửu Môn, thay

đổi diện mạo, ra khỏi thành Trường Sa.

Đội ngũ này tổng cộng mười ba người.

Diệp Bạch chia họ thành ba tiểu đội ở ngoài thành, do Trương Khải Văn và Lý Văn Hạo mỗi người dẫn một tiểu đội, tiến về phía khoáng mộ.

Tề Thiết Chủy chủ động muốn đi theo Diệp Bạch.

Ngô Tiểu Cẩu và Trần Bì được phân cho Trương Khải Văn.

Lý Văn Hạo và tiểu đội Thanh Long đi trước dò đường, bố trí công tác hậu cần cho mọi người.

Ngô Tiểu Cẩu lần này ra ngoài chỉ mang theo hai con chó vàng lớn, một con là Hoàng Tam, một con là Hoàng Tứ.

Hắn đội mũ vải, người khom lưng, giả dạng thành người buôn chó.

Trần Bì chỉ đeo một cái giỏ cá, không cố ý trang điểm gì.

Theo hắn thấy, chỉ là xuống một cái mộ thôi, không cần phải che đậy như vậy.

Hơn nữa người Nhật ở Trường Sa đều đã bị diệt sạch, dù người Nhật có biết tin tức thì đã sao?

Ngô Tiểu Cẩu vẫn luôn không hòa hợp với Trần Bì, thấy bộ dạng bất cẩn của Trần Bì, không nhịn được, rất nhanh đã xảy ra tranh chấp.

Hai người trên đường núi suýt chút nữa đã động thủ.

Hoàng Tam và Hoàng Tứ sủa gâu gâu về phía Trần Bì, trợ uy cho Ngô Tiểu Cẩu.

Trương Khải Văn đau đầu không thôi, chỉ có thể đứng giữa hòa giải, nhưng Trương Khải Văn vẫn chưa được coi là người trong Cửu

Môn, uy thế không đủ, tự nhiên không áp chế được hai kẻ cứng đầu này.

Bất đắc dĩ, cuối cùng Trương Khải Văn chỉ có thể lôi Diệp Bạch ra, dùng danh hiệu Tam gia mới tạm thời hòa hoãn được mâu thuẫn giữa hai người.

"Sớm muộn gì cũng hầm chó của ngươi ăn!" Trần Bì giận dữ nói.

"Tiểu gia đây trù cho vết thương của ngươi viêm nhiễm, chết dưới mộ." Ngô Tiểu Cẩu mắng lại.

Hai người nói lời cay độc với nhau, hừ lạnh một tiếng, đoạn đường sau đó không nói với nhau một câu nào.

Lúc này, Tề Thiết Chủy đang theo Diệp Bạch nghỉ ngơi trên một vách đá trong rừng.

"Ngày mai ban ngày là có thể đến thôn Đồng trên sườn núi đó, ở đó có không ít món ngon, đều là người đi đường từ khắp nơi, Tam gia ngài có lộc ăn rồi." Diệp Bạch trầm giọng nói: "Đồ bên ngoài vẫn nên ăn ít thì hơn.

Người của Cửu Môn mà vì ham ăn mà mất mạng thì thật là trò cười." Tề Thiết Chủy bĩu môi, thầm nghĩ ta cũng là có ý tốt, ngươi không ăn thì thôi, sao lại còn giáo huấn ta như Phật gia.

Diệp Bạch không để ý đến Tề Thiết Chủy đang hờn dỗi, đi ra ngoài lều.

Họ lúc này đang ở trên vách đá lưng chừng núi, còn có thể nghe thấy tiếng suối chảy trong khu rừng rậm dưới vách đá.

Sau khi trời tối hẳn, trong núi lại phảng phất ánh trăng bạc, có thể nhìn thấy một lớp ánh sáng lạnh lẽo mỏng manh chiếu lên những tảng đá trong khu rừng gần đó.

Còn có sương mỏng lãng đãng, lúc dày lúc mỏng, không nhìn rõ.

Cảnh tượng này Diệp Bạch đã thấy không ít lần.

Năm đó khi ở trại Miêu Tương Tây, hắn thường ngẩn người trước cảnh sắc này.

Không ngờ bao nhiêu năm đã trôi qua, giờ đây hắn đã trở thành người đứng đầu Cửu Môn, không còn là thiếu niên sa cơ lỡ vận mới xuyên không tới nữa.

Chỉ không biết Hồ Tử thúc, Vinh Bảo Hiểu những người đó giờ ra sao.

Theo tuổi kết hôn của người trại Miêu, con của Vinh Bảo Hiểu chắc đã chạy đầy đất rồi.

Nếu có cơ hội, vẫn phải trở lại trại Miêu xem sao, xem người dân trại Miêu sống thế nào, xem căn nhà tre nhỏ mà hắn và Bạch Tri Hi cùng nhau bài trí.

Đợi Diệp Bạch trở về lều, chỉ thấy Tề Thiết Chủy đã chui vào túi ngủ, ngủ say sưa.

Diệp Bạch nhìn khuôn mặt hắn khẽ lắc đầu nói: "Đợi sau khi trở về sẽ tìm cho ngươi một người vợ ở Trường Sa, để sau này khỏi phải độc thân." Nghe thấy lời này, Tề Thiết Chủy lập tức tỉnh giấc, lau một vệt nước miếng, đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Diệp Bạch: "Tam gia, chúng ta không thể đùa được đâu." Diệp Bạch không nhịn được cười: "Ngươi tích góp nhiều gia sản như vậy, sao không tự mình tìm một người." "Nghề bói toán này bị trời ghen ghét, rất khó tìm vợ.

Nếu Tam gia ngài giúp ta tìm thì lại khác." Nhắc đến chuyện tìm vợ, Tề Thiết Chủy dường như không ngủ được nữa, lải nhải quấn lấy Diệp Bạch, kể một tràng những chuyện đau lòng về việc nhà họ

Tề khó sinh con trai.

Ngày hôm sau, hai người dậy sớm tiếp tục lên đường, khoảng giữa trưa mới đến được cứ điểm thôn Đồng mà Tề Thiết Chủy nói.

Thương nhân qua lại đều sẽ nghỉ chân ở đây, người đến người đi.

Diệp Bạch hai người ở lối vào sạn đạo đã gặp Thanh Nhất, biết được Lý Văn Hạo và Trương Khải Văn cùng những người khác đều đã đến.

Lần này là hành động nội bộ của Cửu Môn, Hoắc gia đã sớm nhận được tin tức, mời Diệp Bạch và những người khác vào bàn khẩu của Hoắc gia.

Bàn khẩu này nằm bên trong thôn Đồng, là một tiểu trạch viện độc lập, tốt hơn nhiều so với căn nhà tranh dột nát ở cửa sườn núi mà lần trước Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn ở lại.

Tề Thiết Chủy không khỏi cảm thán, xuống mộ cùng Tam gia không gọi là xuống mộ, quả thực là đi du ngoạn.

Trong trạch viện, Tề Thiết Chủy, Ngô Tiểu Cẩu và những người khác đang uống trà nóng, ăn bánh ngọt.

Trần Bì ngồi đối diện, nghịch cửu trảo câu, không nói một lời.

"Tam gia, quản sự bên Hoắc gia đến rồi." Lý Văn Hạo dẫn một người đàn ông trung niên mặc trang phục dân tộc thiểu số vào.

"Kính chào Tam gia và các vị tiểu gia, tại hạ là quản sự Hoắc gia Hoắc Tiên Hải." Người đàn ông trung niên hơi cúi người, sau đó cởi bỏ mũ trùm đầu và trang phục: "Phong tục ở đây, mong các vị thông cảm." Vùng Tương Tây này tuy nước non sung túc, nhưng các dân tộc thiểu số mọc lên san sát, xung đột cũng nhiều.

Hoắc gia có thể đứng vững ở đây, công lao của quản sự Hoắc

Tiên Hải này không thể không kể đến.

Trong hồ sơ của Cửu Môn, Hoắc Tiên Hải này và Lục Thuận có năng lực ngang nhau, Diệp Bạch tự nhiên nhớ người này.

Chương 401

Diệp Bạch trước tiên xua tay, sau đó hỏi thăm một số phong tục địa phương và gần đây có người lạ nào ra vào không.

Hoắc Tiên Hải trầm ngâm một lát rồi nói: "Tam gia, không biết có nên nói không...

ít lâu trước, Trương Khải Sơn Trương Đại Phật gia từng xuất hiện ở đây." Nghe vậy, sắc mặt của Trương Khải Văn và Tề Thiết Chủy đều trở nên rất thú vị, lúc đó họ đã cố ý hóa trang ẩn mình, không ngờ vẫn bị Hoắc gia phát hiện.

Diệp Bạch tỏ ra hứng thú: "Chuyện của Phật gia ta biết, nhưng, sao ngươi lại phát hiện ra họ?" "Lúc đó một thân binh đi theo Phật gia đã để lộ quân hiệu, là quân hiệu của quân đồn trú Trường Sa, ta lần theo đó mà phát hiện ra tung tích của Phật gia." Diệp Bạch quay đầu nhìn Trương Khải Văn, mang theo ý răn dạy nói: "Đây là chuyện của Trương gia các ngươi, đợi sau khi trở về tự mình bẩm báo với Phật gia.

Ngay cả quân hiệu cũng để lộ ra, làm thân binh cái gì!" "Vâng, Tam gia." Sắc mặt Trương Khải Văn tối sầm lại.

Hoắc Tiên Hải liếc nhìn Trương Khải Văn, không ngờ người của Trương gia cũng theo Tam gia đến đây, không biết câu nói vừa rồi có đắc tội với người Trương gia không.

Hắn suy nghĩ một lát, lại mở miệng nói: "Nếu Tam gia đến đây để điều tra chuyện xe ma Trường Sa, ta lại có một số thông tin muốn bẩm báo Tam gia." "Thông tin gì?" "Đêm xảy ra chuyện xe ma Trường Sa, người của chúng ta đang gác đêm, họ nghe thấy trong thung lũng có tiếng mấy trăm người cùng nhau rèn sắt.

Ta đã hỏi, mấy người đều nghe thấy là tiếng vọng lại, nhưng các sơn trại gần đó không có nhiều thợ rèn như vậy.

Thế là ta ngầm cho người đi điều tra, kết quả phát hiện ra trong mỏ có giấu một đường ray." Tề Thiết Chủy đặt bánh ngọt xuống, không nhịn được nói: "Đường ray?

Chẳng lẽ tiếng rèn sắt là tiếng xe lửa chạy qua, tiếng động của đường ray và lòng sông ép chặt?" Hoắc Tiên Hải gật đầu: "Không sai, chính là như vậy.

Phong thủy kỳ lạ, tiếng vọng có liên quan đến thế núi, cũng chỉ có vài nơi mới nghe được âm thanh dưới lòng đất.

Ta cũng đã dùng la bàn định vị nhiều lần mới tìm ra đường ray." "Không ngờ Hoắc quản sự cũng là một đại gia phong thủy." Tề Thiết Chủy khen ngợi, hắn không ngờ Hoắc gia còn giấu một cao nhân phong thủy, năng lực định vị bằng la bàn này dường như không thua kém Tề Thiết Chủy hắn.

"Không dám nhận lời khen của Tề Bát gia." Hoắc Tiên Hải chắp tay, khiêm tốn nói.

Ánh nắng giữa trưa rực rỡ, thời tiết ấm áp hơn nhiều.

Hoắc Tiên Hải đã chuẩn bị đồ ăn cho Diệp Bạch và mọi người.

Sau khi ăn uống đơn giản, dưới sự dẫn dắt của Tề Thiết Chủy, họ đã đến đạo quan bỏ hoang, đến thạch thất ở cửa giếng dưới tháp Vô Cực.

Tề Thiết Chủy đã trúng chiêu ở đây, Diệp Bạch tự nhiên phải đến xem nơi này có gì bất thường không.

Nhưng ngay khi Trương Khải Văn di chuyển tấm đá xanh che trên miệng giếng, hai con chó vàng của Ngô Tiểu Cẩu liền sủa dữ dội xuống giếng.

Giếng đạo âm u tối tăm, không ngừng bốc lên khí lạnh.

"Tam gia, bên dưới chắc có tình huống." Ngô Tiểu Cẩu nghi hoặc nói.

Diệp Bạch khẽ nhíu mũi, hắn cũng ngửi thấy mùi hôi thối của xác chết.

Trương Khải Văn ngẩng đầu nói: "Trên tấm đá xanh có ám ký của Trương gia ta, trong thời gian này chắc không có ai động vào." "Vậy tức là, sau khi các ngươi rời đi, dưới giếng đã xảy ra một loại dị biến nào đó." Diệp Bạch đến gần miệng giếng, mở dị đồng, thấy một bóng đen mang theo tử khí âm sâm lóe lên rồi biến mất.

Diệp Bạch lại lấy đèn pin soi một vòng, không thấy bóng dáng con quái vật nữa, chắc là nó đã trốn vào một góc sâu dưới giếng.

Trần Bì lại gần nói: "Tam gia, để ta xuống dưới thăm dò." Diệp Bạch liếc hắn một cái: "Ngươi vẫn còn bị thương, cứ ở trên bờ nghỉ ngơi đi.

Thanh Nhất, Thanh Nhị xuống trước xem sao, ta vừa thấy một con tống tử, cẩn thận một chút." Thanh Nhất và Thanh Nhị nhận được lệnh, trang bị đầy đủ, thuận theo dây thừng trượt xuống giếng.

Họ đứng trong vũng nước, lưng dựa lưng, thần sắc cảnh giác, dùng đèn pin cùng lúc soi quét, kiểm tra môi trường dưới giếng.

Thanh Nhị nhìn một vòng, không phát hiện thứ gì khả nghi, nghiêng đầu khẽ hỏi: "Thanh Nhất, bên ta không có tình huống, ngươi có thấy tống tử mà Tam gia nói không?" Thanh Nhất không đáp lời, sắc mặt hắn ngưng trọng, hai mắt dán chặt vào góc mà ánh đèn pin không thể soi rõ.

Chỉ thấy một khối vật chất sền sệt màu đen đang ngọ nguậy, lờ mờ có thể nhìn ra là một bóng người màu đen.

Thanh Nhất lặng lẽ lấy ra Kim Cương Tán, huýt một tiếng sáo.

Tiếng sáo đại diện cho việc có phát hiện.

Thanh Nhị cũng quay đầu lại, có chút kinh ngạc.

Hắn chưa từng thấy một con tống tử nhiều nước như vậy, sền sệt đến mức không thể tả, giống như vừa chui ra từ vũng bùn đen.

Và mùi hôi thối của xác chết chính là từ khối vật đen này tỏa ra.

"Các ngươi cũng xuống đi, hai người họ trong thời gian ngắn e là không giải quyết được." Ba người còn lại của tiểu đội Thanh Long được Diệp Bạch cho phép, cũng cùng nhau thuận theo dây thừng nhảy xuống giếng.

Tiểu đội Thanh Long mà Diệp Bạch mang đến chưa từng xuất hiện trong nội bộ Cửu Môn, mọi người đều đoán đây là những tay giỏi hạ mộ mà Tam gia bí mật bồi dưỡng, vì vậy không ai mở miệng hỏi.

Rất nhanh, dưới giếng truyền đến tiếng đánh nhau.

Trong số mấy người trên bờ, chỉ có Ngô Tiểu Cẩu gan lớn, sau khi giao hai con chó cho Tề Thiết Chủy, hắn liền nằm bò trên miệng giếng xem năm người của tiểu đội Thanh Long hợp lực đối phó với con tống tử đen nhầy nhụa.

Tiểu đội Thanh Long là tiểu đội có thực lực tổng hợp mạnh nhất trong bốn đội của Nhân bộ.

Dưới sự huấn luyện tốn kém của Diệp Bạch, có thể nói, thân thủ của mỗi người đều không thua kém Trần Bì.

Họ hai người tạo thành trận hình phòng ngự bằng ô, hai người tạo thành trận hình bằng dây thừng, một người chủ công, phân công rõ ràng.

Toàn bộ trận chiến chưa đầy một phút, con tống tử đen nhầy nhụa dưới giếng đã bị xích sắt khống chế, cuối cùng Thanh Nhất dùng hắc hỏa du thiêu nó thành than.

Ngô Tiểu Cẩu từ miệng giếng bò dậy, hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy thủ pháp đối phó tống tử hạ mộ của năm người này là chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Quả thực là dao nhỏ đâm mông, mở mang tầm mắt!

Tam gia giấu một đội tinh nhuệ hạ mộ như vậy từ khi nào.

Ngô Tiểu Cẩu trong lòng rất tò mò, rất muốn học hỏi hai chiêu từ những người này.

Tuy nhiên, có nhiều người ở đây, Ngô Tiểu Cẩu cũng không tiện hỏi Diệp Bạch trực tiếp, chỉ có thể giấu tâm tư trong lòng, đợi sau này tìm Diệp Bạch.

Đợi sau khi Ngô Tiểu Cẩu trở thành Ngô Ngũ gia của Cửu Môn, hắn đã viết lại những trải nghiệm của mình thành một cuốn Đạo Mộ Bút Ký, truyền lại cho con cháu Ngô gia, và những gì thấy được dưới giếng lần này cũng nằm trong đó.

Diệp Bạch dẫn mọi người xuống giếng, chỉ thấy một xác chết đen bị thiêu cháy.

Một mùi khét lẹt và mùi hôi thối nồng nặc của xác chết lan tỏa trong giếng, trên xác chết còn có những đốm lửa đỏ.

Trương Khải Văn đi một vòng dưới giếng rồi nói: "Tam gia, lúc đó Bát gia trúng chiêu, chúng ta vội vã rời đi, còn lại mấy cái thi hang chưa mở.

Bây giờ lá bùa trên cái thi hang đó đã bị động vào, chắc là lần trước chúng ta đến đã chạm vào thứ gì đó không nên động, khiến cho xác chết dị biến, từ trong thi hang bò ra." Diệp Bạch gật đầu, đi một

vòng trước mấy cái thi hang, dừng lại trước một cái thi hang còn chưa bị phá hủy.

Trên đó phủ đầy những cái kén tằm rỗng, mấy lá bùa đạo gia dán bên ngoài kén, bên trong bọc một vật chất đen sì, không nhìn rõ là thứ gì.

Diệp Bạch nhận thấy có điều bất thường, mở miệng nói: "Ai đó, phá cái hang đá này ra." Thanh Nhất vừa định động thủ, liền thấy Trần Bì giành trước một bước đập vỡ thi hang.

Ngô Tiểu Cẩu bĩu môi, Trần Bì chó chết này, chỉ biết thể hiện trước mặt Tam gia.

Bên trong thi hang lộ ra một bộ xương khô, trên người dính đầy dầu mỡ màu đen đã đông cứng, một tấm gương đồng được bộ xương khô ôm trong lòng.

Chương 402

Bộ xương khô nhỏ bé, dường như là một đứa trẻ chưa thành niên.

Tề Thiết Chủy lập tức lại gần, phát hiện ra tấm gương đồng này giống hệt tấm gương đồng trên đầu xe lửa, là do Tề gia chế tác.

Nhưng tại sao gương đồng lại xuất hiện trong lòng một đứa trẻ.

Chẳng lẽ bộ xương nhỏ này là con của một cao nhân Tề gia?

Mắt Tề Thiết Chủy đột nhiên cay xè, vành mắt đỏ lên, lũ người Nhật táng tận lương tâm này!

Tề Thiết Chủy định lấy tấm gương đồng ra, đột nhiên bị Diệp Bạch ngăn lại: "Đợi đã, dưới gương đồng có thứ gì đó." Thứ gì?

Tề Thiết Chủy nhìn kỹ lại, thì ra bên dưới tấm gương đồng có buộc một sợi chỉ đỏ dính dầu đen, căng thẳng tắp, đầu kia của sợi chỉ đỏ xuyên qua đáy hang không biết đi về đâu.

"Tam gia, dưới hang còn có không gian ẩn!" Tề Thiết Chủy lập tức nhận ra.

Diệp Bạch không trả lời, khẽ nhíu mày, phất tay bảo Thanh Nhất dẫn người đào thông lớp đất này.

Vì sợi chỉ đỏ quá căng, tiểu đội Thanh Long khi đào đất vô cùng cẩn thận, sợ đào đứt sợi chỉ.

Rất nhanh, lối vào hướng xuống đã được đả thông, lộ ra một không gian tối tăm.

Thanh Nhất tiến lên, nhờ ánh sáng đèn pin, lờ mờ nhìn thấy bên dưới không gian có đặt một con rùa đá.

Con rùa đá rất lớn, cao bằng một người, trên lưng đỡ một cây cột

đá màu đen, điêu khắc tinh xảo tuyệt mỹ, dường như là một cây cột chịu lực.

Và sợi chỉ đỏ thẳng tắp men theo lớp đất kéo dài vào sâu trong không gian tối tăm, không nhìn thấy đi đến đâu.

“Tam gia, là một tiểu mộ thất.” Mộ thất?

Diệp Bạch càng nhíu mày sâu hơn.

Nếu bên dưới là mộ huyệt, với khoảng cách gần như vậy, hệ thống không thể không hiện ra thông báo.

Trừ phi đây là một ngôi mộ giả.

Trong mộ giả, hệ thống sẽ không hiện ra thông báo, vì trong mộ căn bản sẽ không có bảo rương và phúc đại, kinh nghiệm này Diệp Bạch trước đây cũng đã từng gặp.

“Đào rộng lối vào ra, xuống dưới xem.” “Vâng!” Lúc này, Tề Thiết Chủy dường như có phát hiện, hắn giật giật tay áo Diệp Bạch, sắc mặt có chút không tốt: “Tam gia, ta hình như đã nghĩ ra công dụng của sợi chỉ đỏ, đây là một loại trận pháp phong thủy hiếm thấy, do cao nhân nhà ta bố trí, tên là Ngư Thủy Hợp Hoan.” Ngư Thủy Hợp Hoan?

Ngô Tiểu Cẩu lập tức nở nụ cười nói: “Lão Bát, còn có loại trận pháp phong thủy này sao?

Nó có đứng đắn không?” “Đi đi, đừng ở đây nói nhảm.” Tề Thiết Chủy không có tâm trạng đùa giỡn với Ngô Tiểu Cẩu, bắt đầu giải thích lai lịch của trận Ngư Thủy Hợp Hoan.

“Thủy Đoạn Thư Bát Thông” của Đại Tằng Củng từng ghi lại về Ngư Thủy Hợp Hoan, công dụng của loại trận pháp phong thủy này vô cùng đặc biệt.

Nhiều người vừa nghe tên đã nghĩ là dùng để thúc đẩy chuyện phòng the của vợ chồng.

Nhưng loại trận pháp phong thủy này là dùng để câu đồ vật.

Nếu đầu trên của sợi chỉ đỏ buộc vật sống, thì dùng để câu người sống, thường là những người bị đè sau khi đất lún, động đất, hoặc là người vô ý rơi xuống vũng nước, hố sâu.

Nếu đầu trên buộc vật chết, thì tự nhiên là dùng để câu vật chết.

Nghe xong lời giải thích của Tề Thiết Chủy, Ngô Tiểu Cẩu lại không nhịn được nói: "Lão Bát, bây giờ đầu trên sợi chỉ đỏ buộc một tấm gương đồng, là có ý gì?" Trương Khải Văn tiếp lời: "Chứng tỏ bên dưới có một vật đại hung, nên mới cần dùng gương đồng để trấn áp." Tề Thiết Chủy gật đầu, sắc mặt ngưng trọng nói: "Thực ra trận pháp này ta chỉ nghe cha ta nhắc qua, chưa từng tận mắt thấy.

Hơn nữa, đầu trên sợi chỉ đỏ buộc gương đồng trừ tà, có thể thấy thứ bên dưới nhất định vô cùng khó đối phó." Lúc này, Thanh Nhất và những người khác đã mở rộng lối vào gấp hai ba lần, đủ để người có thể xuống được.

Tiểu đội Thanh Long chui xuống trước, thăm dò tình hình mộ huyệt.

Tề Thiết Chủy và Ngô Tiểu Cẩu tuy cũng tò mò lắm, nhưng họ không dám xuống, chỉ dám bò trên miệng hang dùng đèn pin soi xuống mộ huyệt.

"Hai người cũng xuống dưới rèn luyện gan dạ đi." Diệp Bạch phân phó.

Lần này hắn dẫn người của Cửu Môn xuống mộ, cũng có ý rèn luyện mấy người này.

"A?" Tề Thiết Chủy có chút do dự, nhưng Ngô Tiểu Cẩu lại khá

hứng thú, nhét một khẩu pháo hộp vào lòng, kéo Tề Thiết Chủy thuận theo dây thừng trượt xuống mộ huyệt.

Diệp Bạch bảo Trần Bì và Trương Khải Văn ra ngoài cùng Hoắc Tiên Hải canh giữ miệng giếng, sau đó cũng nhảy xuống mộ huyệt.

Nếu đầu kia của sợi chỉ đỏ thật sự quấn lấy một tà vật khó đối phó, e rằng phi hắn ra tay không được.

Diệp Bạch sau khi nhảy xuống mộ huyệt mới phát hiện, nơi này khá rộng rãi.

Dựa vào ánh đèn pin không thể nhìn rõ toàn cảnh, dưới chân đều là gạch lát bằng đá xanh, xa xa là một màn đen mờ mịt.

Mộ thất âm lạnh, tiếng bước chân và hơi thở của mọi người đều bị khuếch đại, phát ra một chút âm thanh nhỏ dường như đều có tiếng vọng.

Tiểu đội Thanh Long đã để lại một chiếc đèn gió trên đỉnh mộ huyệt, khiến cho mộ huyệt sáng sủa hơn nhiều.

Năm người họ đang tiến về phía trước thăm dò, còn Ngô Tiểu Cẩu và Tề Thiết Chủy thì đứng bên cột rùa đá, đợi Diệp Bạch xuống rồi mới dám lại gần.

Tề Thiết Chủy sắc mặt tái nhợt, đầu vã mồ hôi, không nhịn được nói: "Tam gia, ta lại có phản ứng rồi, sau khi xuống đây, ta cảm thấy khó thở." Diệp Bạch mở dị đồng, không thấy trên người Tề Thiết Chủy có gì bất thường, đành nói: "Hai người các ngươi đi theo sát chúng ta, đừng chạy lung tung." Lúc này, Thanh Nhất quay lại nói: "Tam gia, phía trước có phát hiện, xuất hiện rất nhiều chum đất." Chum đất?

Diệp Bạch dẫn Ngô Tiểu Cẩu và Tề Thiết Chủy hai người qua, chỉ thấy mộ đạo phía trước bày một hàng chum đất lớn ngay ngắn.

Diệp Bạch dùng đèn pin soi về phía xa, cuối tầm sáng chum đất dày đặc, không thấy điểm cuối.

Sợi chỉ đỏ Ngư Thủy Hợp Hoan treo trên đầu mọi người, lan vào sâu trong mộ huyệt.

Giữa các chum đất về cơ bản đều là miệng chum chạm miệng chum, không để lại khe hở.

Khác với những chum đất chứa thi thể ở trên, chum đất ở đây lớn hơn, và có vẻ rất lâu đời.

Hơn nữa, xem ra những chum đất ở trên chính là được phỏng theo những chum đất lớn trong mộ huyệt này.

Nhưng chum đất ở trên là thi hang, còn những chum đất lớn ở đây đa số là rỗng, không chứa đồ vật, và nhiều cái đã bị hư hỏng.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, đây là lần đầu tiên hắn thấy loại mộ giả này, để nhiều chum đất rỗng như vậy có ý nghĩa gì, không lẽ là dùng để ngâm dưa muối.

"Gia, những chum đất này chắc có lịch sử hơn một ngàn năm rồi." Thanh Nhị nghiên cứu chất liệu chum đất, mở miệng nói.

Tề Thiết Chủy dường như nghĩ đến điều gì đó, vội nói: "Một ngàn năm, có phải là đồ vật thời Nam Bắc triều không, Tam gia, quan tài cười trong xe ma Trường Sa chính là được lấy ra từ một ngôi mộ thời Nam Bắc triều." Diệp Bạch như có điều suy nghĩ, phân phó: "Thanh Nhất, ngươi dẫn tiểu đội tiếp tục đi sâu vào, nếu thấy thứ mà sợi chỉ đỏ buộc vào thì đừng vội động thủ, đợi ta đến." "Vâng!" Năm người của tiểu đội Thanh Long nhảy lên miệng chum, thân hình nhanh nhẹn đạp trên vành chum, tiến về phía sâu trong mộ huyệt.

Diệp Bạch quay đầu hỏi: "Các ngươi đi cùng ta hay ở lại đây nghỉ ngơi?" "Đương nhiên là cùng đi, ngài bách vô cấm kỵ, có ngài ở phía

trước, chúng tôi không sợ nguy hiểm." Ngô Tiểu Cẩu nịnh nọt.

Diệp Bạch nhìn sâu vào Tề Thiết Chủy đang trong tình trạng không tốt: "Được, vậy ngươi chăm sóc tốt cho Bát gia." Ngô Tiểu Cẩu không hiểu gì, quay đầu nhìn Tề Thiết Chủy, lập tức bị dọa cho một phen hú vía, chỉ thấy mặt Tề Thiết Chủy đầy mồ hôi, lông hồ ly màu vàng mọc ra không ít.

"Lão Bát, ngươi không phải là hồ ly biến thành chứ." Tề Thiết Chủy yếu ớt nói: "Đi chết đi, mau đưa ta theo kịp Tam gia, căn bệnh này của ta có lẽ nguồn gốc ở đầu kia sợi chỉ đỏ." "Được được, cái thân thể này của ngươi, cẩn thận đừng đạp vào trong chum." Để chăm sóc cho Ngô Tiểu Cẩu và Tề Thiết Chủy, tốc độ của Diệp Bạch không nhanh, luôn đi trước hai người khoảng bốn năm mét.

Chương 403

Tiểu đội Thanh Long đi đầu dường như đã đi rất xa, Diệp Bạch chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng yếu ớt của đèn pin đang lay động.

Tề Thiết Chủy càng đi càng yếu, hắn có thể cảm nhận rõ ràng diện mạo của mình đang biến đổi ghê gớm, dường như đã biến trở lại thành mặt hồ ly.

Ngô Tiểu Cẩu đỡ Tề Thiết Chủy đang ngày càng mềm nhũn, đột nhiên dưới chân không cẩn thận, kéo theo Tề Thiết Chủy, cùng nhau ngã vào trong một cái chum đất lớn.

Hai người lăn lộn một hồi, mới lảo đảo bò dậy.

"Ngô Tiểu Cẩu, ngươi muốn hại chết ta à." Tề Thiết Chủy chỉ cảm thấy eo mình như gãy, toàn thân không có một chút sức lực.

Thấy vậy, Diệp Bạch bất đắc dĩ lắc đầu, đành quay lại, điểm một giọt máu lên trán Tề Thiết Chủy.

Trong nháy mắt, khuôn mặt hồ ly của Tề Thiết Chủy với tốc độ mắt thường có thể thấy được đã bị trấn áp xuống.

"He he, vẫn là Tam gia lợi hại." Tề Thiết Chủy phảng phất như được bổ sung tinh khí thần, cười nói.

"Đừng vội mừng, trở về sẽ khấu trừ vào điểm cống hiến của nhà ngươi." Nụ cười của Tề Thiết Chủy cứng đờ.

Lúc này, Ngô Tiểu Cẩu vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn, trời ơi, mấy dấu tay đen rõ ràng, hắn lập tức nổi giận: "Con chó chết nhà ngươi, bộ đồ này của ta là do Đại Xương Thịnh làm, dùng toàn loại vải cống tốt nhất thời Mãn Thanh, sao ngươi lại lấy lau tay?" "Xuống mộ mà mặc đẹp như vậy,

đáng đời ngươi cả đời làm nghề bói toán." Ngô Tiểu Cẩu phủi tay, bước một bước dài, đuổi theo Diệp Bạch.

Ngô Tiểu Cẩu vừa đi, trong nháy mắt đã không còn ánh sáng.

Tề Thiết Chủy nhìn quanh một lượt, chỉ cảm thấy tĩnh lặng đến đáng sợ.

"Tam gia, các ngài đợi ta với." Đợi Tề Thiết Chủy đuổi kịp Diệp Bạch và Ngô Tiểu Cẩu, mới phát hiện hai người đang dừng lại trước một cái chum đất lớn.

Bên trong chum đất cuộn tròn một bộ xương người màu đen, máu thịt đã không còn, chỉ có một lớp vải thô màu nâu bọc lấy bộ xương.

Ngô Tiểu Cẩu mắt tinh, nhìn chằm chằm vào xương chân của bộ xương nói: "Là người Nhật, chắc đã chết mấy chục năm rồi." Bộ xương người này có dấu vết bị lật qua, chắc cũng đã bị người của tiểu đội Thanh Long phát hiện, nhưng xem ra họ không tìm thấy thứ gì đặc biệt trên bộ xương, nên đã tiếp tục đi sâu vào trong.

Tề Thiết Chủy lo lắng nói: "Tam gia, người Nhật này chết kỳ lạ, giống như bị hút cạn máu thịt.

Hay là bảo anh em Thanh Nhất họ quay lại, chúng ta đi cùng nhau cũng an toàn hơn." Diệp Bạch lắc đầu: "Không sao, năm người họ liên thủ, ít có thứ gì không đối phó được.

Tiếp tục đi thôi." Phải biết rằng sau khi trở về từ mộ Dạ Lang, tiểu đội Thanh Long đã góp điểm mua thêm hai bình Tru Tà Huyết.

Có loại đại sát khí đối phó tà vật này trong tay, dù họ có gặp phải huyết thi ngàn năm cấp ba, cũng có sức đánh một trận.

Thấy Diệp Bạch nói vậy, Tề Thiết Chủy cũng không tiện nói thêm, nhưng khi hắn ngẩng đầu lên, đột nhiên sững sờ, vì sợi chỉ đỏ căng thẳng trên đầu đột nhiên rung lên một cái.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc: “Tam gia, Tiểu Cẩu, hai người có thấy không?” “Thấy rồi.” Lời vừa dứt, Diệp Bạch đã nắm lấy hai người lao về phía trước.

Lúc này, tiểu đội Thanh Long nhìn vật sống khổng lồ trên đầu, ai nấy đều có vẻ mặt ngưng trọng.

Thanh Tam dụi dụi mắt, dù dùng đèn pin cũng không thể nhìn rõ đó là thứ gì, chỉ thấy hình dạng của nó không ngừng biến đổi, dường như trên người quấn vô số con rắn nhỏ.

Thanh Nhất vội nói: “Báo hiệu cho Tam gia, phát hiện một con quái vật lớn!” “Không cần nữa, ta ở đây rồi.” Diệp Bạch xách hai người xuất hiện bên cạnh tiểu đội Thanh Long.

Ngô Tiểu Cẩu và Tề Thiết Chủy hai người thở không ra hơi, vừa rồi tốc độ của Diệp Bạch quá nhanh, như đi tàu hỏa vậy, họ suýt nữa không phản ứng kịp.

Thấy Tam gia ở bên cạnh, Thanh Nhất và những người khác đột nhiên cảm thấy tự tin và an tâm hơn nhiều, họ tản ra, bao vây lấy vật đen có xúc tu.

Ngô Tiểu Cẩu chưa từng thấy cảnh tượng này, nhìn chằm chằm vào vật đen đang không ngừng biến đổi mà ngây người.

“Tam gia, đây là thứ gì?” “Chắc là một con yêu thi.” Dưới dị đồng, vật dị hợm màu đen đang ngọ nguậy này tràn ngập yêu khí màu lục và tử khí màu đen.

Dựa vào việc Tề Thiết Chủy cảm thấy khó chịu sau khi xuống mộ, bên trong vật dị hợm này tám phần là một con hồ yêu.

Yêu thi?

Mọi người sững sờ, họ chỉ nghe nói người luyện thành thi, chưa nghe nói yêu luyện thành thi.

Diệp Bạch lạnh giọng nói: "Đừng ngây ra đó nữa, nhân lúc thứ này chưa ra ngoài, đổ hắc hỏa du, thử xem nó thế nào." Tiểu đội Thanh Long lập tức lấy ra bình hắc hỏa du, ném vào vật đen.

Trong nháy mắt, sợi chỉ đỏ đứt phựt, vật đen như một vũng bùn lỏng, rơi vào trong chum đất.

Chỉ thấy một chiếc vuốt sắc bén màu đen từ trong chum thò ra, sau đó là một khuôn mặt hồ ly lộ diện.

Nó dùng đôi mắt yêu dị màu đỏ rực quét một lượt những người có mặt, sau đó dán chặt ánh mắt vào Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy sống lưng lạnh toát, vội vàng trốn sau lưng Diệp Bạch.

Quả nhiên là một con yêu thi, Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Phóng hỏa!" Thanh Nhất ném ra một que diêm, hắc hỏa du gặp tia lửa tức thì hóa thành biển lửa, yêu thi cũng bị ngọn lửa hừng hực bao vây.

Nhưng kỳ lạ là, trong biển lửa không hề truyền ra tiếng hét thảm của yêu thi.

Thanh Nhất lập tức cảnh giác: "Đề phòng!" Lời vừa dứt, yêu thi hóa thành một bóng đen "vụt" một tiếng lao ra, xem ra là nhắm vào Tề Thiết Chủy.

Tiểu đội Thanh Long tức thì tạo thành trận hình chặn yêu thi lại.

Thanh Nhất rút Kháng Long Giản ra vung tới, Thanh Nhị và Thanh Tam thì dùng xích sắt quấn quanh, Thanh Tứ và Thanh Ngũ cầm Kim Cương Tán phòng ngự.

Năm người thân thủ nhanh nhẹn, phối hợp ăn ý, cứng rắn giữ chân yêu thi tại chỗ.

Yêu thi gầm gừ giận dữ, bất lực.

Ngô Tiểu Cẩu thấy cơ hội, rút khẩu pháo hộp trên người ra, bắn liền hai phát.

Nhưng đạn bắn vào người yêu thi chỉ tóe ra tia lửa, tức thì bị bật ra.

"Thứ quỷ gì đây, thân thể cứng như vậy.

Lão Bát, ngươi không mang theo chút bảo bối trừ tà nào à." "Tam gia ở đây, ta mang bảo bối trừ tà làm gì.

Trong túi ta có chút gạo nếp, ngươi muốn không?" "Gạo nếp thì có tác dụng gì!" Trong lúc hai người đang cãi nhau, Thanh Nhất thấy xích sắt sắp không giữ được yêu thi, đành phải lấy ra bình Tru Tà Huyết vừa mới đổi được.

Cả bình Tru Tà Huyết đổ lên người yêu thi, tức thì một luồng khói đen bốc lên, yêu thi bị đốt đến mức hét thảm liên hồi.

"Thanh Tam, xuất đao!" Thanh Tam rút trường đao, ánh đao lóe lên, nửa lưỡi đao ngập vào phần thân thể bị thiêu đốt của yêu thi.

Yêu thi đại nộ, luồng gió tanh hôi từ móng vuốt ập tới, Thanh Tam không hề sợ hãi.

Một khắc sau, Thanh Tứ cầm Kim Cương Tán chắn trước mặt Thanh Tam, bị yêu thi hất văng ra ngoài.

"Huynh đệ tốt!" Thanh Tam rút trường đao ra, thuận theo vết thương vừa rồi lại chém một nhát thật mạnh.

Nhưng đao vẫn chỉ chém được một nửa, không thể chém sâu hơn được nữa.

Chương 404

“Thanh Nhất, thêm chút Tru Tà Huyết nữa!” Thanh Nhất nghiến răng, đau lòng ném ra bình Tru Tà Huyết cuối cùng, chỉ hy vọng trở về Tam gia sẽ thanh toán cho.

Thanh Tam nhận lấy Tru Tà Huyết, trực tiếp bôi lên lưỡi đao.

Hắn dùng hết sức lực toàn thân, nhắm vào vết thương của yêu thi mà chém một nhát thật mạnh.

Bụp!

Yêu thi trực tiếp bị chém thành hai nửa, ngã vào trong chum đất.

Ngô Tiểu Cẩu trợn to mắt, có chút không dám tin, dễ dàng như vậy đã giải quyết được con quái vật.

Nếu là Ngô gia họ gặp phải thứ này, chắc chắn là kết cục toàn diệt.

Ngô Tiểu Cẩu suy nghĩ miên man.

Tru Tà Huyết!

Trong Cửu Môn quả thực có thứ này, nhưng giá quá đắt, cần mười điểm cống hiến.

Ngô gia họ gia sản nhỏ, tài lực yếu, chưa bao giờ đổi thứ này.

Không ngờ hai bình Tru Tà Huyết lại có thể diệt được con quái vật khó nhằn như vậy, đây quả thực là thần vật trừ tà!

Xem ra sau khi trở về phải thuyết phục lão cha, cũng chuẩn bị một bình Tru Tà Huyết để dành hạ mộ.

Thấy yêu thi đã bị diệt, mọi người cũng thả lỏng cảnh giác.

Tề Thiết Chủy vừa định qua xem, liền bị Diệp Bạch ngăn lại.

"Đợi đã, thứ này chưa chết." Bị chém thành hai nửa mà chưa chết?

Tề Thiết Chủy lại rụt về sau lưng Diệp Bạch.

Chỉ thấy yêu thi trong chum hóa thành một vũng dịch nhầy màu đen, dung hợp lại làm một.

Dịch nhầy tạo hình, biến trở lại thành hình dạng yêu thi.

Thanh Nhất có chút bất lực nói: "Tam gia, làm sao bây giờ?

Tru Tà Huyết hết rồi!" "Các ngươi lui ra đi, thứ này có chút thú vị." Vừa rồi Diệp Bạch đã mở dị đồng suốt quá trình.

Trong mắt người khác, yêu thi hóa thành dịch nhầy rồi tái tạo hình, nhưng trong mắt hắn, lại là yêu khí và tử khí dung hợp, chuyển hóa lẫn nhau, tu bổ lại cơ thể.

Phương thức dung hợp này khiến hắn nghĩ đến Chưởng Tâm Lôi của mình.

Hiện nay Chưởng Tâm Lôi âm dương không thể bổ trợ cho nhau, chỉ còn một bước cuối cùng là có thể đại thành.

Nếu đổi một lối suy nghĩ, ngự âm dương không phải là âm dương dung hợp, mà là âm dương chuyển hóa.

Chẳng lẽ đây là mấu chốt để Chưởng Tâm Lôi đại thành.

Lối suy nghĩ thay đổi, Diệp Bạch chỉ cảm thấy khoát nhiên khai lãng.

Tiếp đó, Diệp Bạch mô phỏng lại cảnh tượng yêu khí và tử khí chuyển hóa lẫn nhau vừa thấy.

Tay trái hắn là dương lôi màu trắng xanh, tay phải là âm lôi màu đen tím.

Ánh sét rực sáng, chiếu rọi cả mộ thất tối tăm như ban ngày.

Ngô Tiểu Cẩu và Tề Thiết Chủy hai người không tự chủ được mà há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Người của tiểu đội Thanh Long cũng đầy vẻ sùng bái, Tam gia của họ không khác gì tiên nhân.

Âm lôi và dương lôi dung hợp, được Diệp Bạch nắn thành một quả cầu sét điện quang lớn, ánh sáng chói mắt, điện quang lẹt xẹt lóe lên.

Khuôn mặt hồ ly của yêu thi lộ vẻ kinh hoàng, bản năng muốn chạy trốn.

Nhưng tốc độ có nhanh đến mấy cũng không thể né được một chiêu Chưởng Tâm Lôi này.

Ầm ầm!

Ánh sét tan biến, yêu thi tức thì hóa thành than, vẻ mặt kinh hoàng vĩnh viễn dừng lại trên đó.

Cùng lúc đó, trên bầu trời bên ngoài, một tiếng sét đánh giữa trời quang, dọa cho Hoắc Tiên Hải và những người đang canh giữ ở miệng giếng một phen giật mình.

Họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ cảm thấy kỳ lạ, trên trời không có một gợn mây, sao lại có tiếng sấm vang lên từ hư không.

Trong mộ thất, nhìn yêu thi đã biến thành than, Diệp Bạch khẽ thở dài: "Chưởng Tâm Lôi đại thành ngay cả Hiến Vương cũng không chịu nổi, ngươi làm sao chịu nổi!" Tuy nhiên, lúc này Diệp Bạch cũng không khá hơn, sắc mặt có chút tái nhợt, lượng Tử Hà Chân Khí dồi dào chưa từng dùng hết của hắn đột nhiên trống rỗng trong một khoảnh khắc.

Xem ra một phát Chưởng Tâm Lôi đại thành uy lực tuy lớn, nhưng tiêu hao cũng lớn.

Sau này, Chưởng Tâm Lôi đại thành chỉ có thể dùng làm sát chiêu.

Đứng tại chỗ nghỉ một lúc, hồi phục lại một chút chân khí, Diệp Bạch mới quay đầu nhìn mọi người.

"Sao lại ngây ra đó, mau chóng dọn dẹp, chuẩn bị lên trên!" Tiểu đội Thanh Long lập tức hành động, tìm kiếm khắp nơi xem có bỏ sót thứ gì không.

Nơi con yêu thi tọa lạc chính là điểm cuối của hư trủng, bốn phía đều là tường đá, dường như không còn không gian ẩn giấu nào khác.

Ngô Tiểu Cẩu kéo Tề Thiết Chủy cũng tản ra tìm kiếm.

Vừa rồi thấy Diệp Bạch dùng lôi đình hàng phục yêu thi, Tề Thiết Chủy trong lòng vô cùng chấn động, vẫn còn hơi hoảng hốt, bước hụt một chân, đầu chúi xuống ngã vào một cái hố đất lớn.

"Ái da!" Một bộ xương khô trắng hếu nằm ngay trước mặt hắn.

"Lần đầu đến quý địa, có gì mạo phạm." Tề Thiết Chủy ôm cục u trên đỉnh đầu, ban đầu bị dọa giật nảy mình, nhưng khi phát hiện bộ xương này cũng là của người Nhật thì liền nhổ một bãi nước bọt, chỉnh lại dung mạo rồi bò lên khỏi hố.

"Tiểu Cẩu, chỗ ta có một bộ xương khô." "Chỗ ta cũng có." Không chỉ hai người họ, Diệp Bạch và tiểu đội Thanh Long cũng phát hiện không ít bộ xương khô nằm trong các hố đất lớn, máu thịt đã tan biến hết, không có dấu vết mục rữa, giống như bị lóc xương rồi vứt vào đây.

Nhiều bộ xương khô như vậy nằm trong hố, mà dường như đều là người Nhật, xem ra khi đó lúc đào ra hư trủng, người Nhật đã tổn thất thảm trọng.

Mà yêu thi có thể bị trận Ngư Thủy Hợp Hoan trấn áp, có lẽ là do cao nhân Tề gia ra tay mới hàng phục được nó, từ đó có thể thấy, đạo hạnh của vị cao nhân Tề gia này không hề nông cạn.

Lúc này, Ngô Tiểu Cẩu lại phát hiện một bộ xương khô nữa, nhưng chất liệu quần áo trên bộ xương này tốt đến lạ thường.

Ngô Tiểu Cẩu đưa tay sờ thử, thấy giống với loại vải trên người Tề Thiết Chủy, có lẽ cũng là loại vải cống phẩm của Mãn Thanh.

Chẳng lẽ là thủ lĩnh của đám người Nhật?

Chương 405

Ngô Tiểu Cẩu mắt sáng lên, cũng không cảm thấy bộ xương khô đáng sợ hay ghê tởm nữa, liền mò mẫm trong túi áo của nó.

Rất nhanh, hắn mò ra một vật cứng, lấy ra xem thì thấy đó là một quyển kim sách cổ xưa cỡ lòng bàn tay.

Có lẽ do bảo quản không tốt, một mặt của kim quyển đã bị oxy hóa chuyển sang màu đen, nhưng chữ triện trên đó vẫn còn rất rõ ràng.

"Tam gia, con có phát hiện trọng đại." Ngô Tiểu Cẩu vội vàng gọi Diệp Bạch tới.

Diệp Bạch nhận lấy kim quyển, chỉ cảm thấy quen thuộc, kích thước của nó giống hệt kim thư cổ quyển lấy được từ người Phong Vương Hinh, hẳn là được tách ra từ cùng một cuốn kim thư có nguồn gốc từ Vu Sơn Quan Hạp.

Chữ viết trên đây toàn bộ là Tây Chu đại triện, Diệp Bạch không nhận ra hết, nhưng đại ý thì có thể dịch được.

Đây là một cuốn kim sách nuôi dưỡng yêu thi, lấy người sống làm vật chứa, nuốt yêu hồn, luyện yêu thi.

Diệp Bạch lúc này mới hiểu ra, thì ra yêu thi được luyện từ người sống.

Hắn nhìn về phía Tề Thiết Chủy, bộ dạng hồ ly của Tề Thiết Chủy hiện giờ chính là dáng vẻ sau khi nuốt yêu hồn, nếu lại dùng thủ pháp đặc biệt trong kim quyển để luyện chế Tề Thiết Chủy, có lẽ vài năm sau, một yêu thi mới sẽ thành hình.

Yêu thi dung hợp yêu khí và tử khí, khởi điểm đã là cương thi bậc ba, nếu nuôi dưỡng thêm vài năm nữa thì không hề thua kém Cửu Sát

Ác Thi, tuyệt đối được coi là đại sát khí.

Tề Thiết Chủy bị Diệp Bạch nhìn đến phát hoảng: "Tam gia, có chuyện gì sao?" "Ngươi tự mình xem đi." Diệp Bạch đưa kim quyển cho Tề Thiết Chủy, với tư cách là thế gia bói toán, Tề Thiết Chủy không lạ gì Tây Chu đại triện.

Tề Thiết Chủy đọc xong chữ trên kim quyển, lập tức sốt ruột: "Quái nào, thì ra ta bị yêu hồn nhập thân, nhưng sao trên đây chỉ nói về pháp thuật luyện thi sau đó, mà không nói cách giải trừ yêu hồn?" "Yêu hồn và ngươi đã hòa làm một, khả năng cưỡng ép rút ra là không lớn." "Tam gia, chẳng phải trước đó ngài nói sẽ đưa ta đến Long Hổ Sơn sao?

Lẽ nào Long Hổ Sơn cũng không có cách?" Diệp Bạch lắc đầu: "Long Hổ Sơn có truyền thừa Khư Yêu Phù, nhưng có sẵn Khư Yêu Phù hay không thì khó nói.

Lúc đó ta nói đưa ngươi đến Long Hổ Sơn chữa bệnh, phần lớn là để an ủi ngươi thôi." Tề Thiết Chủy sắc mặt sa sầm ngay lập tức, nhìn Diệp Bạch với vẻ đầy oán trách.

Nếu sau này thật sự phải mang bộ mặt hồ ly này, thà giết hắn còn hơn.

Diệp Bạch mỉm cười, đổi giọng nói: "Nhưng mà, xem xong kim quyển này, ta lại có ý tưởng mới, có lẽ không chỉ chữa được vấn đề yêu hồn trên người ngươi, mà còn có thể giúp ngươi có thêm một thân thể cường hãn." Tề Thiết Chủy cũng là người thông minh, lập tức liên tưởng: "Tam gia, ngài không phải là định luyện ta thành thi yêu chứ?" "Ta không ác độc đến thế." Diệp Bạch nói được nửa câu rồi không định nói thêm.

Ý tưởng vừa chợt lóe lên trong đầu quá mức khoa trương, chính hắn cũng không biết có thành công hay không, bây giờ vẫn không nên

cho Tề Thiết Chủy hy vọng quá lớn.

Nhưng Tề Thiết Chủy vô cùng tò mò, lại liên quan đến tính mạng của mình, không thể qua loa được, liền quấn lấy Diệp Bạch hỏi.

Cuối cùng Diệp Bạch đành phải hứa chắc chắn sẽ giúp Tề Thiết Chủy giải quyết vấn đề yêu hồn nhập thân mới trấn an được hắn.

Mọi người ra khỏi mộ, hội ngộ với Hoắc Tiên Hải và những người khác, trở về cứ điểm của Hoắc gia.

Buổi tối, trong phòng Diệp Bạch đèn đuốc sáng trưng, hắn đang suy nghĩ về phương pháp chợt lóe lên vào buổi chiều.

Tôi nghĩ ra phương pháp giúp Tề Thiết Chủy giải quyết vấn đề yêu hồn trên người, nó có điểm tương đồng kỳ diệu với huyết mạch trường sinh, xem như là một loại pháp môn trường sinh khác.

Ai cũng biết, huyết mạch trường sinh có rất nhiều loại, và bản nguyên của chúng đều đến từ thần thú thời thượng cổ.

Ví dụ như huyết mạch Bạch Hổ của bản thân tôi, chủ về sát phạt, thuộc Kim Sát, nguồn gốc từ Tứ Thần Thú.

Huyết mạch Kỳ Lân, Cùng Kỳ của Trương gia, huyết mạch Phu Gia của Khương gia, huyết mạch Bạch Trạch của Bạch gia đều được coi là huyết mạch trường sinh đỉnh cấp.

Huyết mạch Lục Dực Ngô Công của Trần Ngọc Lâu kém hơn một chút, chỉ được coi là huyết mạch đại yêu thông thường.

Những huyết mạch này làm sao chuyển từ thần thú sang cơ thể người thì đã không còn cách nào tra cứu được.

Nhưng thần thú cũng là yêu, theo lý mà nói cũng sẽ mang theo yêu khí, nhưng dưới dị đồng của tôi, huyết mạch trường sinh không mang yêu khí, vì vậy tôi suy đoán, khi huyết mạch thần thú và cơ thể người

dung hợp hoàn mỹ sẽ sinh ra huyết mạch trường sinh.

Dưới dị đồng, sinh cơ của tất cả những người có huyết mạch trường sinh đều nồng đậm hơn người thường rất nhiều.

Hiện tại Tề Thiết Chủy bị yêu hồn xâm nhập, yêu khí đã ăn sâu vào cơ thể, ngày càng ảnh hưởng đến đặc trưng cơ thể, có xu hướng yêu hóa.

Nếu có thể chuyển hóa yêu khí thành sinh cơ màu đỏ, có lẽ không chỉ giải quyết được vấn đề yêu hóa của Tề Thiết Chủy, mà còn có thể tạo ra một loại huyết mạch yêu hóa khác.

Nhưng hiện tại có hai khó khăn, thứ nhất: Tề Thiết Chủy chỉ có thể chất người thường, có lẽ không thể khống chế được sức mạnh huyết mạch sau khi yêu hóa; thứ hai: làm thế nào để chuyển hóa yêu khí trong cơ thể hắn thành sinh cơ của con người.

Sau khi Chưởng Tâm Lôi đại thành, Diệp Bạch dường như đã hiểu ra đạo lý âm dương chuyển hóa, điểm thứ hai thực hiện có lẽ không khó, nhưng điểm thứ nhất đối với Tề Thiết Chủy e là không dễ dàng.

Nếu huyết mạch trường sinh yêu hóa thật sự thí nghiệm thành công, đối với Diệp Bạch sẽ có thêm một con đường trường sinh, có thể bồi dưỡng thêm nhiều người mang huyết mạch trường sinh.

Phải biết rằng, trong tay Diệp Bạch vẫn còn hai bình dược tề Thuế Phàm, một bình Hỏa Viên, một bình Bạch Hổ.

Dược tề Thuế Phàm Hỏa Viên không tìm được người có huyết mạch tương thích, nên vẫn nằm mốc trong không gian, còn dược tề Thuế Phàm Bạch Hổ, Diệp Bạch muốn để lại cho con cháu mình, nếu con của hắn và Bạch Tri Hi không may mắn, không kế thừa được huyết mạch trường sinh của hai người, thì bình dược tề này sẽ có tác

dụng.

So với dược tề Thuế Phàm, việc dùng yêu hồn để thực hiện yêu hóa huyết mạch trường sinh có phạm vi áp dụng rộng hơn, thứ còn thiếu chỉ là yêu hồn mà thôi.

Suy nghĩ cả đêm, sáng hôm sau, Diệp Bạch không khỏi có chút mệt mỏi.

Cất bản thảo viết tay trên bàn vào không gian, Diệp Bạch khẽ lắc đầu, huyết mạch trường sinh yêu hóa chỉ là ý tưởng ban đầu, còn cách thực hiện một quãng rất xa.

Dù sao cũng không thể lấy tính mạng của Tề Thiết Chủy ra đùa được.

Đợi sau khi về Trường Sa, hắn có thể thảo luận với Sơn Tỉnh, dù sao Sơn Tỉnh cũng đã nghiên cứu huyết mạch trường sinh cả đời, có lẽ có thể cho hắn vài lời khuyên.

Chuyện cấp bách bây giờ là thăm dò lăng mộ dưới mỏ khoáng trước đã.

Buổi sáng mọi người ăn sáng đơn giản, Hoắc Tiên Hải liền dẫn mọi người đi tìm đường ray sắt ẩn trong mỏ khoáng, đoàn tàu ma Trường Sa chính là chạy ra từ đường ray này.

Dãy núi khoáng này liên miên không dứt, núi nối núi, cây cối thưa thớt, nhìn từ xa giống như một người khổng lồ màu xám tro đang nằm phủ phục.

Mỏ khoáng trông rất gần, nhưng Diệp Bạch và mọi người đi cả buổi sáng vẫn chưa đến được chân núi.

Mọi người tìm một cây lớn râm mát, Lý Văn Hạo và Hoắc Tiên Hải dẫn người đi bắt vài con thỏ rừng, nhóm lửa trại, rắc thì là lên nướng.

Tề Thiết Chủy thì kéo Ngô Tiểu Cẩu, dắt theo hai con chó leo lên sườn núi, cầm la bàn quan sát.

Hắn nhìn thung lũng trước mắt, sắp xếp vị trí phong thủy, phát hiện phong thủy của thung lũng này rất tốt, dưới đáy thung lũng là một con suối, xa xa là rừng rậm nguyên sinh nối liền với mỏ khoáng.

Điều khiến hắn kỳ lạ là, trên vùng đất bằng phẳng giữa thung lũng, cứ cách mười mấy dặm lại xuất hiện những gò đất không theo quy tắc, tuy không cao nhưng trông rất không tự nhiên.

Người quen thuộc lập tức biết, đây có thể là gò đất phong hóa của những ngôi mộ lớn.

"Lão Bát, đừng nhìn nữa, thịt thỏ sắp hết rồi." Ngô Tiểu Cẩu giật giật tay áo Tề Thiết Chủy.

"Đừng động, ta hình như phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm lắm, dưới thung lũng này có mộ." Ngô Tiểu Cẩu mắt sáng lên: "Thật không?" "Lừa ngươi làm gì, tổ tiên Tề gia ta người nào cũng là tay cừ khôi hạ mộ, dựa vào la bàn phong thủy tìm mộ bản lĩnh không kém Mạc Kim Giáo úy đâu." Không có người ngoài, Tề Thiết Chủy chém gió cũng không sợ bị vạch trần.

Thế là, hai người mỗi người dắt một con chó, bắt đầu mò mẫm trong thung lũng.

Diệp Bạch từ trong lều đi ra, nhận lấy một miếng đùi thỏ thơm nức, nhìn hai người hai chó dưới thung lũng, hỏi: "Hai người họ đang làm gì vậy?" Hoắc Tiên Hải hạ giọng nói: "Tôi nghe Bát gia nói, hình như phát hiện có mộ trong thung lũng." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, hệ thống không có thông báo, nếu có mộ thì tám phần lại là một hư trủng.

"Cứ để họ làm đi." Rất nhanh, Tề Thiết Chủy và Ngô Tiểu Cẩu hợp sức, không tìm thấy mộ huyệt, nhưng lại tìm thấy một đạo động.

Chương 406

Miệng đạo động bị lấp một lớp đất mỏng, vẫn là Hoàng Tam dùng mũi ngửi ra được.

Ngô Tiểu Cẩu đào lớp đất mỏng lên, lộ ra một đạo động thẳng đứng, bên dưới tối đen, tỏa ra một mùi đất ẩm mốc.

"Hỏng rồi." Loại đạo động ngoại đạo này phá hoại mộ huyệt rất lớn, nếu nước mưa ngấm vào, đồ tốt dưới mộ cũng không giữ được.

"Lão Bát, đi thông báo cho Tam gia và mọi người, nói là phát hiện một đạo động." Tề Thiết Chủy liếc nhìn lều trại cách đó mấy dặm, không tình nguyện: "Dựa vào đâu mà bắt ta đi, ta không đi." Ngô Tiểu Cẩu lườm hắn một cái, đành bất lực gọi Hoàng Tam đến, thì thầm vài câu bên tai nó.

Hoàng Tam dường như hiểu được tiếng người, chạy về phía lều trại.

Tề Thiết Chủy khen: "Con chó này không tồi." "Hữu dụng hơn ngươi." Tề Thiết Chủy bĩu môi, lười tranh cãi.

Hắn cũng không ngốc, so với chó, thắng cũng mất mặt!

Khoảng mười mấy phút sau, Diệp Bạch và mọi người mới đến.

Hoắc Tiên Hải cũng là tay lão luyện hạ mộ, vốc một nắm đất trên vách đạo động nói: "Cái này không giống tay chuyên nghiệp làm, dường như là phản đả." "Xuống xem sao." Diệp Bạch phân phó.

Lần này Trần Bì giành trước, chui vào đạo động đầu tiên, mọi người lần lượt chui vào, chỉ để lại tiểu đội Thanh Long canh giữ bên ngoài.

Đây là một mộ đạo khổng lồ, trên những viên gạch mộ xung

quanh, vẽ đầy những bức bích họa lốm đốm mốc meo.

"Tiếc quá." Hoắc Tiên Hải nhìn quanh một vòng, tỏ vẻ tiếc nuối.

Diệp Bạch phát hiện trên tranh đều là hình người cổ, điều kỳ lạ là những người này đều có hai khuôn mặt.

"Bát gia." Diệp Bạch khẽ gọi, Tề Thiết Chủy lập tức gật đầu, giơ đuốc lên trước bức bích họa, trừng to mắt quan sát kỹ lưỡng.

Trên lối đi lát gạch, có thể thấy mỗi viên gạch đều có hoa văn hình thoi đối xứng đặc biệt.

"Gạch hoa văn khảm nổi, Nam Bắc triều, Tam gia, lại là mộ Nam Bắc triều." "Bát gia giỏi quá." Hoắc Tiên Hải khen ngợi, ông ta thật không ngờ Tề Bát gia tuổi còn trẻ mà nhãn lực lại phi thường như vậy, Tề gia cũng xem như có người kế nghiệp.

"Quá khen quá khen." Tề Thiết Chủy chắp tay vái, trong mắt Ngô Tiểu Cẩu và Trần Bì thì đây chính là bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

Lúc này Ngô Tiểu Cẩu khẽ nói: "Lão Bát, ta cũng từng xuống mộ Nam Bắc triều, theo ta biết bích họa Nam Bắc triều không phải thế này." Tề Thiết Chủy lắc đầu giải thích: "Bích họa bong tróc rất nhiều, rất khó dựa vào bút pháp để phân biệt triều đại, nhưng, cho dù bích họa không phải của Nam Bắc triều, thì ngôi mộ này chắc chắn là của Nam Bắc triều." Trần Bì không hiểu chuyện xen vào: "Nói đùa, bích họa và mộ sao có thể không cùng một triều đại được." Hoắc Tiên Hải bênh vực Tề Thiết Chủy: "Trần Bì huynh đệ, thật sự có khả năng này, nơi đây quanh năm khai khoáng, ngôi mộ cổ này có thể đã bị thợ mỏ phát hiện từ rất lâu, bích họa bảo quản không tốt nên bong tróc, người sau này có lẽ muốn thể hiện tài năng hội họa, nên đã vẽ lên trên." Mọi người tiếp tục đi sâu vào, đột nhiên Tề Thiết Chủy dừng lại: "Tam gia." "Sao vậy?" Tề Thiết Chủy chỉ vào một mảng mờ ảo trên bích họa, một nhân vật cực kỳ nhỏ bé.

Nhân vật này khác với tất cả những người trước đó, tất cả người cổ trên bích họa đều có hai khuôn mặt, còn người này chỉ có một.

Hơn nữa ngũ quan rõ ràng, mũi, mắt, miệng đều có, rõ ràng là được họa sĩ tỉ mỉ điêu khắc.

Ngô Tiểu Cẩu kêu lên: "Mọi người xem, dù ta đứng ở đâu, người này dường như cũng đang nhìn ta." Nghe vậy, những người khác cũng hứng thú, đứng ở các góc độ khác nhau trong mộ đạo để xem trạng thái thị giác của nhân vật.

Lúc này, Diệp Bạch lại nhướng mày, thị lực của hắn tốt hơn, nhân vật này ngoài những đặc điểm trên, dường như còn có bảy ngón tay.

Ngón tay cái mọc ra hai đốt ngón cái nhỏ nhắn, khác với người thường.

Nhìn kỹ lại, lại giống như họa sĩ vẽ nhầm, khi vẽ ngón tay nhân vật, đầu bút bị ngưng trệ, dẫn đến vẽ thừa ra hai đốt ngón tay.

"Lão Bát, tháo viên gạch này ra mang đi." "A?" "A cái gì mà a, đừng làm hỏng bức tranh trên đó." "Ồ ồ." Tề Thiết Chủy vội vàng kéo Ngô Tiểu Cẩu dỡ tường, nhưng hai người không có công cụ tiện tay, vẫn là Trần Bì tiến lên giúp đỡ, dùng cửu trảo câu rút viên gạch ra.

Tề Thiết Chủy cảm thấy Trần Bì thuận mắt hơn nhiều, vừa định cảm ơn thì nghe Trần Bì nói.

"Ngươi lề mề quá, ta sợ làm lỡ thời gian của Tam gia!" Thôi được, chó không đổi được tính ăn cứt, Tề Thiết Chủy hừ hừ quay đầu bỏ đi.

Mọi người đến sâu trong mộ đạo, trên đỉnh đầu xuất hiện một bức bích họa khổng lồ.

Bích họa vẽ mặt trời, mặt trăng, các vì sao, có hình dạng như hoa sen, còn có một hình hoa sen kéo theo một cái đuôi màu đỏ rực.

Thì ra những hình người cổ trên tường xung quanh đều đang quan sát thiên tượng trên đỉnh đầu.

Mà bên cạnh bích họa còn có chữ viết mờ nhạt, chỉ có thể nhìn ra sáu chữ: "Thiên thùy tượng, thiên cổ minh!" Tề Thiết Chủy khá bất ngờ, giải thích: "Đây là lời của Ngũ Hành gia, 'Thiên thùy tượng, thiên cổ minh', ý nói là thiên thạch rơi xuống nơi này, là điềm báo của một tai họa lớn." "Lẽ nào thời Nam Bắc triều, có một thiên thạch lao xuống đây?" Ngô Tiểu Cẩu không nhịn được hỏi.

Lúc này, Diệp Bạch mở miệng: "Không nhất định là Nam Bắc triều, Tiểu Cẩu, ngươi xem người trên bích họa, trang phục rất kỳ lạ, không thể phán đoán là người của triều đại nào, vụ va chạm thiên thạch có lẽ đã xảy ra từ rất lâu trước đó, họa sĩ chỉ đang tái hiện lại cảnh tượng lúc đó mà thôi." Nghe Diệp Bạch giải thích như vậy, mọi người đồng loạt chiếu đèn pin lên bức bích họa trên đỉnh mộ.

Một vụ thiên thạch rơi vào thời viễn cổ, tại sao lại xuất hiện trong mộ huyệt Nam Bắc triều?

Hơn nữa nhìn cách trang trí của mộ huyệt này, chỉ có bích họa, dường như là một hư trủng, liên tưởng đến hư trủng trong hố đất lớn dưới giếng ngày hôm qua cũng là của Nam Bắc triều, có thể đoán rằng dãy núi gần mỏ khoáng còn không ít hư trủng.

Ngôi mộ dưới mỏ khoáng rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao lại xây dựng nhiều hư trủng như vậy.

Không nói đến những nghi hoặc trong lòng mọi người, Tề Thiết Chủy hỏi: "Tam gia, đây có lẽ là một cảnh tế trời thời viễn cổ, nhưng kỳ lạ là, những người cổ hai mặt này tôi chưa từng thấy trong sách cổ, tại sao họa sĩ lại vẽ người thành hai mặt, liệu có ý đồ đặc biệt gì không?" Lúc này, môi Trương Khải Văn mấp máy, do dự một lúc rồi mở miệng.

“Trong Trương gia, có ghi chép về người hai mặt, Tây Vương Mẫu chính là người hai mặt, một mặt thấy thì sống, một mặt thấy thì chết, ở trên chín tầng trời, nhưng trên bích họa này có nhiều người hai mặt như vậy, rất kỳ lạ.” Ngô Tiểu Cẩu đảo mắt, trêu chọc: “Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu là tên một tộc người, thiên thạch rơi xuống, động tĩnh quá lớn, khiến một đám Tây Vương Mẫu từ Côn Luân chạy đến Trường Sa tham quan.” Tề Thiết Chủy đẩy Ngô Tiểu Cẩu một cái, nói: “Cút đi, không biết thì đừng nói bậy, trước mặt người Trương gia, đừng đùa giỡn với Tây Vương Mẫu.” Ngô Tiểu Cẩu liếc nhìn Trương Khải Văn, quả nhiên sắc mặt cứng đờ, liền không dám nói thêm.

Nhưng hắn cũng có chút tò mò, Trương gia và Tây Vương Mẫu có quan hệ gì mà nói đùa vài câu cũng không được.

Trong hư trủng này, chỉ có một lượng lớn bích họa, ngoài ra không có gì khác, mọi người đi về phía trước một đoạn nữa, đối diện xuất hiện một bức tường, trên tường có một cửa động.

Bên ngoài cửa động có quặng đá vương vãi và xẻng sắt khai khoáng bỏ đi, là một đường hầm mỏ, xem ra hư trủng này đúng là do một đám thợ mỏ vô tình phát hiện.

Bên trong hầm mỏ tối đen, chằng chịt, dường như đã bị bỏ hoang nhiều năm, Ngô Tiểu Cẩu và Trần Bì chui vào hầm mỏ thăm dò một lúc rồi quay lại, nói rằng phía trước có quá nhiều ngã rẽ, không thể đi sâu.

Trường Sa sản xuất nhiều khoáng sản, thợ mỏ cũng nhiều, sau khi Diệp Bạch nắm quyền Cửu Môn, tự nhiên cũng có hiểu biết nhất định về mỏ khoáng và đường hầm mỏ.

Các mỏ khoáng gần Trường Sa về cơ bản đều bắt đầu được khai quật từ thời nhà Thanh.

Khi đó, khai thác một mỏ khoáng, có nha môn Thổ ty quản lý, trên mặt đất mọi người chia khu vực, rất quy củ, nhưng khi xuống lòng đất, đào như thế nào hoàn toàn do chủ mỏ quyết định.

Mấy trăm năm trôi qua, những đường hầm mỏ này giống như mê cung.

Không phải là thợ mỏ lâu năm ở đây, nếu xuống giếng mỏ cũ từ thời nhà Thanh, thì cơ bản không thể quay về được.

Bây giờ không có bản đồ, Diệp Bạch cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Vì vậy, mọi người đành phải quay trở lại đường cũ, về đến lều trại.

Buổi trưa, thời tiết oi bức, mọi người lên đường, dần dần tiếp cận mỏ khoáng, trên đường không có cây cối che bóng, toàn là đá trơ trọi và bụi cây thấp.

Tề Thiết Chủy mệt không chịu nổi, van nài tìm một nơi nghỉ chân.

Trương Khải Văn chỉ vào khu rừng nhỏ trên sườn dốc phía trước nói: "Phía trước có một ngôi làng bỏ hoang." Tề Thiết Chủy sững sờ: "Sao ngươi biết?" "Phật gia chính là bị trúng chiêu ở đó." Tề Thiết Chủy lắc đầu nguầy nguậy: "Vậy thôi, ta không nghỉ nữa, chúng ta cứ đi tìm đường ray sắt luôn đi." Không ngờ, Hoắc Tiên Hải cũng mở miệng: "Bát gia, đường ray sắt cũng ở gần ngôi làng đó." Tề Thiết Chủy lộ vẻ khổ sở.

Diệp Bạch cười cười nói: "Đi thôi, lão Bát, đừng lề mề nữa." Mọi người tiếp tục lên đường, rất nhanh đã đến lối vào làng.

Ngôi làng này nằm giữa bụi cây, mái nhà tranh đổ nát không ít, nhìn quanh không có mấy gian nhà lành lặn.

Nhưng mọi người đi chưa được mấy bước, đã lần lượt nhíu mày.

Một mùi thối rữa của xác chết lan tỏa khắp làng, thời tiết khô nóng, nhiệt độ cao, mùi xác thối lan rất xa.

Chương 407

Tề Thiết Chủy bịt mũi: "Trương Khải Văn, lần trước ngươi và Phật gia đến đây không phải gặp một đám xác chết sao?

Chẳng lẽ các ngươi không xử lý chúng?" Trương Khải Văn nhíu mày: "Ta và Phật gia sao có thể phạm sai lầm nhỏ như vậy, những thi thể đó đã sớm bị thiêu rồi." Mọi người sững sờ, vậy là nơi này lại có người đến?

Diệp Bạch ra hiệu bằng mắt cho Thanh Nhất, Thanh Nhất gật đầu, dẫn Thanh Nhị đi dò đường.

Rất nhanh, hai người quay lại, Thanh Nhất nói: "Tam gia, phía trước không có dấu vết người sống, chỉ có mấy xác chết thối rữa." Thanh Nhất dẫn đường, mọi người đến trước một ngôi nhà tranh đổ nát, cỏ dại bụi cây um tùm, dường như đã rất lâu không có người ở.

Tuy nhiên, bên cạnh nhà tranh có một cái lán bỏ hoang, trên đó có một lớp tơ côn trùng dày đặc.

Dưới lớp tơ, nằm la liệt mấy xác chết khô quắt thối rữa, giòi bọ lúc nhúc, tổng cộng có sáu xác, đều không có tóc, lưng hướng lên trên, mặt úp xuống dưới.

Xem ra lại là sinh vật ký sinh trên tóc, Diệp Bạch khẽ nín thở, mở miệng: "Thiêu những thi thể này đi." Trương Khải Văn nhắc nhở: "Tam gia, lần trước ta và Phật gia đến cũng thấy bốn xác chết." Trần Bì dựa vào xà nhà lán, nhìn tiểu đội Thanh Long thu dọn thi thể: "Tay của những người này có vết cháy do hút thuốc rất nặng, hẳn đều là người nghiện thuốc phiện, nhưng trên người họ không có thuốc phiện, rõ ràng là bị ai đó vứt ở đây." Trần Bì tuy không rành chuyện hạ mộ, nhưng cũng là người lanh lợi, chỉ nhìn hai mắt đã phát hiện ra

manh mối từ tử thi.

Hoắc Tiên Hải nói: "Trần Bì huynh đệ nói không sai, ở Tương Tây, tiền tệ mất giá nghiêm trọng, lâu dần, người ta đều dùng thuốc phiện để thanh toán, nên người ở đây cũng thích hút thuốc phiện, và cũng mang theo thuốc phiện bên người, nếu lần trước Trương huynh đệ và Phật gia đến cũng thấy thi thể, chứng tỏ có một nhóm người đang định kỳ dọn dẹp xác chết." Lúc này, hai con chó vàng của Ngô Tiểu Cẩu sủa về phía bụi cây xa xa.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một bóng đen chui vào rừng.

"Tam gia, có người!" Ngô Tiểu Cẩu vội vàng nhắc nhở, nhưng vừa quay lại, đã phát hiện Diệp Bạch biến mất không thấy đâu.

"Lão Bát, Tam gia đâu rồi?" "Không biết, chắc là đích thân đi đuổi người rồi." Tề Thiết Chủy bịt mũi, chống lại mùi xác thối, lười nói nhiều, lo cho ai chứ không cần lo cho Tam gia, dù thế giới tận thế, Tam gia cũng chưa chắc đã chết.

Quả nhiên, không lâu sau, Diệp Bạch xách một người bị đánh ngất đi chậm rãi bước về.

"Trương lão quan?" Tề Thiết Chủy kinh ngạc, vội vàng tiến lên xem xét: "Tam gia, đây là người của Phật gia mà." Diệp Bạch ném Trương lão quan cho Tề Thiết Chủy: "Ta không ra tay nặng, đợi hắn tỉnh lại, hỏi tình hình.", nói xong Diệp Bạch một mình lại biến mất trong rừng.

Một mình một bóng, Diệp Bạch dứt khoát bung hết tốc độ, hóa thành tàn ảnh xuyên qua giữa các lùm cây.

Vừa rồi lúc hắn truy đuổi Trương lão quan, hệ thống đã hiện ra thông báo.

Nhưng lần này thông báo của hệ thống có chút khác biệt so với

trước.

"[Trường Sa Vẫn Khanh Mộ: Mấy vạn năm trước, một thiên thạch từ ngoài không gian rơi xuống nơi này, sau được người Trương gia thiết kế, hình thành cụm lăng mộ đặc thù, người tiến vào cần phải xả sinh vong tử, hướng tử mà sinh!]" "[Cấp độ nguy hiểm: Chưa rõ!]" "[Rương báu ẩn chứa: Không]" "[Cảnh báo: Lăng mộ này chứa đựng hạch tâm thiên thạch, có thể sửa chữa chức năng hệ thống.]" Hạch tâm thiên thạch?

Có thể sửa chữa chức năng hệ thống.

Diệp Bạch nhíu mày thật sâu.

Mang theo hệ thống đến thế giới đạo mộ nhiều năm, đây là lần đầu tiên Diệp Bạch biết hệ thống có khiếm khuyết, và hạch tâm thiên thạch có thể sửa chữa chức năng của hệ thống.

Tuy nhiên, Vẫn Khanh Mộ này không có rương báu, cũng có nghĩa là hệ thống không hiện ra bản đồ.

Còn là lăng mộ chưa biết?

Diệp Bạch khẽ lẩm bẩm, điều này có nghĩa là, lần Vẫn Khanh Mộ này, hệ thống không thể cung cấp cho Diệp Bạch bất kỳ sự trợ giúp nào.

Muốn lấy được hạch tâm thiên thạch của Vẫn Khanh Mộ, dường như chỉ có thể dựa vào bản lĩnh thật sự.

Tiểu đội Thanh Long sau khi thiêu hủy và chôn cất mấy xác chết, cùng với người của Cửu Môn tìm một khu rừng hẻo lánh kín đáo, hạ trại, chờ Diệp Bạch trở về.

Diệp Bạch lúc này đang dừng lại trước lối vào mỏ khoáng, chỉ là lối vào đã bị đá lớn chặn hoàn toàn.

Hắn vừa mới đến gần lối vào này, hệ thống mới hiện ra thông báo, chứng tỏ lối vào thực sự của Vẫn Khanh Mộ chính là ở đây.

Diệp Bạch trầm tư một lúc, liền quay trở lại ngôi làng bỏ hoang.

"Tam gia, Trương lão quan tỉnh rồi, ngài vừa đi đâu vậy?" Thấy Diệp Bạch trở về, Tề Thiết Chủy vội vàng xáp lại.

Diệp Bạch không để ý đến hắn, mà gọi Thanh Nhất và những người khác đến, bảo họ quay về Trường Sa, dùng điện báo thông báo cho Kim Toán Bàn, sau đó mời Kim Toán Bàn đến.

Diệp Bạch biết rõ, không có bản đồ hệ thống, hắn đã mất đi khả năng tiên tri tiên giác đối với toàn bộ lăng mộ, muốn bù đắp điểm yếu này, Kim Toán Bàn là người thích hợp nhất.

Lời này không hề né tránh Tề Thiết Chủy, Tề Thiết Chủy không nhịn được nói: "Tam gia, mời Kim tiền bối đến làm gì?

Không phải đã có tôi rồi sao?" Diệp Bạch liếc nhìn Tề Thiết Chủy tự tin tràn đầy, không nỡ đả kích: "Ngôi mộ dưới mỏ khoáng không đơn giản, cơ thể ngươi có vấn đề, ta phải chuẩn bị thêm một phương án." Lời nói tuy dễ nghe, Tề Thiết Chủy gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy Diệp Bạch nghi ngờ kỹ năng chuyên môn của mình, nên mới mời Kim Toán Bàn đến.

Tuy nhiên, đây cũng không phải là chuyện xấu, giống như Tam gia nói, ngôi mộ dưới mỏ khoáng nguy hiểm trùng trùng, hắn không xuống được là tốt nhất.

Trong lều, Diệp Bạch gặp Trương lão quan.

Người này là người Trương gia, được Trương Khải Sơn để lại đây giám sát động tĩnh của mỏ khoáng.

Trương lão quan đã nghe qua uy danh của Diệp Bạch, cộng thêm vừa rồi hắn trong tay Diệp Bạch chưa qua một chiêu đã bị đánh ngất,

tự nhiên thái độ cung kính nói: "Diệp Tam gia, tôi phát hiện dưới mỏ khoáng có một nhóm người Nhật, hành tung của họ rất quỷ dị, trốn trong đường hầm mỏ, về cơ bản không ra ngoài." "Vậy xác chết thì sao?" "Xác chết là thợ mỏ, tôi đoán là người Nhật thuê xuống mỏ làm việc, chết một lô lại vứt ra một lô." Hoắc Tiên Hải nói: "Tam gia, mấy ngày trước nơi này đúng là có một nhóm thợ mỏ biến mất, không ai biết đi đâu." Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Đường ray sắt ngươi nói cách đây còn bao xa, trước khi trời tối dẫn ta đi xem." Không ngờ người Nhật ở Trường Sa đã bị diệt trừ hết, mà dưới mỏ khoáng lại còn giấu một nhóm nữa.

Có lẽ vụ ám sát Cửu Môn chỉ là một phần kế hoạch của những người này, người Nhật đang giương đông kích tây, dùng vụ ám sát để thu hút sự chú ý của Cửu Môn, phái một đội ngũ khác âm thầm xuống mộ, muốn nhân cơ hội lấy đi thứ gì đó dưới mỏ.

Hoắc Tiên Hải suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ước chừng có mấy dặm đường, đi bộ khoảng nửa giờ." "Được rồi, bây giờ cùng ta xuất phát." Diệp Bạch chỉ mang theo Hoắc Tiên Hải, những người khác ở lại trại.

Hoắc Tiên Hải không theo kịp bước chân của Diệp Bạch, Diệp Bạch đành phải xách cổ áo Hoắc Tiên Hải, bước đi như bay.

Diệp Bạch không dùng hết sức, nhưng trong mắt Hoắc Tiên Hải, Tam gia mang theo ông ta một bước nhẹ nhàng nhảy xa năm sáu mét thực sự có chút khó tin.

"Tam gia." "Ừm?" "Chúng ta có thể đi chậm một chút, trời còn sớm." Diệp Bạch không để ý đến ông ta, ngược lại còn tăng tốc.

Hoắc Tiên Hải không nói gì nữa, ông ta phát hiện, từ lúc Tam gia mang Trương lão quan trở về, dường như đã trở nên gấp gáp hơn rất nhiều về ngôi mộ trong mỏ khoáng.

Chẳng lẽ Tam gia sợ người Nhật khoắng sạch mộ?

Hoắc Tiên Hải dẫn Diệp Bạch đến một bụi cây dương xỉ rậm rạp, người chui vào không lộ đầu.

Ông ta lấy la bàn ra dò xét một lúc, dẫn Diệp Bạch tìm thấy đường ray sắt ẩn trong bụi cây.

Đường ray sắt đã rỉ sét loang lổ, từ lâu đã bị bỏ hoang, nhưng trên đó quả thực có vết bánh xe lửa cán qua.

Men theo đường ray, Diệp Bạch và Hoắc Tiên Hải tìm thấy một hang động trong khe núi, dãy núi này nối liền với mỏ khoáng, đoàn tàu ma Trường Sa hẳn là từ đây chạy ra.

Diệp Bạch quan sát thế núi xung quanh, chỉ cảm thấy nơi này vô cùng bí mật, đường ray sắt có bụi cây che lấp, hang động nằm trong khe núi, nếu không đến trước hang thì căn bản không phát hiện được.

Hang động cao sáu mét, rộng bốn mét, cửa hang âm u ẩm ướt, là một nơi tránh nóng tốt.

Diệp Bạch nhìn sâu vào trong hang, một mảng tối đen, quay đầu hỏi: "Lúc tìm thấy đường ray sắt, ngươi đã vào đây chưa?" Hoắc Tiên Hải gật đầu: "Rồi, nhưng hang rất sâu, đi bốn năm dặm không thấy đáy, sau đó chúng tôi đã rút lui." "Không động đến đất?" Đất?

Hoắc Tiên Hải không hiểu ý Diệp Bạch, thuận theo ánh mắt của Diệp Bạch nhìn qua, mới phát hiện đất ở cửa hang dường như có chút khác thường.

Ông ta vừa định tiến lên xem kỹ hơn thì nghe Diệp Bạch nói: "Đừng đi nữa, nếu ta đoán không sai, dưới đất có bom." Hoắc Tiên Hải sắc mặt kinh hãi, sau đó nhanh chóng trấn tĩnh lại: "Tam gia, đây… bom này hẳn là do người Nhật làm." "Ừm, ngươi đi thêm một bước nữa, ta cũng không cứu được ngươi." Diệp Bạch không nghi ngờ Hoắc Tiên Hải chôn bom, người này là người Hoắc gia gốc, rất

khó có liên quan đến người Nhật.

“Tam gia, vậy bây giờ chúng ta làm sao?” “Về thôi, người Nhật chôn bom ở đây là để cảnh báo, bây giờ đánh rắn động cỏ còn quá sớm.” Trong mắt Diệp Bạch lóe lên tia sáng, dẫn Hoắc Tiên Hải rời khỏi nơi này.

Màn đêm buông xuống, trong trại, tiếng côn trùng trong rừng và tiếng ếch nhái dần trở nên ồn ào.

Chương 408

Biết có một thế lực Nhật Bản trong mỏ khoáng, mọi người không dám đốt lửa, quây quần lại, dùng vôi sống pha nước để hâm nóng đồ hộp.

"Tam gia, chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa?" Ngô Tiểu Cẩu vừa ăn đồ hộp vừa nói ngọng nghịu.

"Có chuyện gì?" Diệp Bạch liếc hắn một cái.

Ngô Tiểu Cẩu cười hì hì: "Tam gia, con quen một cô nương, là em họ của Tiểu Cửu, con sợ đi lâu quá…" "Mẹ kiếp, Tiểu Cẩu, chuyện khi nào vậy?" Tề Thiết Chủy không nhịn được buột miệng chửi thề.

Nếu Ngô Tiểu Cẩu có đối tượng, thế hệ trẻ Cửu Môn chẳng phải chỉ còn mình hắn độc thân sao.

"Liên quan gì đến ngươi." Ngô Tiểu Cẩu lườm một cái, rồi lại cười hì hì với Diệp Bạch: "Cô gái đó tuy không phải người Trường Sa, nhưng rất thích chó của con, con liền nói với ba con chuyện này." "Ba ngươi nói sao?" Diệp Bạch cười hỏi.

"Ông ấy nói Giải gia vừa mới lo xong tang sự, không tiện đến hỏi cưới, con theo ngài đi tìm mỏ khoáng, cô gái đó cũng không biết, con sợ lâu ngày…" "Cô gái đó đối với ngươi thế nào?" "Tự nhiên là thích lắm, môi nhỏ con cũng đã nếm thử rồi, ngọt lắm." Ngô Tiểu Cẩu cũng không ngại ngùng, nói ra một cách quang minh chính đại.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cười ồ lên.

Diệp Bạch cũng cười nói: "Đợi về Trường Sa, ta sẽ bảo chị Tri Hi của ngươi đi làm mai mối cho." Ngô Tiểu Cẩu cười nhận lời, hắn chính là chờ câu này của Tam gia, có Tam gia bảo lãnh, hôn sự này coi

như đã định, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, Tề Thiết Chủy nhăn nhó, bưng hộp đồ hộp đến bên tai Diệp Bạch nhỏ giọng nói: "Tam gia, còn có tôi nữa?

Ngài đã hứa với tôi." Diệp Bạch hào phóng nói: "Đợi vấn đề trên người ngươi giải quyết xong, muốn cưới vợ nào Cửu Môn đều lo liệu, cho dù là cô nương Chính Hoàng Kỳ, cũng có thể cướp về cho ngươi." Tề Thiết Chủy lúc này mới lộ ra vẻ vui mừng, lắc lắc đầu, bưng hộp đồ hộp ngồi lại chỗ cũ.

Trần Bì ăn đồ hộp ở một góc, không nói một lời, khi Ngô Tiểu Cẩu nhắc đến chuyện cưới vợ, trong lòng hắn chỉ hiện lên hình ảnh của sư mẫu, đối với hắn, sư mẫu chính là người phụ nữ hắn muốn bảo vệ cả đời.

Lúc này, tại một nhà đấu giá ở Hương Cảng xa xôi, Kim Toán Bàn cổ đeo chuỗi hạt vàng, đầu đội mũ quả dưa màu vàng, nằm trên chiếc ghế dài trong phòng bao xa hoa lộng lẫy, vô cùng nhàn nhã thoải mái.

Trần đại sư cũng đứng trong phòng bao, qua lớp kính nhìn ra ngoài tiếng la hét đấu giá, nhíu mày thật sâu.

Đây là Bạch Mãn Lâu, một trong những nhà đấu giá lớn nhất Hương Cảng, mấy năm gần đây các vật phẩm đấu giá đều là trân phẩm hiếm có, danh tiếng như mặt trời ban trưa, dần dần có xu thế trở thành nhà đấu giá hàng đầu Hương Cảng.

Kim Toán Bàn giữ chức giám định viên văn vật, nhưng bình thường chẳng có việc gì, đúng là một kẻ lười biếng chuyên nghiệp, bởi vì Bạch Mãn Lâu này là sản nghiệp của đồ đệ ông ta, Diệp Bạch.

"Này sư huynh, huynh cứ đi đi lại lại làm ta chóng hết cả mặt, sớm biết đã không báo cho huynh tới." "Phật bảo này có ý nghĩa trọng đại đối với Phật môn, tuyệt đối không thể để lưu lạc ra nước ngoài,

không đích thân đến ta không yên tâm." "Ta bảo đảm sẽ đấu giá được phật bảo này, nếu không phải người bán là một lão người Mỹ, khó giao tiếp, ta đã chặn đường cướp về tặng cho huynh rồi." Trần đại sư quay đầu lại, nhìn bộ dạng cà lơ phất phơ của Kim Toán Bàn, tức giận nói: "Ngươi bây giờ là bậc thầy, phải có dáng vẻ của một sư phụ, ham ăn lười làm, thân mang vàng bạc ngoại vật, làm sao dạy dỗ được đồ đệ tốt." Kim Toán Bàn khẽ ngồi dậy, uống một ngụm trà nói: "Đồ đệ của ta còn cần ta dạy sao, nó không dạy ta đã là tốt lắm rồi, hơn nữa ta không ăn mặc thế này, làm sao trấn áp được lão Tây." Trần đại sư hừ lạnh một tiếng, không tranh cãi nữa, đưa mắt nhìn về phía sàn đấu giá.

Lát nữa đấu giá phật bảo vẫn cần dùng đến sư đệ này, bây giờ không tiện mắng nặng lời, dù có tức giận cũng phải đợi sau khi phật bảo được đấu giá thuận lợi rồi mới mắng.

Kim Toán Bàn nào biết Trần đại sư nghĩ gì, chỉ cảm thấy bên tai yên tĩnh hơn nhiều.

"Vật phẩm đấu giá thứ mười lăm: một chiếc cà sa ngũ sắc cẩm lan và một viên xá lợi chân thân của pháp sư Huyền Trang đời Đường, giá khởi điểm: tám trăm nghìn đô la Mỹ!" Tám trăm nghìn đô la Mỹ?

Trần đại sư lòng đầy lo lắng, ông không phải người không biết chuyện đời, tự nhiên biết tám trăm nghìn đô la Mỹ là một cái giá trên trời, cũng không biết sư đệ này của mình có đủ tài lực để đấu giá hay không.

Trần đại sư liếc nhìn Kim Toán Bàn: "Sư đệ, trước khi rửa tay gác kiếm ta có để dành được một ít gia sản…" Kim Toán Bàn lắc đầu: "Thôi đi sư huynh, đống đồng nát sắt vụn đó của huynh tự giữ lấy đi, ta đã cho người ở dưới đấu giá rồi, chỉ cần không quá năm triệu đô la Mỹ, phật bảo này ta đều có thể đấu giá về cho huynh." Trần đại sư

gật đầu, yên tâm, ông lại nhìn một vòng trang trí hoa lệ xung quanh, không nhịn được nói: "Nhà đấu giá này là sản nghiệp của Diệp sư điệt?" "Tự nhiên, nhà đấu giá này chỉ là một trong số đó, sản nghiệp ở nước ngoài còn nhiều lắm." Kim Toán Bàn vẻ mặt tự hào, việc làm đúng đắn nhất trong đời ông ta, chính là bái được một sư phụ tốt, nhận được một đồ đệ tốt.

"A Di Đà Phật, sư môn chúng ta cũng coi như có người kế nghiệp." Trần đại sư khẽ niệm một câu Phật hiệu, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh, cà sa và xá lợi của pháp sư Huyền Trang đã được người của Bạch Mãn Lâu đấu giá thành công với giá hai triệu hai trăm nghìn đô la Mỹ, đưa lên cho Kim Toán Bàn.

Trần đại sư mở hộp gỗ tinh xảo, đeo găng tay mỏng, lấy cà sa và xá lợi ra xem một hồi lâu, hốc mắt đều đỏ lên.

"Tốt, tốt, quả nhiên là chính phẩm của pháp sư Huyền Trang, sư đệ lần này ngươi công đức vô lượng!" Trần đại sư cũng không còn tâm tư mắng Kim Toán Bàn nữa, chỉ muốn nhanh chóng đưa phật bảo này về lại nội địa.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

"Vào đi!" Quản sự của Bạch Mãn Lâu bước vào, đưa cho Kim Toán Bàn một tờ giấy: "Kim đại sư, có điện báo khẩn từ Trường Sa." Điện báo khẩn từ Trường Sa?

Kim Toán Bàn mở giấy ra xem, đôi mày nhíu chặt giãn ra, lộ ra nụ cười, thì ra là đồ đệ của mình lại cần ông ta xuống mộ.

Xem ra Diệp Bạch vẫn chưa quên người sư phụ này.

Cũng tốt, ở Hương Cảng hai năm, cũng đến lúc về Trường Sa xem sao rồi.

“Sư huynh, đi thôi, chúng ta về nhà!” Lúc này, trong Hồng phủ ở thành Trường Sa lại xảy ra một chuyện khiến Bạch Tri Hi phiền lòng.

Nha Đầu lại đổ bệnh.

Lần này triệu chứng bệnh có khác so với trước, phát bệnh đột ngột, thận tạng khô kiệt, là chứng bệnh nan y giống như Tần Thục Vân năm đó.

Trương Khải Sơn, Bạch Tri Hi, Bán Tiệt Lý đều có mặt.

Trong phòng ngủ, mấy vị đại phu đều lắc đầu.

Nhị Nguyệt Hồng ôm chặt Nha Đầu sắc mặt trắng bệch.

Lão đại phu lo lắng nói: “Nhị gia, nói thật, năm đó phu nhân của Tá Lĩnh Khôi thủ Trần Ngọc Lâu cũng mắc phải bệnh này, thuốc thường khó mà chữa trị được.” Nhị Nguyệt Hồng không cam tâm: “Nhân sâm ngàn năm và nhục chi vạn năm trong phủ Tam gia lẽ nào cũng không chữa được bệnh này?” “Nhân sâm và nhục chi chỉ có thể bổ khí huyết, cường tráng cơ thể, không thực sự chữa được vấn đề ngũ tạng.” Lão đại phu liếc nhìn Bạch Tri Hi: “Chuyện này, Tam gia phu nhân cũng biết rõ nội tình, năm đó là Tam gia đã đấu giá được Lộc Hoạt Thảo cho Tá Lĩnh Khôi thủ mới cứu được Tần phu nhân, trừ phi tìm được Lộc Hoạt Thảo, nếu không…” Lão đại phu thở dài một hơi, không nói tiếp.

Bạch Tri Hi tiến lên vuốt mái tóc mềm mại của Nha Đầu, chỉ cảm thấy đau lòng, Nha Đầu tâm địa lương thiện mà lại gặp nhiều tai ương như vậy.

“Chị Tri Hi…” Nha Đầu khẽ ngẩng đầu.

“Cảm thấy đỡ hơn chưa?” Nha Đầu cố nén nụ cười: “Sau khi chị truyền khí cho em, đã dễ chịu hơn nhiều rồi, chỉ là ngực hơi tức.” Bạch Tri Hi gật đầu, để Nha Đầu nằm xuống giường, rồi dẫn mọi

người ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi các đại phu đi, Bán Tiệt Lý nhìn mọi người sắc mặt không tốt, nói: "Có cần gửi tin cho Tam gia, hỏi xem cậu ấy có cách nào giải quyết bệnh tình của phu nhân Nhị gia không?" Bạch Tri Hi lắc đầu: "Bây giờ vẫn đừng làm phiền chàng, thứ Nha Đầu cần là Lộc Hoạt Thảo, bây giờ chỉ có tìm được Lộc Hoạt Thảo mới có hy vọng cứu được Nha Đầu." Hôm nay tiểu đội Thanh Long vừa mới trở về Trường Sa, nói Diệp Bạch muốn mời Kim Toán Bàn đến Trường Sa xuống mộ.

Bạch Tri Hi hiểu rõ tính cách của Diệp Bạch, mời Kim Toán Bàn trở về, chứng tỏ ngôi mộ dưới mỏ khoáng lần này, chàng cũng không nắm chắc phần thắng.

Vào thời điểm quan trọng này, Bạch Tri Hi sẽ không để chuyện nội bộ Trường Sa ảnh hưởng đến Diệp Bạch, làm chàng phân tâm.

Bán Tiệt Lý nói: "Lộc Hoạt Thảo ta cũng có nghe nói qua, đa phần mọc ở phương Bắc lạnh giá, thế lực của Cửu Môn chúng ta đều ở phương Nam, e là không thường thấy." Nhị Nguyệt Hồng biết bản tộc của Trương gia ở núi Trường Bạch, Đông Bắc, liền nhìn Trương Khải Sơn với vẻ đầy hy vọng: "Phật gia, Trương gia đến từ phương Bắc, không biết trong Trương gia có Lộc Hoạt Thảo không?" Trương Khải Sơn lộ vẻ cười khổ: "Nhị gia, không phải tôi không muốn giúp, chỉ là tình hình trong tộc hiện không ổn lắm, tôi và bản gia đã mất liên lạc qua ám hiệu rồi." Trương Khải Sơn cũng có nỗi khổ khó nói, nhiệm vụ mà Trương gia đại trưởng lão giao cho ông ta trước đây là giữ vững Trường Sa, bảo vệ thế lực ngoại tộc của Trương gia.

Nhưng hiện tại Uông gia lại phát động một đợt tấn công mãnh liệt mới vào Trương gia, ngay hôm qua, Trương Khải Sơn đã nhận được tin tức mới nhất của Trương gia: "Tiến đến núi Trường Bạch chi

viện.” Trong tộc e là đã đến thời khắc quan trọng nhất, nhưng ông ta Trương Khải Sơn với tư cách là quan phòng thủ Trường Sa làm sao có thể tự ý rời bỏ chức vụ.

Huống hồ Diệp Bạch còn không có ở trong thành Trường Sa, nếu ông ta đi, chỉ dựa vào Bạch Tri Hi và Bán Tiệt Lý, rất khó giữ được thành Trường Sa.

Giữa bản tộc Trương gia và bá tánh thành Trường Sa, Trương Khải Sơn đã chọn về sau.

Bạch Tri Hi nhìn sâu vào Trương Khải Sơn, xung đột giữa Trương gia và Uông gia không thể qua mắt được tai mắt của Ám bộ.

Trương Khải Sơn chọn ở lại Trường Sa cũng là điều nàng không ngờ tới.

Bạch Tri Hi mở miệng: “Nhị ca, Trương Khải Sơn nói không sai, Trương gia hiện nay tình hình không ổn, hơn nữa Trương gia và Uông gia đã đấu nhau bao nhiêu năm, người Trương gia chết không biết bao nhiêu, Lộc Hoạt Thảo không chỉ chữa được ngũ tạng, mà còn có hiệu quả đối với ngoại thương, thần dược này cho dù Trương gia có, cũng đã sớm dùng hết rồi.” Nhị Nguyệt Hồng hít một hơi thật sâu: “Vậy còn Tân Nguyệt Phạn Điếm thì sao?

Họ không phải từng đấu giá một cây Lộc Hoạt Thảo sao?” “Bên Tân Nguyệt Phạn Điếm giao cho ta, ta sẽ phái người đi điều tra, nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Thượng Hải một năm trước vừa mới tổ chức đấu giá, trong thời gian ngắn e là sẽ không tổ chức nữa, ngược lại buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình sẽ được tổ chức trong thời gian tới.” Bán Tiệt Lý mở miệng: “Phu nhân, bên Bắc Bình trước nay chưa từng gửi thiệp mời cho Cửu Môn chúng ta.” Bạch Tri Hi khẽ nhíu đôi mày thanh tú: “Hoắc gia ở Bắc Bình, thiệp mời không phải vấn đề, mấu chốt vẫn là phải biết trên buổi đấu

giá có Lộc Hoạt Thảo hay không.” Mọi người lại thương lượng một hồi, đều quyết định trước tiên dùng thế lực của mình đi tìm Lộc Hoạt Thảo, sau đó mới rời đi.

Trước cửa Hồng phủ, Thuận Tử đón Bạch Tri Hi lên xe.

“Phu nhân, đã nhận được thư trả lời của Kim tiền bối, nói sẽ nhanh chóng trở về Trường Sa.” Bạch Tri Hi gật đầu, lại xoa xoa thái dương, luôn cảm thấy Diệp Bạch vừa đi, chuyện gì cũng đổ dồn đến.

“Thuận Tử, sau khi về phủ lập tức giúp ta liên lạc với Hoắc gia ở Bắc Bình.” “Hoắc gia?

Chương 409

Phu nhân muốn liên lạc với Hoắc gia?" Thuận Tử có chút ngạc nhiên, liếc nhìn Bạch Tri Hi, rồi vội hỏi: "Vâng thưa phu nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cần liên lạc với Hoắc gia?" Bạch Tri Hi kể lại sơ lược chuyện của Nha Đầu.

"Lại là thận tạng suy kiệt?" Bạch Tri Hi nhíu mày: "Lại là?

Có ý gì?" "Phu nhân, có lẽ người không biết, mấy năm nay, trong thành Trường Sa xuất hiện không ít phụ nữ bị suy thận, đều không chữa được, và không quá mấy tháng đã qua đời." "Có chuyện đó sao, sao không nghe lão đại phu họ nhắc tới?" "Đều là dân thường, làm sao mời được lão đại phu họ." Bạch Tri Hi hít một hơi thật sâu: "Xem ra chuyện này không đơn giản, ngươi phái người điều tra xem, những phụ nữ mắc bệnh này từng đi đâu, gặp ai, tiếp xúc với thứ gì, nếu thật sự có kẻ đứng sau giở trò với Nha Đầu, ta nhất định sẽ cho hắn biết phụ nữ cũng không dễ chọc." "Vâng!" Bắc Bình, chi nhánh Hoắc gia, một biệt thự vườn hoa màu trắng sang trọng.

Trong phòng, dưới ánh đèn màu cam dịu nhẹ, Hoắc Tiên Cô như thường lệ lấy ra khẩu sa mạc chi ưng màu bạc lau chùi.

Từ nòng súng đến thân súng, tỉ mỉ vô cùng.

Dù đã nhiều năm không dùng khẩu súng này, nhưng Hoắc Tiên Cô vẫn thích mỗi tối lau chùi một lần, điều này đã trở thành thói quen.

Sau khi kết thúc mộ Hiến Vương, Diệp Bạch đã để lại khẩu sa mạc chi ưng này cho Hoắc Tiên Cô, không đòi lại.

Hoắc Tiên Cô tự nhiên cũng vui vẻ giữ lại cất giữ.

"Cốc cốc!" Tiếng gõ cửa giòn giã vang lên.

“Ai?

Không phải đã nói sau khi ta về phòng, dù có chuyện gấp cũng để ngày mai xử lý sao?” Hoắc Tiên Cô cẩn thận đặt khẩu súng trở lại hộp gỗ, tức giận nói.

Thị nữ mở miệng: “Gia chủ, có điện báo khẩn từ Diệp gia Trường Sa.” Hoắc Tiên Cô đôi mắt đẹp sáng lên, vội vàng mở cửa phòng, nén lại niềm vui, lộ ra vẻ mặt lạnh lùng: “Chuyện gì?” “Trên điện báo nói, phu nhân Nha Đầu của Nhị gia mắc phải chứng bệnh nan y, cần Lộc Hoạt Thảo cứu mạng, hy vọng Hoắc gia chúng ta điều tra xem, buổi đấu giá gần đây của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình có đấu giá Lộc Hoạt Thảo không.” Hoắc Tiên Cô nhận lấy điện báo tự mình xem: “Nha Đầu mắc chứng bệnh nan y?”, rồi nàng quay đầu nhìn về phía tấm thiệp mời màu đỏ trong phòng mình.

Ba ngày trước Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình đã gửi thiệp mời và danh mục đấu giá lần này đến Hoắc gia, đáng tiếc buổi đấu giá này không có Lộc Hoạt Thảo.

Hoắc Tiên Cô dùng ngón tay quấn lọn tóc quanh vành tai trắng nõn, cảm thấy có chút khó xử.

“Chuẩn bị xe ngựa, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm!” “A?

Gia chủ, muộn thế này còn ra ngoài, quá nguy hiểm.” “Nhanh lên, nguy hiểm thì mang thêm người, đừng nói nhảm.” Sáng sớm hôm sau, Thuận Tử nhận được điện báo từ Bắc Bình gửi về.

“Phu nhân, tin tốt, lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình có một cây Lộc Hoạt Thảo được đấu giá!” Trại ở mỏ khoáng, mặt trời lên cao, Ngô Tiểu Cẩu nhàn rỗi không có việc gì làm, ngáp một cái.

Hoàng Tam và Hoàng Tứ nằm bên cạnh hắn, cũng lười biếng.

Hắn ngẩng đầu nhìn, kẻ thù không đội trời chung Trần Bì đang ở

trên một cây lớn, dùng cửu trảo câu luyện tập quắp những viên đá dưới đất.

Thật là nhàm chán, luyện võ mệt biết bao, làm sao nhanh bằng súng ngắn được.

Đáng tiếc lão Bát sáng sớm đã bị Tam gia mang đi làm thí nghiệm, Hoắc quản sự và Trương Khải Văn sau đó cũng đi ra ngoài tìm kiếm tung tích người Nhật.

Trong trại chỉ còn lại mấy người làm, và hắn với Trần Bì.

"Trần Bì, nghe nói ngươi gia nhập Cửu Môn là vì sư nương của ngươi?" "Liên quan gì đến ngươi!" Trần Bì nhẹ nhàng nhảy từ trên cây cao bốn năm mét xuống, bóp nát viên đá trong tay, muốn đổi chỗ khác, ở đây chó nhiều quá, chướng mắt.

"Hắc hắc, đương nhiên là có liên quan đến ta, dù sao ta cũng là người cũ trong Cửu Môn, nội bộ Cửu Môn có nhiều điều kiêng kỵ, ta sợ ngươi phạm lỗi chọc giận Tam gia, Tam gia sẽ đuổi ngươi ra khỏi Cửu Môn." Trần Bì dừng bước, quay đầu hỏi: "Có những điều kiêng kỵ gì?" Ngô Tiểu Cẩu duỗi người: "Ta khát rồi!" Trần Bì hừ lạnh một tiếng, vung cửu trảo câu, quắp lấy một bình nước, ném cho Ngô Tiểu Cẩu.

"Thật không có thành ý." Ngô Tiểu Cẩu uống một ngụm nước, ợ một cái rồi mới nói: "Thực ra Tam gia cũng khá dễ nói chuyện, sẽ không vô duyên vô cớ đuổi ngươi ra khỏi Cửu Môn, nhưng ngoài Tam gia ra, ngươi còn có hai người không thể chọc, một là Bán Tiệt Lý, một là Trương Đại Phật gia, chọc phải hai nhà này, Nhị gia cũng không dễ xin cho ngươi đâu." Trần Bì lạnh lùng nói: "Phật gia ta biết, nhưng cái lão què Bán Tiệt Lý đó, có gì mà không dám chọc." Bán Tiệt Lý không hài lòng việc Trần Bì gia nhập Cửu Môn, đã là chuyện ai cũng biết.

Ngô Tiểu Cẩu vội vàng ra hiệu bằng mắt, thấp giọng quát: “Không xa là người làm của Lý gia, đang gác đó, ngươi nói nhỏ một chút.” Ngô Tiểu Cẩu ho khan một tiếng, rồi tiếp tục: “Phải biết rằng năm đó Lý gia chỉ là một tiểu đầu mục dưới trướng Bạch gia Thập Tam gia, ông ta có thể từng bước trở thành đương gia Cửu Môn, thủ đoạn tàn nhẫn và trình độ tinh ranh hơn ngươi nhiều lắm.” Trần Bì hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng.

Thấy vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân của Trần Bì, Ngô Tiểu Cẩu thầm cười, tai mắt của người làm Lý gia rất thính, vừa rồi Trần Bì mắng lão què chắc chắn không thoát khỏi tai họ.

Hừ hừ, đắc tội với Lý gia, cho dù ngươi Trần Bì võ công cao đến đâu, cũng phải ăn đòn no.

Người Ngô gia ta cũng chưa bao giờ chịu thiệt, gài ngươi không còn lời nào để nói.

Đột nhiên, dường như nghe thấy động tĩnh gì đó, Hoàng Tam bật dậy từ trên đất, đến bên cạnh Ngô Tiểu Cẩu gầm gừ.

“Có chuyện?” Ngô Tiểu Cẩu thuận theo ánh mắt của Hoàng Tam nhìn qua: “Trần Bì, đừng có luyện nữa, cá lớn xuất hiện rồi!” Ngô Tiểu Cẩu và Trần Bì cùng với hai con chó, ẩn mình dưới một bụi cây rậm.

Phía trước, trong lớp đất bùn, vọng lại tiếng bước chân lạo xạo và tiếng người.

“Nhẹ tay thôi, làm hỏng cái túi bọc thi thể thì chúng ta đều phải chết!” “Đại ca, huynh nói chúng ta cứ tiếp tục giúp người Nhật làm việc này, có bị báo ứng không?” “Báo ứng gì?

Chỉ cần kiếm được nhiều tiền, ta thà chịu báo ứng.

Đừng nói nữa, sắp ra ngoài rồi.” “Đại ca, mấy ngày trước những

thi thể chúng ta đưa ra ngoài bị người ta đốt hết, ta cứ cảm thấy chúng ta bị nha môn theo dõi." "Nha môn cái gì, triều đại Đại Thanh đã vong rồi, không nghe Cưu Sơn đại nhân nói sao?

Sau này là thiên hạ của Đế quốc, chúng ta giúp người Nhật làm việc, sớm muộn gì cũng phát tài." Người được gọi là đại ca là một gã đàn ông trung niên đầu trọc râu đen.

Hắn ta chui ra khỏi lớp bùn trước, ngó đầu nhìn quanh, xác nhận không có gì bất thường rồi lại kéo từng cỗ tử thi ra ngoài.

Đột nhiên, một nòng súng lạnh lẽo dí vào thái dương hắn.

"Đừng nói gì cả, bảo tất cả những người ở dưới đó ra đây!" Ngô Tiểu Cẩu lạnh lùng nói.

Gã râu đen giật mình, nuốt nước bọt, thì thào: "Hảo hán tha mạng, ta lập tức bảo bọn họ lên ngay, ngài tuyệt đối đừng nổ súng!" Hắn ta run rẩy nói thêm: "Tiểu Lục, Tam Tử, mau lên đây giúp ta khiêng thi thể, còn đứng đó lề mề gì nữa?" "Đại ca, huynh có phải bị người ta uy hiếp ở trên đó không?

Tam Tử không đến, ta là Tiểu Tứ mà." Tiếng nói vọng lên từ dưới hầm.

Gã râu đen toát mồ hôi lạnh, mẹ kiếp, sao hắn lại có thằng em thông minh như vậy chứ.

Không những không hợp tác, mà còn chuyên gia hãm hại đại ca vào thời khắc quan trọng.

Cảm thấy nòng súng trên thái dương sắp xuyên thủng sau gáy, gã râu đen vội vàng nói: "Ta nhầm rồi, Tứ Nhi, ngươi và Tiểu Lục mau lên đây đi." Nhưng dưới hầm không còn tiếng động nữa, hai người dưới đó đã bỏ chạy từ lâu.

"Đồ ngốc!" Trần Bì cũng không biết mắng ai, nhảy xuống hầm,

đuổi theo.

Ngô Tiểu Cẩu cũng có chút bất lực, hắn quả thật đã coi thường đám người này, đành vẫy tay gọi mấy người hỏa kế nhà họ Lý và nhà họ Hoắc đến, bảo họ trông chừng gã râu đen.

Còn mình thì dẫn Hoàng Tam đi theo Trần Bì đuổi kịp.

Trong hầm chật hẹp tối tăm, không có một tia sáng nào, tài năng của Trần Bì trong không gian như vậy hoàn toàn không phát huy được ưu thế, ngược lại, hai kẻ gầy gò phía trước lại quen thuộc với hầm, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Trần Bì nhặt một hòn đá phóng ra cực nhanh, Tiểu Tứ phía trước kêu lên một tiếng rồi ngã nhào.

Tiểu Tứ chỉ cảm thấy mắt cá chân đau buốt, vội vàng cầu xin: "Hảo hán tha mạng." Trần Bì sát ý rất mạnh, biết trên đó có một đường thoát, không lưu thủ, trực tiếp dùng Cửu Trảo Câu đâm xuyên trái tim Tiểu Tứ, máu lập tức phun như suối.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Tứ phía sau, Tiểu Lục sợ mất hồn vía, chỉ hận không thể mọc thêm chân thứ ba để bỏ chạy.

Trần Bì mất không ít sức lực mới đá thi thể Tiểu Tứ vào vách hầm, chạy ra khỏi lối đi vừa đủ cho người chui qua, rồi tiếp tục đuổi theo.

Đợi Ngô Tiểu Cẩu dẫn Hoàng Tam đến, nhìn thấy thi thể còn ấm, không khỏi nhíu mày: "Trần Bì đáng chết, giết người thật không chớp mắt!" Diệp Bạch đưa Tề Thiết Chủy đang hôn mê trở về doanh trại đã là nửa giờ sau.

"Huynh nói Trần Bì và Ngô Tiểu Cẩu đi đuổi theo bọn khiêng thi thể, bây giờ vẫn chưa về sao?" Diệp Bạch có vẻ hơi ôn nộ.

Người hỏa kế nhà họ Lý có chút bất an, cúi đầu hoảng loạn nói:

“Tam gia, chúng tôi đuổi theo xuống xem, chỉ có một tên khiêng thi thể bị Trần Bì giết trong hầm, phía sau hầm là những đường hầm mỏ đan xen phức tạp, chúng tôi sợ lạc đường nên không dám đi sâu hơn, nhưng Ngô Tiểu gia đã dẫn một con chó vào, chắc sẽ không lạc đâu.”
“Hoắc Tiên Hải và Lý Văn Hạo đâu?

Chương 410

Hai người bọn họ đi ra ngoài sao lại mang theo Trương Khải Văn đi mất?" Lúc này, các hỏa kế của hai nhà ú ớ, không dám nói gì.

Đều là những nhân vật nhỏ, Diệp Bạch lười mắng thêm, phất tay: "Thôi được rồi, đưa Bát gia xuống nghỉ ngơi cho tốt." Hắn đã ra ngoài làm thí nghiệm trên người Tề Thiết Chủy, đam mê chút thời gian, không ngờ khi trở về, trong doanh trại lại xảy ra chuyện này.

Diệp Bạch đến chỗ gã râu đen, người hỏa kế nhà họ Lý đã tra khảo hắn ta một thời gian, nhưng kẻ này miệng rất cứng, một chút tin tức nào về người Nhật cũng không chịu tiết lộ.

Dưới trọng hình, gã râu đen phun ra máu tươi, không ngừng cầu xin: "Hảo hán tha mạng, ta thật sự không thể nói, trong đám người đó có yêu nhân, nói là Âm Dương Sư gì đó, chúng ta đều bị hạ chú rồi, nói ra sẽ chết!" Diệp Bạch khẽ nhíu mày, không muốn lãng phí thời gian nữa: "Đem hắn ta xuống chôn sống đi!" Hai người hỏa kế đào hố rất nhanh, vài phút sau, một cái hố đất lớn đã được đào xong.

Gã râu đen bị ném vào hố đất, dần dần bị lấp đất.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, gã râu đen cuối cùng cũng không nhịn được nói: "Hảo hán gia tha mạng, ta nói, ta nói, đám người Nhật đó tổng cộng có mười tám người, thuê rất nhiều người Âu Lạc đào mỏ, mấy anh em chúng ta đều được tuyển chọn từ những người thợ mỏ, chỉ phụ trách vận chuyển tử thi." "Những người chết này đều là thợ mỏ, họ bị ôn dịch, thi thể không thể chất đống dưới hầm mỏ, chỉ có thể vận chuyển lên." Nói nhiều, gã râu đen dần trở nên bạo dạn hơn.

"Có một kẻ tên Cưu Sơn Kỷ Phu cầm đầu, vẻ ngoài văn chất bân bân, còn có một Âm Dương Sư, tên là..." Lời chưa dứt, gã râu đen đột

nhiên bạo tễ, thất khiếu chảy máu, ngay sau đó, một con rết đen dài bằng ngón tay chui ra từ khóe mắt.

Người hỏa kế nhà họ Lý và nhà họ Hoắc đều kinh ngạc không thôi, khẽ lùi lại, chẳng lẽ thật sự có Âm Dương yêu thuật sao?

Chỉ có Diệp Bạch sắc mặt bất biến, khẽ thì thầm: "Cưu Sơn Kỷ Phu và Âm Dương Sư." "Tam gia, tiếp theo phải làm gì?" "Đốt thi thể rồi chôn!" Mấy giờ sau, dạ sắc hàng lâm, ba người Hoắc Tiên Hải trở về mà không thu hoạch được gì.

Thấy Tam gia bản trứ kiểm, trong doanh trại không thấy Ngô Tiểu Cẩu và Trần Bì đâu, ba người lập tức đoán ra có chuyện xảy ra.

Không ngoài dự đoán, Diệp Bạch gọi ba người đến mắng một trận tơi bời, sau đó khấu trừ mỗi người năm mươi điểm cống hiến.

Ba người nhìn nhau, biết chuyện này chưa xong đâu.

Bị khấu trừ năm mươi điểm cống hiến, sau khi trở về, dù là Trương Khải Sơn, Bán Tiết Lý hay Hoắc Tiên Cô ở Bắc Bình xa xôi, tuyệt đối sẽ trừng phạt họ nặng nề.

Cuối cùng Hoắc Tiên Hải lên tiếng trước, nói sẽ dẫn Hoàng Tứ còn lại đi tìm Ngô Tiểu Cẩu và Trần Bì.

Diệp Bạch đồng ý.

Ba người dắt một con chó chui vào hầm, sáng sớm ngày thứ hai, ba người trở về mặt mày lấm lem.

Hỏi ra thì con chó đạp mã đã bị lạc.

Diệp Bạch tức đến nghiến răng nghiến lợi, muốn bật cười, ba người này, một là người chi mạch chính nhà họ Trương, thân hoài Kỳ Lân huyết và tuyệt kỹ Phát Khâu, một là lão thủ hạ mộ nhà họ Hoắc, tinh thông dịch thuật chiêm bặc chi đạo, còn có một quản sự nhà họ

Lý, một người tinh minh.

Bọn họ dẫn một con chó già đã được huấn luyện tốt xuống mộ, vậy mà lại có thể làm lạc chó.

Tuy nhiên, Diệp Bạch cũng nhanh chóng lãnh tĩnh lại, ba người này suýt nữa cũng mê thất trong khoáng đạo, có thể thấy cái mộ này thật sự không giản đơn.

Nhưng người Nhật và bọn khiêng thi thể làm sao có thể sướng thông vô trở trong khoáng đạo chứ?

Đáng tiếc gã râu đen tử vong quá sớm, không hỏi được tin tức quan trọng.

Trương Khải Văn trở lại trướng bồng, kiến Trương Lão Quan đột nhiên hiện diện ở đây.

Tạc nhật Trương Lão Quan tiêu thất một chỉnh thiên.

Trương Lão Quan khai khẩu đạo: "Gia tộc xuất sự, Phật gia tuyển trạch lưu tại Trường Sa." "Ý gì?" "Gia tộc đã triệt tất cả ám tiêu, thối thủ Trường Bạch Sơn, ta phải hồi phục, còn ngươi thì sao?" Lời của Trương Lão Quan rất giản khiết.

"Phật gia mục tiền nhượng ta cân trứ Tam gia." Trương Lão Quan thổ xuất một khẩu khí: "Phật gia tâm bất tại Trương gia, y bất hồi ta năng lý giải, ngươi khả thị người chi mạch chính nhà họ Trương." Trương Khải Văn diện sắc ngưng trọng củ kết, tối hậu hoãn hoãn đạo: "Nhiệm vụ gia tộc cấp cho ta chính là cân trứ Phật gia, Phật gia tuyển trạch bất hồi, ta tự nhiên sẽ cân tại y thân biên." Trương Lão Quan dao đầu thán khí, chính chuẩn bị ly khai, khước hựu thính Trương Khải Văn đạo: "Hôm qua ta hạ mộ, phát hiện chút đông tây, tình huống dưới mộ huynh biết đa thiếu?" Trương Khải Văn phát hiện chỉnh cá khoáng mộ ngoại vi thiết kế hữu tộc nội thủ bút.

Như quả khoáng mộ hòa người Trương gia hữu quan đích thoại, na Trương gia nhất định sẽ an bài một cá thủ mộ nhân.

Trương Khải Văn thôi đoạn, cái thủ mộ nhân bát thành thị Trương Lão Quan.

Trương Lão Quan vi vi dao đầu, khẩu phong ngận khẩn: "Ta thập yêu đều bất tri đạo, ngươi dã tối hảo khuyến khuyến Diệp Tam gia của Cửu Môn, biệt khinh dịch hạ mộ." "Tam gia ta khuyến bất động, lý diện bất chỉ hữu người Nhật, hoàn hữu người Cửu Môn, mộ thị nhất định sẽ hạ đích, như quả Tam gia xuất sự, đối Trương gia bất lợi." Trương Lão Quan hồi đầu, ý vị thâm trường đích khán liễu hắn một nhãn: "Ngươi đảo thị đối Cửu Môn tận tâm." Trương Khải Văn nhãn thần chân chí: "Ta thị cá người Trương gia." "Hảo ba, hữu chút bí mật ngươi dã năng tri đạo, na ta tiện thuyết thuyết, tọa mộ giá từ thiết kế chi xử tựu thị vi liễu bảo hộ lý diện đích đông tây, bất quá kỷ thập niên tiền tọa khoáng mộ giá bị người Nhật phát hiện, chi hậu gia tộc nội nhân tiện tại khoáng đạo ngoại dung nhập liễu Mật Lạc Đà." Trương Khải Văn thần sắc nhất biến: "Mật Lạc Đà nội cổ lầu?" "Tựu thị na đông tây, Mật Lạc Đà là vẫn thạch diễn sinh xuất lai đích khoáng vật chất, công năng ngươi dã thanh sở, chích yếu hữu hơi thở của người Trương gia, Mật Lạc Đà tựu bất hội chủ động công kích nhân." Trương Khải Văn nghi vấn đạo: "Đãn na ta người Nhật thị như hà đóa quá Mật Lạc Đà công kích đích?" Trương Lão Quan lộ xuất phức tạp chi sắc, ưu ưu thán đạo: "Tự nhiên là hữu phản đồ của Trương gia bang mang, các ngươi nhược thị năng ngộ kiến na ba người Nhật, đừng đối kỳ trung đích phản đồ lưu thủ." Trương Lão Quan bất tưởng tại vấn đề phản đồ của Trương gia đa liêu, đốn liễu đốn hựu đạo: "Ta tại địa phương giá thủ liễu tam thập đa niên mộ, tòng vị thâm nhập quá khoáng mộ, dã bất cảm thâm nhập, bất quá, tòng na ta người Nhật thác vận xuất lai đích thi thể lai khán, người

Nhật dã chích thị tại khoáng động ngoại vi đả chuyển." "Chẩm yêu thuyết?" Trương Lão Quan đạo: "Người Nhật tại sự giúp đỡ của phản đồ nhà Trương gia năng thông qua khoáng đạo Mật Lạc Đà, đãn thông bất qua Trùng Ti Dũng Đạo, nơi đó nham bích thượng bố mãn ký sinh trùng noãn và hắc phát ký sinh vật, liền huyết mạch Trương gia đều vô pháp miễn dịch ký sinh, tưởng yếu xuất mê cung, na quần người Nhật chích năng dụng nhân mạng lai mạc tác." Trương Khải Văn điểm điểm đầu: "Tình huống khoáng mộ trung ngươi hoàn tri đạo đa thiếu?" "Đô cáo tố ngươi." Trương Lão Quan dao dao đầu: "Tất cánh ta chích thị cá thủ mộ nhân, bí mật tuyệt mật của gia tộc trung đích bất thị ta năng tiếp xúc." Kiến Trương Lão Quan yếu tẩu, Trương Khải Văn thán khí đạo: "Hi vọng dĩ hậu hoàn hữu kiến diện đích cơ hội." "Hi vọng ba." Trương Lão Quan xuất liễu trướng bồng, lý diện hựu truyền lai Trương Khải Văn thanh âm: "Lão Quan, tẩu chi tiền tối hảo hòa Tam gia thuyết một tiếng." "Bất dụng liễu." Trương Lão Quan khán hướng nhân ảnh trướng bồng ngoại, chính thị Diệp Bạch.

Lưỡng nhân đích đối thoại, Diệp Bạch thính đắc thanh sở.

"Kiến quá Diệp Tam gia." Diệp Bạch ưu ưu đạo: "Ừm, yếu hồi Trường Bạch Sơn?

Bất quá ngươi hiện tại cản hồi cũng vô tế vu sự." "Tam gia thị thập yêu ý tư?" Trương Lão Quan trứu khởi mi đầu.

"Dĩ cục thế hiện tại của Trương gia lai khán, ngươi hồi cũng bang bất liễu thập yêu mang, ngươi lưu hạ lai, bang ta tham mộ.

Tin tức Uông gia đối Trương gia động thủ ta tảo tại kỷ nhật tiền tựu thu đáo liễu, dã phái liễu nhân khứ bang mang, phần nhân tình giá tựu do ngươi lai thừa trứ." "Cái này..." Trương Lão Quan lộ xuất tư tác chi sắc.

Hắn thị thủ mộ nhân, như hà bang trợ biệt nhân hạ mộ.

Lúc này, Trương Khải Văn từ trướng bồng nội tẩu xuất lai đạo: "Lão Quan, lưu hạ lai ba, Cửu Môn năng lực ngươi thị tri đạo đích, tức tiện Trương gia thâu liễu, Cửu Môn dã năng tí hộ Trương gia, vi Trương gia lưu hạ hỏa chủng, giá dã thị Đại trưởng lão tằng kinh chúc phù ta." Trương Lão Quan thâm thâm khán liễu Diệp Bạch một nhãn: "Ta lưu hạ lai bang mang, hoàn vọng Tam gia đa bang sấn Trương gia." Diệp Bạch giá tài lộ xuất tiếu dung.

"Chuẩn bị một phiên, thập phân chung hậu tùy ta hạ mộ thăm thăm." Thử thì, thô tống phức tạp khoáng đạo chi nội, Ngô Tiểu Cẩu bão trứ Hoàng Tam thủ noãn, hòa Trần Bì tọa tại thông đạo trung gian.

"Trần Bì, ngươi thân thượng hoàn hữu một hữu cật, tiểu gia đói chết mất." "Đẳng xuất khứ hậu tựu hữu cật đích liễu, ta tái khứ tiền diện tham thăm." Trần Bì tiêu thất tại hắc ám trung.

"Đẳng đẳng, chúng ta nhất khởi." Ngô Tiểu Cẩu liên mang cản thượng khứ, nhãn hạ hắn hòa Trần Bì hãm tại cổ quái đích khoáng đạo trung, một người hữu võ công, một người hữu não tử, nhược thị lưỡng nhân tẩu tán đích thoại, na tựu chân đích nguy hiểm liễu.

Bất quá, bọn họ dĩ kinh một chỉnh thiên không cật không hát, hoa phí lai liễu kỷ cá tiểu thì nhiễu liễu một quyển, tự hồ hựu hồi đáo nguyên địa.

Ngô Tiểu Cẩu thiểm trứ thoát bì chủy thần, một thí cổ tọa tại địa thượng, vô nại đạo: "Đô quái ngươi phi yếu truy tiến lai, người không truy đáo phản nhi hoa bất đáo hồi khứ đích lộ, bất quá địa phương giá chân cổ quái, vô luận tại tường thượng hoàn thị địa diện tố tiêu ký, đô hội vô duyên vô cố đích tiêu thất, giản trực thị một cá hoạt đích mê cung." Trần Bì không hồi thoại, đột nhiên tránh trứ Hoàng Tam nhập thần.

Ngô Tiểu Cẩu khán đáo hắc ám trung, Trần Bì na song cơ khát phát quang nhãn tình, liên mang đạo: "Ngươi tưởng cán thập yêu?" "Thịt chó năng sung cơ, máu chó năng chỉ khát, tái tha hạ khứ, chúng ta lưỡng đô hội ngạ tử." "Khứ ngươi đích, tưởng cật Hoàng Tam, tiên tòng ta thi thể thượng khóa qua khứ." "Chân đáo na thì hậu, ta tựu liền ngươi một khởi cật liễu!" Lời của Trần Bì băng lãnh vô cùng.

Lời này tòng bị nhân khẩu trung thuyết xuất, Ngô Tiểu Cẩu hội giác đắc thị khai ngoạn tiếu, đãn tòng Trần Bì chủy lý thuyết xuất lai đích, Ngô Tiểu Cẩu khước bất cảm bất tín.

Trần Bì bát quỷ này, thập yêu đều tố đắc xuất lai.

Y Trần Bì tính tử, chân đáo sinh tử nguy cơ quan đầu, nhất định hội bả hắn Ngô Tiểu Cẩu xá hạ hoạt mệnh.

"Trần Bì, Hoàng Tam ta dưỡng liễu ngận đa niên, đã tằng bang liễu Tam gia bất thiếu mang, tại kỳ tha nhân nhãn trung, Hoàng Tam bất cận cận thị cẩu, đã toán thị bán cá Cửu Môn nhân liễu, ngươi nhược chân đích vi liễu hoạt mệnh sát cẩu cật nhục, tiện thị phạm liễu Cửu Môn quy củ, xuất khứ hậu, Tam gia nhất định bất hội phóng qua ngươi đích." Đề đáo Diệp Bạch hậu, tự hồ đối Trần Bì hữu liễu kỷ phân uy hiếp.

Tiếp trứ, Trần Bì bất tái thuyết cật cẩu sự tình, Ngô Tiểu Cẩu bất do đắc tùng liễu một khẩu khí, hắn toán thị nhận thức đáo liễu, chân đáo khẩn cấp quan đầu, nguy hiểm bất nhất định lai tự ngoại bộ, hoàn hữu khả năng lai tự nội bộ.

Hắc ám khoáng đạo trung hựu trọng tân khôi phục an tĩnh.

Đột nhiên, Hoàng Tam vốn một trực ngận an tĩnh thử nha lập khởi, phát xuất đê trầm đích kỳ uy thanh âm.

Ngô Tiểu Cẩu đả khai thủ điện, thuận thế khán hướng tiền diện

tường bích, diện sắc kinh hãi, liên mang nữu đầu đạo: "Trần Bì, biệt thảng trứ, tường thượng hựu toản xuất quái vật liễu!" Tiền phương đích tường thể như đồng dịch thể tương dịch nhất bàn nữu khúc, lộ xuất một cá ửu hắc đích nê động, khẩn tiếp trứ một chích lục sắc nhân hình sinh vật tòng nê động trung toản xuất lai.

Lục sắc thân thể tượng thị phỉ thúy, tại thủ điện quang hạ thiểm trứ diệu nhãn đích quang trạch.

Tha sở hữu ngũ quan, đãn tự hồ một hữu biểu tình.

Kiểm thượng hoàn hữu tử đạn đích ngân tích, thị Ngô Tiểu Cẩu chi tiền dụng hạp tử pháo đả, đãn tùy trứ thời gian đích thôi di, tha kiểm thượng đích đạn ngân tự hồ tại phục nguyên.

Trần Bì thủ xuất Cửu Trảo Câu, bá đắc một thanh xạ hướng Mật Lạc Đà.

Kiên ngạnh đích trảo câu dữ phỉ thúy thân thể tương bính, phát xuất sang đắc một thanh, tịnh bị tấn tốc đạn khai.

Chương 411

Trần Bì thủ hồi Cửu Trảo Câu, kỳ trung một cá trảo phiến dĩ kinh tổn hủy.

Kiến đáo giá một mạc, Ngô Tiểu Cẩu đái trứ Hoàng Tam hoa liễu một điều khoáng đạo cấp mang toản liễu tiến khứ: "Trần Bì, bất năng ngạnh bính, khoái tẩu!" Trần Bì hận hận đắc giảo nha, cân thượng Ngô Tiểu Cẩu, đào ly liễu địa điểm giá.

Thử thì, Diệp Bạch đái trứ một ba nhân, toản qua khanh động, tiến nhập đáo khoáng động trung.

Nhi Hoắc Tiên Hải hòa Trương Khải Văn lưu tại doanh địa nội chiếu cố Tề Thiết Chủy.

"Mật Lạc Đà thị tộc lý một chủng cực vi đặc thù phòng ngự cơ chế, dã thị một chủng sinh mệnh vật chất, tương kỳ kích hoạt, chỉnh cá mộ đạo tựu hoạt liễu.

Năng cú nguyên nguyên bất đoạn tự hành tu phục, sinh thành tân đích mộ đạo." Trương Lão Quan đê thanh cấp Diệp Bạch giới thiệu trứ Mật Lạc Đà.

Diệp Bạch điểm điểm đầu, tạc nhật Trương Khải Văn tam nhân hạ mộ, Hoàng Tứ tựu thị bị một đổ tường thể cấp thôn liễu, tam nhân đối trứ tường thể khai quật, khước phát hiện tường thể hựu biến thành liễu kiên ngạnh đích thạch khối.

Nhi Mật Lạc Đà tại nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký dã xuất hiện qua, thị tại Quảng Tây Ba Nãi Trương gia cổ lầu trung, dụng lai thủ hộ bí mật của người Trương gia.

Không tưởng đáo Trường Sa khoáng mộ dã bị người Trương gia

bố trí liễu Mật Lạc Đà, hoặc hứa vẫn thạch hạch tâm đối người Trương gia lai thuyết ý nghĩa trọng đại.

Trong khoáng đạo tất hắc âm lương, Diệp Bạch hòa Trương Lão Quan đái đầu, kỳ dư nhân bài thành một tự xà hình cân tại hậu diện.

Tiến lai đích thì hậu, Diệp Bạch tựu chúc thác qua, bất năng kháo trứ tường bích tẩu, chúng nhân tự nhiên ngận tiểu tâm.

Giá thì, một cá người hỏa kế nhà Lý phát hiện tường thể thượng lộ xuất một trương nhân kiểm, liên mang khiếu lai Lý Văn Hạo.

"Tam gia, giá lý hữu tình huống." Diệp Bạch đình hạ cước bộ, đái trứ Trương Lão Quan tẩu qua khứ, kỳ dư hỏa kế dã kháo qua lai.

Chích kiến một cỗ tử thi bị phong tại kiên ngạnh đích tường thể trung, tử tiền đích tối hậu một khắc, tha song nhãn tĩnh đắc lão đại, đái trứ bất khả tư nghị đích thần sắc.

Khán tha trang sức, ứng cai thị người Nhật đái tiến lai đích na phê khoáng công.

Trương Lão Quan thần sắc ngưng trọng đạo: "Tam gia, Mật Lạc Đà thị sở hữu linh tính đích, nhược thị khai thủy cật nhân đích thoại, thuyết minh tha dĩ kinh phát nộ liễu." Thuyết hoàn, Trương Lão Quan cát khai thủ chưởng, ai cá tại chúng nhân đích y phục thượng đồ mạt khởi tiên huyết.

Trương Lão Quan hồi đáo Diệp Bạch đích thân biên, lộ xuất thương bạch đích tiếu dung đạo: "Hữu hơi thở của người Trương gia, Mật Lạc Đà ứng cai bất hội tùy tiện công kích nhân, chí thiếu bất hội bả nhân thôn tiến tường lý." Diệp Bạch điểm điểm đầu, đái trứ chúng nhân kế tục vãng hạ tẩu.

Kỷ cá người hỏa kế nhà Hoắc dã tại hội chế tẩu qua đích khoáng đạo địa đồ.

Đại ước bán cá tiểu thì hậu, Diệp Bạch không hữu khán đáo hoạt nhân đích tung tích, tiện nhượng chúng nhân nguyên lộ chiết phản.

Bất quá, hồi khứ đích lộ thượng các hỏa kế sở tác đích ký lục tiêu ký toàn đô tiêu thất, thậm chí tại hảo kỷ diện khoáng bích thượng, xuất hiện tân đích khoáng đạo, dã tiêu thất liễu kỷ điều khoáng đạo.

Hoàn hảo, chi tiền chế tác địa đồ hoàn hữu tham khảo giới trị, chúng nhân chiết đằng liễu một phiên, thuận lợi hồi đáo xuất phát địa điểm.

Kinh qua giá một phiên trắc thí, Diệp Bạch dã toán minh bạch liễu nguyên lý khoáng đạo Mật Lạc Đà.

Hòa mê cung Dạ Lang quốc bất đồng đích thị, na xử mê cung dĩ Kỳ Môn Độn Giáp vi cơ sở, địa hạ thủy mạch vi động lực nguyên, tiến hành mê cung thông đạo biến hoán.

Khoáng đạo Mật Lạc Đà tắc thị hữu cá hoạt đích quản lý viên, đồng dạng khả dĩ sinh thành tân khoáng đạo, hoặc biến xuất một đổ tường tương nguyên tiên đích lộ phong tử, linh hoạt tính bỉ mê cung Dạ Lang quốc canh cường.

Thủ đoạn của người Trương gia quả nhiên bất dung tiểu thứ, Diệp Bạch vi vi thán liễu một khẩu khí.

Nhãn hạ hắn không liễu hệ thống địa đồ, yếu xuyên qua mê cung sống giá, hiển nhiên đa động kỷ phân tâm tư.

Sấn trứ Kim Toán Bàn hoàn vị đáo lai chi tiền, tối yếu khẩn đích thị bả hãm nhập mê cung trung Ngô Tiểu Cẩu hòa Trần Bì cứu xuất lai.

Trần Bì tử liễu hoàn hảo thuyết, yếu thị Ngô Tiểu Cẩu tử liễu, na nhạc tử khả tựu đại liễu.

Vi liễu Tiểu Tà Đế tương lai, Diệp Bạch thị vô luận như hà dã

yếu cứu xuất Ngô Tiểu Cẩu đích.

Xuất lai mê cung, Diệp Bạch nhượng nhân tại lâm gian quán mộc trung sưu tập xà loại, chuẩn bị tại văn thượng tái hạ một thứ khoáng mộ.

Trước khi màn đêm buông xuống, người phó của nhà họ Lý và người phó của nhà họ Hoắc đồng loạt hành động, trong bụi rậm bắt được mười mấy con rắn hoa, thấy hiệu suất quá thấp, Diệp Bạch tự thân ra tay, dùng Xà Ngữ gọi rắn, dùng khinh công gấp rút lên đường, rất nhanh đã dụ được bốn năm mươi con rắn các loại.

Bả giá yêu đa xà phóng hạ khoáng động, tứ tán khai lai, ứng cai năng hoa đáo Ngô Tiểu Cẩu hòa Trần Bì tung tích.

Bất quá, Mật Lạc Đà hội công kích hoạt trứ đích sinh vật, tương giá ta xà phóng tiến khoáng động chi tiền, hoàn yếu tại tha môn đích thân thượng đồ mạt huyết Trương gia.

Khẩn tiếp trứ, Trương Lão Quan hòa Trương Khải Văn lưỡng cá phóng huyết công cụ tựu khai thủy mang lục khởi lai, tại xà thân đồ mạt huyết Trương gia, Diệp Bạch thủ xuất ta hứa Vạn Niên Nhục Chi, cấp lưỡng nhân bổ sung khí huyết, dã bất toán áp trá lao động lực.

Dạ thâm thì khắc, Ngô Tiểu Cẩu bị cô cô trực khiếu đỗ tử thanh sảo tỉnh, hắn đả khai thủ điện khán liễu khán, một kinh, Trần Bì hòa Hoàng Tam đều bất kiến liễu!

Giá cai tử Trần Bì, bất hội thâu thâu bả Hoàng Tam hại liễu ba!

Ngô Tiểu Cẩu tấn tốc ba khởi, khai thủy tại phụ cận khoáng đạo nội sưu tầm.

Ngận khoái, hắn vấn đáo một cỗ huyết tinh vị, giá vị đạo tại thử khắc thị như thử đích thứ tị.

Tiền phương đích khoáng đạo hoàn truyền lai thực vật thôn yết trớ tước thanh.

Ngô Tiểu Cẩu hồng trứ nhãn khuông, âm trầm trứ kiểm, đào xuất hạp tử pháo, yếu thị Hoàng Tam tử liễu, hắn yếu Trần Bì thường mệnh!

Bất quá đương hắn chuyển qua khoáng đạo khẩu, đột nhiên ngốc trụ liễu.

Chích kiến Trần Bì đê đầu tại tường giác bất tri tại cật trứ thập yêu đông tây, Hoàng Tam thiểm trứ cẩu chủy, tồn tại Trần Bì tiền diện, tự hồ tại đẳng trứ Trần Bì thưởng cật.

Ngô Tiểu Cẩu tâm trung hựu sinh xuất một cỗ ủy khuất, giá một nhân một cẩu, phát hiện cật dã bất khiếu hắn.

"Trần Bì, ngươi tại cật thập yêu!" Ngô Tiểu Cẩu tẩu thượng tiền lai, Trần Bì cật đắc canh khoái liễu!

"Đạp mã, cấp tiểu gia ta lưu một điểm." Ngô Tiểu Cẩu xả qua Trần Bì, chích kiến Trần Bì mãn chủy hồng sắc tiên huyết, chủy trung hoàn mạo xuất một tiết xà vĩ.

Trần Bì bất hoảng bất mang bả xà vĩ thôn hạ đạo: "Một điều tiểu xà, bất cú lưỡng nhân phân." Ngô Tiểu Cẩu khí bất đả một xử lai: "Khả chân hữu ngươi đích Trần Bì, Cửu Môn trung chẩm yêu hội hữu ngươi chủng bại loại giá, nhưng hạ đồng bạn thâu cật hoạt mệnh đích đông tây." "Xà đầu ni?

Ta bất tín na yêu ác tâm đích đông tây ngươi đều năng cật." "Bị cẩu nhà ngươi cật liễu." Ngô Tiểu Cẩu khán liễu Hoàng Tam một nhãn, Hoàng Tam cẩu nhãn một tủng, vĩ ba dao liễu dao.

"Tử cẩu, khán ta hồi khứ chẩm yêu thu thập ngươi." Ngô Tiểu Cẩu tâm nhược tử hôi, ngạ đắc nan thụ, giá thứ liên sinh khí đích khí

lực đều không hữu liễu.

Đệ nhị thiên thanh thần, tạc thiên thâm dạ toản tiến khoáng đạo quần xà đều ba liễu xuất lai, Diệp Bạch số liễu số, thiếu liễu tam điều, nhi thả đều không đái hồi hảo tin tức.

Diệp Bạch tâm đầu một trầm, giá yêu đa điều xà hạ khoáng tầm hoa, túc cú bả khoáng động phiên liễu một biến, nan bất thành thị Ngô Tiểu Cẩu bọn họ xuất sự.

Kiến Diệp Bạch diện sắc nan khán, Hoắc Tiên Hải đạo: "Tam gia, bất như tái đa thí kỷ thứ ba, hoặc hứa giá ta xà không hữu sưu tầm đáo Ngô Tiểu gia bọn họ sở tại khoáng đạo." Diệp Bạch điểm điểm đầu, cấp giá kỷ thập điều xà uy liễu ta quán đầu nhục hậu, hựu khu sử tha môn hạ khoáng động.

Quần xà tứ tán, tê thổ xà tín, duyên trứ mật tập đích khoáng đạo sưu tầm khởi lai.

Hứa cửu chi hậu, một điều ban lan hoa xà ba đáo liễu khoáng động Ngô Tiểu Cẩu hòa Trần Bì sở tại biên thượng.

"Tê tê tê!" Ngô Tiểu Cẩu thuấn gian tòng mê hồ đích mộng trung kinh tỉnh, hữu xà?

Vu thử đồng thì, Trần Bì dã tọa liễu khởi lai, lưỡng nhân hỗ khán một nhãn, đái trứ Hoàng Tam tầm trứ xà thanh truy khứ.

Chương 412

Ban lan hoa xà chuyển qua một điều khoáng đạo hậu, đột nhiên bị lưỡng nhân một cẩu vi trụ.

"Tạc thiên một điều, kim thiên một điều, giá khoáng đạo chẩm yêu giá yêu đa xà?

Nan đạo thị một gia tử?" Trần Bì cảm thán một cú, thượng thủ niết trứ xà vĩ, đề liễu khởi lai.

Cảm thụ đáo nhân loại ác ý, hoa xà chích năng phong cuồng tê minh, đãn giá tại Trần Bì nhãn trung, khước thị xà loại thiêu hấn.

Giá yêu đa xà?

Ngô Tiểu Cẩu hồn thân một cá kích linh.

"Trần Bì, ngươi tạc thiên dã thị cật chủng xà giá?" Trần Bì cương chuẩn bị đối xà hạ trọng thủ, nữu qua đầu lai: "Chẩm yêu liễu?" Ngô Tiểu Cẩu mãnh phách đại thối: "Phôi liễu, xà giá phạ thị Tam gia phái lai cứu chúng ta, ngươi gia hỏa giá ngộ sự." Tại Cửu Môn chi trung, Tam gia năng khu xà tịnh bất thị thập yêu bí mật, đãn Trần Bì bất đồng, nhập Cửu Môn hoàn không một chu, tự nhiên bất tri đạo nhân chúng giai tri đích tân mật.

"Đương chân?" "Ta lúc này lừa ngươi tố thập yêu." Ngô Tiểu Cẩu đoạt qua hoa xà, thủ hạ y vật thượng bố điều, hệ liễu hồ vũ điệp kết, bảng tại hoa xà đích thân thượng.

Hoa xà lạc địa, lập mã sưu đắc một thanh ba tẩu.

Ngô Tiểu Cẩu lộ xuất tiếu dung, quả nhiên, Tam gia tại ngoại diện nhất định tại tưởng tận biện pháp cứu tha môn, hiện tại tựu thị đẳng Tam gia tha môn cứu viện liễu.

Đại khái trung ngọ thì phân, hôn mê liễu một thiên đa Tề Thiết Chủy chung vu tỉnh lai.

Tề Thiết Chủy chích giác đắc hồn thân toan thống, tứ chi vô lực.

"Bát gia, nâm tỉnh liễu?" Một trực tại trướng bồng trung tý hậu Tề Thiết Chủy đích người hỏa kế nhà Lý liên mang đoan liễu ta cật liễu qua lai.

Tề Thiết Chủy tọa khởi thân tử, tòng hỏa kế đích khẩu trung liễu giải đáo tha hôn mê kỳ gian phát sinh đích sự.

"Tam gia ni?" "Tam gia hoàn tại khoáng đạo hạ, tự hồ hoa đáo Ngô Tiểu gia bọn họ liễu." "Giá tựu hảo, giá tựu hảo, khoái phù ta xuất khứ." Doanh địa đích câu hỏa tiền, Ngô Tiểu Cẩu hòa Tề Thiết Chủy tại hồ hát hải cật, một nhân tại khoáng đạo nội khuyết thực khuyết thủy một thiên bán, một nhân hôn mê liễu một thiên bán, đều ngạ đắc lệ hại.

Trần Bì đảo thị cật đắc bất đa, hắn tạc vãn cật liễu một điều sinh xà, hiện tại hữu ta phản vị.

Cứu được Ngô Tiểu Cẩu hòa Trần Bì nhị nhân xuất, Diệp Bạch tâm trung đích tiểu thạch đầu dã toán thị phóng hạ, nhãn hạ tựu thị đẳng Kim Toán Bàn lai, tái nhất đồng hạ mộ.

Bất quá, đương tiền khoáng mộ hạ tối nhu yếu quan tâm đích thị na quần người Nhật.

Căn cứ hiện hữu tin tức thôi trắc, na quần người Nhật giá cộng thập bát nhân, Âu Lạc khoáng công số lượng vị tri, đãn cổ mạc trứ nhân số ứng cai hoàn hữu nhị tam thập nhân.

Khoáng hạ nan dĩ bổ sung tư nguyên, giá yêu đa nhân tại khoáng hạ, sở dĩ người Nhật đa bán thị tại hạ diện kiến lập liễu vật tư bổ cấp địa.

Thập bát cá người Nhật, một cá Cưu Sơn Kỷ Phu, một cá người Âm Dương Sư cao nhân, một cá phản đồ Trương gia, y người Nhật đối khoáng mộ giá đích trọng thị, hoặc hứa hoàn hữu sinh hóa tiểu đội.

Giá ta nhân vật tư sung phái, thương giới tạc dược dã bất khả năng thiếu, tại khoáng đạo trung dữ tha môn tương ngộ, hoàn thị yếu tiểu tâm ứng phó, miễn đắc xuất hiện thương vong.

Nhược thị khả hành đích thoại, Diệp Bạch đảo tưởng tiên một nhân hạ mộ, thí thí na quần người Nhật thành sắc.

Thử thì, ga xe lửa Bắc Bình, một lượng minh địch lục bì hỏa xa hoãn hoãn đình hạ, nhân lưu dũng động, huyên náo đắc khẩn.

Bạch Tri Hi nữ phẫn nam trang, đái liễu bán tằng nhân bì diện cụ, xuyên trứ một thân hắc sắc giáp khắc, dương dương soái khí đắc hạ liễu hỏa xa nguyệt đài.

Chu Nhất hòa Chu Ngũ dã thị giản đan dịch dung, thị nữ trang phẫn, cân tại Bạch Tri Hi thân hậu.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá hội cử hành tại tức, Trương Khải Sơn thân vi Trường Sa bố phòng quan, trừu bất xuất thân, vi liễu lộc hoạt thảo giá, Bạch Tri Hi chích năng thân tự xuất mã, hòa Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu, lai đáo liễu Bắc Bình.

Chu Tước tiểu đội nàng dã chích đái liễu lưỡng nhân, kỳ dư nhân đều lưu tại liễu Trường Sa.

“Phu nhân, chúng ta bất đẳng đẳng Nhị gia bọn họ?” Chu Nhất khai khẩu đạo.

“Địa điểm này là khu Nhật chiếm, bất thích hợp một khởi xuất hành, tái thuyết, nhà Hoắc gia hội tiếp đãi bọn họ.” Bạch Tri Hi tứ xử khán liễu một nhãn, tảo qua cao quải Nhật Bản quốc kỳ, vi vi trứu mi.

“Khả thiệp mời Tân Nguyệt Phạn Điếm đích tại nhà Hoắc gia, chúng ta bất hòa nhà Hoắc gia hối hợp, chẩm yêu tiến Tân Nguyệt Phạn Điếm?” Chu Nhất vấn đạo.

“Tựu dụng na cá thập yêu khiếu Bành Tam Tiên đích ba, thử nhân thị Tây Bắc, kiến qua kỳ dạng mạo đích nhân bất đa, ứng cai bất hội náo xuất phá trán.” Hỏa xa thượng, Bạch Tri Hi hòa Bành Tam Tiên đều thị nhất đẳng xa sương, thả thị tương lân bao sương.

Bành Tam Tiên lai tự Đại Tây Bắc, tiên pháp cao siêu, danh thanh tại ngoại, kháo đảo mại sa thạch vi sinh, ngận phú hữu, trường cửu dĩ lai, dưỡng thành liễu một phó thổ phỉ tính tử.

Bao sương ngoại, hắn kiến Chu Nhất hòa Chu Ngũ dung mạo tú mỹ, tiên thị điều hí liễu kỷ cú, hựu kiến Chu Nhất Chu Ngũ bất cảm thanh trương, lai liễu thú, khiếu thủ hạ tương nhị nữ lỗ hồi bao sương, chuẩn bị dụng cường, hậu bị Bạch Tri Hi đả đoạn song tí, thưởng liễu thỉnh thiếp hòa tiên tử, nhưng hạ liễu hỏa xa.

Cổ kế không hữu thập thiên bán cá nguyệt, hắn thị đáo bất liễu Bắc Bình.

Bạch Tri Hi giác đắc dụng thỉnh thiếp của Bành Tam Tiên, chính hợp thích.

Chu Nhất hòa Chu Ngũ đối thị một nhãn, hữu ta bất giải.

Minh minh phu nhân tiền khứ nhà Hoắc gia hội canh phương tiện một ta, đãn bất tri vi hà, yếu đỉnh trứ danh hào của Bành Tam Tiên tiền khứ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nan bất thành phu nhân hòa nhà Hoắc gia hữu hiềm khích?

Ga xe lửa ngoại, đẳng đãi trứ bất chỉ hữu nhà Hoắc gia, hoàn hữu đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tân Nguyệt.

Nàng đồng dạng dã thị nữ phẫn nam trang, thân xuyên hắc sắc tây

phục, đái liễu một phó mặc kính, hoàn hữu thập lai vị thị lập tại kỳ thân bàng thị nữ Tân Nguyệt Phạn Điếm hòa côn nô.

Tha thử hành thị vi liễu khán một nhãn chính mình tương lai đích vị hôn phu, Tây Bắc lai đích hán tử Bành Tam Tiên.

"Tiểu thư, đối diện hảo tượng thị người nhà Hoắc gia đích, dã thị lai tiếp nhân." Thị nữ khai khẩu đạo.

Doãn Tân Nguyệt nữu đầu khán khứ, một lượng hắc sắc đích kiệu xa, hoàn hữu Hoắc gia kỷ cá người hỏa kế, trận dung hoàn đĩnh hào hoa.

"Tha môn lai tiếp thập yêu nhân?" Thị nữ dao dao đầu: "Cái này ta tựu bất tri đạo liễu, bất quá vật phẩm đấu giá trung đồ thế hoán của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tự hồ hòa nhà Hoắc gia hữu quan." Doãn Tân Nguyệt cật liễu một khẩu thị nữ đệ lai đích thủy quả, thanh âm đều nang đạo: "Lộc hoạt thảo thị ba, Hoắc gia thị Cửu Môn, na cổ kế lai nhân dã thị Cửu Môn, tựu thị bất tri đạo lai đắc thị na một môn." Doãn Tân Nguyệt hựu tưởng đáo kỷ niên tiền tha khứ Thượng Hải Tân Nguyệt Phạn Điếm na thứ, bị tiểu thâu đổ tại dục thất trung dam giới tràng diện, hậu lai tha vấn tự gia Nhị thúc, tha Nhị thúc nhượng tha biệt tái truy cứu, thuyết phản chính ngươi không tổn thất.

Tiếu thoại, tha na phó dam giới dạng, chẩm yêu hội không tổn thất.

Huống thả tha không tổn thất, Tân Nguyệt Phạn Điếm khả tổn thất liễu kỷ bách vạn mỹ kim.

Bất quá, tha hoàn thị tra đáo liễu một ta tin tức, đương niên lai thâu đông tây đích nhân ngận khả năng thị Cửu Môn.

Hanh, nhược chân thị kiến đáo đương niên đích na cá tặc tử, nhất định yếu nhượng tha tri đạo Bắc Bình thị thùy gia địa bàn!

“Tiểu thư, hỏa xa đáo, nhân khoái xuất lai liễu.” Thị nữ thanh âm tương Doãn Tân Nguyệt tư tự đả đoạn, nàng liên mang thủ xuất kính tử, khán liễu khán chính mình nam trang không hữu vấn đề hậu, tài hoảng trương đạo: “Khoái, bang ta bả bài tử cử khởi lai,” một phó kim sắc bài tử, thượng diện tả trứ khúc như mi tam tự.

“Tiểu thư, chúng ta bất thị lai tiếp Bành Tam Tiên đích mạ?

Khúc Như Mi giá hựu thị thùy?” Thị nữ bất giải đạo.

“Ngươi bất đổng, ta đa bất tri đạo cật liễu thập yêu dược, phi yếu ta giá cấp một cá tòng vị mưu diện nhân, ta kim nhi tựu yếu khán khán, Bành Tam Tiên giá đáo để trường thập yêu đức hành, tha yếu thị lại cáp mô cật thiên nga nhục, tựu biệt quái ta nhượng tha cật bất liễu đâu tử tẩu.” Doãn Tân Nguyệt ác ngoan ngoan đạo.

Tha dĩ kinh chế định một hệ liệt bả Bành Tam Tiên cản xuất Bắc Bình kế hoạch!

Lúc này, Bạch Tri Hi đái trứ Chu Nhất hòa Chu Ngũ tòng hỏa xa trạm nhân lưu trung tẩu xuất.

Chương 413

Chu Nhất hoán xưng hô vấn đạo: "Gia, ta khán đáo na biên đích người hỏa kế nhà Hoắc gia, đãn chúng ta chẩm yêu bạn?

Trực tiếp khứ Tân Nguyệt Phạn Điếm mạ?" "Án đạo lý thuyết, Bành Tam Tiên tòng ngoại địa qua lai, Tân Nguyệt Phạn Điếm thị ứng cai phái nhân lai tiếp ứng đích, chẩm yêu hội liên cá nhân đều không hữu." Bạch Tri Hi tứ chu vọng liễu vọng, mục quang tối hậu đình tại khúc như mi mộc bài thượng.

"Tân Nguyệt Khúc Như Mi, vị hữu đoàn viên ý, hồng đậu bất kham khán, mãn nhãn tương tư lệ, giá ứng cai thị người Tân Nguyệt Phạn Điếm đích nhân, đãn dụng đắc cánh nhiên thị tình thi?

Nan đạo Tân Nguyệt Phạn Điếm nội hữu ngưỡng mộ Bành Tam Tiên đích nhân?" Bạch Tri Hi vi vi trứu mi, đột nhiên cảm giác dùng thân phận Bành Tam Tiên nhập Tân Nguyệt Phạn Điếm bất thị một cá hảo chủ ý.

Đãn thử thì nhượng nàng khứ nhà Hoắc gia kiến Hoắc Tiên Cô, nàng hựu giác đắc chính mình lạc nhập liễu hạ phong.

Đương niên Hoắc Tiên Cô tòng Trường Sa lai đáo Bắc Bình, hòa nàng Bạch Tri Hi bất vô quan hệ.

Như kim nhà Hoắc gia tại Bắc Bình triệt để trạm ổn liễu căn nguyên, thùy tri đạo hội bất hội đối nàng sử đâu diện tiểu động tác.

Bạch Tri Hi tưởng tưởng, tối hậu hoàn thị đái Chu Nhất hòa Chu Ngũ tẩu thượng tiền khứ.

"Nhĩ hảo, tại hạ Bành Tam Tiên." Bạch Tri Hi thủ xuất hồng sắc thỉnh thiếp.

Bạch Tri Hi tuy thuyết hoán liễu nam mạo, đãn mi vũ gian đích dung mạo hòa tư sắc hoàn thị tuấn mỹ vô cùng, tái gia thượng na phân xuất trần đích khí chất, nhượng tiếp thỉnh thiếp đích thị nữ vi vi lăng thần.

"Nâm thị Bành Tam gia?" Thị nữ hữu ta bất cảm tương tín, bất thị truyền thuyết Bành Tam Tiên thị cá thô cuồng hán tử mạ?

Chẩm yêu thị cá ôn văn như ngọc đích mỹ nam tử, đãn nàng tử tế khán liễu khán thỉnh thiếp, xác thực thị chân đích, tố bất đắc giả.

Đóa tại viễn xử trụ tử biên Doãn Tân Nguyệt dã thị khán ngốc liễu nhãn tình, Bành Tam Tiên giá chẩm yêu giá yêu hảo khán a.

Y nha nha!

Tha đa quả nhiên đổng tha, cấp tha hoa liễu cá như thử tuấn mỹ vị hôn phu, chân thị trám đại liễu.

Doãn Tân Nguyệt dị thường hân hỉ, liên mang canh cải chi tiền đích quyết định, nhượng thị nữ hảo hảo chiêu đãi Bành Tam gia, bất cấp tha nan kham liễu.

Lánh một biên, Nhị Nguyệt Hồng phù trứ Nha Đầu, đẳng nhân lưu sảo vi thiếu liễu ta, tài tẩu xuất hỏa xa trạm.

Nha Đầu khán liễu khán người hỏa kế nhà Hoắc gia, hựu khán liễu khán lánh một biên thượng liễu kiệu xa Bạch Tri Hi, nhẫn bất trụ vấn đạo: "Nhị gia, na hảo tượng thị Tri Hi tỷ, nàng chẩm yêu bị kỳ tha nhân tiếp tẩu liễu?" Nhị Nguyệt Hồng dã dao dao đầu: "Diệp gia thế lực ngận đại, hoặc hứa thị sản nghiệp của Tam gia tại Bắc Bình, tiểu muội giá thông minh đích khẩn, bất hội xuất sự đích, chúng ta hoàn thị tiên khứ nhà Hoắc gia thủ thỉnh thiếp ba." Giá thứ lai tiếp Nhị Nguyệt Hồng đích thị Hoắc Tam Nương nhà Hoắc gia, nàng một trực tọa tại kiệu xa trung, khán đáo Nhị Nguyệt Hồng xuất hiện thì, nàng nhãn tình

một lượng, đãn đương khán đáo Nha Đầu thì, tâm trung hựu toan toan đích.

"Ai, tức tiện thị giá liễu nhân, hoàn thị vong bất điệu ngươi, Nha Đầu, ngươi khả tri đạo ta đương niên tối tiện mộ đích tựu thị ngươi." Hoắc Tam Nương ưu ưu thán liễu một khẩu khí, tài hạ xa nghênh tiếp Nhị Nguyệt Hồng hòa Nha Đầu.

Dạ sắc hàng lâm khoáng sơn, Diệp Bạch đái trứ kỷ chích sảo vi thông tuệ tiểu xà toản tiến liễu khoáng đạo.

Bạch thiên đích thì hậu, tựu hữu một chích xà phát hiện liễu người Nhật ta hứa tung tích, Diệp Bạch tắc cân trứ điều xà giá chỉ kỳ, phún sái huyết Trương gia, xuyên qua khoáng đạo Mật Lạc Đà, hoa đáo liễu người Nhật tụ tập địa.

Giá thị một xử không khoáng đích sơn thể dung khang, ngoại vi hữu lưỡng cá khoáng công trứ trang nhân tại bả thủ.

Giá lưỡng nhân trạm tư bút trực, thân đái vũ khí, một khán tiện thị người Nhật giả phẫn đích.

Tất cánh người Nhật bất hội nhượng ngoại nhân thủ vệ.

Diệp Bạch thủ xuất một điều hắc tiếu tử độc xà, tại kỳ nhĩ biên đê ngữ liễu kỷ cú, hắc tiếu duyên trứ tường giác toản đáo kỳ trung một cá người Nhật đích thân biên, lộ xuất lão nha, ngoan ngoan tại tha đích cước hõa thượng giảo liễu một khẩu, nhiên hậu tấn tốc khai lưu. (Tiếng Nhật) "Ai u." "Honda-kun, anh chẩm yêu dạng?" "Tôi bị xà giảo liễu, tam giác đầu, hảo tượng thị độc xà, khoái khứ bang ta nã dược tương." Tràng độc xà giá dẫn khởi đích tao loạn dẫn xuất bất thiếu người Nhật, dã nhượng Diệp Bạch khán thanh liễu lý diện đích nhân viên phòng bị tình huống.

Lý diện một gian mật thất trung, trác thượng tư liệu đôi tích, trung

niên mô dạng đích Cưu Sơn Kỷ Phu thính đáo ngoại diện đích sảo nháo thanh, nhẫn bất trụ vấn đạo: “Phát sinh liễu thập yêu sự?” “Báo cáo Khóa trưởng Cưu Sơn, thủ môn Honda-san bị độc xà giảo liễu, chúng ta chính tại y trị.” Cưu Sơn Kỷ Phu vi vi trứu khởi mi đầu, khoáng sơn thâm xử chẩm yêu hội hữu độc xà, yếu tri đạo tha môn tại giá lý đãi liễu đại bán cá nguyệt, liên một chích hắc háo tử đều không kiến đáo qua.

Chích yếu thị hoạt vật, Mật Lạc Đà đều hội cật, chẩm yêu hội phóng một điều xà tiến lai, hoàn thị thuyết độc xà bản tựu thị khoáng sơn lý?

“Nhượng Trương Chí Hoài đái nhân khứ khán khán, nhất định yếu bả độc xà hoa đáo.” “Hải!” Đẳng nhân tẩu hậu, Cưu Sơn Kỷ Phu khán trứ tha tòng Nhật Bản đái lai đích Đại Âm Dương Sư, An Bội Nguyên Đức.

“Tiên sinh tại tưởng thập yêu?” “Tôi tại tưởng thất tung đích tam cá sĩ thi nhân, tha môn thất tung hoặc hứa bất thị tư hạ đào bào liễu, ngận hữu khả năng thị bị nhân trảo trụ, sở dĩ, độc xà giá.” An Bội Nguyên Đức ý tư bất ngôn nhi dụ.

Cưu Sơn Kỷ Phu kiểm sắc một biến: “Nâm tại na tam nhân thân thượng hạ liễu cổ trùng, ứng cai bất hội bạo lộ chúng ta đích tin tức bất qua tiên sinh giác đắc hội thị na một phương thế lực sở vi?” An Bội Nguyên Đức vi vi dao đầu: “Cư tôi sở tri, bất hội thị người Trương gia, đại khái suất thị Cửu Môn Trường Sa.” Thính đáo thị Cửu Môn, Cưu Sơn Kỷ Phu sảo vi phóng tâm liễu ta: “Chích yếu bất thị người Trương gia hòa thế lực Âu Lạc quả đảng đích, na tựu bất dụng đam tâm, chúng ta tại giá lý đích độn tích vật tư, túc cú kỷ niên sở nhu, nhi thả địa điểm này dịch thủ nan công, cố nhược kim thang, tha môn như hà sấm đắc tiến lai?” Cưu Sơn Kỷ Phu thị chân đích bất giác đắc Trường Sa na quần hạ mộ thổ phu tử, năng một lộ sấm đáo

địa điểm này.

“Hoặc hứa ba, Cửu Môn Trường Sa cao nhân dã bất thiếu, Đế quốc như kim đại nghiệp vị thành, Khóa trưởng Cưu Sơn tối hảo hoàn thị đa lưu cá tâm nhãn.” An Bội Nguyên Đức cáo giới đạo.

Hắn hòa Cưu Sơn Kỷ Phu bất đồng, hắn tác vi Nhật Bản đỉnh đỉnh hữu danh đích Đại Âm Dương Sư, dĩ kinh hòa Uông gia khai thủy tiếp xúc liễu, tự nhiên tri đạo Cửu Môn tịnh phi Cưu Sơn Kỷ Phu sở thuyết đích na yêu bất kham.

Vưu kỳ thị thủ lĩnh Cửu Môn Diệp Bạch, An Bội Nguyên Đức thanh sở đích ký đắc, đương thì La Sát của Uông gia thị giá yêu hòa hắn thuyết: “Bính đáo Diệp Bạch của Cửu Môn, ngươi tựu biệt tưởng trứ đào mệnh, nhân vi chẩm yêu đào đều thị tử.” “Na La Sát đại nhân, tôi yếu chẩm yêu tài năng bảo mệnh?” Đương thì đích La Sát a a tiếu trứ đạo: “Lập mã quỵ địa cầu nhiêu, tha yếu thị cao hưng liễu, hoặc hứa hoàn năng nhiêu ngươi một mệnh!” “Tiên sinh?

An Bội tiên sinh?” Cưu Sơn Kỷ Phu tương An Bội Nguyên Đức tòng hồi ức trung lạp xuất lai.

An Bội Nguyên Đức khái thấu liễu một thanh, tọa trực liễu thân tử.

“Tiên sinh lai khán khán địa đồ khoáng đạo giá, như kim chúng ta tại xử dũng đạo giá bị khốn liễu thái đa thời gian, nhi phê Âu Lạc khoáng công giá dã sở thặng bất đa, tiên sinh thủ đoạn cao minh, bất tri khả hữu kỳ tha phương pháp thông qua Trùng Ti Dũng Đạo, như quả thực tại bất hành, tôi tưởng dụng hỏa công, cán thúy một bả hỏa bả giá ta đông tây thiêu cá cán tịnh, miễn đắc tái lãng phí thời gian.” An Bội Nguyên Đức vi vi trầm tư đạo: “Khóa trưởng như quả tưởng yếu an ổn ta, chích năng dụng bổn biện pháp, cơ quan cạm bẫy do người Trương gia thiết kế không biện pháp thủ xảo, tựu tượng

Trương Chí Hoài thuyết đích, chúng ta tưởng đáo đích phá cục phương pháp tảo tựu tại người Trương gia dự liêu chi trung, nhược chân dụng hỏa công, phạ thị hội dẫn lai canh đại đích ma phiền." Cưu Sơn Kỷ Phu vi vi thán tức, bất tái đa ngôn.

Dạ sắc thâm trầm, tam canh thì phân, chúng nhân thụy đắc chính thục.

Kỷ cá trị dạ ban người Nhật tụ tại một khởi thủ noãn liêu thiên, hoãn giải bì lao.

Đột nhiên, đầu đỉnh đích đăng phao một ám, hắc ám liễu lưỡng miểu hậu, hựu phát xuất hoàng sắc hôn ám đích quang mang.

Kỷ nhân dã không tại ý, chích đương thị phát điện trang trí xuất cố chướng, chuẩn bị minh tảo tái nhượng nhân khán khán.

Thử thì, Diệp Bạch hóa thân tàn ảnh, lưu đáo liễu bạn công thất Cưu Sơn Kỷ Phu sở tại trung.

Cưu Sơn Kỷ Phu kháo tại y tử thượng bế mục tiểu khế, chiếu minh đài đăng hoàn lượng trứ, hồn nhiên bất tri phòng gian nội đa liễu một cá nhân.

Chích kiến Diệp Bạch tại kỳ bột cảnh xử dụng chân khí một thứ, Cưu Sơn Kỷ Phu thuấn gian bát tại trác tử thượng, hô hô thụy khứ.

Diệp Bạch tứ chu tham liễu một nhãn, bạn công thất giá lý đôi tích liễu bất thiếu tư liệu, hắn tùy ý thủ liễu ta tra khán, đều thị quan vũ tin tức khoáng mộ nội ký tái.

Mật Lạc Đà, bạch sắc trùng noãn, hắc sắc đầu phát ký sinh vật dĩ cập người Nhật giá thứ hạ mộ tường tế tao ngộ.

Nguyên lai tảo tại kỷ niên tiền, thế lực Nhật phương tựu dĩ kinh tại chu biên khoáng động bố cục, thả tại khoáng đạo nội ám trung kiến lập bổ cấp căn cứ.

Tha môn tại phụ cận khoáng sơn phát hiện ngận đa hư trủng, dã oạt xuất liễu bất thiếu quan quách.

Người Nhật tương giá ta quan quách phóng nhập hỏa xa, hựu phái liễu bất thiếu binh sĩ bả thủ, tưởng tương hỏa xa khai vãng khu Nhật chiếm.

Đãn không tưởng đáo, nguyên tiên tha môn lung lạc đích Tề gia cao nhân đột nhiên phản thủy, tá trùng noãn hòa hắc phát ký sinh vật tương xa thượng đích nhân sát cán tịnh, hựu tương hỏa xa khai đáo Trường Sa, giá tài đạo trí sự tình khoáng mộ bạo lộ.

Chi hậu người Nhật cải biến kế hoạch, phái liễu một quần thứ sát tiểu đội khứ Trường Sa khiên chế Cửu Môn hòa thế lực quân phương, nhi Cưu Sơn Kỷ Phu tắc thị tòng Nhật Bản thỉnh lai liễu Âm Dương Sư An Bội Nguyên Đức kế tục hạ mộ.

Diệp Bạch tương giá ta trọng yếu tin tức khán hoàn, tài phát hiện người Nhật tại khoáng mộ hạ tiến độ hoàn chân bất khoái.

Xác thực như Trương Lão Quan sở thuyết, tha môn tạp tại liễu Trùng Ti Dũng Đạo.

Trùng Ti Dũng Đạo tượng cá tri chu ti động, động huyệt giao thác mật tập, nham bích thượng toàn thị hậu hậu một tằng bạch ti, tức tiện xuyên thượng hậu hậu phòng hộ phục, dã hội bị vô khẩu bất nhập đích đầu phát quái toản tiến thân thể trung.

Đương nhiên, Cưu Sơn Kỷ Phu dã thường thí liễu bất thiếu hóa học thủ đoạn đối phó trùng noãn hòa hắc phát ký sinh vật, đãn phát hiện thu hiệu thậm vi.

Chương 414

Người Nhật hiện tại kế hoạch tựu thị nhượng một quần Âu Lạc khoáng công, cường hành tại Trùng Ti Dũng Đạo oạt xuất một điều tân đích thông đạo.

Chí vu tử đa thiếu người Âu Lạc, tắc bất thị tha môn tại hồ đích sự liễu.

Diệp Bạch tương thủ trung đích tư liệu phóng hạ, phát hiện cưu sơn kỷ phu thân hạ hữu cá thượng tỏa tiểu trừu thế.

Diệp Bạch tương tỏa đả khai hậu, lạp khai trừu thế, đột nhiên một chích hắc sắc đích ngô công trùng liễu xuất lai.

Chích ngô công giá xúc tu hắc trường, hồn thân như đồng hắc thiết bì kiên ngạnh phát quang, khiêu thượng liễu Diệp Bạch thủ bối, chính dục tê giảo.

Đãn chích kiến Diệp Bạch thủ chưởng thượng kim quang một thiểm, ngô công thuấn gian bạo tương, bị niết đắc tế toái.

Ngô công toái thi hữu ta tinh xú, Diệp Bạch tùy ý đích tại Cưu Sơn Kỷ Phu thân thượng sát liễu sát.

Trừu thế trừ liễu ngô công, không vô một vật, Diệp Bạch thượng thủ một mạc, hạ diện hoàn hữu cá ám cách.

Tàng đắc khả chân cú thâm đích!

Đẳng Diệp Bạch thủ xuất ám cách trung đích đông tây hậu, tài phát hiện thị một phân tư liệu, chính thị Cưu Sơn Mỹ Chí giao cấp Bộ Ngoại giao Nhật Bản tuyệt mật đương án – Báo cáo Cưu Sơn.

Thuyết thực thoại, Diệp Bạch đối phân tư liệu giá dã hảo kỳ đích khẩn, dĩ Trương gia đương thì đích phòng ngự thủ đoạn, đương niên

Cưu Sơn Mỹ Chí thị như hà tri đạo khoáng mộ hạ tàng liễu thập yêu đông tây?

Nan đạo tha bản nhân hạ đáo qua khoáng mộ nội tối thâm địa phương, kiến đáo liễu na khỏa vẫn thạch hạch tâm?

Bất quá, chính đương Diệp Bạch tưởng yếu đả khai báo cáo thì, ngoại diện truyền lai khinh khinh đích xao môn thanh.

"Khóa trưởng, nâm thụy liễu mạ?" An Bội Nguyên Đức hữu ta bất an, cương tài tha tại thụy mộng trung đột nhiên bị đông tỉnh, nguyên lai thị dụng tâm huyết tự dưỡng tam chích mẫu cổ, đột nhiên bạo tẽ liễu một chích.

Tử khứ đích thị ngô công mẫu cổ, đãn chích mẫu cổ giá một trực bị tha tỏa tại trừu thế bạn công thất Khóa trưởng trung, thủ hộ trọng yếu tư liệu.

Cương tài tha dã khứ trị ban xử khán liễu, na ta nhân không hữu thâu lại, căn cứ nội ứng cai không hữu hỗn nhập ngoại nhân.

Đãn na mẫu cổ chẩm yêu hội ly kỳ tử vong?

Kiến bạn công thất nội không hữu động tĩnh, An Bội Nguyên Đức hựu trọng trọng xao môn: "Khóa trưởng, nâm không sự ba." "Đẳng đẳng." Cưu Sơn Kỷ Phu bị thanh âm sảo tỉnh, nhu liễu nhu toan thống đích bột tử, thượng tiền cấp An Bội Nguyên Đức khai liễu môn.

"Tiên sinh, giá yêu vãn qua lai nan đạo hữu thập yêu sự?" Đả khai môn hậu, Cưu Sơn Kỷ Phu vấn đạo.

An Bội Nguyên Đức cương tưởng thuyết mẫu cổ sự, khước đột nhiên đồng khổng một súc.

Nguyên lai thị Cưu Sơn Kỷ Phu thân thượng hữu một khối ngô công niêm dịch hòa bị phách biển đích tàn túc.

Giá bất thị chính thị tha mẫu cổ mạ?

An Bội Nguyên Đức não tử một chuyển, thuấn gian mạo xuất một tằng lãnh hãn, cải khẩu đạo: "Tôi kiến bạn công thất đăng hoàn lượng trứ, tưởng lai đề tỉnh Khóa trưởng tảo ta hưu tức." Cưu Sơn Kỷ Phu lộ xuất mãn ý đích vi tiếu: "Tiên sinh hữu tâm liễu, vi Đế quốc hiệu trung thị chúng ta đích trách nhậm, tôi hoàn yếu tại công tác hội, tiên sinh bất như tiên khứ hưu tức ba." "Ai, hảo hảo." Thuyết hoàn, An Bội Nguyên Đức đầu dã bất hồi đích tẩu.

Khán An Bội Nguyên Đức hỏa cấp hỏa liệu đích, Cưu Sơn Kỷ Phu vi vi dao đầu, tướng môn cấp quan thượng liễu.

Tha khứu liễu khứu tị tử, một cỗ xú vị di mạn.

"Khoáng hạ chân bất thị nhân năng đãi đích, thân thượng giá yêu khoái tựu hữu vị đạo, dã bất tri hữu không hữu tại An Bội tiên sinh diện tiền đâu kiểm, khán lai hựu yếu tẩy cá táo." Lánh một biên, An Bội Nguyên Đức hồi đáo chính mình đích ốc trung, đệ một thời gian tựu thị thu thập chỉnh lý đông tây.

Tha bất thị sỏa tử, mẫu cổ tại phòng gian Cưu Sơn Kỷ Phu tử liễu, hoàn tại Cưu Sơn Kỷ Phu đích thân thượng lưu hạ tàn thi, na nhất định thị hữu nhân hỗn nhập liễu phòng gian Cưu Sơn Kỷ Phu.

Năng hữu phân thực lực giá, Cửu Môn trung không hữu kỷ cá nhân, hoặc hứa tựu thị La Sát đại nhân thuyết đích Diệp Tam gia Cửu Môn.

"Bất hành, tôi yếu hoa cá lý do tiên xuất khứ, tị tị phong đầu, phản chính hiện tại khoáng hạ dã bất nhu yếu tôi." An Bội Nguyên Đức đả định chủ ý, chích chuẩn bị đái ta trọng yếu đông tây xuất khoáng, miễn đắc Cưu Sơn Kỷ Phu khán xuất đoan nghê.

Đãn nữu đầu hậu, sàng biên đột nhiên đa xuất liễu một cá nhân

ảnh, chính đề trứ tha tam mẫu cổ chi một thanh sắc độc phúc tại bả ngoạn.

Tam mẫu cổ trung, chích thanh sắc độc phúc giá bị tha bồi dưỡng đa niên, độc tính hung mãnh, sinh nhân kiến chi tễ mệnh.

Đãn nhãn tiền, chích thanh sắc độc phúc giá tựu tượng thị chích ôn nhu tiểu trường trùng, tại nhân ảnh thủ trung dụng xà đầu ma thặng chưởng tâm, quai xảo đích ngận.

Diệp Bạch vi vi một tiếu, sĩ đầu khán trứ An Bội Nguyên Đức đạo: "Chẩm yêu, Đại Âm Dương Sư đại nhân, ngươi nhận đắc tôi?" (Tiếng Nhật) An Bội Nguyên Đức lãnh hãn trực mạo, người này thị Diệp Bạch Cửu Môn vô nghi, tha hựu tưởng đáo La Sát đại nhân thuyết qua đích thoại, nan bất thành chân đích yếu hạ quỵ cầu nhiêu bất thành.

Bất qua, dã hữu đệ nhị chủng khả năng, giá lý thủ vệ sâm nghiêm, đều thị người Nhật, chích yếu tha phát xuất thanh âm, phối hợp cảnh vệ, hoặc hứa tựu năng bả Diệp Bạch nã hạ.

Một thời gian, An Bội Nguyên Đức do dự bất quyết, bất cảm nã chính mình sinh mệnh tố đổ chú.

Củ kết vạn phân, An Bội Nguyên Đức khinh thanh đạo: "Diệp đại nhân, tôi thị người Uông gia." Diệp Bạch pha hữu kỷ phân ý ngoại: "Người Uông gia, thùy đích thủ hạ?

Khiếu thập yêu danh tự?" "Tôi khiếu An Bội Nguyên Đức, thị thủ hạ của La Sát đại nhân." Diệp Bạch điểm điểm đầu, thượng hạ tảo liễu tha một nhãn: "Gia tộc Đại Âm Dương Sư tứ đại gia tộc An Bội của Nhật Bản?

Bất thác, na quần người Nhật trung, tựu ngươi một cá người Uông gia?" An Bội Nguyên Đức lão thực đạo: "Diệp đại nhân, tôi dã

bất tri đạo, tôi kỳ thực cương gia nhập Uông gia không đa cửu.” Diệp Bạch tương thanh sắc độc phúc đề liễu khởi lai: “Luyện độc xà thành mẫu cổ?

Ngươi đích thủ đoạn bất nhược a, ngươi nhập Uông gia, Uông gia hứa liễu ngươi thập yêu hảo xử?” An Bội Nguyên Đức trì nghi liễu hội đạo: “Một phân Trường Sinh Huyết.” “Trường Sinh Huyết, na thị thập yêu đông tây?” “Tôi thính La Sát đại nhân thuyết, phục dụng liễu Trường Sinh Huyết, khả tăng gia thập niên thọ mệnh.” Thập niên?

Bỉ duyên thọ đan hoàn yếu cấp lực, Diệp Bạch vi vi trứu mi: “Đông tây tại na lý?” An Bội Nguyên Đức nhãn bì một khiêu: “Bị tôi phục dụng liễu.” “Phục dụng liễu?

A a!

Bả ngươi hung tiền hạp tử cấp tôi.” “Đại nhân?” An Bội Nguyên Đức đê trứ đầu, tâm thần một động.

Diệp Bạch lãnh tiếu một thanh, song chỉ dụng lực, trực tiếp khráp tử liễu cương lộ xuất lão nha thanh sắc độc phúc.

Xuẩn xà đảo đĩnh hộ chủ.

An Bội Nguyên Đức muộn hanh một thanh, chủy giác dật xuất tiên huyết, than tại địa thượng.

“La Sát ký nhiên hòa ngươi đề qua tôi, na ngươi ứng cai tri đạo tôi đối người Uông gia không thập yêu hảo cảm, hà huống ngươi hoàn thị cá người Nhật Bản, tức tiện thị La Sát bản nhân tại giá, tôi yếu sát ngươi, tha dã bất cảm lan tôi.” Diệp Bạch sát khí tứ dật.

An Bội Nguyên Đức lộ xuất khổ sắc, cố bất thượng bị phản phệ thân thể, liên mang tương trang trứ Trường Sinh Huyết hạp tử đệ cấp liễu Diệp Bạch.

Hạp tử trung hữu một phân hồng sắc dịch thể dược tề, khán khởi

lai bình bình vô thường.

Diệp Bạch đả khai dược tề tắc, khứu liễu khứu, vi vi trứu mi, thành phần của đông tây giá hữu ta cổ quái.

"Ngươi kiến người Uông gia phục dụng qua?" An Bội Nguyên Đức dao dao đầu: "La Sát đại nhân thuyết, Trường Sinh Huyết tại Uông gia là nan đắc đích bảo vật, không kỷ cá nhân hữu tư cách phục dụng." Diệp Bạch đạo: "Đông tây giá năng bất năng tăng gia thọ mệnh hoàn bất hảo thuyết, tôi tựu tiên không thu liễu, hoàn hội hoa cá nhân bang ngươi thí thí dược lực, nhược thị chân hữu công hiệu, tái hoàn cấp ngươi." "Đại nhân.

Tùy ý ba." An Bội Nguyên Đức tâm đông đắc lệ hại, tha hiện tại thị nhận thanh cục thế liễu, tại Diệp Bạch diện tiền, tha không hữu phản kháng đích năng lực.

Năng tăng gia thọ mệnh đích bảo bối, tha bất khả năng bảo đắc trụ.

Diệp Bạch tương dược tề thu khởi hựu đạo: "Ngươi cương tài thu thập đông tây tưởng bào, khán lai đối người Nhật không hữu kỷ phân trung thành, tái bang tôi tố một kiện sự." "Đại nhân thỉnh thuyết." "Hòa Cưu Sơn Kỷ Phu lưu tại khoáng mộ hạ, bang tôi truyền đệ tin tức." An Bội Nguyên Đức thần sắc cổ quái, ác nhân giá cương tài đoạt liễu tha đích bảo bối, hiện tại hoàn yếu sử hoán tha, thiên hạ na hữu giá yêu hảo đích sự.

Bất qua, vi liễu bảo mệnh, tha chích năng hư dữ ủy xà, tiên ứng phó trứ thử nhân liễu.

"Toàn thính đại nhân phân phù." Diệp Bạch dã bất thị sỏa tử, tiếu liễu tiếu đạo: "Bang tôi tố sự, tôi cấp ngươi đích hảo xử khả bất bỉ Uông gia soa, bất cận đều thị thực đả thực đích, nhi thả ngươi dã không hữu cự tuyệt đích quyền lợi." Chích kiến Diệp Bạch thân xuất

bạch nộn đích thủ chưởng, tử sắc chân khí dũng động, một cỗ hấp lực tập lai.

Chương 415

An Bội Nguyên Đức chỉnh cá thân tử tại triều Diệp Bạch kháo cận, tha thần sắc kinh hãi, bán điểm thanh âm đều phát bố xuất lai, tụ tử nội cận thặng đích một chích tri chu mẫu cổ bị hách đắc sắt sắt phát đẩu.

Diệp Bạch dụng thủ chưởng mạc liễu mạc An Bội Nguyên Đức đầu lâu: "Âm Dương Sư tôi không kiến qua kỷ vị, đãn ngươi dụng tâm huyết tự dưỡng Ngũ Độc, luyện chế mẫu cổ, một khán tiện thị tà môn oai đạo chi pháp, kim thiên tôi tựu phát phát thiện tâm, bang ngươi thanh trừ thân thể nội dư độc." Tử Hà Chân Khí bị Diệp Bạch nguyên nguyên bất đoạn quán thâu tiến An Bội Nguyên Đức thân thể.

An Bội Nguyên Đức chích cảm giác Diệp Bạch thủ chưởng dũng nhập một cỗ noãn lưu, thuận trứ tích chuy, lưu thảng tại toàn thân kinh mạch huyết lạc.

Na chủng thư thích đích cảm giác tha tòng lai không thể nghiệm qua, phiêu phiêu dục tiên!

Kỷ phân chung chi hậu, An Bội Nguyên Đức thổ xuất một khẩu tinh xú độc huyết, tấn giác bạch phát biến hắc liễu bất thiếu, chỉnh cá nhân thuấn gian niên khinh liễu kỷ tuế.

"Đa tạ Diệp đại nhân!" An Bội Nguyên Đức lộ xuất hân hỉ chi sắc, cảm ân đái đức đạo.

Tha hướng Uông gia tác yếu duyên thọ bảo vật, tự nhiên thị nhân vi tha trường kỳ tu luyện cổ độc chi thuật, tại thân thể nội tích luy đả lượng đích độc tố, đạo trí thọ mệnh đại giảm.

Nhãn hạ, Diệp Bạch năng bang tha thanh trừ thể nội dư độc, thị tha vạn vạn không tưởng đáo sự.

Diệp Bạch sát liễu sát thủ chưởng, ưu ưu đạo: "Cửu Môn chi trung tịnh phi không hữu người Nhật, ngươi chích yếu chuyên tâm vi tôi tố sự, bất cận khả dĩ tại tôi giá lý đắc đáo tưởng lệ, tòng người Nhật, tòng người Uông gia na lý đều khả dĩ lĩnh một phân báo thù." An Bội Nguyên Đức tưởng khai khẩu ứng hạ, đãn hoàn thị tâm niệm niệm đạo: "Na sự hậu, đại nhân.

Năng bả cương tài na phân Trường Sinh Huyết hoàn tôi mạ?" Diệp Bạch miết liễu tha một nhãn: "Trường Sinh Huyết tôi hoàn hữu dụng, ngươi yếu thị tố đắc hảo, tôi lánh tứ ngươi một phân Trường Sinh bảo bối." Thuyết hoàn, Diệp Bạch thủ oản một phiên, thủ xuất như đồng quế viên một dạng đại tiểu đích cầu hình quả thực.

"Đại nhân, giá thị?" "Sinh Nhân Chi Quả." An Bội Nguyên Đức trừng đại liễu nhãn tình, Nhật Bản ngận đa văn hóa truyền thừa vu Việt Nam đại địa, tha tự nhiên thính qua truyền thuyết Sinh Nhân Chi Quả.

Giá khả thị đương niên An Lạc đại địa thượng, lịch triêu lịch đại quân vương niệm tưởng diên niên ích thọ thần dược, đãn hảo ta tòng lai không nhân đắc đáo qua, giá dã đạo trí ngận thiếu hữu cổ tịch ký lục đặc trưng Sinh Nhân Chi Quả.

An Bội Nguyên Đức hữu ta đam tâm Diệp Bạch tùy tiện nã xuất một khỏa quế viên hốt du tha.

Diệp Bạch khán xuất tha nghi lự, tiếu liễu tiếu, tương Sinh Nhân Chi Quả nhưng xuất: "Thử vật tựu lưu cấp ngươi, toán thị đề tiền dự chi ngươi đích báo thù." An Bội Nguyên Đức liên mang tiếp qua Sinh Nhân Chi Quả, hỉ vu ngôn biểu.

Sinh Nhân Chi Quả đối Diệp Bạch lai thuyết thị bất khả tái sinh đích duyên thọ tư nguyên, tại chúng nhân Cửu Môn đoái hoán hạ, Diệp Bạch dã chích thặng hạ lưỡng khỏa Sinh Nhân Chi Quả.

Thử thì vi liễu lung lạc An Bội Nguyên Đức, Diệp Bạch dã toán tiểu xuất huyết liễu.

Đắc đáo Sinh Nhân Chi Quả hậu, An Bội Nguyên Đức lập khắc tiện liễu một phó chủy kiểm: "Đại nhân, bất tri đạo nâm thanh bất thanh sở Uông gia chính đối phó Trương gia sự?" "Chẩm yêu, ngươi hoàn tri đạo thập yêu tin tức." "Cư tôi sở tri, Uông gia thỉnh liễu tứ đại gia tộc Đại Âm Dương Sư Nhật Bản liên thủ vi tiễu Trường Bạch Sơn, Lão tổ An Bội Hưng Đức của gia tộc chúng tôi đã xuất sơn." Diệp Bạch trứu khởi mi đầu: "An Bội Hưng Đức dữ ngươi tương bỉ, như hà?" "Đại nhân thuyết tiếu, Lão tổ An Bội Hưng Đức thị tư cách lâu đời nhất Âm Dương Sư chúng ta gia tộc trung đích, cư thuyết hoạt liễu một bách tam thập tuế, tinh thông tinh túc, nhân diện, hoàn dưỡng liễu một chích Thức Thần, kỹ lưỡng điểm tôi giá thị vạn vạn vô pháp hòa Lão tổ tương đề tịnh luận." Đêm đã khuya, Trường Bạch Sơn tuyết trắng ngút ngàn, trong Trương gia tổ trạch, người chen chúc người, bầu không khí lãnh liệt.

Người tuy đông, nhưng chẳng dám để lộ một chút ánh lửa.

Xa xa, tiếng súng và tiếng pháo hỗn tạp.

Lần này Uông gia vì muốn triệt để nhổ tận gốc Trương gia, đã liên thủ với thế lực quân đội Nhật Bản, bao vây Trường Bạch Sơn.

Chúng dùng vũ khí hiện đại và đại pháo càn quét một lượt Trường Bạch Sơn.

Trên không trung vẫn thỉnh thoảng có vài chiếc phi cơ quân dụng xuyên qua.

Vài chủ mạch của Trương gia đều hội tụ tại đây.

"Đại trưởng lão, thật sự phải bỏ tổ địa mà chạy sao?" Trương Thiên Đào không nỡ lòng hỏi.

Đại trưởng lão Trương gia, Trương Thụy Phong, sắc mặt kiên định: "Tổ địa đã bị nhắm tới, người Uông gia sớm có mưu đồ, chúng mang quân đội Nhật Bản đến, chúng ta không địch lại bọn chúng, cũng không giữ nổi tổ trạch." "Nhưng bên ngoài còn có trận pháp, người Uông gia không thể xông vào." "Trận pháp cũng chỉ có thể chống đỡ nhất thời.

Hiện tại, hãy chiếu theo kế hoạch ta đã định trước, rút lui theo từng đợt!" Trương Thụy Phong thở dài một hơi.

Trong cuộc đối kháng lâu dài với Uông gia, Trương gia chỉ còn lại hắn và Nhị trưởng lão.

Mười hai chủ mạch, kẻ ly khai đã ly khai, kẻ diệt vong đã diệt vong.

Giờ đây, chỉ còn bốn chủ mạch có thể kịp đến viện trợ, số người cốt cán cộng lại còn chưa tới hai trăm.

Điều quan trọng nhất hiện giờ là bảo vệ tộc trưởng Trương gia, để hắn dẫn dắt những người Trương gia còn lại tiềm phục, tiếp tục hoàn thành sứ mệnh của Trương gia.

Tuy nhiên, điều Trương Thụy Phong không ngờ tới là, lần này ngoài các chủ mạch của Trương gia, Cửu Môn và Long Hổ Sơn đều có người tới giúp đỡ.

Tiếng pháo vang vọng.

Trong rừng trúc tím bên ngoài Trương gia tổ trạch, Trương Nhật Sơn, Tề Tiểu Hắc và năm người của Bạch Hổ tiểu đội toàn thân ngụy trang, tựa như đội đặc chủng, mang theo một thân vũ khí tân tiến.

Trong cục diện chiến tranh như thế này, Kim Cương Tán và Kháng Long Giản hiển nhiên không mấy tác dụng.

Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm rừng trúc tím nửa ngày không

động đậy, Tề Tiểu Hắc nói: "Chỉ là trúc tím thôi, sao nhập thần vậy?

Ngươi là lần đầu tới tổ trạch gia tộc sao?" Trương Nhật Sơn lắc đầu: "Hồi nhỏ từng tới một lần, đây là lần thứ hai." Lại qua một lúc, Tề Tiểu Hắc nghe tiếng súng pháo càng lúc càng gần, có phần sốt ruột: "Ngươi nói Uông gia và người Nhật sắp đánh tới tận nơi rồi, bọn họ còn chần chừ gì trong đó nữa chứ?" Vừa dứt lời, liền thấy Trương Thụy Phong dẫn Trương Thiên Đào cùng những người khác ra khỏi tổ trạch.

"Đại trưởng lão." Trương Nhật Sơn tiến lên đón, vẻ mặt cung kính.

Trương Thụy Phong liếc nhìn những người của Cửu Môn: "Nhật Sơn, Hắc gia Cửu Môn, làm phiền các ngươi rồi." "Nói đi, rốt cuộc cần chúng ta làm gì?" "Các ngươi phụ trách hộ tống tộc trưởng Trương gia chúng ta thoát khỏi vòng vây.

Sau khi ra ngoài sẽ có người tới tiếp ứng, nhưng nếu không có người tới, thì xin các ngươi đưa hắn tới Trường Sa." Trương Thụy Phong phất tay, Trương Khải Phong và Trương Văn Ngọc dẫn một thiếu niên gầy gò đang hôn mê tiến lên.

Tề Tiểu Hắc liếc nhìn thiếu niên gầy gò, tặc lưỡi: "Chậc chậc, đây chính là Trương Khởi Linh đời này của Trương gia sao?

Trông thật đúng là trẻ tuổi." "Yên tâm, giao cho chúng ta." Tề Tiểu Hắc ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Tuy nhiên, ngoài tộc trưởng của các ngươi, chẳng lẽ không có thứ gì khác cần chúng ta giúp hộ tống sao?" Tề Tiểu Hắc nháy mắt với Trương Thụy Phong.

Trương Thụy Phong mỉm cười, hiểu ý ngay lập tức, vội vàng gọi đội ngũ khác còn chưa xuất phát tới.

"Thiên Đào, mang hai chiếc bảo hạp trên người ngươi tới đây."

Đội đột phá của Trương Thiên Đào có hơn hai mươi người, trên người họ mang theo các bảo hạp từ kho báu thủy ngân của Trương gia.

Một chiếc Thiên tự bảo hạp, ba mươi lăm chiếc Địa tự bảo hạp.

Những bảo hạp này đều được làm từ thanh đồng, trọng lượng rất nặng, mỗi người Trương gia chỉ có thể mang hai chiếc.

Tề Tiểu Hắc phất tay với Bạch Nhất, Bạch Hổ tiểu đội lập tức tiến lên tiếp lấy hai chiếc bảo tương trên người Trương Thiên Đào.

"Hắc gia, hai chiếc bảo tương này, một chiếc là Thiên tự bảo khố, một chiếc là Địa tự bảo khố, xem như là bảo bối quý giá nhất của Trương gia.

Chỉ cần các ngươi có thể đưa tộc trưởng đi an toàn, hai chiếc bảo tương này sẽ tặng cho Cửu Môn." Nghe lời này, Tề Tiểu Hắc lập tức nở nụ cười: "Dễ nói dễ nói.

Tuy nhiên, các ngươi mang nhiều bảo tương như vậy để đột phá có tiện không?

Chi bằng chia thêm vài cái cho ta, ta cũng tiện giúp các ngươi giảm bớt áp lực." Trước khi đến, Diệp Bạch đặc biệt dặn dò Tề Tiểu Hắc, những thứ quý giá nhất của Trương gia đều cất trong kho báu, nếu có cơ hội "vặt lông cừu" thì tuyệt đối không được bỏ qua.

Hắn còn để lại chiếc nhẫn không gian duy nhất cho Tề Tiểu Hắc.

Chiếc nhẫn không gian một mét vuông, nhét vài chiếc bảo tương đồng chế nhỏ gọn không thành vấn đề.

Trương Thụy Phong cũng không giận, cười ha hả lại bảo Trương Thiên Đào đưa tới bốn chiếc bảo tương.

Trái lại, Trương Khải Phong bên cạnh Trương Văn Ngọc, lộ ra

ánh mắt không thiện với Tề Tiểu Hắc, tên "hắc hạt tử" này, là nhân lúc Trương gia yếu thế mà đến cướp bóc đây mà.

Trước khi lên đường, Trương Thụy Phong nói với Trương Nhật Sơn: "Nhật Sơn, Khải Sơn đang ở Trường Sa, ngươi và hắn đồng là người Cửu Môn, có thể tương trợ lẫn nhau." Trương Nhật Sơn mặt không biểu tình nói: "Ta là thủ hạ của Tam gia, lần này chúng ta có thể đến viện trợ Trương gia, đã là tận tình tận nghĩa rồi.

Chương 416

Trương Khải Sơn quý là quan bố phòng Trường Sa, ta không thể giúp hắn." "Khoan đã." Tề Tiểu Hắc lại đột nhiên lên tiếng.

"Hắc gia còn có việc gì?" "Tiểu ca này dù sao cũng là tộc trưởng Trương gia các ngươi, ta e không chăm sóc chu đáo, chi bằng để hai người này đi cùng chúng ta, trên đường tiện chiếu ứng tộc trưởng Trương gia các ngươi." Tề Tiểu Hắc chỉ vào Trương Văn Ngọc và Trương Khải Phong.

Trương Thụy Phong liếc nhìn hai người, biết Tề Tiểu Hắc muốn cứu thêm hai người Trương gia, liền gật đầu đồng ý.

Đợi Tề Tiểu Hắc và mọi người đi rồi, Trương Thụy Phong nhìn bóng lưng họ, u u thở dài: "Hy vọng các ngươi có thể thuận lợi trở về Trường Sa." Trong rừng tuyết, Trương Nhật Sơn đích thân cõng Trương Khởi Linh, Tề Tiểu Hắc cùng Trương Văn Ngọc, Trương Khải Phong ở giữa, Bạch Hổ tiểu đội tản ra bốn phía, cảnh giác xung quanh.

"Văn Ngọc huynh đệ, tộc trưởng của các ngươi rốt cuộc sẽ hôn mê bao lâu, đây là cuộc chiến diệt tộc rồi mà còn ngủ sao?" "Hắc gia, có vài bí mật của Trương gia ta không thể nói, nhưng tộc trưởng ngủ càng lâu, càng là chuyện tốt." Tề Tiểu Hắc gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Y lấy ra địa đồ, lắng nghe tiếng súng pháo bốn phía, phán đoán nên đột phá từ đâu.

Khi gặp chuyện không chắc chắn, y cũng sẽ hỏi ý kiến của Trương Nhật Sơn.

Lúc này, Trương Khải Phong nói: "Trương gia có ám đạo dưới

lòng đất có thể ra khỏi dãy Trường Bạch Sơn, vì sao các ngươi không đi ám đạo?" "Tề Tiểu Hắc ta chỉ tin chính mình, đồ của người ngoài ta không tin được." Tề Tiểu Hắc liếc hắn một cái, rồi lại đặt ánh mắt về phía địa đồ.

Lúc này, hai chiếc phi cơ lướt qua trên không trung, mọi người vội vàng nằm phục trong tuyết dày, không dám động đậy chút nào.

Đợi phi cơ đi xa rồi, mọi người mới đứng dậy, tiếp tục lên đường.

Suốt dọc đường, Tề Tiểu Hắc dựa vào thính giác nhạy bén, trong tình huống chưa nổ một phát súng nào, đã dẫn Bạch Hổ tiểu đội giải quyết hai tiểu đội Nhật Bản và một tiểu đội Uông gia đang ẩn phục trong rừng tuyết.

Đến nửa đêm, ánh trăng sáng tỏ, nhiệt độ cũng càng lúc càng hạ thấp, hơi thở ra đều lập tức hóa thành băng vụn.

Tuy nhiên, trong số những người có mặt, cơ bản đều có Trường Sinh Huyết mạch.

Ngay cả Bạch Hổ tiểu đội không có Trường Sinh Huyết mạch, cũng đều có Luyện Khí Tâm pháp, nên trong hoàn cảnh nhiệt độ thấp như vậy mà trường đồ bạt thiệp cũng có thể chống đỡ được.

Nhìn trên địa đồ, xuyên qua hạp cốc phía trước, con đường phía sau sẽ dễ đi hơn nhiều.

Lúc này, Tề Tiểu Hắc đi ở phía trước nhất đột nhiên phất tay ra hiệu dừng lại, y nhìn quanh bốn phía, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng.

Dưới ánh trăng bạc, toàn bộ dãy Trường Bạch Sơn uyển như một con bạch long băng sương đang say ngủ.

Dưới rừng tuyết dày đặc, tĩnh mịch, nhưng sát cơ ẩn phục bốn

phía.

Thấy Tề Tiểu Hắc ra hiệu cảnh giới, Trương Nhật Sơn giao Trương Khởi Linh trên lưng cho Trương Văn Ngọc và người kia, thấp giọng dặn dò: "Các ngươi bảo vệ hắn, nếu gặp nguy hiểm, đi trước!" Năm người của Bạch Hổ tiểu đội cũng cảnh giác nhìn quanh, tìm kiếm kẻ địch đang ẩn phục.

Tiếng nói khàn khàn vang vọng trong tuyết, khiến người ta không phân biệt được nguồn gốc âm thanh.

"Người Cửu Môn Trường Sa cũng muốn nhúng tay vào chuyện của Trương gia sao?" Tề Tiểu Hắc rút Phi công ra, ánh mắt dừng trên cây tùng bách ở đằng xa: "Cửu Môn hành sự không cần ngươi tới bình luận.

Huống hồ, Uông gia cấu kết với người Nhật Bản, món nợ này chung quy sẽ có người tính." Vừa dứt lời, từ xa trên nền tuyết ba phi tiêu khổ vô bắn ra, Tề Tiểu Hắc biến Phi công thành hình dạng lá chắn, lần lượt đánh bay khổ vô.

"Động thủ, cây tùng bách hướng ba giờ!" Tề Tiểu Hắc ánh mắt lạnh lẽo, hô lớn.

Những kẻ mai phục ở đây không phải người thường, chỉ có dùng vũ khí mới có thể kết thúc chiến đấu nhanh chóng.

"Ba ba ba!" Tiếng súng dày đặc.

Năm người của Bạch Hổ tiểu đội dốc hết hỏa lực, lập tức biến cây tùng bách đối diện thành tổ ong.

Mấy thi thể mặc phục trang ninja đen, máu văng tung tóe, rơi từ trên cây xuống.

"Chết tiệt, cùng ra tay!" (Tiếng Nhật) Ba ninja cầm đoản đao chui ra từ đống tuyết, cùng lúc đó, tiếng súng cũng vang lên bốn phía trên

nền tuyết.

Bạch Hổ tiểu đội lập tức bị hỏa lực áp chế đến mức không ngẩng đầu lên nổi.

Xem ra, người Uông gia và người Nhật Bản đã sớm thiết lập mai phục tại đây.

Phi công thuẫn tóe lửa, Tề Tiểu Hắc liên tục lùi lại, y vội vàng hô lớn: "Trương Nhật Sơn, đi!" Trương Nhật Sơn không phải kẻ u mê, biết rằng phải dẫn người Trương gia xuống hạp cốc trước, mới có thể giảm bớt áp lực cho Tề Tiểu Hắc và những người khác.

"Theo ta!" Hạp cốc cao mấy chục mét, Trương Nhật Sơn thả dây thừng xuống, cõng Trương Khởi Linh thoăn thoắt như vượn, đu xuống đáy vách đá hạp cốc.

Trương Văn Ngọc và Trương Khải Phong thân thủ cũng không kém, nhanh chóng theo xuống.

Cách đó không xa, An Bội Hưng Đức cầm ống nhòm nói: "Phát tín hiệu, thông báo La Sát Uông gia, nói bên ta đã chặn được cá lớn!" Không hiểu vì sao, Tề Tiểu Hắc luôn cảm thấy sau khi Trương Nhật Sơn và những người khác đi rồi, hỏa lực đối phương dường như yếu đi rất nhiều.

Giết ba ninja đoản đao dưới Phi công kiếm, Tề Tiểu Hắc dẫn Bạch Hổ tiểu đội bị thương đột phá vòng vây nhỏ.

Dưới hạp cốc, đá vụn dựng đứng, tuyết trắng phủ trên nền đất bùn vàng.

Địa hình nơi đây vô cùng kỳ lạ, chỉ có một con đường thung lũng dẫn về phía trước.

"Bạch Nhị, không sao chứ?" "Không sao Hắc gia, chỉ là cánh tay bị đạn sượt qua." Bạch Nhị ôm cánh tay máu chảy không ngừng, hiển

nhiên không đơn giản là sượt qua.

Tề Tiểu Hắc nhìn vết thương trước ngực nói: "Phải lấy viên đạn ra mới băng bó được, ráng chịu thêm chút nữa, chúng ta sẽ hội hợp với Trương Nhật Sơn và những người đó trước, rồi mới băng bó cho ngươi." "Ta chịu được." Bạch Nhị nghiến răng nói.

"Được!" Tề Tiểu Hắc vỗ vỗ vai Bạch Nhị, khiến Bạch Nhị đau đến nhăn nhó ngũ quan, mấy người còn lại bật cười ầm ĩ, phần nào làm dịu đi áp lực khi bị vây.

Lúc này, trên một dãy núi khác của Trường Bạch Sơn, tiểu đội đột phá do Trương Thiên Đào dẫn đầu đã bị Uông gia phục kích.

La Sát mình mặc áo da đen, chân đi giày da, nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt bình thản như mặt nước không gợn sóng.

Máu tươi vương vãi, trong rừng tuyết trắng xóa, một nửa số người Trương gia đã ngã xuống, mùi máu tanh nồng.

Tiếng chém giết không ngừng!

Trương Thiên Đào mắt đỏ ngầu chém chết một tên Uông gia trước mặt.

"Mạch chủ, nữ nhân của Uông gia đã xuất hiện, ta đi giết ả, ngài dẫn những người khác đột phá trước!" Người Trương gia này nói xong liền xông lên.

"Khoan đã!" Trương Thiên Đào vừa định ngăn cản, liền bị một loạt đạn đánh lui.

La Sát hiện thân, thu hút sự chú ý của không ít người Trương gia.

Ai cũng biết đạo lý "bắt giặc phải bắt vua", nếu giết được cao tầng Uông gia này, có lẽ họ sẽ đột phá nhanh hơn.

Nhìn đám người Trương gia xông về phía mình, La Sát khẽ cười

lạnh: “Không biết sống chết!” Khoảnh khắc tiếp theo, một tia u quang đen lóe lên trong mắt La Sát.

Hoa!

Khung cảnh như bị đóng băng, không gian dường như ngưng đọng trong khoảnh khắc này, sáu người Trương gia hoàn toàn biến mất trong rừng tuyết, không để lại một chút dấu vết nào.

Từng mảnh tuyết nhỏ vẫn lất phất bay trong không trung bạc.

Thấy cảnh này, Trương Thiên Đào mắt trợn tròn, tức giận đến nứt cả mắt, giật lấy một khẩu súng máy, điên cuồng xả đạn “tát tát tát” về phía La Sát.

Nhưng không gian quanh mắt La Sát dường như là cấm khu, đạn chỉ để lại những vệt sóng nước trong suốt trong không khí, rồi lại biến mất.

Chương 417

"Yêu nữ!" Trương Thiên Đào thốt ra hai chữ, dâng lên cảm giác bất lực.

Hắn lại nhìn quanh bốn phía, số người Trương gia còn sống không tới mười, muốn đột phá ra ngoài e là không còn chút hy vọng nào.

Lúc này, "Thiên Địa Huyền Tông, Vạn Khí Bản Căn.

Quảng Tu Vạn Kiếp, Chứng Ngô Thần Thông!" tiếng Kim Quang Chú của Đạo gia vang vọng khắp vùng tuyết địa.

Ngay sau đó, một đạo sĩ Long Hổ Sơn được kim quang bao bọc xuất hiện cách đó không xa, chỉ thấy thân pháp hắn linh hoạt, tốc độ cực nhanh, thoăn thoắt giữa rừng cây.

Đạn đều bị kim quang bật ra.

Hắn tung ra tử sắc chân khí như rồng, người Uông gia kêu thảm thiết liên hồi, trong chốc lát đã mở toang một con đường đột phá.

La Sát sắc mặt hơi nghiêm lại, thấy người tới thì khẽ nhíu mày nói: "Thiên Sư Trương Kế Lâm?" "Vô Lượng Thiên Tôn, đã gặp cư sĩ!" Trương Kế Lâm thở hổn hển, kim quang lấp lánh, chặn trước mặt Trương Thiên Đào và những người khác, tiến lên chắp tay.

"Ngươi không tu đạo ở Long Hổ Sơn, nhúng tay vào chuyện Trương gia làm gì?" La Sát ra hiệu cho người Uông gia phía sau tạm thời không động thủ.

"Trương gia có ân với Long Hổ Sơn, ta là Thiên Sư của Long Hổ Sơn, tự nhiên là tới báo ân." "Vậy ngươi không sợ Trương gia bị diệt, tiếp theo sẽ là Long Hổ Sơn của ngươi sao?" La Sát sắc mặt không vui, giọng nói mang theo sự giận dữ.

“Cư sĩ khẩu khí thật lớn.

Năm năm trước, trăm người Uông gia lên núi, sao không thấy ngươi diệt Long Hổ Sơn?” Trong rừng lại truyền ra giọng nói cứng rắn, thì ra là Trương Kế Viễn dẫn một nhóm cao nhân thế hệ “Kế” của Long Hổ Sơn kịp đến.

Những người này khác với Trương Kế Lâm, người chỉ sử dụng phù lục.

Họ đều ôm vũ khí, kết hợp với đạo bào Long Hổ Sơn, tạo nên một cảnh tượng có phần lệch lạc.

Nhất thời, cục diện có chút giằng co, không có lệnh của La Sát, người Uông gia không dám tự tiện nổ súng.

“Chỉ bằng các ngươi, vẫn không ngăn được ta.” Ánh mắt La Sát hiện lên sát ý, đang định động thủ.

Chỉ thấy Thiên Sư Trương Kế Lâm lại rút ra một xấp phù lục: “Thiên Lôi Phù, Bắc Đẩu Đại Thần Phù, Kim Quang Phù, mọi người mỗi người một ít, hôm nay chúng ta tiêu diệt người Uông gia.” Trương Kế Viễn nhìn phù lục vẽ vời quỷ dị trên tay mình, nhướng mày, sư huynh đúng là có tài hù dọa.

La Sát nhíu mày, uy lực của Kim Quang Chú ả đã từng chứng kiến, phối hợp với thủ đoạn của Diệp Bạch, trong khoảnh khắc đã giết sạch trăm tinh nhuệ của Uông gia.

Phải nói rằng, Trương Kế Lâm rút ra nhiều phù lục như vậy quả thực đã trấn áp được La Sát.

Nào là Thiên Lôi Phù, Bắc Đẩu Đại Thần Phù, nghĩ mà xem chắc chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn Kim Quang Chú.

Lúc này, Trương Kế Lâm toàn thân tỏa kim quang.

Nếu ả không thể ngay lập tức trục xuất Trương Kế Lâm vào không gian, mà để hắn dùng phù lục ra thì e là sẽ rất phiền toái.

Hơn nữa, nếu Kim Quang Chú thật sự có thể chống lại không gian trục xuất của ả, thì sau này đối mặt với Diệp Bạch, ả sẽ không còn chút tự tin nào.

Dù sao thì đó cũng là một trong những thủ đoạn Uông gia dùng để kiềm chế Diệp Bạch.

Hiện tại, La Sát nảy sinh ý định rút lui.

"Oanh!" Xa xa, một quả pháo hiệu sáng chói vụt qua chân trời, toàn bộ người trên Trường Bạch Sơn đều có thể nhìn thấy.

Đây là tín hiệu của Uông gia, ngụ ý đã phát hiện ra tung tích của Trương Khởi Linh Trương gia.

"Rút!" La Sát vừa ra lệnh, người Uông gia liền nhanh chóng rút lui.

Trương Thiên Đào dẫn theo tàn dư Trương gia bước tới, vết máu loang lổ: "Đa tạ Long Hổ Sơn một mạch đã tới tương cứu." Trương Kế Lâm xua tay, nhìn pháo hiệu còn lưu lại trên bầu trời hỏi: "Pháo hiệu đó là tín hiệu của Uông gia?" "Có lẽ vậy, khả năng là tiểu đội Cửu Môn kia đã bị phát hiện." Trương Kế Lâm khẽ nhíu mày: "Cửu Môn?

Người sư đệ?

Tiểu đội đó có những ai, mà đáng để Uông gia dùng tín hiệu triệu tập tất cả mọi người?" Trương Thiên Đào sắc mặt cổ quái, không trả lời.

"Trương Khởi Linh đời này?" Trương Kế Lâm đoán.

Trương Thiên Đào khẽ gật đầu.

Nhìn vẻ mặt không vội vàng của Trương Thiên Đào, Trương Kế

Lâm thấy rất kỳ lạ.

Theo tộc quy của Trương gia, ngay cả khi Trương gia diệt vong, cũng nhất định phải bảo vệ Trương Khởi Linh.

Bởi vì Trương Khởi Linh là hy vọng của Trương gia.

Trương Thiên Đào trước mắt biết tộc trưởng Trương Khởi Linh gặp nguy hiểm, không thể nào thờ ơ, trừ phi Trương Khởi Linh được Cửu Môn bảo hộ là giả mạo!

Trương Kế Lâm giận dữ nói: "Hay cho, quả nhiên là tác phong của người Trương gia các ngươi, ngàn trăm năm không chút thay đổi, uổng phí một đạo Kim Quang Chú của ta!" Nói xong, Trương Kế Lâm lập tức dẫn nhóm người Long Hổ Sơn về phía pháo hiệu bay lên.

Nhìn bóng lưng họ, Trương Thiên Đào lộ vẻ khổ sở phân phó: "Thu thập thi thể tộc nhân, chuẩn bị rời khỏi đây." "Mạch chủ, chúng ta thật sự đã lợi dụng người của Cửu Môn sao?" Một người Trương gia lên tiếng hỏi, nếu gia tộc mình thật sự có tác phong như vậy, hắn cũng sẽ cảm thấy hổ thẹn.

"Ta cũng không biết, có lẽ vậy." Trương Thiên Đào khẽ lắc đầu, kỳ thực hắn cũng chỉ tình cờ phát hiện Trương Khởi Linh mà Cửu Môn mang đi là giả, Trương Khởi Linh thật sự ở đâu, chỉ có Đại trưởng lão một mình rõ ràng.

Trong sơn đạo của hạp cốc, Tề Tiểu Hắc sau khi hội hợp với Trương Nhật Sơn và những người khác cũng nhìn thấy pháo hiệu trên bầu trời.

"Hành tung của chúng ta đã bại lộ, con đường phía trước e là khó đi!" "Nghỉ ngơi đi, dưỡng tinh súc duệ trước, rồi hãy đột phá." Trương Nhật Sơn liếc nhìn Trương Khởi Linh vẫn đang hôn mê, an ủi một câu.

Mọi người quây quần bên nhau, ăn bánh quy nén, uống nước tuyết.

Sau khi viên đạn trên cánh tay Bạch Nhị được lấy ra, Tề Tiểu Hắc lại lấy ra một bình dược thủy màu đỏ bôi lên, vết thương nhanh chóng mọc lại da thịt, kết vảy.

Bình thuốc này tên là Thủy Chi Tinh, là thánh dược ngoại thương do Sơn Tỉnh gần đây nghiên cứu chế tạo từ Trường Sinh Huyết của phu nhân Khương Thiền y.

Sản lượng rất thấp, giá trị ba mươi điểm cống hiến.

Kể từ khi Khương Thiền y xuất ngoại, nội bộ Cửu Môn chỉ còn hai bình, lần này đều bị Tề Tiểu Hắc mang ra.

Thấy vết thương của Bạch Nhị đã gần như lành, Tề Tiểu Hắc lại lấy ra địa đồ và cùng Trương Nhật Sơn thương thảo cách để tiếp tục đột phá.

Kể từ khi pháo hiệu bắn lên ở đây, trên đầu họ thỉnh thoảng có phi cơ lướt qua.

Hiển nhiên, Uông gia và người Nhật Bản đã nhắm vào họ.

Xét về nguyên nhân, đó là vì tộc trưởng Trương gia, Trương Khởi Linh, đang ở trong đội ngũ của họ.

Tề Tiểu Hắc nhìn Trương Văn Ngọc và Trương Khải Phong đang im lặng nói: "Văn Ngọc huynh đệ, tiếp theo chúng ta sẽ chia thành hai đội.

Ngươi dẫn tộc trưởng của các ngươi cùng Trương Nhật Sơn quay lại, đi ám đạo của Trương gia.

Ta và Bạch Hổ tiểu đội sẽ dẫn tiểu ca Trương gia bên cạnh ngươi tiếp tục đi xuống dọc theo sơn đạo hạp cốc." Trương Văn Ngọc và

Trương Khải Phong nhìn nhau, khẽ lắc đầu: “Hắc gia, ta không thể tách khỏi Trương Khải Phong.” “Không thể tách rời?” Tề Tiểu Hắc khẽ nhíu mày, liếc nhìn Trương Khải Phong, không nói thêm gì.

Trương Nhật Sơn thì vẫn luôn nhìn chằm chằm địa đồ suy nghĩ lộ tuyến đột phá, hắn mở miệng nói: “Nếu đã không thể tách rời, vậy chúng ta vẫn cứ tụ lại cùng nhau.

Chương 418

Nhưng không thể đi dọc theo sơn đạo hạp cốc được, con đường phía trước tám phần đã bị chặn rồi.

Chúng ta vượt qua hạp cốc mà đi, đây là một khu vực không người, sinh tồn nơi hoang dã là sở trường của chúng ta, có thể kéo dài thời gian với bọn chúng." Tề Tiểu Hắc nói: "Được, nhưng những tiểu đội của bọn chúng cũng không dễ thoát.

Chúng ta hiện tại mới chỉ gặp mấy ninja Nhật Bản và đội sinh hóa, cao tầng Uông gia còn chưa xuất hiện." Trương Nhật Sơn nhìn Tề Tiểu Hắc một cái đầy thâm ý rồi nói: "Kiến chiêu sách chiêu vậy, vô luận thế nào, ta cũng phải đưa Trương Khởi Linh ra ngoài an toàn." Tề Tiểu Hắc cười nói: "Được, chiều ý ngươi lần này.

Nếu chúng ta thật sự gặp chuyện, Tam gia chắc sẽ đau lòng lắm đây." Trương Nhật Sơn cũng cười cười không nói gì.

Mọi người nghỉ ngơi xong, theo kế hoạch, vượt qua hạp cốc mà đi.

Vùng hạp cốc này có địa thế đặc biệt, địa mạo sa nham, rừng cột đá cao lớn, góc cạnh thẳng đứng, tương hỗ tồn tại với dãy Trường Bạch Sơn, kéo dài hàng trăm dặm.

Một khi đã lọt vào, rất khó thoát ra.

Tuy nhiên, đối với người Cửu Môn mà nói, nơi này cực kỳ dễ dàng tránh né sự truy kích trên không trung lẫn trên mặt đất, lại thích hợp cho họ đánh du kích với các tiểu đội.

Trường Sa khoáng mộ.

Sau khi Diệp Bạch trở về từ hầm mỏ, liền nhốt mình trong lều,

không cho người ngoài quấy rầy.

Tề Thiết Chủy và Ngô Tiểu Cẩu hai người cũng không hiểu ra sao, không biết rốt cuộc Tam gia đã gặp phải chuyện gì dưới hầm.

Tuy nhiên, trong lều của Diệp Bạch thỉnh thoảng lại lóe lên điện quang, đồng thời truyền ra một mùi tre cháy khét.

Hơn nửa ngày trôi qua, Diệp Bạch nhìn phù lục Chưởng Tâm Lôi đã chế tác thành công trước mắt, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy trên một phiến tre ánh kim lấp lánh, khắc họa phù hiệu Đạo gia vô cùng ảo diệu.

Xung quanh phù hiệu ẩn hiện điện quang màu tím chảy qua.

Lá Chưởng Tâm Lôi phù lục này chính là do Diệp Bạch tự tay chế tác, lấy kim trúc phát hiện dưới Dạ Lang Quốc mộ làm vật dẫn.

Mà ba đốt kim trúc đó đã bị Diệp Bạch lãng phí hoàn toàn, cuối cùng mới thành công lá phù lục này.

Còn về uy lực của lá Chưởng Tâm Lôi phù lục này rốt cuộc mạnh tới đâu, trong lòng Diệp Bạch cũng không có con số chính xác, đại khái sẽ không yếu hơn Chưởng Tâm Lôi mà Chân Võ Đại Đế năm xưa dùng để tiêu diệt Hiến Vương.

Hắn phát hiện kim trúc có sự gia tăng cực lớn đối với uy năng của Chưởng Tâm Lôi, là vật dẫn cực tốt để chịu đựng lôi đình.

Lúc đầu Diệp Bạch cũng thử dùng phù chỉ thông thường để chế tác Chưởng Tâm Lôi, nhưng vật phàm thông thường căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh lôi đình.

Suy đi nghĩ lại, Diệp Bạch cuối cùng dùng kim trúc thử nghiệm, hao tốn không ít công sức, mới chế tác ra Chưởng Tâm Lôi phù lục.

Biết được chiến dịch Trường Bạch Sơn, Uông gia đã liên hợp với

bốn đại Âm Dương gia tộc Nhật Bản, Diệp Bạch ẩn ẩn sinh ra cảm giác bất an.

Tề Tiểu Hắc và Trương Nhật Sơn đã sớm được tôi phái đi hiệp trợ Trương gia, nhưng y chiếu theo tính cách Trương Nhật Sơn, trong lúc Trương gia sinh tử nguy nan, phần lớn sẽ không đứng ngoài bàng quan.

Hai người họ đối phó với Uông gia thì còn được, nhưng nếu thêm cả Âm Dương thế gia Nhật Bản, tám phần sẽ rơi vào thế hạ phong.

Hiện tại, tôi không có cách nào đích thân đến Trường Bạch Sơn, chỉ có thể thử chế tác lá Chưởng Tâm Lôi phù lục, thủ đoạn mạnh nhất của mình, để Thanh Long tiểu đội mang đi, giúp đỡ Tề Tiểu Hắc và Trương Nhật Sơn cùng những người khác.

Diệp Bạch bước ra khỏi lều nhìn sắc trời, căn cứ theo thời gian phỏng đoán, nếu không có gì ngoài ý muốn, sư phụ Kim Toán Bàn và Thanh Long tiểu đội của tôi chắc đã đến Đồng Thôn rồi.

Kim Toán Bàn mà Diệp Bạch thầm mong cuối cùng cũng đến sau bữa trưa, chỉ thấy ông ta xách theo chiếc rương da lớn, đội mũ che nắng, dáng vẻ thở hổn hển đi theo sau Thanh Long tiểu đội.

Có vài phần cảm giác như từ Hương Cảng trở về đại lục thăm thân.

"Đồ đệ à, ta nhớ con chết đi được." Kim Toán Bàn vừa gặp mặt liền ôm chầm lấy Diệp Bạch một cái thật chặt, còn nói bằng một giọng Việt ngữ kỳ lạ.

Diệp Bạch đẩy Kim Toán Bàn người đầy mùi mồ hôi ra, Kim Toán Bàn cũng không để tâm, cười lớn rồi lại đi ôm Tề Thiết Chủy và Ngô Tiểu Cẩu cùng những người khác.

Hoắc Tiên Hải chưa từng gặp Kim Toán Bàn, không nhịn được

nói nhỏ vào tai Lý Văn Hạo: "Vị này chính là cao nhân Mạc Kim nhất phái, sư phụ Tam gia sao?

Sao trông không giống vậy." Lý Văn Hạo cười giải thích: "Kim tiền bối bản tính hào sảng, trước mặt vãn bối Cửu Môn không hề bày vẻ ta đây, đại khái là ở Hương Cảng lâu rồi, ngươi tiếp xúc lâu sẽ quen thôi." Lý Văn Hạo, với tư cách quản sự của Lý gia, và Kim Toán Bàn, người thích la cà các sòng bài, là người quen.

Hắn cũng tiến lên ôm một cái.

Diệp Bạch gọi Thanh Long tiểu đội vào lều, giao lá Chưởng Tâm Lôi phù lục đã làm xong cho họ, rồi dặn dò đủ điều: "Lần này đi Trường Bạch Sơn, giữ mạng là trên hết, tranh đấu giữa Trương gia và Uông gia có thể không tham dự." Thanh Long tiểu đội vâng lời, để lại thư của Bạch Tri Hi, liền lần nữa khởi hành.

Diệp Bạch mở thư ra, trong thư viết rõ nguyên do Bạch Tri Hi đến Bắc Bình và những sắp xếp bố trí hiện tại của Cửu Môn Trường Sa.

Bởi vì chuyện Bạch Tri Hi đi Bắc Bình không thương lượng với tôi, nên Bạch Tri Hi đã vẽ không ít trái tim nhỏ ở cuối thư, nói rằng đợi về Trường Sa sẽ bồi thường cho tôi.

Diệp Bạch cười cười, cất thư vào không gian, rồi lại gọi Kim Toán Bàn bên ngoài vào lều.

"Chuyện trong mộ ta sẽ nói với ngươi sau, ngươi xem qua bản báo cáo này trước đi." Diệp Bạch đưa bản sao báo cáo Cưu Sơn vừa tới cho Kim Toán Bàn.

Xử lý chính sự, Kim Toán Bàn liền nghiêm túc hẳn.

Số chữ trong báo cáo Cưu Sơn không ít, nguyên bản đều là tiếng Nhật, Kim Toán Bàn xem là bản do Diệp Bạch dịch.

Kim Toán Bàn vùi đầu vào báo cáo, sắc mặt càng lúc càng ngưng

trọng.

"Sao rồi?

Bát Quái Huyền Trận trên đó ngươi có thể phá giải không?" Kim Toán Bàn chậm rãi đặt báo cáo xuống, có chút khó hiểu: "Đồ nhi, phá giải cơ quan trong mộ huyệt không phải sở trường của con sao?

Con gọi ta từ Hương Cảng về chỉ vì thứ này ư?" Không đợi Diệp Bạch trả lời, Kim Toán Bàn lại suy tư nói: "Từ báo cáo mà xem, Bát Quái Huyền Trận này là biến thể của Phục Hy Lục Thập Tứ Quái, nhưng chỉ cần có nguồn gốc từ Phục Hy Bát Quái, Âm Dương Ngũ Hành thì đối với Kim Toán Bàn ta mà nói liền không có khó khăn gì." Thấy Kim Toán Bàn tự tin như vậy, Diệp Bạch mỉm cười.

Trước đây, tất cả địa đồ hệ thống, mê cung trong mộ đạo đối tôi mà nói đều như hư không, không thấy có gì khó khăn.

Bởi vậy, những cao nhân như Kim Toán Bàn ở bên tôi căn bản không thể hiển lộ chân thủ đoạn.

Giờ đây không có địa đồ hệ thống, ngược lại phải nhờ cậy Kim Toán Bàn.

"Nhưng mà đồ nhi, bản báo cáo này của con không phải là giả chứ?

Chẳng lẽ dưới mỏ quặng này thật sự có tảng đá có thể khiến người chết sống lại sao?" Kim Toán Bàn luôn cảm thấy những điều trong báo cáo quá khó tin.

Trong đó có một câu ở mấy trang cuối báo cáo, cũng là miêu tả trải nghiệm đích thân của Cưu Sơn Mỹ Chí: "Sau khi tiến vào Vẫn Đồng, tất cả mọi thứ đều thay đổi, phảng phất đấu chuyển tinh di, nhật nguyệt điên đảo, thế giới luôn có một cảm giác mông lung, mơ hồ.

Đây là một thế giới của người chết, tôi thậm chí còn thấy những

thợ mỏ đã chết lại trở về trong đường hầm." "Tôi không biết mình đã ở trong thế giới Vẫn Đồng bao lâu, tôi trở về Tổ quốc, cái làng chài nhỏ xinh đẹp ấy, gặp lại người mẹ chưa từng khuất của tôi, tôi ý thức được rằng, tất cả những người đã chết đều sẽ xuất hiện trong thế giới này." Diệp Bạch cười nói: "Chúng ta một đường trải qua Tinh Tuyệt Cổ Thành và Côn Luân Sơn Ác La Hải Thành, ngôi mộ nào lại không phi thường khó tin hơn khoáng mộ này?

Long ngư đã sống mấy nghìn năm trong cảnh ảo ảnh biến hóa ngươi cũng từng thấy, thế giới người chết do Vẫn Đồng hình thành thì có gì đáng để kinh ngạc chứ." Kim Toán Bàn suy nghĩ một lát, so sánh như vậy, vẫn là lần ở Côn Luân Sơn nguy hiểm nhất, ông ta suýt chết dưới tay Đại Hắc Thiên.

"Cũng phải.

Vậy khi nào chúng ta xuống mộ?

Ta một đường xe cộ mệt mỏi, xương cốt rã rời cả rồi, con tốt nhất nên cho ta nghỉ ngơi nửa ngày." "Chưa vội.

Chương 419

Nếu theo kinh nghiệm của Cưu Sơn Mỹ Chí mà xem, khoáng mộ ngoài Bát Quái Huyền Trận, còn có không ít thứ khó đối phó.

Đợi đám người Nhật Bản phía dưới thám hiểm rõ ràng, chúng ta hãy xuống." Kim Toán Bàn đáp một tiếng, ăn no uống đủ, liền tìm một cái lều ngủ say như chết, dưỡng tinh súc duệ.

Diệp Bạch lại gọi Lý Văn Hạo và Trương Khải Văn vào lều.

Hiện nay thế lực dưới quyền của tôi phân tán, phòng thủ Trường Sa trống rỗng, liền nghĩ để hai người họ trở về bảo hộ Trường Sa.

Lý Văn Hạo thì không sao, nhưng Trương Khải Văn hai ngày nay quả thực tâm thần bất an, vẫn luôn canh cánh chuyện Trương gia.

Hắn trở về Trường Sa gặp Phật gia, vừa hay toại nguyện.

Sau khi hai người khởi hành về Trường Sa, trong doanh địa vẫn còn có các hỏa kế của Hoắc gia và Lý gia, cùng với Hoắc Tiên Hải, Ngô Tiểu Cẩu, Trần Bì, Tề Thiết Chủy, Kim Toán Bàn và Diệp Bạch.

Cùng lúc đó, dưới khoáng mộ, Cưu Sơn Kỷ Phu và đám người Nhật Bản vui mừng không xiết, bởi vì trùng ty dũng đạo cuối cùng đã được thông suốt.

Đây là một đường hầm thông thẳng tới sâu bên trong khoáng mộ.

Cưu Sơn Kỷ Phu nói với An Bội Nguyên Đức: "Tiên sinh quả nhiên tài giỏi, nếu không phải nhờ ngài chỉ điểm, chúng ta e rằng còn phải chậm trễ rất lâu trong cái hang động này." An Bội Nguyên Đức gượng cười.

Kể từ khi quyết định đầu quân cho Diệp Bạch, hắn đã không còn tâm tư giúp Cưu Sơn Kỷ Phu nữa.

Nhưng sáng nay hắn tùy ý chỉ một phương vị, không ngờ lại tình cờ, những người thợ mỏ trực tiếp đào ra một thông đạo mới.

"Nhưng cũng tốt, Diệp đại nhân chắc cũng muốn người Nhật Bản tiếp tục giúp hắn thám hiểm.

Tiếp theo ta chỉ cần kịp thời gửi đi tình báo quan trọng là được." An Bội Nguyên Đức đã định chủ ý.

"Khoái trưởng, hai thợ mỏ Âu Lạc này lúc nãy khai quật lại bị ký sinh rồi, phải xử lý thế nào?" Hai thợ mỏ đầu bù mặt bẩn, hôn mê bất tỉnh bị kéo tới.

Cưu Sơn Kỷ Phu bịt mũi, phất tay, ra hiệu kéo đi nhanh, đợi chết rồi hãy đưa ra ngoài.

Lúc này, An Bội Nguyên Đức vội vàng nói: "Khoái trưởng, chi bằng cứu chữa tốt hai người Âu Lạc này.

Chúng ta không có nhân viên bổ sung, con đường phía trước vẫn cần người sống để thám hiểm." Cưu Sơn Kỷ Phu suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Cứ theo lời An Bội tiên sinh, cố gắng hết sức cứu chữa họ." Cứu hai người Âu Lạc mà thôi, chút thể diện này Cưu Sơn Kỷ Phu vẫn phải cho.

Trái lại, Trương Chí Hoài ngạc nhiên liếc nhìn An Bội Nguyên Đức một cái, lão già này trước đây không hề để tâm đến mạng người, sao bây giờ lại có chút thay đổi.

Tiếp đó, Cưu Sơn Kỷ Phu bảo Trương Chí Hoài dẫn một vài người Nhật Bản xuyên qua đường hầm, tiếp tục thâm nhập thám hiểm, còn An Bội Nguyên Đức cũng nhân cơ hội trở về phòng dùng con rắn nhỏ Diệp Bạch để lại để truyền tin tình báo.

Bên ngoài khoáng mộ, trời đã tối sầm, Diệp Bạch lấy ra tờ giấy trong bụng con rắn nhỏ, khẽ nhướng mày.

Người Nhật Bản hành động thật không chậm, sau trùng ty dũng đạo chắc hẳn là Bát Quái Huyền Trận, cũng không biết bọn họ có chuẩn bị trước cách phá trận hay không.

Bắc Bình Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bạch Tri Hi dẫn theo Chu Nhất và Chu Ngũ được trịnh trọng mời vào một căn khách phòng trang trí xa hoa.

"Bành Tam Gia, đây là phòng của thị nữ ngài, phòng của ngài ở tầng ba." "Tầng ba?" Bạch Tri Hi khẽ nhíu mày.

Theo nàng được biết, Bắc Bình Tân Nguyệt Phạn Điếm tổng cộng có bốn tầng, từ tầng ba trở lên chính là khu vực cơ mật, xưa nay không cho phép người ngoài tiến vào.

Bành Tam Tiên này rốt cuộc là thân phận gì, mà có thể được mời lên tầng ba để ở.

"Gia..." Chu Nhất và Chu Ngũ có chút không yên tâm khi tách khỏi Bạch Tri Hi, bọn họ đến Bắc Bình chính là để bảo vệ an toàn cho phu nhân.

"Không sao, các ngươi cứ ở đây, nhưng nhớ phải làm việc." "Vâng!" Bạch Tri Hi theo thị nữ của Tân Nguyệt Phạn Điếm lên tầng ba.

Tầng ba trang trí hoàn toàn khác với tầng hai, cổ kính tao nhã, những đồ sứ và cây cảnh bày trên hành lang đều là vật quý giá.

Bạch Tri Hi còn thấy hai bộ Nguyên Thanh Từ tinh mỹ phối hợp, nếu đem đi đấu giá ở Hương Cảng, cũng phải gần một trăm vạn đô la Mỹ.

Ngay cả khi để ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng coi như một nửa bảo vật chủ chốt.

“Quý điếm thật đúng là hào phóng, bảo bối thế này mà đặt ở hành lang, không sợ hạ nhân làm vỡ hoặc bị trộm sao?” Bạch Tri Hi dừng chân trước Nguyên Thanh Từ thưởng ngoạn một lúc, hỏi.

“Bành Tam Gia đa lo rồi.

Các hỏa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta đều được chọn lọc kỹ càng, sẽ không phạm sai lầm sơ đẳng.

Còn về trộm cắp, Tân Nguyệt Phạn Điếm Bắc Bình mở cửa trăm năm nay, chỉ bị trộm ba lần, nhưng kết cục của ba tên trộm đó đều vô cùng thê thảm.

Hai mươi năm nay, Tân Nguyệt Phạn Điếm Bắc Bình không còn vụ trộm cắp nào nữa.” Bạch Tri Hi cười cười.

Thị nữ tuy tự tin đầy đủ, nhưng chỉ nói về Tân Nguyệt Phạn Điếm Bắc Bình.

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt đã chờ đợi nửa ngày trên tầng ba chậm rãi bước ra, đầu đội kính râm, tay phe phẩy quạt xếp: “Vị gia này trông lạ mặt quá nhỉ?

Chỉ một đôi Nguyên Thanh Từ thôi mà đã xem nửa ngày.” Bạch Tri Hi đặt ánh mắt trên gương mặt Doãn Tân Nguyệt một lúc, khẽ mỉm cười nói: “Tại hạ Bành Tam Tiên, đến từ Tây Bắc Ngân Xuyên, lần đầu tới Bắc Bình, chưa từng thấy sự đời, huynh đài lượng thứ.” “Dễ nói dễ nói.

Tại hạ Doãn Tân Hải, thiếu đương gia của Bắc Bình Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Doãn Tân Nguyệt chắp quyền.

“Đã gặp Tân Hải huynh.” Bạch Tri Hi cũng đáp lễ.

Tiếp đó, Doãn Tân Nguyệt quấn lấy Bạch Tri Hi, khá tự nhiên mà tìm một chủ đề, hỏi về phong cảnh nhân văn ở Đại Tây Bắc.

May mà Bạch Tri Hi từng cùng Diệp Bạch du lịch khắp cả nước, những đặc sắc của Ngân Xuyên vẫn có thể nói ra một hai điều.

Họ dần dần từ chuyện địa lý nhân văn trong nước mà nói sang những chuyện thú vị ở nước ngoài, từ nỗi khổ của lê dân bá tánh cho đến đại sự triều đình, Bạch Tri Hi đều lần lượt trả lời, lại còn có kiến giải rất sâu sắc.

Nhìn Bạch Tri Hi mắt sáng răng đều, mắt tựa sao trời, nói chuyện thao thao bất tuyệt, Doãn Tân Nguyệt hiển nhiên có chút ngây người.

Đây đơn giản chính là vị hôn phu mà nàng mơ ước bấy lâu nay!

Cha nàng quả nhiên không lừa nàng.

Chẳng biết từ lúc nào, Doãn Tân Nguyệt đã quấn lấy Bạch Tri Hi suốt một tiếng đồng hồ, cho đến khi thị nữ bên cạnh điên cuồng ho khan, Doãn Tân Nguyệt mới chịu dừng lại.

Đợi Bạch Tri Hi trở về phòng mình, Doãn Tân Nguyệt mới bất mãn nói với thị nữ: "Cổ họng ngươi hỏng rồi sao?

Ho khan gì mà ho khan!" "Tiểu thư, đâu có chuyện ngài lần đầu gặp mặt đã quấn lấy cô gia như vậy.

Cô gia đã đi xe lửa cả ngày, cần nghỉ ngơi sớm." "Cô gia gì chứ, chuyện còn chưa đâu vào đâu.

Cho dù ta gả cho hắn, cũng phải đợi sau khi thành hôn ngươi mới được gọi là cô gia." "Phải phải phải, tiểu thư, ta đã sắp xếp phòng của ngài ở đối diện phòng Bành Tam Gia, vậy ta xin phép xuống trước." "Khoan đã.

Hắn đi xe lửa cả ngày, ngươi đi nấu cháo hạt sen bắp ngô thì cũng được, nhưng chi bằng ta tự đi đi." Vừa nghĩ đến "Bành Tam Tiên" đích thân ăn cháo do mình nấu, Doãn Tân Nguyệt chỉ cảm thấy vui sướng khôn xiết.

Trong phòng, Bạch Tri Hi nhìn căn phòng càng thêm xa hoa, khẽ nhíu mày.

Chương 420

Bắc Bình Tân Nguyệt Phạn Điếm quả nhiên độc nhất vô nhị, so với nó, Tân Nguyệt Phạn Điếm Thượng Hải mỗi lần đều tổ chức trên du thuyền thì có phần kém về chiều sâu.

Kiểm tra trong phòng không có thiết bị nghe lén, Bạch Tri Hi mới tìm bút mực, viết lại những gì mình trải qua từ Trường Sa đến Bắc Bình, điện báo về Trường Sa.

Còn về Doãn Tân Nguyệt nữ giả nam trang, Bạch Tri Hi tự nhiên trong lòng đã rõ.

Từ tấm biển gỗ "Liễu Như Mi" thấy ở ga xe lửa, cùng với việc nàng có thể ở tầng ba, Bạch Tri Hi liền đại khái đoán ra giữa Bành Tam Tiên và Doãn Tân Nguyệt có hôn sự, nhưng vừa nãy Doãn Tân Nguyệt không vạch trần nàng, chứng tỏ hai người trước đó chưa từng gặp mặt.

Vậy người đã gặp Bành Tam Tiên hẳn chỉ có cha của Doãn Tân Nguyệt, chưởng quỹ lớn Doãn thần bí.

Chỉ cần không bị vạch trần, thuận lợi đấu giá được Lộc Hoạt Thảo, nàng sẽ cùng nha đầu Nhị Nguyệt Hồng trực tiếp trở về Trường Sa, e rằng cũng không ai có thể tìm được nàng.

Buổi tối còn chưa nghỉ ngơi, Bạch Tri Hi dưới đèn đọc sách, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, tai khẽ động, nhíu mày.

"Bành huynh đệ, ngươi có đó không?

Ta… Ta đã sai hạ nhân nấu cho ngươi chút cháo, ngươi đi xe cả ngày mệt mỏi, cần bồi bổ cho tốt." Doãn Tân Nguyệt bên ngoài bưng một bát cháo, sắc mặt ửng hồng, dường như đã tưởng tượng đến

cảnh "Bành Tam Tiên" đích thân uống bát cháo mình nấu rồi.

"Xin lỗi Tân Hải huynh, ta đã cởi y phục đi ngủ rồi." Doãn Tân Nguyệt như bị dội một gáo nước lạnh, tâm trạng lập tức sa sút.

"Vậy không làm phiền nữa!" Trở về phòng mình, Doãn Tân Nguyệt không nhịn được nói: "Tiểu Thúy, chuyện gì thế này, ngươi không phải nói trong phòng có tiếng lật sách sao?" Tiểu Thúy không nỡ nói thật, đành nói: "Có lẽ Bành Tam Gia đang đọc sách trên giường." Doãn Tân Nguyệt vuốt đôi môi đỏ bĩu ra, suy nghĩ rồi gật đầu: "Vị hôn phu của ta từ Tây Bắc đến, có lẽ thói quen đọc sách khác người.

Thôi được, Tiểu Thúy, sáng mai gọi ta sớm một chút, ta sẽ nấu một nồi cháo nữa cho hắn uống." Lúc này, trong biệt thự Hoắc gia, Chu Nhất và Chu Ngũ mang thư của Bạch Tri Hi đến cho Nhị Nguyệt Hồng.

"Tiểu muội cướp thiếp mời của Bành Tam Tiên, vậy người Bành Tam Tiên đâu?" "Trong thời gian ngắn Bành Tam Tiên không thể đến Bắc Bình được.

Còn về thân phận giả của phu nhân, nàng nói Nhị gia không cần lo lắng, nàng sẽ toàn quyền xử lý ổn thỏa." Nhị Nguyệt Hồng đành gật đầu: "Nàng làm việc luôn có chủ trương, ngươi trở về nói với nàng, cứ nói ta sẽ làm theo những gì trong thư." "Vâng!" Xong việc, Chu Nhất và Chu Ngũ vừa định đi, lại bị Hoắc Tiên Cô gọi lại.

Nàng chọn Chu Ngũ trẻ hơn: "Vị Tiểu Ngũ muội muội này, ta có vài chuyện muốn hỏi ngươi." Chu Ngũ quay đầu nhìn Chu Nhất, không biết có nên từ chối không.

Lúc này Nhị Nguyệt Hồng nói: "Đều là người Cửu Môn, Hoắc đương gia sẽ không làm hại ngươi đâu, yên tâm đi." Chu Nhất gật đầu với Chu Ngũ, tiếp đó Hoắc Tiên Cô liền dẫn Chu Ngũ vào phòng ngủ

của mình.

Câu nói đầu tiên, Hoắc Tiên Cô liền không nhịn được hỏi tình hình của Diệp Bạch: "Tam gia nhà các ngươi có còn ổn không?" Chu Ngũ còn trẻ, không cảm nhận được ác ý từ Hoắc Tiên Cô, mở miệng nói: "Tam gia vẫn tốt.

Hình như bây giờ hắn không ở Trường Sa, đã đi xuống mộ ở một mỏ quặng trong địa phận Tương Tây rồi." Hoắc Tiên Cô lộ vẻ lo lắng: "Mỏ quặng này ta cũng biết chút tình hình, có quan hệ rất sâu với người Nhật Bản." Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp: "Vậy lần này ngươi đến Bắc Bình, Tam gia nhà ngươi có lời gì muốn nhắn cho ta không?" Chu Ngũ gãi gãi đầu, mãi sau mới chợt ý thức ra, Hoắc đương gia này hình như có quan hệ không tầm thường với Tam gia nhà mình.

"Ta và Tam gia gặp mặt cũng không nhiều, không rõ lắm." Hoắc Tiên Cô khẽ lộ vẻ thất vọng, lại nói chuyện với Chu Ngũ vài câu, rồi tiễn nàng ra ngoài.

Sau khi Chu Nhất và Chu Ngũ đi rồi, Hoắc Tiên Cô trở về khách sảnh, thấy cảnh nha đầu đang ngủ trong lòng Nhị Nguyệt Hồng, không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ.

"Nhị gia, ta đã mời vài vị đại phu giỏi ở Bắc Bình, trong đó có hai vị là thế gia ngự y, họ sẽ đến xem tình hình của nha đầu vào ngày mai." Nhị Nguyệt Hồng thấy nha đầu khẽ động, hạ thấp giọng nói: "Đa tạ Hoắc đương gia." "Nhị gia khách khí rồi, Cửu Môn đồng khí liên chi, chuyện nhỏ này không đáng gì." Thấy Nhị Nguyệt Hồng bế nha đầu trở về phòng, Hoắc Tiên Cô cũng trở lại phòng ngủ cầm khẩu Sa Mạc Chi Ưng lau chùi.

Một ngày sau, trong khoáng mộ Trường Sa, người Nhật Bản đã tổ chức vài lần hoạt động xuống mộ, nhưng đều không thu hoạch được

gì.

Sau trùng ty dũng đạo là Bát Quái Huyền Trận.

Diệp Bạch từ báo cáo Cưu Sơn biết được, Bát Quái Huyền Trận do các địa cung kéo dài không ngừng tạo thành, chôn sâu dưới lòng đất hàng trăm mét, là cơ chế phòng ngự cốt lõi nhất của khoáng mộ.

Theo miêu tả của Cưu Sơn Mỹ Chí, những địa cung này kiến tạo tinh xảo, không gian rộng lớn, mỗi địa cung đều có sáu mươi tư đường hầm với hình dạng không giống nhau, đường hầm lại thông đến các địa cung khác, một khi lọt sâu vào trong, liền khó lòng thoát ra.

Trong lều, Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy đang dựa vào tình báo truyền về từ dưới mộ để tiến hành suy diễn phục nguyên.

"Kim tiền bối, nếu ta đoán không sai, địa cung này có sáu mươi tư tòa, ngầm khớp với Lục Thập Tứ Quái do Phục Hy diễn sinh ra.

Trong sáu mươi tư đường hầm này chỉ có một đường là đường sống, còn lại đều là đường chết." Hai người vẽ ra đồ hình nguyên lý của Bát Quái Huyền Trận trên bản đồ.

Diệp Bạch đứng một bên không xen vào, chuyện chuyên nghiệp vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp làm.

Kim Toán Bàn gật đầu nhíu mày nói: "Tiểu tử ngươi nói không sai, đây quả thực là phương thức bố cục diễn sinh Lục Thập Tứ Quái.

Có thể xây dựng kiến trúc đồ sộ như vậy dưới lòng đất, năng lực của người Trương gia này thật sự không tầm thường." Tề Thiết Chủy lại đưa một tấm ảnh đen trắng mô hình cho Kim Toán Bàn: "Kim tiền bối, tấm ảnh này là Nhị gia trước đó đã đưa cho chúng ta, nói là khi phụ thân y xuống mộ đã ghi chép lại mô hình mộ huyệt." Kim Toán Bàn nhận lấy tấm ảnh suy tư một lúc rồi nói: "Là một thứ tốt.

Mô hình này tuy chỉ là một phần của toàn bộ mộ huyệt, nhưng bao gồm vài tòa địa cung.

Kết hợp với tình báo đồ nhi vừa mang về, chúng ta có thể thử phục nguyên Bát Quái Huyền Trận.

Chỉ cần khớp được mấy tòa địa cung này, tám phần có thể tìm ra tất cả sáu mươi tư tòa địa cung.

Vậy thế này, ta phụ trách suy diễn, ngươi phụ trách vẽ đồ." Kim Toán Bàn gõ bàn tính nhỏ tùy thân kêu lạch cạch: "Đông Khảm, Bắc Cấn, Nam Chấn." Trong Ngũ Hành số thuật, chiêm trắc phương vị Bát Môn, Kim Toán Bàn hiển nhiên lợi hại hơn Tề Thiết Chủy nhiều, không chỉ là chênh lệch về kinh nghiệm, mà còn là sự khác biệt về truyền thừa.

Đồng thời khi hai người trao đổi với nhau, Kim Toán Bàn không hề giấu diếm.

Ở tuổi này của ông, đã không còn có môn hộ chi kiến.

Ngoài truyền thừa cốt lõi của sư môn, rất nhiều nguyên lý Ngũ Hành đều được ông giải thích cặn kẽ cho Tề Thiết Chủy.

Mà Tề Thiết Chủy cũng như miếng bọt biển, khao khát học tập kiến thức từ Kim Toán Bàn.

Nếu không phải Tề gia một mạch đơn truyền, Tề Thiết Chủy đã muốn đeo bám Kim Toán Bàn bái sư rồi, làm sư đệ của Tam gia, dựa vào Mạc Kim nhất phái, chẳng phải rất thơm sao?

Thấy Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc phục nguyên mô hình Bát Quái Huyền Trận, Diệp Bạch cũng lặng lẽ rời khỏi lều.

Lúc này chính là buổi chiều, chim chóc trong rừng hót líu lo, ánh dương xuyên qua kẽ lá in loang lổ trên lá đất.

Thỉnh thoảng một làn gió nhẹ thổi qua, thư thái vô cùng.

Ngô Tiểu Cẩu đang ôm Hoàng Tam ngẩn người trên chòi canh rừng, có lẽ là nhớ nữ nhân, có lẽ là nhớ Hoàng Tứ đã kẹt lại dưới mộ.

Con chó đó bị lạc đà mật nuốt chửng, tám phần là đã hòa vào tường thể, không thể ra được nữa.

Diệp Bạch lắc đầu gọi Hoắc Tiên Hải tới, đang chuẩn bị phân phó vài việc thì thấy hắn lấy ra một bản điện báo.

"Tam gia, đây là điện báo gia chủ từ Bắc Bình gửi về." Diệp Bạch đầy hứng thú tiếp lấy điện báo, phất tay ra hiệu Hoắc Tiên Hải đi làm việc, rồi mở điện báo ra.

Đây là một bức thư Hoắc Tiên Cô viết cho tôi, ngoài việc kể rõ những chuyện vặt vãnh Bạch Tri Hi và Nhị Nguyệt Hồng gặp phải ở Bắc Bình, còn mang theo ý quan tâm hỏi thăm sự an nguy của tôi, trong đó lời tương tư tuy ẩn ý, nhưng tràn đầy trên giấy.

Diệp Bạch khẽ thở dài, cất điện báo vào không gian, gọi Hoắc Tiên Hải đến phân phó: "Ngoài sư phụ và Bát gia kia không được quấy rầy, thì trước tiên thu dọn đồ đạc trong doanh địa, chuẩn bị xuống mộ." Hoắc Tiên Hải không hỏi nguyên do, gật đầu rồi đi xuống sắp xếp.

Hiện giờ là lúc nhiều chuyện, khoáng mộ ở đây không thể chậm trễ thêm nữa.

Sớm lấy được lõi vẫn thạch, lòng tôi cũng sẽ yên ổn hơn.

Dưới khoáng mộ, An Bội Nguyên Đức lần nữa liên lạc với xà tín của Diệp Bạch.

Tuy nhiên, lần này, xà tín nhả ra vài tờ giấy nhỏ, An Bội Nguyên Đức mở ra xem, thì ra là bản đồ mô phỏng Bát Quái Huyền Trận.

Tuy nhiên trên bản đồ mô phỏng có vài tòa địa cung không xác định phương vị.

Diệp Bạch giao nhiệm vụ cho An Bội Nguyên Đức là mượn người Nhật Bản xuống mộ mò mẫm, tìm ra con đường ra duy nhất.

Chương 421

An Bội Nguyên Đức ghi nhớ tin tức trên giấy xong, liền nuốt vào bụng.

"Cửu Môn quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã phá giải được ảo diệu của huyền trận này." An Bội Nguyên Đức cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Hôm nay hắn thử cùng Cưu Sơn Kỷ Phu xuống Bát Quái Huyền Trận, suýt chút nữa đã kẹt trong trùng trùng địa cung, không trở về được.

An Bội Nguyên Đức cho xà tín ăn một ít, thấy xà tín chui vào sâu trong khoáng đạo chuẩn bị rời đi, liền nghe thấy tiếng vọng lại từ phía sau: "An Bội đại nhân đang làm gì ở đây?" An Bội Nguyên Đức giật mình trong lòng, quay đầu nhìn lại, Trương Chí Hoài dần dần hiện thân từ trong bóng tối.

Hắn sắc mặt hơi biến, người này đến từ lúc nào?

Lại còn nhìn thấy bao nhiêu thứ rồi?

"Thì ra là Chí Hoài quân à, sao ngươi không cùng khoái trưởng nghiên cứu cách phá giải huyền trận?

Đến chỗ ta làm gì?" "An Bội đại nhân là đại Âm Dương sư lừng danh của Nhật Bản, hắn rất quen thuộc với Ngũ Hành Bát Quái.

Bởi vậy khoái trưởng bảo ta tới mời An Bội đại nhân cùng thương lượng cách phá giải." "Nếu đã vậy, vậy chúng ta đi thôi." "Khoan đã, An Bội đại nhân vẫn chưa nói vừa nãy ở đây làm gì?" An Bội Nguyên Đức hất tay áo, lộ vẻ giận dữ: "Chí Hoài quân, ta làm việc gì chẳng lẽ phải báo cáo với ngươi sao?" Trương Chí Hoài cười nói: "An Bội đại

nhân hiểu lầm rồi, khoái trưởng đại nhân hôm qua phân phó ta, bảo ta phải luôn chú ý tình huống bất thường dưới khoáng mộ, ta chỉ là đang thực hiện chức trách công việc của mình." "Ta thả hai con xà cổ vào khoáng đạo, tuần tra xem có người sống không, thì sao?" "Thì ra là vậy.

An Bội đại nhân vì sự an toàn của chúng ta mà nghĩ, là ta đã hiểu lầm." Trương Chí Hoài hạ mí mắt, dường như không còn nghi ngờ nữa, nói xong liền biến mất trong khoáng đạo.

An Bội Nguyên Đức hừ lạnh một tiếng.

Nếu không phải trên người hắn chỉ còn lại một con nhện mẫu cổ, không nắm chắc vô thanh vô tức giết chết Trương Chí Hoài, thì hắn hiện tại đã động thủ rồi.

Còn việc Trương Chí Hoài có tố cáo trước mặt Cưu Sơn Kỷ Phu hay không, hắn một chút cũng không lo lắng.

So với Trương Chí Hoài kẻ phản đồ Trương gia này, hắn là đại Âm Dương sư của tứ đại gia tộc Nhật Bản, thân phận địa vị ở Nhật Bản không hề thấp.

Ngay cả khi hắn bị bắt quả tang, Cưu Sơn Kỷ Phu cũng không dám tùy tiện xử trí hắn.

Dưới khoáng mộ, Diệp Bạch dẫn những người xuống mộ ở lại trong khoáng đạo lạc đà mật một đêm.

Hắn nghe tiếng rắn kêu từ phía trước, tiến lên lấy ra thư hồi âm vừa rồi của An Bội Nguyên Đức từ bụng con rắn.

"Bát Quái Huyền Trận đã giải, Cưu Sơn dẫn đại bộ đội tiến vào sâu trong khoáng mộ, nhân viên lưu giữ không nhiều, có thể động thủ!" Diệp Bạch cười cười, phất tay ra hiệu cho mọi người: "Kiểm tra trang bị, chuẩn bị xuất phát, chúng ta đi dọn ổ người Nhật Bản!"

Lúc này, Cưu Sơn Kỷ Phu và đám người đã xuyên qua ba mươi hai trọng địa cung trang trí tương tự, cuối cùng cũng đến tầng tiếp theo của khoáng đạo.

Một tòa cổng đồng huyền quan cao năm mét đóng chặt, trước cổng nằm la liệt không ít thi cốt khô mục.

Nhìn trang phục của những thi thể này, đa phần là thợ mỏ, cũng có cả những người Nhật Bản đầu tiên xuống mộ năm xưa. "Khoa trưởng, tổng cộng mười bảy thi thể." "Thu gom thi thể của người chúng ta mang về, dù sao đi nữa, những người này từng hy sinh vì Đế quốc." Cửu Sơn Kỷ Phu nói xong, tiến đến trước cổng đồng quan sát, sắc mặt vô cùng kích động.

Y nhìn dòng chữ trên cánh cổng đồng, khẽ lẩm bẩm: "Quả nhiên là nơi đây, kẻ nào bước vào cửa này hãy từ bỏ mọi hy vọng!

Ha ha, ta cuối cùng cũng tìm được nơi này rồi!" Sắc mặt Cửu Sơn Kỷ Phu khó tả, người biên soạn "Báo cáo Cửu Sơn" chính là thúc phụ y, Cửu Sơn Chí Mỹ.

Thúc phụ y nói, năm xưa y có thể một mạch xuống đến nơi sâu nhất của khoáng mộ, tất cả nhờ một người bí ẩn.

Cửu Sơn Chí Mỹ đã gặp người bí ẩn đằng sau cánh cổng đồng, khi đó y gặp nguy hiểm, hoàn toàn nhờ người bí ẩn cứu giúp.

Người bí ẩn luôn che mặt, Cửu Sơn Chí Mỹ cũng chưa từng thấy dung mạo thật của y, chỉ biết người này có bảy ngón tay, trên ngón cái mọc ra hai ngón nhỏ.

Theo lời thúc phụ y, người bí ẩn mặc trang phục thời Nam Bắc Triều cổ xưa, vừa mở miệng liền hỏi y bây giờ là triều đại nào. "Khoa trưởng, có cần đợi nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta vào trong không?" An Bội Nguyên Đức ngắt lời Cửu Sơn Kỷ Phu đang trầm tư.

Cửu Sơn Kỷ Phu quay đầu nhíu mày nói: "Tiên sinh vừa nãy đã tốn nhiều sức lực, không cần vào trong nữa, chi bằng dẫn theo vài người ở đây tiếp ứng.

Trương Chí Hoài, ngươi chọn mấy người cùng ta tiến vào cổng đồng." Sắc mặt An Bội Nguyên Đức khẽ biến, không cho y cùng vào cổng đồng, Cửu Sơn Kỷ Phu đây là đang nghi ngờ y sao?

Y liếc nhìn Trương Chí Hoài một cái, Trương Chí Hoài vẫn giữ vẻ mặt vô cảm. "Được, Khoa trưởng." Cửu Sơn Kỷ Phu và Trương Chí Hoài dẫn theo đại bộ đội tiếp tục đi sâu vào, chỉ để lại cho An Bội Nguyên Đức ba binh sĩ Nhật Bản.

Một binh sĩ Nhật Bản tiến lên, với ngữ khí an ủi: "Tiên sinh, ngài xem ở đây đã chết nhiều người như vậy, thật ra chúng ta ở lại bên ngoài khá an toàn." "Cút!" Binh sĩ Nhật Bản liền hậm hực cút đi.

Lúc này, Diệp Bạch dẫn theo đoàn người Cửu Môn đã hạ gục điểm tiếp tế của người Nhật.

Năm binh sĩ Nhật Bản, ba người bị Trần Bì dùng cửu trảo câu giết chết, hai người chết dưới làn súng loạn xạ của các hỏa kế. "Tam gia, phía sau giam giữ rất nhiều thợ mỏ." Ngô Tiểu Cẩu tiến lên nói. "Để Hoắc quản sự đi tiếp xúc, an ủi họ, hiện tại đừng vội thả họ ra ngoài." Diệp Bạch dặn dò xong, dẫn Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy thăm dò sơ qua nơi này.

Điểm tiếp tế này của người Nhật rất lớn, ngoài khu sinh hoạt, còn có một nơi đặt quan quách.

Những quan quách này tương tự với quan quách trên Quỷ Xa ở Trường Sa, hẳn là xuất phát từ cùng một hư trủng.

Diệp Bạch để Hoắc Tiên Hải và mấy hỏa kế ở lại, dẫn những người còn lại tiếp tục truy đuổi.

Sau khi xuyên qua hành lang trùng ti đã được thông, mọi người xuống đến địa cung Bát Quái Huyền Trận.

Vừa bước vào đây, mọi người liền ngẩng đầu quan sát, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mỗi địa cung ở đây đều vô cùng rộng lớn, giống như một sân bóng rổ lớn, nền đá xanh khắc họa hoa văn bát quái, sáu mươi bốn con đường hình dạng khác nhau lại nối liền với các địa cung khác.

Địa cung hình xoắn ốc, bốn góc đều có một đỉnh đá cao bằng người trưởng thành, bên trong có tàn tích dầu hỏa cháy khô.

Kim Toán Bàn khe khẽ cảm thán: "Sáu mươi bốn tòa địa cung, hao phí không biết bao nhiêu nhân lực vật lực, chỉ để bảo vệ một khối vẫn thạch, người Trương gia thật sự có phách lực." Diệp Bạch cười nói: "Nếu ngài cảm thấy lãng phí, sau này có thể chôn ở đây, khỏi lo người khác đào mộ ngài." "Xì, sư phụ của ngươi mà ngươi cũng dám trêu chọc." Kim Toán Bàn liếc Diệp Bạch một cái, hừ một tiếng, dẫn đầu đi vào một trong các hành lang.

Trong Bát Quái Huyền Trận, mỗi địa cung đều đại đồng tiểu dị, cơ bản không nhìn ra khác biệt gì, ở đây có từ trường nhiễu loạn, la bàn đều mất tác dụng.

Diệp Bạch và mọi người xuyên qua địa cung thứ chín, khi lần nữa bước vào một hành lang, Trần Bì đang dò đường phía trước đột nhiên nhíu mũi nói: "Tam gia, gần đây có mùi máu tanh." "Tiểu Cẩu, ngươi và Trần Bì đi xem sao." "Vâng." Các hành lang nối liền giữa các địa cung đều cực kỳ chật hẹp, cơ bản cần phải cúi người mới đi qua được.

Hai người giơ đèn pin soi sáng, chỉ cảm thấy ánh sáng phản chiếu phía trước chói mắt. "Trần Bì, ngươi nhìn rõ là thứ gì chưa?" "Gương, những mảnh gương vỡ cắm trên tường, số lượng rất

nhiều." Trần Bì tắt đèn pin, đi đến trước hành lang gương vỡ, chỉ thấy một thi thể đầy vết cắt từ gương, máu đã khô cạn, đổ gục tại đây.

Mắt y trừng lớn, dường như đã thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Ngô Tiểu Cẩu cũng ghé đầu qua: "Là một người Nhật Bản." Trần Bì dùng tay sờ chất liệu mảnh gương, là một loại kim loại đặc biệt, vô cùng cứng rắn và sắc bén. "Lùi lại thôi, ở đây có lẽ có cơ quan đặc biệt." Trần Bì luôn cảm thấy vị trí những mảnh gương cắm trên tường có chút kỳ lạ.

Ngay khi hai người lùi lại, các mảnh gương đột nhiên rung động, "Bá" một tiếng, đồng loạt bay ra, cấp tốc bắn về phía hai người. "Chạy!" Trong hành lang, Ngô Tiểu Cẩu quả quyết bỏ chạy, nhưng tốc độ của hắn thật sự không nhanh, chắn cứng vị trí của Trần Bì.

Trần Bì không kịp mắng, một mảnh gương sắc bén ập tới trước mặt, da đầu y tê dại, trong giây phút sinh tử liền dùng cửu trảo câu chặn đứng đòn tấn công này.

Chương 422

Một tiếng "Choang" vang lên, mảnh gương sắc bén bị lệch hướng, máu bắn tung tóe, cửu trảo câu bị tước đi quá nửa, hoàn toàn phế bỏ.

Ngay sau đó, Trần Bì ôm chặt cánh tay đang chảy máu không ngừng, một cước đá Ngô Tiểu Cẩu ra ngoài. "Ai ui!" Ngô Tiểu Cẩu ngã nhào vào một hành lang khác, vội vàng kêu lớn: "Tam gia, cứu mạng!" Tốc độ di chuyển của gương quá nhanh, sau khi Trần Bì đá Ngô Tiểu Cẩu ra, y lập tức bị ba mảnh gương cắm vào lưng.

Y khẽ rên một tiếng, ngã gục trong hành lang, không thể cử động.

Bá bá!

Nhiều mảnh gương sắc nhọn hơn bắn tới, lúc này Diệp Bạch nghe tiếng mà đến, năm ngón tay trắng nõn bao bọc ánh sáng vàng, từng cái một đánh bật những mảnh gương đang bay tới.

Chất liệu những mảnh gương này tựa vàng mà không phải vàng, dưới lực ngón tay của Diệp Bạch không hề biến dạng một chút nào.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo khiến Diệp Bạch nhíu mày.

Chỉ thấy những mảnh gương rơi xuống đất dường như bị thứ gì đó dẫn dắt, từ từ lơ lửng, rồi lại tăng tốc bắn tới.

Diệp Bạch mắt khẽ nheo lại, lấy Kim Quang Chú hộ thân, hai ngón tay kẹp lấy từng mảnh gương bay tới, từng mảnh một thu vào không gian. "Trần Bì, ngươi thế nào rồi?" Diệp Bạch quay người hỏi. "Không có gì, Tam gia." Trần Bì nghiến răng muốn đứng dậy, nhưng lưng y đau đến lợi hại.

Diệp Bạch tiến lên kiểm tra vết thương của Trần Bì, mảnh gương cắm rất sâu vào lưng, suýt nữa xuyên từ sau ra trước, hơn nữa trên

mảnh gương không hề dính máu tươi, hình như chất liệu đặc biệt của mảnh gương này vẫn luôn hút máu Trần Bì. "Nhẫn!" Diệp Bạch rút ba mảnh gương ra, bôi thuốc cầm máu, dùng Chưởng Tâm Lôi trị liệu sơ qua vết thương. "Ngô Tiểu Cẩu, Trần Bì giao cho ngươi đó, đoạn đường phía sau ngươi hãy chăm sóc y." Nhìn Trần Bì không thể cử động, Diệp Bạch phân phó. "À, Tam gia, ta không đỡ nổi tên này đâu." Ngô Tiểu Cẩu không mấy tình nguyện. "Ngươi tự mình liệu mà làm." Diệp Bạch hừ lạnh một tiếng, không còn để ý nữa.

Diệp Bạch và mọi người lại một lần nữa xuyên hành dọc theo địa cung, còn Ngô Tiểu Cẩu thì dìu Trần Bì trọng thương đi ở giữa đội ngũ.

Kim Toán Bàn đối chiếu bản đồ mô phỏng Bát Quái Huyền Trận nói: "Sắp rồi, sắp rồi, đi qua hai địa cung nữa là có thể ra ngoài." Không lâu sau, mọi người liền ra khỏi địa cung, đến dưới một hang động địa cung rộng lớn, phía trước sừng sững một cánh cổng đồng huyền môn khổng lồ.

An Bội Nguyên Đức ẩn mình trong bóng tối, thấy người tới là đoàn người Cửu Môn, liền vội vàng tiến lên: "Diệp đại nhân, Cửu Sơn Kỷ Phu đã dẫn theo đại bộ đội người vào cổng đồng rồi." Diệp Bạch nhìn quanh, trước cổng đồng, ngoài những bộ hài cốt đã mục nát theo thời gian, còn có ba binh sĩ Nhật Bản đổ gục trong vũng máu. "Ngươi làm?" "Ba người này là do Cửu Sơn để lại, ta sợ không loại bỏ sẽ bất lợi cho đại nhân." An Bội Nguyên Đức cười nịnh nọt, lại gật đầu tỏ vẻ thân thiện với Kim Toán Bàn và Tề Thiết Chủy cùng những người khác phía sau Diệp Bạch.

Tề Thiết Chủy và Kim Toán Bàn biết An Bội Nguyên Đức là người do Diệp Bạch sắp xếp xuống khoáng mộ, nhưng người này là người Nhật Bản, họ không có cảm tình, cũng chỉ gật đầu đáp lại, không cho y sắc mặt tốt.

Diệp Bạch đến trước cổng đồng, đăm chiêu nhìn lời cảnh báo khắc trên cửa, rồi lại nói: "Bọn họ vào cổng đồng sao lại bỏ ngươi ở bên ngoài?" "Có lẽ lúc ta truyền tin tức thì bị tên Trương gia phản đồ kia nhìn thấy, nên Cửu Sơn không yên tâm về ta." "Trương gia phản đồ?

Người đó cũng vào trong rồi sao?" Nghe lời này, Trương lão quan không kìm được hỏi.

An Bội Nguyên Đức nhìn Trương lão quan ăn mặc như lão nông, có chút không rõ thân phận, không biết có nên trả lời hay không.

Diệp Bạch nói: "Y là người Trương gia, người của chúng ta." An Bội Nguyên Đức lúc này mới đáp: "Trương Chí Hoài, nói là Trương gia phản đồ, nhưng ta cũng không quen thuộc người này lắm, y quả thật đã cùng Cửu Sơn và những người khác tiến vào cổng đồng." Trương lão quan rơi vào trầm tư, sắc mặt không tốt.

Diệp Bạch hỏi: "Lão quan, đằng sau cánh cổng đồng còn có thứ gì, ngài có biết không?" "Diệp Tam gia, cổng đồng có ý nghĩa phi thường đối với Trương gia, người Trương gia không phải tộc trưởng thì không thể tiến vào cổng đồng, ta là người giữ mộ đời này, cũng chưa từng vào cánh cổng đồng này." Diệp Bạch lộ ra ý cười nói: "Trương gia trước nay vẫn thích dùng cổng đồng để bảo hộ đồ vật, ta thật tò mò đằng sau cánh cổng đồng mà Trương gia các ngươi liều chết bảo vệ rốt cuộc có gì, nếu có cơ hội ta nhất định sẽ chiêm ngưỡng một phen." Trương lão quan lộ vẻ không vui: "Diệp Tam gia, lời này..." Diệp Bạch xua tay, cắt ngang lời Trương lão quan: "Được rồi, lời than vãn thôi, đừng bận tâm, vả lại ta cũng không biết cánh cổng đồng mà Trương gia các ngươi thủ hộ rốt cuộc ở đâu." Trương lão quan lùi lại một bước không nói gì, chuẩn bị sau khi ra ngoài sẽ đem lời của Diệp Bạch nguyên vẹn kể lại cho nội bộ Trương gia, nếu Uông gia và Cửu Môn cũng như vậy mà nhòm ngó bí mật của Trương gia, vậy thì

không ổn rồi.

Đứng trước cánh cổng đồng với hành lang mở rộng, Diệp Bạch nhìn vào sâu trong hành lang, hang động thẳng tắp kéo dài xuống dưới, không gian vô cùng rộng rãi.

Y đảo mắt nhìn một lượt những người Cửu Môn nói: "Những người khác ở lại đây, sư phụ và ta vào cổng đồng." Tề Thiết Chủy không kìm được nói: "Tam gia, hay là để ta cũng xuống dưới đi." "Ngươi ở lại trên đó, nếu người Nhật quay lại mà các ngươi không địch nổi, thì hãy dẫn mọi người rút về Bát Quái Huyền Trận." Diệp Bạch lại nhìn An Bội Nguyên Đức nói: "Hãy hết lòng bảo hộ họ, nếu có chuyện gì, ta sẽ hỏi tội ngươi." "Diệp đại nhân yên tâm, giờ đây ta cũng xem như người trong Cửu Môn, tự nhiên sẽ cùng họ tiến thoái." Đối với An Bội Nguyên Đức, có thể báo thù Uông gia là đủ rồi, còn về việc đằng sau cánh cổng đồng có bảo bối gì, y không muốn quan tâm, có quan tâm cũng chẳng đến lượt y.

Diệp Bạch và Kim Toán Bàn đi vào cổng đồng không lâu, Tề Thiết Chủy với tư cách Cửu Môn Lão Bát, ra vẻ nghiêm trang chỉ huy nói: "Tất cả hãy dựng súng máy lên, tắt đèn pin đi, nếu người trở về không phải người của Tam gia, hãy nghe lệnh ta nổ súng!" Hành lang hang động phía sau cổng đồng vô cùng rộng rãi, không có dấu vết khai thác nhân tạo, dường như là một hành lang hang động tự nhiên. "Đồ đệ, bên trong này từ trường nhiễu loạn lợi hại, cái la bàn của ta hoàn toàn vô dụng rồi." Kim Toán Bàn nhét chiếc la bàn nhỏ của mình vào trong ngực.

Diệp Bạch không mấy để tâm nói: "Chỉ có một con đường thôi, có la bàn hay không cũng như nhau, cứ đi xuống là được." "Nói gì thế, chức năng của la bàn không chỉ dẫn đường, còn có thể xu cát tị hung, đo đạc phương vị Bát môn, giống như ngươi nói đó, nếu nơi này đều do người Trương gia xây dựng, vậy đằng sau cánh cổng đồng hẳn

phải càng hung hiểm hơn, không có la bàn ta không yên lòng." "Có người Nhật đi trước dò đường, hiểm nguy gì cũng không còn nữa." Diệp Bạch và Kim Toán Bàn vừa trò chuyện vừa đi, đi mãi, nhiệt độ trong hang động dần tăng cao, bắt đầu có sương mù bao phủ, khiến ánh sáng đèn pin không thể chiếu xa được.

Kim Toán Bàn dường như đạp phải thứ gì đó, giật mình một cái, suýt nữa ngã lăn. "Đồ đệ, lại là một người Nhật Bản nữa, hết hơi rồi." Diệp Bạch tiến lên kéo mắt thi thể ra, đồng tử đen co lại nhỏ như hạt gạo, vẻ mặt kinh khủng, cũng là bị dọa chết. "Sư phụ, sương mù này có lẽ không đơn giản, có cần mặt nạ chống độc không?" "Xì, lúc này mới nhớ tới ta, sư phụ ta đâu có ngốc vậy, sớm đã ngậm giải độc đan và xích đan rồi." Diệp Bạch cười cười, thân thể y vốn siêu phàm thoát tục, không để ý đến sương mù này, nên đã quên mất Kim Toán Bàn. "Cứ đeo một cái đi." Diệp Bạch lấy từ không gian ra một chiếc mặt nạ chống độc ném cho Kim Toán Bàn.

Không biết đi bao xa, hành lang phía trước cuối cùng xuất hiện ba ngã rẽ, sương mù mịt mờ.

Cùng lúc đó, tiếng hí khúc trong trẻo truyền đến từ một trong những ngã rẽ. "Tay trái cầm cung, tay phải đặt tên, nhắm vào không trung mà bắn.

Tay trái cầm cung, tay phải đặt tên." Diệp Bạch khẽ ngẩn người, đây dường như là khúc hát của Nhị Nguyệt Hồng gia, y trước kia từng cùng Bạch Tri Hi đến Lê Viên nghe hát, nên có chút ký ức.

Kim Toán Bàn nhíu mày nói: "Đây là Kinh kịch 'Mục Quế Anh Đại Phá Thiên Môn Trận', ai mà rảnh rỗi đến vậy, lại đi hát Kinh kịch dưới hầm mỏ." Diệp Bạch phỏng đoán: "Tiền bối Nhị Nguyệt Hồng trong Cửu Môn từng xuống khoáng mộ này, có lẽ năm xưa vẫn còn người sống sót, gia tộc họ chính là hát hí khúc." Kim Toán Bàn lắc

đầu nói: "Không đúng, không đúng, lời hát khúc này rất kỳ lạ, không phải do người hát." "Không phải người hát?

Ý gì?" "Lặp đi lặp lại chỉ có một hai câu như vậy, chỗ nối không ngừng nghỉ hơi, không có chuyển đổi, vả lại mỗi đoạn ngữ khí đều như nhau, đây không phải là giọng hát mà người có thể hát ra được, lẽ nào người Nhật ở trong đó đang bật đĩa hát?" Kim Toán Bàn từng ở Hồng Kông vài năm, những lúc rảnh rỗi thường nghe đĩa hát, cũng coi như quen thuộc với thứ này, nên phỏng đoán là đĩa hát.

Lúc này, tiếng hí khúc bỗng nhiên ngừng bặt, trong hành lang lại truyền đến tiếng súng dày đặc.

Còn có tiếng la hét tiếng Nhật rời rạc, kiểu như "quỷ quái, chạy!" "Xem ra người Nhật gặp rắc rối rồi." Kim Toán Bàn cười nói.

Không lâu sau, chỉ thấy một binh sĩ Nhật Bản hoảng loạn chui ra khỏi hành lang, nhưng lại bị Diệp Bạch dùng súng lục dí vào thái dương. "Các ngươi ở trong đó gặp phải thứ gì?" (Tiếng Nhật) Binh sĩ này nhìn Diệp Bạch, lại nhìn Kim Toán Bàn đang đội mũ, có chút chưa hoàn hồn. "Ta không nhìn rõ, ta thấy phía trước rất nhiều người chết, ta liền bỏ chạy." Đột nhiên, một chùm tóc đen bắn ra từ hành lang, đâm vào bắp chân binh sĩ Nhật Bản, binh sĩ thảm thiết kêu lên một tiếng, lập tức bị nó kéo ngược trở lại. "Cứu ta, cứu ta..." Diệp Bạch không hề ngăn cản, ngược lại Kim Toán Bàn lại hít một hơi lạnh: "Đồ đệ, ngươi nhìn rõ là thứ gì chưa?" "Thứ gì đó tương tự với ký sinh vật tóc đen." Diệp Bạch đáp một tiếng, dẫn Kim Toán Bàn nhanh chóng đuổi theo vào trong.

Lúc này, Cửu Sơn Kỷ Phu và Trương Chí Hoài dẫn theo số binh sĩ còn lại trốn vào một góc khuất. "Chí Hoài quân, bây giờ phải làm sao?

Chúng ta đối phó với quái vật vừa nãy thế nào đây?" "Khoa trưởng, nghe ta khuyên một câu, chúng ta hãy quay về trước rồi tính

cách khác, thứ này không phải người bình thường có thể giải quyết được." Trương Chí Hoài thở hổn hển, hồi tưởng lại cảnh tượng mình bị con quái vật bọc tóc đen kia quấn lấy vừa nãy, có chút kinh hãi.

Những sợi tóc đen kia cứng và sắc bén như dây thép, nhanh như chớp, trong khoảnh khắc đã đâm nát ba binh sĩ Nhật Bản bên cạnh y thành đống thịt nát bươn.

Đạn bắn không xuyên, cả súng phun lửa cũng vô dụng với quái vật tóc đen.

Cảnh tượng này gần như không có lối thoát.

Lạc đà mật mà người Trương gia họ nuôi cũng đâu có khủng bố đến vậy!

Chương 423

Cửu Sơn Kỷ Phu vội vàng nói: "Không được, vẫn thạch đã ở ngay trong tầm tay.

Vả lại chúng ta đã tổn thất nhiều người như vậy, hao phí tài nguyên của Đế quốc đến thế, nếu vội vàng quay về như vậy, những người ở Đế quốc sẽ không hài lòng đâu, ngươi hãy nghĩ cách khác xem sao." Trương Chí Hoài sau khi bình tĩnh lại, khẽ nói bên tai Cửu Sơn Kỷ Phu: "Khoa trưởng, thực sự không ổn, chỉ có thể phái hai người dụ quái vật tóc đen đi trước, chúng ta lấy được vẫn thạch rồi hãy nghĩ cách thoát ra." "Được được, cứ làm theo cách của ngươi trước đã." "Y Đằng Bác Văn, Ma Sinh Hi, hai ngươi ra ngoài dụ con quái vật đó đi." "Khoa trưởng?" Hai người bị gọi tên đều có chút bất ngờ. "Các ngươi là quân nhân Đế quốc Nhật Bản, phải có quyết tâm cống hiến, đợi ta mang vẫn thạch về nước, gia đình các ngươi cũng sẽ lấy đó làm niềm tự hào!" Hai người bình thường không ít lần bị tư tưởng xâm lược Nhật Bản tẩy não, dưới mệnh lệnh cưỡng ép của Cửu Sơn Kỷ Phu, họ nghiến răng điên cuồng chạy, còn phát ra tiếng động để thu hút quái vật tóc đen.

Thừa cơ, Cửu Sơn Kỷ Phu và Trương Chí Hoài dẫn theo năm binh sĩ Nhật Bản còn lại chạy trốn vào sâu trong hang động.

Khi Diệp Bạch đến nơi này, khắp nơi là tàn thi, một con quái vật hình người bị tóc đen bao phủ đang điều khiển những sợi tóc trên người đâm vào huyết nhục, hút lấy tinh hoa.

Những sợi tóc đen trên người quái vật dường như có thể dài vô hạn, tản mát ra, như một con bạch tuộc khổng lồ, tóc đen như xúc tu, cơ bản mỗi khối huyết nhục trên thi thể đều bị một chùm tóc đen đâm

vào. "Đồ đệ." Kim Toán Bàn sợ đến mức không dám thở mạnh, kéo kéo ống tay áo Diệp Bạch.

Diệp Bạch lật cổ tay, Uyên Hồng Kiếm hiện ra, một đạo kiếm quang rực rỡ lướt qua hư không, tóc đen đồng loạt chuyển động, như quần ma loạn vũ, che chắn bản thể.

Bá!

Kiếm quang đánh vào tóc đen, vậy mà lại tóe ra tia lửa kim loại, cuối cùng tiêu tan.

Diệp Bạch nhíu mày, đòn tấn công vừa rồi của y ngay cả một sợi tóc đen cũng không chém đứt!

Quái vật tóc đen cũng bị công kích của Diệp Bạch chọc giận, gầm lên một tiếng trầm thấp, vạn sợi tóc đen dày đặc xoắn lại tấn công tới.

Diệp Bạch chắn trước Kim Toán Bàn, toàn thân lóe lên ánh sáng sấm sét tích tắc, lại kèm theo Kim Quang Chú hộ thể.

Những xúc tu tóc đen đang đến gần đột nhiên khựng lại, dừng giữa không trung, dường như rất sợ hãi điện quang trên người Diệp Bạch.

Diệp Bạch mang theo lôi đình, đi đến đâu, xúc tu tóc đen liền lùi lại đến đó. "Đồ đệ, bây giờ phải làm sao?" Kim Toán Bàn yên tâm hơn một chút.

Diệp Bạch liếc nhìn hành lang phía sau quái vật tóc đen: "Chúng ta đi qua trước, bây giờ không cần thiết phải đối đầu trực diện với thứ này." Trên mặt đất không có thi thể của Cửu Sơn Kỷ Phu và những người khác, rất có thể họ đã xuyên qua hành lang, tiếp cận vị trí trung tâm vẫn thạch.

Diệp Bạch không dám chần chừ thêm thời gian, việc cấp bách hiện tại vẫn là đoạt lấy vẫn thạch trước đã.

Hai người từ từ dịch chuyển thân hình, chui vào trong hành lang, các xúc tu tóc đen cũng không còn đuổi theo, thu lại vào người quái vật.

Diệp Bạch quay đầu nhìn lại một cái, con quái vật kia lại tiếp tục hút thực huyết nhục.

Hành lang tiếp theo càng đi càng nóng, Diệp Bạch dắt Kim Toán Bàn tăng nhanh bước chân.

Phía trước truyền đến hơi nóng bỏng rát, ánh lửa chói lọi, chỉ thấy dưới một cây cầu đá là dung nham sôi sục chảy xiết. "Đồ đệ, ta nói không sai chứ, thật sự có hỏa mạch." Diệp Bạch không biến sắc mặt khen một câu: "Sư phụ thật giỏi!" Lời này thật sự không có mấy phần chân tình ý, Kim Toán Bàn hừ một tiếng, cũng không nói nhiều nữa.

Khi đi qua cầu đá, Diệp Bạch nhớ đến Minh Diễm Hỏa Xà từng thấy trong dung nham, với tư cách là chủng của Minh Diễm Hỏa Xà, huyết mạch của Tiểu Hoa cũng bất phàm, có thể sinh tồn trong dung nham.

Chỉ là mấy năm trước, Tiểu Hoa thể tích càng ngày càng lớn, không thể giấu ở Trường Sa, Diệp Bạch liền ném nó đến Bình Sơn rồi, hiện tại cũng không biết tình hình thế nào.

Nếu có cơ hội, có thể mang nó đến đây nuôi, dung nham à, chắc Tiểu Hoa sẽ thích.

Qua cầu đá dung nham, Diệp Bạch tai khẽ động, nghe thấy tiếng trò chuyện của Cửu Sơn Kỷ Phu và những người khác truyền đến từ phía trước, liền không vội vàng đi tiếp, chỉ đi theo sau họ.

Cửu Sơn Kỷ Phu và những người khác đang bận rộn đi đường căn bản không phát hiện ra hai người Diệp Bạch đang đi theo phía sau.

Lúc này, họ cuối cùng cũng đến một lầu gác xây sâu dưới lòng đất.

Lầu gác có vẻ khá tàn tạ, đá vỡ rơi vãi, ở giữa có một bia đá, phía sau lầu gác là một hồ nước đen tối, giữa hồ dường như còn có một bệ đá, Cửu Sơn Kỷ Phu vẫn luôn không quên rằng vẫn thạch nằm trên bệ đá giữa hồ. "Ha ha, quả nhiên là nơi đây, ta cuối cùng cũng tìm được rồi!" Cửu Sơn Kỷ Phu cười lớn.

Trương Chí Hoài không để ý đến Cửu Sơn Kỷ Phu đang dần hóa điên, mà nhìn về bia đá giữa lầu gác, trên đó dùng cổ văn miêu tả lai lịch của vẫn thạch.

Nói rằng rất lâu về trước, một khối vẫn thạch ngoài trời giáng xuống, chia làm ba.

Trong đó, một khối rơi xuống gần Tương Tây, cắm sâu vào trong mạch núi.

Nhưng vẫn thạch bên trong ẩn chứa năng lượng rất lớn, có thể khiến người chết sống lại, dần dần biến nơi đây thành Quỷ Vực bà sa, thu hút không ít dị nhân nhòm ngó.

Một vị đạo gia cao nhân tên Thanh Ô Tử đã giấu vẫn thạch dưới khoáng mộ, dùng trận pháp ràng buộc năng lượng bên trong, mới mang lại một vùng an bình.

Bia đá chính là do đệ tử Thanh Ô Tử sư môn để lại, ghi chép công tích hiển hách của vị tiên nhân.

Trương Chí Hoài lộ vẻ không hiểu, khoáng mộ này nhiều nơi đều có dấu ấn của gia tộc mình, sao lại xuất hiện một người tên Thanh Ô Tử.

Lẽ nào Thanh Ô Tử cũng là người Trương gia, hay là người Trương gia để lại bia văn để cố tình tạo nghi trận?

Lúc này, Cửu Sơn Kỷ Phu lên tiếng nói: "Chí Hoài quân, đừng chần chừ nữa, ngươi đi trước mở đường, chúng ta xuống lấy lại vẫn

thạch." Trương Chí Hoài đi vòng qua bia đá, nhìn về phía hồ nước đen kịt đối diện.

Mấy chục sợi xích sắt vắt ngang qua hồ, thẳng đến bệ đá trung tâm hồ.

Nhưng vẫn thạch trên bệ đá cao chừng một người, tuyệt đối không phải mấy người bọn họ có thể khiêng đi được.

Thấy sắc mặt Cửu Sơn Kỷ Phu vội vã, Trương Chí Hoài đoán rằng Cửu Sơn Kỷ Phu vội xuống hồ không chỉ vì vẫn thạch, mà còn vì thứ khác. "Khoa trưởng, năm xưa thúc phụ của ngươi đã đến trước vẫn thạch, còn tự mình tiến vào thế giới bên trong vẫn thạch, lẽ nào y không gặp phải quái vật tóc đen bên ngoài?" "Năm xưa thúc phụ ta nhờ có cao nhân tương trợ mới có thể phùng hung hóa cát đến được đây, còn về vị cao nhân đó đương nhiên đã không còn nữa, hiện tại con quái vật tóc đen kia sẽ không vào được, chúng ta hãy nhanh chóng xuống dưới đi." Cửu Sơn Kỷ Phu đối phó một câu, lại thúc giục.

Trương Chí Hoài còn muốn hỏi thêm nhiều điều, nhưng thấy năm binh sĩ Nhật Bản kia lại giương súng chĩa vào mình, y lại liếc nhìn Cửu Sơn Kỷ Phu một cái, người này hiển nhiên đã hết kiên nhẫn, muốn đẩy y xuống hồ.

Trương Chí Hoài hít sâu một hơi, nhảy xuống sợi xích sắt trên hồ, chậm rãi đi dọc theo sợi xích sắt to lớn đầy rỉ sét về phía bệ đá giữa hồ.

Đợi Trương Chí Hoài đi xa, Cửu Sơn Kỷ Phu lại phân phó: "Ba ngươi cũng xuống dưới, giúp ta trông chừng Trương Chí Hoài, còn hai ngươi, ở lại đây, cẩn thận đề phòng." "Hải!" Sau khi phân công xong năm binh sĩ Nhật Bản còn lại, Cửu Sơn Kỷ Phu cũng nhảy lên sợi xích, nhưng thân thủ y không được linh hoạt cho lắm, không chỉ suýt chút nữa ngã xuống hồ, mà còn gây ra rung lắc dữ dội cho sợi

xích.

Trương Chí Hoài phía trước vẫn có thể giữ vững thân hình, đứng trên sợi xích, còn ba binh sĩ kia thì chân tay ôm chặt lấy sợi xích, đợi rung lắc ổn định hơn một chút mới tiếp tục bò về phía trước.

Lúc này, Diệp Bạch và Kim Toán Bàn xuất hiện trong lầu gác, đánh ngất hai người Nhật Bản.

Kim Toán Bàn sau khi giải mã văn tự trên bia đá, cũng lộ vẻ khó hiểu, Thanh Ô Tử y tự nhiên biết, là một nhà kham dư cổ đại, coi như là nửa tổ tông của Tề Thiết Chủy và y.

Tuy nhiên, trên cổ thư, nhiều triều đại đều xuất hiện những người tên Thanh Ô Tử.

Có truyền thuyết y là người thời Hoàng Đế.

Trong "Hiên Viên Bản Kỷ" ghi chép: Hoàng Đế ban đầu phân chia các châu, có Thanh Ô Tử, có khả năng xem địa lý, Hoàng Đế đã hỏi y để lập kinh đô.

Có truyền thuyết y là người thời Thương Chu, đệ tử của thọ tinh Bành Tổ cổ đại, bác học đa tài và tác phẩm phong phú, sáng lập thuật phong thủy kham dư.

Cũng có truyền thuyết y là người thời Tần triều, căn cứ theo "Văn Hiến Thông Khảo" của Mã Đoan Lâm đời Nguyên ghi chép: Tần có Thanh Ô Tử.

Chương 424

Lại có người nói Thanh Ô Tử chỉ Tiêu Cát, là người thời Nam Bắc Triều và Tùy Triều.

Tóm lại, người này dường như có bóng dáng ở các triều đại khác nhau, khá bí ẩn.

Đương nhiên, cũng có thể là người trùng tên.

Các hư trủng xung quanh khoáng mộ đa phần là mộ thời Nam Bắc Triều, có thể Thanh Ô Tử này là Thanh Ô Tử thời Nam Bắc Triều.

Kim Toán Bàn chống cằm trước bia đá: "Đồ đệ, ngươi thấy sao?" "Thấy gì cơ?" Kim Toán Bàn quay đầu, mới phát hiện Diệp Bạch đã đi vòng qua bia đá, đang nhìn chằm chằm vào hồ nước một cách say mê.

Trên sợi xích sắt giữa hồ, ẩn hiện cột sáng đèn pin đang rung lắc, còn có mấy bóng người đang bò. "Những người Nhật Bản này thật thú vị, vội vàng bò qua đó làm gì, khối vẫn thạch kia cũng không phải thứ bọn họ có thể khiêng đi được." Diệp Bạch nheo mắt nói: "Hoặc có lẽ không phải vì vẫn thạch, mà trên vẫn thạch có thứ gì đó thu hút họ." "Thứ gì, thứ gì cơ?" Diệp Bạch đưa cho Kim Toán Bàn một chiếc kính viễn vọng, Kim Toán Bàn vừa nhìn, hóa ra trên vẫn thạch có một cây mầm nhỏ, trên cành lá cây mầm không ít, hơn nữa lại có một quả nhỏ, phát ra ánh huỳnh quang mờ ảo. "Kỳ lạ thật, trên vẫn thạch còn có thể mọc cây, xem ra quả đó có chỗ kỳ dị, nếu không đám người Nhật Bản này sẽ không vội vàng đến vậy." Kim Toán Bàn đặt kính viễn vọng xuống lại nói với Diệp Bạch: "Đồ đệ, ngươi không ra tay sao?

Lát nữa quả đó sẽ vào tay người Nhật rồi." "Không vội, không đơn giản như vậy đâu, dưới hồ còn có thứ đang chờ bọn họ đó." Diệp

Bạch nở nụ cười, dưới dị đồng của y, trong hồ nước tối đen ẩn chứa không ít sinh vật lớn mang sinh khí đỏ rực, những tên này bị động tĩnh trên sợi xích thu hút, tất cả đều tụ tập dưới sợi xích, nhìn tình hình này, tám chín phần là sinh vật ăn thịt.

Trên sợi xích, Trương Chí Hoài cũng nghe thấy động tĩnh dưới nước, y liền tăng nhanh bước chân, đang định quay đầu thúc giục Cửu Sơn Kỷ Phu, thì lại thấy trên đỉnh đối diện có hai bóng người đứng.

Có một bóng người hơi béo, kỳ lạ, người này hình như không phải hai binh sĩ ở lại kia.

Không kịp nghĩ nhiều, đột nhiên, mặt hồ truyền đến âm thanh phá nước vọt ra, sóng nước bắn tung tóe, một con cá miệng lớn màu đen há to răng sắc, kéo một binh sĩ Nhật Bản xuống hồ. "A, cứu ta!" Người này sau khi rơi xuống nước, tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên ngừng bặt, rất nhanh mặt hồ nổi lên bọt máu đỏ, rồi dần dần nhạt đi.

Hai người Nhật Bản bên cạnh sợ đến mức tiểu ra quần, vội vàng bò về phía trước.

Cửu Sơn Kỷ Phu thấy vậy, chân tay không còn đau mỏi nữa, cũng tăng nhanh tốc độ.

Tuy nhiên, một người sống hiển nhiên không đủ cho một đàn cá miệng lớn xâu xé, chúng ngửi thấy mùi máu mà động, đồng loạt nhảy vọt từ dưới nước lên, muốn vồ những người trên sợi xích kéo xuống hồ.

Trương Chí Hoài thấy vậy, rút súng lục ra, bắn chết hai con cá lớn miệng đen, tạm thời khiến đàn cá lớn miệng đen đang hung hăng bình tĩnh hơn một chút.

Tuy nhiên, trên sợi xích có một điểm bất lợi, chỗ nào càng đông người, đoạn đó càng bị vật nặng kéo xuống, gần mặt hồ nhất.

Sau khi hai binh sĩ Nhật Bản đến gần, Trương Chí Hoài thấy lũ quái cá miệng đen chất đống dưới mình, y liền vội vàng đạp lên sợi xích chạy về phía trước.

Lúc này, mặt nước đột nhiên vỡ tung, vậy mà đồng thời có năm sáu con cá lớn miệng đen vọt ra, kéo hai người Nhật Bản kia xuống khỏi sợi xích.

Thấy vậy, Trương Chí Hoài cũng hít một hơi lạnh, nếu vừa nãy y chạy chậm hơn một chút, thì sẽ có kết cục giống như họ.

Sợi xích rung lắc không ngừng, Cửu Sơn Kỷ Phu phía sau ôm chặt lấy sợi xích, kêu lớn: "Chí Hoài quân, cứu ta!" "Cứu ngươi cái quái gì!" Trương Chí Hoài vờ như không nghe thấy, cắm đầu chạy về phía trước, rất nhanh đã đến bệ đá giữa hồ, và đến trước vẫn thạch.

Tiếp đó, y đương nhiên cũng bị quả nhỏ huỳnh quang trên vẫn thạch thu hút. "Quả này lẽ nào chính là thứ mà Cửu Sơn Kỷ Phu vẫn luôn để mắt tới?" Trương Chí Hoài muốn hái quả xuống, nhưng lại phát hiện chỗ nối giữa cành lá và quả huỳnh quang cứng rắn vô cùng, như thể thép.

Không chỉ là quả, ngay cả cành lá của cây mầm cũng vô cùng cứng rắn, nếu thứ này không phải màu xanh, Trương Chí Hoài thật sự sẽ cho rằng toàn bộ cây mầm đều làm bằng thép, và do con người điêu khắc ra.

Sau vài lần thử, Trương Chí Hoài đều không thể hái được quả, y đành từ bỏ, chuyển ánh mắt sang khối vẫn thạch.

Truyền thuyết nói bên trong vẫn thạch có thế giới của người đã khuất, nhưng phải vào bằng cách nào, trực tiếp chui vào sao? "Chí Hoài quân!

Ngươi muốn làm gì?" Lúc này, Cửu Sơn Kỷ Phu cuối cùng cũng

bò qua sợi xích, đến được trên bệ đá. "Cửu Sơn Khoa trưởng có ý gì?" Trương Chí Hoài quay đầu lộ ra nụ cười khó hiểu, trong mắt hiện lên sát ý.

Cửu Sơn Kỷ Phu bị ánh mắt của Trương Chí Hoài dọa nhảy dựng, lúc này mới ý thức được, hiện tại y đang ở thế yếu. "Chí Hoài quân, ta không có ý trách cứ ngươi." Ngữ khí Cửu Sơn Kỷ Phu yếu đi, sau đó thấy cây mầm phía trên vẫn thạch, đột nhiên ánh mắt sáng lên.

Y đi vòng qua Trương Chí Hoài, đến trước cây mầm, đột nhiên nhảy lên hái quả, nhưng y đã phí cửu ngưu nhị hổ chi lực cũng không thể hái được quả xuống.

Không có cách nào, Cửu Sơn Kỷ Phu trực tiếp bò lên vẫn thạch, dùng miệng cắn nuốt quả huỳnh quang, nhưng chỉ nghe y "ai ui" một tiếng, răng đã rụng hết, cũng không cắn được một miếng thịt quả nào. "Quả này có tác dụng gì?" Trương Chí Hoài đi đến trước mặt y hỏi.

Cửu Sơn Kỷ Phu ngậm miệng không nói, Trương Chí Hoài không nuông chiều y, tóm lấy cổ áo y, nặng nề tát một bạt tai, hai dòng máu mũi tuôn ra. "Nhẫn ngươi lâu như vậy rồi, ngươi thật sự nghĩ ta là người hiền lành sao." Trương Chí Hoài không hề giữ tay, lực đạo cực lớn, lại định ra tay đánh tiếp, chỉ thấy Cửu Sơn Kỷ Phu vừa rụt về phía sau vừa kêu thảm thiết: "Ta nói, ta nói, năm xưa thúc phụ ta được cao nhân đưa vào đây, vị cao nhân đó liền hái một quả trên cây đưa cho thúc phụ ta, sau đó thúc phụ ta liền có thân thể thép, đạn cũng không bắn chết được, đây là bí văn gia tộc ta, Đế quốc cũng không biết." Trương Chí Hoài nhíu mày: "Thân thể thép?

Có di chứng gì không?" "Đương nhiên là có, sau khi thúc phụ ta ăn quả đó, thứ dưới đó cũng như thép vậy, không cứng lên được." Trương Chí Hoài lập tức mất hứng thú, nghiệt ngã nói: "Ngươi chính là vì quả này mà xuống mộ sao?" Cửu Sơn Kỷ Phu gật đầu, lại vội

vàng nói: "Chí Hoài quân, ngươi không thể giết ta, nếu giết ta, không chỉ người Trương gia sẽ giết ngươi, mà Đế quốc Nhật Bản cũng sẽ truy nã ngươi, ngươi sẽ không còn nơi dung thân nữa." Trương Chí Hoài lộ ra nụ cười lạnh, một cước đá vào bụng Cửu Sơn Kỷ Phu, đau đến mức Cửu Sơn Kỷ Phu không thở nổi. "Còn dám uy hiếp ta, nói cho ta biết, tình huống chi tiết về vị cao nhân mà thúc phụ ngươi gặp năm xưa, nếu có một chút giấu giếm, ta sẽ ném ngươi xuống hồ cho cá ăn." Cửu Sơn Kỷ Phu cúi thấp đầu, khóe mắt lộ ra vẻ oán độc, ngẩng đầu lên lại lộ ra nụ cười: "Chí Hoài quân, không ngờ ngươi quan tâm đến chuyện này, nếu ngươi hỏi sớm, ta đã nói với ngươi rồi." "Đừng nói nhảm!" "Được được, năm xưa thúc phụ ta cũng gặp vị cao nhân đó sau cánh cổng đồng, y cũng không biết tên vị cao nhân đó, nhưng thân thủ vị cao nhân đó đặc biệt lợi hại, thúc phụ ta hồi tưởng lại nói, cao nhân nắm cổ áo y, hai bước liền từ đỉnh bay vọt đến bệ đá giữa hồ." "Hai bước?" Trương Chí Hoài quay đầu nhìn lại, đỉnh và bệ đá giữa hồ ít nhất cũng vài trăm mét, hai bước đã qua được, mẹ nó thật khoa trương chứ.

Trương Chí Hoài lại đá một cước, Cửu Sơn Kỷ Phu nôn ra một ngụm ứ huyết, ngã xuống đất rên rỉ.

Mãi một lúc sau, Cửu Sơn Kỷ Phu mới hoàn hồn, oan ức nói: "Chí Hoài quân, ta không lừa ngươi, thúc phụ ta nói thật sự là hai bước, nhưng ta cảm thấy khoảng cách mấy trăm mét làm sao hai bước có thể qua được, có lẽ là y nhớ nhầm rồi." "Nói tiếp đi, sau đó thì sao?" "Sau đó chính là thúc phụ ta ăn quả do cao nhân hái, rồi bị y kéo vào thế giới bên trong vẫn thạch." Trương Chí Hoài lại hỏi: "Vị cao nhân đó thao tác thế nào mới có thể tiến vào thế giới vẫn thạch?" "Nhỏ máu, thúc phụ ta nói, cao nhân nhỏ một giọt máu tươi lên vẫn thạch, vẫn thạch lập tức trở nên hư ảo, sau đó liền xuất hiện một cánh cổng phát sáng, còn về những chuyện xảy ra trong thế giới vẫn thạch thì

giống như nội dung của 'Báo cáo Cửu Sơn', những thứ đó ngươi hẳn đã xem qua rồi." Trương Chí Hoài quẳng Cửu Sơn Kỷ Phu xuống, đến trước vẫn thạch, dùng ánh đèn pin chiếu sáng một lúc, mới phát hiện trên mặt đất xung quanh vẫn thạch vậy mà có khắc họa đồ án Tứ Tượng.

Tứ Tượng lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Ngoài Tứ Tượng, còn có đồ án Kỳ Lân nằm ở trung tâm.

Trương Chí Hoài thử nhỏ máu lên vẫn thạch, nhưng vẫn thạch lại không có chút phản ứng nào. "Chết tiệt!" Trương Chí Hoài lại đi đến trước mặt Cửu Sơn Kỷ Phu: "Ngươi trên người có máu của người Trương gia, huyết mạch Kỳ Lân không?" "Huyết mạch Kỳ Lân gì cơ?

Ta chưa từng nghe nói đến..." Cửu Sơn Kỷ Phu lắp bắp, thần sắc bất tự nhiên.

Trương Chí Hoài có chút bực bội, Cửu Sơn Kỷ Phu này tuy phụ trách khai quật khoáng mộ, nhưng thật sự không phải cấp cao của Nhật Bản, tự nhiên không rõ bí mật của Trương gia.

Còn y bản thân lại là huyết mạch Cùng Kỳ, căn bản không thể kích hoạt vẫn thạch.

Sớm biết vậy đã mang theo một bình máu Kỳ Lân của Trương gia.

Oanh long!

Lầu gác đối diện hồ đột nhiên lóe lên ánh sáng lôi đình, ngay sau đó là một tiếng nổ vang.

Đồng tử Trương Chí Hoài co lại, lẩm bẩm: "Cửu Môn Diệp Bạch!" Cửu Sơn Kỷ Phu cũng bị động tĩnh ở lầu gác thu hút, nghiêng đầu nhìn sang.

Lúc này, trong lầu gác, Diệp Bạch toàn thân tỏa ra kim quang và lôi đình màu tím đối đầu với quái vật tóc đen, Kim Toán Bàn ẩn nấp phía sau Diệp Bạch.

Vừa nãy, Diệp Bạch và Kim Toán Bàn vẫn luôn từ xa quan sát màn kịch hay trên bệ đá giữa hồ, tuy nói cách xa vài trăm mét, nhưng Diệp Bạch vẫn nghe thấy tiếng Trương Chí Hoài và Cửu Sơn Kỷ Phu nói chuyện.

Sau đó con quái vật tóc đen này lập tức lén lút tiến vào, trực tiếp xông thẳng về phía họ, Diệp Bạch chỉ có thể toàn lực ra tay, tung ra một phát Chưởng Tâm Lôi.

Chương 425

Tiếng sấm nổ vang, quái vật tóc đen cháy sém một mảng, lông tóc rụng không ít, tuy bị đánh lùi, nhưng trên người không hề hấn gì.

Diệp Bạch ước chừng, có lẽ chỉ có Đại Thành Chưởng Tâm Lôi mới có thể tiêu diệt quái vật tóc đen, nhưng hiện tại cũng không cần thiết phải ra tay nặng nề.

Sự chú ý của quái vật tóc đen dường như không nằm trên người hai người Diệp Bạch, mà là trên bệ đá giữa hồ đối diện, chỉ thấy nó thân thể lóe lên, hóa thành tàn ảnh, lao về phía đình giữa hồ.

Thấy quái vật tóc đen rời đi, Kim Toán Bàn lẩm bẩm một câu: "Quái lạ, thứ này không phải là ăn quả trên cây mà lớn lên đó chứ." Trương Chí Hoài ở đình giữa hồ đại kinh, kéo Cửu Sơn Kỷ Phu lùi lại.

Tốc độ của quái vật tóc đen cực nhanh, căn bản không nhìn rõ bản thể, giống như một khối tóc đen mềm mại di động dọc theo sợi xích, hai hơi thở sau liền đến bệ đá giữa hồ.

Chỉ thấy nó bổ nhào lên vẫn thạch, nuốt xuống quả huỳnh quang duy nhất sau, liền không còn động tĩnh gì.

Như một bộ tóc giả đội trên vẫn thạch.

Nhìn cơ thể nó khẽ động đậy, dường như đang tận hưởng, đang tiêu hóa.

Trương Chí Hoài và Cửu Sơn Kỷ Phu không dám nhúc nhích, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lúc này, Diệp Bạch dẫn Kim Toán Bàn thi triển khinh công, trên sợi xích lướt đi vài bước, chớp mắt đã đến.

Cửu Sơn Kỷ Phu thấy hai người Diệp Bạch sau, kinh ngạc không thôi, hai người này là ai?

Binh sĩ y để lại đâu rồi?

Vả lại vừa nãy họ đã qua đây bằng cách nào?

Bay qua sao?

Trương Chí Hoài biết năng lực của Diệp Bạch, nếu quái vật tóc đen ra tay sát hại, chỉ có Diệp Bạch mới có thể bảo vệ y, thế là y quẳng Cửu Sơn Kỷ Phu xuống, lại gần phía Diệp Bạch.

Còn về việc Diệp Bạch có giết y hay không, y tự có thủ đoạn bảo mệnh.

Diệp Bạch không để ý đến động tác nhỏ của Trương Chí Hoài, ánh mắt y nhìn chằm chằm vào quái vật tóc đen trên vẫn thạch.

Thật sự như sư phụ Kim Toán Bàn của y đã nói, vật này là ăn quả huỳnh quang mà lớn lên, khó trách thân thể cứng rắn vô cùng, kiếm quang của y cũng không thể làm nó bị thương chút nào.

Quái vật tóc đen nằm trên vẫn thạch bất động, vậy mà lại truyền đến tiếng ngáy của loài người.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, đại khái đoán ra thân phận của thứ này.

Quái vật tóc đen dưới dị đồng của y, hiện ra sinh cơ màu đỏ, cho thấy không phải yêu không phải tà, rất có thể là người sống bị kẹt dưới khoáng mộ năm xưa.

Sau đó bị ký sinh vật tóc đen lây nhiễm, may mắn không chết, nuốt chửng quả huỳnh quang, biến thành bộ dạng hiện tại.

Tuy nhiên, từ cảnh tượng quái vật nuốt chửng huyết nhục vừa nãy mà xem, thứ này e rằng không còn được tính là con người nữa. "Diệp Tam gia?" Trương Chí Hoài chậm rãi bước tới.

Diệp Bạch trừng y một cái, Trương Chí Hoài lập tức dừng bước.

Cửu Sơn Kỷ Phu cũng biết tiếng Trung, nghe xưng hô của Trương Chí Hoài, tự nhiên ý thức được người đến chính là Cửu Môn chi thủ Diệp Bạch.

Cửu Môn từ trước đến nay đều tàn sát người Nhật Bản, lát nữa Diệp Bạch tuyệt đối sẽ không bỏ qua y.

Thế là y ôm quyết tâm kéo mọi người xuống nước, đột nhiên lên tiếng.

Vừa lớn tiếng thu hút sự chú ý của quái vật, vừa xông về phía Diệp Bạch và những người khác.

Trương Chí Hoài lập tức tiến lên đánh ngất Cửu Sơn Kỷ Phu, nhưng quái vật tóc đen cũng bị kinh động, bụng nó phát ra tiếng kêu "cô cô" như ếch, bốn chi bám chặt vào vẫn thạch, toàn thân cong lên, cái đầu dưới lớp tóc đen chằm chằm nhìn Diệp Bạch và những người khác. "Tay trái cầm cung, tay phải đặt tên, nhắm vào không trung mà bắn." Diệp Bạch véo cổ họng hát một câu.

Quái vật tóc đen toàn thân run lên, đặt sự chú ý lên người Diệp Bạch, phát ra tiếng khàn khàn "chi chi dát dát": "Ngươi là ai?" "Bằng hữu của hậu nhân gia tộc ngươi." Diệp Bạch cũng không ngờ quái vật tóc đen còn có trí tuệ con người, y bắn ra một viên đá, chính là thủ pháp thi rèn sắt đạn tử của Hồng gia.

Quái vật tóc đen vén tóc ra, lộ ra một khuôn mặt người khô héo: "Gia tộc chúng ta bây giờ còn tốt không?" "Cũng xem như là vọng tộc Trường Sa, không ai dám chọc." "Tốt!

Tốt!" Quái vật tóc đen liên tục nói hai tiếng "tốt", lại nói với Diệp Bạch: "Ta tuy thường xuyên thần trí mơ hồ, xem máu như sinh mệnh, nhưng sau khi nuốt quả đồng xanh thì có một đoạn thời gian thanh

tỉnh, năm xưa khoáng mộ này liên quan đến bí mật cực lớn, nếu ngươi có nghi vấn, hãy nhanh chóng hỏi ta." Diệp Bạch mắt khẽ sáng: "Dám hỏi lão tiên sinh tôn tính đại danh?" "Ta tên Mãn Giang Hồng." Gia tộc Nhị Nguyệt Hồng này đều lấy hí khúc đặt tên, đương nhiên nghệ danh hí khúc không phải tùy tiện đặt, mà gắn liền với năng lực dũng mãnh cá nhân, lấy tên Mãn Giang Hồng, có thể thấy vị lão nhân này từng ôm chí lớn gia quốc. "Lão tiên sinh có thể nào kể rõ duyên do năm xưa xuống mộ, cũng như những gì gặp phải trong mộ không?" Tiếp đó, Mãn Giang Hồng liền kể lể.

Nguyên lai, năm xưa Bạch gia chưa lập nghiệp, Trường Sa thổ phu tử vô số, Mãn Giang Hồng nhờ tích lũy của mấy đời, dần dần ở Trường Sa nổi lên, thế lực gánh hát cũng càng ngày càng lớn.

Cơ hội ngẫu nhiên, Mãn Giang Hồng phát hiện quanh Trường Sa có một đội thương nhân Nhật Bản đến, bề ngoài kinh doanh, nhưng ngầm thì khai thác khoáng sản và thăm dò mộ.

Mãn Giang Hồng liền dẫn một bộ phận tộc nhân trà trộn vào đội ngũ thợ mỏ.

Lúc đó, người Trương gia chưa thiết lập mật lạc đà ở vòng ngoài cổng đồng, chỉ có hành lang trùng ti khá khó khăn.

Sau khi tổn thất một bộ phận nhân lực, Mãn Giang Hồng và Cửu Sơn Chí Mỹ lần lượt tiến vào Bát Quái Huyền Trận.

Mãn Giang Hồng không biết người Nhật làm thế nào xuyên qua Bát Quái Huyền Trận, nhưng y và mấy tộc nhân đã bị mắc kẹt trong địa cung hai mươi tám ngày, và tất cả bọn họ đều bị tóc đen ký sinh.

Trong địa cung, tộc nhân từng người một chịu đủ giày vò mà chết.

Chỉ có y kiên trì chịu đựng, toàn thân mọc đầy tóc đen, ý thức mơ hồ, nhìn thấy cánh cổng đồng. "Lúc đó cánh cổng đồng mở lớn, đi ra

hai người, một người mặc trang phục Nam Bắc Triều, tay có bảy ngón, một người là người phụ trách đội thương nhân Nhật Bản, Cửu Sơn Chí Mỹ." "Cửu Sơn Chí Mỹ muốn giết ta, nhưng bị người bảy ngón ngăn lại, người bảy ngón đã cho ta uống một giọt máu tươi, rồi dẫn Cửu Sơn Chí Mỹ rời đi." "Máu tươi của người bảy ngón có công dụng diệu kỳ, sau khi nuốt máu tươi vào, ta liền cảm thấy bụng như lửa đốt, toàn thân tóc đen dường như hòa làm một với ta, cứ như là tự mình mọc ra vậy." "Ta hiểu rõ xuyên qua địa cung thuần túy là may mắn, nếu quay về đường cũ nhất định không ra được, liền tiến vào bên trong cánh cổng đồng lớn, một mạch đến trước vẫn thạch." "Lúc đó, trước vẫn thạch này có một cánh cổng phát sáng, ta chui vào sau mới biết, đây là một thế giới của người đã khuất, tất cả những người đã chết đều có thể nhìn thấy ở đây, thật đáng tiếc, cánh cổng nhanh chóng biến mất, ta cũng bị trục xuất ra ngoài." "Sau khi tóc đen hòa làm một với ta, ta thường xuyên nảy sinh ý niệm khát máu, thêm vào đó trong hang động tối tăm, không thấy ánh mặt trời, liền lấy thủy quái trong hồ làm thức ăn, lấy quả đồng xanh trên vẫn thạch làm thức ăn..." Mãn Giang Hồng chưa nói hết lời, đột nhiên toàn thân run lên, mắt dần đỏ ngầu. "Quả đồng xanh này có công dụng diệu kỳ, nhưng mấy năm mới kết được một quả, ngươi có thể mang nó ra ngoài bồi dưỡng.

Ta không kiểm soát được tính khát máu trong cơ thể, đây là trâm cài tóc của ta, xin ngươi mang nó ra ngoài trả lại gia tộc." Câu nói cuối cùng, Mãn Giang Hồng gần như là nghiến răng nói ra, y ném chiếc trâm cài tóc đã đeo mấy chục năm cho Diệp Bạch, "Bá" một tiếng lao thẳng xuống đáy hồ.

Cá đen miệng lớn trong hồ tản mát bỏ chạy, nhưng không lâu sau mặt hồ liền nổi lên máu, Mãn Giang Hồng dùng tóc đen quấn quanh một con cá lớn miệng đen khổng lồ lao ra khỏi lầu gác, không rõ đi về

đâu.

Diệp Bạch nhìn chiếc trâm cài tóc trong tay, dính đầy bùn đất và vết máu khô, hôi thối không chịu nổi.

Sau khi ném chiếc trâm cài tóc vào không gian, Diệp Bạch mới nhìn về phía Trương Chí Hoài. "Nghe lén lâu như vậy rồi, nói đi, có gan gì mà dám đến gần ta, thật sự nghĩ ta không dám giết ngươi sao?" Trương Chí Hoài đưa một phong thư trên người cho Diệp Bạch: "Diệp Tam gia xem bức thư này sẽ rõ." Diệp Bạch mở thư ra, hóa ra là lời nhắn của Bạch Cổ Phong. "Giữ lại mạng người này, đối với ngươi, đối với ta, đều có tác dụng lớn." Trên thư có đồ án Bạch Trạch bí ẩn, không giống làm giả.

Diệp Bạch khẽ thở dài, người Uông gia bình thường y có thể không cần để tâm, nhưng Bạch Cổ Phong đối với y và Bạch Tri Hi rất mực chiếu cố, ân tình này vẫn phải trả.

Trương Chí Hoài thấy Diệp Bạch từ bỏ sát tâm cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Diệp Tam gia, ta tuy phản bội Trương gia, nhưng cũng chưa từng thật lòng giúp người Nhật Bản, Cửu Sơn Kỷ Phu này là hậu nhân của Cửu Sơn Chí Mỹ năm xưa, nhất định còn biết không ít bí mật liên quan đến vẫn thạch, Diệp Tam gia có thể mang y về Trường Sa mà tra hỏi kỹ càng." Nói xong, Trương Chí Hoài liền muốn rời đi, Diệp Bạch lên tiếng: "Khoan đã!" "Đừng vội đi, hiện tại nội bộ Uông gia tình hình thế nào?" Trương Chí Hoài cười khổ: "Diệp Tam gia, ta chỉ là người ngoại vi Uông gia, biết không nhiều bí mật, sau khi ta gia nhập Uông gia, liền nghe theo sắp xếp của Bạch tiên sinh, tiếp xúc với người Nhật Bản, điều tra rõ tình hình dưới khoáng mộ và bố cục của Trương gia ở nơi này." "Vậy ngươi đã điều tra được tin tức gì?" Diệp Bạch nheo mắt lại. "Cái này..." Trương Chí Hoài nghĩ nghĩ rồi nói: "Năm xưa vẫn thạch chia làm ba, Trương gia ở ba nơi này đều thiết lập cổng đồng, nơi đây chỉ là một trong số đó, cũng là dùng để

mê hoặc người ngoài." "Ngươi còn biết tin tức gì nữa?" "Bạch tiên sinh nhận được tin tức, cổng đồng chân chính mà Trương gia thủ hộ nằm ở Trường Bạch Sơn Mạch hoặc dãy Himalaya, Uông gia tấn công Trường Bạch Sơn chính là để kiểm chứng tin tức này." Diệp Bạch gật đầu: "Vậy còn người bảy ngón?

Uông gia tai mắt đông đảo, lẽ nào không điều tra được lai lịch của người bảy ngón?" "Thật ra Bạch tiên sinh bảo ta xuống khoáng mộ cũng là để điều tra lai lịch của người bảy ngón, năm xưa người duy nhất từng gặp người bảy ngón là Cửu Sơn Mỹ Chí, nhưng người này đã chết ở Nhật Bản, vả lại cũng không để lại chi tiết về việc gặp người bảy ngón." Diệp Bạch khẽ ngưng thần, nghĩ đến bích họa trên hư trủng ngoài khoáng mộ, vẫn thạch ngoài trời giáng xuống, một người mặt đơn thân có bảy ngón, ẩn mình trong một đám người mặt đôi.

Chương 426

Y phỏng đoán, người bảy ngón rất có thể có liên quan đến Tây Vương Mẫu, và cả Trương gia.

Nhưng người bảy ngón có thể sống từ thời Nam Bắc Triều đến hiện tại, hoặc thậm chí là từ thời xa xưa hơn đến bây giờ, tuyệt đối không phải trường sinh giả bình thường đơn giản như vậy.

Bạch Cổ Phong để Trương Chí Hoài điều tra lai lịch của người bảy ngón, chứng tỏ người Uông gia đã từng gặp người bảy ngón.

Diệp Bạch nhìn Trương Chí Hoài lại hỏi: "Ngươi muốn tiến vào thế giới vẫn thạch?" Trương Chí Hoài trong lòng vui mừng: "Diệp Tam gia cho phép ta vào sao?" Diệp Bạch gật đầu, từ không gian lấy ra một bình máu Kỳ Lân của Trương gia, nhỏ một giọt lên vẫn thạch.

Chớp mắt, vẫn thạch phát ra vầng sáng bảy màu, một cánh cổng phát sáng hiện ra. "Vào đi?" Trương Chí Hoài nghiêng mắt: "Tam gia không vào sao?" "Ngươi giúp ta vào dò đường." Trương Chí Hoài gật đầu, nín một hơi, chui vào cánh cổng phát sáng.

Một lúc sau, Trương Chí Hoài không có dấu hiệu đi ra, Kim Toán Bàn không kìm được hỏi: "Đồ đệ, chúng ta không vào xem sao?" Diệp Bạch liếc Kim Toán Bàn đang sốt ruột một cái: "Ngươi muốn vào trong đó gặp ai?" "Hắc hắc, đưa ngươi đi gặp sư tổ ngươi, Trương Tam Liên Tử." "Được!" Diệp Bạch cũng đang muốn gặp vị sư tổ này của mình, thế là y xách Cửu Sơn Kỷ Phu, cùng Kim Toán Bàn cũng bước vào thế giới bên trong vẫn thạch.

Từ cánh cổng bước ra, phía bên kia vẫn là bệ đá giữa hồ, nhưng cảnh sắc và trang trí trước mắt đều hơi khác biệt.

Trên vẫn thạch không có cây mầm, trong hồ cũng không có sinh

vật sống, một vẻ chết chóc âm u.

Diệp Bạch dẫn Kim Toán Bàn vượt qua sợi xích, xuyên qua lầu gác, cầu đá phía trên dung nham, đến cổng đồng, không thấy dấu vết của đoàn người Cửu Môn.

Ra khỏi khoáng mộ, bên ngoài trời quang mây tạnh, mặt trời chiếu sáng chói chang, nắng gắt, nhưng Diệp Bạch và Kim Toán Bàn lại không cảm thấy chút hơi nóng nào, có chút cảm giác không chân thực.

Nhưng núi sông cây cỏ ở đây đều đầy đủ, trừ người sống ra, thế giới này dường như là tấm gương của thế giới thật, cái gì cũng có.

Thế giới này không có cảm giác thời gian trôi đi, Diệp Bạch xách Cửu Sơn Kỷ Phu, dẫn Kim Toán Bàn bất tri bất giác đã trở về thành Trường Sa.

Trong thành Trường Sa người qua lại tấp nập, náo nhiệt phi thường, nhưng trên mặt mỗi người đều không có bất kỳ biểu cảm nào, như thể đeo một chiếc mặt nạ giống nhau.

Kim Toán Bàn nảy sinh hiếu kỳ: "Đồ đệ, ngươi muốn về nhà xem không?" Diệp Bạch gật đầu, cùng Kim Toán Bàn trở về Diệp phủ.

Tuy nhiên, trên bảng hiệu phủ đệ này lại viết "Bạch phủ".

Diệp Bạch thấy mấy hỏa kế Bạch gia đã chết đang giữ cửa bên ngoài, trong phủ không có Bạch Tri Hi, chỉ có Bạch Nhân Lễ.

Ba người Diệp Bạch bước vào Bạch phủ, các hỏa kế giữ cửa cũng không ngăn cản.

Bạch phủ là bộ dạng cổ xưa nhất, không phải bộ dạng sau khi Diệp Bạch sửa chữa.

Bạch Nhân Lễ ngồi trong đại sảnh, uống trà, mày chau chặt, miệng lẩm bẩm những lời người khác không nghe rõ, lặp đi lặp lại như máy

móc.

Kim Toán Bàn khe khẽ thở dài: "Đồ đệ, ngươi nói sư tổ ngươi có khi nào cũng là bộ dạng này không." Diệp Bạch lắc đầu, bước lên phía trước hành lễ khấu đầu với Bạch Nhân Lễ.

Nói thật, năm xưa y đến Trường Sa không ít lần, nhưng chưa từng gặp mặt Bạch Nhân Lễ, hiện tại coi như bù đắp được tâm nguyện năm xưa.

Diệp Bạch đứng dậy lại từ không gian lấy ra máy ảnh, nhờ Kim Toán Bàn chụp cho y và Bạch Nhân Lễ một tấm ảnh, để lại kỷ niệm, mang về cho Bạch Tri Hi xem. "Thằng nhóc nhà ngươi." Kim Toán Bàn không kìm được lắc đầu, nhưng cũng làm theo lời Diệp Bạch, chụp thêm vài tấm.

Ra khỏi Bạch phủ, Diệp Bạch lại đến Hồng phủ, gặp Tứ Quý Thanh, đi qua Giải phủ, nhìn thấy Giải Ngũ Gia, còn có Tề Cửu Gia ở quán xem bói.

Những người này và Bạch Nhân Lễ đều y hệt nhau, không có thần trí, lặp đi lặp lại động tác lúc còn sống, không khác gì người chết sống lại.

Diệp Bạch cũng chụp ảnh kỷ niệm rồi rời đi. "Sư tổ ngươi ở Chiết Giang, đi, chúng ta đến nhà ga xe lửa." Hai người dẫn Cửu Sơn Kỷ Phu đến nhà ga xe lửa Trường Sa, sân ga trống rỗng không một bóng người, không bán vé, nhưng lại có xe lửa khởi hành, quỷ dị vô cùng.

Diệp Bạch tìm một chuyến xe lửa đi Chiết Giang, lên xe sau, tài xế và nhân viên phục vụ đều có mặt, nhưng hành khách thì ít đến đáng thương.

Còn có nhân viên phục vụ đẩy xe nhỏ bán đồ ăn, Kim Toán Bàn

lén lút lấy một nắm hạt dưa lớn, không trả tiền, ngay sau đó nhân viên phục vụ liền dừng lại, một đôi mắt âm u chết chóc trừng trừng nhìn Kim Toán Bàn.

Kim Toán Bàn bị nhìn đến sởn gai ốc, cuối cùng ném một đồng bạc lớn, nhân viên phục vụ mới tiếp tục đẩy xe rời đi. "Mẹ kiếp, cái quỷ quái gì thế này!" Nhìn nắm hạt dưa căng đầy, Kim Toán Bàn nuốt nước bọt, thế giới này quá kỳ quái, cuối cùng không dám ăn.

Xe lửa đi một ngày một đêm, cuối cùng cũng đến Chiết Giang.

Lúc này Cửu Sơn Kỷ Phu vẫn chưa tỉnh, Diệp Bạch và Kim Toán Bàn xuống xe lửa sau, đến Gia Hưng, tìm thấy ngôi làng nhỏ ở cửa núi nơi Trương Tam Liên Tử năm xưa đã dạy dỗ bốn huynh đệ họ.

Người trong làng không nhiều, khác với Trường Sa, những người này không ít vẫn ăn mặc trang phục thời Thanh triều, để kiểu tóc bím đuôi chuột.

Thấy cảnh tượng quen thuộc, Kim Toán Bàn tâm trạng khá kích động, thần sắc phức tạp, vành mắt hơi đỏ. "Đồ đệ, sắp đến rồi, sư tổ ngươi năm xưa chính là ở căn nhà tranh trên sườn núi dạy dỗ chúng ta, trước cửa nhà tranh có một cái giếng nước, còn có ba cái vại nước lớn, mỗi sáng chúng ta thức dậy việc đầu tiên là gánh nước, đổ đầy vại nước." Kim Toán Bàn trên đường nói không ngừng nghỉ, rất hiếm thấy, thấy sư phụ mình tình cảm mất kiểm soát, Diệp Bạch cũng cười đáp lời.

Rất nhanh, họ đến trước căn nhà tranh, một thanh niên thân hình vạm vỡ đang gánh nước.

Kim Toán Bàn thấy thanh niên kia liền chảy hai hàng nước mắt nóng: "Lão Yêu?" Thanh niên quay đầu cười: "Nhị sư huynh, huynh sao lại quay về?" nhưng nụ cười này dường như được nặn ra từ người đất sét, rất cứng nhắc.

Kim Toán Bàn lại không nhận ra, tiến lên một cái ôm chặt thanh niên.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, nghe xưng hô của sư phụ y, thanh niên này hẳn chính là đệ tử thứ tư của Trương Tam Liên Tử, Lão Yêu Thiết Ma Đầu. "Nhị sư huynh, ta còn phải gánh nước cho sư phụ, nếu không sư phụ sẽ mắng ta." Thiết Ma Đầu tránh khỏi vòng ôm của Kim Toán Bàn, thần sắc ngây dại, tiếp tục công việc gánh nước.

Kim Toán Bàn sau khi thu lại cảm xúc, dẫn Diệp Bạch vào căn nhà tranh lớn nhất.

Bên trong nhà tranh rất sạch sẽ, ánh nắng chiếu vào, có một mùi rơm rạ thoang thoảng.

Một chiếc bàn sách bày giữa nhà tranh, bút mực giấy nghiên đều có, không thấy dấu vết của Trương Tam Liên Tử. "Năm xưa sư phụ thích nhất là ra ngoài du ngoạn, có lẽ là đã ra ngoài rồi, chúng ta đợi thêm chút nữa." Kim Toán Bàn lại dẫn Diệp Bạch vào căn nhà mà họ từng ở.

Bên trong nhà trang trí rất đơn giản, bốn chiếc giường gỗ sơ sài xếp liền kề.

Kim Toán Bàn dưới một cái gối sờ ra một cuốn cổ tịch, Diệp Bạch nghiêng đầu nhìn một cái, chính là Kim Bình Mai.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng của Thiết Ma Đầu: "Sư phụ, Nhị sư huynh dẫn theo một tiểu tử quay về rồi." Kim Toán Bàn nhét *Kim Bình Mai* vào trong ngực, lập tức lao ra khỏi căn nhà.

“Sư phụ!” Kim Toán Bàn lao ra khỏi nhà, vẻ mặt kích động.

“Lão Nhị?” Diệp Bạch cũng bước ra, thấy được sư tổ của hắn, vị Mạc Kim kỳ nhân trong truyền thuyết, Trương Tam Liên Tử.

Một thân y phục vải thô xanh xám, đầu đội mũ quả dưa, mang một

bím tóc, dung mạo già nua, trên môi có một chùm ria mép mỏng.

"Lão Nhị, con sao lại trở về?" Trương Tam Liên Tử ôm lấy Kim Toán Bàn đang nhào vào lòng mình, tựa như ôm một đứa trẻ, hiền từ cười nói.

"Chỉ là hôm nay con nhớ người và sư đệ, tiện đường ghé qua thăm." Kim Toán Bàn lau nước mắt, rồi kéo Diệp Bạch lại giới thiệu: "Sư phụ, đây là đồ tôn của người, Diệp Bạch, đệ tử con thu nhận." Lúc này Trương Tam Liên Tử mới đặt ánh mắt lên người Diệp Bạch, nhìn kỹ hai lượt rồi hài lòng nói: "Tốt, tốt, một biểu nhân tài, thân hoài tử khí, tiền đồ vô lượng, Lão Nhị, con đã thu được một đồ đệ tốt." "Đã gặp sư tổ!" Diệp Bạch tiến lên hành lễ.

Hắn nhận ra, những người trong thế giới này về cơ bản đều mang vẻ u ám chết chóc, nhưng Trương Tam Liên Tử lại có chút đặc biệt, có tư duy của riêng mình.

Chương 427

Trương Tam Liên Tử mời Diệp Bạch và Kim Toán Bàn vào trong đường ốc, ý bảo hai người ngồi xuống trước, rồi từ hộp cơ quan ở góc tường lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ đưa cho Diệp Bạch.

Kim Toán Bàn thấy vậy, lẩm bẩm một câu: "Thật kỳ lạ, con còn chẳng hay sư phụ lại giấu một hộp gỗ cơ quan ở đây." Trương Tam Liên Tử mở lời: "Vật này ta từng có được ở một long mạch, có duyên với đồ tôn, vậy liền tặng cho đồ tôn." Diệp Bạch mở hộp gỗ, bên trong là một vật thể màu trắng không đều, trông giống như xương của một loài động vật nào đó.

"Đa tạ sư tổ." Diệp Bạch đáp lời cảm tạ một tiếng, đặt hộp gỗ trước người.

Đồ vật bên trong Vẫn Đồng dường như đều hư ảo, Diệp Bạch từng thử rồi, không cách nào cho vào không gian.

Chiếc hộp gỗ này e rằng cũng không thể mang ra ngoài.

Trương Tam Liên Tử lại hỏi Diệp Bạch rất nhiều vấn đề, tổ tịch ở đâu, đã có hôn thú chưa, v.v.

Sau đó cùng Kim Toán Bàn nói chuyện gia đình, đời thường.

Diệp Bạch cũng từ cuộc trò chuyện của hai người mà biết được, Kim Toán Bàn năm xưa có một thanh mai trúc mã, đáng tiếc hai người hữu duyên vô phận, cuối cùng không thành đôi.

Còn bây giờ, cô thanh mai trúc mã đó đã gả cho người khác.

Trương Tam Liên Tử và Kim Toán Bàn trò chuyện, Diệp Bạch không quấy rầy, chỉ lặng lẽ ngồi một bên lắng nghe.

Thời gian trong thế giới này trôi rất nhanh, không biết đã bao lâu,

Diệp Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời lặn, mặt trăng lên, sao giăng đầy trời.

Xung quanh núi rừng vang lên tiếng ếch nhái và côn trùng kêu.

Trong nhà, lửa trên xà nhà tự động bùng cháy, Trương Tam Liên Tử ngáp một cái, nói thời gian đã quá muộn, rồi đuổi hai người ra ngoài.

Đêm tối mịt mờ, nước trong vại đều đầy ắp, còn Thiết Ma Đầu luôn đun nước bên ngoài thì không biết đã đi đâu.

Kim Toán Bàn dẫn Diệp Bạch về căn nhà tranh bên cạnh, nằm trên giường nói: "Đồ đệ, con có nhìn ra điều gì không?" "Thế giới này thiếu đi logic thông thường, có cảm giác không chân thật." Kim Toán Bàn khẽ thở dài: "Phải đó, đều như giả cả.

Nhưng chuyến này ta được gặp sư phụ, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện.

Đồ đệ, đợi ngày mai ta từ biệt sư phụ xong, chúng ta sẽ ra ngoài thôi." "Được!" Lúc này, Thiết Ma Đầu vác một cái cuốc trở về, toàn thân dính đầy bùn đất, ngây ngô nhìn Kim Toán Bàn và Diệp Bạch một cái, rồi đổ vật xuống giường mình, ngủ khò khò.

"Sư đệ này của ta, thích nhất là giao thiệp với đồ vật dưới lòng đất, đáng tiếc sau này lại bỏ mạng dưới đó." Kim Toán Bàn nghiêng đầu nhìn Thiết Ma Đầu, thở dài một tiếng rồi không nói gì nữa.

Diệp Bạch nằm xuống bên cạnh Kim Toán Bàn, mắt nhắm rồi mở, mơ hồ giữa đêm tối dường như trời đã sáng.

Sáng sớm ngày thứ hai, khí trời âm lạnh, bên ngoài cửa sổ tràn ngập sương trắng.

Thấy Kim Toán Bàn vẫn còn ngủ say, Diệp Bạch bước ra ngoài nhà, Thiết Ma Đầu lại như hôm qua, không ngừng múc nước.

“Thiết sư thúc?” Diệp Bạch gọi một tiếng.

Thiết Ma Đầu quay đầu lại cười chất phác, rồi tiếp tục đun nước.

Ba cái vại nước dường như vĩnh viễn không đầy, một gáo nước đổ xuống, vẫn chỉ là độ cao ban đầu.

Trương Tam Liên Tử xuất hiện phía sau Diệp Bạch: “Đừng quấy rầy nó, con theo ta vào đây, ta có thứ muốn giao cho con.” Trong đường ốc, Trương Tam Liên Tử ngồi xếp bằng trước bàn thư án, cầm bút lông viết xuống mấy chữ lớn: “Thanh Ô Tầm Long, Âm Dương Chi Đạo.” Diệp Bạch không hiểu, khẽ nhíu mày: “Sư tổ?” “Đừng nói nhiều, đợi ta viết xong hết, con cần ghi nhớ toàn bộ.” Diệp Bạch khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Trương Tam Liên Tử viết rất nhanh, từng nét chữ thuần hậu, mạnh mẽ hiện lên trên giấy, sắc mặt Diệp Bạch càng lúc càng kinh ngạc.

Cuối cùng hắn cũng biết Trương Tam Liên Tử đang viết cái gì, đó là Hạ Quyển của *Thập Nhị Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật*.

Thượng quyển là phong thủy, hạ quyển là âm dương.

Phong thủy bao gồm thuật “Tầm Long Quyết” và “Phân Kim Định Huyệt” của Mạc Kim Giáo úy môn, còn âm dương là “Chiêm nghiệm số thuật, tạo hóa chi lý”, tức là thông qua bói toán để suy diễn họa phúc hưng suy.

Diệp Bạch đã sớm có được Thượng Quyển từ Tôn Quốc Phụ, không ngờ lúc này Trương Tam Liên Tử lại viết ra Hạ Quyển.

Hạ Quyển Âm Dương tổng số chữ không nhiều, chỉ hơn một ngàn chữ, nhưng chữ nào chữ nấy như vàng, vô cùng huyền diệu.

Diệp Bạch, người còn chưa học hiểu Thượng Quyển, đương nhiên không thể nào hiểu được nội dung Hạ Quyển.

“Đã ghi nhớ chưa?” “Đã ghi nhớ hết rồi.” Trương Tam Liên Tử gật đầu, đặt tờ giấy trắng mực còn chưa khô vào giá nến, đốt cháy sạch sẽ.

Thấy Diệp Bạch còn nghi hoặc trong lòng, Trương Tam Liên Tử cười nói: “Bản *Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật* này, Thượng Quyển xem xét thiên địa sơn xuyên, người bình thường có thể học; Hạ Quyển dự đoán họa phúc con người, người bình thường lại không thể học.

Mệnh cách con đặc biệt, thọ mệnh lâu dài, trăm điều không cấm kỵ, chính thích hợp học tập Hạ Quyển.” “Sư tổ, học Hạ Quyển sẽ giảm thọ ư?” “Cũng không hoàn toàn là giảm thọ.

Thiên cơ nghiệm toán quá rõ ràng, tất nhiên sẽ bị quỷ thần ghen ghét.

Con có thể sẽ thường xuyên gặp phải những chuyện kỳ quái, so với việc đó thì chiết thọ cũng coi như nhẹ nhàng.” Trương Tam Liên Tử giải thích xong, nhìn sắc mặt Diệp Bạch lại nói: “Đương nhiên, nếu con không muốn học, cứ quên hết những gì vừa ghi nhớ là được.” Diệp Bạch khẽ lắc đầu: “Sư tổ, vì sao người lại muốn truyền thụ Hạ Quyển cho con?” “Vừa nãy ta đã nói, người học Hạ Quyển không thể là kẻ không có mệnh cách đặc biệt, nếu không học sẽ vô ích mà còn có hại.

Đây cũng là lý do vì sao sau này ta lại hủy Hạ Quyển.” Diệp Bạch nhíu mày: “Sư tổ biết chuyện về sau sao?” “Ta không rõ, nhưng ta có thể tính ra con và Lão Nhị không phải người của thế giới này.

Có vài chuyện chỉ cần điểm qua là hiểu, không cần con phải nói rõ.” Trương Tam Liên Tử khẽ cười nói: “Hơn nữa, ta là người của Trương gia, tuy không phải người chi mạch chính, nhưng cũng biết một số bí mật trong tộc.

Các con hẳn là đã thấy ta ở Thanh Ô Tử Mộ tại Trường Sa.” Diệp Bạch sắc mặt nghiêm nghị, trong lòng không khỏi sinh ra ý bội phục sâu sắc đối với Trương Tam Liên Tử.

Trương Tam Liên Tử hồi tưởng: “Lão Nhị thấy ta sau đó nước mắt giàn giụa, nó chưa từng thể hiện dáng vẻ tiểu nữ nhi này trước mặt ta.

Điều đó cho thấy ta e rằng đã sớm chôn vùi dưới hoàng thổ rồi.

Trong bốn đồ đệ, chỉ có Thiết Ma Đầu ở đây, thần trí si ngốc, xem ra nó vẫn không tránh khỏi kiếp nạn định mệnh.” Nói xong, Trương Tam Liên Tử lại nhìn sâu vào Diệp Bạch một cái: “Đáng tiếc, nếu nó gặp con sớm hơn thì tốt biết mấy.” Diệp Bạch tự nhiên hiểu ý Trương Tam Liên Tử.

Nếu không có hắn can thiệp, Trần sẽ chết ở Hắc Thủy Thành, Kim Toán Bàn sẽ chết ở Long Lĩnh Mê Quật, Tôn Quốc Phụ cứu Hồ Quốc Hoa Hậu cũng sẽ bỏ mạng.

Có thể nói, trong nguyên tác, bốn đồ đệ của Trương Tam Liên Tử không ai có kết cục tốt.

Vì Diệp Bạch, vận mệnh của bọn họ mới được thay đổi.

“Sư tổ, chúng con đi đường này, vì sao những người khác đều trông si ngốc, chỉ có người là không như vậy?” Diệp Bạch hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Trương Tam Liên Tử khẽ lắc đầu: “Chuyện này ta cũng không rõ.

Có lẽ khi các con tiến vào là để gặp ta, nên vẫn thạch đã dùng năng lượng để kiến tạo sự tồn tại của ‘ta’.

Đương nhiên cũng có thể là vì ta là người Trương gia, thân mang Kỳ Lân huyết.

Ba khối vẫn thạch rơi xuống năm xưa có liên quan cực lớn đến Trương gia, liệu có mối liên hệ nào không cũng không thể nói chắc, nhưng bí ẩn trong đó ta cũng không thể suy đoán ra." "Vậy sư tổ có thể nói chi tiết hơn về ba khối vẫn thạch, và cả Thanh Ô Tử Mộ này, còn người bảy ngón tay bước ra từ đây là ai?" Diệp Bạch trong lòng có không ít nghi vấn, đều muốn hỏi hết, để Trương Tam Liên Tử lần lượt giải đáp.

Trương Tam Liên Tử ha ha cười lớn: "Đồ tôn, con quá đề cao ta rồi.

Ta đã chết từ nhiều năm trước, làm sao có thể biết rõ mọi chuyện.

Nhưng con có thể dẫn Lão Nhị tiến vào Thanh Ô Tử Mộ, chứng tỏ Trương gia chủ mạch đã gặp đại nạn, không kịp đoái hoài đến các con.

Vậy ta sẽ kể cho con nghe về những bí mật Trương gia mà ta biết, nhưng trong đó có hai ba chuyện liên quan rất rộng, lại còn liên lụy đến Trương gia, ta chưa từng nói cho Lão Nhị chúng nó, con cứ lắng nghe kỹ nhé." Diệp Bạch gật đầu.

Chương 428

"Ta đến từ ẩn mạch Trương gia, xuất thân ở Chiết Giang, chưa từng đến tổ địa Trương gia.

Đến khi trưởng thành ta mới biết mình đến từ một gia tộc cực kỳ ẩn mật và cường thịnh, tộc nhân thân mang Kỳ Lân văn thân…" Theo lời Trương Tam Liên Tử từ tốn kể lại, lịch sử trưởng thành của một đại kỳ nhân cứ thế mà hé mở.

Gia đạo Trương Tam Liên Tử sa sút, thân thế bi thảm, cha mẹ qua đời một cách kỳ lạ, cũng không hề nói cho Trương Tam Liên Tử biết bí mật của Trương gia.

Đúng vào cuối thời Thanh, trước thềm khởi nghĩa Thái Bình Thiên Quốc, chiến loạn đói kém nổi lên khắp nơi.

Trương Tam Liên Tử lưu lạc đến một nơi tên là Kim Quan Thôn.

Y tại đây bái một dị nhân làm sư phụ, tự xưng "Lâm Trung Lão Quỷ" và còn tự xưng là "Miêu Tiên", có thể điều khiển bầy mèo.

Người này không chỉ thông thạo thuật tướng mèo truyền thừa tổ tiên, mà còn am hiểu các vật phẩm thế gian, có nhiều dị năng kỳ lạ.

Nghe đến đây, Diệp Bạch lộ vẻ kinh ngạc: "Hoá ra sư tổ còn có một sư phụ?" Trương Tam Liên Tử xua tay: "Không tính là sư phụ.

Người này tâm thuật bất chính, thu ta làm đồ đệ là có ý đồ khác." Diệp Bạch tiếp tục lắng nghe.

"Lâm Trung Lão Quỷ" tài năng phi phàm, bản thân có kỳ ngộ ly kỳ, có thể dùng mèo đánh quái, xem tượng cây mà biết thiên văn, quan sát địa lý mà hiểu phong thủy, thâm hiểu ngũ tinh.

Dựa vào những dị thuật này, gần như toàn bộ mèo trong thành đều

nghe theo lệnh y, là tai mắt của y.

Y thu Trương Tam Liên Tử làm đồ đệ, không vì điều gì khác, mà là để tránh tai họa.

"Lâm Trung Lão Quỷ" biết trên thế gian có một giáo phái tên là "Tháp giáo", giỏi thuật "Tạo Súc" điều khiển trùng thú, đồng thời thông qua thuật này, ăn đồng nam đồng nữ có thể tu luyện trường sinh.

Thế là y liền gia nhập "Tháp giáo", kết hợp phương thuật của Tháp giáo và dị thuật của bản thân, thật sự khiến y tìm ra một loại pháp môn trường sinh khác.

Diệp Bạch cất tiếng hỏi: "Sư tổ, sao con chưa từng nghe nói về Tháp giáo?" "Tà giáo thời Thái Bình Thiên Quốc, sớm đã bị ta tiêu diệt, con làm sao mà biết được?" Trương Tam Liên Tử cười cười rồi nói tiếp: "Sau này, tâm tư của vị sư phụ 'tiện nghi' kia bị ta phát giác.

Ta nhờ một dị thú hồ ly ba mắt trợ giúp, phản lại cơ quan.

Kết quả, vị sư phụ 'tiện nghi' của ta vì vi phạm thiên khiển, sống sờ sờ bị sét đánh chết." Diệp Bạch khẽ liếc mắt.

Tuy Trương Tam Liên Tử không nói "Lâm Trung Lão Quỷ" đã làm những tà thuật gì, nhưng nhìn việc y bị sét đánh chết, tám phần là kẻ đại hung đại ác.

"Sau khi vị sư phụ 'tiện nghi' chết, ta từ trên người y lấy được một quyển *Vân Vật Thông Tái*, bên trên ghi lại những gì y đã học cả đời, khiến ta thu lợi không nhỏ.

Đương nhiên, những âm tà bí thuật trong đó cũng bị ta hủy đi.

Sau này ta liền gia nhập quan phủ, giúp tiêu diệt Thái Bình Thiên Quốc, được chức quan Tam phẩm." Trương Tam Liên Tử ở phương Nam tham gia cuộc chiến bình định Thái Bình Thiên Quốc, kết thúc lại

lên phương Bắc tiêu diệt Niệp Quân, cuối cùng còn cùng Tả Tông Đường tây chinh.

Hai mươi năm binh nghiệp, sau khi công thành danh toại, y liền cấp tốc thoái ẩn, không còn ở chốn quan trường mà gia nhập giới đạo tặc.

"Sau đó, ta ba năm hạ mộ, trải qua vô số đại mộ tiểu mộ.

Dưới cơ duyên xảo hợp, ta có được truyền thừa của phái Mạc Kim, thân mang ba Mạc Kim Phù, danh tiếng vang dội nam bắc, trên đạo ai nấy đều xưng ta là Trương Tam Gia." "Lúc đó, 'Đạo Khôi' của Tá Lĩnh tên là Trần Đức Phong.

Ba phái đạo mộ còn lại không xuất hiện, Tá Lĩnh một nhà độc đại.

Người này tuy trượng nghĩa hào sảng, nhưng tâm địa hẹp hòi, không thể chịu được ta cưỡi trên đầu hắn, ngầm dùng không ít thủ đoạn để phá hoại danh tiếng của ta.

Ta dùng thủ đoạn nhỏ trừng phạt hắn một phen xong, người này mới chịu thành thật." Diệp Bạch bất lực cười cười, Trần Đức Phong này chính là ông nội của Trần Ngọc Lâu, cũng là Tá Lĩnh Khôi thủ đời đầu của Trần gia.

Dù sao cũng là ông nội của đại ca nhà mình, hắn cũng không tiện nói thêm gì.

Trương Tam Liên Tử lại tiếp tục nói: "Rồi những chuyện sau đó sư phụ con hẳn đã nói với con rồi.

Ta thu nhận bốn người bọn chúng làm đồ đệ, ẩn cư ở đây, truyền thụ Mạc Kim tuyệt kỹ cho chúng.

Cho đến một ngày, người Trương gia tìm đến ta, người này tự xưng là Trương Thụy Đồng, Đại tộc trưởng Trương gia.

Đêm đó hắn cùng ta trò chuyện đến tận rạng sáng, ta mới biết huyết mạch này của mình gánh vác sứ mệnh như thế nào." "Nhưng dù sao ta cũng không phải người Trương gia sinh ra và lớn lên ở đó, không có mấy phần cảm giác quy thuộc đối với Trương gia.

Ngược lại, ta lại rất hứng thú với bí mật mà Trương gia đã thủ hộ mấy ngàn năm." Diệp Bạch trong lòng có nghi hoặc, không nhịn được ngắt lời hỏi: "Sư tổ, Trương Thụy Đồng tìm người đến chẳng lẽ chỉ để nói cho người biết thân phận người Trương gia thôi sao?" "Đương nhiên không chỉ như vậy.

Hắn biết năng lực hạ mộ của ta, muốn ta cùng hắn đến một nơi, lấy ra Trương gia tín vật của Trương Khởi Linh đời trước." "Vậy người đã đi chưa?" Trương Tam Liên Tử lắc đầu: "Lúc đó thiên cơ chi đạo của ta đã đại thành, trắc ra chuyến này đại hung, liền cự tuyệt Trương Thụy Đồng.

Kể từ đó, không còn người Trương gia nào tìm đến ta nữa.

Hơn nữa, theo kết quả ta suy diễn sau này, Trương Thụy Đồng cũng đã chết ở nơi đó." Diệp Bạch sắc mặt khó hiểu gật đầu.

Trương Tam Liên Tử nhìn hắn một cái, lại tiếp tục nói: "Tuy Trương Thụy Đồng chỉ nói với ta một phần bí mật của Trương gia, nhưng ta dựa vào Âm Dương Hạ Quyển, đã chiêm bốc ra không ít thứ liên quan đến Trương gia." "Đại khái vào thời Tây Vương Mẫu, hoặc có thể là thời đại xa xôi hơn, một khối vẫn thạch chia làm ba rơi xuống thế gian này.

Ba khối vẫn thạch đều có sức mạnh đặc biệt, bí mật của Trương gia chính là phải thủ hộ ba khối vẫn thạch này." "Ba khối vẫn thạch đều ở đâu?" "Một khối ở Thanh Ô Tử Mộ tại Trường Sa, một khối ở Trường Bạch Sơn, còn một khối nữa đến nay ta vẫn chưa suy tính ra." Diệp Bạch khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ trong nguyên tác, Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn quả thật có một cánh cửa đồng, Vạn Nô Vương dường như chính là bò ra từ cánh cửa đồng đó.

Và người Trương gia chính là vẫn luôn thủ hộ cánh cửa đồng này.

Nhưng vì sao cánh cửa ở Trường Bạch Sơn có người Trương gia thủ hộ, mà cánh cửa ở Trường Sa này lại chỉ sắp xếp một người giữ mộ?

Chẳng lẽ khối vẫn thạch này đối với người Trương gia mà nói không quan trọng sao?

Đang suy tư, Trương Tam Liên Tử lại nói: "Ba khối vẫn thạch đều có thiên cơ che đậy.

Ta đã lấy huyết làm quẻ, hao tổn không ít thọ mệnh mới tính ra lai lịch của khối vẫn thạch nhỏ nhất ở Trường Sa này.

Chuyện này còn phải truy tìm đến thời Nam Bắc Triều." "Thời kỳ Nam Bắc Triều, năng lượng bên trong vẫn thạch đột nhiên bạo động, phóng xạ ra xung quanh, dẫn đến việc bách tính sống trên vẫn thạch thường xuyên mộng thấy người thân đã khuất của mình.

Vùng đất Tương Tây cũng được gọi là Âm Dương Quỷ Vực.

May mắn thay, lúc đó Trương gia thế đại, đã trấn áp được cuộc hỗn loạn này, chuyện này cũng không được ghi chép lại trong cổ tịch." "Sau đó, cao nhân đạo gia Thanh Ô Tử đến đây, bình ổn loạn vẫn thạch, kiến tạo một số biện pháp phòng ngự, và đặt ngôi mộ của mình ở đây." "Sư tổ, nói như vậy, Thanh Ô Tử là người Trương gia sao?" Trương Tam Liên Tử khẽ lắc đầu: "Có lẽ vậy.

Thân phận thật sự của Thanh Ô Tử ta không tính ra được.

Những thứ bị thiên cơ che đậy đều như một đoàn sương mù, đợi con sau này học tập Âm Dương Hạ Quyển sẽ biết." Diệp Bạch gật

đầu, lại hỏi: “Vậy người bảy ngón tay là ai?

Y mặc phục sức Nam Bắc Triều bước ra từ cửa đồng, liệu có phải là Thanh Ô Tử?” “Ta cũng không biết.” Trương Tam Liên Tử lại cười hỏi: “Đồ tôn, con có biết lai lịch của người Trương gia không?” “Trương gia hẳn là có liên quan đến Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương.

Con phỏng đoán Trương gia là một nhánh mà họ để lại để thủ hộ bí mật trường sinh.” Diệp Bạch đáp.

Trương Tam Liên Tử hơi kinh ngạc, không ngờ Diệp Bạch lại biết không ít bí mật của Trương gia.

“Trương gia thực chất là một chủng tộc thực nghiệm của Tây Vương Mẫu.

Người Trương gia mang Kỳ Lân huyết, thể chất phi phàm, thọ đến hơn hai trăm tuổi.

Tất cả những điều này đều do Tây Vương Mẫu ban cho.

Chương 429

Tương ứng, Trương gia tất phải có sự hy sinh.

Gia tộc họ đời đời thủ hộ bí mật của Tây Vương Mẫu, mà bí mật của Tây Vương Mẫu nằm trong ba khối vẫn thạch, hoặc có thể là trong một trong ba khối vẫn thạch đó." Thấy Diệp Bạch chìm vào trầm tư, Trương Tam Liên Tử cười nói: "Sao vậy, con đối với thứ Trương gia thủ hộ cảm thấy hứng thú sao?" Diệp Bạch lắc đầu: "Sư tổ, thật ra con đang nghĩ, nguồn gốc của những huyết mạch trường sinh này rốt cuộc đến từ đâu?

Dù người Trương gia là vật thí nghiệm của Tây Vương Mẫu, nhưng huyết mạch trường sinh này không chỉ có Kỳ Lân huyết mạch, còn có Bạch Hổ, Chu Tước, v.v.

Chẳng lẽ những huyết mạch này cũng đều là kiệt tác của Tây Vương Mẫu sao?" Trương Tam Liên Tử sắc mặt nghiêm túc nói: "Sự nghi hoặc của con cũng là sự khốn hoặc của ta.

Thực ra, từ khi ta phát hiện mình là người Trương gia, huyết mạch đặc thù, ta liền muốn truy căn tố nguyên.

Nhưng mọi quái tượng khi suy lý đến thời đại Tây Vương Mẫu thì đứt đoạn, xa hơn nữa, quái tượng một mảng mịt mờ, đã không còn là sức người có thể chiêm bốc được." "Nhưng, điều duy nhất ta có thể nói cho con biết, người bảy ngón tay cũng là ám hiệu Tây Vương Mẫu để lại, coi như là người thủ hộ của Trương gia.

Con gặp người này ngàn vạn lần phải cẩn thận, y ít nhất đã sống mấy ngàn năm." Diệp Bạch sắc mặt nghiêm nghị.

Người bảy ngón tay ngủ say trong khu mộ mỏ hơn ngàn năm, rất có khả năng y mới là người giữ cửa đồng ở Trường Sa, chỉ là vì

nguyên nhân nào đó đã rời khỏi khu mộ mỏ, không rõ tung tích.

Nếu người bảy ngón tay có mặt, bọn họ không thể dễ dàng xuyên qua cửa đồng, đến thế giới bên trong vẫn thạch.

Diệp Bạch lại nghĩ đến Mãn Giang Hồng bị tóc đen ký sinh.

Có lẽ người bảy ngón tay dùng tiên huyết của mình cứu Mãn Giang Hồng, chính là để Mãn Giang Hồng thay y thủ hộ cửa đồng.

Lúc này, sắc trời bên ngoài đột nhiên trở nên u tối vàng vọt, mặt đất hơi chấn động.

Trương Tam Liên Tử trước mắt đột nhiên sững sờ, cả người trở nên trong suốt mơ hồ.

Kim Toán Bàn vẫn còn ngủ say cũng bị giật mình tỉnh giấc, cắn nhằn lao ra khỏi nhà tranh.

"Đồ đệ, xảy ra chuyện gì rồi?" Trương Tam Liên Tử nhìn về phía Diệp Bạch, dặn dò: "Thời gian sắp hết rồi, sau khi ra ngoài nhất định phải nghiên cứu kỹ càng những thứ ta giao cho con.

Mệnh cách của con như vậy, không học tập thiên cơ chi thuật thì đáng tiếc lắm." Diệp Bạch vừa định trả lời, liền cảm thấy một luồng đại lực ập đến, hắn và Kim Toán Bàn lập tức bị hất văng ra ngoài.

Ngã xuống nền đá xanh cứng rắn, Diệp Bạch nhìn quanh, hóa ra bọn họ đã trở về Hồ Tâm Bình Đài.

Cánh cửa phát sáng trước vẫn thạch đã biến mất, rất có thể là do Kỳ Lân huyết đã tiêu hao hết.

Diệp Bạch có chút tiếc nuối, trong lòng hắn còn không ít nghi vấn muốn hỏi Trương Tam Liên Tử, nhưng không ngờ thế giới bên trong Vẫn Đồng lại đột nhiên đóng cửa.

Sớm biết vậy, trước khi vào hắn đã tích trữ thêm Kỳ Lân huyết.

Lúc này, Kim Toán Bàn bên cạnh bò dậy, lấy ra *Kim Bình Mai* mang về trong lòng, chỉ thấy quyển sách này dần hóa thành tro bụi, tiêu tán.

"Đáng tiếc, chưa kịp nói lời từ biệt với sư phụ." Kim Toán Bàn thở dài một tiếng.

Diệp Bạch đi đến trước mặt Cưu Sơn Kỷ Phu đang hôn mê, người này vẫn chưa tỉnh lại.

Còn Trương Chí Hoài, cũng không thấy tung tích, có lẽ hắn đã rời khỏi thế giới vẫn đồng từ sớm, đi ra trước.

Diệp Bạch lại lấy một giọt Kỳ Lân huyết, thử nhỏ lên vẫn thạch, nhưng sau khi vẫn thạch hút máu, không hề có chút phản ứng nào.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, lại nhỏ một giọt Bạch Hổ huyết của mình, vẫn thạch vẫn không có chút phản ứng nào.

"Sao vậy, thằng nhóc con còn muốn vào thêm lần nữa à?" Kim Toán Bàn bước tới nói.

Diệp Bạch gật đầu: "Lúc ngài ngủ, sư tổ đã nói với ta không ít thứ, đáng tiếc lời còn chưa nói hết, thế giới đã sụp đổ." Kim Toán Bàn hứng thú: "Sư phụ nói với con những gì?" "Truyền thụ cho ta Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật Hạ Quyển." Bí thuật Hạ Quyển?

Kim Toán Bàn trừng lớn mắt: "Sư phụ truyền thụ Hạ Quyển cho con ư?" "Sao vậy, Hạ Quyển có vấn đề à?" "Đương nhiên có vấn đề, chẳng lẽ sư tổ con không nói với con về nguy hại của Hạ Quyển sao?" "Người nói ta mệnh cách đặc biệt, thích hợp học tập Âm Dương Hạ Quyển." Sắc mặt Kim Toán Bàn ngưng trọng, cũng không tiện nói thêm gì, đành nói với giọng dặn dò chân thành: "Nếu con thật sự muốn học, ta cũng không cản con, nhưng con phải biết từ xưa đến nay, những người nghiên cứu thiên cơ mệnh lý vốn không có kết cục

tốt đẹp gì.

Con xem Tề Thiết Chủy của Cửu Môn các con đó, đến giờ còn chưa có vợ." "Yên tâm, ta tự có kế sách riêng." "Thôi được rồi, ta cũng không quản được con.

Con đi theo ta trước, cách cục kiến trúc ở đây có vấn đề, dưới nước hẳn là có một cỗ quan tài." Kim Toán Bàn dẫn Diệp Bạch đến góc tây nam của vẫn thạch, chỉ vào vùng nước dưới hồ nói: "Vị trí ngay trước mặt con đó, xuống nước xem thử." Dường như nghe thấy tiếng người của Kim Toán Bàn, mấy con cá đen miệng lớn lập tức bơi đến trước mặt hai người, dường như đang đợi thức ăn rơi xuống nước.

Diệp Bạch sắc mặt lạnh lùng, Uyên Hồng Kiếm trong tay lóe lên, nước hồ cùng với máu tươi cuộn trào.

Hai con cá miệng lớn bị tách rời đầu và thân lật bụng nổi lên mặt nước.

Tiếp đó Diệp Bạch lướt nước mà đi, đến vùng nước Kim Toán Bàn nói, rồi lặn xuống đáy hồ.

Kim Toán Bàn trên bờ chỉ thấy dưới nước kiếm quang lóe lên, ngay sau đó là tiếng kim loại xích sắt bị chém đứt, rồi Diệp Bạch đạp lên một cỗ quan quách bằng đá nổi lên mặt nước.

Thấy Diệp Bạch thân mang tử quang, tiêu sái như không chút sức lực mà đẩy quan tài đá lên bình đài, Kim Toán Bàn không khỏi tấm tắc khen ngợi, đồ đệ nhà mình đây, đã có tư thái kiếm tiên rồi.

Trước đây Diệp Bạch cũng từng truyền thụ Tử Hà cho Kim Toán Bàn, nhưng Kim Toán Bàn tư chất có hạn, thêm nữa lại không chịu được khổ luyện dậy sớm, nên không tu luyện được.

Ngược lại, Trường Sinh Quyết do Diệp Bạch tự sáng tạo, Kim

Toán Bàn lại tu luyện có vẻ ra trò, mấy năm qua, đã gần đạt đến đỉnh phong tầng thứ nhất.

Nhưng Trường Sinh Quyết kém xa Tử Hà, kiên trì tu luyện, nhiều nhất cũng chỉ có thể cường thân kiện thể, hoạt lạc gân cốt.

Diệp Bạch đi quanh quan tài đá một vòng, vừa chuẩn bị mở nắp, liền thấy Kim Toán Bàn vội vàng đốt một cây nến thắp ở góc đông nam.

"Cái thằng nhóc thối tha nhà con, vừa nãy gặp sư tổ xong, mà đã nhanh chóng quên hết quy củ sư môn rồi sao." Diệp Bạch trêu ghẹo: "Nếu nến tắt, chúng ta còn mở không?" "Con nói lời này, tổ tông và người chết đã định ra quy củ, sao có thể tùy tiện phá bỏ.

Nhưng mặt hồ ẩm ướt nặng nề, nến bị ẩm mà tắt là chuyện thường, tắt rồi thì đốt lại một cây là được." Diệp Bạch cười cười, lời này rất hợp với phong cách Kim Toán Bàn.

Tiếp đó hắn một tay vịn nắp quan tài, chậm rãi đẩy nắp về phía trước.

Quan tài đá được đặt dưới đáy hồ nhiều năm, tự nhiên đã bị rong rêu bít kín rất nhiều, phong bế cực tốt.

Một mình Diệp Bạch mở quan tài vẫn khá tốn sức.

Kim Toán Bàn cũng lại gần giúp đỡ.

Nắp quan tài mở được một nửa, hai người cầm đèn pin nhìn vào.

Chỉ thấy bên trong quan tài nằm một thi thể lão đầu mục nát như còn sống, thân mặc phục sức Nam Bắc Triều, hai mắt nhắm nghiền, tóc bạc má hồng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

"Đây là Thanh Ô Tử sao?

Không có biện pháp chống phân hủy, sao thi thể lại hoàn chỉnh đến

thế.” Kim Toán Bàn khẽ tặc lưỡi.

Diệp Bạch dời toàn bộ nắp quan tài ra, kiểm tra đồ vật bên trong.

Trừ thi thể lão đầu, không có một món đồ tùy táng nào.

Có Diệp Bạch bên cạnh, Kim Toán Bàn cũng không phạm húy, đưa tay sờ lên người lão đầu.

“Đồ đệ, trong miệng có thứ gì đó.” Diệp Bạch từ trong miệng lấy ra một khối đá nhỏ, nhìn chất liệu và hình dạng, là từ vẫn thạch mà ra.

Nhưng khoảnh khắc vẫn thạch nhỏ rời khỏi thi thể, toàn bộ thi thể nhanh chóng biến đen, bốc mùi, trong vài giây hóa thành một bộ xương khô.

Chương 430

Kim Toán Bàn bịt mũi miệng lùi lại, không nhịn được nói: "Thi thể này tuyệt đối không phải Thanh Ô Tử, hơn nữa cái quan quách này tám phần cũng là một hư quách." Diệp Bạch gật đầu, hệ thống không có nhắc nhở rương bảo hay phúc túi, cái quan quách này tự nhiên là giả.

Nhưng, từ hiện tại mà xem, Thanh Ô Tử và người bảy ngón tay có lẽ là cùng một người.

Diệp Bạch lại đi đến trước vẫn thạch.

Đã không thể vào lại thế giới vẫn đồng, vậy chỉ còn cách thu vẫn thạch vào hệ thống.

Hắn đặc biệt tò mò, rốt cuộc hệ thống sau khi thăng cấp sẽ có thay đổi gì.

Lúc này, tại Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình, phiên đấu giá ba năm một lần cuối cùng cũng được tổ chức.

Ba món bảo vật được đấu giá lần này đều là vật quý hiếm, lần lượt là Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt, Lộc Hoạt Thảo và Lam Đảm Ấu Xà.

Bạch Tri Hi tựa vào ghế hồng mộc sau tấm màn che của bao sương tầng hai, lật xem ảnh trên tập sách đấu giá.

Chu Nhất và Chu Ngũ đứng hầu hai bên.

Bạch Tri Hi lật tập sách đến trang Lam Đảm Ấu Xà, khá có hứng thú.

Con Lam Đảm Ấu Xà trong ảnh toàn thân màu xanh lam, trên đầu mọc hai xúc giác nhỏ, thân rắn chỉ to bằng ngón tay.

Lam Đảm Ấu Xà tự nhiên nổi danh nhờ cái mật lam.

Mật rắn này có màu xanh tím, là một loại thuốc tư âm bổ thận quý hiếm, ăn sống dược hiệu mạnh nhất.

Truyền thuyết có một lão nhân năm mươi tuổi ăn một viên mật lam to bằng hạt lạc, mười năm sau đó đêm nào lâm trận cũng không hư, có thể nói là thần dược mà nam nhân hằng ao ước.

Bạch Tri Hi đặt tập sách về bàn, dùng giọng Trường Sa hỏi: "Chu Nhất, tiền bạc chuẩn bị thế nào rồi?" "Thưa gia, đã điều động một số vốn từ Hương Cảng, chuẩn bị ba trăm vạn đô la Mỹ cho Nhị gia bên đó.

Chúng ta giữ lại hai trăm vạn đô la Mỹ dự phòng." Bạch Tri Hi gật đầu, trong lòng tính toán hai trăm vạn đô la Mỹ liệu có thể đấu giá được Lam Đảm Ấu Xà không.

Nàng muốn đấu giá con rắn này, không phải để Diệp Bạch ăn mật rắn, mà là chuẩn bị để Diệp Bạch nuôi.

Diệp Bạch thông hiểu xà ngữ, thích những loài rắn dị lạ kỳ quái.

Nàng đến Bắc Bình một chuyến, tổng phải mang về chút lễ vật cho chồng mình.

Bản thân đội lốt Bành Tam Tiên, đấu giá Lam Đảm Ấu Xà cũng sẽ không có ai nói gì.

"Thưa gia, Nhị gia và Hoắc đương gia đã đến, ở bao sương đối diện chéo." Bạch Tri Hi vén rèm nhìn qua, thấy Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu trong bao sương, còn có Hoắc Tiên Cô.

"Thưa gia, con nghe nói Hoắc đương gia vì lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể đấu giá Lộc Hoạt Thảo mà đã bỏ ra rất nhiều công sức." Chu Nhất lại cất tiếng nói.

Bạch Tri Hi ngữ khí bình thường đáp: “Ta biết, Cửu Môn sẽ luận công ban thưởng, sẽ không để Hoắc gia chịu thiệt.” Lúc này, các bao sương tầng hai dần đông người hơn, những ai có thể vào đây cơ bản đều là những nhân vật lớn có tài lực hùng hậu.

Bạch Tri Hi phát hiện bao sương bên trái là một hậu nhân Mãn Thanh, thân phận Bối Lặc gia.

Còn bao sương bên phải là một nhóm người Nhật mặc tây trang, nghe tiếng Nhật bọn họ giao lưu, người đến là thiếu tướng trú đóng tại Bắc Bình, Oda Jiro.

“Gia, lại là bọn Nhật Bản đáng chết!” Chu Ngũ cũng nghe thấy tiếng Nhật, dùng tiếng Trường Sa chửi rủa.

“Đừng lộ ra địch ý.

Đây là khu vực Nhật chiếm đóng, đợi Nhị gia lấy được đồ xong, rồi hãy xem xét tình hình.” “Vâng.” Phiên đấu giá sắp bắt đầu, thị nữ của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đang dọn dẹp tầng một, mời khách nhân về chỗ ngồi của mình.

Lúc này, Bạch Tri Hi nghe thấy tiếng gõ cửa, bên ngoài truyền đến tiếng Doãn Tân Nguyệt.

“Bành huynh đệ?

Ngươi có đó không, bao sương tầng hai không đủ dùng, ta có thể đến chỗ ngươi trú tạm không?” Chu Nhất và Chu Ngũ cười đối mắt nhìn nhau, Bạch Tri Hi sắc mặt hơi lạnh: “Vào đi.” “Được thôi!” Doãn Tân Nguyệt một thân thiếu gia trang, cười hì hì bước vào, còn bưng một đĩa trái cây phong phú, vải, dưa hấu, anh đào, các loại trái cây theo mùa đều có, hiển nhiên là đã dụng tâm.

Vào trong nhà, Doãn Tân Nguyệt cứ như ở nhà mình, mời Chu Nhất Chu Ngũ ăn trái cây.

Chu Nhất và Chu Ngũ tự nhiên không dám động trước, còn Bạch Tri Hi đang nhắm mắt dưỡng thần, dường như không muốn để ý đến Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt ho khan một tiếng, thấy tập sách trên bàn lật đến trang Lam Đảm Ấu Xà, trong lòng hơi vui mừng, sắc mặt có chút ửng hồng.

"Bành huynh đệ định đấu giá Lam Đảm Ấu Xà sao?" "Phải." "Vậy khéo quá.

Ta nhớ trước đây đã đấu giá một lần Lam Đảm Ấu Xà, giá giao dịch cuối cùng là một trăm ba mươi vạn đô la Mỹ.

Bành huynh đệ có thể tham khảo giá này để ra giá." "Được." Thấy "Bành Tam Gia" vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, Doãn Tân Nguyệt khá bực bội, đành cầm trái cây trên bàn ăn.

Lúc này, trong bao sương của Nhị Nguyệt Hồng, Hoắc Tiên Cô hỏi: "Nhị gia vì Lộc Hoạt Thảo đã chuẩn bị bao nhiêu tiền đấu giá?" "Ba trăm vạn đô la Mỹ.

Giá của Lộc Hoạt Thảo chắc sẽ không vượt quá ba trăm vạn đô la Mỹ đâu nhỉ?" Nhị Nguyệt Hồng vẫn có chút không yên lòng.

Hoắc Tiên Cô kinh ngạc: "Ba trăm vạn?

Đương nhiên là thừa sức.

Đương nhiên, nếu thật sự không đủ, Hoắc gia chúng ta còn có thể chi thêm một trăm vạn đô la Mỹ." "Đa tạ Hoắc đương gia." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu cảm tạ.

Nha Đầu với vẻ mặt cảm kích nhìn Hoắc Tiên Cô một cái, Hoắc Tiên Cô cũng thiện ý cười đáp lại.

"Kính thưa quý khách, phiên đấu giá sắp bắt đầu, xin quý vị đừng

di chuyển, giữ im lặng.

Tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu đấu giá món đấu giá đầu tiên, Ngư Ảnh Thanh Liên, giá khởi điểm hai mươi vạn đô la Mỹ." Thị nữ của Tân Nguyệt Phạn Điếm bưng Ngư Ảnh Thanh Liên, bắt đầu đi quanh tầng một, để mọi người chiêm ngưỡng.

Ngư Ảnh Thanh Liên là một kiện đồ sứ quan diêu thời Càn Long, tạo hình tinh mỹ, là một món tinh phẩm quý hiếm.

"Hai mươi hai vạn đô la Mỹ!" "Hai mươi ba vạn!" Dưới khán đài rất nhanh vang lên tiếng đấu giá náo nhiệt.

Trong bao sương, Bạch Tri Hi không hề động đậy, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, còn Doãn Tân Nguyệt thì hậm hực ăn dưa hấu.

Rất nhanh, mười mấy món đấu giá được mọi người tranh nhau đấu giá.

Hơn một giờ sau, vòng đấu giá đầu tiên kết thúc.

Trong lúc đó, Hoắc Tiên Cô đấu giá được một chiếc lư hương đời Tống, tai rồng đôi, trị giá năm mươi vạn đô la Mỹ.

Ngoài ra, trong các bao sương tầng hai không có ai ra giá, xem ra đều đang dòm ngó ba món đấu giá cuối cùng.

Trong lúc nghỉ giải lao, Bạch Tri Hi cuối cùng cũng tĩnh lặng mở mắt: "Chu Nhất, ngươi đi bên Nhị gia mà canh chừng." "Vâng." Doãn Tân Nguyệt không nhịn được hỏi: "Bành huynh, Nhị gia này là ai vậy?" Bạch Tri Hi lạnh nhạt giải thích một câu: "Là nhị ca của ta." Doãn Tân Nguyệt "à" một tiếng, cũng không tiện hỏi nữa.

Nàng nhớ Bành Tam Tiên quả thật có một nhóm huynh đệ kết nghĩa, nhưng không ai ở Bắc Bình.

Ngược lại, bên Cửu Môn đối diện có một người tên là Nhị Nguyệt

Hồng, cũng được gọi là Nhị gia.

Chương 431

Lúc này, thị nữ của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại một lần nữa lên đài, vòng đấu giá thứ hai chính thức bắt đầu.

“Kính thưa quý khách, những bảo vật trong vòng đấu giá thứ hai đều là trân phẩm quý hiếm.

Món đầu tiên này, chính là Lộc Hoạt Thảo có thể cải tử hoàn sinh.

Giá khởi điểm một trăm vạn đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn đô la Mỹ.” Giá một trăm vạn đô la Mỹ vừa được báo ra, hiện trường có chút yên tĩnh.

Người ở tầng một đều ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Ai cũng biết, bảo bối áp trục chỉ có tầng hai mới có thể đấu giá được, tầng một hiếm khi có người ra giá.

“Một trăm hai mươi vạn đô la Mỹ!” Nhị Nguyệt Hồng là người đầu tiên cất tiếng.

Hai giây sau, bao sương bên phải Bạch Tri Hi vang lên tiếng báo giá: “Một trăm năm mươi vạn đô la Mỹ!” Người ra giá chính là nhóm người Nhật Bản kia.

Bạch Tri Hi khẽ nhíu mày.

Nơi này là khu vực Nhật chiếm đóng, đồ vật mà người Nhật đã để mắt đến đều không dễ mang đi.

Dù Nhị Nguyệt Hồng có đấu giá được Lộc Hoạt Thảo, cũng không biết với danh tiếng của Hoắc gia ở Bắc Bình, liệu có thể mang Lộc Hoạt Thảo đi được không.

Việc ra giá vẫn tiếp tục.

“Hai trăm vạn đô la Mỹ!” Nhị Nguyệt Hồng nắm chặt tay Nha Đầu, khá căng thẳng.

“Hai trăm ba mươi vạn đô la Mỹ!” Người Nhật lại một lần nữa báo giá.

Bạch Tri Hi quay đầu hỏi: “Nhóm người Nhật này có lai lịch gì?” “A.” Doãn Tân Nguyệt vội vàng nuốt trái cây trong miệng xuống, ấp úng nói: “Tên là gì Oda Jiro, thiếu tướng Nhật Bản trú đóng tại Bắc Bình, hình như ở Nhật Bản là thân phận quý tộc, có tiền lại có thế.” Bạch Tri Hi gọi Chu Ngũ đến bên cạnh, dặn dò vài câu bằng giọng thấp, rồi Chu Ngũ bước ra khỏi bao sương.

Doãn Tân Nguyệt hít hít mũi, khẽ nhíu mày: “Bành huynh đệ và người Nhật có thù oán sao?” Bạch Tri Hi nói: “Đối với kẻ xâm lược, người bị xâm lược đều có thù với họ, không phải sao?” “Bành huynh đệ cao nghĩa.” Doãn Tân Nguyệt giơ ngón cái lên, cười khan hai tiếng.

Lúc này, bao sương của người Nhật đột nhiên truyền đến tiếng súng, còn có tiếng chửi rủa kiểu “Bát cá nha lộ”.

Doãn Tân Nguyệt sắc mặt hơi đổi: “Bành tiên sinh, ta ra ngoài một lát.” Toàn bộ phiên đấu giá đều bị tiếng súng kinh động, giọng của người đấu giá cũng chợt dừng lại.

Mọi người ở tầng một bàn tán xôn xao.

“Tình huống gì vậy, sao lại có tiếng súng, cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này làm ăn kiểu gì vậy?” “Bao sương tầng hai, bên trong là người Nhật Bản, có lẽ là động ý uy hiếp, dùng súng để dọa người.” Nhị Nguyệt Hồng nghe thấy tiếng bàn tán bên ngoài, trấn tĩnh hô ra mức giá mới: “Hai trăm tám mươi vạn đô la Mỹ!” Người đấu giá trên đài nhìn Doãn Tân Nguyệt ở tầng hai một cái, sau khi nhận được sự cho phép, liền gõ chuông lần thứ nhất.

“Hai trăm tám mươi vạn lần thứ nhất!” Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình có quy củ riêng của mình, nếu phiên đấu giá đang diễn ra, bất kể có xảy ra hỗn loạn gì, cũng không được phép dừng lại.

Trong bao sương của người Nhật, hỗn loạn một đoàn, một con rắn độc màu đen đang lẩn lút trong không gian chật hẹp.

“Bát cá!

Mau đuổi con rắn ra ngoài!” Sau khi Doãn Tân Nguyệt đến, đã có quản sự mang theo gia nhân cầm gậy đến bắt rắn.

Rắn tuy có độc, nhưng độc tính không mạnh, không gây chết người, chỉ có một sĩ quan Nhật Bản không may bị cắn một miếng.

Sau khi bắt được rắn, quản sự vội vàng tiến lên xin lỗi người Nhật, an ủi cảm xúc của họ.

“Hừ, dù sao đi nữa, các ngươi Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng phải cho chúng ta một lời giải thích, nếu không ta lập tức cho đội hiến binh đến!” Oda Jiro tức giận nói.

Hắn nhìn xuống tầng một, việc đấu giá Lộc Hoạt Thảo đã kết thúc.

Nếu không phải con rắn này quấy rối hắn, Lộc Hoạt Thảo hắn đã chắc chắn có được.

“Không biết tướng quân muốn lời giải thích gì?” Quản sự lau mồ hôi lạnh.

“Ta đã bị kinh hãi, các ngươi phải dùng Lộc Hoạt Thảo để tạ tội với ta!” Lúc này, Doãn Tân Nguyệt bước tới: “Tân Nguyệt Phạn Điếm có quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đấu giá kết thúc, tiền trao hàng nhận.

Lời giải thích tướng quân muốn chúng ta không thể cho được.”

Oda Jiro nheo mắt nói: “Các hạ là ai?” “Thiếu đông gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tân Hải.

Về việc tướng quân bị rắn độc quấy nhiễu, Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng tôi vô cùng xin lỗi, cũng sẽ bồi thường đầy đủ cho tướng quân.

Nhưng chuyện Lộc Hoạt Thảo liên quan đến danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chúng tôi không thể giao được!” Oda Jiro nổi giận lôi đình, đe dọa: “Được, vậy bây giờ ta sẽ gọi đội hiến binh đến, vì Tân Nguyệt Phạn Điếm của các ngươi!” Doãn Tân Nguyệt chỉ vào cửa lớn, giơ tay làm tư thế mời: “Tướng quân tùy ý!” Tiếp đó, Oda Jiro dẫn theo mấy người Nhật Bản hầm hầm rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Quản sự có chút bất an nói: “Đại tiểu thư, chúng ta cứng rắn với người Nhật, liệu có xảy ra chuyện gì không?” “Dù là cha ta ở đây, cũng sẽ làm như vậy, cùng lắm là khách khí hơn ta một chút.

Nếu đội hiến binh Nhật Bản thật sự đến, ngươi cứ phái người thông báo cho cha ta, để ông ấy đến xử lý.” “Vâng.” Doãn Tân Nguyệt tuy không biết thế lực phía sau nhà mình là gì, nhưng nàng biết, người Nhật không dám tùy tiện động đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi quản gia đi xuống, Doãn Tân Nguyệt lại gọi tai nô đến hỏi: “Sau khi đấu giá bắt đầu, có ai đi qua bên ngoài bao sương của người Nhật không?” “Tiểu thư, trong bao sương của Bành Tam Gia trước sau có hai thị nữ đi ra.” Doãn Tân Nguyệt khẽ nhíu mày: “Được rồi, ta biết rồi, các ngươi xuống làm việc đi.” Doãn Tân Nguyệt trở lại bao sương của Bạch Tri Hi, chỉ có một mình Bạch Tri Hi, không thấy Chu Ngũ và Chu Nhất đâu.

“Bành huynh đệ, thị nữ của ngươi đâu?” “Đi làm việc rồi!” Bạch Tri Hi nhón một quả nho, ăn.

Thấy "Bành Tam Gia" cuối cùng cũng ăn trái cây nàng mang đến, Doãn Tân Nguyệt lập tức nở nụ cười, đám mây u ám trong lòng tan biến hết, cũng không hỏi nữa thị nữ đi làm gì.

Bên ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm, Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu dưới sự hộ tống của Chu Nhất và Chu Ngũ, lên chiếc xe hơi màu đen mà Hoắc gia đã chuẩn bị, đi về phía nhà ga.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn chiếc hộp gỗ trong tay, bên trong chính là Lộc Hoạt Thảo.

Y lại ngẩng đầu hỏi: "Phu nhân nhà các ngươi không đi cùng ta sao?" "Phu nhân còn có việc cần làm, dặn Nhị gia ngài đi trước." Chu Nhất đáp.

Nhị Nguyệt Hồng đành gật đầu.

Hiện tại đã có Lộc Hoạt Thảo, bệnh của Nha Đầu đã có thuốc chữa.

Nhưng lần đấu giá này dùng hai trăm tám mươi vạn đô la Mỹ, dù có bán cả Hồng Phủ cũng không trả nổi.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn dòng người bên ngoài cửa sổ xe, đột nhiên cảm thấy áp lực lớn như núi, cái cảm giác nợ tiền này thật sự không dễ chịu chút nào.

Hay là quay lại nghề cũ, hạ thêm mấy ngôi mộ, trước hết trả hết số tiền này đã rồi tính.

Nha Đầu dường như biết Nhị Nguyệt Hồng đang nghĩ gì, nắm chặt tay y, khẽ gọi một tiếng: "Nhị gia." Nhị Nguyệt Hồng trong lòng chấn động, ôm chặt lấy Nha Đầu, đột nhiên cảm thấy như mình sở hữu cả thế giới.

Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, phiên đấu giá vẫn tiếp tục.

Lần này đấu giá là Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt.

Kỳ Lân Kiệt trăm năm còn dễ thấy, nhưng Kỳ Lân Kiệt ngàn năm lại cực kỳ hiếm, hơn nữa dược hiệu hoàn toàn khác biệt.

Uống thứ này, không chỉ mùa hè không còn sợ muỗi nữa, mà ngay cả đối với một số vật kịch độc, Kỳ Lân Kiệt cũng có thể hóa giải được.

Hoắc gia và Bối Lặc gia Mãn Thanh đều đang liều mạng ra giá.

"Hai trăm ba mươi vạn!" "Hai trăm bốn mươi vạn!" Thế giá này, dường như có thể đột phá ba trăm vạn.

Chương 432

Bạch Tri Hi có chút bất ngờ.

Hoắc gia mấy năm nay phát triển ở Bắc Bình quả thật không tệ, vậy mà lại có thể huy động được dòng tiền gần ba trăm vạn đô la Mỹ.

Doãn Tân Nguyệt mở lời: "Bành huynh đệ, ngươi nếu đối với Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt này cũng cảm thấy hứng thú, cũng có thể ra giá.

Đến lúc đó ta có thể không thu phí thủ tục." Mấy trăm vạn giá đấu, phí thủ tục cũng có mấy chục vạn.

Nghe lời này, Bạch Tri Hi hiếm thấy cười cười: "Ta chuẩn bị đấu giá món thứ ba là Lam Đảm Ấu Xà." Doãn Tân Nguyệt lập tức nở nụ cười nói: "Ta và Bành huynh đệ vừa gặp đã như cố nhân.

Chỉ cần là món ngươi đấu giá được, ta đều không thu phí thủ tục." Nếu Doãn Đại Chưởng Quỹ có mặt ở đây, e rằng sẽ mắng một câu đồ phá của, một lời nói thôi đã mất đi mấy chục vạn đô la Mỹ.

Lời vừa dứt, Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt cuối cùng cũng bị Bối Lặc gia Mãn Thanh đấu giá được với giá ba trăm hai mươi vạn đô la Mỹ.

Trong bao sương của Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô tiếc nuối thở dài một tiếng.

Lần này Hoắc gia đã thế chấp không ít sản nghiệp, đổi lấy ba trăm vạn đô la Mỹ, chính là để đấu giá Kỳ Lân Kiệt, không ngờ vẫn thất bại trong gang tấc.

"Kính thưa quý khách, tiếp theo là món đấu giá thứ ba, cũng là món cuối cùng, một đôi Lam Đảm Ấu Xà đực cái.

Giá khởi điểm một trăm hai mươi vạn đô la Mỹ!" Một đôi?

Không ít người động tâm.

Giá trị quý trọng của Lam Đảm Ấu Xà nằm ở mật rắn, một con rắn một cái mật, dẫn đến nó quá hiếm.

Nếu đấu giá được một đôi Lam Đảm Ấu Xà, tự nuôi dưỡng lớn lên, vậy chẳng phải là rắn đẻ rắn, mật lam sẽ dồi dào không ngừng sao.

Bạch Tri Hi trong bao sương cũng khẽ động tâm.

Giá trị của một con và một đôi hoàn toàn khác biệt, trách không được người của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại đặt cặp rắn này vào món đấu giá cuối cùng.

Nhưng, tập sách đấu giá không phải nói chỉ có một con rắn sao?

Sao lại có một đôi?

Doãn Tân Nguyệt giải thích: "Vừa nãy sau khi người Nhật đi, người bán hàng lại gửi thêm một con rắn cái." "Xem ra là một nhân sĩ ái quốc." Bạch Tri Hi gật đầu cười nói.

Doãn Tân Nguyệt khuyên nhủ: "Bành huynh đệ nếu muốn đấu giá về tự nuôi, vậy phải chuẩn bị kỹ rồi.

Theo ta được biết, Lam Đảm Ấu Xà không dễ nuôi, nếu không người bán đã chẳng đem đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá." Bạch Tri Hi gật đầu, nhưng không để ý, không nói Diệp Bạch biết xà ngữ, ngay cả cái ao nước sau sân nhà mình, thứ gì mà nuôi không sống được!

Thị nữ của Tân Nguyệt Phạn Điếm bưng Lam Đảm Ấu Xà ra, chỉ thấy trong một lồng kính trong suốt có lỗ, hai con rắn nhỏ màu xanh tím cuộn mình trên hòn non bộ mini, nhe nanh giương vuốt, kêu rít với khách nhân đến gần chiêm ngưỡng.

“Rắn tốt!

Rắn tốt!

Ta ra một trăm năm mươi vạn!” Một ông chủ nhà buôn người phương Tây mặc tây phục ra giá.

“Hai trăm vạn!” “Hai trăm hai mươi vạn!” Người trong bao sương tầng hai còn chưa bắt đầu ra giá, người tầng một đã liên tục ra giá, hơn nữa còn đẩy giá lên rất cao.

Khác với mấy món bảo vật trước, cặp Lam Đảm Ấu Xà này nếu nuôi tốt, đó chính là một mối làm ăn tiền tài cuồn cuộn.

Vì vậy, không ít người chuẩn bị góp vốn mua.

Thấy vậy, Bạch Tri Hi không khỏi có chút bực bội.

Nàng trên người chỉ có hai trăm vạn đô la Mỹ, lúc này thì ngay cả cơ hội tăng giá cũng không còn.

Đáng tiếc Chu Nhất và Chu Ngũ còn chưa về, nếu không bảo bọn họ bây giờ đi huy động vốn, e rằng cũng kịp.

Bạch Tri Hi nhìn Doãn Tân Nguyệt bên cạnh, động tâm tư.

“Tân Hải huynh, ta có một việc muốn nhờ.” Doãn Tân Nguyệt lập tức ngồi thẳng người: “Bành huynh đệ có lời cứ nói thẳng, chỉ cần là chuyện ta có thể làm được, nhất định sẽ giúp đỡ.” “Ta muốn đấu giá cặp rắn này, nhưng lần này đến Bắc Bình quá vội vàng, không kịp chuẩn bị tiền, chỉ mang theo hai trăm vạn đô la Mỹ.

Ngươi xem...” Hai trăm vạn đô la Mỹ?

Doãn Tân Nguyệt nhíu mày nhỏ nhắn.

Tân Nguyệt Phạn Điếm sau khi đấu giá kết thúc, sẽ là tiền trao hàng nhận, không thể thiếu nợ.

Nhìn xu hướng giá của cặp Lam Đảm Ấu Xà này, e rằng sẽ tiếp cận bốn trăm vạn đô la Mỹ.

Dù trừ đi phí thủ tục đấu giá, cũng phải hơn ba trăm vạn đô la Mỹ.

"Bành Tam Gia" tiền chỉ đủ một nửa.

Nếu nàng giúp "Bành Tam Gia" thì số tiền còn lại cần Tân Nguyệt Phạn Điếm chi trả trước.

Tuy nói Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể chi trả trước được, nhưng lại phải gánh chịu rủi ro cực lớn.

Doãn Tân Nguyệt lại liếc nhìn khuôn mặt tinh xảo của "Bành Tam Gia", sắc dục vây tâm, cắn răng nói: "Bành huynh đệ yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta." Doãn Tân Nguyệt đến bên bệ cửa sổ, ló ra nửa người, ra giá: "Ba trăm vạn đô la Mỹ!" Người đấu giá trên đài nhìn thấy bóng dáng Doãn Tân Nguyệt, liền biết là đại tiểu thư nhà mình chuẩn bị đấu giá cặp Lam Đảm Ấu Xà này.

"Ba trăm vạn đô la Mỹ lần thứ nhất!" Giọng nói của người đấu giá tuy không thay đổi, nhưng nhịp điệu, thời gian dừng lại lại nhanh hơn không ít.

Người cạnh giá vẫn còn đang khổ sở suy nghĩ có nên tăng giá không, thì tiếng chuông thứ hai đã vang lên.

"Ba trăm vạn đô la Mỹ lần thứ hai!" Ngay khi tiếng chuông thứ ba sắp vang lên, Bối Lặc gia Mãn Thanh đột nhiên cất tiếng: "Ba trăm năm mươi vạn đô la Mỹ!" "Đáng chết!" Doãn Tân Nguyệt không khỏi có chút tức giận, cái tên man di đáng chết này sao lại giàu có như vậy, tiền nhà hắn chẳng lẽ là do gió thổi đến sao!

"Ba trăm bảy mươi vạn!" "Ba trăm tám mươi vạn!" Doãn Tân Nguyệt liên tục tăng giá, cuối cùng đã đấu giá được cặp Lam Đảm Ấu Xà này với giá bốn trăm mười vạn đô la Mỹ.

Đến đây, Doãn Tân Nguyệt mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu còn đấu giá tiếp, e rằng dòng tiền của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không đủ chi trả trước.

"Khiến Bành huynh đệ phải chê cười rồi." "Không sao, số tiền Tân Hải huynh đã chi trả trước, tối nay ta sẽ thu xếp đủ.

Lần này còn phải đa tạ Tân Hải huynh." Bạch Tri Hi chắp tay vái cảm tạ.

"Khách khí quá, khách khí quá." Thấy "Bành Tam Gia" nở nụ cười, Doãn Tân Nguyệt cũng vui mừng từ tận đáy lòng.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Một thị nữ bước vào: "Tiểu thiếu gia, Đại Chưởng Quỹ đã về, chỉ định muốn gặp Bành Tam Gia." "Cha ta về ư?" Doãn Tân Nguyệt phỏng đoán, cha nàng về sớm như vậy, hẳn là vì chuyện người Nhật.

Nhưng phiên đấu giá vừa mới kết thúc, sao lại gấp gáp muốn gặp vị hôn phu của nàng như vậy?

"Đi thôi, ngươi dẫn đường phía trước.

Chương 433

Tân Hải huynh, đây là chi phiếu hai trăm vạn đô la Mỹ của ngân hàng, chuyện Lam Đảm Ấu Xà phiền ngươi rồi." Bạch Tri Hi giao chi phiếu cho Doãn Tân Nguyệt xong, rồi theo thị nữ lên lầu.

Đối với Bạch Tri Hi mà nói, sau khi biết Bành Tam Tiên mà mình giả mạo và Doãn Tân Nguyệt có hôn ước, liền đoán được thân phận giả của mình sớm muộn cũng bị vạch trần.

Doãn Đại Chưởng Quỹ vội vàng muốn gặp nàng như vậy, e rằng thân phận thật của nàng đã bị người của Tân Nguyệt Phạn Điếm điều tra ra rồi.

"Bành Tam Gia, mời." Thị nữ dẫn Bạch Tri Hi đến ngoài cửa một căn phòng ở tầng bốn.

Bạch Tri Hi đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Doãn Đại Chưởng Quỹ trong truyền thuyết.

Một nam tử nho nhã khoảng bốn mươi tuổi hành lễ nói: "Lão nô Doãn Chính Liêm, đã gặp Bạch tiểu thư." Đêm tối buông xuống, Bạch Tri Hi bước ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chu Nhất và Chu Nhị xách Lam Đảm Ấu Xà, đã sớm chờ ở cửa.

"Thưa gia, vé tàu về Trường Sa đã mua xong rồi, ba giờ nữa sẽ có một chuyến." Bạch Tri Hi gật đầu: "Nhị gia và Nha Đầu bọn họ thế nào rồi?" Chu Nhất nói: "Hai chúng ta đích thân đưa Nhị gia và họ đến nhà ga, sau khi tàu chạy rồi chúng ta mới vội về." "Được, vậy đi nhà ga trước đi." "Cung tiễn Bành Tam Gia!" Người gác cổng Tân Nguyệt Phạn Điếm đồng loạt cúi đầu hô.

Bạch Tri Hi quay đầu nhìn một cái, trong số những người tiễn,

không thấy bóng dáng Doãn Tân Nguyệt.

Lúc này, trong căn phòng ở tầng bốn, Doãn Tân Nguyệt chu môi phụng phịu, đang bị phạt đứng.

Doãn Chính Liêm giận dữ quát: “Con xem con ra cái dạng gì?

Chẳng có chút phong thái tiểu thư khuê các nào cả.” “Cha, con nếu không giả trai, làm sao trấn áp được những kẻ muốn gây sự kia.” “Gây sự?

Ta thấy con mới là kẻ gây sự đó.

Tự tiện động dụng dòng tiền của Tân Nguyệt Phạn Điếm, quan trọng là con còn không nói trước với ta một tiếng, con muốn nhà chúng ta phá sản sao!” Doãn Tân Nguyệt kéo vạt áo, cúi đầu, không nói gì.

“Còn có cái tên thiếu tướng Nhật Bản Oda Jiro kia, ấn tượng của hắn về Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta rất tệ.

Lần sau con nói chuyện với người Nhật không thể khách khí uyển chuyển một chút sao?

Lần nào cũng phải để ta đi dọn dẹp hậu quả cho con.

Hai ngày này con cứ ở nhà, không được đi đâu cả!” “Không được, Bành huynh đệ vẫn còn ở phạn điếm, con phải chăm sóc hắn cho tốt.” Doãn Chính Liêm tức đến phát điên: “Cái gì mà Bành huynh đệ!

Bành Tam Tiên thật sự đã sớm bị người ta từ trên xe lửa, không biết vứt đi xó xỉnh nào rồi.

Thủ hạ của hắn men theo đường sắt tìm kiếm, bây giờ ngay cả người cũng không tìm thấy.” Doãn Tân Nguyệt há to miệng, vẻ mặt không thể tin được.

“Cha, vậy người ở đây mấy ngày nay là ai?

Người... người không làm gì nàng ấy chứ?" Doãn Chính Liêm cảm thấy ngực hơi đau.

Đây còn là đứa con gái quỷ quái, thông minh của ông sao?

Bị người ta lừa, còn nói đỡ cho người ta.

"Nàng ấy rất tốt.

Con cứ coi như chưa từng gặp người này đi.

Còn hôn sự của con cũng hủy bỏ.

Ta sẽ tìm cho con một người có phẩm đức tốt ở Bắc Bình." "Vậy nàng ấy đâu rồi?" "Đi rồi." Doãn Chính Liêm lại từ trong lòng lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ màu trắng: "Đây là thứ nàng ấy để lại cho con." Doãn Tân Nguyệt nhận lấy bình sứ, bên trong đặt một viên thuốc màu trắng sữa, có một mùi hương cỏ nhạt.

"Cha, đây là thứ gì?" "Trú nhan đan nội bộ Cửu Môn." Ba giờ sau, trên xe lửa, Bạch Tri Hi cùng Chu Ngũ chen chúc trong khoang hạng hai.

Chu Nhất từ khoang xe phía trước đi tới: "Gia, có một người Trường Sa nguyện ý nhường bao sương cho chúng ta." "Gia đình nào?" "Ông chủ lò mổ Đức Long Trường Sa, dẫn theo con gái và mẹ trở về Trường Sa." "Thôi được rồi, để họ an tâm ở lại đó đi, họ cần hơn chúng ta." Tiếng còi tàu vang lên, chậm rãi khởi động.

Bạch Tri Hi nhìn dòng người không ngừng bước vào khoang xe, nhíu mày.

Bởi vì một trong số đó chính là Doãn Tân Nguyệt giả trai.

Còn lúc này, Doãn Chính Liêm đẩy cửa phòng ở tầng bốn ra, nhìn căn phòng trống rỗng và cửa sổ mở toang, giận dữ đầy mặt!

Cái con bé đáng chết này, lại lén lút đi ra ngoài rồi!

Hai ngày sau vào buổi tối, Diệp Bạch dẫn mọi người của Cửu Môn trở về thành Trường Sa.

Ngô Tiểu Cẩu, Trần Bì, Tề Thiết Chủy ai về nhà nấy.

Ngoài cổng Diệp Phủ, Bạch Tri Hi đón Diệp Bạch vào trong phủ, lại đưa Kim Toán Bàn xuống nghỉ ngơi.

Diệp Bạch nắm tay Bạch Tri Hi, đi về phía hậu viện, hỏi: "Bệnh của Nha Đầu thế nào rồi?" "Sau khi ăn Lộc Hoạt Thảo đã có phần chuyển biến tốt hơn.

Nhưng Thuận Tử điều tra được trước đây trong thành Trường Sa từng xuất hiện không ít bệnh chứng thận suy kiệt, có lẽ là có liên quan đến một ngôi mộ chìm thuyền." "Trầm Thuyền Mộ?" Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Để Thuận Tử tiếp tục điều tra, nếu ngôi mộ này có vấn đề, sắp xếp người Cửu Môn đi thám hiểm trước." Bạch Tri Hi gật đầu đáp lời.

Khi đi ngang qua Hồ Tâm Đình, Diệp Bạch nhìn thấy trong đình ngồi một cô nương mặc váy sa hoa sen bách điệp màu hồng phấn, ăn nho không nhả vỏ.

"Đây là cô nương nhà ai?" Bạch Tri Hi vừa định trả lời, liền thấy Doãn Tân Nguyệt bưng một bát nho lớn đi tới, quét mắt nhìn Diệp Bạch hai lượt rồi nói: "Ngươi chính là Diệp Tam Gia của Cửu Môn đó sao?

Trông cũng chẳng ra sao cả." Bạch Tri Hi lộ vẻ không vui, quát: "Tân Nguyệt!" "Con biết rồi, Tri Hi tỷ." Doãn Tân Nguyệt lè lưỡi, vẩy vẩy nước nho trên tay, rồi vươn tay về phía Diệp Bạch: "Diệp Tam Gia, trăm nghe không bằng một thấy.

Thiếp là Doãn Tân Nguyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm, sẽ ở lại phủ ngài vài ngày.

Nơi nào làm phiền, kính mong lượng thứ.” Diệp Bạch nhìn Doãn Tân Nguyệt đang chằm chằm nhìn mình, không khỏi đau đầu.

Cô gái này vốn nên là vợ Trương Khải Sơn, sao lại bị vợ mình mang về Trường Sa rồi?

“Trường Sa không phải nơi an ổn, mức độ phồn hoa cũng không bằng Bắc Bình.

Ở chán rồi, hoan nghênh rời đi.” Nói xong, Diệp Bạch liền kéo tay Bạch Tri Hi rời đi.

“Ai, cái người này...” Doãn Tân Nguyệt hậm hực nhìn Diệp Bạch.

Đợi hai người đi xa, nàng vẫn còn nghe thấy tiếng Diệp Bạch: “Trường Sa quá loạn, sớm chút đưa cái sao chổi phiền phức này về đi.” Tin tức Diệp Tam Gia trở về Trường Sa truyền đi rất nhanh trong nội bộ Cửu Môn.

Diệp Bạch về không lâu, Trương Khải Sơn liền đến bái phỏng.

Trong đại sảnh Diệp Phủ, Trương Khải Sơn đã kể cho Diệp Bạch tất cả thông tin mà hắn điều tra được về Trường Bạch Sơn.

“Ngươi nói, Tề Tiểu Hắc bọn họ bị vây ở một khu rừng đá gần Trường Bạch Sơn mạch?” Trương Khải Sơn gật đầu: “Theo ta được biết, Trương Khởi Linh đang ở trong đội ngũ của Hắc gia.

Quân đội Nhật Bản tuy đã rút lui, nhưng không ít người Uông gia vẫn vây ở bên ngoài rừng đá.

Theo tính cách của người Uông gia, bọn họ không đạt được Trương Khởi Linh sẽ không chịu bỏ qua đâu.” Diệp Bạch chìm vào trầm tư.

Chương 434

Mấy ngày trước, hắn đã đưa cho Thanh Long tiểu đội một lá Phù Lục Chưởng Tâm Lôi, bảo bọn họ đi chi viện Tề Tiểu Hắc và những người khác.

Nhưng bây giờ không có tin tức truyền về, chứng tỏ tình hình ở Trường Bạch Sơn không mấy lý tưởng.

Mục đích Trương Khải Sơn đến Diệp Phủ rất đơn giản, tự nhiên là muốn Diệp Bạch đích thân ra tay, giải cứu Trương Khởi Linh.

Diệp Bạch cười trêu ghẹo: "Ngươi cái Trương Đại Phật Gia, bản thân không rời khỏi Trường Sa được, thì muốn sai khiến ta.

Ta đây vừa từ Tương Tây trở về, một bữa cơm nóng còn chưa được ăn." Trương Khải Sơn cười khổ nói: "Trương Khởi Linh có ý nghĩa trọng đại đối với Trương gia, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Lần này cũng chỉ có Tam Gia đi Trường Bạch Sơn, mới có thể cứu được Trương Khởi Linh và Hắc gia bọn họ." Diệp Bạch nhất định phải đến Trường Bạch Sơn, không chỉ vì Trương Khởi Linh của Trương gia, mà còn vì Tề Tiểu Hắc, Trương Nhật Sơn và những người khác.

"Việc này ta đã nhận lời, nhưng sau khi ta rời Trường Sa, việc nhà Cửu Môn ngươi phải lo liệu chu toàn." "Tự nhiên." Thấy Diệp Bạch đồng ý, Trương Khải Sơn lộ vẻ mừng rỡ.Chuyến đi này, Diệp Bạch định đi một mình.

Tiếp đó, y cho gọi Thuận Tử đến, dặn hắn chuẩn bị thêm vật tư.

Trương Khải Sơn cũng đã sớm chuẩn bị, mua cho Diệp Bạch vé

tàu hỏa sáng mai.

Để lại vé tàu, Trương Khải Sơn chỉnh lại quân mạo, dưới sự hộ vệ của một đám binh sĩ, ngồi xe rời khỏi Diệp phủ.Doãn Tân Nguyệt chứng kiến cảnh này, trong lòng không khỏi lẩm bẩm: "Tương truyền Trương Khải Sơn, quan phòng thủ Trường Sa, cũng phải nể phục Diệp Bạch, lấy y làm người dẫn đầu, nay xem ra quả đúng như vậy.

Diệp Bạch vừa về phủ, Trương Khải Sơn đã đích thân đến thăm."Tối đó, sau khi Diệp Bạch và Bạch Tri Hi trò chuyện tâm tình, y mới biết vì sao Doãn Tân Nguyệt lại theo đến Trường Sa.

"Nha đầu này nàng định xử lý thế nào?" Diệp Bạch hỏi.

"Nếu chàng có thể giữ lại, thì cứ để nàng ấy ở lại Trường Sa trước.

Dù sao Doãn gia cũng có ơn với Bạch gia thiếp." Bạch Tri Hi dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Năm xưa sau khi Bạch gia bị diệt môn, cha thiếp nhờ có họ mà có thể an ổn sống ở Trường Sa, Doãn Chính Liêm và những người khác phía sau cũng đã tốn không ít công sức." "Vậy cứ để nàng ấy ở lại ít ngày.

Nhưng trong phủ có nhiều bí mật, nàng hãy quản giáo nàng ấy cho tốt, đừng để xảy ra chuyện." "Chàng yên tâm, thiếp sẽ dạy dỗ nàng ấy cẩn thận."Một đêm xuân tiêu trôi qua, ngày hôm sau, Diệp Bạch bước lên chuyến tàu hỏa đi về phía Đông Bắc.Dãy Trường Bạch Sơn, tuyết trắng bao phủ, vạn vật tĩnh lặng.Tề Tiểu Hắc đốt lá khô, nhét vào hố lửa đã tốn không ít công sức đào, rồi lại thái thịt của mấy con chuột tuyết béo mập thành dải, dùng cành cây xiên vào, đặt lên lửa nướng.Người của Trương gia, đội Bạch Hổ, đội Thanh Long đều đáng thương nhìn chằm chằm vào những dải thịt trên lửa."Hắc gia, bản lĩnh của huynh cao siêu quá, hố lửa này vậy mà không hề bốc khói!" Thanh Tam tâng bốc."Trước đây Tam gia có nói qua một lần,

bảo là lợi dụng cái gì đó gọi là nguyên lý thoát khí." Tề Tiểu Hắc đáp một câu, thấy Thanh Tam định đưa tay về phía dải thịt, hắn vội vàng đánh rớt: "Đi đi!

Năm tên tiểu tử thối các ngươi đến đây chẳng giúp được việc gì, ngược lại còn tiêu hao không ít vật tư.

Hôm nay các ngươi ăn cuối cùng!"Thanh Tam lập tức lộ vẻ khổ sở: "Hắc gia, ai mà biết các huynh thiếu ăn chứ, biết sớm thì đệ đã vác một túi lớn đồ hộp xông vào rồi.""Gặp chuyện không phân tích, còn cần ta dạy các ngươi sao?

Cãi thêm câu nào, ta trừ điểm cống hiến của tiểu đội các ngươi!"Thanh Tam lập tức ngậm miệng, ôm khẩu súng, đi ra xung quanh cảnh giới.Sau khi ăn xong phần thức ăn được chia, Trương Nhật Sơn và Tề Tiểu Hắc gọi Thanh Nhất và Bạch Nhất đến, mở cuộc họp: "Hiện giờ quân đội Nhật Bản dường như đã rút lui, tuy xung quanh vẫn còn không ít người Uông gia, nhưng khu rừng núi này quá rộng lớn, bọn họ sẽ không cố thủ như trước mà sẽ chủ động xuất kích bao vây chúng ta."Điểm yếu hiện tại của chúng ta là hỏa lực không đủ, nhân sự quá đông, một khi bị người Uông gia quấn lấy, rất khó thoát ra trong thời gian ngắn."Thanh Nhất nói: "Tam gia đã đưa cho ta một lá phù lục, nói rằng khi gặp đối thủ khó nhằn thì có thể dùng đến."Tề Tiểu Hắc tiếp nhận hộp gỗ Thanh Nhất đưa tới, bên trong có một mảnh trúc màu vàng lấp lánh tia sét, không giống đồ trang trí.

"Thứ này có thể dùng để đối phó với La Sát Uông gia." Tề Tiểu Hắc nhét hộp gỗ vào người, rồi nói tiếp: "Ngoài La Sát Uông gia, còn phải cẩn thận sinh hóa nhân và Nhật Bản Âm Dương Sư."Lúc này, ở ngoại vi dãy núi, một gương mặt mới xuất hiện trong nhóm người Long Hổ Sơn.

Đó là Trương Đạo Nhất, người trông coi mộ Thiên Sư.

"Đạo Nhất Sư Tổ, chúng ta cứ thủ ở ngoại vi thế này thôi sao?

Lỡ mà…" "Không có gì là lỡ mà cả.

Hiện giờ chúng ta xông vào, rất có khả năng sẽ mắc kẹt, trái lại sẽ trở thành gánh nặng cho bọn họ.

Bây giờ tốt nhất là đợi bọn họ đột phá vòng vây, chúng ta sẽ lên giúp sức, cùng nhau vây công người Uông gia." Trương Đạo Nhất với thân hình nhỏ bé ngồi giữa các đạo sĩ Long Hổ Sơn, dáng vẻ già dặn."Nhưng Sư Tổ, khu rừng núi này quá rộng, chúng ta đâu biết người Cửu Môn sẽ đột phá từ hướng nào?

Lỡ mà thật sự giao chiến, chúng ta không kịp đến thì sao?"Trương Đạo Nhất chống cằm trầm ngâm: "Đây quả là một vấn đề."Lúc này, một bóng người từ xa đi tới.

"Ai?" Trương Kế Lâm lập tức đứng dậy, những người Long Hổ Sơn cũng cảnh giác giơ súng lên.

"Ma Y Quẻ Sư, Trương Cửu Y." Trương Cửu Y khoác áo vải màu xanh, bước chân dẫm lên tuyết, chậm rãi đi tới."Ngươi là người Trương gia?" Trương Kế Lâm hỏi."Giống như thân phận chư vị, là người của Trương gia ẩn mạch."Trương Kế Lâm không vui nói: "Chúng ta không phải Trương gia ẩn mạch, chúng ta là Long Hổ Sơn, chuyến này chỉ vì muốn cứu người Cửu Môn."Trương Cửu Y mỉm cười nói: "Mục đích của chúng ta không xung đột, ta cũng vì mấy người đó mà đến."Trương Kế Viễn lên tiếng hỏi: "Trương Cửu Y, Ma Y Quẻ Sư?

Sao chúng ta chưa từng nghe nói đến ngươi?""Người xem bói, tự nhiên không dám quá phô trương, nhưng gia phụ là Trương Tam Liên Tử, tin rằng chư vị đều có nghe danh."Trương Tam Liên Tử?

Trương Kế Lâm nhíu mày, vậy ra Trương Cửu Y này còn có chút quan hệ với sư đệ của y.Người Long Hổ Sơn đều nghe qua đại danh Trương Tam Liên Tử, chỉ có Trương Đạo Nhất không rõ, y kéo Trương Kế Viễn thấp giọng hỏi: "Trương Tam Liên Tử là ai?""Mạc Kim Giáo Úy cuối thời Thanh, một đại kỳ nhân."Trương Kế Lâm nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi tay không tấc sắt, một mình đến đây, chẳng giúp được việc gì, chi bằng sớm rút lui đi."Trương Cửu Y lắc đầu: "Ta đến đây là để trợ giúp chư vị, những lời chư vị vừa nói ta đều nghe thấy rồi, ta biết người Cửu Môn sẽ đột phá từ hướng nào."Trương Kế Lâm mắt sáng lên: "Thật sao?"Trương Cửu Y không đáp lời, ngược lại cởi đạo bào xuống, trải phẳng trên mặt đất, lấy ra sáu đồng tiền bắt đầu bói toán.

Thấy vẻ nghiêm túc của y, người Long Hổ Sơn không dám quấy rầy.

Một lát sau, Trương Cửu Y liền thu đồng tiền lại, chỉ một phương vị nói: "Mặt trời mọc từ mặt nước, bọn họ sẽ đột phá từ phía Đông."Mọi người chuẩn bị xuất phát theo hướng Trương Cửu Y chỉ dẫn, nhưng Trương Kế Lâm lại dặn dò Trương Kế Viễn: "Kế Viễn sư đệ, chuyến này ngươi và các sư đệ không cần đi nữa, hiện giờ Trương Khởi Linh thật sự chắc hẳn đã an toàn, các ngươi hãy trở về Long Hổ Sơn đi.""Sư huynh?" Trương Kế Viễn lộ vẻ chần chừ."Thôi được rồi, có Đạo Nhất Sư Tổ ở đây, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện.

Các ngươi mau trở về đi." Nếu nhóm người bọn họ thật sự bỏ mạng ở Trường Bạch Sơn, thì đạo thống Long Hổ Sơn cũng sẽ hoàn toàn chấm dứt.Trương Kế Viễn suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó dẫn người Long Hổ Sơn trở về.

Còn Trương Kế Lâm, Trương Đạo Nhất, Trương Cửu Y thì tiến về phía Đông.Tuy nhiên, chưa đi được bao xa, Trương Đạo Nhất đột nhiên dừng lại, nhìn về phía rừng tuyết xa xa: "Kế Lâm, ngươi đi xem

thử, bên kia có thứ gì đó cứ đi theo chúng ta.”Trương Kế Lâm giơ súng lên cảnh giới.

Trương Cửu Y vội vàng lên tiếng: “Tiền bối, đó là thú cưng ta nhận nuôi trên đường đi.” Nói xong, Trương Cửu Y huýt sáo một tiếng, một con báo tuyết vằn vện to lớn từ trong rừng chui ra.Trương Kế Lâm hơi lộ vẻ kinh ngạc, con báo tuyết này thân hình to lớn, dã tính chưa thuần hóa, nhìn qua đã biết là mãnh thú ăn thịt.

Trương Cửu Y có thể thuần phục được con vật này, quả nhiên có chút bản lĩnh, không hổ là hậu nhân của Trương Tam Liên Tử.Ngay sau đó, Trương Cửu Y lại huýt sáo một tiếng, báo tuyết khẽ gầm nhẹ một tiếng, chui vào trong rừng tuyết rậm rạp.“Gia hỏa này rất quen thuộc với dãy Trường Bạch Sơn, ta bảo nó đi trước dò đường.” Trương Cửu Y giải thích cho hai người.Trương Kế Lâm gật đầu: “Vậy đi thôi.”Nửa ngày sau, ba người tiến sâu vào vùng núi, nơi đây đá núi dựng đứng, tuyết trắng chất chồng, khó phân biệt phương hướng.

Trương Cửu Y vừa định dùng phép bói để định vị, thì nghe Trương Đạo Nhất nói: “Phía trước hình như có tiếng súng, mau qua xem sao.”Lúc này, Tề Tiểu Hắc đang dẫn mọi người giao chiến với một nhóm người Uông gia.

Hai bên cách nhau khoảng một trăm mét thì phát hiện ra đối phương.

Nhất thời, đạn bay như mưa, tiếng súng vang trời, không ít cột đá địa hình đặc biệt bị đạn xuyên thủng đổ sập.Những người Uông gia này được huấn luyện nghiêm chỉnh, có phong thái quân đội, không phải đám ô hợp.

May mà đội Thanh Long lần này mang theo không ít đạn dược tiếp tế, khiến người Cửu Môn không đến nỗi bị yếu thế.Tề Tiểu Hắc bắn

hạ vài tên Uông gia nhân xong, mới phát hiện hộp đạn đã hết.

“Thanh Tam, đạn dược!” “Tốt thôi!”Trương Nhật Sơn biết rõ nhóm người Uông gia này muốn kéo chân bọn họ, bèn chọn vài người có thân thủ tốt trong đội Bạch Hổ, ngầm thâm nhập, thực hiện tấn công tầm gần.Vài phút sau, tiểu đội Uông gia chưa đầy hai mươi người này bị tiêu diệt toàn bộ.Tề Tiểu Hắc lớn tiếng hô: “Những gì mang đi được thì mang đi hết, đừng để lại kẻ sống sót, ai bị thương thì đến chỗ ta lãnh thuốc!”Cùng lúc đó, trong một rừng tuyết trống trải, những chiếc lều quân dụng màu xanh lá cây nối liền thành một dải.

La Sát của Uông gia, Bạch Cổ Phong và vài người từ các gia tộc Âm Dương Sư Nhật Bản đều hội tụ tại đây, trên bản đồ đánh dấu vị trí của Tề Tiểu Hắc và những người khác.Việc các gia tộc Âm Dương Sư Nhật Bản có thể tham gia, ngoài sự dụ dỗ của Uông gia, còn do bản thân họ cũng rất hứng thú với Trương gia.

Bốn đại gia tộc này đều có lịch sử truyền thừa hàng trăm năm, ít nhiều cũng biết đến sự thần bí của Trương gia.

Có thể tiêu diệt một gia tộc đã truyền thừa hàng ngàn năm trên đất Việt Nam, chia sẻ bí mật trường sinh, họ tự nhiên rất vui vẻ tham gia.An Bội Hưng Đức, người đứng đầu bốn đại gia tộc, cười nói: “Vẫn là Bạch tiên sinh túc trí đa mưu, sớm đã đoán ra lộ tuyến chạy trốn của nhóm người này.

Theo ta thấy, chi bằng dùng mười mấy khẩu hỏa pháo còn lại oanh tạc một trận trước đã.”La Sát lập tức lắc đầu lên tiếng nói: “Nhóm người này ngoài Trương Khởi Linh ra còn có người Cửu Môn, không thể dùng hỏa pháo bắn loạn xạ.”Theo La Sát thấy, tiền đề để bắt Trương Khởi Linh là không thể giết quá nhiều người Cửu Môn.

Nếu không, Diệp Bạch tất nhiên sẽ tính sổ này lên đầu Uông gia.

Lần trước Diệp Bạch gây loạn trên Long Hổ Sơn, nàng vẫn còn nhớ như in.

Nếu thật sự chọc giận Diệp Bạch, y nói không chừng sẽ giết đến tổng bộ Uông gia.Sắc mặt An Bội Hưng Đức biến đổi: "Hừ, một Cửu Môn nhỏ bé mà khiến Uông gia các ngươi phải kiêng dè đến vậy sao?

Hơn nữa đây là người Cửu Môn tự mình xen vào, Uông gia các ngươi chẳng lẽ ngay cả chút người này cũng không dám động đến?"Thấy không ai trả lời, An Bội Hưng Đức lại nhìn về phía Bạch Cổ Phong: "Bạch tiên sinh, chúng ta vất vả từ Nhật Bản xa xôi đến đây, không phải để cùng Uông gia các ngươi xem kịch đâu!"Bạch Cổ Phong xoa xoa thái dương, y cũng không muốn làm hại quá nhiều người Cửu Môn.

Mặc dù lần trước y và Bạch Tri Hi đã không vui vẻ lắm, nhưng ít nhất hiện tại vẫn chưa thể xé bỏ mặt nạ với Diệp Bạch Cửu Môn.

Giết chóc Cửu Môn, tốt nhất vẫn là để người Nhật Bản ra tay.Bạch Cổ Phong quay đầu mỉm cười nói: "An Bội tiên sinh đừng nổi giận.

Diệp Bạch, người đứng đầu Cửu Môn, quả thực có chút quan hệ cũ với ta, ta không tiện trực tiếp động thủ.

Nghe nói thuật pháp của An Bội tiên sinh cao minh, tự mình nuôi dưỡng một Thức Thần, chi bằng người Cửu Môn cứ giao cho tiên sinh vậy, thế nào?"An Bội Hưng Đức cũng không phải kẻ ngốc, thế lực mà ngay cả Uông gia cũng không muốn đối phó, y cũng không muốn vô cớ chọc vào.

"Bạch tiên sinh đây là muốn chúng ta ra tay tiên phong cho các ngươi?"Bạch Cổ Phong không trực tiếp trả lời, mà thêm vào một lời dụ dỗ: "Nếu chư vị bằng lòng ra tay, Uông gia sẽ thêm ba phần lợi ích vào phần thù lao đã hứa trước đó.""Thật sao?" Hạ Mậu Dũng Vũ,

người đứng sau An Bội Hưng Đức, lên tiếng hỏi.Gia tộc Hạ Mậu vốn là đứng đầu bốn đại gia tộc Âm Dương Sư Nhật Bản, chỉ là mấy chục năm gần đây, gia tộc An Bội nổi lên, đè bẹp ba gia tộc còn lại, độc chiếm không ít tài nguyên tu luyện Âm Dương thuật.

Ba phần lợi ích mà Uông gia hứa hẹn rất quan trọng đối với gia tộc Hạ Mậu.

Hơn nữa, nếu có thể giao hảo với Uông gia, đổi lấy tài nguyên cần thiết, gia tộc Hạ Mậu của y sẽ có cơ hội khôi phục vinh quang tổ tiên, đè bẹp gia tộc An Bội, một lần nữa trở thành người đứng đầu bốn đại gia tộc.“Hạ Mậu?” An Bội Hưng Đức hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Mậu Dũng Vũ.

Chương 435

Ban đầu đã nói rõ bốn đại gia tộc cùng tiến cùng lui, tiểu tử này vậy mà không nghe lệnh của y.Hạ Mậu Dũng Vũ giải thích: "An Bội tiền bối, ta nghe tộc nhân nói, Cửu Môn Trường Sa này là thế lực ngoan cố mà Đế Quốc vẫn luôn muốn loại trừ.

Chúng ta tiêu diệt Cửu Môn, cũng xem như đã cống hiến cho con đường bành trướng của Đế Quốc."An Bội Hưng Đức quét mắt nhìn các Âm Dương Sư phía sau, dường như không ít người đều động lòng, nếu không phải y đè nén, e rằng những người này cũng sẽ giống Hạ Mậu Dũng Vũ, nhảy ra đồng ý.

Giờ đây y nếu kiên trì phản đối, không những sẽ làm Uông gia phật lòng, mà còn gây ra sự bất mãn cho nhóm Âm Dương Sư này.

Y cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa, cuối cùng vẫn phải suy tính cho gia tộc An Bội.An Bội Hưng Đức thở dài một hơi nói: "Được, Bạch tiên sinh, việc đối phó Cửu Môn cứ giao cho chúng ta vậy."Bạch Cổ Phong mỉm cười nhẹ: "Chư vị Âm Dương Sư cao nghĩa!"Đợi An Bội Hưng Đức và những người khác rời đi, Bạch Cổ Phong mới nhìn La Sát hỏi: "Thế nào rồi, có thể xác định Trương Khởi Linh mà Cửu Môn mang ra là thật không?""Vẫn không thể xác định được.

Việc sắp xếp Trương Khởi Linh trốn thoát chỉ có lão già Trương Thụy Phong biết, chi bằng ta thẩm vấn ông ta thêm lần nữa đi."Bạch Cổ Phong lắc đầu: "Muộn rồi, ta đã sắp xếp người đưa lão già đó về tổng bộ rồi, lão đại muốn đích thân gặp vị trưởng lão Trương gia này.""Lão đại sẽ đến Trường Bạch Sơn sao?""Y làm sao có thể ra ngoài?

Nếu không nghiên cứu thấu đáo bí mật của viên thiên thạch đó, y sẽ không rời đảo." Bạch Cổ Phong dường như lại nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Khi hành động cùng đám Âm Dương Sư đó, ngươi cũng phải cẩn thận.

Theo mạng lưới tin tức của ta, Thất Chỉ Nhân của Trương gia đã tái xuất giang hồ."Thất Chỉ Nhân?

La Sát lộ vẻ kinh hãi, trong Uông gia, Thất Chỉ Nhân là một điều cấm kỵ.

Theo tin tức Uông gia điều tra được, nếu ai là người có khả năng trường sinh nhất, thì Thất Chỉ Nhân chính là người đã sống hàng ngàn năm.

Uông gia từng tra cứu không ít cổ tịch và bích họa, trên đó đều có dấu tích của Thất Chỉ Nhân.La Sát hít sâu một hơi: "Hèn chi ngươi không dám lộ diện, hóa ra Thất Chỉ Nhân cũng sẽ xuất hiện ở Trường Bạch Sơn."Bạch Cổ Phong nhìn La Sát một cái nói: "Ngươi không cần lo lắng, cặp mắt này của ngươi, có lẽ có thể giam cầm Thất Chỉ Nhân."La Sát lạnh lùng hừ một tiếng: "Nói thì hay lắm, sao ngươi không đi mạo hiểm đi?

Lão đại chính là vì Thất Chỉ Nhân mà không dám ra ngoài, cứ nhốt mình trên hòn đảo tổng bộ.""Chuyện của lão đại ít bàn luận thôi, hơn nữa Thất Chỉ Nhân có đến hay không?

Đó cũng chỉ là phỏng đoán của ta mà thôi." Bạch Cổ Phong khẽ thở dài, kết thúc cuộc đối thoại.Lúc này, Diệp Bạch vẫn đang trên chuyến tàu hỏa đang lao vút, tiểu gian bao sương nội, đắm chìm trong sự biến hóa của hệ thống.

"[Đếm ngược thăng cấp: Tám ngàn năm mươi tám phút!]"Diệp Bạch lẩm bẩm: "Còn hơn một tuần nữa, không biết hệ thống sẽ có biến hóa gì."Diệp Bạch lại mở ba lô tùy thân, lôi con Bạch Tu Long

Ngư dính dính ra.

Trường Bạch Sơn quá rộng lớn, Diệp Bạch sợ trong thời gian ngắn không tìm được Tề Tiểu Hắc và những người khác, bèn mang theo con Bạch Tu Long Ngư có thể đoán định thiên cơ này đến.

Tuy nhiên, Đông Bắc quá lạnh, không khí khô hanh, cộng thêm thiếu nước, Bạch Tu Long Ngư có vẻ yếu ớt không phấn chấn.“Tam gia, cho chút nước uống.” Diệp Bạch dứt khoát lấy ra một cái bình nước, ném Bạch Tu Long Ngư vào trong.“Đoán ra chưa?

Nếu không đoán ra được, ngươi đừng hòng về Trường Sa.” Con Bạch Tu Long Ngư này từng hứa với y, chỉ cần khôi phục nguyên khí là có thể đoán được mọi chuyện dưới thiên hạ.

Vậy mà năm sáu năm trôi qua, con Bạch Tu Long Ngư háu ăn lười biếng này ngoài việc tranh giành thức ăn với con rùa lột xác ra, chẳng làm được việc gì.Bạch Tu Long Ngư trong bình nước khổ sở nói: “Tam gia, ta cũng muốn đoán cho ngài, nhưng huyết mạch của ta không thuần khiết, chẳng đoán được gì cả.

Đừng nhìn ta trông giống thần long năm móng, nhưng cũng chỉ là đồ trang trí mà thôi.”Bạch Tu Long Ngư dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hay là ngài lại cho ta một mẩu xương rắn nhỏ, ta sẽ hiển hóa huyết mạch, sau khi tinh thuần nồng độ, ngày ngày sẽ đoán cho ngài.”Diệp Bạch tức cười: “Mơ mộng.

Nếu ngươi chẳng có ích gì, thì cứ ăn bám chờ chết đi.

Ta thấy đại cữu của ngươi cũng đừng báo nữa, đợi con Bạch Tu Long Ngư trong Long Đàm hóa rồng xuất thế đi.”Lời Diệp Bạch chưa nói dứt, Bạch Tu Long Ngư vội vàng nói: “Tam gia, ngài chẳng phải muốn biết tung tích nhóm người dưới trướng của ngài sao?

Ta dạy ngài cách tính, cả ngày nay ngài cứ vò đầu bứt tai với đồng

tiền và mai rùa bói toán, ta nghe mà phát ngán rồi.”Diệp Bạch đổ Bạch Tu Long Ngư ra, rồi lấy ra đồng tiền và mai rùa: “Tính thế nào?”“Ngài lấy một chút máu trên người ta, bôi lên đồng tiền, sau đó lấy vật tùy thân của người dưới trướng ngài ra.

Đương nhiên, nếu thật sự không có, thì trong lòng không ngừng niệm tưởng hình dạng của họ, dùng phương pháp Ly Quái để bói, sau đó ngài xem giải độc quái tượng.”“Đơn giản vậy sao?” Diệp Bạch có chút kinh ngạc, y đã nghiên cứu Âm Dương Hạ Quyển cả ngày, luôn cảm thấy huyền ảo vô cùng, khó mà nhập môn.Bạch Tu Long Ngư tự hào nói: “Tam gia, ta đây chính là Thiên Cơ Long Ngư, từ thời thượng cổ đã là một mạch đơn truyền.

Pháp bói toán của loài người các ngươi là học từ chúng ta đó, cho dù ngài vừa mới nhập môn, nhưng có tiên huyết của ta gia trì, tính toán mấy thứ đơn giản này, chỉ là chuyện vặt thôi.”Diệp Bạch mỉm cười, cái kiểu nói chuyện khang điều này của Bạch Tu Long Ngư cũng không biết học từ đâu.

Nhưng Bạch Tu Long Ngư có thể dạy y đạo bói toán, cũng coi như là niềm vui bất ngờ, mấy năm nay không uổng công nuôi dưỡng.Diệp Bạch nhấc Bạch Tu Long Ngư lên, móng tay khẽ cắt một cái, một dòng máu tươi chảy ra.

Thấy dòng máu thô như vậy dũng mãnh phun ra, Bạch Tu Long Ngư vội vàng kêu thảm thiết: “Cắt động mạch rồi, Tam gia, mau cầm máu đi!”“Hao cái gì mà hao!” Diệp Bạch bôi máu Bạch Tu Long Ngư lên tất cả đồng tiền, mới cầm máu cho vết thương của nó.“Nếu máu của ngươi có thể tính toán, vì sao ngươi không tự mình tính?”Bạch Tu Long Ngư đang quẫy đuôi xử lý vết thương, thảm hại nói: “Ta mà bói toán, thì tia huyết mạch lực cuối cùng này cũng sẽ bị tiêu hao hết, cuối cùng thật sự chỉ là một con Long Ngư cảnh quan.

Nếu Tam gia có thể thưởng cho ta vài mẩu xương rắn, thì ta nhất định sẽ hết lòng hiệu lực cho Tam gia.”Diệp Bạch mỉm cười, con Bạch Tu Long Ngư này cứ luôn nhắc đến xương rắn của y.

“Ta vẫn chưa tin tưởng ngươi, cứ xem biểu hiện của ngươi đã.” Diệp Bạch không trực tiếp từ chối, để lại một tia hy vọng cho Bạch Tu Long Ngư.Sau khi quái tượng xuất hiện, Diệp Bạch tham chiếu vài cuốn quái kinh, giải đọc ý nghĩa của quái tượng.Bạch Tu Long Ngư lại nói: “Tam gia, đừng xem nữa, quẻ này không hay lắm.

Mặt trời mọc từ mặt nước, nói rõ người ngài muốn tìm ở phương Đông, nhưng mặt trời khắc hỏa, nước biển sinh sôi không ngừng, nói rõ tình hình nguy cấp.”Sắc mặt Diệp Bạch khẽ biến, vội vàng ném Bạch Tu Long Ngư vào trong bình nước.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ là một vùng hoang vu, chỉ có vài đường ray rải rác, trải dài vô tận.

Xa xa chính là phần dư mạch của Trường Bạch Sơn, từ đây xuống tàu hỏa để đến Trường Bạch Sơn cũng là tiện lợi nhất.Ga tiếp theo của tàu hỏa là ga Trường Xuân, nếu đến Trường Xuân mới xuống tàu, hiển nhiên sẽ mất thêm nửa ngày công sức.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, dứt khoát xông ra khỏi đoàn tàu đang chạy tốc độ cao, thân hóa tàn ảnh, biến mất trên vùng tuyết địa rộng lớn hoang vu.Nhân viên cảnh vệ tàu hỏa nghe thấy tiếng kính vỡ, mới xông vào khoang.

“Không hay rồi, có người nhảy tàu!”Diệp Bạch cấp tốc chạy đi, thi triển Điện Quang Thần Hành Bộ, lao về phía dãy Trường Bạch Sơn.Phía đông dãy Trường Bạch Sơn, cục diện hỗn loạn.

Bốn đại gia tộc Âm Dương Sư Nhật Bản phối hợp với người Uông gia bao vây Tề Tiểu Hắc và những người khác, dốc hết các thủ đoạn sát phạt.Những Âm Dương Sư này, ngoài thuật độc cổ, điều

khiển linh hồn ám chú, còn có thể khống chế hành động của tử thi, khiến người Cửu Môn lần đầu tiên được chứng kiến bản lĩnh của dị nhân Nhật Bản.Trương Đạo Nhất và Trương Kế Lâm vội vã chạy đến, cấp tốc ra tay, kéo chân ba vị Âm Dương Sư của gia tộc Hạ Mậu.

Trương Cửu Y lại nấp ở một góc núi đá, ôm con báo tuyết vằn vện đang bói toán.Chỉ thấy y nhíu chặt mày: "Quái tượng biến hóa phức tạp, cục diện có chút bất ổn."Đột nhiên, từ bãi chiến trường truyền đến một tiếng chú ngữ kiểu Nhật, hóa ra là An Bội Hưng Đức hô lên.Chỉ thấy An Bội Hưng Đức dập đầu lạy, đạo phục Âm Dương trên người nhanh chóng phồng lên, ngay sau đó một đôi vuốt sắc xé rách đạo phục, một sinh vật hình sói với răng nanh dài kỳ dị, hung thần ác sát từ trong đạo phục chui ra.Trương Đạo Nhất nhíu mày sâu sắc: "Thức Thần?"Tề Tiểu Hắc không biết Thức Thần lợi hại thế nào, tay cầm phi công xông lên, nhưng lại bị Thức Thần sói lông một vuốt đánh bay, cả người văng ra ngoài.

Nhìn lại chiếc phi công hình khiên, bên trên ngoài những dấu vết đạn đã lưu lại trước đó, còn có ba vết vuốt sâu hoắm, dường như đã bị xuyên thủng.

Đợi về Trường Sa, chiếc phi công này thật sự phải mang về Hán sửa chữa rồi."Ngươi không phải đối thủ của Thức Thần, để ta!" Trương Đạo Nhất chắn trước mặt Tề Tiểu Hắc, từ trong tay lấy ra một lá Tật Hành Phù nhị đẳng vỗ lên chân, đồng thời tụng niệm chân ngôn Đạo gia: "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông."Trong chớp mắt, một đạo kim quang chói mắt bao phủ quanh Trương Đạo Nhất, giao chiến với Thức Thần sói lông.Tề Tiểu Hắc há hốc miệng, Đạo gia Kim Quang Chú hắn tự nhiên không xa lạ gì, vì Diệp Bạch thường xuyên biểu diễn trước mặt.

Nhưng hắn không ngờ đạo đồng Long Hổ Sơn có dáng vẻ như

đứa trẻ này lại cũng có thể thi triển Kim Quang Chú.

Hơn nữa đạo đồng này dường như chính là kẻ năm xưa đã dám tè bậy trước mặt Phật Tát Niệu trên Thiên Trụ Phong.“Trương Thiên Sư, tiểu tử này…” “Tiểu tử gì mà tiểu tử, đây là Sư Tổ của ta, bối phận còn cao hơn ta!”Thức Thần sói lông và Trương Đạo Nhất lóe kim quang giao đấu tạo ra động tĩnh vô cùng lớn, người Cửu Môn và các gia tộc Âm Dương Sư Nhật Bản đều ngầm dừng lại, quan sát trận chiến có thể quyết định thắng bại giữa hai bên.Theo Trương Đạo Nhất thấy, việc các gia tộc Âm Dương nuôi dưỡng Thức Thần, về bản chất chính là một loại yêu biến dị, học được từ đất Việt Nam, nhưng về thủ pháp nuôi dưỡng thì có nhiều điểm khác biệt, sau này được người Nhật Bản gọi là Thức Thần.

Nhưng Thức Thần về bản chất vẫn là một loại yêu quái.Con Thức Thần sói lông trước mắt này cao đến hai trượng, đôi mắt yêu dị đỏ rực đầy nhiếp nhân tâm phách, sức mạnh man rợ trên vuốt lại càng cực kỳ khủng khiếp.“Oanh!” Vài lần xung kích xuống, Trương Đạo Nhất không ngừng lùi lại, kim quang trên người bị đánh cho lúc tối lúc sáng.

Y tuy hiểu Kim Quang Chú, nhưng không có Tử Hà Chân Khí liên tục của Diệp Bạch chống đỡ, không thể tác chiến liên tục.“Trương Thiên Sư, tình huống có vẻ không ổn, chúng ta có nên lên giúp không?” Tề Tiểu Hắc không nhịn được nói.Trương Kế Lâm thấy cục diện giao tranh dần bất lợi cho Sư Tổ mình, cũng thu lại tâm trạng.

Nhưng trong cảnh này, bọn họ căn bản không thể chen tay vào.Trong trận, Trương Đạo Nhất sắc mặt ửng hồng, lại lấy ra một lá Phù Lục Nhiếp Yêu nhị đẳng và bóp nát.“Sắc!” Một tiếng nộ hống vang dội của đạo gia cao nhân từ phù lục truyền ra, Thức Thần sói lông lập tức bị nhiếp trụ tâm thần.

Thấy cơ hội này, Trương Đạo Nhất lại lấy ra một lá Phù Lục nhị đẳng khác dán vào lòng bàn tay rồi đánh ra.Nhưng Thức Thần sói lông da dày thịt béo, bị đánh ngã xuống đất rồi, lắc lư thân yêu, lại xông về phía Trương Đạo Nhất.“Sư Tổ phòng thủ thì dư dả, nhưng thủ đoạn sát phạt không đủ.

Các ngươi còn lưu đạn không?” Trương Kế Lâm quay đầu hỏi.Tề Tiểu Hắc lắc đầu, suy nghĩ một lát nói: “Nếu không được, chỉ có thể dùng thứ này thôi.” Tề Tiểu Hắc lấy ra lá Chưởng Tâm Lôi Phù Lục mà Diệp Bạch bảo đội Thanh Long gửi đến.

Thấy phiến trúc màu vàng lấp lánh tia sét yếu ớt, Trương Kế Lâm vừa kinh vừa mừng: “Đây là do Kế Học sư đệ làm ra sao?”“Mấy ngày trước Tam gia cho người gửi đến, huynh xem có dùng được không.”“Làm sao mà không dùng được?” Trương Kế Lâm nhẹ nhàng lấy phiến trúc ra: “Không ngờ sư đệ lại có thể làm ra Phù Lục nhất đẳng, hơn nữa chất liệu phù lục này cũng phi thường, uy lực chắc hẳn không nhỏ.”Lúc này, trên chiến trường, Trương Đạo Nhất cuối cùng cũng kiệt sức, bị Thức Thần sói lông một chưởng đánh bay, ngã xuống tuyết địa.

Kim quang trên người y ảm đạm vô quang, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào.Thấy vậy, Trương Kế Lâm lớn tiếng quát: “Yêu nghiệt!

Dám cả gan hành hung!” Dứt lời, Trương Kế Lâm thân hình nhảy lên, đối đầu với Thức Thần sói lông, phù lục phiến trúc trong tay phát ra tia sét chói mắt.Từ xa, An Bội Hưng Đức giật mình, kêu lên: “Không hay rồi!”Trong khoảnh khắc, Chưởng Tâm Lôi Phù Lục hóa thành tro bụi tiêu tán, từ trên trời một tia sét màu tím to bằng cánh tay được Trương Kế Lâm dẫn dắt mà đến.Oanh long long!

Tiếng sấm lớn vang lên, Thức Thần sói lông bị tia sét bao phủ,

đồng thời truyền ra tiếng kêu thảm thiết và tiếng gào thét.“Thức Thần của ta!” An Bội Hưng Đức khóc tang khuôn mặt, trong cơn giận dữ phun ra một ngụm ứ huyết, ngồi bệt xuống tuyết.Những người của gia tộc Âm Dương khác bên cạnh vội vàng đến đỡ, nhưng về cơ bản đều mang vẻ mặt hả hê.La Sát không biết từ lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh An Bội Hưng Đức, nhìn Thức Thần sói lông đã biến thành than cháy, nhíu mày.Trong cục diện hiện tại, tốt nhất là trực tiếp bắt Trương Khởi Linh đi, không nên dây dưa nhiều với người Cửu Môn.

Thế là nàng ra hiệu tấn công, người Uông gia xung quanh giơ súng lên bắn xối xả, “đát đát đát”, người Cửu Môn vội vàng ẩn nấp để tránh đạn.Cùng lúc đó, La Sát động thủ, trong khoảnh khắc lóe đến giữa trận doanh Cửu Môn.

Thanh Nhất và Thanh Tam xông lên ngăn cản, nhưng lại bị La Sát hai cước sắc bén đá văng.Thanh Tam cảm thấy cánh tay truyền đến cơn đau nhói, nghiến răng lấy ra trường đao sau lưng: “Thanh Nhất, nữ nhân này cước pháp lợi hại quá, khó đối phó a.”“Đây là cao tầng của Uông gia, ngàn vạn lần phải cẩn thận.” Trương Nhật Sơn hộ tống Trương Khởi Linh và những người khác, hét lên từ phía sau.Thanh Nhất và Thanh Tam nhìn nhau một cái, đồng thời từ hai phía giáp công ra tay.

Nhưng chỉ thấy giữa lông mày La Sát lóe lên u quang, hai người lập tức biến mất không tăm hơi, bị nhốt vào không gian lưu đày.Trương Nhật Sơn hít sâu một hơi, quay đầu nói với Trương Văn Ngọc và Trương Khải Phong: “Các ngươi dẫn người đi trước, ta cản nàng ta.”Trương Khải Phong sắc mặt kiên nghị, dường như không muốn rút lui.

Trương Văn Ngọc kéo kéo vạt áo Trương Khải Phong, thấp giọng nói: “Tộc trưởng.”Tộc trưởng?

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng thính lực của Trương Nhật Sơn không tệ, vừa vặn nghe thấy.

Y chợt hiểu ra, lẽ nào thiếu niên tên Trương Khải Phong này mới là Trương Khởi Linh?

Lại nhìn "Trương Khởi Linh" vẫn luôn bất tỉnh nhân sự kia, Trương Nhật Sơn cười khổ.

Người Trương gia dùng thuật hoán diện thật tài tình.Nếu y không nhớ lầm, đại trưởng lão Trương Thụy Phong ban đầu chỉ định giao "Trương Khởi Linh" cho Cửu Môn bọn họ hộ tống.

Chương 436

Còn Trương Khải Phong và Trương Văn Ngọc là hai người do Tề Tiểu Hắc chủ động muốn có.Người Trương gia thật sự đã dùng Cửu Môn bọn họ làm bia đỡ đạn!

“Đừng lãng phí thời gian, mau đi!

Từ nay ta và Trương gia không ai nợ ai nữa!” Trương Nhật Sơn khẽ gầm một tiếng, lấy ra Kháng Long Giản, chủ động xông về phía La Sát.Trương Khải Phong nhìn Trương Nhật Sơn một cái thật sâu, cõng “Trương Khởi Linh”, cùng Trương Văn Ngọc ẩn mình vào trong những cột đá dày đặc trên núi.La Sát thấy hướng ba người Trương gia chạy trốn, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Bạch Cổ Phong túc trí đa mưu, tự nhiên sớm đã tính toán tất cả đường lui của Tề Tiểu Hắc và những người khác, ba người này không thể chạy thoát được.Tuy nhiên, ba người Trương Khải Phong chạy một mạch, đột nhiên dừng lại.

“Tộc trưởng, sao vậy?” “Không thể bỏ mặc bọn họ mà chạy.” Trương Khải Phong cắn răng, trực tiếp xé bỏ mặt nạ da người trên mặt mình, lộ ra dung mạo thật, chính là gương mặt của Trương Khởi Linh.

Y lại đặt “Trương Khởi Linh” trên lưng xuống, xé bỏ mặt nạ da người của người đó, lộ ra dung mạo Trương Khải Phong.Hóa ra Trương Khởi Linh và Trương Khải Phong có vóc dáng, chiều cao tương tự nhau, Trương Thụy Phong liền dùng chiêu hoán diện tương hỗ này.Trương Văn Ngọc lúc này muốn ngăn lại cũng không kịp, sắc mặt lo lắng nói: “Tộc trưởng huynh…” “Đừng nói nữa, ta muốn quay lại cứu bọn họ, ngươi mang Khải Phong đi trước!” “Không được,

Đại trưởng lão bảo ta phải bảo vệ huynh, ta sẽ đi cùng huynh." Trương Khởi Linh không để ý đến hắn, tháo miếng vải đen đeo tùy thân xuống, lấy ra Hắc Kim Cổ Đao rồi lại xông trở lại.Trương Văn Ngọc muốn đuổi theo, nhưng quay đầu nhìn lại, Trương Khải Phong đang hôn mê vẫn nằm trên đất.

Hắn đành quay lại vác Trương Khải Phong lên lưng, khi quay đầu lại, Trương Khởi Linh đã mất tăm.Trương Nhật Sơn với tư cách là người Trương gia, bản thân võ lực đã không tầm thường.

Dưới sự bồi dưỡng của Diệp Bạch, thực lực còn cao hơn Tề Tiểu Hắc một bậc, y cũng tu luyện Tử Hà Chân Khí.La Sát không có binh khí, dưới giản phong mật bất thấu phong của Trương Nhật Sơn, liên tục lùi lại.

"Trương Nhật Sơn!

Ngươi mà còn ra tay tàn nhẫn với ta, thì đừng trách ta không khách khí!" La Sát bị Trương Nhật Sơn một giản đánh vào cánh tay, đau đớn kịch liệt.

Người Trương gia đáng chết này, quả nhiên không biết tiếc hương thương ngọc.

"Thả Thanh Nhất và Thanh Tam ra!" Trương Nhật Sơn lạnh lùng hừ một tiếng, vung Kháng Long Giản tiếp tục tấn công, không cho La Sát chút cơ hội nghỉ ngơi nào.

"Hừ, Cửu Môn các ngươi đã giết nhiều người Uông gia đến vậy, hai người này cứ coi như là tiền lãi vậy!" La Sát còn chưa nói xong, đã bị Tề Tiểu Hắc bất ngờ lao tới đá một cước vào lưng.La Sát đau điếng, thân hình cấp tốc lùi lại, trông khá chật vật.

La Sát đã hoàn toàn bị chọc giận, đôi mắt đỏ ngầu nói: "Được!

Thật sự nghĩ ta không dám động đến các ngươi sao!"La Sát lại ra

một thủ thế mới cho người Uông gia phía sau.

Chỉ thấy ba tên sinh hóa nhân của Uông gia tiêm thuốc cuồng bạo màu đỏ, xông vào chiến trường.Ba người này dưới sự kích thích của dược tề, thân thể cấp tốc phình to, sức mạnh vô cùng, vũ khí khó làm tổn thương.

Năm người của đội Bạch Hổ tản ra, bố trí trận hình, muốn dùng dây xích quấn lấy ba gã khổng lồ này.Nhưng những người đã tiêm dược tề cuồng bạo mỗi người đều không kém Lữ Bắc Phong ở Trường Sa, xích sắt bị sức mạnh lớn xé đứt, năm người bị quăng ra rất xa.Không lâu sau, năm người của đội Bạch Hổ đều bị thương khắp người, Bạch Nhất thậm chí bị đánh lún vào trong tuyết, không rõ sống chết.Đến lúc này, trừ Tề Tiểu Hắc và Trương Nhật Sơn bị La Sát quấn lấy, chiến lực của Cửu Môn bị tổn thất nghiêm trọng, ai nấy đều mang thương tích.“Bây giờ rút lui, ta còn có thể tha cho các ngươi một con đường sống.” La Sát dưới sự liên thủ của Trương Nhật Sơn và Tề Tiểu Hắc, liên liên hậu thối.

Nàng có vài lần định thi triển không gian lưu đày, nhưng đều bị Tề Tiểu Hắc mắt nhanh tay lẹ cắt đứt, cực kỳ uất ức.Trương Nhật Sơn biết cục diện không ổn, nhìn những người Cửu Môn ngã xuống bên cạnh, dừng tay, thở dài một hơi nói: “Sau khi chúng ta dừng tay, nàng có thể thả Thanh Nhất và Thanh Tam không?”Hiện tại, ba người Trương gia đã chạy thoát, những việc y Trương Nhật Sơn đã làm đã không hổ thẹn với người Trương gia.

Nếu tiếp tục đánh nữa, người bị thương chỉ có thể là người Cửu Môn.Thấy Trương Nhật Sơn buông Kháng Long Giản xuống, La Sát khẽ mỉm cười nói: “Trương Nhật Sơn, món nợ hai giản của ngươi ta sẽ báo.

Còn về hai người bị ta giam cầm, hãy để Diệp Bạch đến nói

chuyện với ta.”Tề Tiểu Hắc giơ phi công ngang trước người, nghiến răng nói: “Không thả người Cửu Môn chúng ta, hôm nay ngươi đừng hòng đi!”La Sát cười lạnh nói: “Hai người các ngươi còn chưa đủ tư cách để nói chuyện với ta.

Không giết các ngươi là nể mặt Diệp Bạch thôi.”“Ta đến rồi, ngươi muốn đàm phán thế nào!” Âm thanh vang dội truyền khắp tai mọi người.Từ xa, một đạo thanh quang lóe lên, thân hình Diệp Bạch xuất hiện trước mặt mọi người.

Y thi triển Điện Quang Thần Hành Bộ cấp tốc chạy đi, cuối cùng đã kịp đến vào thời khắc nguy cấp.La Sát vừa nở nụ cười lạnh, thấy Diệp Bạch liền khựng lại.“Tam gia!” Người Cửu Môn ngã xuống đất đều quay đầu nhìn, lộ vẻ mừng rỡ.

Tam gia đã đến, bọn họ có thể xả cơn uất khí.“Diệp Bạch?” La Sát bực mình, theo tin tức nàng nhận được, Diệp Bạch không phải vẫn đang mắc kẹt trong khoáng mộ Trường Sa sao?

Sao lại nhanh như vậy đã đến Trường Bạch Sơn rồi.Lúc này, một gã sinh hóa cự nhân không biết chừng mực vẫn muốn ra tay với người Cửu Môn, sắc mặt Diệp Bạch lạnh đi, Uyên Hồng Kiếm trong tay vung ra, kiếm quang rực rỡ trong khoảnh khắc xé toạc màn đêm.Choang!

Thân kiếm quét ngang!Giây tiếp theo, sinh hóa cự nhân bị chém thành hai nửa, máu thịt vương vãi, uy năng kiếm quang không giảm, lại hủy diệt ba cột đá rừng núi, mới dần dần tiêu tán.Cú đánh này không chỉ khiến người Uông gia đang bao vây kinh hãi đến toát mồ hôi, mà ngay cả người của bốn đại gia tộc Âm Dương Sư Nhật Bản cũng tái mặt kinh hoàng.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu vì sao người Uông gia lại để bọn họ ra tay đối phó Cửu Môn.

Đây đâu phải là người thường, mà giản đơn là kiếm tiên!Các gia tộc Âm Dương Sư do An Bội Hưng Đức dẫn đầu không dám có thêm hành động nhỏ nào, lùi về phía sau người Uông gia, chuẩn bị lén lút rút lui, sợ rằng Diệp Bạch lát nữa sẽ tính sổ lên đầu bọn họ.La Sát nhìn thẳng Diệp Bạch, thở ra một hơi: "Diệp Bạch, ngươi phải biết, lần này là Cửu Môn các ngươi ra tay trước với Uông gia chúng ta, hơn nữa chúng ta đã chết không ít người Uông gia.""Chết rồi thì chết rồi.

Nếu ngươi cảm thấy chưa hả giận, cứ giết thử hai tên Cửu Môn nhân xem sao." Diệp Bạch một tay đặt lên chuôi kiếm, ngữ khí bình thản nói."Ngươi!" La Sát nghiến răng, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn thả Thanh Nhất và Thanh Tam ra: "Ghi nhớ, đây là nhân tình ngươi nợ ta."Thấy Thanh Nhất và Thanh Tam vô sự, Diệp Bạch gật đầu, coi như ngầm chấp nhận nhân tình này.

Mặc dù người Uông gia và người Nhật Bản hợp tác, nhưng sau khi Cửu Môn xen vào cuộc tranh đấu giữa hai nhà Trương và Uông, Uông gia quả thực đã nhiều lần nương tay với người Cửu Môn, nhân tình này y quả thực phải nhận.Ngay sau đó, La Sát dẫn những người Uông gia còn lại rút lui.

Còn về hai gã sinh hóa cự nhân kia, lại được tiêm một loại dược tề mới, khôi phục lại hình dáng ban đầu.Ánh mắt Diệp Bạch khựng lại, xem ra Uông gia lại nghiên cứu ra loại dược tề mới."Các ngươi không sao chứ?" Diệp Bạch đi đến trước mặt mọi người Cửu Môn, mọi người vừa trị thương vừa lắc đầu.Chỉ có Bạch Nhất vẫn hôn mê bất tỉnh.

Diệp Bạch nhìn qua, khí tức rất yếu, trên đầu có một vết thương chảy máu không ngừng, vết thương nghiêm trọng.

Diệp Bạch cho y uống một viên Long Hổ Kim Đan.

Vật này là thánh dược bảo mệnh của Long Hổ Sơn, chỉ cần còn

một hơi thở, là có thể giữ được tính mạng.

Thứ này là do Trương Kế Viễn sư huynh năm xưa tặng cho y ba viên, Diệp Bạch đã giữ lại một viên, đây cũng là lần đầu tiên sử dụng.“Kế Học sư đệ, cuối cùng huynh cũng đến rồi.” Trương Kế Lâm đỡ Trương Đạo Nhất đi tới.“Sư huynh, Sư Tổ!” Diệp Bạch khẽ cúi mình.

Thân phận Trương Đạo Nhất trước đây y cũng không hề hay biết.

Nhưng mấy năm trước, khi Diệp Bạch và Bạch Tri Hi du lịch qua Long Hổ Sơn, có một lần Trương Kế Lâm đã chủ động tiết lộ cho y, y mới biết Long Hổ Sơn còn ẩn giấu một vị Sư Tổ đức cao vọng trọng.

Theo Diệp Bạch được biết, Trương Đạo Nhất có thân hình như trẻ con, xét theo bối phận, là sư đệ của Trương Đạo Lăng, cũng là trấn sơn chi bảo lớn nhất của Long Hổ Sơn, thiên phú đạo pháp ngàn năm hiếm gặp.

Và rất nhiều phù lục nhị đẳng, tam đẳng của Long Hổ Sơn đều do Trương Đạo Nhất vẽ nên.

Trương Đạo Nhất thi triển Kim Quang Chú cũng là do Diệp Bạch truyền thụ.

Y chỉ mất vài năm đã tu luyện đến đại thành, hơn nữa còn có thể vẽ thành phù lục.

Lần này Long Hổ Sơn giúp đỡ Cửu Môn, cũng không phải không liên quan đến Kim Quang Chú mà Diệp Bạch đã truyền thụ.Trương Đạo Nhất thấy Diệp Bạch xong, lộ vẻ mừng rỡ, muốn báo tin mình có thể thành công chế tác ra Kim Quang Chú phù lục cho Diệp Bạch.

Nhưng vừa nghĩ đến Diệp Bạch đã có thể chế tác ra Chưởng Tâm Lôi phù lục, y lại có chút hứng thú suy giảm.Diệp Bạch không để ý đến thần sắc của Trương Đạo Nhất, hỏi Trương Nhật Sơn: “Trương

Khởi Linh đâu?""Bọn họ đã chạy trốn theo hướng đó." Trương Nhật Sơn chỉ về phía Đông, thần sắc có chút tiêu điều.Diệp Bạch khẽ nhíu mày, nhìn Trương Nhật Sơn: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi hãy kể chi tiết cho ta nghe."Trương Nhật Sơn thở dài một hơi, tóm tắt những chuyện quan trọng đã xảy ra sau khi thoát khỏi cổ trạch Trương gia, việc Trương Thụy Phong bảo bọn họ hộ tống Trương Khởi Linh, cũng như việc y phát hiện ra Trương Khởi Linh thật.Diệp Bạch gật đầu.

Y nhận thấy Trương Nhật Sơn rất để tâm đến việc Trương gia lợi dụng Cửu Môn để thu hút hỏa lực của Uông gia.

Bản thân Diệp Bạch tuy cũng có chút bất bình, nhưng đây lại là chuyện tốt, ít nhất giúp Trương Nhật Sơn nhận rõ hiện thực, cắt đứt quan hệ với Trương gia, sau này toàn tâm toàn ý làm việc cho Cửu Môn."Các ngươi nghỉ ngơi ở đây một lát, ta đi phía trước xem sao." Diệp Bạch nhìn quanh, nhóm gia tộc Âm Dương Sư Nhật Bản kia đã sớm bỏ chạy rồi, y chỉ có thể truy đuổi theo hướng người Uông gia rời đi.Lúc này, người Uông gia vừa vặn gặp Trương Khởi Linh đang lạc đơn.

La Sát chỉ từng thấy phác họa của Trương Khởi Linh, ban đầu còn chưa xác định, nhưng khi nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt nàng khẽ nheo lại, cười nói: "Sao con cá lớn của Trương gia lại tự mình chạy về rồi?"Trương Khởi Linh cảnh giác lạnh giọng nói: "Người Cửu Môn đâu?""Lo lắng cho bọn họ, chi bằng lo lắng cho chính ngươi." La Sát vẫy tay, những người dưới trướng nàng lập thành tiểu đội xông về phía Trương Khởi Linh.Trương Khởi Linh được Trương gia bồi dưỡng từ nhỏ đến nay, thân thủ linh hoạt, dưới sự gia trì của huyết mạch Kỳ Lân nồng độ cực cao, không kém gì thủ đoạn của Trương Nhật Sơn.

Cộng thêm Hắc Kim Cổ Đao được rèn từ vẫn thiết, sắc bén vô

cùng, chỉ trong hai ba hơi thở, đã có người Uông gia bị chém trọng thương, kinh hãi tháo chạy.Biết Trương Khởi Linh là nhân vật quan trọng của Trương gia, không ai dám động đến vũ khí.

Dưới sự cố ý nương tay của người Uông gia, mười mấy người Uông gia xông lên càng đánh càng ít, thấy vậy, La Sát thầm mắng một tiếng ngu xuẩn.“Tản ra hết!”Người Uông gia lập tức rút lui, trên sân chỉ còn lại một mình Trương Khởi Linh.

Trong mắt La Sát lóe lên u quang, Trương Khởi Linh trong lòng chấn động, vừa định chạy, nhưng cả người lập tức biến mất, chỉ còn lại một thanh Hắc Kim Cổ Đao rơi xuống tuyết.La Sát bước tới, nhặt Hắc Kim Cổ Đao lên rồi nói: “Còn hai người Trương gia nữa, tìm kiếm khắp nơi!”Lúc này, Trương Văn Ngọc đang nấp trong bóng tối vừa định ngóc đầu lên, thì bị Trương Cửu Y kéo lại: “Đừng hành động hấp tấp, ngươi có lên cũng không cứu được Trương Khởi Linh.

Muốn cứu y, chỉ có thể đợi Diệp Sư Điệt đến.”“Nhưng Tam gia không phải đang ở Trường Sa sao?

Hơn nữa cho dù Tam gia đến, biết Trương gia chúng ta đã lừa gạt Cửu Môn, y làm sao còn giúp đỡ?” Trương Văn Ngọc ảo não nói, Đại trưởng lão đã dặn dò ngàn vạn lần phải bảo vệ tốt tộc trưởng, vậy mà hắn vẫn để mất tộc trưởng.Trương Cửu Y thò đầu ra, thấy không có người Uông gia nào tìm kiếm về phía bọn họ, mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Yên tâm, Diệp Sư Điệt nhất định sẽ ra tay, y biết trọng lượng của Trương Khởi Linh.”Hai người đang nói chuyện, một bóng đen từ xa lóe đến như u linh.

Y khoác trường bào đen, dung mạo ẩn dưới mái tóc xõa và áo bào đen, khiến người ta không thể nhìn rõ.Cùng lúc đó, Diệp Bạch cũng vừa vặn đến nơi, thấy Hắc Kim Cổ Đao đang được La Sát cầm trong tay, khẽ nhíu mày, không biết là Trương Khởi Linh giả bị La Sát bắt,

hay là Trương Khởi Linh thật bị La Sát bắt.Diệp Bạch còn chưa lên tiếng, thì bóng đen kia đã mở lời trước: "Trương gia Trương Khởi Linh ở đâu?" Âm thanh khàn đặc nhưng vang dội, vọng lại trong tuyết địa.Diệp Bạch khẽ nheo mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng đen kia.

Người này thân hình thẳng tắp, như cây tùng đứng thẳng, không phải nhân vật tầm thường.La Sát ném Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, vẫy tay ra hiệu cho người Uông gia tụ lại: "Ta không biết, ta cũng chưa từng gặp Trương Khởi Linh.

Con đao này là ta nhặt được ở đây."Lời này vừa nói ra, Diệp Bạch không khỏi có chút kinh ngạc.

Tính cách của La Sát y rất quen thuộc, rất ít khi chịu nhún nhường, bóng đen này rốt cuộc có lai lịch gì mà khiến nàng ta có thể trừng mắt nói dối.Tuy nhiên, La Sát lúc này quả thực rất căng thẳng, bóng đen này không nghi ngờ gì chính là Thất Chỉ Nhân.

Không ngờ nàng vừa mới bắt được Trương Khởi Linh, Thất Chỉ Nhân đã xuất hiện.

Chương 437

Nàng lại nghĩ đến lời Bạch Cổ Phong nói, "Ngươi không thử, làm sao biết không gian lưu đày có giam giữ được Thất Chỉ Nhân hay không." Ánh mắt La Sát khẽ sáng lên, nếu Thất Chỉ Nhân không biết năng lực của nàng, thừa lúc y không đề phòng, lúc này đúng là cơ hội tốt để ra tay.Thân ảnh Thất Chỉ Nhân lóe lên, xuất hiện trước Hắc Kim Cổ Đao, vừa định nhặt lên, chỉ thấy sát tâm của La Sát nổi lên, không gian lưu đày mở!Ánh u quang trong đôi mắt giữa trán của La Sát biến mất, còn bóng đen kia cũng trong khoảnh khắc biến mất tại chỗ, cùng với y còn có vài mảnh tuyết hoa cũng biến mất.Diệp Bạch ở xa thấy vậy, không vội vàng hiện thân, ngược lại đi đến trước mặt Trương Văn Ngọc và Trương Cửu Y đang ẩn nấp."Trương Khởi Linh thật sự bị bắt rồi sao?" Trương Văn Ngọc kinh ngạc, quay đầu thấy là Diệp Bạch, lại lộ vẻ mừng rỡ: "Tam gia, là Tộc trưởng bị bắt rồi.

Tộc trưởng vừa mới xé bỏ ngụy trang, muốn quay lại giúp đỡ, nhưng lại bị người Uông gia chặn bắt ngay tại trận."Diệp Bạch gật đầu, lại nhìn về phía Trương Khải Phong vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, hỏi: "Hắn là sao vậy?""Khải Phong trúng lời nguyền của Âm Dương Sư, đã ngủ rất lâu rồi.

Đại trưởng lão muốn đưa Khải Phong đến Trường Sa, nhờ ngài cứu chữa." Trương Văn Ngọc thành thật nói."Đại trưởng lão các ngươi ở đâu?" "Chuyện này ta không rõ, Đại trưởng lão là người cuối cùng rút khỏi tổ trạch."Diệp Bạch không hỏi thêm, tay phải đặt lên trán Trương Khải Phong, lôi quang chợt hiện, một đoàn hắc khí tiêu tán."Giống như thuật Hàng Đầu, thủ đoạn tà môn của đám Âm Dương Sư này quả thật không thể xem thường." Diệp Bạch mỉm cười, thu tay phải về nói: "Không sao rồi, ngươi ở đây chăm sóc hắn

cho tốt.” Diệp Bạch lại nhìn Trương Cửu Y, gật đầu ra hiệu xong, liền biến mất trước mắt hai người.Lúc này, La Sát vừa mới thu phục được Thất Chỉ Nhân còn chưa kịp vui mừng, đột nhiên cảm thấy hai mắt đau nhói.Băng!

Hai mắt La Sát lập tức nổ tung, cả người ngã xuống tuyết địa, máu tươi lẫn lộn với tuyết bùn, tiếng kêu thảm thiết không dứt.Thất Chỉ Nhân xách Trương Khởi Linh đang hôn mê xuất hiện tại chỗ cũ.

Y nhặt Hắc Kim Cổ Đao lên, xông vào đám người Uông gia, triển khai cuộc đồ sát.Hai tên sinh hóa nhân Uông gia còn lại nhanh chóng tiêm thêm một mũi dược tề cuồng bạo, xông lên.

Nhưng còn chưa kịp biến thân, đã bị lưỡi đao lạnh lẽo thấu xương xé rách cổ họng, ngã xuống tuyết địa.

Chưa đầy năm giây, hơn hai mươi người của tiểu đội Uông gia đều bỏ mạng.Hiện giờ, chỉ còn lại La Sát đang rên rỉ trong tuyết địa.

Nàng miễn cưỡng bò dậy từ mặt đất, nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần, sắc mặt đại biến.

“Diệp Bạch, cứu ta!

Ta biết ngươi ở đây!” La Sát hiểu rõ, hiện tại chỉ có Diệp Bạch mới có thể cứu nàng.Thất Chỉ Nhân ném Hắc Kim Cổ Đao ra, một đạo hắc mang xé rách không gian.La Sát ngồi sụp xuống tuyết địa, bàng hoàng vô trợ.

Lại nghe tiếng xé gió ập đến, cảm nhận được phong đao lạnh lẽo, lòng nàng nguội lạnh như tro tàn.Cang Xoang!

Bóng dáng Diệp Bạch cuối cùng vẫn chắn trước mặt La Sát, hai ngón tay kẹp chặt Hắc Kim Cổ Đao, rồi ném xuống tuyết.Thất Chỉ Nhân khẽ ngẩng đầu, lộ ra cằm dưới áo bào đen với vài sợi râu, dường như có chút kinh ngạc.

Trên thế gian này vẫn còn có người có thể đỡ được một đao của y.“Ngươi muốn cản ta?” Thất Chỉ Nhân lên tiếng, lạnh lẽo như tuyết.“Hai mắt nàng ta đã bị phế, đối với ngươi không còn uy hiếp gì nữa, tha cho nàng ta một mạng đi.” Nhìn dáng vẻ chật vật của La Sát, Diệp Bạch khẽ thở dài.“Trương gia có thể diệt, Trương Khởi Linh không thể động.

Đây là quy củ, ngươi muốn cứu nàng ta, vậy thì thế nàng ta mà chết đi!” Thất Chỉ Nhân đặt Trương Khởi Linh xuống, hóa thành bóng đen lao đến.Diệp Bạch sắc mặt khẽ biến, tả chưởng dùng nhu lực đẩy La Sát ra, hữu thủ khẽ lật, Uyên Hồng Kiếm thuận thế xuất ra.Thất Chỉ Nhân lòng bàn tay khẽ hút, Hắc Kim Cổ Đao nhập vào tay, hắc sắc đao mang đại thịnh.Cang Xoang!

Uyên Hồng Kiếm sáng chói và cổ đao trầm mặc va vào nhau, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Diệp Bạch và Thất Chỉ Nhân đều không lùi bước, ngược lại mượn lực của đối phương, lại lần nữa va chạm.

Tốc độ cực nhanh, tựa như tia chớp.Hai người đều đã không còn thuộc hàng phàm nhân, mỗi lần va chạm, đều có một trận gió lốc tản ra, tuyết hoa dưới chân bị gió lốc thổi bay lên, mãi không rơi xuống đất.

Người Uông gia đều đã chết, chỉ còn Trương Cửu Y và Trương Văn Ngọc ở xa quan chiến.

Trương Cửu Y cũng là lần đầu tiên được chứng kiến, sư điệt nhà mình lại có bản lĩnh đến vậy.Hai người không chớp mắt, dán chặt mắt vào cục diện trong sân.

Nhưng thân ảnh Diệp Bạch và Thất Chỉ Nhân quá nhanh, bọn họ chỉ có thể thấy một đen một xanh tím quang mang giao thoa vào nhau, bất phân thắng bại.Lúc này, La Sát cũng đã hồi phục từ cú sốc tâm

thần kinh hoàng khi dị năng bị phá vỡ.

Cảm nhận được thế đao và kiếm quang lóe qua bên cạnh, nàng chống hai tay, không ngừng lùi lại, trong lòng lóe lên niềm tin nhất định phải sống sót.Trong trận, hai bên dần đánh ra chân hỏa, Diệp Bạch và Thất Chỉ Nhân đều dốc toàn lực ra tay.Trong lúc giao đấu, Diệp Bạch cũng phát hiện tay phải cầm đao của bóng đen có bảy ngón, hiển nhiên người này chính là lão quái vật đã sống hàng ngàn năm, cũng là nhân vật thần bí mà Diệp Bạch vẫn luôn muốn làm rõ thân phận.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao người này lại cứu Trương Khởi Linh, muốn giết La Sát.Mỗi lần đao kiếm chạm nhau, nặng tựa ngàn quân, tiếng kim loại vang xoang chói tai, cộng thêm tốc độ của hai người quá nhanh, tiếng nổ âm thanh liên tục.Tiếng giao chiến rất nhanh đã thu hút người Cửu Môn ở xa đến.Thực lực của Diệp Bạch dựa vào Tử Hà Chân Khí miên man không dứt chiếm bốn phần, sau khi ăn Bàn Đào và thể chất được gia trì bởi huyết mạch chiếm ba phần, ba phần còn lại là kinh nghiệm đối địch như khinh công, kiếm pháp, vận dụng kình lực.

Đương nhiên đây là trong tình huống Kim Quang Chú và Chưởng Tâm Lôi chưa được sử dụng.Tuy nhiên, đao của Thất Chỉ Nhân quá nhanh và nặng, Kim Quang Chú của Diệp Bạch vẫn chưa tu luyện đến mức tinh xảo, e rằng không đỡ nổi một đao của Thất Chỉ Nhân, nên không cần thiết phải sử dụng, hơn nữa còn lãng phí Tử Hà Chân Khí.

Về phần Chưởng Tâm Lôi, tuy có thể một kích trọng thương Thất Chỉ Nhân, nhưng cũng sẽ khiến Diệp Bạch mất khả năng chiến đấu liên tục, lúc này vẫn chưa phải thời điểm tốt nhất để sử dụng.Hiện tại, Diệp Bạch hoàn toàn dựa vào sự cung cấp không ngừng của Tử Hà Chân Khí mới có thể đối đầu với Thất Chỉ Nhân, không rơi vào thế hạ phong.

Nếu đơn thuần so sánh thể chất, y, người đã ăn Bàn Đào ngàn năm, vẫn không bằng Thất Chỉ Nhân, điều này khiến Diệp Bạch không khỏi suy tư, rốt cuộc Thất Chỉ Nhân này là huyết mạch trường sinh nào, lại cường hãn đến vậy.Tuy nhiên, Thất Chỉ Nhân đối địch với Diệp Bạch cũng dần trở nên nghiêm túc, mỗi lần va chạm với Diệp Bạch, tay phải cầm đao của y luôn cảm thấy một luồng khí sắc bén đâm vào khắp kinh mạch.

Không ngờ, đây chính là Tử Hà Chân Khí được Diệp Bạch phóng ra ngoài.Sau vài phút giao chiến, xung quanh hai người, tất cả cột đá và cây cỏ đều hóa thành phấn vụn.

Trên tuyết địa, trên những khối đá, còn lưu lại những dấu ấn lộn xộn của đao quang và kiếm ngân.Sau một kích, hai người kéo giãn khoảng cách.

Diệp Bạch khẽ thở ra một làn sương trắng: "Trên người ngươi rốt cuộc có huyết mạch gì mà có thể sống lâu đến vậy, ta rất hiếu kỳ?""Ngươi nói quá nhiều rồi!" Lời còn chưa dứt, Thất Chỉ Nhân sau khi khôi phục cánh tay tê dại, lại lần nữa cầm Hắc Kim Cổ Đao tấn công tới, Diệp Bạch vung Uyên Hồng Kiếm nghênh đón.Trên sườn núi cách đó không xa, người Cửu Môn tụ tập ở đó, xem trận đại chiến hiếm thấy trăm năm này."Khi nào ta mới có thể như Tam gia, một kiếm vung lên quang hàn cửu châu." Thanh Tam mắt thèm thuồng nói."Ngươi là dùng đao, đời này sẽ không có cơ hội đó đâu." Tề Tiểu Hắc lẩm bẩm: "Đi, chúng ta đến gần hơn.

Nhìn thấy lão nữ nhân của Uông gia kia rồi sao?

Tam gia hẳn là vì cứu nàng ta.

Thanh Tam, lát nữa ngươi đi kéo nàng ta ra."Thanh Tam lập tức lộ vẻ khổ sở: "Hắc gia, lão nữ nhân đó vừa nãy còn nhốt ta vào nơi tối om, ta còn chưa báo thù, sao lại đi cứu nàng ta được?""Bảo ngươi đi

thì ngươi cứ đi.

Nàng ta vừa nhốt ngươi, ngươi lại đi cứu nàng ta, xem nàng ta có biết xấu hổ không, đây gọi là đánh vào mặt giữa chốn đông người.”“Hắc hắc, cũng đúng.

Vậy để Thanh Nhất đi cùng ta, chúng ta cùng nhau đánh vào mặt nàng ta.” Thanh Nhất bất lực nhìn lão Tam nhà mình.Khi hai người tiếp cận chiến trường giao tranh giữa Diệp Bạch và Thất Chỉ Nhân, mới phát hiện nơi đây nguy hiểm từ phía, không ngừng có kiếm quang và đao quang xé gió bay tới.Biết người Cửu Môn ở phía sau, Diệp Bạch cố ý giảm bớt kiếm quang phóng ra ngoài, cũng kiềm hãm thế đao của Thất Chỉ Nhân.Thanh Tam vội vàng giương một chiếc Kim Cương Tán lên phía trước để chắn, cùng Thanh Nhất cứu La Sát trở về.“Đa tạ!” La Sát tuy không biết người đến là ai, nhưng cũng biết là người Cửu Môn.“Không tạ, hai huynh đệ chúng ta còn phải cảm ơn ngươi vừa nãy đã không giết.” Lời Thanh Tam nói với vẻ hống hách, sắc mặt La Sát khó coi, cúi đầu không nói.Thấy dáng vẻ thảm hại của La Sát, Thanh Tam cũng lười trêu chọc thêm, quay đầu chuyên chú vào chiến trường.Trong trận, Diệp Bạch lại một lần nữa tách ra khỏi Thất Chỉ Nhân.Nhìn Uyên Hồng Kiếm trong tay đầy vết trắng lõm sâu, Diệp Bạch có chút đau lòng.

Lại nhìn Hắc Kim Cổ Đao trong tay Thất Chỉ Nhân, cũng gần như vậy, đều bị hư hại nghiêm trọng.

Nếu cứ tiếp tục đánh thế này, hai binh khí này coi như hoàn toàn phế bỏ.“Không bằng bỏ binh khí, đánh cận chiến?” Diệp Bạch nhướng mày hỏi.“Được!” Thất Chỉ Nhân càng dứt khoát hơn, ném Hắc Kim Cổ Đao ra, cắm vào tuyết địa cách đó không xa.

Đây là đao của Trương Khởi Linh, dùng hỏng sẽ phiền phức.Diệp Bạch lật tay một cái, cho Uyên Hồng Kiếm vào không gian, toàn thân

kim quang đại tác, xông lên.

Quyền cước chi lực, vốn là điểm yếu của Diệp Bạch, nhưng có Kim Quang Chú gia trì, ngược lại khiến Diệp Bạch như một "thích khách kiêm đỡ đòn", trong lúc giao chiến với Thất Chỉ Nhân, dần dần lộ ra ưu thế.

Diệp Bạch nắm lấy cơ hội, một quyền đánh Thất Chỉ Nhân lún sâu vào lòng đất.Thấy Tam gia thân tán kim quang áp đảo người áo đen mà đánh, người Cửu Môn không khỏi lộ ra nụ cười.

Trong lòng bọn họ, chưa từng thấy Tam gia nhà mình thua người khác.Lúc này, cục diện trong trận lại có biến hóa.

Thất Chỉ Nhân đang khá chật vật dường như không có cách nào hóa giải kim quang trên người Diệp Bạch, nhưng y nhíu mày, thi triển Phát Khâu Chỉ của Trương gia, bảy ngón tay đồng thời dùng lực, đánh vào một điểm trên kim quang.Một tiếng "ba" vang lên, kim quang lập tức nổ tung.

Diệp Bạch khẽ hừ một tiếng, lùi lại nửa bước, chỉ thấy trên ngực xuất hiện một lỗ nhỏ."Phát Khâu Chỉ hay thật." Cái này so với người khác nhiều hơn hai ngón tay quả nhiên lợi hại hơn.Diệp Bạch tập trung kim quang lại, lần nữa xông lên.

Thất Chỉ Nhân đột nhiên phát hiện chiêu thức của Diệp Bạch thay đổi, đồng thời tấn công hết sức, dường như muốn kéo gần khoảng cách với y.Tiểu tử này rốt cuộc còn có thủ đoạn gì nữa?Trong lúc suy nghĩ, chỉ thấy kim quang quanh thân Diệp Bạch đột nhiên tiêu tán, tay phải y lóe ra tia sét chói mắt.Đồng tử Thất Chỉ Nhân co rút, trong lòng kinh hãi, chân đá tuyết đất, cấp tốc lùi lại.

Nhưng tốc độ này vẫn chậm, lôi đình lập tức ập đến.

Thất Chỉ Nhân tắm mình trong lôi quang, toàn thân lập tức bị tê

liệt, áo bào đen trên người bị nhiệt độ cao hóa thành than cháy, da thịt bị bỏng một mảng lớn.Diệp Bạch một cước đá Thất Chỉ Nhân vào trong tuyết địa, nhìn thấy dung mạo không còn che đậy của y, ánh mắt ngưng lại.

Chỉ thấy nửa trên khuôn mặt Thất Chỉ Nhân toàn là vảy, đồng tử cũng có màu đỏ sẫm, không giống loài người bình thường.Chẳng lẽ Thất Chỉ Nhân này là vật thí nghiệm huyết mạch của Tây Vương Mẫu?Không đợi Diệp Bạch suy nghĩ, Thất Chỉ Nhân loạng choạng bò dậy, để lại một câu: "Ngươi thắng rồi, chăm sóc tốt Trương Khởi Linh!", rồi lập tức hóa thành bóng đen biến mất.Diệp Bạch không có ý định truy đuổi, đi đến phía trước bãi tuyết, dùng chân khí kéo lên một nắm đất tuyết dính máu, bỏ vào bình sứ.

Huyết mạch của Thất Chỉ Nhân này không tầm thường, mang về cho Sơn Tỉnh nghiên cứu xem sao.Diệp Bạch nhặt Hắc Kim Cổ Đao lên, đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Tiểu tử này dường như vẫn luôn giả vờ ngất, thấy Diệp Bạch đến gần, mới bò dậy.

"Tiểu tử, còn nhớ ta không?" "Nhớ, Diệp Tam gia." Trương Khởi Linh lạnh lùng có vẻ hơi ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Bạch."Gọi ta là Diệp Đại ca đi, bối phận của ngươi cao quá, gọi ta già đi mất." Diệp Bạch đưa Hắc Kim Cổ Đao qua."Diệp Đại ca!" Trương Khởi Linh ngẩng đầu.Diệp Bạch mỉm cười, nhìn rõ toàn bộ dung mạo Trương Khởi Linh, so với mấy năm trước càng thêm lạnh lùng tuấn tú, chỉ kém y một chút.

Kế đó, Diệp Bạch lại đến bên La Sát, nhìn đôi mắt bị thương của nàng mà khẽ thở dài, nói: "Ngươi muốn ở lại đây chờ người Uông gia, hay trước tiên theo ta về Trường Sa?" La Sát thần sắc buồn bã: "Nếu ngươi muốn biết bố cục của Uông gia, vậy hãy đưa ta về cùng

đi." Diệp Bạch gật đầu, hiểu ý La Sát. "Thanh Tam, Thanh Nhất, hai ngươi hãy chăm sóc nàng cho tốt, tôn trọng nàng." "Vâng, Tam gia!" Thanh Nhất và Thanh Tam nhìn nhau, dìu La Sát đứng dậy, việc khó nhằn này xem ra lại rơi xuống đầu bọn họ.

Mọi người lập một doanh địa gần đó, sau đó Diệp Bạch gọi Tề Tiểu Hắc vào trướng bồng.

Tề Tiểu Hắc giao nhẫn trữ vật cho Diệp Bạch: "Tam gia, đây là sáu hòm báu đồng xanh từ kho báu Trương gia.

Chuyện của Trương Khởi Linh, ta cũng đoán được đôi chút, những hòm báu này hẳn là Trương gia bồi thường cho Cửu Môn chúng ta." Diệp Bạch lấy các hòm báu ra, lần lượt bày biện.

Những thứ có thể đặt trong kho báu thủy ngân của Trương gia đều phi phàm, huống hồ ở đây còn có một hòm báu chữ Thiên. "Hãy mở hết ra đi, xem bên trong có gì." Sáu hòm báu lần lượt được mở.

Chương 438

Trong hòm báu thứ nhất là một khối thiết vẫn không rõ chất liệu, nhìn độ cứng thì tương tự Hắc Kim Cổ Đao.

Diệp Bạch cầm thiết vẫn lên cân nhắc, to bằng nắm tay, nặng khoảng mười cân, có lẽ là nguyên liệu còn sót lại khi rèn Hắc Kim Cổ Đao năm xưa.

Lần này giao chiến với người bảy ngón, lưỡi Uyên Hồng Kiếm bị hư hại nghiêm trọng, có thể để Mạc Vũ thử dùng khối thiết vẫn này để sửa Uyên Hồng Kiếm, tiện thể cũng sửa luôn Hắc Kim Cổ Đao.

Tề Tiểu Hắc lại mở hòm báu thứ hai, bên trong là hà thủ ô khô ngàn năm tuổi.

Mặc dù đã mất đi độ ẩm, nhưng những dược vật lâu năm đều khóa chặt dược lực bên trong.

Diệp Bạch ngắt một miếng nhỏ cho vào miệng, khẽ gật đầu, dược lực không thua kém Vạn Niên Nhục Chi, chỉ là kích thước hơi nhỏ một chút. "Thứ này lát nữa để sư huynh ta mang đến Long Hổ Sơn, cho Kế Viễn sư huynh luyện dược, lần này bọn họ cũng coi như đã giúp Cửu Môn chúng ta một việc lớn." "Vâng." Tề Tiểu Hắc gật đầu, lại mở hòm báu thứ ba.

Lần này lại là một vật phẩm tinh xảo, một chén ngọc bảy màu cửu long trong suốt.

Diệp Bạch cầm lên xem xét một lúc, không thể nhìn ra là của triều đại nào, nhưng chất ngọc mịn màng, tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Huống hồ lại được đặt trong hòm báu chữ Địa của Trương gia,

giá trị hẳn là cực cao.

Thấy Tề Tiểu Hắc nhìn chằm chằm chén ngọc bảy màu mà đứng ngây người, Diệp Bạch cười nói: "Nếu ngươi thích thì ta tặng ngươi." Tề Tiểu Hắc lắc đầu: "Thôi, tặng ta cũng chỉ để phủ bụi." Hòm báu thứ tư, bên trong là một chiếc chuông linh bằng đồng xanh, đậm chất cổ xưa.

Tề Tiểu Hắc vừa lấy ra, liền nghe thấy tiếng chuông vang lên trong trẻo, khiến cả người có chút choáng váng. "Chiếc chuông này có gì đó kỳ lạ!" Diệp Bạch nheo mắt, nhận lấy chuông linh đồng xanh, xem xét một lúc, liền cùng với chiếc hộp đồng xanh đặt vào không gian. "Vật này có liên quan đến Trương gia, ta sẽ tạm thời cất giữ." Kế đó, Diệp Bạch mở hòm báu thứ năm, hóa ra lại là một cây Lộc Hoạt Thảo. "Không ngờ Trương gia lại thực sự có Lộc Hoạt Thảo?" Tề Tiểu Hắc không kìm được nói.

Diệp Bạch cũng có chút bất ngờ, nếu sớm biết Trương gia có Lộc Hoạt Thảo, hắn đã sớm thông qua con đường của Trương gia để lấy Lộc Hoạt Thảo rồi, cũng đỡ cho Bạch Tri Hi phải đến Bắc Bình.

Hòm báu cuối cùng là kho báu chữ Thiên, cũng là báu vật chữ Thiên cuối cùng của Trương gia.

Trong lòng Diệp Bạch đầy kỳ vọng, đồ vật bên trong này hẳn là không thể kém hơn Vạn Niên Bạng Châu.

Hòm báu được mở ra, bên trong là một ngọc tỷ cổ kính, vuông vắn bốn tấc, trên nút có năm rồng cuộn quanh, nhìn qua không có gì đặc biệt.

Tề Tiểu Hắc ngược lại còn sốt ruột hơn Diệp Bạch, lấy ngọc tỷ ra, sau khi đọc được tám chữ triện được khắc dưới ngọc tỷ, lập tức trợn tròn mắt. "Tam gia, đây hình như là Truyền Quốc Ngọc Tỷ!" Truyền Quốc Ngọc Tỷ?

Diệp Bạch vội vàng nhận lấy ngọc tỷ, phía dưới quả nhiên có tám chữ triện "Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương", chi tiết gia công không giống đồ giả mạo.

Quả nhiên là Truyền Quốc Ngọc Tỷ, Trương gia vậy mà lại cất giấu Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Thời Triều Tống, quân Kim phá Biện Lương, hai vua Huy Khâm bị bắt, "Truyền Quốc Tỷ" bị quân Kim cướp đi, sau đó liền bặt vô âm tín.

Đến đây, vật phẩm gắn liền với vận mệnh Tần Thủy Hoàng thống nhất bảy nước cũng biến mất khỏi sử sách.

Không ngờ lại bị Trương gia cất giấu trong kho báu. "Thứ này cứ để ta cất giữ." Diệp Bạch đặt ngọc tỷ vào không gian, sau đó đuổi Tề Tiểu Hắc ra ngoài, bảo hắn mang hà thủ ô đến cho Trương Kế Lâm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Bạch dẫn Cửu Môn trở về tổ trạch Trương gia.

Nơi đây bị pháo hỏa bao trùm, một đống đổ nát hoang tàn, có một ít thịt nát xương tàn, không phân biệt được là người Trương gia, người Uông gia, hay người Nhật.

Diệp Bạch tìm thấy lối vào đường hầm dưới lòng đất mà Trương gia đã xây dựng ở tổ trạch, nhưng không gian bên dưới đã hoàn toàn sụp đổ, đoán chừng là Trương gia đã kích hoạt thiết bị tự hủy trước khi rút lui.

Diệp Bạch gọi Trương Văn Ngọc đến bên cạnh hỏi: "Đại Trưởng Lão các ngươi cuối cùng còn dặn dò gì không?" Trương Văn Ngọc lắc đầu: "Đại Trưởng Lão chỉ dặn ta bảo vệ Tộc trưởng cho tốt, ngoài ra không nói gì khác." Diệp Bạch gật đầu.

Tối qua hắn đã nhận được một số tin tức từ La Sát, Đại Trưởng

Lão Trương Thụy Phong của Trương gia đã bị Uông gia bắt giữ, đưa về tổng bộ.

Trương Thụy Phong đã rơi vào tay người Uông gia, e rằng khó thoát ra được. "Ba người các ngươi trước tiên hãy cùng ta về Trường Sa.

Khi nào liên lạc được với những người Trương gia còn sót lại và đoàn tụ, các ngươi muốn đi đâu, ta cũng sẽ không ngăn cản." "Đa tạ Tam gia." Trương Văn Ngọc gật đầu.

Rời khỏi tổ trạch Trương gia, mọi người mất vài ngày di chuyển, cuối cùng mới đến Trường Xuân, rồi lên tàu hỏa trở về Trường Sa.

Hai ngày sau, Diệp Bạch cuối cùng cũng về đến Diệp phủ.

Cuộc chiến giữa Trương gia và Uông gia lần này, coi như là cả hai bên đều bị tổn thương.

Đội người Uông gia mà La Sát dẫn theo đã bị tiêu diệt hoàn toàn, ngay cả bản thân nàng cũng bị phá hủy dị năng huyết mạch, đôi mắt bị mù.

Còn về Trương gia, tổ địa Trường Bạch Sơn bị san bằng, tộc nhân kẻ chết người chạy, có thể coi là gần như diệt tộc.

Tuy nhiên, đối với Diệp Bạch, đây lại là một điều tốt.

Sau này, hai gia tộc này cũng coi như có thể yên ổn một thời gian, Cửu Môn của hắn cũng có thể phát triển tốt.

Nhưng trước mắt, điều Diệp Bạch muốn làm rõ nhất chính là rốt cuộc người bảy ngón có lai lịch thế nào, làm sao có thể sống lâu đến vậy?

Diệp Bạch đến viện nghiên cứu bí mật bên ngoài thành Trường Sa, giao máu tươi của người bảy ngón cho Sơn Tỉnh nghiên cứu, sau

đó lại giao Uyên Hồng Kiếm và Hắc Kim Cổ Đao cho Mạc Vũ. "Ngươi xem, hai binh khí này có sửa được không?" Mạc Vũ nghiên cứu phương pháp chế tạo hai binh khí một lúc rồi nói: "Tam gia, Hắc Kim Cổ Đao có thể sửa được, nhưng Uyên Hồng Kiếm của ngài thì phải đúc lại, công nghệ trên đó quá cổ xưa, ta không dám chắc một trăm phần trăm có thể sửa tốt." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, Uyên Hồng Kiếm cũng như Phi Công, đều là sản phẩm rèn đúc đỉnh cao nhất trong thế giới Tần Thời Minh Nguyệt.

Mạc Vũ có thể chế tạo ra một kiện Phi Công theo bản vẽ, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể sửa tốt Uyên Hồng Kiếm. "Được rồi, đao và kiếm đều giao cho ngươi, ngàn vạn lần đừng làm hỏng việc của ta." Mạc Vũ đã sớm thèm thuồng Uyên Hồng Kiếm của Diệp Bạch, vô cùng tò mò về phương pháp đúc của nó, gật đầu đồng ý xong, liền ôm Uyên Hồng Kiếm và Hắc Kim Cổ Đao chạy vào xưởng rèn.

Diệp Bạch ở trong viện nghiên cứu nửa ngày.

Lúc này, Sơn Tỉnh khoác áo nghiên cứu màu trắng, hớn hở đi ra. "Tam gia, có phát hiện mới!

Máu tươi ngài gửi đến rất đặc biệt, hoạt tính cực mạnh, mạnh hơn nhiều lần so với huyết kỳ lân của Trương gia." Sơn Tỉnh đưa một bản báo cáo nghiên cứu, Diệp Bạch nhận lấy xem xét kỹ lưỡng, mới phát hiện trong máu tươi của người bảy ngón ẩn chứa vài loại huyết mạch trường sinh.

Trong đó, ngoài thành phần huyết kỳ lân, lại còn có thành phần huyết mạch Bạch Hổ.

Xem ra, người bảy ngón hẳn là sản phẩm do Tây Vương Mẫu tạo ra bằng cách pha trộn vài loại huyết mạch trường sinh đỉnh cao.

Nắng vàng rực rỡ, thành Trường Sa đầy khí tức phồn hoa, dòng

người tấp nập.

So với mấy tháng trước, khi quân Nhật rộ tin sắp đánh tới, cảnh tượng hoảng loạn và vắng lặng chết chóc đó đã tốt hơn nhiều.

Chương 439

Diệp Bạch từ viện nghiên cứu trở về, ngồi trên ô tô, đi vòng nửa thành Trường Sa rồi mới về đến Diệp phủ.

Trong đình giữa hồ ở hậu viện Diệp phủ, ánh nắng ấm áp rải trên mặt hồ, hòn non bộ, nước biếc, xuân ý dạt dào.

Doãn Tân Nguyệt như chủ nhân trong nhà, đeo kính râm, tựa vào ghế dài, vừa ăn hoa quả vừa nhàn nhã câu cá.

Diệp Bạch đi ngang qua nàng, cũng không đáp lời, trực tiếp từ nơi cơ quan trong phòng ngủ tiến vào mật thất dưới nước, Bạch Tri Hi đang ở bên trong xử lý công việc của Cửu Môn.

Bạch Tri Hi quay đầu thấy là Diệp Bạch, liền nói: "Chuyến đi Bắc Bình đã điều động quá nhiều tiền từ Hồng Kông, Tiểu Cửu viết thư cho thiếp, nói là thiếu vốn.

Thiếp muốn bán hết các công xưởng trong nước, dần dần chuyển các ngành sản nghiệp sang Hồng Kông và nước ngoài." Diệp Bạch ngồi xuống ghế sofa, nhận lấy báo cáo kế hoạch trong tay Bạch Tri Hi, gật đầu.

Chiến tranh bùng nổ, ngoài một số tài nguyên chiến tranh sẽ tăng giá trị, mọi đất đai, công xưởng đều sẽ mất giá.

Huống hồ chiến tranh trong nước sẽ không kết thúc trong một sớm một chiều, ngay cả khi kết thúc, trong thời gian ngắn cũng không có môi trường phát triển tốt.

Việc chuyển các ngành sản nghiệp và vốn ra nước ngoài là chiến lược mà Diệp Bạch đã định ra từ sớm.

Diệp Bạch đứng dậy đi đến khu thu tuyết trong mật thất, mới phát

hiện trên kệ có thêm không ít thư họa và đồ sứ quý giá.

Bạch Tri Hi cười giải thích: "Những thứ này đều do nhị ca thiếp gửi tới, hắn cơ bản đã dọn trống mật thất Hồng phủ, một số thứ đã bán đi, một số thứ không nỡ bán thì gửi đến cho chúng ta, nói là để trả nợ." Diệp Bạch lấy ra một tượng Phật ngọc lam điền thời Minh tinh xảo xem xét một lúc, rồi lại đặt về chỗ cũ. "Ta nói sao mấy thứ này có chút quen thuộc, vậy hắn còn thiếu bao nhiêu?" "Vẫn còn thiếu hơn một trăm vạn đô la Mỹ.

Mấy ngày nay, hắn hình như đang tìm Hoắc gia để mua vị trí mộ mới, muốn xuống mộ lấy một số minh khí để thanh toán khoản nợ hơn một trăm vạn này." Diệp Bạch cũng cười nói: "Hơn một trăm vạn đô la Mỹ, đâu phải vài ngôi mộ bình thường là có thể trả hết.

Nhưng cứ mặc hắn đi, nhị ca nàng tính tình quá nhàn nhạt, cần phải cho hắn chút áp lực." Bạch Tri Hi ngồi trên ghế sofa ôn hòa gật đầu, khá đồng tình.

Diệp Bạch đi dạo một vòng khu thu tuyết, mới phát hiện theo những năm xuống mộ, đồ vật hắn cất giữ ngày càng nhiều, khu thu tuyết rộng mấy chục mét vuông đã chất đầy ắp.

Bao gồm đồ sứ, thư họa, cổ vật, đồ đồng, lớn nhỏ cộng lại cũng gần bảy tám trăm món.

Tùy tiện lấy một món đi đấu giá, cũng ít nhất mấy chục vạn đô la Mỹ khởi điểm.

Có thể nói, năm ngàn năm lịch sử an lạc, mấy chục triều đại thay đổi.

Từ Tây Chu trở lên, đến Minh Thanh trở xuống, bất kỳ triều đại nào cũng có thể tìm thấy một hoặc hai món di vật ở đây.

Diệp Bạch muốn xây dựng một nơi chuyên trưng bày văn vật,

tương tự như Thập Nhất Thương đời sau.

Nhưng khác với Thập Nhất Thương, hàng hóa bên trong Thập Nhất Thương phần lớn là minh khí mà Cửu Môn không thể xử lý.

Còn Diệp Bạch muốn xây dựng, lại là một bảo tàng bao quát nền văn minh an lạc.

Diệp Bạch nói ý tưởng của mình với Bạch Tri Hi, Bạch Tri Hi cười chọc ghẹo: "Đó là một ý hay, nhưng chàng muốn xây bảo tàng ở đâu?

Có cần nhân viên bán vé không?" "Nhân viên bán vé gì, ta muốn xây ở dưới lòng đất, giống như một ngôi mộ vậy.

Đặt tất cả những gì chúng ta đã học được trong đời ở vành ngoài mộ huyệt, nếu một ngày nào đó hai chúng ta chết đi, sẽ được chôn ở đó." Bạch Tri Hi nói: "Xí, nói gì những lời không may mắn thế!

Bảo tàng thì thiếp không mấy đồng tình, nhưng Thập Nhất Thương thì chàng có thể xây dựng một cái.

Cửu Môn chúng ta quả thực đã gặp không ít minh khí kỳ lạ, những minh khí này không thể lưu thông, gây nguy hại rất lớn cho con người." Bạch Tri Hi lại thần sắc trầm trọng nói: "Chàng còn nhớ ngôi mộ thuyền đắm thiếp đã nói với chàng không?

Mấy năm trước, một nhóm minh khí từ ngôi mộ thuyền đắm đã lưu lạc vào Trường Sa.

Theo điều tra của Thuận Tử, phàm là phụ nữ từng tiếp xúc với nhóm minh khí đó, đều mắc phải căn bệnh quái lạ suy thận." Diệp Bạch nhíu mày: "Loại minh khí gì?" "Trâm cài tóc, bát đĩa sứ các loại.

Thiếp còn hỏi nha đầu, nàng ấy chính là sau khi nhận chiếc trâm cài tóc mà Trần Bì tặng, sức khỏe mới dần dần suy yếu." Nói xong, Bạch Tri Hi ra khỏi mật thất, không lâu sau, mang đến một chiếc hộp

gỗ đưa cho Diệp Bạch. "Đây chính là minh khí từ đống thuyền đắm đó, chàng xem thử." Diệp Bạch mở hộp gỗ ra, một chiếc trâm cài tóc phỉ thúy màu xanh lục tuyệt đẹp hiện ra.

Dưới dị đồng, không có gì bất thường, không khác gì trâm cài tóc bình thường. "Thiếp đã tra lai lịch chiếc thuyền đắm này, hẳn là từ thời Triều Tống.

Những ngày chàng không có ở đây, Thuận Tử đã dẫn người Cửu Môn đến mộ thuyền đắm.

Hôm nay vừa có điện báo gửi về, ba cao thủ đã hy sinh dưới nước, hơn nữa theo điều tra của Thuận Tử, số lượng minh khí này không ít, đã lưu lạc khắp nơi." Diệp Bạch sắc mặt âm trầm xuống: "Chiều nay có một cuộc họp Cửu Môn, ta sẽ triệu tập các gia tộc Cửu Môn, thu hồi hết lô minh khí này trên thị trường, và bảo Thuận Tử đừng vội hành động trước, đợi mấy ngày nữa ta sẽ đích thân đi xem." Bạch Tri Hi đáp: "Được, đi cùng Thuận Tử còn có Khương Vũ và Tề Thiết Chủy, bọn họ hẳn sẽ không hành động lỗ mãng." Nhắc mới nhớ, đây không phải lần đầu tiên Diệp Bạch gặp loại minh khí này.

Kho báu lấy ra từ Tinh Tuyệt Cổ Thành đến nay vẫn rất kỳ quái, những người tiếp xúc lâu dài với kho báu đó đều nói rằng đã nhìn thấy ác quỷ.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, quả thực có ác quỷ xuất hiện, quấn lấy chủ thể.

Kho báu của Tinh Tuyệt Cổ Quốc và những minh khí này gây nguy hại cho cơ thể con người rất giống nhau, không tìm ra nguyên nhân, đơn thuần giống như lực lượng nguyền rủa.

Diệp Bạch cũng từng bán một lô kim hồn tệ của Tinh Tuyệt Quốc sang Nhật Bản, nhưng người Nhật cũng không phải kẻ ngốc, sau khi bị lừa chết một nhóm, liền không dám mua nữa.

Sau đó, Diệp Bạch lại thông qua con đường đặc biệt, thu mua lại lô kim hồn tệ này, cất giữ trong không gian.

Diệp Bạch đặt trâm cài tóc trở lại hộp, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thập Nhất Thương quả thực phải xây, việc này giao cho nàng.

Có thể dùng người Ám Bộ, cố gắng đừng dùng người Cửu Môn." Bạch Tri Hi vui vẻ đồng ý, bĩu môi nói: "Được thôi, mấy ngày nay thiếp đang nhàn rỗi đây mà.

Nhưng Diệp Bạch, thiếp còn muốn chiêu mộ một nhóm cô nhi để bồi dưỡng, giống như Ám Bộ vậy, sau này để bảo vệ Thập Nhất Thương." Diệp Bạch nghĩ đến Thập Nhất Thương đời sau quả thực do thế lực họ Bạch kiểm soát, liền nói: "Được, cần tài nguyên gì thì cứ nói với ta bất cứ lúc nào." Sau buổi trưa, cuộc họp Cửu Môn được tổ chức như thường lệ, gần hết các gia tộc Cửu Môn đều có mặt.

Từng chiếc xe nối đuôi nhau đậu trước cổng Diệp phủ.

Doãn Tân Nguyệt vô cùng tò mò cuộc họp Cửu Môn sẽ bàn chuyện gì, nàng đi lảng vảng ở cửa phòng họp tầng hai, nhưng bị Bạch Tri Hi đuổi ra ngoài. "Nếu ngươi không nghe lời, ngày mai ta sẽ đưa ngươi về Bắc Bình." Doãn Tân Nguyệt lập tức bĩu môi thành thật, ngoan ngoãn đi xuống theo Bạch Tri Hi, quay đầu vẫn không quên nhìn lại hai lần.

Trong phòng họp, Trương Khải Sơn mặc quân phục không nói lời nào, nhưng Bán Tiệt Lý lại lắm lời, nhìn theo bóng lưng Doãn Tân Nguyệt rời đi rồi nói: "Đây là cô nương nhà ai thế, chẳng lẽ là di thái thái mới của Tam gia sao?

Trông cũng xinh đẹp đấy chứ." Nhị Nguyệt Hồng cười giải thích: "Di thái thái gì chứ, là tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm đấy.

Lần trước chúng ta từ Bắc Bình về, nha đầu này đã đi theo về, vẫn

luôn ở tại Diệp phủ." Bán Tiệt Lý tặc lưỡi không nói gì, tưởng rằng Doãn Tân Nguyệt ở Trường Sa lâu như vậy là vì Diệp Bạch, trong lòng cảm thán mị lực của Tam gia thật lớn.

Lúc này, Diệp Bạch bưng một chén trà kỷ tử mà Bạch Tri Hi pha cho hắn đi vào.

Hắn nhìn lướt qua các chủ gia Cửu Môn có mặt, chỉ có bốn người: Trương Khải Sơn, Bán Tiệt Lý, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Quảng Nguyên.

Giải Cửu vẫn chưa về từ Hồng Kông, Tề Thiết Chủy cũng đã theo Thuận Tử đến mộ thuyền đắm, còn Hoắc Tiên Cô thì vẫn luôn ở Bắc Bình, số lần về Trường Sa không nhiều.

Quy trình của cuộc họp lần này về cơ bản giống với các cuộc họp trước, thảo luận về việc đối phó với người Nhật, tình hình thương mại của các gia tộc, tổng hợp điểm công tích của các gia tộc, cũng như đổi báu vật Cửu Môn.

Nửa sau cuộc họp, Bán Tiệt Lý đã đổi một viên Trú Nhan Đan, đoán chừng là để vợ mình dùng.

Những người khác trong Cửu Môn thì tiếp tục tích lũy điểm công tích, chưa vội đổi.

Chương 440

Ngay sau đó, Diệp Bạch lại nói về những minh khí lưu lạc từ mộ thuyền đắm, yêu cầu các gia tộc có mặt phát động thế lực, thu hồi hết lô minh khí này trên thị trường, mọi chi phí cần thiết đều sẽ được tính vào Diệp phủ.

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người rời đi, Trương Khải Sơn ở lại, hỏi Diệp Bạch về nơi ở của Trương Khởi Linh.

Diệp Bạch nói ra một địa chỉ, Trương Khải Sơn vội vàng đi đến.

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà rải khắp.

Diệp Bạch đến một căn phòng khách ở hậu viện, La Sát với đôi mắt mù lòa đang ngồi trước cửa sổ, mắt bị bịt bằng một lớp vải trắng, nhìn chằm chằm mặt trời lặn mà ngây người.

Thị nữ hầu hạ cúi đầu nói: "Tam gia." Diệp Bạch gật đầu: "Ngươi lui xuống trước đi." Đến bên La Sát, Diệp Bạch thở dài thườn thượt nói: "Mắt ngươi e rằng không thể hồi phục được nữa rồi." La Sát thần sắc bình tĩnh: "Ta biết, mù lòa cũng là một điều tốt." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, tuy nói bề ngoài La Sát không có gì khác thường, nhưng hắn cảm nhận được, lúc này La Sát giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, chỉ là đang giấu cơn phẫn nộ trong lòng. "Có người Uông gia nào liên lạc với ngươi không?

Nếu ngươi muốn về Uông gia, ta có thể giúp ngươi đưa về." La Sát bĩu môi cười khẽ: "Uông gia có một quy tắc, nếu vô dụng với gia tộc thì không có giá trị.

Ta trước đây rất tin vào bộ quy tắc này, chỉ là sau khi nó xảy ra với chính mình, mới biết đây là một loại cảm giác không hay ho gì, cảm giác không nhà để về." "Ngươi là tầng lớp cao của Uông gia,

Uông gia sẽ không khiến lòng người nguội lạnh.

Ngươi trở về, bọn họ có thể có cách giúp ngươi nhìn thấy ánh sáng trở lại." "Ta không muốn trở về, ngươi cũng không cần thăm dò nữa, hiện tại ta chỉ muốn sống yên ổn." La Sát quay đầu nhìn về phía Diệp Bạch: "Ngươi đến đây còn muốn biết điều gì?

Ngươi đã cứu mạng ta, chỉ cần là điều ta biết, ta đều sẽ nói cho ngươi." Diệp Bạch không kìm được hỏi: "Thực ra, ta vẫn luôn rất tò mò về người sáng lập Uông gia các ngươi, người mà các ngươi gọi là Lão đại là ai?" La Sát cười khẽ, chìm vào hồi ức, từ từ nói: "Chúng ta gọi hắn là Lão đại, là vì chúng ta cũng không biết tên thật của hắn.

Hắn luôn thích ở tại tổng bộ Uông gia, trên một hòn đảo hoang, ngày đêm nghiên cứu huyết mạch trường sinh, dược tề cuồng bạo cũng có một phần công lao của hắn." Diệp Bạch tiếp tục truy vấn: "Vậy hắn trông như thế nào, đã sống bao lâu rồi?

Có huyết mạch trường sinh không?" "Dung mạo thì cũng giống ngươi thôi, bình thường vô kỳ." Diệp Bạch cười khẽ, không để tâm. "Còn về việc sống bao lâu, ta cũng không biết, mấy chục năm trước hắn chưa từng thay đổi dung mạo, trông giống như một tên mọt sách." "Ngươi thích Lão đại của các ngươi sao?" Diệp Bạch nghe ra trong giọng điệu của La Sát có chút thay đổi tình cảm.

La Sát gật đầu: "Khi đó còn quá trẻ, tình cảm mới chớm nở, bị hắn thu hút.

Đáng tiếc là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình." Diệp Bạch không nói nhiều về chủ đề này, lại hỏi: "Năm xưa, khi Bạch Cổ Phong mang Đại Hắc Thiên đi, Uông gia các ngươi đã xử lý thế nào?" "Chuyện này ta không rõ, Lão Bạch hẳn đã giao Đại Hắc Thiên cho Lão đại." "Vậy tổng bộ Uông gia các ngươi ở đâu?" La Sát nở một nụ cười khó hiểu: "Ta khuyên ngươi đừng nghĩ đến việc dựa vào võ lực của bản thân

mà xông thẳng vào tổng bộ.

Hòn đảo nhỏ đó đã được Lão đại thiết kế tỉ mỉ, ngay cả người bảy ngón cũng bị mắc kẹt trong đó, bị thương nặng rồi rơi xuống biển." Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Người bảy ngón đã tìm đến tổng bộ Uông gia các ngươi sao?" "Mấy chục năm trước, sau khi người bảy ngón từ mộ cổ thời Nam Bắc Triều ra ngoài, liền phát hiện ra Uông gia đang âm thầm đối phó với người Trương gia.

Khi đó, Lão đại hình như đã bắt một người mang huyết mạch kỳ lân của Trương gia về tổng bộ nghiên cứu, chọc giận người bảy ngón.

Sau đó, hắn bị người bảy ngón chặn lại trên hòn đảo tổng bộ, kể từ đó, Lão đại không dám rời đảo nữa." "Lão đại của các ngươi không nghiên cứu lai lịch của người bảy ngón sao?" "Uông gia đẳng cấp nghiêm ngặt, Lão đại không phải chuyện gì cũng nói với ta.

Nếu ngươi muốn biết tin tức về người bảy ngón, có thể hỏi Lão Bạch, hắn biết nhiều hơn ta." Diệp Bạch gật đầu: "Được rồi, ngươi còn muốn nói gì với ta không, dù là tâm nguyện cũng được." "Ha ha, tâm nguyện của ta là tự mình báo thù, ngươi không giúp được ta đâu." Diệp Bạch thở dài một tiếng, quay đầu bước ra khỏi phòng.

Lúc này, La Sát lại nói: "Năm xưa có ba khối thiên thạch từ trên trời rơi xuống.

Khối quan trọng nhất nằm trong cổng đồng xanh do Trương gia canh giữ, một khối nằm trong mộ cổ Trường Sa, còn một khối đã được mang vào Uông gia.

Theo ta được biết, khối thiên thạch ở Uông gia dường như có ý thức tự thân." "Ý thức tự thân?" Diệp Bạch còn muốn hỏi kỹ hơn, La Sát uể oải nói: "Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi." Diệp Bạch đành quay đầu rời đi, đóng cửa phòng lại.

Tối đó, Diệp Bạch đang khổ học Âm Dương Hạ Quyển, luyện tập đạo Thiên Cơ Chiêm Bặc, lại nghe người hầu báo rằng Trương Khải Sơn đã đến. "Có chuyện gì, sao lại đến tìm ta muộn thế này?" Diệp Bạch ngồi xuống ghế sofa đối diện Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nhìn người hầu của Diệp phủ ở không xa, muốn nói lại thôi.

Diệp Bạch phân phó: "Các ngươi lui xuống trước đi." Đợi người hầu đi hết, Trương Khải Sơn mới mở lời: "Ta đã gặp Trương Khởi Linh, hắn mời ta cùng hắn xuống mộ." "Ngươi có suy nghĩ gì?" "Ta đã từ chối, lấy lý do quân Nhật bức bách, đang giữ chức vụ quan trọng, quân vụ Trường Sa bận rộn." Đối với quyết định của Trương Khải Sơn, Diệp Bạch không mấy bất ngờ, hắn uống một ngụm trà, hỏi: "Là ngôi mộ mà Trương Khởi Linh đời trước đã hy sinh trong đó sao?" Trương Khải Sơn lộ vẻ ngạc nhiên: "Tam gia biết ngôi mộ đó sao?" "Không rõ lắm, năm xưa Đại Tộc trưởng Trương Thụy Đồng của Trương gia cũng từng mời sư tổ ta xuống mộ, nhưng sư tổ ta đã từ chối.

Sau này, Trương Thụy Đồng hình như đã hy sinh ở đó." Trương Khải Sơn gật đầu, biết sư tổ trong lời Diệp Bạch là Trương Tam Liên Tử.

Trương Thụy Đồng đã mời Trương Tam Liên Tử cùng xuống mộ, vậy Trương Tam Liên Tử hẳn cũng là người Trương gia.

Những suy nghĩ này xẹt qua trong đầu Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn lại nói: "Trương Thiên Đào vẫn còn sống, phần lớn người Trương gia thoát ra được đã đợi Trương Khởi Linh ở trước ngôi mộ đó.

Nếu Tam gia muốn đi..." Diệp Bạch cười cắt ngang: "Ta không có hứng thú gì với chuyện của Trương gia." Đối với Diệp Bạch mà nói,

chuyện của Trương gia hiện tại vẫn là ít can dự thì tốt hơn.

Hắn xuống mộ phần lớn là vì bảo tương, chưa nói ngôi mộ mà Trương gia muốn xuống có bảo tương hay không, cho dù có, hắn cũng phải đợi hệ thống hoàn thành nâng cấp.

Hiện tại chỉ còn hai ngày nữa là hệ thống nâng cấp hoàn thành.

Hắn vô cùng tò mò, lần nâng cấp hệ thống này liệu có mang đến kim thủ chỉ mới hay không.

Trương Khải Sơn ngồi chơi một lúc, uống một chén trà rồi mới rời đi.

Diệp Bạch nhìn bóng lưng Trương Khải Sơn cười khẽ: "Trương Đại Phật gia này, đúng là xem ta như bảo mẫu của Trương gia rồi." Một ngày sau, Thuận Tử một mình trở về Trường Sa, báo cáo chi tiết tình hình mộ thuyền đắm.

Ngôi mộ thuyền đắm này nằm ở Sơn Đông Hà Trạch.

Hà Trạch nối liền với Cổ Tế Thủy và hai hệ thống sông lớn Tứ Thủy, xưa có tên gọi "Lôi Trạch", chỉ là giờ đây sông ngòi đã khô cạn, không còn cảnh tượng như xưa.

Mộ thuyền đắm được phát hiện trong một hồ lớn, nhưng từ khi phát hiện đến nay đã mấy năm trôi qua, báu vật trong thuyền đã sớm bị hết đợt trộm mộ này đến đợt dân làng địa phương khác trộm ra bán.

Diệp Bạch không khỏi nhíu mày, vậy ngôi mộ thuyền đắm này đoán chừng sẽ không còn bảo tương nữa, hoặc có lẽ ngay cả túi phúc cũng không hình thành. "Ba cao thủ Cửu Môn đã hy sinh trong mộ như thế nào?" Diệp Bạch hỏi.

Thuận Tử trong lòng còn sợ hãi nói: "Tam gia, con thuyền đó rất quỷ dị.

Khi đó người dẫn đội là Khương Vũ, tổng cộng năm người xuống nước, sau khi lên chỉ còn lại hai người.

Ngay cả Khương Vũ cũng không biết ba người kia đã mất tích như thế nào.

Hơn nữa, ta đã hỏi người dân địa phương, ngôi mộ thuyền đắm này tuy có nhiều kho báu, nhưng lại có danh xưng Minh Phủ, nói rằng một khi đã vào thì rất khó thoát ra." Diệp Bạch suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chuyện mộ thuyền đắm ngươi không cần quản nữa, Hắc gia sẽ đến đó xử lý.

Ngươi hãy làm tốt công tác quản lý trong phủ." Thuận Tử gật đầu đáp một tiếng, rồi lui xuống.

Chuyện mộ thuyền đắm Diệp Bạch không chuẩn bị đích thân đi.

Tề Tiểu Hắc và bốn tiểu đội Nhân Bộ không hề yếu, cộng thêm ám thủ mà hắn để lại, giải quyết sự quỷ dị trong mộ thuyền đắm hẳn sẽ không thành vấn đề.

Ngày thứ hai, lại là một ngày trời quang mây tạnh.

Bạch Tri Hi dẫn Doãn Tân Nguyệt ra ngoài thăm nha đầu, nói là muốn cùng nhau đi dạo phố may quần áo.

Diệp Bạch thì một mình nằm dưới đình giữa hồ phơi nắng.

Tiểu giao nhân trong hồ đã lâu không ngoi đầu lên, đối với ánh nắng này cứ kêu "cố kỷ cố kỷ" không biết đang than vãn điều gì.

Còn Bạch Tu Long Ngư thì khá thoải mái bơi lội trên mặt hồ, những "đệ tử" phía sau đã thay đổi, không còn là những con rùa lột vỏ chậm chạp nữa, mà là hai con rắn con màu xanh lam.

Một vàng hai xanh luồn lách trong nước hồ.

Chương 441

Diệp Bạch chìm đắm trong thời gian đếm ngược của hệ thống. "Mười, chín, hai, một!" "Hệ thống nâng cấp hoàn thành!" Một luồng ấm áp tràn vào não hải Diệp Bạch, khiến hắn lập tức hiểu rõ sự thay đổi của hệ thống.

Ban đầu, kim thủ chỉ lớn nhất của hệ thống chính là khi Diệp Bạch tiếp cận một mộ huyệt, sẽ hiển thị bản đồ mộ huyệt, và sinh thành bảo tương hoặc túi phúc.

Sau khi nâng cấp, hệ thống vẫn giữ lại các chức năng trên, ngoài ra còn có thêm chức năng thu thập minh khí, đổi báu vật vạn vật chư thiên.

Minh khí có nguồn gốc từ minh khí, minh khí càng được cất giữ lâu trong mộ, và minh khí càng đặc biệt quý giá thì càng nhiều.

Về việc có thể đổi được loại báu vật chư thiên nào, hệ thống cũng đã đưa ra danh sách đổi. "[Sô cô la Dove: 10 điểm] [Nước suối Nongfu: 15 điểm] [Huyết mạch Bạch Hổ (huyết mạch): 50000 điểm] [Xà Lão Khang (thiên phú): 20000 điểm] [Dị đồng (thiên phú): 20000 điểm] [Thử Phù Chú: 60000 điểm] [Ưng Bạc Vô Hạn Sa Mạc: 9000 điểm] [Uyên Hồng Kiếm Thời Tần: 7000 điểm] [Thẻ Sao Chép Kỹ Năng: 100000 điểm]" Có thể nói, bất cứ thứ gì Diệp Bạch mở ra từ bảo tương hoặc túi phúc, đều có thể dùng minh khí để đổi.

Ví dụ như Đào tiên ba ngàn năm mà Diệp Bạch thèm thuồng nhất, có nguồn gốc từ hòm báu thủy tinh, trị giá 50 vạn minh khí, cũng là món đồ quý giá nhất trong danh sách.

Còn mảnh Long Nguyên có thể kéo dài tuổi thọ, cũng cần 7 vạn minh khí, quý hơn cả huyết mạch Bạch Hổ. "Đây là ép ta phải trộm

mộ đây mà!" Diệp Bạch thở dài một tiếng, hắn coi như đã phát hiện ra ý đồ của hệ thống, cho dù là mở bảo tương hay thu thập minh khí, đều chỉ có thể thu được từ dưới mộ.

Đúng là Hệ thống Đạo Mộ, cái tên này quả thực không lấy sai.

Hiện tại, điều Diệp Bạch muốn biết nhất là rốt cuộc minh khí này có giá trị bao nhiêu, độ khó để thu thập cao đến mức nào.

Diệp Bạch lấy chiếc trâm cài tóc từ mộ thuyền đắm trong không gian ra, món đồ thời Triều Tống, lại còn chôn vùi dưới nước lâu năm, điểm minh khí hẳn không thấp chứ. [Trâm cài tóc phỉ thúy (Tống): 15 điểm] Chà chà, chỉ đổi được một chai nước suối Nongfu thôi sao!

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, đi đến khu thu tuyết trong mật thất dưới nước. [Chén ngọc bảy màu cửu long (Hán): 30 điểm] [Trường kiếm đồng xanh (Xuân Thu): 40 điểm] [Kim ấn Điền Vương (Hán): 29 điểm] Diệp Bạch liên tục thử nghiệm mấy chục món báu vật, nhìn vào số minh khí mà hệ thống có thể thu thập được, hắn sơ bộ rút ra một kết luận.

Niên đại của văn vật càng cao, điểm minh khí càng cao, không liên quan nhiều đến giá trị cao thấp của nó.

Các báu vật thời Thanh thường dưới 10 điểm, ngay cả một viên sô cô la Dove cũng không mua nổi.

Biên chung Tây Chu có điểm minh khí cao nhất, một món hơn 50 điểm.

Phần lớn các báu vật đều nằm trong khoảng 10-50 điểm minh khí, trong đó đa số là khoảng 20 điểm.

Các báu vật vượt quá 50 điểm về cơ bản đều là từ thời nhà Chu trở về trước.

Hơn nữa, minh khí xuất thổ càng lâu, minh khí ẩn chứa bên trong

càng thấp.

Diệp Bạch đi hết khu thu tuyết chứa hàng trăm món văn vật quý giá của mình, tổng số minh khí thu được là: 15000 điểm.

Chỉ đủ để đổi hai thanh Uyên Hồng Kiếm, hoặc binh khí loại Phá Trận Bá Vương Thương.

Còn cách Đào tiên 50 vạn điểm mà Diệp Bạch thèm thuồng, vẫn còn xa lắm.

Diệp Bạch nheo mắt suy tư sâu sắc, nếu chỉ là thu thập minh khí, thì cũng không cần phải xuống mộ.

Chỉ cần kiểm soát được kênh lưu thông minh khí xuất thổ, tập hợp tất cả minh khí trên toàn quốc về Trường Sa, đó là cách tiết kiệm sức lực nhất để có được minh khí trong thời gian ngắn.

Tuy nói hiện giờ Cửu Môn Trường Sa đã chiếm giữ nửa giang sơn giới đạo mộ, nhưng muốn tập hợp tất cả minh khí về Trường Sa, cũng không phải là chuyện dễ dàng. "Thuận Tử, phái người thông báo các gia tộc Cửu Môn, tổ chức thêm một cuộc họp nữa.

Ta có đại sự cần tuyên bố, và lần này mỗi gia tộc đều phải đến, không được vắng mặt vô cớ." Diệp Bạch ra khỏi mật thất, dặn dò Thuận Tử. "Vâng, Tam gia!" Thấy sắc mặt Diệp Bạch nghiêm túc, Thuận Tử cũng không dám lơ là, vội vàng đi sắp xếp.

Tranh thủ lúc nắng đẹp, Diệp Bạch lại ngồi lên một chiếc xe hơi, hướng về bến cảng kho hàng.

Trong kho số bốn ở bến cảng, chất đầy những minh khí xuất thổ mà Cửu Môn vận chuyển đi khắp cả nước. "Tam gia!" "Tam gia!" Kho hàng này được canh gác nghiêm ngặt, có hơn hai mươi người trông coi, đều là cao thủ Cửu Môn, còn được trang bị súng ống.

Thấy Diệp Tam gia Cửu Môn đến thăm, quản sự vội vàng mở kho,

nghênh Diệp Bạch vào. "Các ngươi lui xuống đi, ta tùy ý xem xét." "Vâng." Không gian kho hàng rất lớn, các kệ hàng xếp sát nhau, nhưng phần lớn văn vật được cất giữ mỗi món một hộp gỗ, tổng số không nhiều.

Diệp Bạch đành gọi quản sự đến, yêu cầu mọi người mở hết các hộp gỗ ra, sau đó từng món một thu thập minh khí.

Tổng cộng có bốn trăm mười hai món văn vật trong kho, cung cấp cho Diệp Bạch chưa đến một ngàn điểm minh khí.

Diệp Bạch chọn ra mười món hàng giả không có minh khí, bực bội nói: "Đóng gói lại hết đi." Quản sự lau mồ hôi lạnh, Tam gia đích thân đến kiểm tra hàng, lại còn tìm ra nhiều hàng giả như vậy, chẳng lẽ là... "Đừng nghĩ nhiều, làm tốt việc của ngươi đi, sau này phải cẩn thận hơn, hàng hóa từ Cửu Môn xuất ra không được có hàng giả." Diệp Bạch quát mắng xong, rời khỏi kho hàng này.

Cửu Môn không chỉ có một kho hàng này, còn có hai kho hàng nhỏ hơn, là kho hàng chuyên buôn bán của Bán Tiệt Lý và Ngô gia.

Thấy Diệp Bạch đích thân đến kho hàng kiểm tra, Bán Tiệt Lý và Ngô Quảng Nguyên cũng không dám lơ là, vội vàng đến, đứng bên cạnh Diệp Bạch. "Tam gia, ta vừa nhận được tin tức, ngài định ba ngày nữa sẽ tổ chức thêm một cuộc họp Cửu Môn sao?" Bán Tiệt Lý hỏi.

Diệp Bạch cầm một món đồ sứ thanh hoa lên, xem xét xong, lại đặt vào hộp gỗ bọc rơm. [Minh khí điểm +26] "Chuyện này có quan hệ mật thiết với Cửu Môn, cần các gia tộc cùng nhau ra sức." Diệp Bạch không nói nhiều.

Bán Tiệt Lý gật đầu, lại bắt đầu nói chuyện phiếm gia đình.

Đến tối, Diệp Bạch mới trở về Diệp phủ.

Nửa ngày bận rộn này, cuối cùng cũng thu được 17200 điểm minh khí.

Trên bàn ăn, Bạch Tri Hi và Doãn Tân Nguyệt ríu rít trò chuyện về những bộ quần áo mới mua hôm nay, còn Diệp Bạch thì suy tư, làm sao có thể kiếm thêm điểm minh khí.

Các gia tộc Cửu Môn hẳn đều có một số vật phẩm sưu tầm, nhưng số lượng này sẽ không quá nhiều.

Tuy nhiên, trong không gian của hắn còn có một lô kho báu bị nguyền rủa của Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Lô kho báu này số lượng lớn, niên đại xa xưa, hẳn có thể thu được không ít điểm minh khí.

Ăn cơm xong, ngẩng đầu nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt đang kéo tay Bạch Tri Hi, Diệp Bạch có chút khó chịu. "Doãn Tân Nguyệt, ngươi đã ở Trường Sa mười mấy ngày rồi, nên về đi thôi." Doãn Tân Nguyệt lập tức biến sắc: "Tại sao chứ, ta đến Trường Sa, cha ta cũng biết mà." "Trường Sa là địa bàn của ta, không liên quan đến việc cha ngươi có biết hay không." Diệp Bạch lạnh lùng nói.

Nha đầu này cứ quấn lấy Bạch Tri Hi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến đại kế tạo người của hắn.

Chương 442

Huống hồ một cô gái chưa xuất giá, ngày nào cũng ở lì trong phủ người khác, ảnh hưởng không tốt.

Doãn Tân Nguyệt nhìn về phía Bạch Tri Hi, mặt mày ủ dột lắc đầu, ý muốn nàng nói giúp vài lời.

Bạch Tri Hi cười hỏi: "Nghe nói buổi chiều chàng đi kho hàng, lại chạy đến Lý gia và Ngô gia, có liên quan đến cuộc họp ba ngày sau không?" Diệp Bạch khẽ gật đầu, nói ra ý tưởng của mình về việc biến Trường Sa thành kênh lưu thông văn vật xuất thổ.

Bạch Tri Hi nói: "Gia đình Tân Nguyệt có không ít kênh phân phối ở khắp cả nước, có lẽ có thể giúp chàng." "Ta mới không thèm giúp hắn!" Doãn Tân Nguyệt dỗi hờn, bĩu môi nhỏ.

Nhưng thấy Diệp Bạch mặt lạnh, Doãn Tân Nguyệt đành đổi giọng nói: "Đương nhiên, để ta giúp chàng cũng được, sau này không được đuổi ta đi nữa, ta muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu." Diệp Bạch liếc Bạch Tri Hi một cái, vợ mình muốn giữ Doãn Tân Nguyệt lại, hắn cũng hết cách. "Được, với điều kiện là ngươi có thể giúp ta." Doãn Tân Nguyệt lập tức nở nụ cười: "Hắc hắc, cái này còn không đơn giản sao?

Muốn tất cả văn vật từ Trường Sa lưu nhập lưu xuất, thì Cửu Môn các ngươi phải định ra quy tắc trong ngành.

Ta đề nghị định cấp bậc cho tất cả văn vật." Diệp Bạch chìm vào suy tư.

Phương pháp mà Doãn Tân Nguyệt nói, Cửu Môn cũng từng dùng phương pháp tương tự, nhưng hiệu quả không tốt lắm, thế là hắn nêu ra những nghi vấn trong lòng, cũng như những vấn đề có thể gặp

phải.

Doãn Tân Nguyệt lần lượt giải đáp.

Bạch Tri Hi cũng tham gia vào, thỉnh thoảng đưa ra quan điểm của mình.

Ba ngày sau, tám gia tộc tề tựu tại phòng họp tầng hai, Hoắc Tiên Cô và Giải Cửu đều có mặt, ngay cả Tề Thiết Chủy cũng được gọi về.

Mọi người trong Cửu Môn phát hiện, trong sảnh có thêm một người ngoài, Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt bước lên bục, ôm quyền nói: "Kính chào các vị tiền bối Cửu Môn, tiểu nữ là Doãn Tân Nguyệt, tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lần này Tam gia mời tiểu nữ..." Diệp Bạch quát: "Ít nói lời vô nghĩa đi, nói thẳng vào chính sự!" Doãn Tân Nguyệt lập tức thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn hợp tác với Cửu Môn, thống nhất chế định cấp bậc xuất hàng và quy tắc." "Cấp bậc?

Quy tắc?" Bán Tiệt Lý nhíu mày: "Doãn cô nương, việc kinh doanh của Tân Nguyệt Phạn Điếm các ngươi hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Tại sao lại muốn hợp tác với Cửu Môn chúng ta, và phương pháp hợp tác như thế nào?" Doãn Tân Nguyệt ho khan hai tiếng nhìn về phía Diệp Bạch, ý nói vấn đề này nàng không thể giải đáp, vẫn là ngài ra mặt đi.

Diệp Bạch mở lời nói: "Việc hợp tác là do ta xúc tiến.

Thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm có ảnh hưởng lớn ở phương Bắc, Cửu Môn chúng ta lại rất có uy danh ở phương Nam.

Hai bên hợp tác, lợi nhiều hơn hại." Bán Tiệt Lý gật đầu, đã là việc do Tam gia đứng ra chủ trì, hắn tự nhiên không có ý kiến gì.

Diệp Bạch lại nói: "Còn về việc hợp tác, chủ yếu là định cấp bậc cho tất cả văn vật.

Sau này, văn vật xuất thổ trên toàn quốc khi buôn bán, đều phải đến Trường Sa để định cấp rồi mới có thể tiêu thụ trên khắp cả nước." "Tam gia, việc này xem ra có chút bỏ công sức mà không được lòng rồi." Ngô Quảng Nguyên không mấy đồng tình.

Diệp Bạch liếc hắn một cái rồi nói: "Không phải là bỏ công sức mà không được lòng.

Mấy năm gần đây, văn vật giả mạo không ít, rất nhiều văn vật giả đã lưu lạc từ Trường Sa ra, làm mất mặt Cửu Môn ta.

Còn chỉ cần có chứng nhận định cấp, đó chính là hàng thật được Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm giám định.

Nếu là hàng giả, Cửu Môn sẽ bồi thường." "Cái này..." Bán Tiệt Lý cũng lộ vẻ do dự. "Hãy nghe ta nói hết đã.

Việc này không chỉ do một mình Cửu Môn đứng ra chủ trì.

Ta sẽ để phía chính phủ ra sức, thành lập một cơ quan định cấp văn vật.

Tất cả văn vật từ một sao đến năm sao, trên năm sao còn có văn vật cấp quốc bảo.

Phàm là văn vật năm sao và cấp quốc bảo đều không được phép bán ra nước ngoài..." Đợi Diệp Bạch nói xong quy tắc, các gia tộc Cửu Môn đều chìm vào suy tư, chỉ có Tề Thiết Chủy mắt tròn mắt dẹt nhìn Diệp Bạch, việc định cấp văn vật này không liên quan nhiều đến hắn.

Tuy nhiên, hắn cũng không ngốc, nhìn ra ý đồ sâu xa của Diệp Bạch trong động thái này.

Nếu cơ quan định cấp này được thành lập, mà lại do Cửu Môn chủ đạo, thì sau này giá cả văn vật trên toàn quốc chẳng phải do Cửu Môn quyết định sao.

Đến lúc đó, ảnh hưởng của Cửu Môn sẽ ngày càng lớn, từ đó nắm giữ kênh lưu thông văn vật trên toàn quốc.

Diệp Bạch nhàn nhạt uống một ngụm trà, nhìn những người trong Cửu Môn đang im lặng.

Các gia tộc khác thì còn tạm ổn, Bán Tiệt Lý và Ngô Quảng Nguyên là những người theo chủ nghĩa vị kỷ tinh xảo, nếu thực sự cảm thấy lợi ích của gia tộc bị tổn hại, rất có thể sẽ đưa ra chất vấn.

Sau một lúc, Bán Tiệt Lý mở lời: "Chuyện này, ta tán đồng!" "Ta cũng tán đồng!" Ngô Quảng Nguyên cũng tiếp lời. "Tán đồng!" Các gia tộc còn lại đều bày tỏ thái độ.

Diệp Bạch ra hiệu cho Doãn Tân Nguyệt, bảo nàng tiếp tục nói.

Doãn Tân Nguyệt cảm thấy Cửu Môn này chính là Diệp Bạch một lời quyết định. "Khụ khụ, vậy ta nói tiếp đây.

Việc định cấp văn vật quan trọng nhất là phải chế định ra quy tắc hoàn chỉnh.

Ta đã điều một nhóm chuyên gia giám định văn vật của Tân Nguyệt Phạn Điếm đến Trường Sa, trong Cửu Môn cũng phải cử ra một nhóm, ngoài ra còn phải tuyển mộ ở khắp các nơi trên toàn quốc..." Đến khi cuộc họp kết thúc, đã là nửa ngày sau.

Doãn Tân Nguyệt dường như rất hứng thú với việc định cấp cổ vật, Diệp Bạch liền để nàng đứng ra chủ trì, phối hợp với Cửu Môn, tổ chức cơ quan định cấp.

Doãn Tân Nguyệt khịt mũi khinh thường kiểu làm ăn buông tay của Diệp Bạch, nhưng cũng không còn cách nào khác, muốn ở lại Trường Sa, thì quả thực phải nghe theo phân phó của Diệp Bạch.

Cùng ngày hôm đó, Diệp Bạch cũng gửi một bức điện báo cho Trần Ngọc Lâu ở Trùng Khánh, nhờ hắn phối hợp xử lý việc này.

Nhưng điện báo phản hồi của Trần Ngọc Lâu lại là muốn Diệp Bạch đến Trùng Khánh thương nghị. "Xem ra đại ca ở Trùng Khánh không được tốt lắm, nếu không có chuyện gì thì đã nói rõ trong điện báo rồi." Diệp Bạch ôm Bạch Tri Hi nói.

Bạch Tri Hi nói: "Vậy sao thiếp không đi cùng chàng đến Trùng Khánh luôn?

Vừa hay thiếp cũng muốn gặp Thiên Hữu và chị dâu." Diệp Bạch suy nghĩ một lúc, gật đầu đồng ý.

Nếu thực sự muốn định cấp văn vật, thì quả thực cần có chính quyền đứng ra bảo đảm, nếu không thì sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Ngày thứ hai, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi liền lên tàu hỏa đi Trùng Khánh.

Doãn Tân Nguyệt mồ hôi đầm đìa trở về sau khi biết vợ chồng Diệp Bạch đã bỏ lại nàng đi Trùng Khánh, tức đến mức ăn hết ba cân nho.

Sau khi Quốc dân đảng triệt thoái về Trùng Khánh, máy bay Nhật thường xuyên oanh tạc Trùng Khánh, vì vậy dưới lòng đất Trùng Khánh toàn là hầm trú ẩn.

Trong một ngày có thể vang lên báo động phòng không vài lần.

Chương 443

Cả thành phố đầy vẻ tiêu điều, tình hình kinh tế không mấy tốt.

Diệp Bạch mặc vest, ôm Bạch Tri Hi bước ra khỏi tàu hỏa, nhìn thấy Hoa Mã Quải. "Tam gia, Bạch phu nhân, Tổng Bả Đầu bảo ta đến đón hai vị." Hoa Mã Quải mặc áo sơ mi trắng, khoác chiếc áo gi lê đen, mở cửa xe cho hai người, cuối cùng mới lên vị trí tài xế.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, cảm thấy Hoa Mã Quải đã thay đổi rất nhiều.

Đến chỗ ở của Trần Ngọc Lâu là một căn chung cư kiểu Tây năm tầng, gia đình Trần Ngọc Lâu chỉ là một hộ trong đó, nằm ở tầng ba.

Theo Hoa Mã Quải nói, tầng chung cư này đều là nơi ở của các quan chức cấp cao, thấp nhất cũng từ cấp xử trở lên.

Cửa mở ra, Trần Ngọc Lâu và Tần Thục Vân ra đón.

Trần lão gia tử Trần Mạc Văn đã qua đời một năm trước, không dùng Âm Đan.

Tang lễ được tổ chức tại Trần gia bảo.

Khi đó Diệp Bạch còn gặp vợ chồng Trần Ngọc Lâu, lần này gặp lại, sắc mặt hai người xa không bằng lần trước.

Khổ học một đoạn Âm Dương Hạ Quyển, Diệp Bạch tự tin có thể xem tướng mặt người.

Trần Ngọc Lâu mặt mang khí đen, sắc mặt phiền muộn, nhìn là biết đang bị chuyện phiền phức bủa vây. "Tam thúc!

Tam thẩm!" Trần Thiên Hữu mười mấy tuổi nhảy nhót tưng bừng chạy ra đón.

Diệp Bạch ôm Trần Thiên Hữu vào lòng, thằng bé này đầu hổ não hổ, một chút cũng không giống Trần Ngọc Lâu.

Bạch Tri Hi cũng lấy ra lễ vật mang từ Trường Sa tặng cho Trần Thiên Hữu.

Sau một bữa trưa thịnh soạn, Trần Ngọc Lâu gọi Diệp Bạch vào thư phòng. "Hối hận vì không nghe lời đệ, giờ đây Quốc dân đảng này giống như một đầm lầy lớn, càng lún sâu vào thì không thể thoát ra được." Trần Ngọc Lâu hút một hơi thuốc, thổ lộ sự thật.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, Trần Ngọc Lâu trước đây chưa từng hút thuốc. "Hút từ khi nào?" "Sau khi cha ta mất thì bắt đầu, chuyện phiền lòng nhiều quá, không bỏ được." Trần Ngọc Lâu rũ tàn thuốc, mắt hơi đỏ hoe nói: "Trước đây ở Tá Lĩnh làm khôi thủ, dẫn theo huynh đệ lấy mạng đổi tiền tài cũng không thấy mệt, giờ thì thực sự có xúc động muốn từ quan." Diệp Bạch nhìn Trần Ngọc Lâu đang bày tỏ chân tình, cũng không lên tiếng, lúc này cứ lặng lẽ lắng nghe là tốt nhất. "Sau khi làm quan, ta còn muốn giúp đỡ huynh đệ trước đây, cũng cảnh cáo bọn họ có vài chuyện không thể làm nữa.

Nhưng sau lưng, bọn họ mắng ta là Tống Giang, nói ta dùng mạng huynh đệ để đổi lấy chức quan.

Giờ đây, không ít huynh đệ Tá Lĩnh đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với ta." "Nhưng ta Trần Ngọc Lâu không phải là người cam tâm từ bỏ.

Chức quan này đã nhận rồi, tự nhiên phải làm cho tốt.

Điện báo mà đệ gửi hai ngày trước ta đã xem rồi, văn vật quả thực cần phải thiết lập một cơ quan định cấp, hơn nữa có đệ kiểm soát cơ quan này ta mới yên tâm." Trần Ngọc Lâu vỗ vỗ vai Diệp Bạch lại nói: "Tuy nhiên, mời đệ đến Trùng Khánh, còn có một việc cần đệ giúp." "Việc gì?" "Đưa Thiên Hữu về Trường Sa, đệ hãy nhận nó làm

đồ đệ, dạy dỗ cho tốt." "Việc này có thể nói trong điện báo mà." "Còn một việc không tiện nói trong điện báo.

Ta muốn thay đổi vị trí công tác, cần đệ giúp.

Đồ đệ của đệ là Tống Thanh Nguyên đã bị điều khỏi Trùng Khánh, đến tiền tuyến kháng Nhật.

Việc này ta cũng chỉ có thể mượn mặt mũi của đệ thôi." Diệp Bạch gật đầu đồng ý, việc này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng trong lòng lại có chút đáng tiếc.

Đại ca của hắn ngày càng đi xa rồi.

Thuở ban đầu, ba huynh đệ kết nghĩa dưới chân núi Bình Sơn, tuy rằng mỗi người một tâm tư riêng.

Diệp Bạch ban đầu là muốn ôm đùi Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu để xuống mộ lấy bảo tương.

Chá Cô Tiếu thì muốn mượn tài năng của Tá Lĩnh và Mạc Kim Giáo úy để tìm Mộc Trần Châu.

Trần Ngọc Lâu cũng muốn thu phục Bàn Sơn và Mạc Kim để xuống mộ.

Nhưng sau này ba huynh đệ đã mấy lần cùng sống cùng chết, đã trở nên thân thiết như tay chân.

Giờ đây, lại có sự ngăn cách, hắn có vài lời trong lòng nhưng không biết nói ra thế nào. "Đại ca, việc thay đổi chức vị của huynh cứ giao cho ta.

Thiên Hữu ta cũng sẽ đưa đi.

Nhưng chuyện quyền lực, có thể trong một sớm một chiều liền không còn tồn tại.

Huynh đang ở trung tâm chính trị, mọi việc cần phải cẩn thận."

Trần Ngọc Lâu sâu sắc gật đầu: "Cảm ơn đệ, Tam đệ!" Chiều đó, Diệp Bạch một mình ra ngoài, gặp vài vị quan chức cấp cao của Quốc dân đảng có quan hệ tốt với Cửu Môn.

Sau đó cùng Bạch Tri Hi và Trần Thiên Hữu chuẩn bị đi ga tàu hỏa.

Trước khi rời đi, Diệp Bạch không lên lầu nữa.

Trần Ngọc Lâu cũng ngầm hiểu, đứng trên ban công nhìn bóng Diệp Bạch biến mất, không nói một lời.

Trên tàu hỏa, Trần Thiên Hữu ngủ say sưa.

Bạch Tri Hi không kìm được hỏi: "Đại ca chàng cầu chàng việc gì?" "Tất nhiên là để thăng quan phát tài." Thấy sắc mặt Diệp Bạch không tốt, Bạch Tri Hi an ủi: "Ai cũng có chí hướng riêng, cứ mặc huynh ấy đi thôi." Diệp Bạch nắm lấy bàn tay trắng nõn của Bạch Tri Hi nói: "Phải rồi, nhưng người ta phải nhớ ơn.

Năm xưa nếu không phải đại ca ta, e rằng ta đã không có cơ hội cưới nàng, hai chúng ta đã cùng bị chôn dưới lòng đất làm uyên ương khổ mệnh rồi." "Xí, ai thèm làm uyên ương khổ mệnh với chàng." Bạch Tri Hi đỏ mặt, lầm bầm một câu, nghĩ đến cảnh nàng và Diệp Bạch bị kẹt dưới lòng đất khi đó, không khỏi nở một nụ cười nhẹ.

Khi đó Diệp Bạch nào có thật thà, lừa nàng nói là đầu sắt nướng (làm điều gì đó thô lỗ), nhưng nàng làm sao mà không biết, chỉ là ngại không nói ra thôi.

Lần trở về từ Trùng Khánh này, cũng coi như đã hoàn thành một tâm nguyện của Diệp Bạch.

Vừa ra khỏi ga tàu hỏa, Thuận Tử liền sắp xếp ba chiếc xe hơi đến đón, đội hình không nhỏ.

Trần Thiên Hữu không kìm được nói: "Tam thúc, chú thật sự giàu

có.

Cha cháu ở Trùng Khánh đi làm cũng chỉ có một chiếc ô tô nhỏ, bình thường còn là chú Quải Tử đưa đón." Diệp Bạch cảm thán nói: "Nếu cha cháu năm xưa không đi làm quan, không đi Trùng Khánh, bây giờ còn giàu có hơn ta nhiều.

Nhưng thằng bé nhà cháu đã nghĩ kỹ chưa?

Sau này muốn làm người như thế nào?

Nếu muốn học kiến thức văn hóa, ta sẽ gửi cháu ra nước ngoài.

Nếu muốn làm chính trị như cha cháu, ta sẽ sắp xếp cháu học tập trong nước." "Cháu không đi làm quan, cháu muốn học đạo mộ, cháu muốn làm khôi thủ, sau đó giống Tam thúc, trở thành người có tiền." Diệp Bạch bật cười ha hả: "Trộm mộ không có tiền đồ.

Cháu cứ ở lại Trường Sa hai năm trước đã, đợi cháu thực sự quyết định xong, rồi nói với Tam thúc." Ghé vào cửa sổ xe, nhìn phố ăn vặt đông đúc ồn ào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Thiên Hữu lộ ra vẻ mong mỏi.

Chương 444

Ngày thứ hai sau khi Diệp Bạch trở về, liền thấy công văn đóng dấu từ Trùng Khánh gửi đến, về việc phê duyệt cho Cửu Môn tổ chức cơ quan định cấp.

Không thể không nói, Trần Ngọc Lâu hành động thật sự nhanh.

Nếu bản báo cáo này đi theo quy trình thông thường, phải ba đến năm tháng mới có thể ra được.

Có công văn này, Diệp Bạch có thể "kéo da hổ giương cờ lớn", nhân cơ hội này thiết lập kênh lưu thông văn vật toàn quốc tại Trường Sa, thu thập và tổng hợp minh khí.

Tuy nhiên, trước đó, Doãn Tân Nguyệt kiến nghị Diệp Bạch tổ chức một buổi đấu giá, dùng cách này để thu hút tất cả chuyên gia thẩm định bảo vật và thương nhân kênh văn vật trên toàn quốc. "Tân Nguyệt Phạn Điếm của ta có thể từng bước lớn mạnh, chính là nhờ tận dụng các nhà đấu giá.

Chỉ cần có bảo vật quý hiếm áp trục, là có thể nhanh chóng tạo dựng danh tiếng.

Đương nhiên, nếu Cửu Môn các ngươi không có nhiều bảo bối, có thể mua một ít từ Tân Nguyệt Phạn Điếm của ta, ta sẽ không thu phí thủ tục của các ngươi." Doãn Tân Nguyệt vẫy vẫy tay, hào sảng nói.

Diệp Bạch cười nói: "Cửu Môn chúng ta, ngươi chỉ nhìn thấy phần nổi của tảng băng chìm mà thôi.

Tùy tiện lấy ra một hai món bảo bối, đã đủ sánh với bảo bối áp trục của Tân Nguyệt Phạn Điếm các ngươi rồi." "Xí, khoác lác!" Doãn Tân Nguyệt bĩu môi, không tin lời Diệp Bạch.

Nhưng lại nghĩ đến viên Trú Nhan Đan mà Bạch Tri Hi đã cho nàng, giọng điệu cũng yếu đi.

Kể từ khi nàng uống Trú Nhan Đan, da dẻ ngày càng tốt hơn, những nếp nhăn ở khóe mắt và trán trước đây cũng dần tiêu biến, làn da trở nên mịn màng sáng bóng.

Nàng ở lì ở Trường Sa không đi, ngoài việc vương vấn Bạch Tri Hi, còn có ý muốn kiếm thêm Trú Nhan Đan.

Phàm là phụ nữ đều yêu cái đẹp, những cô gái càng xinh đẹp lại càng như vậy.

Chủ đề của Doãn Tân Nguyệt đã gợi ý cho Diệp Bạch.

Đã muốn thu gom kênh văn vật của toàn quốc, thì tự nhiên phải tạo dựng danh tiếng, và phải bỏ ra chút vốn, chia sẻ lợi ích.

Dù sao thì, sau khi cơ quan định cấp này ra đời, sẽ có không ít thế lực bị tổn hại lợi ích.

Muốn người khác tâm phục khẩu phục, ngoài thủ đoạn cứng rắn, còn phải dùng lợi ích để dụ dỗ.

Đây cũng là phong cách nhất quán của Diệp Bạch, làm chiếc bánh lớn hơn để cùng nhau ăn.

Tuy nhiên, Trường Sa tuy lớn nhưng thiếu địa điểm đấu giá phù hợp.

Hiện tại, quân đội Nhật tuy đã bị đánh lùi vài lần, nhưng tuyến giao chiến cách Trường Sa không quá xa.

Nếu có máy bay đến thả bom, e rằng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

Vì vậy, Diệp Bạch chuẩn bị xây mới một hầm trú ẩn dưới lòng đất quy mô lớn, giống như Trùng Khánh.

Nếu chiến tranh thực sự bùng nổ, có thể bảo vệ sự an nguy của

người dân Trường Sa.

Hơn nữa, hầm trú ẩn dưới lòng đất làm nơi giao dịch, đấu giá văn vật, cũng là thích hợp nhất.

Ngay trong ngày, Diệp Bạch liền lệnh cho Thuận Tử chiêu mộ thợ thủ công Trường Sa, đào hầm trú ẩn.

Toàn bộ thiết kế hầm trú ẩn do Bạch Tri Hi đích thân đảm nhiệm, Tề Thiết Chủy giúp việc.

Bạch Tri Hi đã lồng ghép Đồ Cửu Cung Tinh Tượng của gia tộc mình vào hầm trú ẩn, chín hành lang, tám mươi mốt lối vào, mang chút huyền ảo của mê cung biến hóa.

Ngoài ra, phần trung tâm nhất của hầm trú ẩn đều được trang trí thêm, rộng khoảng mười mẫu, có thể chứa mấy vạn người, hùng vĩ tráng lệ.

Diệp Bạch chuẩn bị dùng nơi đây làm địa điểm cho buổi đấu giá sắp tới, đón tiếp khách mời của phiên đấu giá Cửu Môn đầu tiên.

Công trình hầm trú ẩn được xây dựng sôi nổi, dưới sự hỗ trợ toàn lực của Cửu Môn, một tháng sau, hầm trú ẩn cơ bản đã thành hình.

Mỗi lối vào đều được gắn số hiệu và biển chỉ dẫn, để tránh người bình thường lọt vào mà không ra được.

Trong thời gian này, Diệp Bạch cũng huy động thế lực Cửu Môn, phát thiệp mời khắp thiên hạ.

Các chuyên gia thẩm định bảo vật công khai, những kẻ trộm mộ trong bóng tối, đều có thể đến Trường Sa tham gia buổi đấu giá này.

Tại buổi đấu giá, tất cả các loại thần dược giữ nhan sắc, bí dược Xích Đan của Mạc Kim, Kim Cương Tán, thần dược giải độc, phù lục trừ tà...

đều là những bảo bối bình thường khó gặp, khiến mọi người hoa cả mắt.

Dù Cửu Môn có uy tín sâu rộng trong giang hồ, nhưng vẫn thu hút nhiều người chất vấn: liệu Cửu Môn có thể lấy ra nhiều bảo bối như vậy không?

Những bảo bối trên có thực sự tồn tại hay không?

Sau đó, Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng ra tuyên truyền cho Cửu Môn, việc này mới xóa tan không ít nghi ngờ của mọi người.

Kế đó, Cửu Môn lại truyền ra tin tức muốn chấn chỉnh giới văn vật, chế định tiêu chuẩn thống nhất, lại gây ra một trận xôn xao.

Tin tức này quá chấn động.

Cần biết rằng, các loại văn vật cổ điển rất đa dạng, bao gồm kim thạch, thư họa, đồ sứ, đồ đồng, v.v.

Lại còn dựa vào triều đại, phương pháp chế tác, danh tiếng tồn tại, v.v.

để phán đoán giá cả, làm sao có thể chỉ một tiêu chuẩn mà chế định được chứ.

Vì vậy, lần này Cửu Môn đã chọc vào tổ ong vò vẽ.

Cửu Môn chiếm giữ nửa giang sơn giới đạo mộ, nhưng trên kênh lưu thông văn vật lại thực sự không nhanh nhạy tin tức bằng Doãn Tân Nguyệt. "Diệp Bạch, chàng tiêu rồi!

Thiếp nghe nói có mấy nhà buôn cổ vật muốn liên thủ đối phó Cửu Môn của chàng đấy." Doãn Tân Nguyệt nhảy nhót chạy đến, vẻ mặt hả hê. "Không lớn không nhỏ gì cả, gọi Tam gia!" Diệp Bạch nhàn nhã nằm dưới đình giữa hồ, vẻ mặt không vội vàng, không bực bội. "Ai da, đừng trách thiếp không cảnh cáo chàng nhé, thế lực của

những người này không nhỏ đâu, đôi khi ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm của thiếp cũng phải nhường nhịn bọn họ." "Chỉ là lũ hề nhãi nhép mà thôi.

Nếu không nghe lời, đợi bọn họ đến Trường Sa, ta sẽ tống tất cả vào tù vì tội buôn bán văn vật trái phép, rồi sau đó đi khám nhà tịch thu tài sản của bọn họ." Diệp Bạch không hề để tâm. "Ta mặc kệ, ta đã nhắc nhở chàng rồi, đến lúc đó nếu có chuyện gì, chàng ngàn vạn lần đừng trách ta." Diệp Bạch gật đầu, lại vẫy tay, bảo nàng đừng làm phiền hắn nghỉ ngơi.

Doãn Tân Nguyệt đi được hai bước lại quay trở lại: "À phải rồi, cha ta đến lúc đó cũng sẽ từ Bắc Bình đến, nói là muốn gặp chàng." Diệp Bạch nhướn mày: "Gặp ta làm gì?" "Ta nói chàng đang theo đuổi ta, ta chưa đồng ý, cho nên ta ở lại Trường Sa để cân nhắc." Doãn Tân Nguyệt chớp chớp đôi mắt trong sáng lấp lánh.

Diệp Bạch lập tức trợn tròn mắt, có chút giận nhẹ: "Doãn Tân Nguyệt, nếu ngươi muốn ở lại Trường Sa, ta với thân phận Cửu Môn đi giao thiệp, cha ngươi tuyệt đối sẽ không đuổi ngươi đi..." "Ai ui, lúc đầu ta cũng không nói gì, là cha ta, ông ấy hỏi ta: 'Con ở lại Trường Sa có phải đã để ý ai rồi không?' Ta còn chưa kịp trả lời, ông ấy đã cười nói: 'Được được được, con gái thời xưa đều phải làm thiếp, nói con gả cho chàng cũng không phải làm nhục thân phận người nhà họ Doãn, còn có thể bảo vệ tiểu thư gì đó...' Sau đó ta cứ ngầm thừa nhận luôn.

Ta giúp chàng lâu như vậy rồi, chàng giúp ta một lần, cũng không thiệt thòi gì đâu nhỉ." Diệp Bạch lười để ý nàng: "Cút cút cút, đừng làm phiền ta." Doãn Tân Nguyệt cũng không để ý, cười hì hì: "Vậy nói thế nhé, đến lúc đó chàng cứ đối phó qua loa với ông ấy là được, miễn là cho ta ở lại Trường Sa là được rồi." Đợi Doãn Tân Nguyệt đi rồi, Diệp Bạch lại gọi Thuận Tử đến, tra cứu thân phận mấy nhà buôn cổ

vật mà Doãn Tân Nguyệt vừa nói.

Chương 445

Tuy nói Cửu Môn không sợ đám người này, nhưng vạn sự vẫn phải chuẩn bị kỹ càng, lần biến cách văn vật này tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Rất nhanh, Thuận Tử liền mang về một xấp giấy.

Diệp Bạch nhận lấy xem qua, khẽ nhíu mày.

Hèn chi ngay cả Doãn Tân Nguyệt cũng khá kiêng dè mấy nhà này.

Thân phận của Ngũ gia trong giới giám bảo cũng khá hiển hách, thường niên hoạt động ở phương Bắc, nên ít giao thiệp sâu với Cửu Môn.

Ngũ gia tập hợp lại, hợp xưng là "Minh Nhãn Mai Hoa", mỗi nhà đều chuyên về một thuật nghiệp.

Tương truyền Ngũ gia có truyền thừa từ lâu đời, từ thời nhà Đường đã có dấu tích.

Lưu gia thuộc Hồng môn, chuyên về thư họa; Dược gia thuộc Huyền môn, chuyên về đồ sứ; Hứa gia thuộc Bạch môn, chuyên về vàng bạc ngọc khí; Thẩm gia thuộc Thanh môn, chuyên về mộc khí; cuối cùng là Hoàng gia, thuộc Hoàng môn, chuyên về minh khí.

Nay Ngũ gia hợp xưng Ngũ mạch, mạch chủ là Hứa Nhất Thành của Hứa gia.

Thuận Tử không khỏi nói: "Tam gia, có cần ta sắp xếp người đi cảnh cáo Ngũ gia này trước không, miễn cho…" Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "Không cần, Ngũ gia này tuy có tiếng trong giới giám bảo, nhưng cũng chỉ là thương nhân bình thường, Cửu Môn chúng ta không cần phải lấy lớn hiếp nhỏ.

Đợi bọn họ đến Trường Sa, ngươi nhớ mời họ đến tụ họp." Hiện nay, Diệp Bạch muốn định cấp bậc văn vật, tại Trường Sa kiến lập cơ quan giám định văn vật và các kênh tiêu thụ, tự nhiên là đã động chạm đến chén cơm của Ngũ gia, việc bọn họ nhảy ra gây sự cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng Diệp Bạch xem xét kỹ, Ngũ gia này nhiều nhất cũng chỉ làm một số việc chế tác văn vật giả, không câu kết với người Nhật, không tính là kẻ ác, hắn không cần phải trừng phạt.

Nếu có thể thu phục được Ngũ mạch này, bổ sung vào Cửu Môn, thì lợi nhiều hơn hại.Lại nửa tháng sau, đại hội đấu giá Cửu Môn lần thứ nhất sắp khai mạc.

Hội đấu giá do Diệp Bạch tổ chức khác với buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, phạm vi đối tượng rộng hơn, cộng thêm việc báo chí đưa tin, gần như đã thu hút tất cả "những người yêu thích" văn vật trên toàn quốc.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều phú hào và quan chức quan tâm đến các bảo vật được rao bán tại hội đấu giá đã đến Trường Sa.

Ba ngày trước khi đấu giá bắt đầu, lượng người đổ về Trường Sa đã tăng lên gấp mấy lần.

Ga xe lửa Trường Sa người chen người, những người xuống tàu không ngớt, đủ loại phương ngữ hỗn tạp, đến từ bốn phương tám hướng.

Trương Khải Sơn đã sớm sắp xếp một đội quân đóng tại đây để duy trì trật tự, ngăn chặn người Nhật lợi dụng cơ hội gây rối.

Các tửu lầu và lữ quán ở Trường Sa đều chật kín người.

Là chuỗi tửu lầu lớn nhất Trường Sa, Đức Vận Tửu Lầu tự nhiên cũng thu về bộn tiền.

Đức Vận Tửu Lầu là của Diệp Bạch, trải qua mấy năm phát triển, trên cơ sở ban đầu đã được cải tạo, xây dựng lại theo kiểu các đại tửu điếm ở Thượng Hải, thậm chí còn lắp đặt thang máy, độ xa hoa tráng lệ không thua kém gì Khách sạn Quốc Tế Thượng Hải.

Những người chơi "văn vật" về cơ bản đều không thiếu tiền, nên cũng chen chúc nhau vào Đức Vận Tửu Lầu để ở.

Cách Đức Vận Tửu Lầu không xa là phố đồ ăn vặt, tấp nập ồn ào, không ít người ngoại tỉnh ở đây chọn mua các món ăn vặt đặc sắc của Trường Sa, trải nghiệm đặc trưng địa phương, vô cùng náo nhiệt.Tại một quán bò bún, Dược Thận Hành, một thành viên của Ngũ mạch, ăn một miếng thịt bò béo ngậy ngon lành, không khỏi nói: "Nhất Thành, thật không ngờ Trường Sa phát triển còn tốt hơn cả Bắc Bình, nếu không phải cả gia đình ta đều ở Bắc Bình, ta còn muốn đến Trường Sa định cư." Hứa Nhất Thành nhìn những người qua lại, cúi đầu nói: "Đừng nói những lời vô ích, nếu Cửu Môn thật sự như lời đồn, chỉnh đốn quy tắc văn vật, thì sau này ngày tháng của chúng ta sẽ khó khăn lắm." Dược Thận Hành cũng nghiêm mặt nói: "Trước khi đến ngươi không phải đã gặp đại chưởng quỹ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Nàng ta nói thế nào?" Hứa Nhất Thành thở dài một tiếng, nhấm nháp miếng thịt bò ngon tuyệt mà chẳng còn biết vị.

"Nàng ta bảo chúng ta nên phối hợp tốt với Cửu Môn, đừng làm chuyện ngu xuẩn." Dược Thận Hành bất bình nói: "Cái này sao được, theo ta biết Cửu Môn chỉ là một đám đạo mộ tặc, biết bao bảo bối dưới đất đã bị bọn chúng hủy hoại, nếu thật sự để Cửu Môn định cấp bậc văn vật, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện." Tuy nhiên, giọng Dược Thận Hành hơi lớn, thu hút ánh nhìn từ mấy bàn bên cạnh.

Lúc này, chủ quán bò bún trực tiếp đi đến trước mặt hai người:

“Cửu Môn là thứ các người có thể bàn luận sao!

Đi đi, tôi không làm ăn với các người nữa.” “Chúng tôi còn chưa trả tiền.” “Không thiếu hai bát tiền của các người.” Chủ quán đổ số bò bún còn lại vào chậu chó.

Hai người bị đuổi ra khỏi quán một cách chật vật.

Hứa Nhất Thành xách cặp công văn, sờ bụng lưng chừng, thở dài nói: “Đã nói rồi, đưa ngươi đi, phải hết sức chú ý lời nói.” “Ta cũng không ngờ Cửu Môn ở Trường Sa lại có danh tiếng lớn như vậy.” Dược Thận Hành khá uất ức.

Hứa Nhất Thành suy nghĩ một lát rồi nói: “Đi thôi, về tửu điếm trước, mấy người bạn cũ của chúng ta cũng nên đến Trường Sa rồi, đến lúc đó chúng ta tụ tập lại nghĩ cách.” Tuy nhiên, hai người vừa đi đến cửa Đức Vận Tửu Lầu thì bị một nhóm người chặn lại.

Thuận Tử cười nói: “Hai vị tiên sinh, Tam gia nhà ta có lời mời!” Hứa Nhất Thành kéo Dược Thận Hành lùi lại, nhíu mày hỏi: “Các ngươi là ai?” “Người của Cửu Môn, hai vị gia lên xe đi, nếu không đứng đây chặn đường không hay.” Hứa Nhất Thành nhìn sâu vào Thuận Tử và những người khác, đưa cặp công văn cho Dược Thận Hành: “Ta một mình theo các ngươi đi.” Thuận Tử nhàn nhạt nói: “Hứa mạch chủ đừng làm khó ta, chúng ta mời cả hai người.” “Được, chúng ta đi theo các ngươi.” Dược Thận Hành cắn răng, chủ động kéo Hứa Nhất Thành lên xe.

Trên xe, hai người thấp thỏm không yên, sợ Cửu Môn sẽ đưa họ đến đâu đó sát hại.

Thuận Tử liếc nhìn qua kính chiếu hậu, cười nói: “Hai vị gia không cần lo lắng, Cửu Môn đối đãi bạn bè luôn hòa ái khách khí.” Hứa Nhất Thành lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta không cảm thấy hòa ái từ các ngươi.” “Đó là vì hai vị gia hiện tại còn chưa phải bạn bè của

Cửu Môn.” Hứa Nhất Thành không đáp lời nữa.

Xe dừng trước cửa Diệp Phủ, Hứa Nhất Thành và Dược Thận Hành được đưa xuống xe.

Nhìn thấy biển hiệu phủ đệ, hai người đã hiểu, đây là nhà Diệp Tam gia của Cửu Môn.

Nếu thật sự muốn giết người, chắc không đưa về nhà, ước chừng là muốn uy hiếp lợi dụ, khiến Ngũ mạch phải khuất phục.

“Mời hai vị gia!” Hứa Nhất Thành và Dược Thận Hành đi vào đại sảnh đón khách của Diệp Phủ, hơi kinh ngạc trước cách bài trí bên trong, sau đó trấn tĩnh ngồi xuống ghế sofa, uống nước uống trà.

Không lâu sau, từ xa, hai người đã nghe thấy giọng Diệp Bạch.

“Phát hiện ba đặc vụ Nhật Bản?

Đưa về làm gì, giao cho Trương Đại Phật gia, phòng thẩm vấn của hắn đã lâu không mở cửa rồi.” “Tam gia, người của Ngũ mạch đã đưa về rồi.” “Ừm, vất vả rồi, ngươi xuống trước đi.” Khi Diệp Bạch bước vào, hai người vội vàng đặt trà xuống, hơi ngẩn ra, vị Diệp Tam gia đứng đầu Cửu Môn này dường như quá trẻ.

“Hạ nhân tiếp đãi không chu đáo, hai vị tiên sinh đừng để bụng.” “Không dám.” Hứa Nhất Thành vẫn chưa quên mình đến Trường Sa làm gì, lạnh lùng đáp lại một câu.

Diệp Bạch cười cười, Hứa Nhất Thành này đeo một cặp kính gọng đen, trông nho nhã, phong thái thư sinh.

“Mai Hoa Ngũ Mạch, danh tiếng lẫy lừng, lần này Cửu Môn ta muốn định cấp bậc văn vật, việc này hẳn sẽ mang lại lợi ích lớn cho Ngũ mạch các ngươi, vì sao Hứa mạch chủ lại có vẻ mặt như vậy?” Hứa Nhất Thành còn chưa đáp lời, Dược Thận Hành bên cạnh đã nói trước: “Cái gì mà định cấp bậc văn vật, ta thấy là Cửu Môn các ngươi

muốn độc chiếm, mượn danh định cấp để thôn tính các kênh xuất hàng văn vật cao cấp." Diệp Bạch nhàn nhạt uống một ngụm trà, hỏi: "Hứa mạch chủ cũng nghĩ như vậy sao?" Hứa Nhất Thành im lặng, ý tứ không cần nói cũng rõ.Diệp Bạch khẽ cười: "Vậy nên hai vị lần này đến Trường Sa là để phá đám sao?" Thấy không khí có phần lạnh lẽo, Hứa Nhất Thành suy nghĩ một lát rồi nói: "Việc định cấp bậc chúng ta Ngũ mạch tán thành, nhưng không nhất thiết phải đặt ở Trường Sa." Diệp Bạch đặt chén trà xuống bàn, hỏi: "Các ngươi muốn đặt ở đâu?" "Tự nhiên là Bắc Bình hoặc Thượng Hải." Hứa Nhất Thành nhìn Diệp Bạch rồi nói thêm: "Cũng có thể là Nam Kinh và Trùng Khánh." Diệp Bạch thần sắc không đổi, nhưng giọng điệu đã hơi lạnh: "Các ngươi nghĩ đây là trò đùa trẻ con sao?" Một áp lực vô hình lan tỏa xung quanh, Dược Thận Hành bất an nuốt nước bọt, kéo áo Hứa Nhất Thành, nói nhỏ: "Trước tiên cứ bàn bạc tử tế đã, chúng ta vẫn đang ở nhà hắn mà." Diệp Bạch nói: "Hiện nay quốc nạn đương đầu, những thành phố ngươi nói, trừ Trùng Khánh đều bị người Nhật chiếm đóng, ngươi muốn để người Nhật quản lý văn vật Việt Nam, định ra quy tắc Việt Nam sao?" Hứa Nhất Thành nói: "Vậy có thể hoãn lại, đợi người Nhật bại trận, rồi hãy thi hành việc định cấp văn vật." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, Hứa Nhất Thành này thật sự cho mình là nhân vật lớn.

"Ta mời các ngươi đến đây không phải để các ngươi quyết định có nên tổ chức định cấp hay không, chỉ là nghe nói Ngũ mạch trong khoản giám thưởng văn vật là vô song thiên hạ, nên muốn xem các ngươi trông như thế nào mà thôi." "Vậy ngài thấy thế nào?" "Hôn dung vô trí, đồ bạch hư danh!" Dược Thận Hành tức giận, muốn tranh cãi với Diệp Bạch, Ngũ mạch sao có thể bị người ta vũ nhục.

Hứa Nhất Thành kéo hắn lại, trừng mắt nhìn Diệp Bạch nói: "Ta nghe nói Diệp Tam gia, người đứng đầu Cửu Môn, là một đại thiện

nhân nghĩa bạc vân thiên, bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế, chỉ là một thằng nhóc con mà thôi." Tấn công bằng lời nói, Hứa Nhất Thành này chưa từng sợ ai.

Diệp Bạch cười cười, tựa vào ghế sofa: "Thứ nhất, ta không phải nghĩa bạc vân thiên, ta chính là một tên đạo mộ tặc khởi nghiệp từ đạo mộ, các ngươi coi thường ta, ta có thể hiểu.

Thứ hai, tuổi của ta, còn lớn hơn các ngươi, mắng các ngươi là 'thằng nhóc con' là rất hợp." Tính cả tuổi trước khi trùng sinh, Diệp Bạch có thể làm ông của cả hai người.

Dược Thận Hành lập tức đứng dậy nói: "Ngài trông như vậy, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi tuổi, sao có thể lớn hơn chúng tôi?" Diệp Bạch mỉm cười phản bác: "Thế gian này luôn có những thứ vượt quá nhận thức của các ngươi, ta Diệp Bạch ở Trường Sa cũng gần chục năm rồi, ngươi tìm một người Trường Sa mà hỏi thì biết, nếu ta hai mươi, chẳng lẽ mười tuổi đã ra đời bươn chải?" Hứa Nhất Thành hít sâu một hơi, không muốn tranh cãi về tuổi tác nữa: "Có lẽ Diệp Tam gia thể chất đặc biệt, nhưng chúng ta Ngũ mạch không có ý gì đặc biệt, chỉ muốn thỉnh Diệp Tam gia hoãn lại việc định cấp văn vật, như ngài nói, quốc nạn đương đầu, việc này còn cần hoãn lại một chút." Diệp Bạch lắc đầu, lười giải thích thêm: "Thế này đi, Ngũ mạch các ngươi tự khoe không có văn vật nào không giám định được, ta sẽ lấy ra một thứ, nếu các ngươi có thể nói rõ lai lịch, ta sẽ hủy bỏ việc định cấp văn vật.

Nếu không giám định được, các ngươi không những phải từ đâu đến thì về đó, mà còn phải để lại một nhóm người của Ngũ mạch, nghe ta điều khiển." Dược Thận Hành và Hứa Nhất Thành nhìn nhau, không dám tự ý đồng ý.

Thứ mà Diệp Tam gia trước mặt tự tin lấy ra, ngay cả bọn họ

cũng không nhìn ra manh mối, chứng tỏ món đồ này phi thường.

Dược Thận Hành dùng ám ngữ nói nhỏ vào tai Hứa Nhất Thành: "Chúng ta không thể để tên đạo mộ tiểu tử này xem thường Ngũ mạch chúng ta, phải cho hắn biết ai mới là tổ tông chơi văn vật, Nhất Thành, đồng ý đi." Hứa Nhất Thành trầm tư một lúc, rồi nói với Diệp Bạch: "Thứ Diệp Tam gia lấy ra có phải là văn vật từ triều đại cổ châu Âu không?" "Là đồ trong nước, ngươi cũng yên tâm, ta sẽ không chơi trò chữ nghĩa với ngươi, dù sao, ta muốn ngươi tâm phục khẩu phục!" Diệp Bạch cười nói.

"Được, vậy việc này ta đồng ý, hy vọng Diệp Tam gia nói được làm được." Hứa Nhất Thành khá tự tin, hắn là mạch chủ Ngũ mạch, chuyên giúp người khác giám định đồ cổ thật giả ở phương Bắc, nhờ vào 《Tố Đỉnh Lục》 gia truyền, chưa bao giờ sai sót.

Cửu Môn khởi nghiệp từ hạ cửu lưu, làm toàn nghề đạo mộ, khai quật minh khí các triều đại.

Diệp Tam gia này tám phần sẽ lấy minh khí khai quật ra để kiểm tra hắn.

Nhưng chỉ cần là minh khí văn vật, không có món nào có thể thoát khỏi mắt hắn.

Chương 446

Thấy Hứa Nhất Thành đầy tự tin, Diệp Bạch lật cổ tay, lấy ra thanh Uyên Hồng Kiếm sáng lạnh như băng.

"Chính là thanh kiếm này, các ngươi xem đi." Dược Thận Hành và Hứa Nhất Thành đang kinh ngạc vì Diệp Bạch làm thế nào mà biến ra một thanh trường kiếm không từ đâu, thì ánh mắt họ lại bị thân kiếm trắng như ngọc thu hút.

"Thanh kiếm này… thanh kiếm này…" Dược Thận Hành vừa định chạm vào lưỡi kiếm, chỉ cảm thấy đầu ngón tay nhói lên, một dòng máu nhỏ ra.

Thì ra ngón tay đã bị cứa một vết vừa sâu vừa dài.

Thanh kiếm trần trụi này lại sắc bén đến thế!

Còn Hứa Nhất Thành thì chuyên nghiệp hơn một chút, lấy từ cặp công văn ra một chiếc găng tay trắng, hai tay nâng Uyên Hồng Kiếm, đặt lên bàn trà.

Thân kiếm trắng như tuyết, không giống bất kỳ loại kim loại nào, cán kiếm lại có cảm giác như một loại ngọc pha kim loại, dường như là đồng xanh.

Trên thân kiếm khắc hai chữ Tần triện, Uyên Hồng.

Thoạt nhìn, dường như là sản phẩm thời Tần, nhưng vũ khí thời Tần làm sao có thể chế tác ra hình dáng như vậy.

Vũ khí thời Tần so với thời Chiến Quốc, thuộc cùng một mạch kế thừa.

Hứa Nhất Thành đã thấy không ít trường kiếm đồng xanh thời Chiến Quốc, tuy tinh xảo sắc bén, nhưng so với thanh Uyên Hồng

Kiếm này thì thua xa.

Từ thân kiếm và cán kiếm đã có thể thấy sự chênh lệch.

Vì vậy, đây tuyệt đối không phải là vũ khí khai quật từ thời Chiến Quốc và Tần triều, mà là hàng giả được tạo ra thời hiện đại.

Hứa Nhất Thành lấy kính lúp ra, muốn chứng minh suy đoán trong lòng, nhưng thời gian trôi qua từng phút từng giây, cho đến khi thị nữ bên ngoài thêm trà cho Diệp Bạch ba lần, Hứa Nhất Thành vẫn không đưa ra được câu trả lời chính xác.

Hứa Nhất Thành lau mồ hôi trên trán, cảm giác khó xử.

Thanh Uyên Hồng Kiếm này, chất liệu đặc biệt, thổi lông đứt tóc không thành vấn đề.

Điểm này không giống vũ khí cổ đại, dường như cũng không phải là thủ pháp hiện đại có thể làm giả được.

Hứa Nhất Thành hắn giám định vô số bảo vật, chưa từng thấy bảo bối như vậy.

Trong lòng Hứa Nhất Thành không ngừng dấy lên ý niệm mách bảo hắn rằng, thanh Uyên Hồng Kiếm này chính là kiếm thời Tần, nhưng kinh nghiệm giám bảo nhiều năm của hắn lại nói với hắn rằng, thời Tần không thể tạo ra thanh kiếm này.

Hai ý niệm xung đột, không thể dung hòa.

Dược Thận Hành bên cạnh xuất thân Dược gia, không toàn năng như Hứa Nhất Thành, nhưng cũng hiểu không ít về cách giám định vũ khí cổ đại, lúc này hắn cũng có chút do dự không quyết.

“Nhất Thành, thanh kiếm này liệu có phải là của Tần triều không?” “Không thể nào, Tần triều chỉ mấy chục năm, thêm niên đại xa xưa, cơ bản không có đồ vật nào lưu lại, trừ phi thanh kiếm này

được tìm thấy từ lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nhưng tương truyền lăng mộ Tần Thủy Hoàng xung quanh có thủy ngân bảo hộ, còn chưa được phát hiện… nhưng điều này cũng không thể, với thủ pháp rèn đúc của người xưa, không thể tạo ra thanh kiếm này." Suy nghĩ rất lâu, Hứa Nhất Thành cuối cùng nói: "Diệp Tam gia, thanh kiếm này là hàng giả hiện đại." "Ồ?

Ngươi chắc chắn?" Hứa Nhất Thành khẽ thở ra một hơi, trịnh trọng gật đầu.

"Chúc mừng ngươi, trả lời sai rồi, thanh kiếm này là kiếm của Tần triều, năm đó Tần Thủy Hoàng gặp thích khách, được một kiếm thánh tên Cái Nhiếp cứu, thanh Uyên Hồng này chính là do Tần Thủy Hoàng lệnh thợ thủ công dùng vẫn thiết làm nguyên liệu, tạo ra một thanh tuyệt thế hảo kiếm." Hứa Nhất Thành và Dược Thận Hành nhìn nhau, Tần triều mà Diệp Tam gia nói và Tần triều mà họ hiểu, e rằng không phải cùng một Tần triều.

Nhưng nhìn thần sắc Diệp Bạch, không giống như đang lừa gạt hai người họ.

Hứa Nhất Thành định mở miệng, lại nghe Diệp Bạch nói: "Lai lịch của kiếm các ngươi chưa từng nghe cũng không sao, nhưng ngươi nói kiếm là hàng giả hiện đại, có chứng cứ không?" Hứa Nhất Thành nghẹn lời, hắn thật sự không có chứng cứ.

Thủ pháp rèn đúc, công nghệ của thanh Uyên Hồng Kiếm này đều giống như thời Tần, hắn không tìm ra một kẽ hở nào trên thân kiếm.

Nhưng phán đoán Uyên Hồng Kiếm là hàng giả hiện đại, chỉ đơn thuần dựa vào kinh nghiệm.

Một món văn vật thật giả không thể dùng kinh nghiệm để phân biệt.

Vì vậy khi hắn nói Uyên Hồng Kiếm là hàng giả hiện đại, thì đã thua rồi.

Là mạch chủ Ngũ mạch, thanh Uyên Hồng Kiếm này, hắn không nhìn ra thật giả!

"Ta nhận thua!" Hứa Nhất Thành từ từ thốt ra ba chữ này.

Dược Thận Hành không kìm được nói: "Nhất Thành…" "Đừng nói nữa, thanh kiếm này ta quả thật không tìm ra dấu vết làm giả hiện đại, nhưng thanh kiếm này tuyệt đối không thể là kiếm thời Tần, ta chỉ thua ở chỗ không thể chứng minh thanh kiếm này là của Tần triều, hay là hiện đại." Diệp Bạch cười cười: "Cách nói này của ngươi có gì khác biệt với việc không giám định được đâu." Thanh Uyên Hồng Kiếm này là hắn dùng 7000 điểm minh khí đổi từ hệ thống ra, còn thanh Uyên Hồng Kiếm ban đầu thì đáng tiếc, sau khi bị Mạc Vũ Dung, không được đúc lại.

Nếu là kiếm đã đúc lại thì không tiện lấy ra để kiểm tra.

Thanh Uyên Hồng Kiếm mới, tương tự đến từ thế giới Tần Thời Minh Nguyệt, tuy rằng có pha lẫn công nghệ đen, nhưng vẫn là sản phẩm chuẩn của Tần triều.

Dù Hứa Nhất Thành có vắt óc suy nghĩ cũng không thể biết, thanh Uyên Hồng Kiếm này đến từ Tần triều của một thế giới song song.

Hứa Nhất Thành lắc đầu: "Diệp Tam gia, vừa nãy đã hứa ta nguyện đánh cược chịu thua, ta sẽ điều một nhóm người của Ngũ mạch đến giúp ngài, còn về việc định cấp văn vật, ta vẫn muốn thỉnh Diệp Tam gia thận trọng xem xét, hiện nay không phải là thời cơ tốt." Hứa Nhất Thành quả thật có chút tư tâm, muốn để Ngũ mạch chủ đạo việc định cấp văn vật, nhưng hắn cũng có một phần đại nghĩa gia quốc, lúc này ở Trường Sa mà tổ chức định cấp văn vật, rất có thể sẽ bị người Nhật nhắm tới, đến lúc đó làm khéo thành vụng, lại làm lợi

cho người Nhật, thì không ổn.

“Thời cơ tốt không phải nói miệng mà có, ngươi nếu tin ta, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, nếu ngươi lo lắng người Nhật, vậy ngươi cũng yên tâm, quân đội Nhật Bản sẽ không đánh đến đây.” Diệp Bạch đảm bảo.Sau đó, Hứa Nhất Thành mơ màng cùng Dược Thận Hành rời khỏi Diệp Phủ, trong lòng vẫn còn nghĩ về chuyện Uyên Hồng Kiếm.

Thuận Tử đã sắp xếp hai người làm của Diệp Phủ lái xe đưa hai người Ngũ mạch về.

Trên xe, Dược Thận Hành nói: “Nhất Thành, ta vừa nãy ở Diệp Phủ nhìn thấy Doãn tiểu thư.” “Mũi kiếm rất trơn nhẵn, chắc hẳn đã dùng kỹ thuật đập đặc biệt.” Đang suy nghĩ nhập thần, Hứa Nhất Thành hơi sững lại: “Ngươi nói gì, Doãn tiểu thư, vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm đó sao?” “Chính là nha đầu đó, ngươi nói liệu đại chưởng quỹ Doãn có đến Trường Sa không.” “Không thể nào, hành trình của Doãn chưởng quỹ không nhanh như vậy, Doãn Tân Nguyệt xuất hiện ở phủ đệ của Diệp Tam gia, xem ra quan hệ giữa Tân Nguyệt Phạn Điếm và Cửu Môn không hề nhỏ, trách không được chúng ta vừa đến Trường Sa đã bị theo dõi.” “Ngươi là nói…” “Thận trọng lời nói!” Hứa Nhất Thành dùng ánh mắt ra hiệu tài xế và phó lái đều là người của Cửu Môn.

“Ồ ồ, phải thận trọng.” Dược Thận Hành nhìn vào kính chiếu hậu, chạm mắt với người làm của Diệp Phủ trông “hung thần ác sát”, vội vàng cúi đầu không nói.

Rất nhanh, ba ngày thời gian trôi qua, đại hội đấu giá Cửu Môn sắp bắt đầu.

Đêm trước đó, Diệp Phủ đón một vị khách.

Đại chưởng quỹ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Chính Liêm.

Diệp Bạch không đích thân xuất hiện, mà để Bạch Tri Hi dẫn Doãn Tân Nguyệt đi nghênh đón.

Cái hố mà Doãn Tân Nguyệt đã đào, để Doãn Tân Nguyệt tự mình lấp.

Doãn Chính Liêm thấy con gái mình ở Diệp Phủ không bị bắt nạt, cũng vui vẻ, trò chuyện với Bạch Tri Hi rất lâu, cuối cùng vẫn hỏi: "Không biết Diệp Tam gia có ở đây không, ta được tiên sinh Bạch ủy thác, muốn gặp hắn một lần." Trước mặt tiểu thư Bạch gia, Doãn Chính Liêm không che giấu.

Bạch Tri Hi gật đầu: "Thuận Tử, đưa tiên sinh Doãn đến hậu viện gặp Tam gia." Doãn Chính Liêm đến gần hòn non bộ, thấy Diệp Bạch đang đùa nghịch với một sinh vật bên hồ.

Khi tiếng bước chân của hắn đến gần, một tiếng "phập" vang lên, mặt hồ lại trở nên tĩnh lặng.

Diệp Bạch quay đầu nhìn thấy Thuận Tử, liền biết là vợ hắn đã dẫn người đến đây.

"Kính chào Diệp Tam gia." Doãn Chính Liêm chắp tay nói.

Diệp Bạch lau tay: "Đã nghe danh đại chưởng quỹ Doãn từ lâu, nhưng nói ra thì đây vẫn là lần đầu gặp mặt, ngươi tìm ta có việc gì?" Doãn Chính Liêm lấy ra hộp gỗ mang theo người: "Ta được tiên sinh Bạch ủy thác, muốn gặp La Sát đại nhân, giao vật này cho nàng ta." "Nàng ta sẽ không gặp ngươi đâu." Doãn Chính Liêm đưa hộp gỗ đến: "Vậy phiền Diệp Tam gia chuyển giao." Diệp Bạch không vội nhận, liếc mắt nhìn: "Bên trong là thứ gì?" "Minh Châu Thảo Tây Vực, mọc dưới sa mạc, tương truyền có thể làm sáng mắt, giúp người mù thấy lại ánh sáng, nhưng cần phải phối hợp với nước mắt giao nhân đã nghiền nát để sử dụng." Diệp Bạch mở hộp gỗ, bên trong có một cây thảo mảnh dài mềm mại như ký sinh trùng màu trắng đang cựa quậy.

“Sao không có nước mắt giao nhân?” “Tiên sinh Bạch nói trong nhà ngài có.” Diệp Bạch cười cười, đưa hộp gỗ cho Thuận Tử: “Ngươi về báo lại tiên sinh Bạch, mắt La Sát là bị nổ chứ không phải bị mù, thứ này e là vô dụng, ngươi bảo hắn nghĩ cách khác.” Doãn Chính Liêm hơi ngạc nhiên, rất nhanh đáp: “Được.” Diệp Bạch hỏi: “Ngươi hôm nay đến Trường Sa, dường như có không ít người đến gặp ngươi?” Doãn Chính Liêm thật thà nói: “Có một số thế gia giám định văn vật và thổ phu tử hình như hơi phản đối việc Cửu Môn chủ trì định cấp văn vật, muốn ta đứng ra phản đối, ta đã giao danh sách cho tiểu thư rồi.” “Xem ra là đã động chạm đến miếng pho mát của không ít người.” Diệp Bạch không mấy bận tâm, lại hỏi thêm một số chuyện, rồi cho Doãn Chính Liêm trở về.

Từ khi Doãn Chính Liêm vào Diệp Phủ, thái độ của hắn luôn rất khiêm tốn, không có chút kiêu ngạo nào của đại chưởng quỹ Tân Nguyệt Phạn Điếm, Diệp Bạch không thể không khâm phục, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể trường cửu không suy, không phải không có lý do.

Tiếp đó, Diệp Bạch đến ngoài phòng La Sát, giao hộp gỗ và ba viên nước mắt giao nhân cho thị nữ chuyên phục vụ La Sát, không nói gì thêm, liền rời đi.

Chương 447

Lúc này, trăng sáng trên không, đêm đã buông xuống.

Bên trong hầm trú ẩn lại vô cùng náo nhiệt, biết được ngày mai nơi đây sẽ tổ chức đấu giá, không ít người chắc chắn phải đến thám thính trước.

Thấy người đông nghịt, đèn đuốc sáng trưng, những người bán hàng rong ở Trường Sa phản ứng nhanh nhất, chiếm cứ một hành lang dài ở đây, bán đủ loại đồ ăn vặt.

Sau đó, những thổ phu tử mang theo bảo bối của mình cũng phản ứng kịp, dựng quầy hàng cạnh hành lang đồ ăn vặt.

Trong chốc lát, người này thu hút người kia, văn vật và minh khí thì thu hút những người sưu tầm bảo vật, giám định sư, rất nhanh khiến hầm trú ẩn tắc nghẽn không thể chịu nổi.

Tiếng rao bán đồ ăn vặt, tiếng rao bán văn vật quý hiếm, hỗn tạp thành một mớ.

Tuy nhiên, nơi đây luôn có người làm của các gia tộc Cửu Môn canh giữ, họ nhanh chóng phản ứng, duy trì trật tự.

"Mọi người đến xem, đàm vu của Từ Hi Thái hậu, tuyệt đối là hàng thật, đừng bỏ lỡ!" "Truyền quốc ngọc tỷ tái xuất giang hồ, có ám văn của Tần Thủy Hoàng làm chứng, lừa dối các người tôi là cha các người, đến xem đi!" Diệp Bạch và Bạch Tri Hi cũng xuất hiện trong hầm trú ẩn, Doãn Tân Nguyệt đi cùng cha nàng, hai người hiếm hoi có thời gian riêng tư.

Nghe thấy tiếng rao bán khoa trương như vậy, Diệp Bạch gọi Thuận Tử: "Bên này là Hoắc gia trực ban phải không, bảo Hoắc Tiên

Hải quản lý một chút, không phải ai cũng có thể bán ở đây." "Được rồi Tam gia." Thuận Tử dẫn hai người làm vội vã đi xuống.

Văn vật có thật có giả, có người có thể nhờ bán đồ giả mà một đêm giàu có, cũng có người có thể mua được hàng thật mà phú quý cả đời.

Tiền đã trao tay, không thể hối tiếc, tiện chính là quy tắc của nghề này.

Diệp Bạch giải tán những người làm của Diệp Phủ đi theo phía sau, nắm tay Bạch Tri Hi đi dạo trước các quầy văn vật, cũng tùy ý như những người khác chọn lựa những món văn vật mà mình hứng thú.

Đối với Diệp Bạch, hệ thống mới nâng cấp ngoài việc có thể cấp minh khí, đổi các bảo vật chư thiên, đồng thời cũng có thể giám định thật giả của văn vật. [Hoàn hình song long ngọc bội (minh): 12 điểm] [Lưu ly kim phật (tống): 18 điểm] Trước một quầy hàng, Diệp Bạch đã cầm lên xem tất cả các bảo bối mình hứng thú một lượt, điểm minh khí cũng tăng thêm hơn hai trăm.

Trừ đi số đã đổi Uyên Hồng Kiếm trước đó, hiện nay điểm minh khí lại đạt đến 1 vạn điểm.

Đương nhiên, ở đây cũng không ít hàng giả.

Dù công nghệ chế tác có chân thực đến đâu, chỉ cần không có điểm minh khí, thì về cơ bản đó là đồ giả.

Chủ quán này là một kẻ buôn lậu văn vật từ Quảng Đông, tên Từ Nhân Đức, cũng vì hội đấu giá và việc định cấp văn vật mà lần đầu đến Trường Sa, thấy Diệp Bạch chỉ cầm những món thật, lập tức hiểu chuyện, cũng không lấy thêm đồ giả ra để lừa người.

Khi Diệp Bạch đi khỏi, chủ quán bên cạnh mới xích lại gần nói:

“Thằng nhóc ngươi vận may không tệ, đó là Diệp Tam gia trong truyền thuyết.” “Diệp Tam gia của Cửu Môn?” Từ Nhân Đức trợn tròn mắt, nhìn bóng lưng Diệp Bạch rời đi, vẻ mặt rối rắm, cuối cùng hắn suy nghĩ kỹ càng, cắn răng đuổi theo Diệp Bạch.

“Tam gia, Tam gia, ta có một bảo bối ngài có muốn xem không?” Từ Nhân Đức vẻ mặt lén lút.

“Thứ gì?” Diệp Bạch dừng bước.

Từ Nhân Đức lén lút từ trong lòng lấy ra một ấn đồng cổ kính, trên đó khắc hình đầu kỳ lân, ấn đồng có tám chữ: “Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ.” Diệp Bạch thấy hứng thú, nhận lấy ấn đồng quan sát: “Ngươi kiếm thứ này ở đâu?” “Ta thu được ở Quảng Đông, nghe nói Tam gia xuất thân Mạc Kim giáo úy, hẳn là không xa lạ gì với chiếc kim ấn này phải không?” “Không xa lạ, Phát Khâu Ấn, đáng tiếch là hàng giả.” Từ Nhân Đức vội vàng: “Tam gia, cái này sao có thể là hàng giả, ta có một lần gặp phải thứ tà môn, dùng kim ấn này đập một cái, thứ tà vật đó ‘ba’ một tiếng liền hóa thành sương đen tan biến, Phát Khâu Ấn này không thể là hàng giả được.” [Phát Khâu Ấn (Minh): 14 điểm] Dưới sự kiểm tra của hệ thống, Phát Khâu Ấn này quả thực là cổ vật, nhưng là đồ thời Minh.

Ai cũng biết, Phát Khâu Ấn là đồ cuối Hán triều, chiếc ấn đồng này hẳn là vật đời sau làm giả đời trước.

Tuy nhiên, chiếc Phát Khâu Ấn giả này còn có chút năng lực trừ tà, điều đó khiến Diệp Bạch không ngờ.

Giọng Từ Nhân Đức đã thu hút không ít người, nghe nói Phát Khâu Ấn tái xuất giang hồ, lại có Diệp Tam gia của Cửu Môn giám định, càng ngày càng nhiều người vây lại xem.

“Cái gì mà hàng giả?” Trong đám đông có hai người đi đến, chính là Hứa Nhất Thành và Dược Thận Hành.

“Hai người này là ai?” “Ngũ mạch, chuyên môn giám bảo.” Trong đám đông có người phương Bắc, kể lại thân phận của Hứa Nhất Thành, Mai Hoa Ngũ Mạch một lượt.

Diệp Bạch cười cười: “Nếu ngươi không tin, để vị Hứa mạch chủ này giám định đi.” Nói xong liền ném ấn đồng cho Hứa Nhất Thành.

Hứa Nhất Thành bị hành động của Diệp Bạch dọa giật mình, hai tay vội vàng đỡ lấy ấn đồng.

Lấy kính lúp ra, Hứa Nhất Thành tỉ mỉ nghiên cứu, không lâu sau, hắn liền nhét kính lúp trở lại cặp công văn.

“Hứa mạch chủ, thế nào?” Từ Nhân Đức căng thẳng hỏi.

“Là đồ thời Minh, quả thực là hàng giả.” Hứa Nhất Thành lắc đầu.

Từ Nhân Đức lập tức nản lòng, Phát Khâu Ấn giả và Phát Khâu Ấn chính bản tuyệt đối không cùng một đẳng cấp.

Tuy nhiên, Từ Nhân Đức vẫn không từ bỏ: “Tam gia, tuy nói là Phát Khâu Ấn giả, nhưng quả thực có chút uy năng, ngày mai hội đấu giá của ngài còn thiếu bảo bối không?” Diệp Bạch hiểu ý Từ Nhân Đức, đây là muốn đem Phát Khâu Ấn ra đấu giá công khai tại hội đấu giá ngày mai, để bán được giá cao hơn.

Nhưng những thứ sẽ đấu giá ngày mai Diệp Bạch đã định sẵn từ lâu, một nửa đến từ nội bộ Cửu Môn, so với đó, chiếc Phát Khâu Ấn thời Minh này thật sự không đủ tư cách.

Diệp Bạch lắc đầu từ chối, dẫn Bạch Tri Hi rời đi.

Không ít người cũng nảy sinh ý định, muốn đưa bảo bối của mình lên hội đấu giá, định xông đến trước mặt Diệp Bạch giới thiệu bảo bối của mình, nhưng lúc này người của Cửu Môn đã phát hiện ra sự hỗn loạn ở đây, chặn mọi người lại, khôi phục trật tự.

Đi một vòng, Diệp Bạch cũng không còn tâm trí dạo nữa, cùng Bạch Tri Hi trở về phủ.

Ngày hôm sau, đại hội đấu giá Cửu Môn lần đầu tiên mở cửa chính thức được tổ chức.

Dưới hầm trú ẩn, đại sảnh hình tròn rộng lớn, ngày càng nhiều người hội tụ tại đây, tiếng ồn ào hỗn tạp, khá giống cảm giác của đấu trường La Mã.

"Chư vị xin hãy yên tĩnh, bảo vật được đấu giá lần này sẽ không có một món đồ giả, Cửu Môn cam đoan, giả một đền ba!" Người điều khiển đấu giá là Diệp Bạch mời từ Bạch Mãn Lâu ở Hồng Kông về, có khuôn mặt chữ điền, giọng nói trầm ấm, rất có độ tin cậy.

Đại sảnh hình tròn phân ra chín hành lang, mỗi hành lang đều có cảnh vệ duy trì trật tự, đại sảnh cũng có phòng riêng ở tầng hai, Diệp Bạch đứng trong phòng riêng số một, quan sát tình hình bên dưới.

Do lượng người đến quá đông, nên Cửu Môn đã tiến hành đăng ký và sàng lọc nghiêm ngặt tất cả nhân viên vào hầm trú ẩn, ngăn chặn các phần tử nguy hiểm trà trộn vào.

Đối với Diệp Bạch, việc buổi đấu giá này có kiếm được tiền hay không không quan trọng, chủ yếu là để tạo dựng danh tiếng, sau đó thuận lý thành chương định việc cấp bậc văn vật.

Còn về việc có tổ chức lần thứ hai hay không, xem tình hình rồi tính.

Bên dưới khán đài, Hứa Nhất Thành và Dược Thận Hành của Ngũ mạch ngồi ở hàng đầu, bên cạnh là mấy người bạn thân ở phương Bắc, có đạo mộ, có buôn lậu, đều là những nhân vật có chút tiếng tăm trong giới.

"Hứa mạch chủ, ngươi nói nếu Cửu Môn chỉ muốn định cấp văn

vật, vì sao lại phải bày đặt tổ chức đấu giá hội này?" "Ai mà biết, có lẽ muốn tóm gọn chúng ta một mẻ." Dược Thận Hành tiếp lời.

"Với năng lực của Cửu Môn, không cần phải làm loại chuyện mất mặt này." Kẻ đạo mộ tên Trương Hải Quang chen vào một câu.

"Lão Trương, ngươi nói vậy, cứ như ngươi là người của Cửu Môn vậy." "Đúng đó, đều là thổ phu tử hạ mộ, ra tay giết người không hề nể tình." Trương Hải Quang lắc đầu, biện giải: "Tôi là thổ phu tử, nhưng Cửu Môn thật sự không phải thổ phu tử, theo tôi biết, Diệp Tam gia của Cửu Môn xuất thân Mạc Kim, Trương Tam Liên Tử lừng danh cuối Thanh triều chính là sư tổ của Diệp Tam gia." Nói đến Trương Tam Liên Tử, mọi người đều hơi biến sắc, khi họ mới bước vào giới này, ít nhiều gì cũng đã nghe qua đại danh của Trương Tam Liên Tử.

Lời Trương Hải Quang còn chưa dứt, hắn lại nói: "Hơn nữa, đại ca của Diệp Tam gia là khôi thủ Tá Lĩnh, nhị ca là khôi thủ Bàn Sơn, chỉ cần phất tay một cái, hảo hán các tỉnh đều phải nghe tiếng mà đến, chỉ là chúng ta ở phương Bắc, không biết danh tiếng của Cửu Môn mà thôi." "Vậy ý lão Trương là, việc định cấp văn vật này chúng ta tốt nhất không nên nhúng tay vào?" Trương Hải Quang nghiêm mặt nói: "Nhúng tay thế nào?

Thực lực Cửu Môn các ngươi cũng thấy rồi, Trương Khải Sơn của Cửu Môn, quan phòng thủ Trường Sa, dưới trướng có mấy vạn quân đội đóng quanh Trường Sa, nếu chúng ta dám gây sự ở Trường Sa, làm sao có quả ngọt mà ăn.

Hơn nữa, dù chúng ta có nhúng tay thì thế nào, chẳng lẽ có thể ngăn cản Cửu Môn định cấp bậc sao?

Nói thật, phân lượng của chúng ta cộng lại còn không bằng Tân Nguyệt Phạn Điếm, người ta Tân Nguyệt Phạn Điếm còn giúp đỡ

Cửu Môn, chúng ta nhảy ra thì được gì?" Lời Trương Hải Quang khiến những người xung quanh trầm tư, họ đều là những người trước đây được Ngũ mạch tập hợp lại để phản đối việc Cửu Môn định cấp văn vật.

Bây giờ xem ra, đây dường như không phải là một công việc tốt đẹp.

Hứa Nhất Thành thì không xen vào.

Chương 448

Không lâu trước đây hắn có lẽ còn nghĩ đến việc liên kết sức mạnh của mọi người để phản đối việc định cấp văn vật, nhưng sau chuyến đi đến Diệp Phủ ba ngày trước, hắn không còn mặt mũi nào để nói Mai Hoa Ngũ Mạch vô bảo bất giám.

Thêm vào đó, Cửu Môn quả thực không dễ trêu chọc, vậy thì việc định cấp văn vật cứ để Cửu Môn tùy ý sắp đặt đi.

Không đánh lại thì gia nhập.

Giờ phút này, biết được lai lịch Cửu Môn phi phàm đến vậy, hắn cũng nảy sinh ý định cùng Cửu Môn định cấp văn vật.

Dù sao Ngũ mạch bọn họ trong giới giám bảo danh tiếng hiển hách, không có sự công nhận của Ngũ mạch, việc định cấp văn vật rất khó để phổ biến ở phương Bắc.

Trên đài cao, người điều khiển đấu giá mặc bộ vest đen, tắm mình trong cột sáng.

Đột nhiên đèn trên sàn tối đi, mọi người đang nghĩ có chuyện gì xảy ra thì trên đầu người điều khiển đấu giá xuất hiện hình ảnh phóng chiếu của món đồ đấu giá đầu tiên.

Một bức ảnh chiếc áo sa thiền ở Tây Kinh, bên cạnh còn có văn tự giới thiệu: Nhẹ nhàng tinh xảo, các lỗ rỗng đều rõ ràng, toàn thân nặng chỉ 49 gram, có thể nói nhẹ tựa khói sương, mỏng như cánh ve.

Mặc dù thời đại này chỉ có phim chiếu đen trắng, không có âm thanh, nhưng hình thức đấu giá này quả thực rất mới lạ, khiến không ít người bên dưới kinh ngạc reo hò.

Trong phòng riêng tầng hai, các gia chủ Cửu Môn cũng tụ tập

quanh Diệp Bạch.

Bán Tiệt Lý trên xe lăn cười nói: "Thủ đoạn này của Tam gia thật không tệ, người ở dưới quá đông, bảo bối chỉ có một món, không thể trưng bày từng cái một, cách phóng chiếu này hay, ai cũng nhìn thấy." Ngô Quảng Nguyên hơi căng thẳng, luôn theo dõi động tĩnh đấu giá bên dưới, món đấu giá đầu tiên này chính là bảo bối của Ngô gia hắn, nếu không thuận lợi ngay từ đầu, thì thật là mất mặt.

Kèm theo những thước phim chiếu lấp lánh, người điều khiển đấu giá cũng cất tiếng nói: "Món đấu giá đầu tiên, đến từ tàm y dệt thủ công Tây Kinh, Cửu Môn định cấp: Văn vật ngũ tinh, giá khởi điểm bảy mươi vạn đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn đô la Mỹ!" "Bảy mươi lăm vạn!" "Tám mươi vạn!" Giữa sân vang lên những tiếng đấu giá kịch liệt.

Hứa Nhất Thành và Dược Thận Hành nhíu mày, xem ra Cửu Môn muốn thông qua đấu giá hội để khởi xướng việc định cấp văn vật.

Tiếng đấu giá không ngừng, cuối cùng kêu đến một trăm hai mươi vạn đô la Mỹ, là của một thương nhân châu Âu đến từ Hồng Kông.

Trong phòng riêng số một, Ngô Quảng Nguyên vẻ mặt hớn hở, ôi chao, cái này còn kiếm được nhiều tiền hơn so với việc đơn thuần bán hàng cho các kênh cao cấp.

Ngô gia cửa tiệm nhỏ, một trăm hai mươi vạn đô la Mỹ đủ cho lợi nhuận cả năm.

Người điều khiển đấu giá cũng nở nụ cười, bán được càng nhiều, phần trăm hoa hồng của hắn càng cao.

"Tiếp theo là món thứ hai." Vòng đấu giá văn vật đầu tiên, tám gia tộc Cửu Môn đều lấy ra một món để đấu giá, tất cả đều là văn vật cấp ngũ tinh.

Tề Thiết Chủy lấy ra là mặt nạ vàng trong quan tài huyệt ngọc mà hắn đã phân chia được ở mộ Hiến Vương trước đó, còn Diệp Bạch thì cống hiến một tôn Phật Di Lặc ngọc đen cao nửa mét, đến từ Hắc Thủy Thành.

Món trước đấu giá tám mươi vạn đô la Mỹ, món sau đấu giá một trăm năm mươi vạn đô la Mỹ, đây cũng là món có giá cao nhất trong vòng văn vật đầu tiên.

Liên tiếp chín món trân phẩm quý hiếm xuất hiện, coi như đã kích thích toàn bộ nhiệt tình của mọi người bên dưới khán đài.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, người điều khiển đấu giá lại xuất hiện trên đài: "Chư vị, tiếp theo bắt đầu vòng đấu giá thứ hai, năm món đều là văn vật trân phẩm cấp quốc bảo!" Văn vật cấp quốc bảo?

Nhiều người lúc này mới nhận ra, mỗi món đấu giá trước đó dường như đều có cấp bậc văn vật.

Từ một sao đến năm sao, trên cấp sao còn có quốc bảo sao?

Chín món văn vật cấp ngũ tinh trước đó đã là trân phẩm quý hiếm khó có được, vậy văn vật cấp quốc bảo sẽ là thứ gì?

Mọi người đều lộ vẻ tò mò, dù không đấu giá được, có thể chiêm ngưỡng quốc bảo xuất hiện, cũng không uổng chuyến đi Trường Sa này.

"Món đấu giá đầu tiên của vòng thứ hai, Điền Vương Kim Ấn, vật tượng trưng mà Kinh Vũ Đế đã ban cho Điền Vương vào năm Nguyên Phong thứ hai, giá khởi điểm: một trăm vạn đô la Mỹ." Trên màn hình chiếu nhanh chóng hiện ra hình ảnh Điền Vương Kim Ấn và giới thiệu liên quan.

Do kim ấn ngâm trong quan tài cùng thi thể mấy ngàn năm, màu sắc không tốt, bề mặt lõm lồi, đầy những chấm đen nhỏ.

Kim ấn vừa ra, thần sắc mọi người bên dưới khán đài khác nhau, có người không hiểu nghề, cảm thấy kim ấn phẩm tướng không tốt này vậy mà cũng được đánh giá là quốc bảo, có giáo sư già nghiên cứu văn hóa Điền quốc, mắt trợn tròn, đau lòng vì lăng mộ Điền quốc vậy mà cũng bị bọn đạo mộ tặc ra tay.

Phần lớn mọi người đều không đấu giá được, Diệp Bạch không bất ngờ, khi sắp sửa bị bỏ giá thấp, lại thấy Hứa Nhất Thành của Ngũ mạch cất tiếng: "Một trăm linh năm vạn đô la Mỹ!" "Thật không nhìn ra, người của Ngũ mạch cũng thật có tiền nha." Tề Thiết Chủy hơi kinh ngạc, lại nhìn Diệp Bạch nói: "Tam gia, bảo bối của ngài sắp bị đấu giá mất rồi, không ra giá sao?" Năm món cấp quốc bảo này là do Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm đưa ra, mà Diệp Bạch chỉ đưa ra một món Điền Vương Kim Ấn này.

Nhưng Tề Thiết Chủy nhìn ra được, Tam gia tuy có rất nhiều bảo vật, nhưng căn bản không muốn bán những món tốt cấp quốc bảo trở lên, chiếc kim ấn này ước chừng vẫn sẽ quay về tay Tam gia.

Diệp Bạch chú mục vào động tĩnh bên dưới, không đáp lời Tề Thiết Chủy.

Lúc này, Dược Thận Hành kéo Hứa Nhất Thành lại, nói nhỏ: "Nhất Thành, chiếc kim ấn này không đáng giá đó chứ?" Hứa Nhất Thành khẽ lắc đầu, nhìn chằm chằm vào Điền Vương Kim Ấn trên màn hình chiếu: "Điền quốc tuy có ghi chép trong sử sách, nhưng ít có chứng cứ nào chứng minh sự tồn tại của nó, Điền Vương Kim Ấn quả thực là quốc bảo, cái giá này không đắt." Dược Thận Hành bĩu môi, không nói nữa, trong lòng nghĩ lát nữa làm sao để góp tiền cho Hứa Nhất Thành.

Ngũ mạch tuy cũng khá giàu có, nhưng một trăm vạn đô la Mỹ không phải là số tiền nói lấy ra là lấy ra được.

“Một trăm linh năm vạn đô la Mỹ lần thứ nhất!” Người điều khiển đấu giá đang chuẩn bị gõ búa lần thứ hai, lại nghe giọng Diệp Bạch từ phòng riêng số một tầng hai vọng xuống: “Hai trăm vạn đô la Mỹ!” Người điều khiển đấu giá nhìn thấy là phòng riêng của ông chủ mình, cũng không ca ngợi giá trị sưu tầm của Điền Vương Kim Ấn nữa, tốc độ gõ búa trong tay nhanh hơn rất nhiều.

“Hai trăm vạn đô la Mỹ lần thứ ba, thành giao!” Hứa Nhất Thành thở dài một tiếng, tự nhiên nghe ra giọng Diệp Bạch.

“Cửu Môn này thật biết cách chơi người, bày ra bảo bối để đấu giá, kết quả lại tự mình mua về.” Dược Thận Hành bất bình nói.

“Có lẽ hắn căn bản không muốn đấu giá chiếc kim ấn này.” Hứa Nhất Thành cũng lắc đầu.

Màn hình chiếu thay đổi, hình ảnh bảo vật quốc bảo thứ hai cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhiều người thần sắc sáng bừng.

Một tôn Phỉ Thúy Lưu Ly Kim Ngọc Phật!

Thân Phật được khắc từ một khối phỉ thúy nguyên khối thuần sắc khổng lồ, thân ngọc phỉ thúy đội mũ Phật vàng, mặc áo Phật vàng.

Vòng đầu tiên cũng đã đấu giá Phật ngọc đen nửa mét của Hắc Thủy Thành, nhưng so với Phỉ Thúy Lưu Ly Kim Ngọc Phật này, lập tức mất sắc.

Bảo vật này do Tân Nguyệt Phạn Điếm cung cấp, tương truyền là bảo bối kiếm được từ Thái Lan.

Giá khởi điểm: một trăm năm mươi vạn đô la Mỹ!

Không ít người có tiền yêu Phật, giá Phỉ Thúy Lưu Ly Kim Ngọc Phật liên tục tăng cao, cuối cùng dừng lại ở ba trăm vạn đô la Mỹ.

Tiếp theo là quốc bảo do Trương Khải Sơn cung cấp: Tiểu đỉnh đồng tế tự Tây Chu, giá khởi điểm: một trăm hai mươi vạn đô la Mỹ, giá giao dịch: hai trăm hai mươi vạn đô la Mỹ.Món quốc bảo thứ tư do Bán Tiệt Lý cung cấp: chén mã não đầu thú thời Đường, chiếc chén này chạm khắc tinh xảo, toàn thân có ánh thủy tinh, trong suốt lộng lẫy.

Dù đã có lịch sử hàng ngàn năm, vẫn trông như mới.

Giá khởi điểm: một trăm hai mươi vạn đô la Mỹ, giá giao dịch: hai trăm ba mươi vạn đô la Mỹ.

Món quốc bảo cuối cùng do Giải Cửu cung cấp: 《Tùng Hồ Điếu Ẩn Đồ》, bức họa do họa sĩ Lý Đường thời Nam Tống sáng tác.

Bức tranh này vẽ một hồ nước bình lặng dưới ngọn núi cao, một ngư ông ngồi trên thuyền câu cá, sống động như thật, là một tác phẩm kinh điển lưu truyền thế gian.

Giá khởi điểm: một trăm ba mươi vạn đô la Mỹ, giá giao dịch: hai trăm sáu mươi vạn đô la Mỹ.

Năm món quốc bảo liên tiếp xuất hiện, sau cuộc tranh giành gay gắt, tổng số tiền đấu giá vượt quá một ngàn vạn đô la Mỹ.

Người điều khiển đấu giá tuyên bố: “Chư vị quý khách, mười phút nữa sẽ tiến hành vòng đấu giá thứ ba, vòng đấu giá này là kỳ trân dị bảo, chỉ có ba món.” “Kỳ trân dị bảo?

Chẳng lẽ là Đan Trú Nhan, Kim Cương Tán như báo chí nói sao?” “Nghe nói còn có Phù Lục Trừ Tà, cũng không biết là thật hay giả.” Mọi người bên dưới bàn tán xôn xao.

Chương 449

Lúc này, Thuận Tử dẫn người đến bên tai Diệp Bạch nói nhỏ: "Tam gia, đã phát hiện tung tích người Nhật Bản." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, cùng Thuận Tử ra khỏi phòng riêng.

"Tình huống thế nào?" "Người Nhật Bản này chủ động tìm đến chúng ta và tiết lộ thân phận, nói tên là An Bội Nguyên Đức, muốn gặp ngài." "Người ở đâu?" Thuận Tử dẫn Diệp Bạch đến một phòng riêng nhỏ, An Bội Nguyên Đức đang ngồi trong đó khá bất an.

Thấy Diệp Bạch, An Bội Nguyên Đức mới yên tâm nói: "Tam gia, ngài cuối cùng cũng đến rồi?" Diệp Bạch hỏi: "Ngươi không phải đã về Nhật Bản sao?

Sao lại quay lại." "Lần này Cửu Môn ở Trường Sa động tĩnh quá lớn, đế quốc tự nhiên phải tổ chức người đến điều tra tin tức, ban đầu không ai muốn đến, ta nghĩ ta về Cửu Môn chẳng phải là về nhà sao, nên chủ động nhận nhiệm vụ này." An Bội Nguyên Đức cười nịnh.

Diệp Bạch cũng cười cười: "Ngoài ngươi ra những người Nhật Bản khác ở đâu?" "Ở phòng riêng số mười bốn tầng hai, tổng cộng bốn người, là trà trộn vào cùng một thương nhân Đông Bắc." "Người Nhật Bản giao cho ngươi nhiệm vụ gì?" "Cũng không có nhiệm vụ lớn gì, chúng ta ở Trường Sa thất bại quá nhiều lần, đế quốc chỉ yêu cầu chúng ta làm tốt công tác tình báo, mang thông tin cụ thể về hội đấu giá lần này về." "Ngươi chuẩn bị làm thế nào?" "Hắc hắc, không giấu Tam gia, trong số người đi cùng ta có một người là gia tộc Hạ Mậu, cũng là một âm dương sư, giỏi bói toán, ngài cứ bắt hắn là được, sau đó phối hợp với ta diễn một màn kịch…" Không thể không nói, An Bội Nguyên Đức quả nhiên có không ít tâm tư, muốn Cửu

Môn phối hợp với hắn diễn một vở kịch, cứu đồng bọn, thề chết mang về tài liệu mật.

Đồng thời, An Bội Nguyên Đức cũng hứa sẽ truyền ra những tin tức liên quan đến quân Nhật nội bộ và Cửu Môn.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, việc có thể nâng cao ảnh hưởng của An Bội Nguyên Đức ở Nhật Bản cũng là chuyện tốt, liền đồng ý, sau đó bảo Thuận Tử và An Bội Nguyên Đức trao đổi kế hoạch, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Sau khi trở về, Diệp Bạch đến phòng riêng số hai, Bạch Tri Hi, Doãn Tân Nguyệt và Doãn Chính Liêm ba người đang ở trong phòng riêng này.

Bên dưới đang đấu giá món đầu tiên của vòng thứ ba, Trú Nhan Đan, một viên có thể giữ gìn nhan sắc tuổi trẻ mười mấy năm, giá khởi điểm một trăm năm mươi vạn đô la Mỹ.

Không thể không nói, cái giá một trăm năm mươi vạn đô la Mỹ này quả thực khá cao, nhưng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của Trú Nhan Đan quá lớn.

Rất nhanh, viên Trú Nhan Đan này đã được đẩy lên ba trăm vạn đô la Mỹ, có thể dự đoán, đây tuyệt đối là món đấu giá có giá cao nhất trong buổi đấu giá này.

Trong phòng riêng, Doãn Tân Nguyệt cũng tham gia đấu giá, nhưng rất đáng tiếc, cuối cùng bị một người dùng giá bốn trăm vạn đô la Mỹ giành mất.

Doãn Tân Nguyệt hiển nhiên nhận ra người đó, không kìm được mắng mỏ: "Kẻ đáng ghét của gia tộc Bối Lặc Mãn Thanh, biết sớm đã không mời ngươi đến." Người đấu giá thành công Trú Nhan Đan chính là hậu duệ Mãn Thanh từng xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm

Bắc Bình, để đến Trường Sa tham gia đấu giá hội Cửu Môn, cũng đã mượn kênh của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bạch Tri Hi nhìn Doãn Tân Nguyệt đang tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười, cũng không nói sẽ tặng thêm một viên cho Doãn Tân Nguyệt.

Dù sao nguyên liệu chính của Trú Nhan Đan là Nguyệt Hoa Thảo, một cây Nguyệt Hoa Thảo có chu kỳ trưởng thành dài, người Cửu Môn đông, phần nội bộ cũng không đủ.

Doãn Tân Nguyệt đã uống một viên thì ít nhất trong năm năm tới cũng không cần lo lắng về sự thay đổi dung mạo.

"Diệp Tam gia." Doãn Chính Liêm đứng dậy chào.

Diệp Bạch gật đầu, cũng lười quay về phòng riêng số một, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh vợ, xem cục diện đấu giá.

"Chư vị, món đấu giá thứ hai của vòng này, ba viên Xích Đan bí dược Mạc Kim, có thể làm giảm quá trình trao đổi chất của cơ thể và nhịp tim; một gói Phấn Giải Độc Quy Thoát Xác, có thể giải bách độc, hai thứ này phối hợp sử dụng, hạ mộ không còn lo lắng về tính mạng." "Giá khởi điểm: một trăm vạn đô la Mỹ!" "Một trăm linh năm vạn!" "Một trăm mười vạn!" Những người muốn đấu giá những thứ bảo mệnh khi hạ mộ cơ bản đều là đạo mộ tặc, trong tay không mấy giàu có, giá đấu giá cũng chỉ tăng từng chút một.

Cuối cùng giá giao dịch: một trăm ba mươi vạn đô la Mỹ.

Diệp Bạch hơi thất vọng, xem ra sau này bán đồ vẫn phải đấu giá có mục tiêu cụ thể.

Ba viên Xích Đan và một gói Phấn Giải Độc Quy Thoát Xác tuyệt đối là thần dược giải độc bảo mệnh, nhưng giá giao dịch so với Trú Nhan Đan lại chênh lệch rất xa.

Quả nhiên, tiền của phụ nữ là dễ kiếm nhất.

"…Món đấu giá cuối cùng của vòng này, Phù Nhiếp Hồn Long Hổ Sơn, do Thiên sư Long Hổ Sơn tự tay vẽ, Cửu Môn bảo chứng, có thể trừ quỷ quái yêu tà." "Giá khởi điểm: tám mươi vạn đô la Mỹ!" Phù Nhiếp Hồn thuộc loại nhị đẳng, có thể diệt trừ oán khí và quỷ quái cấp thấp, đều do Trương Đạo Nhất vẽ.

Chia tay ở Trường Bạch Sơn, Trương Đạo Nhất đã để lại cho Diệp Bạch không ít, Diệp Bạch liền muốn đấu giá thử xem sao, cũng coi như là để Long Hổ Sơn chính danh.

Sức hấp dẫn của phù lục dường như lớn hơn thuốc giải độc, rất nhanh được đẩy lên một trăm năm mươi vạn đô la Mỹ, cuối cùng được đấu giá với một trăm tám mươi vạn.

Ba vòng đấu giá kết thúc, mọi người bên dưới vẫn còn lưu luyến, đều cảm thán chuyến đi Trường Sa này không uổng công.

Sau thời gian nghỉ ngơi, người điều khiển đấu giá lại lên đài: "Chư vị đã đợi lâu, vòng đấu giá cuối cùng của buổi đấu giá này, một món vật kéo dài tuổi thọ." Trên màn hình chiếu xuất hiện một viên đan dược màu đen được đặt trên đĩa ngọc trắng.

"Duyên Thọ Đan, có thể kéo dài tuổi thọ ba đến năm năm, nhưng khi sắp hết thọ mệnh, cơ thể sẽ xuất hiện tác dụng phụ 'âm hóa kéo dài tuổi thọ', sau khi chết kiến nghị hỏa táng, nếu không sẽ họa cập tử tôn!" "Duyên Thọ Đan?

Thật sự có bảo vật kéo dài tuổi thọ sao?" Những người bên dưới đều lộ vẻ kinh ngạc, từ xưa đến nay, thứ hấp dẫn con người nhất không gì khác ngoài hai chữ trường sinh, giờ đây Cửu Môn lại có thể lấy ra bảo vật kéo dài tuổi thọ, làm sao không khiến người ta kinh ngạc.

Đương nhiên, có một nhóm quan chức cao cấp và phú hào của Quốc Dân Đảng đã sớm nghe nói Cửu Môn có bảo vật kéo dài tuổi thọ, nhưng thấy Cửu Môn đường đường chính chính lấy ra đấu giá, không khỏi có chút kinh ngạc.

Bảo vật kéo dài tuổi thọ xưa nay là vô giá.

Huống chi còn là đan dược, điều này không phải nói Cửu Môn có thể sản xuất số lượng lớn sao!

Trong phòng riêng số hai, Doãn Tân Nguyệt không kìm được nói với Diệp Bạch: "Này, các ngươi Cửu Môn đem Duyên Thọ Đan ra đấu giá, thật sự không sợ bị những chính khách tham lam đó nhắm tới sao?" Diệp Bạch liếc nàng một cái, thờ ơ nói: "Không sợ, chỉ cần Cửu Môn đủ mạnh, bọn họ ngược lại phải lấy lòng chúng ta." Doãn Tân Nguyệt bĩu môi, cái vẻ ra vẻ này.

Duyên Thọ Đan giá khởi điểm đã là hai trăm vạn đô la Mỹ, rất nhanh tăng vọt, cuối cùng bị một người trong phòng riêng tầng hai đấu giá thành công với giá bốn trăm bảy mươi vạn đô la Mỹ.

Diệp Bạch nhìn về phía phòng riêng đó, khẽ nhíu mày.

Chỉ vì người trong phòng riêng có thân phận cực cao trong Quốc Dân Đảng, tên là Đái Lễ.

Người này là cánh tay phải của lão Thường, địa vị cao quyền trọng, nắm quyền Quân Thống, đặc công dưới trướng ông ta bố trí khắp cả nước, chỉ cần là người có hại cho Quốc Dân Đảng, ông ta ra tay giết người không hề nương nhẹ.

Khi Nam Kinh chưa thất thủ, Diệp Bạch từng gặp Đái Lễ, và lúc đó Đái Lễ còn chưa nổi tiếng như bây giờ.

Cũng không biết đấu giá viên Duyên Thọ Đan này là Đái Lễ tự mình dùng, hay là dâng cho chủ tử của ông ta là lão Thường.

Thấy Diệp Bạch nghiêm trọng nhìn về phía đối diện, Doãn Tân Nguyệt xích lại gần hỏi: "Ngươi làm sao vậy?

Người trong phòng riêng đó có gì kỳ lạ à?" Diệp Bạch lắc đầu: "Việc định cấp văn vật do ngươi đứng đầu, Cửu Môn sẽ toàn quyền phối hợp với ngươi, nhớ tính cả người của Ngũ mạch vào nữa." Nói xong, Diệp Bạch liền rời khỏi phòng riêng.

"Cái gì mà, việc khó đều giao cho ta, lại không cho chút lợi lộc nào, ta làm sao có thể hết lòng làm việc cho ngươi." Thấy Diệp Bạch quả quyết rời đi, Doãn Tân Nguyệt ấm ức.

Bạch Tri Hi cười cười, tiến lên an ủi: "Nếu ngươi làm tốt, tỷ tỷ sẽ tặng ngươi thêm một viên Trú Nhan Đan nữa." Hội đấu giá kết thúc, người làm của Cửu Môn đang duy trì trật tự, sơ tán đám đông rời đi.

Tuy nhiên, một nhóm người lại được Cửu Môn giữ lại, trong đó có giáo sư văn vật, giám định sư, người quản lý hội đấu giá… Những người này đều là tinh hoa trong ngành, người quản lý công việc, danh tiếng lẫy lừng.

Muốn định cấp văn vật, không thể bỏ qua những người này.

May mắn là mạng lưới quan hệ của Cửu Môn cũng không nhỏ, những người tình nguyện ở lại này phần lớn đều tán thành việc định cấp văn vật, không phải là trở lực.

Dù sao sau khi định cấp, giá trị của văn vật cũng rõ ràng, ngăn chặn lưu thông văn vật giả, những người định cấp tự nhiên sẽ thu được cả danh lợi.

Cửu Môn sẵn lòng nhường một phần bánh cho họ, họ cũng vui vẻ chấp nhận.

Hứa Nhất Thành và Dược Thận Hành của Ngũ mạch cũng bị giữ lại.

Dược Thận Hành thắc mắc: “Nhất Thành, cha chúng ta thật sự sẽ cùng Cửu Môn làm việc sao?” “Trước tiên cứ xem đã, nếu Cửu Môn thật tâm định cấp, không có tư lợi, thì cũng không phải là không thể giúp, huống hồ điều này cũng có lợi cho Ngũ mạch.” Trong phòng riêng của Đái Lễ, mấy người đàn ông mặc vest của Quân Thống, một người nói: “Thưa lão sư, chúng ta không đi sao?” Đái Lễ mặc một bộ vest xám, đôi mắt hai mí sáng ngời, uống một ngụm trà ấm nói: “Không vội, thân phận của chúng ta không giấu được, Diệp Tam gia của Cửu Môn sẽ đến tìm chúng ta thôi.” Một người khác lên tiếng: “Thưa lão sư, tôi nghe nói Cửu Môn ở Trường Sa năng lượng rất lớn, quân đội do Trương Khải Sơn thống lĩnh đôi khi cũng được Cửu Môn sử dụng, ở Trường Sa, Cửu Môn chính là hoàng đế thổ địa.” Đái Lễ mặt mày nghiêm túc lại, chậm rãi nói: “Quản cái miệng của ngươi, lời nào nên nói, lời nào không nên nói, đây là ở Trường Sa, nếu không…” Lời nói còn dang dở, tiếng gõ cửa của Diệp Bạch vang lên.

“Cốc cốc.” Diệp Bạch đẩy cửa bước vào.

Đái Lễ và những người khác đồng loạt đứng dậy, nhìn chằm chằm vào Diệp Bạch, thậm chí còn có người rút súng ra.

Diệp Bạch nở nụ cười với Đái Lễ: “Mấy năm không gặp, không ngờ ông chủ Đái đã sớm quan vận hanh thông, tài nguyên rộng mở rồi a.” Đái Lễ cười gượng một tiếng, ngồi xuống vị trí cũ: “Diệp Tam gia nói đùa, ta chỉ là làm việc cho cấp trên, quyền và tiền đều là cấp trên ban cho.” “Ông chủ Đái lần này bí mật đến Trường Sa có nhiệm vụ gì cần làm sao?” “Gần đây người Nhật Bản liên tục có tiểu xảo, Trường Sa nằm ở vị trí trọng yếu, không thể có sơ suất, ta cũng chỉ thuận đường đến xem mà thôi.” Mấy cấp dưới của Đái Lễ lộ vẻ nghi hoặc, luôn cảm thấy giọng điệu của lão sư mình yếu ớt, chuyện gì cũng đáp, dường như rất kiêng kỵ Diệp Tam gia trước mặt.

“Ông chủ Đái tận chức tận trách, cần cù siêng năng, đúng là một

thần tử tốt.” “Trường Sa dưới sự trợ giúp của Cửu Môn, kiên cố như thành vàng, đã quét sạch hết đợt đặc vụ Nhật Bản này đến đợt khác, Diệp Tam gia cũng thật có bản lĩnh a.” Đái Lễ cũng ca ngợi.

Chương 450

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của ủng quân đội, thì ra là Trương Khải Sơn nhận được tin tức đã đi vào, hắn đối với Đái Lễ hành một quân lễ tiêu chuẩn: "Phó cục trưởng Đái tốt!" Luận về quan chức hàm vị, Đái Lễ ở trên Trương Khải Sơn.

"Khải Sơn huynh, đã lâu không gặp, từ sau Nam Kinh một biệt, Khải Sơn huynh ngày càng gầy đi." Đái Lễ tiến lên nắm tay Trương Khải Sơn, trông có vẻ quan hệ rất tốt.

Chỉ có Diệp Bạch bĩu môi, khẽ cười, hai người này năm xưa suýt chút nữa đã đánh nhau ở Nam Kinh.

Trương Khải Sơn cũng không khách khí, dùng sức thật mạnh, đau đến nỗi Đái Lễ suýt chút nữa không thở nổi, cuối cùng vẫn là Đái Lễ tự mình rút tay ra.

"Phó cục trưởng Đái đến Trường Sa, là có chỉ thị của cấp trên sao?" Trương Khải Sơn hỏi.

"Chỉ là tiện đường ghé xem, sau đó bị buổi đấu giá hoành tráng của Cửu Môn thu hút, mua một ít bảo vật." Về lời giải thích của Đái Lễ, Diệp Bạch và Trương Khải Sơn tự nhiên không tin.

Một tên đầu sỏ đặc vụ làm sao có thể tùy tiện nói ra lời thật, tuy nhiên, Đái Lễ là phó cục trưởng cục Quân Thống, chuyện quân đội ông ta thường không nhúng tay, bí mật đến Trường Sa, hoặc là để đối phó người Nhật Bản, hoặc là để đối phó người của Hồng Đảng.

Đặc vụ Nhật Bản trong Trường Sa đã sớm bị quét sạch, Đái Lễ đến đây chỉ có thể là để đối phó với Hồng Đảng.

Đái Lễ trở lại vị trí, hít sâu một hơi, hắn nhận được tin báo, trong

thành Trường Sa có nhiều người của Hồng Đảng tập trung, cấp trên tức giận, yêu cầu hắn nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

Mẹ kiếp, cái này điều tra kiểu gì?

Nói Cửu Môn và Hồng Đảng không có quan hệ, đánh chết hắn cũng không tin.

Nhất định là Trương Khải Sơn và Diệp Bạch đã dung túng, nuôi dưỡng một đám người của Hồng Đảng.

Vì vậy, hắn không thể không đích thân đến Trường Sa, đối mặt với hai người mà hắn không muốn đối mặt nhất.

Trương Khải Sơn từ rất lâu trước đây đã bất đồng quan điểm với hắn, trở thành đối địch chính trị, ở Nam Kinh mấy tháng luôn chèn ép hắn.

Nói thật, về năng lực và thủ đoạn, hắn đều không bằng Trương Khải Sơn.

Chỉ vì hắn trung thành tận tụy, ôm được một cái đùi lớn, nên chức quan cao hơn Trương Khải Sơn.

Còn Diệp Bạch, thì là một dị nhân mà ngay cả tên sát thủ đầu sỏ như hắn cũng không muốn đắc tội, thêm vào đó bối cảnh của hắn sâu rộng, giống như một con nhím đầy gai, không thể ra tay.

Dù có thể điều tra ra chứng cứ hay không, Đái Lễ cảm thấy, mình đều không thể hạ bệ hai người này, có lẽ còn sẽ bị hai người này kéo xuống nước.

"Ông chủ Đái dường như có tâm sự?" Diệp Bạch mở miệng nói.

Đái Lễ tâm tư ổn định, lộ ra nụ cười khổ: "Thật không dám giấu, Đái mỗ gần đây thân thể ngày càng yếu kém, đã nghe danh Diệp Tam gia có vô số thần dược, lần này đến Trường Sa, cũng có tư tâm, chính

là muốn cầu một ít thuốc về, nếu có thuốc, ta sẽ không ở Trường Sa lâu." "Dễ nói, ta ở đây lộc tiên, ngưu tiên đều không thiếu, lát nữa sẽ gói lại cho ông chủ Đái, gửi về Trùng Khánh, để ông chủ Đái tẩm bổ." Đái Lễ khóe miệng giật giật, không động thần sắc nói: "Đa tạ Diệp Tam gia, nhưng thân thể ta, e rằng phàm vật khó chữa." Diệp Bạch và Đái Lễ nhìn nhau một cái, rồi lại ăn ý thu hồi ánh mắt.

Sau khi rời khỏi phòng riêng của Đái Lễ, Trương Khải Sơn không nhịn được hỏi: "Đái Lễ và ngươi đã làm giao dịch gì?" Diệp Bạch ngoáy mũi: "Tặng một ít đồ tốt qua đó, hắn mới chịu rời Trường Sa." Tâm tư của Đái Lễ, Diệp Bạch tự nhiên đoán được tám chín phần mười.

Bề trên phái y đến điều tra chuyện Hồng Đảng, nhưng y cũng biết thế lực của Cửu Môn tại Trường Sa, Hồng Đảng đông đúc, ít nhiều có liên quan đến việc Cửu Môn bỏ mặc.

Nếu cứ nhất quyết điều tra Cửu Môn, tìm ra chứng cứ câu kết với Hồng Đảng, e rằng dù Đái Lễ thân là cao vị trong Quốc Dân Đảng, cũng chẳng được lợi lộc gì.

Thà rằng cứ đòi hỏi chút quyền lợi từ Cửu Môn, đôi bên bình an vô sự.

Đái Lễ không thiếu tiền, thứ y muốn không gì khác ngoài thuốc trường sinh diên niên.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, vẫn mở lời cảnh báo: "Đái Lễ đến Trường Sa, chứng tỏ bề trên đã bắt đầu chú ý đến Trường Sa, huynh gần đây nên thu liễm một chút, nếu bị người ta nắm được chứng cứ xác thực, chức vị bố phòng quan e rằng khó giữ." Trương Khải Sơn lộ vẻ ngưng trọng, khẽ gật đầu.

Mấy năm nay y quả thực tiếp xúc với Hồng Đảng khá thường xuyên, khiến Trường Sa gần như trở thành nơi tụ tập của Hồng

Đảng.

Trong nội bộ Quốc Dân Đảng, đối với quan viên thông đồng với Hồng Đảng, xưa nay đều xử lý thẳng tay, không lưu tình.

Đái Lễ cùng tùy tùng rời đi, sau đó bao trọn mấy phòng suite ở tầng cao nhất của Đức Vận Tửu Lâu, buổi chiều tiếp kiến trạm trưởng trạm Trường Sa của Cục Quân Thống, Thẩm Nhất Phong, sau khi hỏi han tình hình liền đóng cửa không ra ngoài.

Thẩm Nhất Phong rời khỏi Đức Vận Tửu Lâu, lập tức đến chỗ Diệp Bạch bẩm báo.

"Tam gia, ý của Đái phó cục trưởng là, đồ vật đến tay, y lập tức sẽ đi." Diệp Bạch gật đầu, cảm thán lão già này đúng là đến để "đả thu phong" (kiếm chác), liền bảo Thuận Tử gói một cân Vạn Niên Nhục Chi (Linh Chi ngàn năm) mang đến cho Đái Lễ.

Đái Lễ cũng là người sảng khoái, có được Vạn Niên Nhục Chi, mặt mày hớn hở, ngay tối hôm đó liền lên tàu hỏa rời khỏi Trường Sa.

Còn chuyện y sẽ ăn nói với lão Thường ra sao về vụ Hồng Đảng ở Trường Sa, Diệp Bạch lười quan tâm.

Hiện tại, trọng tâm của y là việc phân cấp vật phẩm văn vật.

Lễ đường tầng hai của Đức Vận Tửu Lâu đang tổ chức dạ tiệc, những người được giữ lại sau buổi đấu giá đều tụ tập ở đây.

Trên lễ đường, đèn chùm pha lê rực rỡ, bàn tiệc đầy ắp rượu vang, bánh ngọt và các món ăn Trung Tây phong phú.

Giống như một buổi liên nghị hội, mọi người cụng ly giao bôi, trò chuyện hào hứng.

Quy tắc của tổ tiên, trên bàn ăn, mọi việc càng dễ thành.

Diệp Bạch không đích thân xuất hiện, mà để Doãn Tân Nguyệt

cùng Bán Tiệt Lý, Hoắc Tiên Cô tiếp đãi những người này.

Trong Diệp phủ, Tề Tiểu Hắc xuất hiện tại đình giữa hồ phía hậu viện, đứng bên cạnh Diệp Bạch.

Trước mặt hai người chất đống không ít gốm sứ đời Tống, ngọc khí trâm cài các loại văn vật, tổng cộng khoảng hơn trăm kiện.

Sau khi Diệp Bạch lấy đi Minh khí trong đó, một số tiểu nhị của Diệp phủ đang dọn dẹp, phân loại.

Chính trong ngày hôm nay, Tề Tiểu Hắc đã dẫn người hoàn tất công tác hậu kỳ thu dọn ngôi mộ thuyền chìm, đống văn vật này đều được vớt lên từ trong thuyền chìm.

Tề Tiểu Hắc lại đang kể cho Diệp Bạch nghe về những trải nghiệm kỳ lạ bên trong thuyền chìm.

"…Ta cứ tưởng cái bóng đen đó là con khỉ nước thành tinh, không ngờ lại là một con Thủy Tống Tử (thây trôi sông) ngàn năm, không biết vì lý do gì bị mắc kẹt dưới đáy nước.

Con Thủy Tống Tử đó không dễ đối phó, cuối cùng ta vẫn phải dùng ba bình Trừ Tà Huyết mới diệt được nó." "Ba bình?" Diệp Bạch hơi ngạc nhiên, cảm tình không phải máu của mình, Tề Tiểu Hắc không xót.

Một con Thủy Tống Tử đời Tống mà dùng hết ba bình!

"Ta cũng hết cách, bình sứ vừa mở ra, Trừ Tà Huyết liền theo dòng nước khuếch tán, nếu không phải bình Trừ Tà Huyết thứ ba bị ta đổ thẳng vào miệng con Thủy Tống Tử đó, e rằng căn bản không giải quyết được con Thủy Tống Tử ngàn năm này." Tề Tiểu Hắc cũng hơi bất đắc dĩ, chiến đấu dưới nước khác với trên cạn, y và tiểu đội nhân bộ căn bản không thể triển khai thế mạnh, nếu không cũng sẽ không lãng phí ba bình Trừ Tà Huyết.

Diệp Bạch xua tay, không muốn truy cứu nữa: “Thôi được rồi, người không tổn thất là tốt nhất.” “Các ngươi… đang làm gì vậy?” Lúc này, giọng nói ngà ngà truyền đến, chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt mặt mày đỏ bừng, được hai tỳ nữ của Diệp phủ đỡ đi lảo đảo.

Bộ dạng này, hiển nhiên là đã uống say.

Mùi rượu nồng nặc, Diệp Bạch hơi nhíu mày: “Chuyện đàm phán thế nào rồi?” “Không nhanh… vậy đâu, chắc còn phải hai ba ngày nữa mới định đoạt được.” Doãn Tân Nguyệt đi đến bên cạnh Diệp Bạch, trước hết là ợ một tiếng, sau đó đẩy hai tỳ nữ ra, hai tay ôm lấy cổ Diệp Bạch, chu mỏ, chụt chụt, dường như muốn nhìn kỹ.

Đôi mắt to tròn long lanh vô cùng đáng yêu, quyến rũ.

“Ta đã cố gắng hết sức giúp chàng làm việc rồi, chàng phải thưởng cho ta thật nhiều nha…” Câu này hàm ý rất lớn, mấy người hầu thấy vậy đều cúi đầu, cố nín cười.

Diệp Bạch bất đắc dĩ nắm lấy cổ tay Doãn Tân Nguyệt, giao cho tỳ nữ: “Đưa Doãn tiểu thư về nghỉ ngơi, rồi thông báo cho phu nhân một tiếng, nhờ nàng trông nom.” Đợi mọi người đi khỏi, Tề Tiểu Hắc cũng không nhịn được tặc lưỡi, nụ cười dưới kính râm khó mà che giấu.

Diệp Bạch đá cho y một cước: “Cút đi, đồ cẩu độc thân, cười cái gì.” Sau khi đuổi Tề Tiểu Hắc đi, Diệp Bạch liền nhét lô văn vật thuyền chìm này vào không gian.

Chương 451

Lô văn vật này dưới dị đồng không có gì bất thường, nếu không tìm được cách giải quyết lời nguyền trên đó, không thể lưu thông trên thị trường, chỉ có thể phủ bụi trong không gian.

May mà Diệp Bạch đã thu được hơn ba trăm điểm Minh khí từ chúng, cũng coi như không vô ích.

Ngoài ra, trong không gian của y còn có kho báu cổ thành Tinh Tuyệt chất thành đống nhỏ, những bảo vật này cũng có không ít điểm Minh khí, Diệp Bạch ước tính sơ bộ, ít nhất có thể cung cấp hơn ba vạn điểm Minh khí, nhưng cần tìm một nơi rộng rãi, mất một hai ngày để hấp thu Minh khí.

Thời gian thoắt cái đã năm ngày sau, kế hoạch ba ngày của Doãn Tân Nguyệt để giải quyết việc phân cấp văn vật cuối cùng kéo dài đến năm ngày.

Trong đó, vô vàn trở lực không kể xiết, dưới sự thống nhất của Cửu Môn, mọi người đã xây dựng các quy chế, điều lệ, đồng thời thành lập một cơ quan phân cấp văn vật: Tổ chức Bảo vệ Văn vật Toàn quốc.

Phụ trách giám định nguồn gốc, thật giả, đẳng cấp, giá thị trường của văn vật, v.v.

Coi như là một tổ chức nửa chính phủ nửa dân gian.

Hiện tại, tổng bộ duy nhất nằm ở Trường Sa.

Điều này cũng có nghĩa là muốn giám định, phân cấp văn vật của mình, thì nhất định phải đến Trường Sa.

Trong cái thời đại binh đao loạn lạc này, mang theo văn vật quý giá

đi lại hiển nhiên là một việc khó khăn.

Nhưng dưới sự ủy quyền sắp xếp của Diệp Bạch, Cửu Môn sẽ thành lập các cơ quan ký gửi văn vật Cửu Môn tại các tỉnh thành.

Lấy danh dự của Cửu Môn làm bảo chứng, phụ trách vận chuyển văn vật đến Trường Sa để định cấp và thẩm định, sau đó lại gửi về tỉnh thành ban đầu.

Thực ra trong nội bộ Cửu Môn cũng có ý kiến trái chiều, không hiểu tại sao Diệp Tam gia lại tốn công tốn sức gom văn vật về Trường Sa.

Điều này đối với Cửu Môn không có nửa điểm lợi lộc, hơn nữa còn phải gánh vác rủi ro lớn.

Nhưng dưới lời nói của Diệp Bạch, cơ quan ký gửi văn vật Cửu Môn vẫn được thành lập.

Tổ chức Bảo vệ Văn vật Toàn quốc được thành lập, được đăng trên báo chí.

Nhất thời, giá cả trên thị trường văn vật biến động mạnh mẽ, chỉ cần được Tổ chức Bảo vệ cấp định và phân cấp, lợi ích vô cùng.

Không chỉ có nghĩa là món văn vật này chắc chắn không phải hàng giả, mà còn đưa ra giá tham khảo thị trường, giúp văn vật dễ bán hơn.

Vì vậy, không ít văn vật trên toàn quốc bắt đầu đổ về Trường Sa để tiến hành thẩm định.

Tổ chức Bảo vệ Văn vật Toàn quốc nằm trong một tòa nhà ba tầng ở trung tâm Trường Sa, thường xuyên bị bao vây tắc nghẽn.

Mỗi món văn vật được định cấp và thẩm định đều phải trải qua ba đến năm quy trình, và phải đảm bảo việc phân cấp không sai sót.

Trong đó, người của Ngũ Mạch đã dốc sức trong khâu giám định

bảo vật, phàm là văn vật qua tay Hứa Nhất Thành và những người khác, không có món nào sai sót, ngay cả Cửu Môn cũng không thể không khâm phục, việc giám bảo họ quả thực không chuyên nghiệp bằng người Ngũ Mạch.

Do đó, Bán Tiệt Lý và những người khác liền muốn mời Ngũ Mạch gia nhập Cửu Môn, bổ sung khiếm khuyết trong kênh lưu thông và giám bảo văn vật của Cửu Môn.

Kể từ khi Tề Tiểu Hắc thoái vị, Cửu Môn chỉ còn lại tám môn, mà các thế lực nhỏ ở Trường Sa cũng không đủ tư cách gia nhập Cửu Môn.

Việc Bán Tiệt Lý và những người khác nảy sinh ý nghĩ này nằm trong dự liệu của Diệp Bạch, nhưng y lại không đồng ý.

Ngũ Mạch thực ra giống như một Cửu Môn thu nhỏ, nội bộ lỏng lẻo bất kham, nếu thật sự cấp một vị trí Đương gia nhân, thì cấp cho ai?

Mạch chủ Hứa Nhất Thành?

Hứa Nhất Thành tính tình yếu đuối, nặng khí chất văn nhân, căn bản không thể trấn áp các mạch khác của Ngũ Mạch.

Nếu thật sự để Ngũ Mạch gia nhập Cửu Môn, về sau tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng Cửu Môn trống một môn cũng không phải là chuyện hay.

Trong Diệp phủ, miệng Doãn Tân Nguyệt đang cắn trái cây bỗng há hốc, lộ vẻ không thể tin nổi: "Cái gì, bảo ta gia nhập Cửu Môn, làm Đương gia nhân?" "Sao, nàng không muốn sao?" Diệp Bạch hỏi.

Ánh mắt Doãn Tân Nguyệt lóe lên tinh quang, suy nghĩ về những lợi ích sau khi gia nhập Cửu Môn.

Sau khi vào Cửu Môn, sức hấp dẫn lớn nhất đối với nàng không nghi ngờ gì chính là những dị bảo trong nội bộ Cửu Môn, nào là Trú Nhan Đan, Sinh Nhân Chi Quả, các loại dị bảo đối phó quỷ quái, v.v., chỉ cần có điểm cống hiến Cửu Môn, đều có thể đổi được trong nội bộ Cửu Môn, hơn nữa không cần tiền.

Đây quả thực là chuyện tốt trời cho.

"Đương nhiên là muốn, chỉ là dưới tay ta không có mấy người.

Còn nữa, chàng là mời ta gia nhập Cửu Môn?

Hay là mời đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm gia nhập Cửu Môn?" "Hai điều này có liên quan gì sao?" "Đương nhiên có liên quan, tuy rằng cha ta chỉ có một mình ta là con gái, nhưng cũng không hẳn sẽ giao Tân Nguyệt Phạn Điếm cho ta, nếu mục đích của chàng là Tân Nguyệt Phạn Điếm, vậy chàng không bằng nói thẳng với cha ta, mời ông ấy gia nhập Cửu Môn." Lời nói của Doãn Tân Nguyệt dứt khoát gọn gàng.

Diệp Bạch lắc đầu: "Ta mời nàng là vì coi trọng năng lực của nàng, nếu không có thuộc hạ, ta sẽ cấp cho nàng một nhóm người, về địa bàn, Đức Vận Tửu Lâu và bến tàu Trường Sa đều giao cho nàng." Doãn Tân Nguyệt khúc khích cười, lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Vậy phải nói rõ, sau này chàng phải gọi ta là Doãn Đương gia đó." Diệp Bạch cười cười: "Được, Doãn đại Đương gia, hy vọng nàng có một ngày sẽ mở Đức Vận Tửu Lâu đến Bắc Bình." "Nhưng, ta còn một yêu cầu." "Yêu cầu gì?" "Đức Vận Tửu Lâu nghe quê mùa quá, ta muốn đổi tên!" Đức Vận Tửu Lâu là thương hiệu lâu đời ở Trường Sa, đã mấy chục năm rồi, Diệp Bạch lúc mới tiếp quản tuy cũng thấy cái tên này quê mùa, nhưng không sửa.

Đã giao tửu lầu này cho Doãn Tân Nguyệt, vậy thì cứ để nàng tùy ý xoay sở vậy.

“Tùy nàng!” Diệp Bạch bỏ lại một câu, rời khỏi đó.

Cùng ngày, Diệp Bạch triệu tập Cửu Môn bát gia, tuyên bố chuyện Doãn Tân Nguyệt gia nhập Cửu Môn.

Mọi người lòng mang tâm tư khác nhau, những ngày chung sống vừa qua, họ đã sớm nhận ra mối quan hệ giữa thiên kim của Tân Nguyệt Phạn Điếm này và Tam gia không hề tầm thường, nên không ai lên tiếng phản đối.

Hơn nữa, Doãn Tân Nguyệt có Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng sau lưng, kênh giao dịch rất nhiều, nàng gia nhập Cửu Môn, quả thực thích hợp hơn cả việc Ngũ Mạch gia nhập Cửu Môn.

“Chư vị đồng liêu hữu lễ.” Doãn Tân Nguyệt hành một lễ, rồi sờ vào chiếc ghế da thuộc về mình trong phòng họp, vui mừng khôn xiết.

Nàng Doãn Tân Nguyệt vậy mà cũng có thể trở thành Đương gia nhân!

Cùng ngày, sau khi Doãn Tân Nguyệt tiếp quản địa bàn Đức Vận Tửu Lâu, liền đổi biển hiệu của tửu lầu.

Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Diệp Bạch vẫn là từ Thuận Tử nghe được tin tức này.

Doãn Tân Nguyệt giải thích: “Ta tên Doãn Tân Nguyệt, tửu lầu nhà ta tên Tân Nguyệt Phạn Điếm thì sao chứ?” Diệp Bạch không nói nên lời, thời đại này không có chuyện bản quyền.

Huống hồ, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng là của nhà nàng, chính chủ căn bản sẽ không tìm đến.

Tuy nhiên, Doãn Chính Liêm ở Bắc Bình khi biết con gái mình gia nhập Cửu Môn, trở thành môn chủ, liền vung tay một cái, sắp xếp hai mươi tên ách nô và hơn mười tên côn nô đến Trường Sa, giao cho

Doãn Tân Nguyệt điều khiển.

Doãn Tân Nguyệt phân phối những người này xuống, quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm Trường Sa vừa mới đổi tên.

Diệp Bạch rất có hứng thú với nhĩ nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, những nhĩ nô này bẩm sinh thính lực cực tốt, thêm vào phương pháp bồi dưỡng đặc biệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm, giúp những nhĩ nô này có thể nghe thấy những động tĩnh cực kỳ nhỏ trong phạm vi trăm mét.

Nếu biết cách tận dụng tốt, tuyệt đối có thể thu thập được rất nhiều thông tin quan trọng.

Thấy Diệp Bạch có hứng thú với phương pháp bồi dưỡng nhĩ nô, Doãn Tân Nguyệt liền dâng bí pháp cho Cửu Môn.

Chương 452

Diệp Bạch vui mừng khôn xiết, phê duyệt hai trăm điểm cống hiến Cửu Môn cho Doãn Tân Nguyệt, cũng coi như là thù lao cho những ngày nàng làm việc thay y.

Doãn Tân Nguyệt đã nhập Cửu Môn, cũng coi như đã an cư lập nghiệp ở Trường Sa, Diệp Bạch liền muốn nàng mua một phủ đệ mới ở Trường Sa, dọn ra khỏi Diệp phủ.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt sống chết không chịu, nói là đã quen ở Diệp phủ rồi.

Diệp Bạch không đuổi được, cũng đành tùy nàng.

Thời gian thoắt cái đã hai tháng sau.

Trường Sa bước vào mùa hè oi ả, ánh nắng chói chang nung đốt mặt đất.

Trong hồ nước ở hậu viện Diệp phủ, tiểu giao nhân cũng không còn nổi bong bóng, trốn dưới đáy hồ mát mẻ để tránh nóng.

Diệp Bạch đã trồng ba cây liễu rủ tán lá sum suê ở ba góc hồ, tạo thành trận pháp phong thủy Tam Tài, cũng coi như giúp hồ nước hạ nhiệt.

Gió nhẹ lay động, cành liễu khẽ phất, thật là một cảnh tượng mùa hè tươi đẹp.

Ba cây liễu rủ che bóng rất lớn, thu hút cả Nộ Tình Kê, Bạch Hổ và Song Vĩ Hồ đến.

Hiện giờ Nộ Tình Kê tuổi tác càng thêm già yếu, đã sống hai ba chục năm, mào gà đỏ rực trên đầu hơi xám xịt, chức năng sinh sản mất đi, không thể ấp nở gà con.

Hành động thường xuyên nhất của nó mỗi ngày là "kim kê độc lập" trên mái hiên, nheo mắt gà đón nắng, đầy vẻ nhìn thấu thế tục, lão thái long chung (già nua).

Nộ Tình Kê đã giao lưu với Diệp Bạch, đại ý là đời gà của nó không hối tiếc.

Điều đáng tiếc duy nhất là, hậu duệ của nó không xuất hiện thêm một Nộ Tình Kê mới.

Những năm nay, Nộ Tình Kê để lại không ít con cháu, do đàn gà khó quản lý, Diệp Bạch đã thống nhất di chuyển chúng ra ngoại thành Trường Sa, xây một trang trại nuôi gà.

Tốc độ sinh sản của gà thật đáng kinh ngạc, hiện giờ trang trại này có khoảng mười vạn con gà, trứng gà sinh ra mỗi ngày đều được người dân Trường Sa mua hết.

Tính toán kỹ lưỡng, lợi nhuận quả thực không hề thấp.

Không có gì khác, chỉ vì trứng gà có hương vị cực ngon, hơn nữa mỗi quả trứng đều to bằng nắm tay nhỏ, coi như là cực phẩm trong các loại trứng gà.

Diệp Bạch cũng không ngờ mình lại có thể phát tài nhờ tự nuôi Nộ Tình Kê.

Còn về việc, tại sao không có Nộ Tình Kê mới ra đời, Diệp Bạch cũng đoán được đại khái.

Nộ Tình Kê có thể xuất hiện, ít nhiều liên quan đến các loài côn trùng độc hại được ấp ủ bởi chướng khí ngàn năm ở Bình Sơn.

Không có môi trường khắc nghiệt, đầy rẫy thiên địch, sẽ không có Nộ Tình Kê.

Hiện giờ Bình Sơn đã sụp đổ, chướng khí ngàn năm tiêu tan, việc

đưa hậu duệ Nộ Tình Kê đến Bình Sơn, e rằng cũng không nuôi được Nộ Tình Kê.

Còn về Bạch Hổ, tuy có huyết mạch vạn thú chi vương, nhưng dưới sự nuôi dưỡng của Diệp Bạch và Bạch Tri Hi, nó hiền lành như một chú mèo con.

Bởi vì khi còn nhỏ đã tè bậy bên hồ, sau đó bị tiểu giao nhân kéo xuống hồ, để lại bóng ma tâm lý, thứ nó sợ nhất chính là tiểu giao nhân trong nước.

Trong số các thú cưng, tiểu giao nhân có linh trí cao nhất, lòng báo thù mạnh nhất, quả thực là một tồn tại như đại ma vương.

"Phốc xích" một tiếng, nước bắn tung tóe, tiểu giao nhân từ mặt hồ chui lên.

Nó uyển như nữ vương, nheo đôi mắt nhỏ, tuần tra lãnh địa ven hồ.

Cảm nhận được ánh mắt ác ý, Bạch Hổ và Song Vĩ Hồ liền giật mình, tìm một chỗ mát mẻ cách xa mặt hồ để tiếp tục nằm ngủ gà gật.

Không chọc nổi, chúng ta trốn được.

Chỉ có Nộ Tình Kê không hề lay động, căn bản không sợ đại ma vương tiểu giao nhân.

Đời gà sắp tận, vô sở úy cụ (không sợ hãi gì).

Lại nhìn bãi cỏ quanh núi, một cây trúc vàng nhỏ từ đất chui ra, trên thân trúc trơn nhẵn hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhăn nheo, nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, dưới ánh nắng rực rỡ, càng thêm sinh động đáng yêu.

Rễ trúc dày đặc của nó giống như ngàn chân của con rết, hành động nhanh nhẹn, rất nhanh lại tìm được một chỗ đất mềm chui vào.

Nhìn kỹ, có thể thấy trên rễ phụ của nó buộc một sợi dây đỏ, có thể ràng buộc tiểu kim trúc, không cho nó chạy lung tung.

Cây trúc vàng này là linh thực vật được Diệp Bạch mang ra từ mộ Dạ Lang Quốc, thân trúc là dược liệu tốt để chế tạo phù lục đẳng cấp cao.

Chỉ là cây trúc vàng này quá nhỏ, khi mang ra chỉ có một đoạn, lúc đó ngay cả một lá Phù Lục Chưởng Tâm Lôi cũng không thể chế tác.

Tuy nhiên, dưới sự nuôi dưỡng của Diệp Bạch bằng bột Mộc Linh Thạch thượng phẩm, tiểu kim trúc phát triển rất tốt, hiện giờ đã có ba đốt trúc.

Do đó, Diệp Bạch cũng phát hiện ra tác dụng của Mộc Linh Thạch, có thể thúc đẩy thực vật, rút ngắn chu kỳ trưởng thành của chúng.

Qua nghiên cứu, hiệu suất thúc chín của các loại thực vật khác nhau cũng không giống nhau.

Dùng bột linh thạch nuôi Nguyệt Hoa Thảo, hiệu quả không lớn, so với đó, còn không bằng nước mắt tiểu giao nhân.

Nhưng đối với nhân sâm, hà thủ ô các loại thực vật địa tinh, hiệu suất thúc chín cực cao.

Diệp Bạch đặc biệt khai khẩn một mảnh đất, hạt nhân sâm, hà thủ ô vừa gieo xuống, chỉ ba bốn tháng đã có dược lực trăm năm.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần Mộc Linh Thạch sung túc, các loại bảo dược như nhân sâm, hà thủ ô có thể cung cấp vô hạn.

Tuy nhiên, trong hệ thống, giá của Mộc Linh Thạch cũng không hề thấp.

Mộc Linh Thạch thượng phẩm: 4 vạn điểm Minh khí.

Chỉ rẻ hơn huyết mạch Bạch Hổ 1 vạn điểm Minh khí.

Lúc này, Tổ chức Bảo vệ Văn vật Toàn quốc sau mấy tháng phát triển, danh tiếng vang dội khắp cả nước, mỗi ngày có hàng ngàn văn vật đổ vào, đổ ra Trường Sa.

Số điểm Minh khí của Diệp Bạch cũng đạt đến mức cao chưa từng có. 37 vạn điểm Minh khí.

Quả thực là đại phú!

Nhiều điểm Minh khí như vậy có thể đổi năm mảnh Long Nguyên vỡ vụn.

Và chỉ còn 13 vạn điểm Minh khí nữa là có một quả Bàn Đào ngàn năm, Diệp Bạch vô cùng mong đợi.

Cái nóng mùa hè khiến người ta bỏ quên sự trôi đi của thời gian, hoàng hôn buông xuống, để lại một vệt hồng trên nền trời.

Diệp Bạch lười biếng đứng dậy khỏi ghế tựa, nhìn quanh, mặt hồ tĩnh lặng, Nộ Tình Kê, Bạch Hổ và những kẻ khác đã sớm không thấy tăm hơi.

Chương 453

Bảo Thuận Tử chuẩn bị xe ngựa, Diệp Bạch lại muốn ra ngoài, đến tối, mới là lúc y bắt đầu "làm việc".

Hầm chứa bí mật dưới tòa nhà Tổ chức Bảo vệ Văn vật Toàn quốc, phòng thủ cực kỳ nghiêm ngặt, đều là thành viên cốt cán của các gia tộc Cửu Môn luân phiên trực ban.

Từng hàng giá sắt sắp xếp gọn gàng trưng bày các văn vật đã hoàn thành phân cấp trong ngày hôm nay, giữa các giá sắt có khoảng trống, thuận tiện cho nhân viên ra vào, toàn bộ mật thất trông giống hệt kho tổng hợp xuất nhập hàng của các công ty chuyển phát nhanh ở hậu thế.

Diệp Bạch bước vào mật thất rộng rãi này, phất tay bảo những người Cửu Môn đang canh gác tản ra, rồi nhìn vào danh sách nhập kho hôm nay, bắt đầu thu hút Minh khí trong văn vật.

Tượng Phật mạ vàng (Thanh): 8 điểm.

Bình lưu ly vẽ màu (Đường): 21 điểm.

Mặt nạ đồng lồi mắt (Tống): 18 điểm.

Không thể không nói, nhìn điểm Minh khí tăng chậm rãi cũng là một việc thú vị, nhưng ngày nào cũng như vậy, tháng nào cũng như vậy, Diệp Bạch cũng không khỏi có chút phiền não.

Mấy tháng nay, Diệp Bạch mỗi tối đều phải đến nhà kho lớn này, thu thập Minh khí.

Không còn cách nào, hôm nay không thu thập hết Minh khí, những văn vật này ngày mai sẽ được xuất kho chuyển đi, muốn chúng quay lại tay y, về cơ bản là không có hy vọng.

Mấy tiếng sau, một hai ngàn kiện văn vật đã được xử lý xong, hệ thống của Diệp Bạch lại tăng thêm hơn ba ngàn điểm Minh khí.

"Cũng nhiều hơn hôm qua mấy trăm điểm." Diệp Bạch khá hài lòng gật đầu, lại chọn ra mấy món văn vật giả.

Mỗi ngày văn vật nhập kho thái đa, tức tiện hữu ngũ mạch nhất chúng giám bảo quyển nhân sĩ bang mang, dã hữu khán tẩu nhãn đích thì hậu.

Mặc dù có những người giám định của Ngũ Mạch giúp đỡ, cũng có lúc nhìn nhầm.

Mà Diệp Bạch chính là quy trình cuối cùng của cơ quan giám định, đảm bảo văn vật từ Trường Sa lưu ra sẽ không có hàng giả.

Ngồi thang máy, Diệp Bạch lại đến tầng ba của Tổ chức Bảo vệ Văn vật Toàn quốc.

Ở đây mỗi lối đi đều có lính gác tuần tra theo giai đoạn, thấy Diệp Bạch từ thang máy bước ra, nhân viên canh gác vừa định cất tiếng gọi Tam gia, đã bị Diệp Bạch ngăn lại.

"Làm tốt lắm, tháng này tiền thưởng gấp đôi." Mấy nhân viên canh gác lộ vẻ vui mừng, họ cũng là người của Cửu Môn, đến đây làm việc không vì gì khác, chỉ vì lương và thưởng ở đây rất cao.

Tầng ba đều là các văn phòng lớn nhỏ, lúc này đã gần mười một giờ đêm, không nhiều văn phòng còn sáng đèn.

Với tư cách là đại lão bản Diệp Bạch, y hứng thú nhìn qua tấm kính xem rốt cuộc ai đang làm việc tăng ca.

Trong một văn phòng, Hứa Nhất Thành đang kéo người của Ngũ Mạch tranh luận kịch liệt về thật giả của một món văn vật.

Không tệ, rất tận tâm, đúng là nhân viên tốt.

Đi vòng qua hành lang, lại thấy Hắc Bối Lão Lục ôm đao ngủ gật ở cửa, mãi đến khi Diệp Bạch đến gần, y mới giật mình mở mắt.

Thấy là Diệp Bạch đến, y thở phào một hơi, buông lỏng tay đang nắm chặt chuôi đao.

"Tam gia." Diệp Bạch gật đầu đáp một tiếng, nhìn qua khung cửa sổ vào tình hình trong văn phòng, Doãn Tân Nguyệt đang gục trên bàn làm việc ngủ say sưa.

Diệp Bạch đen mặt, cứ tưởng cô bé này đang thức đêm làm việc cho y, không ngờ lại ngủ trong văn phòng.

Hắc Bối Lão Lục khẽ giải thích: "Tam gia, vì trong Sơn Đông bị mất một lô hàng, Doãn Đương gia đêm qua đã thức trắng." "Chuyện này ta biết rồi, đã bảo Hắc Gia dẫn người đi xử lý, ngươi nói với nàng, sau này không cần lo lắng những chuyện nhỏ nhặt này, xử lý tốt việc trong tòa nhà là được." Hắc Bối Lão Lục gật đầu vâng lời.

Diệp Bạch tuần tra toàn bộ tòa nhà một lượt, sau đó lên xe kiệu nhỏ, trở về Diệp phủ.

Rất lâu sau đó, Doãn Tân Nguyệt mới mơ màng từ trên bàn bò dậy, thấy đồng hồ treo tường hiển thị một giờ sáng, mới vội vàng tắt đèn, rời khỏi phòng.

Thấy Hắc Bối Lão Lục đứng thẳng người gác ngoài cửa, Doãn Tân Nguyệt mỉm cười hiểu ý: "Ngại quá lão Lục, ta cũng không ngờ mình ngủ đến muộn vậy." "Không sao, Tam gia điều ta đến nhà họ Doãn là để bảo vệ an toàn cho Doãn Đương gia." Hắc Bối Lão Lục nói không nhiều, cũng không vòng vo.

"Đúng rồi Doãn Đương gia, Tam gia vừa nãy có đến." "Y đến sao?

Y đến làm gì?" Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt hiếu kỳ.

Diệp Bạch tuy mỗi ngày đều đến hầm chứa bí mật giám định văn

vật, nhưng rất ít khi lên tầng ba.

"Bảo nàng giữ gìn sức khỏe, thức đêm không tốt cho da." "Y thật sự nói vậy sao?" "Đương nhiên, ta lão Lục chưa bao giờ lừa gạt phụ nữ." Hắc Bối Lão Lục nghiêm nghị nói.

Trở về Diệp phủ, Doãn Tân Nguyệt nhảy nhót tưng bừng, tâm trạng vui vẻ hiếm thấy, thấy đèn trong phòng Diệp Bạch và Bạch Tri Hi vẫn còn lờ mờ, vừa định bước tới gõ cửa, thì nghe thấy giọng Bạch Tri Hi chị dồn dập, đứt quãng đang cố kìm nén.

Doãn Tân Nguyệt lập tức đỏ bừng tai, áp sát cửa nghe lén một lúc mới rời đi.

Trên giường, Doãn Tân Nguyệt ôm gối lăn qua lộn lại, hồi tưởng lại âm thanh đó, phác họa ra cảnh tượng quấn quýt trong phòng, thức trắng đêm.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Tân Nguyệt với hai quầng thâm dưới mắt như gấu trúc, đến bàn ăn.

Diệp Bạch và Bạch Tri Hi tinh thần sảng khoái ăn quẩy và sữa đậu nành, không hề có vẻ mệt mỏi.

"Đúng là súc vật!" Doãn Tân Nguyệt liếc nhìn Diệp Bạch một cái, lẩm bẩm mắng một câu không rõ ràng, sau đó cầm lấy quẩy rời đi, nói là đi làm việc.

Bạch Tri Hi không hiểu tại sao: "Cô bé này…" Diệp Bạch thì cười cười, nhưng không nói gì.

Sau khi ăn sáng xong, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đi trên con phố Trường Sa sầm uất.

Người đông đúc, nhộn nhịp khác thường.

Khác với những thành phố khác đang chịu chiến loạn, Trường Sa

trông rất an toàn.

Dân số đổ về, kinh tế phát triển mạnh mẽ.

Hiện giờ, thế lực các gia tộc Cửu Môn đã đi vào quỹ đạo, Diệp Bạch rất ít khi ràng buộc sự phát triển của họ, các gia tộc dốc sức, Trường Sa cũng một màu hưng thịnh.

Hiện nay, Chiến tranh Thế giới thứ hai sắp bùng nổ, Diệp Bạch nhớ rõ bom nguyên tử được bắt đầu nghiên cứu vào thời điểm này, với tên gọi "Dự án Manhattan", và được bí mật thử nghiệm ở Mỹ.

Vì vậy, Diệp Bạch đã bảo Giải Cửu chuyển trung tâm thương mại sang Mỹ, và bí mật tiếp xúc với các nhà nghiên cứu tham gia dự án này.

Xem liệu có thể đánh cắp bí mật cốt lõi của bom nguyên tử, để sau này đất nước mình bớt đi những đường vòng.

Trong lòng nghĩ sự tình, Diệp Bạch kéo Bạch Tri Hi vô thức đi đến gần quầy xem bói gia truyền của Tề Thiết Chủy.

Trước quầy xem bói, người xếp hàng không ít, nhưng không thấy bóng dáng Tề Thiết Chủy đâu, chỉ có hai tiểu nhị mới được Tề Thiết Chủy tuyển đang tiếp đón khách hàng.

Hỏi tiểu nhị, hóa ra Tề Thiết Chủy đã đi hẹn hò ở quán cà phê.

Với xuất thân xem bói của Tề Thiết Chủy, tìm một bà vợ dễ, nhưng tìm một bà vợ môn đăng hộ đối thì thật là khó.

Diệp Bạch luôn nhớ lời hứa mình đã dành cho Tề Thiết Chủy, tìm cho y một bà vợ xinh đẹp, hiền lành, tốt nhất là có thể vượng phu đa sinh con cái.

Những ngày này, người Trường Sa chạy nạn không ít, trong đó không thiếu tiểu thư danh môn đại gia.

Chương 454

Một cô gái từ Chiết Giang chạy nạn đến, tên Lý Tương Thủy, sinh viên đại học khoa lịch sử, trước đây cũng là tiểu thư đại gia, nhưng bị người Nhật hại cho gia phá người vong, nên cùng mẹ chạy đến Trường Sa.

Cô gái này làm việc tại Tổ chức Bảo vệ Văn vật Toàn quốc, Diệp Bạch đã gặp mấy lần, dung mạo thanh tú, được tám mươi điểm, quan trọng nhất là tính cách dịu dàng, làm việc có kiên nhẫn.

Thế là Diệp Bạch bấm đốt ngón tay tính toán, thấy bát tự hợp với Tề Thiết Chủy, sau khi điều tra cô gái không có vấn đề gì, liền bảo Doãn Tân Nguyệt đứng ra giới thiệu cho Tề Thiết Chủy.

Cùng lúc đó, tại một quán cà phê Lão Lục mới mở ở Trường Sa, Tề Thiết Chủy mặc một bộ vest vừa vặn, lịch lãm, tóc tai gọn gàng sáng sủa, ngồi đối diện Lý Tương Thủy.

Không thể không nói, trong Cửu Môn, tướng mạo của Tề Thiết Chủy tuyệt đối có thể xếp vào hàng đầu.

"Uống cà phê không?" Lý Tương Thủy che miệng cười, bị vẻ ngốc nghếch của Tề Thiết Chủy chọc cười.

"Được thôi." Tề Thiết Chủy hơi gượng gạo, muốn học theo Diệp Bạch ngày trước, búng tay gọi phục vụ, nhưng y búng mấy lần đều không phát ra tiếng.

Cuối cùng vẫn là Lý Tương Thủy gọi phục vụ, chỉ vào thực đơn gọi hai ly cà phê và mấy chiếc bánh ngọt với nhiều hương vị khác nhau.

Tề Thiết Chủy có chút ngượng nghịu: "Nàng thường đến quán cà

phê sao?" Lý Tương Thủy gật đầu, cười kể một số chuyện thú vị khi còn đi học ở Chiết Giang, Tề Thiết Chủy cũng chăm chú lắng nghe, nhưng thấy Lý Tương Thủy nói đến chuyện buồn, y cũng thông minh chuyển đề tài.

Hai người uống cà phê, càng nói càng hợp ý.

Tề Thiết Chủy cũng dần dần cởi mở hơn, y xuất thân xem bói, miệng lưỡi sắc bén, ngành nghề nào cũng quen thuộc, dù Lý Tương Thủy nói đến chuyện gì, y cũng có thể tiếp lời mấy câu, bày tỏ quan điểm của mình, thỉnh thoảng lại chọc Lý Tương Thủy cười khúc khích.

Lý Tương Thủy xuất thân từ vùng sông nước Giang Nam, da trắng nõn, mang theo một vẻ đoan trang nhã nhặn, nói chuyện không nhanh không chậm, cũng rất hợp với thẩm mỹ quan của Tề Thiết Chủy.

Nghĩ đến gã Ngô Tiểu Cẩu kia tuần sau đã kết hôn, Tề Thiết Chủy cũng không khỏi sốt ruột, muốn định đoạt "tức phụ" (vợ) nhà mình.

Lại nhìn Lý Tương Thủy một cái, Tề Thiết Chủy vô cùng hài lòng, trong lòng thầm nghĩ: Tam gia quả nhiên đáng tin cậy, cô nương này thật không tệ.

Lúc này, một phu nhân trưởng thành dáng vẻ đầy đặn, mặc sườn xám đi tới.

"Bát gia, ta đã bảo hậu bếp thêm cho ngài mấy món bánh ngọt mới." Tề Thiết Chủy ngẩng đầu lên, mới phát hiện là người quen của Cửu Môn, vợ của Hắc Bối Lão Lục, Tuyết Di.

Chẳng trách tên quán cà phê này lại cổ quái như vậy, hóa ra là do Tuyết Di mở.

Nói đến, Tuyết Di và Hắc Bối Lục gia cũng có một đoạn tình sử

“khắc cốt minh tâm” (khắc sâu vào tim), từ đó về sau, Tuyết Di liền một lòng hướng về Hắc Bối Lão Lục, chuyện này trong nội bộ Cửu Môn cũng là giai thoại.

Tuyết Di kinh nghiệm phong phú, biết Tề Bát gia đang hẹn hò, liền nghĩ muốn tác hợp duyên tốt, đến tặng chút trợ lực.

Nàng trò chuyện với Tề Thiết Chủy vài câu, lại mỉm cười dịu dàng với Lý Tương Thủy, rồi chậm rãi lui xuống.

Lý Tương Thủy chỉ biết Tề Thiết Chủy kế thừa tổ nghiệp, liên quan đến nghề xem bói, gia đình có chút tài sản, không hiểu tại sao y lại được gọi là Bát gia.

“À, ta trong nhà xếp thứ tám.” “Nàng không phải không có anh chị em sao?” “Đều là… làm việc.” Tề Thiết Chủy ấp úng giải thích một câu, sau đó nhanh chóng lái sang chuyện khác, y còn chưa muốn tiết lộ thân phận Tề Bát gia Cửu Môn của mình.

Tuy nhiên, lúc này lại thấy Diệp Bạch kéo Bạch Tri Hi bước vào quán cà phê.

Cả hai đều mỉm cười nhìn Tề Thiết Chủy, nhưng cũng không tiến lên chào hỏi.

Tề Thiết Chủy đỏ mặt, lúng túng bất an.

Rất nhanh, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi được Tuyết Di đang cực kỳ kích động đón lên phòng riêng tầng hai gần cửa sổ.

Lý Tương Thủy quay đầu lại, nhìn Tề Thiết Chủy nói: “Cô gái kia đẹp quá, còn đẹp hơn cả chị Tân Nguyệt.” “Đúng là đẹp thật.” Tề Thiết Chủy đáp qua loa, đột nhiên muốn kết thúc buổi hẹn hò này, hẹn hôm khác.

Tuy nhiên, Lý Tương Thủy không nhận ra sự bất an của Tề Thiết Chủy, lại hỏi: “Người đàn ông kia nàng có quen không?

Ta ở tòa nhà đã gặp mấy lần, hình như mọi người đối với y đều rất cung kính, nói là Cửu Môn Tam gia gì đó." Tề Thiết Chủy cười hì hì nói: "Ta cũng nghe nói, nhưng không quen, Trường Sa rất lớn, người có quyền có thế cũng không ít." "Ồ." Lý Tương Thủy ngoan ngoãn gật đầu, sau đó lại trò chuyện về chủ đề mình hứng thú.

Nửa tiếng sau, Tề Thiết Chủy mới kết thúc buổi hẹn hò, và mời Lý Tương Thủy cuối tuần này đi Lê Viên nghe hí khúc, Lý Tương Thủy cũng vui vẻ đồng ý.

Tề Thiết Chủy đến tầng hai quán cà phê, thấy Diệp Bạch và Bạch Tri Hi đang ăn bánh ngọt trò chuyện phiếm.

Toàn bộ tầng hai không có ai, dường như đã được Tuyết Di mời xuống tầng dưới ngồi.

Diệp Bạch nhường chỗ của mình cho Tề Thiết Chủy, ngồi xuống bên cạnh Bạch Tri Hi.

"Cô nương này thế nào?" "Cũng không tệ, có thể cưới về làm vợ." Tề Thiết Chủy suy nghĩ một lát, thành thật đáp.

Bạch Tri Hi cũng mím môi cười, trong thế hệ thứ hai của Cửu Môn, Giải Cửu đã kết hôn sinh con, Ngô Tiểu Cẩu cũng tuần sau sẽ thành hôn với em họ của Giải Cửu, giờ chỉ còn Tề Thiết Chủy một mình, vẫn là kẻ cô độc.

Hiện giờ tìm được đối tượng thích hợp cho Tề Thiết Chủy, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của Tề Cửu gia.

Diệp Bạch nói: "Hãy đối xử tốt, người ta chỉ có một bà mẹ già đơn chiếc, đến Trường Sa không thân không thích, sau này nếu bị ức hiếp, ta sẽ không tha cho ngươi." Tề Thiết Chủy vỗ ngực nói: "Điều đó không thể, gia quy đầu tiên của Tề gia ta là không được ức hiếp phụ nữ." Tề Thiết Chủy lại nghĩ, vợ cưới về nhà là để cưng chiều,

sao có thể ức hiếp chứ.

Một tuần sau, Ngô Tiểu Cẩu tổ chức hôn lễ, cửa Ngô phủ treo đầy đèn lồng đỏ.

Hơn mười chiếc xe kiệu đen dùng để đón dâu, rực rỡ, thanh thế không nhỏ.

Cũng may là trong buổi đấu giá Cửu Môn, Ngô Quảng Nguyên đã đấu được Y sa thiền y, kiếm thêm không ít đô la Mỹ, nên lần này Ngô gia vung tay hào phóng, ngoài việc bày hơn hai mươi bàn trong phủ, còn bày hàng trăm bàn tiệc chảy ở nhiều nơi trong Trường Sa, mời mọi người đến ăn uống chúc mừng.

Đứa em kết nghĩa của mình kết hôn, Diệp Bạch cũng tặng một viên Trú Nhan Đan làm quà mừng.

Không ngờ Tề Thiết Chủy biết được, rất đỗi ghen tị, nói rằng đợi đến ngày đại hôn của y, quà mừng của Diệp Bạch không thể kém hơn của Ngô Tiểu Cẩu.

Diệp Bạch vui vẻ hứa hẹn, mới xoa dịu được lòng đố kỵ của Tề Thiết Chủy.

Thời gian trôi đi, thoắt cái đã năm năm sau.

Trong những năm này, Hồ Nam và khu vực lân cận đã xảy ra vài cuộc chiến lớn nhỏ.

Vị trí địa lý của Trường Sa đặc biệt, bị phía Nhật coi là nơi hiểm yếu.

Một năm nọ, phía Nhật phát động tấn công toàn diện, Diệp Bạch dưới sự cung cấp tình báo của An Bội Nguyên Đức và Ám Bộ, đã ra tay trước, phát động kế hoạch tập kích.

Ngay đêm trước khi hai bên giao chiến, vài vị tướng lĩnh và hơn

mười vị đại tá Nhật Bản bị cắt đầu chất thành mộ kim tự tháp, khiến kế hoạch tấn công thất bại hoàn toàn.

Ba ngày sau, quân Nhật không tìm được hung thủ, ngược lại còn thấy báo chí in ảnh ngôi mộ kim tự tháp lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm.

Đây là nỗi sỉ nhục của quân Nhật, nội bộ đế quốc chấn động vô cùng, Thiên Hoàng Nhật Bản càng tức giận đập nát chiếc chén ngọc Long Phượng Càn Long yêu thích nhất của mình.

Sử cũ chép rằng sự kiện đầu lâu kim tự tháp được ghi vào sử sách.

Đồng thời, Cửu Môn trong nội bộ Quốc Dân Đảng và Hồng Đảng cũng đã nổi danh, trở thành một thế lực cần phải thận trọng đối đãi.

Tuy nhiên, tầng lớp cao của Nhật Bản cũng không cam tâm, biết đây là do thế lực dị nhân của Trung Hoa gây ra, rất khó đối phó bằng quân đội, liền triệu tập bốn đại gia tộc Âm Dương Sư của Nhật Bản, nhờ họ đối phó Cửu Môn.

Người của bốn đại gia tộc rất thông minh, sau trận chiến Trường Bạch Sơn, đều biết Diệp Tam gia của Cửu Môn có khả năng kiếm tiên, không mấy ai dám đồng ý đi chịu chết.

Nhưng Thiên Hoàng Nhật Bản hứa hẹn những lời hấp dẫn, bốn đại gia tộc cuối cùng không thể chống lại đại thế, gom góp được hơn ba mươi người hiếm hoi, đi thuyền đến Thượng Hải.

Chương 455

Hơn ba mươi người phong trần mệt mỏi, đến ở khách sạn sang trọng được canh phòng nghiêm ngặt, đang chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt.

Tối đó, Diệp Bạch đích thân ra tay, lẻn vào khách sạn, một thanh Uyên Hồng Kiếm, im hơi lặng tiếng chém giết ba mươi ba người, chỉ để lại một An Bội Nguyên Đức, còn cùng y diễn một màn kịch.

Căn cứ theo lời kể của những người Nhật Bản sống sót.

Đêm hôm đó, trăng rất tối, kiếm quang trong tay thích khách lấp lánh vung vẩy, lập tức toàn bộ khách sạn tiếng kêu than ai oán khắp nơi, chỉ có đại nhân An Bội triệu hồi ra một thức thần vượn lửa màu đỏ cuồng bạo, đại chiến với thích khách mấy hiệp.

Cuối cùng thích khách bị trọng thương bỏ trốn, đại nhân An Bội cũng kiệt sức bất tỉnh.

An Bội Nguyên Đức sau khi về nước, trở thành anh hùng đế quốc, đương nhiên nhiều cao thủ Âm Dương Sư như vậy chỉ có mình y sống sót trở về, không tránh khỏi sự nghi ngờ.

Ba gia tộc Âm Dương Sư còn lại tích cực nhất, muốn tìm ra chứng cứ An Bội Nguyên Đức câu kết với Cửu Môn.

Nhưng An Bội Nguyên Đức triệu hồi ra một con vượn lửa cuồng bạo cao ba mét, liên tục thiêu rụi ba gia tộc, từng người đánh bại các Âm Dương Sư chủ lực của ba gia tộc.

Sau đó được phong là Đệ Nhất Âm Dương Sư Nhật Bản!

Gà Long Sơn (Già Long Sơn), các đỉnh núi liền kề, mây mù lãng đãng.

Xa xa trên đỉnh núi, các lầu điện cung vũ, mang chút dáng vẻ tiên

sơn quỳnh các.

Diệp Bạch xuất hiện dưới thác nước đầy hơi nước, nhìn những dấu tích cũ, không khỏi cảm khái đôi phần.

Chuyến đi Vân Nam lần này, y bỏ lại Cửu Môn, chỉ mang theo Bạch Tri Hi một mình, đến nơi này ẩn cư, cũng là để tránh phiền phức.

Không có gì khác, mấy tháng trước y dẫn theo cao thủ Cửu Môn chém đầu không ít tầng lớp cao của quân Nhật, động tĩnh gây ra quá lớn, đã thu hút không ít người dòm ngó.

Tuy nói Diệp Bạch không sợ, nhưng đa sự bất như thiểu sự (nhiều chuyện không bằng ít chuyện), huống hồ trải qua mấy năm y không ngừng "cày cấy", Bạch Tri Hi cuối cùng cũng có thai, cần tìm một nơi an tâm dưỡng thai.

Sắp trở thành người cha, Diệp Bạch bỗng cảm thấy gánh nặng trên vai mình nặng hơn rất nhiều, y đột nhiên nảy sinh ý nghĩ giao Cửu Môn cho thế hệ sau, ẩn mình phía sau màn.

Bạch Tri Hi ôm bụng bầu, dưới sự dìu đỡ của Diệp Bạch, đến một điểm ngắm cảnh tuyệt đẹp trên núi đá thác nước.

Hít thở không khí trong lành, Bạch Tri Hi với dáng vẻ thiếu nữ lộ ra nụ cười ngọt ngào, nơi này nhiệt độ dễ chịu, chim hót hoa thơm, quả thực thích hợp dưỡng thai.

"Thiếp nghe Thiết Chủy nói, năm xưa Hiến Vương chính là bị chàng đánh chết trong đại điện đó sao?" "Không phải bị ta, mà là bị Chân Võ Đại Đế do ta triệu hồi ra, cho dù lão già Hiến Vương đã thành thân thể phi nhân, dưới thiên uy sấm sét cũng khó thoát khỏi cái chết." Diệp Bạch nghĩ đến tấm phù chú này trong hệ thống, chỉ cần 6 vạn điểm là có thể đổi được, cũng không biết nếu lại hồi sinh Chân

Võ Đại Đế, có còn là Chân Võ Đại Đế trước kia không.

Nhưng điểm Minh khí đối với Diệp Bạch vô cùng quý giá, dùng 6 vạn điểm để hóa phép Chân Võ Đại Đế ra trò chuyện, hiển nhiên là không đáng.

Hiện giờ sau mấy năm tích lũy, Diệp Bạch trừ một số chi tiêu cần thiết, trong tay tích cóp được hơn 70 vạn điểm Minh khí, có thể nói đã thu hút hết một lượt các văn vật lưu thông trên thị trường trong nước.

Muốn lại thu được điểm Minh khí mới, chỉ có thể ra tay từ các ngôi mộ.

Bạch Tri Hi tinh thông thượng quyển bí thuật Âm Dương Phong Thủy, rất nhanh đã chọn được một vị trí phong thủy cực tốt gần thác nước, nói là để Diệp Bạch xây một ngôi nhà.

Diệp Bạch vui vẻ đồng ý, ném ra Đại Sư Cầu, thả Tiểu Hoa vẫn luôn sống ở Bình Sơn ra, để bảo vệ Bạch Tri Hi.

Sau hơn mười năm trưởng thành, Tiểu Hoa đã lớn thành một con mãng xà nhỏ dài mười mét.

Tiểu Hoa là loài lai giữa Xà Hỏa Diễm Minh và Xà Lam U Diễm, đầu rắn màu đỏ rực như xích luyện, thân rắn pha trộn trắng, xanh lam, đen, màu sắc rực rỡ, giống như một con rắn bước ra từ bức tranh sơn dầu.

Vì được Diệp Bạch nuôi lớn từ nhỏ, tính cách cũng hiền lành, ngoan ngoãn canh giữ bên cạnh Bạch Tri Hi, đáng tin cậy hơn Tề Tiểu Hắc nhiều.

Còn nói về Tề Tiểu Hắc, kể từ khi hóa rồng, y rất ít khi trở về Bình Sơn.

Long tính háo dâm, cũng không biết đã đi thủy vực nào tán gái rồi.

Diệp Bạch đến rìa Rừng Chết, chọn mấy cây thẳng tắp thích hợp để xây nhà, thanh Uyên Hồng Kiếm trong tay lóe lên hàn quang, mấy cây đại thụ ngút trời ầm ầm đổ xuống, làm kinh động không ít chim điêu cổ trong rừng.

Dường như động tĩnh đốn củi quá lớn, Đại Bao Hoa từ sâu trong rừng lấm la lấm lét thò đầu ra, thấy là Diệp Bạch, như bị kinh hãi, vứt chân chạy, không thèm quay đầu lại.

Diệp Bạch cười cười, cũng lười đuổi theo con hoa ngốc này, y còn phải tranh thủ trước khi trời tối dựng xong nhà cửa.

Vị trí Bạch Tri Hi chọn cực kỳ tốt, địa thế bằng phẳng, không xa là một con suối nước trong vắt, tách ra từ thác nước.

Vì muốn cư trú lâu dài, Diệp Bạch trước hết đào một cái hố lớn, xây nền móng rất vững chắc, sau đó phỏng theo kiểu nhà sàn hai tầng của miêu trại tạo ra một cái khung.

Diệp Bạch xây nhà, Bạch Tri Hi thì cùng Tiểu Hoa dạo quanh gần đó, làm quen địa hình, hái hoa quả.

Được Diệp Bạch cảnh báo, Bạch Tri Hi cũng không dám đi sâu vào Rừng Chết.

Mặt trời lặn về tây, ánh sáng hồng vàng chiếu rọi cung điện trên đỉnh núi như biến thành thiên cung, Diệp Bạch cuối cùng cũng xây xong ngôi nhà gỗ.

Đến giờ ăn, Bạch Tri Hi thúc giục Diệp Bạch lấy thức ăn ra, chuẩn bị làm một bữa thịnh soạn để thưởng công cho y.

Một vầng trăng khuyết mọc lên, ánh sáng bạc lấp lánh.

Ngoài ngôi nhà gỗ được trang trí bằng hoa tươi, lửa trại bập bùng, ánh lửa chiếu sáng, hai người và một con rắn ăn bữa tối bình thường, chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Xa xa, một bông hoa lớn màu hồng lén lút, cùng với một sinh vật hình người nhỏ màu xanh lá cây nhọn hoắt nằm trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào món thịt nướng trên lửa trại, nước dãi chảy lênh láng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Tri Hi mới phát hiện hai xâu thịt nướng treo ngoài cửa sổ nhà gỗ đã biến mất, thay vào đó là hai xâu quả dại màu xanh không rõ tên.

Trên bậc thang nhà gỗ còn có dấu chân của rễ cây mảnh dài để lại.

Diệp Bạch cười cười, con Đại Bao Hoa này, quả thực có thiên phú dị thường, lén lút trộm thịt nướng đồng thời không quên để lại trái cây.

Có hàng xóm như vậy, cũng thật thú vị.

Cứ thế, những ngày ẩn cư của Diệp Bạch và Bạch Tri Hi trôi qua rất nhàn hạ, nhưng một tuần sau, Chu Nhất và Chu Tam của tiểu đội Chu Tước đã đến thung lũng trùng.

Diệp Bạch từng dặn dò người của Nhân Bộ, không phải việc khẩn cấp thì đừng làm phiền y, bây giờ xem ra lại có chuyện phiền phức rồi.

"Tam gia, Thiền Y tỷ từ Mỹ truyền tin về, nói rằng đã sắp tiếp xúc được với tư liệu nghiên cứu cụ thể của "Dự án Manhattan", nhưng người của Uông gia cũng đã xuất hiện…" Diệp Bạch nhíu mày, y không ngờ người của Uông gia lại có thể ý thức được tầm quan trọng của tư liệu bom nguyên tử, mà nhắm vào "Dự án Manhattan".

Dù Khương Thiền Y dưới trướng có một nhóm người của Ám Bộ, nhưng muốn cạnh tranh với người của Uông gia, hiển nhiên không phải là chuyện dễ dàng.

Muốn đảm bảo phần tư liệu này vạn vô nhất thất (không sai sót gì), Diệp Bạch chỉ có thể đích thân ra tay.

Bảo Chu Nhất và Chu Tam ở lại chăm sóc Bạch Tri Hi, Diệp Bạch một mình rời khỏi thung lũng trùng, vài ngày sau, Diệp Bạch đơn giản dịch dung rồi đến Trường Sa.

Liên tiếp mấy trận chiến tranh khiến Trường Sa trở nên tan hoang, đi trên đường phố, có thể thấy không ít tàn tích nhà cửa bị bom trên không san phẳng.

Dù sau này Diệp Bạch cũng đã phá hủy không ít sân bay và máy bay của phía Nhật, nhưng vết sẹo chiến tranh không dễ dàng xóa nhòa như vậy.

Trong Diệp phủ, Thuận Tử vẫn là đại quản gia, hơn một tháng Diệp Bạch và Bạch Tri Hi vắng mặt, đều là Doãn Tân Nguyệt xử lý các công việc cụ thể của Cửu Môn.

Diệp Bạch lặng lẽ tiến vào Diệp phủ, chỉ lưu lại trong phủ một ngày, sau khi giao phó mọi việc lặt vặt, liền rời khỏi Trường Sa.

Chương 456

Lại từ Thượng Hải đi tàu đến Hương Cảng, từ Hương Cảng đáp máy bay tư nhân, thẳng tiến đến Mỹ.

Bang New Mexico, Mỹ, tại một biệt thự trang viên, Diệp Bạch đã gặp Khương Thiền Y đã xa cách bấy lâu.

Nhờ có Trú Nhan Đan cung cấp, dung mạo Khương Thiền Y không hề thay đổi, vẫn là dáng vẻ thiếu nữ như lần đầu Diệp Bạch gặp nàng.

Đeo thêm cặp kính, tăng thêm chút khí chất học giả.

Khương Thiền Y tóc đen như mun, da thịt như ngọc, khóe môi mang nụ cười tinh nghịch, cười tủm tỉm nhìn Diệp Bạch.

Luận về mỹ mạo, không hề thua kém Bạch Tri Hi, coi như mỗi người một vẻ đặc sắc.

Khương Thiền Y sau khi tốt nghiệp trường Kinh doanh Đại học Cambridge, Anh, dần dần tiếp quản các công ty thương mại của Giải Cửu ở nước ngoài.

Có lẽ là do được đào tạo hệ thống ở đại học, thiên phú kinh doanh của nàng, còn cao hơn Giải Cửu một bậc.

Công ty và sản nghiệp ở Mỹ mà Giải Cửu phân cho nàng, đều phát triển rất tốt, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, sản nghiệp đã tăng gấp đôi.

Trong biệt thự, phòng ăn mang phong cách Trung Hoa cổ kính, những chiếc bàn vuông trắng nhỏ, bày đầy các món ăn Tây thịnh soạn.

Người hầu đều đã được cho lui.

Diệp Bạch ngồi đối diện Khương Thiền Y, ăn miếng bít tết chín

bảy phần lớn miệng.

“Thế nào?

Ngon không?” Khương Thiền Y mặc một chiếc váy dạ hội trắng tinh khiết, cười ngọt ngào.

Bữa tối này là nàng tự học tự nấu khi biết Diệp Bạch sắp đến Mỹ.

“Cũng không tệ, tay nghề tiến bộ.” Diệp Bạch ăn liên tục hai miếng bít tết, lại dùng rượu vang trang viên Pháp đắt tiền tráng miệng, coi như đã no.

Khương Thiền Y ăn bít tết từng miếng nhỏ thanh lịch, ánh mắt dịu dàng trong veo, không nhịn được hỏi: “Chị Tri Hi thật sự đã có thai sao?” Diệp Bạch gật đầu, kể từ khi Chưởng Tâm Lôi đại thành, y và Bạch Tri Hi đã cố gắng “cày cấy”, nhưng liên tục bốn năm năm đều không có tiến triển.

Y nghi ngờ là do cả cha và mẹ đều có huyết mạch trường sinh, hơn nữa huyết mạch không đồng nguồn gốc đã khiến Bạch Tri Hi rất khó mang thai.

Sau này, Diệp Bạch nhờ Trương Khải Sơn lấy từ Trương gia một phần Sinh Tử Thiên Phương, uống hơn một tháng, mới khiến Bạch Tri Hi mang thai.

Không thể không nói, Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm, quả thực vẫn có chút đồ quý giá.

Khương Thiền Y khẽ nhấp ly rượu vang chân cao, suy nghĩ có chút phân tán.

Tuy nàng sớm đã thổ lộ tâm tình với Diệp Bạch, sau đó cũng được Bạch Tri Hi chấp nhận, nhưng vẫn luôn không có cơ hội làm chuyện thân mật với Diệp Bạch.

Vì vậy mấy năm ở nước ngoài, nàng nỗ lực học tập các loại kiến thức, chỉ muốn chứng minh giá trị của mình trước mặt Diệp Bạch, chứ không phải là một bình hoa xinh đẹp.

Lần này Diệp Bạch có thể đến Mỹ, nếu nàng không nắm bắt cơ hội, thì lần gặp mặt tiếp theo không biết là năm nào tháng nào nữa.

Chị Tri Hi đã có con rồi, nàng cũng không thể thua kém.

"Khương Thiền Y, cố lên, nàng làm được!" Khương Thiền Y thầm cổ vũ cho chính mình.

Thấy sắc mặt Khương Thiền Y dần hồng nhuận, Diệp Bạch không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng là do uống nhiều rượu vang.

"Ăn tối xong, nói cho ta nghe chuyện "Dự án Manhattan" đi." "Không vội, chàng đi theo ta, ta có bất ngờ muốn tặng chàng." Khương Thiền Y vứt dao dĩa xuống, cũng không còn tâm trí ăn nữa, liền kéo Diệp Bạch đến hầm chứa bí mật rộng rãi.

Dưới ánh đèn vàng cam ấm áp, chỉ thấy nơi đây bày đầy tranh sơn dầu và các loại tác phẩm nghệ thuật nước ngoài, lớn nhỏ có hơn trăm món.

"Chàng điện báo không phải nói nhân lúc chiến tranh, hãy tích trữ thêm các tác phẩm nghệ thuật nước ngoài để sau này tăng giá sao?

Ta liền bảo người mua những thứ này.

Đương nhiên, ta không dùng tiền công ty, ta đều dùng tiền của chính mình, tiền ta đầu tư kiếm được." Dường như sợ Diệp Bạch trách mắng, Khương Thiền Y lại bổ sung một câu.

"Không tệ." Diệp Bạch khen một câu, đi đến trước một pho tượng đại bàng hùng vĩ và sống động nhất.

Chất liệu là đá cẩm thạch trắng, góc dưới bên phải còn có chữ ký

của nhà điêu khắc.

Khương Thiền Y đối với những bảo bối mình cất giữ như đếm từng hạt châu, chạy đến giới thiệu cho Diệp Bạch: "Này, đây là do nhà điêu khắc rất nổi tiếng của Ý, Lofus (Lạc Phù Tư), điêu khắc đó, tác phẩm của ông ấy chỉ có ba kiện còn lưu truyền trên đời, sau này pho tượng này nhất định rất có giá trị." Diệp Bạch không am hiểu thưởng thức tác phẩm nghệ thuật nước ngoài, nhưng sau khi chạm vào, y hơi nhíu mày, hệ thống không phản ứng.

Chỉ cần là văn vật, bất kể trong nước hay nước ngoài, ít nhiều đều có chút điểm Minh khí, tương đối mà nói, văn vật được khai quật từ dưới đất có điểm Minh khí cao nhất.

Còn một số tranh sơn dầu, tượng điêu khắc nước ngoài cũng sẽ có điểm Minh khí, Diệp Bạch ở Trường Sa đã kinh qua hơn trăm kiện, cũng có chút kinh nghiệm.

Pho tượng đại bàng này không có điểm Minh khí, về cơ bản có thể phán đoán là hàng nhái hiện đại.

"Giả." "Giả sao?" Khương Thiền Y trợn tròn mắt, pho tượng này là món quý giá nhất trong kho báu của nàng, nếu là giả thì chẳng phải lỗ to sao.

Thấy Khương Thiền Y nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, tâm trạng thất vọng, Diệp Bạch cười cười, tiến lên kéo bàn tay nhỏ của nàng dạo chơi giữa các bộ sưu tập.

"Chỉ bị lừa một lần thôi mà, có gì đáng buồn đâu, nàng xem, pho tượng này là thật, Pháp thế kỷ XVI, còn bộ giáp kỵ sĩ Anh Quốc cũng là hàng thật, nhìn độ nguyên vẹn của bộ giáp, chỉ riêng món này, nàng đã có thể gỡ lại vốn." Vừa an ủi Khương Thiền Y, điểm Minh khí của Diệp Bạch trong hệ thống cũng đang tăng chậm rãi, nhưng giá trị mỗi món cơ bản không vượt quá mười điểm.

Chân muỗi cũng là thịt, dù sao cũng hơn không có gì.

Hơn trăm món đồ sưu tập đã được xem xong, Diệp Bạch chỉ phát hiện hơn hai mươi món hàng nhái, tám mươi mấy món còn lại đều là hàng thật, nhìn chung, năng lực giám bảo của Khương Thiền Y cũng không tệ.

Cuối cùng, Diệp Bạch kéo Khương Thiền Y đến trước một bức tranh sơn dầu.

Người trong tranh là một cô gái khỏa thân nằm nghiêng một cách thanh lịch, cơ thể đẹp đẽ và mềm mại, hình dáng cân đối trải rộng, nhấp nhô có trật tự.

Bức tranh này tên là "Nàng Vệ Nữ Ngủ Say" (Vénus Endormie), một trong mười bức tranh sơn dầu nổi tiếng trong tương lai, giá trị tuyệt đối liên thành, không ngờ Khương Thiền Y lại thực sự sưu tầm được một bảo vật quý hiếm.

Thấy ánh mắt Diệp Bạch dừng lại ở một vị trí nào đó trên người cô gái trong tranh, Khương Thiền Y đỏ mặt: "Không được nhìn chằm chằm vào bộ phận đó." "Nàng làm sao biết ta đang nhìn chỗ đó?" Khương Thiền Y hừ một tiếng: "Cứ biết, vừa nhìn ánh mắt chàng đã không có ý tốt." "Vậy nàng hiện tại nhìn ánh mắt ta có không có ý tốt không?" Diệp Bạch mang theo nụ cười khó hiểu nhìn Khương Thiền Y.

Khương Thiền Y bị ánh mắt nóng bỏng của Diệp Bạch nhìn chằm chằm, tim đập dữ dội, có chút choáng váng.

"Ta còn có một món bảo bối không nhìn ra lai lịch, chàng xem giúp." Khương Thiền Y hoảng loạn bỏ chạy, sau đó từ một ngăn bí mật lấy ra một viên đá nhỏ màu xanh lá cây.

"Đây là cái gì?" "Ta cũng không biết, ta mua nó từ tay một quý tộc

Anh Quốc họ Khắc Lao Phức, họ nói là đến từ Nhật Bản, có liên quan đến một ngôi mộ cổ ở Nhật Bản." Diệp Bạch tiếp nhận viên đá, thần sắc chấn động.

Trong hệ thống, tổng số điểm Minh khí đang tăng vọt.

Oán Thạch: 10 vạn điểm. 10 vạn điểm Minh khí, Diệp Bạch không khỏi có chút choáng váng, viên đá này rốt cuộc có lai lịch gì, vậy mà ẩn chứa 10 vạn điểm Minh khí.

Nếu có thêm hai viên đá nữa, chẳng phải y sẽ phát tài sao.

"Sao vậy?" Diệp Bạch lắc đầu, hơi bình tĩnh lại: "Không có gì, người bán đá quý cho nàng ở đâu, ta muốn gặp mặt." "Ta mua ở Anh Quốc, chắc y cũng ở Anh Quốc." Khương Thiền Y lại lắc đầu: "Có thể là tránh chiến tranh, đã đến Mỹ, viên đá quý này là y bán cho ta mấy năm trước, bây giờ hỗn loạn như vậy, trong thời gian ngắn e rằng ta không tìm được y." "Viên đá này đối với ta rất quan trọng, phái thêm người giúp ta điều tra lai lịch gia tộc Khắc Lao Phức này." Diệp Bạch xoa xoa thái dương, tổng giác đắc giá cá tính thị hữu ta nhĩ thục, tự hồ tại na lý thính quá.

Chương 457

Tổng cảm thấy họ này có chút quen tai, dường như đã từng nghe qua ở đâu đó.

Nghe nói viên đá quý rất quan trọng đối với Diệp Bạch, Khương Thiền Y nheo mắt hình trăng khuyết đồng ý: "Được, ta đảm bảo sẽ giúp chàng tìm được người đó." Hai người lại đi dạo trong phòng sưu tập, Khương Thiền Y kể cho Diệp Bạch về tiến độ của "Dự án Manhattan", và cả thế lực của Uông gia đã xuất hiện.

Diệp Bạch gật đầu, tỏ ý trong lòng đã nắm rõ.

Chính sự đã xong, dường như vì uống nhiều rượu vang, nhiệt độ cơ thể Khương Thiền Y dần tăng cao, khuôn mặt đỏ bừng, Diệp Bạch đột nhiên dồn nàng vào góc tường.

"A?" Khương Thiền Y kinh hoảng thất thố.

"Thiền Y, chúng ta… viên phòng chứ?" Diệp Bạch dịu dàng hỏi.

Trước đây ở Trường Sa, Khương Thiền Y chưa đủ mười tám, Diệp Bạch không tiện động tâm tư, hiện giờ dung mạo Khương Thiền Y tuy vẫn như thiếu nữ mười sáu xuân thì, nhưng thân thể đã là người trưởng thành.

Khương Thiền Y ngây người, có chút không kịp phản ứng, nàng vốn nghĩ mình tối nay sẽ chủ động một chút, không ngờ Diệp Bạch lại đột ngột và chủ động hơn cả nàng.

"Viên phòng… được thôi, nhưng ta còn chưa tắm." "Ta cũng chưa tắm, không sao đâu." Diệp Bạch đến gần hơn, ngửi thấy mùi hương thanh ngọt nhàn nhạt.

Y nhìn ra được, Khương Thiền Y hôm nay gặp y, đã cố tình trang

điểm một phen.

Ánh mắt Khương Thiền Y trong veo lại e thẹn, sau đó nàng nhắm mắt lại.

Sáng sớm, những tia nắng rạng rỡ chiếu xuyên qua khung cửa sổ.

Nhìn Khương Thiền Y đang say ngủ tựa một chú mèo con bên cạnh, Diệp Bạch bất giác mỉm cười.

Đêm qua là lần đầu của Khương Thiền Y, đương nhiên bị kẻ lái xe lão luyện như hắn chèn ép không ít, đến nửa đêm mới chợp mắt được.

Sau khi thức dậy, Diệp Bạch nấu cho Khương Thiền Y món cháo thịt nhân sâm đại bổ, rồi gọi quản gia biệt thự, Lý Văn Tuyết – quản sự Ám Bộ.

Lý Văn Tuyết là một trong số những cô nhi được Diệp Bạch thầm tài trợ và bồi dưỡng từ hơn mười năm trước, khi hắn vừa đặt chân đến Trường Sa.

Sau này, nàng đi du học nước ngoài và luôn đi theo Khương Thiền Y.

"Tam gia." Lý Văn Tuyết đứng ở cầu thang tầng một, gương mặt ửng hồng cung kính nói.

Đêm qua, dù nhóm thành viên Ám Bộ bọn họ đều túc trực ở tầng một, nhưng vẫn nghe thấy một vài âm thanh, hơn nữa âm thanh đó dường như kéo dài suốt cả đêm.

Cũng chẳng biết Tam gia có thể chất ra sao, mới sáng sớm đã tràn đầy tinh lực xuống lầu.

"Thiền Y nói, ngươi là người hiểu rõ nhất về dự án 'Manhattan'.

Ngươi hãy nói cho ta nghe tình hình cụ thể." Diệp Bạch tựa vào

ghế sofa da trắng.

"Vâng." Lý Văn Tuyết kể lại chi tiết.

"Dự án 'Manhattan' do chính phủ Mỹ chủ đạo, bí mật tập hợp một nhóm các quốc gia phương Tây ưu tú nhất." Diệp Bạch chậm rãi gật đầu, kết hợp với tình hình Khương Thiền Y đã nói đêm qua, hắn đại khái đã hiểu rõ.

Hiện tại, các thông số và sơ đồ nguyên lý của bom nguyên tử đã được thiết kế hoàn chỉnh.

Tại phòng thí nghiệm nằm sâu trong sa mạc, nhóm nhà khoa học này đã thử nghiệm chế tạo quả bom nguyên tử đầu tiên, dự kiến sẽ tiến hành thử nghiệm kích nổ trong sa mạc sau một tháng nữa.

Còn về thông tin Uông gia cũng tham gia vào, thì có liên quan đến việc Lý Văn Tuyết tiếp xúc với người phụ trách phòng thí nghiệm, Oppenheimer.

"Ngươi và Oppenheimer rất thân sao?" Diệp Bạch cười hỏi.

Oppenheimer ở hậu thế cũng lừng danh, được mệnh danh là cha đẻ bom nguyên tử của Mỹ, thuộc nhóm nhà khoa học hàng đầu nước Mỹ.

"Trước đây là thầy hướng dẫn thí nghiệm của tôi, bây giờ đang theo đuổi tôi." Lý Văn Tuyết hơi đỏ mặt.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, cảm thán tên Oppenheimer này thật là "trâu già gặm cỏ non".

Nhìn sắc mặt Lý Văn Tuyết, hình như nàng cũng không bài xích.

"Dù ngươi là người của Ám Bộ, nhưng ta sẽ không hạn chế tình cảm của ngươi.

Chỉ cần không phạm gia quy, ngươi hoàn toàn có thể kết hôn sinh

con ở Mỹ." Đối với Diệp Bạch, việc có người trong Ám Bộ có thể thâm nhập vào giới khoa học gia hàng đầu của Mỹ cũng là một điều tốt.

Lý Văn Tuyết lộ vẻ vui mừng: "Đa tạ Tam gia." Chị Thiền Y nói không sai, chỉ cần nói ra chuyện này khi Tam gia tâm tình tốt, Tam gia sẽ không trách cứ.

Nghĩ đến Khương Thiền Y vẫn còn nằm trên lầu hai không thể rời giường, Lý Văn Tuyết tràn đầy lòng cảm kích.

Buổi chiều, Diệp Bạch bảo Lý Văn Tuyết lái xe, tham quan thị trấn nhỏ cách biệt thự không xa một chuyến, coi như sơ bộ trải nghiệm phong tình nước Mỹ giữa thế kỷ XX.

Gần hoàng hôn, chiếc xe việt dã dừng lại ở rìa sa mạc.

Lý Văn Tuyết chỉ về phía trước nói: "Tam gia, căn cứ thí nghiệm của dự án Manhattan nằm ở vùng lõi sa mạc này.

Ban đầu Oppenheimer cũng muốn kéo tôi vào nhóm thí nghiệm, nhưng vì tôi là người châu Á nên bị cấp cao chính phủ Mỹ phủ quyết." "Bình thường ngươi liên lạc với hắn thế nào?" "Thông thường là viết thư, khi khẩn cấp thì cũng gọi điện thoại, tần suất một tuần một lần." Lý Văn Tuyết ngừng một lát rồi nói tiếp: "Nửa tháng trước, hắn gọi điện nói với tôi rằng có một tổ chức 'Uông' đang để mắt tới hắn, và cũng dặn tôi phải cẩn thận bảo vệ bản thân." "Vậy nửa tháng nay hắn còn truyền tin tức gì ra không?" Lý Văn Tuyết lắc đầu: "Lần nói chuyện cuối cùng, hắn không nhắc đến tổ chức 'Uông' nữa, cũng không nói về tiến độ công việc của phòng thí nghiệm, nhưng tôi thấy hắn rất vui vẻ, nói rằng một tháng nữa sẽ cho tôi xem pháo hoa ở sa mạc." Diệp Bạch cười cười, lão gia hỏa này cũng khá có tình thú, coi bom nguyên tử là pháo hoa thì quả là độc nhất vô nhị.

"Uông gia xưa nay không bao giờ hành động một mình, ít nhất

cũng phải là một tiểu đội ra tay.

Tuy vùng sa mạc này lớn, nhưng các thị trấn lân cận không nhiều, ngươi hãy phái người điều tra từng người lạ mặt và những kẻ mua sắm vật tư số lượng lớn." "Vâng." Thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác, Diệp Bạch đến Mỹ cũng đã được một tuần.

Diệp Bạch ở trong biệt thự thường không có việc gì làm, nhưng đám Lý Văn Tuyết dưới trướng thì không nhàn rỗi.

Bọn họ vừa điều tra tung tích Uông gia, vừa điều tra tình hình gia tộc Croft.

Một ngày nọ, Lý Văn Tuyết cuối cùng đã tìm ra manh mối của một thế lực bí ẩn.

Màn đêm mờ mịt, khí lạnh thấm người.

Một căn nhà lầu kiểu Tây ba tầng màu trắng, bên ngoài ẩn giấu ba lính gác vũ trang đầy đủ.

Thân ảnh Diệp Bạch lướt qua như ma quỷ, lặng lẽ thâm nhập vào trong nhà.

Phòng khách bừa bộn một mảng, hộp đồ hộp, chai rượu vứt khắp sàn.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, bừa bãi thế này, hình như không phải phong cách của người Uông gia.

Chẳng lẽ tìm nhầm tổ chức rồi?

Trong nhà lầu có không ít phòng nhỏ, Diệp Bạch thông qua tiếng hít thở để phán đoán tình hình phân bố nhân viên.

Hắn đánh ngất hai kẻ cầm súng canh gác ở hành lang, trực tiếp lên đến tầng ba, lẻn vào căn phòng duy nhất.

Trên chiếc giường lớn trong phòng, một thanh niên tầm hai mươi

tuổi đang cùng hai cô gái Tây làm những chuyện khó tả.

Diệp Bạch xem một lúc đầy hứng thú, nhưng lại bị hình xăm trên lưng thanh niên kia thu hút.

Chương 458

Một con mãng xà xanh lục toàn thân phủ vảy xanh, răng nanh dài kỳ dị.

Huyết mạch trường sinh?

Thú vị đây.

Xem lại dung mạo của thanh niên này, lại có vài phần tương tự với Thanh Long – một trong những cao tầng của Uông gia.

Diệp Bạch trong lòng đã có vài phần đoán định.

Trên giường, thế công của Cơ Phong càng lúc càng nhanh, đang định phóng thích.

Lại phát hiện hai cô gái Tây đồng thời ngất đi.

Chà chà, mấy cô gái ngoại quốc này cũng không được việc gì, nhanh thế đã phục tùng dưới thân hắn rồi.

Nhưng căn phòng quá đỗi yên tĩnh, Cơ Phong đột nhiên nhận ra điều bất thường, quay đầu lại, chỉ thấy một bóng đen đứng trước mặt hắn.

"Ngươi..." Bóng đen một ngón tay ấn lên trán Cơ Phong, ngón tay như chứa đựng sức mạnh ngàn cân, đè Cơ Phong bất động.

"Muốn chết hay muốn sống?" Giọng khàn đặc truyền đến.

"Người châu Âu?" Cơ Phong nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt kinh hãi: "Hảo hán tha mạng, muốn sống, muốn sống." "Tên gì?

Tổ chức nào?" "Trương Phong, tên tổ chức là: Thánh Tam Nhất." "Cho ngươi thêm một cơ hội nữa." Giọng Diệp Bạch lạnh lùng vô tình, tựa như tử thần đến từ địa ngục.

Sức ngón tay tăng nặng, Cơ Phong chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

So với gia quy, hắn cảm thấy mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

“Đại nhân tha mạng.

Tôi nói, tôi nói, tôi tên Cơ Phong, là người Uông gia.” “Cũng coi như biết điều.” Diệp Bạch nới lỏng ngón tay, cho Cơ Phong cơ hội thở dốc.

Cơ Phong ngã vật trên giường, thở hổn hển.

Tuy nói hắn giấu một khẩu súng dưới gối, lại có một con dao găm sắc bén trong chiếc ủng da dưới gầm giường, nhưng hắn tuyệt nhiên không dám liều mạng.

Bóng đen này có thể dùng một ngón tay trấn áp hắn, đã vượt quá phạm vi nhận thức của hắn rồi.

Nhưng Cơ Phong vẫn lén lút ngẩng đầu, muốn nhìn rõ dung mạo bóng đen.

Diệp Bạch dứt khoát cởi bỏ chiếc áo choàng đen trên người.

“Diệp...

Diệp Bạch?” Cơ Phong kinh hãi, sắc mặt hoảng loạn, nói năng cũng có chút lắp bắp.

Tên tuổi Diệp Bạch trong Uông gia có thể nói là không ai không biết, ảnh của hắn trong nội bộ Uông gia cũng là mỗi người một tấm.

“Diệp đại nhân, chúng ta đều là người phương Tây, ngài ngàn vạn lần đừng giết tôi.

Tôi tên Cơ Phong, chỉ là một tiểu lâu la của Uông gia.

Ngài muốn biết gì, tôi đảm bảo biết gì nói nấy.” Cơ Phong luống

cuống, vội vàng vỗ ngực nói.

"Trước hết hãy nói về nhiệm vụ Uông gia giao cho ngươi, và cả tổ chức Thánh Tam Nhất mà ngươi vừa nhắc đến." Trước mặt "ác nhân đồ Uông" Diệp Bạch, Cơ Phong tuyệt nhiên không dám che giấu.

Hóa ra nhiệm vụ Uông gia giao cho Cơ Phong chính là thâm nhập vào tổ chức Thánh Tam Nhất này.

Tổ chức này có lai lịch rất thần bí, ngay cả Uông gia cũng không biết rõ.

Chỉ biết rằng, tổ chức Thánh Tam Nhất khởi nguồn từ hơn một ngàn năm trước, tầng cao nhất của tổ chức được gọi là Tiên Tri.

Cơ cấu tổ chức khác với Uông gia, tương tự hình kim tự tháp, một tầng quản lý tầng dưới.

Tổ chức bí ẩn Thánh Tam Nhất mang đậm tính chất tôn giáo, giống như hiệp sĩ, có chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt, bảo vệ bí mật và lời thề, người bình thường rất khó tiếp xúc với bí mật cốt lõi của nó.

Còn đội vũ trang bên ngoài nhà lầu chính là thế lực vũ trang ngoại vi của Thánh Tam Nhất, Cơ Phong hắn là đội trưởng của tiểu đội này.

"Sau này, những thông tin ngươi thu thập được cho Uông gia cũng gửi cho ta một bản." "Vâng, vâng." Cơ Phong vội vàng đồng ý, hắn chỉ mong được bám víu vào đại thụ Diệp Bạch này.

"Vậy tôi liên hệ với ngài thế nào?" "Tự có người sẽ liên hệ với ngươi." Diệp Bạch nhìn Cơ Phong thật sâu một cái.

Tên này hoàn toàn khác với cha hắn, vẻ ngoài trông nhút nhát như vậy, lại rất quý mạng.

"Vậy Diệp đại nhân, ngài còn muốn hỏi gì không?

Tôi từ nhỏ sinh ra ở tổng bộ, biết không ít bí mật của Uông gia."

Cơ Phong dường như cố gắng hết sức để thể hiện giá trị của mình trước mặt Diệp Bạch.

"Sau trận chiến Trường Bạch Sơn, nội bộ Uông gia tình hình thế nào?" "Trường Bạch Sơn?

Trường Bạch Sơn xảy ra chuyện gì?

Trường Bạch Sơn chẳng phải là địa bàn của Trương gia sao?" Cơ Phong lộ vẻ mờ mịt.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, sắc mặt Cơ Phong không giống giả vờ, xem ra trong nội bộ Uông gia có một số thông tin không được chia sẻ rộng rãi, mà tên Cơ Phong – con trai Thanh Long này ở Uông gia chắc cũng không có nhiều trọng lượng, biết được tình báo không nhiều.

"Hãy nói cho ta nghe về hòn đảo tổng bộ của Uông gia các ngươi đi." "Hắc hắc." Cơ Phong gãi đầu nói: "Cái này thì tôi biết khá rõ.

Hòn đảo đó tên là Tàng Hải Đảo, đảo rất lớn, có khu sinh hoạt và khu huấn luyện.

Tôi từ nhỏ lớn lên ở khu sinh hoạt, thuộc dạng nhân viên trực hệ nhất của Uông gia, còn phần lớn người Uông gia đều từ khu huấn luyện mà ra, họ là cô nhi.

Tôi từng lén xem qua, nơi đó như địa ngục vậy, căn bản không coi trẻ con là người..." Diệp Bạch sa sầm mặt: "Đừng nói nhảm, hãy nói những bí mật quan trọng mà ngươi biết, ví dụ như vị trí Tàng Hải Đảo?" Cơ Phong lộ vẻ khó xử: "Diệp đại nhân, tôi thật sự không biết vị trí Tàng Hải Đảo, mỗi lần ra đảo đều bị bịt mặt.

Chiếc thuyền sẽ vòng vèo một hồi mới đưa chúng tôi lên đất liền." Diệp Bạch vuốt cằm trầm tư, hắn đã điều tra rất lâu về hòn đảo tổng bộ của Uông gia nhưng vẫn chưa tìm ra vị trí cụ thể.

Trước đây, khi Thất Minh La Sát ở Trường Sa, Diệp Bạch còn

định moi tọa độ hòn đảo từ miệng nàng, nhưng La Sát kín miệng lắm, dù nàng thất vọng về Uông gia, cũng vẫn không tiết lộ vị trí hòn đảo.

Sau này La Sát rời Trường Sa đi Côn Luân Sơn, Diệp Bạch liền không còn cơ hội moi được tình báo Uông gia từ miệng nàng nữa.

"Vậy, lần tới ngươi về Uông gia, có thể dựa vào sự thay đổi ánh sáng mặt trời để tìm tọa độ Tàng Hải Đảo." Diệp Bạch nói cho Cơ Phong phương pháp xác định kinh vĩ độ thông qua ánh sáng mặt trời trực xạ.

Cơ Phong miễn cưỡng ghi nhớ phương pháp Diệp Bạch mô tả, không nhịn được nghi ngờ: "Diệp đại nhân, phương pháp này thật sự có hiệu quả sao..." Lời chưa dứt, Cơ Phong đã ngậm miệng lại dưới ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Bạch.

Diệp Bạch ánh mắt nghiêm túc, mang theo sát ý nói: "Ghi nhớ những việc ta dặn dò ngươi.

Nếu làm hỏng, ngươi biết hậu quả rồi đấy." "Không dám, không dám." Cơ Phong vội vàng cam đoan, lại như chợt nghĩ ra điều gì, vội nói: "Diệp đại nhân, nếu ngài thật sự tìm thấy hòn đảo tổng bộ, ngàn vạn lần phải cẩn thận làn sương mù trên đảo.

Chương 459

Mấy năm trước, trên đảo đã bắt đầu tràn ngập sương mù trắng, rất nhiều người Uông gia lọt vào trong sương mù liền không quay ra nữa, nói rằng sương mù có thể ăn thịt người." "Sương mù?" Diệp Bạch liên tưởng đến con sông băng Thần Loa Câu ở Côn Luân Sơn, và viên thủy tinh liên quan đến Vụ Yêu mà La Sát đã mang đi.

Xem ra Uông gia đã nuôi dưỡng Vụ Yêu, dùng nó để bảo vệ Tàng Hải Đảo.

"Sương mù ăn thịt người Uông gia, các ngươi không quản sao?" "Tôi cũng không biết, lúc đó là Bạch tiên sinh đứng ra, hắn nói sương mù không thể kiểm soát, chỉ cần chúng ta không tiếp xúc khi sương mù tràn ngập thì sẽ không sao." Diệp Bạch gật đầu: "Vậy Bạch tiên sinh có khỏe không?" Cơ Phong nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Sức khỏe vẫn tốt, ăn uống được." Diệp Bạch nét mặt cổ quái, cũng không biết Cơ Phong này là thật sự ngốc hay giả ngốc, xem ra việc không được người Uông gia coi trọng là có nguyên nhân.

Hắn không khỏi có chút nghi ngờ, liệu Cơ Phong có thể hoàn thành nhiệm vụ đo đạc kinh vĩ độ Tàng Hải Đảo hay không.

Diệp Bạch thở dài hỏi: "Vậy thủ lĩnh Uông gia ngươi đã gặp chưa?" "Trước khi cha tôi chết, tôi có gặp ông ta một lần, nhưng lúc đó tôi còn quá nhỏ, ấn tượng không sâu." Cơ Phong lắc đầu rồi nói: "Bây giờ tôi là thuộc hạ của Đại Hắc Thiên đại nhân, khi ở Tàng Hải Đảo thường xuyên gặp được Đại Hắc Thiên đại nhân." Đại Hắc Thiên!

Diệp Bạch nheo mắt, quả nhiên phán đoán của hắn không sai, Uông gia thật sự đã thả Đại Hắc Thiên ra, còn cho một vị trí cao tầng.

Uông gia sẽ không không rõ mối nguy hại của loại tà vật này, việc thả hắn ra ắt phải có thủ đoạn chế ngự hắn.

Tuy nhiên, sau khi Đại Hắc Thiên thoát ra từ không gian huyễn hóa của hình cảnh, sức mạnh đã mất đi hơn một nửa.

Giờ đây, dựa vào Đại Thành Chưởng Tâm Lôi, Diệp Bạch cũng không cần phải sợ hắn.

Điều duy nhất cần kiêng kỵ có lẽ là thủ đoạn tà môn của Đại Hắc Thiên, có thể hóa thân thành khí đen, chiếm cứ thân thể người khác.

Thấy Diệp Bạch trầm tư, Cơ Phong không nhịn được hỏi: "Diệp đại nhân, ngài không tò mò về thân phận cha tôi sao?

Tôi ở Uông gia có thể ăn nên làm ra, đều nhờ tôi từng có một người cha tốt." Diệp Bạch liếc Cơ Phong một cái: "Thanh Long, cao tầng Uông gia?" "Đúng, đúng, chính là ông ấy." "Cha ngươi chết ở Côn Luân Sơn, lúc đó ta cũng có mặt." Cơ Phong sắc mặt tối sầm, sau đó hơi kinh ngạc hỏi: "Cái chết của cha tôi có liên quan đến ngài sao?" Diệp Bạch mỉm cười nói: "Nếu ta giết cha ngươi, ngươi sẽ báo thù sao?" Cơ Phong cười gượng gạo: "Nếu là ngài thì thôi vậy.

Cha tôi dặn tôi phải truyền tông tiếp đại cho ông ấy, gieo rắc huyết mạch nhà mình thật tốt.

Tôi không muốn sau này xuống dưới, lại để cha tôi chết không nhắm mắt." Lại là một đứa con hiếu thảo!

Diệp Bạch nghĩ nghĩ, bộc bạch: "Kẻ giết cha ngươi không phải ta, mà là Đại Hắc Thiên đại nhân trong lời ngươi nói." Cơ Phong đột nhiên trầm mặc, vẻ tươi cười trên mặt cũng biến mất.

"Năm đó, ngoài ta ra, còn có một nhóm người Uông gia biết chuyện này.

Ngươi về điều tra kỹ, có thể sẽ phát hiện ra một số manh mối."

“Đa tạ Diệp đại nhân.” “Không cần cám ơn.

Ngươi vòng vo tam quốc dẫn ra Đại Hắc Thiên và cha ngươi, chẳng phải là muốn chứng minh tin tức này sao?” Cơ Phong cười khổ: “Thật sự không qua mắt được đại nhân.” Hắn cố gắng thể hiện mình ngây ngô, không có tâm cơ, nhưng vẫn bị Diệp Bạch nhìn thấu ngay lập tức.

Để làm tan rã một thế lực, tốt nhất vẫn là bắt đầu từ nội bộ của nó.

Cơ Phong trước mắt không hề đơn giản như vẻ ngoài, nếu có thể khiến hắn phản bội Uông gia, thì đây lại là một quân cờ tốt để kiềm chế Uông gia.

Hiện tại, những ám tử Diệp Bạch cài vào Uông gia đều là nhân viên cấp thấp nhất, có người thậm chí còn không có tư cách vào Tàng Hải Đảo, nói gì đến việc truyền về những tư liệu cốt lõi của Uông gia.

Cơ Phong là nhân viên trực hệ của Uông gia, dựa vào ảnh hưởng của Thanh Long trong Uông gia, chỉ cần có lòng dò xét, chắc chắn có thể tiếp xúc với không ít tình báo tuyệt mật của Uông gia.

Tuy nhiên, Cơ Phong lại lắc đầu, từ chối ý tốt của Diệp Bạch.

“Tạ đại nhân, thù này tôi sẽ tự báo.” “Tùy ngươi.” Diệp Bạch lấy ra từ không gian một chiếc bình sứ thủy tinh cỡ lớn: “Đưa tay ra đây.” Cơ Phong không hiểu vì sao, liền đưa tay ra.

Diệp Bạch lướt một cái trên cổ tay Cơ Phong, máu tuôn như suối, bắn vào bình sứ.

Cơ Phong nghiến răng: “Đại nhân?” “Đừng nói gì, chỉ là lấy một ít máu về nghiên cứu thôi.” Nhìn chiếc bình sứ thủy tinh cỡ lớn có thể chứa vài lít nước, Cơ Phong tái mặt.

Đây gọi là một ít máu sao?

May mắn là Diệp Bạch cũng rất biết chừng mực, chỉ lấy sáu trăm mililít là buông tay.

Tiếp đó, Diệp Bạch lại che vết thương của Cơ Phong, dùng Chưởng Tâm Lôi chữa lành vết thương.

Cơ Phong chỉ cảm thấy cổ tay lóe lên tia sét, tê tê dại dại.

Sau khi Diệp Bạch buông tay, cổ tay trơn láng không còn một chút dấu vết vết thương nào.

Thủ đoạn này, hắn thần sắc chấn động.

Cửu Môn Tam gia, quả nhiên danh bất hư truyền!

"Tam gia, tôi còn một chuyện muốn nói?" "Ừ?" Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Lần sau nói một lần cho xong!" "Thật ra, tổ chức Thánh Tam Nhất vẫn luôn tìm kiếm một thứ gọi là Oán Thạch, Đại Hắc Thiên cũng bảo tôi truy tìm.

Tôi điều tra ra khối đá này có liên quan đến Nữ vương Himiko của Nhật Bản." Mộ Nhật Bản, gia tộc Croft, Nữ vương Himiko?

Diệp Bạch trong lòng giật mình, đột nhiên nhớ đến một bộ phim đề tài đạo mộ hắn từng xem ở kiếp trước, "Cổ Mộ Lệ Ảnh".

Cốt truyện trong đó dường như là về nữ chính tên Lara Croft đối đầu với một tổ chức bí ẩn, câu chuyện xuống mộ bảo vệ báu vật.

Nhưng Lara trong phim là nhân vật cuối thế kỷ XX, bây giờ e rằng ngay cả cha nàng ta cũng chưa ra đời.

Cơ Phong ngẩng đầu nhìn sắc mặt Diệp Bạch, dừng một chút rồi nói: "Diệp đại nhân, ngài hẳn cũng từng nghe nói về Nữ vương Himiko của Nhật Bản.

Nền văn hóa Nhật Bản khởi nguồn quá ngắn, ghi chép sớm nhất

về Himiko vẫn là từ 'Ngụy Chí – Hoa Nhân Truyện', trong đó có một câu miêu tả về Himiko: 'Sự quỷ đạo, năng hoặc chúng' (phụng sự quỷ đạo, có thể mê hoặc chúng sinh).

Mà Đại Hắc Thiên dường như rất hứng thú với mộ của Himiko." Diệp Bạch đương nhiên biết lai lịch Himiko.

Nàng là nữ vương của một quốc gia tên là "Tà Mã Đài Quốc".

Sử sách ghi lại Himiko 17 tuổi xưng vương, đến già vẫn chưa kết hôn, có một người em trai phò tá trị quốc.

Sau khi Himiko lên ngôi, nàng sống ẩn dật sâu trong cung, hầu như không ai từng gặp mặt nàng.

Cung điện, thành lầu đều thiết lập tường thành nghiêm mật, chỉ có một nam tử phụ trách đưa thức ăn cho nàng mới có thể tiến vào.

Tương truyền Himiko có thể khống chế trăm quỷ, người từng thấy mặt nàng sẽ bị quỷ quái nhập thân, chết bất đắc kỳ tử.

Điểm này lại có chỗ tương tự với Nữ vương Tinh Tuyệt Cổ Quốc: sống ẩn dật ít khi xuất hiện, dùng mạng che mặt hoặc vật kim loại che mặt, có truyền thuyết dị năng, lại còn cùng là nữ vương.

Diệp Bạch đè nén suy nghĩ trong lòng, cười nói với Cơ Phong: "Ngươi vừa nói muốn tự mình báo thù, bây giờ lại nói tin tức này cho ta, muốn ta đối phó Đại Hắc Thiên sao?" Cơ Phong không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Bạch, vội vàng cúi đầu: "Tôi chỉ là cảm thấy đại nhân có thể sẽ hứng thú với thông tin này." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, lười chấp nhặt những toan tính nhỏ trong lòng Cơ Phong, mở miệng hỏi: "Oán Thạch có tác dụng với ta, ngươi còn biết được bao nhiêu?" Cơ Phong vội nói: "Oán Thạch có ba viên, một viên màu đỏ, một viên màu vàng, và một viên màu xanh lục.

Truyền thuyết cần thu thập đủ ba viên bảo thạch mới có thể tìm

thấy nơi chôn cất Himiko." "Viên màu xanh lục đang ở trong tay ta, hai viên còn lại ở đâu?" "Đại nhân đến thật đúng lúc, ba ngày trước tôi vừa có được một lô văn vật, trong đó có Oán Thạch màu vàng.

Vốn định tối nay sẽ gửi báu vật về Uông gia, chỉ là bị chuyện vặt vãnh quấn thân, nên chậm trễ." Diệp Bạch cười cười, nhìn hai cô gái Tây trên giường nói: "Chuyện vặt của ngươi thật sự rất hao phí tinh lực." Cơ Phong chỉ đành cười khan hai tiếng, rồi dẫn Diệp Bạch đến căn phòng nhỏ ở tầng ba.

Không gian rộng chừng bốn năm mét vuông, chất đầy nhiều văn vật nước ngoài, tranh sơn dầu, tượng điêu khắc cũng không ít.

Oán Thạch màu vàng mà Cơ Phong nói, thì tùy tiện vứt trên một chiếc ghế đẩu gỗ tròn cũ kỹ.

"Đặt ngay trước mắt, có trộm cũng không bị mất cắp." Cơ Phong tùy tiện tìm một lý do để giải thích.

Oán Thạch trông giống như một sản phẩm thủy tinh, nếu không phải chuyên gia cổ vật, thật sự sẽ không phát hiện ra giá trị của khối đá này.

Nhưng Diệp Bạch vẫn nhìn ra ý đồ Cơ Phong không muốn mang Oán Thạch về Uông gia.

Chương 460

"Nếu Oán Thạch mất, Uông gia sẽ trừng phạt ngươi thế nào?" "Cùng lắm là phạt tôi đến vùng xa xôi hẻo lánh, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng." Diệp Bạch cười cười, sau khi hấp thu hết điểm Minh Khí trong Oán Thạch màu vàng, liền ném lại cho Cơ Phong: "Ngươi mang đá về đi." "Đại nhân không cần khối Oán Thạch này sao?" Cơ Phong cầm lấy khối đá, nghi ngờ nói.

"Đối với ta không còn tác dụng nữa." Cơ Phong như có điều suy nghĩ gật đầu, rồi nói: "Khối Oán Thạch cuối cùng chắc hẳn ở tổng bộ Thánh Tam Nhất, nhưng trong thời gian ngắn tôi không thể tiếp cận được." Diệp Bạch nghĩ nghĩ, lấy ra viên Oán Thạch màu xanh lục trên người, ném cho Cơ Phong: "Viên này cũng cho ngươi, dùng mộ Nữ vương Himiko để dẫn khối Oán Thạch cuối cùng ra, ngươi làm được không?" "Đương nhiên có thể." Cơ Phong nhận lấy Oán Thạch, lộ vẻ vui mừng.

Có ba viên Oán Thạch trong tay, hắn cũng có thể tìm được lý do để dẫn Đại Hắc Thiên ra khỏi Tàng Hải Đảo.

Đến lúc đó, cho dù thủ đoạn đối phó Đại Hắc Thiên của hắn không có tác dụng, Diệp Tam gia vẫn có thể tiêu diệt Đại Hắc Thiên.

Còn Diệp Bạch nhìn số điểm Minh Khí 92 vạn+ trong hệ thống, trong lòng cũng không khỏi mừng rỡ, cảm thán chuyến đi Mỹ lần này thật đáng giá.

Đợi khối Oán Thạch cuối cùng vào tay, điểm Minh Khí của hắn sẽ phá một triệu, ít nhất có thể đổi được hai quả Bàn Đào ngàn năm.

Hơn nữa, trong mộ Nữ vương Himiko có lẽ còn ẩn chứa lượng lớn vật chất điểm Minh Khí.

Tuy nhiên, việc cuối cùng ở Mỹ hiện giờ là phải điều tra ra người Uông gia đang nhòm ngó dự án Manhattan.

Tài liệu cơ mật về chế tạo bom nguyên tử, ở giai đoạn hiện tại, tuyệt đối không thể để Uông gia có được.

Khi Diệp Bạch nhắc đến chuyện này trước mặt Cơ Phong, Cơ Phong vội nói: "Đại nhân, ngài không cần tìm nữa, thật ra kẻ uy hiếp Oppenheimer chính là tôi." "Là ngươi?

Ý gì?" "Sau khi tôi thâm nhập vào tổ chức Thánh Tam Nhất, tình cờ phát hiện bọn họ tham gia vào một nhiệm vụ tuyệt mật.

Nhưng tôi đã âm thầm điều tra rất lâu mới hiểu rõ nội dung nghiên cứu cụ thể của dự án này.

Cho đến nửa tháng trước, tôi liền muốn dùng thân phận người Uông gia để khuấy đục nước, xem có thể có được một số tư liệu tuyệt mật hay không." Cơ Phong nói xong, Diệp Bạch mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra Uông gia không hề phát hiện ra dự án nghiên cứu bom nguyên tử, chỉ là Cơ Phong – người Uông gia – có khứu giác nhạy bén, tình cờ phát hiện ra dự án này.

"Ngươi có điều tra được tài liệu rồi truyền về Uông gia không?" Cơ Phong lắc đầu, từ khi biết Đại Hắc Thiên có liên quan đến cái chết của cha mình, hắn liền đã giữ lại một tay với Uông gia, một số tình báo không hề chia sẻ.

Ví dụ như dự án bom nguyên tử này, theo hắn thấy, chính là vũ khí hủy diệt lớn để đối phó Uông gia.

Chỉ cần biết tọa độ Tàng Hải Đảo, bất kể bên trong có bao nhiêu cơ quan cạm bẫy, và tinh quái canh giữ, một quả bom hạt nhân cũng đủ san phẳng vùng biển lân cận, khiến Tàng Hải Đảo không còn tồn

tại.

Diệp Bạch nhìn Cơ Phong một cái, có lẽ tên tiểu tử này vẫn luôn ấp ủ ý định mượn bom nguyên tử để đối phó Đại Hắc Thiên.

Lại hơn nửa tháng thời gian trôi đi vội vã.

Ngày đó, trời trong vạn dặm, sâu trong sa mạc một đám mây hình nấm từ từ bay lên, như trời sụp đất nứt.

Dưới sự va đập của nhiệt độ cao, ngay cả cát sỏi cũng hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Uy lực của vũ khí hạt nhân lần đầu tiên được phô bày trên thế giới này, khiến tất cả mọi người kinh hãi tột độ.

Trên một vùng đất cao ở đồi cát, Diệp Bạch dẫn mọi người quan sát cảnh tượng.

Khương Thiền Y từ trong cơn kinh ngạc hoàn hồn, lại nhíu mày nói: "Loại vũ khí này có lực sát thương thật sự quá lớn, thật không nên được nghiên cứu ra." "Đã xuất hiện rồi, thì tự nhiên có lý do tồn tại của nó.

Văn Tuyết, nhiệm vụ quan trọng nhất sau này giao cho ngươi." Diệp Bạch nói với Lý Văn Tuyết.

"Tam gia cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành." Nhìn đám mây hình nấm mãi không tan, Lý Văn Tuyết trong lòng cảm khái vạn phần, trách không được Tam gia sớm đã bố cục, hóa ra là đã sớm dự đoán được dự án Manhattan có thể tạo ra vũ khí hủy diệt có uy lực lớn đến thế.

Sau khi trở về biệt thự, Diệp Bạch lên chiếc xe việt dã đi đến sân bay.

Hiện tại, việc lấy trộm tài liệu cơ mật chế tạo bom nguyên tử

không thể thực hiện trong thời gian ngắn, chỉ có thể để Lý Văn Tuyết từ từ mưu tính.

Còn Khương Thiền Y vẫn phải ở lại Mỹ, một mặt quản lý các bố cục thương nghiệp ở Mỹ, một mặt phối hợp Lý Văn Tuyết hoàn thành nhiệm vụ.

Khi chia ly, Khương Thiền Y đương nhiên rất luyến tiếc.

Đêm trước đó, Diệp Bạch đã đổi ra một viên Long Nguyên Toái Phiến trị giá 7 vạn điểm, cho Khương Thiền Y dùng.

Sức mạnh ẩn chứa trong Long Nguyên vô cùng to lớn.

Dưới sự chỉ dẫn của Diệp Bạch, Tử Hà Thần Công của Khương Thiền Y cuối cùng cũng đột phá đến tầng cuối cùng, đạt đến cảnh giới cương khí hộ thể, tử khí miên man bất tuyệt.

Kết hợp với Kim Nhạn Công và Điện Quang Thần Hành Bộ, võ lực của Khương Thiền Y khi đó có thể coi là hàng đầu.

Lại mất nửa tháng thời gian, Diệp Bạch di chuyển khắp nơi, cuối cùng cũng trở về Trường Sa.

Trong Diệp Phủ, hòn giả sơn hồ nước vẫn đó, bên hồ liễu ba tấc rủ xanh biếc.

Cảnh sắc không đổi, nhưng Tiểu Giao Nhân và Bạch Hổ cùng đám sủng vật khác đều đã được di chuyển đến nơi khác.

Mật thất dưới đáy hồ, những giá trưng bày văn vật đã trống rỗng.

Dưới đáy hồ đối diện với tấm kính toàn cảnh cũng không còn các loại thực vật phát sáng dưới nước.

Dưới ánh đèn lờ mờ, chỉ có Doãn Tân Nguyệt đang cắm cúi chỉnh lý các công việc của Cửu Môn.

Nghe thấy tiếng bước chân, Doãn Tân Nguyệt ngẩng đầu, thấy là

Diệp Bạch lại cúi đầu xuống.

“Ngươi mà không về, ta còn tưởng ngươi bị chủ nghĩa tư bản ăn mòn rồi chứ?” Diệp Bạch cười cười, bước lại gần hơn, cầm lấy tài liệu, cùng Doãn Tân Nguyệt xem xét.

Hiện nay, Cửu Môn coi như lớp tiền bối đã hoàn toàn rút lui.

Thượng Tam Môn: Trương Đại Phật Gia, Nhị Nguyệt Hồng, Diệp Bạch.

Trung Tam Môn: Doãn Tân Nguyệt, Bán Tiết Lý, Hoắc Tiên Cô.

Hạ Tam Môn: Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu, Tề Thiết Chủy.

Thứ hạng không phân trước sau, trong các môn cũng không có lớn nhỏ.

Trương Khải Sơn sau khi thành công chống đỡ vài lần xâm lược của người Nhật, uy danh càng lẫy lừng, danh hiệu Cửu Môn Trương Đại Phật Gia không ai không biết, không ai không hiểu.

Diệp Bạch cũng vui lòng để Trương Đại Phật Gia đứng mũi chịu sào, từ đó giảm bớt sự chú ý của các thế lực khác đối với hắn.

Nhị Nguyệt Hồng, từ khi thân thể Nha Đầu khỏi bệnh, liền cùng Nha Đầu bắt đầu cuộc sống đôi lứa hạnh phúc, khiến người ngoài ghen tị.

Hắn cũng thỉnh thoảng ra ngoài đảo một nhỏ để thay đổi tâm trạng, bình thường rất ít rời Trường Sa.

Lê Viên một tuần mở cửa hai lần, Nhị Nguyệt Hồng đều lên đài hát kịch, chỗ ngồi chật kín.

Bán Tiết Lý thì sống ẩn dật, một lòng ở phủ đệ giáo dục đứa con trai duy nhất, dường như muốn nuôi dưỡng con trai trưởng thành, để hắn tiếp quản sản nghiệp gia tộc.

Hoắc Tiên Cô, sau một đêm ở riêng với Diệp Bạch, thì rời Trường Sa, một lần nữa đi Bắc Bình.

Giải Cửu, mấy năm nội chiến trong nước này, hắn liền đưa vợ con di cư đến Hương Cảng, thay Diệp Bạch quản lý một phần sản nghiệp ở Hương Cảng và nước ngoài.

Chương 461

Ngô Tiểu Cẩu kết hôn chưa đầy hai năm, Ngô Quảng Nguyên liền vì vấn đề sức khỏe mà nhường vị trí đương gia cho lão tam Ngô Tiểu Cẩu, lui về hậu trường.

Đối với Ngô Quảng Nguyên, trong ba đứa con trai, chỉ có Ngô Tiểu Cẩu là tinh minh nhất, cũng giống hắn nhất, thêm vào quan hệ với Diệp Bạch, căn bản không lo lắng về sự phát triển tương lai của Ngô gia.

Ngô Tiểu Cẩu nuôi chó là một tuyệt kỹ.

Ngoài việc thỉnh thoảng đi đạo mộ, hắn còn xây dựng một căn cứ nuôi chó gần chuồng gà của Diệp gia.

Gà và chó vốn là thiên địch, dân làng sống ở đó mỗi ngày đều có thể nghe thấy tiếng gà gáy và chó sủa ồn ào.

Còn những con chó sói do Ngô Tiểu Cẩu huấn luyện đều cực kỳ thông minh, có thể hành động theo lệnh và cử chỉ tương ứng, không khác gì chó cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh ở hậu thế.

Trương Khải Sơn cũng hợp tác với Ngô Tiểu Cẩu, thu mua một lượng lớn chó sói để phục vụ quân nhu.

Sau khi Ngô Tiểu Cẩu trở thành người đứng đầu gia tộc, phương hướng phát triển của Ngô gia cũng thay đổi theo, rất nhanh nổi danh bên ngoài.

Vì nuôi nhiều chó, Ngô Tiểu Cẩu cũng được người trên giang hồ tôn xưng là Cửu Môn Ngũ Gia Ngô Lão Cẩu.

Còn Tề Thiết Chủy, đã kết hôn với Lý Tương Thủy – cô sinh viên đại học mà Doãn Tân Nguyệt giới thiệu năm xưa, coi như cuộc đời

viên mãn.

Sau đó, hắn giải giáp quy điền, rất ít khi ra ngoài bày quán xem bói.

Suốt ngày xách lồng chim, đeo kính râm, thổi sáo lang thang trên đường Trường Sa, rất nhàn nhã tự tại.

Diệp Bạch ở trong phủ ba ngày, nhận được điện báo từ nước ngoài gửi về, tổ chức Thánh Tam Nhất và Đại Hắc Thiên đã hành động, đang tìm kiếm Tà Mã Đài Vương Quốc thất lạc ở khu vực Tam Giác Rồng của Nhật Bản.

"Ngươi lại muốn đi sao?" Doãn Tân Nguyệt không nhịn được nói.

Diệp Bạch gật đầu, dặn dò: "Người Nhật Bản chắc sắp bại rồi, ngươi hãy điều phối Cửu Môn chuẩn bị trước, đừng để người Nhật Bản mang bảo bối Việt Nam ra nước ngoài." "Được, vậy ngươi không có gì muốn nói với ta sao?" "Hãy bồi dưỡng thằng nhóc Trần Thiên Hữu này lên, tiếp quản vị trí của ngươi, sau đó cứ đợi ta trở về." Doãn Tân Nguyệt lúc này mới lộ ra nụ cười.

Nhật Bản, phía đông nam Edo, gia tộc Abe.

"Tam gia, suối nước nóng đã chuẩn bị xong rồi." Abe Genroku nói một câu tiếng Việt không được trôi chảy cho lắm.

Nếu để người trong gia tộc Abe nhìn thấy Âm Dương Sư số một mà họ ngưỡng mộ lại khiêm cung đến vậy với một người phương Tây, e rằng mắt họ sẽ rớt ra ngoài.

Diệp Bạch khẽ gật đầu, cởi quần áo nửa thân trên, bước xuống nước suối nóng.

Trong suối nước nóng có cánh hoa hồng phấn trôi nổi, còn có cả hương liệu không rõ tên.

Abe Genroku mang thân thể yếu ớt cũng muốn xuống nước, nhưng

lại bị Diệp Bạch trừng mắt một cái.

Abe Genroku khá hoảng sợ, chỉ đành mặc quần áo vào.

Hắn lờ mờ nhìn thấy hình xăm Bạch Hổ hung dữ sau lưng Diệp Bạch, vẻ mặt càng thêm cung kính.

"Khụ khụ.

Tam gia, trong gia tộc tôi còn có vài trinh nữ dung mạo tuyệt sắc, ngài có muốn gọi họ đến hầu hạ không?" "Ta không thiếu phụ nữ, cũng đừng để người ngoài biết lai lịch của ta." "Vâng, vậy không biết Tam gia định ở Nhật Bản bao lâu?

Tokyo có không ít danh lam thắng cảnh và di tích cổ, tôi có thể đưa ngài đi tham quan một chuyến." Diệp Bạch không đáp lời hắn, quay đầu nhìn ngọn núi Phú Sĩ ở đằng xa.

Như một chiếc quạt cổ treo ngược giữa không trung, đỉnh núi phủ tuyết trắng xóa, hùng vĩ tráng lệ.

Đây được coi là cảnh quan biểu tượng của Nhật Bản.

Abe Genroku nhìn theo ánh mắt Diệp Bạch, lại cẩn thận từng li từng tí nói: "Đáng tiếc Tam gia đến không đúng lúc.

Nếu đến vào tháng ba, tháng tư, hoa anh đào dưới chân núi sẽ nở rộ, cảnh tượng lúc đó mới đẹp." "Gần đây có mộ nào không?" "Hả?" "Có mộ nào không?" "Có, có.

Tôi vừa hay biết một ngôi mộ Thiên Hoàng Nhật Bản chưa bị khai quật." Abe Genroku phát hiện ngôi mộ chưa khai quật là lăng mộ Thiên Hoàng Nintoku, cũng được gọi là Đại Tiên Cổ Phần.

Thiên Hoàng Nintoku sinh vào khoảng bốn trăm năm trước Công nguyên, là vị Thiên Hoàng thứ 16 của Nhật Bản, cả đời công tích lẫy lừng, trong văn hóa Nhật Bản cũng mang đậm màu sắc thần thoại.

Điều đáng chú ý là, trong thời gian tại vị, Thiên Hoàng Nintoku từng có tiếp xúc với Tà Mã Đài Vương Quốc.

Hai ngày sau, Diệp Bạch đến thị trấn Đại Tiên Đình ở Nhật Bản, thấy được ngôi mộ Thiên Hoàng Nintoku mà Abe Genroku đã nói.

Một ngọn đồi nhô lên, rừng cây xanh tốt um tùm, hai bên còn có sông ngòi chảy qua.

Toàn bộ khu lăng mộ có hình dạng phía trước vuông phía sau tròn, nhìn từ trên cao xuống giống như một lỗ khóa.

"Tam gia, tôi dám đảm bảo ngôi mộ này chưa từng bị khai quật, nhưng những gia tộc Nhật Bản biết nơi đây có mộ thì thật không ít.

Nếu ngài muốn đào, e rằng không thể rầm rộ được." Abe Genroku mặc áo kimono đen, đi theo sau Diệp Bạch nhắc nhở.

Diệp Bạch cất la bàn, đơn giản xem qua phong thủy, bước vài bước về phía sâu trong núi, hệ thống hiện ra thông báo. [Đại Tiên Cổ Phần: Nằm tại Đại Tiên Đình, Nhật Bản.

Thân phận chủ mộ còn là bí ẩn.

Mộ huyệt chiếm diện tích rộng lớn, bên trong vô số cơ quan cạm bẫy, bách quỷ hoành hành.

Người nhập mộ cần cẩn thận bị oán quỷ quấn thân.] [Cấp độ nguy hiểm: Cao cấp!] [Rương báu ẩn chứa: Rương báu Hoàng Kim!] Một ngôi mộ có cấp độ nguy hiểm cao cấp, Diệp Bạch hơi bất ngờ.

Hắn vốn tưởng mộ Thiên Hoàng Nhật Bản cùng lắm là nguy hiểm trung cấp, tiện tay lấy rương báu.

Không ngờ cái đầu tiên lại là nguy hiểm cao cấp.

Đại Tiên Cổ Phần?

Ngay cả hệ thống cũng không biết thông tin về chủ mộ, xem ra

Abe Genroku cũng chưa nắm rõ tình hình thực sự của mộ huyệt.

Nhìn bản đồ mộ huyệt hiển thị trong hệ thống, rối rắm phức tạp.

Muốn đào ra một lối đi sâu vào cổ mộ, vượt qua tầng tầng cơ quan mộ huyệt để lấy rương báu, không phải là việc có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Diệp Bạch quay đầu hỏi: "Ngôi mộ này vì sao gọi là Đại Tiên Cổ Phần?" "Có lẽ liên quan đến địa danh, cũng là do người dân địa phương truyền miệng mà lưu truyền đến nay." "Vậy sao ngươi biết đây là mộ Thiên Hoàng Nintoku?" "Hắc hắc, Tam gia, đương nhiên là suy đoán ra.

Xét tình hình lúc đó, trong lịch sử chỉ có Thiên Hoàng Nintoku có thể xây dựng lăng mộ ở đây, huống hồ có người từng phát hiện văn vật thời Tấn Triều châu Âu ở gần đó, đây là những thứ cùng thời với Thiên Hoàng Nintoku." Abe Genroku giải thích.

Diệp Bạch không cần suy nghĩ: "Trước hết quay về, ngôi mộ này cứ để đó đã, tạm thời không khai quật." Ngài là đại ca, ngài nói là được.

"Vâng, vâng." Abe Genroku cũng không dám có ý kiến khác.

Hai người đến một quán trọ trong thành phố.

Chủ quán là một bà lão sắp xuống lỗ, trong bếp còn có một người con dâu đang nấu cơm.

Chương 462

“Tam gia, chúng ta có thể đến một quán trọ tốt hơn.” “Thôi được rồi, cứ ở đây đi.” Diệp Bạch nhìn bảng hiệu, “Hạnh Phúc Chi Điếm”, ý là quán trọ hạnh phúc.

Nhật Bản đang ồ ạt xâm lược các nước khác, hoàn toàn dựa vào kinh tế trong nước để duy trì, dẫn đến trong nước nghèo xơ xác.

Do đó, toàn bộ khu chợ này cũng không tìm được quán trọ tử tế nào.

Quán trọ này ít nhất cũng khá sạch sẽ.

Abe Genroku tuy được tôn xưng là Âm Dương Sư số một Nhật Bản, nhưng cũng không hề kiêu ngạo.

Sau khi trả tiền xong, lại nhờ bà lão nấu những món đặc sản địa phương.

Đến phòng riêng trên lầu, xuyên qua khe cửa, thấy Diệp Bạch đang dùng tiền đồng để bói toán.

Hắn cũng không dám mạo hiểm vào làm phiền, nghe Diệp Bạch nói: “Vào đi” xong mới dám bước vào.

“Ngươi có biết vì sao ta đến Nhật Bản không?” Diệp Bạch cất tiền đồng đi, nheo mắt hỏi.

Abe Genroku ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch một cái, cẩn thận từng li từng tí thăm dò nói: “Chẳng lẽ Tam gia đến để ám sát Thiên Hoàng Nhật Bản?” Diệp Bạch cười cười: “Không cần thiết.

Chết một Thiên Hoàng, rất nhanh sẽ lại có một Thiên Hoàng mới nổi lên.

Chiến tranh không phải dựa vào ám sát kẻ cầm đầu mà kết thúc." "Vậy Tam gia đến để..." "Tà Mã Đài Vương Quốc ngươi có biết không?" "Đương nhiên là biết.

Tam gia hứng thú với vương quốc trong truyền thuyết sao?" "Ở nước ngoài có một tổ chức tên là Thánh Tam Nhất, và một cao tầng Uông gia đều đang nhòm ngó Tà Mã Đài." Abe Genroku lập tức hiểu ý Diệp Bạch.

Tam gia đây là muốn nhúng tay vào rồi.

"Tam gia, Tà Mã Đài ở trong nước chúng tôi rất ít có ghi chép trong cổ tịch.

Nhưng truyền thuyết kể rằng, hòn đảo này bị Nữ vương Himiko nguyền rủa, thuyền bè tiến gần đảo đều sẽ bị bão tố hủy diệt.

Nếu ngài muốn biết thông tin chi tiết hơn về Tà Mã Đài, tôi sẽ về gia tộc tra giúp ngài." "Không cần.

Trong ba ngày tới, ngươi hãy tìm cách kiếm một chiếc thuyền hoặc máy bay chắc chắn một chút.

Chờ ta nhận được tọa độ hòn đảo, ngươi sẽ cùng ta đi." "Hả?

Tam gia, cái thân già này của tôi cũng không còn lanh lẹ nữa." Abe Genroku vẻ mặt không tình nguyện.

Diệp Bạch liếc hắn một cái: "Còn nói nhảm, ta bây giờ sẽ khiến ngươi không lanh lẹ được nữa." Abe Genroku lập tức không dám nói gì nữa, chỉ đành nghĩ cách mượn quan hệ trong quân đội để chuẩn bị công cụ nhập đảo cho Diệp Bạch.

"Đến rồi, đồ ăn ngon mà các cậu muốn đây." Bà lão hiền lành thân thiện bưng lên các món như sashimi và sushi.

"Mời dùng từ từ!" Bà lão cúi chào một cái, rồi chậm rãi lui đi.

Bà lão nhìn ra được, hai vị này đều là nhân vật lớn, mang theo quý khí, cũng không biết vì sao lại đến ăn cơm ở quán trọ nhỏ như nhà bà.

Trong sushi gói rong biển và sốt thịt bò, hương vị cũng khá ổn.

Riêng sashimi, Diệp Bạch không quen ăn lắm, liền dùng Chưởng Tâm Lôi lật chuyển làm nóng.

Abe Genroku đang cúi đầu ăn ngấu nghiến, thấy Diệp Bạch dùng lôi đình làm nóng sashimi, đến thở cũng không dám, rất sợ Diệp Bạch đột nhiên giáng một đòn lên đầu hắn.

"Tam gia, nếu ngài không quen ăn, chúng ta đổi quán khác." "Không cần, quán này khá tốt, ta khá thích." Abe Genroku tâm có sở ngộ, dừng động tác ăn cơm lại nói: "Tam gia, tuy tôi là người Nhật Bản, nhưng lòng tôi hướng về an lạc, đối với cuộc chiến tranh này tôi cũng cực kỳ căm ghét." "Lòng ngươi ở đâu không liên quan đến ta.

Trong ba ngày tới, ta muốn thấy thứ ta muốn." Ở lâu với Abe Genroku, Diệp Bạch liền phát hiện tên này là một tên nịnh hót đúng điệu, hơn nữa làm xong một việc thường hay đòi hỏi phần thưởng.

Thức thần trong tay Abe Genroku, chính là do Diệp Bạch dùng một bình Hỏa Viên Thối Phàm Dược Tề chế tạo ra.

Nhờ có Hỏa Viên Thức Thần, Abe Genroku mới có được một chỗ đứng trong gia tộc.

Và sau chuyện này, Abe Genroku liền phục tùng Diệp Bạch, ít có lòng khác, phát huy đầy đủ đặc điểm chủng tộc "có sữa là mẹ".

Ba ngày sau, Abe Genroku đúng hẹn chuẩn bị một chiếc máy bay quân dụng kiểu Nhật.

Diệp Bạch vẫn luôn chờ tin tức của Cơ Phong, nhưng chưa chờ được tin tức, lại một lần nữa chứng kiến lịch sử.

Nhật Bản lại xảy ra "đại địa chấn", thương vong vô số.

Khác với lịch sử ban đầu, lần này, Mỹ trực tiếp ném bom nấm, không hề cho quân đội Nhật Bản cơ hội phản ứng.

Còn Abe Genroku sau khi nhận được tin tức cũng hốt hoảng chạy đến trước mặt Diệp Bạch, thở hổn hển.

"Chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ đi ngay." Diệp Bạch từ trong suối nước nóng đứng dậy, dùng chân khí làm tan các giọt nước trên da, rồi khoác quần áo vào.

Cơ Phong sáng nay đã truyền về vị trí mộ huyệt Himiko, tọa độ Bạo Phong Đảo.

Theo tính toán thời gian, nếu không có gì bất ngờ, người của tổ chức Thánh Tam Nhất cũng vừa mới lên đảo.

Xem ra tổ chức Thánh Tam Nhất cũng lợi dụng khoảng thời gian trống sau khi bom nguyên tử được thả, tiến vào vùng biển do quân Nhật quản lý, tìm kiếm Bạo Phong Đảo.

Lúc này, Abe Genroku vẫn chưa hoàn hồn từ cú sốc bom hạt nhân: "Tam gia, ngài đều biết chuyện Hiroshima và Nagasaki sao?" "Biết, người Mỹ làm.

Nếu các ngươi không đầu hàng, ta đoán chừng họ sẽ còn ném thêm mấy quả nữa." Diệp Bạch hù dọa nói.

"Còn ném nữa sao?

Nếu ném đến Tokyo thì núi lửa phun trào, Nhật Bản sẽ trực tiếp bị diệt vong." Abe Genroku đại kinh, có ý muốn nhắc nhở tộc nhân một phen, nhưng dưới sự thúc giục của Diệp Bạch, vội vàng lên máy bay.

Trên máy bay ngoài một phi công, chỉ có Diệp Bạch và Abe Genroku hai người.

Diệp Bạch thấy Abe Genroku đã chuẩn bị không ít vật tư quân dụng trên máy bay, còn có một hòm vũ khí kiểu Nhật tinh xảo.

Từ Tokyo cất cánh, một đường hướng nam, máy bay từ rung lắc đến ổn định.

Abe Genroku tim cứ treo ngược lên tận cổ.

Nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên hắn đi máy bay.

Trước đây từ Nhật Bản sang châu Âu, hắn đều đi du thuyền.

Trong thời đại này, tỷ lệ tai nạn máy bay vẫn khá cao.

So với đó, du thuyền trên biển lại rất an toàn.

Máy bay bay lên độ cao vạn mét, từ xa vẫn có thể nhìn thấy hai đám mây hình nấm khổng lồ vẫn chưa tan, che phủ cả bầu trời.

“Bay vòng qua đó, đi đến tọa độ 25° vĩ độ Bắc, 142° kinh độ Đông.” Diệp Bạch phân phó.

Chương 463

Phi công bị đám mây hình nấm chấn động, không khỏi nhìn thêm vài lần, sau đó bay theo tọa độ Diệp Bạch chỉ định.

Nhưng phi công vẫn mở miệng nhắc nhở: "Đại nhân, tọa độ này hình như ở Tam Giác Rồng, khá nguy hiểm, ngài xác định muốn đi sao?" Mộ Himiko nằm trên Bạo Phong Đảo, trong Tam Giác Rồng của Nhật Bản, thuộc khu vực vĩ độ ba mươi độ Bắc.

Vùng biển này thường xuyên xảy ra các sự kiện thiết bị mất điều khiển, máy bay và du thuyền mất tích.

Có thể nói là phiên bản lớn của Bermuda Triangle, phi công có nghi ngại cũng là bình thường.

"Làm theo lệnh!

Hơn nữa, mọi việc trên máy bay đều phải nghe vị Diệp đại nhân này, nếu lái sai vị trí, cẩn thận cái mạng chó của ngươi!" Abe Genroku xen vào mắng mỏ.

Phi công vội vàng ngoan ngoãn làm theo, cũng không dám lên tiếng nữa.

Quan niệm cấp dưới phục tùng cấp trên của người Nhật Bản đã ăn sâu bén rễ.

Lúc này, tổ chức Thánh Tam Nhất cùng một lượng lớn thế lực vũ trang đã lên đảo.

"Tập hợp!

Tập hợp!" Đội ngũ tổng cộng hơn ba mươi người, vũ khí tinh xảo, trang bị đầy đủ, nhưng toàn thân ướt sũng, đội hình lỏng lẻo, dường như vừa mới bò ra từ biển.

Sóng lớn cuồn cuộn vỗ bờ, gió lốc gào thét.

Trên bầu trời mây đen dày đặc, sấm sét chớp giật, một luồng khí tức quỷ dị đè nặng khiến người ta khó thở.

Tuy là ban ngày, nhưng ánh sáng trên bầu trời rất tối, khắp nơi xám xịt mịt mờ, tầm nhìn bị cản trở.

Ngoài vùng biển cách đó vài nghìn mét, chiếc du thuyền họ đi đã bị những con sóng khổng lồ cao năm sáu mét nuốt chửng hoàn toàn, chìm sâu xuống đáy biển.

Người dẫn đầu tên Wells, một trong những thành viên cốt cán của tổ chức Thánh Tam Nhất.

Hắn lớn tiếng gào thét vẫy tay, phân phó đội trưởng ba tiểu đội, bảo họ tập hợp đội viên, tìm nơi ẩn náu tránh bão.

Hơi nước dày đặc bao trùm, dường như sắp có mưa lớn ập đến.

Wells cởi bỏ chiếc túi vải buộc trên người, lộ ra ba viên Oán Thạch màu sắc khác nhau.

Truyền thuyết chỉ cần thu thập đủ ba viên Oán Thạch mới có thể tìm thấy Himiko.

Bất kể truyền thuyết này có thật hay không, ít nhất bây giờ họ đã vượt qua cơn bão nguyền rủa, tìm thấy Bạo Phong Đảo thật sự.

"Đại nhân Wells, phía trước có một hang núi, có thể vào đó nghỉ ngơi." Cơ Phong chống chọi với gió lốc gào thét bước tới.

"Tốt lắm, Cơ!

Chờ hoàn thành nhiệm vụ, Tiên Tri nhất định sẽ trọng thưởng!" Mọi người vào trong hang, nhóm lửa trại, rồi làm nóng thức ăn, pha cà phê để xua lạnh.

Cơ Phong vì đã tìm được hai viên Oán Thạch, nên được tổ chức

Thánh Tam Nhất công nhận.

Chuyến đi Bạo Phong Đảo lần này, hắn chính là một trong ba đội trưởng.

Nhưng Cơ Phong luôn cảm thấy bất ổn, từ khi lên đảo, thái độ của Wells đối với hắn có sự thay đổi rõ ràng.

Chẳng lẽ chuyện hắn lén truyền tọa độ hòn đảo đã bị Wells phát hiện rồi sao?

Cơ Phong lo lắng bồn chồn, uống một ngụm cà phê đắng ngắt để tỉnh táo, nghĩ bụng đợi đêm khuya mọi người đều ngủ say sẽ lén trốn đi.

Dù sao Đại Hắc Thiên của Uông gia và Diệp Tam gia của Cửu Môn đều đã có được tọa độ hòn đảo, đến lúc đó Bạo Phong Đảo nhất định sẽ loạn như một nồi cháo.

Với sức chiến đấu của Đại Hắc Thiên và Diệp Bạch, hắn trốn trong tổ chức Thánh Tam Nhất ngược lại sẽ có nguy cơ bị thương oan.

Vài giờ sau, trên cao không, Diệp Bạch trên máy bay lại đang lượn lờ phía trên tầng mây đen kịt.

"Diệp đại nhân, tọa độ ngài đưa chính là vùng biển này, nhưng bây giờ sấm chớp sáng rực, máy bay của chúng ta có thể không xuống được." Diệp Bạch nhìn xuống từ cửa sổ máy bay, một luồng khí đen dày đặc xuyên thấu bầu trời, dường như khí đen đang dẫn dắt bão tố.

Xem ra lời nguyền của Himiko không phải là vô căn cứ.

Hơn nữa, dị tượng do khí đen này sinh ra, so với dị tượng heo đen qua sông do thi khí của Trùng Cốc Hiến Vương bốc lên trời còn kinh khủng hơn nhiều.

Ước chừng ngôi mộ này không hề tầm thường, ít nhất cũng phải là nguy hiểm cao cấp.

Diệp Bạch nhíu mày trở lại chỗ ngồi, lấy ra sáu đồng tiền chất liệu vàng đồng, nhúng vào máu Rồng Cá vây trắng đã trữ sẵn, dùng Thiên Cơ Chi Pháp của bí thuật âm dương phong thủy để bói toán.

Liên tục bói toán năm lần, quẻ đều có biến hóa, hung cát đều có một nửa.

Abe Genroku xuất thân từ gia đình Âm Dương, tuy không tinh thông pháp bói toán âm dương, nhưng cũng có chút ít hiểu biết.

Thấy Tam gia ngay cả tinh huyết cũng dùng đến, liền biết lần bói này không hề tầm thường, căn bản không dám lên tiếng làm phiền.

Diệp Bạch cất tiền đồng đi, trong lòng cảm thán mình vẫn học nghệ chưa tinh, đã bôi máu báu cá Thiên Cơ bói toán lên rồi mà kết quả bói vẫn như cách một lớp sương mù, không nhìn rõ chân tướng.

Điều duy nhất có thể xác định là, chuyến đi này hắn sẽ không gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên, sự an nguy của Abe Genroku và phi công bên cạnh thì khó nói, quẻ không rõ ràng.

"Tam gia, kết quả thế nào?

Có xuống được không?" Abe Genroku vội vàng hỏi.

Nói thật, hắn không muốn mạo hiểm lắm.

Nếu quẻ bói của Tam gia là điềm hung, thì tốt quá, có thể tìm cớ khuyên Tam gia quay về.

Diệp Bạch nhìn Abe Genroku một cái, mở miệng nói: "Quẻ cát, cứ yên tâm xuyên qua, sẽ không có chuyện gì đâu." Phi công trong lòng tuy sợ hãi, nhưng vẫn vâng lời làm theo.

Máy bay lao vào tầng mây đen kịt, thỉnh thoảng có những tia sét chói mắt lóe lên, kèm theo tiếng sấm sét ầm ầm.

Phi công cố gắng điều khiển cần lái, rất sợ lái máy bay vào giữa sấm sét.

Có lẽ vận khí ba người cực kỳ tốt, họ thuận lợi xuyên qua tầng mây đen, nhìn thấy một hòn đảo xám xịt mịt mờ.

Nhưng lúc này, một tiếng gầm giận dữ như của phụ nữ xuyên qua máy bay, làm vỡ kính, máy bay như một con chim lớn mất đi đôi cánh, lao xuống hòn đảo.

Trong lúc khẩn cấp, Diệp Bạch kéo Abe Genroku và phi công, nhảy xuống từ độ cao vài trăm mét.

Trên cao không Bạo Phong Đảo, một hư ảnh do khí đen tạo thành dần rõ nét ngũ quan, tựa như một nữ vương đội vương miện, mặc kimono.

Nàng nhìn ba người đang lao nhanh xuống, phát ra tiếng gào thét chói tai và hung dữ.

Chương 464

Lúc này, Diệp Bạch đã bung dù từ lâu, lơ lửng ở độ cao hơn một trăm mét.

Do quá tải trọng, ba người vẫn lao xuống với tốc độ cực nhanh.

Với tốc độ rơi như vậy, ước chừng ba người đều sẽ biến thành một đống bầy nhầy.

Abe Genroku kinh hãi tột độ: "Tam gia, ném thằng nhóc này xuống đi, như vậy hai chúng ta còn sống được mạng." Phi công lộ ra ánh mắt không thể tin được, sau đó lại đột nhiên ảm đạm đi.

"Im miệng!" Diệp Bạch thần tình chuyên chú, không có thời gian đáp lời Abe Genroku, trên cao không thi triển vài lần Kim Nhạn Công, sau khi mượn lực trên không, hơi làm chậm tốc độ hạ cánh.

Khi còn cách mặt đất hai ba mươi mét, hắn trực tiếp ném hai người lên một cây đại thụ cao chọc trời, sau đó lại thi triển Kim Nhạn Công, an toàn tiếp đất.

Abe Genroku bị những cành cây vô tình quất cho kêu la oai oái, mặt mũi bầm dập vết thương, lại còn đụng gãy mấy cành cây.

Cuối cùng, hắn ôm chặt lấy cây đại thụ không buông, như một con gấu ôm cây.

Khoảng cách cao như vậy mà không bị rơi chết, cũng là một kỳ tích.

"Tam gia, cứu mạng, tôi vẫn còn trên cây!" "Tự mình nhảy xuống!" Diệp Bạch nhìn hai người bình an vô sự trên cây, liền không đáp lời nữa.

Lại lấy la bàn ra, kiểm tra phương hướng.

Vừa nãy hắn đã ghi nhớ địa hình Bạo Phong Đảo trên máy bay, bây giờ thì phải phán đoán họ đã rơi xuống đâu.

Động tĩnh máy bay rơi hủy lớn đến vậy, ước chừng tổ chức Thánh Tam Nhất cũng nên nhận ra họ không phải là thế lực duy nhất khám phá Bạo Phong Đảo.

Vô tình đánh rắn động cỏ.

Nhưng Diệp Bạch cũng không bận tâm, rắn đã động, vậy thì trực tiếp bóp chết là xong.

Thấy Diệp Bạch đã đi xa, Abe Genroku nhìn xuống mặt đất cao mười mét, chậm rãi bò xuống.

Đến độ cao bốn năm mét, không còn cành cây nào để mượn lực, hắn đành nghiến răng nhảy xuống, cuối cùng lại bò dậy an toàn không hề hấn gì.

Diệp Bạch cười cười, lão già này trước mặt hắn còn giả vờ vụng về.

Khi Âm Dương Sư sở hữu thức thần, liền có thể lấy năng lượng từ cơ thể thức thần để cải thiện thể chất.

Đừng thấy Abe Genroku trông năm sáu mươi tuổi, nhưng cường độ cơ thể còn tốt hơn người bình thường rất nhiều.

Không lâu sau, phi công cũng nhanh nhẹn bò xuống từ trên cây.

Diệp Bạch tìm một chỗ trũng trong đá, dẫn hai người tránh gió lốc và cơn mưa bão sắp tới.

“Tam gia, chúng ta có nên tìm máy bay trước, lấy những vật tư chưa bị hư hại ra không?” Abe Genroku đề nghị.

Hiện tại hắn thật sự hối hận vì đã cùng Tam gia đến thám hiểm cái gì mà Bạo Phong Đảo.

Bây giờ vũ khí và vật tư sinh hoạt đều không còn.

Ở một Bạo Phong Đảo có hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, việc sinh tồn đã là khó khăn, nói gì đến việc còn phải đối kháng với Uông gia và một tổ chức quốc tế bí ẩn tên Thánh Tam Nhất.

"Chiếc máy bay gặp nạn cách chúng ta quá xa, bây giờ đi tìm mục tiêu quá lớn." Diệp Bạch lắc đầu từ chối.

Khói đặc sau khi máy bay rơi vẫn còn nghi ngút, tất cả người trên Bạo Phong Đảo đều có thể nhìn thấy.

Ước chừng tổ chức Thánh Tam Nhất đã phái người đi thám sát rồi.

Hắn muốn làm con ve sầu phía sau con chim sẻ, đợi sau khi tổ chức Thánh Tam Nhất và Đại Hắc Thiên giao chiến để lộ sơ hở, rồi hẵng xuất hiện cũng không muộn.

Diệp Bạch lấy ra từ không gian chiếc ba lô chứa đầy vật tư, lần lượt ném cho Abe Genroku và phi công mỗi người một cái.

Abe Genroku vẻ mặt hân hoan nhận lấy ba lô.

Hắn biết Tam gia có nhẫn trữ vật, chỉ là không ngờ trong nhẫn có thể chứa được nhiều đồ như vậy, xem ra Tam gia trước khi đến đã sớm có chuẩn bị.

"Hai ngươi tìm một chỗ dựng doanh trại đi, ta đi rồi sẽ quay lại ngay." Diệp Bạch biến mất trước mắt hai người, thân hóa tàn ảnh, liên tục nhảy vọt, đến ngọn cây cao nhất trong khu rừng này.

Diện tích Bạo Phong Đảo không nhỏ, có núi cao rừng rậm, sông suối thác nước.

Tà Mã Đài Vương Quốc từng có giao thoa sâu sắc với văn hóa Thăng Long.

Himiko rất có thể sẽ chọn nơi chôn cất dựa trên thuyết long mạch

của đất Việt Nam.

Diệp Bạch dựa vào kinh nghiệm xuống mộ nhiều năm và Mạc Kim Định Huyệt Pháp, sơ bộ quan sát địa mạch và dòng chảy sông suối, phán đoán vị trí có khả năng nhất Himiko được chôn cất.

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy hai nơi có long mạch thượng giai, Himiko tám phần sẽ được chôn ở đây.

Tuy nhiên, trên đầu mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ầm.

Rất nhanh, những hạt mưa lớn rơi xuống, thêm vào gió lốc hung tợn, cả khu rừng như run rẩy dưới cơn bão.

Sâu trong vùng biển vô biên vô bờ, Bạo Phong Đảo như một con thuyền đơn độc, chao đảo sắp đổ.

Chân trời không một tia sáng, khắp nơi xám xịt mịt mờ.

Thêm vào mưa quá lớn, tầm nhìn bị cản trở nghiêm trọng.

Diệp Bạch tuy có tử khí hộ thể, nước mưa bị chân khí màu tím nhạt bao phủ, tụ lại thành dòng chảy, trượt khỏi người, nhưng dưới cơn bão hoành hành cũng khó duy trì thân hình.

Thấy thật sự không nhìn ra được gì, Diệp Bạch chỉ đành nhảy xuống, quay về đường cũ.

Abe Genroku không đóng quân ở chỗ trũng ban đầu, mà tìm một hang núi ở phía sau sườn núi không xa, và để lại dấu hiệu cho Diệp Bạch.

Trong hang, lều của Diệp Bạch đã được phi công dựng xong, Abe Genroku lại bảo phi công dựng thêm một cái cho mình.

Phi công vẫn luôn thành thật làm việc, không một lời oán thán, hắn biết mình có thể sống sót đã là vận may mắn rồi.

Lúc này, Diệp Bạch xuất hiện ở cửa hang, Abe Genroku vội vàng

tiến lại gần: “Tam gia, tiếp theo chúng ta làm gì?” “Trước tiên nghỉ ngơi một đêm xem tình hình đã.” Thấy Diệp Bạch không đáp lời hắn, Abe Genroku cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Bên ngoài bão càng lúc càng lớn, nhiệt độ giảm xuống mạnh.

Abe Genroku lại sai khiến phi công, bảo hắn nhặt một ít củi khô về nhóm lửa.

Tuy nhiên, củi khô bên ngoài hang đều bị ướt, phi công chỉ đành đi vào trong hang.

Nhưng chưa đi được mấy bước, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kinh hãi và cầu cứu.

Abe Genroku vội vàng chạy tới, chỉ thấy phi công bị treo lủng lẳng trên đỉnh hang, hoảng loạn kêu la.

Chương 465

“Im miệng, đồ ngu này!” Abe Genroku cứu phi công xuống xong, mới phát hiện cái bẫy này dường như là do con người tạo ra.

Chẳng lẽ có người sống trên đảo?

Hắn vội vàng báo phát hiện này cho Diệp Bạch, nhưng Diệp Bạch chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Lửa trại bập bùng cháy, Abe Genroku lại gần ngọn lửa sưởi ấm.

Bên ngoài hang đen như mực, chắc hẳn màn đêm đã thực sự buông xuống.

Còn phi công cũng làm xong việc vặt, cởi mũ phi công và kính bảo hộ xuống, lộ ra một khuôn mặt non nớt, kéo giãn khoảng cách với Abe Genroku, trốn vào góc hang sưởi lửa.

Diệp Bạch liếc mắt qua khuôn mặt đó, khẽ nhíu mày.

Nhìn tướng mạo giữa hàng lông mày, phi công dường như là một cô gái.

“Ngươi tên gì?” Phi công ngẩng đầu lên, mới nhận ra là Diệp Bạch đang hỏi mình.

“Đại nhân, thật ra tôi tên Inoue Chikage.” Nghe cái tên này, Abe Genroku quay đầu lại, lộ vẻ kinh ngạc, hắn không ngờ phi công mình tìm đến lại là một cô gái.

Trong thời đại này, xã hội Nhật Bản có hiện tượng trọng nam khinh nữ nghiêm trọng.

Nếu không phải xuất thân quý tộc, phụ nữ thường chỉ có thể ở nhà dạy chồng dạy con, không thể đảm nhiệm chức vụ trong quân

đội.

Inoue Chikage có thể trở thành phi công, nhất định có nguyên nhân đặc biệt.

"Ngươi có thể báo một tên giả mà." Tỉnh Thượng Chức Cơ nghĩ một lát, nghiêm túc đáp: "Ta không muốn lừa dối đại nhân." Theo Tỉnh Thượng Chức Cơ, hy vọng sống sót của mình đều nằm trong tay người tên Tam gia này, chứ không phải An Bội đại nhân của Âm Dương gia tộc.

Không thể không nói, dung mạo tuấn mỹ và khí chất độc đáo của Diệp Bạch là sức hút lớn đối với các cô gái bình thường, cũng dễ dàng khiến họ nảy sinh thiện cảm.

Diệp Bạch khuấy động đống lửa, hỏi: "Đã tham gia chiến tranh chưa?" Tỉnh Thượng Chức Cơ lắc đầu: "Đại nhân, thiếp chỉ phục dịch trong nước, chưa từng tham gia chiến tranh." Diệp Bạch ném qua một chiếc chăn len: "Tay không vấy máu là chuyện tốt, đừng run rẩy." Tỉnh Thượng Chức Cơ vui vẻ nhận lấy chiếc chăn, rồi nhìn An Bội Nguyên Đức: "An Bội đại nhân, chiếc chăn này…" Diệp Bạch lạnh lùng lên tiếng: "Không cần cho hắn, cốt cách hắn tốt, chịu lạnh được!" An Bội Nguyên Đức cũng không biết nói gì cho phải, co người lại, chỉ đành cười nói: "Ta da dày thịt béo, không sao đâu." Hắn lại nhìn chằm chằm dung mạo của Tỉnh Thượng Chức Cơ hai mắt: "Ta nghe nói Tỉnh Thượng tướng quân chỉ có một người con trai, hình như không có con gái." "Ta là con riêng của ông ấy." Tỉnh Thượng Chức Cơ quấn chăn, nói không mặn không nhạt.

"Thì ra là vậy, xem ra ta đoán không sai, vừa rồi đã có hành động thô lỗ với điệt nữ Chức Cơ, còn xin thứ lỗi." An Bội Nguyên Đức lộ vẻ xin lỗi.

Tỉnh Thượng tướng quân là sĩ quan cấp cao Hải quân Nhật Bản,

dù An Bội Nguyên Đức được tôn xưng là Âm Dương sư số một Nhật Bản, cũng phải lễ phép đối đãi.

Tỉnh Thượng Chức Cơ cúi đầu đáp lễ, không nói thêm gì.

Trong hang, củi khô không nhiều, không có nhiên liệu bổ sung, đống lửa chỉ còn lại những tàn tro đỏ ửng.

Lúc này, Diệp Bạch nghe tiếng rắn rít gào trong mưa, chợt mở mắt, nhìn ra ngoài cửa hang, một con mãng xà đen lớn đang thò đầu lảng vảng ở cửa hang.

Hóa ra cái hang này là của mãng xà đen, nó đi kiếm ăn về, mới phát hiện nhà bị người lạ chiếm mất.

An Bội Nguyên Đức định dùng chút tiểu thuật để đuổi mãng xà đi, nhưng bị Diệp Bạch ngăn lại.

"Thôi vậy, dù sao cũng là chúng ta chiếm địa bàn của nó, cứ để nó vào đi." Giao tiếp cách cửa hang, Diệp Bạch phát hiện con mãng xà đen này có trí thông minh, liền không nảy sinh ý định giết rắn.

Thế nhưng, khi mãng xà đen lộ ra toàn bộ thân mình, Tỉnh Thượng Chức Cơ đột nhiên kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trong bụng rắn quấn một sinh vật hình người.

An Bội Nguyên Đức lập tức lộ sát ý: "Tam gia, hung vật này sống sờ sờ ăn thịt người." Diệp Bạch cũng nhíu mày, dùng tiếng rắn hỏi nguyên do.

Ở cửa hang, một người một rắn, ngươi một câu ta một câu trò chuyện.

"Cứ để nó vào đi, thứ nó ăn là một người Mỹ, hơn nữa còn là người Mỹ đó ra tay trước." Nghe nói kẻ bị ăn thịt là người Mỹ, An Bội Nguyên Đức lập tức biến sắc: "Người Mỹ ư?

Người Mỹ đáng chết!

Ăn ngon lắm, Xà gia xin mời!" Mối thù hai quả bom nguyên tử, An Bội Nguyên Đức vẫn còn ghi nhớ!

Mãng xà đen lách qua ba người và cái lều, chui vào sâu trong hang để tiêu hóa thức ăn, không còn lộ diện nữa.

Tuy nhiên, Diệp Bạch đã biết không ít tin tức từ miệng mãng xà đen.

Trên Đảo Bão Tố quả thực có cư dân bản địa, những cư dân này thích tổ chức nghi lễ tế tự trên một ngọn núi.

Cơ Phong dẫn theo đội mười người, đội mưa lớn và bão tố gào thét, đến trước chiếc máy bay gặp nạn.

Chiếc máy bay chỉ còn lại những mảnh vỡ, linh kiện nằm rải rác.

Một mảnh vỏ máy bay còn dán một phần tư lá cờ Mặt Trời mọc.

"Đội trưởng, đây là một máy bay quân sự kiểu Nhật, không phát hiện người trên máy bay." Cơ Phong nhặt một hộp thịt bò đóng hộp bị vỡ: "Tìm những vật tư nào dùng được, mang tất cả về." Ban đầu hắn định lẻn đi vào ban đêm, không ngờ lại bị vụ máy bay gặp nạn này phá hỏng kế hoạch.

Máy bay của người Nhật?

Sao lại đến Đảo Bão Tố vào lúc này.

Uông gia và người Nhật vốn giao hảo, lẽ nào chiếc máy bay này chở người của Uông gia.

Vậy Đại Hắc Thiên có đến không?

Cơ Phong trong lòng không ngừng suy đoán về lai lịch chiếc máy bay và những người trên đó.

Khi Cơ Phong dẫn đội trở về doanh trại, mới phát hiện Uy Nhĩ Sĩ đang mắng chửi hai đội trưởng còn lại.

Hóa ra hai tiểu đội này dẫn người ra ngoài thám thính, lần lượt tổn thất không ít nhân lực.

Một số bị dã thú nuốt chửng, một số bị thổ dân trên Đảo Bão Tố giết chết.

Cơ Phong mới biết hòn đảo này dường như có thổ dân.

Những thổ dân này chiếm ưu thế địa lý, dựa vào nỏ và bẫy rập, sức chiến đấu không hề nhỏ.

Cơ Phong đứng ra nói: "Uy Nhĩ Sĩ đại nhân, ta đoán những thổ dân này là di dân của Vương quốc Yamatai, cũng có thể là thủ mộ nhân của Ti Di Hô, chúng ta có thể đợi bão tan, trời sáng rồi hãy phát động công thế với họ." "Cơ, chúng ta có kẻ phản bội, ngươi xem chúng ta vừa lên đảo, đã có một chiếc máy bay quân Nhật theo sau." Cơ Phong vội vàng nói: "Uy Nhĩ Sĩ đại nhân, kẻ phản bội tuyệt đối không phải ta, ta vẫn luôn trung thành với tổ chức." Uy Nhĩ Sĩ tiến lên vỗ vỗ vai Cơ Phong nói: "Cơ, công lao của ngươi tổ chức đều nhìn thấy, ta cũng biết không phải ngươi, nhưng, ta muốn nói là chúng ta phải hành động càng sớm càng tốt, tìm ra cổ mộ của Ti Di Hô Nữ Vương, không cho người Nhật cơ hội phản ứng." "Ý của đại nhân là?" "Chúng ta xuất phát ngay trong đêm, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, có lẽ ngày mai sẽ tìm được cổ mộ Ti Di Hô." Uy Nhĩ Sĩ lại đến chỗ cung nỏ mà thủ hạ nhặt về, một cước giẫm nát: "Ta không tin, những món đồ cổ nghìn năm này có thể đối phó được đạn và lựu đạn!" "Vâng!" Uy Nhĩ Sĩ rời đi, Cơ Phong xoa xoa vai đau nhức, cảm thán sức lực của Uy Nhĩ Sĩ như một con gấu chó thực sự rất lớn.

Tuy nhiên, Tổ chức Thánh Tam Nhất không thể ở lại thêm nữa, vừa rồi hắn đã cảm nhận được sự bất an từ Uy Nhĩ Sĩ.

Đây là kỳ cảnh huyết mạch của hắn, mỗi khi có cảm giác này, đều cho thấy hắn đã gặp nguy hiểm.

Ngay sau đó, Tổ chức Thánh Tam Nhất xuất phát trong đêm, tiến hành càn quét đạn dược vào các cứ điểm thổ dân đã phát hiện trên đảo.

Máu tươi lẫn trong nước mưa chảy dài, từng cư dân thổ dân ngã xuống.

Tiếng súng dày đặc bị tiếng mưa lớn che lấp, không truyền đi quá xa.

Lúc này trong hang núi, An Bội Nguyên Đức và Tỉnh Thượng Chức Cơ đang ngủ say, Diệp Bạch lại kinh động tỉnh giấc.

Chương 466

"Đừng ngủ nữa, ta ra ngoài một lát, ngươi canh chừng cẩn thận." Diệp Bạch đánh thức An Bội Nguyên Đức, dặn dò xong liền biến mất trong hang núi.

An Bội Nguyên Đức lắc đầu, cố gắng chống đỡ một lúc, sau đó lại nhắm mắt ngủ.

Trên đảo, mưa như trút nước, bầu trời mây đen dày đặc, thỉnh thoảng chỉ có những tia sét lóe lên tạm thời chiếu sáng hòn đảo.

Diệp Bạch toàn thân tử khí tràn ngập, sức gió và mưa bị khí tường ba thước cách ly, thân ảnh quỷ mị xuyên qua rừng núi và đá tảng trên đảo.

Rất nhanh, hắn đã đến địa điểm tiếng súng vang lên.

Người của Tổ chức Thánh Tam Nhất đang tàn sát cư dân trên đảo.

Sau khi nếm trải thất bại một lần, người của Tổ chức Thánh Tam Nhất đều đeo kính nhìn đêm, cách ẩn mình của thổ dân trong đêm mưa hoàn toàn vô hiệu, từng người một bị tìm thấy, bị súng bắn chết.

Đột nhiên, một người trong tổ chức dường như phát hiện có một bóng người trên ngọn cây, nhìn lại lần nữa, bóng người đã biến mất.

Nghĩ rằng thà giết lầm còn hơn bỏ sót, hắn bắn vài loạt đạn vào ngọn cây đó.

"Đát đát đát!" Diệp Bạch đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, vặn gãy cổ, tùy ý ném xuống nền đất bùn.

Đúng là tự tìm đường chết, trách sao được người khác!

Kèm theo sự tàn sát, bão và mưa dần nhỏ lại, tiếng súng cũng dần

thưa thớt.

Trong hang đá, đống lửa cháy lên, mọi người của Tổ chức Thánh Tam Nhất tụ tập lại.

Uy Nhĩ Sĩ cho thủ hạ thu thập thi thể thổ dân, tổng cộng ba mươi hai xác, cả nam nữ già trẻ, đều là mặt người châu Á, dáng người thấp bé, trông như vượn.

Nhìn từ tiếng giao tiếp của những thổ dân này, rất giống tiếng Nhật.

"Uy Nhĩ Sĩ đại nhân, chúng ta đã tổn thất ba người." Uy Nhĩ Sĩ đến trước ba thi thể, hai thi thể đều bị nỏ bắn chết, chỉ có một thi thể không phải bị vũ khí sắc bén giết chết.

Xương cổ gãy rời?

Bị tập kích từ phía sau?

Chuyện này không thể là do thổ dân giết được!

Uy Nhĩ Sĩ lập tức đưa ra phán đoán.

"Cơ đâu?" Uy Nhĩ Sĩ quét mắt nhìn xung quanh một vòng, nhưng không thấy bóng dáng Cơ Phong.

Hắn túm lấy một thủ hạ của Cơ Phong, gầm lên: "Đội trưởng của các ngươi đâu?" "Đội trưởng… chúng ta cũng không biết ạ." Người bị túm bị phun đầy nước bọt, hoảng sợ nói.

"Khốn kiếp!" Uy Nhĩ Sĩ ném hắn xuống, nhìn ra ngoài hang đá, mưa lớn và bão tố đã ngừng, nhưng không thấy bóng dáng ai.

Lúc này, Cơ Phong đang cõng một bọc vật tư ăn uống, điên cuồng chạy trốn trong rừng rậm rạp, hắn hoàn toàn không ý thức được mình đang bị đội lên một cái nồi đen từ trên trời rơi xuống.

Chạy một lúc, hắn dường như bị lạc đường, chỉ thấy hắn lấy ra

một tấm bản đồ từ ba lô, đối chiếu với địa hình xung quanh một lát, rồi lại điên cuồng chạy tiếp.

Diệp Bạch vô thanh vô tức theo sau Cơ Phong, không lộ diện.

Trời sáng hẳn, mây đen trên Đảo Bão Tố tan đi, bầu trời trong suốt như gương, một cầu vồng vắt ngang hòn đảo, đẹp như cầu vồng.

Bình thường thấy cảnh đẹp thế này, An Bội Nguyên Đức nhất định sẽ rất vui, nhưng hiện tại, hắn lại bị treo trên một đài gỗ, mắt vừa mở ra, đã thấy cầu vồng lộn ngược.

Xung quanh là những thổ dân đảo đang la hét, da đen sạm, mặc khố và đội mũ, tay cầm giáo dài và cung nỏ.

"Quái lạ, Tam gia sao chưa về, sao ta lại đến đây rồi, điệt nữ Chức Cơ đâu?" An Bội Nguyên Đức trong lòng tuy hoảng sợ, nhưng cũng biết không thể vội vàng, đợi quan sát rõ ràng môi trường xung quanh rồi mới tìm cách thoát thân.

Lúc này, một con rắn lớn máu me be bét bị lột da được thổ dân khiêng qua bên cạnh hắn.

Nhìn thấy vảy đen quen thuộc, An Bội Nguyên Đức lập tức trợn tròn mắt.

"Đây là Xà gia sao?" An Bội Nguyên Đức thực sự không ngờ, Xà gia cùng ở trong hang lại là kẻ mất mạng trước tiên.

Chẳng trách trong hang rắn có bẫy rập, hóa ra đã sớm bị thổ dân để mắt tới.

"Konnichiwa." Nghe thổ dân nói tiếng Nhật khá khó nghe, An Bội Nguyên Đức vội vàng lên tiếng: "Ta là Âm Dương sư đại nhân tôn quý của Đế quốc Mặt Trời, các ngươi không thể giết ta!" Ánh mắt thổ dân lập tức bị thu hút.

An Bội Nguyên Đức thấy vậy, vội vàng giới thiệu thân phận của mình, thậm chí còn mạo nhận thân phận sứ thần đế quốc, nói hắn từ xa đến đây để diện kiến quốc vương của họ.

Tuy nhiên, đối với thổ dân, lời của An Bội Nguyên Đức cũng khó hiểu y như cách giao tiếp giữa tiếng phổ thông và tiếng Ôn Châu.

"Đát đát đát!" Đột nhiên, tiếng súng dày đặc vang lên từ xa.

Thổ dân xôn xao, không còn quản An Bội Nguyên Đức nữa, có trật tự cầm vũ khí lên, biến mất quanh đài gỗ.

Tiếng súng càng lúc càng dày đặc, vì bị treo quá lâu, đầu An Bội Nguyên Đức đỏ ửng, máu dồn ngược, vô cùng khó chịu.

Hắn thầm nghĩ: Không được, đây là Tổ chức Thánh Tam Nhất mà Tam gia nói đã đánh tới, nếu không thoát ra, chắc chắn sẽ chết!

Tuy nhiên, dây thừng của thổ dân bện rất chắc chắn, An Bội Nguyên Đức đã nghĩ đủ mọi cách, vẫn không thể thoát ra.

Vài phút sau, tiếng súng biến mất, thổ dân bị tiêu diệt gần hết, Uy Nhĩ Sĩ dẫn theo thủ hạ trang bị đầy đủ đi tới.

Thấy An Bội Nguyên Đức bị treo trên đài gỗ, Uy Nhĩ Sĩ nheo mắt, trầm giọng hỏi: "Who are you?" An Bội Nguyên Đức định nhắm mắt giả chết, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng mở miệng nói: "Chinese!

I'm Chinese!" Cùng thuộc phe chống Liên minh, vào thời kỳ này quan hệ giữa Âu Lạc và Mỹ vẫn khá ổn định, giả làm người Âu Lạc, có lẽ có thể giữ được mạng.

Không ngờ, một đội trưởng phía sau Uy Nhĩ Sĩ tiến lên kiểm tra ngón chân cái của An Bội Nguyên Đức.

"Đại nhân, là người Nhật, rất có thể là kẻ trốn thoát từ chiếc máy

bay kia.” Người Nhật ư?

Uy Nhĩ Sĩ vẫn còn nhớ mối thù Trân Châu Cảng, lập tức hai cái tát nặng nề khiến An Bội Nguyên Đức choáng váng quay cuồng.

An Bội Nguyên Đức phun ra ba chiếc răng nhuốm máu, nước bọt lẫn máu tươi chảy ra từ khóe miệng, tràn vào mũi.

Lồng ngực phập phồng yếu ớt, thân thể co giật từng hồi, dường như sắp chết đến nơi.

Uy Nhĩ Sĩ thấy vậy, cũng nảy sinh một tia thương xót, không muốn hành hạ thêm một ông lão, dù đó là người Nhật.

“Thả hắn xuống, nhất định phải hỏi rõ thân phận của hắn, đồng bọn trên máy bay, và tại sao máy bay lại rơi xuống hòn đảo này.” Sau khi sắp xếp xong, Uy Nhĩ Sĩ lại cho người thu thập thi thể thổ dân, đổ dầu hỏa lên, rồi phóng một mồi lửa thiêu rụi.

Dưới ngọn lửa hùng hùng liệt liệt, vẻ mặt Uy Nhĩ Sĩ nghiêm túc.

Đây đã là cứ điểm thổ dân thứ tư hắn tiêu diệt, xem ra thổ dân trên hòn đảo này không ít.

Cứ đánh tiếp thế này, đạn dược rất có thể sẽ không đủ, có lẽ phải xin tổ chức bổ sung thêm đạn dược.

Chương 467

Đột nhiên, một tiếng vượn gào vang lên bên tai mọi người, Uy Nhĩ Sĩ thấy một con vượn khổng lồ cao ba mét toàn thân lông đỏ từ trong hang núi xông ra, hai tay lần lượt xách hai thủ hạ của hắn.

Hỏa vượn như bổ dưa hấu, vặn đứt một cái đầu, nhét vào cái miệng lớn đầy răng nanh của mình, "răng rắc" nuốt chửng.

Cảnh tượng vô cùng máu me.

Ngay sau đó, An Bội Nguyên Đức xuất hiện từ phía sau hỏa vượn, vẻ mặt kiêu ngạo, nào còn dáng vẻ thoi thóp vừa rồi.

Con hỏa vượn này chính là thức thần mà Diệp Bạch dùng dược tề thuế phàm tạo ra, lại hàng phục nó, rồi cho An Bội Nguyên Đức khế ước.

"Viên Nhi, giết sạch cho ta, mối thù vừa rồi, ta nhất định phải báo!" "Thức thần của Nhật Bản?

Lão già này là Âm Dương sư!" Uy Nhĩ Sĩ lộ vẻ nghiêm trọng, vội vàng ra lệnh cho mọi người nổ súng bắn.

Đạn như mưa trút xuống, An Bội Nguyên Đức trốn vào trong hang núi, chuẩn bị xem hỏa vượn đại sát tứ phương.

Nhưng hỏa lực của Tổ chức Thánh Tam Nhất cực kỳ mạnh, hơn hai mươi người đồng loạt bắn, đạn lửa như mưa.

Cảnh tượng như vậy, ngay cả Diệp Bạch cũng không dám đối mặt trực diện, hỏa vượn tự nhiên bị đánh cho kêu la om sòm.

Nhưng hỏa vượn cũng không ngốc, tìm chỗ nấp tránh né, lại nhặt những tảng đá bên cạnh ném ra, cũng đập chết một hai người.

Hai bên giằng co một lúc.

“Lựu đạn!” Uy Nhĩ Sĩ nhìn đúng thời cơ, lớn tiếng ra lệnh.

Oanh long long!

Khói bụi bốc lên, mảnh đạn bay tứ tung, hỏa vượn kêu thảm thiết.

Sau khi khói bụi tan đi, không còn nghe thấy tiếng vượn gào nữa.

Hơn mười giây trôi qua.

An Bội Nguyên Đức cảm thấy không đúng, thò đầu ra nhìn, lại thấy bóng lưng hỏa vượn đang cong chân chạy tán loạn trong rừng cây xa xa.

Con súc sinh này, vậy mà vứt hắn lại mà chạy!

Thức thần của hắn vậy mà vứt bỏ hắn!

Lúc này, bóng dáng Uy Nhĩ Sĩ như một con gấu chó xuất hiện trước mặt An Bội Nguyên Đức, khóe miệng mang theo nụ cười tà mị, che khuất tất cả ánh nắng.

Khoảnh khắc này, An Bội Nguyên Đức ngã vật xuống đất, lòng nguội lạnh như tro tàn.

Khu vực trung tâm Đảo Bão Tố, cũng là đại bản doanh của thổ dân.

Tế đàn mà Diệp Bạch biết được từ mãng xà đen chính là ở nơi này.

Tỉnh Thượng Chức Cơ bị treo trên tế đàn hình tròn, bên dưới chất đầy cỏ khô, tùng du và các chất dễ cháy khác.

Một nhóm tế tự thổ dân dẫn theo cư dân thổ dân quỳ gối cầu nguyện xung quanh tế đàn, miệng lẩm bẩm có tiếng, vẻ mặt cuồng nhiệt.

Theo lệnh của tế tự trưởng, ngọn đuốc bị ném ra, Tỉnh Thượng Chức Cơ bị chôn vùi trong ngọn lửa hung hãn.

Mà Tỉnh Thượng Chức Cơ vẫn còn trong trạng thái hôn mê, căn bản không biết mình đang lâm vào tuyệt cảnh.

Đột nhiên, xung quanh gió lớn nổi lên, như có ý thức vậy, thổi tắt ngọn lửa, ngay sau đó, một luồng khí đen cuồn cuộn tràn vào cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ.

Vẻ mặt Tỉnh Thượng Chức Cơ cực kỳ dữ tợn, da thịt nứt nẻ, ẩn ẩn có khí đen phun ra từ mũi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tỉnh Thượng Chức Cơ thoát khỏi sự trói buộc của dây thừng, chân trần dẫm trên tàn tro, hai mắt đỏ rực, chậm rãi bước ra.

Thổ dân trên đảo lập tức reo hò, dường như đang ăn mừng sự trở lại của nữ vương.

Lúc này, Diệp Bạch cùng Cơ Phong đã đến một chỗ long mạch mà hắn đã quan sát trước đó.

Hệ thống cũng hiện lên thông báo: [Cổ mộ Ti Di Hô Nữ Vương: Nơi chôn cất Nữ Vương đời đầu của Yamatai, vì quanh năm bị quỷ khí xâm thực, trong mộ có vô số oán linh, quỷ dị hoành hành.] [Cấp độ nguy hiểm: Cấp thấp!] [Chứa Bảo Tương: Bảo Tương Hoàng Kim!] Nguy hiểm cấp thấp, Bảo Tương Hoàng Kim?

Diệp Bạch vô cùng bất ngờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy một ngôi mộ không tương xứng như vậy.

Ngay cả lần đầu tiên hắn xuống mộ Bình Sơn, với thuộc tính tân thủ gia trì, cũng là nguy hiểm trung đẳng, đi kèm với Bảo Tương Hoàng Kim.

Tuy nhiên, nguy hiểm cấp thấp dù sao cũng là chuyện tốt, có nghĩa

là trong mộ không có thứ gì quá khó nhằn, hắn có thể nhanh chóng lấy Bảo Tương.

Diệp Bạch đặt ánh mắt lên sườn núi, chỉ thấy Cơ Phong đang gạt bỏ những dây leo phủ kín trên thân núi, phía sau dây leo là một cánh cửa huyền quan bằng đồng hình bán nguyệt.

Trên huyền môn có mười hai trụ tròn được khảm một nửa, tương ứng với thập nhị chi của địa mạch.

Đây chính là lối vào cổ mộ Ti Di Hô.

Xem ra văn hóa Yamatai phần lớn đến từ Thăng Long, kiểu táng này rất giống với các ngôi mộ trong nước.

Tuy nhiên, vẻ mặt Cơ Phong ngoài huyền môn không được bình thường, chỉ thấy hắn liên tục đấm mạnh vào cánh cửa huyền quan bằng đồng, dường như muốn dùng sức mạnh để phá vỡ cánh cửa lớn này.

Huyền môn bị đập vang lên tiếng "ong ong".

Nhưng dù Cơ Phong có huyết mạch trường sinh, sức lực không nhỏ, nhưng bằng sức người thì vạn vạn lần không thể phá vỡ cánh cửa này.

Hắn lại xoay các trụ tròn trên huyền môn, cố gắng mở cánh cửa huyền môn.

Lúc này, Diệp Bạch lại xuất hiện sau lưng hắn.

"Đại Hắc Thiên, đã lâu không gặp." Cơ Phong đột ngột quay đầu lại, trong hai mắt âm hiểm lóe lên hắc mang, giọng nói khàn khàn: "Diệp Bạch, sao ngươi lại ở đây?" Dưới Dị Đồng, phía sau Cơ Phong chiếu ra một bóng người khổng lồ âm u, rõ ràng, Đại Hắc Thiên đã chiếm giữ cơ thể Cơ Phong.

Diệp Bạch vốn cho rằng Đại Hắc Thiên sẽ dẫn theo tiểu đội Uông gia đến Đảo Bão Tố, giờ xem ra, Đại Hắc Thiên chỉ có một mình, hơn nữa không biết từ khi nào đã chiếm giữ cơ thể Cơ Phong.

Đại Hắc Thiên biết rõ mình không phải đối thủ của Diệp Bạch, thấy Diệp Bạch không đáp lại, lập tức hóa thành khí đen, thoát khỏi cơ thể Cơ Phong, muốn bỏ chạy.

Nhưng Diệp Bạch vẫn luôn mở Dị Đồng, sớm đã đặt sự chú ý vào hắn.

Cùng lúc Đại Hắc Thiên hành động, hắn cũng đã ra tay với thế sét đánh không kịp bưng tai.

Chưởng Tâm Lôi phát ra ánh sáng rực rỡ, chặn trước mặt Đại Hắc Thiên, chỉ một chưởng, liền đánh tan hắn.

Nhìn luồng khí đen rơi xuống dưới ánh sét, Diệp Bạch hơi nhíu mày: "Vậy mà không phải bản thể?" Lúc này, ở phía bên kia hòn đảo, một thành viên của Tổ chức Thánh Tam Nhất đang sát trùng vết thương trong lều đột nhiên giật mình, nhìn dãy núi phía xa nói: "Khốn kiếp, phân thân bị diệt rồi, lẽ nào Ti Di Hô trong mộ đã hồi sinh?" Tiếng nói truyền đến từ ngoài lều: "Joseph, đã sát trùng vết thương xong chưa?

Uy Nhĩ Sĩ đại nhân nói phải xuất phát rồi, lần này nhất định phải giết sạch những thổ dân đáng chết đó." "Đương nhiên, sắp xong rồi." Sau khi Đại Hắc Thiên thoát ly khỏi Cơ Phong, Cơ Phong cũng mơ màng tỉnh lại.

"Đa tạ Diệp đại nhân đã cứu giúp." Trong thời gian bị Đại Hắc Thiên chiếm giữ cơ thể, Cơ Phong cũng có ý thức tiềm ẩn, chỉ là không thể kiểm soát cơ thể.

Chương 468

"Ngươi bị Đại Hắc Thiên phụ thể từ khi nào?" Cơ Phong vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu: "Chắc là tối hôm qua, một binh sĩ dưới quyền ta tên Joseph." Cơ Phong nghĩ đến cảnh tượng đêm qua, không khỏi có chút hoảng sợ, không ngờ Đại Hắc Thiên vẫn luôn ẩn nấp bên cạnh hắn, nếu không phải Diệp Bạch ra tay cứu giúp, e rằng hắn đã trở thành con cờ thí mạng của Đại Hắc Thiên.

Diệp Bạch gật đầu, trong lòng lại suy đoán Đại Hắc Thiên đã triển lộ năng lực mới, phép phân thân.

Nếu phân thân có thể cộng hưởng ký ức, thì sự tồn tại của hắn đã bại lộ, theo tính cách xảo quyệt của Đại Hắc Thiên, rất có thể là đang nghĩ cách trốn thoát.

Nếu phân thân không thể cộng hưởng ký ức, thì có thể cẩn thận bố cục, thừa lúc Đại Hắc Thiên không đề phòng, diệt sát hắn.

Tiếp đó, Diệp Bạch đặt ánh mắt lên cánh cửa huyền quan bằng đồng, lộ vẻ suy tư.

Hiện tại vẫn là nên mở cánh cửa cơ quan bằng đồng này trước, lấy Bảo Tương Hoàng Kim đã.

Mười hai trụ tròn trên cửa đã rỉ sét loang lổ, phía trên khắc đầy những vết chia độ, dường như phải tìm đúng vị trí tương ứng mới có thể mở được cánh cửa.

Diệp Bạch lấy đồng tiền ra bói toán, suy diễn cách giải mười hai trụ tròn.

Cơ Phong không hiểu gì về địa chi toán số, đứng một bên cảnh giới, không dám quấy rầy Diệp Bạch.

Đối với Diệp Bạch mà nói, ít nhất sư phụ của mình là Kim Toán Bàn cả ngày đeo bàn tính bên hông, cộng thêm có một người vợ tinh thông ngũ hành số thuật, dưới sự ảnh hưởng nhiều năm, tài toán thuật của Diệp Bạch cũng không quá tệ, thêm vào Thiên Cơ Chi Đạo, Diệp Bạch rất nhanh đã tìm ra cách mở cánh cửa lớn.

Kèm theo mười hai trụ đại diện cho địa chi xoay đến vị trí khắc họa chính xác, cánh cửa huyền quan bằng đồng đột nhiên vỡ vụn, rơi vào hang đá đen kịt phía sau cửa, sau đó lại vang lên tiếng "ầm ầm" khổng lồ.

Dưới hang đá đen kịt vô tận, thỉnh thoảng thổi lên một luồng gió lạnh buốt.

Nghĩ đến việc tiết kiệm thời gian, Diệp Bạch trực tiếp dẫn Cơ Phong nhảy vào hang đá, lợi dụng vách đá làm điểm tựa, thuận lợi rơi xuống trong mộ huyệt.

Trong bản đồ hệ thống, mộ Ti Di Hô không phức tạp, về cơ bản chỉ có một lối đi dài, cuối lối đi chính là vị trí quan quách, cũng là vị trí Bảo Tương Hoàng Kim đang lóe sáng.

Tuy nhiên, Diệp Bạch mở Dị Đồng ra, mới phát hiện trong cổ mộ âm u, có rất nhiều oán hồn lãng đãng.

Dường như cảm nhận được hơi thở của người sống, những oan hồn này lảng vảng quanh hai người Diệp Bạch, nhưng cũng không dám đến quá gần.

Cơ Phong thì không nhìn thấy những oán hồn đang lãng đãng, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang thổi khí lạnh vào lưng hắn, bên tai còn có tiếng lẩm bẩm thì thầm.

"Diệp đại nhân, trong mộ huyệt này có quái lạ." "Không sao, ngươi đi theo sát ta." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, chắp tay sau lưng, bước

về phía sâu trong mộ huyệt.

Cơ Phong cắn răng, cũng đi theo.

Đi dọc theo hang đá tự nhiên vài trăm mét, trong mộ huyệt bắt đầu xuất hiện kiến trúc chạm khắc nhân tạo, mười hai chiếc đèn dầu có dị thú cuộn tròn đứng sừng sững ở hai bên lối đi.

Cơ Phong vẫn đi trong bóng tối, vừa định bước lên châm đèn dầu, thì bị Diệp Bạch ngăn lại.

"Dầu đèn có vấn đề, đừng châm, tiếp tục đi." Diệp Bạch khứu giác nhạy bén, ngửi thấy trong dầu đèn có một loại chất độc gây ảo giác, với thể chất của hắn thì không sao, nhưng huyết mạch trường sinh chất lượng kém như Cơ Phong, rất có thể không chịu nổi, ngửi phải sẽ phát điên.

Hơn nữa hắn cũng đã nhận ra, thằng nhóc này không có chút kinh nghiệm nào khi xuống mộ.

Cơ Phong cũng không phải kẻ ngu ngốc, biết đi theo sát Diệp Bạch mới không mất mạng, căn bản không dám có bất kỳ hành động nhỏ nào khác.

Hai người xuyên qua lối đi đèn dầu, phát hiện phía trước truyền đến ánh sáng xanh lam u ám.

Hóa ra là một vách đá, bên dưới chất đầy xương người trắng xóa.

Trên xương trắng toàn là những đốm lửa ma trơi dày đặc, chiếu sáng toàn bộ vách đá vừa trong suốt lại vừa âm u.

Theo lý thuyết, cảnh tượng này Diệp Bạch đã thấy vô số lần, căn bản sẽ không động dung, nhưng Diệp Bạch mở Dị Đồng ra, vẫn không khỏi nhíu mày sâu sắc.

Chỉ thấy một quái vật ngưng tụ từ khí đen trong khe núi chất đầy

xương khô, đang săn lùng những oán hồn lãng đãng.

Quái vật này hình dạng như Thao Thiết, đầu có miệng lớn, răng nanh dài ngoẳng, da thịt không phải vảy, mà là những khuôn mặt người vặn vẹo giãy giụa.

Loại quỷ quái ngưng tụ trực tiếp thành hình thể này Diệp Bạch vẫn là lần đầu tiên gặp phải, trước đây hắn cũng chỉ thấy những ghi chép tương tự trong Tàng Kinh Các ở Long Hổ Sơn.

Quỷ vô hình, lấy khí chất ngưng tụ thành hình, người sống chạm vào, lập tức chết!

Tuy nhiên, nếu đối với những kẻ tà ác giỏi nuôi quỷ, con Thao Thiết quỷ linh này lại là một bảo bối khó tìm.

Thao Thiết quỷ linh ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch và Cơ Phong một cái, cũng không để ý, nằm bò trên đống xương khô ngủ gật, tiêu hóa những oán hồn vừa nuốt chửng.

Diệp Bạch thì không cảm thấy gì, Cơ Phong bị Thao Thiết quỷ linh lướt qua, lại toàn thân run lên, như bị thứ gì đó khủng khiếp để mắt tới.

Cơ Phong bất an nói: "Diệp đại nhân, ngài đang nhìn gì vậy?

Lẽ nào bên dưới có thứ gì?" Diệp Bạch cười cười nói: "Có vài thứ, nhưng ngươi yên tâm, nó sẽ không lên, người sống đối với nó không có sức hấp dẫn." Diệp Bạch cũng đã hiểu ra, chẳng trách hệ thống báo nguy hiểm cấp thấp, hóa ra con quỷ linh này căn bản sẽ không ra ngoài.

Hoặc có lẽ đối với nó, những oán hồn sinh ra trên xương khô mới là ngon hơn.

"Tiếp tục đi thôi." Diệp Bạch nhẹ nhàng vượt qua vách đá rộng sáu bảy mét.

Còn Cơ Phong nhìn một cái vào khe núi xương khô sâu mười mấy mét, lùi lại lấy đà, cũng nhảy sang phía đối diện.

Lối đi phía trước còn khá dài, rảnh rỗi không có việc gì, Diệp Bạch mở miệng hỏi: "Ở Uông gia, chẳng lẽ ngươi chưa từng được huấn luyện xuống mộ sao?" "Lúc nhỏ được phụ thân bảo vệ quá tốt, sau này tính tình ương ngạnh, không chịu quản giáo." Cơ Phong nghĩ một lát, nói thật, sau đó lại kể không ít chuyện hồi nhỏ.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, nói thật, người như Thanh Long, hắn không ưa, nhưng giờ từ góc nhìn của Cơ Phong đánh giá Thanh Long ở khía cạnh người cha, lại hoàn toàn khác biệt.

Trong lúc nói chuyện, hai người Diệp Bạch ra khỏi lối đi, chỉ thấy phía trước lại xuất hiện một cánh cửa cơ quan bằng đồng hình vuông được khảm vào trong thân núi.

Trên cánh cửa đồng này có ba lỗ nhỏ hình tròn, rõ ràng là cần phải đặt một loại vật phẩm nào đó vào mới có thể mở ra.

Cơ Phong nhìn hình dạng các lỗ nhỏ, đột nhiên nói: "Diệp đại nhân, cái này chắc cần ba viên Oán thạch mới mở được." "Oán thạch nằm trên người ai?" "Đều nằm trên người Uy Nhĩ Sĩ, kẻ đã vào đảo lần này, người này là thành viên cốt lõi của Tổ chức Thánh Tam Nhất, giữ Oán thạch rất kỹ, ta căn bản không có cơ hội tiếp xúc." Diệp Bạch nghĩ một lát, Uy Nhĩ Sĩ chắc đang dẫn người đi tàn sát thổ dân trên đảo, ai mà biết ở đâu, muốn dùng Oán thạch để mở cơ quan, căn bản không thực tế.

"Nếu không có đá, thì chỉ có thể dùng thủ xảo để phá giải." Diệp Bạch đến dưới cánh cửa đồng, hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua khe cửa, cảm nhận cấu trúc cơ quan bên trong.

Từ cánh cửa huyền quan bằng đồng ở lối vào mộ huyệt mà xem, thủ pháp thiết lập cơ quan của cánh cửa đồng này cũng đến từ Thăng

Long, nguyên lý cơ quan trên đại thể giống nhau.

Mà Phát Khâu chỉ luôn là lợi khí tốt nhất để phá giải cơ quan.

Tuy nhiên, trước đó vẫn phải tìm ra nguyên lý mở cửa cơ quan.

Diệp Bạch hơi suy tư, trên cửa có ba lỗ nhỏ, có nghĩa là ba viên Oán thạch mới là chìa khóa.

Nhưng ba viên Oán thạch hình dạng khác nhau, điều này cũng có nghĩa là phải đặt ba viên Oán thạch vào vị trí tương ứng mới có thể phá giải cơ quan.

Đáng tiếc Diệp Bạch chỉ từng thấy hai viên Oán thạch trong số đó, hình dạng và quy tắc của viên Oán thạch thứ ba không rõ, nếu không hắn có thể thử cắt ra ba viên đá có hình dạng tương tự rồi nhét vào.

Thấy Diệp Bạch đang thử ở cửa, Cơ Phong đang ở trong bóng tối lại có chút sốt ruột bất an, cũng muốn tiến lên giúp đỡ, vừa bước một bước, đột nhiên một tấm đá chìm xuống, hắn lập tức sững sờ.

Không cần nói, hắn cũng biết đã dẫm phải cơ quan trong mộ huyệt.

Diệp Bạch quay đầu liếc một cái nói: "Sau khi buông chân, nhanh chóng lùi về cửa lối đi." "Diệp đại nhân, còn ngài thì sao?" Cơ Phong căng thẳng nói.

Chương 469

"Yên tâm, ngươi chết, ta cũng sẽ không sao." Lời tuy khó nghe, nhưng là sự thật.

Thế là Cơ Phong nhanh chóng buông chân lùi lại, cùng lúc đó, sàn nhà trước cửa đồng sụp đổ nhanh chóng, như những khối domino liên tiếp rơi xuống vực sâu không đáy.

Nhìn Diệp Bạch, hai chân hắn đứng vững trước cửa đồng, hai ngón tay trái cắm vào hai lỗ nhỏ, tạo thành góc sáu mươi độ với cánh cửa đồng.

Diệp Bạch cắm ngón trỏ tay phải vào lỗ nhỏ cuối cùng nói: "Đoạn đường phía sau ngươi đừng đi theo nữa, cứ ở đây đợi ta đi." Nói xong, cơ quan bên trong cánh cửa đồng hình vuông đã bị Diệp Bạch phá giải, cánh cửa đồng ầm ầm mở ra.

Bóng dáng Diệp Bạch cũng biến mất trong cánh cửa đồng.

Cơ Phong nhìn khoảng cách giữa lối đi và cánh cửa đồng, phải đến mười mấy mét, dù hắn có tăng tốc chạy cũng không thể vượt qua, vậy chi bằng cứ theo lời Diệp đại nhân nói, yên tâm đợi ở đây vậy.

Phía sau cánh cửa, Diệp Bạch đi vài trăm mét, thấy một tòa tháp gỗ rỗng cao mười hai tầng.

Xem ra con số mười hai có ý nghĩa phi phàm đối với Ti Di Hô.

Hàng nghìn năm trôi qua, cấu trúc tháp vẫn vững chắc vô cùng, không có dấu hiệu mục nát.

Diệp Bạch bước vào tầng thứ nhất của tháp, liền thấy quan quách của Ti Di Hô.

Quan quách cũng bằng gỗ, đặt trên đài cao ở trung tâm nhất, bề

mặt được quét dầu cây chống mục nát, còn khắc rất nhiều phù hiệu quỷ dị.

Bốn phía tường tháp đều là bích họa, một phần đã tróc, nhưng từ những phần chưa tróc vẫn có thể thấy, bích họa ghi lại cảnh Ti Di Hô thống nhất Vương quốc Yamatai.

Diệp Bạch cũng chú ý đến vài bức bích họa khác biệt.

Ti Di Hô dường như có thể triệu hồi quỷ vật để đánh giết kẻ địch.

Trên bích họa tổng cộng xuất hiện ba con quỷ vật, hình tượng khác nhau, nhưng đều dữ tợn vô cùng, rõ ràng là được họa sĩ miêu tả tinh tế.

Xem xong bích họa, Diệp Bạch lại đi một vòng quanh quan quách, không vội vàng mở quan.

Trên tháp gỗ vẫn còn vài tầng, trước tiên xem xong rồi nói.

Thế là Diệp Bạch bước lên tầng thứ hai, tầng này chất đầy các vật phẩm tế tự, phần lớn là xương thú xương người, không có giá trị, cũng không có điểm minh khí, Diệp Bạch không mấy hứng thú.

Trên tầng thứ ba thì bắt đầu xuất hiện vật phẩm tùy táng, bình gốm, đồ đồng số lượng không nhiều, nhưng cũng có chút giá trị, Diệp Bạch sau khi lấy điểm minh khí, toàn bộ ném vào không gian.

Cho đến tầng thứ chín, toàn là vật phẩm tùy táng, cộng lại có hơn hai trăm món, giúp điểm minh khí của Diệp Bạch tăng thêm hơn hai ngàn tám trăm điểm, cũng coi như kiếm được một khoản nhỏ.

Tuy nhiên điều khiến Diệp Bạch cảm thấy kỳ lạ là, càng lên các tầng cao hơn, vật phẩm tùy táng dần xuất hiện các đồ vật từ Âu Lạc nguyên triều, Tống triều.

Nhưng Ti Di Hô là nhân vật vào cuối thời Hán, theo ghi chép của

“Ngụy Quốc báo Uy Nữ Vương chiếu”, lúc đó Âu Lạc là Hán, Linh Nhị Đế đang tại vị, tổ sư Mạc Kim Giáo úy Tào Tháo còn chưa ra đời.

Vậy sao trong mộ Ti Di Hô lại xuất hiện các văn vật của đời sau?

Diệp Bạch khẽ suy tư.

Giải thích duy nhất là, sau khi Ti Di Hô chết được chôn cất, nhưng luôn có một nhóm thủ mộ nhân, không ngừng đưa các vật phẩm tùy táng của thời đại đó vào.

Điều này cũng phù hợp với lý do chỉ có các tầng tháp cao mới xuất hiện vật tùy táng của đời sau.

Tháp gỗ tuy có mười hai tầng, nhưng tầng thứ mười cực kỳ hẹp, người không chui vào được, cũng không có bất cứ thứ gì.

Tầng thứ mười một cũng trống rỗng.

Tầng thứ mười hai thì có một hộp gỗ, trong hộp đựng một cuộn kim bạc.

Chất liệu kim bạc này, Diệp Bạch rất quen thuộc.

Trên đó khắc chi chít Đại Triện Tây Chu, toàn bộ giảng thuật cách thuần phục quỷ quái, yêu linh.

Rõ ràng đây cũng là một phần của kim quyển cổ thư, có nguồn gốc từ Hạp Cốc Vu Sơn.

Không ngờ lại lưu lạc đến nơi man di ngoài đảo, và tạo nên tà danh thiện sự quỷ thần của Ti Di Hô.

Ti Di Hô có thể có được kim bạc này, có lẽ có nguồn gốc sâu xa với văn hóa An Lạc.

Cho đến hôm nay, Diệp Bạch đã thu thập đủ ba tờ kim quyển, một tờ từ trên người Phong Vương Hinh, ghi lại cách nuôi dưỡng yêu quái; một tờ từ trong cổ giếng hư trủng gần khu mỏ, ghi lại cách

luyện chế thi yêu bằng thân người; tờ cuối cùng này chính là ở đây, ghi lại pháp thuật thuần dưỡng quỷ linh.

Có thể nói, các pháp thuật ghi trong ba tờ kim bạc đều không phải chính đạo, nhưng uy lực lại không tầm thường, nếu bị kẻ có tâm lợi dụng, tuyệt đối sẽ gây họa một phương.

Sau khi giải mã nội dung trên kim bạc, Diệp Bạch hơi nhíu mày, pháp thuật trên đó quá tà, cần phải tế tự không ít sinh linh.

Rõ ràng, tờ kim bạc này đối với hắn không có tác dụng lớn, chỉ có thể tham khảo học hỏi, thế là Diệp Bạch liền ném nó vào không gian.

Rời khỏi tháp gỗ, Diệp Bạch đến trước quan quách của Ti Di Hô, sau khi châm nến ở góc đông nam, liền nhấc nắp quan tài nặng nề lên.

Chỉ thấy bên trong nằm một nữ tử dung mạo xinh đẹp, thân mặc hòa phục hoa lệ, hai tai son đỏ thẫm.

Nhìn trang phục và dung mạo, giống hệt bóng oan hồn xuất hiện trên không trung Đảo Bão Tố khi máy bay rơi.

Đây hẳn là Ti Di Hô.

Tuy nhiên, dường như do không khí lọt vào quan tài, thân thể Ti Di Hô đang nhanh chóng thối rữa, làn da trắng nõn hồng hào mục nát với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cuối cùng hóa thành một bộ xương đen khô.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, vớt Bảo Tương Hoàng Kim trong quan tài lên, thu một số vật phẩm tùy táng, sau đó phục hồi nắp quan tài.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên phong vân biến sắc, ban đầu là ban ngày nắng đẹp, lại bị một khối mây đen kịt bao phủ.

Ánh sáng nhanh chóng mờ đi, toàn bộ hòn đảo lập tức biến thành màn đêm.

Uy Nhĩ Sĩ đang dẫn chưa đến hai mươi người vây bắt thổ dân trên đảo, ngẩng đầu nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi ngẩn người.

"Sao tự dưng trời lại tối đen vậy?" "Có khi nào là do chúng ta giết quá nhiều người, lời nguyền bùng phát rồi!" Một đám người xôn xao, Uy Nhĩ Sĩ giận dữ quát: "Tất cả im lặng, trước hết tập trung lại, nghe ta phân phó!" Gần tế đàn, Tỉnh Thượng Chức Cơ bị Ti Di Hô nhập vào đã thay hòa phục, môi và má đỏ thẫm, bộ dạng của một nữ vương.

Thổ dân vây quanh nàng, cẩn thận hầu hạ.

Đột nhiên, nàng mở hai mắt, nhìn về phía mộ huyệt, lóe lên vẻ sắc bén.

"Kẻ nào đã động vào thân thể của ta?" Diệp Bạch hoàn toàn không biết mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Hắn đang đắm chìm trong hệ thống.

Lần này Bảo Tương Hoàng Kim đã mở ra một bảo bối: [Trường Xuân Công: Đến từ thế giới phàm nhân, tổng cộng mười ba tầng, tương ứng với mười ba tầng luyện khí của phàm nhân.

Công pháp này tuy trung chính bình hòa, nhưng có công dụng tăng cường ngũ cảm, tẩy tủy khai trí, luyện đến đại viên mãn có thể tăng thọ một giáp tý (60 năm).] [Tiền đề tu luyện: Cần có linh căn, với mộc linh căn là tốt nhất.] Trường Xuân Công?

Công pháp tu tiên, đây là thứ Diệp Bạch vẫn luôn mong mỏi.

Chương 470

Cho đến ngày nay, Diệp Bạch mới cuối cùng được như ý nguyện.

Tuy nói hắn đã nuốt Thiên Niên Bàn Đào, không cần lo lắng về tuổi thọ.

Nhưng đã có thể tu tiên, ai còn muốn luyện võ.

Bản Tử Hà Chân Khí tiến giai tuy tạm chấp nhận được, nhưng đã dần không theo kịp nhu cầu của Diệp Bạch.

Mà bản Trường Xuân Công này lại là điển tịch tu tiên thực thụ, luyện đến trung kỳ là có thể sinh ra thần thức, như một radar sống, có thể tiến hành kiểm tra 360 độ không góc chết, coi như có thể làm được chân chính liệu địch cơ tiên (biết địch trước).

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến Diệp Bạch lo lắng là, rốt cuộc hắn có linh căn hay không?

Nếu hắn là một người bình thường, thì bản Trường Xuân Công này chỉ là một trò cười.

Diệp Bạch lĩnh nhận Trường Xuân Công, một luồng ấm áp ngay lập tức tràn vào não hải của hắn, mười ba tầng tu luyện của Trường Xuân Công đã hoàn toàn in sâu trong tâm trí.

Diệp Bạch đang định nghiên cứu thêm cách tu luyện Trường Xuân Công, lúc này, bên ngoài cánh cửa đồng hình vuông truyền đến tiếng gọi của Cơ Phong.

"Diệp đại nhân, ngài ở trong đó không sao chứ?" Hóa ra Cơ Phong đợi sốt ruột, sợ Diệp Bạch gặp bất trắc trong mộ huyệt.

"Xem ra chỉ có thể ra ngoài rồi nghiên cứu thôi." Diệp Bạch nhìn quanh, nghĩ một lát, cuối cùng nhét quan quách Ti Di Hô vào không

gian, rồi ra khỏi tháp.

Trên Đảo Bão Tố, xuất hiện dị tượng hiếm thấy, vài cột nước xoáy hình thành dưới mây đen kịt áp suất cực thấp, hoành hành trên đảo.

Cây đại thụ cao ngất trời bị bật gốc, ngay cả lớp đất cỏ cũng bị thổi bay một lớp.

Phàm là sinh linh bị cuốn vào đều kèm theo tiếng kêu thảm thiết, xoay tròn bay lên trời, trong thời gian ngắn e rằng không thể hạ xuống.

Diệp Bạch dẫn Cơ Phong vừa ra khỏi mộ, nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi nhíu mày.

Tai họa dị tượng trên đảo lẽ nào có liên quan đến việc hắn đã mở quan quách Ti Di Hô?

Diệp Bạch lại nghĩ đến sự an nguy của hai người An Bội Nguyên Đức.

Không biết An Bội Nguyên Đức và Tỉnh Thượng Chức Cơ thế nào rồi?

Theo tính cách cẩn thận của lão già kia, rất có thể vẫn sẽ ở lại chỗ cũ, không tùy ý chạy lung tung.

Sau khi có được Bảo Tương Hoàng Kim, thứ đáng để hắn lưu luyến nhất trên đảo chính là viên Oán thạch cuối cùng chứa mười vạn điểm minh khí, nhưng viên đá nằm trên người Uy Nhĩ Sĩ và Tổ chức Thánh Tam Nhất, nhất thời nửa khắc khó mà tìm thấy.

"Diệp đại nhân, chúng ta đi đâu?" Thấy cột nước xoáy có xu hướng tiến về phía mộ huyệt, Cơ Phong vội vàng hỏi.

"Theo ta." Diệp Bạch quét mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở khu vực trung tâm cột nước xoáy, xách Cơ Phong, hóa thành tàn

ảnh, xuyên qua rừng rậm.

Gần tế đàn, Uy Nhĩ Sĩ mà Diệp Bạch đang để mắt tới đang lộ vẻ kinh hãi.

Vừa rồi còn hai mươi thủ hạ, chớp mắt một cái, đã chỉ còn ba người sống sót.

Máu tươi kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

Cơn bão dữ dội như lưỡi dao sắc bén, rạch ra vài vết máu trên gò má hắn.

"Đại nhân, chạy mau!" Dư âm vang vọng bên tai.

Đây là thủ hạ trung thành nhất của hắn, nhưng lúc này lại như một con gà con, bị người phụ nữ trước mặt bóp nát đầu.

Ti Di Hô lơ lửng cách mặt đất khoảng một mét, phiêu du trong hư không, bộ hòa phục hoa lệ dính đầy máu tươi ấm nóng.

"Chính là ngươi đã tàn sát dân chúng của ta?" Ti Di Hô từ trên cao nhìn xuống, hai mắt đỏ rực, uy nghiêm vô cùng như một nữ vương.

Hai mắt Uy Nhĩ Sĩ lộ vẻ nghi hoặc, ngôn ngữ thổ dân mà Ti Di Hô nói, hắn hoàn toàn không hiểu.

Tuy nhiên, lúc này là cơ hội cuối cùng để giết chết con ma nữ này!

Uy Nhĩ Sĩ lập tức rút con dao găm bằng bạc trên người ra, nhưng chưa kịp đến gần Ti Di Hô, đã bị một ngón tay trắng nõn như ngọc của nàng điểm vào trán.

Môi đỏ Ti Di Hô khẽ động, kèm theo tiếng chú ngữ lẩm bẩm khó hiểu vang lên, một luồng khí đen khổng lồ chui vào cơ thể Uy Nhĩ Sĩ.

"A a, dừng tay!" Con dao găm bạc rơi xuống đất.

Uy Nhĩ Sĩ thống khổ kêu thảm, vô lực chống cự, chỉ trong vài giây

ngắn ngủi, đã hoàn toàn bị khí đen xâm thực thân thể.

Ti Di Hô bóp bóp cơ ngực của Uy Nhĩ Sĩ, cảm nhận độ cứng truyền đến, che miệng khẽ cười: "Thể chất không tệ, sau này ngươi chính là Phong Bạo Kỵ Sĩ bảo vệ ta." Uy Nhĩ Sĩ lập tức phủ phục trên đất, toàn thân bao phủ khí đen, khuôn mặt thành kính gần như chôn vùi trong bùn đất.

Tuy nhiên, trong nhóm người của Uy Nhĩ Sĩ vẫn có kẻ lọt lưới, đó chính là Đại Hắc Thiên đang ẩn mình trong đó.

Thấy Tổ chức Thánh Tam Nhất bị tiêu diệt hoàn toàn, Đại Hắc Thiên cũng không còn trốn tránh nữa, quả quyết lộ diện toàn bộ, một khối khí đen đậm đặc từ trong cơ thể vật chủ ban đầu chui ra, gào thét lao về phía Ti Di Hô.

Hắn đã tốn rất nhiều công sức để đến Đảo Bão Tố, chính là vì Ti Di Hô mà đến.

Tuy nói sức mạnh của Ti Di Hô vượt xa tưởng tượng của hắn, cũng phá vỡ kế hoạch của hắn.

Nhưng sức mạnh càng mạnh, hương vị càng tuyệt vời, nếu có thể hoàn toàn nuốt chửng Ti Di Hô, thì hắn có lẽ có thể khôi phục sức mạnh đỉnh phong.

Ánh mắt Ti Di Hô ngưng lại, trong lòng nàng vậy mà nảy sinh cảm giác nguy cơ nhàn nhạt, dường như Đại Hắc Thiên đang lao tới là thiên địch, khắc tinh của quỷ vật.

Ba viên Oán thạch đựng trong túi vải trên người Uy Nhĩ Sĩ, Ti Di Hô búng ngón tay một cái, Uy Nhĩ Sĩ lập tức đứng dậy, chặn trước mặt Đại Hắc Thiên.

Tuy nhiên, điều này lại đúng ý Đại Hắc Thiên.

Chỉ thấy Đại Hắc Thiên như một làn khói dày đặc, chui vào trong

cơ thể Uy Nhĩ Sĩ, xâm thực tiêu hóa luồng khí đen tử linh mà Ti Di Hô vừa mới truyền vào.

Sự bất an trong lòng Ti Di Hô càng lúc càng nặng, nàng chưa từng thấy một tồn tại đặc biệt như vậy.

Không phải quỷ vật, lại có thể nuốt chửng sức mạnh của quỷ vật.

Nàng lại không biết, Đại Hắc Thiên vốn là tà linh mỏ khoáng, bản thân nó vốn dĩ lớn lên bằng cách săn bắt âm linh trong Thành Ác La Hải.

Hơn nữa vì cùng nguồn gốc, thủ đoạn tấn công của quỷ vật thông thường căn bản vô hiệu đối với Đại Hắc Thiên.

Trong chớp mắt, Uy Nhĩ Sĩ lại bị Đại Hắc Thiên chiếm giữ cơ thể, chỉ thấy hắn bật dậy, nhặt con dao găm bạc trên đất, đâm về phía Ti Di Hô.

Ti Di Hô sớm đã có chuẩn bị, trong miệng phát ra âm thanh chói tai tần số cực thấp.

"Rít rít rít!" Toàn bộ cư dân thổ dân xung quanh đều bịt tai.

"Khốn kiếp!" Đại Hắc Thiên lập tức bị chấn thoát khỏi cơ thể Uy Nhĩ Sĩ.

Hai kẻ đánh nhau khí thế ngất trời, Diệp Bạch dẫn Cơ Phong vội vàng chạy tới.

Chương 471

Thấy Tỉnh Thượng Chức Cơ dường như đã thay đổi trang phục, hơn nữa lại giống hệt bộ dạng Ti Di Hô trong mộ, thông qua ghi chép trên kim bạc, Diệp Bạch trong lòng liền đoán ra đại khái.

Tuy nhiên, trong sân lại không thấy bóng dáng An Bội Nguyên Đức.

Xem ra trong khoảng thời gian hắn xuống mộ, trên đảo đã xảy ra không ít chuyện.

"Diệp đại nhân, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Cơ Phong nhìn thấy tung tích Đại Hắc Thiên, vẻ mặt khá kích động.

"Đừng lên tiếng, trước tiên hãy ẩn nấp một bên xem kịch." Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ vàng ở phía sau, hắn thích nhất làm chim sẻ vàng, nhìn con mồi tự giết lẫn nhau.

Xung quanh tế đàn, Đại Hắc Thiên đã từ bỏ cơ thể Uy Nhĩ Sĩ, muốn chui vào cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ, công chiếm sào huyệt của Ti Di Hô để nuốt chửng nàng.

Tuy nhiên, cùng với việc Ti Di Hô niệm chú ngữ, ba viên Oán thạch với màu sắc khác nhau phát ra ánh sáng, ngay sau đó, ba con quỷ vật dữ tợn từ trên Oán thạch phá phong mà ra.

Quỷ vật hung tàn, oán khí nồng đậm, dưới sự chỉ huy của Ti Di Hô, bao vây tấn công Đại Hắc Thiên.

Mà Đại Hắc Thiên một mình chống ba, hoàn toàn không hề yếu thế, ngược lại theo thời gian trôi qua, một trong số các quỷ vật đã bị Đại Hắc Thiên ăn gần hết.

Ti Di Hô thấy vậy, liền biết mình không thể đối phó được Đại

Hắc Thiên, nảy sinh ý định chạy trốn.

Đại Hắc Thiên nào dễ dàng để Ti Di Hô chạy thoát, rũ bỏ ba con quỷ vật, cuối cùng chui vào cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ.

Hai luồng khí đen trong cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ giao tranh ác liệt, ngươi tới ta đi.

Đại Hắc Thiên mỗi khi xé xuống một miếng khí đen trên người Ti Di Hô, liền cảm thấy vô cùng tươi ngon, không kịp tiêu hóa kỹ, lại cắn thêm một miếng khác.

Ti Di Hô kêu thảm thiết liên tục, vốn tưởng rằng hôm nay có thể tìm được vật chủ thích hợp để xuất thế, lại gặp phải thiên địch chuyên bắt quỷ vật.

Thấy Đại Hắc Thiên chiếm ưu thế, Diệp Bạch cũng không còn xem kịch nữa, dưới chân tử quang lóe lên, ngay lập tức đến trước Tỉnh Thượng Chức Cơ.

Đại Hắc Thiên đã có phần lớn quyền chủ đạo cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ, nhìn thấy Diệp Bạch, lập tức da đầu tê dại, ngũ quan vặn vẹo.

Sát thần này đến từ khi nào?

Diệp Bạch vẻ mặt lạnh lùng, hai con ngươi lóe sáng, dệt nên lôi võng bao phủ toàn bộ cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ.

Hắn muốn đóng cửa đánh chó, từ từ tra tấn hai kẻ này.

Chưởng Tâm Lôi chí dương chí cương là khắc tinh của quỷ vật, đối với Đại Hắc Thiên thuộc tính âm tà mà nói cũng cảm thấy không dễ chịu.

Ti Di Hô và Đại Hắc Thiên bị đánh cho kêu la om sòm, ngay sau đó chúng dùng ý thức giao lưu ngắn ngủi, quyết định gạt bỏ hiềm khích,

liên thủ đối phó Diệp Bạch.

Tuy nhiên, sau khi Chưởng Tâm Lôi của Diệp Bạch đột phá đại thành, đã có sự thay đổi về chất.

Với sự cung cấp liên tục của Tử Hà Chân Khí, lôi võng được dệt càng lúc càng dày đặc không kẽ hở, dù Ti Di Hô và Đại Hắc Thiên hợp lực, cũng chỉ làm lôi võng mờ đi một chút, căn bản không có cơ hội phá vỡ lôi võng.

Lúc này, Đại Hắc Thiên chiếm giữ cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ nói: "Khoan đã, Diệp Bạch, ta hiện là cao tầng của Uông gia, ngươi nếu giết ta thì chính là kết đại cừu với Uông gia!" Diệp Bạch cười nói: "Ta giết cao tầng Uông gia không chỉ có ngươi một kẻ." "Vậy ta biết đại bí mật của Uông gia, ngươi thả ta đi, ta sẽ nói hết cho ngươi." "Ngươi nói trước hai cái ta không biết đi." Diệp Bạch vừa nói, tay lại không ngừng, điện quang tím như sợi tơ bị hắn kéo ra, bổ sung vào điện võng.

Đại Hắc Thiên trầm mặc, hắn không phải kẻ ngốc, Diệp Bạch là người thế nào hắn không phải không rõ.

Nếu thực sự nói ra những thứ quan trọng, không chỉ Uông gia sẽ không dung thứ hắn, Diệp Bạch cũng sẽ không tha cho hắn.

"Trước tiên thả ta ra, ta sẽ nói cho ngươi." Diệp Bạch lười biếng để ý đến hắn, lôi đình đại võng dệt gần xong rồi, sắp sửa có thể thu lại!

Lúc này, Ti Di Hô chiếm giữ cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ, vội vàng nói: "Khoan đã, ta không biết ngươi là ai, nhưng cô gái này ngươi nhất định nhận ra, linh thể của nàng vẫn còn trong cơ thể ta, ngươi nếu giết ta, nàng cũng không sống nổi!" Diệp Bạch hơi khựng lại, pháp môn Ti Di Hô xâm nhập vào cơ thể người khác, trên kim bạc có ghi chép.

Vật chủ bị xâm nhập thường sẽ bị nuốt chửng hoàn toàn, không để cho sống sót.

Nhưng Diệp Bạch mang tâm tư có thể cứu được thì cứu, thử nói: "Trước tiên thả nàng ra, nói với ta hai câu." "Được được, ngươi chờ một lát!" Nhưng trong cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ không biết xảy ra biến cố gì, Đại Hắc Thiên đột nhiên chiếm giữ cơ thể cười điên dại nói: "Diệp Bạch, con bé này đang trong tay ta, ngươi nếu không thả ta ra, nàng…" Giọng nói đứt đoạn, trên khuôn mặt trắng nõn của Tỉnh Thượng Chức Cơ vặn vẹo cực độ, và phát ra tiếng gầm rít như dã thú.

Ti Di Hô và Đại Hắc Thiên lại bắt đầu đánh nhau trong cơ thể nàng.

Hóa ra vừa rồi Ti Di Hô thả linh thể của Tỉnh Thượng Chức Cơ ra, Đại Hắc Thiên đột nhiên nuốt chửng một hơi, cướp lấy.

Vừa kết minh, lập tức sụp đổ!

Cuộc chiến lần này của hai kẻ, chỉ là để tranh giành linh thể của Tỉnh Thượng Chức Cơ.

Diệp Bạch khá bất lực, tên Đại Hắc Thiên này thật là đủ tệ, chuyện bẩn thỉu gì cũng có thể làm ra.

Tuy nhiên, đây cũng quả thực là tính cách xảo trá của hắn, vì mạng sống mà không từ thủ đoạn.

Một lúc sau, Diệp Bạch có chút nhịn không được, thu nhỏ lôi đình chi võng.

Tỉnh Thượng Chức Cơ lập tức bốc lên khói đen nồng đậm, Đại Hắc Thiên lộ vẻ thống khổ, lại lần nữa hiện hình, uy hiếp nói: "Diệp Bạch, linh thể đang trong tay ta, ngươi nghĩ kỹ rồi hãy ra tay!" Gầm gừ ư?

Còn khá điên cuồng.

Diệp Bạch tăng cường lôi đình, tiếng "tích lý ba la" vang lên, bản thể Ti Di Hô và Đại Hắc Thiên lập tức tiêu tán không ít.

Diệp Bạch tuy có chút tâm thánh mẫu, nhưng sẽ không tràn lan.

Một cô gái Nhật Bản mới quen và hai tà vật có thể gây tai họa, kẻ nào nhẹ kẻ nào nặng, hắn tự nhiên phân biệt rõ ràng.

Việc cấp bách là phải trừ bỏ hai thứ quỷ quái này!

Thấy Diệp Bạch thực sự đã động sát tâm, Đại Hắc Thiên cũng lập tức thay đổi quyết định, ngay lập tức tấn công Ti Di Hô, muốn trong thời gian ngắn nuốt chửng sức mạnh của Ti Di Hô, thoát khỏi lôi võng.

Nhưng Ti Di Hô cũng không phải dễ chọc, thú cùng làm liều, trong cục diện cận kề cái chết, giao tranh với Đại Hắc Thiên.

Lôi đình chi võng không ngừng thu nhỏ, bề mặt cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ đã biến thành than cháy, dù linh thể của nàng được giải thoát, tám phần cũng không sống nổi.

Diệp Bạch liền tăng tốc độ, muốn một lần tiêu diệt hai tà vật.

Bất quá, hoặc giả là do nhìn thấy nữ vương của mình bị ức hiếp, những thổ dân trên đảo dường như không thể ngồi yên.

Những trường mâu sắc bén, cung tên cùng nhau bắn về phía Diệp Bạch.

Ba!

Ba!

Ba!

"Láo xược!" Diệp Bạch rung một tay, sóng khí màu tím trùng điệp, chấn bay toàn bộ những lợi khí bắn tới.

Đám thổ dân lộ ra vẻ kinh hãi, nhất thời không dám lại gần.

Diệp Bạch chuyên chú vào việc luyện hóa bằng lưới sấm sét.

Chương 472

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi, cơ thể Tỉnh Thượng Chức Cơ đã hoàn toàn carbon hóa, không còn hình người, mất đi sinh khí.

Ti Di Hô và Đại Hắc Thiên cũng đã được Diệp Bạch tách ra thành công.

Khoảnh khắc tiếp theo, một khối cầu sấm sét lơ lửng trong tay phải Diệp Bạch, hai luồng hắc khí không thể dung hợp đang không ngừng cố gắng thoát khỏi lưới sấm, rồi lại tự nuốt chửng lẫn nhau.

Nhận thấy Đại Hắc Thiên đã hoàn toàn bị bắt giữ, Cơ Phong mới dám ló đầu ra, tiến lại gần.

Đại Hắc Thiên trong lưới sấm sét nhìn thấy Cơ Phong, liền đoán ra nguyên nhân Diệp Bạch xuất hiện trên đảo.

"Thằng nhóc Cơ Phong, ta sớm nên nghĩ tới, ngươi tên phản đồ đáng chết!" Đại Hắc Thiên trong lưới sấm sét không ngừng bị tiêu diệt, kêu gào thảm thiết trong đau đớn.

Trên mặt Cơ Phong cũng lộ ra vẻ vui mừng như báo được đại thù.

"Diệp đại nhân, Đại Hắc Thiên rốt cuộc là thứ gì?

Sao lại có thể biến thành hắc khí?" "Tà linh khoáng sơn, đã sống mấy ngàn năm, nghiêm khắc mà nói thì không phải con người." Diệp Bạch giải thích một câu.

Trong khối cầu dệt bằng lôi đình, sức mạnh của Ti Di Hô yếu nhất, cộng thêm việc Đại Hắc Thiên không ngừng thôn phệ, bản thể đã không còn lại bao nhiêu.

Lúc này, y cũng biết mình tuyệt đối không còn hy vọng sống sót, liền dốc hết sức lực cuối cùng phát ra lời nguyền rủa: "Sau khi ta

chết, hòn đảo này cũng nhất định sẽ chìm xuống, các ngươi đều sẽ chôn cùng với ta." Tiếng oán linh sắc nhọn thấu tai vang vọng bên tai mọi người, Ti Di Hô cũng bị Đại Hắc Thiên nuốt chửng hoàn toàn.

Diệp Bạch không mấy bận tâm đến lời nguyền, tăng cường công suất lưới sấm, muốn cùng lúc diệt sát cả Đại Hắc Thiên.

Bất quá, Ti Di Hô dường như có một mối liên hệ khó hiểu với Đảo Bão Tố, sau khi Ti Di Hô biến mất, những vòi rồng nước bốn phía liền không thể kiểm soát mà ập đến hướng tế đàn.

Hơn nữa, trên bầu trời, mây đen giăng kín, sấm sét nổ ầm ầm.

Sóng biển bị cuồng phong cuộn lên, cao đến mười trượng, vỗ vào những vách đá lởm chởm.

Toàn bộ Đảo Bão Tố cũng rung chuyển, dường như thật sự có xu thế nghiêng đổ.

"Diệp đại nhân, giờ phải làm sao?" Cơ Phong vội vàng hỏi.

Diệp Bạch nhìn khối lưới sấm sét nhỏ bằng nắm tay cuối cùng không thể thu lại, khẽ nhíu mày.

Sức mạnh của Đại Hắc Thiên thu long, cộng thêm năng lượng do Ti Di Hô cung cấp, trong thời gian ngắn thật sự không thể diệt sát được.

"Ngươi trước tiên hãy thu liễm và chôn cất thi thể này." "Tốt." Cơ Phong nhanh chóng đào một cái hố gần tế đàn, chôn cất thi thể carbon hóa của Tỉnh Thượng Chức Cơ.

Diệp Bạch thu lại ba viên Oán Thạch xong, lòng bàn tay nắm chặt khối cầu sấm sét bao bọc hắc khí, vòng qua những vòi rồng nước, dẫn Cơ Phong biến mất ở đằng xa.

Đảo Bão Tố lại đổ mưa như trút nước, nhìn từ bên ngoài, dường

như một đám mây đen đặc quánh bao trùm hòn đảo, thỉnh thoảng có tia sét lóe lên trong mây đen.

Bên trong hang ổ Hắc Xà, nơi trú ẩn ban đầu, Diệp Bạch nhìn thiên tượng càng lúc càng dữ dội, nhíu mày sâu sắc.

Trước đó hắn cho rằng những hiện tượng tự nhiên trên đảo là do Ti Di Hô gây ra, nhưng bây giờ xem ra, không chỉ có vậy.

Và sau khi Ti Di Hô chết, thiên tượng vẫn không thay đổi.

Từ đó có thể thấy, chính Đảo Bão Tố này bản thân đã có vấn đề lớn, nên Ti Di Hô mới chọn nơi đây làm nơi trường miên.

"Diệp đại nhân, mưa bão và gió quá lớn, đạn tín hiệu này còn phải bắn không?" Cơ Phong đứng ở cửa hang, trong lòng ôm khẩu súng tín hiệu đang nóng.

Trước đó không lâu, hắn đã liên tục bắn không ít đạn tín hiệu lên trời.

"Bắn thêm hai viên nữa!" Diệp Bạch nheo mắt lại, An Bội Nguyên Đức mãi không thấy tăm hơi, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lão gia hỏa này hắn đã tốn không ít tâm tư bồi dưỡng, nếu như mất mạng trên Đảo Bão Tố, vậy thì thật không đáng chút nào.

Sớm biết vậy đã giữ lại một hai tên thổ dân, hỏi rõ rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Bạch lại nhìn Đại Hắc Thiên đang co mình trong khối cầu sấm sét, tên gia hỏa này cũng trở nên thông minh, sống chết không chịu nói thêm lời nào.

Cơ Phong nghe lời làm theo, lại bắn thêm hai viên đạn tín hiệu màu đỏ, nhưng mưa quá lớn, đạn tín hiệu chỉ lóe lên hai cái trong không trung mịt mờ rồi tắt ngúm, rơi xuống.

Diệp Bạch cũng không vội, khoanh chân ngồi trên tảng đá, tĩnh tâm dùng lôi đình tiêu ma Đại Hắc Thiên.

Cứ thế, một ngày một đêm trôi qua.

Mây đen và bão tố vẫn không ngừng nghỉ, mưa như trút nước đã kéo dài suốt một đêm.

Bên ngoài sơn động, nước đã dâng tràn, những vùng trũng thấp đã hoàn toàn bị nhấn chìm, không ít động vật cũng chui vào cửa hang động, trú tránh mưa bão.

Theo xu thế này, Đảo Bão Tố thật sự có khả năng bị nhấn chìm.

Diệp Bạch từ sâu trong hang động đi ra, khối cầu sấm sét trong tay đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một khối tinh thạch màu đen nhánh nhỏ bằng ngón tay cái.

Khối tinh thạch này chính là Đại Hắc Thiên.

Dưới sự luyện hóa suốt một ngày của hắn, Đại Hắc Thiên đã ngưng tụ thành thể rắn, biến thành một viên tinh thạch.

Diệp Bạch cũng không xác định Đại Hắc Thiên ở trạng thái tinh thể còn có thể phục sinh hay không, nhưng khối tinh thạch này có thể đặt vào Không Gian U Linh, điều đó chứng tỏ tinh thạch đã không còn đặc trưng sự sống.

Cơ Phong bước tới nói: "Diệp đại nhân, lão già Nhật Bản mà ngài nói vẫn chưa quay về." "Thôi, vậy thì không đợi nữa." Trong mắt Diệp Bạch, một ngày một đêm không trở về, An Bội Nguyên Đức phần lớn là đã gặp bất trắc.

Bên ngoài hang động, nước dâng tràn, cây cối lớn bị bão tố nhổ bật gốc, thực vật và rừng cây bị nhấn chìm, khắp nơi đều là mưa bão mịt mờ.

Diệp Bạch quét mắt nhìn một lượt, thò đầu ra nhìn thiên tượng nói: "Chuẩn bị cùng ta rời đảo." Cơ Phong cũng không nói hai lời, thu dọn đại bao vật tư xong, liền theo Diệp Bạch ra khỏi hang động.

Vừa ra đến bên ngoài, những hạt mưa to hơn hạt đậu nổ điên cuồng trên mặt Cơ Phong, cộng thêm cuồng phong gào thét, dưới chân trơn trượt, quả thực bước đi khó khăn.

Bầu trời đen kịt, tầm nhìn cũng bị cản trở nghiêm trọng.

"Đi sát theo ta." Diệp Bạch dưới thời tiết khắc nghiệt cực độ như hiện tại, hành tẩu cũng khá chật vật.

Thấy Cơ Phong ngã xuống vũng bùn, Diệp Bạch đành phải một tay nhấc hắn lên, tăng tốc độ tiến lên.

Duyên hải Đảo Bão Tố đã bị nước biển nhấn chìm không ít.

Sóng biển cuồng nộ mang theo sức mạnh kinh thiên động địa va đập vào vách đá, dường như toàn bộ hòn đảo đang chìm xuống.

Lúc này, Diệp Bạch loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt.

"Tam gia." Chỉ thấy từ một hang động trũng thấp ở đằng xa, bóng người lom khom của An Bội Nguyên Đức xuất hiện ở cửa động, hắn hai tay nắm chặt vách đá, và một lượng lớn nước mưa đang không ngừng đổ vào trong hang động.

Lão gia hỏa này vậy mà vẫn chưa chết?

Diệp Bạch khá bất ngờ, vội vàng tiến lên cứu An Bội Nguyên Đức xuống.

Chương 473

“Tam gia, tôi cuối cùng cũng gặp được ngài rồi.” An Bội Nguyên Đức ôm đùi Diệp Bạch, thật sự nước mắt giàn giụa.

Hắn ban đầu tưởng mình chắc chắn sẽ chết, không ngờ trong cơn mưa đen kịt lại thấy ánh sáng màu tím, liền vội vàng kêu cứu, nhờ vậy mới thu hút sự chú ý của Diệp Bạch.

Cảm giác sống sót sau tai ương thật sự quá tuyệt vời.

Diệp Bạch phát hiện trên người An Bội Nguyên Đức đầy vết thương, mặt mũi bầm dập, mắt sưng húp nghiêm trọng, hơn nữa hai chân cũng đã bị gãy.

Khi được hỏi về vết thương trên người, An Bội Nguyên Đức càng thêm uất ức, mô tả về sự đối xử phi nhân mà hắn phải chịu đựng trong tổ chức Thánh Tam Nhất.

Diệp Bạch nhíu mày hỏi: “Thức thần của ngươi đâu?” “Tam gia, nó chạy rồi.

Nó bỏ tôi lại mà chạy.” An Bội Nguyên Đức gần như sắp khóc.

Nghĩ đến việc Hỏa Viên bỏ hắn lại, để hắn một mình chịu đựng tổ chức Thánh Tam Nhất hung tàn, An Bội Nguyên Đức liền cảm thấy xót xa vô cùng.

“Vẫn còn cảm ứng được sự tồn tại của nó không?” “Chắc là ở trung tâm đảo, nhưng cách chúng ta rất xa.

Tam gia, ngài cứ bắt thứ này về đi, nhất định phải trừng trị một phen thật tốt.” Diệp Bạch nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Đảo sắp chìm rồi, làm sao đi tìm?

Ngươi thu tâm lại đi, sau này ta sẽ kiếm cho ngươi một con nghe

lời hơn." "Cảm ơn Tam gia." An Bội Nguyên Đức nước mắt chảy ròng, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Hỏa Viên có thể bỏ chủ nhân mà chạy, một mặt cho thấy bản lĩnh của An Bội Nguyên Đức chưa tới, không thể hàng phục Hỏa Viên, mặt khác cũng cho thấy Hỏa Viên không giống yêu vật thông thường, nó có trí tuệ độc đáo.

Bất quá, con Hỏa Viên này cũng chỉ là một vật thí nghiệm của Diệp Bạch.

Chủ yếu là để thử nghiệm xem dược tề Thoái Phàm có thể dung hợp với động vật, truy nguyên huyết mạch, biến thành yêu vật hay không.

Hỏa Viên tuy cuối cùng thí nghiệm thành công, nhưng cũng để lại tác dụng phụ là ẩn họa huyết mạch, tuổi thọ sẽ không lâu dài.

Chạy rồi thì chạy thôi, giá trị của thứ này đã được tận dụng hết, đối với Diệp Bạch thì có cũng được, không có cũng không sao.

Việc cấp bách trước mắt, vẫn là thoát khỏi đảo trước đã.

Diệp Bạch giao An Bội Nguyên Đức cho Cơ Phong cõng, rồi dẫn hai người đến rìa Đảo Bão Tố.

Nhìn những con sóng gào thét, Cơ Phong không khỏi nói: "Diệp đại nhân, chúng ta làm sao ra ngoài?" "Thằng nhóc, ngươi hiểu gì, Tam gia làm việc, ngươi cứ ngậm miệng mà xem là được rồi." An Bội Nguyên Đức trên lưng Cơ Phong chen vào một câu.

Hắn đã đi theo Diệp Bạch không ít năm, chứng kiến Diệp Bạch thi triển quá nhiều năng lực kỳ lạ cổ quái.

Dù cho Diệp Bạch lúc này có triệu hồi ra một chiếc máy bay, hắn cũng sẽ tin tưởng không chút nghi ngờ.

Người Nhật vốn sùng bái cường giả, đối với An Bội Nguyên Đức, Diệp Bạch trong lòng hắn như một nửa thần linh.

Diệp Bạch quả thật không làm hắn thất vọng.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Diệp Bạch lấy ra Vạn Niên Bạng Châu màu hồng, sau khi truyền Tử Hà Chân Khí vào, xung quanh liền tạo ra một màng mỏng vô hình, ngăn cách trận mưa lớn.

"Đi theo ta xuống biển." Diệp Bạch cầm Bạng Châu nhảy vào biển lớn sóng cuộn.

Cơ Phong hơi ngẩn người.

"Thằng nhóc, mau theo kịp đi, ngẩn người làm gì!" An Bội Nguyên Đức vội vàng thúc giục.

Dưới đáy biển, Diệp Bạch giơ cao Vạn Niên Bạng Châu, tạo ra một không gian.

Cơ Phong cũng An Bội Nguyên Đức theo sát phía sau Diệp Bạch, nhưng ánh mắt hai người thường xuyên đặt trên Bạng Châu, đều suy nghĩ đây rốt cuộc là bảo bối gì, lại giống như bảo bối tiên gia trong truyền thuyết, có thể tránh nước.

Chẳng lẽ là Tị Thủy Châu trong truyền thuyết?

Cùng với việc Diệp Bạch đi càng lúc càng sâu, đã đến độ sâu khoảng trăm mét dưới đáy biển.

Nơi đây tuy gió lặng sóng yên, nhưng áp lực nước vô hình bốn phía cũng khiến Diệp Bạch càng thêm chật vật, Bạng Châu cũng có chút run rẩy không ngừng.

Diệp Bạch có cất giấu một chiếc du thuyền nhỏ trong không gian, chỉ chờ đến khi đã rời xa Đảo Bão Tố mới phóng ra.

Bất quá hắn ngẩng đầu nhìn một cái, vùng biển này vẫn đang nằm

ở ngay trung tâm cơn bão, xem ra vẫn cần phải đi tiếp.

Không biết đã qua bao lâu, Diệp Bạch thấy phía trước gió lặng sóng yên, liền dẫn hai người nổi lên mặt nước, lấy ra chiếc du thuyền trắng dài mười mét từ không gian.

Ánh nắng chói chang, nước biển xanh biếc, hoàn toàn đối lập với cơn bão trên đảo.

Diệp Bạch nhìn về phía Đảo Bão Tố vừa thoát ra, bị một đám mây đen kịt lóe lên điện quang bao phủ, giống như bị một con quái vật đen sì nuốt vào bụng.

Tiếng sấm rền vang, dù cách xa mấy chục hải lý vẫn có thể nghe thấy.

Mặt biển sóng gợn lăn tăn, du thuyền khẽ lắc lư.

Từ dưới nước lên, An Bội Nguyên Đức và Cơ Phong đều nằm bẹp ra một bên du thuyền thở dốc nghỉ ngơi.

Nói thật, loại du thuyền nhỏ này trên biển cả vô bờ vô bến, cũng chỉ miễn cưỡng không bị lật.

Nếu gặp phải sóng lớn mạnh mẽ, sẽ chìm nghỉm ngay lập tức.

Nhưng lúc này, Diệp Bạch lại không có cách nào tốt hơn, chuyến đi đến Đảo Bão Tố lần này đã gặp không ít điều bất ngờ.

Máy bay bị rơi không nói, ngay cả đại luân thuyền của tổ chức Thánh Tam Nhất cũng bị sóng lớn lật úp, chìm xuống đáy biển.

Các phương tiện giao thông liên tiếp bị hư hỏng, cũng đã làm xáo trộn kế hoạch rời khỏi Đảo Bão Tố của Diệp Bạch.

Và chiếc du thuyền này vẫn là do Diệp Bạch đề phòng vạn nhất, để vào không gian trước khi xuất phát.

Thực ra, không gian không phải là không thể cất giữ du thuyền

lớn.

Nhưng Không Gian U Linh của Diệp Bạch mỗi lần cất giữ hay lấy ra đồ vật đều cần tiêu hao năng lượng không gian.

Vật thể càng lớn, năng lượng tiêu hao càng nhiều.

Tuy nói sau khi hệ thống thăng cấp, điểm Minh Khí cũng có thể nạp đầy năng lượng Không Gian U Linh.

Nhưng với nguyên tắc không lãng phí, Diệp Bạch xưa nay không bao giờ cất giữ vật thể lớn trong không gian.

Dù sao thì cả năng lượng không gian và điểm Minh Khí đều không dễ kiếm.

Chiếc du thuyền lần này cũng là để ứng phó khẩn cấp nên mới để vào không gian, không ngờ lại thực sự có tác dụng.

Sau khi thoát ra, An Bội Nguyên Đức đã đói bụng từ lâu liền lấy ra hộp thịt bò đóng hộp trong túi để ăn.

Rất lâu sau, hắn mới nhớ đến Tỉnh Thượng Chức Cơ, liền mở miệng hỏi: "Hỏng rồi, Tam gia, Tỉnh Thượng Chức Cơ hình như vẫn còn trên đảo, chúng ta quên mất cô ấy rồi." Diệp Bạch còn chưa trả lời, Cơ Phong đã nói trước: "Cô ấy chết rồi." "Chết rồi?" An Bội Nguyên Đức thần sắc chấn động, hỏi: "Tiểu huynh đệ, ngươi hãy nói rõ cho ta biết, cháu gái ta chết như thế nào?" Cơ Phong nhìn Diệp Bạch một cái, được sự cho phép xong, liền đơn giản mô tả lại chuyện Ti Di Hô chiếm giữ thân thể Tỉnh Thượng Chức Cơ, sau đó chết trong cuộc chiến giữa Ti Di Hô và Đại Hắc Thiên.

Chương 474

An Bội Nguyên Đức có chút đau đầu, Tỉnh Thượng Chức Cơ này nếu là một điều khiển viên bình thường thì không sao, nhưng lai lịch của nàng không hề đơn giản, là con gái riêng của cấp cao hải quân, có thể nói là có bối cảnh thâm hậu.

Nếu quân đội đến lúc đó đòi người, e rằng sẽ khiến hắn đau đầu không thôi.

Trong lúc hai người trên thuyền nói chuyện, Diệp Bạch lại lấy ra đồng tiền, mượn máu cá rồng trắng để chiêm bặc.

Vùng biển này thuộc Long Tam Giác, xung quanh cơ bản không có đảo, hơn nữa vì tính đặc thù của vùng biển, rất ít máy bay và tàu hàng qua lại.

Bình xăng du thuyền tuy đầy, nhưng e rằng không chạy được bao xa.

Diệp Bạch không muốn cứ mãi trôi nổi trên mặt biển.

Đồng tiền gieo bốn lần, tượng quẻ thành rất nhanh xuất hiện.

Diệp Bạch giải quẻ xong, trong lòng hơi vui mừng, đây là một quẻ cát hiếm có.

Quẻ ở phương Tây Nam, cho thấy đi về hướng Tây Nam, hẳn là có thể tìm được cứu viện.

Trong thời gian rảnh rỗi, Diệp Bạch không hề nhàn rỗi, nhắm mắt dưỡng thần, suy tư làm sao tu luyện Trường Xuân Công.

An Bội Nguyên Đức và Cơ Phong thấy vậy, cũng không làm phiền.

Rất lâu sau, Diệp Bạch mới từ từ mở mắt, môn Trường Xuân Công này tu luyện độ khó không hề nhỏ, trong đó có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn khó hiểu.

Tuy nói Diệp Bạch đã đọc qua không ít chân kinh Đạo gia, và đã luyện Tử Hà Thần Công đến viên mãn, nhưng tu luyện một thứ thuộc hệ thống khác của một thế giới khác, vẫn có không ít từ ngữ không hiểu rõ.

Bất quá, tầng thứ nhất của Trường Xuân Công rất đơn giản, pháp môn tu luyện trong đó rất giống với phương thức vận chuyển chân khí.

Diệp Bạch muốn tu luyện tầng thứ nhất trước, xem thử mình rốt cuộc có linh căn trong truyền thuyết hay không.

Hai ngày thời gian trôi qua nhanh chóng.

Trên biển cả bao la xanh biếc, một chiếc du thuyền trắng từ từ trôi.

Diệp Bạch khoanh chân ngồi, dựa theo khẩu quyết tầng thứ nhất của Trường Xuân Công mà tu luyện.

Vận công xong, Diệp Bạch thở ra một ngụm trọc khí, hai mắt lóe lên một tia tinh quang.

Tu luyện ròng rã hai ngày, hắn cuối cùng cũng nhập môn Trường Xuân Công, luyện ra một tia chân nguyên.

Có thể tu luyện Trường Xuân Công, chứng tỏ hắn có linh căn, bất quá phẩm chất và thuộc tính của linh căn tạm thời chưa rõ.

Tiếp đó, Diệp Bạch dùng một tia chân nguyên vận chuyển chu thiên, một luồng ấm áp màu xanh lục từ kẽ ngón tay thoát ra.

Trường Xuân Công là công pháp hệ Mộc, thuộc tính trung hòa bình

dung.

So với Tử Hà Chân Khí, hai thứ rất giống nhau, bất quá, cường độ và độ dẻo dai của chân nguyên vượt xa chân khí, diệu dụng cũng mạnh hơn chân khí rất nhiều.

Diệp Bạch lại nhìn vào Mộc Linh Thạch thượng phẩm trong tay, so với ánh sáng trước khi tu luyện, cơ bản không có gì thay đổi.

Hắn có thể nhập môn Trường Xuân Công trong hai ngày, hoàn toàn là nhờ vào việc nắm giữ Mộc Linh Thạch thượng phẩm, hấp thụ linh khí từ đó.

Ngồi khoanh chân liên tục hai ngày, Diệp Bạch không khỏi có chút mệt mỏi, liền đứng dậy hoạt động.

Thấy Diệp Bạch thu công, Cơ Phong và An Bội Nguyên Đức ở phía đối diện chiếc thuyền nhỏ cũng vội vàng đứng dậy.

"Tam gia." Cơ Phong đã thay đổi cách xưng hô, gọi "Tam gia" giống như An Bội Nguyên Đức.

Hai ngày này, Diệp Bạch luyện công, không có thời gian để ý đến họ, hai người họ thường xuyên nói chuyện sâu sắc, trải lòng, cứ như đôi bạn vong niên gặp gỡ muộn màng.

Biết Cơ Phong từ nhỏ lớn lên ở Uông gia, là người Uông gia, An Bội Nguyên Đức tự nhiên trào phúng một phen.

Uông gia?

Uông gia sao có thể tốt bằng Cửu Môn, sao có thể thoải mái bằng việc đi theo Tam gia.

An Bội Nguyên Đức dùng lời lẽ của người từng trải giáo huấn Cơ Phong một trận ngớ người, cộng thêm việc nội bộ Cửu Môn có không ít bí bảo, chỉ cần có điểm công tích là có thể đổi được, thực sự khiến

Cơ Phong động lòng.

Diệp Bạch nhìn về hướng Tây Nam, theo quẻ tượng đã nói, họ sẽ trong vài ngày tới vén mây mù, thấy được trời xanh.

Nhưng suy tính thiên cơ vốn dĩ mờ ảo, quẻ tuy cát, nhưng cũng không biết khi nào mới có thể đợi được cứu viện.

Tia cực tím trên biển rất mạnh, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, cộng thêm sóng biển dữ dội, ở trên thuyền nhỏ cảm giác không hề dễ chịu.

An Bội Nguyên Đức đã nôn mửa mấy bận.

Diệp Bạch lại đến bên cạnh An Bội Nguyên Đức, kiểm tra vết thương của hắn.

Vết thương ngoài ở nửa thân trên thì không sao, nhưng đôi chân này của hắn e rằng không giữ được, sau này phần lớn chỉ có thể nằm trên xe lăn.

Lại hai ngày thời gian trôi qua nhanh chóng, sáng sớm hôm nay, ánh nắng mặt trời không hề mạnh, trên mặt biển trôi nổi một lớp sương mù mờ ảo.

"Tam gia, đằng xa hình như có thuyền." Diệp Bạch từ trong thiền định bị kinh động, nhìn về hướng Cơ Phong nói.

Trong sương mù quả thật có một bóng đen trôi nổi trên mặt biển, nhưng khoảng cách quá xa, ngay cả Diệp Bạch cũng không nhìn rõ.

Đợi khoảng cách gần hơn một chút, mọi người mới nhìn rõ toàn bộ con thuyền.

Dường như là một chiếc thuyền đánh cá lớn, hai bên thuyền có giăng lưới đánh cá.

Bất quá, lưới cá khô héo, lại treo đầy xác cá bốc mùi hôi thối,

dường như đã rất lâu không được dọn dẹp.

Xung quanh khá tĩnh lặng, chỉ có tiếng sóng vỗ từng đợt.

Trên boong tàu cũng không thấy bóng dáng của bất kỳ ai, toàn bộ chiếc thuyền đánh cá như một con thuyền ma, chết chóc trầm lặng.

"Tam gia, tình hình có chút không ổn." An Bội Nguyên Đức nhắc nhở.

Diệp Bạch nheo mắt lại, mở dị đồng, nhưng không thấy bất thường.

"Này, trên thuyền cá có ai không?" Cơ Phong lớn tiếng kêu gọi, lần lượt dùng tiếng Trung và tiếng Nhật, nhưng đều không có hồi đáp.

Trên thuyền cá dường như không có người sống.

Diệp Bạch cũng từng nghe nói về chuyện thuyền ma, nói rằng một con thuyền trôi nổi vô định trên biển cả, những người trên thuyền đều biến mất một cách kỳ lạ.

Con thuyền cá này khá tương tự.

"Ta lên trước xem sao, hai ngươi hỗ trợ nhau." Diệp Bạch như chim én chạm nước, đạp mấy bước trên mặt biển, rồi nhẹ nhàng nhảy lên boong thuyền cá.

Chương 475

Nhưng vừa lên đến boong, Diệp Bạch đã ngửi thấy một mùi tử thi bốc ra từ trong khoang thuyền.

Mùi hôi thối do người phân hủy và mùi cá chết phân hủy không giống nhau, Diệp Bạch có thể khẳng định, mùi này là từ người chết tỏa ra.

Xem ra trên con thuyền cá này không phải không có người sống, mà là đều đã chết.

Quả nhiên, vừa vào khoang thuyền, Diệp Bạch đã thấy ba thi thể úp mặt xuống, phần lưng thịt thối rữa trắng bệch, giòi bọ lúc nhúc.

Căn cứ vào khí hậu ẩm ướt trên biển, thời gian ba người này tử vong ít nhất đã nửa tháng.

Diệp Bạch tiến lại gần hơn một chút, quan sát thấy ba người này đều ăn mặc như ngư dân Nhật Bản.

Vì thi thể thối rữa nghiêm trọng, Diệp Bạch nhất thời không thể phán đoán nguyên nhân cái chết của thi thể.

Khoang thuyền không lớn, ngoài một phòng nghỉ chung, còn có một căn hầm chứa vật tư.

Diệp Bạch trực tiếp đi đến căn hầm, vật tư dự trữ phong phú, đầy ắp, có không ít đồ lặn, bình dưỡng khí và các loại vật tư lặn khác.

Toàn bộ con thuyền cá không thấy một con cá nào, sơ bộ xem ra, thân phận con thuyền cá này chỉ là vỏ bọc, thân phận ngư dân cũng đáng nghi ngờ.

Lúc này, Cơ Phong cõng An Bội Nguyên Đức, dùng dây thừng có móc câu leo lên thuyền cá.

“Hai ngươi sao lại lên đây?” “Tam gia, chúng tôi sợ ngài xảy ra chuyện, nên lên xem sao.” Cơ Phong cười khan.

Diệp Bạch cũng không nói nhiều, gật đầu: “Vậy thì tốt, giúp ta ném ba thi thể này xuống biển.” Cơ Phong cũng vô cùng nghe lời.

Hắn bịt mũi đi đến trước ba thi thể, vừa định động thủ, lại nghe Diệp Bạch nhíu mày nói: “Khoan đã!” “Trong thi thể có đồ vật, ngươi lùi ra.” “Có đồ vật?” Cơ Phong giật mình, vội vàng lùi lại ba bước.

Trước đó Diệp Bạch còn nghi ngờ, ba ngư dân này rốt cuộc chết như thế nào, dù sao trong khoang thuyền không có dấu vết đánh nhau, thi thể thối rữa cũng không nhìn rõ vết thương, mọi thứ đều rất kỳ lạ.

Bây giờ xem ra, thứ gây tội đang nằm bên trong thi thể.

Nếu không phải tiếng bước chân nặng nề của Cơ Phong, e rằng sẽ không kinh động thứ bên trong thi thể.

“Tam gia, bây giờ phải làm sao?” “Ngươi lên xem thử, ta hộ vệ cho ngươi.” “Được.” Có Diệp Bạch ở bên cạnh, Cơ Phong cũng không lo lắng nguy hiểm, liền nhặt một cây xiên cá, khuấy động thi thể.

“Chít chít chít” tiếng động nhỏ xíu từ bên trong thi thể truyền ra.

Đột nhiên, một bàn tay từ lớp thịt thối rữa ở phần lưng lộ ra, thuận thế bay nhảy, tấn công về phía Cơ Phong.

Nhưng trong khoảnh khắc, Diệp Bạch đã dùng chân khí bao phủ, đánh bàn tay xuống ván gỗ trong khoang thuyền.

“Bốp!” Bàn tay màu thịt, mơ hồ, bị đánh thành một cục bùn nhão, nhìn kỹ hơn, rất giống một bàn tay phải của người.

Diệp Bạch không ra tay mạnh, bàn tay màu thịt nhanh chóng mềm nhũn, có xu thế bò dậy.

“Đừng dừng lại, bên trong còn một con nữa.” Diệp Bạch thúc giục.

Cơ Phong lại khuấy động thi thể, quả nhiên, một bàn tay trái khác cũng từ xác chết thối rữa hiện thân.

Bất quá, bàn tay trái dường như biết Diệp Bạch và những người khác không dễ chọc, không còn biểu hiện tư thế tấn công nữa, trái lại bò nhũn trên sàn nhà, rồi hòa vào thành một thể với bàn tay phải.

“Đây là thứ quỷ quái gì?” “Hoặc là một loại ký sinh vật biến dị nào đó.” Cơ Phong và An Bội Nguyên Đức một người hỏi một người đáp.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, hắn dường như đã đoán ra đây là thứ gì.

Bất quá, bàn tay ký sinh vật này sao lại xuất hiện ở đây?

Lúc này, thấy ba người Diệp Bạch không động tĩnh, cặp tay đã dung hợp vậy mà đột ngột nhảy lên, chạy trốn ra ngoài boong tàu.

Diệp Bạch sao có thể để thứ này chạy thoát, liền xé một đoạn lưới cá bắn ra, ký sinh vật hai bàn tay lập tức bị trói chặt, ngã xuống boong tàu.

Diệp Bạch nhớ Ngô Tà khi đến Tây Sa Mộ cũng từng gặp một con thuyền ma trên biển.

Thân thuyền mục nát tả tơi, rỉ sét loang lổ, dường như đã trôi nổi trên biển mấy chục năm.

Trên thuyền ma cũng có một đôi quỷ thủ, có thể ký sinh vào sau gáy người, điều khiển cơ thể người.

Diệp Bạch nghi ngờ ký sinh vật bàn tay này chính là đôi quỷ thủ khô héo mấy chục năm sau.

Bất quá, thuyền ma đã ở gần đây, chẳng lẽ Tây Sa Mộ cũng ở

vùng biển lân cận?

Diệp Bạch dùng dây thừng trói chặt ký sinh vật bàn tay, treo lên cột buồm, lại lấy ra đồng tiền để chiêm bặc.

Đáng tiếc, máu cá rồng trắng đã dùng hết, trình độ chiêm bặc của Diệp Bạch có chút lệch lạc, liên tiếp mấy lần, đều không chiêm bặc được kết quả hữu dụng.

Không còn cách nào, Diệp Bạch chuẩn bị chờ đêm xuống quan sát tinh tú, dùng thiên tinh phong thủy thuật trong quyển thượng của bí thuật âm dương phong thủy để thử một lần.

Cơ Phong đi tới: "Tam gia, thi thể đã ném xuống biển rồi, tôi còn niệm mấy câu vãng sinh chú, chúc họ vĩnh đăng cực lạc." "Chết lâu như vậy rồi, còn đăng cực lạc gì!" Diệp Bạch không vui nói: "Ngươi lại lục soát thuyền cá một lần nữa, xem con thuyền này có phải của Uông gia các ngươi không." "Uông gia?" Cơ Phong giật mình, dường như nghĩ ra điều gì đó, vội vàng chạy vào khoang thuyền.

Một lát sau, chỉ thấy hắn lấy ra không ít đồ hộp, còn có đồ lặn.

"Tam gia, ngài quả nhiên đoán đúng rồi, con thuyền này thật sự là của Uông gia.

Kiểu dáng và hương vị của loại đồ hộp này là mấy loại người Uông gia chúng tôi thích ăn nhất, hơn nữa bộ đồ lặn này, công ty sản xuất ở Đức, là trang bị dưới nước mà người Uông gia thường dùng." Diệp Bạch gật đầu, xác nhận phán đoán trong lòng.

Trong Tây Sa Mộ ngoài thi thể nghi là Uông Tàng Hải, còn có một con xà mi đồng ngư.

Xà mi đồng ngư tổng cộng có ba con, ghi lại việc Uông Tàng Hải bị Vạn Nô Vương bắt đi xây Vân Thiên Cung, phát hiện bí mật cuối cùng phía sau Thanh Đồng Môn.

Đối với Uông gia mà nói, ba con xà mi đồng ngư ghi lại bí mật tuyệt mật của Trương gia vô cùng quan trọng.

Nhưng không biết vì sao, Uông Tàng Hải lại không trực tiếp để lại ba con xà mi đồng ngư cho Uông gia, mà lại cất giấu ở khắp nơi.

Theo Diệp Bạch được biết, một con xà mi đồng ngư ở Tây Sa Hải Đáy Mộ, một con ở Sơn Đông Thất Tinh Lỗ Vương Cung, còn một con nữa hình như ở Quảng Tây, nhưng cụ thể ở đâu hắn cũng không nhớ rõ.

Bất quá, đối với Diệp Bạch mà nói, bí mật mà ba con xà mi đồng ngư ghi lại thì có cũng được, không có cũng không sao, dù sao hắn có tiên tri tiên giác, một số bí mật đã sớm biết trước khi xuyên việt.

Có lẽ điều duy nhất khiến Diệp Bạch vẫn còn vương vấn là, phía sau Thanh Đồng Môn do Trương gia bảo vệ rốt cuộc có gì, hai khối vẫn thạch rơi từ trên trời xuống có công hiệu gì, liệu có thể khiến hệ thống thăng cấp lần nữa hay không.

Thuyền cá tuy đã trôi dạt trên biển hơn nửa tháng, nhưng thiết bị điện tử không bị hư hỏng, và nhiên liệu dồi dào, vẫn có thể hoạt động bình thường.

Sau khi dọn dẹp dấu vết tử thi một phen, Diệp Bạch bảo Cơ Phong khởi động thuyền cá, tiếp tục đi về hướng Tây Nam.

Bất quá, sắc trời âm u, mặt trời ẩn hiện, sương trắng trên mặt biển không những không tan đi, mà trái lại theo độ ẩm tăng thêm, càng trở nên dày đặc.

Đến buổi chiều, mặt biển xanh thẫm một màu trắng xóa, bằng mắt thường căn bản không thể nhìn rõ xa bao nhiêu.

Nhưng may mắn là, chiếc thuyền cá của Uông gia này được trang bị radar nhỏ, tuy chức năng có hạn, nhưng khi di chuyển trong sương

mù dày đặc, không cần phải lo lắng sẽ xảy ra tai nạn va chạm đá ngầm.

Chương 476

Không thể không nói, năng lực của Uông gia thật không nhỏ, radar trong thời đại này được coi là vũ khí quân sự hàng đầu của các nước Anh, Mỹ, vậy mà họ lại có thể trang bị radar lên một chiếc thuyền đánh cá.

Thuyền cá đã chạy hơn nửa ngày, màn đêm buông xuống.

Diệp Bạch vốn định mượn tinh tượng để xem xung quanh vùng biển có mộ huyệt nào không, nhưng tối nay là một ngày âm u, chỉ có nửa vầng trăng ẩn hiện, không có một ngôi sao nào, trực tiếp dập tắt ý nghĩ của Diệp Bạch.

Nghề trộm mộ này, quả thực cần ông trời ban cơm ăn.

Trời không chiều lòng người, hắn cũng không có cách nào.

Trên boong thuyền cá, Diệp Bạch bày ra bếp than, dùng than đá nhóm lửa, nướng xiên thịt dê.

Ăn đồ hộp mấy ngày liền, miệng cũng ngán rồi, cũng đã đến lúc đổi khẩu vị.

An Bội Nguyên Đức tuy hai chân bị tật, nhưng ngồi trên ghế tựa nướng thịt và rắc gia vị cho Diệp Bạch, cũng khá chu đáo.

Chỉ có Cơ Phong chuyên tâm lái thuyền cá trong phòng điều khiển.

Bất quá, khi đang di chuyển vào một vùng biển, mặt trăng trên trời cũng bị che khuất, toàn bộ mặt biển đen kịt, sương mù bao phủ.

"Tam gia, phía trước hình như có một hòn đảo." Cơ Phong hét lên từ phòng điều khiển.

Diệp Bạch đi đến phòng điều khiển, trên màn hình huỳnh quang

màu xanh lục, radar quả thật hiển thị đã quét được một hòn đảo nhỏ.

“Ngươi cứ lái qua đó xem sao, vùng biển này có thể có điều kỳ lạ, hãy cẩn thận.” “Được.” Cơ Phong không dám lơ là, kinh nghiệm trên Đảo Bão Tố vẫn còn hiện rõ mồn một.

Trên biển cả vô bờ bến, luôn có một số nơi là cấm địa của loài người.

Ngay khi Cơ Phong đang điều khiển thuyền cá chuẩn bị tiếp cận hòn đảo trên radar, đột nhiên thân thuyền dường như va phải một vật thể khổng lồ.

Rầm!

Thân thuyền rung chuyển một trận, Diệp Bạch và Cơ Phong đều có chút đứng không vững.

Chỉ có An Bội Nguyên Đức là xui xẻo nhất, nghiêng đầu ngã vào đống than lửa, rồi vội vàng bật dậy, dập tắt những tia lửa trên người, vội vàng bò vào phòng điều khiển.

Đồng thời, trong màn sương đen xung quanh truyền đến tiếng phụ nữ sắc nhọn thấu tai.

Âm thanh này, Diệp Bạch vô cùng quen thuộc, mỗi khi tiểu giao nhân nổi giận, đều sẽ phát ra âm thanh này, thể hiện sự bất mãn của nó.

Âm thanh tuy chói tai, nhưng có thể khiến người ta trầm luân, rơi vào ảo giác.

Xem ra sinh vật ẩn dưới nước là giao nhân.

Bất quá, thanh lân giao nhân chỉ sống ở nội địa, cơ bản đã tuyệt tích, có thể sinh tồn trong biển, chỉ có thể là hắc lân giao nhân trong truyền thuyết.

Hắc lân giao nhân cực kỳ hung tàn man rợ, thường xuyên tấn công thuyền bè qua lại trên biển.

Nhưng vì giao du quý giá ngàn vàng, giao lệ tựa trân châu, hắc lân giao nhân cũng đã sớm biến mất trong lịch sử, bị săn bắt tận diệt, trở thành truyền thuyết.

Không ngờ thuyền cá vô tình va chạm, lại đến vùng biển sinh sống của hắc lân giao nhân.

Diệp Bạch đi ra boong tàu, dùng dị đồng quan sát, chỉ thấy mười mấy sinh vật hình người có đuôi cá đang nhanh chóng xuyên qua dưới thuyền.

Chính là hắc lân giao nhân.

Thậm chí còn có không ít hắc lân giao nhân đang phá hủy thân thuyền dưới đáy.

Đột nhiên, một con hắc lân giao nhân lao ra khỏi mặt biển, nhe nanh múa vuốt xông về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch làm sao có thể chiều nó, một tay liền đánh hắc lân giao nhân lên boong tàu.

Cú đánh này lực đạo không nhỏ, dù cho da giáp của hắc lân giao nhân cứng rắn, cũng bị đánh đến hoa mắt chóng mặt, co quắp đuôi, trong thời gian ngắn không thể đứng dậy nữa.

"Trói lại!" Diệp Bạch phân phó một tiếng, rút Uyên Hồng Kiếm ra, thân mình phát tán kim quang, trực tiếp nhảy xuống biển.

Thấy người sống xuống nước, đàn hắc lân giao nhân hưng phấn lên, xông về phía món ăn ngon miệng.

Nhưng chúng nào biết, đây không phải là thức ăn, mà là sát tinh đồ sát.

Diệp Bạch không hề giữ tay, kiếm quang sắc bén tứ tán, nước biển bị phân tách, kèm theo huyết vụ, mấy con hắc lân giao nhân xông lên trước lập tức biến thành tàn chi.

Những giao nhân còn lại thấy vậy, vậy mà hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Thu những tàn chi vào không gian, Diệp Bạch lại truy sát thêm mấy con hắc lân giao nhân, mới quay trở lại boong thuyền cá.

Đếm số đầu lâu hắc lân giao nhân trong không gian, tổng cộng có năm cái.

Những thi thể này đủ để nấu luyện không ít giao du vạn niên bất diệt, nếu đưa ra đấu giá, ước tính có thể kiếm được mấy trăm vạn đô la Mỹ.

Con hắc lân giao nhân vừa bị Diệp Bạch ném lên boong tàu đã bị Cơ Phong trói lại, Diệp Bạch nhìn một cái, đây chỉ là giống đực.

Nửa thân trên là thân người, nửa thân dưới là đuôi cá, mặt mũi hung tợn đáng sợ, tai nhọn hoắt, còn liên tục gào thét thị uy với ba người.

"Láo xược!" Diệp Bạch một chưởng quạt cho nó choáng váng, nửa chiếc răng hàm cũng gãy rụng.

An Bội Nguyên Đức không khỏi kinh thán: "Tam gia, đây chắc là giao nhân trong truyền thuyết?

Tôi nghe nói giao nhân toàn thân là bảo, giao du vạn niên bất diệt, giao lệ như trân châu trong suốt, còn có giao tiêu xuống nước không ướt, không ngờ còn có một nhóm sống ở vùng biển hẻo lánh như vậy." Đối với loại sinh vật truyền thuyết đã biến mất này, An Bội Nguyên Đức tự nhiên rất tò mò, không khỏi sờ soạng đánh giá hắc lân giao nhân.

“Con này các ngươi cứ xem đã, đừng đùa chết nó, ta lại xuống dưới một lần nữa.” Sau khi Diệp Bạch lặn xuống biển, liền phát hiện những hắc lân giao nhân vừa bị đuổi đi lại lảng vảng quanh thuyền cá với ý đồ xấu.

Sinh vật giao nhân này có tính cách thù dai, báo thù cực mạnh, nếu không giết cho chúng sợ, e rằng chúng vẫn sẽ bám theo dưới đáy thuyền để phá hoại.

Thế là, Diệp Bạch lại một lần nữa lao vào giữa đàn giao nhân, đại sát tứ phương.

Ngay sau đó, lại có bốn con hắc lân giao nhân chết dưới kiếm quang, những giao nhân còn lại thì lặn xuống vùng biển sâu hơn, mất tăm mất tích.

Bất quá, Diệp Bạch còn muốn bắt một con hắc lân giao nhân cái, để ghép đôi với con trên boong tàu, nhưng những hắc lân giao nhân trước mắt toàn là giống đực, Diệp Bạch đành phải truy đuổi theo những hắc lân giao nhân đang bỏ chạy.

Hướng này chính là vị trí hòn đảo mà radar đã phát hiện, Diệp Bạch đoán hòn đảo trên radar rất có thể là nơi hắc lân giao nhân nghỉ ngơi.

Bơi được hai hải lý, Diệp Bạch liền thấy hòn đảo nhỏ mà radar đã phát hiện, vậy mà là một hòn đảo san hô khổng lồ phát ra ánh sáng đỏ yếu ớt.

Đảo san hô chỉ có một đoạn nhỏ lộ ra trên mặt biển, phần diện tích còn lại đều ẩn dưới nước.

Nói là đảo, không bằng nói là một kiến trúc của sinh vật trí tuệ đặc biệt, san hô đỏ và đá tạo thành khung sườn chính, bên trong rỗng, có những hành lang phức tạp chằng chịt, hệt như một tác phẩm nghệ

thuật đồ sộ.

Trong vùng biển đen tối hoang lương, đảo san hô phát sáng giống như một viên minh châu đứng giữa biển.

Chương 477

Không ít hắc lân giao nhân đang xuyên qua trong đảo san hô.

Sơ bộ nhìn qua, số lượng ít nhất cũng hai ba mươi con.

Nhìn thấy Diệp Bạch thân phủ kim quang xuất hiện, hắc lân giao nhân phát ra tiếng kêu tần số cao để cảnh báo giao lưu, rồi vắt chân lên cổ chạy trốn vào đảo san hô.

Diệp Bạch nở nụ cười, hắn vừa thấy mấy con hắc lân giao nhân cái.

Xem ra trong xã hội giao nhân, giống đực chịu trách nhiệm đi săn, giống cái thì ở nhà.

Diệp Bạch không mạo hiểm tiến vào đảo san hô, mà bơi vòng quanh đảo một lượt, quan sát môi trường.

Toàn bộ đảo san hô có kích thước không nhỏ, chiều rộng ước chừng bằng ba bốn sân bóng đá, dưới đáy biển bên dưới đảo, chất đống không ít hài cốt động vật, phần lớn là xương cá khổng lồ.

Sơ bộ phán đoán, bên trong đảo san hô còn có không gian rất lớn, đó mới là nơi hắc lân giao nhân sinh sống.

Có suy tính trong lòng xong, Diệp Bạch liền tìm một lối vào, chui vào trong đảo san hô.

Ánh sáng đỏ yếu ớt do san hô phát ra vô cùng đẹp, nhưng đây không phải là do san hô tự phát sáng, mà là một loại trùng san hô phát sáng nào đó cư trú trên san hô.

Diệp Bạch cắt một đoạn san hô, ánh sáng trên đó lập tức lúc sáng lúc tối.

“Cũng khá thú vị, tiếc là san hô không thể nuôi trong nước ngọt.” Nghiên cứu một lát, Diệp Bạch từ bỏ ý định di thực san hô phát sáng, tiếp tục đi sâu vào đảo san hô.

Hành lang do san hô tạo thành chật hẹp quanh co, thỉnh thoảng sẽ có đàn cá đủ màu sắc bơi qua, gặp cảnh đẹp cực hạn, Diệp Bạch cũng không ngại phiền phức, lấy ra Vạn Niên Bạng Châu để tránh nước, rồi chụp ảnh lưu niệm.

Một vài phút sau, Diệp Bạch cuối cùng cũng đến không gian bên trong đảo san hô.

Không gian bên trong giống như một thế giới hình cầu, đỉnh và xung quanh đều là nguồn sáng từ trùng san hô màu hồng nhạt.

Đập vào mắt cũng là các loại thực vật dưới biển phát sáng, tảo biển xanh, đàn cá nhỏ bảy màu, phối hợp với nhau, tuyệt đẹp phi phàm.

Xem ra giao nhân đều rất thích những thứ phát sáng, thích bài trí nhà cửa lộng lẫy.

Diệp Bạch không hề che giấu thân hình, gần trăm con hắc lân giao nhân thấy sinh vật lạ tiến vào nhà mình, vừa kêu gào cao giọng giao lưu, vừa nhe nanh giương vuốt, vô cùng phẫn nộ.

“Giết nó!

Giết nó!” “Mau chạy, nó đã giết rất nhiều dũng sĩ” Đàn hắc lân giao nhân chia thành hai nhóm, một nhóm trốn vào hành lang san hô, một nhóm xông về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch nhíu mày, rút Uyên Hồng Kiếm giấu trong không gian ra.

Kiếm quang xuất ra, thủy thế chia ba.

Bùm!

Ba con hắc lân giao nhân đực xông lên đầu tiên hóa thành huyết vụ nát bấy, những hắc giao còn lại thấy vậy, run sợ trong lòng, lập tức không quay đầu lại mà bỏ chạy.

Trong đàn hắc lân giao nhân hỗn loạn, Diệp Bạch nhắm vào một con giao nhân cái mặc giao tiêu.

Ngay sau đó kim quang lóe lên, Diệp Bạch lao vào giữa đàn giao nhân, bắt lấy giao nhân cái.

Giao nhân cái dường như có địa vị rất cao, thấy nó bị bắt, lại có không ít hắc lân giao nhân đực quay lại, đen kịt một vùng xông về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch cũng không chiều chúng, Uyên Hồng Kiếm vung lên, lại một lần nữa dùng thủ đoạn sắc bén, miểu sát bốn con hắc lân giao nhân đực.

Toàn bộ đàn giao nhân cũng chỉ khoảng trăm mười mấy con, liên tục bị Diệp Bạch giết mười mấy con, cuối cùng cũng sinh lòng sợ hãi, không còn bảo vệ nhà cửa nữa, tứ tán bỏ chạy.

Nhìn con hắc lân giao nhân cái trong tay, nửa thân trên và phụ nữ bình thường không khác gì, tròn trịa.

Giao tiêu màu trắng, xuống nước không ướt, tạo hình giống áo giáp, không tay, mềm mại vô cùng.

Diệp Bạch chạm tay vào thử, cảm giác không khác gì giao tiêu của tiểu giao nhân.

Đây cũng là bộ giao tiêu thứ hai mà Diệp Bạch từng thấy.

Chỉ vì tiểu giao nhân từ nhỏ bị hắn mang đi, không được thừa hưởng truyền thừa của giao nhân, không biết làm sao dệt giao tiêu.

“Sít sít sít!” Lúc này, thấy Diệp Bạch không đúng mực, hắc giao cái phát ra tiếng kêu bất mãn.

Diệp Bạch giơ Uyên Hồng Kiếm lên, hắc giao cái lập tức ngoan ngoãn, không dám kêu nữa.

Lục soát một phen trong ổ giao nhân, Diệp Bạch tìm thấy một đống pha lê và đá quý phát sáng, có cái đáng tiền, có cái không đáng tiền.

Nếu mang những bảo bối này về cho tiểu giao nhân, ước tính con bé sẽ vui chết mất.

Cảnh sắc trong ổ giao nhân tuy đẹp, nhưng đồ tốt không nhiều.

Diệp Bạch vừa định rời đi, đột nhiên phát hiện dưới một bụi rong biển phía dưới lóe lên ánh sáng đỏ nhạt.

Ban đầu Diệp Bạch còn cho rằng là san hô phát sáng.

Nhưng những ánh sáng đỏ này càng thêm tươi tắn rực rỡ, giống như ngọn lửa đang cháy trong nước.

Đến gần hơn, Diệp Bạch vén bụi rong biển ra, từng hàng cỏ san hô đỏ rực hiện ra, ước chừng có hai mươi mấy cây.

Những cỏ san hô này rất giống với nguyệt hoa thảo mà tiểu giao nhân nuôi trồng, lá dài nhọn, ánh sáng đỏ trong suốt, có dấu hiệu được giao nhân nuôi trồng.

Diệp Bạch còn phát hiện mấy hạt giao lệ trong đất bùn thủy thảo, xem ra loại cỏ san hô đỏ rực này cũng giống nguyệt hoa thảo, cần nước mắt giao nhân mới có thể sinh trưởng nảy mầm.

Một loại sinh trưởng ở khu vực nước ngọt, do thanh lân giao nhân trồng, một loại sinh trưởng ở biển, do hắc lân giao nhân trồng.

Chẳng lẽ nói loại cỏ san hô đỏ rực này cũng giống nguyệt hoa

thảo, có tác dụng đặc biệt?

Diệp Bạch lại cẩn thận tìm kiếm một phen trong không gian bên trong đảo, phát hiện ba bụi cỏ san hô đỏ rực sinh trưởng ở khu vực kín đáo, tổng cộng có bốn năm mươi cây, bất quá nhiều cây còn non, cây trưởng thành không nhiều.

Diệp Bạch dứt khoát thu gom toàn bộ, rồi rời khỏi đảo san hô.

Đàn hắc lân giao nhân lảng vảng bên ngoài đảo san hô không dám về nhà, thấy Diệp Bạch đi ra liền như chim sẻ tán tác.

Diệp Bạch một chích tay đề trứ thư tính hắc lân giao nhân, nhất chích thủ linh trứ đả bao đích san hô thảo, tại hải thủy trung hóa vi kim quang xuyên toa, ngận khoái hồi đáo liễu ngư thuyền.

Bất quá, ngư tràng giáp bản chi thượng tự hồ hữu đả đấu đích ngân tích.

Diệp Bạch tảo thị nhất quyển.

Na chích hùng tính giao nhân hoàn khổn bảng tại thuyền phàm thượng, chích bất quá khổn bảng đích tư thế đích biến liễu, song thủ thượng đa liễu hảo kỷ đạo thô thằng tử.

Cơ Phong đích kiểm thượng đái trứ huyết ngân, pha hữu ta lang bái đích tẩu liễu thượng lai.

Chương 478

Diệp Bạch vi trứu mi đầu: "Phát sinh thập yêu sự?" Cơ Phong giải thích khởi lai, nguyên lai tha môn lưỡng nhân tưởng thí thí truyền thuyết trung giao lệ thị phủ chân như đồng trân châu, tiện dụng lạt tiêu phấn sái tại hùng tính hắc lân giao nhân nhãn khuông chu biên, bức kỳ lưu lệ.

Bất đắc bất thuyết, giá pháp tử xác thực hảo dụng, hùng tính hắc lân giao nhân đốn thì lưu liễu bất thiếu nhãn lệ, đãn chân chích thị nhãn lệ, một hữu ngưng kết thành trân châu.

An Bội Nguyên Đức thuyết bất đối, thư thượng ký tái đích bất hội thác, khả năng thị một dụng đối pháp tử, tựu cận cự ly quan sát.

Đãn thử thì, hắc lân giao nhân bị chiết ma đắc thống khổ bất dĩ, cánh trực tiếp tương thằng tác tránh thoát, nhất trảo tương an bội nguyên đức phách đảo, hựu hòa cơ phong củ triền bác đấu.

Giao nhân tuy nhiên một hữu song cước, tại lục địa thượng bất chiêm ưu thế, đãn kỳ lực đạo cực đại, trảo phong hô khiếu sinh uy.

Hảo tại cơ phong thân phụ trường sinh huyết mạch, thân thủ bất toán nhược, phí liễu bất tiểu đích khí lực tài tương giá chích hùng tính giao nhân trọng tân khổn bảng khởi lai.

Nhãn hạ cơ phong tại giáp bản thượng khán thủ, nhi an bội nguyên đức tắc tại thuyền thương địa hạ thất trung dưỡng thương.

Diệp Bạch thở dài một hơi, cũng lười nói thêm với hai người, chỉ bảo Cơ Phong trông chừng con giao nhân cái này, rồi mang cỏ san hô vào phòng nghỉ trong khoang thuyền.

Hắn chuẩn bị tự mình thử dược tính của cỏ san hô.

Nhìn từ nguyệt hoa thảo, loại cỏ san hô này cũng có công năng đặc biệt, hơn nữa có thể được giao nhân dùng, phần lớn sẽ không chứa kịch độc.

Hơn nữa, dù là kịch độc, với thể chất của Diệp Bạch cũng có thể phát giác ngay lập tức, rồi tống ra ngoài.

Ngồi ngay ngắn trên giường, Diệp Bạch nhai nuốt một cây cỏ san hô trưởng thành vào bụng, vị đắng chát, cay nồng.

Ngay sau đó, một luồng nhiệt lưu chảy trong dạ dày, da thịt hồng hào nóng lên, toàn thân dường như có sức lực dùng không hết.

Đợi dược tính tan đi, Diệp Bạch mới từ từ mở mắt.

Chỉ thấy hắn từ từ đứng dậy, toàn thân xương cốt kêu rắc rắc, một quyền vung ra, ẩn ẩn mang theo tiếng xé gió.

Ánh sáng tinh anh lóe lên trong mắt Diệp Bạch, chẳng lẽ cỏ san hô này dường như có công hiệu tăng cường kình lực của cơ thể người?

Thể chất của hắn cơ bản đã đạt đến đỉnh phong của loài người, vậy mà vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh tăng cường, có thể thấy dược lực của san hô này thật phi thường không nhỏ.

Chẳng trách hắc lân giao nhân đực có thể giằng đứt sợi dây thừng to bằng ngón tay cái, xem ra có liên quan đến việc thường xuyên dùng cỏ san hô, tăng cường sức mạnh cơ thể.

Nghĩ đến nguyệt hoa thảo có thể chế thành trú nhan đan, nếu có thể chế cỏ san hô thành đan dược, ước tính dược lực còn sẽ tăng lên không ít, tiếc là về mảng đan dược hắn là kẻ ngoại đạo, đợi sau này có cơ hội, để Kế Viễn sư huynh của Long Hổ Sơn thử xem sao.

Sáng sớm ngày thứ hai, sương mù trên mặt biển tuy vẫn chưa tan, nhưng tầm nhìn cao hơn hôm qua không ít.

Dưới lệnh của Diệp Bạch, thuyền cá xuyên qua đảo san hô, một lần nữa hướng về phía Tây Nam.

Hai con hắc lân giao nhân trên thuyền bị tách ra trói riêng.

Con cái kia ngoan ngoãn nghe lời, cho gì ăn nấy, còn thường xuyên ngẩn người nhìn Diệp Bạch và Cơ Phong; còn con đực kia, mỗi lần đều muốn giằng đứt dây thừng bỏ chạy, nhưng sau khi bị Diệp Bạch treo lên cột buồm phơi nắng hai ngày, liền cũng yên tĩnh trở lại, nhận rõ hiện thực, không còn ý đồ bỏ trốn.

Khi trời quang mây tạnh, mỗi đêm, Diệp Bạch thì thường xuyên lấy ra la bàn để quan sát thiên tượng, phán đoán vị trí Tây Sa Cổ Mộ.

Nhưng không thu hoạch được gì.

Sau đó Diệp Bạch cũng dần dần từ bỏ việc tìm kiếm Tây Sa Mộ trên biển cả mênh mông.

Ba ngày sau, Diệp Bạch nhìn thấy chiếc thuyền đánh cá đầu tiên, trên thuyền có mười mấy ngư dân, đều là những người dân Âu Lạc chất phác, họ xuất phát từ Bảo Đảo đi đánh bắt cá ở biển sâu.

Diệp Bạch bảo Cơ Phong ra mặt, hỏi rõ tuyến đường xong, để lại một ít vật tư, tiếp tục hành trình.

Biết mình đang ở vùng biển nào xong, thì không cần đi vô định nữa.

Một tuần sau, Diệp Bạch neo thuyền cá ở Hương Cảng.

Giải Cửu nhận được tin tức, đích thân đến nghênh tiếp.

Diệp Bạch không ở lại Giải gia, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Cơ Phong và An Bội Nguyên Đức, liền đến nhà đấu giá Bạch Mãn Lâu.

Sư phụ của hắn là Kim Toán Bàn đang ở đây.

Trong một sảnh khách xa hoa ở tầng ba nhà đấu giá Bạch Mãn

Lâu, Kim Toán Bàn liền mắng té tát một trận.

"Thằng nhóc nhà ngươi không chào hỏi đã đi Nhật Bản, còn lâu như vậy không có tin tức, thật sự muốn làm chúng ta chết đi, cái Cửu Môn to lớn lại giao cho con bé Doãn gia kia?

Ngươi không giúp đỡ, nó làm sao có thể trấn áp được mấy nhà còn lại.

Hơn nữa, nếu không phải con dâu ta truyền điện báo về, ta còn không biết các ngươi vậy mà đã có con rồi, ta thân là sư phụ của ngươi…" Kim Toán Bàn thao thao bất tuyệt một đống.

Diệp Bạch tự biết mình có lỗi, cũng không cãi lại.

Trên thế giới này dám dùng ngữ khí như vậy giáo huấn hắn không nhiều, Kim Toán Bàn là một trong số đó.

Kim Toán Bàn mắng xong, cũng coi như hả giận, liền kéo Diệp Bạch nói chuyện gia đình.

"Ta nghe người ta truyền tin nói, Tri Hi mang thai khoảng ba tháng rồi, ngươi đã nghĩ tên chưa?" "Vẫn chưa nghĩ xong, sư phụ không ngại giúp con nghĩ vài cái tên có ý nghĩa tốt đi." Diệp Bạch cười nói.

Thực ra hắn và Bạch Tri Hi đã sớm nghĩ ra không ít tên, nhưng thấy Kim Toán Bàn vẻ mặt nôn nóng như vậy, tám phần là muốn đặt cho đứa bé một cái tên hay.

"Tốt tốt tốt." Kim Toán Bàn mãn ý cười lớn mấy tiếng: "Ta hai ngày trước đã viết thư cho Trương sư đệ, nhờ hắn chiêm bặc cho đứa bé này một phen, kết quả quẻ tượng là rồng bay lên trời, đây chắc chắn là một đứa con trai không nghi ngờ gì." Con trai?

Diệp Bạch không ngờ Kim Toán Bàn lại chu đáo đến vậy, vậy mà đã mời Trương Cửu Y bói quẻ trước.

Tuy nói hắn cũng hơi tinh thông chiêm bặc thiên cơ, nhưng những chuyện quá mật thiết liên quan đến mình, thường không chiêm bặc ra kết quả.

Thực ra hắn càng muốn có một tiểu áo bông tri kỷ (con gái), bất quá con trai thì con trai vậy, cũng không sao, sau này sinh thêm một tiểu áo bông nữa là được.

Nhất thời, Diệp Bạch cũng không nghĩ rằng quẻ tượng của Trương Cửu Y sẽ có vấn đề.

Kim Toán Bàn lại tiếp tục nói: "Tên thì, ta đã nghĩ mấy cái, cái thứ nhất gọi Diệp Bác Hiên, học rộng tài cao, khí vũ hiên ngang, đứa bé có tướng rồng bay lên trời, kết hợp với tên này sẽ càng thêm tương đắc ích chương; cái thứ hai gọi Diệp Tu Thủy." Kim Toán Bàn liên tiếp nói ra mười mấy cái tên đã nghĩ trước, có cái đặt tên từ ngũ hành mệnh lý, có cái đặt tên từ vận thế gia tộc.

Diệp Bạch đành phải ghi lại mười cái tên vào giấy, nói là sẽ điện báo cho Bạch Tri Hi, để nàng tham khảo quyết định, mới kết thúc chủ đề về đứa bé.

Tiếp đó, Diệp Bạch lại từ từ kể ra những trải nghiệm trong một hai tháng ra biển.

Đảo Bão Tố Diệp Bạch cố ý bỏ qua, hắc lân giao nhân thì lại kể rất chi tiết.

Kim Toán Bàn quả nhiên hứng thú: "Không ngờ đồ đệ ngươi vậy mà có thể tìm thấy tung tích giao nhân Đông Hải, gần trăm năm nay chưa từng có ai phát hiện ra giao nhân nữa, ta cứ tưởng hắc lân giao nhân đã tuyệt chủng rồi chứ." Hiện giờ, hai con hắc lân giao nhân Diệp Bạch đã nhờ Giải Cửu mang đi, thử xem liệu có thể thích nghi sống sót trong nước ngọt không, nếu không được thì chỉ có thể tạm thời bí mật nuôi dưỡng hai con giao nhân ở vùng biển gần Hương

Cảng.

Kim Toán Bàn đối với hắc lân giao nhân rất tò mò, ngay sau đó, vội vàng lại kéo Diệp Bạch đến Giải gia.

Hầu hết các công ty thương mại của Diệp Bạch ở nước ngoài, Giải gia cơ bản đều có cổ phần tham gia, cho nên Giải gia trong Cửu Môn cũng được coi là một trong những gia tộc có tài lực hùng hậu nhất.

Chỉ là Giải Cửu là người kín đáo thông minh, giấu tài, ít khi thể hiện trước người ngoài.

Chương 479

Giải phủ ở Hương Cảng nằm gần Hồ Cửu Long, là một biệt thự kiểu Tây có diện tích không nhỏ, sân sau có vườn hoa và hồ bơi.

Hắc lân giao nhân hiện tại được Giải Cửu an trí trong hồ bơi, Kim Toán Bàn chạy đi xem giao nhân, Diệp Bạch thì ở đại sảnh Giải gia ôm hai đứa trẻ.

Một bé trai, Giải Phi Vũ, một bé gái, Giải Linh Chi, là một cặp song sinh, năm sáu tuổi.

Đều lớn lên thanh tú đáng yêu, ngoan ngoãn.

Sau khi quen thân với Diệp Bạch, liền nằm trong lòng Diệp Bạch nũng nịu, một tiếng "Tam bá" một tiếng "Tam bá" gọi.

Vợ chồng Giải Cửu cười tít mắt nhìn cảnh tượng này.

Diệp Bạch chỉ nhớ trong nguyên tác, Giải Cửu gia có một đứa con trai, tên là Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn vô cùng thông minh, khi ba tuổi đã có thể giải được Cửu Liên Hoàn, liền được Giải Cửu gia đổi tên thành Giải Liên Hoàn.

Và Giải Liên Hoàn không có con nối dõi, sau này nhận nuôi một đứa trẻ của anh trai, Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần cũng là độc đinh của Giải gia.

Mấy năm trước Giải gia bị đồ sát, thiếu người thừa kế, tuy nói Giải Cửu không ít tâm tư đều đặt vào việc sinh con, nhưng Giải Liên Hoàn còn có thể ra đời bình thường hay không, vẫn chưa thể biết được.

Diệp Bạch và Kim Toán Bàn ăn một bữa tiệc trưa thịnh soạn ở Giải gia, sau khi rời đi đều để lại quà cho hai đứa trẻ.

Phu nhân Giải Cửu từ tay hai đứa trẻ nhận lấy hai chiếc hộp gỗ tinh xảo, nói với Giải Cửu: "Không biết Tam gia đã để lại gì?" Giải Cửu khẽ lắc đầu, nhận lấy hộp gỗ: "Đồ Tam gia để lại sẽ không tồi đâu." Quả nhiên, sau khi mở hộp gỗ, Diệp Bạch để lại cho Giải Phi Vũ là một khối Kỳ Lân Kiệt thiên niên, để lại cho Giải Linh Chi là một viên Bách Hoa Ngọc Lộ Hoàn.

Kỳ Lân Kiệt thiên niên là hàng tồn kho cũ của Diệp Bạch, không biết đã bám bụi trong không gian bao lâu rồi.

Nhưng vật này có thể gặp không thể cầu, giá trị không nhỏ, tức tiện phóng tại tân nguyệt phạn điếm dã thị áp trục đích bảo vật.

Hiện giờ Diệp Bạch có thể tùy lúc đổi Kỳ Lân Kiệt ba ngàn năm tuổi từ hệ thống, khối thiên niên này tặng cho bé trai Giải Phi Vũ vừa vặn.

Còn Bách Hoa Ngọc Lộ Hoàn thì Diệp Bạch dùng 3000 điểm Minh Khí đổi từ hệ thống, hiện giờ điểm Minh Khí của Diệp Bạch đã đột phá trăm vạn, mua vài món đồ nhỏ tặng cho hậu bối nhà mình làm quà vẫn không đau lòng.

Diệp Bạch lưu lại Hương Cảng hai ngày, rồi bảo Cơ Phong dẫn An Bội Nguyên Đức trở về Nhật Bản.

Đối với Cơ Phong mà nói, quay về Uông gia đã không còn thực tế, mà muốn không bị Uông gia báo thù, chỉ có thể bám vào đùi vàng của Diệp Bạch.

Diệp Bạch nhất thời chưa nghĩ ra cách sắp xếp Cơ Phong như thế nào, liền bảo hắn cùng An Bội Nguyên Đức về Nhật Bản, thành lập một tổ chức mới ở Nhật Bản.

Tổ chức này tuy không trực thuộc Cửu Môn, nhưng cũng sẽ có tài nguyên dị bảo do Diệp Bạch cho phép, nhằm mục đích khai quật các hoàng lăng cổ mộ trong lãnh thổ Nhật Bản và phát hiện thêm nhiều mộ huyệt.

Giống như tòa cổ mộ lớn chứa bảo tượng vàng, mật thất phức tạp, thể tích khổng lồ, nếu để Diệp Bạch một mình đào động vào mộ lấy bảo, trong thời gian ngắn rất khó hoàn thành.

Nếu có một đội ngũ giúp đỡ, vậy thì sẽ đơn giản hơn nhiều.

Giải quyết xong công việc ở Hương Cảng, Diệp Bạch liền trở về nội địa.

Ba ngày sau, Diệp Bạch trước tiên quay trở lại Trường Sa.

Trong nước Nhật Bản xảy ra biến động lớn, cục diện chiến tranh dịu bớt, tin tức Nhật Bản sắp đầu hàng lan truyền khắp nơi, Trường Sa cũng hiếm khi xuất hiện cảnh tượng người dân đổ ra đường ăn mừng.

Thuận Tử đích thân lái xe đến đón Diệp Bạch, nhưng xe lại bị dòng người chen chúc chặn lại.

"Cứ đợi người đi qua đã." Diệp Bạch cũng không vội, vén rèm xe lên quan sát cảnh tượng ca hát nhảy múa bên ngoài, cảnh này quả thật cần phải hò reo ăn mừng thật tốt.

Bất quá, Diệp Bạch thâm hiểu, chiến tranh trong nước sẽ không kết thúc trong thời gian ngắn, tiếp theo còn phải giấu tài ẩn danh, tránh để Cửu Môn rơi vào cuộc nội hao này.

Tối hôm đó, trên bàn ăn Diệp phủ, Diệp Bạch, Doãn Tân Nguyệt, Trần Thiên Hữu tụ tập cùng nhau.

Hiện giờ Trần Thiên Hữu đã hoàn toàn trưởng thành thành một chàng trai lớn, ngồi cùng với Diệp Bạch có tướng mạo chưa già, hệt

như một cặp huynh đệ.

Những năm này, Trần Thiên Hữu dưới sự bồi dưỡng nghiêm khắc của Diệp Bạch, đã có thể gánh vác đại cục một mình.

Học tập xuống mộ cùng Tề Tiểu Hắc, học quản lý Cửu Môn cùng Doãn Tân Nguyệt, còn từng đi du học nước ngoài một năm.

Tuy nhiên không có huyết mạch Trường Sinh, nhưng Diệp Bạch từng cho hắn nuốt một viên Kỳ Lân Kiệt ba ngàn năm tuổi, lại đích thân truyền thụ Tử Hà, Kim Nhạn Công.

Võ lực của hắn đã được coi là hàng đầu, có thể đánh qua đánh lại với Tề Tiểu Hắc, Trương Nhật Sơn và những người khác.

Diệp Bạch đặt kỳ vọng rất cao vào đứa cháu này của mình, cho nên rất dụng tâm bồi dưỡng quản giáo.

Trần Thiên Hữu ăn hết hạt cơm trong bát, đặt đũa xuống, nhìn Diệp Bạch, lại nhìn Doãn Tân Nguyệt, muốn nói lại thôi.

Diệp Bạch liếc mắt một cái nói: "Muốn nói gì thì nói, ở đây không có người ngoài." Trần Thiên Hữu gãi đầu: "Hì hì, Tam thúc, mẹ con gửi thư về, bà ấy nói chiến tranh kết thúc rồi, liền bảo con về Trùng Khánh." "Con nghĩ sao?" "Con đương nhiên không muốn về, Trường Sa rất tốt." Diệp Bạch lắc đầu: "Vậy con cứ lấy danh nghĩa của ta, từ chối mẹ con đi." Được lời hứa mong muốn, Trần Thiên Hữu lập tức nở nụ cười: "Cảm ơn Tam thúc." Diệp Bạch nghĩ một lát lại nói: "Ta còn sẽ ở Trường Sa một tháng, tháng này con cứ đi theo ta, học hỏi thêm, sau này Diệp phủ sẽ giao cho con, còn về việc có thể trở thành Cửu Môn Chi Chủ hay không, xem bản lĩnh của con." Nét mặt vui vẻ của Trần Thiên Hữu dần trở nên nghiêm túc, hắn tự nhiên biết áp lực khi quản lý Cửu Môn.

Thấy thần sắc của Trần Thiên Hữu, Diệp Bạch lại thêm một câu:

“Không cần lo lắng, mọi việc có ta ở đây, nếu không giúp con dọn dẹp chướng ngại, ta sẽ không ẩn lui.” Lúc này, Doãn Tân Nguyệt cũng chen lời, phân tích giúp Trần Thiên Hữu: “Mấy nhà trong Cửu Môn đều lấy Tam thúc con làm đầu, Doãn gia, Giải gia, Ngô gia, Hoắc gia con đều không cần lo lắng, Tề gia không quan trọng, Hồng gia là thế lực nhà mẹ Tam thẩm con, cũng sẽ không có ý kiến gì với con, điều duy nhất cần chú ý là Trương Khải Sơn và Bán Tiệt Lý, con muốn hai người này phục tùng con, cần phải động nhiều tâm tư.” Trần Thiên Hữu lộ ra vẻ mặt khổ sở, Bán Tiệt Lý và Trương Khải Sơn đều không phải là người dễ đối phó, với tuổi của hắn, muốn hai người này nghe lời thật sự quá khó.

“Đạo ngự nhân, dùng lợi ích mà thúc đẩy, bên trong, con quản lý tốt Diệp phủ, bên ngoài, có thể tập hợp Cửu Môn thành một sợi dây, đó chính là Cửu Môn Chi Thủ hợp cách.

Cái bánh Cửu Môn tuy lớn, nhưng rất ít khi xảy ra nội loạn, chỉ vì chúng ta là cộng đồng lợi ích.” Tối hôm đó, Diệp Bạch đã dạy Trần Thiên Hữu rất nhiều kinh nghiệm của bậc thượng vị giả.

Tại Trường Sa một tháng, Diệp Bạch mang theo Trần Thiên Hữu từng bước bái phỏng các nhà Cửu Môn, giúp Trần Thiên Hữu loại bỏ chướng ngại trong việc quản lý Cửu Môn.

Trong suốt thời gian đó, Trần Thiên Hữu vô cùng nghi hoặc, Tam Thúc nhà mình thân thể cường tráng như vậy, vì sao đột nhiên muốn giao Cửu Môn cho mình.

Diệp Bạch không giải thích nhiều, chỉ nói với hắn: “Sau này ngươi sẽ biết.” Đối với Diệp Bạch mà nói, Cửu Môn bề ngoài giao cho Trần Thiên Hữu, nhưng quyền kiểm soát thực tế vẫn nằm trong tay hắn.

Bất luận là Trần Thiên Hữu hay các nhà Cửu Môn, đều lấy hắn làm chủ.

Huống chi các dị bảo có thể giúp Cửu Môn tụ tập lại, đều do Diệp Bạch cung cấp.

Có thể nói, Diệp Bạch mới là định hải thần châm của Cửu Môn, nếu Diệp Bạch không còn, e rằng Cửu Môn sẽ phân băng ly tán, mỗi nhà tự làm chủ, đây cũng là điều mà các đương gia đều hiểu rõ.

Diệp Bạch ẩn mình phía sau, ngoài việc muốn Bạch Tri Hi có cuộc sống an cư, chủ yếu nhất là muốn giảm thiểu tần suất xuất hiện của mình.

Bởi vì năm tháng trôi qua, dung mạo Diệp Bạch đến nay vẫn như thiếu niên, đôi khi Diệp Bạch còn tự hóa trang cho mình già nua, tang thương hơn, chỉ để che giấu việc mình có thể dung nhan không lão, thọ mệnh dài lâu.

Dù sao, người trường sinh bất lão sẽ dễ gây sự ghen ghét.

Lần ám sát tầng lớp cao cấp Nhật Bản trước đó đã khiến Diệp Bạch bị chú ý.

Nếu cứ tiếp tục hoạt động rầm rộ, rất có thể sẽ gặp phải thanh toán, mang đến tai họa diệt đỉnh cho Cửu Môn.

Cửu Môn giờ đã đủ lớn mạnh, không cần người chèo lái, Diệp Bạch ẩn mình trong bóng tối là thích hợp nhất.Tại ga xe lửa Trường Sa, trước khi lên đường, Trần Thiên Hữu không nhịn được nói: “Tam Thúc, con có thể lấy trước một viên Trú Nhan Đan ở chỗ ngài không, đợi con tích đủ điểm công tích sẽ trả lại ngài.” Diệp Bạch khá bất ngờ: “Ngươi tiểu tử phong lưu thích đáng, nhưng còn chưa phát dục hoàn chỉnh, muốn Trú Nhan Đan làm gì?” Diệp Bạch từng tặng Trần Ngọc Lâu hai viên Trú Nhan Đan, nên Trần Thiên Hữu chắc không phải xin cho cha mẹ hắn.

Trần Thiên Hữu cười hì hì: “Tam Thúc, con là xin cho Linh Nhi.”

Diệp Bạch khẽ cau mày: "Ngươi và gia đình Nhị Thúc ngươi vẫn còn liên lạc?" Nhị Thúc của Trần Thiên Hữu, tự nhiên là gia đình Chá Cô Tiếu.

Kể từ khi huyết mạch của tộc Zagarama được giải trừ, Chá Cô Tiếu liền dẫn Hồng Cô và tộc nhân ẩn thoái.

Chương 480

Diệp Bạch từng đến tổ địa của tộc Zagarama, nhưng nơi đó người đi không còn ai, không biết đi đâu.

Tuy nhiên, mỗi năm Diệp Bạch đều nhận được thư báo an từ Chá Cô Tiếu gửi về Trường Sa, sau này liền không cố ý tìm kiếm nữa, gia đình này muốn sống những ngày tháng tự tại an tĩnh, vậy thì không nên quấy rầy.

"Tam Thúc, là Linh Nhi lén viết thư cho con, Nhị Thúc và Nhị Thẩm bọn họ cũng không biết đâu ạ." Trần Thiên Hữu giải thích: "Ngài nếu muốn tìm Nhị Thúc, con đoán chừng bọn họ đang ở bên Cam Túc." Diệp Bạch lắc đầu: "Thôi vậy, sau này sẽ có cơ hội gặp." Diệp Bạch lấy ra ba viên Trú Nhan Đan giao cho Trần Thiên Hữu: "Số tồn kho của ta đều cho ngươi rồi, nhiều hơn nữa thì không còn, ngươi giao cho Linh Nhi, nàng ấy chắc sẽ biết cách phân phối, cứ coi như là quà ta tặng nàng ấy." Trần Thiên Hữu trợn tròn mắt, nhận lấy Trú Nhan Đan, rồi giơ ngón cái lên nói: "Tam Thúc đại khí!" Lúc này, còi xe lửa vang lên, thúc giục hành khách lên tàu.

"Ngươi tiểu tử mau đưa vé tàu cho ta, tàu sắp chạy rồi." "Tam Thúc, không vội không vội, con mua cho ngài không phải chuyến tàu này." "Ngươi tiểu tử giở trò gì thế?" Trần Thiên Hữu cười hì hì lấy ra một tấm vé tàu từ Trường Sa đi Nam Xương.

"Tam Thúc, ngài không phải nói lần này về xong sẽ không định ra ngoài nữa sao?

Con mua cho ngài một tấm vé đi Long Hổ Sơn, ngài trước khi ẩn cư cũng phải chào hỏi sư môn một tiếng chứ?" Diệp Bạch nhận lấy vé tàu, nhìn Trần Thiên Hữu một cái.

Long Hổ Sơn hắn vốn định đến một chuyến, không ngờ Trần Thiên Hữu đã mua sẵn vé cho hắn.

Bất quá, tiểu tử này chắc chắn đang có âm mưu gì đó.

"Tam Thúc con còn một chuyện." "Nói!" Diệp Bạch mặt không biểu cảm.

"Sinh nhật Linh Nhi sắp đến rồi, con muốn tìm cho nàng một món bảo bối phòng thân, nhưng con mới tích lũy chưa đến năm mươi điểm công tích, không đổi được thứ gì cả." Trần Thiên Hữu xòe hai tay, vẻ mặt tươi cười nhìn Diệp Bạch.

Diệp Bạch coi như đã hiểu, đứa cháu này của hắn đang coi hắn như một con dê béo để vặt lông.

"Không có tiền mà còn đòi theo đuổi con gái." Diệp Bạch ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ngươi muốn tặng nàng thứ gì?" "Thương pháp của Linh Nhi rất chuẩn, cũng tinh thông ám khí, tốt nhất là loại uy lực lớn, lại đẹp mắt." Trần Thiên Hữu miêu tả.

Hắn biết rõ Tam Thúc nhà mình có đủ mọi loại bảo bối, lúc này không vòi vĩnh thì sau này sẽ không có cơ hội.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, đổi từ hệ thống ra một khẩu Desert Eagle bạc.

"Khẩu súng này uy lực rất lớn, đạn tiêu hao cứ cách một khoảng thời gian sẽ tự động bổ sung, còn có thể đối phó với yêu tà linh dị, nhất định phải cẩn thận sử dụng." Trần Thiên Hữu đại hỉ quá vọng, vội vàng nhét Desert Eagle vào trong lòng.

Chuyến tàu khởi hành đi Nam Xương từ từ lăn bánh, Diệp Bạch bước lên tàu, cáo biệt Trần Thiên Hữu.Long Hổ Sơn tọa lạc giữa trùng trùng điệp điệp núi non hùng vĩ.

Một màu xanh um tùm.

Diệp Bạch vẫn đi theo con đường núi lần trước, dùng khinh công xuyên qua rừng, đến Thiên Sư Mộ trên Thiên Trụ Phong.

Trương Đạo Nhất vẫn một mình ở Thiên Trụ Phong, thấy Diệp Bạch, không khỏi đại hỉ, kéo Diệp Bạch đến Thiên Sư Điện.

Điều khiến Diệp Bạch không ngờ tới là, hắn lại gặp Hoa Linh ở đây.

Trong lòng Diệp Bạch tức khắc minh ngộ, hiểu ra vì sao thằng nhóc thối Trần Thiên Hữu lại mua cho hắn một tấm vé tàu đến Long Hổ Sơn.

Một năm trước, Đại sư Trương Kế Viễn thu đồ đệ, nhận Hoa Linh làm sư muội, giờ Hoa Linh thân mặc một bộ đạo bào xanh lam sạch sẽ, đang cùng Trương Kế Viễn học tập thuật luyện đan.

Hoa Linh có thiên phú luyện đan kinh người, thêm vào đó vốn có truyền thừa dược lý Bàn Sơn, tiến độ học tập kinh ngạc.

Điều này không khỏi khiến Trương Kế Viễn kinh ngạc, cảm thán sư phụ nhà mình đã thu được một đệ tử tốt.

"Kế Học sư huynh." Hoa Linh sau khi gặp lại Diệp Bạch, tuy biểu hiện như thường, nhưng tia dị sắc trong ánh mắt vẫn lộ ra.

Chúng đạo sĩ Long Hổ Sơn nhường chỗ cho hai người, nói là đi đôn đốc phòng thiện chuẩn bị bữa ăn.

"Vẫn cứ gọi ta là Diệp Bạch ca đi, nghe thuận tai hơn." Diệp Bạch nhìn Hoa Linh cười nói.

Hoa Linh đỏ mặt gật đầu, từ từ kể về những năm tháng cùng tộc nhân đã trải qua.

Sau khi Chá Cô Tiếu chuyển khỏi tổ địa, đã chọn một nơi ở phía Bắc, nhưng vì chiến sự liên miên, tộc Zagarama không cẩn thận bị

cuốn vào, sau đó tộc nhân tử thương không ít, Chá Cô Tiếu lại hạ quyết tâm dời đi.

Gian nan vất vả trên đường, Chá Cô Tiếu cuối cùng đã chọn được một bảo địa thích hợp cho tộc nhân sinh sống ở Cam Túc, từ đó an cư lạc nghiệp.

Còn Hoa Linh thấy tộc nhân đã an cư, liền xuất ngoại du lịch, một năm trước đã đến Long Hổ Sơn.

Trong lúc giao lưu, Trương Kế Viễn ngẫu nhiên biết Hoa Linh xuất thân từ Bàn Sơn nhất mạch, lại có quan hệ không tồi với Cửu Môn, lại thấy Hoa Linh tư chất thông tuệ, liền đại sư thu đồ, mới có cảnh tượng như ngày nay.Sáng sớm, trên Long Hổ Sơn mây mù phiêu diễu, Diệp Bạch Bạch đang tu luyện Trường Xuân Công trên đỉnh núi, còn Trương Kế Lâm và Hoa Linh thì đối diện với mặt trời mọc để thổ nạp tử khí.

Không biết qua bao lâu, Diệp Bạch từ từ thu công.

Thiên sư Trương Kế Lâm đã đứng bên cạnh từ sớm, tò mò hỏi: "Sư đệ đang tu luyện công pháp mới sao?"Diệp Bạch gật đầu, cười nói: "Công pháp mới nhập môn, nếu sư huynh muốn học, ta có thể dạy ngươi." Trường Xuân Công tuy là công pháp tu tiên, nhưng hai tầng đầu không khác mấy so với toàn bộ Tử Hà Công, truyền thụ cho Trương Kế Lâm vấn đề không lớn, ngược lại còn có thể kiểm tra xem có linh căn hay không.

"Thôi vậy, ngươi truyền cho ta Tử Hà Công mà ta đến nay còn chưa tham ngộ thấu đáo, làm sao dám học công pháp mới." Trương Kế Lâm lắc đầu từ chối.

Ý tốt của sư đệ hắn hiểu, bất quá, đạo lý tham lam thì không tinh thông hắn cũng rõ.

Từ đỉnh núi xuống, Diệp Bạch và mọi người ăn xong bữa ăn, đến đại điện luyện đan của Long Hổ Sơn.

Nói là đại điện, chỉ là một căn phòng ngói gạch đỏ chất chồng.

Một đỉnh đan lô được đặt ở giữa, còn có hai đạo đồng đang chẻ củi ở sân ngoài.

Hoa Linh và Trương Kế Viễn đang nghiên cứu điển tịch.

"Sư đệ, cây san hô thảo ngươi tặng hôm qua ta đã tra duyệt điển tịch, tìm thấy vật tương tự." Trương Kế Viễn đưa đến một cuốn cổ thư.

Diệp Bạch nhận lấy xem, trên cổ thư có một đoạn miêu tả như sau: "Hình dạng gầy guộc, màu đỏ như hỏa long viêm, sinh trưởng dưới biển sâu, ăn vào lực lớn vô cùng." Xem ra san hô thảo từ rất sớm đã được người xưa phát hiện, hơn nữa còn được gọi là Long Hỏa Thảo.

Diệp Bạch hỏi: "Sư huynh có thể luyện chế loại thảo dược này thành đan dược, tăng cường dược tính của nó không?" Trương Kế Viễn lắc đầu: "Chuyện này không dễ, ta còn phải thí nghiệm thêm vài lần, có lẽ còn cần sư muội Hoa Linh giúp đỡ, không thể đảm bảo cho ngươi được." Diệp Bạch gật đầu, và hai người lại giao lưu một phen, rồi rời đi.Chiến tranh kết thúc, Long Hổ Sơn lại chiêu mộ một đợt đệ tử.

Những đệ tử này đa phần đến từ Thượng Thanh trấn dưới chân núi, biết rõ gốc gác, cũng không cần lo sợ là gián điệp được thế lực hữu tâm cài cắm vào.

Diệp Bạch thân mặc đạo bào xanh lam thẫm, ở Long Hổ Sơn chỉ có những người thuộc bối Kế tự mới có thể mặc loại đạo bào này, vì vậy Diệp Bạch đi trên đường núi, các đệ tử qua lại đều sẽ dừng lại

gọi sư thúc hoặc sư thúc tổ.

Thấy Diệp Bạch tuổi tác tương đồng với bọn họ, lại là một khuôn mặt mới, không ít đệ tử xì xào bàn tán, nghị luận về thân phận của Diệp Bạch, lúc này, các đệ tử lớn tuổi đành phải phổ cập thân phận của Diệp Bạch cho các đệ tử mới.

Biết được lai lịch thâm sâu, những chiến tích oai hùng của Diệp Bạch, rất nhanh những đệ tử này nhìn Diệp Bạch từ ánh mắt bình đạm chuyển sang kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Diệp Bạch đi một vòng trên núi, sau đó dành cả ngày ở Tàng Kinh Các, học đạo kinh và phù lục chi thuật.

Ngay sáng hôm nay, Trường Xuân Công của Diệp Bạch đã đột phá đến tầng thứ hai.

Đến tầng này, Diệp Bạch rõ ràng cảm thấy tiến độ tu luyện đã chậm đi không ít.

Diệp Bạch đã làm thí nghiệm, liệu có dựa vào Mộc Linh Thạch để tu luyện hay không, hai bên có sự khác biệt trời vực.

Hắn đoán, hắn căn bản không có Mộc Linh Căn, không cảm ứng được Mộc Linh Khí, cho nên Trường Xuân Công không phải là công pháp phù hợp với hắn.

Việc có thể tu luyện Trường Xuân Công thành công, có lẽ là do linh khí trong Mộc Linh Thạch thuần túy.

Điều may mắn duy nhất là, Thượng phẩm Mộc Linh Thạch trong hệ thống giá không quá đắt, chỉ cần 4 vạn Minh Khí điểm, với hàng triệu Minh Khí điểm hiện có của Diệp Bạch, đủ để đổi lấy hai mươi lăm viên Mộc Linh Thạch.

Có số linh thạch này cung cấp, đủ để hắn tu luyện đến Luyện Khí Kỳ đại viên mãn.

Chương 481

Nhưng Diệp Bạch cũng đang cân nhắc lợi hại, việc này có đáng giá hay không, dù sao Trường Xuân Công cũng chỉ là một môn công pháp tu luyện bình thường.

Có lẽ chỉ cần luyện đến tầng thứ tư, diễn sinh ra thần thức là đủ rồi.Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, thoáng chốc Diệp Bạch ở Long Hổ Sơn đã hơn nửa tháng, hôm nay cuối cùng cũng chuẩn bị rời đi.

Trước Thiên Sư Điện, trên quảng trường dẫn xuống núi, Hoa Linh và các cao nhân bối Kế tự tiễn đưa Diệp Bạch xuống núi.

Thấy bóng lưng Diệp Bạch hoàn toàn biến mất dưới chân núi, Trương Kế Viễn mới mở lời: "Sư muội, chúng ta đi thôi, Kế Học sư đệ đã để lại cho chúng ta không ít nan đề." "Vâng, sư huynh." Ba ngày sau, Diệp Bạch cuối cùng cũng trở về Trùng Cốc.

Vượt qua rừng rậm tử vong, ở xa xa, quần thác nước khổng lồ kích khởi vô số hơi nước, sinh ra cầu vồng thất sắc.

Cách thác nước không xa, căn nhà gỗ nhỏ Diệp Bạch dựng đầy những vật trang trí và hoa tươi, đỏ đỏ xanh xanh.

Trước nhà gỗ nhỏ không biết từ khi nào đã trồng một cây liễu rủ sum suê.

Gió nhẹ thổi, tơ liễu bay phấp phới.

"Tam gia, ngài về rồi." Những người trong đội Chu Tước chịu trách nhiệm bảo vệ Bạch Tri Hi, mặt đầy hớn hở chào đón.

Trước đây nghe tin Diệp Bạch mất liên lạc ở Nhật Bản, bọn họ đã lo lắng không ít.

Diệp Bạch lần lượt đáp lại, rồi bước vào nhà gỗ, liền thấy trong

nhà có thêm hai vị khách không mời mà đến.

Đó là Đại Bao Hoa màu hồng và cây Mộc Nham xanh biếc phát sáng.

Thấy Diệp Bạch phản ứng đầu tiên, Đại Bao Hoa giật mình một cái, trốn ra sau Bạch Tri Hi.

Còn Mộc Nham thì vẫn còn ấn tượng về Diệp Bạch, không sợ người lạ, đôi mắt xanh ngọc chớp chớp đánh giá Diệp Bạch.

Diệp Bạch cũng nhìn nó thêm hai cái, Mộc Nham này quả thực không khác gì người sống, chỉ là da màu xanh lục, dùng lá cây làm quần áo che yếu hại.

Diệp Bạch tiến lên bế Bạch Tri Hi đang mang thai nhẹ vào lòng, cười hỏi: "Nàng sao lại đưa hai tên này vào nhà thế?" Bạch Tri Hi chép miệng: "Chúng mỗi ngày ở bên ngoài ăn vụng, nhưng cũng không quên bỏ lại hoa quả, thiếp liền mời chúng vào nhà ăn vài bữa thịnh soạn, sau đó chúng liền không chịu đi nữa." "Đại Ngốc thích ăn thịt nướng, Lục Nha thích ăn hoa quả, nó và Tiểu Kim Trúc cũng đều thích bột linh thạch chàng để lại." Đại Ngốc?

Lục Nha?

Tên cũng thú vị đấy.

Bạch Tri Hi lại vẫy tay với hai loài thực vật: "Về đi, đợi đến bữa tối lại đến." Đại Bao Hoa và Mộc Nham cũng nghe hiểu tiếng người, ngoan ngoãn gật đầu xong, lần lượt rời khỏi nhà gỗ.Sau khi hai "bóng đèn" rời đi, Diệp Bạch tự nhiên dính lấy Bạch Tri Hi, tiếc là Bạch Tri Hi đang mang thai, không thể vận động quá mạnh.

Hai người tựa vào nhau, lắng nghe động tĩnh của thai nhi trong lòng.

Nhưng đứa bé lúc này mới vừa thành hình, không có âm thanh gì

cả.

Đối với thê tử của mình, Diệp Bạch không che giấu, kể rõ tất cả những chuyện xảy ra trong mấy tháng này.

Bạch Tri Hi nằm trong lòng Diệp Bạch, yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ nhíu mày tú lệ, lo lắng cho Diệp Bạch.

"Chàng đã đến Hồng Kông gặp sư phụ rồi sao?" "Gặp rồi, tên sư phụ đặt cho đứa bé nàng đã xem chưa?" "Xem rồi, nhưng thiếp nghĩ những cái tên đó có lẽ không cần dùng đến." Bạch Tri Hi ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch một cái, rồi lại vùi vào lòng hắn.

"Ý gì?" "Thiếp mang thai con gái, hai ngày nay thiếp nằm mơ, thường mơ thấy chúng ta sinh một cô con gái nghịch ngợm, nó không nghe lời, thiếp liền dùng dây lưng đánh nó, chàng còn che chở cho nó." Diệp Bạch cười cười, yên lặng lắng nghe Bạch Tri Hi kể về những chuyện xảy ra trong giấc mơ.

Hai người nói qua nói lại, rất nhanh đã đến tối.Đêm xuống, Đại Ngốc và Lục Nha đúng hẹn mà đến.

Chúng ngoan ngoãn ngồi nghiêm chỉnh trên bàn ăn, quy củ lễ phép, xem ra đã được Bạch Tri Hi dạy dỗ.

Diệp Bạch tự mình xuống bếp, làm không ít món ăn phong phú, thắp nến, rót rượu vang.

Chưa kịp ăn cơm, dưới sự kích thích của mùi thịt nướng, nước dãi của Đại Bao Hoa đã chảy ra từ bông hoa của nó.

Diệp Bạch thấy không quen, ném một khối chân giò lợn chặn miệng nó.

Sau bữa tối nhàn nhã, Đại Bao Hoa say khướt bỏ lại mấy quả xanh, kéo Mộc Nham rời đi.

Cảnh tượng đó giống hệt như ăn xong rồi trả tiền.

Diệp Bạch lắc đầu, những quả này đều chưa chín, chắc là hai tên này thật sự không tìm được quả ngon, chỉ có thể hái những thứ này cho đủ số.

Chương mới.Tinh không lấp lánh, ánh trăng bạc rải khắp Trùng Cốc, Diệp Bạch lại đến đầm sâu cách thác nước không xa, mặt hồ phản chiếu ánh trăng, sóng nước lăn tăn, chỉ thấy Tiểu Giao Nhân đang trang hoàng rực rỡ ngôi nhà của mình dưới đầm sâu.

Thấy Diệp Bạch xuất hiện, Tiểu Giao Nhân mừng rỡ, búng một cái nhảy khỏi mặt nước.

"Y y y!" Tiểu Giao Nhân trước tiên vùi đầu vào lòng Diệp Bạch, bày tỏ nỗi nhớ, sau đó lại đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì, chu môi, bày tỏ sự bất mãn.

Hình như là nói, sao lại tìm cho nó một ngôi nhà mới lớn như vậy, trên đó còn có một thác nước, ồn ào chết người.

Diệp Bạch cười cười, gạt sạch rong rêu trên mặt Tiểu Giao Nhân, yên lặng lắng nghe nó cằn nhằn.

Thủy vực dưới lòng đất Trùng Cốc phát triển, mạch lạc vô số, không ít nơi còn ẩn chứa nguy hiểm chưa biết, nhưng Diệp Bạch đã sớm sắp xếp người tìm kiếm một lượt, quét sạch tà vật dây leo còn sót lại, xác định không có nguy hiểm mới đưa Bạch Tri Hi đến đây an cư.

Đừng thấy Tiểu Giao Nhân bây giờ cằn nhằn, đợi nó phát hiện ra mạng lưới la mã dưới thủy vực, thông đến khắp các nơi, e rằng nó sẽ phát điên.

Hơn nữa, có Bạch Tu Long Ngư, Thoát Xác Quy, một bầy Lam Đảm Xà làm đệ tử nhỏ, thêm vào sự thông minh của Tiểu Giao Nhân,

Diệp Bạch cũng không lo lắng về sự an nguy của Tiểu Giao Nhân.

Tiếng thác nước vang dội, vầng trăng rằm treo lơ lửng trên không trung, sáng như ban ngày.

Đêm khuya rồi, xung quanh dường như dần dần yên tĩnh lại, Tiểu Giao Nhân như một đứa trẻ tựa vào lòng Diệp Bạch, chỉ vào mặt trăng, không biết đang nói mớ gì.Thời gian như bóng câu qua khe cửa, thoáng chốc đã mười lăm năm sau.

Trong Trùng Cốc, cách quần thác nước không xa, cỏ xanh ngút ngàn như che khuất người.

Tiếng cười khúc khích như chuông bạc vang vọng.

Một con hổ trắng khổng lồ cao ba mét từ bãi cỏ phi nước đại, nếu nhìn kỹ, trên lưng hổ lại có một bé gái khoảng mười tuổi, bám chặt lấy bộ lông hổ xù.

Diện mạo của cô bé có năm phần tương tự Bạch Tri Hi, khóe miệng và mắt mày thì ba phần tương tự Diệp Bạch.

Tuổi tuy nhỏ, nhưng da thịt trắng như tuyết, mày mục như vẽ, nhìn là biết ngay là một tuyệt thế mỹ nhân.

“Đại Bạch, nhanh hơn nữa, chúng ta phải bỏ xa Đại Ngốc bọn chúng.” Đại Bạch bất đắc dĩ, khẽ gầm một tiếng, ý bảo cô bé bám chặt, rồi đột nhiên tăng tốc, một bóng trắng lướt qua bãi cỏ.

Trên bãi cỏ, Đại Bao Hoa chạy như điên, thở hồng hộc, phía sau còn có một bóng vàng nhỏ theo sát.

“Khinh Mi, đừng chạy lung tung nữa, về ăn cơm.” Thanh âm trong trẻo truyền đến tai Diệp Khinh Mi.

Bé nha đầu cau mày, vỗ vỗ lưng hổ, vẻ mặt tiếc nuối: “Nương thân gọi chúng ta rồi, Đại Bạch cha con mình về thôi.” Đại Bạch lập

tức quay đầu, lại ném Đại Bao Hoa và Tiểu Kim Trúc lên lưng hổ, trở về trước nhà gỗ nhỏ.

Trong nhà, Bạch Tri Hi thân mặc bộ áo vải bình thường, tóc búi gọn gàng.

Dù là trang phục dân dã, nhưng khí chất thoát tục và dung mạo không tì vết lại nổi bật lên.

"Nương thân, hôm nay lại ăn gì ạ?" Diệp Khinh Mi vui vẻ chạy vào, Đại Bao Hoa và Tiểu Kim Trúc theo sát phía sau, đến giờ ăn thì không thể thiếu chúng.

Chương 482

Nhưng Đại Bạch vì thể hình quá lớn, chỉ có thể nằm gác trước cửa nhà gỗ.

“Thanh đằng tu Lục Nha hái từ rừng về, còn có dược thiện phối hợp cho con.” Diệp Khinh Mi lập tức mặt ủ mày chau, thanh đằng tu thì được, cô bé thích ăn nhất, nhưng dược thiện lại là chuyện khác, không những mùi vị khó ngửi, mà lượng còn rất lớn.

Hơn nữa cô bé ăn từ nhỏ đến lớn, sớm đã ngán đến tận cổ.

“Con muốn lớn nhanh, thì phải ăn nhiều dược thiện.” Bạch Tri Hi bưng một bát lớn những khối thực vật như củ cải thái hạt lựu, trộn với dầu thơm, gia vị, mùi vị hấp dẫn.

Những khối thực vật này đều là nhân sâm ngàn năm, hà thủ ô ngàn năm các loại linh dược đại bổ.

Diệp Khinh Mi thì bịt mũi, dùng thìa từng muỗng từng muỗng nhét dược thiện vào miệng.

Bạch Tri Hi khẽ thở dài.Diệp Khinh Mi tự nhiên là con gái của nàng và Diệp Bạch, nhưng sau khi bé nha đầu này sinh ra, phía sau lại không có hình xăm.

Điều này có nghĩa là, Diệp Khinh Mi không kế thừa huyết mạch trường sinh của bất kỳ bên nào giữa Diệp Bạch và Bạch Tri Hi.

Theo kinh nghiệm trước đây mà nói, điều này là cực kỳ không bình thường.

Đối với Diệp Bạch mà nói, có hay không có huyết mạch trường sinh cũng không quan trọng, hắn có nhiều cách để con gái mình cũng có được thể chất phi phàm và tuổi thọ dài lâu.

Nhưng đợi đến ngày sinh nhật một tuổi của Diệp Khinh Mi, biến cố lại xảy ra.

Huyết mạch trong cơ thể bé nha đầu đột nhiên xuất hiện dị biến, phía sau hiện lên một hình xăm mơ hồ, không hoàn chỉnh.

Đồng thời, huyết mạch đang hút năng lượng của cơ thể.

Đối với một đứa bé một tuổi mà nói, đây tuyệt đối là chuyện đoạt mạng.

Diệp Bạch bất đắc dĩ, đổi Thiên Niên Bàn Đào tồn kho cuối cùng trong hệ thống, cho con gái mình ăn.

Năng lượng tiên khí dồi dào trong Bàn Đào đã bù đắp năng lượng thiếu hụt mà huyết mạch cần để tiến hóa.

Diệp Khinh Mi nhờ đó bình an vô sự.

Sau chuyện này, Diệp Bạch liền bắt đầu tra cứu các triệu chứng cơ thể của con gái mình.

Hiện tượng huyết mạch xâm thực chủ thể xảy ra, đa phần là do huyết mạch của hắn và Bạch Tri Hi dung hợp, phát sinh một loại biến hóa nào đó.

Cũng có thể liên quan đến việc Bạch Tri Hi đã uống một quả Thiên Niên Bàn Đào trước khi mang thai.

Mà về nghiên cứu huyết mạch trường sinh sâu nhất, không nghi ngờ gì chính là Trương, Uông nhị gia, cho nên Diệp Bạch đã lần lượt tìm kiếm thông tin từ Trương gia và Uông gia.

Trương gia kể từ sau khi đi thám hiểm đại mộ của Trương Khởi Linh đời trước, liền không xuất hiện nữa, cũng không biết có phải bị thương vong nặng nề trong đó không.

Người trong chủ mạch không có tin tức, Diệp Bạch liền hỏi

Trương Khải Sơn, tiếc là Trương Khải Sơn cũng chưa từng nghe nói về huyết mạch có thể phản phệ chủ thể.

Còn về Uông gia, sau khi Hồng Đảng chấp chính, Uông gia bị thanh tẩy quy mô lớn, giờ Uông gia đã trốn ra nước ngoài, ít khi xuất hiện trong nước.

Không ít ám tử của Cửu Môn cài cắm trong Uông gia cũng đã tổn thất trong đợt thanh tẩy này.

Sau sự kiện này, Uông gia hoàn toàn ẩn mình, khó tìm tung tích.

Bất quá Diệp Bạch vẫn thông qua Hội Tokyo do An Bội Nguyên Đức thành lập mà thu thập được tình hình Uông gia.

Nhưng An Bội Nguyên Đức lại gửi tin tức không tốt, nội bộ Uông gia phát sinh biến động lớn, Bạch Cổ Phong, Tần La Khả và những người khác đã không thể tra được tung tích.Cầu người không được, Diệp Bạch đành cầu mình, liền lấy máu con gái mình, gửi đến phòng thí nghiệm của Sơn Tỉnh để nghiên cứu.

Sơn Tỉnh lão già này rất hữu dụng đối với Diệp Bạch, cho nên Diệp Bạch đã dùng một viên Long Nguyên để cứu mạng ông ta, hành động này cũng khiến Sơn Tỉnh ôm đùi Diệp Bạch, nói muốn tận trung với cái chết.

Nhưng kết quả nghiên cứu máu đưa ra, Diệp Bạch lại cau mày sâu sắc.

Sau thí nghiệm, huyết mạch của con gái mình cũng là một loại huyết mạch trường sinh, hơn nữa hoạt tính cực kỳ mạnh, nhưng chỉ ở giai đoạn ấu sinh, cần nuốt năng lượng mới có thể trưởng thành.

Vì năng lượng huyết mạch phát triển không đủ, nên mới hút năng lượng của chủ thể.

Mà một quả Thiên Niên Bàn Đào chỉ giúp huyết mạch đang đói

khát tạm thời no bụng, đợi năng lượng Bàn Đào tiêu hóa hết, huyết mạch lại tiếp tục nuốt sức mạnh của chủ thể.

Điều này giống như tế bào ung thư, chuẩn bị đưa chủ thể đi trường sinh, nhưng căn bản không quan tâm chủ thể có chịu đựng nổi hay không.

Bất quá, điều này cũng phản ánh gián tiếp huyết mạch của Diệp Khinh Mi phi phàm, chỉ riêng giai đoạn ấu sinh đã cần năng lượng bàng bạc như vậy để nuôi dưỡng, nếu thực sự trưởng thành, ước tính sẽ đánh bại tất cả huyết mạch trường sinh cấp cao hiện có.

Đợi đến khi Diệp Khinh Mi mười tuổi, quả nhiên lại một lần nữa biến cố xảy ra.

Sức mạnh Bàn Đào bị tiêu hao hết, huyết mạch lại một lần nữa phản phệ.

May mắn là Diệp Bạch trong mười năm này cũng không hoàn toàn ẩn cư, thường xuyên ra ngoài thám mộ, đến tổ chức bảo vệ văn vật Trường Sa để thu thập Minh Khí điểm.

Minh Khí điểm thu thập không nhiều, chỉ vài vạn.

Nhưng Diệp Bạch lại thám hiểm ba cổ mộ cỡ trung, thu được ba rương bảo vật đồng.

Trong rương bảo vật lần lượt có bí tịch Cửu Dương Thần Công từ thế giới võ hiệp, một khối Chấn Kim kích thước bằng nắm tay từ thế giới Marvel, và khối năng lượng cao cấp từ thế giới Pokémon.

Hai thứ đầu tiên tạm thời không có tác dụng, nhưng khối năng lượng cao cấp cuối cùng đã giúp Diệp Bạch rất nhiều.

Thời khắc then chốt, Diệp Bạch nghiền nát khối năng lượng cao cấp cho con gái mình uống, coi như đã bù đắp năng lượng cần thiết cho huyết mạch trưởng thành.

Bất quá, khối năng lượng cao cấp dù sao cũng không bằng Thiên Niên Bàn Đào, sau đó, cứ hai năm Diệp Khinh Mi lại phát bệnh, Diệp Bạch đành đổi khối năng lượng từ hệ thống để kéo dài thời gian.

Khối năng lượng trong hệ thống giá không đắt, chỉ cần 3 vạn Minh Khí điểm, đối với Diệp Bạch mà nói cũng đủ khả năng chi trả.

Điều đáng tiếc duy nhất là, con gái mình sau mười tuổi liền không lớn lên nữa, có thể là do nguồn cung năng lượng không đủ, về điều này Diệp Bạch cũng không có cách nào tốt hơn.

Diệp Khinh Mi cau mày ăn xong dược thiện, lại bưng thanh đằng tu ra từ từ thưởng thức, ngọt mát sảng khoái, thật sự rất ngon.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc.

Đối với cô bé mà nói, thức ăn ngon phải để cuối cùng.

Đại Bao Hoa bên cạnh đáng thương nhìn Diệp Khinh Mi, nước dãi lại vô thức chảy ra.

Bé nha đầu cũng cực kỳ hào phóng, để lại nửa bát, đưa cho Đại Bao Hoa.

Tiểu Kim Trúc xếp cuối cùng, cũng muốn nếm thử mùi vị, nhú lên rễ tre.

Tiếc là, đến miệng Đại Bao Hoa thì làm sao còn thừa, chỉ thấy Đại Bao Hoa cuốn lưỡi hoa đỏ tươi một cái, nuốt chửng nửa bát thanh đằng tu, sau đó ợ một tiếng nhỏ, ném cái bát không cho Tiểu Kim Trúc.

Trong bát chỉ còn một giọt dịch hoa sền sệt.

"Nương thân, cha đâu rồi?" Bé nha đầu ăn no, tìm kiếm bóng dáng Diệp Bạch trong nhà.

Chương 483

“Cha đi xa rồi, một thời gian nữa mới về.” Bạch Tri Hi bế con gái lên.

“Ồ.” Thần sắc bé nha đầu tối sầm lại, cô bé biết mỗi lần Diệp Bạch đi xa đều là để tìm thuốc chữa bệnh cho mình.

Bạch Tri Hi nhìn con gái mình, khẽ lắc đầu.

Bé nha đầu này dù đã mười lăm tuổi, nhưng chưa từng ra khỏi Trùng Cốc, thiếu kinh nghiệm đời, tâm tư đơn thuần.

May mắn là ngoan ngoãn hiểu chuyện, không làm người ta lo lắng.

Bất quá cứ mãi cách biệt với thế giới bên ngoài cũng không phải là cách hay, đợi bé nha đầu này khỏi bệnh, vẫn phải đưa con ra ngoài để con mở mang tầm mắt.

Còn về Diệp Bạch, lần này ra ngoài cũng có duyên cớ khác.Mấy hôm trước, Trần Thiên Hữu gửi tin tức.

Nói rằng Trương Khởi Linh đột nhiên xuất hiện, thuyết phục hắn và Trương Khải Sơn cùng thám hiểm một ngọn Tứ Cô Nương Sơn ở Tứ Xuyên.

Chuyện này khắp nơi đều lộ ra vẻ kỳ quái, Trần Thiên Hữu chấp chưởng Cửu Môn nhiều năm, nhận thấy không ổn, liền vội vàng viết một bức thư cho Diệp Bạch.

Đợi Diệp Bạch nhận được thư, các nhà Cửu Môn đã dưới sự dẫn dắt của Trương Khởi Linh lao đến Tứ Cô Nương Sơn.

Trần Thiên Hữu không nói nhiều trong thư, nhưng Diệp Bạch vẫn nhìn ra được sự lo lắng của Trần Thiên Hữu.

Lần hạ mộ này rất vội vàng, ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có, như thể có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy từ phía sau.

Cửu Môn bị trở tay không kịp.

Diệp Bạch biết rõ, một thế lực mới đã xuất hiện.

Thế lực này đối với Cửu Môn và Trương gia mà nói, có lẽ còn khó đối phó hơn Uông gia.

Sau khi nhận được thư của Trần Thiên Hữu, Diệp Bạch cũng một mình đi đến Tứ Xuyên.Tứ Cô Nương Sơn nằm trong Tiểu Kim Huyện, tỉnh Tứ Xuyên, thuộc dãy núi Cung Lai của cao nguyên Thanh Tạng, bên cạnh còn có Đại Cô Nương Sơn, Nhị Cô Nương Sơn.

Tên dãy núi đã không thể khảo cứu, nhưng những ngọn núi liên tiếp này có địa hình đặc biệt, có sông băng, thung lũng, cây cối rậm rạp, diện tích chiếm rất rộng.

Trước Tiểu Kim Huyện, trên một bãi đất bằng phẳng, lều trại màu nâu xám trải ra từng hàng từng hàng, mọi người Cửu Môn đều tụ tập tại đây.

Trong một lều trại ở giữa, Trần Thiên Hữu và Trương Khải Sơn ngồi ở vị trí thượng vị, bên cạnh đều là các gia chủ Cửu Môn.

Ngoài ra, còn có những giám bảo sư nổi tiếng trong Ngũ Mạch, đứng hai bên.

Trương Khải Sơn quét mắt nhìn mọi người, thần sắc nghiêm túc nói: “Trước tiên hãy dịch lô bạch thư Chiến Quốc đầu tiên được khai quật, ta muốn xem bản dịch trong một ngày.” Dưới trướng truyền đến âm thanh: “Phật gia, lô bạch thư này chôn dưới đất quá lâu, rất khó phục hồi, thêm vào đó còn cần phiên dịch, một ngày e là không đủ.” Trương Khải Sơn nhìn người đó một cái: “Vậy ngươi cần bao lâu?” “Ít nhất ba ngày, hơn nữa chúng ta cũng không đảm bảo nhất định có

thể phục hồi chữ viết trên bạch thư." "Vậy thì ba ngày, bạch thư này không phải chuyện nhỏ, mong các vị đặt nhiều tâm sức." Trương Khải Sơn hành một lễ.

"Phật gia khách khí, giúp đỡ Cửu Môn cũng là phúc khí của chúng ta." Mọi người cúi đầu đáp lại.

Trương Khải Sơn giờ danh tiếng quá lớn, họ tuyệt đối không dám đắc tội.

Đợi những người khác rời đi, trong lều trại chỉ còn lại người Cửu Môn.

Lần này đến Tứ Cô Nương Sơn, Cửu Môn không đủ, thiếu Nhị Nguyệt Hồng, Giải Cửu Gia.

Trần Thiên Hữu mở miệng nói: "Phật gia, có phải hơi vội vàng không?" Trương Khải Sơn thở dài u u một tiếng: "Chuyện này ta cũng thân bất do kỷ, ta phải trong thời gian ngắn lấy được chìa khóa cổ lâu Trương gia, mong mọi người giúp đỡ." Trần Thiên Hữu lắc đầu không nói, cùng Bán Tiệt Lý, Doãn Tân Nguyệt nhìn nhau một cái, rồi rời khỏi trướng bồng.Một nơi hẻo lánh, ba người tụ tập, Bán Tiệt Lý nói: "Trương Khải Sơn lần này tổ chức thám mộ mang theo tư tâm a, khi nào Cửu Môn lại vì một mình hắn phục vụ?" Doãn Tân Nguyệt nhìn một tốp quân lính đang đóng trại ở xa, đáp lời: "Các nhà Cửu Môn phân tán, nhưng có thể ép buộc đại bộ phận Cửu Môn chúng ta tụ tập, người đứng sau Trương Khải Sơn cũng không cần nói rõ." Doãn Tân Nguyệt lại nói với Trần Thiên Hữu: "Thiên Hữu, ngươi thân là Môn chủ Cửu Môn, cần cẩn thận hơn, không thể tự mình mạo hiểm, ngôi mộ dưới núi ngươi đừng xuống." Trần Thiên Hữu lắc đầu: "Doãn Di, chính vì ta là người đứng đầu Cửu Môn, chuyện hạ mộ này, không thể trốn sau lưng, Trương Khải Sơn đã ra chiêu, ta luôn phải đón nhận chứ." Có những thứ, hắn nhìn thấu đáo hơn Doãn

Tân Nguyệt.

Hai năm qua, Trương Khải Sơn bắt đầu cố ý khiêu chiến vị trí của hắn.

Thêm vào đó, Trương Khải Sơn đảm nhiệm chức cao trong Hồng Đảng, uy thế của hắn trong Cửu Môn càng ngày càng lớn.

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra, Trương Khải Sơn đang thèm muốn vị trí của Trần Thiên Hữu.

Hắn mà nhút nhát, người trong Cửu Môn làm sao còn phục hắn.

Tam Thúc giao Cửu Môn cho hắn, vậy hắn nhất định phải giữ vững.

Lúc này, Bán Tiệt Lý nói: "Môn chủ, bên Tam gia có từng gửi tin tức không, nếu Tam gia ở đây, Trương Khải Sơn không dám gây ra loạn, ngay cả khi quan gia đứng sau, cũng nên nể mặt Tam gia." "Tam Thúc ẩn cư xong, không hỏi chuyện bên ngoài, ta không làm phiền hắn." Trần Thiên Hữu lắc đầu, giấu diếm chuyện viết thư cho Diệp Bạch.

Bán Tiệt Lý đành gật đầu, mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Doãn Tân Nguyệt và Trần Thiên Hữu liếc nhìn nhau một cách kín đáo.

Trần Thiên Hữu lại nói: "Bất quá, Lý gia yên tâm, chỉ hai ngày nữa, Hắc Thúc của ta chắc sẽ đến, có hắn ở đây, chúng ta hạ mộ cũng sẽ an ổn hơn." "Vậy thì tốt, có Hắc gia bảo vệ, sẽ không phải lo lắng mộ có nguy hiểm."Lúc này trong trướng bồng, chỉ còn lại bốn người: Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu, Hoắc Tiên Cô, Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy mở miệng trước, mặt lộ vẻ khó hiểu: "Phật gia, tuy nói có quan gia thúc đẩy, nhưng sao ngài lại vội vàng đánh thông ngôi mộ dưới đây?

Nơi này ta đã xem, là nơi long mạch nghịch hành, thực sự là đại hung, chúng ta chưa chuẩn bị tốt, rất dễ bị mất mạng ở dưới đó." Trương Khải Sơn thở dài nói: "Lão Bát, ngươi không hiểu, ngôi mộ dưới đây không chỉ liên quan đến Trương gia, mà còn liên quan đến vận mệnh Cửu Môn chúng ta, giải quyết càng sớm, càng không xảy ra chuyện." Tề Thiết Chủy: "Vậy có thể gọi mọi người đến cùng bàn bạc." Trương Khải Sơn lắc đầu: "Không thể bàn bạc, chuyện này chỉ có thể do ta chủ đạo, các ngươi nếu không giúp ta, ta cũng không có gì để nói." Hoắc Tiên Cô nói: "Phật gia, góc độ ngài đứng chúng ta không hiểu, đã không có cách nào giúp ngài, vậy chi bằng gọi Thiên Hữu về, hắn là Chủ Cửu Môn." Trương Khải Sơn có vẻ không kiên nhẫn, trực tiếp ngắt lời: "Thẳng thắn mà nói, lần này là ý của cấp trên, muốn khống chế Cửu Môn trong tay người của mình, hạ mộ chỉ là cái cớ." Nghe thấy lời này, ba người trong lòng kinh hãi.

Cấp trên tự nhiên đại diện cho chính quyền, người của mình lại là ai?

Không nghi ngờ gì chính là Trương Khải Sơn, người cũng đang ở vị trí cao.

Ý của Trương Khải Sơn là, chính quyền muốn mượn tay hắn thống nhất Cửu Môn.

Ngô Lão Cẩu, người vẫn im lặng, nói: "Phật gia, chuyện này Tam gia có biết không?" "Không biết, hắn tốt nhất đừng xuất hiện, nếu không ta sợ." Trương Khải Sơn thở dài một tiếng, chuyển chủ đề: "Thực ra, những năm qua Trần Thiên Hữu quản lý Cửu Môn phồn vinh phát triển, ta cũng đều nhìn thấy, nhưng cấp trên muốn ra tay, ta cũng lực bất tòng tâm." Hoắc Tiên Cô nhìn Trương Khải Sơn một cách sâu sắc, Hoắc gia của nàng đặt chân ở Bắc Bình, có thể nhận được nhiều tin tức chính trị.

Dù cấp trên nói muốn khống chế Cửu Môn trong tay mình, nhưng tuyệt đối không tệ như Trương Khải Sơn nói.

Trương Khải Sơn đóng vai trò gì trong chuyện này, người ngoài không biết, nhưng nàng thì nhìn rõ.

Có lẽ Trương Khải Sơn chỉ muốn lợi dụng cơ hội này thu gom Cửu Môn.

Hoắc Tiên Cô nheo đôi mắt sâu thẳm, trong lòng cảm thán: "Tam gia nói không sai, Trương Khải Sơn quả thực là người có dã tâm." Trương Khải Sơn nói xong lời đó, cũng chú ý đến sắc mặt ba người.

Trong Cửu Môn, trừ đi Nhị Nguyệt Hồng, ba nhà này có quan hệ tốt nhất với hắn, cũng là những gia tộc dễ kéo về nhất.

Nhưng ba nhà này quan hệ với Diệp Bạch cũng không tầm thường.

Có tình nghĩa của Diệp Bạch ở đó, trong thời gian ngắn hắn e là không thể kéo được ba nhà này.

Trương Khải Sơn nói: "Giờ nói nhiều vô ích, mọi người vẫn nên trước tiên mở ngôi mộ dưới đó rồi nói, ta xuống trước sắp xếp."Sau khi Trương Khải Sơn đi, Ngô Tiểu Cẩu lắc đầu thở dài nói: "Chuyện gì thế này, giết lừa mượn cối cũng không phải chơi như vậy, Cửu Môn chúng ta đã giúp bao nhiêu trong thời kỳ kháng chiến?" Tề Thiết Chủy nửa cười nửa nói: "Lão Cẩu, Cửu Môn quá lớn, hợp lại có thể phú khả địch quốc, làm sao không bị người ta dòm ngó, ngươi nếu quyên hết tiền tài, ta đoán chừng cấp trên sẽ không làm khó ngươi nữa." "Đi đi, ngươi ít nói lời gió máy, chúng ta mỗi năm đâu có ít quyên góp, có ích gì đâu." Lúc này, Hoắc Tiên Cô nói: "Đừng ầm ĩ nữa, chuyện này không đơn giản, không nhất định là vấn đề tiền bạc." Hai người nghiêm mặt lại, nhìn Hoắc Tiên Cô: "Ý gì?" "Hoắc gia chúng ta thế lực ở Bắc Bình cũng không nhỏ, tự nhiên nghe được một

số tin tức, lý do chính mà cấp trên muốn động đến Cửu Môn là vì trường sinh." "Trường sinh?" Hai người cau mày, Cửu Môn từng đấu giá ra Viên Duyên Thọ Đan (Âm Đan), viên đan này quả thực có tác dụng kéo dài tuổi thọ, người uống sống thêm 3-5 năm không thành vấn đề.

Chẳng lẽ có người nhắm vào Duyên Thọ Đan.

Nhưng nguyên liệu chính của Duyên Thọ Đan Diệp Bạch chưa từng giấu diếm ở Cửu Môn, một viên thi đan ngàn năm kết hợp với dược liệu phụ trợ, liền có thể luyện ra một hai viên Duyên Thọ Đan.

Với năng lực của cấp trên, tìm được thi đan ngàn năm chắc không phải chuyện khó, rồi thông qua Trương Khải Sơn đổi lấy Duyên Thọ Đan từ Cửu Môn cũng chỉ là chuyện nước chảy thành sông.

Hoắc Tiên Cô dường như biết suy nghĩ trong lòng hai người, lắc đầu nói: "Không phải như các ngươi nghĩ, Duyên Thọ Đan đối với cấp trên không phải thứ quan trọng gì, dù sao tác dụng phụ quá lớn, sau khi chết thi thể sẽ âm biến, cần hỏa táng." "Vậy rốt cuộc là thứ gì khiến Cửu Môn gây ra tâm tham lam của cấp trên?" Hoắc Tiên Cô ngừng lại nói: "Ba năm trước, một vị cao tầng mừng thọ, Trương Khải Sơn dâng lên một quả Sinh Nhân Chi Quả, sau đó quan vị của Trương Khải Sơn được thăng cấp." "Là Sinh Nhân Chi Quả?

Nhưng quả này đã sớm được đổi hết rồi, nếu nói còn, chỗ Tam gia có lẽ còn một ít tồn kho." Tề Thiết Chủy khó hiểu nói.

Ngô Lão Cẩu đột nhiên sáng tỏ: "Ta hiểu rồi, không chỉ là Sinh Nhân Chi Quả, mà là vị cao tầng đó nhìn thấy hy vọng trường sinh tại Cửu Môn này." Hoắc Tiên Cô khen ngợi: "Vẫn là lão Ngũ thông minh." Tề Thiết Chủy mặt tối sầm lại, "Lời gì thế này, chẳng lẽ ta không thông minh?" Hoắc Tiên Cô không nhìn sắc mặt Tề Thiết Chủy, lại nói: "Trương Khải Sơn ở Bắc Bình từng bị triệu kiến nhiều

lần, chức vụ thay đổi liên tục, hắn có thể được trọng thị nhất định là hắn đã hứa hẹn một số con bài, ví dụ như cho người ta trường sinh.

Chương 484

Hoặc là bí mật của Trương gia." Ngô Lão Cẩu cau mày: "Vậy giờ làm sao, nếu quyết tâm của cấp trên rất lớn, thêm vào đó Tam gia lại không có ở đây, Cửu Môn chúng ta làm sao chịu nổi áp lực." Tề Thiết Chủy nói: "Chi bằng chúng ta trốn ra nước ngoài đi, học theo lão Cửu, đến Hồng Kông ẩn náu một thời gian." Ngô Lão Cẩu nói: "Lão Bát, ngươi đứng nói chuyện không thấy lưng đau, nhà ngươi chỉ có một miệng ăn, cũng không có mấy người làm, không vướng bận gì, chúng ta những người còn lại ai mà không gia đại nghiệp đại, thật sự muốn bỏ trốn thì tính chất sự việc sẽ thay đổi." "Lão Ngũ nói không sai, giờ chúng ta chắc đều bị theo dõi, trốn không thoát được." Hoắc Tiên Cô thở dài nói: "Bây giờ, cách tốt nhất của chúng ta là án binh bất động, xem Trương Khải Sơn thực hiện, nếu ta đoán không sai, Cửu Môn loạn lớn như vậy, Tam gia nhất định sẽ trở về." "Tam gia về thì dễ nói rồi, bao nhiêu năm không gặp Tam gia, ta cũng nhớ hắn." Tề Thiết Chủy cười nói.

"Ai mà không nhớ, ta nghe nói khi Tam gia ẩn cư, chị Tri Hi mang thai, giờ đứa bé chắc đã mười lăm tuổi rồi, cũng không biết là trai hay gái, con trai ta cũng vừa tầm tuổi đó, nói không chừng là..." Tề Thiết Chủy mặt đầy kinh ngạc nói: "Chuyện này ngươi cũng biết, là khi nào?" "Ta cũng mới nghe Doãn đương gia nói, Tam gia thỉnh thoảng sẽ về Trường Sa, chỉ là mỗi lần đều sẽ dịch dung cải trang, có lẽ Tam gia đã đoán được Cửu Môn sẽ có ngày này." Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu nói chuyện về con của Diệp Bạch, Hoắc Tiên Cô lại không chen lời, chỉ là thần sắc cô đơn và mất mát khó che giấu.

Tề Thiết Chủy phát hiện đầu tiên, ho khan hai tiếng, lái sang chuyện khác.

Lúc này, bên ngoài trướng bồng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

"Tiên Cô, các vị ở trong đó không?"Bên ngoài trướng bồng, một thanh niên đeo kính thò đầu vào.

Nhìn thấy Hoắc Tiên Cô bên trong, liền cười lấp lánh nói: "Tiên Cô, Ngũ gia, Bát gia, đến giờ ăn rồi, đến giờ ăn cơm rồi." Người này tên là Kim Vạn Đường, là cao thủ giải mã bạch thư, lần hành động này được Hoắc Tiên Cô giới thiệu vào đội.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Tiên Cô kinh ngạc như gặp thiên nhân, sau đó biết Hoắc Tiên Cô vẫn chưa kết hôn, liền nảy sinh ý đồ nhỏ.

Đến Tứ Cô Nương Sơn liền thường xuyên đi theo sau Hoắc Tiên Cô, hỏi han ân cần, người Cửu Môn cũng đều thấy quen.

Tề Thiết Chủy lắc đầu, ra khỏi trướng bồng: "Kẻ liếm chó a!" "Bát gia, kẻ liếm chó này là ý gì?" Kim Vạn Đường không hiểu, lộ ra vẻ khó hiểu.

Nhưng Tề Thiết Chủy đi ngang qua hắn, không thèm để ý, ra khỏi trướng bồng.

Ngô Lão Cẩu cũng bước ra khỏi trướng bồng, miệng không ngừng nói: "Chó à, phải dạy dỗ tử tế, nếu không sẽ leo lên đầu." Kim Vạn Đường sắc mặt vô cùng lúng túng, lời này nếu hắn không hiểu, thì chẳng khác gì thằng ngốc.

Bất quá, hai vị gia này đều là gia chủ Cửu Môn, với thân phận của hắn thật sự không dám chọc, chửi thì chửi đi, chỉ cần làm Tiên Cô vui lòng, thì tất cả đều đáng giá.

"Tiên Cô." "Cút!" Hoắc Tiên Cô mặt đầy vẻ lạnh lẽo.

Kim Vạn Đường cổ họng khẽ động, bị chấn động.

“Ta…” Hoắc Tiên Cô xoa xoa đầu: “Ta mệt rồi, cần nghỉ ngơi.” “Được được, ngươi nghỉ ngơi, ta không làm phiền ngươi, ta sẽ thông báo cho người Hoắc gia các ngươi, để họ mang đồ ăn đến.” Kim Vạn Đường lủi thủi bỏ chạy.

Hoắc Tiên Cô khẽ thở dài, chỉ cảm thấy hối hận đã mang Kim Vạn Đường vào đội ngũ.Hai ngày sau, Tề Tiểu Hắc đầu đội kính râm, một thân áo khoác da đen, đúng giờ đến Tứ Cô Nương Sơn.

Bất quá lại bị lính gác chặn lại ngoài doanh địa.

Mãi đến khi Trần Thiên Hữu ra mặt, mới đưa Tề Tiểu Hắc vào.

“Những người này là ai?

Ngay cả ta cũng không biết, không phải Cửu Môn sao?” “Người của cấp trên cử đến.” Tề Tiểu Hắc gật đầu, trong lòng bực bội, không phải người của mình là tốt rồi.

“Hắc Thúc, ngài đúng là mưa kịp thời, tối nay vừa khéo phải xuống mộ.” “Tính tình ngươi ta làm sao không biết, vội vàng tìm ta nhất định có chuyện quan trọng, ta nếu không nhanh một chút, e rằng phải dự tang lễ của ngươi.” Trần Thiên Hữu cười khan hai tiếng, từng chi tiết tình hình hoạt động hạ mộ lần này kể rõ.

Tề Tiểu Hắc những năm qua cũng không phải vô dụng, tự nhiên có chút đầu óc chính trị, hắn nhướn mày hỏi: “Tam Thúc ngươi có biết không?” “Đã gửi thư đến Trùng Cốc, lúc này chắc đã biết, đang trên đường đến rồi.” “Vậy thì được, hắn đến thì không có chuyện gì của ta, bất quá hôm nay hạ mộ, ta sẽ đi cùng ngươi.” “Vậy thì quá tốt rồi.” Bên ngoài trời tối sầm, hậu cần ngoài chuẩn bị bữa tối, còn chuẩn bị công cụ hạ mộ.

Các nhà Cửu Môn cũng đang sắp xếp có trật tự.

Tề Tiểu Hắc nhai kẹo cao su, đeo kính râm, thong dong quét một

vòng doanh địa, cuối cùng đến một lều trại nhỏ.

Trương Khởi Linh đang vuốt ve Hắc Kim Cổ Đao trong trướng bồng.

Mặt như điêu khắc ngũ quan rõ ràng, để tóc ngắn, ấn tượng đầu tiên cho người ta chính là lạnh lùng, ngầu, người lạ chớ đến gần.

"Vẫn là dáng vẻ cũ a." Nghe tiếng, Trương Khởi Linh đột nhiên đứng dậy, Hắc Kim Đao thuận thế lao ra, ánh sáng lạnh lóe lên.

Tề Tiểu Hắc không ngờ Trương Khởi Linh lại tấn công hắn, nghiêng người né tránh, từ giới chỉ không gian lấy ra Kháng Long Giản.

"Choang!" Một tiếng kim loại va chạm chói tai, Trương Khởi Linh lùi lại mấy bước.

"Ngươi tiểu tử không nhận ra ta, ra tay nặng như vậy?" Tề Tiểu Hắc cau mày.

Trương Khởi Linh siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, cũng cau mày chặt, dường như đang suy nghĩ thân phận của Tề Tiểu Hắc.

"Ngươi trước đây biết ta?" Tề Tiểu Hắc vỗ vỗ trán, tiểu tử này quả nhiên là mất trí nhớ không nghi ngờ gì.

Hắn từng nghe Trương Nhật Sơn nói, khi nồng độ huyết mạch Trương gia đạt đến một mức giới hạn nhất định, thể chất và tuổi thọ sẽ tăng mạnh, nhưng đồng thời cũng sẽ xuất hiện tác dụng phụ nghiêm trọng, chứng mất trí nhớ.

"Khụ khụ, thực ra ta là đại ca thất lạc nhiều năm của ngươi." "Đại ca?" Tề Tiểu Hắc trịnh trọng gật đầu: "Ngươi nhìn con dao trong tay, chỗ chuôi dao có phải có chữ "Mạc" không, năm đó con dao này vẫn là ta tặng ngươi." Trương Khởi Linh nửa tin nửa ngờ, trên thân dao quả thực có chữ "Mạc".

Hắn sau khi mất trí nhớ, bên cạnh toàn là xác chết không lành lặn, chỉ có một cây Hắc Kim Cổ Đao bên mình.

Thời kỳ đầu thành lập chính quyền, hắn một mình phiêu bạt lang thang, muốn tìm kiếm thân phận của mình.

Sau đó, trong đầu hắn lờ mờ hiện lên một âm thanh: "Đi Trường Sa tìm Trương Khải Sơn và Diệp…" Thế là hắn tìm đến Trương Khải Sơn, Trương Khải Sơn nói cho hắn biết thân phận, Trương Khởi Linh, tộc trưởng Trương gia.

"Ngươi thật sự là ca ca của ta?" Tề Tiểu Hắc cười rồi, tiểu tử này dễ lừa như vậy, xem ra mất trí nhớ làm tổn thương não.

"Không phải ca ca ruột, nhưng còn thân hơn ca ca ruột, ngươi trước đây toàn gọi ta là Hắc ca." Trương Khởi Linh dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn gọi một tiếng Hắc ca.

Dù người này có phải bạn hắn hay không, trước mắt vẫn nên làm quen, để hiểu thêm về thân thế của mình.

Tề Tiểu Hắc không biết Trương Khởi Linh đang nghĩ gì, ôm Trương Khởi Linh đi vào trướng bồng: "Lại đây, kể cho ca nghe những ngày qua ngươi sống thế nào." Tề Tiểu Hắc muốn biết rất nhiều thứ, vì sao Trương Khải Sơn lại dẫn Cửu Môn đến thám hiểm ngôi mộ dưới Tứ Cô Nương Sơn, chẳng lẽ chỉ vì trong mộ có chìa khóa cổ lâu Trương gia.

Trương Khởi Linh lại làm sao mất trí nhớ, còn nhóm người chủ mạch Trương gia đâu?

Chẳng lẽ đều chết trong mộ rồi sao?

Tiếc là, Trương Khởi Linh dù mất trí nhớ, nhưng không ngốc, nhận ra Tề Tiểu Hắc đang gài bẫy hỏi chuyện, liền phát huy triệt để thuộc tính bình đựng dầu, nhiều khi nửa ngày cũng không nói một lời.

Ngược lại, Tề Tiểu Hắc muốn chứng minh thân phận của mình, lại nói ra không ít chuyện.

Nào là chiến dịch Trường Bạch Sơn, Trương gia lánh nạn đến Trường Sa, họ đã giúp đỡ những chuyện đại loại đó.

Điều này cũng khiến mảnh ghép trong đầu Trương Khởi Linh ngày càng rõ ràng, nhớ lại không ít chuyện.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cười, là Cửu Môn đang tập hợp, chắc là chuẩn bị xuất phát rồi.

Tề Tiểu Hắc thấy không có tiến triển gì, đành dặn dò: "Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ, Trương Khải Sơn dù là người Trương gia các ngươi, nhưng người này không đáng tin, ngươi tốt nhất nên cẩn thận." Tề Tiểu Hắc đi đến nửa đường, lại quay lại, cuối cùng lẩm bẩm: "Không được, nếu tiểu tử ngươi lần sau lại mất trí nhớ, chẳng lẽ ta lại phải giải thích nhiều như vậy." Nói rồi, liền kéo áo trên của Trương Khởi Linh, da thịt trắng nõn không thể tin được, ngay cả vết sẹo cũng không có.

Mãi đến khi phát hiện dưới nách có một nốt ruồi đen, mới hài lòng rời đi.

Trương Khởi Linh không ngăn cản, nhìn bóng lưng Tề Tiểu Hắc lắc đầu, mặc lại áo trên xong, xách Hắc Kim Cổ Đao, đi về phía đại đội.Trước cổng doanh địa tụ tập rất nhiều người, ồn ào náo loạn, bất quá không phải chuẩn bị xuất phát, mà là tìm kẻ hạ độc.

Sau bữa tối, một nhóm binh lính trực tiếp bị hạ gục, bất tỉnh nhân sự.

May mắn chỉ là thuốc mê thông thường, vấn đề không lớn.

Nhưng dù vậy, Trương Khải Sơn vẫn cho người điều tra ai là kẻ hạ độc.

Mãi đến khi hắn nhìn thấy Tề Tiểu Hắc đang ẩn mình trong đám đông, liền biết ai đã làm.

Chương 485

Hắn gọi binh lính đến: "Đừng tra nữa, cho người của các ngươi chuẩn bị vũ khí trang bị, xuống mộ đi." "Phật gia, nếu đây là điệp viên ẩn nấp…" Giọng Trương Khải Sơn lạnh đi một chút: "Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm, làm tốt công việc của ngươi." "Vâng." Ngôi mộ cổ dưới Tứ Cô Nương Sơn dường như là mộ thời Chiến Quốc, Trương Khải Sơn dẫn mọi người Cửu Môn đến đây khoảng một tuần, đã đào được ba hố chôn phụ bị sụp đổ.

Bên trong ngoài đồ tùy táng, còn có rất nhiều bạch thư.

Giờ đây Ngũ Mạch và một nhóm đại sư phục hồi văn vật đều đang nỗ lực phiên dịch nội dung trong bạch thư.

Bất quá, nội dung phiên dịch của mỗi người đều đã được sắp xếp trước, thông thường chỉ phụ trách dịch một từ đơn, điều này cũng là để ngăn chặn nội dung trên bạch thư bị tiết lộ.

Bóng tối hoàn toàn bao trùm, tinh tú bị mây đen che khuất.

Xung quanh bụi cỏ hoang dã truyền đến tiếng côn trùng.

Đèn pin chiếu sáng, bước chân của mọi người rất nhanh, như một đội quân hành quân gấp rút, rầm rập.

Người Cửu Môn, mỗi nhà đều có một đội phó bản đi cùng, Trần Thiên Hữu tự mình dẫn đội, Ngô Lão Cẩu, Tề Thiết Chủy đi bên cạnh, còn Doãn Tân Nguyệt, Hoắc Tiên Cô và những người khác thì ở lại doanh địa, trông coi bạch thư.

Tề Thiết Chủy ghé vào tai Trần Thiên Hữu: "Môn chủ, ta nghe nói Hắc gia đã đến." Trần Thiên Hữu gật đầu, không nói nhiều nữa, hắn nhìn quanh, không thấy tung tích Tề Tiểu Hắc, chắc là trốn vào chỗ

tối, đợi thời cơ thích hợp mới xuất hiện.Một nhóm người rất nhanh đến hố chôn phụ, một tiểu đội trăm người trang bị đầy đủ đang bảo vệ văn vật khai quật được trong hố chôn phụ.

Nơi này ngay cả một người Cửu Môn cũng không có.

Trần Thiên Hữu dẫn người Cửu Môn đi giữa đội hình, chỉ thấy một người đi từ phía trước ra, đang giao lưu với Trương Khải Sơn.

Nhìn cách hai người giao lưu, có nói có cười, chắc là cùng cấp bậc.

Tề Thiết Chủy lại ghé vào tai Trần Thiên Hữu: "Người này tên là Cát Nhất Phàm, người của cấp trên cử đến." Trần Thiên Hữu liếc hắn một cái: "Bát gia, ngài biết không ít chuyện nhỉ, nói hết cho ta nghe đi." Tề Thiết Chủy vội vàng lắc đầu: "Quá nhiều không tốt, nói nhiều không hay." Trần Thiên Hữu thở dài một tiếng, hơi nhức răng, nếu Tam Thúc ở đây, Tề lão Bát tuyệt đối không dám giấu giếm, liền lẽo đẽo nói ra.

Phía trước Trương Khải Sơn phất tay, hô vang: "Người Cửu Môn, theo ta xuống mộ, những người còn lại giữ vững vị trí của mình." Cảnh ra lệnh này khiến Trương Khải Sơn có vẻ như là người đứng đầu Cửu Môn, bất quá Trần Thiên Hữu cũng bất đắc dĩ, mình không có chức vụ gì, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có.

Hơn nữa, người của cấp trên dường như cố ý ghẻ lạnh hắn.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Khải Sơn, mọi người Cửu Môn đi qua hố chôn phụ, Cát Nhất Phàm đứng trên cao, quét mắt nhìn biểu cảm của mọi người, chỉ dừng lại một chút trên người Trương Khởi Linh và Trần Thiên Hữu.

Hố chôn phụ không xa, xuất hiện một bức tường đá mộ môn.

Trên mộ môn điêu khắc hoa văn rồng phượng đã mờ, theo chế độ

lăng mộ, loại mộ huyệt này cơ bản đều là mộ đế vương.

Trương gia có quan hệ gì với ngôi mộ này, chìa khóa cổ lâu Trương gia sao lại ở trong ngôi mộ này?

Trần Thiên Hữu không kịp nghi ngờ, liền thấy Trương Khải Sơn đi tới: "Môn chủ, có thể sắp xếp người xuống mộ." Giọng Trần Thiên Hữu hơi lạnh: "Phật gia vừa rồi chỉ huy rất tốt, chi bằng cũng chỉ huy ta xuống mộ thế nào đi." Lời này vừa nói ra, bầu không khí lập tức trở nên vi diệu.

Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu thấy vậy, quay đầu đi, đánh giá cảnh đêm xung quanh, ra vẻ chuyện không liên quan đến mình.

Trương Khải Sơn suy nghĩ một chút nói: "Vừa rồi có chuyện xảy ra, Môn chủ vật quái." Phật gia lại nhượng bộ?

Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu cảm thấy rất bất ngờ.

"Vậy thì tốt, ta cứ nghĩ Phật gia đã nhắm vào vị trí này của ta." Trần Thiên Hữu mỉm cười, cũng không chấp nhặt nữa, đi vòng qua Trương Khải Sơn, thành thạo chỉ huy các phó bản Cửu Môn bắt đầu làm việc.

Mặc dù trong Cửu Môn có vài nhà đã sớm không còn làm nghề xuống mộ, nhưng họ vẫn giữ lại một đám lão hỏa kế.

Những lão hỏa kế này đều là những tay lão luyện trong việc đào mộ, lần hành động này có không ít người tham gia.

Các nhà phối hợp ăn ý, dưới sự chỉ huy của Trần Thiên Hữu, cửa đá mộ huyệt từ từ được mở ra, đồng thời một luồng âm phong lạnh buốt thấu xương xộc thẳng ra.

Tề Thiết Chủy đã sớm lấy ra la bàn, nhìn vào mộ động đen kịt, dường như không có điểm cuối, sắc mặt nhăn lại.

Y đang định nói vài câu, thì thấy Ngô Lão Cẩu đập vào la bàn của y: "Lão Bát, đừng có đo đạc, miệng ngươi chẳng có lời nào hay ho cả." Tề Thiết Chủy đẩy y ra, nghiêm túc nói: "Đừng giỡn, vị trí mộ huyệt này không đúng, chôn quá nông đã đành, hướng cũng sai." "Ý gì?" "Không giống đại mộ, ngược lại giống hư trủng." Ngô Lão Cẩu ra hiệu cho hỏa kế nhà mình, chốc lát, người hỏa kế liền dẫn hai con chó đi tới.

Hai con chó lông màu đen tuyền, phẩm chất đoan chính, là giống chó chuyên dùng để xuống mộ được Ngô gia dày công bồi dưỡng.

Tuy nhiên, khi hai con chó lại gần mộ động, chúng liền điên cuồng sủa không ngừng về phía cửa động.

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu lập tức khó coi.

"Lão Ngũ, tiếng sủa như vậy là ý gì?" Tề Thiết Chủy biết chó của Ngô gia thông nhân tính, cách sủa khác nhau có nghĩa là mức độ nguy hiểm bên trong khác nhau.

"Có vật sống, hơn nữa là đại hung chi vật." Ngô Lão Cẩu giải thích.

Tề Thiết Chủy lắc đầu không nói, ngôi mộ này là mộ Chiến Quốc, mà mộ động vừa mới mở, nếu có vật sống thì ít nhất cũng đã hơn hai nghìn năm.

Trần Thiên Hữu nghe rõ lời hai người nói, liền cho người ném hai con ngỗng lớn vào mộ động, nhưng ngỗng cứ kêu oàm oạp, sống chết không chịu vào mộ.

Dường như bên trong thật sự có hung vật gì đó.

Lúc này, từ sườn dốc xa xa truyền đến tiếng Cát Nhất Phàm: "Cửu Môn chỉ có thế này thôi sao, một cái mộ động đã dọa các ngươi đứng hình rồi à?" Trần Thiên Hữu mặt không biểu cảm, như thể không

nghe thấy, y nhìn chằm chằm mộ động một lúc, rồi sai người đốt cỏ khô ở cửa mộ động, thổi khói đen vào bên trong.

Khói đặc cuồn cuộn, không lâu sau, trong mộ động truyền ra tiếng sột soạt.

"Người Cửu Môn lùi xa ra!" Trần Thiên Hữu quát lớn.

Đột nhiên một đàn dơi từ trong mộ động lao ra, tản mát khắp nơi, biến mất trong màn đêm.

Hóa ra là do dơi làm tổ trong mộ động, nên chó và ngỗng mới bất thường.

Dơi hút máu, ưa âm u, phân dơi lại có mùi rất đặc trưng, nên bị chó và ngỗng lầm tưởng là động vật khó đối phó.

Tề Thiết Chủy không nhịn được nói: "Lão Cẩu, mũi chó nhà ngươi vẫn phải luyện thêm đấy, một đàn dơi thôi mà đã sợ thành ra thế này rồi." Sắc mặt Ngô Lão Cẩu quả thật khó coi, chuyện mất mặt này lại lan ra bên ngoài Cửu Môn.

"Ngươi cũng chẳng khá hơn là bao, mộ động này làm gì có gì quái lạ như ngươi nói." Tề Thiết Chủy lắc đầu: "Sao lại không quái lạ?

Cổ mộ rất chú trọng sự nghiêm mật khi phong mộ, lăng mộ của đế vương càng như vậy, ngôi mộ trước mắt lại có cả đàn dơi xông vào, chứng tỏ tám phần ngôi mộ này có vấn đề." Trong lúc hai người nói chuyện, Trần Thiên Hữu đã tổ chức nhân lực đi đầu thám mộ.

Cửa mộ động âm u, vì vừa rồi đã thổi vào một lượng lớn khói đặc, không khí trong mộ chắc hẳn không có vấn đề, nhưng mọi người vẫn đeo mặt nạ phòng độc.

Chỉ có Trần Thiên Hữu đơn giản dùng vải che mặt, đi ở phía trước.

Bốn vách mộ động đất sét ánh vàng, khi xây dựng ban đầu hẳn đã được đắp nện kiên cố bằng đất sét dính.

Trên nền đất lồi lõm có lấm tấm phân dơi, là của lũ dơi vừa bị đuổi ra thải ra.

Đúng như Tề Thiết Chủy đã nói, nơi này có thể có dơi xông vào, chứng tỏ lối vào không chỉ có một chỗ này.

Khi có oxy lọt vào, bất kể là mộ thật hay mộ giả, mọi thứ đều rất khó bảo tồn.

Đi trong mộ động khoảng ba phút, phía trước xuất hiện một cửa đá nghìn cân rộng lớn.

Cửa đá đã được nhấc lên, xuyên qua ánh sáng đèn pin, có thể nhìn thấy lờ mờ bóng dáng bức tường thành phía sau cửa đá.

Trần Thiên Hữu kế thừa thiên phú Dạ Nhãn của Trần Ngọc Lâu, cộng thêm tu luyện Tử Hà Chân Khí có thành tựu, ngũ quan linh mẫn, đã nhìn rõ được hình dạng ban đầu của bức tường thành.

Chương 486

"Ông Thành?" Trần Thiên Hữu cau mày thật sâu.

Ông Thành còn gọi là Nguyệt Thành, Khúc Trì, là một loại kiến trúc phụ trợ liền kề với tường thành, thường có hình bán nguyệt.

Diệp Bạch từng nói với Trần Thiên Hữu, nếu phát hiện thành trì hình bán nguyệt dưới mộ, đó chính là cạm bẫy Ông Thành.

Khi cửa đá đóng lại, bên trong thành sẽ bắn ra vô số độc tiễn, lợi khí, cùng với cát lửa dầu, là một loại cơ quan cạm bẫy cực kỳ độc ác chuyên dùng để đối phó với những kẻ khai mộ.

Hiện tại xem ra, cửa mộ này bản thân nó chính là một cái bẫy!

Trần Thiên Hữu phất tay, ra hiệu mọi người lùi lại.

Nhưng sau khi nhận được tin tức Cửu Môn muốn rút lui, Cát Nhất Phàm đi tới.

"Trần môn chủ, đã nói rõ là tối nay sẽ mở mộ, bây giờ rút lui là ý gì?" "Phía trước là Ông Thành, tiến vào là đường chết." "Vậy cũng không thể rút, ta nhận được mệnh lệnh tử, ngày mai bên trên muốn nhìn thấy đồ vật trong mộ." "Đó là việc của ngươi!" Thấy Trần Thiên Hữu định bỏ đi, Cát Nhất Phàm trực tiếp rút súng dí vào thái dương Trần Thiên Hữu: "Ta xem ai dám lùi!" Cảnh tượng này lập tức chọc giận không ít người của Cửu Môn, họ cũng chĩa nỏ tiễn, thiết thiêu vào Cát Nhất Phàm và binh lính phía sau y, cục diện lập tức trở nên căng thẳng.

Trần Thiên Hữu nheo mắt, dưới họng súng không hề sợ hãi, thậm chí còn lấy ra một điếu thuốc hút: "Ngươi có thể thử khai súng xem sao, bất kể kẻ đứng sau ngươi là ai, cũng không bảo vệ được ngươi,

hơn nữa phụ mẫu thê hài của ngươi đều sẽ bị ngươi liên lụy, họ cử ngươi đến đối phó Cửu Môn, thì nên nói cho ngươi biết, Cửu Môn có năng lực lớn đến mức nào." Trần Thiên Hữu nhả ra một làn khói trắng: "Quan trọng nhất, ngươi chỉ là một quân cờ, không đáng giá, ai cũng biết, quân cờ chết rồi, lại thay một quân khác là xong." Sắc mặt Cát Nhất Phàm âm trầm, ngón trỏ đặt lên cò súng.

Trong lúc giương cung bạt kiếm, Trương Khải Sơn lên tiếng.

"Cát tiên sinh, hạ súng xuống, có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng." "Phật gia có gì chỉ giáo?" Cát Nhất Phàm vẫn giơ súng.

"Môn chủ nói không sai, phía trước quả thật là Ông Thành, đi vào là có đi không có về.

Nhưng Ông Thành ở đây, mộ huyệt thật sự cũng phần lớn ở gần đó, tìm được mộ huyệt đối với Cửu Môn chúng ta không phải chuyện khó." Cát Nhất Phàm lúc này mới hạ súng xuống: "Được, vậy ta sẽ chờ tin tức tốt từ Phật gia." Nói xong, y dẫn theo một đội người vội vã rời đi.

Sau khi Cát Nhất Phàm đi, Trần Thiên Hữu hỏi: "Phật gia, người này có lai lịch gì?" Trương Khải Sơn liếc nhìn mọi người, biết không thể không trả lời.

"Một vị cảnh vệ thân cận của cấp trên." Trần Thiên Hữu gật đầu, không hỏi thêm, cũng dẫn người rời khỏi mộ động.

Sau khi trở về, Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu lần lượt dẫn đội, điều tra lối vào mộ huyệt thật sự ở xung quanh.

Mặc dù hố tùy táng và Ông Thành bẫy đều ở gần đó, nhưng tìm được mộ huyệt thật sự cũng không dễ dàng.

Trần Thiên Hữu cho người dựng lều bạt gần mộ động, phân chia khu vực núi gần đó, chỉ huy mọi người thăm dò tìm kiếm theo từng

đợt một cách có trật tự.

Lúc này, từ rừng cây xa xa truyền đến tiếng huýt sáo khẽ, Trần Thiên Hữu vui mừng, thân ảnh biến mất trong rừng.

Tề Tiểu Hắc đang ngồi trên một cây đại thụ.

"Hắc thúc, sao ngươi lại đến?" "Đã tìm thấy mộ huyệt rồi, đưa cho ngươi này." Tề Tiểu Hắc ném xuống một tấm bản đồ, trên đó không chỉ đánh dấu lối vào mộ huyệt thật sự, mà còn có cả đường hầm chi tiết bên trong mộ.

Tấm bản đồ này, nếu không phải tự mình thám mộ thì tuyệt đối không thể vẽ ra được.

Trần Thiên Hữu sững người: "Có phải Tam thúc đã đến?" Tề Tiểu Hắc không trả lời, phất phất tay, ý bảo y mau đi.

Trần Thiên Hữu không nhịn được khẽ gọi xung quanh: "Tam thúc, cháu của người bị ức hiếp rồi." Tề Tiểu Hắc xua đuổi: "Cút đi, bản thân cũng lớn rồi, chuyện gì cũng phải tìm trưởng bối." Thấy Diệp Bạch không xuất hiện, Trần Thiên Hữu thở dài, đành mang theo bản đồ rời đi.

Một lúc sau, trong rừng cây khôi phục yên tĩnh.

Tề Tiểu Hắc nhìn lên đỉnh cây nói: "Những người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Sao lại dám công khai đối phó Cửu Môn chúng ta." Diệp Bạch từ ngọn cây lộ ra thân ảnh: "Nhiều chuyện không thể nói, ngươi chỉ cần biết đó là một đám cao tầng của thế lực phản động, âm mưu muốn trường sinh mà thôi." "Bọn họ có tổ chức sao?" "Có, ngươi có thể gọi là 'Nó'!" Sau khi có được bản đồ cổ mộ, Trần Thiên Hữu không vội dẫn người đào lối vào, mà đợi sau khi Ngô Lão Cẩu, Trương Khải Sơn và những người khác vô công mà về, mới chỉ ra vị trí lối vào.

“Môn chủ, bản lĩnh Phân Kim Định Huyệt của ngươi quả thật cao, quả nhiên đã được Tam gia chân truyền.” Tề Thiết Chủy dựa vào một chiếc ghế gấp, cho người xoa bóp eo đang đau nhức, nịnh nọt nói.

Hiện giờ trời sắp sáng, điều này chứng tỏ người Cửu Môn họ đã không nghỉ ngơi, tìm kiếm suốt một đêm.

Phía trước, theo vị trí Trần Thiên Hữu đã nói, hỏa kế Cửu Môn đã đào ra một đường hầm, nhìn đất sét đào ra từ trong đường hầm, không nghi ngờ gì là Ngũ Hoa Thổ.

“Bát gia, hay là ngươi bói một quẻ, xem hung cát thế nào?” Trần Thiên Hữu nói.

“Không cần bói, ngươi nhìn sao Khải Minh trên bầu trời đêm lấp lánh phát sáng, vừa khéo chúng ta lại phát hiện ra vị trí mộ thật, đây chính là Tinh Quân dẫn đường, đại cát chi tướng, cho thấy con đường phía dưới của chúng ta vô cùng thuận lợi.” Trần Thiên Hữu cười cười, vị Tề Bát gia này quả thật có chút bản lĩnh.

Đường hầm đã được đào thông hoàn toàn, bốn vách đất sét cũng được gia cố, Trần Thiên Hữu liền sắp xếp một tiểu đội xuống dò xét tình hình.

Rất nhanh tiểu đội đi lên, nói ở cuối đường hầm phát hiện một cửa đá cao ba trượng.

Không gian trước cửa đá rộng rãi, Trần Thiên Hữu dẫn theo không ít người xuống mộ, chỉ để Ngô Lão Cẩu của Cửu Môn ở phía trên để ứng phó.

Dù sao thì bên ngoài vẫn còn một thế lực có ác ý với Cửu Môn.

Cửa đá cổ kính, phía trên không có điêu khắc, xét về mức độ tinh mỹ còn không bằng cửa mộ bên ngoài Ông Thành vừa nãy.

Lúc này, Trương Khải Sơn sắp xếp mấy người Trương gia ở bên

ngoài cửa đá dùng Phát Khâu Chỉ mò mẫm, xác định trên cửa đá không có cơ quan, mọi người mới hợp lực mở cửa đá ra.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người kinh ngạc là, phía sau cửa đá lại là một cái u đàm.

Nước trong u đàm đứng yên bất động, trên mặt nước cũng không có dị vật.

Tuy nhiên, mọi người đều biết, u đàm này hẳn phải có nguồn nước sống cung cấp, nếu không nằm sâu trong cổ mộ mấy nghìn năm, nước đàm đã sớm cạn khô rồi.

Trần Thiên Hữu ném mấy hòn đá nhỏ vào u đàm, tai hơi động, nghe thấy tiếng đá va chạm liền biết u đàm này sâu khoảng năm mét, hơn nữa đáy đàm có độ cao khác nhau.

Trần Thiên Hữu nhìn về phía Trương Khải Sơn nói: "Cơ quan ở dưới nước, Phật gia thủy tính kinh người, có cách nào hay không?" Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu, nói ta thủy tính kinh người, lại còn hỏi ta có cách nào hay không, tên tiểu tử này quả nhiên mồm mép lanh lợi, ép ta phải xuống nước.

"Vậy cơ quan này cứ giao cho ta đi." Trương Khải Sơn không mặc bất kỳ thiết bị bảo hộ nào, quả quyết nhảy xuống nước, nghệ cao người cũng gan lớn.

Không lâu sau, liền nghe thấy cơ quan dưới nước vang động, nước trong u đàm nhanh chóng hạ thấp, lộ ra một cái động huyệt sâu thẳm không biết dẫn tới đâu.

Trần Thiên Hữu có bản đồ mộ thất, biết động huyệt sâu thẳm này sẽ thông đến một hành lang cực dài.

Nhưng động huyệt này chật hẹp, nếu có cơ quan cạm bẫy ẩn giấu thì rất khó tránh né.

Trần Thiên Hữu đang chuẩn bị sắp xếp mấy người giỏi phá giải cơ quan đi lên, thì thấy Trương Khởi Linh dẫn đầu chui vào động huyệt.

Trần Thiên Hữu khẽ lắc đầu, Trương Khởi Linh này, suốt đường đi đều ẩn mình trong đám đông không có phản ứng gì, sao đến đây lại tích cực như vậy.

Tuy nhiên, người Trương gia có thể đi lên là tốt nhất, không nói đến Phát Khâu Chỉ chuyên phá cơ quan cạm bẫy của họ, mà mộ Chiến Quốc này rất có khả năng có liên quan đến Trương gia.

Trương Khởi Linh tiến vào động huyệt, rất lâu sau mới đi ra.

"Phía sau là một hành lang, không nhìn thấy điểm cuối, nhưng trong hành lang hẳn có nguy hiểm." "Có nguy hiểm gì?" Trần Thiên Hữu hỏi.

Trương Khởi Linh lắc đầu, y bước vào hành lang chỉ cảm thấy bất an, nguy hiểm là gì thì đương nhiên y không biết.

Trần Thiên Hữu không hỏi nữa, chọn mấy người nhanh nhẹn, cùng y đi xuống, Trương Khởi Linh theo sát phía sau.

Còn Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đều không động.

Chương 487

“Lão Bát, ngươi không xuống xem sao?” “Ta xuống chỉ là một gánh nặng, không đáng.” Tề Thiết Chủy lấy ghế gấp trong ba lô của hỏa kế ra, lại lấy một nắm hạt dưa cắn.

Đúng là người chuyên lười biếng, vật tư cần thiết để lười biếng nhất định phải có.

Trương Khải Sơn cười cười, cũng không nói nữa, yên lặng chờ đợi.

Bốn vách của động huyệt sâu thẳm đều là gạch xanh, sau khi nước đàm rút đi, ẩm ướt trơn trượt.

Trần Thiên Hữu dẫn mấy người đầu tiên là trèo xuống, một lát sau lại trèo lên, giống như nửa phần dưới của một hình bán nguyệt.

Cuối cùng Trần Thiên Hữu đạp lên gạch xanh hai bên, thi triển khinh công, nhảy ra khỏi động huyệt, nhìn thấy hành lang cực dài.

Hai bên tường hành lang lồi lõm, là một loại đất sét dính, trông giống loại vật liệu dùng cho tường Ông Thành hai bên.

Hành lang yên tĩnh lạ thường, tản ra một mùi ẩm mốc lâu ngày không thông gió.

Trần Thiên Hữu không có giác quan thứ sáu có thể phát hiện nguy hiểm như Trương Khởi Linh, nhưng thính lực của y cực kỳ linh mẫn, liền áp tai vào tường tĩnh lặng lắng nghe.

Hỏa kế Cửu Môn và Trương Khởi Linh sau khi lên cũng nín thở, không dám quấy rầy.

Rất lâu sau, Trần Thiên Hữu mới rời khỏi bức tường.

Y vung ra một bình Tru Tà Huyết ném cho hỏa kế Cửu Môn: "Tất cả bôi một chút lên người, lát nữa có lẽ sẽ có độc trùng các loại." "Môn chủ, vị gia này có cần cho một chút không?" Người hỏa kế cuối cùng bôi xong, ý hỏi có nên cho Trương Khởi Linh một chút không.

Trần Thiên Hữu liếc nhìn Trương Khởi Linh: "Cũng cho một chút đi." Trương Khởi Linh nhận lấy lọ sứ nhỏ còn lại không nhiều dung dịch, không bôi Tru Tà Huyết lên người, mà bôi lên hắc kim cổ đao.

Trần Thiên Hữu dẫn mọi người chầm chậm tiến dọc theo hành lang, không biết đi bao xa, hai bên hành lang bắt đầu xuất hiện hài cốt người canh mộ.

Những bộ hài cốt này có cái dựa vào tường, có cái nằm ngã trên đất, y phục đã phong hóa, số lượng không nhiều, nhưng cũng có mười mấy bộ.

Sơ bộ phán đoán, những hài cốt người canh mộ này ít nhất đã mấy nghìn năm.

Lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên nói: "Những bộ hài cốt này là người canh mộ." Trần Thiên Hữu hỏi: "Nói sao?" "Họ là người Trương gia." "Vậy ngươi có muốn thu liễm thi cốt không?" Trương Khởi Linh lắc đầu: "Không cần, thi cốt người canh mộ không thể động, nếu không sẽ xảy ra chuyện." "Được." Trần Thiên Hữu dẫn mọi người vòng qua hài cốt người canh mộ, tiếp tục đi về phía trước.

Tuy nhiên, hành lang phía trước dần trở nên rộng rãi hơn, phóng tầm mắt nhìn ra, toàn là những bộ xương vương vãi.

Cuối ánh đèn pin là một cửa đá màu xanh đen đóng chặt.

Cùng lúc mọi người bước vào, trong đống hài cốt có những thứ nhỏ bé bắt đầu sống lại.

Trần Thiên Hữu nghe thấy tiếng động, sắc mặt trở nên nghiêm túc:

“Lùi về hành lang phía sau, bố trí hỏa trận!” Mọi người vừa mới động chân, một đàn côn trùng nhỏ màu đỏ rực như máu liền bay ra từ đống hài cốt.

Mỗi con đều có cặp càng lớn, đôi mắt như hai chiếc đèn lồng đỏ rực mang theo sát ý khát máu.

Trong đám đông, không biết ai đó kêu lên một tiếng: “Thi Miết Vương!” Đàn trùng tốc độ cực nhanh, Trần Thiên Hữu đứng chắn ở phía trước, từ nhẫn không gian rút ra một thanh Uyên Hồng Kiếm, Tử Hà Chân Khí quán thâu mà ra.

Xoẹt!

Một đạo kiếm quang rực rỡ xé không trung mà ra, nhưng những con trùng màu đỏ này cực kỳ thông minh, sau khi nhận ra nguy hiểm, chúng đột ngột chuyển hướng giữa không trung, lại lần nữa tấn công.

Sắc mặt Trần Thiên Hữu hơi biến, công thế trong tay không giảm, kiếm quang vũ động, hình thành một tấm lưới kiếm dày đặc ngăn cách đàn trùng.

Vung kiếm nửa ngày, Trần Thiên Hữu vậy mà ngay cả một con trùng đỏ cũng không giết được.

Phía sau lại truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Thằng nhóc ngốc.” Trần Thiên Hữu sắc mặt tối sầm, quay đầu lại nhìn, dường như muốn tìm ra ai đã nói.

Lúc này, ba con trùng đỏ vòng qua lưới kiếm, sau khi lượn lờ quanh Trần Thiên Hữu, không tấn công y, mà lại lao về phía người Cửu Môn.

Trương Khởi Linh cầm đao tiến lên, đao thế lóe lên, nhát đao vốn tưởng rằng sẽ trúng, đột nhiên chém vào hư không.

Con trùng này?

Trương Khởi Linh không kịp nghĩ nhiều, chỉ thấy ba con trùng nhanh chóng lao tới.

Oanh long long, một cụm lửa phun ra, lập tức đẩy lùi lũ trùng.

Hóa ra là hỏa kế Cửu Môn đã lắp đặt xong bình phun lửa trong ba lô.

Mặc dù trùng đỏ tốc độ nhanh nhẹn, nhưng dù sao cũng là loài côn trùng, sợ lửa.

Không gian hành lang chật hẹp, trong ngọn lửa cuồn cuộn, ngay lập tức đã tiêu diệt được gần một nửa, hóa thành than cháy, rơi xuống đất.

Trần Thiên Hữu và Trương Khởi Linh hỗ trợ lẫn nhau, không mấy phút, liền phối hợp với bình phun lửa cuối cùng tiêu diệt toàn bộ đàn trùng đỏ.

"Tạ rồi." Trương Khởi Linh nhìn về phía một trong số hỏa kế Cửu Môn, chính là người vừa nãy đã giúp y một tay.

"Chuyện nhỏ thôi." Lão Ngô Đầu mở miệng nói.

Trần Thiên Hữu cũng nhìn về phía Lão Ngô Đầu, đây là lão hỏa kế của Ngô gia, cùng thế hệ với Ngô Quảng Nguyên, đang ở tuổi tứ tuần tráng niên, kinh nghiệm xuống mộ phong phú.

Cũng chỉ có loại người già dặn như vậy mới có thể không loạn trước nguy hiểm vừa rồi.

Tuy nhiên, nghĩ đến giọng nói vừa nãy, sắc mặt Trần Thiên Hữu trở nên khó coi: "Vừa nãy ai đã nói chuyện ở phía sau?" Các hỏa kế nhìn nhau, đều lắc đầu.

Trần Thiên Hữu quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Lão Ngô Đầu.

Vị trí phát ra âm thanh vừa nãy y nhớ rất rõ, nếu không phán đoán sai, chính là từ chỗ Lão Ngô Đầu phát ra.

"Lão Ngô Đầu." "Chuyện gì vậy, Môn chủ?" "Ngươi..." Trần Thiên Hữu nghĩ một lát, đột nhiên dừng lại: "Thôi, không có gì, ngươi làm việc đi." Người ẩn trong đám hỏa kế này đã hai lần nhắc nhở họ, không thể là địch nhân, vậy thân phận của y rất dễ đoán ra.

Trần Thiên Hữu bảo mọi người đeo găng tay, nhặt xác côn trùng đỏ, sau đó đến bên cạnh Lão Ngô Đầu khẽ nói: "Hắc thúc, là ngươi sao?" Lão Ngô Đầu xụ mặt mắng: "Cút sang một bên, đừng cản ta nhặt xác trùng." "Ai ai." Trần Thiên Hữu vội vàng đi xa, đây chắc chắn là Hắc thúc của y, cách mắng người đều y hệt.

Chỉ là không ngờ Hắc thúc lại trà trộn vào trong đám hỏa kế Cửu Môn.

Vậy Tam thúc đâu, có đến không?

Trần Thiên Hữu nhìn về phía những hỏa kế Cửu Môn còn lại, từ hành vi cử chỉ, bước đi nặng nhẹ mà xem, đều không giống giả mạo.

Tuy nhiên, nếu Hắc thúc giả mạo Lão Ngô Đầu cũng không có bất kỳ sơ hở nào, nếu không phải y cố ý lộ thân phận, chính mình e là còn không phát hiện ra.

Trần Thiên Hữu đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, chỉ thấy y đang cầm một con thi trùng đỏ cháy đen mà ngẩn người.

"Phát hiện gì rồi?" Trương Khởi Linh nói: "Đây quả thật là Thi Miết Vương." Trần Thiên Hữu từng xem qua ghi chép về Thi Miết Vương trong Cửu Môn Nhật Chí, lúc đó Cửu Môn còn chưa thành lập, ở Tiêu Tử Lĩnh Trường Sa phát hiện một tòa cổ mộ.

Trong mộ phát hiện ra ngọc thạch nhãn châu chứa Thi Miết Vương.

Thi Miết Vương bay ra, những người bị cắn đều biến thành huyết thi.

Có thể thấy, Thi Miết Vương lợi hại nhất là độc tính của nó, may mà y vừa nãy đã cho người đeo găng tay nhặt xác trùng, nếu không ai biết độc tố trên thi trùng có bị lửa lớn tiêu diệt hết hay không.

Chương 488

Sau khi xử lý xong xác trùng, Trần Thiên Hữu dẫn mọi người xuyên qua đống hài cốt, đi đến trước cửa đá màu xanh đen.

Có một hỏa kế lên tiếng hỏi: "Môn chủ, có cần gọi đại bộ đội xuống không?" Trần Thiên Hữu liếc nhìn y: "Không cần, phía sau đường không còn nhiều nữa." Sau đó, Trần Thiên Hữu lại nói với Trương Khởi Linh: "Cửa này có mở được không?" "Để ta thử." Đôi ngón tay thon dài của Trương Khởi Linh lướt qua khe cửa đá.

Trần Thiên Hữu nhướng mày, ngón tay này còn dài và thô hơn cả y, tộc trưởng Trương gia quả nhiên danh bất hư truyền.

Dưới sự dạy dỗ của Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc, Trần Thiên Hữu tự nhiên cũng đã học qua Phát Khâu Chỉ, hơn nữa Phát Khâu Chỉ của y cũng không yếu hơn người của chủ mạch Trương gia, nhưng y giỏi giấu dốt, rất ít khi phô bày toàn bộ thủ đoạn của mình.

Điểm này cũng thấm nhuần tinh túy của Diệp Bạch.

Theo lời y, việc gì có thể để người khác làm, sao mình phải làm.

Không lâu sau, Trương Khởi Linh đã thăm dò xong cơ quan trên cửa.

Y mở miệng nói: "Phía sau có lưu sa." Lưu sa?

Trần Thiên Hữu khẽ cau mày, ngôi mộ Chiến Quốc này vừa có nước, lại có đất, chẳng lẽ có hàm ý đặc biệt gì.

Tuy nhiên, cơ quan lưu sa không dễ phá giải.

Trần Thiên Hữu nhất thời không có cách nào, y nhìn về phía Lão Ngô Đầu, nhưng thấy Lão Ngô Đầu lắc đầu nguầy nguậy, một bộ dạng thần du thiên ngoại, căn bản không muốn để ý tới y.

Thôi, Hắc thúc đây là muốn y tự mình nghĩ cách rồi.

Lúc này, đại bộ đội đang canh giữ ở u đàm phía trên lại có chút sốt ruột.

Tề Thiết Chủy theo dây thừng xuống u đàm, nhìn sâu vào cửa động: "Người bên trong sao rồi, sẽ không gặp phải quái vật gì mà toàn quân bị diệt chứ, sao lâu như vậy không có động tĩnh gì?" Trương Khải Sơn lại không mấy lo lắng, bản lĩnh của Trần Thiên Hữu y rất rõ, thêm cả Trương Khởi Linh nữa, cơ bản sẽ không xảy ra chuyện.

"Chắc là đi quá sâu, chưa quay lại thông báo cho chúng ta." Hết cách, Tề Thiết Chủy đành lại cẩn thận từng li từng tí trèo lên.

Đột nhiên, cửa đá lối vào truyền đến tiếng chó sủa, chỉ thấy Ngô Lão Cẩu ôm một con chó vàng nhỏ đi vào.

"Lão Cẩu, ngươi không ở trên đó trông chừng, xuống đây làm gì?" Tề Thiết Chủy không nhịn được nói.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Tề Thiết Chủy một cái, Tề Thiết Chủy lập tức không rét mà run, quái lạ, ánh mắt này không giống Lão Cẩu a.

Nhìn lại thân hình, "Ngô Lão Cẩu" trước mắt này có dáng người cao hơn Lão Cẩu một chút.

"Tam gia?" Diệp Bạch cười cười, ném con chó vàng nhỏ cho Tề Thiết Chủy, thằng nhóc này nhãn lực vẫn luôn không tệ.

"Giúp ta trông chừng chó, ta xuống một chuyến." "Tốt thôi." Tề Thiết Chủy ngay lập tức tràn đầy kinh hỷ, Tam gia đã trở lại, vậy vạn sự đều an bài xong, cục diện nguy hiểm của Cửu Môn còn đáng kể sao?

Trương Khải Sơn hơi biến sắc: "Tam gia?" Diệp Bạch đi đến trước mặt y, vỗ vỗ vai, lộ ra nụ cười rạng rỡ: "Ta là Ngô Ngũ gia." Nói xong, Diệp Bạch liền nhảy xuống u đàm, chui vào trong cửa động.

Trương Khải Sơn đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, cởi găng tay da ra, vội vàng chạy ra ngoài.

Trên đường hầm, Ngô Lão Cẩu đang phơi nắng gà gật, vừa nãy Tam gia giả dạng mặt y xuống mộ, còn ôm cả Tiểu Hoàng yêu quý nhất của y xuống.

Y cũng không biết Tam gia nghĩ gì, tại sao không lộ chân dung.

Thôi kệ, không lộ diện thì không lộ diện vậy, Tam gia nghĩ gì y lười đoán, cũng không đoán thấu.

"Lão Cẩu!" Ngô Lão Cẩu giật mình, ngẩng đầu nhìn, là Trương Khải Sơn.

Phật gia sao lại ra ngoài?

Nhưng Trương Khải Sơn gọi một tiếng, rồi lại đi về phía doanh trại nhỏ ở xa, Ngô Lão Cẩu không hiểu tại sao, vội vàng đi theo.

Nhưng hai người còn chưa đến gần, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng ồn ào hỗn loạn.

Trong doanh trại nhỏ, Cát Nhất Phàm điên điên khùng khùng, như một con chó dữ ôm một khúc xương trắng đang gặm nhấm, xung quanh toàn là binh lính, căn bản không dám đến gần.

"Phật gia đến rồi." "Mời Phật gia vào." Các binh sĩ thấy Trương Khải Sơn như thấy cứu tinh, ào ào nhường ra một con đường.

Thấy bộ dạng Cát Nhất Phàm, sắc mặt Trương Khải Sơn âm trầm.

"Đã xảy ra chuyện gì?" "Phật gia, Cát đại nhân đột nhiên phát bệnh, thấy thứ gì là gặm nấy, huynh đệ đã bị gặm thương mấy người rồi." "Quân y đâu?" "Gặm thương chính là quân y!" Trương Khải Sơn bất đắc dĩ, tiến lại gần một chút, liền thấy Cát Nhất Phàm đột nhiên

ném khúc xương trắng xuống rồi lao tới.

Tuy nhiên, Trương Khải Sơn một tay liền đè Cát Nhất Phàm lại.

Cát Nhất Phàm nằm sấp trên nền đất, chết dí không thể nhúc nhích.

"Lão Cẩu, ngươi hiểu chút y thuật, lên xem thử xem." Trương Khải Sơn thấy Ngô Lão Cẩu thò đầu ra sau đám đông xem trò vui, vội vàng gọi.

Nhưng Ngô Lão Cẩu không ngốc, người này và Cửu Môn họ không hợp, làm sao có thể giúp.

Nếu đã giúp, đừng nói Tề Thiết Chủy, Trần Thiên Hữu sẽ không bỏ qua y, mà ngay cả Tam gia cũng sẽ trừng phạt y.

"Phật gia, y thuật ba chân bốn cẳng của ta chỉ có thể xem người chết, người sống thì không xem được, ngươi đợi đó, ta đi gọi người." Nói xong, Ngô Lão Cẩu quả quyết chuồn đi.

Tuy nhiên, Ngô Lão Cẩu sau khi trở lại gần đường hầm, lập tức nằm trên giường nhàn nhã nhắm mắt lại.

Trương Khải Sơn hít sâu một hơi, làm sao không hiểu Ngô Lão Cẩu đây là lấy cớ, đành vội vàng sai mấy binh sĩ đi gọi người Trương gia trong mộ huyệt ra.

Trong số những người y mang theo có bác sĩ.

Lúc này, chỉ thấy trong miệng Cát Nhất Phàm phát ra tiếng kêu quái dị hi hi, như tiếng phụ nữ.

Nhọn hoắt, chói tai, quỷ dị.

Trương Khải Sơn nhíu mày, banh miệng Cát Nhất Phàm ra, liền thấy lưỡi y phủ đầy khí đen, hơn nữa trở nên vừa dài vừa nhỏ.

Đây là Thiệt Cổ Nam Cương?

Trương Khải Sơn cũng coi như kiến thức rộng rãi, tự nhiên nhận ra thủ đoạn này.

Người trúng Thiệt Cổ, trước tiên lưỡi sẽ trở nên ngứa ngáy khó chịu, cơ thể không thể kiểm soát, răng sẽ không nhịn được muốn cắn lưỡi, nhưng lưỡi lại vô cùng linh hoạt, răng căn bản không chạm tới được.

Do đó, dục vọng đầu tiên của túc chủ chính là thấy thứ gì thì cắn thứ đó, nuốt chửng những thứ nhìn thấy được.

Ngay sau đó, khi độc của Thiệt Cổ đi vào tâm phế, túc chủ sẽ trở nên điên cuồng vô cùng, lực lớn vô cùng, hơn nữa có thể phát ra âm thanh quái dị.

Các triệu chứng của Cát Nhất Phàm trước mắt y giống hệt các triệu chứng trúng Thiệt Cổ.

Trương Khải Sơn quả quyết rạch lòng bàn tay, nhỏ máu lên lưỡi Cát Nhất Phàm.

Khí đen trên lưỡi bị máu Cùng Kỳ tiêu trừ, rất nhanh Cát Nhất Phàm liền khôi phục trấn tĩnh.

Tuy nhiên, cái lưỡi này vẫn không thể kiểm soát, trong khoang miệng bày ra đủ loại hình dạng, dường như đang khiêu khích Trương Khải Sơn.

Chương 489

Dường như đang nói, ngươi làm gì được ta.

"Ô ô ô!" Cát Nhất Phàm bịt miệng lại, kêu lên kinh hãi.

Trương Khải Sơn thở dài một hơi, thủ đoạn của Tam gia quả nhiên sắc bén, lai lịch của Thiệt Cổ này phi thường, ngay cả máu Cùng Kỳ của y cũng không thể khắc chế.

Giải linh vẫn phải dựa vào người trói linh.

Muốn chữa khỏi hoàn toàn cho Cát Nhất Phàm, chỉ có thể để Tam gia ra tay, nhưng cấp trên đối đãi Cửu Môn như vậy, mối hận đã kết, làm sao có thể hóa giải.

"Trước hết đưa Cát tiên sinh xuống đi, chuyện phía sau ta sẽ xử lý." Trương Khải Sơn sắp xếp mọi người, rồi lại đến doanh trại quân đội gửi một bức điện báo.

Trong mộ huyệt, Diệp Bạch mang khuôn mặt của Ngô Lão Cẩu đi đến trước cửa đá xanh đen.

"Tình hình thế nào rồi?" Trần Thiên Hữu sững người, vừa định hỏi Ngô Lão Cẩu sao lại xuống một mình, thì Ngô Lão Cẩu này lại hỏi ngược lại y.

Ngữ khí còn khá sắc sảo.

Lão Ngô Đầu u u nói: "Phía sau có cơ quan lưu sa, thằng nhóc này hết cách rồi." Trần Thiên Hữu hơi sững sờ, lại nhìn "Ngô Lão Cẩu" một cái, đột nhiên ý thức được điều gì, trong lòng hơi vui mừng, vội vàng ngừng những lời vừa định thốt ra.

Đối với y mà nói, Tam thúc đã giả dạng thành Ngô Lão Cẩu, nhất định là không muốn tiết lộ thân phận thật của mình.

“Phía sau có lưu sa, Tam ngài xem sao đây?” Các hỏa kế còn lại ngầm cảm thấy kỳ lạ, Môn chủ sao lại kính trọng Ngũ gia như vậy, trước đây không thế mà.

Riêng Trương Khởi Linh thì nhìn “Ngô Lão Cẩu” thêm mấy lần, trong lòng đã hiểu rõ, cũng không lên tiếng.

Diệp Bạch thần thức quét qua, lập tức hiểu rõ kết cấu phía sau cửa đá và bốn vách tường xung quanh.

Muốn bố trí cơ quan lưu sa trong mộ thất, có nghĩa là trên đỉnh đầu họ lúc này đang phủ một tầng cát đá khổng lồ.

Cửa đá trước mắt này có cơ quan phức tạp, bất kể dùng thủ đoạn nào để mở, đều có thể gây ra phản ứng dây chuyền.

Khi đó, cát đá sẽ ào ạt đổ xuống, tất cả bọn họ đều sẽ bị chôn sống.

Tuy nhiên, cũng có cách mở cửa đá mà không kích hoạt cơ quan, đó chính là cắt một lỗ hình tròn trên cửa đá, đủ rộng để một người chui qua là được.

“Có mang chủy thủ không?” Diệp Bạch hỏi.

“Mang rồi, mang rồi.” Trần Thiên Hữu vội vàng lấy ra “Cửu Môn”.

“Cửu Môn” được đúc từ xích đan, có thể chịu tải lực sát kim rất lớn.

Sau khi Diệp Bạch tu luyện ra chân nguyên, y liền phát hiện “Cửu Môn” cũng có thể chịu tải chân nguyên.

Loại vật liệu này chính là kim loại dùng để luyện chế pháp khí trung cấp cho phàm nhân, có đạo tính chân nguyên tốt.

Tuy nhiên, lượng xích đan quá ít, hơn nữa đã được rèn đúc thành

báu vật tượng trưng của Cửu Môn, Diệp Bạch liền không lấy lại.

Hiện tại dùng "Cửu Môn" cắt một lỗ lớn trên cửa đá, thật sự rất thích hợp.

Chỉ thấy Diệp Bạch tay cầm "Cửu Môn", cắm vào cánh cửa đá bên phải, nhẹ nhàng xoay một vòng lớn, như cắt đậu phụ, tạo ra một lỗ lớn đường kính nửa mét.

"Cái này..." Mọi người sững sờ, thủ đoạn này?

Nhìn lại độ dày của cửa đá, tận ba thốn, loại chủy thủ nào có thể tạo ra một lỗ lớn như vậy trên cửa đá dày như thế.

Trần Thiên Hữu thì không thấy kinh ngạc, y từ nhỏ được Tam thúc nuôi lớn, cảnh tượng như thế này đã thấy nhiều rồi.

"Vào thôi." Diệp Bạch trả chủy thủ lại cho Trần Thiên Hữu, đi ở phía trước, chui vào cửa đá.

Mọi người lần lượt đi theo, Lão Ngô Đầu đi cuối cùng.

Phía sau cửa đá, vậy mà là từng hàng giá đất sét để chứa thẻ tre.

Giá đất sét cao nửa mét, hình chữ nhật dài, mỗi hàng có ba bốn cuộn thẻ tre, toàn bộ mộ thất hình vuông có tám hàng giá đất sét.

Trong mộ thất lại cất giữ thẻ tre, hơn nữa còn cất giữ theo cách này, quả thật kỳ lạ.

Đừng nói Trần Thiên Hữu, ngay cả Diệp Bạch cũng chưa từng thấy loại mộ này.

Diệp Bạch căn dặn: "Thẻ tre trước hết đừng đụng vào, lát nữa để người chuyên nghiệp mang lên." Trần Thiên Hữu gật đầu: "Vâng." Các hỏa kế Cửu Môn khác cũng không dám lên tiếng.

Diệp Bạch quét mắt một cái, đi đến khu vực trung tâm, kéo vòng sắt, bức tường đá ầm ầm vang động, chỉ thấy phía trước vòng sắt

xuất hiện một cửa động thông xuống phía dưới.

Dưới cửa động chỉ còn lại một mộ thất cuối cùng, rương báu bạc mà Diệp Bạch hằng mong mỏi đang nằm trong đó.

Mộ thất cuối cùng của ngôi mộ Chiến Quốc này là phòng bát giác.

Đúng như tên gọi, có tám bức tường, mỗi bức tường đều được xếp bằng đá xanh, dài khoảng ba bốn mét.

Trên bệ đá ba tầng ở giữa, đặt một cỗ quan quách bằng đồng xanh.

Ngoại trừ quan quách, trong mộ thất trống rỗng không có vật gì, thậm chí cả bích họa giới thiệu mộ chủ cũng không có.

Tuy nhiên, Diệp Bạch lại biết mộ chủ có ý định như vậy, bởi vì đây là mộ của một Trương Khởi Linh. [Mộ của Trương Khởi Linh đời thứ nhất: Nằm dưới dãy núi Tứ Cô Nương thuộc Tứ Xuyên, trong mộ ẩn chứa cơ quan thủy, hỏa, thổ, mộc, kim, một phần cơ quan cần phải dùng Phát Khâu Chỉ để phá giải.] [Cấp độ nguy hiểm: Trung đẳng!] [Chứa rương báu: Rương báu bạc!] Hệ thống giới thiệu không nhiều, nhưng từ đó cũng có thể suy đoán ra không ít tin tức.

Trưởng tộc đời thứ nhất của Trương gia không được an táng tại Cổ Lâu Trương gia, mà lại an táng ở đây, hơn nữa Trương Khải Sơn đến đây, chính là vì di vật của trưởng tộc trong quan quách.

Trần Thiên Hữu đi vòng quanh quan quách một vòng, cảm giác khá khó nhằn, quan quách này bên ngoài được đúc bằng đồng xanh, không để lộ một khe hở nào.

Trông giống như quan tài Tiếu Tử, nhưng quan tài Tiếu Tử ít nhất còn có lỗ để thò tay vào, còn cỗ quan tài đúc bằng đồng xanh này bên ngoài ngay cả một lỗ cũng không có.

Diệp Bạch mở miệng nói: "Trương Khởi Linh, ngươi đi thử xem." Cỗ quan quách đồng xanh này chắc chắn là Trương gia để lại cho

người nhà mình, người khác không mở được, tộc trưởng Trương gia hẳn là có cách.

Trương Khởi Linh đi đến trước quan quách đồng xanh, bắt đầu dò xét.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh nhắm hai mắt lại, đôi ngón tay lướt qua mặt quan tài đồng xanh, lông mày hơi động đậy, dường như đang hồi ức điều gì đó.

Đột nhiên, đôi ngón tay của Trương Khởi Linh dừng lại ở một vị trí nào đó ở giữa quan quách, dùng sức ấn xuống, ngay sau đó, cơ quan bên trong quan tài đồng xanh vang động.

Quan quách đột nhiên tách thành hai nửa, một bộ hài cốt đen kịt từ giữa được nâng lên.

Trong tay hài cốt nắm chặt một cái hộp đá.

Trương Khởi Linh thấy hài cốt, liền quỳ xuống trước quan quách hành đại lễ quỳ bái.

Nhìn thế này chính là tổ tiên Trương gia, Diệp Bạch và mọi người cũng không động đậy, yên lặng chờ Trương Khởi Linh.

Chương 490

Sau khi Trương Khởi Linh đứng dậy mới nói với mọi người: "Dưới thi cốt còn có một cơ quan nữa, nhưng ta có lẽ không giải được." "Không giải được?

Đây là mộ của Trương gia các ngươi mà?" Trần Thiên Hữu không hiểu.

Trương Khởi Linh nói: "Trương gia truyền thừa có thiếu sót, một số thủ pháp giải mã đã hoàn toàn biến mất." "Vậy nếu kích động cơ quan thì sẽ thế nào?" "Cát đá bao phủ, nước lớn đổ vào mộ huyệt, tất cả chúng ta đều khó thoát khỏi một..." Khi nói đến chữ "chết", ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn về phía Diệp Bạch, lặng lẽ nuốt chữ "chết" xuống.

Bất đắc dĩ, Trần Thiên Hữu đành cầu cứu nhìn Tam thúc nhà mình.

Diệp Bạch chầm chậm tiến lên, thu rương báu bạc vào hệ thống, một tay đưa vào cơ quan dưới thi cốt bắt đầu dò xét.

Do hai bên quan tài đồng xanh che chắn, không ai có thể nhìn rõ cơ quan dưới thi cốt rốt cuộc trông như thế nào, chỉ có thể dựa vào cảm giác của hai tay.

Nhưng Diệp Bạch thì khác, y có thần thức.

Kể từ khi Trường Xuân Công tu luyện đến tầng thứ tư, liền diễn sinh ra thần thức của tu tiên giả.

Thần thức có thể phóng ra ngoài, hơn nữa diệu dụng vô cùng, không chỉ tăng cường cường độ linh hồn của Diệp Bạch, mà còn tăng mạnh độ linh mẫn của ngũ quan.

Tuy nhiên, do điểm Minh Khí bị Diệp Bạch tiêu hao cạn kiệt, không thể đổi lấy linh thạch để tu luyện, hơn mười năm qua, Trường Xuân Công của Diệp Bạch vẫn luôn dừng lại ở tầng thứ tư, khó mà thăng cấp.

Thần thức này tự nhiên cũng ở tầng thấp nhất, phạm vi bao phủ chỉ có mười mấy mét.

Nhưng đối mặt với loại cơ quan Trương gia dày công thiết kế này, phạm vi mười mấy mét cũng đã đủ rồi.

Thần thức của Diệp Bạch kéo dài, men theo cơ quan dẫn động phía sau thi cốt, một đường tìm đến cơ quan hạt nhân.

Tổ hợp cơ quan hạt nhân khổng lồ này chính là được chôn dưới chân họ, quả thật như Trương Khởi Linh đã nói, cần phải phá giải cơ quan, nếu không tất cả cơ quan trí mạng của toàn bộ đại mộ đều sẽ bị kích hoạt.

Đến lúc đó, trừ một số ít người, những người khác e là đều sẽ chết.

Diệp Bạch trầm tĩnh lại, chuyên tâm phá giải cơ quan, những người còn lại canh giữ xung quanh, không dám phát ra nửa điểm âm thanh.

Lúc này, mấy lão hỏa kế Cửu Môn nhìn chằm chằm "Ngũ gia" bên cạnh quan quách, trên mặt lộ vẻ sùng bái, kinh hỷ, họ đã ở Cửu Môn hơn hai mươi năm, từng làm việc dưới trướng Diệp Bạch.

Nhìn hành vi cử chỉ và thái độ khác biệt cực lớn so với bình thường của "Ngũ gia", cộng thêm thái độ của Trần Môn chủ đối với y, họ lập tức đoán ra thân phận thật sự của "Ngũ gia".

Đây chính là Tam gia Diệp của họ đã trở lại!

Cơ quan dưới thi cốt quả thật vô cùng phức tạp, theo cách nói của

đời sau, cần các loại mô-đun giải mã, hơn nữa những mô-đun giải mã này chỉ có người Trương gia mới biết.

Diệp Bạch nắm rõ nguyên lý hoạt động của cơ quan, y cũng chỉ có thể dùng phương pháp suy luận ngược, tính toán ra các mô-đun giải mã.

Khoảng mười mấy phút sau, Diệp Bạch mới lần lượt tính toán ra các mô-đun giải mã.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng bánh răng kẽo kẹt chuyển động, liền thấy quan quách lại một lần nữa hạ xuống, thi cốt chìm xuống.

"Thế này là được rồi sao?" Trần Thiên Hữu hỏi một câu.

Diệp Bạch lấy hộp đá trong tay thi cốt ra, ném cho Trương Khởi Linh.

Đồ vật bên trong hộp y đã dùng thần thức xem qua, là một cái chuông đồng sáu cạnh được cố định.

Nếu nói đây chính là chìa khóa để tiến vào Cổ Lâu Trương gia, vậy quả thật có khả năng.

Diệp Bạch nhớ Cổ Lâu Trương gia bên trong bố trí đầy chuông đồng có thể khiến người ta ảo giác, chỉ cần một chiếc chuông đồng vang lên, liền sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, khiến tất cả chuông đồng treo trong cổ lâu đều bị kinh động.

Chỉ có mang theo tín vật tộc trưởng là chuông đồng sáu cạnh mới có thể chống lại huyễn cảnh, nếu không, đi một người chết một người.

Trương Khởi Linh nhận lấy hộp đá, mím mím môi: "Đa tạ." Diệp Bạch phất tay, căn dặn: "Tất cả lên đi, phía dưới không còn gì nữa." Mọi người trở lại mộ thất bên trên đầy thẻ tre, nghỉ ngơi một chút.

Trong lúc rảnh rỗi, Diệp Bạch mở rương báu bạc trong hệ thống.

Tôi hy vọng lần này lại mở ra thứ gì đó giống như khối năng lượng.

Ánh sáng rương báu lóe lên rồi tắt, nhưng lại xuất hiện thứ mà tôi không ngờ tới.

Một chiếc ấn đồng to bằng nắm tay.

Trên ấn khắc tám chữ: "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!" Quái lạ, vậy mà lại mở ra Phát Khâu Thiên Ấn.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, là một món đồ tốt, đáng tiếc món đồ này đối với y mà nói, đã không còn tác dụng quá lớn.

Nếu có tà vật nào mà ngay cả y cũng không đối phó được, thì Phát Khâu Thiên Ấn chuyên trấn tà vật này e rằng cũng không có đất dụng võ.

Tuy nhiên, Diệp Bạch xem qua giá quy đổi trong hệ thống. [Phát Khâu Thiên Ấn: 4 vạn điểm Minh Khí], giá này cũng không thấp, chỉ kém huyết mạch Bạch Hổ của y một vạn điểm.

Nếu hệ thống có thể có một cơ chế thu hồi, y nhất định sẽ đổi chiếc ấn Phát Khâu này thành điểm Minh Khí.

Điểm Minh Khí cao ngất cũng từ một khía cạnh cho thấy, Phát Khâu Thiên Ấn quả thật như truyền thuyết miêu tả, là một bảo vật khắc chế tà mị vô cùng lợi hại.

So với ấn Phát Khâu, Mạc Kim Phù cùng danh chỉ thật sự là một tác phẩm nghệ thuật bằng ngà voi, chỉ có ý nghĩa tượng trưng.

Diệp Bạch nghĩ một lát, có lẽ dựa vào thủ đoạn và năng lực hiện tại của y, ngược lại có thể cải tạo Mạc Kim Phù một chút, thêm vào đó một số chức năng hộ chủ.

Sau khi mở rương báu bạc, Diệp Bạch lại đến bên giá đất sét lật xem thẻ tre.

Những thẻ tre này được tẩm không ít độc tố, Trần Thiên Hữu đang dẫn người dọn dẹp.

Mặc dù được phong tồn trong mộ huyệt, không khí không lưu thông, nhưng không ít thẻ tre đã phong hóa mục nát, những bản còn có thể nhìn rõ chữ tích thì không còn mấy.

Tề Tiểu Hắc đưa cho Diệp Bạch một bản thẻ tre: "Ngươi xem xem, cái này có liên quan đến Trương gia." Trên thẻ tre chỉ có một câu còn có thể nhận ra chữ: "...Họ Cơ, là quý khách của Trương gia, phàm là tử tôn Trương gia..." Họ Cơ?

Chẳng lẽ là chỉ vương thất nhà Chu?

Đáng tiếc chữ tích trên thẻ tre khó nhận ra, không thể nhìn ra quá nhiều.

Diệp Bạch đưa mắt ra hiệu cho Trần Thiên Hữu, Trần Thiên Hữu hiểu ý, bảo các hỏa kế Cửu Môn cẩn thận xem xét thông tin trên thẻ tre, chỉ cần là quan trọng, đều giữ lại.

Có người của quan phương ở đó, những thẻ tre này phần lớn sẽ bị thu đi.

Sau khi xử lý xong thẻ tre, Trần Thiên Hữu dẫn mọi người trở về.

Bên cạnh u đàm, đại bộ đội vẫn đang chờ đợi ở đó, chỉ có thế lực của Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy không thấy đâu, nghe nói Cát đại nhân từ trên xuống mắc chứng chó dại, gây ra không ít hỗn loạn.

Trần Thiên Hữu biết đây là thủ bút của Tam thúc nhà mình.

Quay đầu nhìn lại, Diệp Bạch đã dẫn Tề Tiểu Hắc biến mất trong cửa đá mộ đạo.

Chương 491

Đến giữa trưa, Trần Thiên Hữu dẫn người Cửu Môn trở về doanh trại, bắt đầu tập trung tổ chức nhân lực phiên dịch bạch thư đào được từ trong hố tùy táng.

Hiện giờ Trương Khải Sơn vẫn đang đau đầu vì chuyện Cát Nhất Phàm, Trần Thiên Hữu vừa hay nắm toàn bộ đại quyền.

Liên tiếp ba ngày, gần mộ huyệt lại phát hiện không ít hố tùy táng.

Những đồ vật trong các hố tùy táng này được bảo tồn khá tốt, nội dung bên trong bao la vạn tượng, có thư tín, có cổ tịch, còn có cả quyên văn.

Trần Thiên Hữu suy đoán, những hố này không phải là hố tùy táng, mà là một quần thể cổ mộ xoay quanh đại mộ Trương gia.

Do số lượng văn vật đào được ngày càng nhiều, nhân lực phụ trách phân loại và giám định thiếu hụt nghiêm trọng, Trần Thiên Hữu và người Cửu Môn cũng không tránh khỏi bận tối mắt tối mũi, không rảnh lo lắng cho Tam thúc mà y đã mong nhớ bấy lâu.

Lúc này, Diệp Bạch dẫn Tề Tiểu Hắc đến một khu rừng nhỏ đối diện núi Tứ Cô Nương.

Gần đó có không ít cây cổ thụ cao vút trời, nhìn từ xa, có thể thấy ở chân trời có bốn ngọn núi tuyết liên tiếp cao ngất, mây núi mù sương, thánh khiết vô ngần.

Phía trước núi tuyết là những dãy núi trùng điệp xanh biếc tươi tốt, hít thở không khí trong lành, khiến người ta không khỏi khoan khoái tinh thần.

Nơi này cũng không kém Thung Lũng là bao.

Tề Tiểu Hắc dang rộng hai tay, dường như đang ôm lấy thiên nhiên, hít sâu một hơi: "Quả là một nơi tốt." "Đừng hít nữa, làm việc chính đi." Diệp Bạch đi đến một vách đá, ánh mắt hơi ngưng lại.

Đối diện toàn là những ngọn núi lớn dốc đứng, thế núi như bị búa rìu đao gọt.

Phần từ lưng núi trở lên dường như đều bị người ta dùng đao bổ thẳng xuống, gọt bỏ mọi đường cong, chỉ còn lại những vách đá gần như thẳng đứng lồi lõm.

Vách đá đối diện cây cối mọc lởm chởm, một dòng thác nhỏ từ vách dốc nghiêng xuống, đổ vào khe núi sâu không thấy đáy.

"Xác định là ở đây sao?" Tề Tiểu Hắc đi tới, nhìn về phía đối diện: "Nếu lão già kia không nói bậy, chắc hẳn là ở đây." Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc đến đây, không phải vì đại mộ, mà là vì một lô bảo tàng.

Năm Nhị Bát, mộ Từ Hi bị trộm, số tài bảo khổng lồ bị tên Tôn lão bản kia bán, hối lộ.

Mộ của lão yêu bà bị quân phiệt đào?

Cả nước chấn động, có người mắng, có người cười, ngay cả Diệp Bạch xuyên việt đến chưa lâu, cũng đã nghe không ít lời đồn đại.

Nổi tiếng nhất chính là, có mười hòm bảo bối giá trị liên thành bị Tôn lão bản lén lút cất giấu, không ai hay biết.

Một thời gian trước, đệ tử của Diệp Bạch là Tống Thanh Nguyên từ Bảo Đảo truyền tin tức đến, nói một lão binh dưới trướng Tôn lão bản tiết lộ, năm đó đã cất giấu mười hòm bảo bối ở gần núi Cô Nương Tứ Xuyên.

Diệp Bạch liền sai Tề Tiểu Hắc đích thân đi một chuyến Bảo Đảo, từ miệng lão binh kia có được tin tức cụ thể.

Diệp Bạch nhìn về phía vách núi xa xa, nhảy vọt lên không, giẫm chân vào hư không, chỉ vài bước đã vượt qua khe núi vạn trượng, đến được phía đối diện.

Còn Tề Tiểu Hắc tự nhiên không có bản lĩnh như Diệp Bạch, y thành thật lấy ra Phi Công, biến đổi hình thái, bắn ra dây thừng, đu qua như vượn.

Theo lời lão binh kia, kho báu được chôn gần một dòng thác nhỏ, xung quanh còn có một cây cổ thụ cao vút trời làm dấu hiệu.

Tuy nhiên, trước mắt đúng là có một dòng thác, nhưng lại không có cây cổ thụ.

Hoặc là lão binh đã nói dối, hoặc là dòng thác đã đổi dòng.

Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc lần lượt kiểm tra địa thế núi non xung quanh, phát hiện rất có khả năng là dòng thác đã đổi vị trí.

Dù sao nguyên nhân hình thành thác nước là do tuyết tan trên dãy núi gần đó, tùy theo lượng mưa thay đổi, thác nước nhỏ rất có thể sẽ đổi dòng.

Diệp Bạch dẫn Tề Tiểu Hắc một đường tìm kiếm, cuối cùng đã phát hiện ra cây cổ thụ mà lão binh kia nói.

Không xa cây cổ thụ quả thật có dấu vết của dòng sông.

Trên thân cây, một đoạn cành cây thô nhất thiếu mất một mảng vỏ cây hình vuông, đây là dấu hiệu mà Tôn lão bản năm đó đã làm.

Tề Tiểu Hắc đeo kính râm quan sát gần cây cổ thụ, phát hiện một mảnh đất sét có sự phát triển thực vật bất thường.

"Ở đây." Diệp Bạch cũng dùng thần thức quét qua, phát hiện phía dưới quả thật chôn rất nhiều hòm gỗ, đếm kỹ ra, có đến mười tám cái, nhiều hơn mười cái hòm trong truyền thuyết.

Sơ bộ thăm dò, bên trong hòm gỗ chứa không ít bảo bối văn vật, đều là trân phẩm của các triều đại.

Dù sao có thể được Từ Hi chọn vào mộ làm vật tùy táng, tuyệt đối không phải hàng tầm thường.

Lần này, điểm Minh Khí chắc hẳn có thể tăng một chút, Diệp Bạch thầm nghĩ.

Kho báu được chôn không sâu, chỉ khoảng bốn năm mét, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc hợp lực, chỉ vài phút đã đào ra một cái hố sâu.

Cùng với từng hòm châu báu được mở ra, những vật phẩm cất giấu bên trong quả thật khiến người ta động lòng.

Phỉ thúy, ngọc thạch, ngà voi, thư họa, lấp đầy các hòm.

Đồ sứ thì không nhiều.

Cơ bản đều là đồ cổ thời Đường Tống, điểm Minh Khí trung bình khoảng hai mươi.

Đối với Diệp Bạch mà nói, giá trị bản thân của lô bảo bối này không quan trọng, y chỉ quan tâm đến điểm Minh Khí.

Tổng số món bảo bối đại khái có hơn hai trăm món, sơ bộ phán đoán, có thể tăng thêm năm nghìn điểm Minh Khí.

Tuy nhiên, khi Diệp Bạch tiếp nhận một pho tượng Quan Âm Liên Hoa bằng phỉ thúy, điểm Minh Khí trong hệ thống đột nhiên tăng vọt. +10 vạn!

Diệp Bạch sững sờ, khá bất ngờ, ngay sau đó là vui mừng hiện rõ trên mặt.

Nhìn kỹ lại, hóa ra pho tượng Quan Âm Liên Hoa hai tay giơ cao, nâng một hòn đá nhỏ màu trắng hình ngọc thạch.

Hòn đá trắng này chính là một viên Oán Thạch.

Quả thật là đạp phá thiết hài vô mịch xứ.

Kể từ khi biết có thể nhận được một lượng lớn điểm Minh Khí từ Oán Thạch, Diệp Bạch không thiếu việc huy động thế lực dưới trướng đi tìm thứ này.

Đáng tiếc tìm khắp cả nước, thậm chí thăm dò cả ở nước ngoài, cũng không tìm thấy một viên nào.

Không ngờ hôm nay lại tìm thấy một viên màu trắng trong kho báu mộ Từ Hi.

Nhìn hơn mười hai vạn điểm Minh Khí trong hệ thống, Diệp Bạch trong lòng đột nhiên thư thái hẳn ra.

Có những điểm Minh Khí này làm nền tảng, trong thời gian ngắn hẳn không cần lo lắng con gái mình sẽ bị huyết mạch phản phệ nữa.

Sau khi kiểm kê tất cả bảo bối, Diệp Bạch liền thu chúng cùng với các hòm gỗ vào không gian.

Chương 492

Tề Tiểu Hắc đang lấp đất, Diệp Bạch lấy pho tượng Quan Âm Liên Hoa bằng phỉ thúy ra xem xét.

Đây là vật phẩm cuối triều Thanh, được chế tác tinh xảo, thủ pháp độc đáo, nhưng hẳn là lưu lạc từ dân gian ra.

Vì viên Oán Thạch này được khảm vào tượng Quan Âm Liên Hoa, vậy nếu tìm được gia tộc đã làm ra vật phẩm này, rất có khả năng sẽ lần theo manh mối, tìm được nhiều Oán Thạch hơn.

Phải biết rằng, ngay cả khi xuống một đại mộ khác, điểm Minh Khí nhận được cũng chỉ vài nghìn, rương báu lại càng mở ra những thứ giá trị không xác định.

Nhưng có được một viên Oán Thạch, liền có thể thu hoạch 10 vạn điểm Minh Khí, nặng nhẹ thế nào, một cái nhìn là rõ.

Hiện tại Diệp Bạch chỉ muốn kiếm thêm nhiều Oán Thạch, kiếm một khoản tiền nhanh.

Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc trở lại doanh trại Cửu Môn, gọi Trần Thiên Hữu đến.

Nhìn pho tượng hoa sen mà Tam thúc giao cho mình, Trần Thiên Hữu khẽ lắc đầu, cũng không biết Tam thúc nhà mình vì sao lại tra nguồn gốc của vật này.

Tuy nhiên, trong doanh trại vừa hay tập trung không ít Ngũ Mạch và các bậc đại Triều Phụng nổi tiếng từ khắp cả nước, để họ xem thử, hẳn là rất nhanh sẽ có kết quả.

Quả nhiên, chưa đầy hai canh giờ, Trần Thiên Hữu đã cầm pho tượng Quan Âm Liên Hoa trở về.

“Thế nào rồi?” “Quả thật có người nhận ra.” “Nói kỹ cho ta nghe xem?” Hóa ra người biết lai lịch của pho tượng Quan Âm này không phải ai khác, chính là Kim Vạn Đường.

Cha của Kim Vạn Đường là một Triều Phụng đời cũ ở Bắc Bình Thành, tổ tiên từng nhập cung.

Còn Kim Vạn Đường dưới sự bồi dưỡng của cha mình, cũng được xem là người có nhãn lực độc đáo và hiểu biết rộng.

Dù sao pho tượng Quan Âm là vật phẩm cuối triều Thanh, y một cái nhìn liền nhận ra xuất xứ của pho tượng này.

Nhưng tên tiểu tử này có chút tinh ranh, thấy là Trần Thiên Hữu, Môn chủ Cửu Môn đích thân đến hỏi, vốn định làm khó một chút, muốn có chút lợi lộc.

Nhưng Trần Thiên Hữu là người thế nào, một ánh mắt liền nhìn thấu tâm tư của Kim Vạn Đường, vài câu hù dọa, Kim Vạn Đường liền vỡ mật, vội vàng khai ra tất cả.

Hóa ra pho tượng Quan Âm Liên Hoa này từng từ một tiệm cầm đồ lưu lạc vào hoàng cung, chính là tổ phụ của y đã tiếp nhận, vì pho tượng Quan Âm Liên Hoa có giá trị liên thành, nên y từng nghe tổ phụ nhắc đến.

Còn về tiệm cầm đồ nào, Kim Vạn Đường thì không rõ.

“Kim Vạn Đường?” Diệp Bạch khẽ cau mày, cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc.

Trần Thiên Hữu mở miệng nói: “Tam thúc, Hoắc di đã chụp ảnh pho tượng Quan Âm Liên Hoa, sai thế lực Hoắc gia ở Bắc Bình đi tra rồi, cháu đoán chắc vẫn có thể tìm được xuất xứ của tiệm cầm đồ đó.” Diệp Bạch khẽ lắc đầu, đồ vật cuối triều Thanh, cách nay mấy chục năm, thêm vào đó là chiến loạn, có tìm được hay không còn khó

nói.

"Chuyện này đối với ta rất quan trọng, ngươi cũng huy động mạng lưới thế lực Cửu Môn giúp đỡ, việc phiên dịch bạch thư có thể tạm gác lại." Trần Thiên Hữu gật đầu.

Sau đó, Diệp Bạch đội lốt Ngô Lão Cẩu, đi quanh kho bạch thư được khai quật trong doanh trại, hấp thu được khoảng năm trăm điểm Minh Khí.

Tuy không nhiều, nhưng dù sao cũng không thể lãng phí.

Mấy ngày nay, Diệp Bạch ẩn cư không ra ngoài, ở lại doanh trại, chờ tin tức từ Hoắc gia.

Thỉnh thoảng cũng sẽ tụ tập với các đương gia nói chuyện phiếm.

Ngày hôm đó, Trương Khải Sơn cuối cùng cũng chủ động đến tìm y.

Đối với sự đến của Trương Khải Sơn, Diệp Bạch không hề bất ngờ, y ở lại trong doanh trại lâu như vậy, chính là để đợi Trương Khải Sơn.

Trần Thiên Hữu và các đương gia Cửu Môn đều lui ra ngoài, chỉ còn lại Diệp Bạch và Trương Khải Sơn hai người.

Nửa giờ sau, Trương Khải Sơn bước ra khỏi lều, sắc mặt không có gì khác lạ, không nhìn ra kết quả gì.

Sau khi Trương Khải Sơn rời đi, Diệp Bạch khẽ lắc đầu, y cuối cùng cũng biết vì sao cấp trên lại muốn động đến Cửu Môn.

Ngoài sự can nhiễu của thế lực "Nó", còn có một nguyên nhân rất lớn là Trần Thiên Hữu.

Phải biết rằng Trần Thiên Hữu là con trai của Trần Ngọc Lâu, từng đảm nhiệm chức vụ nhỏ trong Quốc Dân Đảng.

Hiện nay trong nước có rất nhiều mật thám, một số người rất kiêng kỵ lập trường của Trần Thiên Hữu, chủ Cửu Môn.

Đặc biệt là trong thời đại đặc biệt này, chỉ cần có một chút lý do phản động, liền có thể đẩy ngươi vào mười tám tầng địa ngục.

Nếu không phải nhìn vào công lao của Cửu Môn và Diệp Bạch trước đây, sớm đã có người muốn dùng thế lực quan phương để đối phó Trần Thiên Hữu.

"Đại ca a, đại ca, huynh ẩn tính mai danh trốn tránh, lại hại thảm con trai huynh rồi." Diệp Bạch bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi Quốc Dân Đảng bị diệt ở đại lục, Trần Ngọc Lâu tự nhiên cũng bị truy nã.

Nhưng Trần Ngọc Lâu không đi Bảo Đảo, mà tìm một nơi ẩn cư.

Mấy năm trước Diệp Bạch còn thỉnh thoảng tìm được dấu vết của Trần Ngọc Lâu, mấy năm nay thì lại không biết y đã trốn đi đâu.

Có lẽ giống như nguyên tác, đã nhìn thấu hồng trần, tìm một nơi để xem bói dưỡng lão rồi.

Vừa nãy, Diệp Bạch và Trương Khải Sơn đã làm một giao dịch.

Y chữa khỏi Thiệt Cổ cho Cát Nhất Phàm, còn thế lực phía sau Cát Nhất Phàm hứa sẽ không đối phó Cửu Môn nữa.

Diệp Bạch hiểu rõ, sự xuất hiện của mình đã dọa lùi nhóm người đứng sau Cát Nhất Phàm.

Dù sao so với trường sinh, mạng sống nhỏ bé còn quan trọng hơn.

Nhưng Diệp Bạch cũng biết "Nó" sẽ không bỏ qua dễ dàng, thế lực này có lẽ từ khi thành lập đã thoát khỏi sự kiểm soát của một số người, phát triển theo hướng không thể đoán trước.

Hai ngày sau, Hoắc gia truyền tin đến, tìm được hậu nhân của chủ

tiệm cầm đồ năm đó, hậu nhân này giữ lại sổ sách giao dịch của tiệm cầm đồ.

Thuận tiện, cũng tra ra người năm đó bán tượng Quan Âm Liên Hoa, vậy mà lại họ Phong.

Nhìn tin tức trên tờ giấy trắng trong tay, Diệp Bạch khẽ cau mày.

Trên đó ghi người bán bảo bối khi đó, là Phong Tư Bắc.

Theo tin tức Hoắc gia tra được, Phong Tư Bắc không phải người Bắc Bình, khi đó dẫn theo hai đứa con trai nhỏ đến Bắc Bình, còn ở Bắc Bình bán không ít bảo vật, mua sắm rất nhiều gia nghiệp, dường như muốn định cư ở Bắc Bình.

Tuy nhiên, đúng lúc cuối triều Thanh, Bắc Bình một mớ hỗn độn, người Tây bá đạo, sản nghiệp Phong gia bị người ta dòm ngó, bị người Tây lừa gạt sạch.

Sau đó, những người lừa gạt đã chết một cách kỳ lạ, được đồn là bị người giấy giết chết, truyền tai nhau rất rôm rả.

Cùng lúc đó, Phong gia giải tán hạ nhân, biến mất ở Bắc Bình.

Trần Thiên Hữu cũng đã sử dụng mạng lưới tình báo Cửu Môn để tra cứu hướng đi của Phong gia.

Sau khi giết người, Phong Tư Bắc tự biết không thể ở lại Bắc Bình, liền đi Tứ Xuyên Thanh Thành Sơn làm đạo sĩ, hai người con trai của y, một người gia nhập Tá Lĩnh, tên là Phong Học Văn, một người tên Phong Học Vũ, hiện nay đã mất tung tích.

Chương 493

Phong Học Văn này chính là người năm đó luyện chế ra Cửu Sát Ác Thi Nhân, chết vì ác thi do chính mình nuôi dưỡng, để lại một cuốn nhật ký "Si Tình".

Hai người con của Phong gia, một người chết, một người không rõ tung tích.

Diệp Bạch bất đắc dĩ lắc đầu, vậy thì khó tra rồi nha.

Tuy nhiên, từ manh mối hiện tại mà xem, Oán Thạch màu trắng xuất phát từ Phong gia, ba viên Oán Thạch còn lại lưu lạc đến Tà Mã Đài ở hải ngoại, bị Tì Di Hô dùng để luyện chế và chứa quỷ vật.

Nếu có điểm giao thoa, thì chỉ có thể là hạp cốc Vu Sơn.

Truyền thừa của Phong gia và kim bạc nuôi quỷ của Tì Di Hô đều đến từ "quan tài hạp" đó.

Chẳng lẽ Oán Thạch xuất phát từ "quan tài hạp"?

Tuy nhiên, khu vực Vu Sơn đó, Diệp Bạch từng cho người Cửu Môn đi thăm dò, vách núi nhiều vô kể, vượn kêu vang, địa hình hiểm trở, động huyệt vô số, người của y tìm rất lâu, không tìm thấy dấu vết nào của Phong gia để lại.

Còn về "quan tài hạp" kia thì càng không biết ở đâu.

Có lẽ chỉ có người Phong gia mới biết "quan tài hạp" ở đâu.

Đương nhiên, ngoài người Phong gia, Bạch Cổ Phong cũng có thể là người biết chuyện, nhưng hiện nay Diệp Bạch đã không liên lạc được với Bạch Cổ Phong.

Xem ra, trong thời gian ngắn không có cách nào truy nguyên nguồn

gốc, tìm "quan tài hạp" để tìm Oán Thạch rồi.

Trước sau, Diệp Bạch đã ở trong doanh trại một tuần.

Tuy nhiên, cùng với thời gian trôi đi, ngày càng nhiều mộ hố được phát hiện.

Cộng lại lớn nhỏ có đến mấy trăm cái, trong đó niên đại sớm nhất là bạch thư thời Chiến Quốc, cũng có của các triều đại sau, muộn nhất là bạch thư thời Hán.

Sáng sớm, Diệp Bạch mang khuôn mặt Ngô lão cẩu, một lần nữa đến hấp thu Minh khí điểm từ bạch thư vừa khai quật.

Lượng bạch thư lần này khai quật không ít, có rất nhiều loại lỗ hoàng bạch.

Đáng tiếc, không ít lỗ hoàng bạch đã bị nước bẩn tích tụ lâu ngày trong hố làm ướt, khi được đào lên, đất sét và lỗ hoàng bạch kết thành một khối, với kỹ thuật thủ công hiện tại, rất khó phục hồi nguyên trạng.

Đúng lúc này, một đứa trẻ hoang dã trạc mười tuổi, mũi dãi lòng thòng, quần áo rách rưới, xông thẳng vào doanh trại. "Đừng cản ta, ta đi tìm cha!" Người gác cổng là binh sĩ của chính phủ, tự nhiên đã chặn đứa trẻ lại, bắt đầu tra hỏi.

Mãi đến khi có vài người của Ngô gia đến làm chứng, xác nhận người đến là con thứ ba của Ngũ gia họ Ngô, binh sĩ mới cho qua.

Diệp Bạch vừa ra khỏi trướng bồng, liền nghe thấy tiếng kêu khóc thê thảm: "Cha!" Ngô Tam Tỉnh tiến lên ôm chặt lấy đùi Diệp Bạch, ra sức than khóc.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, đây là đứa con thứ mấy của Ngô gia vậy?

Sao lại chạy đến đây. "Ngươi tên là gì?" Ngô Tam Tỉnh ngẩn ra, cha y ra ngoài hơn một tháng, sao ngay cả con ruột của mình cũng không nhận ra?

Chẳng lẽ do mình trông quá thảm hại ư? "Cha, cha không sao chứ?" Diệp Bạch bất đắc dĩ, quả không hổ là con của Ngô lão cẩu, khẩu khí nói chuyện y hệt lúc lão ta còn nhỏ.

Thế là Diệp Bạch nhấc Ngô Tam Tỉnh đến bên ngoài một trướng bồng, rồi ném y vào trong.

Ngô lão cẩu thật sự đang nghỉ ngơi bên trong, mỗi lần Diệp Bạch dùng khuôn mặt lão ta đi lại, lão ta sẽ ở trong trướng bồng.

Ngô Tam Tỉnh vừa nhìn thấy trong trướng bồng còn có một người cha nữa, liền ngây người. "Cha?" Y thận trọng hỏi.

Ngô lão cẩu trừng mắt: "Ta mới là cha ngươi." "Vậy còn người bên ngoài..." "Không phải chuyện ngươi có thể biết." "À." Ngô Tam Tỉnh ngoan ngoãn ngậm miệng, đến bên cạnh Ngô lão cẩu ngồi xuống.

Trước mặt Ngô lão cẩu bày một ván cờ vây tàn cục, lão ta đang gãi tai vò đầu suy nghĩ.

Một lát sau, Ngô Tam Tỉnh không nhịn được nói: "Cha, cha chơi cờ dở vậy, ai lại nghĩ quẩn đến mức chơi cờ vây với cha?" Ngô lão cẩu đang có chút suy tư, bị Ngô Tam Tỉnh làm phiền một tiếng, liền rối loạn cả.

Lão ta nhìn Ngô Tam Tỉnh lếch thếch, dứt khoát xách Ngô Tam Tỉnh lên, rút dây thắt lưng, đánh mạnh vào mông y. "Ái chà, cha, con sai rồi!" "Để ngươi lén chạy đến đây ư?

Ngươi nghĩ ta không biết mấy cái tâm tư nhỏ nhen của ngươi sao?

Nếu không phải ta phái người bảo vệ ngươi, ngươi làm sao có thể từ Trường Sa chạy đến Tứ Xuyên?" Dây thắt lưng quất vào mông,

kêu bốp bốp.

Ngô lão cẩu càng đánh càng hả dạ. "Mẹ ngươi lo lắng ngươi ăn không ngon, ngươi còn dám chạy lung tung, khắp nơi gây chuyện cho ta..." Thấy cha ruột ra tay tàn nhẫn, Ngô Tam Tỉnh khóc thét như quỷ, tiếng kêu rung trời, ý đồ dẫn các chú bác Cửu Môn đến nói đỡ.

Đáng tiếc, kế hoạch của y đổ vỡ rồi.

Lúc này, toàn bộ người của Cửu Môn đều hối hả rời khỏi doanh trại, chạy đến một hố mộ vừa được khai quật hôm nay.

Trong hố mộ, nằm la liệt hơn mười bộ thi cốt, nhìn phục sức thì có binh sĩ, có người của Cửu Môn, và cả người của Ngũ Mạch.

Thịt da bọn họ mơ hồ, không ít chỗ đã bị gặm sạch chỉ còn lại xương trắng.

Trên không trung, một đàn Thi Miết Vương màu đỏ đang lượn vòng.

Tiếng cánh quạt động, ong ong không dứt.

Sao lại xuất hiện nhiều Thi Miết Vương như vậy?

Trần Thiên Hữu mặt mày đen sạm, dời tầm mắt xuống một cái động huyệt tối đen dưới hố mộ.

Rõ ràng, đám Thi Miết Vương này là từ trong động huyệt này chui ra.

Hơn mười người đang dọn dẹp bạch thư tại hiện trường đều không ai thoát khỏi, tất cả đều bỏ mạng.

Có lẽ vì đã ăn no, thấy nhiều thức ăn bằng máu xuất hiện như vậy, đàn Thi Miết Vương không vội tấn công, mà chỉ lượn lờ trên không trung.

Trong số Cửu Môn, Doãn Tân Nguyệt, Hoắc Tiên Cô, Tề Thiết

Chủy và những người khác đều cau mày chặt.

Bọn họ đã nghe Trần Thiên Hữu miêu tả về sự lợi hại của Thi Miết Vương.

Nếu là trong đường hầm mộ chật hẹp, còn có thể lợi dụng địa hình và lửa mạnh để tiêu diệt đàn côn trùng, nhưng giờ đàn côn trùng đã bay lên không trung, tiến có thể công, thoái có thể thủ, thêm vào sự linh hoạt của chúng, e rằng rất khó đối phó.

Trần Thiên Hữu nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Tam thúc và Hắc thúc.

Chương 494

Hắn thở dài một hơi, hai vị gia này chắc chắn đang ở gần đó xem kịch.

Xem ra phải tự mình giải quyết rồi! "Tất cả ẩn nấp vào trận lửa, cẩn thận đàn côn trùng có thể lao xuống bất cứ lúc nào." Trần Thiên Hữu lấy ra một quả đạn tín hiệu bắn về phía đàn côn trùng dày đặc.

Bành!

Đạn tín hiệu nổ tung, khói đỏ tràn ngập, đàn côn trùng lập tức bị xua tan, trên không trung bị chia cắt thành ba đàn, rồi sau đó lại hợp lại.

Tuy nhiên, hành động của Trần Thiên Hữu dường như đã chọc giận đàn Thi Miết Vương, chúng không còn quan sát nữa, mà nhất tề lao xuống.

Ông ông ông!

Trần Thiên Hữu nheo mắt, thần sắc trấn định, đợi đàn côn trùng đến gần, mới mở miệng nói: "Khai hỏa!" Người của Cửu Môn đã sớm dựng lên thiết bị phun lửa, hơn mười khẩu súng lửa phun ra.

Lửa nóng cuồn cuộn, đàn côn trùng không kịp phòng bị, lao thẳng vào ngọn lửa nhiệt độ cao.

Rắc rắc, lập tức thiêu cháy không ít Thi Miết Vương.

Đàn côn trùng xông ra khỏi ngọn lửa, đã hao hụt đến một phần ba.

Lần này, đàn Thi Miết Vương hoàn toàn bị kích nộ.

Chúng hội tụ trên không trung, không ngừng thay đổi đội hình, tìm cách lao xuống tấn công.

Nhưng người của Cửu Môn dưới sự chỉ huy của Trần Thiên Hữu, ôm chặt lấy nhau thành một nhóm, không hề hoảng sợ, dùng lửa để chống địch.

Sau vài lần giao chiến, đàn côn trùng tổn thất thảm trọng, chỉ còn lại một nửa so với ban đầu.

Mà người của Cửu Môn không ai bị thương mảy may.

Tuy nhiên, Tề Thiết Chủy vẫn lắc đầu nói: "Cứ thế này không phải là cách, đám côn trùng này trí tuệ không thấp, biết tấn công vô ích, có lẽ rất nhanh sẽ tản đi.

Nhưng nếu có một con Thi Miết Vương bay thoát ra ngoài, sinh linh xung quanh sẽ gặp tai ương." Những người khác cũng không khỏi cau mày.

Phải, Thi Miết Vương khát máu, thấy sinh vật sống là sẽ tấn công, hơn nữa trên người chúng còn mang kịch độc nguy hiểm có thể biến người thành huyết thi.

Nếu có một hai con thoát ra ngoài, thì trong vòng mấy chục dặm này đừng hòng yên ổn.

Trong rừng tùng xa xa, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc đứng trên ngọn cây quan sát.

Tề Tiểu Hắc mở miệng nói: "Chuyện dưới kia e là nhóc con này không xử lý được, có cần ta ra tay giúp không?" Diệp Bạch lắc đầu: "Không cần, nhóc con này có nhiều át chủ bài lắm, ngươi cứ yên lặng mà xem đi, nếu hắn ngay cả đám côn trùng này cũng không xử lý nổi, thì chức Cửu Môn chi chủ bao nhiêu năm nay coi như làm không công." Trong lúc nói chuyện, cái hộp sắt lớn mà Trần Thiên Hữu cho người quay về doanh trại lấy cuối cùng cũng đến nơi.

Hộp sắt được niêm phong kín mít, bề mặt chỉ có những lỗ nhỏ li ti

để thông khí.

Nhưng hộp sắt được bốn người luân phiên khiêng đến, cho thấy bên trong chứa thứ gì đó cực nặng. "Tất cả lui ra chút." Trần Thiên Hữu xua người Cửu Môn ra, mở hộp sắt lớn.

Chỉ thấy bên trong chất đầy những mảnh đá vụn.

Tề Thiết Chủy chỉ cảm thấy những mảnh đá này trông quen mắt: "Đây chẳng phải là hai khối vẫn thạch trong Già Long Sơn sao?" Trần Thiên Hữu cười cười: "Bát gia trí nhớ thật không tồi, đây quả thực là vẫn thạch lớn mà cha ta mang về." Năm xưa chuyến đi Hiến Vương Mộ, Diệp Bạch có được Mộc Trần Châu, trên đường trở về đã nhét hai khối vẫn thạch lớn ở cửa vào không gian, sau đó ném cho Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu dùng vẫn thạch để nuôi dưỡng dị trùng có được từ Hắc Thủy Thành.

Vài chục năm sau, số lượng dị trùng đã tăng lên gấp mấy lần, Trần Ngọc Lâu cũng tự mình tìm tòi ra một bộ thuật ngự trùng.

Và sau khi Trần Ngọc Lâu ẩn cư, liền để lại tất cả những thứ này cho Trần Thiên Hữu.

Hưu hưu!

Trần Thiên Hữu thổi còi, dị trùng đang ngủ đông trong mảnh vẫn thạch vụn đột nhiên bị đánh thức, chúng hóa thành một làn khói đen chầm chậm bay lên.

Dường như đã ngủ quá lâu, dị trùng lộ ra ham muốn tấn công mạnh mẽ đối với người Cửu Môn gần đó, nhưng dưới tiếng còi trấn an của Trần Thiên Hữu, dần dần khôi phục bình tĩnh.

Ngay sau đó, dị trùng liền bị đàn Thi Miết Vương ong ong trên không trung hấp dẫn.

Dị trùng không sợ nước lửa, ngay cả Diệp Bạch năm xưa đối phó với đám côn trùng này cũng không có cách nào hay, chỉ có thể dùng cách nghiền nát tổ côn trùng.

Trước mắt đối đầu với đàn Thi Miết Vương mang kịch độc, Trần Thiên Hữu trong lòng cũng không mấy phần nắm chắc liệu đàn dị trùng có thắng lợi được không.

Theo tiếng còi tấn công của Trần Thiên Hữu, đàn dị trùng dày đặc đột nhiên lao vút lên trời, khí thế hung hãn, cả bầu trời như bị bao phủ bởi một tầng sương mù đen kịt.

Cùng lúc đó, đàn Thi Miết Vương cũng nghênh chiến.

Một đỏ một đen gặp nhau, chém giết thảm liệt.

Ưu thế của Thi Miết Vương là tốc độ linh hoạt, độc tính mạnh, nhưng dị trùng lại có ưu thế về số lượng đông đảo, kích thước cực kỳ nhỏ, lực cắn xé kinh khủng, thêm vào việc lấy vẫn đồng làm thức ăn, chúng đã sớm trở nên da đồng xương sắt.

Thi Miết Vương há to miệng, vô số dị trùng chui vào bụng chúng, nuốt chửng từ bên trong.

Lần giao phong đầu tiên, đàn Thi Miết Vương không thể xem thường đã bại trận.

Đàn côn trùng màu đỏ bị làn khói đen dị trùng xua tan, chạy tán loạn.

Trầm tịch bao nhiêu năm, dị trùng chưa từng nếm mùi vị thức ăn khác, làm sao có thể dễ dàng buông tha Thi Miết Vương rời đi.

Thế là trên không trung, một trận chiến đuổi bắt côn trùng diễn ra. "Môn chủ thủ đoạn cao minh, năm xưa Tam gia có thể ngự vạn rắn, nay Môn chủ có thể điều khiển trăm côn trùng, Cửu Môn có người kế tục rồi." Tề Thiết Chủy cảm thán nói. "Đám côn trùng này là cha ta để

lại cho ta." "Trần Bả Đầu?

Hèn chi, hèn chi." Sau khi Thi Miết Vương được loại bỏ xong, người Cửu Môn cũng không còn căng thẳng, bắt đầu nhàn nhã trò chuyện.

Mãi đến khi con Thi Miết Vương cuối cùng trên không trung biến mất, Trần Thiên Hữu mới thổi còi muốn gọi đàn dị trùng quay về.

Nhưng đàn côn trùng vẫn lượn lờ trên cao, không hề có ý định hạ xuống, dường như không còn nghe theo chỉ huy nữa.

Trần Thiên Hữu khẽ nhíu mày, dị trùng quả nhiên khó quản giáo, cha hắn nói không sai, loại côn trùng này tuy uy lực lớn, nhưng thả ra dễ, thu về khó.

May mà hắn có thủ đoạn dự phòng.

Chỉ thấy Trần Thiên Hữu lấy ra một bình máu tươi đổ lên vẫn thạch trong hộp sắt lớn, ngửi thấy mùi máu quen thuộc, dị trùng thuận thế hành động, hóa thành một đoàn khói đen lao xuống, bám vào vẫn thạch hút máu.

Tranh thủ cơ hội này, Trần Thiên Hữu vội vàng đóng hộp sắt lớn lại.

Máu này là máu của Trần Ngọc Lâu, có sức hấp dẫn rất mạnh đối với côn trùng, chỉ dựa vào thứ này mới miễn cưỡng thuần phục được dị trùng.

Chương 495

Tiếp đó, người của Cửu Môn bắt đầu thu dọn hơn mười bộ thi cốt bên cạnh hố động.

Thi cốt máu thịt mơ hồ, ngũ tạng và một phần da thịt bên ngoài đều bị ăn sạch, chỉ có thể dựa vào những mảnh y phục trên người để phân biệt.

Trần Thiên Hữu khẽ thở dài một hơi: "Ghi lại tên của những người này, làm tốt công tác bồi thường." "Môn chủ, người của Ngũ Mạch và mấy binh sĩ kia cũng cần ghi lại sao?" Một người Cửu Môn lên tiếng hỏi. "Tất cả ghi lại, Cửu Môn không thiếu chút tiền này." Tuy nói Cửu Môn và "hắn" không hợp nhau, nhưng đám binh sĩ này đều là những hảo nam nhi bảo vệ gia quốc, Trần Thiên Hữu không muốn phân biệt đối xử.

Sau đó, Trần Thiên Hữu dẫn mọi người đến chỗ miệng động mà đàn Thi Miết Vương đã chui ra.

Nhìn dấu vết đất xung quanh, miệng động này quả thực là do vô tình đào ra.

Mép động còn có những chum gốm vỡ nát, dường như Thi Miết Vương là từ trong những chum gốm đó bay ra.

Miệng động không sâu, Trần Thiên Hữu có thể nhìn thấy đáy, bên trong ngoài những chum gốm vỡ nát ra, thì không còn vật gì khác. "Người Trương gia sao, vì sao lại nuôi nhiều Thi Miết Vương như vậy?" Trần Thiên Hữu khẽ lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Thấy Trần Thiên Hữu giải quyết đám Thi Miết Vương hoàn hảo, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc yên tâm rời đi.

Trong doanh trại, tiếng kêu thảm thiết của Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa ngừng.

Diệp Bạch bước vào trướng bồng, bàn tay Ngô lão cẩu vừa mới ngừng lại lại muốn giơ lên đánh tiếp. "Thôi được rồi, đánh nữa là phế mất." Diệp Bạch nào có thể không biết, Ngô lão cẩu đang cố diễn cho y xem.

Diệp Bạch đi ra ngoài một lúc, Ngô lão cẩu liền đánh liên tục hơn nửa giờ.

Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh nước mắt nước mũi giàn giụa, mông sưng vù. "Diệp Bạch ca, thằng nhóc thối này, thật là không ra thể thống gì..." Ngô lão cẩu chưa nói hết lời, Ngô Tam Tỉnh liền biết ngay người giả dạng cha mình trước mắt là ai, tự nhiên là vị Cửu Môn chi chủ tiền nhiệm mà y chưa từng gặp mặt.

Tuy Diệp Bạch đã biến mất khỏi Cửu Môn mười mấy năm, nhưng y trong Cửu Môn chính là một huyền thoại, có thể nói, thế hệ hậu bối Cửu Môn này không ai là không lớn lên cùng những câu chuyện Diệp Bạch hạ mộ.

Những tiểu bối còn thường xuyên diễn lại câu chuyện Tam gia Diệp đại chiến Hiến Vương, thường xuyên vì ai đóng vai Tam gia Diệp mà đánh nhau không ngừng.

Mà Ngô Tam Tỉnh đã sớm thần tượng Diệp Bạch từ lâu.

Ngô Tam Tỉnh khóc thét nói: "Tam bá, cha con không phải người mà, giáo huấn con không có nặng nhẹ, đánh con hơn nửa giờ liền." Diệp Bạch đi đến trước mặt Ngô Tam Tỉnh, điểm một cái vào mông y, dùng chân nguyên Trường Xuân Công vận chuyển một vòng, độ sưng tấy lập tức giảm đi quá nửa.

Ngô Tam Tỉnh chỉ cảm thấy một luồng cảm giác mát lạnh thấm

vào, mông lập tức không còn đau đớn. "Tam bá, người thật lợi hại, cái này cũng trị được." "Tam bá ngươi cái gì cũng trị được, cút đi." Ngô lão cẩu xua đuổi. "Không, con muốn nhìn thấy dáng vẻ thật của Tam bá." Ngô Tam Tỉnh mặc quần đứng dậy.

Thấy con trai mình còn đang cò kè mặc cả, Ngô lão cẩu giơ tay lên, ý muốn đánh, Ngô Tam Tỉnh lập tức sợ hãi bỏ chạy ra ngoài. "Diệp Bạch ca, lần này huynh ra ngoài, liệu có quay về sớm không?" "Trước xem tình hình đã, khó nói lắm." "Vậy bao giờ về Trường Sa?

Ba thằng nhóc nhà ta đều chưa từng gặp huynh, cha ta tuổi già sức yếu, ủ rũ buồn rầu, nhưng vẫn thường xuyên nhắc đến huynh." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, lộ vẻ hoài niệm.

Thấy Diệp Bạch không đáp, Ngô lão cẩu lại nói: "Diệp Bạch ca, trước kia ta đi Hồng Kông gặp Lão Cửu một lần, thằng cả nhà lão ấy, Phi Vũ, không chỉ thông minh thiên phú, mà còn có vẻ ngoài thanh tú..." Diệp Bạch cười nói: "Ngươi nhóc con này đang có tâm tư gì ta còn đoán không ra sao, bảo thằng ba bên ngoài vào đi." "Được rồi, Tam tử!" Ngô lão cẩu hô một tiếng.

Ngô Tam Tỉnh lập tức bưng một chén trà nóng xông vào, quỳ trên mặt đất cung kính nói: "Tiểu tử Ngô Tam Tỉnh, kính Tam bá chén trà!" Diệp Bạch nhấp một ngụm trà, không nói gì.

Ngô Tam Tỉnh cũng rất kiên nhẫn, quỳ trên đất không ngẩng đầu. "Đứng dậy đi, không vội không vàng, thông minh hơn cha ngươi năm xưa." Được Diệp Bạch khen ngợi, Ngô Tam Tỉnh trong lòng mừng thầm. "Vì đã gọi ta một tiếng Tam bá, ta cũng không thể thiên vị bên này bên kia." Diệp Bạch từ không gian lấy ra ba món đồ.

Một bộ Kim Ti Nhuyễn Giáp, một viên Long Hổ Kim Đan, một viên San Hô Đan.

Kim Ti Nhuyễn Giáp trong hệ thống giá trị không cao, chỉ cần một

nghìn Minh khí điểm.

Long Hổ Kim Đan là thánh dược trị thương xuất xứ từ Long Hổ Sơn, một viên đủ để cứu mạng.

San Hô Đan tự nhiên là đan dược tăng cường sức lực mà Trương Kế Viễn và Hoa Linh đã nghiên cứu ra dựa trên san hô thảo.

Trong ba bảo vật, San Hô Đan có giá trị cao nhất, sau khi uống một viên, đối với một người bình thường mà nói, sức mạnh có thể tăng gấp ba lần.

Loại đan này sản xuất quá ít, đến nay chưa đủ mười viên, Diệp Bạch cũng chỉ để lại cho những người thân cận nhất.

Ngô Tam Tỉnh mắt sáng lên: "Tam thúc, tất cả những thứ này là cho con sao?" "Mơ đẹp đấy, tuy nói đại ca nhị ca ngươi không có ở đây, nhưng nếu ta không chuẩn bị đồ cho bọn họ, cha ngươi e là vẫn sẽ quấn lấy ta." Ngô lão cẩu bên cạnh nhe răng cười.

Ngô Tam Tỉnh do dự mãi giữa ba món bảo bối, chỉ cảm thấy Kim Ti Nhuyễn Giáp là bắt mắt nhất.

Nhưng đã là y chọn trước, vậy nhất định phải chọn cái tốt nhất. "Tam bá, trong ba món bảo bối này, món nào là tốt nhất?

Người hãy giới thiệu cho con đi?" Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: "Kim Ti Nhuyễn Giáp đao thương bất nhập, ngay cả đạn cũng có thể phòng, Tá Lĩnh cũng có một món, tên là Hoàng Gia Nội Giáp, chỉ có Tá Lĩnh chi chủ mới có thể mặc, mà Cửu Môn chi chủ Trần Thiên Hữu của các ngươi đang mặc chính là nó." "Vậy con chọn món này!" Ngô Tam Tỉnh lập tức đưa ra quyết định, ngoan ngoãn, mặc cái này vào, chẳng phải là ngang hàng với Môn chủ sao. "Đừng vội, ta giới thiệu xong đã, món thứ hai này, Long Hổ Kim Đan, có nguồn gốc từ Long Hổ Sơn, trong nội bộ Cửu Môn cũng có thể đổi được, công

hiệu và giá trị cha ngươi hẳn là rõ rồi." Ngô Tam Tỉnh quay đầu nhìn cha mình một cái, Ngô lão cẩu khẽ gật đầu, Ngô Tam Tỉnh lập tức hiểu ra, Long Hổ Kim Đan này hẳn cũng là bảo vật khó có được, có thể chọn. "Món thứ ba, San Hô Đan, sau khi uống viên đan này, có thể tăng cường sức mạnh cơ thể đáng kể, hơn nữa số lượng hiếm có." Ngô Tam Tỉnh lướt mắt nhìn, có chút không biết làm sao, ba món bảo bối này dường như đều rất phù hợp với y. "Tam bá, thôi người giúp con chọn đi." Diệp Bạch cười cười, thằng nhóc này quả thật rất thông minh, thảo nào sau này lại làm nên sự nghiệp lớn, quả là thấy nhỏ biết lớn. "Đại ca Ngô Nhất Cùng của ngươi tính cách mộc mạc, thật thà, chỉ biết cắm đầu vào sách, bộ Kim Ti Nhuyễn Giáp này để lại cho y đi.

Nhị ca Ngô Nhị Bạch của ngươi đầu óc linh hoạt, mưu trí thông minh, khả năng bị người thù sát cao, Long Hổ Kim Đan liền cho y.

Còn ngươi, sau này sẽ gặp nhiều tai ương hoạn nạn, uống San Hô Đan này vào, tăng thêm chút tự vệ chi lực." Con ư?

Nhiều tai ương hoạn nạn?

Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt khó hiểu, nhưng vẫn nhận lấy San Hô Đan trước.

Diệp Bạch giao Kim Ti Nhuyễn Giáp và Long Hổ Kim Đan cho Ngô lão cẩu, Ngô lão cẩu trong lòng nở hoa, thầm nghĩ: Nửa giờ đánh con trai này quả nhiên không uổng phí.

Diệp Bạch dặn dò Ngô Tam Tỉnh: "Khi dùng San Hô Đan, tốt nhất đừng mặc quần áo, ngâm mình hoàn toàn trong nước mát, lúc đó, toàn thân ngươi sẽ đau đớn như xé nát, chịu đựng càng lâu, dược lực hấp thụ càng nhiều." "Dạ, Tam bá." Ngô Tam Tỉnh thờ ơ nói, vừa rồi cha y đã đánh y lâu như vậy, y còn chịu đựng được, còn có nỗi đau nào mà y không chịu được nữa.

Diệp Bạch cười cười, không nói thêm gì.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh nhìn Diệp Bạch lại nói: "Tam bá, con có thể nhìn người một cái không, chỉ một cái thôi, con biết người muốn giấu thân phận, con bảo đảm không nói ra ngoài." Diệp Bạch suy nghĩ một chút, tháo mặt nạ da người xuống, lộ ra chân dung.

Ngô Tam Tỉnh lập tức trợn tròn mắt, tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Chương 496

Y nhìn cha ruột mình, không dám tin đây là cùng một thế hệ người.

Một người, nửa mặt là râu quai nón, dung mạo già nua, một người lại như tiên nhân giáng thế, diện mạo thanh tú, cho dù ngày ngày dùng Trú Nhan Đan, cũng không nên là dáng vẻ này chứ.

Phải biết mẹ y cũng đã uống hai viên Trú Nhan Đan, nhưng dung mạo vẫn dần dần già đi.

Truyền thuyết Tam bá nhà y có phép trường sinh, giờ xem ra quả thật là như vậy. "Được rồi, Tam tử, ngươi ra ngoài trước đi, ta và Tam bá ngươi còn có chuyện cần nói." Ngô lão cẩu mặt đen sầm, đuổi Ngô Tam Tỉnh ra ngoài.

Ngô lão cẩu u u nói: "Thằng nhóc này từ nhỏ đã nghe chuyện của huynh lớn lên, tự nhiên ngày ngày nhớ đến huynh, lần này có thể gặp mặt huynh, e là tối nay sẽ không ngủ được." "Ba đứa con trai nhà ngươi, sau này đều không tầm thường, hãy bồi dưỡng chúng thật tốt." Ngô lão cẩu lộ ra nụ cười, người khác khen ba đứa con trai nhà lão ta, lão ta không cảm thấy gì, nhưng từ miệng Diệp Bạch nói ra, thì lại hoàn toàn khác.

Sau khi Cửu Môn chịu thiệt thòi lần này, trong những cuộc khai quật sau đó liền cực kỳ cẩn thận, sợ rằng trong một hố mộ nào đó còn ẩn chứa một đàn Thi Miết Vương.

Mười ngày sau, các hố mộ đều được khai quật hết, không còn phát hiện thêm hố mộ mới nào nữa.

Sau đó, công tác phiên dịch bạch thư liền trở thành vấn đề lớn.

Theo ước tính của Trần Thiên Hữu, nếu không có hơn nửa năm, e

rằng những bạch thư này sẽ không thể phiên dịch xong.

Diệp Bạch cũng dặn dò Trần Thiên Hữu, nếu tìm thấy thông tin quan trọng từ bạch thư, phải lập tức truyền đạt cho y trong thời gian sớm nhất.

Chuyện Cửu Môn ở Tứ Cô Nương Sơn tạm thời không nhắc đến, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc ở lại doanh trại hai ngày sau đó, liền khởi hành đi Tần Lĩnh, Thiểm Tây.

Khoảng hơn mười năm trước, Diệp Bạch đã bắt đầu cho Tề Tiểu Hắc dẫn người của Ám Bộ tản ra khắp nơi trên cả nước tìm kiếm các đại mộ.

Có những đại mộ dễ dàng phát hiện, có những đại mộ lại ẩn sâu trong những nơi hiếm dấu chân người, khó tìm tung tích.

Diệp Bạch biết Ngô Tà từng xuống không ít mộ huyệt, nào là Tây Sa Mộ, Tần Lĩnh Thần Thụ, Thất Tinh Lỗ Vương Cung vân vân.

Diệp Bạch cũng không có ý định đợi nguyên chủ xuất thế, rồi theo hắn thám hiểm lại một lần các cổ mộ.

Dù sao, những đại mộ này không chỉ ẩn chứa lượng lớn Minh khí điểm văn vật, mà còn có thể mở ra những bảo rương cao cấp mới.

Thế là, Diệp Bạch ghi nhớ vị trí xuất hiện những đại mộ này, phát động toàn bộ Ám Bộ đi dò xét.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở Sơn Đông, là mộ của Lỗ Thương Vương, cụ thể ở đâu phải từ từ điều tra; Tần Lĩnh Thần Thụ khẳng định ở Thiểm Tây, chỉ là dãy núi Tần Lĩnh quá lớn, không dễ tìm.

Diệp Bạch tuy có tiên tri tiên giác, nhưng những ngôi mộ này đã chôn vùi mấy ngàn năm, cuối cùng chỉ được nhân vật chính Ngô Tà phát hiện, e rằng vẫn có nguyên nhân của nó.

Ngay cả khi biết vị trí đại khái của một số ngôi mộ, Ám Bộ đã điều tra mấy chục năm, vẫn không có bất kỳ thu hoạch nào.

Ngược lại, mấy hôm trước, Kim Toán Bàn từ Hồng Kông gửi tin tức về, nói có người đấu giá một đoạn cành cây đồng.

Cành cây bằng đồng này vô cùng quỷ dị, người tiếp xúc lâu sẽ trở nên điên điên khùng khùng.

Ban đầu Kim Toán Bàn cũng không để ý, nhưng sau khi hai người làm công phụ trách trông coi hàng hóa trong phòng đấu giá bị điên, y mới ý thức được có điều không ổn, liền bắt đầu nghiên cứu sự huyền bí của cành cây đồng.

Kim Toán Bàn phát hiện cành cây đồng này có nguồn gốc từ một thân cây đồng khổng lồ hơn, và đồng có niên đại rất lâu đời, ít nhất có lịch sử bốn năm ngàn năm.

Thời đại đó, đã gần với điểm khởi đầu của sự phát triển văn minh Việt Nam.

Tuy nhiên, với kỹ thuật luyện kim của thời đại đó, dường như vẫn không thể tạo ra được cành cây đồng khắc hoa văn.

Sau khi Kim Toán Bàn truyền tin tức cho Diệp Bạch, Diệp Bạch lập tức đoán ra đoạn cành cây đồng này hẳn là xuất xứ từ Tần Lĩnh Thần Thụ, liền bảo Kim Toán Bàn lần theo người đấu giá cành cây, điều tra ra nguồn gốc của nó.

Sâu trong dãy núi Tần Lĩnh, độ cao so với mực nước biển khá thấp, nhưng nhiệt độ rất cao.

Rễ cây đa như rắn, uốn lượn bò quanh, rừng cây ở đây còn rậm rạp hơn rừng mưa nhiệt đới thông thường.

Kim Toán Bàn đi ở giữa đội ngũ, phía trước có đội Thanh Long, phía sau có đội Bạch Hổ, được bảo vệ nghiêm ngặt.

Bên cạnh Kim Toán Bàn còn có hai người, một cao một thấp, Chu lão lục và Chu lão cửu, là những đạo mộ tặc đã đấu giá cành cây đồng lần này.

Hai người bọn họ là người Thiểm Tây, cũng là những người đã phát hiện cành cây đồng ở Tần Lĩnh.

Đồ đồng, nói nghiêm khắc mà nói, đã không còn thuộc phạm vi cổ vật có thể mua bán.

Hơn nữa niên đại quá xa, quá mức quý giá, giá cả bao nhiêu cũng không tính là cao, sau khi kiến quốc, trong nước cơ bản không có mấy người mua nổi đồ đồng.

Cửu Môn dưới sự kêu gọi của chính phủ, cũng không dám thu đồ đồng.

Trân bảo vất vả tìm được mà không thể bán thì làm sao đây?

Thế là hai người động tâm tư.

Trong nước vô vọng, Hồng Kông chắc là được chứ.

Vì vậy hai người liền mang theo cành cây đồng trải qua muôn vàn khó khăn lén lút đến Hồng Kông, muốn đấu giá ở Bạch Mãn Lâu nổi tiếng nhất, đó mới là những chuyện xảy ra sau này. "Kim tiên sinh, phía trước vượt qua một ngọn núi nữa là đến thôn nhỏ, hai huynh đệ chúng tôi chính là ở gần thôn đó phát hiện ra cành cây đồng." Kim Toán Bàn nhìn về phía Chu lão lục chỉ, nheo mắt hỏi: "Tối nay có đến được không?" Chu lão cửu chen lời: "Khó nói lắm, chắc là phải ngủ lại trong rừng một đêm." "Vậy thì tăng tốc lên đường." Mọi người tăng tốc, mặt trời lặn về tây, cũng chỉ vừa mới xuyên qua sườn núi.

Sắc trời dần tối, tiếng cú mèo kêu khắp nơi, ánh sáng cực kỳ mờ ảo.

Kim Toán Bàn bảo mọi người dừng lại, bố trí doanh trại.

Hiện giờ Diệp Bạch và bọn họ hẳn vẫn đang trên đường đến, y thì không cần quá vội, nếu có thể tìm thấy vị trí ngôi mộ trước khi họ đến thì tốt nhất.

Đội Thanh Long và đội Bạch Hổ nghỉ ngơi trong rừng núi như bữa cơm nhà, dưới sự phối hợp của nhau, chỉ mười phút đã bố trí xong doanh trại, trướng bồng cũng được dựng lên.

Chu lão cửu lấy lý do đi tiểu, kéo Chu lão lục ra ngoài doanh trại nhẹ giọng nói: "Lục ca, huynh xem thân thủ của bọn người này, e rằng không phải lính đánh thuê bình thường, còn ông chủ Kim này cũng mờ ám, đi đường núi một ngày mà không hề thở dốc, cũng không phải người thường, huynh nói chúng ta dẫn họ đến địa điểm rồi, họ lật lọng không trả tiền thì sao?" "Cửu nhi, yên tâm, ta ở Hồng Kông đã nghe danh ông chủ Kim này rồi, chắc chắn là đại thiện nhân, bình thường không ít lần quyên tiền cho đại lục, số tiền dẫn đường nhỏ nhoi này lão ta không cần phải quỵt.

Nhưng, nhìn bộ dạng vội vàng của họ, ngôi mộ này tám phần là có không ít bảo bối, đến lúc đó ngươi cứ nhìn ánh mắt ta mà hành động, chúng ta đòi thêm chút nữa, không thì uổng công chịu khổ." Trong doanh trại, Kim Toán Bàn đốt lửa trại, dựa vào nhĩ lực hơn người, nghe rõ cuộc đối thoại của hai huynh đệ, lắc đầu cười cười.

Hai vị huynh đệ này cũng là nhân tài, trong thời đại này mà có thể nghĩ đến việc lén lút đưa đồ đồng sang Hồng Kông để đấu giá, tuyệt đối hiếm có.

Kim Toán Bàn quay đầu nói: "Đúng rồi, Bạch Nhất, nhớ để lại tín hiệu cho Tam gia các ngươi, dãy núi này quá lớn, ta sợ họ tìm nhầm đường." "Yên tâm đi, Kim tiền bối, với bản lĩnh của Tam gia và Hắc gia, tôi không để lại tín hiệu họ cũng tìm được." Tuy nói vậy, nhưng Bạch Nhất vẫn dẫn Bạch Nhị và những người khác đi ra ngoài một

lát.

Chu lão lục và Chu lão cửu quay về, bên lửa trại ăn thịt bò hộp mà Kim Toán Bàn đưa, lập tức cảm thấy ngon vô cùng, ôi chao, bọn họ chưa bao giờ ăn thứ gì ngon như vậy.

Quả nhiên thế giới của người có tiền thật khác biệt.

Đợi xong việc này, bọn họ cũng có thể ngày ngày ăn thịt bò hộp.

Sau bữa ăn, Kim Toán Bàn cũng không nhàn rỗi, hỏi hai huynh đệ không ít tình hình xung quanh.

Hai huynh đệ tuy không phải người Tần Lĩnh, nhưng không ít lần tìm mộ ở gần đây, nên khu vực này cũng coi như quen thuộc, liền thao thao bất tuyệt kể cho Kim Toán Bàn nghe.

Phong tục nhân tình, lịch sử Tần Lĩnh, nghĩ đến gì nói đó.

Chương 497

Kim Toán Bàn cười ha hả lắng nghe, cũng không chen lời. "Nhưng mà, ông chủ Kim, tôi kể cho ông nghe một chuyện huyền ảo, còn liên quan đến cành cây đồng này." "Ồ?

Kể kỹ xem." Chu lão lục nói: "Thật ra cái thôn chúng tôi phát hiện ra cành cây đồng đó, có chút bất thường, em trai tôi từng lén lút nhìn thấy, những người này cũng thu thập không ít cành cây đồng, đều bị họ chôn dưới đất." "Họ thu thập cành cây đồng làm gì?" "Không rõ, dù sao cũng không phải để bán, tôi thấy họ dường như muốn nung chảy cành cây đồng." Kim Toán Bàn sắc mặt nghiêm trọng hơn, lại hỏi: "Ngoài những thứ này ra, thôn làng này còn có gì bất thường không?" Chu lão lục liếc nhìn Chu lão cửu một cái, ghé sát vào Kim Toán Bàn nói: "Thật sự có đó, không biết ông chủ Kim có từng nghe nói đến Tứ đại môn phái đạo mộ chưa?" "Tự nhiên là có nghe, chẳng lẽ người trong thôn này có liên quan đến Tứ phái?" "Hắc hắc, đương nhiên có liên quan, tôi phát hiện ngón trỏ và ngón giữa của những người này đặc biệt dài, không phải một hai người, mà là tất cả mọi người trong thôn, tôi nghe nói trong Tứ phái đạo mộ chỉ có phái Phát Khâu tập luyện Phát Khâu Chỉ, ngón tay mới trở nên bất thường." Ngón tay dài kỳ lạ?

Người Trương gia?

Đây là ý niệm đầu tiên lóe lên trong đầu Kim Toán Bàn, nhưng suy nghĩ kỹ lại, y liền phủ quyết.

Theo lời hai huynh đệ họ Chu, thôn làng này tuy rất ít giao lưu với bên ngoài, nhưng tất cả đều nói một giọng Thiểm Tây, thôn làng ít nhất cũng có lịch sử trăm năm rồi.

Nếu là người Trương gia, thì thời gian không khớp.

Hơn nữa, y cũng từ miệng Diệp Bạch biết được, người Trương gia ẩn mình mai danh cũng không ít, nhưng những người này cộng lại e rằng không đủ trăm người, còn xa mới bằng số lượng người trong một thôn.

Vậy rốt cuộc đám người này là ai?

Sao lại biết Phát Khâu Chỉ của Trương gia?

Thấy Kim Toán Bàn cau mày suy tư, Chu lão lục kéo tay nói: "Ông chủ Kim, tin tức này của tôi có quan trọng với ông không?" Tư duy của Kim Toán Bàn bị ngắt quãng, y cười vỗ vai hắn nói: "Yên tâm, Tiểu Lục huynh đệ, sau khi thành công, ta sẽ tăng gấp đôi lợi ích đã hứa với ngươi, không để ngươi phí công chuyến này." Hai huynh đệ họ Chu lập tức hớn hở ra mặt, vội vàng nói ông chủ Kim thật hào phóng.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, mọi người tiếp tục lên đường.

Phía trước dãy núi trùng điệp, cổ thụ mọc rễ chằng chịt, một hàng mái nhà nhô ra từ trong rừng, còn có hơi khói nấu cơm. "Ông chủ Kim, chính là chỗ này." Kim Toán Bàn để lại ba người của đội Bạch Hổ và Thanh Long ở lại ngoài thôn ứng cứu, y chỉ dẫn Thanh Nhất và Thanh Nhị cùng hai huynh đệ họ Chu vào thôn.

Đi đến cửa thôn, ánh mắt Kim Toán Bàn ngưng trọng, vị trí thôn làng này chọn không tồi, lưng tựa Huyền Vũ mặt hướng Chu Tước, tả Thanh Long, hữu Bạch Hổ, là một Tứ tượng phúc địa hiếm thấy.

Trước thôn trồng một hàng trúc xanh tốt tươi, một con suối nhỏ chảy qua rừng trúc. "Kỳ lão ca, Kỳ trưởng thôn, chúng tôi về rồi." Chu lão lục lớn tiếng hô.

Không lâu sau, người trong thôn bị kinh động, một thanh niên cường tráng mặt mày đen sạm dẫn theo một nhóm người đi ra.

Chu lão lục vội vàng nghênh đón: "Kỳ lão ca, huynh không phải nói lần trước trong thôn thiếu muối sao, lần này tôi đặc biệt mang đến không ít muối tinh, còn toàn là muối Dương Hóa nữa." Thanh niên cường tráng mặt đen sạm nhận lấy muối tinh Chu lão lục đưa, rồi lại đặt ánh mắt lên ba người Kim Toán Bàn.

Kim Toán Bàn đeo một chiếc kính râm, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng, toát lên khí chất của một phú ông.

Thanh Nhất, Thanh Nhị mặc trang phục thường ngày, đứng bên trái và bên phải. "Mấy người này là ai, ngươi sao lại dẫn người ngoài vào?" "Kỳ lão ca, tôi giới thiệu một chút, đây là đại thương nhân Kim lão bản từ Hồng Kông, bên cạnh là bảo tiêu của ông ấy.

Kim lão bản là một thương nhân yêu nước rất nổi tiếng, lại là người Thiểm Tây, thời chiến loạn đã chạy đến Hồng Kông, nay đã phát tài, liền muốn về quê hương nhìn ngắm một chút, chúng tôi đã đi bộ đường núi hai ngày, định nghỉ chân trong thôn này." Kim Toán Bàn cũng từng bôn ba khắp nam bắc, lại là người thường niên sống ở hai bờ Hoàng Hà, một câu tiếng Thiểm Tây nói cực kỳ trôi chảy: "Kỳ huynh đệ, lần này ta về nước, chính là muốn xem non sông tươi đẹp của tổ quốc." Sau một hồi giải thích, thanh niên cường tráng mặt đen sạm khẽ gật đầu, dường như đã tin thân phận của Kim Toán Bàn và những người khác. "Ta tên Kỳ Lâm, thôn Kỳ gia chúng ta ít có người ngoài đến, nên trong thôn không có chỗ cho người ngoài ở." "Không sao cả, không sao cả, chúng tôi có mang theo trướng bồng để cắm trại, bên rừng trúc này cũng rất tốt, Kỳ huynh đệ có thể cho chúng tôi nghỉ chân là được." Kim Toán Bàn vội vàng nói.

Kỳ Lâm gật đầu, cầm muối tinh, dẫn hai huynh đệ họ Chu vào

thôn, bỏ ba người Kim Toán Bàn lại bên ngoài thôn.

Thanh Nhị không nhịn được nói: "Kim tiền bối, cớ của chúng ta rách nát trăm chỗ, những người này chắc là không tin rồi." Kim Toán Bàn lắc đầu: "Với trang phục của chúng ta, ngươi có thể bịa ra một cái cớ thích hợp sao?

Hơn nữa, mục đích của chúng ta là ngôi đại mộ cất giấu cành cây đồng, thôn này chỉ cần không phải thôn thủ mộ, thì dù có giấu bí mật gì cũng không liên quan đến chúng ta." Thanh Nhị lại nói: "Tôi thấy khó đấy, nếu Chu lão lục không nói dối, người trong thôn này cũng đang thu thập cành cây đồng, vậy tám phần là họ biết vị trí đại mộ, đến lúc đó chúng ta đừng có công cốc." "Nói gì mà xúi quẩy, đợi tối nay, chúng ta sẽ bảo hai huynh đệ họ Chu dẫn chúng ta đến nơi phát hiện cành cây đồng xem sao." Thấy Thanh Nhất không nói gì, Kim Toán Bàn hỏi: "Thằng nhóc ngươi tâm tư tinh tế, có phát hiện ra điều gì không?" "Kim tiền bối, thân thủ của những người này đều không yếu, hơn nữa vừa rồi họ cố ý giấu tay dưới ống tay áo." Kim Toán Bàn gật đầu: "Ta cũng phát hiện rồi, Phát Khâu Chỉ là tuyệt kỹ bất truyền của Trương gia, thôn này tám phần có liên quan đến Trương gia." Màn đêm buông xuống, ba người Kim Toán Bàn dựng trướng bồng gần rừng trúc, hai huynh đệ họ Chu ăn uống no say từ trong thôn đi ra, còn mang theo một ít thịt rừng đặc sản cho ba người.

Nhìn bộ dạng say bí tỉ của Chu lão lục, Kim Toán Bàn liền biết hai huynh đệ này e rằng đã tiết lộ ý đồ thật sự của chuyến đi này ra ngoài.

Giờ chỉ xem người thôn Kỳ gia phản ứng thế nào.

Trong thôn Kỳ gia, mọi người vây quanh trong một căn nhà. "Những người này là vì cây đồng mà đến, chúng ta có nên dùng thủ đoạn gì đó để đuổi họ đi không?" "Tôi thấy vẫn là đừng quản chuyện này, những người này không biết sống chết, cứ để họ đi đi." "Không

được, ông chủ Kim này ở Hồng Kông thân phận hiển hách, nếu y mà mất tích ở Tần Lĩnh, tám phần sẽ gây ra rắc rối lớn hơn, đến lúc đó thôn làng sẽ không được yên ổn." Mọi người bàn tán xôn xao.

Trưởng thôn Kỳ gia Kỳ Vong Xuyên ho khan một tiếng, dẹp yên tiếng ồn ào của mọi người: "Trước hết hãy yên lặng một chút, chuyện này giao cho ta xử lý, các ngươi về nghỉ ngơi đi." "Trưởng thôn." "Được rồi, muộn lắm rồi, tất cả về đi." Mọi người lỉnh kỉnh rời đi.

Không lâu sau, có người đến báo: "Trưởng thôn, Chu lão cửu đã dẫn ba người kia đi tìm cành cây đồng rồi, Kỳ Lâm đại ca đã đi theo." Ánh trăng như bị một lớp sương mù che phủ, ánh sáng mờ mịt.

Kim Toán Bàn và những người khác đi trong rừng thưa thớt, dùng đèn pin chiếu sáng.

Đá núi xung quanh dần trở nên nhiều hơn, khắp nơi là những hố sâu và gờ đá.

Lúc này, Chu lão cửu bị thứ gì đó vấp phải, suýt ngã, may mà Thanh Nhất tiến lên đỡ một tay. "Lão Cửu huynh đệ, còn bao xa nữa?" "Ông chủ Kim, sắp đến rồi, lần trước tôi cũng bị thứ này vấp phải một cái." Chu lão cửu sắc mặt cũng có chút men say, nhưng thần trí vẫn khá tỉnh táo.

Kim Toán Bàn dùng đèn pin chiếu vào thứ đã vấp người, đó là một đoạn rễ cây đa thô to nhô ra đột ngột.

Nhưng bên trong dường như có bao bọc thứ gì đó, nhô cao hơn mặt đất một khối.

Kim Toán Bàn ra hiệu, Thanh Nhị tiến lên, từ dưới gốc cây đa đào ra một tiểu nhân đá nhỏ phủ đầy rêu phong.

Tiểu nhân đá làm rất thô sơ, ngũ quan mờ nhạt, nhìn phục sức, chưa từng xuất hiện trong văn hóa Thăng Long, niên đại lại cực kỳ xa

xưa, ước tính sơ bộ, vật này dường như cùng thời với cành cây đồng.

Kim Toán Bàn ném tiểu nhân đá vào không gian nhẫn, thúc giục Chu lão cửu tiếp tục dẫn đường.

Đi xuyên rừng khoảng nửa giờ, mọi người đến một khe núi giữa hai ngọn núi.

Ánh trăng trên đỉnh đầu hoàn toàn bị núi che khuất, chỉ có thể dựa vào ánh sáng của đèn pin để chiếu sáng.

Bốn phía bắt đầu xuất hiện những con đường đá bị đất và cành lá vùi lấp, đường đá cổ xưa, ẩn sâu dưới lớp đất nông, nếu không phải Kim Toán Bàn cẩn thận, e rằng sẽ không phát hiện ra. "Chính là chỗ này, phía trước có một tế đàn rất đổ nát, cành cây đồng của chúng tôi chính là từ trong đất dưới tế đàn mà đào lên." Chu lão cửu tăng tốc, nhưng khi đến nơi thì lại ngây người, cái tế đàn hình tròn xếp bằng đá trong ký ức của y sao lại biến mất rồi?

Lúc đó y và lão lục đã đào ra không ít ngọc phiến, chum gốm... sao giờ tế đàn lại không còn? "Ông chủ Kim, tôi tuyệt đối không tìm nhầm chỗ, cành cây đồng chính là từ nơi này đào ra." Kim Toán Bàn đến vị trí tế đàn mà Chu lão cửu nói, nhón một khối đất sét, nhìn sắc thái, liền biết ngay nơi này đã bị người động chạm.

Xem ra tám phần là người thôn Kỳ gia đã động vào.

Kim Toán Bàn lại lấy bàn tính ra, đối chiếu với địa thế núi sông xung quanh để suy diễn.

Trên sườn núi, ánh trăng phản chiếu vài bóng người, hóa ra là Kỳ Lâm và những người khác đã theo dõi đến đây. "Ông chủ Kim kia lấy ra thứ gì vậy?" "Dường như là loại bàn tính." "Bàn tính?

Tôi chỉ nghe nói dùng la bàn để định vị, chứ chưa từng nghe nói dùng bàn tính." Kỳ Lâm cau mày, mở miệng nói: "Đừng lên tiếng,

trước tiên hãy xem xét tình hình." Kim Toán Bàn nhìn bao quát địa thế núi sông xung quanh, mày nhíu chặt, càng lúc càng cảm thấy không đúng.

Ầm ầm!

Chương 498

Đột nhiên, trong sơn cốc trống trải truyền đến tiếng rít gào trầm thấp.

Âm thanh này vừa giống tiếng rắn rít lại vừa giống tiếng rồng ngâm.

Thanh Nhất và Thanh Nhị nằm rạp trên mặt đất, lắng nghe kỹ, âm thanh dường như truyền ra từ dưới lòng đất. "Kim tiền bối?" "Đừng nói chuyện!" Kim Toán Bàn cũng nằm rạp trên mặt đất.

Tiếng rít gào kéo dài một phút mới biến mất.

Kim Toán Bàn hỏi: "Đã ghi âm lại chưa?" "Đã ghi rồi." Thanh Nhất đáp, nhưng y vừa đứng dậy, lại nhìn thấy trên đỉnh núi đối diện dường như có vài bóng người lóe qua. "Kim tiền bối, đối diện có người!" Kim Toán Bàn cất hỏa khí: "Hẳn là người thôn Kỳ gia, không cần để ý đến họ, chúng ta về trước, nơi này có điều kỳ lạ lớn, không thể tùy tiện động thổ." Một hàng người biến mất trong rừng.

Trên sườn núi, Kỳ Lâm thấy Kim Toán Bàn và những người khác rời đi, cũng nhanh chóng đi theo.

Tuy nhiên, điều khiến Kỳ Lâm và những người khác không hiểu là, Kim Toán Bàn và những người đó thật sự chỉ quay về đường cũ, chui vào trướng bồng trong rừng rồi không ra nữa.

Kỳ Lâm quay về thôn, kể lại mọi chuyện Kim Toán Bàn và đoàn người đã làm cho trưởng thôn Kỳ Vong Xuyên. "Ngươi nói ông chủ Kim lấy bàn tính ra để dò xét phong thủy?" "Chính là bàn tính, tôi nhìn rất rõ." "Họ Kim, dùng bàn tính làm la bàn?

Chẳng lẽ là đệ tử của Tam ca?

Nhưng tuổi tác không khớp a?" Kỳ Vong Xuyên lẩm bẩm trong lòng, ông ta suy nghĩ một chút, rồi nói với Kỳ Lâm: "Ngày mai ngươi mời ông chủ Kim và những người đó vào trong thôn, ta sẽ thăm dò hư thực." "Vâng." Ngày thứ hai, Kim Toán Bàn và Thanh Nhất, Thanh Nhị liền được mời vào thôn Kỳ gia, hai huynh đệ họ Chu cũng đi theo vào.

Bước vào trong thôn, Kim Toán Bàn mới phát hiện bố cục thôn làng này cực kỳ tinh tế, giữa cây cối, nhà cửa ngầm ẩn Ngũ Hành, có đạo biến hóa mê cung, vừa nhìn đã biết là có cao nhân chỉ điểm.

Kim Toán Bàn trong lòng ghi nhớ bố cục nhà cửa trong thôn.

Trưởng thôn Kỳ Vong Xuyên đích thân ra nghênh tiếp, mời Kim Toán Bàn và những người khác vào nhà.

Trên bàn ăn, gà mái hầm nấm, thịt heo kho khoai tây... các món ăn bày đầy bàn.

Kỳ Vong Xuyên muốn tìm hiểu rõ thân phận của Kim Toán Bàn và những người khác, mà Kim Toán Bàn cũng có ý định tương tự, sau cuộc thăm dò sơ bộ đêm qua, y phát hiện long mạch ở nơi này vô cùng kỳ quái, có lẽ nguồn gốc chính là ở thôn Kỳ gia này. "Nơi thôn dã hẻo lánh không có gì tốt để chiêu đãi, Kim lão đệ đừng lấy làm lạ." Kỳ Vong Xuyên tuy tóc đã bạc một mảng, nhưng nhìn dung mạo cũng chỉ khoảng năm mươi tuổi. "Không sao, ở Hồng Kông ta muốn ăn những món này còn không có mà ăn đây." Kim Toán Bàn cũng thành thạo diễn tốt thân phận thương nhân Hồng Kông của mình.

Do thức ăn hấp dẫn, hai huynh đệ họ Chu liền cầm đũa bắt đầu ăn, hai người ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

Kim Toán Bàn không động đũa, tuy nói y đã uống trước bột mai rùa lột xác, nhưng đi lại giang hồ không có chuyện vạn sự không sai, những thứ cần chú ý nhất định phải chú ý.

Kỳ Vong Xuyên cũng không để ý, cười ha hả giao lưu với Kim Toán Bàn.

Khi hỏi đến tuổi tác của Kim Toán Bàn, Kim Toán Bàn liền bịa ra một tuổi giả.

Dù sao y đã nuốt Long Nguyên mà đệ tử mình cho, tăng thọ mấy chục năm, nên mười mấy năm nay dung mạo chưa từng thay đổi.

Kim Toán Bàn cũng bắt đầu có ý thức hỏi về lịch sử thôn Kỳ gia, thôn sống bằng nghề gì, có cần hỗ trợ hay không.

Những gì có thể nói, Kỳ Vong Xuyên đều nói, những gì không thể nói, ông ta đều quanh co từ chối.

Hai người qua lại, toàn bộ quá trình đều trò chuyện, hỏi thăm những thông tin mình muốn biết, ngay cả đũa cũng không động.

Lúc này, Kim Toán Bàn hỏi về người xây dựng thôn, Kỳ Vong Xuyên cố ý nói ra một cái tên, lập tức khiến Kim Toán Bàn thần sắc chấn động.

Trương Tam Liên Tử!

Thì ra Trương Tam Liên Tử từng du lịch Tần Lĩnh vào cuối đời.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Kim Toán Bàn, Kỳ Vong Xuyên liền có số trong lòng, ông chủ Kim trước mắt này quả thật có liên quan đến Tam ca của ông ta. "Sao vậy, ông chủ Kim cũng biết Trương Tam Liên Tử đại danh đỉnh đỉnh sao?" "Đều là trong giới văn vật, danh hiệu của Tam gia Trương Mạc Kim Giáo Úy ta tự nhiên là có nghe nói đến." Đúng lúc hai người đang trò chuyện sâu sắc, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc cuối cùng cũng đến Tần Lĩnh, và tìm thấy ký hiệu mà đội Bạch Hổ để lại, thuận lợi hội hợp với bọn họ. "Sư phụ tôi đâu?" Bạch Nhất kể chi tiết những chuyện xảy ra hai ngày nay, biết được gần đó có một thôn Kỳ gia bí ẩn, Diệp Bạch khẽ trầm tư. "Tam gia,

đây là Kim tiền bối giao cho người, còn có tối qua bọn họ đi đến nơi phát hiện cành cây đồng, nghe thấy tiếng động lạ từ dưới đất truyền lên, Thanh Nhất đã ghi âm lại." Bạch Nhất đưa qua một tờ giấy, còn có một máy ghi âm.

Trên giấy viết: "Hàm địa bất trường hào, nhật thượng bát cửu kiều, long mạch bất tụ khí, tất hữu dị tượng sinh!" Diệp Bạch nhíu mày.

Ý nghĩa nửa câu đầu mà Kim Toán Bàn để lại là, nơi cỏ và cây cối mọc bất thường, dưới lòng đất và xung quanh có thể có vấn đề, hoặc có thể có cổ mộ.

Câu sau nói rằng, ở vùng núi mà họ đang ở, nơi long mạch hội tụ không có long nhãn, không còn là bảo huyệt tụ khí tạo phúc nữa.

Diệp Bạch lại mở máy ghi âm, một tràng tiếng kêu vừa giống rắn rít lại vừa giống rồng ngâm truyền ra.

Diệp Bạch nghe hiểu, đây là xà ngữ biến thể, tương tự như tiếng phổ thông có giọng địa phương.

Dịch từ xà ngữ ra: "Cút xa ra! !" Chẳng lẽ là chúc long bảo vệ Tần Lĩnh Thần Thụ?

Diệp Bạch nhướn mày, ném máy ghi âm cho Bạch Nhất: "Bắn một quả đạn tín hiệu, báo cho sư phụ ta biết ta đã đến, có thể xuống mộ!" Bạch Nhất bắn một quả đạn tín hiệu màu đỏ lên không trung.

Thôn Kỳ gia, Kim Toán Bàn thấy đạn tín hiệu xong, liền vội vàng dẫn mọi người rời khỏi thôn.

Kỳ Lâm hỏi: "Trưởng thôn, ông chủ Kim này thật sự là đệ tử của Tam ca ông sao?" "Tám chín phần là vậy rồi, tuy tuổi tác không khớp, nhưng y hẳn chính là nhị đệ tử của Tam ca ta, Kim Toán Bàn." "Vậy sao người không nhắc nhở y, ngôi mộ đó quá nguy hiểm." Kỳ Vong

Xuyên lắc đầu: "Mạc Kim Giáo Úy à, không xuống đó thắp một cây nến thắp đèn thì sẽ không chịu bỏ cuộc, năm xưa ta cùng Tam ca xuống đó, cứ tưởng Phát Khâu Tướng và Mạc Kim Giáo Úy hợp lực, không có ngôi mộ nào không trộm được, nào ngờ Tam ca ta vừa thắp nến thắp đèn lên, liền có một trận gió mạnh thổi đến, thổi tắt ngọn nến, ông ấy ngẩng đầu nhìn, trong bóng tối, một con mắt vàng kim to lớn chết chóc nhìn chằm chằm ông ấy, con mắt đó còn to hơn cả người ông ấy." "Sau đó thì sao?" "Còn có sau đó gì nữa, sau đó hai chúng ta liền xám xịt chạy ra ngoài, may mà con chúc long đó cũng không đuổi theo, nếu không chúng ta đâu còn mạng mà sống." Kỳ Lâm nghe đến mê mẩn, trước đây trưởng thôn chưa từng kể cho hắn nghe chuyện này.

Kỳ Vong Xuyên chép chép miệng, bụng đói cồn cào, cầm đũa mò mò trong nồi canh gà giữa bàn, ôi chao, chẳng còn gì sót lại.

Lúc này, Kim Toán Bàn sau khi hội hợp với Diệp Bạch và những người khác, đã thuật lại một lượt thông tin về thôn Kỳ gia. "Sư tổ và thôn này có uyên nguyên rất lớn sao?" Kim Toán Bàn gật đầu: "Hẳn là như vậy, trưởng thôn Kỳ kia vẫn luôn cố moi lời ta, có lẽ là để xác nhận ta có phải đệ tử của Trương Tam Liên Tử hay không." "Người không nói thật sao?" "Không cần thiết, sư tổ của ngươi chưa từng nói cho ta chuyện Tần Lĩnh, ta tự nhiên phải giữ lòng cảnh giác." Đừng thấy Kim Toán Bàn bình thường có vẻ bất cần đời, nhưng sự cảnh giác được tôi luyện từ bùn lầy của y chưa bao giờ lơ là.

Nói một câu, người già thành tinh.

Không thể không nói, Diệp Bạch cũng thật sự học được không ít "đạo đối nhân xử thế" từ vị sư phụ tiện nghi này của mình.

Sau khi trao đổi với Kim Toán Bàn một hồi, Diệp Bạch chuẩn bị đến nơi tế đàn đã đào ra cành cây đồng để xem xét trước.

Doanh trại của đội Bạch Hổ đóng quân trên đỉnh núi, chỉ cần một chiếc ống nhòm là có thể nhìn thấy tình hình thôn Kỳ gia, hai tiểu đội ở lại canh gác, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc nhảy xuống, dẫn theo Kim Toán Bàn xuyên qua rừng.

Nửa giờ sau, ba người đến khu tế đàn.

Đáng tiếc, đứng ở đây, hệ thống không có phản ứng, chứng tỏ nơi này vẫn còn một đoạn đường nữa mới đến Thần Thụ Đồng.

Chương 499

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, mở rộng cổ họng phát ra tiếng xà ngữ rít gào trầm thấp, thử giao tiếp với con chúc long dưới lòng đất.

Nhưng nói xà ngữ cả nửa buổi, dưới chân vẫn không có động tĩnh, ngược lại lại gọi đến những con rắn độc trong rừng xung quanh. "Xì xì xì!" Hơn mười con Thanh Tiếu Tử Xà vây quanh ba người, không dám đến gần.

Diệp Bạch lấy ra thịt khô cho chúng ăn, dùng xà ngữ giao lưu với chúng.

Những con Thanh Tiếu Tử này trí thông minh bình thường, cơ bản hỏi gì đáp nấy, từ miệng chúng, Diệp Bạch biết được tiếng kêu dưới lòng đất mỗi một khoảng thời gian đều có, còn nhiều tình huống hơn thì không hỏi ra được. "Thế nào?

Đồ đệ." Diệp Bạch lắc đầu, ý nói thu hoạch không lớn.

Kim Toán Bàn nói: "Còn nhớ phát hiện của ta đêm qua không?" "Long mạch không tụ khí?" "Đúng, ngươi nhìn xem các đỉnh núi xung quanh có phải như bị chặt mất một khối không?" Diệp Bạch nhìn quanh bốn phía, xung quanh có không ít đỉnh núi, quả thực như Kim Toán Bàn đã nói, không có chóp núi. "Long mạch Tần Lĩnh không ít, ta đi suốt đường, long mạch ở đây là nhiều nhất, nhưng long mạch lại biến mất, ngươi nói có kỳ quái không?" "Sư tổ làm?" Kim Toán Bàn lắc đầu: "Y sẽ không làm chuyện này, hơn nữa cho dù y đích thân đến cũng chưa chắc đã làm được chuyện này, năm xưa Lưu Bá Ôn chặt long mạch còn phải hao phí nửa đời tâm huyết mà." Kim Toán Bàn gẩy hạt bàn tính, ngừng một lát rồi nói tiếp: "Ta đoán năm xưa sư phụ ta cũng là vì phát hiện long mạch dị thường nên mới dừng lại ở đây,

chúng ta đi về hướng Đông Nam." Kim Toán Bàn dẫn đường, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc theo sau.

Xuyên qua một rừng tùng rậm rạp, phía trước bị đá núi chặn mất lối đi. "Đồ đệ, nghĩ cách đưa ta qua đó, chỗ này có điều kỳ lạ." Vách núi dựng đứng chín mươi độ, cao khoảng hơn năm mươi mét.

Diệp Bạch cõng Kim Toán Bàn nhảy vút lên, Tề Tiểu Hắc lấy ra phi câu theo sát phía sau.

Phía sau đá núi là một thung lũng đá thấp trũng, cây bụi thưa thớt, không có mấy cây cổ thụ lớn.

Bốn phía toàn là núi cao hiểm trở, con đường duy nhất vào thung lũng, chính là vách núi cao năm mươi mét mà họ vừa vượt qua.

Xem ra nơi này đã bị người cố ý giấu đi, khiến người ngoài không thể tiến vào.

Cũng không biết có phải thủ bút của người thôn Kỳ gia hay không.

Ba người tiến vào trong thung lũng, phát hiện nơi đây khí ẩm rất nặng, tràn ngập một mùi hôi thối của đầm lầy.

Sinh vật sống thì không nhiều lắm, Diệp Bạch chỉ phát hiện vài con ếch và thằn lằn, ngay cả một con rắn có thể hỏi đường cũng không có.

Kim Toán Bàn một bên gẩy hạt bàn tính, một bên ngẩng đầu quan sát địa thế núi non xung quanh, dẫn đường cho hai người.

Phạm vi không gian của thung lũng đá này rất lớn, ngay cả ba người vừa nãy ở trên cao cũng không nhìn thấy tận cùng, nếu là người bình thường xuống, e rằng sẽ đâm đầu vào mê cung, lạc mất phương hướng.

Đi thêm một lúc lâu, phía trước lại xuất hiện đường đá, hai bên

đường đá còn có những pho tượng đá khắc cao một mét rải rác.

Có cái nằm ngang trên đường đá, có cái bị đất vùi lấp, chỉ lộ ra hộp sọ. "Quả nhiên!" Kim Toán Bàn mắt sáng lên, bước chân nhanh hơn một chút.

Cuối đường đá, một cái hố đá hình kim tự tháp khổng lồ lõm xuống xuất hiện trong tầm mắt ba người, hình dạng giống như một cái đấu lớn, úp sâu trong rừng đá.

Bốn mặt dốc của hố được sửa thành bậc thang, có đến hơn một trăm bậc, dẫn xuống đáy hố.

Kiến trúc cổ này không giống đặc sắc của triều đại Thăng Long, mà giống phong cách của một dân tộc thiểu số nào đó.

Ba người Diệp Bạch cũng là người từng trải, tuy hơi kinh ngạc, nhưng cũng không thấy làm lạ.

Bọn họ một đường xuống tận cùng bậc thang, nơi đây mọc thưa thớt cỏ khô, vì địa thế cực thấp, dưới đáy tụ lại một vũng nước bẩn bùn lầy.

Lúc này, hệ thống của Diệp Bạch cuối cùng cũng hiện ra thông báo. [Cổ Xá Quốc Tế Tự Mộ: Nằm sâu trong dãy núi Tần Lĩnh, chôn giấu một Thần Thụ Đồng, thần thụ có linh, dùng máu tế tự.] [Cấp độ nguy hiểm: Không rõ!] [Chứa đựng bảo rương: Bảo rương Thủy Tinh!] Bảo rương Thủy Tinh?

Diệp Bạch trong lòng chấn động không thôi, không ngờ dưới lòng đất này lại ẩn chứa một bảo rương Thủy Tinh.

Lần trước mở ra Bảo rương Thủy Tinh là ở không gian huyễn hóa Côn Luân Sơn, tình huống nguy hiểm mà y gặp phải trong đó, Diệp Bạch vẫn còn nhớ như in.

Hiện tại ngôi Cổ Xá Quốc Tế Tự Mộ này, e rằng cũng nguy hiểm

tương tự.

Tuy nhiên hệ thống nhắc nhở, Thần Thụ Đồng có nguồn gốc từ Cổ Xá Quốc, quốc gia cổ xưa này Diệp Bạch đã sớm nghe danh.

Đại khái là giữa Hạ triều và Tây Chu, trong ranh giới từ Thiểm Tây đến Hồ Bắc có một cổ quốc tên là "Xá Quốc" sinh sống, quốc gia này lấy rắn làm đồ đằng, truyền thuyết Cổ Xá Quốc là hậu duệ của "Hoa Tư Cổ Quốc".

Quốc gia này lịch sử lúc ẩn lúc hiện, rải rác xuất hiện trong không ít cổ giản, vào thời Tây Chu là phồn thịnh nhất, nhưng không lâu sau liền biến mất trong dòng chảy dài của lịch sử.

Trong 《Sơn Hải Kinh》 cũng có đoạn lớn ghi chép, trong đó nhắc đến "Xà Quốc" ngoài Tứ Xuyên, chính là chỉ Cổ Xá Quốc.

Lúc này, Kim Toán Bàn chọn một vị trí ở nơi có nước đọng, bảo Tề Tiểu Hắc đào bới.

Tề Tiểu Hắc trước tiên dùng xẻng sắt đào, đào ra một cái hố lớn một hai mét, không thấy bất kỳ thứ gì.

Kim Toán Bàn cau mày nói: "Có mang Lạc Dương xẻng không?

Dùng Lạc Dương xẻng, ta muốn xem màu đất bên dưới." Tề Tiểu Hắc thở dài một hơi, lấy Lạc Dương xẻng từ không gian nhẫn ra, rồi từng đoạn từng đoạn lắp ráp lại.

Lạc Dương xẻng sâu sắc cắm vào lòng đất, mang ra lớp đất sâu mười mấy mét.

Đất có màu nâu đen, mùi hôi thối nồng nặc.

Kim Toán Bàn nhón một khối ngửi ngửi, mày nhíu chặt: "Hỏng rồi, ta đoán không sai, đây là Tử Nhân Nê." Tử Nhân Nê?

Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc tự nhiên không xa lạ gì với loại đất

này, hài cốt người chết bị thiêu thành tro, chôn sâu dưới đất, lâu ngày liền hình thành Tử Nhân Nê.

Tề Tiểu Hắc không hiểu nói: "Một tế đàn lớn như vậy, đào ra chút Tử Nhân Nê chẳng phải rất bình thường sao?" "Ngươi cái thằng lỏi đen đúa này, bảo ngươi bình thường học nhiều thứ một chút ngươi không nghe, Tử Nhân Nê không đáng sợ, mấu chốt là long mạch gần đó đã mất, ta nghi ngờ Tử Nhân Nê được dùng để phong long." Người là linh của vạn vật, Tử Nhân Nê chôn sâu dưới đất, uế khí ngưng kết, là một loại vật chất xung khắc với long mạch.

Thông thường nơi đào ra Tử Nhân Nê đều là đại hung chi địa, sẽ không diễn sinh long mạch.

Nơi đây có lượng lớn Tử Nhân Nê, mà khu tế tự vừa đi qua cũng có thể có Tử Nhân Nê.

Có thể thấy long mạch cả khu vực này đều đã bị phong bế.

Long mạch vô hình, long mạch bị phong bế sẽ không biến mất, chỉ là sẽ chảy về những nơi khác.

Kết hợp với việc dưới lòng đất nơi đây còn có một sinh vật nghi là chúc long, Diệp Bạch cảm nhận sâu sắc rằng việc Cổ Xá Quốc xây dựng Thần Thụ Đồng tuyệt đối không chỉ đơn giản là để tế tự.

“Vậy hiện tại phải làm sao?” Tề Tiểu Hắc hỏi.

Kim Toán Bàn suy nghĩ một lát rồi đáp: “Lấy nơi này làm trung tâm, các sơn lĩnh phụ cận hẳn còn không ít tế đàn, ta cần tìm ra tất cả, xem đây rốt cuộc là thủ pháp phong long gì, mới tiện đối chứng hạ dược.” Diệp Bạch gật đầu, cũng không lên tiếng.

Y đang quan sát địa đồ mộ huyệt do hệ thống hiển thị.

Cổ Xá Quốc Tế Tự Mộ là một trong số ít những ngôi mộ tế tự quy mô lớn mà y từng thấy, chôn sâu dưới lòng đất hàng ngàn mét, mộ

đạo rộng lớn hun hút, sơ bộ phán đoán là động dung nham tự nhiên dưới lòng đất, sau này được Xá Quốc tận dụng.

Chương 500

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng do nhân công kiến tạo, chỉ là khối lượng kiến tạo quá đồ sộ.

Vị trí Bảo rương Thủy Tinh nằm ở độ cao ngầm dưới lòng đất, Diệp Bạch phỏng đoán nơi đây chính là vị trí của Tần Lĩnh Thần Thụ, chỉ là hệ thống không thể hiển thị được Thần Thụ.

Tuy nhiên, căn cứ vào độ cao này mà phán đoán, Tần Lĩnh Thần Thụ ít nhất phải tiếp cận ngàn mét.

Công nghệ đồng xanh, kỹ thuật điêu khắc độc đáo, thật không biết trong thời đại luyện kim xa xôi kia, người ta đã đúc ra một tạo vật bằng đồng xanh khiến người ta thán phục nhường nào.

Ba người quay về doanh địa, Kim Toán Bàn phác họa đại khái bản đồ các dãy núi phụ cận, rồi phân công nhiệm vụ cho Thanh Long và Bạch Hổ tiểu đội, hai người một tổ, tìm kiếm các địa điểm tế tự cổ xưa bị phong long mạch tương tự.

Còn Diệp Bạch chuẩn bị một mình đi thám thính trước lối vào mộ huyệt.

Vốn dĩ Diệp Bạch muốn dẫn Tề Tiểu Hắc theo, nhưng y hiểu rõ thân thủ của sư phụ mình, dù đã tu luyện Tử Hà Thần Công, cũng chỉ là kẻ chiến đấu yếu kém, cần người bảo vệ.

Hơn nữa, phụ cận còn có một Kỳ Gia Thôn thần bí, chi bằng để Tề Tiểu Hắc đi cùng Kim Toán Bàn thì tốt hơn.

Lối vào Cổ Xá Quốc Tế Tự Mộ còn khá xa, thấy trời đã về chiều, Diệp Bạch liền sớm xuất phát lên đường.

Vượt qua hai ngọn núi, Diệp Bạch dừng lại trong một sơn cốc

xanh tươi.

Phía trước có khói lửa bốc lên từ đống lửa trại, còn có tiếng nói cười của người.

Chỉ thấy trước một đống lửa trại, hơn chục người đang ca hát bài "Quân Dân Đại Thanh Sản" thịnh hành thời đó, có cả nam lẫn nữ, quây quần bên nhau.

Hát xong, mọi người chia nhau ăn lương khô.

"Thưa thầy Trần, thầy nói lần này chúng ta có thể tìm được lăng mộ Đậu Hoàng hậu không ạ?" Trong đám người, một cô gái trẻ ăn mặc như sinh viên đại học hỏi.

"Ha ha, thầy Trần của các trò đã sớm có kế hoạch trong lòng rồi, các trò nhìn vẻ mặt thầy ấy là biết." Người được gọi là thầy Trần là một trung niên nho nhã, mặc áo Trung Sơn màu nâu, là giáo sư phụ trách chuyến khảo cổ lần này.

"Khảo cổ nào có chuyện gì có kế hoạch sẵn, đất nước chúng ta vừa mới thành lập, các chế độ chưa hoàn thiện, khai quật và bảo vệ cổ mộ đối với chúng ta là một việc cực kỳ thử thách." Thầy Trần thao thao bất tuyệt giảng giải, đám học sinh cũng không sốt ruột, lặng lẽ lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ chen vào vài câu, dẫn đến những trận cười vui vẻ.

Bọn họ đều là sinh viên khoa khảo cổ Bắc Bình, chuyến đi Tần Lĩnh lần này là lần đầu tiên họ ra ngoài tìm mộ trong đời, tự nhiên đối với mọi thứ đều vô cùng tò mò.

Diệp Bạch biết thân phận đám người này xong, liền định đi vòng qua, nhưng lại nghe thấy họ bàn luận về một thứ, bước chân liền dừng lại.

"Lão Lý, tập 'Hà Mộc Tập' gia truyền của ông lai lịch phi phàm,

dùng Ách Văn ghi lại vị trí mộ huyệt thật sự là chuyện chưa từng nghe qua.” Hà Mộc Tập?

Diệp Bạch khẽ ngẩn người, thứ này y thực sự nhớ rất rõ.

Trong nguyên tác, nhân vật chính Ngô Tà đã gặp phải một nhóm đạo mộ nhỏ mang theo Hà Mộc Tập để tìm mộ.

Truyền rằng Hà Mộc Tập là do một chi binh lính câm của Bắc Ngụy lưu lại, chi quân đội này giống như Mạc Kim Giáo Úy thời Hán mạt, là một nhóm đạo mộ do thế lực chính quyền tổ chức.

Quân lính câm sau khi tìm thấy cổ mộ, thường không vội vàng khai quật, mà là ghi chép lại, dùng ngựa san phẳng, đổ sắt nóng xuống, chờ đến khi cần thiết mới dựa vào ghi chép tìm lại.

Vật dùng để ghi lại vị trí cổ mộ được gọi là “Hà Mộc Tập”, mang ý nghĩa mộ ở đâu.

“Đều là đồ gia truyền, ta cũng không biết tốt xấu, vả lại nếu không phải thầy Trần tinh thông Ách Văn, cũng không thể phiên dịch được những gì trên Hà Mộc Tập.” Lý Đồng Văn cười nói.

Thầy Trần cũng gật đầu, lộ vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc Hà Mộc Tập này có khuyết, trên đó chỉ ghi lại bốn ngôi cổ mộ, nếu là Hà Mộc Tập hoàn chỉnh, quốc gia lại có thêm một món quốc bảo.” Lý Đồng Văn ngoài miệng hùa theo, trong lòng lại không cho là đúng.

Quốc gia gì chứ, mẹ nó đều là của ta.

Hà Mộc Tập tàn khuyết đương nhiên là do hắn gây ra.

Để tìm ra người có khả năng phiên dịch thông tin trên Hà Mộc Tập, Lý Đồng Văn liền xé một mảnh của Hà Mộc Tập, dùng phương pháp cổ làm cũ các cạnh, rồi giao nộp cho quốc gia.

Hiện tại, quốc gia căn cứ vào thông tin đã phiên dịch, đã tìm thấy

ba ngôi cổ mộ, lăng mộ Đậu Hoàng hậu mà bọn họ chuyến này muốn tìm, chính là ngôi thứ tư.

Lửa trại tàn, mọi người dựng lều trại xong xuôi, nam giới chen chúc một lều lớn, mấy nữ sinh một lều.

Ngoài ra còn có ba binh sĩ giải ngũ, chịu trách nhiệm bảo vệ đoàn khảo cổ này.

"Anh Tần, tối nay phải làm phiền các anh rồi, tôi nghe nói trong núi lớn này dã thú không ít." "Thầy Trần cứ yên tâm, chúng tôi đến đây là chuyên môn bảo vệ an nguy của các thầy, có gì mà vất vả hay không vất vả." Nói vài câu xã giao, thầy Trần gật đầu đi vào lều.

Không hiểu sao, ông ấy luôn cảm thấy ba người này không giống binh sĩ giải ngũ từ chiến trường về, trên người không có chút khí chất dương cương của quân nhân nào.

Tuy nhiên, ba người này là do cấp trên phái tới, bất kể thân phận gì, nghĩ bụng chắc sẽ không hại bọn họ.

Đêm xuống, trong lều vọng ra tiếng ngáy ngủ, ba binh sĩ giải ngũ trực đêm đồng thời đứng dậy, hai người biến mất vào rừng.

Diệp Bạch không lộ diện, chỉ quan sát binh sĩ giải ngũ còn lại bên đống lửa tàn.

Thân hình người này vô cùng quen thuộc, tuy trên đầu đội một lớp mặt nạ da người, nhưng Diệp Bạch vẫn nhận ra hắn.

Trương Chí Hoài, kẻ phản bội gia nhập Uông gia, Trương gia.

Năm xưa ở mỏ Trường Sa, sau khi hắn thoát ra khỏi thế giới thiên thạch thì mất tăm.

Giờ đây xuất hiện trong đội ngũ này, cũng không biết là thành phần của Uông gia hay thành phần của "Nó".

Lúc này, Trương Chí Hoài đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên bị tiếng rít kinh động, chỉ thấy một con rắn lục ngóc đầu lên trước mặt hắn, uốn lượn thân hình, còn khẽ lè lưỡi.

Con rắn này?

Chẳng lẽ có bệnh?

Rắn lục vẫy đuôi, chui vào rừng.

Trương Chí Hoài dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt chấn động, vội vàng đuổi theo.

Rắn lục tốc độ rất nhanh, Trương Chí Hoài một mạch phi nhanh, cuối cùng mất dấu con rắn dưới một cây cổ thụ.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên cây đứng một bóng người quen thuộc.

"Tam gia..." "Tháo mặt nạ da người xuống rồi nói chuyện với ta." Trương Chí Hoài quả quyết tháo mặt nạ da người xuống, lộ ra dung mạo thật của mình.

Mười mấy năm trôi qua, Trương Chí Hoài ngoài thái dương tóc bạc trắng, những chỗ khác không có gì khác biệt.

"Đến nơi này làm gì?" Trương Chí Hoài suy nghĩ, không dám giấu giếm: "Thứ nhất là vì Hà Mộc Tập hoàn chỉnh, thứ hai là vì chi đồng xanh thần thụ, thứ ba là bảo vệ đội khảo cổ đó." "Chi đồng xanh thần thụ?" Diệp Bạch nhíu mày.

"Mấy tháng trước, có người lén lút bán chi đồng xanh thần thụ, cấp trên điều tra thấy chi này có nguồn gốc từ Tần Lĩnh." Diệp Bạch trong lòng hiểu rõ, hắn là hai huynh đệ kia đã không nói thật, bọn họ đã từng thử buôn lậu chi đồng xanh thần thụ trong nước, sau khi không thành công mới đến Hồng Kông, kết quả lại dẫn đến sự chú ý của "Nó".

“Các ngươi đã điều tra được gì?” “Vẫn chưa điều tra được thông tin mấu chốt, nếu Tam gia cảm thấy hứng thú với chi đồng xanh thần thụ, ta liền không tra nữa.” Diệp Bạch cười cười: “Ngươi ở trong đó chức vị gì?

Nói chuyện có vẻ có khí thế vậy.” “Chỉ dưới Trương Khải Sơn, có chút quyền phát biểu.” “Uông gia thì sao?

Ngươi còn liên lạc không?” “Không dám giấu Tam gia, Uông gia đã cắt đứt liên lạc, nên ta mới đầu quân cho cấp trên.” “Bạch Cổ Phong tình huống thế nào?

Chương 501

Hiện giờ y đang ở đâu?" Trương Chí Hoài lộ vẻ kinh ngạc: "Chẳng phải Bạch tiên sinh nói muốn đến tìm Tam gia sao?" Diệp Bạch nhíu mày: "Đến tìm ta?

Ý gì?" "Khoảng mười năm trước vào mùa hè, ta nhận được mật thư của Bạch tiên sinh, nói rằng Uông gia có biến cố, không thể quay về nữa, cuối thư nói y muốn tìm ngài giúp đỡ.

Đương nhiên cũng có thể là kế hoạch của Bạch tiên sinh đã thay đổi." Diệp Bạch dùng ngón tay khẽ gõ lên trán, suy nghĩ một lát rồi nói: "Bản gốc của lá thư còn không?" Trương Chí Hoài cười khổ: "Tam gia, loại thư này ta làm sao có thể giữ được." "Sau này nếu có tin tức của Bạch Cổ Phong và Uông gia, hãy truyền tin cho Trần Thiên Hữu của Cửu Môn." Trương Chí Hoài gật đầu đáp ứng, khi ngẩng đầu lên thì thấy Diệp Bạch đã biến mất trên cây.

Trong doanh địa, Diệp Bạch đã đến trước trong lều, mấy người đàn ông trong đội khảo cổ đang ngủ say, Lý Đồng Văn thì ngủ ở góc lều.

Diệp Bạch dùng thần thức dò xét một lượt, sau đó từ kẽ áo bên trong của Lý Đồng Văn lấy ra một mảnh vải gai gấp lại, trên đó viết đầy Ách Văn.

Đây hẳn là Hà Mộc Tập.

Diệp Bạch không hiểu Ách Văn, nhưng Kim Toán Bàn thì có, sau này mang về có thể nhờ hắn xem giúp.

Sáng sớm hôm sau, đoàn khảo cổ hỗn loạn cả lên, Lý Đồng Văn la làng rằng bảo bối của mình đã mất cắp, nói muốn tìm kẻ trộm.

Hỏi là bảo bối gì bị mất, nhưng Lý Đồng Văn lại ấp a ấp úng, không nói ra được lý do.

Chỉ có Trương Chí Hoài lắc đầu không nói, trong lòng thầm nghĩ, Hà Mộc Tập của hắn sợ là đã bị Tam gia cướp mất rồi.

Lúc này, Diệp Bạch đã đến một dãy núi đặc biệt.

Từ xa xuất hiện một khe nứt kỳ lạ, chiều rộng chỉ một mét, vừa đủ cho hai người đi song song.

Đây hẳn là "Nhất Tuyến Thiên" trong truyền thuyết, không ngờ trong núi non trùng điệp Tần Xuyên cũng có kỳ quan như vậy.

Diệp Bạch đi vào khe nứt, lập tức cảm thấy một luồng gió âm lạnh ập đến.

Nơi đây địa hình kỳ lạ, quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời, Diệp Bạch không cảm thấy kỳ lạ, một mạch tiến về phía trước.

Khe nứt lúc đầu rất hẹp, sau trăm mét liền trở nên rộng rãi, hai bên vách núi dựng đứng, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ có thể nhìn thấy một đường ánh sáng cực nhỏ, tựa như bầu trời bị cắt đôi.

Ý nghĩa "Nhất Tuyến Thiên" cũng từ đó mà ra.

Trong hẻm núi khe nứt có nhiều đá vụn và rêu phong, cây cối thưa thớt, còn có một số xương khô chim thú.

Hẻm núi này cực kỳ dài, dường như một dãy núi bị xẻ đôi từ giữa, Diệp Bạch thấy xung quanh không có gì đặc biệt, liền tăng tốc độ, hóa thành tàn ảnh luồn lách qua hai bên hẻm núi.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng kêu của đàn khỉ, chỉ thấy trên đỉnh hẻm núi, một đàn khỉ vàng lớn đang leo trèo tìm kiếm thức ăn.

Diệp Bạch cũng không có tâm trạng dây dưa với lũ khỉ, xuyên qua giữa đàn khỉ.

Đàn khỉ vàng chỉ cảm thấy một bóng đen cuốn theo luồng gió nhẹ lướt qua, sau một thoáng ngẩn người, liền nhao nhao náo loạn, kêu gào ầm ĩ.

"Má nó, vừa nãy cái quái gì bay qua vậy!" Vài phút sau, Diệp Bạch đến nơi sâu nhất của hẻm núi, nơi đây ánh sáng không rõ ràng, âm u lạnh lẽo, tiếng kêu của lũ khỉ phía sau cũng dần yếu đi.

Phía trước xuất hiện một bóng "người", ánh mắt Diệp Bạch hơi nheo lại, đó là một pho tượng đá người đầy rêu phong.

Tượng người phủ đầy rêu xanh, điêu khắc tinh xảo hình tượng, đáng tiếc phần đầu đã mất, chỉ còn lại cái cổ.

Điều này cực kỳ giống với những tượng đá được tìm thấy trong tế đàn.

Diệp Bạch đi xuyên qua tượng người, góc tối phía trước xuất hiện một hang đá đen ngòm.

Đây chính là lối vào của Cổ Xá Quốc Tế Tự Mộ.

Diệp Bạch chui vào hang đá, đến một thạch thất hình vòm.

Lấy đèn pin ra soi sáng, Diệp Bạch phát hiện gian thạch thất này được khai thác ra, trên đỉnh có bích họa, nhưng cơ bản đã bong tróc hết.

Dưới đáy có nước đọng, hình thành những vũng nước nhỏ đầy rêu xanh, trong nước còn rải rác các mảnh vỡ tượng đá.

Diệp Bạch cảm thấy có chút kỳ lạ, bên ngoài địa thế có che chắn, nước mưa không thể thấm vào đây, vậy nước đọng ở đây là do nguyên nhân gì?

Chẳng lẽ trong mộ có một con sông ngầm?

Tuy nhiên, Diệp Bạch loáng thoáng nhớ rằng bên dưới này dường

như có một thác nước, được người địa phương gọi là thác Hoàng Tuyền, nước ở đây có thể là do thác nước này.

Hệ thống hiển thị lối đi nằm ở dưới đáy vũng nước, Diệp Bạch đành phải lấy Vạn Niên Bạng Châu ra, vũng nước nhỏ lập tức tách đôi, lộ ra một đoạn cửa đá.

Cửa đá đã bị phá tung, phỏng chừng trước đây đã có đạo mộ tặc ghé thăm nơi này.

Xuyên qua cửa đá, Diệp Bạch giơ cao Bạng Châu đi dưới nước, dưới chân xuất hiện cát bùn mềm mại.

Đột nhiên, dòng nước cuộn trào, một con trạch la quy dài ba mét xuất hiện trước mặt Diệp Bạch, tuy nhiên, con trạch la quy này cũng là lần đầu tiên thấy thứ có thể tách nước ra.

Một đôi mắt cá màu vàng cam xuyên qua bong bóng nước đối diện với Diệp Bạch, vô cùng tò mò.

Trạch la quy bơi quanh Diệp Bạch vài vòng, cuối cùng không chịu nổi sức hấp dẫn của viên Bạng Châu kia, há to miệng máu, cắn về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch cũng không chần chừ, ngón tay khẽ động, một vệt sáng vàng lóe lên, trạch la quy lập tức bị cắt đôi từ giữa, chia thành hai nửa.

Xác cá chìm xuống đáy nước, máu cá đỏ tươi làm nước xung quanh trở nên đục ngầu một chút, rất nhanh lại khôi phục như thường.

Kim quang tản đi, một thanh tiểu kiếm vàng thô ráp lộ ra nguyên hình.

Thì ra, kể từ khi Diệp Bạch tu luyện Trường Xuân Công đến tầng thứ tư, diễn sinh ra thần thức, y liền thử luyện chế pháp khí mà tu tiên

giả có thể điều khiển.

Đáng tiếc, Diệp Bạch đã thử dùng không ít kim loại có chất liệu đặc biệt, nhưng đều không luyện chế thành công.

Sau này Diệp Bạch dùng Canh Kim thu được từ thế giới phàm nhân để thử nghiệm, thông qua thần thức nuôi dưỡng, y phát hiện mình thế mà có thể sơ bộ điều khiển khối kim loại này.

Lại nhờ vào lò nung nhiệt độ cao ở nước ngoài để nấu chảy Canh Kim thành hình dạng một thanh tiểu kiếm, dùng thần thức ngự trị, một thanh pháp khí bình thường liền được luyện chế thành công.

Trên tiểu kiếm vàng tuy không có minh văn, nhưng chỉ riêng độ sắc bén và cứng rắn của nó, đã khiến Diệp Bạch yêu thích không rời tay.

Hơn nữa, chỉ cần trong phạm vi mười mét, Diệp Bạch liền có thể đạp trên tiểu kiếm, đạt được khả năng phi hành ngự không trong thời gian ngắn.

Chậm rãi bước ra khỏi nước, Diệp Bạch phát hiện mình đến một động dung nham rộng lớn, dòng nước từ một đầu chảy chậm rãi sang đầu kia.

Trong động dung nham có rất nhiều dấu vết của tạo vật nhân tạo, hai bên còn dựng nhiều tượng đá người.

Diệp Bạch một mạch đi qua, đến cuối động dung nham.

Phía trước là vách đá bao quanh ba mặt, giữa đặt một quan tài đá.

Quan tài đá rất lớn, trên nắp quan tài khắc một con rắn hai thân, hai thân rắn quấn quanh hai bên quan tài, điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Trên nắp quan tài và thân quan tài còn có vết xẻo của côn sắt và vết cạy trắng xóa, kết hợp với cửa đá bị phá hủy, năm xưa hẳn có

một nhóm đạo mộ tặc đã ghé thăm nơi này, thủ đoạn vô cùng bạo lực.

Chương 502

Diệp Bạch nhấc nắp quan tài lên, bên trong quan tài đá trống rỗng.

Hệ thống hiển thị, lối vào mộ huyệt chính là ở đây, Diệp Bạch dùng thần thức quét một lượt, lúc này mới phát hiện toàn bộ quan tài đá đều là để che mắt, lối đi thật sự nằm dưới quan tài đá.

Quan tài đá bị Diệp Bạch dịch chuyển, bên trong đen ngòm, có một con đường bậc đá dốc đứng dẫn xuống bên dưới.

Một mùi hương quái dị từ bên trong truyền ra, Diệp Bạch khẽ động mũi, mùi nước kèm theo mùi lưu huỳnh.

Bậc đá được xây dựng thô sơ, lồi lõm không bằng phẳng và phủ đầy rêu xanh, Diệp Bạch một mạch đi xuống, ra khỏi ám đạo, đến một thế giới ngầm rộng lớn.

Phía trước truyền đến tiếng nước chảy, như vạn ngựa phi nước đại, dòng nước vô cùng xiết.

Âm thanh này Diệp Bạch vô cùng quen thuộc, hiển nhiên là tiếng thác nước hội tụ, rồi sâu lắng đâm vào mặt nước.

Chỉ dựa vào thần thức không nhìn xa được bao nhiêu, Diệp Bạch lấy đèn pin cường quang ra dò xét, lúc này y đang đứng trên bãi sông.

Trước mặt là một con sông ngầm cuồn cuộn, lòng sông rộng ba mươi mét, nước sông vàng đục, tỏa ra mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Càng gần sông ngầm, một làn sóng nhiệt ập đến, xem ra nước sông này là nước nóng.

Đi dọc theo bãi sông, khoảng hai ngàn mét sau, tiếng thác nước càng lúc càng gần, âm thanh ầm ầm chói tai.

Phía trước là một vách đá cheo leo, dòng nước vàng đục ào ạt đổ xuống từ vách đá, phát ra âm thanh như sấm rền.

Diệp Bạch tuy không nhìn thấy đáy thác, nhưng cũng biết độ cao thác nước này ít nhất cũng phải ngàn mét, thanh đồng thần thụ cao bao nhiêu, thác nước này cũng cao bấy nhiêu.

Xung quanh không có chỗ nào để bám víu, người thường muốn đi xuống, chỉ có thể tìm cách từ trên thác nước.

Diệp Bạch tế ra tiểu kiếm vàng, một chân đạp lên tiểu kiếm, bay đến trước thác nước từ từ hạ xuống.

Đoạn vách đá trước thác nước vô cùng rộng rãi, Diệp Bạch bắn một viên đạn chiếu sáng, ánh sáng trắng đột nhiên xuất hiện, chiếu sáng thế giới ngầm này.

Ngàn mét bên dưới, là một hồ đen lớn, dòng nước thác vàng như một thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào hồ đen lớn.

Đến đây, Diệp Bạch cảm giác có chút dao động không rõ, không nói lên được tốt xấu, chỉ là một loại áp lực vô hình.

Đạp trên tiểu kiếm vàng, Diệp Bạch lơ lửng trên hồ đen lớn, đây là một hồ nước ngầm trông như không có bờ bến, nước hồ âm u lạnh lẽo.

Diệp Bạch đã dùng Dị Đồng quét một vòng, hiện tại chưa nhìn thấy sinh vật dưới nước có thể hình khổng lồ.

Bằng không, nếu con Chúc Long kia đột nhiên chui ra từ dưới nước, chắc là có thể dọa người ta chết khiếp.

Loài cá lớn nhất trong hồ đen lớn cũng chỉ là trạch la quy dài ba bốn mét, không có gì uy hiếp.

Quay lại khu vực nước thác đổ, con đường phía sau liền ẩn giấu

trong thác nước.

Diệp Bạch một lần nữa lấy Vạn Niên Bạng Châu ra, ánh sáng hồng lấp lánh, quang tráo vô hình khuếch tán ra tách hơi nước.

Diệp Bạch chịu áp lực của thác nước chui vào một thạch thất, đây là động dung nham tự nhiên, có dấu vết con người chỉnh sửa.

Một bộ xương khô héo đổ bên vách tường thạch thất.

Bộ xương khô mặc một bộ giáp đen, đáng tiếc giáp giáp quanh năm bị hơi nước nhiệt độ cao ăn mòn, trở thành sắt gỉ, không nhìn ra được là triều đại nào.

Tuy nhiên Diệp Bạch sơ bộ phỏng đoán, người này hẳn là binh lính của chi binh lính câm Bắc Ngụy, tức là quân đội đã tạo ra Hà Mộc Tập.

Vòng qua bộ xương khô, xuất hiện một bậc thang rộng mười người, uốn lượn xuống dưới, không biết sâu bao nhiêu.

Đi suốt quãng đường, không thấy nửa điểm cơ quan cạm bẫy nào, có thể thấy Cổ Xá Quốc không giỏi cơ quan xảo thuật, Diệp Bạch không cảm nhận được nguy hiểm, đi dọc theo bậc thang xuống.

Ra khỏi bậc thang, vị trí y đang đứng là một vách đá cheo leo, phía trước không có đường, dưới vực là vực sâu vô tận.

Trên vách đá đối diện xuất hiện không ít hang động, tuy nhiên trong hang động treo lủng lẳng những bộ xương cốt dày đặc, rải rác, cộng lại có hơn một trăm tám mươi bộ.

Dưới thị giác Dị Đồng, có oán khí đen kịt lảng vảng quanh những bộ xương cốt.

Loại này Diệp Bạch đã thấy nhiều, cũng không quá để tâm, trực tiếp ngự tiểu kiếm vàng bay qua khu vực này.

Trên đường, Diệp Bạch còn nhìn thấy một khối khu vực dùng mấy trăm quan tài gỗ và thi thể bố trí trận mê huyễn.

Nhìn từ trên không, khu vực này giống như một ngôi sao năm cánh, vị trí đặt quan tài gỗ và phương hướng treo thi thể đều có giảng cứu, thêm vào oán khí đen kịt lảng vảng, người bình thường đi vào sợ là sẽ không bao giờ ra được.

May mắn là hiện giờ y biết bay, cũng không cần đích thân đi xông pha loại trận pháp kỳ môn này.

Một lần nữa chui qua một hành lang bậc đá, Diệp Bạch cuối cùng cũng đến nơi đặt Thanh Đồng Thần Thụ.

Trước mắt là đáy một giếng tròn thẳng đứng, đường kính vài trăm mét, cực kỳ giống cái hố đen không đáy của Cổ Thành Tinh Tuyệt, chỉ có điều nhỏ hơn rất nhiều.

Dưới đáy lõm thành một cái hố sâu, một cây cột đồng xanh khổng lồ đường kính khoảng mười mấy mét vọt thẳng lên trời.

Phần gốc của cột đồng xanh cắm thẳng vào đá dưới đáy hố, cứ như thể nó mọc ra từ đó, khiến những tảng đá xung quanh nứt ra nhiều vết.

Chà chà, dù Diệp Bạch kiến thức rộng rãi, vẫn cảm thấy vật khổng lồ bằng đồng xanh này cực kỳ chấn động lòng người.

Đường kính của Thanh Đồng Thần Thụ so với đường kính của cái hố lớn này dường như không đáng kể, nhưng trên Thanh Đồng Thần Thụ mọc ra các cành đồng xanh, vươn rộng ra lấp đầy toàn bộ cái hố lớn.

Hệ thống nhắc nhở bảo rương thủy tinh nằm ở khu vực giữa Thanh Đồng Thần Thụ, Diệp Bạch hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy lần xuống mộ này vô cùng thuận lợi.

Tuy nhiên, hệ thống luôn sắp xếp bảo rương dựa trên mức độ nguy hiểm của mộ huyệt.

Nguy hiểm không xác định, có thể là không nguy hiểm, nhưng phần lớn hẳn là nguy hiểm không thể lường trước.

Nghĩ đến con Chúc Long vẫn chưa xuất hiện kia, Diệp Bạch có chút hoảng sợ, cũng không biết thủ đoạn hiện tại của mình có đối phó được với hung vật này hay không.

Giá như Tiểu Hắc ở đây thì tốt rồi, cùng là huyết mạch rồng, ít nhất có thể giao lưu vài câu, kéo gần quan hệ chứ.

Thôi vậy, trước khi tiến lên, vẫn nên bói quẻ một lần.

Diệp Bạch cẩn thận như mọi khi.

Thế là, Diệp Bạch quay lại hành lang bậc đá vừa rồi, minh tưởng vận khí một lát, đợi tâm hoàn toàn tĩnh lặng, mới bắt đầu bói quẻ.

Mười mấy năm trôi qua, hiện giờ Diệp Bạch đối với hạ quyển bí thuật Âm Dương Phong Thủy có thể nói là đã quen đường quen lối, vô cùng tinh thông.

Tuy nhiên, Diệp Bạch cũng phát hiện ra, bói quẻ nhiều, không những hao tâm huyết phí thọ mệnh, mà còn có thể bị thiên cơ phản phệ.

Có một lần, Diệp Bạch nổi hứng, muốn thử bói về lai lịch hệ thống của mình, kết quả lập tức bị phản phệ ngất đi tại chỗ, hơn nữa liên tục ba ngày gặp vận rủi liên miên, kiểu ăn cơm cũng cắn phải sạn.

Nhưng thảm nhất không phải Diệp Bạch, mà là Bạch Tu Long Ngư.

Chương 503

Bởi vì đồng tiền được bôi máu của Bạch Tu Long Ngư, dẫn đến Bạch Tu Long Ngư bị thiên cơ phản phệ nghiêm trọng nhất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh dưới đáy hồ.

May mà lão đại của nó, Tiểu Giao Nhân phát hiện sớm.

"Ơ?

Sao 'chó săn' của mình lại thiếu một con vậy?" Tiểu Giao Nhân liền phát động thế lực thuộc hạ tìm kiếm trong vùng nước Trùng Cốc, kết quả tìm thấy Bạch Tu Long Ngư thoi thóp trong bùn lầy.

Nửa năm sau, Bạch Tu Long Ngư mới tỉnh lại.

Sau chuyện này, Diệp Bạch mới nhận ra sự nghiêm trọng của thiên cơ phản phệ, trách không được sư tổ của y chết sớm, phỏng chừng là do bói quẻ nhiều mà chết.

Sau này dù gặp chuyện có thể bói quẻ, Diệp Bạch cũng cẩn thận từng li từng tí, không dám tùy ý vọng động nữa.

Tuy nhiên, hiện tại hành trình phía sau liên quan đến việc y có thể nhận được bảo rương thủy tinh hay không, tự nhiên phải cẩn trọng bói một lần.

Bôi máu Bạch Tu Long Ngư lên, Diệp Bạch thần sắc trang trọng tung đồng tiền.

Liên tục bói ba lần, đều là Kim Tinh Đới Hỏa, Hỏa khắc Kim, không phải quẻ tốt.

Nghĩ bụng hôm nay vận may không tốt, quẻ khó tránh khỏi mất linh.

“Quẻ không chuẩn thì không tính!” Diệp Bạch lắc đầu, dứt khoát thu đồng tiền lại, đi đến dưới Thanh Đồng Thụ.

Bề mặt Thanh Đồng Thụ không nhẵn nhụi, trên đó khắc đầy đồ đằng rắn hai thân, tượng trưng cho thần tính của khí đồng xanh.

Do Thanh Đồng Thụ có quá nhiều cành, Diệp Bạch không định dùng tiểu kiếm vàng bay lên, sau khi nhảy lên Thanh Đồng Thụ, liền một mạch nhảy vọt lên.

Hiện tại vẫn chưa biết con Chúc Long kia ẩn nấp ở đâu, Diệp Bạch dự định sau khi lấy được bảo rương thủy tinh, liền lập tức chuồn đi, không dây dưa thêm ở đây.

Cành Thanh Đồng Thần Thụ không ngắn, cơ bản mỗi thân cành đều dài mấy chục mét, vươn rộng ra, khiến mỗi tầng đều có không gian rất lớn.

Mấy tầng cành cây phía dưới treo không ít vải bố thô màu nâu, hẳn mang ý nghĩa tế tự nào đó.

Mấy chục mét sau, những cành đồng xanh to lớn đâm vào vách đá xung quanh.

Thoạt nhìn, cây đồng xanh này thật sự giống như mọc ra từ dưới lòng đất, dù sao nếu là nhân tạo, thì không cần thiết phải khoét sâu vào vách đá, rồi cắm cành đồng xanh vào.

Nghĩ đến hệ thống nhắc nhở Thần Thụ có linh, Diệp Bạch tăng tốc độ hơn nữa, đội Kim Quang Chú một mạch đi lên.

Khoảng trăm mét, xung quanh cành Thanh Đồng Thụ xuất hiện đường mòn nhân tạo.

Đường mòn làm bằng gỗ, rất nhiều chỗ đã mục nát không thể dùng được.

Diệp Bạch bị một cỗ quan quách thu hút, dừng bước chân.

Quan quách cũng làm bằng đồng xanh, tọa lạc trên một đoạn cành đồng xanh to lớn, xung quanh là đài đá.

Điều khiến Diệp Bạch tò mò là, ở góc đông nam có dấu vết châm nến thắp hương.

Cần biết rằng, chỉ có Mạc Kim Giáo Úy mới có thói quen thắp nến ở góc đông nam, các môn phái đạo mộ khác và những tên trộm mộ bình thường đều không làm như vậy.

Chẳng lẽ nơi đây từng có Mạc Kim Giáo Úy ghé qua?

Diệp Bạch đến gần quan quách, dùng thần thức quét một lượt, bên trong quan quách nằm một thi thể cổ nhân, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Diệp Bạch lập tức nhíu mày, người này dường như vẫn còn hô hấp.

Không bị thi biến, lại còn có thể sống sót trong quan quách không khí bí bách, Diệp Bạch vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy.

Là quan quách đặc biệt?

Hay là do Thanh Đồng Thụ?

Diệp Bạch vừa định mở quan tài, đột nhiên thân hình khựng lại, phía sau truyền đến một luồng nhiệt mạnh mẽ.

Mùi tanh nồng nặc xộc vào mũi, Diệp Bạch không quay đầu lại, dùng thần thức dò xét.

Chỉ thấy một con cự xà độc nhãn phủ đầy vảy đen chui ra từ vách đá, chỉ riêng con mắt rắn màu vàng cam vừa lộ ra đã lớn hơn cả người Diệp Bạch.

Con Chúc Long này thế mà có thể hòa mình vào vách đá mà di

chuyển tự do?

Thảo nào mãi không thấy con Chúc Long này!

Diệp Bạch không vọng động, mà là phát ra tín hiệu rắn ngữ hữu hảo trước: "Xì xì xì!" Nhưng con Chúc Long này không hề kiên nhẫn, rắn ngữ của Diệp Bạch vừa thốt ra, y liền thấy miệng máu của nó há ra, muốn nuốt chửng Diệp Bạch.

Diệp Bạch lập tức hành động, cũng không còn để ý đến những thứ trên Thanh Đồng Thụ gần đó, một mạch điên cuồng lao lên.

Mẹ kiếp, cứ lấy bảo rương thủy tinh trước đã!

Con Chúc Long phía sau lộ ra thân rắn dài trăm mét, bám sát không rời.

Điều khiến Diệp Bạch bất lực là, con Chúc Long này không những có thể hòa thân rắn vào vách đá, mà còn có thể xuyên qua Thanh Đồng Thụ.

Ý nghĩ của Diệp Bạch muốn dùng cành Thanh Đồng Thụ ngăn cản Chúc Long hoàn toàn tan vỡ.

Thấy nhất thời không đuổi kịp Diệp Bạch, Chúc Long đại nộ, phát ra tiếng rít chói tai, Diệp Bạch lúc đầu còn không để ý, nhưng tiếng rít này dường như đã gây ra sự cộng hưởng tần số của Thanh Đồng Thụ.

Ngay sau đó Thanh Đồng Thụ tỏa sáng rực rỡ, đầu Diệp Bạch lập tức ong ong, Tử Hà Chân Khí và Trường Xuân Chân Nguyên trong cơ thể lập tức bị cản trở vận hành, đình trệ lại.

Chết tiệt, Thanh Đồng Thụ này thế mà còn có thể cấm ma!

Chân khí bị gián đoạn, chân Diệp Bạch chợt lỏng ra, cả người treo lơ lửng trên cành Thanh Đồng Thụ.

Chưa kịp để Diệp Bạch phản ứng, Chúc Long đang đuổi tới há to

miệng, cắn lấy Diệp Bạch.

“Thiên Địa Huyền Tông, Vạn Khí...” Trong lúc nguy cấp, Diệp Bạch niệm Kim Quang Chú, dùng chút chân nguyên cuối cùng hóa thành kim quang bao phủ bề mặt cơ thể.

Răng nanh của Chúc Long cắn vào kim quang, phát ra tiếng va chạm sắc lạnh.

Thấy không phá vỡ được phòng ngự của Diệp Bạch, Chúc Long ngậm lấy nửa thân dưới của Diệp Bạch mà va mạnh vào thân cây đồng chủ.

Đầu Diệp Bạch bị va đập đến ong ong.

Khốn kiếp!

Diệp Bạch quả quyết lấy ra ba quả lựu đạn từ không gian, ném vào miệng khổng lồ của Chúc Long.

Rầm rầm rầm!

Chương 504

Diệp Bạch bị lựu đạn ảnh hưởng, bay ra rơi xuống vách đá.

Chúc Long cũng không khá hơn, miệng đầy khói đen, khoang miệng bị mảnh đạn găm đầy.

Chúc Long lắc lắc đầu, gầm lên một tiếng giận dữ về phía Diệp Bạch, nước bọt bắn tung tóe khắp người Diệp Bạch.

Nhìn Diệp Bạch, toàn thân tơi tả, kim quang bao phủ lúc ẩn lúc hiện, rõ ràng là biểu hiện của chân nguyên không đủ.

Khác với Tử Hà Chân Khí, nếu chân nguyên tiêu hao hết, tốc độ phục hồi cực kỳ chậm, ngay cả khi cầm linh thạch thượng phẩm cũng phải mất vài phút, trong tình huống nguy hiểm như hiện tại, hiển nhiên không có thời gian để y hồi phục.

Khoảnh khắc tiếp theo, Uyên Hồng Kiếm xuất hiện, Diệp Bạch toàn lực quán thâu Tử Hà Chân Khí, kiếm quang rực rỡ xé toang hư không vẽ ra.

Keng!

Keng!

Cành Thanh Đồng Thụ chắn đường lập tức bị cắt đứt gọn gàng, nhưng kiếm quang khi sắp chạm vào thân Chúc Long thì lại xuyên thẳng qua, để lại vết kiếm sâu hoắm trên vách đá đối diện.

Thấy cảnh này, Diệp Bạch hoàn toàn cạn lời.

Thứ này đơn giản còn khó nhằn hơn cả Đại Hắc Thiên năm đó.

Thân thể Chúc Long lúc thực lúc hư, làm sao có thể đánh thắng được.

Tuy nhiên mảnh đạn có thể làm Chúc Long bị thương, chứng tỏ Chúc Long cũng không phải vô địch.

Diệp Bạch không bỏ cuộc, tế ra tiểu kiếm vàng, dùng thần thức điều khiển, bắn về phía đôi mắt rắn vàng cam to lớn của Chúc Long.

Kim quang lóe lên rồi biến mất!

Lần này, Chúc Long dường như cảm nhận được nguy hiểm, mắt rắn khép chặt, rồi một lần nữa mở ra, toàn bộ mắt rắn biến thành màu đen kịt.

Khoảnh khắc, thời gian đảo ngược.

Mọi thứ trở lại điểm khởi đầu.

Diệp Bạch một lần nữa mở mắt, vẫn còn hơi mơ màng, chỉ thấy y đã quay lại dưới đáy Thanh Đồng Thụ, xung quanh tĩnh lặng.

Chân khí và chân nguyên trong cơ thể đều đầy đủ, lựu đạn trong không gian không thiếu một quả nào.

Đột nhiên, Chúc Long từ dưới đất chui ra, trực tiếp nuốt chửng Diệp Bạch vào bụng rắn.

Có lẽ Diệp Bạch quá khó tiêu, Chúc Long còn ợ một tiếng hôi thối.

Đột nhiên, một luồng sáng mạnh kèm theo tiếng nổ vang lên từ bên trong cơ thể Chúc Long, toàn bộ giếng cây rung chuyển dữ dội, Thanh Đồng Thụ cũng bị chấn động ong ong.

Diệp Bạch toàn thân dính đầy khói đen bò ra từ bụng rắn, quỷ mới biết lần này y đã dùng bao nhiêu thuốc nổ.

Nhưng con Chúc Long này vẫn chưa chết, nằm thoi thóp dưới Thanh Đồng Thụ.

Nó nhìn Diệp Bạch một cái, mắt rắn khép lại, rồi một lần nữa mở ra, đôi mắt rắn đen kịt lại xuất hiện.

Không tốt!

Diệp Bạch vừa định ngăn cản, thời gian lại lập tức quay về điểm ban đầu.

Y lại xuất hiện dưới Thanh Đồng Thụ.

Thật mẹ kiếp, không chơi nổi!

Ngay khi vừa tỉnh dậy, Diệp Bạch liền dùng Kim Quang Chú bao bọc mình, sau đó nhảy lên cành Thanh Đồng Thụ, ngăn không cho Chúc Long chui ra từ dưới đất như lần trước.

Tuy nhiên, lần này xung quanh lâu lắm vẫn không có động tĩnh.

Đột nhiên, có đá vụn từ trên đầu rơi xuống, Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn lên, Chúc Long đang trừng đôi mắt rắn vàng khổng lồ, đánh giá y.

Diệp Bạch mở miệng: "Có giao lưu được không?" (Ngôn ngữ rắn) Chúc Long lắc đầu, chui trở lại vách đá.

Diệp Bạch thở dài một hơi, chuẩn bị thử lại một lần nữa.

Vút!

Diệp Bạch hóa thành tàn ảnh nhảy lên Thanh Đồng Thụ, một mạch leo cao.

Hai trăm mét sau, tiếng rắn rít vang lên, ngay sau đó Thanh Đồng Thụ tỏa sáng rực rỡ.

Không tốt!

Diệp Bạch vội vàng dừng thân hình, đứng vững trên cành Thanh Đồng Thụ.

Tiếng rắn rít không ngừng, ánh sáng Thanh Đồng Thụ không dứt, chân khí và chân nguyên trong cơ thể Diệp Bạch loạn xì ngầu, y ôm lấy cái đầu đau như xé rách đứng tại chỗ.

Đột nhiên, một đoạn đuôi rắn quét ngang tới, Diệp Bạch nhẫn trụ đông thống, rút Uyên Hồng Kiếm nghênh đón.

Nhưng Diệp Bạch đã đánh giá thấp lực đạo của Chúc Long.

Rầm!

Uyên Hồng Kiếm không những tuột tay rơi xuống dưới cây, mà cả người Diệp Bạch còn bị đập vào vách đá.

Chưa kịp để Diệp Bạch phản ứng, Chúc Long từ phía sau Diệp Bạch chui ra, răng nanh dài và hôi thối cắn chặt lấy Diệp Bạch, kéo y vào trong vách đá.

Răng nanh đâm xuyên kim quang ghim vào cơ thể Diệp Bạch, máu đỏ tươi chảy ra.

Diệp Bạch tế ra tiểu kiếm vàng, chém vào răng nanh, chỉ phát ra tiếng va chạm 'bang bang'.

Diệp Bạch muốn đối phó với bản thể Chúc Long, nhưng toàn bộ thân rắn của Chúc Long đều ẩn trong vách đá, chỉ có một cặp răng nanh lộ ra, căn bản không thể ra tay.

Chết tiệt!

Lần này Diệp Bạch thực sự cảm thấy bó tay hết cách, năng lực của con Chúc Long này quá vô giải.

Cùng với lực cắn của Chúc Long càng lúc càng mạnh, kim quang toàn thân Diệp Bạch chao đảo như sắp vỡ, dường như chỉ một khắc nữa sẽ tan nát.

Nhìn thấy Thanh Đồng Thần Thụ thẳng đứng trước mắt, Diệp Bạch dứt khoát ném ra một gói thuốc nổ lớn.

Rầm rầm rầm!

Thanh Đồng Thần Thụ bị nổ tung một lỗ hổng, đứt lìa từ giữa.

Chương 505

Đá vụn trên đỉnh, cành đồng xanh, tạp vật rơi vãi khắp nơi.

Chúc Long gầm lên giận dữ chui ra, một lần nữa mở mắt rắn đen kịt.

Thời gian lại một lần nữa quay trở lại.

Thanh Đồng Thụ cũng khôi phục nguyên dạng.

Ba lần tiếp theo, Diệp Bạch đã thử qua các phương pháp khác nhau, nhưng đều không vượt qua được ba trăm mét liền bị Chúc Long chặn lại, sau đó khởi động lại thời gian.

Một lần nữa thời gian khởi động lại, Diệp Bạch đứng dưới Thanh Đồng Thụ, có chút mệt mỏi.

Năng lực của con Chúc Long này quá vô giải, cứ xông thẳng lên căn bản không phải là cách.

Trừ phi có người có thể giúp y kiềm chế Chúc Long, y mới có thể nhân cơ hội trèo lên lấy bảo rương thủy tinh.

Nhưng dù là Tề Tiểu Hắc hay những người khác, nếu thực sự đối mặt với con Chúc Long này, rất khó thoát thân khỏi miệng nó.

Hơn nữa, nhìn từ nhiều lần thời gian khởi động lại, con Chúc Long này trí tuệ rất cao, mỗi lần đều có thể lợi dụng ưu thế của bản thân để tấn công y.

Mấy lần sau đó, nếu không phải Diệp Bạch phá hủy Thanh Đồng Thụ, e rằng y đã thực sự mất mạng dưới miệng rắn.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, năng lực của Chúc Long có lẽ liên quan đến Thanh Đồng Thần Thụ, mà Thanh Đồng Thần Thụ lại liên

quan đến long mạch bị phong ở Long Lĩnh.

Nếu Kim Toán Bàn có thể tìm ra bí ẩn của long mạch bị phong, cũng không biết có thể làm suy yếu năng lực của Thanh Đồng Thụ hay không.

Nghĩ đến đây, Diệp Bạch quyết định trước tiên ra khỏi mộ rồi tính toán, dù sao bảo rương thủy tinh này cũng không chạy đi đâu được.

Lúc này, Chúc Long lại một lần nữa xuất hiện, rít lên một tiếng về phía Diệp Bạch.

Dường như đang khiêu khích: "Thằng nhóc ngươi có giỏi thì lên nữa đi!" Diệp Bạch lười biếng không thèm để ý, giơ ngón giữa về phía nó, rời khỏi nơi này.

Rời khỏi mộ, Diệp Bạch quay lại hẻm núi Nhất Tuyến Thiên.

Ngẩng đầu nhìn lên, khi đi vào trời vẫn sáng, khi ra thì đã biến thành đêm tối, trên trời treo đầy sao.

Tuy nhiên, thời gian bên ngoài không thay đổi, có thể thấy việc Chúc Long khởi động lại thời gian chỉ có hiệu lực trong một phạm vi nhất định, hoặc nói chỉ có tác dụng dưới Thanh Đồng Thụ.

Không xa, đàn khỉ đang kêu gào, từng đôi từng đôi một, đang chơi trò người lớn.

Diệp Bạch mệt mỏi rã rời, không muốn đi bộ, liền đạp tiểu kiếm vàng bay qua đầu đàn khỉ, tiện thể quan sát trò chơi của chúng.

Vượt qua Nhất Tuyến Thiên, Diệp Bạch thu tiểu kiếm vàng lại, đi bộ lên đường.

Diệp Bạch một mạch phi nhanh, hai tiếng sau quay về doanh địa.

Trong doanh địa chỉ có Thanh Tam và Bạch Tam canh gác.

"Tam gia, ngài đã về?" "Ừm, những người khác đâu?" "Kim tiền

bối và Hắc gia đã về trước buổi tối, sau khi tổng hợp các địa điểm tế tự tìm thấy gần đó, dường như có phát hiện quan trọng, lại đi đến Kỳ Gia Thôn, Hắc gia cũng đi cùng, những huynh đệ khác vẫn chưa về, phỏng chừng đang tìm kiếm các địa điểm tế tự mới ở bên ngoài." Diệp Bạch gật đầu, có ý muốn đi Kỳ Gia Thôn xem tình hình, nhưng lúc này đầu óc vô cùng mơ hồ, không thể vực dậy tinh thần.

Xem ra đây là di chứng sau khi thời gian khởi động lại.

Có Tề Tiểu Hắc ở đó, hai người bọn họ hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Diệp Bạch dặn dò vài câu, trực tiếp vào lều nghỉ ngơi.

Thanh Tam không nhịn được nói nhỏ: "Ngươi nói Tam gia đi làm gì mà về trông mệt mỏi tiều tụy vậy?" "Ai biết, hai chúng ta canh gác cho tốt, đừng để Tam gia bị quấy rầy." Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Bạch thần thanh khí sảng thức dậy.

Ra khỏi lều, những người của Thanh Long tiểu đội và Bạch Hổ tiểu đội đều đã về, bọn họ quây quần bên đống lửa trại nghỉ ngơi một lát.

Tối qua được Thanh Tam nhắc nhở, mọi người đều không dám lại gần lều nghỉ của Diệp Bạch, liền ở bên ngoài tạm bợ một đêm.

Kim Toán Bàn và Tề Tiểu Hắc vẫn chưa về, Diệp Bạch gọi Thanh Nhất, chuẩn bị đến Kỳ Gia Thôn xem tình hình.

Trên đường, Thanh Nhất mở miệng nói: "Tam gia, ta ở một thung lũng rắn phía tây bắc phát hiện một đội khảo cổ, đội ngũ này dường như có cao thủ, lúc ta quan sát suýt nữa bị phát hiện, ngài nói..." "Không sao, đội khảo cổ này ta cũng từng gặp qua, không cần lo lắng." Thanh Nhất gật đầu, vì Tam gia đã nắm rõ tình hình, vậy không cần nói thêm nữa.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát hỏi: "Bọn họ ở thung lũng rắn làm gì?" "Dường như đang lấy đất, hình như đã phát hiện cổ mộ." Cổ mộ?

Nhóm khảo cổ này hiệu suất cũng nhanh thật, nhanh vậy đã tìm thấy mộ Đậu Hoàng hậu.

Đậu Hoàng hậu là vợ của Hán Văn Đế Lưu Hằng, với thân phận của bà, quy cách mộ thất sẽ không nhỏ.

Nếu ngôi mộ này là thật, vậy sau này có thể đi xem thử.

Nghĩ bụng một bảo rương đồng xanh và mấy ngàn điểm minh khí là không chạy đi đâu được.

"Chờ khi về, ngươi dẫn Thanh Long tiểu đội đi đến thung lũng rắn canh giữ, bọn họ trước khi mở mộ thì thông báo cho ta." "Vâng, Tam gia." Lúc này, Kim Toán Bàn và Tề Tiểu Hắc vẫn đang ở Kỳ Gia Thôn nghiên cứu một tấm địa đồ.

Trên địa đồ đánh dấu không ít vị trí tế đàn, long mạch của những tế đàn này đều đã bị phong, hơn nữa theo hướng phong thủy, những long mạch này đều đổ về cùng một địa điểm.

"Đối chiếu được rồi, tất cả đều đối chiếu được rồi!" Kim Toán Bàn với hai quầng mắt đen sì, gào thét.

Tề Tiểu Hắc ngồi trên ghế bên cạnh ngáp một cái, đứng dậy đi tới: "Cái gì đối chiếu được rồi?" "Nói với ngươi ngươi cũng không hiểu, tóm lại ta đã nhìn ra nguyên nhân không khí bị phong của những dãy núi này rồi." Trưởng thôn Kỳ Vong Xuyên cười nói: "Kim điệt nhi quả nhiên không hổ là cao đồ của Tam ca, năm xưa Tam ca tìm ra nguyên nhân long mạch bị phong cũng mất ròng rã một tuần công phu." Kim Toán Bàn khá bực bội, trưởng thôn Kỳ này trước đây còn cung phụng hắn là Kim lão đệ, Kim lão bản, từ khi biết mối quan hệ

liên hệ với Trương Tam, liền gọi một tiếng Kim điệt nhi.

Hơn nữa Kỳ Vong Xuyên sớm đã biết không ít thứ, nhưng vẫn luôn giấu diếm, làm lãng phí không ít thời gian của hắn.

"Đa tạ địa đồ của trưởng thôn, chúng ta còn có việc quan trọng, xin cáo từ trước." Nói xong, Kim Toán Bàn liền kéo Tề Tiểu Hắc muốn đi.

"Mẹ nó, mệt chết ta rồi!" Kỳ Vong Xuyên vội vàng nói: "Kim điệt nhi nghe ta nói một lời, nơi long mạch hội tụ đó có hung hiểm lớn, năm xưa ta và Tam ca vào đó, đã gặp không ít hiểm trở..." Kim Toán Bàn lại không đáp lời ông ta, kéo Tề Tiểu Hắc biến mất ở cổng làng.

Kỳ Vong Xuyên lắc đầu thở dài, cũng không nói thêm nữa.

Kim Toán Bàn và Tề Tiểu Hắc vừa ra khỏi Kỳ Gia Thôn, liền gặp Diệp Bạch và Thanh Nhất.

Hai huynh đệ kia sau khi lấy được thù lao đã rời khỏi Kỳ Gia Thôn từ lâu, Kim Toán Bàn liền kéo Diệp Bạch đến lều trại trước rừng, kể cho Diệp Bạch nghe những gì mình đã phát hiện tối qua.

Diệp Bạch nhíu mày: "Nếu trong thời gian ngắn phá hủy trận đại phong long này, có cách nào không?" Kim Toán Bàn chống cằm: "Trong thời gian ngắn rất khó, trận đại phong long này cũng không phải ngày một ngày hai mà hoàn thành." Thấy Diệp Bạch vẻ mặt khá sốt ruột, Kim Toán Bàn lại nói: "Trừ phi có thể nhờ sức người, đào toàn bộ bùn xác chết của mười hai địa điểm tế tự ra, không khí tiết ra ngoài, công năng của đại trận địa thế này phỏng chừng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng." Diệp Bạch gật đầu, mười hai địa điểm tế tự phân tán khắp các sơn lĩnh xung quanh, chỉ dựa vào Thanh Long, Bạch Hổ tiểu đội và ba người bọn họ, muốn đào hết toàn bộ bùn xác chết, không có mười ngày nửa tháng là không thể hoàn thành.

Nếu có thể nhờ sức người của Kỳ Gia Thôn thì sẽ nhanh hơn nhiều.

"Sư phụ, Kỳ Gia Thôn này lại là tình huống gì, có quan hệ gì với sư tổ?" "Năm xưa một chi Phát Khâu đến đây ẩn dật, có lẽ cũng có quan hệ với người của Trương gia, nhưng ta hỏi về Trương gia trước mặt bọn họ, những người này đều kiêng kỵ như tránh tà, không muốn nói nhiều, còn về quan hệ với sư tổ của ngươi, phỏng chừng chỉ là giao tình hời hợt." Nói thật, Kim Toán Bàn có cảm quan rất tệ về Kỳ Vong Xuyên này, vừa muốn làm gái lại vừa muốn lập đền thờ, rõ ràng biết không ít thứ, không nói thì thôi, nhưng đợi đến khi hắn nhìn ra một chút manh mối, lại dùng giọng trưởng bối cảnh báo về sự hung hiểm trong mộ.

Theo Kim Toán Bàn thấy, Kỳ Gia Thôn này canh giữ bên cạnh Cổ Xá Quốc Tế Tự Mộ, phần lớn cũng đang mang trong lòng những toan tính không thể nói ra.

Nghe Kim Toán Bàn nói như vậy, Diệp Bạch cũng biết muốn nhờ sức người của Kỳ Gia Thôn là không khả thi rồi.

Vậy thì đành để Thanh Long, Bạch Hổ tiểu đội ra tay đào đất, chỉ là tốn thời gian lâu hơn một chút.

Dù sao bảo rương thủy tinh cũng ở trong đó, không chạy đi đâu được, không cần phải vội vàng.

Chương 506

Quay về doanh địa, Diệp Bạch liền sắp xếp công việc cho Thanh Long và Bạch Hổ tiểu đội, Thanh Long tiểu đội phụ trách khu vực tế đàn phía tây bắc, ngoài ra còn phải theo dõi tiến độ của đội khảo cổ, Bạch Hổ thì phụ trách hướng ngược lại.

Ba ngày sau, Diệp Bạch cùng Thanh Long tiểu đội đã đào ra mấy trăm mét vuông bùn xác chết trên đỉnh núi, và địa điểm tế tự phong long đầu tiên ở hướng tây nam này đã thuận lợi bị phá hủy.

Cứ như vậy, hơn mười ngày sau, Diệp Bạch và đồng bọn hợp sức cuối cùng cũng phá hủy tám địa điểm tế đàn.

Đến mức độ này, công năng của toàn bộ đại trận phong long cũng đã mất đi quá nửa, lấy Cổ Xá Quốc Tế Tự Mộ làm trung tâm lan tỏa ra bốn phía, mỗi tối đều có thể nghe thấy tiếng rít gào giống như Chúc Long.

Âm thanh này vô cùng bạo ngược, làm cho sinh vật ở Tần Lĩnh khổ sở không tả xiết.

Các thôn làng phụ cận cũng truyền tai nhau đủ loại truyền thuyết, nào là chân long rơi xuống, long vương bị giam cầm, đủ loại câu chuyện thần thoại liên quan đến rồng được người ta kể lại một cách sống động.

Diệp Bạch cũng không ngờ việc phá hủy các địa điểm tế tự lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, tiếp theo chỉ có thể nhanh chóng thực hiện, lấy được bảo rương thủy tinh.

Nếu tiện tay thì cũng có thể trừ khử con Chúc Long kia.

Hai ngày sau, còn lại hai địa điểm tế tự, còn những người trong

đội khảo cổ cũng cuối cùng đã khai quật thông lăng mộ Đậu Hoàng hậu, Diệp Bạch nhận được tin tức liền dẫn Thanh Long tiểu đội gấp rút tới.

Trong thung lũng rắn, lửa trại cháy sáng, còn có mấy chiếc đèn lồng treo sáng rực.

Các thành viên đội khảo cổ đang cẩn thận dọn dẹp bùn đất trên cửa mộ đã phong.

Đột nhiên, một tiếng rắn rít trầm thấp chấn động đến điếc tai, mấy nữ sinh viên đại học bị dọa nhảy dựng, chổi quét bùn trong tay đều rơi xuống đất.

"Ôi ồn ào chết đi được, mỗi tối đều kêu, rốt cuộc là thứ gì vậy chứ!" "Ai biết, có lẽ thật sự giống như dân làng nói, có một con rồng bị nhốt dưới lòng đất." "Thôi được rồi, mọi người nói ít thôi, làm công việc khai quật cổ mộ, kỵ nhất là lơ là bất cẩn, Tiểu Triệu, hoa văn trên cửa đá đã chụp ảnh hết chưa?" "Chụp rồi ạ, thầy Trần." "Tốt tốt, các em học sinh, tối nay chúng ta dọn sạch bùn đất trước cửa đá, cố gắng sáng mai là có thể mở mộ." Lúc này, một mùi hương lạ lùng bay lượn trong rừng.

"Mùi gì mà thơm vậy?" "Đúng vậy, đúng vậy, hình như là hương quế." Thầy Trần đang dọn dẹp bùn đất trên cửa đá khá bất lực, sao vừa mới nói xong, đám học sinh này lại bắt đầu sao nhãng rồi.

Ông quay đầu nhìn, mấy nữ sinh viên đại học đã ngã vật xuống đất, các nam sinh cũng chao đảo sắp ngã.

Mùi hương này?

Chẳng lẽ là độc khí trong mộ thất thoát ra?

Giữa lúc mơ hồ, thầy Trần loáng thoáng nhìn thấy mấy bóng người đen kịt đến gần, rồi hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

“Tam gia, mọi người đã hôn mê rồi.” Thanh Long tiểu đội kiểm tra tình hình từng người một, xác định không ai giả vờ hôn mê, mới lên báo cáo.

Diệp Bạch gật đầu, nhìn quanh một lượt, Trương Chí Hoài không có trong đội ngũ, không biết đã đi đâu.

“Khai mộ đi!” Cửa mộ bị phong được từ từ mở ra, đợi chướng khí tản đi, Diệp Bạch mới dẫn Thanh Long tiểu đội tiến vào.

Lăng mộ Đậu Hoàng hậu này được coi là một đại mộ hiếm có thời Hán, bên trong không ít cơ quan cạm bẫy, nhưng đối với Diệp Bạch và đồng bọn chỉ là trò trẻ con.

Mười mấy phút sau, Diệp Bạch và đồng bọn liền đến được chủ mộ thất cuối cùng.

Suốt đường đi, Diệp Bạch đã hấp thu tất cả những vật phẩm chứa điểm minh khí một lượt, tổng cộng tăng thêm hơn một ngàn điểm minh khí.

Tuy nhiên, trong chủ mộ thất còn nhiều vật phẩm tùy táng hơn, cộng thêm bảo rương thủy tinh, đây mới là phần lớn.

Sáng sớm, chim chóc trong Tần Lĩnh kêu ríu rít, sương đọng ẩm ướt từ trên cây nhỏ giọt.

Giáo sư Trần giật mình một cái, đột nhiên tỉnh giấc, nhìn những học sinh ngã la liệt ông đột nhiên hoảng hốt, rồi nhìn lại lăng mộ Đậu Hoàng hậu, may mắn, cửa mộ đã phong vẫn còn nguyên vẹn.

“Các em, mau tỉnh dậy...” Sau này, thầy Trần hồi ức lại, các vật phẩm tùy táng trong lăng mộ Đậu Hoàng hậu này quả thực không thiếu một món nào, không những thế, tất cả cơ quan cạm bẫy bên trong đều đã mất hiệu lực.

Nhưng ông ấy vô cùng chắc chắn rằng, khi các thành viên đội

khảo cổ hôn mê, đã có người từng vào lăng mộ, và đã mở quan quách chủ mộ thất.

Chuyện này trở thành một nỗi băn khoăn trong lòng ông ấy, sau này gặp Hồ Bát Nhất và những người khác, cũng không quên kể lại.

Lúc này, Thanh Long, Bạch Hổ tiểu đội tụ tập tại địa điểm tế tự cuối cùng, cũng là địa điểm tế tự lớn nhất, một cái hố đá hình kim tự tháp lõm ngược xuống.

Địa điểm tế tự này lớn nhất, bùn xác chết dùng để phong long cũng nhiều nhất, Thanh Long và Bạch Hổ tiểu đội đã dùng xẻng Lạc Dương đào sâu hai mươi mét, bùn đất mang ra toàn là bùn xác chết.

"Đừng ngây ra đó nữa, bắt đầu đi." Tề Tiểu Hắc thúc giục một câu, dẫn đầu nhảy xuống hố đất, đào bới bùn xác chết.

Diệp Bạch đặt tâm thần vào hệ thống, đang thử nghiệm bảo bối vừa mở ra từ bảo rương thủy tinh.

"[Tiên Nữ Hộ Phù: Trang bị đến từ đại lục Valoran, đeo trên người có thể hồi phục năng lượng và tinh lực.]" Tiên Nữ Hộ Phù có hình dạng vòng cổ, trên tấm kim loại mỏng hình vuông không đều có khảm một viên bảo thạch màu lam, hình dạng và kích thước như lòng bàn tay, trông không đẹp mắt lắm.

Tuy nhiên, việc hồi phục chân khí và chân nguyên thì thực sự rất nhanh.

Chân khí thì khỏi nói, tốc độ phục hồi vốn đã đầy đủ, cộng thêm Tiên Nữ Hộ Phù, chỉ cần mười giây là có thể phục hồi chân khí đã tiêu hao hết.

Đối với chân nguyên, thì chậm hơn một chút, nhưng sau khi đeo Tiên Nữ Hộ Phù, có thể rút ngắn thời gian tọa thiền hai giờ xuống còn một giờ.

Quan trọng là thứ này trong hệ thống giá trị không đắt, chỉ cần 5000 điểm minh khí là có thể đổi lấy một cái.

Lần sau nếu gặp tình huống khẩn cấp chân nguyên cạn kiệt, thì có thể đổi thêm vài Tiên Nữ Hộ Phù để dùng khẩn cấp.

Vài ngày sau, địa điểm tế đàn lớn nhất này cuối cùng cũng được mọi người đào thông, ngoài lượng lớn bùn xác chết, còn có hài cốt chôn sâu dưới lòng đất cũng được mọi người đào ra.

Có thể thấy Cổ Xá Quốc năm xưa xây dựng mười hai tế đàn này, đã không ít lần tàn sát nô lệ, dùng máu tươi tế tự Thanh Đồng Thần Thụ.

Tuy nhiên điều khiến Diệp Bạch cảm thấy kỳ lạ là, kể từ khi đại trận phong long bị phá hủy, y không còn nghe thấy tiếng Chúc Long rít gào dưới lòng đất nữa.

Vì sợ bảo rương thủy tinh có biến, Diệp Bạch ngay trong ngày liền dẫn Tề Tiểu Hắc và Kim Toán Bàn đi đến Cổ Xá Quốc Tế Tự Mộ.

Còn Thanh Long, Bạch Hổ tiểu đội thì ở lại bên ngoài canh giữ.

Trong mộ, Diệp Bạch tảo dĩ khinh xa thục đạo, đái trứ nhị nhân tòng thạch quan mật đạo hạ khứ, lai đáo bộc bố tiền phương.

Lúc này, trong dòng sông ngầm cuồn cuộn đột nhiên vọt lên một cột nước lớn.

Nhiệt độ nước vô cùng nóng, Kim Toán Bàn không cẩn thận bị bắn đầy mặt, nóng đến nỗi gào thét.

"Ai ui ui, cái quái gì thế này?" Tề Tiểu Hắc cười toe toét, may mà hắn vừa nãy né nhanh.

Diệp Bạch lắc đầu, lần trước y đến đây đâu có gặp thứ này.

“Hẳn là suối phun nhiệt gián đoạn, sư phụ, vận may của ngươi quá tệ.” Nhiệt độ nước phun ra này cực kỳ cao, gần như nước sôi, hơn nữa còn có hơi nước nóng.

Kim Toán Bàn đau đớn dữ dội, thấy đồ đệ mình và Hắc hạt tử nói lời mát mẻ, liền nằm lì trên bãi sông không chịu đi.

Cuối cùng Diệp Bạch đành đích thân ra tay, dùng Trường Xuân Chân Nguyên chữa trị một phen, Kim Toán Bàn sau khi lầm bầm chửi rủa, mới đứng dậy tiếp tục lên đường.

Đến bên thác nước, nhìn dòng nước vàng khổng lồ đổ thẳng xuống vực sâu không thấy đáy, Kim Toán Bàn không khỏi có chút sợ hãi.

“Đồ đệ, lần trước ngươi xuống bằng cách nào?” “Bay xuống.” Diệp Bạch tế ra tiểu kiếm vàng, tay trái xách Tề Tiểu Hắc, tay phải xách Kim Toán Bàn, chao đảo chầm chậm hạ xuống.

Chương 507

Tuy nhiên, trọng lượng ba người cộng lại vượt quá dự liệu của Diệp Bạch, bay đến giữa thác nước, Diệp Bạch liền cảm thấy sức lực bị tiêu hao dữ dội, thần thức cũng hao tổn nghiêm trọng.

Thấy tiểu kiếm vàng chao đảo, Tề Tiểu Hắc vội vàng nói: "Ném ta xuống đi." Diệp Bạch buông tay, Tề Tiểu Hắc liền lấy ra Kim Cương Tán, lại dùng khinh công đu đưa qua lại giữa hai bên vách núi hẻm núi thác nước mà hạ xuống.

Bỏ đi trọng lượng một người, áp lực của Diệp Bạch giảm hẳn, y lại lấy ra Tiên Nữ Hộ Phù đeo lên người.

Lá bùa này không chỉ có thể tăng tốc độ hồi phục chân khí, chân nguyên, mà còn có ích cho việc hồi phục thần thức.

Không thể không nói, đây là một công cụ hỗ trợ cực phẩm.

Kim Toán Bàn không nhịn được nói: "Biết trước ngôi mộ này hung hiểm như vậy, ta đã không vào." Diệp Bạch cười cười: "Không phải ngươi nói muốn xem quy cách của mộ, còn muốn tận mắt thấy Chúc Long và Thanh Đồng Thần Thụ cao ngàn mét sao?" Trong lúc nói chuyện, Diệp Bạch đã hạ xuống đáy thác nước vàng, trên hồ đen lớn.

Tuy nhiên, lúc này Tề Tiểu Hắc lại đang treo lơ lửng trên vách đá cao mấy chục mét, thần sắc căng thẳng nhắc nhở: "Cẩn thận, dưới hồ có thứ gì đó." Có thứ gì?

Diệp Bạch ngẩn người, trong lòng dâng lên cảm giác bất an, vội vàng ngự tiểu kiếm vàng bay lên.

Thoáng chốc, mặt nước hồ đen lớn nổ tung, một con mắt rắn vàng

cam hiện ra.

Kim Toán Bàn trợn tròn mắt, tim đập thình thịch, cuối cùng cũng nhìn thấy con Chúc Long mà hắn hằng mong muốn.

Giữa cơn nguy hiểm, Diệp Bạch quả quyết ném Kim Toán Bàn ra, vận Kim Quang Chú chủ động chui vào miệng Chúc Long.

Chúc Long thấy Diệp Bạch biến chiêu, liền vội khép chặt miệng lớn, cuộn theo sóng lớn kéo Diệp Bạch vào trong đầm nước.

Kim Toán Bàn bị ném ra xa, uống mấy ngụm nước đầm lạnh thấu xương, cũng lập tức bình tĩnh trở lại.

Tề Tiểu Hắc đến bờ sông dưới thác nước, bắn phi câu, kéo Kim Toán Bàn ra khỏi mặt nước.

"Chúc Long không phải đang canh giữ Thanh Đồng Thần Thụ sao? Sao lại chạy ra ngoài?" Kim Toán Bàn lắc đầu: "E rằng là do chúng ta phá hoại Phong Long Đại Trận, ta đoán, con Chúc Long này có thể không phải chủ động canh giữ Thanh Đồng Thần Thụ, mà là bị người Cổ Xá Quốc giam cầm ở đây." Kim Toán Bàn lại quay đầu nhìn Tề Tiểu Hắc hỏi: "Nhưng mà, sao ngươi lại phát hiện trong nước có nguy hiểm?" Tề Tiểu Hắc nhún vai: "Huyết Mạch Cảm Ứng." Ngay lập tức, hai người hướng ánh mắt về phía đầm đen, cũng không biết Diệp Bạch có thể đối phó được con quái vật lớn này hay không.

Lúc này, dưới nước Diệp Bạch lướt đi như cá, Chúc Long phía sau truy đuổi không ngừng.

Đột nhiên, Diệp Bạch chợt quay đầu, tiểu kiếm vàng hóa thành luồng sáng phóng thẳng vào mắt lớn của Chúc Long.

Chúc Long vội vàng mở mắt đen.

Vụt!

Thời gian lập tức chậm lại.

Cảnh tượng trước mắt Diệp Bạch như một thước phim quay chậm, chớp nháy liên tục.

Nhưng Chúc Long lại không bị thời gian khống chế, tránh thoát tiểu kiếm vàng, lại một lần nữa lao đến.

Diệp Bạch vội vàng kích hoạt chế độ Nhập Vi, sắc mặt đỏ bừng, liều mạng thoát khỏi cảm giác bị trói buộc này.

Ầm!

Mắt đen của Chúc Long đột nhiên tối sầm, chuyển sang chế độ mắt vàng, tốc độ thời gian xung quanh cũng trở lại bình thường.

"Chết tiệt!" Diệp Bạch giận dữ, tiểu kiếm vàng đã bay ra lại quay ngược, trực tiếp cắm vào đuôi Chúc Long.

"Gầm!" Chúc Long phát ra tiếng gầm trầm thấp, các loài cá trong đầm đen dưới sự kinh hãi của long uy, điên cuồng bỏ chạy.

Diệp Bạch chưa hả dạ, đoán rằng Chúc Long sau khi rời Thanh Đồng Thần Thụ thì không thể duy trì trạng thái mắt đen lâu dài.

Lúc này chính là cơ hội tốt nhất để đối phó Chúc Long.

Chúc Long cũng sở hữu trí tuệ không kém gì nhân loại, thấy thủ đoạn mạnh nhất của mình không thể đối phó Diệp Bạch, liền nảy sinh ý nghĩ bỏ chạy.

Giờ đây nó đã thoát khỏi sự khống chế của thần thụ, đồng thời cũng mất đi năng lực do thần thụ ban cho.

Không đáng phải bỏ mạng ở đây.

Nói chạy là chạy, Chúc Long cực kỳ quả quyết, nó đột nhiên khuấy lên sóng lớn đẩy Diệp Bạch lùi lại, sau đó chui vào sâu trong đầm đen, mất hút không còn dấu vết.

Diệp Bạch nhìn bóng lưng Chúc Long chửi lớn: "Mẹ kiếp, kiếm của ta!" Nhất thời, Diệp Bạch thực không ngờ Chúc Long lại chạy, quan trọng là tiểu kiếm vàng mà y vất vả luyện chế vẫn còn nằm trong cơ thể Chúc Long.

Y vừa rồi còn định đợi đến gần tiểu kiếm vàng, để Chúc Long nở hoa từ bên trong, không ngờ Chúc Long lại trực tiếp mang tiểu kiếm vàng chạy mất.

Quan trọng là một khối Canh Kim trong hệ thống có giá trị không nhỏ, cần ba vạn điểm Minh Khí.

Chúc Long chạy một cái, trực tiếp khiến y tổn thất ba vạn điểm Minh Khí.

Diệp Bạch tâm trạng không tốt, từ đầm đen lên bờ.

Kim Toán Bàn thấy vậy vội vàng đón lên: "Sao rồi, bị thương à?" "Không sao, Chúc Long chạy rồi." "Chạy là tốt, thứ này tám phần là do long mạch nuôi dưỡng mà thành, nếu ngươi thật sự giết nó, sẽ làm tổn hại khí vận." Diệp Bạch gật đầu, không còn bận tâm đến việc Chúc Long bỏ chạy nữa, phía sau còn có một bảo rương thủy tinh, vẫn nên lấy bảo rương trước đã rồi nói sau.

Tiếp đó, Diệp Bạch dẫn Kim Toán Bàn và Tề Tiểu Hắc xuyên qua thác nước, vách đá, lại đến trước Ngũ Tinh Mộc Quan Trận.

Sau Mộc Quan Trận chính là nơi Thanh Đồng Thần Thụ tọa lạc.

Trước đây Diệp Bạch từng bay qua đây, nhưng giờ không có tiểu kiếm vàng, chỉ có thể nghĩ cách phá giải Kỳ Môn trận pháp này.

Bên trong Mộc Quan Trận treo không ít xác khô, những con chuột hoang lớn lên nhờ ăn xác chết tụ tập thành đàn, chạy loạn khắp nơi.

Sâu trong trận pháp còn cất giấu nỏ gỗ và cơ quan dầu lửa.

Kim Toán Bàn chủ động nhận việc, y cầm bàn toán suy diễn, không chạm vào bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào, dẫn Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc đi từng bước chậm rãi, cuối cùng từ phía sau một cỗ quan gỗ chui ra ngoài.

Sau khi ra khỏi đường đá, ba người cuối cùng cũng đến dưới Thanh Đồng Thần Thụ.

Lần đầu tiên thấy vật khổng lồ bằng đồng như vậy, Kim Toán Bàn và Tề Tiểu Hắc không khỏi cảm thấy chấn động.

Kim Toán Bàn ngẩng đầu nhìn đến mỏi cả cổ, cuối cùng lẩm bẩm: "Thật là không uổng công một chuyến, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự không thể tưởng tượng thế gian còn có thần vật như vậy, đệ tử à, thứ này tuyệt đối không phải sức người có thể rèn đúc." "Có lẽ vậy, cũng có thể là người ngoài hành tinh làm." Diệp Bạch nói đùa một câu, rồi bảo hai người ẩn vào đường đá trước, y sẽ lên trên xem xét tình hình.

Vạn nhất Chúc Long không bỏ chạy mà ẩn nấp trong bóng tối, lát nữa ba người bọn họ lên trên thì sẽ nguy hiểm.

Diệp Bạch leo lên Thanh Đồng Thần Thụ, mỗi khi đi một đoạn liền phát ra tiếng động, cố gắng thu hút Chúc Long xuất hiện.

Tuy nhiên, Chúc Long có lẽ đã thật sự rời khỏi đây, Diệp Bạch đã lên đến độ cao bốn, năm trăm mét của Thanh Đồng Thần Thụ mà vẫn không thấy Chúc Long xuất hiện.

Phải biết rằng, lần trước Diệp Bạch đến, chỉ cần leo lên độ cao ba trăm mét là sẽ bị Chúc Long điên cuồng tấn công.

Suốt đường đi Diệp Bạch thấy trên Thanh Đồng Thần Thụ treo không ít đồ vật, quan tài đồng, kén xác hình bầu dục phát sáng.

Diệp Bạch đều không dừng lại.

Chương 508

Lần này y phải lấy bảo rương thủy tinh đi trước đã rồi nói sau.

Đến độ cao sáu trăm mét của Thanh Đồng Thần Thụ, ở đây cành đồng rất ít, vách đá xung quanh kéo dài ra, hòa làm một với Thanh Đồng Thần Thụ.

Một cây cầu đá cổ xưa bắc ngang giữa Thanh Đồng Thần Thụ, trên đó khắc hình tượng song xà đồ đằng của Cổ Xá Quốc.

Trên cầu đá treo một cỗ xác khô, mang theo một chiếc mặt nạ.

Mục tiêu của Diệp Bạch trong chuyến đi này, bảo rương thủy tinh, nằm ngay dưới chân xác khô.

Diệp Bạch không hành động mạo hiểm, trước tiên dùng dị đồng quét một lượt, sau đó dùng thần thức cẩn thận dò đường, từ từ đi đến trên cầu đá.

"Không lẽ lại đơn giản như vậy chứ." Diệp Bạch khá kinh ngạc, thu bảo rương thủy tinh vào hệ thống. [Tam Thiên Diễm Viêm (ấu sinh): Nguồn gốc từ Dị Hỏa thế giới Đấu Phá Thương Khung, nơi hình thành, trời giáng hỏa bạc, ngàn dặm đất hóa sa mạc, ngày đêm không phân biệt, tinh thần không hiện, mặt trời không xuất, có thể ngự hỏa này hấp thu tinh thần chi lực cường hóa bản thân hoặc chữa thương, kiến nghị túc chủ trong hoàn cảnh an toàn, hệ thống sẽ phụ trợ luyện hóa.] Trời ạ, Diệp Bạch hơi ngây người.

Thế giới Đấu Phá Thương Khung ở hậu thế y không xem ít, trong đó hai mươi ba loại Dị Hỏa, mỗi loại đều có công năng đặc biệt.

Nếu không nhớ nhầm, Tam Thiên Diễm Viêm này xếp thứ chín trong bảng Dị Hỏa, cực kỳ hiếm có, chỉ sinh ra trong tinh không.

Quan trọng là Tam Thiên Diễm Viêm này có thể tăng cường thể chất túc chủ, nhân vật chính Tiêu Viêm sau khi có được Dị Hỏa này từ Đan Tháp, liền lợi dụng đặc tính của Tam Thiên Diễm Viêm tu luyện thành "Bất Tử Thể", có thể nói là tiểu cường không thể đánh chết.

Diệp Bạch không dám cầu mong quá nhiều, nếu thật sự có thể thu phục Tam Thiên Diễm Viêm, có thể mượn nhiệt độ cao của nó để đối địch, không nói đến Chúc Long kia, ngay cả Bạch Tu Long Ngư ẩn sâu trong dãy Côn Luân, cũng có thể thử giao thủ.

Tuy nhiên, Tam Thiên Diễm Viêm này đẳng cấp quá cao, cho dù có sự phụ trợ của hệ thống, Diệp Bạch vẫn lo lắng thể chất của mình không chịu nổi.

Thôi không nghĩ nữa, vẫn nên đợi về tìm một nơi an toàn rồi thử sau vậy.

Sau khi lấy đi bảo rương thủy tinh, thi thể treo trên cầu đá không hề có động tĩnh gì, Diệp Bạch cũng không có ý định quấy rầy giấc ngủ dài của nó, cúi đầu chào một cái, rồi quay người đi xuống.

Diệp Bạch một đường nhảy xuống, còn cách đáy mấy chục mét, liền nghe thấy Kim Toán Bàn ở dưới la lớn: "Buông ta ra, đồ rết đen nhà ngươi." Diệp Bạch tăng tốc độ.

Đến đáy, chỉ thấy Kim Toán Bàn bị Tề Tiểu Hắc trói trong hang đá.

Kim Toán Bàn thì như phát điên, miệng lảm nhảm không ngừng, ánh mắt trân trân nhìn chằm chằm Thanh Đồng Thần Thụ bên ngoài hang đá.

"Có chuyện gì vậy?" "Không biết, tám phần là do thần thụ này ảnh hưởng." Tề Tiểu Hắc mở một lon hoa quả, tự mình ăn hai miếng, còn không quên đút cho Kim Toán Bàn, cố gắng bịt miệng y.

Kim Toán Bàn nghiến ngấu cắn thịt quả, thậm chí nhai nát cả chiếc muỗng, nuốt chung vào bụng.

Diệp Bạch lắc đầu, xem ra Thanh Đồng Thần Thụ có tác dụng gây ảo giác đối với người thường, còn y và Tề Tiểu Hắc vì có huyết mạch trường sinh nên mới không bị ảnh hưởng.

Lấy ra một tấm Phù Lục Tĩnh Tâm của Long Hổ Sơn dán lên cho Kim Toán Bàn, thấy không có tác dụng gì, Diệp Bạch lại chấm máu tươi của mình vào giữa trán Kim Toán Bàn.

Rất nhanh, Kim Toán Bàn liền trấn tĩnh lại, hồi phục từ trạng thái ảo giác.

Cảm thấy vật cứng ở cổ họng, Kim Toán Bàn lập tức nôn ọe.

"Đồ rết đen nhà ngươi cho ta ăn cái gì thế." "Muỗng gỗ, ngươi tự mình nhai nát, đừng đổ lỗi cho ta." Sau một hồi đùa giỡn, Diệp Bạch dẫn hai người leo lên Thanh Đồng Thần Thụ.

Đừng thấy Diệp Bạch một hơi có thể liên tục nhảy vọt hàng trăm mét trên thần thụ, nhưng Kim Toán Bàn leo lên lại là chuyện khác.

Cành đồng cây thần thụ to nhỏ không đều, cực kỳ khó leo trèo.

Kim Toán Bàn mấy lần trượt chân, suýt nữa ngã từ trên cao xuống.

Cuối cùng Diệp Bạch không nhìn nổi nữa, đành phải cõng sư phụ của mình leo lên.

Không có Kim Toán Bàn làm vướng víu, ba người nhanh chóng đến độ cao khoảng trăm mét của Thanh Đồng Thần Thụ.

Nơi đây trải đầy những con đường đục đẽo nhân tạo, còn có một cỗ quan tài đồng đặt ở tầng này.

Lần trước Diệp Bạch dùng thần thức dò xét, phát hiện bên trong

quan tài còn có một người cổ đại đang thở, điều này khiến y khá chấn kinh.

Đến trước quan tài đồng, người cổ đại đang sống bên trong vẫn còn đó, lồng ngực phập phồng.

Lần trước không nhìn kỹ, người cổ đại này không cao, khuôn mặt non nớt, đoán chừng là một thiếu niên khoảng mười sáu tuổi.

Trong tay thiếu niên còn nắm chặt một thanh bội kiếm.

Kim Toán Bàn tìm đến vị trí góc đông nam, thấy nến chá còn sót lại liền mở miệng nói: "Đệ tử, hậu nhân Phát Khâu kia không nói dối, sư tổ của con năm đó thật sự đã đến đây, còn từng thử khai mộ." Tuy nhiên Kim Toán Bàn lại lắc đầu: "Sư phụ à sư phụ, mộ Tần Lĩnh lớn như vậy, sao người chưa từng kể với con chứ." Kim Toán Bàn thắp nến chá xong, Tề Tiểu Hắc liền nóng lòng muốn mở nắp quan tài.

Quan tài đồng được niêm phong rất chặt, Tề Tiểu Hắc nhảy ba lần mới mở được nắp quan tài.

Trong quan tài quả nhiên nằm một thiếu niên cổ nhân dung mạo trắng trẻo, nhìn sắc mặt, người vẫn còn thở.

Trước đây nghe Diệp Bạch nói, hai người còn không tin lắm, nay tận mắt thấy, quả thực cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Thiếu niên cổ nhân này ít nhất cũng là nhân vật từ ngàn năm trước.

Tề Tiểu Hắc gan lớn, lấy bội kiếm của thiếu niên ra.

Rút bội kiếm ra, hàn quang lấp lánh, là một thanh bảo kiếm hiếm có.

Diệp Bạch cầm lấy bội kiếm, xem xét một lát rồi nói: "Chắc là Bắc Ngụy, chất liệu giống với binh khí của đám lính câm kia." Kim Toán Bàn xoa cằm: "Vậy nói như vậy, thiếu niên này thật sự đã sống

hơn ngàn năm, chẳng lẽ là do quan tài đồng?" Đang nói chuyện, thiếu niên trong quan tài đột nhiên mở choàng mắt, nhìn ba người Diệp Bạch đang vây quanh y, y có chút ngơ ngác và bất an: "Các... các ngươi là ai?" Thiếu niên này tướng mạo thanh tú, Kim Toán Bàn nảy sinh hứng thú: "Ngươi là ai, sao lại nằm ở đây?" Thiếu niên nghẹn lời: "Ta... ta..." Y ngẩng đầu nhìn xung quanh, đen kịt một màu, ba người trước mặt trang phục kỳ lạ, còn có vật phát sáng, chẳng lẽ y đã đến âm phủ địa phủ?

"Bản vương... tên Thác Bạt Bảo, các ngươi... rốt cuộc là ai?" "Ồ, lại là một tiểu vương gia, họ Thác Bạt, đúng là hoàng thất Bắc Ngụy." Kim Toán Bàn tặc lưỡi, cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Diệp Bạch cất tiếng hỏi: "Thác Bạt Bảo, ngươi còn nhớ vì sao lại nằm trong quan tài đồng không?" Quan tài đồng?

Ký ức trong đầu Thác Bạt Bảo lập tức được kích hoạt, từng cảnh tượng lướt qua.

Y hình như mắc bệnh nan y, mà Bất Ngôn Kỵ đã tìm thấy một nơi có Thanh Đồng Thần Thụ có thể chữa trị được căn bệnh này.

Sau này vương thất gặp nạn, Bất Ngôn Kỵ liền đưa y đến dưới Thanh Đồng Thần Thụ, đặt vào quan tài, muốn chữa khỏi căn bệnh nan y cho y.

Đồng thời hẹn ước, nhất định sẽ đưa y ra ngoài.

Chẳng lẽ ta thật sự không chết, bệnh nan y đã được thần thụ chữa khỏi?

Vậy Bất Ngôn Kỵ lại ở đâu?

Chương 509

Thác Bạt Bảo vừa định trả lời, đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, ngay sau đó ho ra không ít máu tươi.

Diệp Bạch nắm tay Thác Bạt Bảo bắt mạch, lông mày hơi nhíu lại, triệu chứng này không dễ chữa trị.

Tuy nhiên Diệp Bạch truyền một chút chân nguyên cho Thác Bạt Bảo, Thác Bạt Bảo lúc này mới dễ chịu hơn một chút.

"Các ngươi rốt cuộc là ai?

Bản vương lại đang ở đâu?" Kim Toán Bàn mở miệng nói: "Là ai à?

Coi như là ân nhân cứu mạng của ngươi, còn về vị trí ngươi đang ở, là dưới Thanh Đồng Thần Thụ." Thác Bạt Bảo thò đầu nhìn xuống, đen mịt mờ, sâu không thấy đáy.

"Ba vị ân nhân cứu mạng, không biết các vị có từng gặp Bất Ngôn Kỵ không, phiền các vị thông báo họ đến giải cứu bản vương, đến lúc đó hoàng thất Bắc Ngụy chắc chắn sẽ có trọng tạ." Kim Toán Bàn cười cười: "Tiểu huynh đệ, ngươi có biết mình đã ngủ bao nhiêu năm rồi không?" Thác Bạt Bảo không hiểu gì, ngây ngốc nói: "Ân nhân... lời này là ý gì?" "Ngươi đã ngủ hơn ngàn năm rồi, Bất Ngôn Kỵ và hoàng thất Bắc Ngụy mà ngươi nói sớm đã hóa thành xương khô, làm sao mà tìm họ được." Thác Bạt Bảo ngớ người: "Ân nhân không đùa đấy chứ?" "Lừa ngươi có ích gì?" Kim Toán Bàn lắc lắc đèn pin: "Nhìn xem, hồi đó các ngươi có thứ này không?

Còn quần áo trên người chúng ta, ngươi không thấy chưa từng thấy bao giờ sao?" Thác Bạt Bảo nhìn sâu vào trang phục của ba người Diệp Bạch, chìm vào trầm tư.

Ngay sau đó, Kim Toán Bàn liếc Diệp Bạch một cái, ý hỏi nên xử lý thế nào.

Diệp Bạch nghĩ một lát, đáp lại bằng một cái nháy mắt, ý là tìm cách đưa y ra ngoài đi.

Kim Toán Bàn mở miệng nói: "Tiểu Bảo huynh đệ, ba huynh đệ chúng ta còn phải leo lên trên, hay là ngươi cứ nằm trong quan tài đồng này ngủ một lát, đợi chúng ta quay về có thể tiện đường đưa ngươi ra ngoài." Thác Bạt Bảo lắc đầu, kẻ ngốc mới quay lại nằm đó.

"Không biết ba vị ân nhân là thân phận gì?" "Chúng ta là Mạc Kim Giáo Úy, lên trên để chiêm ngưỡng di tích của người xưa." Thác Bạt Bảo đương nhiên từng nghe nói về Mạc Kim Giáo Úy, những người này chuyên khai quật bảo vật trong cổ mộ, việc họ có thể đào được y trên Thanh Đồng Thần Thụ thì cũng không có gì là lạ.

"Ân nhân có thể mang ta đi cùng không, sau này ta chắc chắn sẽ có trọng tạ." Tuy nhiên, nghĩ đến bản thân không có vật gì dài, Thác Bạt Bảo nhìn quanh một lượt, rồi ngẩn người nhìn chằm chằm thanh bội kiếm trên tay Tề Tiểu Hắc.

"Cho ngươi." Tề Tiểu Hắc đưa bội kiếm qua.

Thác Bạt Bảo vội vàng lắc đầu: "Thanh kiếm này xin tặng cho ba vị ân nhân, chỉ cần ba vị ân nhân đưa ta ra khỏi nơi này là được." Kim Toán Bàn gật đầu, tiểu tử này cũng không đến nỗi ngu.

"Rết đen, Tiểu Bảo huynh đệ giao cho ngươi đó, ngươi cõng y đi." "Dựa vào đâu mà ta cõng." "Không cõng y à?

Vậy ngươi cõng ta đi, ngươi chọn một." Tề Tiểu Hắc không tranh cãi nữa, quả quyết cõng Thác Bạt Bảo lên người.

Thác Bạt Bảo cũng không biết xưng hô Tề Tiểu Hắc thế nào: "Đa tạ...

Hắc Ân Công.” Tề Tiểu Hắc cạn lời nói: “Gọi ta là Hắc Gia.” “Đa tạ...

Hắc Gia.” Đoàn người bốn người tiếp tục leo lên trên, nhưng trước khi đi Diệp Bạch đã thu quan tài đồng vào không gian, thứ này kết hợp với Thanh Đồng Thần Thụ có thể khiến người ta chìm vào giấc ngủ dài, tóm lại có chút đặc biệt.

Vì cõng Thác Bạt Bảo, tốc độ leo của Tề Tiểu Hắc chậm đi không ít, còn Diệp Bạch cõng Kim Toán Bàn theo sát phía sau, cũng không thúc giục.

Sau khi leo được mấy chục mét, Tề Tiểu Hắc đã thở hổn hển, còn Thác Bạt Bảo cũng bị xóc đến ho không ngừng.

Diệp Bạch không nhìn nổi nữa, liền ném Kim Toán Bàn cho Tề Tiểu Hắc, còn y cõng Thác Bạt Bảo.

Nằm trên lưng Diệp Bạch, Thác Bạt Bảo cảm thấy vô cùng vững vàng, hoàn toàn khác với cảm giác trên lưng Hắc Gia vừa nãy.

Còn Kim Toán Bàn thì bắt đầu la oai oái.

“Sắp rơi rồi!

Mau thu dây lại, nhảy đi chứ, sao còn chưa nhảy?” Tề Tiểu Hắc bị hành hạ đến mức khó chịu tột độ, cuối cùng đổ vật ra một nhánh đồng lớn, chết sống không chịu đi nữa.

“Mệt rồi, gia muốn nghỉ ngơi.” Diệp Bạch cười cười, đặt Thác Bạt Bảo xuống, nghỉ ngơi trên cành cây.

Tề Tiểu Hắc thật sự đã mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, Kim Toán Bàn này vừa béo vừa nặng, cả người y đè lên khiến hắn mất thăng bằng trầm trọng, mấy lần suýt nữa ngã khỏi cây đồng.

Tiếp đó, Tề Tiểu Hắc cũng không kiêng dè Thác Bạt Bảo, từ

không gian lấy ra một phần cơm chiên Thanh Tiêu, một mình ăn.

Diệp Bạch và Kim Toán Bàn thì không đói lắm, còn Thác Bạt Bảo nhìn phần cơm chiên Thanh Tiêu thơm lừng mà nuốt nước bọt.

Lần cuối y ăn cơm là khi nào y cũng không nhớ rõ, không biết đã bao lâu rồi, bụng sớm đã kêu ùng ục.

Tề Tiểu Hắc ném một hộp cơm chiên qua, Thác Bạt Bảo cảm ơn xong, xé bao bì, vùi đầu ăn.

Hiện tại y càng ngày càng tin mình đã ngủ hơn ngàn năm, bao bì trên hộp cơm chiên này lại có bảy màu, còn có rất nhiều chữ nhỏ mà y không hiểu.

Đợi Tề Tiểu Hắc nghỉ ngơi xong, Diệp Bạch để tăng tốc độ, cõng Thác Bạt Bảo, một tay xách Kim Toán Bàn leo lên trên.

Tề Tiểu Hắc theo sát phía sau.

Đến tầng ba trăm của cây đồng, trước mắt bốn người xuất hiện một khối kén xác hình bầu dục.

Kén xác rất lớn, treo trên thân cây đồng, bề mặt của nó vô cùng trơn nhẵn, màu sắc như hổ phách, sâu bên trong hơi phát sáng.

Trong môi trường đen kịt, đây dường như là nguồn sáng duy nhất.

Bốn người đứng trước kén xác, Thác Bạt Bảo rất tò mò về kén xác, không kìm được đưa tay nhỏ ra định chạm vào, Kim Toán Bàn vội vàng đánh rớt.

"Tiểu tử, đồ vật không rõ lai lịch trong mộ không được lung tung chạm vào." Thác Bạt Bảo gật đầu, không dám động nữa.

Kim Toán Bàn rút dao găm ra, rất thuận lợi cắm vào kén xác, sau đó cắt một miếng nhỏ.

Y đặt lên mũi ngửi: "Là thi dầu, còn rất tinh khiết." Diệp Bạch

vận dụng thần thức, lại phát hiện thần thức của y lại không thể xuyên vào bên trong kén xác.

Kỳ lạ thật, đây là lần đầu tiên y thấy thứ có thể cách tuyệt thần thức.

Diệp Bạch nhớ trong nguyên tác, hình như có ghi chép trên cây đồng quả thật có một kén xác, kén xác còn có năng lực sao chép người.

Đang suy nghĩ, ánh sáng của kén xác đột nhiên lúc sáng lúc tắt, ngay sau đó, vết hổng vừa bị Kim Toán Bàn khoét ra đột nhiên tự động lành lại, khôi phục nguyên dạng.

Còn miếng nhỏ trên dao găm của Kim Toán Bàn cũng dần dần biến mất.

"Đây là tình huống gì?" Kim Toán Bàn có chút ngớ người.

Diệp Bạch cũng hơi kinh ngạc, không biết kén xác này có tác dụng gì.

"Đệ tử, hay là chúng ta mổ thứ này ra?" Kim Toán Bàn hỏi.

Lúc này, Thác Bạt Bảo đột nhiên lên tiếng: "Ta có thể biết đây là thứ gì?" "Ta nghe Bất Ngôn Kỵ nói qua, trên Thanh Đồng Thần Thụ ngoài quan tài có thể chữa bệnh nan y, còn có một 'ngọc thạch' có thể tâm tưởng sự thành, đây có thể chính là khối 'ngọc thạch' đó." "Bất Ngôn Kỵ nhà ngươi biết cũng nhiều nhỉ, làm sao mà tâm tưởng sự thành được?" "Cái này thì ta không biết." Diệp Bạch nhíu mày: "Ta thử xem." Nói xong, Diệp Bạch trong đầu nghĩ đến một vật, rồi đặt ngón tay lên kén xác.

Kén xác dao động như màn sáng, ngay sau đó phun ra một thanh tiểu kiếm vàng, đồng thời kén xác cũng nhỏ đi một chút.

Diệp Bạch hơi ngẩn người, kén xác này thật sự có thể huyễn hóa

ra vật phẩm mà mình nghĩ đến.

Nhặt tiểu kiếm vàng lên, Diệp Bạch mới phát hiện thanh kiếm này chỉ là hình mẫu, chất liệu kém xa Canh Kim.

Chương 510

"Thế nào?" Diệp Bạch lắc đầu: "Hoa mà không có quả." Tuy nói vậy, Kim Toán Bàn cũng nảy sinh hứng thú, chạm vào kén xác, trong lòng nghĩ đến một thứ gì đó.

Kén xác phun ra một khối vàng hình đầu chó, Kim Toán Bàn cầm lên cân thử, lại dùng răng cắn.

Chậc chậc, trực tiếp cắn xuống một miếng lớn.

"Phì phì!" Kim Toán Bàn vội vàng ném vàng đầu chó đi.

Mọi người đều thử vài lần.

Kén xác quả thực có thể hiện thực hóa những vật trong đầu mọi người, nhưng tất cả đều là hình mẫu, chỉ có thể nhìn, không thể dùng.

Hơn nữa, mỗi khi kén xác huyễn hóa ra một thứ, nó lại co lại.

Lúc này, tiếng ầm ầm truyền đến từ phía trên Thanh Đồng Thần Thụ.

Dường như có vật nặng gì đó rơi xuống, không ngừng va vào thân cây đồng.

Cả cây đồng đều rung chuyển ù ù.

Theo vật nặng ập đến, Diệp Bạch vươn tay chộp lấy, một con khỉ chết bị y xách trong tay.

Con khỉ lông màu xám vàng, xương cốt toàn bộ vỡ vụn, quan trọng nhất là trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đồng.

Chiếc mặt nạ được chế tác tinh xảo, chạm khắc cứ như người thật.

Diệp Bạch nhớ Cổ Xá Quốc dùng mặt nạ đồng để khống chế khỉ,

canh giữ cây đồng.

Trước đây y leo lên độ cao sáu trăm mét không thấy khỉ, có thể thấy những con khỉ này canh giữ ở vị trí cao hơn.

Vậy nguyên nhân gì khiến con khỉ rơi xuống?

"Các ngươi ở đây canh giữ, ta lên trước xem sao." Lời vừa dứt, Diệp Bạch biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, hóa thành một luồng sáng hồ quang màu tím leo lên.

Thác Bạt Bảo nhìn bóng lưng Diệp Bạch, đầy vẻ sùng bái.

Diệp Bạch một đường đến cầu đá sáu trăm mét, liền nghe thấy vài tiếng đánh nhau.

Một bầy khỉ đeo mặt nạ đồng đang đánh nhau loạn xạ trên Thanh Đồng Thần Thụ, mỗi con khỉ đều có vẻ điên cuồng, nhe nanh múa vuốt, đôi mắt đỏ ngầu.

Diệp Bạch cảm thấy khó hiểu, tiếp tục leo lên, vượt qua bầy khỉ nhìn lên trên, đỉnh Thanh Đồng Thần Thụ dường như đang hơi phát sáng.

Ánh sáng kia hư ảo mờ mịt, không giống vật thể.

Diệp Bạch vừa nhìn thấy đã chìm đắm vào trong đó.

Không biết qua bao lâu, Diệp Bạch đột nhiên giật mình tỉnh dậy, bất chợt phát hiện y không biết từ lúc nào đã leo lên đỉnh Thanh Đồng Thần Thụ, cách nguồn sáng chỉ mười mấy mét.

Diệp Bạch tâm thần đại kinh, dấy lên một cảm giác bất an nồng đậm.

Nhưng lại có một loại âm thanh thì thầm trong lòng, dường như chỉ cần bước vào ánh sáng đó là có thể có được mọi thứ mình muốn.

Vào khoảnh khắc quan trọng, Diệp Bạch đưa tâm thần vào trong

hệ thống, mới cách ly được sự dụ hoặc của ánh sáng.

Rốt cuộc đây là cái quỷ quái gì?

Thần thụ có linh, chẳng lẽ là chỉ ánh sáng này?

Cảm thấy mình đã hoàn toàn bình tĩnh lại, Diệp Bạch xoay người bỏ chạy, không quay đầu lại mà leo xuống tầng dưới của Thanh Đồng Thần Thụ.

Thứ cổ quái này không phải là thứ y có thể đối phó lúc này.

Sau khi Diệp Bạch rời đi, ánh sáng lấp lánh, sau đó từ từ mờ đi.

Diệp Bạch quay lại chỗ bầy khỉ đồng, cảm thấy so với vừa nãy, số lượng đã ít đi một nửa.

Trên cành đồng cây thần thụ nằm la liệt không ít xác khỉ.

Thấy Diệp Bạch, có mấy con khỉ điên cuồng lao đến, Diệp Bạch không nương tay, nhanh chóng đá bay chúng ra.

Sau đó tiếp tục đi xuống.

Quay lại chỗ kén xác, chỉ thấy Kim Toán Bàn lại bị trói, điên điên khùng khùng, giống hệt những con khỉ đồng ở trên.

Diệp Bạch đoán là do năng lực gây ảo giác của Thanh Đồng Thần Thụ đã gia tăng, khiến máu của y chấm trên trán Kim Toán Bàn mất đi tác dụng.

Tuy nhiên, Thác Bạt Bảo ở bên cạnh lại không bị ảnh hưởng, điều này khiến Diệp Bạch nhìn y thêm hai lần.

“Tam gia, Kim sư phụ đột nhiên phát bệnh rồi, Hắc gia nói ngài mới có thể cứu chữa.” “Không sao.” Diệp Bạch trực tiếp đánh Kim Toán Bàn ngất xỉu, lười phải rút máu nữa.

Tề Tiểu Hắc đứng dậy hỏi: “Không thám hiểm nữa à?

Trên đó tình hình thế nào?" Diệp Bạch lắc đầu: "Không thám hiểm nữa, trên đỉnh Thanh Đồng Thần Thụ có một thứ phát sáng, ngay cả ta cũng suýt chút nữa chìm vào đó, cây này quá mức quỷ dị, cứ ra ngoài trước đã." "Được." Diệp Bạch cõng Thác Bạt Bảo, xách Kim Toán Bàn đang hôn mê và Tề Tiểu Hắc vội vàng rời khỏi miệng giếng cây.

Trên đường ra khỏi mộ, Thác Bạt Bảo nhìn thấy không ít hài cốt của Bất Ngôn Kỵ, y biết những người này đã hy sinh tính mạng để đưa mình vào đây, nhất thời nước mắt tuôn rơi.

Dưới sự giúp đỡ của Tề Tiểu Hắc, Thác Bạt Bảo chôn cất hài cốt.

Không có tiểu kiếm vàng, Diệp Bạch chỉ có thể một mình leo lên thác nước cao ngàn mét, sau đó thả dây thừng xuống.

Sau một hồi vật lộn, bốn người Diệp Bạch cuối cùng cũng ra khỏi Nhất Tuyến Thiên, còn Thác Bạt Bảo cũng nhìn thấy ánh nắng mặt trời đã lâu không gặp.

Núi non trùng điệp, cây xanh rợp bóng.

Thế giới ngàn năm sau này ra sao, y vô cùng tò mò.

Về đến doanh địa, Kim Toán Bàn lén lút kéo Diệp Bạch nói: "Tiểu tử này nhìn cũng khá lanh lợi, ta muốn đưa về Hương Cảng bồi dưỡng." "Nếu bản thân y nguyện ý, tùy ngươi." Diệp Bạch không muốn quản, Thác Bạt Bảo tuy là thành viên hoàng thất Bắc Ngụy từ hơn ngàn năm trước, nhưng không có giá trị đặc biệt gì.

Kim Toán Bàn muốn đưa đi thì cứ để y đưa đi.

"Ngươi đồng ý thì dễ nói rồi, nhưng bệnh tình của tiểu tử này ngươi phải giúp xem xét." Diệp Bạch gật đầu đồng ý.

Bệnh nan y của Thác Bạt Bảo là suy kiệt tim phổi, rất giống với bệnh tình của Tần Thục Vân và Nha Đầu trước đây.

Thông thường cần phối hợp Lộc Hoạt Thảo mới có thể chữa trị triệt để, nhưng Diệp Bạch sau khi học được Trường Xuân Công, liền có thể dùng chân nguyên để phục hồi những cơ quan suy kiệt này, chỉ là loại trị liệu này tốn không ít thời gian, đại khái cần một tuần.

Bảy ngày tiếp theo ở doanh địa, Diệp Bạch bắt đầu trị liệu Thác Bạt Bảo, tiện thể nghiên cứu Tam Thiên Diễm Viêm trong hệ thống, chuẩn bị tìm thời cơ để luyện hóa ngọn lửa này.

Trong thời gian đó, Kỳ Vong Xuyên đã đến vài lần, nhưng đều bị Kim Toán Bàn dùng lời lẽ không mấy thiện ý mà đuổi đi.

Chương 511

Sau này Thanh Nhất truyền đến tin tức, nói phát hiện người làng Kỳ Gia đi đến miếu thờ Cổ Xá Quốc.

Diệp Bạch cũng không để ý, trên Thanh Đồng Thần Thụ không có mấy thứ có giá trị, cứ để họ đi thám hiểm.

Nếu Kỳ Vong Xuyên và những người khác gặp phải ánh sáng quỷ dị kia, có thể trở về hay không còn chưa nói được.

Không ngờ Diệp Bạch nói trúng phóc, ba ngày sau, Kỳ Lâm mang di ngôn của Kỳ Vong Xuyên đến gặp Kim Toán Bàn.

Hai người trong lều nói chuyện rất lâu, Kỳ Lâm thở dài rồi rời đi.

Diệp Bạch tò mò hỏi: "Bọn họ đã gặp phải chuyện gì bên trong?" Kim Toán Bàn than thở u u: "Phía trước còn tốt, có chúng ta để lại dây leo vách đá trên thác nước, họ không tổn thất nhân sự.

Sau này thấy Thanh Đồng Thần Thụ, mười mấy người đều phát điên, không ngừng leo lên các tầng cao của thần thụ, kêu thế nào cũng không dừng lại, hai mươi người vào đó, chỉ có ba người sống sót trở ra." Kim Toán Bàn cũng khá tự trách, nếu mấy ngày trước khi Kỳ Vong Xuyên đến doanh địa, y có thể gạt bỏ thành kiến, nói thêm một chút về tình hình dưới mộ, có lẽ Kỳ Vong Xuyên và những người khác đã không chết.

Diệp Bạch hơi lắc đầu, làng Kỳ Gia tuy là một nhánh của Phát Khâu, nhưng vì lai tạp huyết thống, đã hòa nhập với dân làng địa phương, sớm đã không còn huyết mạch Trương gia nữa, nên đối với khả năng gây ảo giác của Thanh Đồng Thần Thụ thì hoàn toàn không có sức chống cự.

Chữa trị cho Thác Bạt Bảo xong, mọi việc ở Tần Lĩnh đã giải quyết, Diệp Bạch chuẩn bị trở về Trùng Cốc.

Còn Kim Toán Bàn cũng muốn về Trùng Cốc thăm tiểu nha đầu Diệp Khinh Mi, sau khi đội Bạch Hổ đưa Thác Bạt Bảo về Hương Cảng, liền cùng Diệp Bạch xuất phát.

Trời trong xanh, cỏ cây thơm ngát, trong Trùng Cốc một mảnh yên bình.

Bướm hồ điệp năm màu rực rỡ bay lượn trong khóm hoa, hơi nước cuồn cuộn từ thác nước dưới ánh nắng mặt trời tạo thành cầu vồng bảy sắc.

Tiểu nha đầu Diệp Khinh Mi cưỡi Đại Bạch Hổ phi nước đại trên đồng cỏ, tiếng cười vang như chuông bạc khắp xung quanh.

Kim Toán Bàn nằm trên ghế nhàn nhã phơi nắng.

Cuộc sống như thế này quả thật vui vẻ như thần tiên vậy.

Đột nhiên một bóng đen che khuất ánh nắng, Kim Toán Bàn vừa mở mắt, liền thấy tiểu nha đầu không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh y.

"Sư công, đừng ngủ nữa, mau đến giúp con nướng cá, Giao tỷ tỷ bắt được không ít cá đen lớn." "Ai ui, không được giật râu sư công, sư công dậy ngay đây." Bạch Tri Hi từ nhà gỗ bước ra thấy cảnh này, mỉm cười dịu dàng, rồi lại nhìn về phía cung điện trên đỉnh núi xa xa, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia lo lắng.

Lúc này Diệp Bạch đang chuyên tâm luyện hóa Dị Hỏa trong cung điện của Hiến Vương.

Bên ngoài quảng trường cung điện, mấy người đội Chu Tước thay phiên canh gác, ngăn ngừa chim chóc ngu ngốc quấy rầy Tam gia bế quan.

Đã một tuần kể từ khi Diệp Bạch luyện hóa Dị Hỏa, mặc dù Diệp Bạch đã dặn dò trước, mọi người vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Lại một ngày một đêm trôi qua.

Bên trong cung điện, chỉ thấy một đoàn lửa màu tím đen bao trùm khắp người Diệp Bạch, lúc này Diệp Bạch không nghi ngờ gì nữa là đã đến thời khắc then chốt nhất.

Trong thế giới Đấu Khí Đại Lục, luyện hóa Dị Hỏa đi kèm với những rủi ro mà người thường khó lường, hơn nữa còn cần ba loại vật phẩm phụ trợ: Huyết Liên Đan, Băng Linh Hàn Tuyền, Nạp Linh.

Còn dưới sự giúp đỡ của hệ thống của Diệp Bạch, không cần những thứ này.

Nhưng cho dù như vậy, khoảnh khắc Dị Hỏa dung nhập vào cơ thể, tựa như linh hồn đang bốc cháy, cơn đau dữ dội khiến Diệp Bạch không kìm được mà gào lớn.

Bên ngoài cung điện, đội Chu Tước và những người khác càng thêm lo lắng, không biết Tam gia đang tu luyện thứ gì bên trong.

Sau rất lâu, tiếng kêu của Diệp Bạch mới ngừng lại, nhưng lại gần cung điện, vẫn có thể nghe thấy tiếng Diệp Bạch nghiến răng rên rỉ.

Sắc trời gần tối, ánh vàng rực rỡ chiếu trên cung điện, đẹp lung linh huyền ảo.

Cửa điện đột nhiên mở lớn, mọi người trong đội Chu Tước vội vàng tiến lên.

Chỉ thấy Diệp Bạch với thân hình khá chật vật bước ra.

“Tam gia, ngài không sao chứ?” Diệp Bạch vẫy tay, ngồi trên bậc thang đá cẩm thạch trắng, ngẩn người nhìn hoàng hôn.

Mấy chục ngày hành hạ này cuối cùng cũng kết thúc, và Tam Thiên Diễm Viêm cũng cuối cùng đã được y luyện hóa thành công.

Diệp Bạch vươn một ngón tay, một chùm lửa màu tím đen trên đầu ngón tay nhảy múa như tinh linh.

Đây chính là Tam Thiên Diễm Viêm.

Mặc dù chùm lửa này sẽ hơi lay động theo luồng gió, nhưng Diệp Bạch thấu hiểu năng lượng ẩn chứa bên trong ngọn lửa này lớn đến mức nào.

Không hề khoa trương khi nói rằng, một chùm lửa nhỏ trong tay Diệp Bạch cũng có thể thiêu rụi cả cung điện thành hư vô, mạnh hơn Chưởng Tâm Lôi rất nhiều.

Điều tiếc nuối duy nhất là Tam Thiên Diễm Viêm chỉ là ấu hỏa, vẫn cần được bồi dưỡng.

Đồng thời, mỗi lần phóng thích nó ra cần tiêu hao nhiên liệu, tức là chân khí và chân nguyên của Diệp Bạch.

Lúc này, sắc trời tối sầm, mặt trăng và tinh tú treo trên bầu trời đêm.

Trong mắt Diệp Bạch tinh quang lóe lên.

Vừa hay thử hiệu quả Tam Thiên Diễm Viêm dẫn dắt tinh thần chi lực.

Diệp Bạch thu Tam Thiên Diễm Viêm vào cơ thể, khoanh chân ngồi trên bậc thang.

Chẳng mấy chốc, liền thấy bên cạnh Diệp Bạch bao quanh một đoàn tinh quang, và tinh quang này hình thành một cột sáng, chiếu thẳng lên bầu trời.

Từ xa nhìn lại, dường như có một cột sáng màu bạc từ trên trời

giáng xuống chiếu rọi lên người Diệp Bạch.

Dị tượng như vậy khiến Kim Toán Bàn và Bạch Tri Hi cùng những người khác khá chấn kinh.

Ngay cả tiểu giao nhân, Bạch Tu Long Ngư, Lột Xác Quy cũng dừng lại những trò đùa giỡn, nằm trên bờ chú mục nhìn lên.

Bạch Tu Long Ngư muốn tính toán một chút Thiên Cơ, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà có thể hình thành dị tượng như vậy, nhưng nghĩ kỹ lại, vẫn từ bỏ.

Diệp Khinh Mi kéo tay áo Bạch Tri Hi: "Nương thân, cha có phải muốn thăng tiên rồi không?" Bạch Tri Hi khẽ nhíu mày, kéo Diệp Khinh Mi vào lòng.

Lúc này Diệp Bạch lại không biết mình đã tạo ra dị tượng tinh quang dẫn dắt, y đang nghiến răng chịu đựng khổ sở.

Một luồng năng lượng lạnh buốt thấu xương đang lưu chuyển trong cơ thể.

Y nhận ra, Tam Thiên Diễm Viêm tuy có thể dùng tinh thần chi lực để rèn luyện nhục thân, nhưng hương vị trong đó lại không dễ chịu.

Mười phút sau, Diệp Bạch sắc mặt tái nhợt, cảm thấy cơ thể đã đến giới hạn liền vội vàng dừng lại.

Thấy đội Chu Tước và những người khác vẻ mặt kinh ngạc, Diệp Bạch hỏi: "Sao vậy?" Chu Nhất miêu tả cảnh tượng vừa xảy ra.

"Dị tượng tu luyện thôi, không cần quá kinh ngạc, sau này mỗi tối đều có." Cho đội Chu Tước uống một viên Định Tâm Hoàn, Diệp Bạch nhảy xuống đỉnh núi.

Trở về nhà gỗ, Diệp Bạch tự nhiên không tránh khỏi phải giải thích một phen với Kim Toán Bàn và Bạch Tri Hi.

Chương 512

Diệp Khinh Mi dang rộng hai tay, Diệp Bạch một tay ôm nàng lên.

“Ba ba, sao ba bế quan lâu vậy, con nhớ ba lắm.” Diệp Bạch cũng lộ ra vẻ dịu dàng, nói nhỏ với con gái mình.

Giờ yến tối, thức ăn trên bàn cực kỳ phong phú.

Bốn người vây quanh bốn góc bàn, một bức tranh vui vẻ ấm cúng.

Đại Ngốc Hoa không lên bàn, trung thực nằm bên cạnh tiểu chủ nhân, chờ đợi được cho ăn.

Đột nhiên một miếng thịt ba chỉ mỡ màng được ném xuống, Đại Ngốc Hoa lưỡi cuộn một cái, nuốt chửng miếng thịt ba chỉ.

“Khinh Mi, không được lãng phí thức ăn!” Bạch Tri Hi răn dạy.

“Nga!” Diệp Khinh Mi tủi thân liếc nhìn ba ba một cái.

Diệp Bạch cười cười, cúi đầu ăn thức ăn, không lên tiếng.

Ăn xong cơm, Kim Toán Bàn nói đến chuyện chính, lấy ra những trang giấy đã dịch và Hà Mộc Tập.

“Ngươi xem, trên đó ghi chép hai mươi ngôi cổ mộ, vị trí đều khá chi tiết, nhưng theo ta được biết, trong đó hơn mười ngôi mộ huyệt chắc đã bị đạo mộ rồi.” Diệp Bạch nhận lấy nội dung đã dịch, xem xét kỹ một lượt, phát hiện hai mươi ngôi cổ mộ này cũng có những ngôi trùng hợp với những mộ mà Cửu Môn của y đã xuống.

Sau khi loại trừ những mộ huyệt mà Cửu Môn đã xuống, đại khái chỉ còn sáu ngôi cổ mộ có thể còn nguyên vẹn.

Sáu ngôi cổ mộ, ít nhất cũng là sáu cái bảo rương đồng, giá trị của Hà Mộc Tập này đã vượt quá dự đoán của Diệp Bạch.

Hơn nữa, ngay cả những ngôi mộ đã bị đạo mộ, Diệp Bạch cũng chuẩn bị đi xem, chỉ cần quan tài trong chủ mộ thất còn đó, cơ bản là sẽ có phúc túi.

Vả lại, phúc túi cũng có xác suất cực thấp sẽ mở ra bảo bối tốt.

"Sư phụ có muốn đi cùng ta không?" Kim Toán Bàn lắc đầu: "Những ngôi mộ này đối với ngươi không phải chuyện khó, ta đi cũng chỉ là vướng víu, hơn nữa, bên Hương Cảng còn một đống việc cần ta quay về xử lý." Diệp Bạch gật đầu, cũng không giữ lại.

Ngược lại Diệp Khinh Mi biết sư công muốn đi, liền quấn quýt bên cạnh cầu xin đừng đi.

Kim Toán Bàn nào chịu nổi tiểu cô nương nài nỉ như vậy, cười ha ha rồi lại ở thêm hai tuần, cho đến khi bên Hương Cảng thúc giục gấp, Kim Toán Bàn mới lưu luyến rời khỏi Trùng Cốc.

Cùng lúc Kim Toán Bàn rời đi, Diệp Bạch cũng ra ngoài cùng, tiễn y ra khỏi Già Long Sơn.

Tiếp đó, Diệp Bạch triệu tập mười người đội Thanh Long, Bạch Hổ, bảo họ chia thành từng cặp, trước tiên đi thăm dò năm ngôi cổ mộ được ghi chép trên Hà Mộc Tập, và ở lại đó chờ y.

Còn về Tề Tiểu Hắc, thì đã đi đến Tứ Cô Nương Sơn với Trần Thiên Hữu, Diệp Bạch cũng lười phải gọi hắn quay lại nữa.

Để tiết kiệm thời gian, Diệp Bạch chuẩn bị một mình đi đến ngôi cổ mộ thứ sáu.

Ngôi cổ mộ này ở gần Bình Sơn thuộc Tương Tây, vừa hay tiện đường ghé thăm cố nhân ở Miêu Trại.

Sau khi kiến quốc, quốc gia có chính sách ưu đãi đối với các dân tộc thiểu số, các bộ lạc thiểu số gần Tương Tây đều có trợ cấp và chính sách ưu đãi nông nghiệp.

Còn trong thời gian Diệp Bạch chấp chưởng Cửu Môn, cũng không ít lần giúp đỡ Miêu Trại.

Sau khi kinh tế giàu có, không ít người Miêu Trại đã chuyển đến các huyện thành lân cận sinh sống, số người trong trại so với trước đây đã ít đi hơn một nửa.

Diệp Bạch đến nơi từng cư trú, xung quanh đã được khai hoang thành ruộng lúa, chỉ còn lại ngôi nhà tre cũ nát và cô độc nằm trên bờ ruộng.

Nhìn qua cửa sổ, đồ nội thất thủ công mà y và Bạch Tri Hi từng làm vẫn còn đó, nhưng đã sớm mục nát thành tro bụi, không còn hơi người.

Diệp Bạch còn thấy trước cửa tre treo một tấm biển nhỏ: "Nhà có chủ, nếu có việc xin liên hệ Vinh Bảo Di Hiểu." Diệp Bạch mỉm cười, năm đó y đã dặn Vinh Bảo Di Hiểu bảo tồn ngôi nhà gỗ, xem ra Vinh Bảo Di Hiểu vẫn luôn không quên.

Bước vào Miêu Trại, bên trong quả thật đã thay đổi rất nhiều, đường nhỏ sạch sẽ hơn trước rất nhiều, nhà tre biến thành nhà ngói, còn dán những khẩu hiệu thuộc về thời đại này.

Diệp Bạch đi một vòng, không thấy mấy người quen, đa số là những đứa trẻ con năm xưa đã lớn thành người lớn, nhưng họ cũng không nhận ra Diệp Bạch.

Lúc này, Vinh Bảo Di Hiểu đang ở trước cửa răn dạy đám cháu trai nghịch ngợm của mình, đột nhiên thấy một bóng người ở góc hẻm, thân hình hơi khựng lại.

Đó là?

Vinh Bảo Di Hiểu vội vàng đuổi theo, thấy bóng người đó đang đứng ở cổng trại chờ mình.

Chạy đến gần nhìn, lập tức hai hàng nước mắt nóng hổi chảy xuống.

"Tiểu Bạch ca." Diệp Bạch nhìn Vinh Bảo Di Hiểu với vẻ mặt đầy tang thương, cảm thấy có chút ảo não, năm tháng không tha cho ai mà.

Đứa bé con năm xưa theo y giờ đã sắp thành ông lão rồi.

"Lớn ngần này rồi mà còn khóc, ta tiện đường qua thăm các ngươi, cùng ta đi dạo đi." "Được, được, Tiểu Bạch ca, chỗ anh ở tôi vẫn luôn cho người giữ lại, nếu anh muốn ở, tôi sẽ cho người dọn dẹp." "Không ở nữa, cứ để vậy đi." Hai người đi trên bờ ruộng, xung quanh toàn là ruộng lúa xanh biếc.

Vinh Bảo Di Hiểu có quá nhiều chuyện muốn nói với Diệp Bạch, nào là A Tử hình như đã chôn ở đó rồi, ba A Dược Nông thì bị thằng con ngốc của ông ấy đón về trấn để hưởng phúc, sau này không đi lại được, chỉ có thể nằm một chỗ...

Diệp Bạch lặng lẽ lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi vài câu.

Lúc này, năm sáu cậu bé mặc trang phục Miêu tộc chạy đến, bị Vinh Bảo Di Hiểu quát mắng đuổi đi.

"Đều là cháu của ngươi à?" Vinh Bảo Di Hiểu cười hiền nói: "Bà ấy mắn đẻ, ba thằng con trai, hai đứa con gái, những đứa trẻ này đều là con của thằng con trai lớn và vợ nó." Diệp Bạch cũng không nhịn được cười nói: "Vậy sau này ngươi có mà bận rộn rồi." Một thằng con trai mà sinh ra nhiều thế này, nếu ở thế hệ sau, làm ông nội chắc sẽ bị giá nhà làm cho chết mất.

"Không không, bảo bối anh năm xưa để lại cho tôi còn không ít chưa đem ra bán, mấy năm nay kiểm tra gắt gao, tôi phải nói là đồ gia truyền mới có người dám mua." "Cũng khá thông minh." Diệp Bạch

khen một câu.

Vinh Bảo Di Hiểu cười cười, lại kể cho Diệp Bạch nghe chuyện gia đình, nào là thằng con cả làm gì, thằng con thứ làm gì...

Đến hoàng hôn, ánh nắng chiều vàng óng rải trên cánh đồng lúa.

"Di Hiểu, ta phải đi rồi." "Tiểu Bạch ca, vậy sau này tôi còn có thể gặp lại anh không?" Diệp Bạch khựng lại một chút: "Sẽ có cơ hội." Vinh Bảo Di Hiểu đột nhiên vùi vào lòng Diệp Bạch khóc nức nở.

Hồi mới đến Miêu Trại, Vinh Bảo Di Hiểu bị mẹ đánh, cũng thường xuyên vùi vào lòng Diệp Bạch khóc.

Diệp Bạch mắt hơi đỏ, nghĩ một lát, lấy ra một tấm Tịch Tà Phù Lục.

"Vật này không đáng tiền, có tác dụng trừ tà, cũng là tín vật, nếu ngươi và hậu nhân của ngươi gặp khó khăn, có thể đến Trường Sa tìm Cửu Môn, thấy tín vật họ sẽ vô điều kiện giúp đỡ ngươi." Gia đình Vinh Bảo Di Hiểu đều là người thường, Diệp Bạch không dám cho những thứ quá quý giá.

Để lại phù lục xong, Diệp Bạch trong ánh mắt của Vinh Bảo Di Hiểu biến mất ở bờ ruộng xa xăm.

Về đến nhà, Vinh Bảo Di Hiểu trịnh trọng đặt Tịch Tà Phù Lục vào hộp gỗ, để cùng với những bảo bối kia.

Y quyết định, sau khi mình chết, sẽ để lại những thứ này cho con cháu xuất sắc nhất, truyền mãi về sau.

Lúc này, mấy đứa cháu trai của y nhảy nhót chạy đến.

"Ông nội, ông nội, ông vừa nãy khóc sụt sùi trong lòng anh cả, chúng con đều thấy rồi." "Đi đi, anh cả gì chứ, các ngươi phải gọi là Đại gia gia." Đuổi đám cháu trai của mình đi, Vinh Bảo Di Hiểu trong

lòng cảm thán, Tiểu Bạch ca sau khi định cư ở Trường Sa, dung mạo chưa từng thay đổi, cho dù hôm nay gặp lại, vẫn là dáng vẻ cũ.

Tiểu Bạch ca của y có lẽ là tiên nhân lưu lạc phàm trần.

Chương 513

Tiểu Bạch ca tin tưởng y như vậy, y cũng phải thay Tiểu Bạch ca giữ bí mật.

Vinh Bảo Di Hiểu nghĩ như vậy.

Lúc này, Diệp Bạch lại một lần nữa đến Bình Sơn.

Dưới Bình Sơn luôn có những lão hỏa kế của Diệp phủ canh giữ, mấy chục năm qua, đã thay ba đợt người.

Họ theo dõi tình hình bầy rắn ở Bình Sơn, ngoài việc ngăn chặn rắn tràn lan, còn phụ trách giám sát xem Tiểu Hắc có trở về không.

"Tam gia, sao ngài lại đích thân đến vậy?" "Gần đây có tình hình gì không?" "Mọi thứ như thường lệ, chỉ là gần đây rắn ở ngoại vi Bình Sơn đã ít đi rất nhiều, tôi đoán chúng đều tập trung vào trung tâm Bình Sơn để giao phối rồi, mọi năm vào thời điểm này cũng vậy." Diệp Bạch gật đầu, tiến sâu vào Bình Sơn.

Sau khi Tiểu Hoa được y đưa đến Trùng Cốc, trong Bình Sơn chỉ có Tiểu Thanh quản lý bầy rắn.

Lần này y đến Trùng Cốc, là để mang Thanh Hồng Đại Đỉnh về Trùng Cốc, cho một loạt thú cưng trong cốc sử dụng.

Để ở Bình Sơn thì hơi lãng phí.

Tuy nhiên, Diệp Bạch đến gần địa cung Bình Sơn, suốt đường đi lại không thấy một con rắn nào.

Rõ ràng, việc rắn ở ngoại vi biến mất không phải vì chúng muốn giao phối, mà là Bình Sơn đã xảy ra biến cố.

Diệp Bạch tăng nhanh bước chân, đột nhiên nghe thấy trong sơn

cốc truyền đến một tiếng long ngâm trầm thấp.

Tiểu Hắc!

Con rắn chết tiệt này cuối cùng cũng quay về.

Diệp Bạch tức không chịu nổi, Tiểu Hắc kể từ khi hóa rồng đi ra ngoài, liền không bao giờ quay về nữa.

Diệp Bạch còn thường xuyên lo lắng Tiểu Hắc ở bên ngoài lộ tung tích, bị người ta săn bắt, lột da rồng, uống máu rồng.

Giờ đây đột nhiên xuất hiện ở Bình Sơn, xem ra tên này tám phần là biết có người ở dưới núi giám thị, cố ý tránh những người giám thị đó.

Lúc này, trong u đầm Bình Sơn, một cái đầu rồng to lớn trồi lên khỏi mặt nước, thân rồng thô tráng phủ đầy vảy đen.

Nó cuộn mình trên mặt đầm nước, bốn móng rồng chắc khỏe đầy sức mạnh, đang giáo dục bầy rắn con rắn cháu tụ tập ở đây.

"Các ngươi tuy là rắn, nhưng phải có giấc mơ hóa rồng." Mặc dù bầy rắn cơ bản là bị Tiểu Hắc dọa đến đây, nhưng cũng nghe đến ngây người.

Tiểu Hắc đang nói đến cao hứng, đột nhiên, đầu rồng của nó khựng lại, lướt thấy bóng người trên đỉnh núi, lập tức ngây người.

Diệp Bạch như đạp hư không, cưỡi lên đầu rồng của Tiểu Hắc, vỗ liên tiếp mấy cái vào sừng rồng.

Tuy không dùng Chưởng Tâm Lôi, nhưng lực đạo thật sự không nhỏ, vỗ Tiểu Hắc đến choáng váng.

Tiểu Hắc cũng không dám phản kháng, trực tiếp nằm dài bên bờ đầm, mặc cho Diệp Bạch hành xử.

"Ngươi nói xem, mấy năm nay ngươi chạy đi đâu rồi?

Ngay cả lời nhắn cũng không để lại, ngươi muốn ta lo lắng đến chết à?

Hơn nữa ngươi về rồi còn trốn tránh, ta đúng là nuôi ngươi bấy nhiêu năm vô ích!" Lúc này, một bóng rồng màu trắng từ trong đầm nước vọt ra, hung hăng cắn chặt ống quần của Diệp Bạch.

Diệp Bạch ngây người, nhìn con tiểu bạch long nhỏ xíu bám vào ống quần, chỉ lớn hơn Hoàng Thiện một chút, răng còn chưa mọc đủ.

Chẳng lẽ đây là con của Tiểu Hắc?

Lại nhìn màu da vảy của Tiểu Hắc, đen bóng loáng, làm sao có thể sinh ra được con tiểu bạch long trắng như tuyết, không một chút tạp sắc như vậy.

Diệp Bạch nhấc tiểu bạch long lên, cúi đầu hỏi: "Con của ngươi à?" Tiểu Hắc gật đầu, giải thích rằng đây là con gái của nó, vừa nở từ trứng chưa đầy một tháng.

Vừa nãy Diệp Bạch cưỡi trên người Tiểu Hắc mà đánh, tiểu bạch long thấy cha mình bị bắt nạt, cũng không quản Diệp Bạch là ai, không chút do dự cắn lên.

Bị Diệp Bạch nhấc lên không trung, tiểu bạch long không cam lòng, lại dùng miệng rồng hồng hào trong suốt cắn chặt ngón tay Diệp Bạch, đôi mắt rồng trong veo giận dữ nhìn Diệp Bạch.

Lực cắn của tiểu bạch long không nhỏ, nhưng chưa mọc răng, hoàn toàn không gây hại cho Diệp Bạch, ngược lại chỉ khiến ngón tay ướt át.

"Thôi vậy." Vì tiểu bạch long, Diệp Bạch không chuẩn bị trừng phạt Tiểu Hắc nữa.

Làm gì có chuyện giáo huấn cha trước mặt con gái.

“Nói đi, mấy năm nay ngươi đi đâu rồi, tiểu gia hỏa này là con của ai?” Tiểu Hắc rên khẽ một tiếng, xua tan bầy rắn, rồi mới bắt đầu kể về những gì đã trải qua mấy năm nay.

Thì ra Tiểu Hắc sau khi hóa rồng rời Bình Sơn, liền đi đến vùng nước xung quanh Điền Trì ở Vân Nam để tìm con Bạch Giao mà nó vẫn luôn nhung nhớ.

Các mạch nước ngầm và sông ngầm ở đó cực kỳ nhiều, đan xen phức tạp, Tiểu Hắc tìm kiếm một năm, cuối cùng cũng tìm thấy Bạch Giao trong một con sông ngầm.

Nó vốn tưởng rằng dựa vào thân rồng đã hóa, có thể dễ dàng hàng phục Bạch Giao.

Nhưng không ngờ Bạch Giao vẫn không thèm đếm xỉa đến nó, một vẻ cao ngạo lạnh lùng.

Sau này một lần tình cờ, Tiểu Hắc dựa vào thân rồng thô tráng của mình, cưỡng ép Bạch Giao, khiến Bạch Giao mang thai.

Kỳ thai nghén của giao long rất dài, mất hơn mười năm, vì vậy trong khoảng thời gian này Tiểu Hắc không thể quay về Bình Sơn, liền ở bên cạnh Bạch Giao.

Sau đó, Bạch Giao sinh hạ trứng rồng, rồi biến mất không dấu vết.

Tiểu Hắc không tìm được Bạch Giao, liền mang trứng rồng quay về Bình Sơn, nhờ Tiểu Thanh chăm sóc.

Không lâu trước, Tiểu Thanh mới ấp nở ấu long.

Nghe Tiểu Hắc tự thuật xong, Diệp Bạch không khỏi có chút cạn lời đến mức muốn vò đầu bứt tai.

Chuyện này làm ra quả thực không phải chuyện người làm.

“Thôi được, đưa ta đến địa cung đi.” Tiểu Hắc long ngâm một

tiếng, ý bảo Diệp Bạch ngồi vững, chỉ thấy nước u đàm tự động tách ra, lộ ra một đường thủy đạo.

Dưới u đàm đã bị Tiểu Hắc đục thông một con đường dẫn đến địa cung Bình Sơn.

Tiểu Hắc bay ổn định, đưa Diệp Bạch chui vào thủy đạo.

Bên trong địa cung Bình Sơn ban đầu ánh sáng mờ ảo, là một hang động núi.

Nhưng từ khi con gái nó ra đời, Tiểu Hắc liền đục thông vách núi phía trên, dẫn một mảng lớn ánh sáng mặt trời chiếu vào, cải tạo thành một sơn cốc.

Trong cốc cây cối xanh tốt, mọc đầy hoa dại cỏ dại.

Trên vách đá còn khảm không ít đá ngọc huỳnh quang lấp lánh.

Chương 514

Thoạt nhìn, lại có một vẻ phong tình riêng biệt.

Lúc này, Tiểu Thanh nghe thấy tiếng long ngâm, cũng lảo đảo bò đến từ hang ổ.

Diệp Bạch nhìn tư thế bò của Tiểu Thanh, liền biết nó đã bị Tiểu Hắc "bắt nạt".

Bốp bốp.

Lại hai cái tát, Tiểu Hắc ngơ ngác quay đầu lại.

Sao lại đánh ta nữa?

Diệp Bạch liếc một cái: "Đánh ngươi cần lý do sao?" Tiểu Hắc im lặng không nói.

Lúc này, tiểu bạch long vẫn còn bám trên ngón tay Diệp Bạch không vui, tăng thêm lực cắn.

Diệp Bạch cũng không chiều chuộng, trực tiếp kéo tiểu bạch long xuống, ném cho Tiểu Thanh.

Tiểu bạch long bị ném choáng váng, trốn dưới bụng rắn của Tiểu Thanh, vô cùng tủi thân, nhưng cho dù vậy, nó vẫn thỉnh thoảng thò đầu ra, gầm gừ thị uy với Diệp Bạch.

Diệp Bạch đến trước Thanh Hồng Đại Đỉnh, thu nó vào không gian.

Thời gian buổi chiều, Diệp Bạch liền ở lại trong sơn cốc địa cung này, ngoài việc hỏi Tiểu Hắc chi tiết về chuyến du lịch trong mạch nước ngầm, cũng tiện thể trêu chọc tiểu bạch long.

"Chủ nhân, ta phát hiện không ít di tích thuyền đắm dưới Điền Trì,

nếu ngài có thời gian, ta có thể dẫn ngài đến đó." "Không vội, ta còn mấy ngôi cổ mộ cần thám hiểm, chuyện di tích cứ tạm gác lại đã." Di tích thuyền đắm không có sức hấp dẫn quá lớn đối với Diệp Bạch, cho dù vớt hết thuyền đắm lên, cũng chỉ thu hoạch được một ít điểm Minh Khí và văn vật, xa xa không thực tế bằng bảo rương.

Tuy nhiên, hành trình tiếp theo, Diệp Bạch chuẩn bị mang Tiểu Hắc theo bên mình, tiện thể đưa tiểu bạch long và Tiểu Thanh cũng di cư đến Trùng Cốc.

Bình Sơn này tuy là nơi ít người lui tới, nhưng nếu để loài người phát hiện dấu vết của rồng, đủ để khiến bất kỳ ai cũng phát điên.

So với đó, Trùng Cốc bốn phía bao quanh là núi, địa thế đặc biệt, muốn tiến vào Trùng Cốc chỉ có thể xuyên qua Già Long Sơn.

Thêm vào đó, dưới sự kinh doanh của Diệp Bạch, Trùng Cốc nghiễm nhiên trở thành thế ngoại đào nguyên, không chỉ thích hợp cho tiểu bạch long trưởng thành, mà còn vô cùng an toàn.

Huống hồ Diệp Bạch cũng có tư tâm, muốn con gái mình có một người bạn.

Nếu ấu long và loài người sống chung sớm tối, sau này mới không khó thuần hóa dã tính.

Đối với đề nghị của chủ nhân Diệp Bạch, Tiểu Hắc không suy nghĩ nhiều liền đồng ý.

Sau đó một ngày, Tiểu Thanh gọi đến mấy con mãng xà khổng lồ khá có linh trí trong Bình Sơn, bảo chúng quản lý bầy rắn Bình Sơn.

Diệp Bạch lấy ra hai viên Đại Sư Cầu, thu Tiểu Hắc và Tiểu Thanh vào, rồi lại mang tiểu bạch long ra khỏi Bình Sơn.

Thị trấn Thạch Đê, huyện Vĩnh Thuận, trong dãy núi Tứ Phương Giới.

Trong núi mây mù lượn lờ, khói bay sương đọng, hệt như một ngọn tiên sơn.

Trên núi có mấy ngôi tự miếu, bình thường cũng có không ít dân làng ở dưới núi quỳ bái, nhưng sau khi kiến quốc, hương hỏa của tự miếu đã ít đi rất nhiều.

Diệp Bạch đến đây không phải để bái miếu, đương nhiên là vì một ngôi đại mộ được ghi chép trên Hà Mộc Tập.

Ngôi mộ này được ghi chép khá nhiều trong Hà Mộc Tập, nếu xếp hạng trong hai mươi ngôi cổ mộ trên Hà Mộc Tập, miếu thờ Cổ Xá Quốc đứng thứ nhất, mộ Tứ Phương Giới có thể xếp trong top năm.

Hà Mộc Tập miêu tả ngôi mộ này: bên trong mộ cơ quan trùng trùng, nhưng bảo vật vô số, hẳn là nơi tụ bảo của Phật môn.

Tuy nhiên Hà Mộc Tập cũng nhắc đến sự hung hiểm của ngôi mộ này, lúc đó có hai mươi Bất Ngôn Kỵ xuống mộ, nhưng chỉ có hai người mang theo một cỗ thi thể tàn khuyết quay về.

Nhưng càng hung hiểm, Diệp Bạch càng khao khát.

Nguy cơ thường đi kèm với kỳ ngộ, đại mộ hung hiểm, đẳng cấp bảo rương cũng sẽ càng cao.

Giữa rừng núi mây trắng mờ mịt, một đống lửa trại được chất lên, khói trắng bay lượn.

Diệp Bạch nướng hai con hươu béo, rắc gia vị, không đợi thịt chín hẳn, Diệp Bạch liền thả Tiểu Hắc ra.

Chỉ thấy Tiểu Hắc lượn lờ trên không trung thấp, một hơi nuốt chửng hai con hươu béo, hài lòng ợ một tiếng.

Đã bao nhiêu năm nó không được ăn thịt nướng của chủ nhân, hương vị này thật là tuyệt trần.

“Ăn xong thì về đi, bớt làm màu.” Tiểu Hắc hừ một tiếng, chui trở lại Đại Sư Cầu.

Nếu không phải Tiểu Hắc nằng nặc đòi ăn thịt nướng, Diệp Bạch căn bản sẽ không thả nó ra.

Tên này thân hình quá lớn, khu rừng này không giấu được, vạn nhất bị người khác nhìn thấy, không thiếu phiền phức đâu.

Cho Tiểu Hắc ăn xong, Diệp Bạch còn phải cho tiểu bạch long ăn.

Ban đầu, tiểu bạch long đầy địch ý với Diệp Bạch, nhưng sau khi được Diệp Bạch nuôi dưỡng mấy ngày, nó cũng phát huy đặc tính "có sữa là mẹ", chủ động quấn lấy Diệp Bạch.

Không thể không nói, tiểu bạch long rất kén ăn, cá và thịt thông thường đều không ăn, nó từ nhỏ đã lớn lên nhờ ăn Lân Hà có thịt mềm mại.

Loại Lân Hà này chỉ sống trong nước lạnh dưới lòng đất, tuy vỏ hà rất giòn, tươi ngon nhiều nước, nhưng Diệp Bạch không thể kiếm được.

Sau này, Diệp Bạch cho tiểu bạch long uống sữa pha nước cốt nhân sâm, tiểu gia hỏa này cũng chấp nhận, hơn nữa càng uống càng nghiện.

Tiểu bạch long uống no, trước tiên là dụi sữa còn dính ở mép vào người Diệp Bạch, sau đó chui vào trong áo Diệp Bạch, ngáy khò khò ngủ.

“Dường như là phía trước.” Tiếng người từ xa truyền đến, Diệp Bạch khẽ nhíu mày, đạp tắt lửa trại, biến mất trong rừng.

Rất nhanh, hai tiểu sa di chạy đến.

“Sư đệ, ở đây không có ai à?” Tiểu sa di gãi đầu: “Kỳ lạ thật, rõ

ràng ta thấy một cái đuôi đen rất to, còn cao hơn cả rừng cây." "Ngươi chắc chắn là hoa mắt rồi, đi thôi, chúng ta còn phải về làm khóa sớm." Hai sa di đi rồi, Diệp Bạch mới lộ diện.

Tiếp theo vẫn nên mở mộ trước đã, khỏi lãng phí thời gian nữa.

Lối vào mộ huyệt được ghi trong Hà Mộc Tập nằm trên vách núi, Diệp Bạch đối chiếu địa hình dãy núi gần đó, rất nhanh tìm thấy vách đá dựng đứng này.

Nhìn vách đá trong sương mù, Diệp Bạch cũng nhận được thông báo của hệ thống. [Tứ Phương Giới Phật Môn Cổ Tháp: Bên trong cổ tháp là nơi cất giữ xá lợi của cao nhân Phật môn, sau này thiên hạ đại loạn, truyền thừa Phật môn không được bảo toàn, liền đem nhiều tài bảo cất giấu tại đây, bên trong cơ quan vô số, cần cẩn thận đối phó.] [Cấp độ nguy hiểm: Cấp thấp!] [Ẩn chứa bảo rương: Bảo rương đồng!] Diệp Bạch hơi lắc đầu, có chút thất vọng, trên Hà Mộc Tập thổi phồng ghê gớm như vậy, hóa ra chỉ là một ngôi mộ nhỏ.

Bất Ngôn Kỵ này, trình độ xuống mộ không ra sao cả.

Hai mươi người đi vào, chỉ có hai người sống sót ra.

Diệp Bạch thân hình nhảy vọt, leo trên vách đá, tìm thấy cửa động bị dây leo che phủ.

Xung quanh vách động có dấu vết khai thác nhân tạo, mọc đầy tơ nhện.

Chương 515

Từ bản đồ hệ thống nhìn thấy, hang đá quanh co khúc khuỷu, kéo dài xuống dưới, sau đó không gian chính là chủ thể mộ huyệt, dường như là một bảo tháp bảy tầng.

Bảo rương đồng nằm ngay trên đỉnh bảo tháp.

Diệp Bạch tản thần thức ra, phát hiện xung quanh hang đá ẩn chứa không ít hang nhỏ, bên trong hang rải rác không ít nỏ tên kim loại, cũng có xác khô mặc giáp nằm trong hang đá.

Chỉ vừa nhập khẩu, đã bố trí những cơ quan hiểm yếu đoạt mạng người như vậy, cho dù có thải dược nhân ngẫu nhiên phát hiện động huyệt, thì đa phần cũng có vào mà không có ra.

Năm đó những hòa thượng cất giữ bảo vật quả nhiên vô cùng cẩn trọng.

Diệp Bạch tránh né các cơ quan trong động huyệt, một đường đi tới trước bảo tháp.

Phía trước bảo tháp có một thạch áp ngàn cân đè nặng, trên cửa khắc bốn chữ: "Tứ Phương Xá Lợi!" Thạch áp ngàn cân này hẳn cũng do cơ quan điều khiển, Diệp Bạch dùng Phát Khâu Chỉ hóa giải cơ quan trên thạch áp xong, tiếp tục tiến sâu vào.

Không gian tầng thứ nhất của bảo tháp không nhỏ, tựa một sân bóng rổ hình vuông.

Nhưng trên những tấm thanh thạch lại nằm không ít thi cốt, ngoài Bất Ngôn Kỵ ra, còn có cả đạo mộ tặc mặc trang phục Minh triều và Thanh triều.

Tổng cộng những thi cốt này ước chừng hai mươi mấy bộ.

Nhìn từ tư thế chết, đa số đều là từ trên cao bảo tháp rơi xuống mà chết, một số ít thi cốt là bị lợi khí bắn vào tâm phế mà đoạt mạng. "Đúng là ma quật, nhưng rốt cuộc nơi đây có loại cơ quan nào, khiến nhiều đạo mộ tặc đến thế phải bỏ mạng tại đây?" Diệp Bạch khá hiếu kỳ, nhưng cũng bắt đầu thận trọng, dùng thần thức thám thính.

Tầng thứ nhất của bảo tháp không có gì ngoài tử thi.

Tầng thứ hai có rất nhiều tượng Kim Phật, những tượng Phật này tuy có lớn có nhỏ, tạo hình khác nhau, nhưng đều được chế tạo bằng vàng ròng.

Có lẽ vì chiến loạn, nên tượng Phật có giá trị trong chùa đã được chuyển tới đây.

Tượng Kim Phật lớn nhất cao hơn một mét, là một pho Di Lặc Phật với nụ cười hiền hòa.

Diệp Bạch không khỏi xích sách xưng kỳ.

Mặc dù vàng thời cổ đại không quá tinh khiết, nhưng những tượng Phật này cộng lại e rằng nặng đến một hai tấn, giá trị vô phương cổ toán.

Điều đáng tiếc duy nhất là điểm minh khí trên Kim Phật tượng không nhiều.

Không ít Kim Phật tượng bên dưới đều kết nối với cơ quan cảm ứng vật nặng, Diệp Bạch dùng Phát Khâu Chỉ phá hủy cơ quan xong, liền thu tất cả Kim Phật tượng vào không gian.

Tiếp đó, Diệp Bạch đi tới tầng thứ ba và thứ tư.

Hai tầng này đều trưng bày những đại tương tử bằng đàn mộc, do để lâu ngày, trong không khí thoang thoảng mùi đàn mộc.

Diệp Bạch đoán chừng, mùi đàn hương này ẩn chứa huyền cơ,

nhưng y chẳng hề để tâm hít hai hơi.

Với thể chất hiện tại của y, hiếm có dược vật nào có thể ảnh hưởng đến y.

Đại tương tử bằng đàn mộc được niêm phong chắc chắn, bên trong toàn bộ là kinh thư điển tịch Phật môn.

Diệp Bạch mở hai cái đàn tương, tùy ý lật xem một số, không ít kinh thư có phê chú của cao nhân Phật môn, hẳn là vật quý giá.

Thà rằng để y mang ra ngoài phát quang phát nhiệt, còn hơn là cất giấu dưới mộ không thấy ánh mặt trời.

Sau khi nhét hơn mười cái đại tương tử bằng đàn mộc vào không gian, Diệp Bạch đi tới tầng thứ năm.

Tầng này không có gì, nhưng bốn phía tường vách vẽ đầy bích họa.

Tổng cộng mười tám bức bích họa, mỗi bức đều giới thiệu một vị cao tăng Phật môn, dường như xá lợi của mười tám vị cao tăng được an trí trên bảo tháp.

Diệp Bạch lướt qua một lượt, cảm thấy không có gì thú vị, liền nhảy qua cơ quan dưới sàn, đi tới tầng thứ sáu.

Tầng này chất đầy trân châu ngọc thạch và hơn chục chiếc hộp gỗ đựng tự họa.

Ước tính sơ bộ, mỗi một bảo bối ở đây, khi mang ra ngoài, cũng đủ cho người thường coi là gia truyền chi bảo.

Trong số đó, các bức tự họa cơ bản đều là danh họa truyền thế, một số đã biến mất trong sử sách.

E rằng lô từ khí tuẫn táng phẩm khai quật ở Tứ Cô Nương Sơn gần đây còn không có giá trị bằng những bảo bối này.

Kẻ trộm không giữ của, Diệp Bạch hấp thu minh khí điểm xong, liền tiện tay vứt tất cả vào không gian.

Tầng thứ bảy, cũng là tầng cao nhất của bảo tháp.

Diệp Bạch đã dùng thần thức thám thính tầng này từ trước, khu vực trung tâm bày mười hai cái Phật kham bằng bạch ngọc.

Trong mỗi Phật kham đều có một viên xá lợi màu xám trắng.

Và trong mười hai cái Phật kham đó, một đoàn thánh hỏa màu trắng tĩnh lặng cháy trong đăng trản.

Thanh đồng bảo tương lơ lửng ngay trên thánh hỏa.

Ngọn lửa này dường như đã cháy hàng ngàn năm, vẫn không tắt, Diệp Bạch ngửi thấy mùi dầu đèn khác lạ từ trong đó.

Nhìn từ bảo tháp xuống, những Bất Ngôn Kỵ và đạo mộ tặc bị rơi chết kia dường như đều là tự động nhảy xuống từ tầng này.

Xem ra mùi hương khác lạ tỏa ra sau khi ngọn lửa trắng cháy có thể khiến người thường bị ảo giác.

Diệp Bạch đến gần hít một hơi sâu, suýt chút nữa làm tắt thánh hỏa, nhưng cũng không cảm thấy có gì bất thường.

Lúc này, Diệp Bạch cảm thấy Tam Thiên Diễm Viêm trong cơ thể có chút xao động, liền phóng nó ra.

Chỉ thấy Tam Thiên Diễm Viêm màu tử hắc bao phủ lên ngọn lửa trắng, nuốt chửng hoàn toàn.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, y vốn cho rằng ngọn lửa này có màu trắng là do dùng dầu đèn đặc biệt, giờ xem ra, bản thân ngọn lửa này đã có chút bất phàm, nên mới có sức hấp dẫn đối với Tam Thiên Diễm Viêm.

Biết vậy thì nên giữ lại một ít hỏa chủng, để điều tra xem nó có lai

lịch gì.

Tam Thiên Diễm Viêm nuốt chửng ngọn lửa trắng xong, liền chui trở lại thể nội Diệp Bạch, còn truyền đến cảm xúc vui mừng.

Xem ra ngọn lửa này có ích lợi cho nó.

Diệp Bạch khẽ thở dài một tiếng, để Tam Thiên Diễm Viêm nuốt cũng không tính là lãng phí.

Tiếp đó, Diệp Bạch thử đốt đăng trản, tiếc rằng ngọn lửa chỉ hiện ra màu đỏ vàng bình thường.

Diệp Bạch thu thanh đồng bảo tương và mười hai cái Phật kham chứa xá lợi đi, không vội vàng mở bảo tương ở đây, mà dùng thần thức quét qua vách đá cao của bảo tháp.

Quả nhiên đã phát hiện ra một số thứ.

Chương 516

Thì ra đỉnh tháp có một mật đạo, nhưng mật đạo này đã bị sập, bị đá núi vùi lấp, nên không xuất hiện trong bản đồ hệ thống.

Đoán chừng các loại khí vật tài bảo cổ xưa đều được vận chuyển qua mật đạo này.

Dù sao thì những thứ muốn có đều đã có trong tay, Diệp Bạch cũng lười quan tâm mật đạo này dẫn đi đâu, liền theo đường cũ ra khỏi mộ huyệt bảo tháp.

Ánh mặt trời bên ngoài đang rực rỡ, Diệp Bạch ra vào cổ tháp mộ Phật môn còn chưa đầy một giờ, liền đã đầy ắp thu hoạch trở về.

Tiếp theo, Diệp Bạch tìm một hang đá yên tĩnh, trải thảm đỏ, lấy ra khí vật chiêm bốc bắt đầu bói quẻ.

Y không bói xem thanh đồng bảo tương có thể mở ra những thứ tốt đẹp gì, mà là bói xem ngày hôm đó khi nào vận khí tốt nhất.

Trong mai rùa, ba đồng tiền úp, ba đồng tiền ngửa, và vị trí phân bố khác nhau. "Vị thời tam khắc!" Khoảng thời gian này đại khái là sau một giờ rưỡi chiều, lúc này mở bảo tương là tốt nhất.

Diệp Bạch cũng không vội, dẫn Tiểu Bạch Long dạo quanh Tứ Phương Giới Sơn Mạch, đợi đến một giờ rưỡi chiều mới mở thanh đồng bảo tương.

Chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, bên trong thanh đồng bảo tương xuất hiện một khối thịt khô đen nhánh. [Toan Nghê Yên Huân Nhục Can (mười cân): Nguồn gốc từ Hoàn Mỹ Thế Giới Thạch Thôn, là thịt của Thần thú Toan Nghê sau khi bị vắt kiệt tinh huyết, rồi được Thạch Thôn bí chế hun khói, không chỉ chứa đựng dược lực khổng lồ,

mà còn có thể bảo tồn trăm năm không biến chất.] Thứ này sao?

Diệp Bạch có chút ngạc nhiên, Hoàn Mỹ Thế Giới tuyệt đối là thế giới võ hiệp cấp cao nhất, tuy rằng Toan Nghê không thuộc hàng đẳng cấp, nhưng cũng coi là thiên phú dị bẩm, huyết mạch đặc thù.

Điều đáng tiếc duy nhất là tinh huyết Toan Nghê đều đã bị vắt cạn, chỉ còn lại thịt.

Dù miếng thịt khô này là thứ người Thạch Thôn dùng để lấp đầy bụng, nhưng nghĩ lại tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Dù sao một đứa trẻ bình thường ở Thạch Thôn cũng có thể tùy ý nhấc lên vật nặng vạn cân.

Nếu Diệp Bạch đơn đấu, không động dụng dị hỏa, thì hoặc là nằm rạp xuống đất chịu đòn, hoặc là cắm đầu bỏ chạy.

Đã mở vài chục cái bảo tương, Diệp Bạch hiểu rõ, bất kỳ thứ gì từ thế giới võ hiệp cao cấp, mang đến thế giới này đều là trân kỳ dị bảo.

Hơn nữa, những năm này, khối thịt vạn năm cắt từ Hiến Vương đã dùng hết từ lâu, cũng không biết năng lượng hàm chứa trong miếng thịt khô này có thể sánh ngang với Vạn Niên Nhục Chi không.

Diệp Bạch xé một miếng thịt khô nhỏ nuốt xuống, lập tức cảm thấy bụng như lửa đốt, mặt đỏ bừng khó thở.

Chà chà, mắt Diệp Bạch sáng lên, miếng thịt khô này quả thực đủ lợi hại, ngay cả thể chất siêu nhân nhỏ bé hiện tại của y cũng có chút không chịu nổi.

Lúc này, ngửi thấy mùi thịt đặc biệt, Tiểu Bạch Long từ trong lòng Diệp Bạch chui ra, trèo lên cắm Diệp Bạch, đòi ăn.

Diệp Bạch đâu dám cho nó ăn nhiều, xé một ít thịt vụn, nghiền nát

trộn vào sữa nhân sâm, cho Tiểu Bạch Long ăn.

Nhưng Tiểu Bạch Long cũng giống như xảy ra phản ứng hóa học, thân rồng màu bạc trắng trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, Diệp Bạch vội vàng dùng Trường Xuân Chân Nguyên giúp nó tiêu hóa.

Mãi lâu sau Tiểu Bạch Long mới hồi phục, rồi rúc vào lòng Diệp Bạch ngủ thiếp đi.

Năng lượng hàm chứa trong miếng thịt khô này vượt ngoài sức tưởng tượng của Diệp Bạch, đoán chừng ngoài việc đến từ thịt Toan Nghê, còn có thể đã được người Thạch Thôn dùng dược liệu gia công.

Dù sao thì, lần này thanh đồng bảo tương mở ra thứ cũng khiến Diệp Bạch hài lòng.

Mà y đang cần loại vật phẩm hàm chứa năng lượng phong phú này, dùng để bổ sung năng lượng huyết mạch cho Diệp Khinh Mi.

Cùng ngày, Diệp Bạch rời Tứ Phương Giới Sơn Mạch, chuẩn bị trước hết quay về Trùng Cốc, an trí Tiểu Bạch Long và Tiểu Thanh.

Theo tính toán thời gian, Thanh Long tiểu đội và Bạch Hổ tiểu đội hẳn đã phân bố gần năm ngôi cổ mộ ở Hà Mộc Tập, chỉ chờ y đến.

Diệp Bạch không dám chậm trễ thời gian, mất hai ngày quay về Trùng Cốc xong, liền thả Tiểu Bạch Long và Tiểu Thanh ra.

Còn để lại không ít Toan Nghê Yên Huân Nhục Can cho Bạch Tri Hi, dặn nàng thêm một lượng nhỏ vào thức ăn hàng ngày của Khinh Mi.

Sau khi dừng lại một ngày ở Trùng Cốc, sáng ngày thứ hai, Diệp Bạch lại không ngừng nghỉ gấp rút đi Cam Túc, một ngôi mộ vương thất nhà Hán được ghi chép trong Hà Mộc Tập nằm ở đó.

Về phần Tiểu Bạch Long, khi đến Trùng Cốc, môi trường tự nhiên

cực kỳ không thích ứng, may mà còn có mẹ Tiểu Thanh bầu bạn, khiến nó không quá sợ hãi.

Bạch Tri Hi đã tìm một khu vực trong đầm nước không xa Tiểu Giao Nhân, cung cấp cho chúng sinh hoạt.

Diệp Khinh Mi cũng vô cùng yêu thích chú rồng nhỏ có nhan sắc cực cao mà cha mang về, mỗi sáng sớm đều đến bên đầm nước, dùng thức ăn dụ Tiểu Bạch Long ra, rồi cưỡi nó cưỡi Đại Bạch.

Cam Túc Thiên Thủy Vân Vụ Sơn, núi non hiểm trở, vách đá cheo leo, liên thành một cảnh tuyệt đẹp.

Phía nam núi có một thung lũng sâu, tên là Quỷ Cốc, trong thung lũng đá núi kỳ quái, cây cối rậm rạp, núi xanh nước biếc.

Truyền thuyết Quỷ Cốc này chính là nơi trú ẩn của Quỷ Cốc nhất phái năm xưa.

Nhưng thung lũng này quỷ dị, thường xuyên có thợ săn vô tình đi vào trong sương mù mà không hay biết, chưa từng có ai trở ra.

Lâu dần, ngay cả cư dân bản địa sinh trưởng tại đó cũng hiếm khi leo núi sâu vào, đến gần Quỷ Cốc.

Lúc này, Thanh Tam đang lủng lẳng trên sườn núi gần Quỷ Cốc, lầm bầm. "Ta nói Bạch Nhất, ngươi xong chưa, làm một sợi dây cũng phải làm nửa ngày, ngươi mà không nhanh lên, ta sẽ không chịu nổi nữa." "Lải nhải cái gì, phân vào một đội với ngươi, ta xem như gặp phải vận rủi lớn, lúc xuống không kiểm tra dây thừng, muốn chết thì đừng kéo ta theo." Bạch Nhất mắng mỏ liên miên, sau đó ném sợi dây thừng cỏ thô ráp đã bện xong xuống, Thanh Tam vội vàng nắm lấy sợi dây trèo lên. "Lại phí công một trận, mộ không ở dưới này." Bạch Nhất lắc đầu: "Không đúng, trên Hà Mộc Tập ghi chép: Đáy cốc có vách núi sâu, bốn phía cây cỏ rậm rạp, khi mặt trời lên đến đỉnh, bóng

vách núi như bảo kiếm, hẳn chính là ngọn núi này không sai." Thanh Tam uống một ngụm nước lạnh, lấy kính viễn vọng nhìn bốn phía: "Hà Mộc Tập này ghi chép cũng không chuẩn xác, ta thấy bóng các ngọn núi khác vào buổi trưa cũng giống một thanh bảo kiếm." Thanh Tam lại mở miệng nói: "Hay là tìm tiếp?" "Không tìm thì làm sao?

Đã một hai tuần trôi qua rồi, nếu Tam gia đến mà chúng ta vẫn chưa định vị được mộ huyệt, thì chẳng phải ông ấy mắng chết chúng ta sao." "Mắng người ta còn có thể chấp nhận, khấu trừ điểm công tích của ta, đó chính là muốn lấy mạng già của ta!

Thật sự không được, tìm dân núi gần đây hỏi tình hình xem sao?" "Không được đâu, nơi này rất ít người ngoài đặt chân đến, dân núi rất bài ngoại, chúng ta không có thân phận chính thức, dễ xảy ra chuyện." Thanh Tam gật đầu, lại uống một ngụm nước lạnh giải khát xong đột nhiên ngây người: "Bạch Nhất, chỗ vách núi kia hình như có bóng người thoáng qua." Bạch Nhất vội vàng cầm kính viễn vọng nhìn, chỉ thấy trên vách đá cheo leo mây mù bao phủ, một bóng người nhanh nhẹn như vượn đang leo trèo.

Do khoảng cách quá xa, dù có kính viễn vọng cũng vẫn không nhìn rõ mặt người đó, chỉ thấy thân hình rất thon thả.

Thanh Tam hỏi: "Có phải là thợ săn hái thuốc địa phương không?" "Không rõ, nhưng ngươi không thấy ngọn núi kia càng giống bảo kiếm hơn sao?" "Ai, quả thật có chút giống." "Đi, qua đó xem." Hai người mang theo trang bị, vội vàng gấp rút đến.

Nhưng nhìn núi thì chạy ngựa chết, hai người phải mất một ngày công sức mới đến được ngọn núi đó.

Lúc này trời đã tối sầm, trong rừng truyền đến tiếng kêu của các loài dã thú.

Bạch Nhất và Thanh Tam leo lên chỗ cao, đột nhiên phát hiện

trong thung lũng phía trước có ánh lửa, hiển nhiên có người dân sinh sống. "Bạch Nhất, ta chắc không nhìn lầm chứ, thung lũng hẻo lánh như vậy mà vẫn có người sinh hoạt." "Không nhìn lầm, ta cũng nhìn thấy rồi, hiện tại vẫn là tìm mộ quan trọng, đừng quản nhiều chuyện như vậy." "Được." Nhưng tối nay trăng mờ, trong cốc đèn tối lửa tắt, hai người bàn bạc sáng mai sẽ bắt đầu thám mộ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thanh Tam leo xuống vách đá, một hồi tìm kiếm cuối cùng cũng tìm thấy dấu vết đại mộ.

Thanh Tam mừng rỡ dị thường, vội vàng thổi tiếng còi, ra hiệu cho Bạch Nhất kéo y lên.

Nhưng Bạch Nhất mãi không có động tĩnh.

Thanh Tam tưởng là dưới vách đá gió lớn, cộng thêm khoảng cách quá xa, Bạch Nhất không nghe thấy tiếng còi, liền cất tiếng gọi: "Bạch Nhất, ngươi làm gì vậy, ta tìm thấy vị trí cụ thể của mộ rồi, mau kéo ta lên!" Lúc này, dưới vách đá, Bạch Nhất không nhịn được thầm mắng Thanh Tam là đồ ngốc, y không đáp lời, rõ ràng là đã xuất hiện tình huống.

Chương 517

Chỉ thấy trước mặt Bạch Nhất đứng một thiếu nữ diệu linh, thân mặc áo sơn lam nâu, khoác trúc lâu, mặt tươi cười nhìn y. "Ngươi không phải nói là vô tình lạc vào nơi này sao?

Sao bên dưới còn có một người, đồng bọn của ngươi?

Tìm mộ?

Tìm mộ gì?" Bạch Nhất cũng biết lúc này không thể lừa dối nữa, đành giả vờ làm kẻ xấu, nheo mắt nhếch mép cười gian: "Tiểu cô nương hỏi nhiều vậy làm gì, mau về nhà đi, nếu không đợi đến khi ngươi muốn đi cũng không đi được." Lúc này, từ trúc lâu của thiếu nữ diệu linh chui ra một con hồ ly trắng như tuyết, nhe răng nanh về phía Bạch Nhất.

Thiếu nữ diệu linh nhét nó trở lại, vẫn cười nói: "Các ngươi là thế lực nào?

Sao lại đến Cam Túc, nơi hẻo lánh như vậy để tìm mộ?" Bạch Nhất cũng không ngốc, thiếu nữ này hỏi như vậy, hiển nhiên không phải dân núi bình thường. "Các hạ là ai?" "Chỉ là cư dân trong núi." "Vậy thì đừng xen vào việc không đâu thì hơn, tránh dẫn lửa thiêu thân." Thiếu nữ diệu linh khẽ nhíu mày: "Các ngươi là người của Cửu Môn?" "Tiểu cô nương cũng biết Cửu Môn sao?" Thiếu nữ diệu linh tiếp tục truy vấn: "Người nhà Cửu Môn nào?" Bạch Nhất hơi dừng lại: "Cửu Môn Ngô gia." "Người Ngô gia thích đi về phía Bắc, rất ít khi đến vùng Tây Bắc này tìm mộ, hai người các ngươi không phải người Ngô gia." Bạch Nhất nghẹn lời, cô nương này biết thật không ít, lẽ nào có uyên nguyên sâu sắc với Cửu Môn?

Nhưng y xuất thân từ Ám Bộ, dù đối mặt với người trong nội bộ

Cửu Môn, thân phận cũng tuyệt đối không thể tiết lộ.

Thiếu nữ diệu linh tiến lên một bước, dường như đã hết kiên nhẫn, giọng điệu sắc bén nói: "Nói lại một lần nữa các ngươi rốt cuộc là từ đâu đến, và làm sao biết được ở đây có mộ, nếu không hai người các ngươi cứ ở lại đây đi." Ở lại đây?

Cô nương này khẩu khí thật lớn!

Bạch Nhất cười khinh miệt, thân hình khẽ động, quả quyết ra tay.

Nhưng y vẫn giữ lại dư lực, và cũng chưa động dụng nội lực Trường Sinh Quyết.

Tăng!

Nhưng thiếu nữ diệu linh còn nhanh hơn, lam ảnh lóe lên, một cú đá sắc bén tung ra.

Bạch Nhất không kịp phản ứng, lập tức bị đá văng ba mét, suýt chút nữa ngã xuống vách núi.

Bụng đau quặn không ngừng, Bạch Nhất ôm bụng rên rỉ dưới đất: "Ta thảo, Tử Hà Chân Khí?

Là người nhà a." "Ngươi cũng biết Tử Hà Chân Khí?

Ngươi là người của Tam Thúc?" Thiếu nữ diệu linh chính là Linh Nhi, con gái của Chá Cô Tiếu.

Nhưng nàng cau mày, dường như vẫn không hoàn toàn tin tưởng. "Chúng ta thật sự là người của Tam Thúc người, có thể biết toàn danh Tử Hà Chân Khí, hẳn là không có mấy người đâu." Bạch Nhất nằm trên cỏ lăn lộn thân thể giải thích, nhất thời không đứng dậy được.

Y biết Tam gia chỉ truyền Tử Hà Chân Khí cho một nhóm người thân cận nhất, tuy nói Tử Hà Chân Khí cũng có thể đổi được trong Ám Bộ, nhưng giá cả đắt đỏ, khiến người ta phải chùn bước.

Khi Tề Tiểu Hắc huấn luyện bọn y, thường xuyên đưa Tử Hà Chân Khí nội kình vào cơ thể bọn y, nên y rất quen thuộc với Tử Hà Chân Khí. "Xin lỗi, ta ra tay nặng, nhưng các ngươi còn có thứ gì có thể chứng minh tín vật của mình không?" "Chúng ta mang theo Kim Cương Tán và Kháng Long Giản, chôn dưới một cây dương trên sườn núi, trên người ta còn có một bình Tru Tà Huyết, cái này ngươi hẳn đã nghe qua rồi chứ." Lần này Linh Nhi không còn nghi ngờ nữa, vội vàng tiến lên đỡ Bạch Nhất dậy. "Thật xin lỗi a, nếu ngươi không lừa ta, ta sẽ không ra tay nặng như vậy." Bạch Nhất gắng gượng đứng dậy: "Thân phận của chúng ta đều là bí mật, làm sao có thể nói cho ngươi, nhưng ngươi có thể kéo người huynh đệ ngốc nghếch của ta ở dưới lên trước không, ta đoán chừng hắn sắp không chịu nổi rồi." Sau một hồi hiểu lầm, Bạch Nhất và Thanh Tam cũng biết thân phận của Linh Nhi.

Thì ra là con gái của Nhị gia Chá Cô Tiếu và Hồng Cô của Tá Lĩnh. "Là Tam thúc sai các ngươi đến tìm mộ?" Bạch Nhất gật đầu: "Tam gia trước đây đã phát hiện một quyển Hà Mộc Tập, trên đó ghi chép không ít cổ mộ, lần này chúng ta đến Cam Túc, chính là để tìm kiếm một ngôi mộ Hán đại được ghi chép trong Hà Mộc Tập." Linh Nhi gật đầu: "Vậy các ngươi không cần tìm nữa, ngôi mộ đó ta biết ở đâu, hơn nữa quan quách chủ mộ thất bên trong ta đều đã thám thính." Bạch Nhất không nhịn được nói: "Nàng đã vào rồi?

Còn mở quan quách?" Tam gia khi xuống mộ có một quy tắc, đối với những ngôi mộ đã bị đạo tặc động chạm từ trước đến nay không có hứng thú, đặc biệt là trong trường hợp quan quách của chủ mộ đã bị mở. "Sao vậy?

Có vấn đề gì sao?" Linh Nhi lộ vẻ khó hiểu, ngôi cổ mộ này nằm ngay cạnh nơi ẩn cư của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã của họ, nàng có tất cả truyền thừa của Bàn Sơn và Mạc Kim, sớm đã phát hiện ra ngôi

mộ này.

Sau đó, nhất thời hứng thú, nàng liền dẫn chú Lão Dương Nhân thám mộ, nhưng bảo vật bên trong thì chưa hề động đến. "Không có gì." Bạch Nhất gãi đầu, không nói thêm nữa, chỉ đành đợi Tam gia đến rồi giải thích cho Tam gia vậy.

Tiếp đó, Linh Nhi dẫn hai người vào nơi ẩn cư của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, cũng chính là thung lũng sáng đèn mà hai người thấy tối qua.

Thung lũng này chính là Quỷ Cốc đã đề cập ở phần trước.

Địa hình Quỷ Cốc đặc biệt, đá quái lởm chởm, do độ cao so với mặt nước biển khá lớn, sương mù bao phủ, người bình thường đi vào rất khó thoát ra.

Hơn mười năm trước, sau khi Chá Cô Tiếu phát hiện nơi này đặc biệt, liền đưa tộc nhân dời đến đây định cư.

Trong cốc, những ngôi nhà tranh được sắp xếp có trật tự, khói bếp lượn lờ.

Những đứa trẻ mặc trang phục của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã chạy nhảy nô đùa trong cốc, thấy cô cô Linh Nhi dẫn hai người lạ vào làng, liền xúm xít vây quanh.

Kể từ khi lời nguyền của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã được giải trừ, số lượng tộc nhân sinh sôi nảy nở, đã tăng lên mấy lần.

Linh Nhi xua đám trẻ đi xong, dẫn hai người đến gặp Chá Cô Tiếu.

Lúc này Chá Cô Tiếu đã là một lão nhân sáu bảy mươi tuổi, mặc dù tuổi tác đã vượt qua một giáp tý, nhưng dung mạo vẫn như khoảng bốn mươi tuổi, chỉ có râu tóc đều bạc trắng, búi tóc lên, lại mặc một bộ y phục vải thô màu nâu, hoàn toàn không nhìn ra đây là cựu Khôi thủ Bàn Sơn.

Nhưng Bạch Nhất và Thanh Tam không dám vô lễ chút nào, cung kính ôm quyền.

Chá Cô Tiếu phất tay, mời hai người vào nhà, hỏi rõ nguyên do, biết được Tam đệ của mình hai ngày nữa rất có thể sẽ đến, trong lòng cũng vô vàn cảm khái.

Nói đi nói lại thì ông cũng đã hơn hai mươi năm không gặp Diệp Bạch và Trần Ngọc Lâu.

Lần biệt ly trước, chỉ thỉnh thoảng có thư tín qua lại, sau này tộc nhân chuyển đến Quỷ Cốc, cộng thêm nguyên nhân tìm linh dược, Chá Cô Tiếu liền không còn liên lạc với Diệp Bạch nữa.

Chá Cô Tiếu cười nói: "Các ngươi đến đúng lúc lắm, mấy ngày nay tộc ta có thử luyện, sẽ tuyển chọn một nhóm Bàn Sơn đạo nhân, các ngươi đều là tinh nhuệ dưới trướng Tam đệ, giúp ta xem xét thêm." Đường núi khó đi, lúc này Diệp Bạch lại đang lạc mất phương hướng trong núi rừng bao la, đang định dùng chiêm bốc chi đạo để định vị, lại tình cờ gặp được dân núi gần đó. "Oa tử, nơi ngươi muốn đến e rằng ở vùng núi lớn phía nam, nơi đó bình thường không ai dám đi qua đâu." Diệp Bạch cười cảm ơn xong, biến mất trong rừng.

Dân núi lắc đầu, đoán Diệp Bạch là tri thanh xuống núi vào làng, nhưng oa tử này trắng trẻo tuấn tú, nếu được phân đến làng họ thì tốt rồi.

Sau đó, Diệp Bạch đối chiếu với chỉ dẫn trên Mộc Tập, cuối cùng cũng tìm thấy một ngọn núi.

Dưới ngọn núi không có mộ huyệt, nhưng có phù hiệu Bạch Nhất và Thanh Tam để lại.

Diệp Bạch theo dấu phù hiệu, tìm đến gần Quỷ Cốc.

Lúc này, Quỷ Cốc vô cùng náo nhiệt, chỉ thấy trên một đài lôi đài

đã dựng sẵn, mười mấy tộc nhân Trát Cách Lạp Mã trẻ tuổi đang giương cung bắn tên.

Bách bách!

Cung tên bắn trúng hồng tâm.

Xung quanh truyền đến tiếng hoan hô của đám đông.

Chương 518

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và những người khác đang quan sát dưới đài.

Lão Dương Nhân mở miệng nói: "Sư huynh, tiểu tử Cổ Bách Quải này không tồi đâu, võ công vững chắc." Chá Cô Tiếu gật đầu, vẻ mặt cũng mãn ý: "Đúng vậy, một chút cũng không kém thiên phú năm xưa của ngươi, thế hệ Bàn Sơn đạo nhân này cũng không tính là không có người kế tục." Lúc này, Bạch Nhất đến bên cạnh Chá Cô Tiếu nói: "Nhị gia, Tam gia đến, ở ngoài thung lũng." Chá Cô Tiếu lộ vẻ vui mừng, quay đầu phân phó: "Lão Dương Nhân, ở đây ngươi cứ xem xét." Diệp Bạch dưới sự dẫn dắt của Linh Nhi và Thanh Tam, đang xuyên qua sương mù và trận đá hỗn loạn bên ngoài Quỷ Cốc.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Những tảng đá hỗn loạn này là do cha ngươi bố trí sao?" Linh Nhi mở miệng nói: "Tam thúc, cha ta làm sao có thể bố trí loại trận pháp kỳ môn này, ban đầu khi cha ta phát hiện nơi này, trận pháp này đã tồn tại rồi." Diệp Bạch lắc đầu, y dường như đã thấy bố cục này trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Hoặc có lẽ nơi này từng là nơi ẩn cư của cao nhân.

Diệp Bạch vừa vào trong cốc, đã nhìn thấy Chá Cô Tiếu tóc bạc trắng, lập tức cay sống mũi. "Nhị ca!" Chá Cô Tiếu không nói lời nào, nhưng vẻ mặt cũng kích động, nắm chặt hai tay Diệp Bạch.

Linh Nhi và Thanh Tam im lặng rời đi.

Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu hàn huyên một lát xong, liền đến trong thung lũng. "Tuy nói nay lời nguyền đã được giải trừ, nhưng ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể để truyền thừa Bàn Sơn đạo nhân biến mất, liền tuyển chọn mười mấy tộc nhân ưu tú trong tộc để bồi dưỡng,

ngươi vừa hay đến giúp ta chưởng nhãn." Dưới sự sắp xếp của Lão Dương Nhân, những người trên đài đang thi đấu từng cặp.

Diệp Bạch xem một lúc, khẽ nhướn mày: "Tay chân vẫn còn quá non nớt, đánh nhau chỉ là phô trương." Chá Cô Tiếu cười cười: "Đều là trưởng thành trong nhà kính, ngươi có đề nghị gì không?" "Cần phải thấy máu, còn phải đích thân xuống mộ, nếu thực sự muốn chúng kế thừa thân phận Bàn Sơn đạo nhân, cần phải xuống tay tàn nhẫn." Diệp Bạch dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ngoài thung lũng không phải có một ngôi mộ Hán sao?

Cứ để chúng luyện tay." "Ngươi đến đây chẳng phải là vì ngôi mộ đó sao?" Diệp Bạch lắc đầu, cười nói: "Không cần nữa, dù sao cũng là ngôi mộ ở cửa nhà các ngươi, cứ để các ngươi dùng trước đi." Theo lời Linh Nhi, quan quách chủ mộ thất trong ngôi đại mộ Hán này đã bị nàng mở rồi, e rằng thanh đồng bảo tương cũng sẽ không còn nữa, bên trong quan quách đoán chừng chỉ có một cái bụng rỗng.

Vì vậy, đối với ngôi mộ này, Diệp Bạch cũng không còn mấy phần tâm tư bận lòng.

Cuộc thử luyện trên lôi đài kéo dài suốt một ngày, đến buổi tối, Chá Cô Tiếu đã tuyển chọn được năm tộc nhân có thân thủ tốt nhất.

Trong đó, Cổ Bách Quải có thiên phú tốt nhất liên tục giành chiến thắng, nổi bật nhất trong năm người.

Diệp Bạch cũng chú ý đến người này, thân thủ không kém Chá Cô Tiếu năm xưa, hơn nữa tài bắn cung siêu quần, được Lão Dương Nhân chân truyền, quả thực là một nhân tài không tồi.

Sau bữa tiệc tối thịnh soạn, Chá Cô Tiếu dẫn Diệp Bạch đến sâu trong thung lũng. "Tam đệ, ngoài Quỷ Cốc có mê vụ loạn thạch kỳ môn trận pháp, hình như thiên thành, năm xưa khi ta tìm thấy nơi này liền cảm thấy nơi đây khác thường, sau này ta quả thực đã phát hiện

ra một số thứ trong cốc, rất có thể là truyền thừa của Quỷ Cốc nhất phái thời Tiên Tần." Chá Cô Tiếu dẫn Diệp Bạch vào một hang núi ẩn bí.

Trong hang khúc khuỷu tĩnh mịch, nhưng sâu bên trong không ngừng truyền đến tiếng nước nhỏ giọt xuống vách đá.

Đi đến cuối động huyệt, xuất hiện một gian thạch thất.

Chá Cô Tiếu thắp đèn cầy, trong thất không lớn, hai mươi mấy mét vuông.

Một bộ hài cốt màu đen khoác vải bố ngồi trên mặt đất, trước mặt lại có một cơ quan bàn cờ cửu cung.

Diệp Bạch dùng thần thức quét qua. "Đây là?" Chá Cô Tiếu nói: "Khi ta phát hiện thạch thất này, liền đoán chừng bộ hài cốt này là một truyền nhân nào đó của Quỷ Cốc, nhưng cửu cung cách trước mặt hắn quá thâm ảo, dường như là lấy Kỳ Môn Độn Giáp làm nguyên mẫu để bố trí bàn cờ, nhưng giờ chỉ còn lại bước cuối cùng, bước tiếp theo chính là tử cục, ngươi xem có cách nào có thể hóa giải cơ quan không." "Nhị ca, ngươi đây là giao cho ta việc khó nhất rồi." Diệp Bạch cười cười, đi đến đối diện bàn đá quan sát. "Khi đó ta tưởng mình đã hiểu rõ huyền ảo của bàn đá, liền bắt đầu đi nước cờ chết, không ngờ một bước sai, bước bước sai, sau này thấy không thể hối kỳ, đành chỉ có thể dừng lại ở bước cuối cùng." Chá Cô Tiếu cũng khá hối tiếc, giải thích.

Diệp Bạch gật đầu, đưa thần thức vào trong bàn đá.

Thì ra bên dưới bàn đá kết nối với cơ quan bánh răng, nhưng quả thực như Chá Cô Tiếu đã nói, cơ quan dưới bàn đá chỉ còn thiếu bước cuối cùng liền sẽ bị kích hoạt, đến lúc đó cả gian thạch thất đều sẽ sập đổ.

Nhưng, Diệp Bạch thông qua thần thức thám tra, biết được trung tâm cơ quan ở đâu, lại phối hợp với Phát Khâu Chỉ, phá giải cơ quan cũng đơn giản. "Thế nào Tam đệ, có nắm chắc không?" "Không khó." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hai ngón tay Diệp Bạch hiện lên kim quang, một mạch cắm vào góc trên bên phải bàn đá, gắp ra một bánh răng bằng thanh đồng.

Bánh răng thanh đồng sáng bóng vô cùng, dường như được mài giũa thủ công, còn bôi một loại dầu cây nào đó, vừa nhìn đã thấy là để ngăn thanh đồng bị oxy hóa, trở nên gỉ sét loang lổ mà ảnh hưởng đến sự chuyển động của bánh răng.

Tiếp đó, Diệp Bạch đưa tay vào sâu bên trong cơ quan lấy ra một hộp đá.

Theo thiết lập cơ quan, chỉ cần đối dịch thành công trên bàn đá, bàn đá liền sẽ hạ xuống, hộp đá liền sẽ thăng lên, chỉ là cơ quan đã bị Diệp Bạch phá hủy triệt để, hộp đá liền bị kẹt trong nội bộ cơ quan.

Diệp Bạch mở hộp đá ra, xuất hiện một mảnh vải lụa màu vàng nhạt.

Trên vải lụa viết đầy chữ triện màu đen, cả mảnh vải lụa, đại khái có mấy ngàn chữ.

Diệp Bạch liếc nhìn, khẽ hít một hơi: "Một phần đã thất truyền trong Kỳ Môn Độn Giáp, nơi này quả thực có thể là truyền thừa của Quỷ Cốc nhất phái." Chá Cô Tiếu đón lấy vải lụa, cũng lộ vẻ vui mừng, Kỳ Môn Độn Giáp từ cổ chí kim đã thất truyền không ít cục, không biết trên mảnh vải lụa này lại ghi chép bao nhiêu nội dung.

Chá Cô Tiếu ngẩng đầu, lại thấy Diệp Bạch đi đến bức tường phía sau hài cốt, dường như đang mò mẫm gì đó. "Sao vậy?" Diệp Bạch áp sát tai vào tường, nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt như lúc vừa vào động. "Nhị ca, lúc ngươi vừa vào, có nghe thấy tiếng nước nhỏ

giọt không?" Chá Cô Tiếu lắc đầu, gian thạch thất này ông đã đến không ít lần, chưa từng nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, xem ra là vì ngũ quan của mình linh mẫn, nên mới nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Nhưng tiếng nước nhỏ giọt này từ đâu đến?

Ở cửa động có, ở đây cũng có, nhưng y dùng thần thức quét qua bức tường đối diện, phía sau hơn mười mét đều là vách đá, không có cơ quan ẩn giấu.

Lẽ nào nơi đây còn có huyền cơ khác?

Diệp Bạch nghĩ một lát, lấy ra công cụ chiêm bốc.

Gặp việc không quyết, lượng tử lực học.

Thiên cơ chi đạo cũng là một loại lượng tử lực học.

Thấy Diệp Bạch lấy mai rùa và đồng tiền ra bói quẻ, Chá Cô Tiếu không lên tiếng quấy rầy, chỉ ngạc nhiên, Tam đệ của mình từ khi nào mà học được cả bản lĩnh của Trương sư thúc.

Quẻ đồng tiền chiêm bốc vài lần mới rõ ràng, Diệp Bạch quay đầu hỏi: "Nhị ca, phía trên động đá có gì không?" "Là một vách đá dốc đứng, trọc lốc, hẳn là không có gì cả." Diệp Bạch thu công cụ lại: "Đi, chúng ta ra ngoài xem." Đến cửa vào của hang đá, Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn, là một vách đá thẳng đứng, ngay cả thực vật cũng không mọc được mấy cây.

Diệp Bạch leo lên vách đá, dùng thần thức thám hiểm, cuối cùng phát hiện ra một mật đạo.

Mật đạo này lại ẩn giấu trên vách đá, bị một cánh cửa đá phong tỏa.

Quả nhiên còn có động trời khác!

Diệp Bạch một chưởng đánh nát cửa đá, lại kéo Chá Cô Tiếu lên, chui vào mật đạo.

Đã thấy cơ quan bàn đá vừa nãy, Diệp Bạch đi phía trước liền tản thần thức ra, để đề phòng gặp phải cơ quan cạm bẫy.

Nhưng trong mật đạo tuy chật hẹp, nhưng không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Rất nhanh, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu đi đến cuối cùng, đến một động nhũ thạch.

Từng cây nhũ thạch màu trắng san sát treo trên trần động, hơi nước ngưng tụ trên trần động, dòng nước chảy tụ lại trên cột nhũ thạch nhỏ giọt xuống.

Diệp Bạch vừa nãy nghe thấy tiếng này ở cửa động và trong thạch thất.

Chương 519

Nhưng điều khiến hai người nghi hoặc là, nhiệt độ trong hang đá này cực kỳ bất thường.

Nhiệt độ tầng trên trần động ẩm nóng, nhiệt độ tầng dưới vách động âm lạnh, nên mới có hơi nước bốc lên ngưng tụ thành giọt nước.

Nhưng động nhũ thạch này chỉ cao có hai mét, làm sao trong khoảng cách ngắn như vậy, lại hình thành được sự chênh lệch nhiệt độ đặc biệt đến thế?

Chá Cô Tiếu mở miệng nói: "Tam đệ, ta từng xem trong cổ tịch, có một số phong thủy bảo địa sẽ sinh ra dị tượng, ngươi nói nơi đây có phải là một loại phong thủy bảo địa nào đó không?" Diệp Bạch cũng không rõ, khẽ lắc đầu: "Phong thủy bảo địa có thể giúp người sự nghiệp hưng thịnh, phát tài, có thể khiến hậu đại phú quý, ta vừa rồi đã tính toán, phong thủy nơi này bình thường, không tính là bảo địa, nhưng có dị tượng chênh lệch nhiệt độ như vậy, rất có thể là nguyên nhân khác." Động nhũ thạch tuy chật hẹp, nhưng diện tích không nhỏ.

Chá Cô Tiếu cầm đèn pin và Diệp Bạch tách ra tìm kiếm.

Đột nhiên, tiếng Chá Cô Tiếu truyền đến: "Tam đệ, ở đây có một bộ hài cốt trắng." Diệp Bạch đến bên cạnh Chá Cô Tiếu, mới phát hiện trên bộ hài cốt này phủ đầy tinh thể băng sương, nguyên nhân nhiệt độ thấp xung quanh vách động dường như là vì bộ hài cốt này.

Trên hài cốt không có một chút máu thịt nào, trắng tinh sạch sẽ, trong suốt sáng bóng, không giống xương cốt của người bình thường.

Chá Cô Tiếu đo đạc hình dạng và kích thước của hài cốt, nói: "Chiều cao một mét tám, rất giống con người, nhưng phần đuôi

dường như có thêm một đốt xương cụt." Diệp Bạch vô cùng kinh ngạc, vội vàng nhìn, quả nhiên có một đoạn xương cụt.

Ai cũng biết, loài người vì một nguyên nhân nào đó, xương cụt đã thoái hóa, không thể có thêm một đoạn dài hơn.

Bộ hài cốt trước mắt xương cụt mảnh mai, nhìn thoáng qua, lại giống như một cái đuôi mềm mại.

Đây có phải là Thiên nhân không?

Trong đầu Diệp Bạch linh quang chợt lóe.

Kể từ khi biết ba cấp bậc huyết mạch, Diệp Bạch đã không ngừng tra cứu cổ tịch để nghiệm chứng thuyết pháp này.

Huyết mạch tiến hóa đến một trình độ nhất định có thể trở thành Thiên nhân, nhưng Thiên nhân không thể giữ được hình người nữa, huyết mạch đồng hóa cao độ sẽ khiến cơ thể người mọc thêm những thứ mới, khiến Thiên nhân trông giống như tồn tại nửa người nửa yêu.

Diệp Bạch từng thấy người bảy ngón tay, da ngoài mọc vảy, cộng thêm việc họ đã sống hàng ngàn năm, rất có thể là cấp bậc Thiên nhân.

Mà bộ hài cốt trước mắt đã chết không biết bao nhiêu năm, không chỉ băng sương thấu xương, mà còn có một đốt xương cụt khác thường.

Điều này không thể không khiến Diệp Bạch nghi ngờ, bộ hài cốt này khi còn sống cũng là một vị Thiên nhân. "Nhị ca, bộ hài cốt này rất có thể là Thiên nhân để lại sau khi chết..." Nghe xong phỏng đoán của Diệp Bạch, Chá Cô Tiếu không khỏi kinh ngạc nói: "Thiên nhân?" Diệp Bạch mô tả lại lai lịch và phỏng đoán về Thiên nhân một lượt, Chá Cô Tiếu không khỏi rơi vào trầm tư, nói đi nói lại thì trên người ông vẫn còn một đoạn cánh tay phải của Thiên nhân.

Nay ông đã được coi là cổ hi chi niên, nhưng chỉ có tóc và râu bạc trắng, còn dung mạo và thể phách không suy giảm bao nhiêu.

Điều này không thể không khiến ông liên tưởng đến cánh tay của Hiến Vương, đã mang lại cho ông một phần đặc tính trường sinh.

Chá Cô Tiếu mở miệng nói: "Tam đệ, nếu nhiệt độ thấp của vách động là do hài cốt Thiên nhân lưu lại tạo thành, vậy trên đỉnh động hẳn còn có thứ khác, chúng ta tìm tiếp đi." "Được." Hai người lại tách ra tìm kiếm, Diệp Bạch đi sâu vào trong động nhũ thạch, không lâu sau, y liền dùng thần thức thám thính đến một nơi kỳ dị.

Đây là một vũng dịch nhũ thạch màu trắng nhỏ, vũng nước không lớn, hình vuông, có dấu vết khai thác nhân tạo.

Phía trên vũng nước, một cây nhũ thạch khổng lồ thẳng đứng mọc ngược, dịch nhũ thạch nhớt dính tụ lại trên nhũ thạch.

Nhìn tốc độ dịch đá nhỏ giọt, đoán chừng phải mất vài năm mới nhỏ xuống một giọt.

Lẽ nào sự chênh lệch nhiệt độ đặc biệt ở đây chính là để chế tạo vũng dịch nhũ thạch nhỏ này? "Nhị ca, ở đây có phát hiện." Diệp Bạch gọi Chá Cô Tiếu đến, Chá Cô Tiếu cũng có ý nghĩ tương đồng với Diệp Bạch, lại có chút phỏng đoán. "Tam đệ, người bố trí nơi này hẳn là một cao nhân, nhiệt độ cao trên đỉnh động có thể gia tốc dịch nhũ thạch nhỏ giọt, còn nhiệt độ thấp dưới đáy động hẳn có thể bảo quản dịch nhũ thạch không bị biến chất, nếu ta đoán không sai, dị bảo một lạnh một nóng này còn cần được đặt ở vị trí đặc định, nếu không chênh lệch nhiệt độ sẽ mất hiệu lực, không thể phát huy tác dụng." Diệp Bạch cũng gật đầu, cảm thấy Chá Cô Tiếu nói có lý.

Nhưng dịch nhũ thạch trong vũng có diệu dụng gì?

Lại đáng giá dùng thủ bút như vậy để chế tạo và bảo quản.

Diệp Bạch đưa ngón tay vào trong dịch nhũ thạch, lập tức một cảm giác mát lạnh thấm vào truyền đến.

Chấm một giọt cho vào miệng, hương vị đặc sệt chát đắng, nhưng quả thực có cảm giác ấm nóng dâng lên trong bụng, chảy về tứ chi ngũ thể.

Sơ bộ phán đoán, một giọt dịch nhũ thạch và một miếng Vạn Niên Nhục Chi cung cấp diệu dụng gần như tương đương.

Mắt Diệp Bạch hơi sáng lên, thứ này so với thịt khô Thạch Thôn có năng lượng thô bạo càng thích hợp cho Khinh Mi dùng.

Chá Cô Tiếu quay đầu tìm kiếm dị bảo có thể làm thay đổi nhiệt độ trên đỉnh động, chỉ thấy Diệp Bạch đã lấy dụng cụ đựng dịch nhũ thạch rồi.

Dung tích vũng nước không lớn, phía trên rộng đáy chật, Diệp Bạch chỉ đựng được khoảng một nghìn mililit là hết. "Nhị ca, quy củ cũ, Đại ca không ở đây, chúng ta mỗi người một nửa." Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Lát nữa cho ta một ít nếm thử là được, Khinh Mi cần những thứ này hơn ta." Vì Linh Nhi và Trần Thiên Hữu thỉnh thoảng có thư tín liên lạc, nên việc huyết mạch của cháu gái Khinh Mi của mình xuất hiện phản phệ, cần linh vật bổ sung, Chá Cô Tiếu cũng biết rõ.

Diệp Bạch không khiêm nhượng, lấy phần lớn, dùng bình sứ đựng một trăm mililit, kèm theo một chiếc không gian giới chỉ trực tiếp ném cho Chá Cô Tiếu. "Nhị ca, sớm đã biết ngươi tò mò về chiếc nhẫn trữ vật này, tặng ngươi một chiếc." [Hệ thống chưa thăng cấp, Diệp Bạch chỉ có một Khắc Không Gian Giới Chỉ, khi đó đi Đấu thường cho Trần Ngọc Lâu, Tề Tiểu Hắc, Chá Cô Tiếu luân phiên sử dụng.] Ngay cả khi Khắc Không Gian Giới Chỉ chỉ có một mét khối không gian lưu trữ, nhưng đối với ba người mà nói không khác gì giới tử tiên khí trong truyền thuyết, tự nhiên tranh nhau đeo.

Nhưng khi đó đa phần bị Đại ca Trần Ngọc Lâu giành lấy đeo, Chá Cô Tiếu chỉ tiếp xúc một hai lần.

Nay lại lần nữa nhìn thấy nhẫn trữ vật, Chá Cô Tiếu quả thực rất tò mò.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu đeo nhẫn trữ vật, cho bình sứ vào không gian, rồi lấy ra, rồi lại cho vào, trông khá giống một đứa trẻ có được món đồ chơi mới, vui vẻ thích thú.

Diệp Bạch khẽ mỉm cười, trong hệ thống, Khắc Không Gian Giới Chỉ này có tỉ lệ hiệu suất giá/hiệu năng cao nhất, chỉ cần 6000 điểm minh khí.

Tặng một chiếc cho Chá Cô Tiếu, vẫn không đau lòng.

Nhưng Diệp Bạch cũng biết Khắc Không Gian Giới Chỉ có giá trị rất cao ở thế giới này, nên trong hệ thống đổi ra số lượng không nhiều, chỉ tặng cho mấy người thân cận nhất.

Tiếp đó, hai người tiếp tục tách ra tìm kiếm, Diệp Bạch rất nhanh phát hiện ra điều bất thường từ một đoạn cột nhũ thạch.

Bên trong cột nhũ thạch này có một khối màu đỏ rực, nguyên nhân nhiệt độ ấm nóng của đỉnh động huyệt chính là vì đoạn cột nhũ thạch này.

Diệp Bạch dùng thần thức thám thính xong, phát hiện bên trong giấu một khối xương màu đỏ.

Khối xương này không giống xương Thiên nhân, dường như là xương đốt sống của một loài động vật lớn nào đó.

Nhưng muốn lấy xương ra, thì phải đập vỡ cột nhũ thạch, khi đó bố cục nơi đây cũng sẽ thay đổi.

Hai người nghĩ một lát, quyết định không vọng động xương đốt

sống màu đỏ và hài cốt Thiên nhân, đợi vài năm sau, có lẽ nơi đây còn sinh ra một ít dịch nhũ thạch.

Nhưng, động huyệt này ít nhất đã bị phong tồn hàng ngàn năm, mới tích góp được một nghìn mililit dịch nhũ thạch.

Lần sau đến, không biết là khi nào.

Khi đó, e rằng Chá Cô Tiếu đã không còn nữa.

Chá Cô Tiếu và Diệp Bạch ra khỏi động nhũ thạch, lại chôn cất hài cốt trong thạch thất bên dưới và lập bia, rồi mới quay về bộ tộc.

Ngày thứ hai, Diệp Bạch dẫn theo hai thuộc hạ và Chá Cô Tiếu cùng mọi người cùng nhau đến ngôi mộ vương thất nhà Hán.

Chương 520

Quả nhiên, khi tiếp cận ngôi cổ mộ này, bên trong chủ mộ thất chỉ có một cái bụng rỗng.

Diệp Bạch không vội vàng mở ra, chuẩn bị tích góp thêm, chọn một giờ hoàng đạo cát lợi, làm một lần mười lần rút.

Trong ngôi cổ mộ này có không ít tuẫn táng phẩm, vì niên đại là triều Hán, về cơ bản mỗi một văn vật đều có hai ba mươi điểm minh khí.

Cuối cùng tổng kết lại, Diệp Bạch đã thu thập được gần năm nghìn điểm minh khí từ hơn hai trăm kiện tuẫn táng phẩm, coi như đã bù đắp cho khoản tổn thất khi đổi một chiếc Khắc Không Gian Giới Chỉ.

Tiếp đó, Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu cải tạo các cạm bẫy trong mộ huyệt, loại bỏ một số cơ quan chí mạng, nhưng đồng thời cũng thêm vào không ít những sáng tạo mới.

Có thể nói vừa khảo nghiệm kỹ năng xuống mộ, thân thủ, lại vừa khảo nghiệm trí lực và khả năng phối hợp đồng đội.

Sau khi mộ huyệt cải tạo hoàn thành, Chá Cô Tiếu công bố tiêu chuẩn khảo hạch cho năm tộc nhân ưu tú.

Trước tiên tìm thấy một ngôi mộ Hán đại gần Quỷ Cốc, sau đó thuận lợi vượt qua các cơ quan trong cốc và lấy được tín vật trong quan quách chủ mộ thất, thì xem như thành công bái nhập môn hạ Bàn Sơn.

Quy tắc rất đơn giản, có thể tương hỗ hợp tác, cũng có thể tương hỗ sách đài (chèn ép lẫn nhau).

Nhưng năm người đều là lớn lên ở Quỷ Cốc từ nhỏ, tự nhiên quan hệ thân thiết, liền muốn đồng lòng hợp lực, cùng nhau vượt qua.

Tuy nhiên, các cơ quan cạm bẫy Diệp Bạch thiết kế đã sớm tính đến điểm này, trong mộ, năm người bị phân hóa, nghi ngờ lẫn nhau.

Các tình tiết phát sinh trong đó tạm thời không nhắc đến, ba ngày sau, trong số năm người quả nhiên chỉ có hai người thuận lợi lấy được tín vật.

Một người là Cổ Bách Quải đã được xem trọng từ trước, còn một người là cô gái tên Đa Mã.

Cô gái này cổ linh tinh quái, là người đầu tiên phá vỡ kế ly gián của Diệp Bạch, cũng khiến Diệp Bạch nhớ mãi không quên.

Sau đó Diệp Bạch lại ở lại Quỷ Cốc ba ngày, mới chuẩn bị lên đường rời đi.

Dù sao trong Hà Mộc Tập còn có bốn ngôi cổ mộ chưa thám thính, nay Thanh Long tiểu đội và Bạch Hổ tiểu đội hẳn đã thám thính tình hình trong mộ, sớm đã chờ y ở gần mộ huyệt.

Sáng sớm ngày hôm đó, Diệp Bạch dẫn theo Bạch Nhất và Thanh Tam rời đi, hướng về phía đông bắc, ngôi mộ tiếp theo nằm trong địa phận Sơn Tây.

Còn Cổ Bách Quải và Đa Mã sau khi được Chá Cô Tiếu đích thân chỉ dạy hơn một tháng, liền cùng Linh Nhi ra khỏi cốc, đi đến Tứ Cô Nương Sơn, chuẩn bị đến chỗ Cửu Môn rèn luyện một phen.

Khoảng mười cây số ngoài thành Thái Nguyên, Sơn Tây, có một ngôi cổ mộ được bao quanh bởi đá vuông.

Cổ mộ đã bị đạo tặc động chạm từ lâu, nên không có bảo bối gì nhiều, nhưng không biết từ khi nào cổ mộ bị một đàn hồ ly chiếm cứ.

Cứ đến tối, trong rừng núi gần đó lại truyền đến tiếng hồ ly hoang dã tru gọi.

Trong những năm kháng chiến, có một đội quân Nhật đồn trú tại đây, bị tiếng hồ ly tru gọi trong đêm khuya làm phiền không chịu nổi, liền đào tất cả ổ hồ ly gần đó, còn lột da ấu hồ treo lên nướng, phơi khô, dùng để uy hiếp đàn hồ ly.

Nhưng không lâu sau, quả báo liền đến.

Mấy ngày tiếp theo, những binh lính của đội quân Nhật này mỗi đêm đều mơ thấy hồ yêu đòi mạng, rất nhiều người đã phát điên, mấy ngày sau, cả đội quân tinh thần hoảng loạn, không thể chiến đấu, liền bị điều về nước nghỉ ngơi.

Câu chuyện này được lưu truyền rộng rãi ở địa phương, không ai không biết, cũng vì thế, cư dân gần đó rất ít khi dám săn giết hồ ly.

Nhưng không lâu trước đây, có mấy tên đạo mộ tặc không sợ chết muốn vào mộ tìm kiếm bảo bối, sau khi ra ngoài không mấy ngày, liền từng người một phát điên.

Có lời đồn rằng, hồ yêu trong mộ lại lần nữa tác loạn.

Nhưng trong thời đại này, cái gì mà quỷ thần đều là mê tín phong kiến, chuyện hồ yêu bị dập tắt.

Hồ Quốc Hoa nay đã là một lão nhân hơn năm mươi tuổi, thân thể càng ngày càng yếu, đi hai bước cũng phải thở hổn hển.

Mấy năm trước ông còn có thể dựa vào bói toán, làm pháp sự, kiếm chút thu nhập.

Nhưng sau này, một số thứ bị coi là mê tín phong kiến, ông cũng đành phải chôn vùi tất cả pháp khí và sách vở mà sư phụ để lại cho mình, từ đó không còn bói toán trừ tà cho ai nữa, chuẩn bị về quê cũ ở hồ Động Đình an dưỡng tuổi già.

Nhưng cảnh đẹp chẳng tày gang, tháng trước, con trai ông là Hồ Vân Hiên và con dâu ở Thái Nguyên đột nhiên bị đánh gục, không biết bị phân phối đi đâu.

Cháu trai Hồ Bát Nhất còn nhỏ, không ai chăm sóc.

Ông nhận được tin tức xong, đành phải đích thân đến Thái Nguyên đón cháu trai.

Khi ông đến Thái Nguyên, mới phát hiện căn nhà được phân cho con trai đã bị thu hồi, cháu trai Hồ Bát Nhất lang thang đầu đường.

Hồ Quốc Hoa đành phải dẫn cháu trai tìm một ngôi nhà tranh nát ở làng gần Thái Nguyên, miễn cưỡng cư trú.

Một lão nhân đi hai bước cũng phải thở dốc và một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi, trong thời đại này tự nhiên rất khó sinh tồn.

Bữa đói bữa no.

Ngay cả khi Hồ Quốc Hoa trước đó đã tích góp không ít tiền tiết kiệm cũng không dám công khai lấy ra tiêu xài, vì ông biết, luôn có người dõi theo gia đình họ.

May mà dân làng gần đó có lòng tốt, thường xuyên giúp đỡ họ, mới khiến cuộc sống của ông cháu Hồ Quốc Hoa không quá khó khăn.

Mấy ngày trước, truyền thuyết hồ yêu lưu truyền ở mấy thôn làng gần đó, vài đứa trẻ trong làng không nhịn được tính tò mò, liền rủ nhau đi đến ngôi mộ hồ yêu trong truyền thuyết.

Sau khi trở về, mấy đứa trẻ này cũng không nghi ngờ gì mà phát điên.

Hồ Quốc Hoa theo Tôn Quốc Phụ học đạo nhiều năm, sớm đã là một Kim Điểm Tiên Sinh đủ tiêu chuẩn, ông có nhãn quang độc đáo, rất nhanh liền nhìn ra những đứa trẻ này đã bị nhiễm yêu khí, bị mê

hoặc tâm trí, nên mới phát điên.

Ông vốn không muốn quản, nhưng trong số đó có một gia đình đã giúp đỡ ông cháu họ rất nhiều.

Dưới sự dạy dỗ của Tôn Quốc Phụ, Hồ Quốc Hoa cũng trở nên nhân từ hiền lành, có một lòng trách nhiệm, nghĩ đi nghĩ lại, ông liền lén lút đến nhà hàng xóm vào buổi tối, dùng phù thủy chữa khỏi bệnh cho đứa trẻ.

Gia đình hàng xóm cũng đồng ý giấu kín.

Nhưng đứa trẻ lại không giữ được bí mật, lơ mơ kể ra chuyện Hồ Quốc Hoa đã cứu mình.

Sau này mấy gia đình có con phát điên đều tìm đến Hồ Quốc Hoa, cầu xin ông cứu giúp con cái của họ.

Hồ Quốc Hoa nghĩ đến lời sư phụ Tôn Quốc Phụ đã nói với mình trước khi rời đi. "Quốc Hoa, sau này vạn vạn lần không được dùng bản lĩnh ta dạy ngươi hại người kiếm tài, nếu không tất định sẽ gây họa cho con cháu." "Sư phụ yên tâm." "Còn nữa, đã học đạo pháp, liền gánh vác trách nhiệm trừ yêu cứu người, sau này nếu gặp chuyện bất bình, đừng thờ ơ bỏ mặc, có một số việc tất định là chúng ta phải làm." Hồ Quốc Hoa thở dài một tiếng: "Sư phụ, người có phải đã sớm tính toán đến ngày hôm nay rồi không." Tiếp đó, Hồ Quốc Hoa tự mình bói một quẻ.

Không ngờ một quẻ liền ra kết quả, nhưng lại là một quẻ hung.

Hồ Quốc Hoa cũng biết mình không thể tránh khỏi kiếp nạn này, liền vào một buổi chiều, dùng phù thủy chữa khỏi bệnh cho tất cả trẻ em trong thôn.

Không quá hai ngày, mấy người mang khăn đỏ xông vào nhà Hồ Quốc Hoa, trói Hồ Quốc Hoa lại và đưa đi.

Căn nhà tranh đổ nát cũng bị những người này đập phá tan hoang.

Hồ Bát Nhất khóc đến khản cả tiếng, mắt trừng trừng nhìn ông nội mình bị bắt đi, nhưng lại vô năng vi lực.

Chương 521

Tối hôm đó, Hồ Bát Nhất dựa vào giường, đắp chiếc chăn mỏng, mắt sưng đỏ, lại đói đến không đứng dậy nổi.

Buổi trưa, cái tên béo lùn nhà hàng xóm đã hại ông nội mình thì lại mang đến một bát cháo kê nhỏ, tiếc là gạo quá ít, vẫn không đủ no.

Buổi tối tên béo lùn thì không đến nữa, có lẽ nhà họ cũng không còn gì để ăn.

Hồ Bát Nhất đói đến lợi hại, nghĩ đến cha mẹ mình, lại nghĩ đến ông nội mình, trong lòng tủi thân vô cùng.

Nước mắt không tranh khí chảy xuống.

Đột nhiên, ngoài nhà tranh truyền đến tiếng bước chân, Hồ Bát Nhất tưởng là tên béo mang đồ ăn đến, liền vùng dậy ngồi dậy.

Nhưng, chiếu vào nhà tranh lại là hai luồng đèn pin.

Ngay sau đó tiếng đối thoại truyền đến. "Bạch Ngũ, đây hẳn là nhà họ Hồ, chúng ta vào xem." "Thanh Nhất đại ca, ta vừa mới hỏi thăm Hồ Quốc Hoa hình như bị người ta bắt đi rồi, chúng ta đến đây làm gì?" "Có một số chuyện ngươi không biết, năm xưa ta ở Trường Sa có duyên gặp mặt Hồ Quốc Hoa một lần, ông ấy là đồ đệ của sư thúc "Âm Dương Nhãn" Tôn tiền bối, bản lĩnh sở trường của Tôn tiền bối chính là đối phó với quỷ mị và yêu tà, mà Hồ Quốc Hoa hẳn cũng học được bản lĩnh đối phó yêu vật, trong nhà ông ấy có lẽ có một số phù lục, có thể khu tán yêu khí trên người ngươi, thật sự không được, thì phải trước tiên nghĩ cách cứu Hồ Quốc Hoa ra." Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, hai người này rốt cuộc là ai?

Yêu khí?

Lẽ nào họ muốn xin phù thủy.

Cậu bé thì nghe ông nội nói qua mình có một sư phụ, nhưng sư phụ tên gì, họ gì, cậu hoàn toàn không biết.

Hơn nữa, hai người này có thể cứu ông nội mình sao?

Thanh Nhất đi vào trong nhà tranh, tai khẽ động, nghe thấy tiếng thở yếu ớt.

Y chiếu đèn pin vào giường ở góc nhà, chỉ thấy chăn bông, không có người. "Ra đây đi, tiểu tử." Thanh Nhất cười cười.

Hồ Bát Nhất im lặng không nói, còn bịt mũi lại.

Một lúc sau, thấy không có động tĩnh, Hồ Bát Nhất lén lút thò đầu ra nhìn, chỉ thấy một khuôn mặt đội mũ xuất hiện ở cạnh giường.

Hồ Bát Nhất bị giật mình, nhưng vẫn khá trấn tĩnh, không phát ra tiếng kinh hãi.

Hồ Bát Nhất sau khi bình tĩnh, liền mở miệng hỏi: "Các ngươi là ai?" Thanh Nhất không trả lời, ra hiệu cho Bạch Ngũ thắp đèn trong nhà.

Bạch Ngũ đến trước đèn trần, phát hiện dầu đèn bên trong đã cháy cạn từ lâu, y đành lấy ra một cây nến, thắp sáng nó.

Ánh nến chiếu sáng nhà tranh, Hồ Bát Nhất lúc này mới nhìn rõ hai người, đều mặc áo choàng da màu đen, đeo một chiếc ba lô lớn, còn có một chiếc mũ không nhìn rõ hình dáng.

Thoạt nhìn, dường như không giống người tốt.

Thanh Nhất từ ánh mắt Hồ Bát Nhất nhìn ra ý cảnh giác, song hắn cũng đang đoán thân phận của Hồ Bát Nhất.

Với độ tuổi này, hẳn là cháu trai của Hồ Quốc Hoa.

Lại nhìn đồ đạc tan hoang và chăn đệm rách nát trong căn nhà tranh, điều kiện gia đình họ Hồ quả thật chẳng mấy tốt đẹp.

"Các ngươi rốt cuộc là ai?

Đến nhà ta làm gì?" Hồ Bát Nhất lấy hết can đảm, một lần nữa cất tiếng hỏi, nhưng giọng nói lại yếu ớt, như thể đói đến không còn sức lực.

Thanh Nhất hỏi: "Ngươi tên là gì?" "Hồ Kiến Quân." Thanh Nhất khẽ cười, không để tâm đến việc cái tên thật hay giả, lại hỏi: "Hồ Quốc Hoa là ông nội của ngươi ư?" Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu.

Thanh Nhất lấy từ trong ba lô ra một hộp thịt bò hộp đưa cho Hồ Bát Nhất: "Ăn đi, chúng ta là bằng hữu của ông nội ngươi." Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, cũng chẳng lo hộp thịt có vấn đề, liền mở ra ăn ngấu nghiến.

Xì xụp, Hồ Bát Nhất ăn như hổ đói.

Cha hắn, Hồ Vân Hiên, từng là sĩ quan cấp cao trong quân đội, trước đây cũng từng mang đồ hộp về cho hắn, nhưng chẳng thể nào ngon bằng hộp thịt bò trước mắt.

Có lẽ do đói quá, nhưng không thể không nói, thật thơm ngon!

Thanh Nhất không còn bận tâm đến Hồ Bát Nhất nữa, lại đến bên Bạch Ngũ, thay thuốc cho vết thương ở bụng y.

Hồ Bát Nhất lén nhìn, chỉ thấy bụng người kia có ba vết cào sâu hoắm, thịt da xung quanh nham nhở, hơn nữa vết thương còn chảy mủ đen kịt.

Đúng lúc này, Thanh Nhất quay đầu lại, Hồ Bát Nhất vội vàng cúi đầu tiếp tục ăn thịt bò hộp.

Thanh Nhất đỡ Bạch Ngũ ra ngoài cửa, nhỏ giọng trao đổi: "Thế

nào rồi?

Còn trụ được không?" Bạch Ngũ lắc đầu: "Vẫn ổn, chỉ là đầu hơi choáng váng, không nhấc nổi tinh thần, e rằng yêu khí vẫn còn sót lại trong vết thương." Thanh Nhất khẽ thở dài: "Ta quả thật đã đánh giá thấp con hồ yêu đó, cũng tại ta cả, biết trước đã để lại một bình Chu Tà Huyết dự phòng, không nên lãng phí hết ở dưới mộ." "Không sao đâu, Thanh Nhất đại ca.

Huynh mà không dùng bình Chu Tà Huyết đó để chặn hậu, e rằng chúng ta đã không thoát ra được.

Vả lại, thể chất của ta chắc cầm cự được hai ba ngày, đến lúc đó Tam gia có lẽ đã tới rồi." "Khó nói lắm, ta đoán Tam gia hẳn là sẽ đi Cam Túc trước, hướng Tây Bắc chỉ có một ngôi mộ đó, một đi một về, rồi đến chỗ chúng ta thì không biết khi nào.

Thanh Nhất dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Hiện tại chỉ có thể đặt hi vọng vào Hồ Quốc Hoa, nhưng huynh ấy bị bắt vào ngục, muốn cứu ra cũng cần ít thời gian." Lúc này, Thanh Nhất lại đến bên Hồ Bát Nhất: "Kiến Quân tiểu huynh đệ, không biết ông nội ngươi có để lại thứ gì không?" Hồ Bát Nhất má phồng lên lắc đầu.

Thanh Nhất khẽ thở dài, cũng không nói nhiều, lại lấy ra một hộp trái cây hộp đưa cho Hồ Bát Nhất: "Tráng miệng sau bữa cơm, từ từ ăn, đủ cho ngươi." Hồ Bát Nhất cảm động trong lòng, lập tức cảm thấy hai người trước mắt không phải là kẻ xấu.

Rốt cuộc vẫn còn là trẻ con, rất dễ bị thức ăn mua chuộc.

"Ta..." Hồ Bát Nhất vừa định mở miệng, liền thấy thằng béo hàng xóm ở ngoài nhà la lớn: "Hồ Bát Nhất, ngươi có ở nhà không?" Hồ Bát Nhất lập tức nhìn Thanh Nhất, Thanh Nhất khẽ gật đầu.

"Ở nhà." Lời còn chưa dứt, liền thấy một thằng béo chất phác

bưng nửa bát cháo chạy vào.

“Hồ Bát Nhất, hai người này là ai vậy?” Hồ Bát Nhất nói dối: “Họ là chú của ta, nghe nói nhà ta xảy ra chuyện, từ thành phố gấp rút tới.” “Chú của ngươi?

Sao ta chưa từng nghe ngươi nói.” Thằng béo tuy tuổi cũng chỉ mười mấy, nhưng đôi mắt tinh ranh lia qua lia lại trên người Thanh Nhất và Bạch Ngũ.

Thấy không nhìn ra điều gì, y cũng chẳng quản, đưa bát cháo cho Hồ Bát Nhất trên giường.

“Thế nào, ta đủ huynh đệ chứ, đây là ta cố ý để dành cho ngươi đó.” Hồ Bát Nhất vừa ăn no, đã không thể uống thêm cháo, nhưng thấy thằng béo nghĩa khí như vậy, cũng không khỏi cảm động trong lòng.

Hắn lấy nửa hộp thịt bò hộp giấu dưới chăn ra.

“Thằng béo, ngươi mời ta uống cháo, ta mời ngươi ăn đồ hộp.” Đồ hộp?

Thằng béo mở to mắt, y còn chưa từng thấy đồ hộp, hóa ra đồ hộp trông như thế này, là bọc bằng sắt.

Ngửi thấy mùi thịt bò, thằng béo cũng không khách khí, cầm lấy hộp đồ hộp liền ăn.

Vừa ăn, y vừa lẩm bẩm: “Hồ Bát Nhất, sau này ngươi chính là đại ca của ta...” Chỉ vài ba miếng, thằng béo liền ăn hết hộp đồ hộp, còn liếm sạch cả nước thịt bò bên trong.

Thấy thằng béo ăn khỏe như vậy, Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ, vẫn không lấy hộp trái cây hộp dưới chăn ra nữa.

Chương 522

Hộp trái cây này nếu ăn dè sẻn, còn đủ cho hắn ăn một ngày, đưa cho thằng béo ăn, e rằng hai miếng là hết sạch.

"Vương Khải Toàn, ngươi chết đâu rồi?" Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng la hét chói tai.

Thằng béo vội vàng nói: "Hồ Bát Nhất, mẹ ta tìm ta, ta đi trước đây, ngày mai lại mang đồ ăn đến cho ngươi." Nói xong, y đổ cháo vào hộp đồ hộp, để lại hộp đồ hộp, bưng bát vỡ liền chạy đi.

Thanh Nhất và Bạch Ngũ khẽ cười, hai đứa trẻ này khá lắm.

Một lát sau, Hồ Bát Nhất sau một hồi suy nghĩ kỹ càng liền mở miệng: "Hai vị thúc thúc, ông nội ta quả thật có để lại đồ vật, nhưng mà, các ngươi có thể ra ngoài trước không?" Hiển nhiên, Hồ Quốc Hoa đã để lại không ít đồ vật cho Hồ Bát Nhất.

Thanh Nhất và Bạch Ngũ nhìn nhau.

"Được." Hai người đi ra ngoài, rồi khi vào lại, liền thấy Hồ Bát Nhất trong tay nắm chặt một lá bùa màu vàng: "Ông nội ta nói, dùng lá bùa này ngâm nước, uống vào là có thể trừ yêu khí." "Kiến Quân tiểu huynh đệ, đa tạ." Thanh Nhất mừng rỡ, lá bùa này tuy ngay cả cấp thấp nhất của phù lục cũng không tính là gì, nhưng quả thật là thứ tốt để trừ yêu khí.

Tiếp đó, sau khi Bạch Ngũ uống phù thủy, vết thương ở bụng y từ màu đen sậm chuyển sang màu sắc bình thường.

Đêm đến, Thanh Nhất và Bạch Ngũ trải chăn đệm ở một chỗ khác trong căn nhà tranh, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm tại đây.

Lửa nến bập bùng, cây nến trà trên bàn sắp cháy hết.

Hồ Bát Nhất trằn trọc không ngủ được, đột nhiên mở miệng: "Hai vị thúc thúc, các ngươi thật sự có thể cứu ông nội ta không?" Nói đến đây, Thanh Nhất và Bạch Ngũ cùng thế hệ với Hồ Quốc Hoa, cũng khoảng bốn năm mươi tuổi, nhưng vì những người thuộc Nhân bộ do nội công đã thành tựu, và thường xuyên dùng sâm, hà thủ ô cùng các loại bảo dược do Diệp Bạch cung cấp, nên dung mạo họ thường ở độ tuổi ba mươi.

Bị Hồ Bát Nhất gọi là thúc thúc, họ cũng không cảm thấy có gì lạ.

Thanh Nhất mở miệng: "Ngươi cứ yên tâm, ông nội ngươi chúng ta nhất định sẽ cứu ra." Hồ Quốc Hoa là sư đệ của Tam gia, chỉ bằng mối quan hệ này, hai người bọn họ cũng phải gác lại công việc xuống mộ, ưu tiên cứu Hồ Quốc Hoa.

Tuy nhiên, Hồ Quốc Hoa bị bắt vì mê tín phong kiến, hơn nữa đã làm mọi người đều biết, muốn cứu ra an ổn, mà lại không gây ra rắc rối về sau, thì thật sự cần phải lên kế hoạch kỹ càng.

Thanh Nhất suy nghĩ một lát, cảm thấy vẫn cần phải dùng sức mạnh của Thiên bộ và Nhân bộ.

Nếu hắn không nhầm, có một thành viên Thiên bộ đang giữ chức quan lớn ở Thái Nguyên, sáng mai sẽ đi liên hệ người này.

Ba ngày sau, Hồ Quốc Hoa được cứu ra thuận lợi, hơn nữa là do binh lính đã bắt ông ta đích thân cung kính đưa về.

Trong căn nhà tranh dột nát, Hồ Quốc Hoa bệnh nặng nằm trên giường.

Bị bắt đi mấy ngày nay, ông ta không ít lần bị lôi ra diễu phố, hơn nữa thường xuyên ăn không đủ no, cộng thêm lo lắng cho sự an nguy của cháu trai bên ngoài, nên bệnh tình càng thêm trầm trọng.

"Đa tạ hai vị huynh đệ giúp đỡ, nếu không lần này ta sợ thật sự

không về được rồi.

Khụ khụ...” Lời còn chưa nói hết, Hồ Quốc Hoa đã ho khan không ngừng.

Hồ Bát Nhất vội vàng tiến lên vỗ lưng ông nội mình.

Thanh Nhất khẽ lắc đầu, theo hắn thấy, Hồ Quốc Hoa không còn sống được bao lâu nữa.

Hồ Quốc Hoa trong lòng hiểu rõ, năm xưa sau khi bị móc tim, may mắn sống sót đã không dễ dàng gì.

Giờ đây thân thể già yếu, nên các loại bệnh tiềm ẩn đều bộc phát.

“Ta không sao, Bát Nhất, con ra ngoài trước đi.” “Vâng.” Sau khi Hồ Bát Nhất đi khỏi, Thanh Nhất mới mở miệng: “Hồ đại ca có lời gì cứ nói.” “Không giấu huynh đệ, ta tự biết thời gian không còn nhiều, nhưng Bát Nhất tuổi còn nhỏ, cộng thêm cha mẹ nó cũng không biết đi đâu, ta nghĩ sau khi ta chết, các huynh đệ hãy đưa Bát Nhất đến Trường Sa.” Thanh Nhất khẽ lắc đầu: “Chuyện này ta không thể quyết định,” hắn nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: “Tam gia thời gian này sẽ đến, đến lúc đó Hồ đại ca có thể thương lượng với Tam gia, nghĩ Tam gia sẽ có một sự sắp xếp thích hợp.” Hồ Quốc Hoa lộ vẻ mừng rỡ: “Diệp sư huynh có thể đến, cũng tốt.” Tuy Hồ Quốc Hoa năm xưa ở Trường Sa không tiếp xúc nhiều với Diệp Bạch, nhưng ông ta cũng biết Diệp Bạch là người nhiệt tình.

Nhờ Diệp sư huynh chiếu cố một đứa trẻ, hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Hồ Bát Nhất nấp ngoài căn nhà tranh, nghe rõ cuộc đối thoại của hai người.

Hắn đột nhiên xông vào: “Ông nội, con không đi Trường Sa gì cả, con muốn ở cùng ông.” Hồ Quốc Hoa cười khổ nhìn Thanh Nhất, vội vàng giả vờ dỗ dành: “Được được, không đi Trường Sa, chúng ta

không đi Trường Sa.” Mấy ngày tiếp theo, Hồ Quốc Hoa vừa dưỡng thương, vừa thử chế tác phù lục.

Đây là pháp chế phù lục nhị đẳng mà Tôn Quốc Phụ truyền lại cho ông, sau khi được phái Mao Sơn cải tiến, không những có thể đối phó với quỷ vật thông thường, mà còn có thể đối phó với yêu tà.

Đáng tiếc, Hồ Quốc Hoa khi còn trẻ, vẫn có thể vẽ ra vài lá phù lục, nhưng sau khi già, chưa từng thành công một lần nào.

Mấy ngày nay cũng vậy, lãng phí biết bao dược liệu, nhưng một lá cũng không thành công.

“Thanh Nhất huynh đệ, thật sự xin lỗi, đối phó con hồ yêu dưới mộ e rằng ta lực bất tòng tâm rồi.” Hồ Quốc Hoa lắc đầu thở dài, mấy ngày nay, ông ta cũng từ miệng Thanh Nhất và Bạch Ngũ biết được tình hình hồ mộ, liền muốn giúp đỡ.

Hóa ra hồ mộ là một tọa hư trũng, tuy có mộ đạo, mộ thất các loại kiến trúc, nhưng ngôi mộ thật sự lại nằm dưới hư trũng, không ai hay biết.

Sau khi hư trũng bị đàn hồ ly này chiếm lĩnh, các đường hầm dưới đất thông suốt bốn phương tám hướng, nếu người không cẩn thận rơi vào, rất khó mà bò ra.

Con hồ ly cầm đầu trong số đó có khuôn mặt già nua, thân mang khí đen, chỉ xuất hiện vào ban đêm để đi lại, hấp thụ nguyệt hoa.

Theo lời Thanh Nhất, đêm đó, hắn và Bạch Ngũ xuống mộ tìm kiếm.

Tuy hai người sớm đã có lòng đề phòng, nhưng vẫn đánh giá thấp đạo hạnh của hồ yêu, không những phải dùng hết bài tẩy, mà còn bị thương quay về.

Thanh Nhất nghĩ nghĩ rồi nói: “Hồ đại ca không cần tự trách, con

hồ yêu này ta đã có cách đối phó." Một đêm hai ngày sau, mây đen che kín ánh trăng, cả khu rừng tối đen như mực.

Oa oa oa!

Từng đàn quạ đêm từ trong rừng bay ra.

Thanh Nhất và Bạch Ngũ vũ trang đầy đủ, chậm rãi tiến lên, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn bám sát phía sau hai người.

Vương Khải Toàn chỉ về phía trước nói: "Thanh thúc thúc, lần trước chúng ta chính là ở khu rừng phía trước ngửi thấy mùi nước tiểu hôi thối, sau đó chúng ta chạy về nhà, thì đều xảy ra chuyện.

Lúc đó con còn thấy có một cái mặt người bám trên cái cây khô lớn đó, đó nhất định là sào huyệt của hồ yêu." Thanh Nhất lấy kính nhìn đêm ra xem xét địa hình xung quanh: "Được rồi, hai tiểu tử các ngươi về trước đi, đồ hộp ta hứa với các ngươi ngày mai sẽ đưa." Nghe thấy đồ hộp, Vương Khải Toàn lập tức toe toét miệng, cười nói: "Tốt quá, Thanh Nhất thúc thúc, nhưng mà, con không phải vì đồ hộp đó mà dẫn các người đến đây đâu, mẹ con từ nhỏ đã nói con là người nhiệt tình mà." Thanh Nhất mặt đen lại, ậm ừ hai tiếng, lại khoát tay, giục hai tiểu tử rời đi.

Thằng béo này quả thật quá lắm lời, trên đường đi chẳng hề ngừng nghỉ.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn làm sao có thể là người biết nghe lời, hai người đi đến cuối tầm nhìn, liền nấp dưới một gốc cây già.

"Hồ Bát Nhất, ta nói không sai chứ, hai vị thúc thúc của ngươi chính là Thiên sư trừ yêu, chuyên môn đến đối phó con hồ yêu trong mộ đó, cảnh tượng này khó mà gặp được, nếu không phải có ta ở đây, ông nội ngươi làm sao có thể cho ngươi ra ngoài." "Nhỏ tiếng thôi

thằng béo, hai người họ thính tai lắm đó." Hồ Bát Nhất lén lút thò đầu ra từ dưới gốc cây.

"Hồ Bát Nhất, hay là chúng ta đi lên trước một chút nữa, nhỡ hồ yêu xuất hiện, chúng ta lại chẳng thấy gì." Hồ Bát Nhất vừa định trả lời, liền thấy một bóng đen tồn tại trên gốc cây già phía trên đầu bọn họ.

"Các ngươi muốn xem gì?" Hai tiểu tử sợ đến rùng mình, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra lại là Bạch Ngũ thúc thúc.

Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Khụ khụ, không xem gì cả, thằng béo nói y đau chân, chúng ta ngồi xuống nghỉ một lát." Vương Khải Toàn lập tức phụ họa: "Ai ui, ai ui, phải đó, cái chân này của con á, đau nhói đến tận tâm, có lẽ vừa nãy giẫm phải đá làm trẹo động mạch chủ rồi." Động mạch chủ?

Bạch Ngũ bật cười một tiếng, nhấc bổng hai tiểu tử lên, đi về hướng trong thôn.

Hai tiểu tử muốn phản kháng, nhưng bàn tay lớn nắm lấy vạt áo bọn họ như gọng kìm sắt, căn bản không thể giãy thoát.

Hồ Bát Nhất từ bỏ giãy giụa, không nhịn được nói: "Bạch Ngũ thúc thúc, sao chú đột nhiên quay lại vậy?" "Thanh Nhất nói hai đứa các ngươi nhất định sẽ không ngoan ngoãn quay về, bảo ta đưa các ngươi về nhà trước, rồi mới quay lại giúp hắn." Vương Khải Toàn cũng mở miệng nói: "Bạch Ngũ thúc thúc, đường trong rừng này chúng cháu quen thuộc lắm, đâu cần chú đưa, nhưng mà con hồ yêu kia sắp thành tinh rồi, chú vừa đi, không khéo nó thấy Thanh Nhất thúc thúc đơn độc, liền nhảy ra thì sao." Sắc mặt Bạch Ngũ khựng lại, nghĩ nghĩ, quả thật có khả năng này, thế là y liền tăng nhanh bước chân quay về thôn.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đành bất lực nhìn nhau.

Sau khi đích thân giao hai tiểu tử cho Hồ Quốc Hoa, Bạch Ngũ mới quay người rời đi, rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Chương 523

Trong căn nhà tranh dột nát, Vương Khải Toàn nhỏ giọng nói: "Hồ Bát Nhất, vừa nãy ta sờ thấy vũ khí sau lưng Bạch Ngũ thúc thúc, là một cây dù." "Dù thì có gì lạ, vừa nãy ta cảm thấy Bạch Ngũ thúc thúc thắt bên hông một cái tên này." Hồ Bát Nhất làm ra tư thế cầm súng.

Nhìn hai tiểu tử đang hưng phấn bàn luận, Hồ Quốc Hoa trên giường nghiêm sắc mặt nói: "Hai đứa các ngươi đều nhớ kỹ, chuyện xảy ra tối nay, không được nói với người ngoài." Vương Khải Toàn lại gần giường, không nhịn được nói: "Ông Hồ, hai vị thúc thúc này rốt cuộc từ đâu đến vậy?

Lúc đi có thể mang cháu theo không, mẹ cháu ngày nào cũng cắt khẩu phần ăn của cháu, làm cháu đói đến mức người gầy rộc đi." "Thằng béo, ta thấy ngươi chỉ muốn ăn đồ hộp thôi." "Hồ Bát Nhất, chẳng lẽ ngươi không muốn ăn sao?" "..." Hồ Quốc Hoa rơi vào trầm tư, có lẽ để Bát Nhất có bạn ở Trường Sa cũng là chuyện tốt.

Đàn hồ ly tuy trú ngụ trong mộ, nhưng bình thường nhất định sẽ ra ngoài săn mồi.

Hơn nữa, thỏ khôn có ba hang, cáo cũng thích đào nhiều lối ra ngoài hang động.

Thanh Nhất để Vương Khải Toàn dẫn đường đến đây, chính là đoán ra nơi đầy mùi hôi thối này là chỗ đàn hồ ly tụ tập vào ban đêm.

Chỉ cần bố trí cơ quan xung quanh, rồi dụ hồ yêu ra ngoài, có lẽ không cần tốn nhiều công sức liền có thể giải quyết hồ yêu.

Dường như nghe thấy động tĩnh gì, Thanh Nhất đang dọn dẹp lá khô đột nhiên nhíu mày.

Mây đen che kín ánh trăng mờ, một trận gió âm thổi qua, dưới đất truyền đến tiếng sột soạt bò lổm ngổm.

Tiếng chim chóc trong rừng dường như biến mất, cả khu rừng tối đen như mực, tĩnh mịch như chết.

Chỉ thấy từ trong cái cây mục nát chui ra một bóng đen cao nửa mét.

Thanh Nhất sớm đã tắt đèn, hắn tuy không nhìn rõ diện mạo bóng đen, nhưng vừa nhìn đã nhận ra bóng đen đó là thứ gì.

Đây chính là con hồ yêu đêm đó đã làm huynh đệ hai người bọn họ bị thương trong mộ.

Thanh Nhất nín thở, ẩn mình, dường như hòa làm một với tán cây.

Con hồ yêu có một khuôn mặt già nua, râu cáo màu vàng rậm rạp, mũi khoằm nhọn hoắt, đôi mắt đỏ ngầu, trông cực kỳ đáng sợ.

Nó nhìn quanh bốn phía rồi dùng mũi ngửi ngửi xung quanh, sau đó lại chui vào trong cái cây khô mục.

Một lát sau, nó liền dẫn ra mười mấy con hồ ly lông vàng có thân hình lớn hơn chó rừng, những con hồ ly này không ngoại lệ, tất cả đều đi đứng thẳng, cố ý bắt chước loài người.

Chúng la ó om sòm, chen lấn đẩy nhau, dường như bị mắc kẹt dưới đất lâu quá.

Hồ yêu gầm nhẹ một tiếng, đàn hồ ly lập tức im phăng phắc, không dám có động tác nhỏ nào nữa.

Thanh Nhất cau chặt mày, hiển nhiên đã đánh giá thấp quy mô của đàn hồ ly, hắn không ngờ hồ ly thành tinh lại nhiều đến vậy.

Lúc này mây đen tản đi, ánh trăng bạc chiếu xuống, hồ yêu ngẩng đầu nheo mắt, vẻ mặt hưởng thụ, một viên nội đan đen kịt từ từ từ

miệng nó nhả ra, khẽ xoay tròn, tắm mình dưới ánh nguyệt hoa.

Đàn hồ ly phía sau hồ yêu học theo y chang, cũng bắt đầu nuốt nguyệt hoa.

Ánh trăng trắng như một làn khói xanh, lướt nhẹ được hồ ly hút vào miệng.

Trong mười mấy con hồ ly đó thậm chí cũng có ba con đã thai nghén ra yêu đan, chỉ là yêu đan của chúng không thể so với yêu đan của hồ yêu, chỉ như hạt gạo nhỏ bé.

Tất cả những con hồ ly có yêu đan, tốc độ hấp thụ nguyệt hoa hiển nhiên nhanh hơn không ít.

Không ngờ, cả đàn hồ ly đều thành tinh!

Trong khu rừng tĩnh mịch, mười mấy con hồ ly đang nuốt nguyệt hoa tu luyện, điều này hiển nhiên đã vượt quá nhận thức của người bình thường.

Thanh Nhất ẩn mình trên tán cây không dám vọng động.

Hắn ban đầu chỉ nghĩ giải quyết con hồ yêu cầm đầu là có thể thuận lợi thăm mộ, giờ xem ra, sự việc thật khó giải quyết.

Hơn nữa, bẫy lửa hắn vừa bố trí căn bản không thể giữ chân được nhiều hồ ly như vậy, nếu có một hai con thoát ra, chúng không những sẽ báo thù dân làng xung quanh, mà còn có thể gây ra loạn lớn hơn.

Hắn nghĩ nghĩ, chuẩn bị gác lại hành động đêm nay.

Trong Ám bộ, Thanh Nhất có tính cách ổn trọng nhất, những việc không nắm chắc hắn sẽ không làm, đây cũng là lý do đội Thanh Long thường được Diệp Bạch coi trọng hơn đội Bạch Hổ.

Đúng lúc Thanh Nhất đang phân vân, trong rừng xa đột nhiên vang

lên tiếng chim sẻ kêu chiêm chiếp.

Sắc mặt Thanh Nhất khẽ biến, đây là ám hiệu hắn và Bạch Ngũ đã định sẵn.

Bạch Ngũ đang hỏi, an toàn không?

Y có nên đến không?

Tiếng chim sẻ tuy nhỏ bé, nhưng vẫn khiến đàn hồ ly cảnh giác.

Những con hồ ly lông vàng vội vàng ngừng tu luyện, tản ra thành một nhóm, vài con đã chui trở lại trong cây mục nát.

Con hồ yêu cầm đầu thì nuốt yêu đan vào bụng, đôi mắt đỏ ngầu lóe lên vẻ hung ác, chậm rãi đi về phía nơi phát ra âm thanh.

Lúc này, Bạch Ngũ đang ẩn mình trong một cái hố sâu dưới gốc cây già, nín thở.

Thanh Nhất đại ca không hồi âm, kế hoạch hẳn là có biến cố ngoài dự liệu.

Rất có thể con hồ yêu đã xuất hiện sớm hơn!

Bạch Ngũ đè nén sự bất an trong lòng, rút Cáng Long Giản ra, ẩn mình dưới hố cây bất động.

Hồ yêu chậm rãi đi tới, tiếng bước chân giẫm trên đất bùn và cỏ dại nhẹ đến mức khó nghe.

Loại tiếng bước chân này không phải do con người phát ra.

Rất nhanh, nó đến trước cái hố nơi Bạch Ngũ ẩn thân, dừng lại.

Bạch Ngũ nắm chặt Cáng Long Giản, biết rằng với mũi của hồ ly, y không thể ẩn nấp được.

Lúc này cần phải chủ động tấn công!

Vút!

Y hoạt động bánh răng chuyên phá ảo cảnh trên Cáng Long Giản, kèm theo tiếng ken két chói tai, Bạch Ngũ quyết đoán ra tay.

Nhưng Cáng Long Giản lại đánh trượt, trên bãi cỏ ở cái hố trống không.

Không ổn!

Bạch Ngũ quay đầu lại, chỉ thấy trên cây treo một bóng đen như lão ma, mắt đỏ lóe lên ánh sáng đỏ, đang mang theo sát ý khát máu nhìn chằm chằm y.

Đây không phải hồ yêu thì là ai?

Hồ yêu tức thì động, hóa thành một đạo hắc ảnh lướt qua, Bạch Ngũ không kịp trở tay, vội vàng né tránh, nhưng cổ y vẫn bị để lại ba vết cào đỏ tươi.

Chương 524

Bạch Ngũ hít một hơi khí lạnh, chỉ chút xíu nữa là y đã đầu lìa khỏi cổ rồi.

Tuy nhiên, ở vết thương lại truyền đến mùi nước tiểu hôi thối, hiển nhiên hồ yêu lần này có chuẩn bị, đã dùng vũ khí hóa học tự sản xuất.

Một cảm giác tê dại truyền đến, Bạch Ngũ vội vàng nín thở, lấy ra cái bình Chu Tà Huyết rỗng để uy hiếp, lại tiện tay cho mình ăn một viên Xích Đan và một ít bột Vỏ Rùa Thoái Xác.

Hồ yêu còn muốn tấn công, nhưng nhìn thấy cái bình sứ trắng trong tay Bạch Ngũ, lập tức dừng bước.

Cái đêm đó, kinh nghiệm bị chất lỏng trong bình sứ làm bị thương vẫn còn tươi nguyên trong ký ức nó.

"Chi chi chi!" Hồ yêu phát ra tiếng gào thét phẫn nộ chói tai, nhưng lại không dám đến gần.

Bạch Ngũ biết cái bình rỗng không lừa được bao lâu, đang định có động tác mới, chỉ thấy trong rừng đột nhiên có ánh sáng đỏ.

Một luồng lửa bùng phát xung quanh cái cây mục nát, đàn hồ ly lông vàng bỏ chạy tán loạn, kêu chiêm chiếp chói tai.

Mùi hồ ly cháy khét truyền đến, hơn một nửa trong số mười mấy con hồ ly lông vàng bị vùi trong biển lửa, nhưng cũng không ít con đã thoát ra ngoài.

Thanh Nhất khẽ thở dài, quả nhiên, vẫn có cá lọt lưới.

Vì Thanh Nhất đã dọn dẹp vật dễ cháy trước, ngọn lửa cháy vài phút, cuối cùng vì thiếu nhiên liệu mà tắt.

Đợi hồ yêu quay lại, chỉ thấy một mảng hoang tàn, trong đống tro tàn nằm bảy tám con hồ ly lông vàng cháy đen.

Nó mắt đỏ ngầu nhìn về hướng Thanh Nhất và Bạch Ngũ bỏ chạy.

Trong căn nhà tranh dột nát, Thanh Nhất đỡ Bạch Ngũ trở về.

Hồ Quốc Hoa giật mình, lại thấy Bạch Ngũ mặt đầy khí đen, thần trí không tỉnh táo, liền biết hai người hành động trừ yêu đã thất bại.

"Bát Nhất, mau lấy lá bùa dưới gối ông nội ra đây." Nhưng sau khi Bạch Ngũ uống phù thủy, dường như không có tác dụng gì.

Hồ Quốc Hoa ngửi thấy mùi nước tiểu hôi thối ở vết thương của Bạch Ngũ, liền biết đạo hạnh của hồ yêu quá sâu, không phải phù thủy đơn giản có thể giải quyết được.

"Thanh Nhất huynh đệ, phù thủy đơn giản e rằng không có tác dụng, huynh đợi một chút, ta sẽ thử vẽ thêm một lá phù lục." Hồ Quốc Hoa muốn đứng dậy khỏi giường.

Thanh Nhất vội vàng nói: "Không cần đâu Hồ đại ca, Bạch Ngũ vẫn còn trụ được, nhưng căn nhà này chúng ta không thể ở lại nữa, cần phải rời đi càng sớm càng tốt." "Ý gì?" Thanh Nhất đơn giản miêu tả tình hình vừa xảy ra trong rừng, lại dự đoán hồ yêu rất có thể sẽ đến báo thù ngay trong đêm.

Hồ Quốc Hoa không khỏi cau mày sâu sắc: "Hồ yêu thù dai, quả thật có khả năng như huynh đoán, nhưng mà, dù chúng ta bỏ chạy, dân làng trong thôn thì sao?" Thanh Nhất trịnh trọng nói: "Ta sẽ đưa huynh và hai đứa trẻ này đến nơi an toàn trước, thôn làng để ta bảo vệ!" Hồ Quốc Hoa lắc đầu nói: "Không thỏa đáng, chuyện này tuy do các ngươi dẫn ra, nhưng cũng có trách nhiệm của ta.

Huống hồ, hiện tại ngươi không có thủ đoạn đối phó hồ yêu, nếu hồ yêu thật sự tấn công, thôn làng có quá nhiều người, ngươi không

giữ được." Ông ta suy nghĩ kỹ lưỡng rồi nói: "Thế này, ta còn một bộ trận pháp đối phó yêu tà, có thể bố trí trong nhà, chúng ta cứ thủ ở đây, đợi đến rạng sáng thì chắc không sao.

Hơn nữa, nhà ta ở hơi hẻo lánh, dù có chút động tĩnh cũng sẽ không kinh động những người khác trong thôn." Hiện tại cũng không có cách nào khác, Thanh Nhất nghĩ nghĩ, Bạch Ngũ hôn mê bất tỉnh, một mình hắn quả thật không thể bảo vệ thôn làng, liền đồng ý.

Hồ Quốc Hoa đứng dậy chuẩn bị trận pháp, Hồ Bát Nhất ở bên cạnh giúp đỡ lấy đồ vật.

Do dược liệu không đầy đủ, Hồ Quốc Hoa chỉ có thể đơn giản hóa trận pháp, vội vàng bố trí.

Riêng Hồ Bát Nhất, lần đầu tiên thấy ông nội thể hiện bản lĩnh thật sự, tay chân nhanh nhẹn chạy đông chạy tây.

Thanh Nhất lấy ra ba hộp đồ hộp đến trước mặt Vương Khải Toàn: "Đây là ba hộp cuối cùng, cầm lấy nó về nhà, bất kể nghe thấy gì cũng đừng ra ngoài.

Thôi bỏ đi, tốt nhất là đừng về nhà, nếu có thể thuyết phục cha mẹ ngươi, hãy rời khỏi thôn trước, ngày mai rồi quay lại." Vương Khải Toàn nhận lấy đồ hộp, nhìn Thanh Nhất thật sâu, sau đó chạy ra khỏi nhà.

Thanh Nhất khẽ lắc đầu thở dài, đặt Bạch Ngũ vào nơi an toàn.

Vừa quay đầu lại, lại thấy Vương Khải Toàn chạy trở lại, trong lòng còn ôm một khẩu súng tự chế.

"Đây là súng săn của nhà cháu, cháu thấy bố cháu dùng rồi, đến lúc đó cháu sẽ cùng các chú đánh hồ yêu, chú cứ yên tâm, Vương Khải Toàn cháu đã nhận đồ hộp rồi thì không phải là người nhát gan bỏ chạy đâu." Thằng béo vỗ ngực, giọng điệu người lớn.

Thanh Nhất khẽ cười, cầm lấy khẩu súng tự chế, cân nhắc một chút, rồi trả lại cho Vương Khải Toàn.

"Nếu ngươi muốn ở lại thì cứ ở, đến lúc đó đừng có mà khóc nhè." Hồ Quốc Hoa vì lý do sức khỏe, tốc độ bố trí trận pháp rất chậm, Thanh Nhất thấy vậy cũng tiến lên giúp đỡ.

Không lâu sau, Thanh Nhất đột nhiên nghe thấy động tĩnh, sắc mặt ngưng trọng nói: "Đến rồi." Hồ Quốc Hoa cũng cau mày, không ngờ lòng báo thù của hồ yêu lại nặng đến thế, hiện tại trận pháp còn thiếu chút nữa, cần phải nhanh chóng.

"Chỗ này, và cả chỗ này nữa, đào hố giúp ta chôn phù chỉ xuống." Đến phút cuối cùng của trận pháp, hai tiểu tử không giúp được gì, bị đuổi vào góc nhà.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cũng trở nên căng thẳng, tuy trước đó bọn họ nói muốn giúp đối phó hồ yêu, nhưng đến lúc quan trọng, đó lại là chuyện khác.

Đặc biệt là bên ngoài nhà bắt đầu vang lên tiếng kêu chiêm chiếp của đàn hồ ly và tiếng đập cửa không ngừng.

Vương Khải Toàn ôm khẩu súng tự chế run lẩy bẩy, Hồ Bát Nhất cũng chẳng khá hơn là bao.

Thanh Nhất thấy vậy, lấy cây dù kim cương và khẩu súng lục Colt trên người Bạch Ngũ xuống.

Cây dù kim cương giao cho Hồ Bát Nhất, khẩu súng lục giao cho Vương Khải Toàn.

"Súng lục không đến vạn bất đắc dĩ, đừng dùng." Vương Khải Toàn ôm khẩu súng lục Colt, căn bản không dám nắm báng súng, sợ hãi súng cướp cò.

Thanh Nhất không còn quản nữa, lại tiến lên dốc toàn lực giúp Hồ

Quốc Hoa hoàn thành trận pháp.

Rất nhanh, trận pháp khu yêu đơn giản đã hoàn thành, chỉ thấy phía trong tường được bố trí đầy những ký hiệu chu sa, trong phòng chôn không ít phù chỉ.

Đương nhiên, do chu sa không đủ, Hồ Quốc Hoa liền dùng máu người thay thế.

Và trong số những người có mặt, máu Bạch Ngũ bị yêu khí xâm nhiễm, rất có thể sẽ phá hoại trận pháp, Thanh Nhất chỉ có thể tự mình phóng huyết.

Tuy tiêu hao không ít nguyên khí, nhưng có thể hoàn thành trận pháp, Thanh Nhất cũng thở phào một hơi.

Lúc này, động tác đập cửa của đàn hồ ly bên ngoài nhà ngày càng lớn.

"Rầm rầm rầm!" Cánh cửa gỗ vốn đã mục nát do năm tháng của căn nhà tranh đột nhiên bị đập vỡ một lỗ nhỏ, ba con hồ ly lông vàng tức thì xông vào.

Thanh Nhất sớm đã đứng ở cửa, thấy vậy nhanh chóng bắn ra ba mũi ám khí.

Vút!

Ba con hồ ly lông vàng bỏ mạng, nhưng vì quán tính, vẫn trượt một đoạn trong nhà.

Hai tiểu tử ở góc tường lập tức há hốc mồm, hiển nhiên bị tài ám khí bách phát bách trúng này làm cho kinh ngạc.

Thanh Nhất lại không để ý, hắn tiến lên đá đá con hồ ly lông vàng, đáng tiếc, chỉ là hàng tầm thường, không phải con hồ ly có thể nuốt nguyệt hoa mà hắn thấy tối nay.

Hiển nhiên, những con dùng để thăm dò đường, không thể là tinh nhuệ trong đàn hồ ly.

Thanh Nhất bịt kín lỗ hổng trên cánh cửa gỗ, một lát sau, đàn hồ ly không còn đập cửa nữa, mà bắt đầu vây quanh căn nhà tranh tè bậy.

Mùi nước tiểu hôi thối truyền đến, Vương Khải Toàn lập tức bịt mũi, còn tiện tay bịt mũi Hồ Bát Nhất: "Cái thứ này không thể hít, lần trước ta hít nhiều thứ này nên phát điên đó." Hồ Bát Nhất vội vàng gạt tay Vương Khải Toàn ra, quái lạ, tay Vương Khải Toàn còn khó ngửi hơn mùi nước tiểu hôi thối, kinh tởm đến chết, lần trước hắn còn thấy thằng béo đi đại tiện xong là dùng ngón tay ngoáy.

Chương 525

Thanh Nhất đưa Xích Đan và bột Vỏ Rùa Thoái Xác cho Hồ Quốc Hoa, bảo Hồ Quốc Hoa chia cho hai tiểu tử, rồi lại quay về canh cửa.

"Ông Hồ, đây là thứ gì vậy?

Sao không có mùi rùa tinh?" Vương Khải Toàn ăn trước bột Vỏ Rùa Thoái Xác, vội vàng phun phì phì, nhổ ra không ít.

Hồ Quốc Hoa đau lòng nói: "Thằng nhóc ngươi không biết tốt xấu, thứ này mang ra đấu giá cũng có tiền mà không mua được, khối người muốn ăn đó." "À à, vậy viên kẹo đỏ này cũng ăn được sao?" "Có thể nuốt trực tiếp, nhưng cũng có thể ngậm ở cổ họng." Hồ Quốc Hoa giải thích.

Năm xưa khi rời Trường Sa, Diệp Bạch đã tặng không ít đồ vật cho ông và Tôn Quốc Phụ, trong đó có hai loại giải độc bảo mệnh này, nên ông ta không xa lạ gì với chúng.

Sau khi đàn hồ ly tè bậy xong, động tĩnh so với trước đó nhỏ đi rất nhiều.

Nhưng lúc này, Thanh Nhất nhíu mày, hắn nghe thấy có dân làng ở xa đang kêu cứu.

Quả nhiên, đàn hồ ly vẫn nhắm vào dân làng gần đó.

Nhưng con hồ yêu đó gần như có trí tuệ của con người, có lẽ chỉ muốn dùng cách này để dụ hắn ra ngoài.

Nhưng hắn không thể ngồi yên nhìn, dù sao chuyện hồ yêu này, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về hắn.

Hơn nữa, hắn mới là đối tượng báo thù chính của hồ yêu, chỉ có hắn rời đi, sự chú ý của đàn hồ ly mới bị phân tán.

Thanh Nhất kiểm tra trang bị trên người một lượt, nắm chặt Cáng Long Giản: "An nguy của căn nhà này giao cho hai tiểu tử các ngươi, hãy bảo vệ nó thật tốt!" Nói xong, liền mở cửa gỗ, biến mất ngoài nhà.

Hai tiểu tử nhìn nhau, lập tức cảm thấy áp lực như núi, nhưng bọn họ nhìn vũ khí trong tay, trong lòng lại dâng lên cảm giác trách nhiệm khó tả.

Hồ Quốc Hoa thở dài một hơi, biết Thanh Nhất làm vậy là liều mình dụ đàn hồ ly đi.

Trận pháp trong nhà ông ta tuy đơn sơ, nhưng chỉ cần là yêu vật đã tu luyện ra yêu khí đều sẽ bản năng bài xích, nên không sợ hồ yêu xông vào.

Nhưng Thanh Nhất ra ngoài rồi, không còn chỗ dựa, rất có thể sẽ bị đàn hồ ly quần công, sinh tử khó lường.

Có lẽ đúng như Hồ Quốc Hoa dự liệu, rất nhanh bên ngoài liền truyền đến liên tiếp tiếng súng lục, tiếp đó là một tiếng gầm nhẹ chói tai.

Tiếng gầm thét giận dữ như sấm, không thể là âm thanh của con người.

Nhưng sau tiếng gầm, là tiếng sấm sét đinh tai nhức óc, ngay cả khi Hồ Quốc Hoa cùng hai đứa trẻ ở trong nhà, cũng nhìn thấy tia sét xuyên qua kẽ cửa chiếu vào, sáng như ban ngày.

Hồ Quốc Hoa lập tức trong lòng dấy lên hi vọng vô bờ, lẽ nào... lẽ nào Diệp sư huynh đã đến!!!

"Lần này thì tốt rồi, có cứu rồi!" Hai tiểu tử nhìn Hồ Quốc Hoa mặt mày mừng rỡ như điên, không hiểu tại sao.

Lúc này Diệp Bạch đang xách Thanh Nhất đầy vết thương, lơ

lửng trên không ba mét, xung quanh đầy rẫy xác hồ ly cháy đen.

Đối diện Diệp Bạch, từ một hố sét đen kịt, lão ma hồ yêu chậm rãi bò ra.

Thấy hồ yêu bò dậy, Diệp Bạch nhíu mày hơi lạnh lùng, Chưởng Tâm Lôi dốc toàn lực của hắn vậy mà không đánh chết con hồ yêu này.

Chẳng trách hồ yêu có thể dẫn dắt đàn hồ ly, dồn Thanh Nhất đến mức này.

Lúc này lão ma hồ yêu toàn thân cháy đen, da nứt thịt bung, nhưng lại bị tia sét vừa rồi dọa cho kinh hồn bạt vía.

Nó đã sống mấy trăm năm, chưa từng thấy loại thủ đoạn này.

Nếu không phải lúc cấp bách nó nhả nội đan hộ thể, bây giờ e rằng đã giống như lũ hồ ly con cháu xung quanh, biến thành than cháy rồi.

Tuy nhiên, yêu đan tu luyện lâu năm của nó đã tan thành tro bụi trong tia sét, mấy trăm năm tu hành hóa thành hư vô.

Nhìn Diệp Bạch được tia sét tím bao quanh, lão ma hồ yêu trong lòng lạnh toát, không còn ý nghĩ báo thù.

"Chi chi chi!" Lão ma hồ yêu trực tiếp bò sấp trên đất, liên tục dập đầu về phía Diệp Bạch, dường như đang nói, là loài người gây sự trước với chúng ta.

Diệp Bạch không hiểu tiếng hồ yêu, nhưng đại khái đã hiểu được cử chỉ của lão ma hồ yêu.

"Tam gia, con hồ yêu này không thể giữ lại..." Trong mơ hồ Thanh Nhất đột nhiên mở miệng.

Diệp Bạch không đáp lời, nhưng trong lòng đã rõ.

Một đòn Lôi Đình của hắn gần như tiêu diệt sạch đàn hồ ly, đã kết tử thù với hồ yêu, dù Thanh Nhất không nhắc nhở, hắn cũng sẽ tiêu diệt hồ yêu.

Tuy nhiên hiện tại con hồ yêu này vẫn còn chút hữu dụng, cũng không vội xử lý.

"Tiếng sét từ đâu truyền đến?" "Hồ ly ở đằng kia, mau theo ta!" Cùng với tiếng la hét của dân làng, Diệp Bạch mang theo Thanh Nhất và hồ yêu biến mất trong màn đêm.

Lúc này, Hồ Quốc Hoa cũng dẫn hai tiểu tử từ ngoài nhà chạy ra, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng mờ ảo của Diệp Bạch.

"Diệp sư huynh..." Hồ Quốc Hoa không khỏi cảm khái, ông ta đã ở tuổi xế chiều, nhưng Diệp sư huynh dường như chưa từng thay đổi.

Cư dân trong thôn về cơ bản đều bị kinh động, nghe nói có hồ ly tấn công thôn, có người cầm xẻng sắt, có người cầm gậy gộc, ào ào tụ tập lại.

Trên mặt đất có một hố sét sâu hai mét, đất bùn xung quanh đều là màu đen.

Hàng chục con hồ ly cháy đen nằm rải rác gần hố sét, có con hồ ly kích thước bình thường, có con hồ ly lại lớn hơn chó nhà, chân sau thô tráng.

Những người tụ tập kinh ngạc không thôi, than thở hồ ly đều thành tinh rồi.

Xem ra những con hồ ly này đều từ trong hồ mộ chạy ra.

Nhưng tại sao chúng lại tấn công thôn làng?

Hơn nữa cái hố sét này là sao?

Lúc này, có một dân làng bị hồ ly cắn bị thương mở miệng, thuật

lại chuyện mình nhìn thấy vị tiên nhân thi triển Lôi Đình, vị tiên nhân đó còn biết bay.

Cũng có người nói là ông trời thấy hồ yêu tác quái, dùng thiên lôi trừng phạt hồ yêu, đâu có tiên nhân nào.

Dân làng bàn tán xôn xao, Hồ Quốc Hoa thì kéo hai tiểu tử lùi sang một bên.

"Khải Toàn, chuyện hôm nay không được nói với bất kỳ ai." "Ông cứ yên tâm đi ông Hồ, cháu đảm bảo sẽ giữ kín trong bụng." Thằng béo vỗ ngực.

Hồ Quốc Hoa gật đầu, nhưng lại có chút không yên tâm, lần trước thằng béo cũng đã thề thốt với ông ta như vậy.

Sâu trong rừng, Diệp Bạch đánh ngất lão ma hồ yêu, tiện tay ném xuống gốc cây.

Tiếp đó, Diệp Bạch cho Thanh Nhất dùng một viên Long Hổ Kim Đan chữa thương, sau đó dùng Trường Xuân Chân Nguyên giúp hắn tiêu hóa dược lực.

Không lâu sau, vết thương ngoài da của Thanh Nhất đã tốt lên một nửa, sắc mặt trắng bệch cũng hồi phục bình thường.

Chương 526

Diệp Bạch mở miệng hỏi: "Bạch Ngũ đâu?

Các ngươi vì sao lại xung đột với đàn hồ yêu này?" Thế là, Thanh Nhất kể lại chi tiết những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

"Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn?" Diệp Bạch nhíu mày, không ngờ Thanh Nhất và Bạch Ngũ lại gặp được Hồ Quốc Hoa lúc tuổi già, và cả Hồ Bát Nhất lẫn Vương Khải Toàn lúc còn nhỏ ở đây.

Tuy nhiên, theo dòng thời gian hiện tại, bọn họ quả thật đã được sinh ra.

Thanh Nhất ý thức nhạy bén nhận ra, Tam gia dường như đặc biệt quan tâm đến hai tiểu tử này.

"Tam gia, sức khỏe Hồ đại ca dường như không ổn, ước chừng không sống được mấy tháng nữa, huynh ấy trước đó có nhắc với ta, muốn đưa Hồ Bát Nhất đến Trường Sa, nhờ người giúp đỡ trông nom, nhưng mà, ta không nói người đã ẩn cư rồi." Diệp Bạch nghĩ nghĩ: "Ta biết rồi, chuyện của Hồ sư đệ ta sẽ xử lý, đây là Chu Tà Huyết và phù lục Khu Tà nhị đẳng, ngươi hãy mang về cứu chữa Bạch Ngũ trước đi." Thanh Nhất nhận lấy hai món vật phẩm, biết Tam gia đang chuẩn bị một mình mang theo hồ yêu xuống mộ.

"Tam gia, người cẩn thận, đợi Bạch Ngũ tỉnh lại, ta sẽ dẫn y nhanh chóng đến." Diệp Bạch không mấy bận tâm, khẽ gật đầu: "Đi đi." Thanh Nhất thi triển Kim Nhạn Công, đạp lên tán cây, thân hình nhanh chóng biến mất trong rừng.

Diệp Bạch xách lão ma hồ yêu đi về hướng hồ mộ, rất nhanh đến chỗ cây mục nát mà Thanh Nhất đã nói.

Lúc này hệ thống cũng nhảy ra tiếng nhắc nhở. [Mộ Ngụy Quốc Phong Mẫn Vương Tào Ngang: Mộ thất có hai tầng, tầng trên là hư trũng, tầng dưới là thực mộ.

Trong mộ khéo léo bố trí cơ quan bẫy rập, là do Mạc Kim Giáo úy năm xưa để lại, nhưng ngôi mộ này bị hồ yêu trăm năm chiếm giữ, lợi dụng âm khí trong mộ để tu đan luyện hình, hóa thành đại hung chi địa, người vào cần cẩn trọng.] [Cấp độ nguy hiểm: Trung đẳng!] [Hàm chứa bảo rương: Bạch Ngân Bảo Rương!] Mộ Phong Mẫn Vương Tào Ngang ư?

Diệp Bạch khá bất ngờ, danh tiếng Tào Ngang không hề nhỏ, vậy mà lại được chôn ở đây.

Sách sử ghi chép, Tào Ngang là trưởng tử của Tào Tháo, rất được Tào Tháo yêu quý.

Cuối thời Đông Hán, do Trương Tú đột kích, Tào Ngang vì cứu Tào Tháo mà chặn hậu, cùng với đại tướng Điển Vi tử trận.

Có thể nói, cái chết của Tào Ngang tuyệt đối là một trong những chuyện hối tiếc nhất trong cuộc đời Tào Tháo.

Diệp Bạch chống cằm, cũng không biết Tào Tháo sẽ dùng quy cách nào để bồi táng con trai mình.

Tuy nhiên, thời đó chiến tranh liên miên, ngay cả Tào Tháo cũng phải thiết lập Mạc Kim Giáo úy để xuống mộ lấy bảo vật, cho dù Tào Ngang là con trai yêu quý nhất của Tào Tháo, trong mộ này cũng chưa chắc có bảo bối tốt.

Bảo bối ít chút cũng không sao, chỉ cần bảo rương có thể mở ra đồ tốt là được.

Dù sao Bạch Ngân Bảo Rương cũng không thường gặp.

Mở bản đồ hệ thống, Diệp Bạch quan sát một lượt rồi dẫn lão ma

hồ yêu đổi lộ tuyến, cái cây mục nát này tuy cũng có thông đạo, nhưng quanh năm bị đàn hồ ly trú ngụ, vừa hôi vừa thối.

Trên bản đồ còn có một vị trí khác, dường như là một đạo động bị bỏ hoang, thông thẳng xuống đáy mộ.

Đạo động nằm ở phía Tây của cây mục nát, còn phải vượt qua một con dốc cao, ẩn mình ở bên rìa vách đá sâu thẳm.

Chính vì vị trí địa lý quá hẻo lánh, nên đạo động này vẫn luôn không ai phát hiện ra, và đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Diệp Bạch dọn dẹp đá đất ở cửa đạo động, lộ ra một cái hang sâu hoắm.

Bên trong đạo động ngang dọc thẳng tắp, có vài nét bút pháp đào hang của Tá Lĩnh, có lẽ là do một nhóm đạo mộ tặc nhàn rỗi thời Thanh làm.

Nhưng chủ mộ thất chưa bị trộm, nhóm đạo mộ tặc này hoặc là sau khi phát hiện tầng trên là hư trũng thì công cốc quay về, hoặc là đã bỏ mạng ở mộ thất tầng dưới rồi.

Diệp Bạch men theo đạo động đi sâu vào, đến trước một cánh cửa đá hé mở.

Cách cánh cửa đá, Diệp Bạch đã nghe thấy tiếng hồ ly kêu chiêm chiếp từ sâu bên trong truyền đến.

Xem ra lão ma hồ yêu vẫn còn để lại một nhóm hồ ly canh giữ.

Xuyên qua hai con đường hầm đầy mùi hôi thối của hồ ly, Diệp Bạch đến một gian thạch thất.

Không gian thạch thất không lớn, ba cây cột tròn có điêu khắc được đặt ở vị trí tam tài.

Trong bóng tối, từng đôi mắt phản chiếu ánh sáng lấp lánh ẩn

mình trong các cột và góc thạch thất.

Diệp Bạch khẽ thở dài, những con hồ ly này cơ bản đều là hồ ly con, chỉ có số ít là hồ ly cái lớn tuổi.

Nếu đã như vậy, hắn không cần phải ra tay sát hại.

"Cút!" Diệp Bạch quát lớn.

Hồ ly con và hồ ly cái tán loạn bỏ chạy, tức thì biến mất không còn tăm hơi.

Lúc này, lão ma hồ yêu cũng bị kinh động, nó ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch một cái, rồi vội vàng nằm rạp xuống giả vờ ngất.

Diệp Bạch đi đến giữa ba cây cột, rút Uyên Hồng Kiếm ra, cắm thẳng vào phiến đá, xoay một vòng, phiến đá rơi xuống, lộ ra một lối đi dẫn xuống tầng dưới.

"Xuống đi." Âm thanh vang vọng trong thạch thất, lão ma hồ yêu lén hé một mắt, mới phát hiện Diệp Bạch là đang nói với nó.

Nó đành nhanh nhẹn đứng dậy, nhảy xuống lối đi.

Diệp Bạch khẽ gật đầu, thứ này, quả nhiên nghe hiểu tiếng người.

Bên dưới lối đi là một con đường hầm dài, dưới phiến đá có cơ quan cảm ứng trọng lực, khi bị chạm vào sẽ bắn ra nỏ tiễn.

Trên phiến đá cắm không ít nỏ tiễn, còn có vết máu loang lổ.

Máu này không phải máu người, mà là máu hồ ly, xem ra con hồ yêu này đã dẫn đàn hồ ly đi qua đây.

Lão ma hồ yêu đi phía trước rất nhanh, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại một cái.

Diệp Bạch biết lão ma hồ yêu có ý đồ riêng, cũng không vạch trần, bám sát phía sau nó.

Cuối đường hầm, là một cánh cửa đá chạm khắc, trước cửa có hai pho tượng tỳ hưu.

Nhưng khuôn mặt của các pho tượng đều bị móng vuốt sắc nhọn làm mờ.

Tỳ hưu có ý nghĩa chiêu tài tiến bảo, nhưng đặt trong mộ lại có hàm nghĩa khác, thường dùng để khu tà, cản sát.

Cũng là để ngăn chặn hồ ly, chuột, rắn các loại vật âm tà xâm nhập vào mộ.

Hiện tại tượng tỳ hưu bị phá hoại, hẳn là do hồ yêu ra tay.

Lúc này, lão ma hồ yêu tiến lên, lật một phiến sàn nhà lên, lộ ra một cái hang hồ ly, nó chỉ vào cửa hang ý bảo, chính mình là từ đây mà vào.

Tiếp đó nó lại ra dấu hỏi Diệp Bạch, có muốn từ cái hang này mà vào không.

"Đi cùng ta từ cửa lớn!" Diệp Bạch lạnh giọng nói, hắn dùng Phát Khâu Chỉ cắm vào cửa đá một cái, mở cơ quan ra.

Cơ quan này là do Mạc Kim Giáo úy để lại, đối với hồ yêu rất khó phá giải, nhưng đối với Diệp Bạch, không hề có độ khó.

Chương 527

Phía sau cửa đá là tiền điện của mộ thất, nơi đây đặt không ít vật phẩm tùy táng cỡ lớn, xương ngựa, và một số đao kiếm, nỏ tiễn rải rác.

Về cơ bản không có giá trị gì.

Trong đó chỉ có một cây trường sóc bằng đồng xanh còn nguyên vẹn, nhưng cũng bám đầy rỉ đồng màu xanh lục, tám phần là binh khí Tào Ngang đã dùng khi còn sống.

Diệp Bạch không động đến các vật phẩm ở đây, chỉ chạm vào các vật phẩm chứa minh khí một lượt rồi giục lão ma hồ yêu tiếp tục đi lên.

Đến đây, lão ma hồ yêu kêu gọi hai tiếng, lại liếc nhìn Diệp Bạch bằng ánh mắt còn sót lại.

Sắc mặt Diệp Bạch như thường, dường như không phát hiện ra động tác nhỏ của lão ma hồ yêu.

Một hồ ly một người tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua một con đường đá, Diệp Bạch dừng lại trước một điện vũ, mày nhíu chặt.

Chỉ thấy cửa điện mở toang, bên trong nến cháy sáng rực, lại truyền đến tiếng thì thầm khẽ khàng và tiếng gõ mõ.

Lắng nghe kỹ, dường như là tiếng sa di tụng kinh chú.

Nhưng dưới mộ này sao lại có người sống.

Diệp Bạch quay đầu nhìn, lão ma hồ yêu vừa nãy còn ở nguyên chỗ cũ đã biến mất.

Vút!

Chỉ thấy kiếm quang Uyên Hồng Kiếm lóe lên, lão ma hồ yêu từ vách đá phía trên rơi xuống, một chân hồ ly bị cắt đứt, máu chảy không ngừng.

“Nếu còn có tâm tư nhỏ nhặt, lần sau sẽ là đầu của ngươi.” Uyên Hồng Kiếm đặt trước đầu lão ma hồ yêu, kiếm quang sắc bén thấu xương.

Lão ma hồ yêu sợ đến vỡ mật kinh hoàng, vội vàng dập đầu nhận lỗi.

“Chi chi chi.” Nhưng lúc này, trong điện đột nhiên xông ra mấy bóng đen, nhe răng nhếch mép lao về phía Diệp Bạch.

“Ồn ào!” Diệp Bạch không lưu thủ, dưới Uyên Hồng Kiếm, những bóng đen hóa thành huyết vụ bắn tung tóe giữa không trung, rồi rơi nặng nề xuống đất.

Nhìn kỹ, hóa ra là những con hồ ly lông vàng lớn bằng đứa trẻ con.

Hơn nữa những con hồ ly này lại mặc đồ sa di.

Diệp Bạch không còn quản lão ma hồ yêu, trực tiếp đi vào trong miếu điện.

Trước miếu dựng một pho tượng hồ ly, trên tượng thắp nến trà màu đỏ, còn có vài nén nhang trầm đang cháy rực.

Hai bên lối đi, là mười hai khối đôn quỳ tròn màu vàng.

Dưới dị đồng, trên tượng hồ ly bốc lên yêu khí màu xanh lục đậm đặc.

Diệp Bạch xem như đã hiểu: “Hóa ra con hồ ly này có đạo hạnh cao thâm như vậy, là nhờ hương hỏa của miếu vũ mà tu hành.” Lúc này, lão ma hồ yêu bò vào trong điện miếu, kêu chiêm chiếp cầu xin,

dường như là muốn Diệp Bạch đừng phá hoại tượng hồ ly.

Diệp Bạch không thèm đáp lại nó, sau khi đi quanh miếu vũ hai vòng, càng cảm thấy kỳ lạ.

Miếu điện này nguyên nhân ban đầu hẳn là trung điện của mộ thất, sau này bị đàn hồ ly cải tạo, mới có được bộ dạng hiện tại.

Tuy nhiên, rất nhiều đồ vật trong miếu điện này, không phải đàn hồ ly có thể dễ dàng kiếm được.

Ví dụ như, đỉnh hương trầm đang cháy, trên đó khắc châm ngôn kinh chú, không phải là sản vật trong mộ.

Trong góc miếu điện, còn có mấy hộp nến trà màu đỏ nhỏ, thứ này chỉ có thể có được từ bên ngoài.

Ngay cả lão ma hồ yêu có bản lĩnh ăn trộm, cũng rất khó lấy được nhiều thứ như vậy từ một ngôi miếu vũ.

Diệp Bạch dùng thần thức quét khắp miếu điện xung quanh, ban đầu muốn tìm ra những điểm kỳ lạ khác, đột nhiên phát hiện dưới tượng đá giấu một vật gì đó.

Sắc mặt hắn tức thì trở nên âm hàn vô cùng.

"Đáng chết!" Hóa ra dưới tượng hồ ly chôn không ít hài cốt trẻ em, sơ bộ thống kê, ít nhất có mười hai bộ.

Những hài cốt trẻ em này khoảng năm sáu tuổi, tất cả đều là bé trai.

Uyên Hồng Kiếm trong tay Diệp Bạch lóe lên, một chân hồ ly khác của lão ma hồ yêu bị cắt đứt.

"Nói cho ta biết, xương cốt loài người phía dưới là chuyện gì?" Lão ma hồ yêu đau đớn lăn lộn trên đất, không ngờ Diệp Bạch không nói lời nào đã trút giận lên nó.

Nhưng những đứa trẻ này quả thật là do nó hại, dù có nói cũng khó thoát khỏi cái chết.

Huống hồ bây giờ nội đan của nó đã bị tổn hại, hai chân đều không còn, dù có sống sót cũng chẳng còn hi vọng gì.

Thế là lão ma hồ yêu nảy sinh ý chí tử, lao về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, một đạo kiếm quang xé rách hư không, chém lão ma hồ yêu thành hai nửa.

"Đáng tiếc." Hồ ly tu luyện ra nội đan rất hiếm có, Diệp Bạch ban đầu định sau khi ra mộ, dùng nó làm vật thí nghiệm.

Bây giờ lại không còn cơ hội nữa.

Diệp Bạch lại đến pho tượng hồ ly được hương hỏa cung phụng, đầu ngón tay khẽ chạm, một đoàn lửa màu tím đen bùng lên, nuốt chửng pho tượng không còn gì.

Vừa nãy Tam Thiên Viêm Viêm truyền đến sự chấn động, thứ này có ích với hắn.

Diệp Bạch châm chọc một câu: "Thứ này của ngươi, cái gì cũng ăn, nhưng không thấy lớn lên." Tam Thiên Viêm Viêm nhảy nhót trên đầu ngón tay một chút, rồi lại chui vào trong cơ thể Diệp Bạch.

Miếu điện này tuy quỷ dị, nhưng không còn gì nữa.

Diệp Bạch đào hài cốt trẻ em dưới tượng đá lên, cất vào không gian, chuẩn bị sau khi ra mộ sẽ tìm một nơi để mai táng.

Xuyên qua miếu điện, Diệp Bạch tiếp tục đi sâu vào.

Sau khi phá không ít cơ quan bẫy rập trên đường, Diệp Bạch đến trước cửa đá chủ mộ thất.

Lúc này, con đường hầm phía sau truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy Thanh Nhất thở hổn hển, vội vàng chạy đến.

“Tam gia.” Diệp Bạch gật đầu: “Bạch Ngũ khá hơn chưa?” “Sau khi dùng phù lục khu tà, y đã tỉnh lại rồi, nhưng vết thương của y không nhẹ, ta không cho y xuống đây.” Thanh Nhất còn muốn hỏi chuyện miếu điện mà hắn vừa đi qua, nhưng thấy sắc mặt Diệp Bạch không tốt, liền không mở miệng.

“Phía sau cánh cửa đá này là Cửu Hoàn Hồi Khấu Tỏa, ngươi hãy thử xem.” Cửu Hoàn Hồi Khấu Tỏa là một loại cơ quan từ thời Tiên Tần truyền lại, trên vòng cửa có chín vòng đồng xanh cài vào nhau, cần phải dùng thủ pháp đặc biệt mới có thể tháo các vòng cài ra.

Thanh Nhất tu luyện Phát Khâu Chỉ nhiều năm, tuy ngón tay không dài kỳ lạ như người nhà Trương gia, nhưng cũng thon dài và có lực.

Chỉ thấy hắn đứng trước cửa mò mẫm vài phút, liền tháo các vòng cài ra.

Chương 528

"Tam gia, mở rồi." Thanh Nhất quay đầu nhắc nhở.

Diệp Bạch hơi ngẩn người, trong lòng đột nhiên nảy ra một tia linh quang, suy nghĩ về hài cốt trẻ em trong miếu điện vừa rồi.

Hài cốt có mười hai bộ, trước tượng đá có mười hai đôn quỳ, đây dường như là một loại tà môn tế pháp.

Rất lâu trước đây hắn từng nghe Trương Kế Lâm nói, đại khái vào cuối triều Thanh, có một tà đạo nhân xưng là Ngũ Quỷ Đạo Nhân lấy cốt trẻ con nuôi tiểu quỷ, sau này bị cao nhân Long Hổ Sơn, Mao Sơn và các đạo sĩ của các ngọn núi khác liên thủ hàng phục.

Ngũ Quỷ không phải năm con tiểu quỷ, mà là mười hai con tiểu quỷ, ý đồ của đạo nhân khi đặt tên này là để đối thủ lầm tưởng hắn chỉ có năm con tiểu quỷ.

Theo lời Trương Kế Lâm, năm xưa thủ đoạn của Ngũ Quỷ Đạo Nhân rất lợi hại, khiến người ba phái họ chịu không ít thiệt thòi.

Diệp Bạch đoán, cách bố trí của điện miếu rất có thể có liên quan đến Ngũ Quỷ Đạo Nhân.

Nếu thật sự là như vậy, thì lão ma hồ yêu có lẽ không phải là kẻ đầu têu.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

"Xuống đi." Hai người đến gian chủ mộ thất cuối cùng.

Mộ thất âm lãnh tối đen, Thanh Nhất châm đèn dầu trên cột đá, một chiếc quan tài gỗ đen tuyền đặt trên bệ cao trong mộ thất, bốn góc quan tài có xích sắt kéo dài, nối với bốn cây cột.

Cả gian thạch thất không lớn, nhưng không có vật tùy táng, trông trống rỗng.

Thanh Nhất theo quy tắc cũ, trước tiên kiểm tra cơ quan bẫy rập trong chủ mộ thất, sau đó lại đốt một cây nến trà ở góc đông nam.

Nhưng cây nến trà này vừa được đốt, đột nhiên bị một trận gió âm thổi tắt.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, trận gió âm này đến thật kỳ lạ, dường như là từ cơ quan bên trong tường thổi ra.

Thanh Nhất có phát hiện: "Tam gia, trên phiến đá này có chữ viết." Diệp Bạch tiến lên quan sát, chỉ thấy trên một phiến đá ở góc đông nam khắc mấy chữ nhỏ: "Tổ sư có huấn, Mạc Kim một phái không được thiện đạo ngôi mộ này, kẻ vi phạm..." Phần chữ phía sau mờ nhạt không rõ, nhưng đoán chừng không phải lời hay ý đẹp.

Thanh Nhất do dự: "Tam gia, còn mở quan quách không?" "Mở!" Đã đến đây rồi, Diệp Bạch làm sao có thể bị một câu nói dọa quay về.

Nếu là Kim Toán Bàn xuống mộ, có lẽ sẽ vì thân phận Mạc Kim Giáo úy mà rút lui khỏi cổ mộ, còn tiện tay phục hồi các cơ quan trên đường.

Nhưng Diệp Bạch hắn thuộc loại nửa đường xuất gia, chưa bao giờ coi trọng quy tắc.

Thanh Nhất dưới sự phân phó của Diệp Bạch, chuẩn bị động thủ mở quan.

Diệp Bạch dùng thần thức quét qua quan tài gỗ, khẽ nhíu mày.

"Thanh Nhất, góc dưới bên trái quan tài có ám cách độc châm, ngươi hãy tháo độc châm đó ra trước." "Vâng." Lúc này, bên trong quan tài truyền đến dị động, dường như có thứ gì đó đang hồi sinh.

Thanh Nhất cũng đã xuống mộ nửa đời người, biết đây là điềm báo trước của thi biến.

Thi biến thông thường, thường là khi nắp quan tài được mở ra, chủ mộ tiếp xúc với không khí và hơi thở người sống thì phát sinh dị biến, mọc ra lông trắng.

Loại thi biến này dễ đối phó nhất.

Nhưng chưa mở quan mà đã có động tĩnh, điều này chứng tỏ chủ nhân bên trong quan tài gỗ là một đại hung chi vật, e rằng không dễ đối phó.

Tuy nhiên, thấy Tam gia thần sắc tự nhiên đứng trước quan tài, Thanh Nhất cũng không còn lo lắng, lại tiếp tục cúi đầu tháo cơ quan.

Đột nhiên, bên trong quan tài truyền đến một tiếng gầm như dã thú, sau đó quan tài gỗ rung lên, bụi bẩn bay tứ tung.

Diệp Bạch đưa hai ngón tay trắng nõn đặt lên quan tài gỗ, thứ bên trong quan tài tức thì yên tĩnh lại.

"Chết rồi mà còn không ngoan." Diệp Bạch khẽ thở dài, dưới thần thức, cảnh tượng bên trong quan tài hiện ra rõ mồn một.

Vật tùy táng không nhiều, còn chủ mộ là một thi thể đen kịt bị yêu khí xâm nhiễm, mặt mũi thối rữa, nhưng đôi mắt đỏ ngầu, tứ chi cũng phát sinh dị biến, mọc ra móng vuốt sắc bén như hồ ly.

Nếu đây là Tào Ngang, thì quả thật quá bi thảm rồi.

Thấy Thanh Nhất đã phá bỏ cơ quan độc châm, Diệp Bạch xoay cổ tay, hai ngón tay dùng lực, cả khối nắp quan tài gỗ bị nhấc lên.

Chủ nhân bên trong quan tài cũng lộ ra trong không khí.

Chỉ thấy nó há miệng già nua, lộ ra cái miệng hôi thối tanh tưởi, hóa thành bóng đen lao về phía Diệp Bạch.

Vút!

Mắt Diệp Bạch lóe lên ánh lạnh, hai ngón tay hợp lại, một con hỏa xà tím đen chui ra, tức thì biến Tào Ngang sau khi thi biến thành hư vô.

Ngay sau đó Diệp Bạch bị ngọn lửa tím đen bao quanh, quỷ dị yêu dị.

"Tam gia!" Thanh Nhất bên cạnh kinh hãi.

"Không cần đến." Diệp Bạch nhíu mày, Tam Thiên Viêm Viêm vậy mà có chút không kiểm soát được.

Đừng thấy thứ này là ấu hỏa, nhưng linh trí không kém, mà lại giống như tính nết trẻ con ham chơi.

Nó truyền ra ý niệm, không muốn quay lại trong cơ thể nữa, muốn ra ngoài chơi thật đã.

Nhưng Diệp Bạch làm sao có thể để nó làm càn, hắn trầm tĩnh lại giao tiếp với Tam Thiên Viêm Viêm.

Vài khắc sau, Tam Thiên Viêm Viêm cuối cùng cũng chui trở lại trong cơ thể Diệp Bạch, lúc này Diệp Bạch mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, hắn vừa nãy chỉ muốn thử sức mạnh của Tam Thiên Viêm Viêm.

Không ngờ lần này, Tam Thiên Viêm Viêm sau khi ra ngoài lại không muốn quay về nữa.

Từ đó có thể thấy, thủ đoạn khống chế dị hỏa của hắn hiện tại vẫn còn hơi gượng gạo, sau này nếu không cần thiết, thì không thể tùy tiện phóng Tam Thiên Viêm Viêm ra ngoài.

Dù sao trẻ con lần đầu dễ dỗ dành, lần thứ hai thì khó rồi.

"Tam gia, người không sao chứ?" Cảnh tượng vừa rồi quả thật

khiến Thanh Nhất chấn động không thôi, dù sao Tam Thiên Viêm Viêm là loại hỏa diễm màu đen tím, như lửa tử vong bốc ra từ địa ngục.

Diệp Bạch phân phó: "Không sao, ngươi đi đến góc tường phía đông nam, ở đó còn có một cơ quan nữa, hãy phá nó trước." Sai Thanh Nhất đi, Diệp Bạch đến trước quan quách, Tam Thiên Viêm Viêm quá bá đạo, không những nuốt chửng chủ mộ Tào Ngang sau khi thi biến, mà còn thiêu rụi toàn bộ vật tùy táng bên trong quan tài.

Phía trong quan tài gỗ đen cũng bị nướng cháy đen, bên trong quan tài không còn gì nữa.

"Thật là bá đạo." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, đưa tay lấy Bạch Ngân Bảo Rương đi.

Bên này Thanh Nhất sau khi dỡ bỏ viên gạch tường ở góc đông nam, ngoài việc phát hiện ra một cơ quan thông gió, còn có một cái hộp gỗ nhỏ.

Trong hộp gỗ đựng một chiếc Mạc Kim Phù.

Diệp Bạch hơi bất ngờ, không ngờ ngoài ba chiếc Mạc Kim Phù mà sư tổ hắn phát hiện, lại còn có một chiếc Mạc Kim Phù tồn tại trên đời.

Chương 529

"Tam gia, trên hộp gỗ còn có chữ." Thanh Nhất đưa hộp gỗ đựng Mạc Kim Phù đến.

Chỉ thấy trên đó viết năm chữ nhỏ: "Phù dung vu kim thủy" Dung vu kim thủy?

Chẳng lẽ Mạc Kim Phù cất giấu bí mật?

Diệp Bạch tò mò.

Tuy nhiên, kim thủy trong cổ đại là một loại dung dịch đặc biệt, đặt vào hiện tại chính là chất lỏng có tính axit mạnh, hiện tại không có dược liệu, chỉ có thể sau khi ra mộ mới tiến hành thí nghiệm được.

Dẫn Thanh Nhất ra khỏi mộ, Diệp Bạch tìm một bảo huyệt, mai táng mười hai bộ hài cốt trẻ em, rồi dựng bia đá.

Lúc này trời đã sáng, một tia hồng quang ở phía đông đã ló dạng.

Diệp Bạch nhìn ngắm sắc trời, nghĩ nghĩ rồi nói: "Thanh Nhất, đợi Bạch Ngũ vết thương lành lại, hai người các ngươi hãy đến Long Hổ Sơn, báo cáo tin tức về Ngũ Quỷ Đạo Nhân cho vị Trương Thiên Sư lớn đó, bảo họ phái người đến xử lý, dù sao đây cũng là cái đuôi mà họ để lại năm xưa." Ngũ Quỷ đạo nhân là một mớ hỗn độn do ba phái năm xưa để lại, tốt nhất cứ để những người chuyên nghiệp giải quyết.

Lúc này, Diệp Bạch vẫn còn vướng bận ba cổ mộ còn lại được ghi chép trên Hà Mộc Tập, nên lịch trình của y vô cùng bận rộn.

Tận dụng lúc trời chưa sáng rõ, Diệp Bạch về thôn, gặp mặt Hồ Quốc Hoa một lần.

Sau khi Diệp Bạch rời đi, Hồ Quốc Hoa nước mắt giàn giụa, dung

mạo dường như trẻ ra vài tuổi, đi đứng cũng có sức lực hơn.

Còn Hồ Bát Nhất sau đêm qua náo loạn, ngủ một giấc đến tận giữa trưa, tỉnh dậy liền thấy gia gia mình như biến thành người khác.

Tóc mai bạc trắng đã đen trở lại, nếp nhăn trên mặt cũng biến mất không ít.

Hồ Bát Nhất mở miệng hỏi, nhưng Hồ Quốc Hoa không nói gì, chỉ lấy ra một tấm bùa ngũ giác màu vàng được xỏ bằng sợi dây đỏ. "Tiếc là con ngủ say quá, gọi thế nào cũng không dậy, đây là sư huynh của gia gia để lại cho con, sau này luôn mang theo bên mình, không được tháo ra." Tấm phù lục vàng óng là một loại pháp khí hộ thân do Diệp Bạch chế tác, dùng kim trúc làm dược liệu, tham chiếu bí thuật bùa chú của Long Hổ Sơn gia, có tác dụng trấn nhiếp nhất định đối với âm tà quỷ mị, coi như một dị bảo không tồi.

Hồ Bát Nhất nhận lấy phù lục, văn tự trên đó tinh xảo, y vô cùng yêu thích, vội vàng đeo vào cổ. "Gia gia, sao cháu chưa từng nghe gia gia nói còn có một vị sư huynh?" Hồ Quốc Hoa cười cười, véo mũi Hồ Bát Nhất: "Con không biết còn nhiều chuyện lắm, khi nào gia gia có thời gian, sau này sẽ từ từ kể cho con nghe." Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng Tiểu Béo Tử. "Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất, ngươi xem ta tìm được gì này." Chỉ thấy y thở hồng hộc chạy vào, tay cầm một viên châu màu đỏ. "Cái thứ này là gì vậy?" "Thanh sư phụ cũng không nói, nhưng chắc chắn là bảo bối, hơn nữa rất đáng tiền, ngươi xem, ngậm trong miệng ấm áp dễ chịu, sau này mùa đông sẽ không sợ lạnh nữa." Tiểu Béo Tử nuốt viên châu xuống, ra vẻ thần bí nói.

Hồ Bát Nhất không mấy quan tâm đến viên châu, không nhịn được hỏi: "Thanh sư phụ?" "Đúng vậy, Thanh sư phụ lợi hại như thế, không phải sư phụ ta thì là ai?" Tiểu Béo Tử mặt dày nói.

Hồ Bát Nhất lườm một cái.

Tiểu Béo Tử lại nhả viên hồng châu ra, lau lau rồi cẩn thận như bảo bối bỏ vào túi: "Tiếc là ngươi ngủ say như chết, lúc Thanh sư phụ đi ngươi không tiễn, nếu không viên bảo châu này cũng có phần của ngươi." "Thanh Nhất thúc thúc bọn họ đi rồi ư?" Hồ Bát Nhất quả thực có chút tiếc nuối, nhưng y lại nghĩ đến vị sư huynh mà gia gia nhắc tới, liền hỏi: "Béo Tử, ngươi có thấy sư huynh của gia gia ta không?

Lúc đi, người đó tặng ta một món quà." "Sư huynh của gia gia?" Tiểu Béo Tử nhìn Hồ Quốc Hoa bên cạnh, có chút mơ hồ, không hiểu ý Hồ Bát Nhất.

Hồ Quốc Hoa cười cười, không quản hai đứa trẻ, đi ra ngoài, nằm trên ghế phơi nắng. "Cảm giác được sống, thật chẳng tồi chút nào." Thời gian trôi nhanh như ngựa chạy qua khe cửa, một tháng sau, Diệp Bạch đã thám hiểm hai cổ mộ nằm trong địa phận Hà Nam, thu được một chiếc rương đồng và một túi phúc.

Túi phúc y chưa mở, vẫn luôn treo bên người.

Còn rương đồng và rương bạc tìm được trong mộ Tào Ngang thì được Diệp Bạch chọn một ngày lành tháng tốt để mở.

Tuy vật phẩm bên trong rương bạc không tệ, nhưng không phải thứ Diệp Bạch quá mong muốn. "[Tiêu Vĩ Cầm: Đến từ thế giới Tam Quốc bản huyền huyễn, làm từ gỗ ngô đồng thượng hạng, vì mời mà được làm thành đàn, sau bị lửa phượng hoàng thiêu cháy, đuôi đàn cháy đen, là một dị bảo hiếm thấy.

Dùng tiếng đàn phối nhạc, có thể phát huy các công hiệu phụ trợ khác nhau.]" Quả nhiên, trong mộ Tam Quốc vẫn mở ra bảo vật Tam Quốc.

Tiêu Vĩ Cầm, do Thái Ung ở Đông Kinh sáng chế, trong lịch sử thuộc một trong Tứ Đại Danh Cầm.

Nhưng Tiêu Vĩ Cầm này không phải danh cầm bình thường của thế giới Tam Quốc, mà là dị bảo mang sắc thái ma huyễn.

Diệp Bạch tuy không tinh thông cầm đạo, nhưng dưới sự ảnh hưởng của Bạch Tri Hi, cũng có thể chơi vài khúc đơn giản.

Hôm đó, Diệp Bạch dẫn Thanh Ngũ và những người khác đặc biệt đến một nơi hoang dã để thử công hiệu của Tiêu Vĩ Cầm.

Đăng đăng đăng!

Khúc dạo đầu vừa vang lên, chính là khúc nhạc mà Diệp Bạch thành thạo nhất: "Cực Lạc Thế Giới".

Chỉ thấy trong khu vực tiếng đàn bao phủ, tất cả cây cối đều run rẩy, điên cuồng sinh trưởng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Còn vẻ mặt của Thanh Ngũ và những người khác càng khoa trương hơn, như thể đang phải chịu đựng nỗi đau tột cùng.

Đồng thời, chân nguyên trong cơ thể Diệp Bạch cũng cạn kiệt.

Thấy vậy, Diệp Bạch vội vàng dừng tiếng đàn, mọi người mới từ tiếng đàn như thể có thể khiến người ta nhập ma mà hồi phục lại.

Sau đó, Thanh Ngũ hồi tưởng, sở dĩ vẻ mặt của họ thống khổ là vì trong cơ thể dường như có sức mạnh vô tận, nhưng sức mạnh này lại không có chỗ để phát tiết.

Sau vài lần thử nghiệm lặp đi lặp lại, Diệp Bạch cuối cùng cũng hiểu rõ công hiệu của Tiêu Vĩ Cầm.

Các loại khúc nhạc khác nhau có thể ban hiệu ứng tăng cường (buff) cho sinh vật nghe thấy tiếng đàn; khúc nhạc kích động thì tăng

sức mạnh, khúc nhạc thư giãn có thể khôi phục trạng thái, khá giống trang bị trong trò chơi.

Tuy nhiên, để chơi xong một khúc nhạc cần tiêu hao không ít chân nguyên, ngay cả khi Diệp Bạch dùng Trường Xuân Công tầng bốn đã được nâng cấp để diễn tấu, cũng không trụ được quá mười phút.

Tiêu Vĩ Cầm đối với y quá vô ích, không có tác dụng lớn, Diệp Bạch chuẩn bị tặng cây Tiêu Vĩ Cầm này cho tức phụ nhà mình, có vật này, liền tăng thêm một tầng phòng ngự cho Trùng Cốc.

Nếu nói vật phẩm trong rương bạc còn tạm được, thì bảo vật trong rương đồng đối với Diệp Bạch mà nói không có nửa điểm giá trị.

Đó là một thứ có thể khiến đàn ông mang thai. "[Tử Mẫu Hà Chi Thủy: Sản sinh từ thế giới Tây Du, là nước sông Tử Mẫu Hà trong Nữ Nhi Quốc, uống vào có thể mang thai sinh con trong thời gian ngắn, bất kể nam nữ.]" Nói thật, mở nhiều rương báu như vậy, đây là vật phẩm đầu tiên khiến Diệp Bạch cảm thấy vô dụng.

Sau khi mở ra vật này, Diệp Bạch liền ném cái bình đựng nước sông vào không gian hệ thống, cảm thấy sẽ không bao giờ dùng đến vật này nữa.

Nghĩ kỹ lại, vật này dùng để chỉnh trị kẻ địch thì là một vật không tồi.

Cổ mộ cuối cùng được ghi chép trên Hà Mộc Tập nằm ở Sơn Đông.

Ngôi mộ này được Diệp Bạch đặt ở cuối cùng, ngoài lý do vị trí địa lý, chủ yếu là vì ngôi mộ này được ghi chép trên Hà Mộc Tập cũng không quá chi tiết.

Vì vậy, Diệp Bạch đã sắp xếp Thanh Tứ và Bạch Nhị đi tìm kiếm.

Thanh Tứ có thiên phú dị bẩm, học được bảy tám phần bản lĩnh Phân Kim Định Huyệt của phái Mạc Kim; còn Bạch Nhị tâm tư cẩn mật, là người đảm nhiệm mưu lược trong tiểu đội Bạch Hổ.

Việc để hai người này lập nhóm đi tìm là do Diệp Bạch đã suy tính kỹ lưỡng.

Chương 530

Tuy nhiên, tìm được là tốt nhất, không tìm được cũng thôi, Diệp Bạch cũng không đặt quá nhiều hy vọng.

Xem lại ghi chép trên Hà Mộc Tập, câu duy nhất miêu tả vị trí địa lý của mộ huyệt là: "Phía đông Lâm Nghi, xuyên qua một Quỷ động qua suối, liền thấy cửa cổ mộ mà vào." Phải biết rằng, phía đông Lâm Nghi, nơi có suối thì nhiều vô kể.

Vì vậy, Bạch Nhị và Thanh Tứ ban đầu đã lấy Quỷ động làm manh mối để tìm kiếm, vì đã được mệnh danh là "Quỷ", nên cái động này tự nhiên phải có điểm khác biệt so với các động huyệt khác ở xung quanh.

Nhưng tìm kiếm một tháng trời, không có chút manh mối nào.

Sau này, Thanh Tam và Bạch Nhất rời khỏi Quỷ Cốc đến đây, bốn người hợp lực cùng tìm kiếm.

Cuối cùng, tại một thôn núi hẻo lánh bất thường gần đó, họ đã dò hỏi được tung tích của "Quỷ động".

Ngôi làng này nằm giữa hai đỉnh núi, rất hẻo lánh, ít giao lưu với thế giới bên ngoài.

Cũng chính vì vậy, Bạch Nhị và những người khác đã mất hơn một tháng mới tìm thấy tung tích của "Quỷ động".

Tuy nhiên, điều khiến bốn người bất ngờ là, họ nhận được một tin tức từ miệng lão hương trong thôn, cách đây vài ngày, cũng có một đội ngũ hỏi về tung tích của "Quỷ động", sau đó đám người này đã mua hết tất cả thuyền cá trong thôn rồi biến mất.

Bạch Nhị cau mày thật sâu: "Vẫn còn một nhóm người khác ư?"

"Đúng vậy, đúng vậy, đám người đó không ít đâu, khoảng hai mươi người, người cầm đầu họ Trương, nói là vào núi khảo sát tài nguyên khoáng sản, còn xuất trình giấy tờ của quốc gia.

Nếu không phải thấy các người không giống kẻ xấu, ta cũng không dám nói chuyện này với các người đâu." Lão hương nói lời này họ Vương, là kẻ lêu lổng trong thôn, cả ngày ăn không ngồi rồi, nhưng nhãn lực vẫn có, y có thể nhìn ra Bạch Nhị và những người khác không phải người thường. "Đa tạ Vương đại ca." Bạch Nhị đưa mười đồng đã hẹn cho y, rồi dẫn ba người rời khỏi đây.

Lão Vương cẩn thận bỏ mười đồng vào túi, nheo mắt cười nói: "Đi đi đi đi, đã vào rồi thì đừng mong ra được." Bốn người xuyên qua một rừng thông, đến bên hồ mà lão Vương đã nói.

Mặt hồ xanh biếc, sóng nước lấp lánh, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Đối bờ là những dãy núi liên tiếp, muốn vào Quỷ động, vẫn cần tìm công cụ để qua sông.

Trong bốn người, Bạch Nhất tuy là đội trưởng, nhưng vẫn nhìn về phía Bạch Nhị, để y quyết định.

Bạch Nhị suy nghĩ rồi nói: "Tam gia và mọi người e là vẫn đang trên đường, vị trí địa lý nơi đây hẻo lánh, cần một người ở lại tiếp ứng Tam gia, ba người các ngươi quyết định đi." Ba người còn lại nhìn nhau, Bạch Nhất nói: "Ta là đội trưởng, ta chắc chắn phải đi, Thanh Tam ngươi cứ ở lại, Thanh Tứ và chúng ta cùng đi." Thanh Tam có chút khổ sở, vậy là bị sắp xếp luôn rồi sao? "Dựa vào cái gì mà ta phải ở lại?" Bạch Nhất nói: "Ngươi nghĩ xem, ta thân thủ tốt nhất, lão nhị tâm tư cẩn mật, Thanh Tứ giỏi Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim, chỉ có ngươi không có gì đặc trưng, vậy nên cứ ở lại tiếp ứng Tam gia đi." Thanh Tam gãi gáy, quả thực là như vậy, trong

bốn người chỉ có y là bình thường nhất.

Bạch Nhị vỗ vai y, kiên nhẫn giải thích: "Thanh Tam, ngươi ở lại là thích hợp nhất, nhóm người đã vào Quỷ động trước chúng ta không biết là thế lực nào, khi chúng ta vào trong, có thể sẽ xảy ra xung đột với họ bất cứ lúc nào, mà đầu óc ngươi lại linh hoạt, thích hợp nhất để đối phó với những chuyện ngoài dự liệu." Cùng là nói chuyện, lời của Bạch Nhị không nghi ngờ gì dễ nghe hơn nhiều, Thanh Tam thở dài rồi cũng đồng ý.

Tiếp theo, bốn người bắt đầu chặt cây trong rừng, chưa đầy nửa giờ, họ đã chế tạo một chiếc bè gỗ đơn giản nhưng chắc chắn.

Nhìn Bạch Nhất và những người khác biến mất trên mặt hồ, Thanh Tam cũng chui vào rừng, y chuẩn bị trước khi Tam gia đến, điều tra rõ rốt cuộc thế lực thần bí kia là ai.

Bè gỗ trôi chầm chậm theo dòng nước, Bạch Nhất dùng cây sào tre điều khiển phương hướng.

Thanh Tứ lấy la bàn ra, tham chiếu phương vị kim chỉ nam đối chiếu với địa thế núi xung quanh. "Thanh Tứ, có phát hiện gì không?" Thanh Tứ lắc đầu, hiện tại y vẫn chưa nhìn ra được điều gì hữu ích.

Chỉ nhìn địa hình, vẫn chưa thể nhìn ra gần đó có mộ.

Ba người men theo dòng nước khoảng mười phút, phát hiện dòng nước đột nhiên chảy xiết, đúng như lời lão Vương đã nói, Quỷ động ở ngay gần đây. "Huynh đệ, ta thấy Quỷ động rồi." Bạch Nhất chỉ về phía trước.

Thì ra cái động này ẩn sau vách núi, hơn nữa địa thế thấp, nước hồ đổ vào cửa động nên mới tạo thành dòng chảy xiết.

Tuy nhiên, cửa động vô cùng chật hẹp, cần phải cúi đầu chui vào.

Hơn nữa, vì cửa động rất nhỏ, Bạch Nhất phải cẩn thận điều

khiển phương hướng của bè gỗ, sợ bè gỗ va vào vách đá ở cửa động, đến lúc đó bè gỗ tám phần sẽ bị phá hủy, còn ba người họ cũng sẽ bị cuốn vào Quỷ động.

Rầm!

Đúng là sợ gì thì cái đó đến, vì bè gỗ hơi rộng một chút, khi tiến vào Quỷ động, bên phải đã va vào vách đá.

Ba người liền bị giật mình một cái, rồi nhanh chóng ổn định thân hình. "Dậy!" Bạch Nhất dùng cây sào tre lấy lực, trong lúc vội vàng đẩy đổi hướng, tránh cho bè gỗ không bị đâm nát vào vách đá.

Sau khi thuận lợi tiến vào Quỷ động, đá trên đỉnh lởm chởm, ba người đều cúi mình xuống, dùng đèn pin soi sáng tình hình bè gỗ và xung quanh.

Bạch Nhị cau mày nói: "Bạch Nhất, dây trên bè gỗ đứt mất ba sợi, ngươi xem có thể dừng lại được không, chúng ta sửa chữa một chút." "Được." Bạch Nhất nghiến răng dùng sào tre chống lên vách đá phía trên, triệt tiêu lực xung kích của dòng nước, khiến bè gỗ dừng lại tại chỗ.

Lợi dụng thời cơ này, Bạch Nhị nhanh chóng sửa chữa bè gỗ.

Bè gỗ được sửa xong, ba người tiếp tục tiến lên, không lâu sau, bên trong động dần trở nên rộng rãi.

Thanh Tứ ngẩng đầu nhìn: "Quan quách cổ đại ở gần, đây là một thủy đạo động, do người xưa đào ra." Bạch Nhị đáp lời: "Xem ra gần đây quả thực có mộ." Lời vừa dứt, lại thấy bè gỗ đột nhiên rung chuyển một cái, Bạch Nhị dùng đèn pin chiếu xuống nước, mượn ánh đèn, cả ba người đều nhìn thấy một cái bóng khổng lồ dưới nước.

Rầm một tiếng! "Chết tiệt, lại bị nghiện à!" Bè gỗ lại rung lên một cái, Bạch Nhất không nhịn được rút Kháng Long Giản ra, nhân lúc

bóng đen tấn công lần thứ ba, y mạnh mẽ đâm xuống nước.

Phập một tiếng, trong dòng nước hồ đen kịt nổi lên một vệt máu đỏ.

Bóng đen bị trọng thương, biến mất trong nước.

Bạch Nhất rút Kháng Long Giản ra, kéo theo một ít thịt nát vụn.

Tiếc là thứ này chạy quá nhanh, y không kịp nhìn rõ là sinh vật gì. "Thịt có mùi hôi thối, e là thứ này ăn đồ chết mà lớn lên, con đường phía trước e là không dễ đi." Bạch Nhị đưa thịt vụn lên mũi ngửi.

Bạch Nhất mặt đầy hàn ý, y nhìn sâu vào trong động: "Ta muốn xem nơi này còn có thứ quỷ quái gì nữa." Lúc này, một đội ngũ do thế lực "Nó" tạo thành đang đi trước Bạch Nhất và những người khác.

Người cầm đầu không phải ai khác, mà chính là Trương Khải Sơn của Cửu Môn.

Thành phần thế lực này phức tạp, gồm ba bộ phận: một nhóm là người Trương gia Cửu Môn do Trương Khải Sơn dẫn đầu, một nhóm là thế lực dị nhân bị quan phủ thu nạp sau khi kiến quốc, và một nhóm là phản đồ Trương gia do Trương Chí Hoài cầm đầu.

Ngoài ra, còn có một người ngoài cuộc là Kim Vạn Đường.

Ở Tứ Cô Nương Sơn, Kim Vạn Đường ngẫu nhiên dịch được một bản bạch thư thời Chiến Quốc, sau đó giấu riêng đưa cho Trương Khải Sơn. "Nó" rất hứng thú với nội dung trên bạch thư, liền tập hợp một đám cao thủ trong thế lực, đến đây thám mộ.

Tuy nói Trương Khải Sơn là thủ lĩnh trên danh nghĩa của đội ngũ, nhưng ba phe thế lực xích mích lẫn nhau, suốt chặng đường không hề vui vẻ.

Đặc biệt là Trương gia Cửu Môn và đám phản đồ Trương gia do

Trương Chí Hoài đứng đầu thường xuyên đối địch, còn nhóm dị nhân thì đứng ngoài lạnh lùng quan sát, ít khi nhúng tay vào.

Hiện nay, họ đã sớm xuyên qua "Quỷ động", đang nghỉ ngơi trong một ngôi làng nhỏ hoang phế.

Chương 531

Ngôi làng nhỏ không một bóng người, vài kiến trúc đổ nát vẫn còn kiểu dáng cuối triều Thanh, xem ra người dân nơi đây đã sớm bỏ đi tị nạn rồi.

Trong một chiếc lều quân dụng màu xanh lá cây, Trương Khải Sơn ra lệnh cho thủ hạ vẽ lại toàn bộ địa hình gần đó, y đang căn cứ vào địa hình để phán đoán vị trí mộ huyệt được ghi trong bạch thư.

Lúc này, Trương Khải Văn bước vào lều: "Phật Gia, Kim Vạn Đường và huynh đệ kia vẫn chưa tỉnh lại." Trương Khải Sơn day day thái dương, cau mày nói: "Ngàn dặn vạn dò họ đừng quay đầu lại, kết quả vẫn quay đầu và trúng chiêu.

Thôi bỏ đi, chưa tỉnh thì cứ để đấy, thời gian không chờ người, ngươi đi gọi Trương Chí Hoài và La đạo nhân đến đây." Căn cứ ghi chép của bạch thư, ngôi mộ cổ này rất có thể là mộ thời Chiến Quốc, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa bí mật trường sinh.

Đây cũng chính là lý do "Nó" lại hứng thú với ngôi mộ cổ này đến vậy.

Không lâu sau, Trương Chí Hoài và La đạo nhân liền từ lều của mình đi tới.

La đạo nhân dáng vẻ trung niên, sắc mặt hiền từ, mặc một bộ đạo bào màu vàng, búi tóc, cử chỉ lễ phép. "Vô Lượng Thiên Tôn, Phật Gia gọi chúng ta đến, chẳng lẽ có phát hiện mới?" "Ta đại khái đã dò ra vị trí lối vào mộ huyệt, La đạo trưởng xem thử, còn gì cần bổ sung không." Trương Khải Sơn đưa bản nháp trong tay qua.

La đạo nhân lắc đầu: "Hạ mộ không phải sở trường của ta, hơn nữa Phật Gia là người phụ trách hành động lần này, ta chỉ nghe lời

làm theo là được." Trương Chí Hoài đứng một bên lại nhận lấy bản nháp, xem kỹ xong liền hỏi: "Ba địa điểm?

Nếu theo kế hoạch của ngươi, chúng ta mất mấy ngày để đào thông cửa mộ huyệt?" "Nếu may mắn thì một ngày là được, nếu không may, e là sáng ngày mốt." Trương Chí Hoài lắc đầu: "Không kịp, e là không đủ thời gian." "Có ý gì?" Trương Khải Sơn hơi cau mày, từ khi từ bên ngoài đến đây, Trương Chí Hoài dường như vô cùng sốt ruột, trước khi vào Quỷ động còn phá hủy tất cả thuyền nhỏ dư thừa trong thôn.

Trương Chí Hoài nhìn La đạo nhân một cái, suy nghĩ rồi nói: "Ta phát hiện thủ hạ của Diệp Tam gia cũng đang tìm mộ gần đây, nếu ta không lầm thì bọn họ cũng đang nhắm vào ngôi đại mộ thời Chiến Quốc này." "Thủ hạ của Tam gia?

Ám Bộ?" "Đúng, chính là người của Ám Bộ." Trương Khải Sơn lộ vẻ bất ngờ, lông mày cau chặt lại, lập tức cảm thấy sự việc trở nên khó giải quyết.

Tuy nói y dựa vào thế lực "Nó" như một ngọn núi lớn, nhưng y vẫn là người của Cửu Môn, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, y tuyệt đối sẽ không đứng đối lập với Diệp Bạch.

Hơn nữa Trương Khải Sơn vô cùng rõ ràng thủ đoạn của Diệp Bạch, thật sự đến lúc đó, ngay cả "Nó" cũng không thể bảo vệ y.

La đạo nhân không hiểu, dường như Trương Khải Sơn và Trương Chí Hoài đều vô cùng kiêng kỵ Ám Bộ của Diệp Tam gia.

Y không nhịn được hỏi: "Ai là Diệp Tam gia?" Nhưng Trương Khải Sơn và Trương Hoài Viễn không ai trả lời.

Trương Khải Sơn đang suy tính làm thế nào để mở được mộ thời Chiến Quốc trước khi Ám Bộ đến, hoàn thành nhiệm vụ của "Nó" ở

phía trên, mà không xảy ra xung đột với người của Tam gia.

Còn Trương Hoài Viễn đơn thuần không ưa cái vị đạo nhân họ La này, tự nhiên lười đáp lời.

Thấy không ai trả lời mình, trong mắt La đạo nhân lóe lên hàn quang, cũng không lên tiếng nữa.

Sau này có lúc các ngươi phải cầu lão đạo!

Trong lều rơi vào im lặng, một lát sau, Trương Khải Sơn mới nói: "Ta thấy cứ đánh sập lối ra của cái Quỷ động đó đi, trước tiên bịt kín lối vào, còn việc chúng ta ra ngoài thế nào, đợi mở mộ xong rồi tính." Lời này vừa thốt ra, La đạo nhân lập tức sốt ruột: "Phật Gia, tuyệt đối không thể, Vô Lượng Thiên Tôn, hành động này tổn hại thiên hòa." Trương Khải Sơn biết La đạo nhân có không ít bí mật, y nhìn La đạo nhân một cách kỳ lạ: "La đạo trưởng dường như vẫn còn tơ tưởng đến thứ kia trong Quỷ động?" Bị Trương Khải Sơn vạch trần, La đạo nhân cũng không tức giận: "Phật Gia không phải người trong đạo môn, không biết giá trị của thứ kia, hơn nữa Quỷ động cũng là một bảo địa khó tìm, không thể dễ dàng phá hủy." Trương Hoài Viễn cười lạnh nói: "Một nơi tàng thi, oán khí tràn ngập, vô số xương cốt, vậy mà vẫn là bảo địa, tâm tư của đạo nhân ngươi quả thực đủ độc địa." La đạo nhân chắp tay: "Trương cư sĩ nói lời này sai rồi, thiện ác từ trước đến nay không có giới hạn, dùng thứ ác cũng có thể làm việc thiện, chỉ khác biệt ở người sử dụng, đối với ta mà nói, nơi tàng thi đó quả thật là bảo địa, có thể dùng để tạo phúc bách tính." "À à." Lời biện giải của La đạo nhân sắc bén, Trương Chí Hoài không muốn tranh cãi với y, lạnh lùng hừ một tiếng không nói nữa.

Trương Khải Sơn lắc đầu không nói, La đạo nhân là thiện hay ác tạm thời chưa nói, nhưng thủ đoạn của người này thần dị, từng giúp không ít người ở cấp trên kéo dài tuổi thọ, nên được "Nó" rất coi

trọng.

Ngay cả Trương Khải Sơn y cũng không thể cưỡng chế chỉ huy La đạo nhân.

Nếu thật sự đánh sập Quỷ động, e là sẽ phải giao ác với người này.

Nhưng Trương Khải Sơn cũng có tiểu tâm tư riêng.

Suy nghĩ một lát, y mở miệng nói: "Thủ hạ của Tam gia không nhất định tìm được đến đây, vậy thì, Trương Chí Hoài, ngươi sắp xếp vài người canh giữ lối ra của Quỷ động, nếu có tình huống gì, lập tức báo về, chúng ta cũng có thể có sự chuẩn bị." "Không vấn đề gì." Trương Chí Hoài trong lòng cười lạnh, biết Trương Khải Sơn không dám đánh sập Quỷ động.

Dù sao chuyện này không thể che giấu, sau đó Trương Khải Sơn vẫn sẽ đắc tội với Diệp Bạch.

Tuy nhiên, nếu Diệp Tam gia thật sự đến đây, y cũng không lo lắng, dù sao y cũng là cỏ đầu tường, bên nào cũng có thể ngả.

Còn cái La đạo nhân này, một bụng nước đen, y thật sự không biết sao, đến lúc đó xem có thể mượn tay Diệp Tam gia để loại bỏ người này không.

Trương Chí Hoài nhìn La đạo nhân một cái, thầm nghĩ.

Còn La đạo nhân bất giác rùng mình một cái, nhìn quanh bốn phía, cúi đầu niệm một câu Vô Lượng Thiên Tôn.

Bên này Trương Khải Sơn và mọi người đang lên kế hoạch hạ mộ, thì Bạch Nhất và những người khác trong Quỷ động lại gặp phải phiền phức khó giải quyết.

Chỉ thấy một đàn sinh vật dưới nước đen kịt bị tiếng động của bè

gỗ thu hút, chúng bám chặt dưới đáy bè gỗ, kêu răng rắc gặm nhấm bè.

Bạch Nhất phía trước giơ tay phải lên, nhanh như chớp đâm vào nước, như một tia sáng trắng lóe lên, hai ngón tay y kẹp lấy một con côn trùng đen sì.

Con côn trùng như loại bọ cánh cứng đen khổng lồ, lưng có lớp vỏ dày nặng, mang theo mùi tanh tưởi nồng nặc.

Ba người đều vô cùng quen thuộc với thứ này. "Hỏng rồi, là đàn Thi Miết." "Làm sao bây giờ?" Lúc này bè gỗ đã có chút lung lay, như sắp đổ.

Bạch Nhị nghiến răng: "Dùng tru tà huyết đi, tiếc là chưa hạ mộ đã phải lãng phí một bình." Tru tà huyết đối với những người trong bộ nhân mà nói, là bảo bối vạn năng, về cơ bản có tác dụng khắc chế mọi quỷ mị và vật âm tà.

Cũng vì vậy, ba người cũng tuân theo nguyên tắc có thể không lãng phí thì không lãng phí.

Nhưng trong tình thế nguy cấp như vậy, đành phải dùng tru tà huyết.

Bạch Nhị đau lòng đổ cả bình tru tà huyết lên bè gỗ, chỉ thấy sau khi mùi tru tà huyết phát tán, đàn Thi Miết khổng lồ dưới nước lập tức tán loạn. "Mẹ kiếp, cũng không biết Hắc Gia có báo tiêu không." Bạch Nhất không nhịn được chửi một câu, bình tru tà huyết này là của tiểu đội Bạch Hổ của họ.

Thanh Tứ lắc đầu, trông mong Hắc Gia báo tiêu, cả đời cũng không thể, nếu Tam gia ở đây thì có lẽ mới có thể bù đắp tổn thất của họ.

Thủy đạo trong Quỷ động dài hun hút, ba người sau khi sửa chữa

bè gỗ một lần nữa, đi theo dòng nước chảy xiết, đến một hang động tự nhiên vô cùng rộng lớn.

Và sâu bên trong hang động này, có một vệt sáng xanh lục.

Hai bên khe suối trong động lộ ra những bãi cát nhỏ, trên đó toàn là xương trắng lổn nhổn, một lượng lớn lân quang bám trên xương trắng.

Còn Thi Miết vừa thấy thì đang bò lổm ngổm giữa đống lửa lân của xương trắng, tìm kiếm thịt thối có thể ăn được.

Ngửi thấy mùi tru tà huyết trên bè gỗ, đàn Thi Miết trên bãi cát hỗn loạn thành một đống, rồi chui vào nước. "Xác chết không ít, có niên đại rồi." Bạch Nhị cảm thán.

Đột nhiên, trong nước truyền đến tiếng chuông thanh thúy.

Sắc mặt Bạch Nhất kinh biến, vội vàng kéo chốt ngầm trên Kháng Long Giản, tiếng "ong ong ong" chói tai lập tức át đi tiếng chuông dưới nước.

Loại tiếng chuông này Bạch Nhất và những người khác tự nhiên không lạ gì, năm đó Tam gia từ Trương gia có được một chiếc chuông đồng có thể gây ảo giác, sau này Hắc Gia không ít lần dùng chiếc chuông này để huấn luyện họ.

Đến nỗi khi nghe thấy tiếng chuông phản ứng đầu tiên, họ lập tức dùng Kháng Long Giản để phá bỏ ảo cảnh. "Tiếng chuông sao lại vang lên dưới nước?

Chẳng lẽ có thứ gì đó ở dưới?" "Có thể là chuông đồng bị kẹt trên người Thi Miết, đàn Thi Miết di chuyển thì tiếng chuông vang lên." Bạch Nhất muốn xuống nước xem thử, nhưng bị Bạch Nhị ngăn lại.

Chương 532

Nhiệm vụ hàng đầu lúc này vẫn là đuổi kịp nhóm người phía trước, ở đây không cần thiết phải trì hoãn thời gian.

Hơn nữa tình hình dưới nước không rõ ràng, rất có thể sẽ có nguy hiểm.

Ba người chèo bè gỗ, tăng nhanh tốc độ.

Lúc này, Thanh Tứ, người vẫn luôn quan sát địa hình, phát hiện trên vách đá đối diện xuất hiện quan quách.

Quan quách này dường như là quan quách thủy tinh, xuyên qua ánh sáng mờ ảo, lờ mờ có thể thấy bóng đen nằm bên trong quan quách thủy tinh.

Bạch Nhất không nhịn được kinh ngạc nói: "Lạ lùng quá, chúng ta hạ mộ nửa đời người rồi, chưa bao giờ gặp quan quách thủy tinh, thứ này với kỹ thuật của người xưa làm sao có thể chế tạo ra được?" "Thanh Tứ, có thể nhìn ra là niên đại nào không?" Thanh Tứ hơi lắc đầu, bỏ ống nhòm trong tay xuống: "Ánh sáng quá tối, chỉ có thể phán đoán quan quách thủy tinh này ít nhất đã hơn nghìn năm." Bạch Nhất đột nhiên nói: "Ấy, huynh đệ, bên này cũng có." Chỉ thấy hướng sông thay đổi, trên vách đá hai bên bè gỗ xuất hiện ba bốn chiếc quan quách thủy tinh.

Đồng thời, phía trước xuất hiện lối ra của Quỷ động, ánh sáng từ lối ra khiến bên trong động trở nên sáng sủa.

Nhưng ba người còn chưa kịp vui mừng, đột nhiên liền nghe thấy một tiếng "kẹt", chỉ thấy dưới cổ Bạch Nhị bốc lên một làn khói đen.

Bạch Nhất không nhịn được nói: "Lão nhị, cái gì của ngươi cháy

rồi?" Bạch Nhị vội vàng lấy chiếc mặt dây chuyền trên cổ ra, một lá bùa Tịch Tà nhị đẳng mà y đã dùng mấy năm tự động bốc cháy, biến thành tro tàn.

Sắc mặt Bạch Nhị kinh hãi, vội vàng nhắc nhở mọi người: "Hỏng rồi, chúng ta gặp chuyện rồi, nơi này có quỷ dị!" Từ khi y đổi lá bùa này ra, y cũng đã gặp không ít đồ bẩn thỉu trong mộ, nhưng chưa bao giờ bị đồ bẩn thỉu đến gần.

Nhưng bây giờ lá bùa này lại tự động bốc cháy!

Có thể thấy nơi đây nhất định có một con quỷ rất lợi hại.

Bạch Nhị lại lấy ra một bình tru tà huyết, bôi lên giữa trán ba người, vội vàng phân phó: "Bạch Nhất, đừng ngẩn ra nữa, chèo nhanh, ra ngoài trước rồi tính, mẹ kiếp đừng có trì hoãn thời gian." Bạch Nhị hiếm khi văng tục. "Được thôi, ngồi vững vào!" Bạch Nhất dùng hết sức bình sinh, chống cây sào tre xuống bãi cát, mạnh mẽ lấy lực, bè gỗ như một chiếc thuyền nhỏ, vút một cái đã lướt đi rất xa.

Nhưng lúc này, Bạch Nhất chợt thấy mắt mình hoa lên, y nhìn kỹ lại, chỉ thấy một nữ nhân áo trắng đơn sơ đột nhiên xuất hiện, lơ lửng ở lối vào phía trước.

Nữ nhân quay lưng về phía ba người, mái tóc đen dài thẳng mượt, cứ đứng yên bất động như vậy, lơ lửng trên mặt nước cách mặt đất hai mét.

Cùng với sự xuất hiện của nữ nhân, nhiệt độ trong động đột nhiên hạ xuống.

Cảm giác lạnh lẽo này, dường như khiến ba người lập tức bước vào mùa đông.

Dù Bạch Nhất và những người khác đã thấy nhiều chuyện đưa tiễn tử và quỷ dị, nhưng đây là lần đầu tiên họ nảy sinh ý nghĩ muốn

chạy trốn ngay lập tức.

Thứ này tuyệt đối không phải thứ mà họ có thể đối phó được. "Đi!" Bạch Nhị hét lớn, kéo mọi người khỏi sự hoảng sợ, rồi rút súng lục ra, chĩa thẳng vào nữ nhân tóc dài bắn ba phát.

Băng!

Băng!

Băng!

Sau ba phát súng, nữ nhân tóc dài đột nhiên biến mất, cũng khiến Bạch Nhị thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra bôi tru tà huyết lên đạn vẫn có tác dụng.

Sau đó, đường sông thông suốt không trở ngại, ba người cũng thuận lợi ra khỏi Quỷ động.

Lúc này, cả ba người đều không nhịn được quay đầu nhìn về phía Quỷ động.

Do ánh sáng yếu ớt, bên trong động tối om, chẳng có gì cả.

Nhưng Bạch Nhất vẫn cảm thấy sau gáy hơi lạnh: "Lão nhị, ta cảm thấy thứ kia đang nhìn chúng ta rời đi từ bên trong." Thanh Tứ cũng hít một hơi khí lạnh, lên tiếng nói: "Ta cũng có cảm giác này." Bạch Nhị thở ra một hơi trọc khí, cố gắng trấn tĩnh nói: "Thôi được rồi, trước hết tìm một vị trí để bè gỗ cập bờ." Ba người lúc này mới quan sát môi trường xung quanh, con sông chia thành vài khe suối, hợp lưu vào rừng rậm.

Khu rừng này có nhiều dây leo và cây đại thụ cao ngút trời, đặc điểm địa hình rất giống rừng mưa nhiệt đới gần Trùng Cốc.

Ba người dừng bè gỗ ở bờ bên kia, dùng rong biển và dây leo che phủ, rồi chui vào sâu trong rừng mưa.

Lúc này, trên cây đại thụ ở xa, hai thủ hạ của Trương Chí Hoài đang dùng ống nhòm theo dõi tình hình lối ra của Quỷ động. "Về báo cáo đi, có ba người xuất hiện, họ đã biến mất về hướng đông nam." "Đi thôi, đi thôi, nơi này muỗi mòng thật không ít." Sau rất lâu, Bạch Nhất và những người khác lại xuất hiện tại chỗ cũ.

Thanh Tứ và Bạch Nhị không nhịn được hỏi. "Các ngươi nói những người đó rốt cuộc là lai lịch gì, còn biết để người theo dõi nữa chứ?" "Không rõ, họ có thể thông qua Quỷ động nguy hiểm vừa nãy, điều đó cho thấy không phải người thường.

Lão Vương ở đầu thôn nói người cầm đầu họ Trương, ngươi nói có phải là người Trương gia không?" Bạch Nhị chen lời: "Trương gia không còn lại mấy người nữa, hơn nữa cách làm này cũng không giống người Trương gia.

Đi thôi, theo dõi họ xem sao." Ba người đi theo sau thủ hạ của Trương Chí Hoài và những người khác từ xa, đến gần doanh địa.

Họ bò trên một con dốc nhỏ, lấy ống nhòm ra, quan sát tình hình lều trại trong doanh địa.

Thanh Tứ lộ ra nụ cười: "Bạch Nhất, ngươi đoán đúng rồi, quả thực là người Trương gia, nhưng lại là Trương gia Cửu Môn, người của Trương Khải Sơn." "Trương Khải Sơn?

Y không phải ở Tứ Cô Nương Sơn sao?

Ta nghe nói bên đó phát hiện một vật phi thường, ngay cả Hắc Gia cũng phải đến giúp, y không nên ở đây mới phải." "Trương Khải Sơn có đến hay không ta không biết, nhưng mấy người lính kia ta từng gặp, là thân binh của Trương Khải Sơn, người ngoại tộc của Trương gia, ai nấy đều là hảo thủ." Bạch Nhị thần sắc ngưng trọng nói: "Cửu Môn xưa nay là một thể thống nhất, nhưng Trương Khải Sơn lại âm thầm sắp xếp người đến đây, ngay cả Tam gia cũng không nhận được

tin tức, điều đó cho thấy đại mộ này không hề đơn giản." Lúc này, chỉ thấy từ một chiếc lều trong doanh địa đi ra vài người, Bạch Nhất và những người khác vội vàng nhìn qua.

Người cầm đầu chính là Trương Khải Sơn!

Trong doanh địa, Trương Khải Sơn vội vàng bước ra, nhanh nhẹn nhìn quanh bốn phía, sau khi tìm thấy con dốc nhỏ nơi Bạch Nhất và đồng bọn đang ẩn nấp, y phân phó: "Khải Văn, ngươi dẫn người đến đó xem, nếu gặp bọn họ, hãy khách khí mời về đây." "Vâng, Phật Gia." La đạo nhân có chút không hiểu, sao người báo cáo vừa nói mấy người theo sau đã đi về hướng đông nam, Trương Khải Sơn và Trương Chí Hoài liền đột nhiên biến sắc, bước ra khỏi lều.

Y không nhịn được hỏi: "Phật Gia, ngài làm sao biết những người đó đã phát hiện ra doanh địa của chúng ta?" Trương Khải Sơn nhìn Trương Chí Hoài một cái: "Ngươi giải thích với La đạo trưởng đi." Trương Chí Hoài cười cười: "Giải thích?

Giải thích cái gì, họ tìm được chúng ta chứng tỏ bản lĩnh của họ cao siêu, không liên quan gì đến người của ta." Trương Khải Sơn đành thở dài nói: "La đạo trưởng, cửa động đó hướng về phía nam, sau khi ra ngoài có các hướng đông nam, chính nam, tây nam.

Hai nơi khác thì không sao, chỉ có hướng đông nam là hạ lưu của khe suối, hơn nữa địa thế lại rộng mở.

Bất kể họ đi hướng nào trước, cũng không nên đi về hướng đông nam." Sau khi Trương Khải Sơn giải thích, La đạo nhân mới biết, đại mộ sẽ không chôn ở hạ lưu dễ bị nước ngập, trừ khi ngôi mộ này ở dưới nước và đã được làm rất tốt các biện pháp chống thấm.

Ba người theo sau đều là lão thủ hạ mộ, sẽ không phạm phải lỗi lầm cơ bản như vậy.

Vì vậy Trương Khải Sơn đoạn định, ba người này đã đánh một đòn hồi mã thương, truy tìm đến gần doanh địa.

Không lâu sau, liền thấy Trương Khải Văn và một nhóm thân binh Trương gia đưa Bạch Nhị và Thanh Tứ về.

Trên người hai người ngoài chiếc túi đeo vai màu đen, còn có Kháng Long Giản và Kim Cương Tán.

Những thứ này chỉ có thủ hạ của Tam gia mới được trang bị, xem ra hai người này là người của Ám Bộ không nghi ngờ gì.

Nhưng trinh sát về báo có ba người, sao lại thiếu mất một người?

Trương Khải Văn đi đến bên tai Trương Khải Sơn thì thầm: "Phật Gia, sau khi chúng ta đi tới, hai người này liền đứng yên ở đó, không hề phản kháng, cũng không có dấu vết của người thứ ba." Trương Khải Sơn gật đầu, y đã nghe danh thủ hạ của Tam gia có bốn tiểu đội hạ mộ, đặt tên theo Tứ Đại Thần Thú, đồng thời kiêm nhiệm truyền thừa của tứ phái đạo mộ.

Chương 533

Cũng không biết hai người này thuộc tiểu đội nào.

Nhưng nhìn từ tư thế đứng và huyệt thái dương nhô cao của hai người này, e rằng đều là những cao thủ đỉnh cao.

Nếu hai người này phản kháng, e là những người do Trương Khải Văn dẫn theo không phải là đối thủ của họ.

Trương Khải Sơn hơi mỉm cười với Bạch Nhị và Thanh Tứ: "Khải Văn, trước hết mời hai vị huynh đệ này xuống nghỉ ngơi, đợi ta xong việc rồi nói chuyện." Sau khi Trương Khải Văn đưa hai người đi, Trương Chí Hoài mới mỉa mai nói: "Trương Đại Phật Gia của chúng ta sao không ở nơi công cộng hỏi rõ mọi chuyện, lại cứ muốn một mình lén lút đi?" Trương Khải Sơn cười lạnh nói: "Vậy sao lời này vừa nãy ngươi không nói, cứ phải đợi người ta đi xuống rồi mới nói?" Trương Khải Sơn y không phải kẻ ngốc.

Lúc hai người của Ám Bộ đi tới, ngoài việc ánh mắt có dừng lại trên người Trương Khải Sơn, còn dừng lại một chút trên người Trương Chí Hoài.

Điều này cho thấy, hai người này từng gặp Trương Chí Hoài, nên ánh mắt mới bị thu hút.

Từ đó suy luận thêm, Trương Chí Hoài và Tam gia có liên hệ, và mối quan hệ không hề đơn giản.

Bị Trương Khải Sơn phản bác, Trương Chí Hoài bĩu môi, xoay người đi vào lều của mình.

Tiếp đó, Trương Khải Sơn cũng dẫn người của mình vào lều, bên ngoài doanh địa chỉ còn La đạo nhân cười một cách đầy ẩn ý: "Không

ngờ hạ mộ lại thú vị đến thế?" Vài ngày sau, Diệp Bạch dẫn những người còn lại của tiểu đội Thanh Long, Bạch Hổ, cuối cùng cũng đến được cửa thôn, hội hợp với Thanh Tam.

Họ đến bên hồ, Thanh Tam đã sớm chuẩn bị hai chiếc thuyền nhỏ ở đây.

Bên bờ, Thanh Tam không nhịn được nói: "Tam gia, mấy ngày nay ta đã điều tra một chút, nhóm người phía trước chúng ta rất có thể là thế lực "Nó", chủ yếu là vì giấy tờ mà những người này xuất trình đều là thật, ta đoán chừng chỉ có "Nó" mới có thể dễ dàng làm được, hơn nữa người cầm đầu họ Trương, hẳn là tên phản đồ Trương gia tên Trương Chí Hoài." Diệp Bạch gật đầu, nhìn về phía mặt trời lặn ở phía tây: "Không sao, cứ xuống hồ trước đã, là của "Nó" hay không không quan trọng, trước hết hãy đến "Quỷ động", chúng ta tốt nhất nên qua động trước khi trời tối." Đến đây, Diệp Bạch liền đoán được lai lịch của ngôi đại mộ này.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung, cũng là khởi đầu cho con đường đạo mộ đầu tiên của Ngô Tà trong tương lai.

Trước đó y từng phái người đến gần Sơn Đông tìm ngôi mộ này, nhưng đều không có tin tức.

Không ngờ ngôi mộ này từng được Bất Ngôn Kỵ phát hiện, và được ghi chép trong Hà Mộc Tập.

Tuy nhiên, Diệp Bạch hơi cau mày, "Nó" lại làm cách nào phát hiện ra ngôi mộ thời Chiến Quốc này?

Chẳng lẽ là ở Tứ Cô Nương Sơn đã đào được tấm bạch thư ghi chép về ngôi mộ này?

Trong đầu Diệp Bạch hiện lên hình bóng Trương Khải Sơn, có lẽ người cầm đầu mà Thanh Tam nói không phải Trương Chí Hoài, mà

là Trương Khải Sơn.

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều vàng rực rỡ chiếu xuống mặt nước, gió nhẹ thổi qua, mùi tanh nhẹ của nước hồ xộc vào mũi, nhưng cũng không khó ngửi, mang chút cảm giác tiêu dao của cảnh sông phong cá lửa.

Hai chiếc thuyền nhỏ, một trước một sau, tổng cộng sáu người, hướng về "Quỷ động" mà đi.

Thanh Tam vừa ngân nga khúc hát nhỏ, vừa chèo chiếc thuyền nhỏ đi trước.

Thủy đạo "Quỷ động" y đã quen thuộc, chính là để thể hiện tốt trước mặt Tam gia.

Thuyền nhỏ chật hẹp, không như bè gỗ rộng thô, rất dễ dàng tiến vào Quỷ động.

Tuy nhiên, vì trời đã tối sầm, bên trong động không còn một tia sáng nào, mọi người vội vàng bật đèn pin lên.

Vài luồng sáng chiếu quét trong động tối đen, soi rõ tình hình bên trong động.

Lúc này Diệp Bạch thần thức quét qua dưới nước, hơi cau mày: "Thanh Tam, dưới nước có một con cá thối lớn, cách ngươi ba mét về phía trước dưới nước." "Cá thối lớn?" Thanh Tam hơi ngẩn người, biết ý của Tam gia là muốn y xuống nước giải quyết con cá thối.

Thế là, y rút cây trường đao hắc kim sau lưng ra, trực tiếp nhảy xuống nước, lớn tiếng hô: "Cá thối đại ca, đừng đi, đợi ta đến lấy mạng chó của ngươi!" Mọi người cười cười, cái tên Thanh Tam này đúng là không lúc nào nghiêm túc.

Diệp Bạch cũng bất lực lắc đầu.

Trong đội ngũ có một kẻ ngốc nghếch, cũng là một niềm vui.

Nói về tình hình dưới nước, sau khi Thanh Tam xuống nước, mọi người liền chiếu đèn pin đồng loạt vào dòng sông.

Mượn ánh sáng mờ ảo, Thanh Tam cuối cùng cũng nhìn rõ con cá thối lớn mà Tam gia nói.

Thân dài ba mét, đầu và thân cá to thô, vụng về, xấu xí ngốc nghếch.

Hai con mắt cá đen to bằng miệng chén trợn ngược, một con ở trên, một con ở dưới.

Thanh Tam cảm thán, thứ này có thể sống lớn như vậy, thật là không thể tin nổi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt trào phúng của Thanh Tam, con cá thối lớn há miệng đầy răng sắc nhọn lao tới.

Thanh Tam cầm trường đao hắc kim nghênh đón.

Trường đao hắc kim có lai lịch không tầm thường, nó được rèn đúc từ tấm vẫn thiết trong rương báu của Trương gia, trong đó Mặc Vũ còn thêm không ít kim loại dược liệu quý hiếm.

Sắc bén như bùn, lại có giá trị phi phàm, có thể sánh ngang với hắc kim cổ đao trong tay Trương Khởi Linh.

Thanh Tam vừa thấy cây đao này liền yêu thích không rời tay.

Sau đó y vay một khoản nợ lớn, lại thêm điểm cống hiến tích cóp mười mấy năm mới đổi được trường đao hắc kim.

Đao quang lóe lên, Thanh Tam và con cá thối lớn tách ra, liền thấy nửa thân con cá thối bị cắt đôi, máu tươi tuôn ra. "Phi, thật mẹ kiếp tanh tưởi." Thanh Tam nếm phải một ngụm máu, leo lên thuyền nhỏ liền bắt đầu nôn mửa.

Thấy con cá thối lớn quả thực đã chết, Diệp Bạch mới ra hiệu cho mọi người chèo thuyền rời đi.

Đến bãi tàng thi, ánh mắt mọi người bị những xương trắng lấp lánh bên bãi cát thu hút.

Lửa quỷ xanh lam lập lòe theo tiếng nước, dường như là linh hồn có ý thức đang thì thầm.

Lúc này, mọi người ngửi thấy một mùi hôi thối tươi mới, mùi này truyền đến từ một thi thể vừa mới chết không lâu. "Vương lão hán!" Thanh Tam trừng lớn mắt, trong đống xương trắng phía trước đang nằm một thi thể thối rữa.

Chính là lão hương họ Vương đã dẫn đường cho họ vài ngày trước.

Chỉ thấy đàn Thi Miết dày đặc chen chúc bên trong Vương lão hán, chọn những bộ phận tươi non, ngon miệng nhất để tranh nhau chén.

Trong đó, những con Thi Miết nhỏ muốn đến chia phần, vừa bò lên thi thể liền bị những con Thi Miết lớn cắn chết, rồi ăn luôn.

Có lẽ mọi người không bị đàn Thi Miết vây công, chính là vì đàn Thi Miết đều bị thịt thối trên bãi cát này thu hút.

Thanh Tam có chút không đành lòng: "Tam gia, dù sao cũng là người quen, hay là ta xuống thu gom hài cốt của y, mang ra ngoài chôn cất?" Diệp Bạch không vui nói: "Người này vì sao lại “tốt bụng” dẫn đường cho các ngươi, mà không hề nhắc đến nguy hiểm trong động, hơn nữa bây giờ thi thể y lại xuất hiện ở đây, ngươi dùng cái đầu heo của mình mà nghĩ xem nguyên nhân là gì." Thanh Tam gãi đầu, sau khi được Diệp Bạch nhắc nhở, mới nghĩ rõ nguyên nhân trong đó.

Xem ra Vương lão hán tám phần là không có ý tốt, nên muốn vào Quỷ động để nhặt tài vật của họ, không ngờ vì lý do nào đó mà chết ở

đây.

Hai chiếc thuyền nhỏ vượt qua bãi tàng thi, men theo dòng sông tiếp tục tiến lên.

Lúc này, Diệp Bạch dùng thần thức thăm dò dưới nước, đột nhiên phát hiện dưới nước có từng hàng chuông đồng được buộc dưới đáy.

Việc bố trí chuông đồng rất có sự tính toán, chỉ cần thuyền bè qua lại đều có thể làm chuông đồng rung động.

Chương 534

"Chuông đồng cổ lầu của Trương gia, sao lại xuất hiện ở đây?" Diệp Bạch trong lòng hơi nghi hoặc, mở miệng phân phó: "Bịt tai lại, tăng tốc." "Được rồi, Tam gia, ngài ngồi vững vào." Thanh Tam mặc quần áo ướt sũng, thành thạo chống sào tăng tốc.

Một tràng tiếng chuông thanh thúy vang lên chói tai, có người lập tức lấy Kháng Long Giản ra để che âm.

Mọi người mới biết vì sao Tam gia lại bảo mọi người bịt tai, thì ra dưới nước có âm thanh huyễn trận của chuông.

Diệp Bạch hơi gật đầu, đám tiểu tử này được Tề Tiểu Hắc huấn luyện không tồi, phản ứng cũng khá nhanh.

Không lâu sau, hai chiếc thuyền nhỏ đến khúc sông cuối cùng của "Quỷ động", trên vách đá bắt đầu xuất hiện quan quách thủy tinh. "Tam gia, nơi này có vấn đề!" Thanh Tam ở vị trí dẫn đầu, bản năng sinh ra một cảm giác khó chịu, dường như có thứ gì đó đang chú mục vào y ở phía trước.

Nhìn thấy tử khí đen đặc phía trước, Diệp Bạch nhắm dị đồng lại, trong mắt lóe lên hàn quang. "Thanh Tam, trước hết cho thuyền cập bờ." "Cập bờ?" Thanh Tam ngẩn người, vội vàng làm theo phân phó của Diệp Bạch.

Bãi cát nông gần đó rất chật hẹp, vừa đủ cho vài người đứng tạm.

Thanh Tam và Thanh Ngũ ở lại trên thuyền, Diệp Bạch bảo ba người còn lại xuống thuyền, mở những quan quách thủy tinh trên vách đá hai bên. "Khoan đã, trước hết bôi tru tà huyết lên giữa trán." Diệp Bạch tự lấy từ trong túi ra, ném một bình tru tà huyết, ba người vội vàng bôi lên giữa trán.

Tiếp đó, ba người mỗi người chọn một quan quách thủy tinh, linh hoạt leo lên vách đá.

Quan quách được niêm phong bằng sáp mật, ba người phải tốn không ít sức lực mới mở được quan quách thủy tinh.

Bên trong có một lớp nước đen đặc nông, hôi thối ghê tởm, còn có vài khúc xương sườn, xương đầu người ngâm trong nước đen.

Và khi quan quách được mở ra, tiếng kêu chói tai the thé đồng thời vang lên bên tai ba người, âm thanh mang theo sự phẫn nộ cực độ, dường như truyền đến từ con sông phía trước.

Ba người chần chừ: "Tam gia?" Diệp Bạch cũng xuống thuyền giẫm lên bãi cát, nhìn về phía con sông đen kịt phía trước, lạnh giọng nói: "Không cần quản, đổ dầu hỏa, thiêu cháy hết những thứ bên trong quan tài." Ba người làm theo, rất nhanh, trong ba chiếc quan quách thủy tinh bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt mọi người, đột nhiên, thần sắc Thanh Tam biến đổi: "Bạch Tam, nhìn phía sau ngươi, có thứ gì đó!" Bạch Tam vừa đổ dầu xong đang men theo vách đá leo xuống, đột nhiên khựng lại, y cảm thấy sau gáy hơi lạnh.

Y mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy một khuôn mặt người tóc đen đang nhìn chằm chằm y.

Nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ xuống, dường như hơi thở phả ra cũng biến thành sương trắng lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả thế giới của y biến thành màu đen, khuôn mặt người kia từ từ xoay người về phía y, mặt sau lưng lại vẫn là một khuôn mặt người tóc đen.

Bạch Tam nghe thấy tiếng la hét mơ hồ của mọi người bên tai, rồi rơi xuống.

Dưới vách đá toàn là những tảng đá nhọn hoắt, độ cao bảy tám mét, không chết cũng tàn phế.

Bạch Tứ đứng ngay cạnh Bạch Tam, chỉ thấy y đạp lên vách đá, mắt nhanh tay lẹ, cứu được Bạch Tam.

Nhìn lại sắc mặt Bạch Tam, hai mắt y mê ly, tròng mắt trắng dã, rõ ràng là đã rơi vào một loại huyễn cảnh nào đó.

Thanh Tam sán lại gần, lấy Kháng Long Giản ra gây tiếng ồn bên tai Bạch Tam, cố gắng đánh thức y.

Nhưng Bạch Tam không những không khá hơn, mà còn bị tiếng của Kháng Long Giản kích thích mà sùi bọt mép.

Bạch Tứ giận dữ nói: "Bỏ ra, ngươi không thấy tru tà huyết trên trán Tam ca đã biến mất rồi sao?

Phải bôi tru tà huyết, không phải thứ này." "Không phải thì không phải, làm gì mà to tiếng thế, ta cũng là Tam ca của ngươi mà." Thanh Tam mặt mày sa sầm, ngượng ngùng di chuyển Kháng Long Giản đi.

Bạch Tứ lại bôi tru tà huyết lên giữa trán Bạch Tam, một lát sau, Bạch Tam mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. "Tam gia đâu rồi?" Mọi người tìm kiếm khắp nơi, lúc này mới phản ứng lại, Tam gia biến mất rồi.

Rầm rầm!

Đột nhiên phía trước truyền đến tia sét, lại kèm theo tiếng kêu thảm thiết của một người phụ nữ, mọi người nhìn rõ, Tam gia đang ở vách đá con sông phía xa mở quan quách thủy tinh. "Tam gia, ngài không sao chứ?" Thanh Tam hét lớn.

Diệp Bạch hái một túi phúc duy nhất trong số nhiều quan quách thủy tinh cho vào hệ thống, đứng trên vách đá nhìn xuống đáy sông phía dưới, không có thời gian để ý Thanh Tam.

Tuy không nhìn rõ tình hình dưới nước, nhưng dựa vào thần thức, y phát hiện đáy sông trải đầy những hài cốt âm u và thuyền nhỏ bị phá hủy.

Phạm vi thần thức của y chỉ bao phủ hơn mười mét, nhưng chỉ riêng trong phạm vi mười mét đó đã có bảy tám mươi bộ hài cốt, có thể thấy khúc sông này đã chôn vùi vô số thi cốt.

Lúc này, trên mặt nước đen kịt nổi lên một đầu lâu của một người phụ nữ.

Tóc đen trên người cô ta hơi cháy, đôi mắt độc ác nhìn chằm chằm Diệp Bạch.

Diệp Bạch khóe miệng cười lạnh, trong mắt lóe lên tinh quang, mấy nghìn năm qua, vô số sinh linh oan uổng chết ở đây, hình thành nên vùng cực âm, trách không được nơi này lại sinh ra một quỷ mị cường đại như vậy.

Xem ra chỉ cần xuyên qua Quỷ động, đều sẽ bị con quỷ mị này nhìn chằm chằm.

Vừa nãy y đã bảo người động vào quan quách thủy tinh, vô hình trung đã phá vỡ cục diện phong thủy nơi đây, con nữ quỷ này tự nhiên hận y đến tận xương tủy, không chút do dự ra tay.

Nhưng, cũng không biết một chiêu Chưởng Tâm Lôi có thể khiến con nữ quỷ này nhận rõ hiện thực không.

Nếu một chiêu không đủ, vậy thì hai chiêu.

Trong chớp mắt, Diệp Bạch lóe lên đến trước mặt nữ quỷ, tay phải cầm sợi dây sét màu tím sẫm to bằng cổ tay, mạnh mẽ giáng xuống.

Rầm rầm!

Một tiếng sét đánh giữa trời quang nổ vang, kèm theo ánh sáng trắng chói mắt, mọi người ngẩn người.

Dòng nước con sông trực tiếp bị Chưởng Tâm Lôi chặn đứng, dưới nhiệt độ cao, hơi nước bốc lên.

Lại thấy con nữ quỷ lập tức biến mất, rồi lại xuất hiện từ xa.

Diệp Bạch hơi cau mày: "Thanh Tam, ngươi dẫn người đi thiêu cháy hết tất cả quan quách thủy tinh đi!" "Được rồi, Tam gia." Diệp Bạch phát hiện, chỉ cần còn ở khúc sông này, nữ quỷ đều có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, xem ra năng lực của nữ quỷ có liên quan rất lớn đến quan quách thủy tinh.

Vậy thì cứ phá hủy hết quan quách, xem ngươi còn làm cách nào chống đỡ.

Bảy tám chiếc quan quách thủy tinh trên vách đá bị dầu hỏa đốt cháy, dưới ánh lửa hừng hực, "Quỷ động" bị chiếu sáng hoàn toàn.

Nữ quỷ còn muốn chạy trốn, nhưng bị Diệp Bạch dùng một chiêu Chưởng Tâm Lôi đánh trúng giữa trán. "Á!" Dưới ánh sét, nữ quỷ kêu thảm thiết bị đánh tan linh thể, hóa thành một đoàn sương mù đen.

Lúc này, Diệp Bạch xòe bàn tay lớn ra, dùng Chưởng Tâm Lôi dệt thành một tấm lưới sấm sét khổng lồ, cuối cùng cũng bắt được nữ quỷ đã mất đi năng lực.

Thanh Tam, Bạch Tứ và những người khác vội vàng sán lại gần, tò mò quan sát.

Chương 535

Thanh Tam nói: "Ôi chao, chính là thứ này?

Cũng chẳng lợi hại mấy nha, ta thấy Tam gia hai chiêu đã chế phục được rồi." Diệp Bạch cười cười: "Ít nịnh hót đi, ngươi đi chèo thuyền nhỏ qua đây, chuẩn bị ra khỏi Quỷ động." Nữ quỷ trong lưới sét lại một lần nữa biến ra hình dạng tóc đen thẳng mượt, không ngừng dập đầu về phía Diệp Bạch, như thể đang cầu xin Diệp Bạch tha mạng.

Diệp Bạch khẽ thở dài, bao nhiêu người đến đi như vậy, cũng chưa thấy ngươi tha cho ai.

Y không chút lay động, thu nhỏ lưới sét lại, nhốt nữ quỷ vào chiếc vò sứ đựng quỷ dán đầy bùa chú.

Lúc này, Thanh Tam và những người khác đã chèo thuyền nhỏ qua.

Diệp Bạch liền giao chiếc vò sứ chứa nữ quỷ cho họ bảo quản, nữ quỷ vẫn còn sống, nên không thể cho vào không gian được.

Cuối cùng, Bạch Tứ cẩn thận hơn cả, đặt chiếc vò sứ vào ba lô, đeo trước ngực để bảo vệ.

Ra khỏi Quỷ động, trời đã tối đen như mực, trên trời cũng không còn mấy ngôi sao.

Tiếng côn trùng và tiếng ếch nhái từ rừng mưa gần đó vang lên.

Diệp Bạch bảo mọi người tản ra tìm kiếm các ký hiệu gần đó, rất nhanh liền tìm thấy Bạch Nhất trong rừng. "Tam gia à, cuối cùng các ngài cũng đến rồi, hai ngày nay ta sắp bị muỗi ăn thịt rồi." Bạch Nhất mặt đầy bùn đất, trên cổ và cánh tay quả thực có không ít nốt đỏ to sưng. "Tìm một nơi yên tĩnh, kể tình hình cho ta nghe." Bạch Nhất dẫn

mọi người đến chiếc lều nhỏ mà y ẩn náu, kể lại chi tiết tất cả tin tức mà Bạch Nhị đã truyền về mấy ngày nay. "Tam gia, người cầm đầu là Trương Khải Sơn, ngoài ra trong đội ngũ này còn có Trương Chí Hoài, và một đạo nhân họ La..." Diệp Bạch gật đầu, xem ra y đoán không sai, quả thực là do Trương Khải Sơn làm. "Vậy đạo nhân họ La kia là lai lịch gì?" "Tam gia, Trương Chí Hoài nói, La đạo nhân kia là một tà đạo nuôi dưỡng quỷ vật, ngoài ra, cùng với La đạo nhân còn có hai huynh đệ họ Tần đến từ Nam Cương, đều có tuyệt kỹ, được "Nó" chiêu mộ, nhưng hai người này chưa từng ra khỏi lều, Bạch Nhị nói y không thể thăm dò hư thực." Diệp Bạch cười cười: "Thằng nhóc Trương Chí Hoài này.

Hiện tại bọn họ đã phát hiện ra cổ mộ chưa?" "Hắc hắc, Tam gia, ta đang định nói với ngài, ngày đầu tiên họ quả thực đã đào ra đồ vật, mấy trăm cái đầu người, rải đều trên lớp đất, e là dùng để tế tự.

Ngày thứ hai, tức là hôm qua, dưới những đầu người đó, Trương gia Cửu Môn dùng Lạc Dương Xẻng đào sâu xuống đất mười mấy mét, kéo lên toàn là bùn máu màu đỏ." "Bùn máu, có huyết thi sao?" Thanh Tam bên cạnh kinh ngạc kêu lên.

Bạch Nhất liếc y một cái, rồi lại nhìn về phía Diệp Bạch: "Quả thực có huyết thi, nhưng tình hình cụ thể Bạch Nhị cũng không nhìn thấy, là do Trương Khải Sơn một mình chui vào đạo động giải quyết, đợi đến khi ra ngoài, Trương Khải Sơn đầy mình máu, còn huyết thi kia cũng bị thiêu cháy thành than đen." Thanh Tam kinh ngạc nói: "Ôi chao, ghê gớm vậy!

Một mình đấu huyết thi, Cửu Môn Phật Gia quả nhiên có chút thủ đoạn.

Mà này, máu trên người Trương Khải Sơn là máu của y hay của huyết thi vậy?" Bạch Nhất lạnh lùng nhìn Thanh Tam, thốt ra một

chữ: "Cút!" Thanh Tam có chút ngượng ngùng, còn Bạch Tam, Bạch Tứ và những người khác hai bên đều cố gắng nhịn cười.

Bạch Nhất hít sâu một hơi, cố gắng nở nụ cười như hoa cúc trên mặt, tiếp tục nói với Diệp Bạch: "Tam gia, Trương Khải Sơn dưỡng thương trong lều cả một đêm, trưa hôm nay mới dẫn người đi ra ngoài, Bạch Nhị và Thanh Tứ cũng đã theo sau, nhưng hiện tại họ vẫn chưa truyền tin tức về, có lẽ tình hình bên ngoài mộ huyệt có chút khó giải quyết." Màn đêm buông xuống, tiếng ve kêu râm ran khắp nơi, cây đại thụ gần đó bị gió thổi xào xạc.

Lúc này, vùng đất phong thủy bên ngoài đại mộ Lỗ Vương Cung đã bị Trương Khải Sơn dẫn người đào thông.

Mọi người đứng trước một đạo động, đạo động này vừa rộng vừa sâu, đất bùn xung quanh đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Một bức tường gạch lớn chắn ngang trước mặt mọi người.

La đạo nhân không nhịn được nói: "Tiếp tục đào đi, trời tối thế này, phá bức tường này ra, chúng ta đi ăn cơm." Nói xong, y liền định đưa tay chạm vào bức tường gạch. "Nếu không muốn chết, tốt nhất đừng chạm vào." Trương Chí Hoài lạnh lùng nói.

La đạo nhân theo bản năng rụt tay lại: "Phía sau bức tường này có cơ quan sao?" Trương Khải Sơn đi đến trước bức tường gạch, gõ gõ, truyền đến âm thanh rỗng tuếch.

Phía sau bức tường này có một lớp cách.

Giọng Trương Khải Sơn vang lên: "Thời cổ đại luyện đan có một loại dược liệu là phàn toan, thường được giấu trong tường sáp phía sau tường gạch.

Tường sáp giòn yếu, nếu tường gạch bị ngoại lực phá vỡ, cường toan sẽ đổ lên người, lập tức thiêu rụi đến cả da cũng không còn.

Để đối phó với cơ quan này, tất cả gạch đều phải rút ra ngoài, không thể đẩy, càng không thể đập." Trương Chí Hoài cười cười, lùi lại một bước, ra ý để Trương Khải Sơn làm: "Phật Gia tinh thông cơ quan dưới mộ đến thế, xem ra bức tường này cũng không làm khó được Phật Gia, xin mời, Phật Gia!" "Phật Gia, ngài còn bị thương, để ta làm đi." Trương Khải Văn bước lên, nhưng bị Trương Khải Sơn ngăn lại: "Không sao, ta có chừng mực." "Chí Hoài huynh, hạ mộ cần mọi người đồng lòng, ta hy vọng đây là lần cuối cùng." Lời cảnh cáo vừa dứt, Trương Khải Sơn duỗi hai ngón tay đặt lên mặt tường, men theo các khe gạch nhỏ mà sờ.

Không lâu sau, liền thấy y cau mày, hai ngón tay dùng sức, một viên gạch đất sét lập tức bị rút ra.

La đạo nhân thấy vậy, vội vàng vỗ tay khen ngợi: "Cửu Môn Trương Đại Phật Gia quả nhiên danh bất hư truyền, thủ đoạn hạ mộ thật cao siêu, lợi hại lợi hại." Nhưng y nhìn quanh một vòng, chỉ có mình y là kẻ ngoại đạo đang vỗ tay, những người còn lại đều im lặng.

La đạo nhân cười khan hai tiếng, rồi rụt tay lại.

Đứng ở vòng ngoài, Bạch Nhị và Thanh Tứ thấy cảnh này, cũng có chút kinh ngạc. "Tứ Nhi, Phát Khâu Chỉ của ngươi cũng luyện không ít năm rồi, thế nào, để ngươi làm, ngươi có rút ra được không?" Thanh Tứ giơ tay mình lên so sánh một chút: "Không được, ngón tay Trương Khải Sơn vừa dài vừa linh hoạt, y luyện từ nhỏ, ta không thể sánh bằng, trừ khi ta dùng nội lực mới có thể rút ra, nhưng như vậy gạch có thể sẽ bị nội lực làm vỡ nát." Bạch Nhị gật đầu: "Quả thực có sự khác biệt, trong số những người chúng ta, e rằng chỉ có Thanh Nhất mới làm được." "Nhưng Bạch Nhị ca, ngươi nói Trương Khải Sơn để chúng ta theo là có ý gì, y không sợ chúng ta thông báo tin tức ra bên ngoài sao?" Bạch Nhị giải thích: "Có rất nhiều lý do để giữ chúng ta lại, ta nhất thời không nói rõ được.

Ngươi chỉ cần biết, đứng trên lập trường của Trương Khải Sơn, giữ chúng ta ở đây, sẽ có lợi hơn cho y.

Huống hồ, kẻ địch trước mặt dễ đối phó hơn kẻ địch ẩn trong bóng tối." Thanh Tứ như có điều ngộ ra, gật đầu.

Người của Trương gia Cửu Môn đã bóc gạch tường từ bên trong, lại cắm kim đầu vào tường sáp, xả hết phàn toan bên trong tường ra.

Hết cơ quan phàn toan, mọi người cùng nhau động thủ, phá vỡ một cái lỗ lớn trên bức tường, lộ ra một thạch thất tối đen.

Dưới đất là những tấm đá nguyên khối, trên đó khắc đầy cổ văn tự.

Tấm đá được sắp xếp theo kiểu Bát Quái, càng ra ngoài càng lớn, càng vào giữa càng nhỏ.

Trong thất có tám cây Trường Minh Đăng đã tắt, ở giữa là một chiếc đỉnh vuông bốn chân, trên nắp đỉnh mộ khắc nhật nguyệt tinh thần.

Phía nam mộ thất, đối diện bức tường đặt một chiếc quan tài đá, phía sau quan tài là một lối đi, dường như dẫn xuống dưới, không biết thông đến nơi nào.

Bạch Nhị ra hiệu một cách kín đáo cho Thanh Tứ, Thanh Tứ gật đầu, biến mất trong đám đông.

Trương Khải Sơn vẫn luôn chú ý đến hành động của Bạch Nhị và những người khác, thấy vậy cũng không nói gì, chỉ bảo mọi người dọn dẹp gạch đá, chuẩn bị tiến vào thạch thất.

Trương Chí Hoài dường như nhận ra cổ văn tự trên tấm đá, vừa định bước vào thạch thất, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, như thể nghĩ ra điều gì đó, y ngượng ngùng rụt chân lại.

Trong số thủ hạ y mang theo, không ít người từng là thành viên Uông gia, chỉ vì Uông gia rút khỏi đại lục nên họ mới đi theo Trương Chí Hoài.

Họ đều là những hảo thủ giỏi nhìn sắc mặt đoán ý, thiện về giữ mạng.

Thấy hành động của Trương Chí Hoài, họ cũng dừng lại không tiến lên, xoay người đi giúp người của Trương gia Cửu Môn khiêng gạch đá.

Bạch Nhị nhìn vào mắt, hơi lắc đầu, cũng cầm một bước nhỏ, bất tri bất giác đi đến vị trí lối ra của đạo động.

Thấy vậy, Trương Khải Sơn hơi cau mày, ngược lại không vội vàng bảo người tiến vào mộ thất, y phất tay, vài người của Trương gia Cửu Môn liền đánh ra ám khí đá lửa, thắp sáng tám ngọn Trường Minh Đăng.

Cả thạch thất lập tức sáng bừng lên, các văn tự trên quan tài đá và đỉnh bốn chân đều rõ ràng có thể nhìn thấy. "Ai?

Sao các ngươi không vào?" La đạo nhân đứng trước thạch thất, không nhịn được hỏi.

Trương Khải Sơn nhìn Trương Hoài Chí một cái, Trương Hoài Chí mấp máy môi, nói ra một khẩu hình.

Chương 536

Tuy rằng không hợp với Trương Khải Sơn, nhưng hiện giờ đã không thể giấu được, chi bằng tiết lộ vài thứ thì thực tế hơn.

Trương Khải Sơn nhướng mày, thần sắc ngưng trọng.

“La đạo nhân, Trương Hoài Chí, các ngươi theo ta vào thạch thất, những người khác hãy ra ngoài đợi.” “Phật gia, ta đối với mộ huyệt một khiếu bất thông, để ta vào chẳng phải là gây thêm rối loạn sao?” La đạo nhân không khỏi nói.

Dù phản ứng y có chậm đến mấy cũng hiểu được, thạch thất này có vấn đề.

Trương Hoài Chí cười nói: “Sớm đã nghe danh La đạo nhân bản lĩnh cao siêu, chi bằng thả vài vật nhỏ vào thám thính đường, như vậy ngài sẽ không cần vào.” La đạo nhân biết cục diện trên thượng diện lại có biến hóa, hai người họ Trương này muốn kéo y xuống nước, liên kết với nhau.

Y nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không phải không được, trước hết hãy để người của các ngươi ra ngoài, sau đó cho ta thời gian chuẩn bị.” “Dễ nói.” Nhân thủ của Trương gia Cửu Môn và thủ hạ của Trương Hoài Chí lần lượt chui ra khỏi đạo động, chỉ có Bạch Nhị vẫn ở lại phía dưới.

La đạo nhân nhìn Bạch Nhị: “Vô Lượng Thiên Tôn, vị cư sĩ này, ngài cũng có thể đi lên rồi.” Bạch Nhị lắc đầu: “Ta chỉ muốn xem thủ đoạn của đạo trưởng, không gây rối.” La đạo nhân có chút vô ngữ, thấy Trương Khải Sơn và Trương Hoài Chí đều không động đậy, cũng dập tắt ý nghĩ đuổi Bạch Nhị đi.

Thực không biết nhân vật Diệp Tam gia đứng sau người này là

hạng người nào, bất luận là Trương Khải Sơn hay Trương Hoài Chí, lại đều không dám đắc tội y.

Nghĩ nhiều vô ích, ngay sau đó La đạo nhân bắt đầu thi pháp, chỉ thấy y đứng trước thạch thất, miệng niệm niệm hữu từ, hai tay giấu dưới ống tay áo đạo bào rộng thùng thình, không biết đang làm động tác gì.

Ba người đứng bên cạnh quan vọng đều nheo mắt, nhìn La đạo nhân thực thi.

Đột nhiên, một trận âm phong thổi qua, đèn pin của mọi người đều chập chờn sáng tối, chỉ thấy một đoàn hắc khí từ ống tay áo La đạo nhân chui ra, bay vào trong thạch thất.

La đạo nhân làm cung tác ấp: "Vô Lượng Thiên Tôn, đây là Kỳ Cảnh Linh Khôi của ta, nếu thạch thất có nguy hiểm, nó sẽ ra cảnh báo." Trương Hoài Chí tặc lưỡi: "Linh Khôi?

Chẳng phải chỉ là một con tiểu quỷ sao?" "Tiểu quỷ là xưng hô của tà môn ngoại đạo, Linh Khôi của ta lại là chính đạo môn lộ, sao có thể đánh đồng.

Bất quá, Trương cư sĩ đối ta khắp nơi châm chọc là có ý gì?

Nếu lão đạo ta có vấn đề, làm sao cùng các ngươi xuống mộ?" La đạo nhân mặt lộ vẻ uất nộ, hiển nhiên có chút tức giận.

Lời này Trương Hoài Chí hiển nhiên không cách nào đáp lại, dù sao để La đạo nhân tham dự là ý của cấp trên.

Trương Hoài Chí lạnh hừ một tiếng: "Hy vọng là vậy." Mọi người đều nhìn vào trong thạch thất, chỉ thấy Linh Khôi của La đạo nhân thả ra đang lượn vòng trên đỉnh phương đỉnh tứ túc trong thạch thất, không có động tác nào khác.

La đạo nhân hơi nhíu mày, bất mãn với biểu hiện của Linh Khôi,

hai tay y hợp lại, tạo thành thủ thế mới.

"Tật!" Linh Khôi bắt đầu lượn lờ ở bốn góc thạch thất, nhưng khi đến trước thạch quan, đột nhiên một luồng khí tức khủng bố từ trong quan bộc phát.

Thạch quan kịch liệt rung động, một đoàn thi khí huyết hắc nồng đậm từ trong quan tràn ra, trực tiếp cuốn Linh Khôi vào trong thạch quan.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, mọi người đều không kịp phản ứng.

"Linh Khôi của ta!" La đạo nhân đại kinh, phun ra một ngụm ứ huyết, lập tức đổ sụp xuống đất.

Y tật thủ thống tâm, quỷ vật dưỡng bao nhiêu năm như vậy cứ thế mất đi.

"Phật gia, đã nhìn ra được gì chưa?" Trương Hoài Chí nhìn chằm chằm thạch quan, mở miệng hỏi.

"Huyết thi, thủ mộ, có thể liên quan đến người Trương gia." Hai người đều trầm mặc, hiển nhiên là nghĩ đến một số ghi chép trong tộc.

Trương Hoài Chí lại nói: "Ta nhớ tộc trưởng đời này của Trương gia đang ở trong tay ngươi." Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu: "Ta chưa bao giờ hạn chế hắn, sau này ở Tứ Cô Nương Sơn hắn đã thất tung." Trương Hoài Chí hai tay dang ra: "Trương Khởi Linh không ở đây, ta là hết cách rồi, Phật gia ngài là chi thủ ngoại tộc của Trương gia, có lẽ cũng hữu dụng, chi bằng ngài vào thử xem?" Trương Khải Sơn liếc y một cái, trực tiếp quay đầu ra khỏi đạo động.

"Phật gia, đợi ta với." La đạo nhân làm bộ thảm thương, thấy không ai đáp lời, thấy Trương Khải Sơn cũng đã đi, vội vàng theo lên.

Trong đạo động, Trương Hoài Chí đi đến bên cạnh Bạch Nhị.

“Ra ngoài đi, thứ trong quan quá hung, Trương Khải Sơn không dám cứng rắn xông vào, hắn tám phần sẽ phong tỏa nơi này, rồi tìm lại lối vào khác.” Bạch Nhị không kìm được hỏi: “Trong thạch quan là thứ gì?” “Ngươi không cần biết, nói với Tam gia, hắn sẽ đoán ra.” Nói xong, Trương Hoài Chí cũng ra khỏi đạo động.

Bạch Nhị nhìn thạch quan một cái, khẽ lắc đầu rồi cũng ra khỏi đạo động.

Giống như Trương Hoài Chí dự đoán, không lâu sau, đạo động bị Trương Khải Sơn sắp xếp nhân thủ lấp bằng.

Đêm khuya, không ít trướng bồng đều đèn đuốc sáng trưng, trong trướng bồng Bạch Nhị nghe thấy một số âm thanh, vội vàng lẻn ra khỏi doanh địa.

Thanh Tứ báo tin ở bụi cây bên ngoài doanh địa.

“Tứ nhi, xảy ra chuyện gì, sao tối muộn thế này mới về?” “Bạch Nhị ca, Tam gia đã đến.” Bạch Nhị lộ vẻ kinh hỉ: “Tam gia đã đến, vậy thì tốt rồi, ta vừa hay có việc muốn bẩm báo.” Thanh Tứ dẫn Bạch Nhị đến một hang động ẩn mật dưới núi, đội Thanh Long, Bạch Hổ sáu người đều tụ họp ở đây.

Trừ Thanh Nhất và Bạch Ngũ đi Long Hổ Sơn, những người còn lại đều ở đây.

“Tam gia đâu?” Bạch Nhất mở miệng nói: “Tam gia đang mang hai con heo rừng nướng đi cho sủng vật ăn, ước chừng lát nữa sẽ về, Bạch Nhị, Thanh Tứ nói Trương Khải Sơn bọn họ khai mộ, vậy dưới mộ tình hình thế nào, ngươi hãy kể cho chúng ta nghe.” “Không vội, đợi Tam gia về rồi nói, bất quá tòa mộ này có lẽ không đơn giản.” Nghĩ đến luồng thi khí hồng hắc từ trong thạch quan bốc ra, Bạch Nhị nhíu chặt mày, thứ đó tuyệt đối không phải huyết thi thông thường.

Ngay cả Trương Khải Sơn cũng phải tránh đi, có lẽ chỉ có Tam gia mới có thể đối phó.

Lúc này, Diệp Bạch vừa cho Tiểu Hắc ăn hai con heo rừng, lại để nó chui vào sông bơi một vòng.

Tuy rằng hoàn cảnh trong Đại Sư Cầu không tồi, nhưng cả ngày ở cùng một chỗ, đừng nói là rồng, ngay cả con người cũng không chịu nổi.

Cho nên một hai tháng nay, Diệp Bạch có thời gian cũng sẽ thả Tiểu Hắc ra ngoài dạo chơi.

Tiểu Hắc chui ra từ mặt nước, nuốt con cá lớn béo mập trong miệng vào bụng, dùng long giác đẩy đẩy Diệp Bạch, gầm nhẹ một tiếng, ý bảo Diệp Bạch có muốn xuống nước chơi cùng nó không.

Diệp Bạch lắc đầu, vừa định mở miệng, đột nhiên nhíu mày: "Ai đó?" Chỉ thấy hai bóng người đứng trong rừng cây xa xa đối diện con sông.

Tiểu Hắc đại nộ, lại có kẻ bò sát dám dòm ngó long khu bá khí của nó.

Diệp Bạch vỗ vỗ đầu nó, bảo nó nấp dưới nước.

Tiếp đó, Diệp Bạch đạp trên mặt nước, thân hình nhảy vọt, đến đối diện con sông.

Hai người trong rừng cây không đi, thân khoác áo choàng đen, dáng người thon gầy.

Diệp Bạch hơi nhíu mày, hóa ra là người quen, Trương Khởi Linh và Thất Chỉ Nhân.

Bọn họ làm sao lại xuất hiện ở đây?

"Diệp Tam gia?" Trương Khởi Linh dừng lại một chút.

“Trí nhớ đã khôi phục?” “Đã khôi phục một ít.” Diệp Bạch gật đầu: “Có chuyện tìm ta?” Trương Khởi Linh không vòng vo, thẳng thắn nói: “Mộ huyệt có thể có Quỷ Tỳ, muốn thỉnh Diệp Tam gia giúp đỡ.” “Người bên cạnh ngươi không kém ta là bao, có hắn giúp đỡ, lấy được Quỷ Tỳ hẳn không khó.” Trương Khởi Linh thành thật nói: “Trương Khải Sơn là người Trương gia, hắn không muốn giúp ta đối phó người Trương gia, ta nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có Diệp Tam gia mới có thể giúp ta.” Nhìn khuôn mặt kiên nghị gầy gò của Trương Khởi Linh, Diệp Bạch khẽ thở dài một hơi.

Đứa trẻ này vì sứ mệnh của Trương gia, thật khiến người ta đau lòng.

“Ta dựa vào gì để giúp ngươi?” Ánh mắt Trương Khởi Linh ảm đạm, Trương gia đại nạn, tộc nhân kẻ chết người chạy, kẻ phản bội thì phản bội.

Tuy hắn là tộc trưởng Trương gia, nhưng không có một người nào có thể dựa dẫm.

Thêm vào tính bí ẩn của Trương gia, khiến hắn không thể tùy ý tin tưởng người khác.

Cho nên áp lực của Trương gia đều dồn lên một mình hắn.

Chương 537

Quỷ Tỳ là tín vật của Trương gia, cũng liên quan đến việc có thể bảo vệ bí mật của Trương gia hay không.

Mà năng lực của Trương Khải Sơn hắn vô cùng rõ ràng, nếu Thất Chỉ Nhân không nguyện ý giúp hắn, muốn đoạt Quỷ Tỳ từ tay Trương Khải Sơn, cơ bản là không thể.

Tìm người giúp đỡ, hình bóng đầu tiên hiện lên trong đầu Trương Khởi Linh chính là Diệp Bạch.

Có lẽ ở Vân Nam Địa Tạng Tự, khi Diệp Bạch giúp hắn thoát khỏi sự truy đuổi của người Trương gia, cái dáng vẻ "Tiểu Tam gia" thân thiện ấy đã in sâu vào tâm trí hắn.

Sau này Trương gia đột biến, trải qua mọi chuyện khiến Trương Khởi Linh cảm thấy, Diệp Bạch là thật lòng giúp đỡ hắn, không có chút tư niệm nào.

"Ta... ta có thể..." Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "Lại gần một chút, để ta xem kỹ ngươi." Trương Khởi Linh chầm chậm đi đến trước mặt Diệp Bạch.

Chiều cao gần bằng Diệp Bạch, trắng trẻo, dung mạo tuấn dật, khí chất thần bí, nhưng trong mắt lại có chút cục xúc.

"Thả lỏng đi, ta đâu có ăn thịt ngươi, dẫn người của ngươi đi theo ta, nếu dưới mộ thật sự có Quỷ Tỳ, ta sẽ để lại cho ngươi." "Tạ ơn Diệp Tam gia." Diệp Bạch cười cười: "Sau này gọi ta là Đại ca." Trương Khởi Linh mấp máy môi, lòng ấm áp: "Đại ca." Diệp Bạch đến bên bờ sông, cũng không kiêng kị, trước mặt hai người thu Tiểu Hắc vào Đại Sư Cầu.

Trương Khởi Linh thì không hỏi nhiều, chỉ có Thất Chỉ Nhân trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Trở về hang động dưới núi, đội Thanh Long, Bạch Hổ và những người khác mới phát hiện phía sau Tam gia có hai người đi theo.

Diệp Bạch giải thích: "Hai người họ sẽ cùng chúng ta xuống mộ, các ngươi sắp xếp hai gian trướng bồng cho họ." "Vâng." Mọi người quây quần bên đống lửa trong động, Bạch Nhị thuật lại chi tiết những gì xảy ra trong thạch thất dưới mộ.

"Trương Khải Sơn và Trương Hoài Chí dường như biết thứ trong thạch quan là gì, nghe ý của bọn họ, chỉ có tộc trưởng Trương gia đến mới không dẫn dụ thứ trong quan ra ngoài." "Thạch quan?" Diệp Bạch nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh do dự, không biết có nên nói ra bí mật của Trương gia hay không, hắn cũng nhìn Diệp Bạch một cái, cuối cùng mở miệng nói: "Tòa mộ này là cổ mộ Tây Chu, mộ Chu Mục Vương, Trương gia đời đời phụ trách thủ hộ nó." Bạch Nhị không kìm được nói: "Đây là mộ Tây Chu?

Sao ta lại nghe nói là mộ Lỗ Thương Vương thời Chiến Quốc." "Bí mật ở đây ta cũng không rõ lắm, chỉ biết Lỗ Thương Vương chiếm cứ tổ quạ, vì trường sinh nên đặt mộ của mình dưới mộ Tây Chu." Lúc này, Thất Chỉ Nhân từ trước đến nay chưa từng nói chuyện, ngồi bên đống lửa phát ra âm thanh trầm thấp: "Thời Chiến Quốc, Trương gia thế yếu, Lỗ Thương Vương và thuộc hạ Thiết Diện Sinh phát hiện ra bí mật trường sinh, liền phá hoại mộ Chu Mục Vương, hai người họ chuyển vào ở." Diệp Bạch liếc mắt, Thất Chỉ Nhân sống mấy ngàn năm, quả nhiên biết không ít chuyện.

Bạch Nhất nói: "Hai người?

Thân phận Thiết Diện Sinh làm sao có thể so với Lỗ Thương

Vương, hắn làm sao có tư cách chuyển vào." Bạch Nhị suy nghĩ một chút, giải thích: "Chỉ có một khả năng, Thiết Diện Sinh đứng sau sắp đặt mọi chuyện, là kẻ thắng lớn cuối cùng, cho nên hắn có tư cách hưởng thụ bí mật trường sinh." Bạch Nhất gật đầu: "Vậy trong thạch quan rốt cuộc là thứ gì, và có quan hệ gì với Trương gia?" Thất Chỉ Nhân nói: "Dưới mộ có một thứ trường sinh, gọi là Ngọc Dũng, mặc vào sẽ được trường sinh, Chu Mục Vương vốn dĩ ở trong Ngọc Dũng, chỉ chờ một ngày nào đó người Trương gia theo ước định thời gian, đào hắn ra." "Nhưng không ngờ, hắn bị Lỗ Thương Vương tìm thấy và đào ra.

Sau này Lỗ Thương Vương quăng thi thân biến dị của Chu Mục Vương vào trong thạch quan mà ngươi nói, tác dụng phụ của việc cởi Ngọc Dũng rất lớn, sẽ biến thành huyết thi khó đối phó, hơn nữa được dưỡng trong thạch quan mấy ngàn năm, oán khí ngập trời." "Vì cái ước định đó, chỉ có tộc trưởng Trương gia mới có thể khiến Chu Mục Vương bình tĩnh lại." Thất Chỉ Nhân nói xong, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Diệp Bạch cười hỏi: "Quen thuộc tình hình dưới mộ như vậy?

Ngươi từng vào trong đó?

Sao không mang Quỷ Tỳ ra ngoài." Thất Chỉ Nhân giải thích: "Trương Khởi Linh có sứ mệnh của mình, hơn nữa ta không phải bảo mẫu của Trương gia, không thể làm mọi chuyện giúp hắn, nếu đời này Trương Khởi Linh ngay cả Quỷ Tỳ cũng không thể lấy được, vậy Trương gia cũng không cần thiết tồn tại." Nói ra câu cuối cùng, giọng Thất Chỉ Nhân khàn khàn, lạnh lẽo.

Diệp Bạch liếc Trương Khởi Linh một cái, hỏi dồn Thất Chỉ Nhân: "Vậy Chu Mục Vương trong thạch quan có thực lực thế nào, so với ngươi thì sao?" Thất Chỉ Nhân lắc đầu: "Ta từng đi ngang qua đó,

nhưng không dám vào." "Vậy ta thì sao?" "Ngươi?" Thất Chỉ Nhân ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch đang mỉm cười ngồi đối diện đống lửa.

"Ngươi có lẽ có thể chạy thoát, nhưng thủ hạ của ngươi không ai chạy thoát được, hơn nữa nếu Chu Mục Vương ra ngoài, vùng lân cận này đều sẽ biến thành một vùng tử địa." Thất Chỉ Nhân dừng lại một chút, lại nói thêm: "Trừ phi, ngươi và con hắc long kia cùng ra tay, mới có hy vọng." Diệp Bạch chầm chậm đứng dậy, mặt mang ý cười: "Thất Chỉ, ngươi đối với con bài của ta một mực không biết, mười mấy năm trước ta có lẽ cần tốn thêm chút công phu mới có thể đánh bại ngươi, nhưng giờ đây, trở tay liền có thể trấn áp ngươi, còn về Chu Mục Vương mà ngươi nói, nếu có cơ hội, ta thật sự muốn thử năng lực của hắn." Nói xong, Diệp Bạch liền bảo người dập tắt đống lửa, đi vào trướng bồng.

Lời nói hùng hồn như vậy khiến đội Thanh Long, Bạch Hổ và những người khác tâm thần chấn động.

Quả nhiên, đây mới là Tam gia của bọn họ!

Sau đó, Trương Khởi Linh và Thất Chỉ Nhân cũng trở về trướng bồng của mình.

Bạch Nhất và những người khác bàn bạc, để lại năm người canh đêm, chỉ để phòng bị Thất Chỉ Nhân này.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người dậy sớm, Bạch Nhị hâm nóng vài lon đồ hộp chia cho mọi người.

Tuy nhiên, Thất Chỉ Nhân lại không ăn.

Bạch Nhị hơi nhíu mày, tối qua Tam gia bảo y ngấm ngầm thu thập đồ đạc của Thất Chỉ Nhân.

Tóc, da chết, vật phẩm đã sử dụng đều được, nhưng khi y vừa thu lại trướng bồng của Thất Chỉ Nhân, bên trong không có gì cả.

Thêm vào việc Thất Chỉ Nhân trước mặt không ăn uống, muốn hoàn thành nhiệm vụ Tam gia giao, e rằng không dễ dàng.

Ăn xong đồ hộp, Bạch Nhất không kìm được hỏi: "Tam gia, tiếp theo chúng ta làm thế nào?

Chẳng lẽ đợi Trương Khải Sơn bọn họ xuống mộ rồi chúng ta mới vào?" Diệp Bạch lắc đầu: "Không cần, lát nữa chúng ta trực tiếp đi qua, ta muốn xem Phật gia Trương Đại này rốt cuộc đánh cái chủ ý gì, vứt Cửu Môn lại Tứ Cô Nương Sơn, tự tiện đến đây giúp 'hắn' làm việc, ha ha, thật sự coi quy củ của Cửu Môn là vật bày trí sao?

Nếu hắn tự cho mình quan cao vị trọng, coi thường Cửu Môn, vậy Cửu Môn cũng không thiếu một Phật gia Trương Đại." Lúc này, Trương Khải Sơn đã dẫn nhân thủ đào được một đạo động mới ở một góc khác phía trên mộ huyệt.

Người của Trương gia Cửu Môn và thủ hạ của Trương Hoài Chí đang dọn dẹp bùn đất trong đạo động.

Trương Khải Sơn đứng trên đỉnh núi, thân mặc áo da đen, nhìn về phía xa, thần sắc chuyên chú suy tư.

Trương Khải Văn đến báo: "Phật gia, hai thủ hạ của Tam gia tối qua biến mất sau đó không thấy trở lại, liệu có phải bên ngoài xảy ra chuyện, bọn họ đã quay về rồi?" "Không thể, Tam gia từ khi định cư ở Trường Sa, chưa bao giờ bỏ qua một tòa đại mộ nào, tòa mộ Chiến Quốc này ẩn chứa bí mật trường sinh, Tam gia sao có thể bỏ lỡ.

Hai người họ biến mất tối qua, tám phần là Tam gia cũng đã vào đây rồi." "Tam gia cũng đến rồi?

Vậy chúng ta làm sao?" Trương Khải Văn kinh ngạc nói.

Trương Khải Sơn nói: "Binh đến tướng đỡ thôi, ta đã cố gắng hết sức tránh Tam gia, nhưng vẫn đụng phải nhau." Lúc này, Trương

Hoài Chí từ trong đạo động đi ra: "Mộ động đã mở, có thể xuống mộ." Tuy nhiên, nhìn thấy sắc mặt của Trương Khải Sơn và Trương Khải Văn, Trương Hoài Chí đột nhiên cười nói: "Ôi, hai vị sắc mặt không được tốt lắm nha, đang lo lắng điều gì vậy?" Trương Khải Sơn lạnh giọng nói: "Làm tốt việc của ngươi đi." Trương Hoài Chí hừ một tiếng, quay người chuẩn bị sắp xếp nhân thủ xuống mộ, nhưng từ xa đột nhiên năm người đi tới, người dẫn đầu chính là Diệp Bạch.

"Phật gia, Tam gia thật sự đến rồi." Trương Khải Sơn nhắc nhở Trương Khải Văn bằng giọng trầm: "Lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, đừng vọng động." Diệp Bạch chỉ dẫn theo Bạch Nhị và Thanh Tứ trong đội tiểu đội, cùng với Trương Khởi Linh và Thất Chỉ Nhân đi theo phía sau.

Canh gác bên ngoài là người Trương gia Cửu Môn, có vài lão hỏa kế nhận ra Diệp Bạch, căn bản không dám ngăn cản vị chi thủ Cửu Môn một thời này.

Diệp Bạch đảo mắt nhìn đạo động, cảm thán thủ túc của Trương Khải Sơn thật nhanh, chỉ trong một đêm đã khai quật ra một lối vào mới.

Nếu hắn thật sự chậm trễ một ngày rưỡi, để Trương Khải Sơn mở quan quách trong mộ, vậy thì không ổn rồi.

Trương Khải Sơn tiến lên nói: "Tam gia, ngài sao lại đến đây?" Diệp Bạch cười cười: "Đến xem Phật gia vì loại mộ nào mà có thể bỏ rơi Cửu Môn." Trương Khải Sơn không ti bất kháng: "Chức trách sở tại, đến đây thám mộ." Diệp Bạch mang theo ba phần cười nhạo: "Ngươi đường đường là một quan viên cấp cao, chỉ có thể đi làm việc đạo mộ cho người khác sao?" Lúc này, từ ngoài đám đông truyền đến âm thanh: "Thằng nhóc ranh ở đâu ra mà dám nói lớn tiếng như vậy, Phật gia là thân phận gì, ngươi lại là thân phận gì." Người bước ra

chính là La đạo nhân.

Y vốn dĩ tưởng Diệp Tam gia trong truyền thuyết là nhân vật cỡ nào, không ngờ lại là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, hơn nữa chỉ dẫn theo mấy người này, liền khiến y nảy sinh tâm khinh thị.

La đạo nhân thầm cười trong lòng, hiện giờ đứng ra chống lưng cho Trương Khải Sơn một cách mạnh mẽ, chắc chắn Trương Khải Sơn sẽ ghi nhớ ân tình này của y, đến lúc đó việc hành sự trong tổ chức sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Diệp Bạch nhìn về phía La đạo nhân, khóe miệng lộ ra nụ cười quái dị.

Trương Khải Sơn cũng khẽ lắc đầu, hắn đã bảo thủ hạ án binh bất động, không ngờ lại nhảy ra một người ngoài dự liệu.

Hắn bất đắc dĩ nói: "La đạo trưởng, xin lỗi Tam gia." La đạo nhân ngây người: "Xin lỗi?

Phật gia, ngài không đùa chứ, chúng ta là thân phận gì, thế lực của Diệp Tam gia có lớn đến mấy, có lớn hơn người ở trên không." Ý trong lời nói là có "hắn" chống lưng, sao cần phải sợ Diệp Bạch.

Trương Khải Sơn lắc đầu thở dài, không nói gì.

Diệp Bạch lạnh lùng cười: "Phật gia, đạo nhân này là người của ngươi." "Không phải." "Phật gia?" La đạo nhân trừng lớn mắt, không dám tin, Trương Khải Sơn lại bán đứng y.

"Không phải thì tốt, đang thiếu một con gà cảnh cáo." La đạo nhân ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Diệp Bạch, chỉ thấy hai mắt hắn có lôi quang lóe lên, lập tức đầu y như bị chùy nặng đánh vào, rên một tiếng liền ngã xuống đất.

Chương 538

“Diệp Tam gia, ta là vô tâm chi cử.” La đạo nhân vẫn còn chút ý thức, nhưng lời chưa nói xong đã bị Bạch Nhị và Thanh Tứ kéo đi.

Từ xa truyền đến tiếng La đạo nhân kêu thảm và cầu xin, Diệp Bạch và Trương Khải Sơn đều không chút biểu cảm.

Một lúc sau, tiếng kêu thảm càng lúc càng yếu, Bạch Nhị đưa một chuỗi thủ liên cho Diệp Bạch: “Tam gia, cái này trên người La đạo nhân, y hẳn là dựa vào thứ này để khu sử tiểu quỷ.” Trên thủ liên có năm đồng tiền đồng sáng loáng, ngoài ra còn có một thứ khiến Diệp Bạch động dung, Oán Thạch.

Không ngờ trên người La đạo nhân này lại có Oán Thạch?

“Để lại một hơi, hỏi rõ lai lịch thủ liên.” “Vâng.” Nhận lấy thủ liên, nhìn điểm Minh Khí +10 vạn đã lâu không động trong hệ thống, tâm trạng Diệp Bạch cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Chỉ riêng viên Oán Thạch này, đã có thể bù đắp cho thu hoạch xuống mộ hai tháng qua của hắn.

Trương Khải Sơn nhìn La đạo nhân ở xa thật sự sắp tắt thở, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tam gia, La đạo nhân được cấp trên rất coi trọng.” “Ta không quản, người này ta sẽ mang đi, y nuôi dưỡng tiểu quỷ, đa phần là xuất thân tà đạo, còn việc giải thích với cấp trên thế nào, đó là chuyện của ngươi.” Diệp Bạch không chút biểu cảm trao đổi ánh mắt với Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn đột nhiên nói: “Tam gia, ta kính trọng ngài, nhưng La đạo nhân ta nhất định phải bảo vệ.” “Vậy thì không còn gì để nói, Trương gia ngươi rút khỏi Cửu Môn, ta liền không quản được ngươi.” “Được, vậy Trương Khải Sơn ta liền rút khỏi Cửu Môn!”

Trương Hoài Chí đang đứng xem kịch thì ngây người, hai người này cứ thế mà tan rã sao?

Quá tùy tiện rồi chứ?

Chẳng lẽ hai người này đang diễn kịch?

Trương Hoài Chí cũng không ngốc, hai người diễn kịch chẳng qua là diễn cho bên thứ ba xem, ai là bên thứ ba?

La đạo nhân đã bị kéo đi, vậy chỉ còn hắn Trương Hoài Chí.

Tuy nhiên, Trương Hoài Chí tư tự có chút hỗn loạn, không hiểu mục đích của hành động này của Diệp Bạch và Trương Khải Sơn là gì.

Chẳng lẽ Trương gia thoát ly Cửu Môn sẽ có lợi cho Cửu Môn?

Hay Trương Khải Sơn đã sớm muốn thoát ly Cửu Môn?

Nhưng thế lực Cửu Môn lớn như vậy, có thể mượn lực trong nội bộ Cửu Môn chẳng phải tốt hơn việc nhảy ra ngoài sao?

Trương Hoài Chí đang suy tư, đột nhiên thân thể run lên, dường như bị thứ hung vật nào đó nhìn chằm chằm.

Hắn ngẩng đầu nhìn, Thất Chỉ Nhân đối diện đang chết chóc nhìn hắn, trong mắt hồng quang lóe lên rồi tắt.

Chết tiệt, quên mất mình là kẻ phản đồ Trương gia!

Trương Hoài Chí cũng không còn tâm trí suy đoán Diệp Bạch và Trương Khải Sơn có mờ ám gì, vội vàng cất bước chuồn đi.

Diệp Bạch không quản Trương Hoài Chí, tiến lên vỗ vỗ vai Trương Khải Sơn, rồi dẫn người rời đi.

Đợi Diệp Bạch năm người đi khỏi, Trương Khải Văn mới không kìm được hỏi: “Phật gia, ngài thật sự muốn rời Cửu Môn?” Trương

Khải Sơn cười cười: “Sao vậy, ngươi muốn ở lại Cửu Môn?” “Phật gia đến đâu ta sẽ đến đó.” “Không cần, sau này ngươi không cần đi theo ta, ngươi tiếp tục ở lại Cửu Môn.” “A?

Nhưng vừa rồi Tam gia không phải là...” “Đây là ước định giữa ta và Tam gia, tình hình cụ thể ngươi không cần biết, sau này ngươi chính là người đứng đầu Trương gia Cửu Môn, ta sẽ để lại một nhóm huynh đệ cho ngươi.” Trương Khải Văn có chút hiểu ra: “Phật gia ngài cảm thấy cây to đón gió lớn?” “Cũng có ý đó, ta ở lại Cửu Môn nội hại nhiều hơn lợi, Tam gia cũng tán đồng.” Trương Khải Sơn nghĩ đến câu nói của Diệp Bạch với hắn ở Tứ Cô Nương Sơn: “Phật gia à, chúng ta đều đã già rồi, sau này Cửu Môn là thiên hạ của người trẻ.” Đúng vậy, bọn họ đều đã già rồi.

Có lẽ Trương Khải Sơn hắn cũng nên học Tam gia, sớm ẩn lui mới là chính đạo.

Diệp Bạch không quay về doanh địa, mà đến nơi Trương Khải Sơn và những người khác đã đào ra thạch quan ngày hôm qua.

Những người còn lại của đội Thanh Long, Bạch Hổ đều ở đây, nửa buổi sáng, bọn họ đã đào mở đạo động bị lấp.

Bạch Nhị có chút không hiểu, lối vào tòa đại mộ này không ít, Tam gia vì sao lại chọn từ chỗ này xuống.

Chẳng lẽ chỉ là để đối phó Chu Mục Vương trong thạch quan?

Diệp Bạch thấy Bạch Nhị lòng có nghi hoặc, không giải thích nhiều.

Hắn chọn từ chỗ này vào, chỉ vì trong thạch quan có một hòm báu vàng. [Thất Tinh Lỗ Vương Cung: Mộ của Lỗ Thương Vương, thông đạo trong mộ giống như mê cung, vô số cơ quan cạm bẫy, lại ẩn chứa nguy hiểm không rõ, người tiến vào cần cẩn thận.] [Cấp độ nguy

hiểm: Cao cấp!] [Chứa đựng bảo tương: Hoàng kim bảo tương *2!] Nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Bạch xuống mộ gặp phải hai hòm báu trong một đại mộ, hơn nữa là hai hòm báu vàng.

Trong bản đồ hệ thống hiển thị, một hòm báu vàng ở chính mộ thất, hòm báu vàng còn lại dưới thạch quan dưới chân hắn.

Cho nên bất luận thế nào, hắn cũng phải mở thạch quan để lấy được hòm báu vàng, tiện thể thử xem Chu Mục Vương có trình độ thế nào.

Diệp Bạch cười nói: "Đừng nghĩ nữa, chuẩn bị sẵn công cụ xuống mộ, ta từ đây vào tự nhiên có lý do của ta." "Vâng, Tam gia." Bạch Nhị gật đầu rồi đi xuống chuẩn bị.

Diệp Bạch lại đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, hỏi: "Ngươi có biết vì sao vừa rồi ta dẫn ngươi đi gặp Trương Khải Sơn không?" Trương Khởi Linh lắc đầu.

"Trương Khải Sơn tuy là người Trương gia không sai, nhưng tình cảm hắn dành cho Trương gia không sâu đậm, rất nhiều lúc sẽ không xem xét đến lợi ích của người Trương gia, huống hồ Trương gia các ngươi tồn tại quá lâu, rất nhiều quy củ đã không còn thích ứng với tình hình hiện tại.

Trương Khải Sơn là một người thông minh, biết rằng dù có giúp ngươi, cũng không thể khiến Trương gia trở lại quỹ đạo chính, cho nên hắn có kế hoạch của hắn, mà kế hoạch này xét về lâu dài, có thể có lợi cho Trương gia, nhưng không có lợi cho ngươi." Trương Khởi Linh gật đầu: "Cho nên Đại ca ngươi bảo ta theo, là muốn Trương Khải Sơn khi thực thi kế hoạch của hắn không làm hại ta?" "Đại khái là ý đó." Diệp Bạch cười cười, thấy dưới đạo động đã được dọn dẹp gần xong: "Đi thôi, chúng ta xuống mộ." Mọi người đến trước thạch thất, bên trong vẫn y nguyên như tối hôm qua.

Diệp Bạch dùng thần thức quét qua, hơi nhíu mày rồi trực tiếp tiến vào thạch thất.

Hóa ra trong thạch quan đầy thi khí huyết hắc, ngay cả thần thức của hắn cũng không thể xuyên qua, càng không thể nhìn rõ dáng vẻ của Chu Mục Vương.

Xem ra Chu Mục Vương bị ném ra này quả nhiên như Thất Chỉ nói, mang theo oán khí ngập trời, thực lực không thể xem thường.

Đứng trước thạch quan, Diệp Bạch suy nghĩ làm thế nào để lấy được hòm báu một cách đơn giản nhất.

Trương Khởi Linh cũng đi vào: "Đại ca, hay là để ta làm." Diệp Bạch nhướng mày: "Ta muốn mở quan, ngươi có thể giúp ta không?" Trương Khởi Linh có chút do dự.

Diệp Bạch cười cười, chầm chậm đi đến trước thạch quan, thạch quan lập tức có phản ứng, bắt đầu kịch liệt rung động.

Chi chi chi!

Nắp thạch quan bị một đoàn thi khí huyết hắc đẩy lên, xông về phía Diệp Bạch.

Lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên phát ra âm thanh quái dị, như thể phát ra trực tiếp từ cổ họng, giống như tiếng ếch nhái, bắt đầu giao tiếp với Chu Mục Vương trong quan.

Thi khí huyết hắc cũng vì thế mà chững lại.

"Đại ca, hắn nói chúng ta mau cút đi." "Mau cút?" Diệp Bạch lộ ý cười: "Ngươi hỏi hắn, ta có thể mở một cái quan không, mở xong chúng ta sẽ đi." Trương Khởi Linh nhíu mày, nhưng cũng nghe lời, lại phát ra tiếng ếch nhái, hỏi lại.

Chu Mục Vương trong quan hoàn toàn bị chọc giận.

Thật là được thể làm tới!

Trong nháy mắt, nắp thạch quan bị thi khí cuốn lấy, nổ tung thành bốn năm mảnh.

Một con huyết thi không mảnh y phục nào che thân từ trong thạch quan bước ra.

Đôi mắt đỏ rực, toàn thân bao phủ bởi lớp da đen thui hôi thối, thân hình cao hơn hai mét.

“Lạc lạc lạc!” Chu Mục Vương răng già dài bất thường, đôi mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm Diệp Bạch.

Trên người hắn dường như là nguồn gốc của thi khí huyết hắc, không ngừng có thi khí từ trong cơ thể hắn thoát ra, tản mát khắp nơi.

Chương 539

Diệp Bạch thần sắc nghiêm túc, một chưởng đẩy Trương Khởi Linh ra ngoài thạch thất.

Chỉ thấy Kim Quang Chú quanh thân Diệp Bạch hiện lên, ngăn cách thi khí huyết hắc đang ập tới.

Nhưng thi khí này có tính ăn mòn cực mạnh, kim quang tiếp xúc với thi khí phát ra tiếng xì xì, và bốc lên một làn khói đặc.

Hơn nữa thi khí huyết hắc không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Diệp Bạch nheo mắt nói: "Tất cả các ngươi lên trước, tránh xa ra." Nhưng lời nói vừa dứt, Chu Mục Vương đã ra tay trước một bước, móng vuốt sắc nhọn tức thì ập đến, Diệp Bạch đã sớm có chuẩn bị, trong tay lôi đình hiện lên.

Oanh long!

Móng vuốt sắc bén huyết hắc và lôi đình tím va chạm, một trận khí lưu cuộn trào.

Sau một đòn, Diệp Bạch lùi lại nửa bước, hơi nhíu mày.

Lôi đình bị thi khí huyết hắc trong không khí áp chế, vậy mà không phát huy được tác dụng phá tà.

Xem ra, thi khí huyết hắc ngoại phóng này chính là vũ khí phòng ngự của Chu Mục Vương, vậy chỉ cần là thứ có thuộc tính phá tà, e rằng sẽ phản ứng đầu tiên với thi khí, căn bản không cách nào làm tổn thương Chu Mục Vương.

Diệp Bạch lập tức dập tắt ý nghĩ đổ máu lên Uyên Hồng Kiếm, đội kim quang một lần nữa xông lên.

Ngay khi tiếp xúc, Diệp Bạch liền đâm Kim Sát chi lực vào trong cơ thể Chu Mục Vương, đồng thời, một tiếng thi hống vang lên bên tai Diệp Bạch.

"Hảo đảm!" Quanh thân Diệp Bạch hiện lên lôi quang chói mắt, hai tay ấn lên trán Chu Mục Vương.

Tích lý ba lạp!

Thi khí huyết sắc bị tiêu diệt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, Chu Mục Vương cũng bị lôi đình đánh cho máu thịt văng tung tóe, đầu bị cháy đen một mảng.

"Hống!" Chu Mục Vương bị Diệp Bạch đè xuống đất không thể đứng dậy, chỉ có thể điên cuồng gầm lên.

Diệp Bạch thấy Chưởng Tâm Lôi không thể gây ra thương tổn thực chất cho Chu Mục Vương, liền xòe lòng bàn tay ra, dán chặt vào trán Chu Mục Vương bị Chưởng Tâm Lôi đánh thương.

Lượng lớn Bạch Hổ Trường Sinh Huyết đậm đặc chảy ra, đốt cháy Chu Mục Vương khiến hắn kêu thảm liên miên.

Huyết mạch Bạch Hổ đã trải qua nhiều lần thăng cấp, sớm đã trở nên nồng đậm tinh túy, máu đỏ tươi mang theo từng sợi kim tuyến, có sát thương trí mạng đối với âm sát.

Trong vỏn vẹn hai giây, đầu Chu Mục Vương bị đốt cháy mất một mảng nhỏ, toàn bộ cái đầu trở nên tàn khuyết không thể tả.

Lúc này, đội Thanh Long, Bạch Hổ và Trương Khởi Linh cùng những người khác đã lùi ra ngoài đạo động, thi khí huyết hắc không ngừng từ cửa động bốc ra, thực vật gần đó nhiễm thi khí liền khô héo chết rụi.

Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh: "Này này, thi khí này thật bá đạo a." Ban đầu bọn họ còn lo lắng cho Tam gia nhà mình,

nhưng nghe tiếng Chu Mục Vương gầm gừ kêu thảm từ bên dưới vọng lên, liền yên tâm.

Tam gia quả nhiên là Tam gia, mạnh mẽ như mọi khi.

Trong thạch thất, Diệp Bạch đang định một đòn kết liễu Chu Mục Vương.

Nhưng lúc này, thi khí huyết hắc đột nhiên quay trở lại, toàn bộ đổ vào trong cơ thể Chu Mục Vương.

Thi khí sền sệt như nước, Kim Quang Chú quanh thân Diệp Bạch không thể duy trì được nữa, dưới sự ăn mòn của thi khí liền ảm đạm vô quang.

Diệp Bạch lập tức rút thân ra ngoài, trừng mắt nhìn Chu Mục Vương nhờ thi khí mà khôi phục nguyên dạng, bù đắp tổn thương ở đầu.

Chết tiệt, còn có thể chơi như vậy sao.

Diệp Bạch có chút vô ngữ, chỉ cần thi khí không ngừng, Chu Mục Vương chính là tiểu cường không thể đánh chết.

Chu Mục Vương sau khi phục sinh tại chỗ, gầm lên một tiếng lớn, mang theo thi khí huyết hắc ngập trời ập đến.

Đôi mắt Diệp Bạch lạnh đi, đã vậy, hắn cũng lười tốn thêm sức, trong tay một đoàn tử sắc u hỏa hiện hình.

Yêu dị Tam Thiên Diễm Viêm như một tinh linh nhảy nhót trong lòng bàn tay Diệp Bạch, ngay cả không gian cũng có chút vặn vẹo.

Khoảnh khắc tiếp theo, thi khí huyết hắc gặp phải ngọn lửa tử hắc như dầu gặp lửa, ngay lập tức dẫn cháy ngọn lửa tím.

Toàn bộ thạch thất cùng đạo động bị lửa tím lấp đầy, Chu Mục Vương dưới sự thiêu đốt của Tam Thiên Diễm Viêm, phát ra tiếng

kêu thảm thiết.

Nhưng âm thanh rất nhanh ngừng bặt, đối diện không vật gì không cháy, huyết thi Chu Mục Vương có thực lực cường đại trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Lần này, ngay cả cơ hội phục hồi cũng không có.

Bên ngoài, mọi người chỉ thấy một luồng hỏa quang màu tím từ trong đạo động lao ra, sau đó bên trong không còn âm thanh nào nữa.

"Tam gia, ngài không sao chứ?" Bạch Nhị không kìm được lớn tiếng hỏi.

"Không sao, các ngươi đừng vào vội." Nhìn chú chim nhỏ màu tử hắc hóa thành ngọn lửa đang vui vẻ lượn vòng trong thạch thất, Diệp Bạch có chút đau đầu, suy nghĩ làm sao để dỗ dành tên gia hỏa này quay trở lại.

Một phen giằng co, nửa giờ sau Diệp Bạch mới thu Tam Thiên Diễm Viêm vào cơ thể.

Ai, tên tiểu gia hỏa này, càng ngày càng khó dụ dỗ.

Theo tiếng gọi của Diệp Bạch, mọi người trong tiểu đội trở lại thạch thất, mới phát hiện toàn bộ thạch thất bừa bộn một mảng, tường gạch xung quanh như bị lửa lớn hun đốt, đen sì.

Hơn nữa phương đỉnh tứ túc ở trung tâm thạch thất lại chỉ còn lại một nửa, nửa còn lại hóa thành đồng chất lỏng màu đỏ chảy trên thạch bản.

Thứ gì có thể nung chảy đỉnh đồng thành như vậy?

Bạch Nhất không kìm được hỏi: "Tam gia, ở đây xảy ra chuyện gì?" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi." Diệp Bạch lười giải thích, thay một bộ quần áo mới xong, mới phát hiện trong đám người không

thấy bóng dáng Thất Chỉ Nhân.

"Thất Chỉ Nhân đâu?" Trương Khởi Linh nói: "Hắn nói ở đây không cần đến hắn, liền rời đi." Thanh Tam lập tức nhảy ra nịnh bợ: "Chắc là thấy Tam gia đại phát thần uy, lo bị mất mặt, không dám nán lại nữa." Diệp Bạch lắc đầu, đoán Thất Chỉ Nhân đi tìm phiền phức của Trương Hoài Chí và những người khác rồi.

Tuy nhiên, Trương Hoài Chí có không ít thủ đoạn bảo mệnh, thêm vào có Trương Khải Sơn ở đó, Thất Chỉ Nhân có tìm được hắn hay không vẫn còn khó nói.

"Lên trước đi, bố trí doanh địa cho tốt, lát nữa sẽ vào thám mộ." Diệp Bạch bảo mọi người trong tiểu đội trực tiếp bố trí doanh địa ở cửa đạo động, đợi trướng bồng dựng xong, trực tiếp chui vào trướng bồng, chuẩn bị mở hòm báu vàng từ trong thạch quan Chu Mục Vương.

Tuy nhiên trước khi mở hòm báu, vẫn phải theo lệ bói toán một quẻ cát lành.

Thời gian vừa vặn, quái tượng hiển thị giờ cát lành chính vào giữa trưa, Diệp Bạch liền kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng không lâu sau, từ phía đông nam xa xa liền truyền đến tiếng súng dày đặc.

Tiếng súng này truyền đến từ phía doanh địa của Trương Khải Sơn.

"Tam gia, chúng ta đi xem tình hình thế nào." Bạch Nhất kéo Bạch Nhị biến mất về phía đông nam.

Rất lâu sau, Bạch Nhị mới kéo Bạch Nhất đang hôn mê trở về.

Diệp Bạch từ trong trướng bồng đi ra, nhíu mày hỏi: "Tình hình thế nào?" Bạch Nhị nói: "Tam gia, Thất Chỉ Nhân đã tấn công doanh

địa của Trương Khải Sơn, truy sát Trương Hoài Chí và thủ hạ của hắn, Bạch Nhất xông lên giúp đỡ Trương Hoài Chí, bị Thất Chỉ Nhân hạ thủ nặng đánh ngất." "Thất Chỉ truy sát Trương Hoài Chí, hắn góp phần vào chuyện gì." Diệp Bạch tiến lên kiểm tra vết thương của Bạch Nhất, chỉ là hôn mê, không có vết thương ngoài, xem ra Thất Chỉ Nhân đã lưu thủ.

Chương 540

"Trương Hoài Chí nói với chúng ta, hắn là người Cửu Môn được ngài cài cắm trong tổ chức, cho nên, Bạch Nhất liền ra tay." "Đồ ngu!" Diệp Bạch lắc đầu thở dài, may mà trong đội Bạch Hổ có Bạch Nhị, nếu không hắn đã sớm cách chức Bạch Nhất rồi.

"Trước tiên cứ đưa về nghỉ ngơi đi, lần xuống mộ này đội Bạch Hổ các ngươi cứ ở trên canh gác, đừng xuống nữa." Sắc mặt Bạch Nhị méo xệch, biết Tam gia đang trừng phạt bọn họ.

"Vâng, Tam gia." Đợi đến giữa trưa, Diệp Bạch nóng lòng mở hòm báu vàng. [Huyết mạch trường sinh (Huyết mạch Kỳ Lân).

Nguyên từ huyết mạch trường sinh của thế giới Đạo Mộ, túc chủ sẽ thoát thai hoán cốt, có thọ mệnh lâu dài, hơn nữa tiên huyết có thể khu cổ trùng, tịch yêu mị!] Huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia?

Diệp Bạch không thấy bất ngờ, cũng không thấy kinh hỉ.

Nhìn giá cả trong hệ thống, huyết mạch Kỳ Lân và huyết mạch Bạch Hổ giống nhau, đều là 5 vạn điểm Minh Khí, với thân gia hiện tại của hắn, có thể đổi được không ít.

Diệp Bạch hơi nhíu mày, cũng không biết nếu đổi thêm một phần huyết mạch Kỳ Lân cho chính mình, trong cơ thể đồng thời xuất hiện hai loại huyết mạch, liệu có xảy ra vấn đề gì không.

Buổi chiều, thời tiết trở nên âm u, xám xịt.

Khí ẩm trong rừng rất nặng, ước chừng sắp mưa.

Diệp Bạch dẫn bốn người đội Thanh Long và Trương Khởi Linh chui vào đạo động.

Bạch Tứ ở lại trướng bồng doanh địa không kìm được nói: "Ai,

Bạch Nhất đại ca, lần sau làm việc động não một chút, lời của Trương Hoài Chí làm sao có thể dễ dàng tin được, huynh hôn mê nên không nghe thấy, Tam gia mắng huynh là đồ ngu." Trong đội Bạch Hổ, Bạch Tứ nổi tiếng độc mồm.

Bạch Nhất nằm trên giường trong trướng bồng, ôm lấy lồng ngực còn hơi đau yếu ớt nói: "Ta cũng không ngờ hắn lừa ta, trước đây hắn không phải đã giúp đỡ chúng ta không ít sao, ta ước chừng hắn dù không phải ám tử của Tam gia, thì sống cũng có giá trị lợi dụng đối với chúng ta." Bạch Nhị mở miệng nói: "Thôi được rồi, Tam gia mắng Bạch Nhất ngu không phải ý này." Bạch Nhất lập tức ngồi dậy: "Nói sao?

Chẳng lẽ Tam gia mắng người khác." Bạch Nhị liếc Bạch Nhất một cái: "Tam gia chính là đang mắng ngươi, bất quá hắn nói ngu là vì ngươi không có não trực tiếp xông lên, thực lực của Thất Chỉ Nhân ngươi đâu phải không rõ, làm sao ngươi có thể là đối thủ của hắn." "Vậy làm thế nào?" "Chúng ta là thủ hạ của Tam gia, trực tiếp lôi Tam gia ra là được, nếu Thất Chỉ Nhân còn dám động thủ, vậy đó là chuyện của Tam gia." Trên mộ, Bạch Nhị đang giáo huấn Bạch Nhất, dưới mộ, Diệp Bạch dẫn mọi người đã đến một cung điện trong Lỗ Vương Cung.

Trong điện có bảy cỗ quan tài, đặt theo một phương vị nhất định ở trung tâm.

"Tam gia, hình như là Thất Tinh Nghi Quan." Thanh Tứ mở miệng nói.

Diệp Bạch gật đầu: "Đúng là Thất Tinh Quan không sai, bất quá không có Nghi Quan, bảy cỗ quan tài này đều có cơ quan trí mạng, không có cỗ nào là quan quách thật." Thất Tinh Nghi Quan thường là do kiến trúc sư quen thuộc thủ pháp trộm mộ để lại, sáu trong bảy cỗ

quan tài đều có cạm bẫy, chỉ cần tìm ra quan quách thật mới không kích hoạt cơ quan.

Mà dưới thần thức, cơ quan cạm bẫy trong bảy cỗ quan tài đều không chỗ ẩn nấp, đều lộ rõ dưới tầm mắt Diệp Bạch.

Có thể thấy, nơi này chính là cạm bẫy nhắm vào bọn trộm mộ.

"Đi thôi, chính mộ thất không ở đây." Trong bản đồ hệ thống, toàn bộ Lỗ Vương Cung chia làm hai tầng, một tầng là mê cung cạm bẫy, vị trí trung tâm chính là cung điện này, chứa Thất Tinh Nghi Quan.

Còn có một tầng ở phía dưới, cần kích hoạt cơ quan ở lối đi mới có thể vào, chính mộ thất chứa một hòm báu vàng, ước chừng Quỷ Tỳ và Ngọc Dũng có thể khiến người ta trường sinh đều ở đó.

Tuy nhiên, thông đạo tầng thứ hai khúc chiết hẹp hòi, cũng là một mê cung.

Diệp Bạch tham chiếu bản đồ hệ thống, dẫn mọi người đi lòng vòng rất lâu, mới cuối cùng tiếp cận được nơi chính mộ thất.

Thạch đạo tối đen, Diệp Bạch đang dùng thần thức thám đường, nhưng phía trước đột nhiên truyền đến tiếng của Trương Hoài Chí: "Dừng lại, ngươi dám tiến thêm một bước, ta liền hủy Quỷ Tỳ." Diệp Bạch nhíu mày, Trương Hoài Chí sao lại chạy đến đây rồi.

Chết tiệt, nếu quan quách bị phá hoại, hắn nhất định sẽ bóp chết tên tiểu tử thối này.

Không gian động rất lớn, là một hang động tự nhiên, giống như một sân bóng đá.

Đỉnh động có một khe nứt lớn, một tia nắng từ khe nứt chiếu vào, phác thảo ra toàn bộ đường nét của hang động.

Xung quanh vách núi đều là những hốc đá dày đặc, vách núi treo

đầy dây leo xanh mướt.

Hóa ra những dây leo này đều kéo dài từ một cây bách khổng lồ xuống, cây bách cao mười tầng lầu, đường kính thân chính có bảy tám mét.

Dây leo như những cành cây phân nhánh, đan xen ngang dọc, rủ xuống từ cây bách, có cái lơ lửng giữa không trung, có cái đã chạm xuống đất.

Mà dưới cây bách trên ngọc tháp nằm hai thi thân bất hủ một nam một nữ.

Nữ mặc trang phục lộng lẫy, trang điểm bằng sa trắng, dung mạo kiều diễm.

Nam mặc áo mãng bào đen, đầu đội mặt nạ hồ ly.

Lúc này, Trương Hoài Chí trên người treo một cuộn lựu đạn, đang đứng giữa hai thi thể này.

Trong tay hắn còn cầm một hộp tử kim, thần sắc dữ tợn, dường như Thất Chỉ Nhân dám tiến thêm một bước, hắn sẽ rút chốt lựu đạn, cùng chết.

Tuy rằng thân thủ Trương Hoài Chí xuất chúng, nhưng đối mặt với Thất Chỉ Nhân căn bản không có chút sức phản kháng nào, chỉ có thể chật vật chạy trốn.

Trước đây nếu không phải Bạch Nhất và Trương Khải Sơn yểm hộ, hắn căn bản không có cơ hội chạy đến đây.

Nhưng Thất Chỉ Nhân lạnh lùng cười một tiếng, chầm chậm tiến lên.

Sắc mặt Trương Hoài Chí đại kinh, đột nhiên nhìn thấy trong một thạch đạo phía trước truyền đến ánh sáng đèn pin, như nắm được

cọng rơm cứu mạng, vội vàng la lớn: “Tam gia, cứu ta!” Thất Chỉ Nhân quay đầu nhìn, Diệp Bạch từ trong thạch đạo lộ ra thân hình, phía sau theo sau Trương Khởi Linh và bốn người đội Thanh Long.

Trương Hoài Chí đại hỉ, thật sự là Tam gia.

“Ngươi muốn ngăn ta?” Diệp Bạch nhảy xuống từ cửa thạch đạo, ánh mắt dừng lại một lát trên cây dung thụ khổng lồ này, hơi nhíu mày rồi hỏi ngược lại: “Ngươi thật sự muốn giết hắn sao?” Thất Chỉ Nhân trầm mặc.

Diệp Bạch đi đến chỗ cách hai người không xa nói: “Trương Hoài Chí này xem như là rồng phượng trong số ít người Trương gia đời này, giết đi thật đáng tiếc.” “Hắn là phản đồ Trương gia, ta nhất định phải giết.” “Phản đồ Trương gia nhiều lắm, sao ngươi không đi giết hết đi.” Lúc này, Trương Hoài Chí vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Bạch: “Tam gia, ta là người của ngài mà.” “Trước tiên ném hết lựu đạn trên người ngươi đi.” “Được thôi.” Trương Hoài Chí vội vàng ném lựu đạn ra xa, rồi lại đến bên cạnh Diệp Bạch hỏi: “Tam gia, ngài nói vị Thất Chỉ tiền bối này không muốn giết ta sao?” Diệp Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: “Trương Hoài Chí, ta hỏi ngươi, ngươi còn liên hệ với Uông gia không?” Trương Hoài Chí ngây người, vội vàng nói: “Tam gia, lần trước ta đã giải thích với ngài rồi, Uông gia rút khỏi đại lục sau, những người như chúng ta đều trở thành quân cờ bỏ đi, làm sao ta còn có thể vì Uông gia hiệu lực.” Diệp Bạch không quản lời này thật giả, tiếp tục hỏi: “Na ngươi năm đó ngươi vì sao phản bội Trương gia?” “Cái này...” Trương Hoài Chí nhìn Thất Chỉ Nhân một cái, giải thích: “Tam gia, những chuyện này đều là chuyện cũ rồi, không cần nói nữa đi.” Diệp Bạch khẽ lắc đầu: “Thất Chỉ, người này ngươi giết đi, ta không bảo vệ hắn.” Trương Hoài Chí vội vàng: “Ấy ấy, Tam gia, chúng ta có gì nói chuyện, ngài muốn biết gì, ta đều nói cho ngài biết.” “Kỳ thực ta đối với nguyên nhân ngươi phản bội

Trương gia không cảm hứng, ta muốn hỏi là, ngươi còn nguyện ý quay về Trương gia không?" Trương Hoài Chí cũng là kẻ tâm tư kín đáo, nhìn Trương Khởi Linh và Thất Chỉ Nhân, liên tưởng đến lời Tam gia nói, lập tức hiểu ra duyên cớ.

Nguyên nhân chính Thất Chỉ Nhân truy sát hắn không phải vì hắn phản bội Trương gia gia nhập Uông gia, mà là muốn hắn vì Trương Khởi Linh, tộc trưởng Trương gia đời này làm việc.

Trương Hoài Chí lập tức cười nói: "Thất Chỉ tiền bối, ngài nói sớm đi, sớm biết ngài có ý này, ta đã không chạy rồi." Thất Chỉ Nhân phát ra âm thanh khàn khàn: "Ngươi qua đây." Trương Hoài Chí chùn chân bất an, quay đầu nhìn Tam gia một cái, sau đó mới đi đến trước mặt Thất Chỉ Nhân.

"Trương gia thân mang huyết mạch Kỳ Lân ý nghĩa chính là phải thủ hộ bí mật trường sinh, ngươi trước đây phản bội bỏ trốn khỏi Trương gia ta không trách ngươi, sau này ngươi phải giúp Trương Khởi Linh hoàn thành sứ mệnh của hắn." Thất Chỉ Nhân điểm tiên huyết của mình lên ấn đường Trương Hoài Chí: "Nhiễm phải máu của ta, dù ngươi có chạy đến ổ của Uông gia, ta cũng có thể tìm thấy ngươi." Trương Hoài Chí hãnh hãnh nói: "Không dám không dám, ta nhất định sẽ hết lòng hiệp trợ Trương tộc trưởng." Thấy vậy, Diệp Bạch khẽ gật đầu, Trương Hoài Chí có ích với hắn, không thể chết dễ dàng.

Nhưng nếu Thất Chỉ Nhân thật sự muốn giết hắn, vậy Diệp Bạch cũng chỉ có thể bảo vệ hắn nhất thời, không thể bảo vệ cả đời.

Tìm một lý do để Trương Hoài Chí trở lại Trương gia, vừa có thể giữ được mạng nhỏ của hắn, vừa có thể khiến Trương Khởi Linh có thêm một phần sức mạnh.

Còn về Thất Chỉ Nhân có thật sự có tâm tư này hay không, Diệp

Bạch cho biết, hắn cũng không biết.

Dù sao hắn đã tạo bậc thang, Thất Chỉ Nhân cũng đã thuận theo bậc thang mà xuống rồi.

Diệp Bạch đến trước nữ thi mặc sa trắng, dùng Phát Khâu Chỉ phá giải cơ quan ở cổ họng, sau đó từ trong miệng nàng lấy ra một chiếc chìa khóa bằng đồng khảm ngọc trai.

Ngọc trai màu xanh đen, cảm giác mát lạnh khi chạm vào.

Nhưng sau khi ngọc trai rời khỏi cơ thể, nữ thi đột nhiên trở nên dữ tợn, sau đó khuôn mặt trắng hồng như trái cây biến chất, ngay lập tức héo rũ xuống.

Trong vỏn vẹn vài giây đã biến thành một bộ xác khô.

Diệp Bạch cũng không lấy làm lạ, vẫy tay: "Trương Hoài Chí, mang cái hộp trên tay ngươi qua đây." "Tam gia, cái này là ta phát hiện trước mà." Trương Hoài Chí luyến tiếc đưa hộp tử kim qua.

"Cút đi." Diệp Bạch vừa định mở hộp, nghe thấy động tĩnh từ phía trên liền ném hộp và chìa khóa vào không gian.

Chương 541

Lúc này, từ một hốc đá cao trên vách núi truyền đến ánh đèn và tiếng bước chân, hóa ra Trương Khải Sơn đã dẫn đại bộ đội đến.

Thấy dưới hang động nhộn nhịp như vậy, Trương Khải Sơn cũng không ngờ.

Tuy nhiên ánh mắt hắn rất nhanh bị hai thi thân bất hủ trên ngọc tháp hấp dẫn, cùng với cây bách thiên cổ tỏa ra khí tức quái dị này.

Từ trên cao nhìn xuống, trên cây bách treo rất nhiều thứ, trông giống như quả, nhưng nhìn kỹ, hóa ra là xương người khô.

Những bộ xương khô này ẩn sau những dây leo rậm rạp, quấn vào nhau, thỉnh thoảng bị gió từ khe nứt trên đỉnh động thổi lay động vài cái, vô cùng quỷ dị.

Trương Khải Sơn nói với Trương Khải Văn phía sau: "Ta xuống xem tình hình, ngươi dẫn người ở lại đây cảnh giới, đừng xuống vội." "Phật gia cẩn thận." Trương Khải Sơn mượn dây leo, từ cửa hốc đá cao mười mấy mét đu xuống, đến trước mặt Diệp Bạch và những người khác.

Nhìn Trương Khải Sơn đáp xuống, Diệp Bạch cười cười: "Phật gia hành động nhanh nhẹn thật." "Không bằng Tam gia." Trương Hoài Chí không kìm được lắc đầu, trong lòng càng thêm khẳng định, hai người này trước đó trên kia xích mích nhất định là diễn kịch.

"Cây bách này có vấn đề, chư vị vẫn nên cẩn thận một chút." Trương Khải Sơn nhắc nhở một câu, đi đến trước mặt nam thi đội mặt nạ hồ ly bằng đồng.

Trương Khải Sơn lại nhíu mày nhìn nữ thi một cái, liền phục

dựng được tám phần cảnh tượng trước đó ở đây trong đầu.

"Cái hộp ở đâu?" Nhưng lại không ai trả lời Trương Khải Sơn.

Sau một lúc lạnh lùng, Trương Khải Sơn nói: "Trương Hoài Chí, ta vừa nhận được tin tức từ cấp trên, 'hắn' bảo chúng ta nhất định phải lấy được vật phẩm trường sinh ở đây." Trương Hoài Chí ngây người, nói với ta có ích gì, hộp ở trong tay Tam gia ngươi Trương Khải Sơn đâu phải không biết.

Diệp Bạch nheo mắt, biết Trương Khải Sơn đang nói với hắn.

Diệp Bạch và Trương Khải Sơn đã có ước định, thứ "hắn" muốn, Diệp Bạch cần nhượng bộ một phần nhất định.

Diệp Bạch nói: "Thứ trường sinh vẫn còn trong hang động lớn này, có tìm ra được hay không thì xem bản lĩnh của Phật gia Trương Đại ngươi rồi." Trương Khải Sơn khẽ gật đầu, hiểu ý Tam gia.

Nam thi đội mặt nạ hồ ly bằng đồng trước mắt không phải chủ nhân thật sự của ngôi mộ, mà vật phẩm trường sinh nằm trên người chủ nhân ngôi mộ.

Trương Khải Sơn quét mắt nhìn khắp hang động lớn một vòng, ánh mắt dừng lại trên cây đại thụ vô cùng to lớn trên đỉnh đầu.

Nếu còn có nơi nào khác có thể giấu xác, thì chỉ có cây bách khổng lồ này.

Lúc này, Thất Chỉ Nhân mở miệng nói: "Cửu Đầu Xà Bách không thể khinh suất vọng động." Cửu Đầu Xà Bách?

Mọi người không hiểu nên ngây người, cây bách này lại có cái tên bá khí như vậy.

Thất Chỉ Nhân tiếp tục nói: "Cửu Đầu Xà Bách dùng để thủ hộ chủ nhân ngôi mộ, nếu đánh thức nó, vô số thi miết sẽ từ dưới đất

chui lên, nơi này cũng sẽ biến thành tử địa." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, Thất Chỉ này chỉ giỏi hù dọa người.

Không muốn cho mọi người mở quan quách, cũng không biết ôm tâm tư gì.

Diệp Bạch nhắc nhở: "Phật gia Trương Đại, quan quách ở ngay trong thân cây bách chính của Cửu Đầu Xà Bách, chủ nhân ngôi mộ mặc một bộ Ngọc Dũng trường sinh, có lấy được hay không, xem bản lĩnh của người Trương gia các ngươi rồi." Trương Khải Sơn phát tín hiệu rút lui cho Trương Khải Văn trong hốc đá trên vách núi, rồi lạnh giọng nói: "Trương Hoài Chí, lên đây giúp ta tìm cơ quan." Sắc mặt Trương Hoài Chí méo xệch, bất đắc dĩ tiến lên.

Hai người mò mẫm một lúc trên một đài tế đá hình tròn, chỉ nghe tiếng "cách" một cái, đài đá hạ xuống, lún sâu xuống nửa thân.

Sau đó là một loạt âm thanh cơ quan khởi động, ngay sau đó thân cây Cửu Đầu Xà Bách đột nhiên nứt ra một cái khe lớn, lộ ra một cỗ quan quách bằng đồng khổng lồ được cố định bằng xích sắt.

Xích sắt đã hòa vào thân cây, quấn quanh quan tài đồng mấy vòng.

Trương Khải Sơn vừa chuẩn bị tiến lên, đột nhiên toàn bộ hang động lớn vang lên âm thanh chuông đồng dày đặc.

Âm thanh trong trẻo, như ảo âm làm tan rã tâm trí con người, muốn kéo người ta vào huyễn cảnh.

"Không tốt!" Trương Khải Sơn và Trương Hoài Chí vội vàng bịt tai.

"Tăng thương thương thương!" Lúc này, Kháng Long Giản phát ra tiếng ồn chói tai chống lại linh âm.

Bốn người đội Thanh Long nhảy xuống từ cửa thạch đạo, cầm Kháng Long Giản đứng ở bốn phía, bảo vệ Tam gia.

Trương Khải Sơn vẫn còn sợ hãi, may mà đã để Trương Khải Văn dẫn người đi trước, nếu không chỉ riêng tiếng chuông dày đặc này, cũng sẽ khiến bọn họ tổn thất thảm trọng.

"Oanh long!" Linh âm còn chưa biến mất, mặt đất đột nhiên rung nhẹ, kèm theo tiếng động lớn của đá đất rơi từ đỉnh động, mọi người ngẩng đầu, mắt trợn tròn, Cửu Đầu Xà Bách vậy mà đã sống!

Cây xà bách thiên cổ như một lão già cúi lưng đột nhiên thẳng người dậy, rễ cây rút ra từ đá, kéo theo từng vết nứt lớn.

Những mảnh đá lớn rơi từ trên đỉnh xuống, mọi người vội vàng tránh né.

Nhưng nguy hiểm còn chưa hết, vô số thi miết từ dưới khe nứt đá chui lên.

Những con thi miết này có kích thước cực lớn, đồng tử đỏ ngầu khát máu, bao vây tấn công mọi người.

Trương Khải Sơn nói nhỏ: "Phóng huyết!" Chỉ thấy một chuỗi máu tươi đỏ rực từ lòng bàn tay Trương Khải Sơn văng ra, đẩy lùi không ít thi miết.

Thấy vậy, Trương Hoài Chí và Trương Khởi Linh đã lâu không động cũng rạch lòng bàn tay, dùng huyết mạch Kỳ Lân đẩy lùi thi miết.

Đàn thi miết vô cùng e ngại huyết mạch Kỳ Lân, trơ mắt nhìn một đống thức ăn ngay trước mặt, nhưng không dám đến gần.

Tuy nhiên toàn bộ mặt đất trong hang động bò đầy thi miết, không kể xiết số lượng.

Còn có không ít thi miết bò lên Cửu Đầu Xà Bách, nhảy từ trên không xuống tấn công, nhưng đều bị người của đội Thanh Long dùng giản đánh chết.

Đột nhiên, một đám tiếng "ong ong" truyền đến, chỉ thấy trong hang động tối tăm, một đám thi miết vương màu đỏ bay đến.

Trương Khải Sơn cầm súng bắn chết vài con thi miết vương xong, liền thấy Thất Chỉ Nhân nhảy ra khỏi vòng bảo vệ, đuổi theo đàn thi miết vương để bắt ăn.

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ Thất Chỉ Nhân lại có sở thích này.

Ngay cả Diệp Bạch cũng có chút ngạc nhiên, trách không được Thất Chỉ Nhân không bao giờ ăn uống, hóa ra hắn sống nhờ ăn thi miết vương, bất quá tên gia hỏa này rốt cuộc có huyết mạch trường sinh gì, ngay cả độc tính của thi miết vương cũng không sợ.

Cần biết rằng, ngay cả bản thân Diệp Bạch, cũng không dám đảm bảo hắn có thể sống sót nếu nuốt sống thi miết vương.

Thất Chỉ Nhân ra khỏi vòng bao vây, liền bị đàn thi miết dày đặc bao phủ, nhưng hắn không đau không rát, sau khi ăn xong mấy chục con thi miết vương, một tiếng gầm dài chấn động xua bay những con thi miết trên người, rồi lại đi vào trong vòng bảo vệ, thực sự chấn động nhãn cầu của mọi người.

"Tam gia, dây leo của xà bách bắt đầu động rồi." Thanh Tứ lớn tiếng nhắc nhở.

Diệp Bạch ngẩng đầu, chỉ thấy vô số dây leo xanh biếc quấn quanh Cửu Đầu Xà Bách bắt đầu vũ động, hóa thành những xúc tu quỷ dị bò về phía mọi người.

"Coi chừng nam thi, hắn còn sống." Sống?

Mọi người vội vàng nhìn về phía nam thi mặc mãng bào đang nằm trên ngọc tháp.

Nam thi mãng bào như nằm trên đống gai, bị mọi người nhìn đến

da đầu tê dại, đột ngột nhảy dựng lên.

Thanh Tam đã sớm chuẩn bị, vung Kháng Long Giản lên đập.

Diệp Bạch căn dặn một câu, tức thì lóe đến đỉnh cây Cửu Đầu Xà Bách, hàn quang lóe lên, hai phần ba thân kiếm Uyên Hồng Kiếm trực tiếp cắm vào thân cây.

Khoảnh khắc tiếp theo, lôi đình tím quanh thân Diệp Bạch hiện lên, được Diệp Bạch dồn hết vào Uyên Hồng Kiếm, dẫn vào Cửu Đầu Xà Bách.

Chương 542

Lôi khắc mộc, Cửu Đầu Xà Bách nhanh chóng co rút lại trong lôi quang, những dây leo vừa phóng ra vội vàng co lại để tự vệ.

Diệp Bạch lạnh lùng hừ một tiếng, rút Uyên Hồng Kiếm ra, kiếm quang tứ tán, dây leo như rau hẹ, bị cắt gọn gàng.

Không lâu sau, Cửu Đầu Xà Bách liền trọc lóc, chỉ còn lại thân cây chính.

Tiếng chuông đồng dần yếu đi, đàn thi miết cũng rút về dưới đất.

Diệp Bạch nhảy trở lại ngọc tháp, chỉ thấy nam thi mãng bào bị Thanh Tam trói thành bánh tét, hắn đang dùng Kháng Long Giản đánh mạnh vào nó.

"Cho ngươi cắn ta, đồ chó má!" "Đủ rồi." Diệp Bạch đến trước nam thi mãng bào, gỡ mặt nạ đồng xuống, lộ ra một khuôn mặt hồ ly đáng sợ, đôi mắt xanh lục, phát ra một vẻ quỷ dị khó tả.

Năm đó Tề Thiết Chủy bị yêu hồn nhập thể cũng mọc ra một khuôn mặt như vậy, chỉ là đôi mắt không đáng sợ đến thế.

Diệp Bạch lại đi đến trước quan quách bằng đồng được kéo ra từ trong Cửu Đầu Xà Bách: "Phật gia Trương Đại, chuẩn bị mở quan đi." Trương Khải Sơn nhìn Thất Chỉ Nhân một cái, gật đầu nói: "Được." Dưới thần thức của Diệp Bạch, dưới quan quách đồng này còn có hai tầng quách, một tầng ngọc bích lam bao bọc, và một tầng quách gỗ tơ vàng.

Cùng với Cửu Đầu Xà Bách, tính ra là bốn tầng quách.

Thời Chiến Quốc, các chư hầu vương thông thường chỉ có hai trọng quách, ba tầng quan, Lỗ Thương Vương này bốn tầng quan

quách cũng coi như cực kỳ xa hoa rồi.

Nhưng đáng tiếc, nơi trường miên do hắn cẩn thận chế tạo lại bị kẻ hữu tâm chiếm cứ.

Quan quách niêm phong rất chặt, mọi người trong đội Thanh Long tiến lên giúp đỡ, rất nhanh đã mở cả ba tầng quách.

Chỉ thấy trong tầng quách gỗ tơ vàng cuối cùng nằm một cỗ thi thể ẩm ướt hiếm thấy, toàn thân da trắng đến trong suốt, hai mắt nhắm chặt, mặc kim lũ ngọc phiến.

Tuy nhiên theo thời gian trôi qua, kim lũ ngọc phiến đã biến thành màu đen.

Những người có mặt đều là những người có thính lực không kém, nghe được tiếng hô hấp yếu ớt từ thi thể.

Hơn nữa lồng ngực thi thể ẩm ướt vẫn phập phồng.

Có thể thấy, thi thể này còn sống.

Trương Khải Sơn mặt lộ vẻ vui mừng, thầm nghĩ có cỗ thi thể này ở đây, về sau có thể giao nộp rồi.

Ánh mắt Trương Khởi Linh hàn mang chợt lóe, y đột nhiên xuất hiện trước thi thể ẩm ướt, một tay siết lấy cổ nó.

Yết hầu thi thể phát ra một tiếng kêu chói tai, không ngừng run rẩy.

Trương Khải Sơn đại nộ: "Trương Khởi Linh!", nhưng lão vừa muốn tiến lên ngăn cản, đã bị Diệp Bạch một tay vỗ lên vai, không thể động đậy.

"Tam gia?" "Thi thể này tồn tại ba ngàn năm, rất dễ điều tra ra.

Ngươi đem về còn sống hay đã chết không quan trọng, quan trọng là pho tượng ngọc này." Trương Khải Sơn thở ra một hơi, thấy thi thể

bị bóp chết sống sờ sờ, cũng không nói gì nữa.

Trương Khởi Linh bóp chết thi thể, lùi lại một bước giải thích: "Mộ Chu Mục Vương bị phá hoại không thoát khỏi liên quan đến kẻ này, cho nên y không thể sống." "Được rồi, đồ vật trong mộ này cứ giao cho Trương đại Phật gia đi, chúng ta đi thôi." Diệp Bạch vẫy tay, bảo Thanh Tam mang thi thể hồ ly xanh lên, rồi ra khỏi mộ huyệt.

Ra ngoài, trời đã tối sầm, đổ một trận mưa phùn lất phất.

"Tam gia, đây là thứ phát hiện từ đai lưng của thi thể nam." Thanh Tam đưa tới một khối Kỳ Lân Kiệt màu đen.

Khối Kỳ Lân Kiệt này chính là khối mà Ngô Tà sẽ ăn trong tương lai, được Thanh Tam phát hiện và lén lút giấu đi.

Diệp Bạch không thiếu Kỳ Lân Kiệt, y cười nói: "Khối này coi như là phần thưởng của Thanh Long tiểu đội các ngươi, tự các ngươi chia nhau đi." "Hắc hắc, đa tạ Tam gia, ngài hào phóng hơn Hắc gia nhiều." Thanh Tam đại hỉ, Kỳ Lân Kiệt ba ngàn năm tuổi, ít nhất có thể đổi mấy trăm điểm cống hiến, chia đều ra, mỗi người ít nhất một trăm điểm cống hiến.

Diệp Bạch nghĩ nghĩ rồi nói: "Khoan đã, tối nay tiểu đội các ngươi cử hai người, đem thi thể hồ ly xanh tới Thập Nhất Thương." "Thập Nhất Thương?

Tam gia cứ yên tâm, ta sẽ đích thân đi." Diệp Bạch lại không yên tâm Thanh Tam: "Ngươi ở lại, để Thanh Nhị và Thanh Ngũ đi." Ra khỏi trướng bồng, mưa phùn lất phất, màn đêm buông xuống, Trương Khởi Linh xuất hiện ở đằng xa.

"Đại ca, ta phải đi rồi." Diệp Bạch gật đầu, lấy Quỷ Bì trong không gian ra.

Quỷ Bì này được lấy ra từ hộp ngọc màu tím, ngoài Quỷ Bì ra còn

có một tấm gấm trắng, trên đó ghi chép chi tiết về bí ẩn trường sinh của Chu Mục Vương mà Lỗ Thương Vương năm đó đã phát hiện, cùng với lai lịch của Quỷ Bì.

Quỷ Bì có lai lịch phi phàm, truyền thuyết là thần vật đến từ Minh Phủ, có thể điều khiển âm binh.

Lỗ Thương Vương chính là nhờ Quỷ Bì mà liên tục chinh chiến, đại sát tứ phương.

Sau khi Lỗ Thương Vương chết, y liền đặt Quỷ Bì vào hộp ngọc màu tím, chờ đợi sau khi phục sinh sẽ mượn sức mạnh của Quỷ Bì để phục hồi quốc độ.

"Quỷ Bì dùng thế nào?" Diệp Bạch hiếu kỳ hỏi.

Trương Khởi Linh mặt lộ vẻ rối rắm, có chút khó trả lời.

Diệp Bạch cười nói: "Chuyện liên quan đến ẩn bí của Trương gia thì không cần nói với ta.

Nhưng ngươi phải để tâm, Thất Chỉ Nhân tuy bề ngoài bảo hộ Trương gia, nhưng đằng sau lại có tính toán riêng, ngươi đừng để y lợi dụng." "Tiền bối Thất Chỉ cũng nói về ngài như vậy." Diệp Bạch bật cười ha hả, Trương Khởi Linh có thể nói ra lời này, chứng tỏ địa vị của y trong lòng Trương Khởi Linh cao hơn Thất Chỉ.

Tiểu đệ này không giúp uổng công.

Diệp Bạch không nhịn được nói thêm vài câu: "Bên Trương Chí Hoài cũng phải cẩn thận, hắn ta vẫn còn liên hệ với Uông gia.

Nếu có khó khăn, hãy liên hệ Cửu Môn." Sau một hồi giao lưu, Diệp Bạch nhìn Trương Khởi Linh biến mất trong màn mưa đen.

Ngày hôm sau trời quang, Diệp Bạch chọn một giờ lành để mở Hoàng Kim Bảo Tương trong Thanh Đồng Quan Quách. [Sinh Mệnh

Thần Tuyền (500ml): Đến từ thế giới Già Thiên, là nước suối dược liệu bất tử của Cửu Diệu, uống vào kéo dài tuổi thọ, cải lão hoàn đồng, diệu dụng vô cùng.] Lấy Sinh Mệnh Thần Tuyền từ trong bảo tương ra, hóa ra lại được đựng trong một chai nước khoáng bẩn thỉu.

Biết dòng suối này có lai lịch phi phàm, Diệp Bạch lấy ra hai giọt nuốt xuống, lập tức tinh mang trong mắt chợt lóe.

Một loại năng lượng vô hình đang bồi bổ cơ thể y, từ ngũ tạng chảy về tứ chi, quét sạch mệt mỏi hai ngày nay.

Thứ này chắc hẳn tốt hơn nhiều so với nhũ đá thạch nhũ, hơn nữa theo một ý nghĩa nào đó, nó chuyên bổ sung năng lượng sinh mệnh bị thiếu hụt, hẳn là càng thích hợp cho con gái y sử dụng.

Trong hệ thống, 500ml Sinh Mệnh Tuyền Thủy trị giá 5 vạn điểm Minh Khí, so với 50 vạn Thiên Niên Bàn Đào, Sinh Mệnh Tuyền Thủy này càng thực dụng hơn.

Chuyện ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã xong, Diệp Bạch cũng không chần chừ nữa, chuẩn bị trở về Trùng Cốc, cho con gái y thử công hiệu của Sinh Mệnh Tuyền Thủy.

Nhưng vừa ra khỏi Quỷ Động, đã thấy một nhóm quân đội đóng quân gần thôn, bảo an từng lớp nghiêm ngặt.

Diệp Bạch lắc đầu, xem ra cấp trên rất xem trọng vật trường sinh này.

Diệp Bạch không biết rằng, sau khi Trương Khải Sơn rút khỏi Cửu Môn lần này, lão đã bị "kẻ đó" bí mật phái đến Qua Bích, chấp hành một nhiệm vụ trường sinh, sử xưng Cổ Đồng Kinh kế hoạch.

Nửa tháng sau, Diệp Bạch thuận lợi trở về Trùng Cốc.

Sau khi cho con gái bảo bối dùng Sinh Mệnh Tuyền Thủy, hiệu quả cực tốt, hình xăm sau lưng nàng cũng lộ ra một phần ba.

Đáng tiếc, một phần ba hình xăm này chỉ là một đôi cánh cổ quái, Diệp Bạch và Bạch Tri Hi tham khảo không ít thần thú trong cổ tịch, đều không thể phán đoán hình xăm này rốt cuộc là thứ gì.

Chương 543

Nhưng hiện tại có Sinh Mệnh Tuyền Thủy thay thế Thiên Niên Bàn Đào, Diệp Khinh Mi cũng có thể lớn lên bình thường, hình xăm hiển lộ chỉ là chuyện sớm muộn, Diệp Bạch cũng không quá sốt ruột.

Thời gian trôi qua, Diệp Bạch ở Trùng Cốc hưởng thụ nửa tháng nhàn rỗi, lại bị tin của Tề Tiểu Hắc làm kinh động.

Sau khi chuyến đi Tần Lĩnh kết thúc, Cửu Môn phát hiện một dấu vết đại mộ bên cạnh Tứ Cô Nương Sơn mạch, trên Tam Cô Nương Sơn.

Nhưng ngôi cổ mộ này rất quỷ dị, lúc đó nhân lực Cửu Môn không đủ, Tề Tiểu Hắc liền đi giúp đỡ.

Thoáng cái mấy tháng trôi qua, Diệp Bạch và Mộc Tập đã thám hiểm xong mấy tòa cổ mộ, mà mộ dưới Tam Cô Nương Sơn lại mới chỉ vừa bắt đầu.

Hơn nữa, ngày đầu tiên xuống mộ, Trần Thiên Hữu cùng với ba lão đồng nghiệp đã biến mất trong mộ.

Phải biết Trần Thiên Hữu từ nhỏ đã được Diệp Bạch bồi dưỡng, thân mang truyền thừa của bốn phái Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Phát Khâu, lại còn từng nuốt Kỳ Lân Kiệt Thiên Niên, San Hô Thảo, thêm vào Tử Hà Chân Khí đã thành công, ngay cả Trương Khải Sơn đến cũng có thể đánh thắng dễ dàng.

Ngôi mộ có thể giam giữ y tuyệt đối không đơn giản!

Tề Tiểu Hắc biết được, liền để lại một phong thư, rồi xuống mộ cứu viện Trần Thiên Hữu.

Ba ngày sau, Tề Tiểu Hắc cũng không ra, phong thư này liền đến

tay Diệp Bạch.

Tam Cô Nương Sơn mạch, sườn núi rừng rậm rạp, cỏ xanh tốt tươi.

Diệp Bạch đứng trước một hồ xanh thẳm biếc.

Nước suối trong vắt, bốn phía núi non hiểm trở, thẳng tới trời xanh, băng tuyết phủ kín, ánh bạc chiếu rọi, quả thực là cảnh đẹp hiếm thấy.

Nhưng ai ngờ, dưới hồ xanh tuyệt đẹp này lại ẩn giấu một tòa đại mộ, hơn nữa người xây dựng ngôi mộ này nổi tiếng trong lịch sử, chính là Từ Phúc của nhà Tần.

"Nương thân, Dận Di, mau nhìn con bắt được chuồn chuồn!" Bạch Tri Hi dẫn Diệp Khinh Mi đang vui đùa trong doanh địa không xa.

Diệp Bạch lần này ra khỏi Trùng Cốc, lại mang theo cả gia đình.

Ngô Lão Cẩu, Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh Diệp Bạch nói: "Tam gia, Môn chủ và Hắc gia chính là sau khi tiến vào đáy hồ thì mất liên lạc.

Sau đó chúng ta phái hai nhóm huynh đệ bơi lội giỏi đi dò xét một phen, đều không phát hiện lối vào đại mộ, nan đạo lối vào mộ huyệt không ở dưới nước?" Diệp Bạch nhíu mày hỏi: "Khi đó là ai phát hiện dưới đáy hồ có mộ?" Ngô Lão Cẩu nói: "Tam gia, Môn chủ lúc mới bắt đầu thám mộ không dùng người của Cửu Môn, mà là lão nhân Tá Lĩnh do Trần bả đầu giữ lại.

Nghe nói người phát hiện mộ dưới đáy hồ cũng là lão nhân này, lão nhân này theo Môn chủ xuống mộ sau đó liền không thấy trở lên nữa." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, xem ra Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy vẫn luôn ở trong Tứ Cô Nương Sơn chỉnh lý bạch thư khai quật

được, đối với tình hình bên này cũng không hiểu rõ.

"Các ngươi về trước đi, ta xuống nước xem sao." "Vâng, Tam gia." Thấy Diệp Bạch xuống nước, Ngô Lão Cẩu không nhịn được nói: "Ngươi sao không nói thật?" Tề Thiết Chủy nói: "Nói thật gì?

Chẳng lẽ nói Môn chủ không tin người Cửu Môn, nhất quyết phải dùng người Tá Lĩnh sao?" "Ta không có ý đó.

Lão nhân Tá Lĩnh kia tên là Lữ Trùng, tình hình này nên nói cho Tam gia biết một tiếng." "Cứ yên tâm đi, Tam gia cái gì cần biết đều biết, có lẽ tình hình chúng ta biết còn không nhiều bằng y." Hồ sâu xanh biếc như một viên bảo thạch phỉ thúy khảm nạm giữa sơn mạch.

Diệp Bạch thả Tiểu Hắc ra, cưỡi trên sừng rồng, bắt đầu tìm kiếm dưới đáy hồ.

Dưới nước cỏ cây rậm rạp, cá tôm thành đàn, nhưng Tiểu Hắc khẽ gầm một tiếng, lập tức khiến đám sinh vật nhỏ này sợ hãi trốn vào bùn.

Đuôi rồng quét một cái, dưới đáy nước hình thành một cơn lốc xoáy nhỏ, cuốn toàn bộ bùn đất lên, khiến đàn cá tôm sợ hãi vội vàng rời khỏi nơi thị phi này.

Tiểu Hắc chơi đến thỏa thích, mãi đến khi bị Diệp Bạch liên tục vỗ hai cái tát, mới nhớ ra phải làm chính sự.

Hệ thống không có nhắc nhở, Diệp Bạch liền thả thần thức ra tìm kiếm.

Thực ra trong thư Tề Tiểu Hắc để lại, quả thật đã ghi không ít thông tin.

Ví dụ, tòa đại mộ này do Từ Phúc đời Tần để lại, người phát hiện là Lữ Trùng, người quen Tá Lĩnh của Diệp Bạch, người được xưng là Lãng Lý Bạch Điều.

Sau khi Kiến quốc, Lữ Trùng đã rút khỏi Tá Lĩnh, ít có tin tức truyền đến.

Diệp Bạch không biết Lữ Trùng làm sao phát hiện đại mộ do Từ Phúc để lại ở đây, nhưng hiện giờ nghĩ lại, có nhiều điều kỳ lạ.

Tề Tiểu Hắc trong thư để lại một câu thông tin quan trọng: "Sau khi mặt trăng xuất hiện, lối vào cổ mộ mới sẽ hiện ra dưới đáy hồ, hơn nữa Bạch Cổ Phong dường như đang ở trong mộ." Bạch Cổ Phong?

Nếu Tề Tiểu Hắc chưa từng vào mộ, làm sao y biết Bạch Cổ Phong ở trong mộ, lại là ai nói cho y thông tin này?

Diệp Bạch nhíu mày, cảm thấy có người cố ý dẫn y đến đây.

Nhưng binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, Diệp Bạch cũng không sợ người khác tính kế.

Dưới đáy hồ xoay một vòng, Diệp Bạch không phát hiện thông đạo ngầm dưới nước, liền nhảy lên khỏi mặt nước.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng mờ ảo ở chân trời lúc ẩn lúc hiện.

Một vệt nguyệt quang chiếu xuống mặt hồ lấp lánh, mặt nước khẽ lay động, xuất hiện một xoáy nước nhỏ.

Diệp Bạch đã chờ sẵn bên hồ, đột nhiên đứng dậy, hệ thống cuối cùng cũng hiện ra thông báo. [Long Quân Tiên Mộ: Minh phủ do Tiên sư Từ Phúc bí mật chế tạo cho Tần Thủy Hoàng, bên trong lầu các đài tạ, kỳ trân dị thú đều đầy đủ.] [Cấp độ nguy hiểm: Thấp!] [Chứa bảo tương: Thanh Đồng Bảo Tương!] Thấy đánh giá của hệ thống, Diệp Bạch đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, ngôi mộ này chỉ là nguy hiểm cấp thấp, chứng tỏ Trần Thiên Hữu và Tề Tiểu Hắc bị mắc kẹt trong mộ huyệt vì lý do khác, phần lớn không có nguy hiểm tính mạng.

Nhưng vì sao Từ Phúc lại phải chế tạo một tòa minh phủ như vậy cho Tần Thủy Hoàng?

Sao trong lịch sử lại chưa từng có ghi chép tương tự?

Lúc này, Tề Thiết Chủy mở miệng nói: "Tam gia, ngài xuống mộ chi bằng cũng đưa ta vào đi." Diệp Bạch gật đầu, bảo Ngô Lão Cẩu ở lại canh giữ, dẫn Tề Thiết Chủy nhảy vào trong hồ nước.

Tiểu Hắc dưới đáy nước đã đợi từ lâu, rồng gầm một tiếng, vững vàng đón lấy hai người.

Tề Thiết Chủy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ chân long của Tiểu Hắc, sờ vào vảy rồng đen bóng mượt mà, trong lòng liên tục kinh thán: "Tam gia, đây chẳng lẽ là con hắc giao long trong mộ Hiến Vương sao?" "Chính là nó." Tiểu Hắc dùng năng lực khống thủy, di chuyển không trở ngại trong nước.

Lúc này, phía trước xuất hiện một vệt sáng, nước hồ đang chầm chậm chảy vào vệt sáng.

Diệp Bạch chợt hiểu ra, trách gì ban ngày không phát hiện vệt sáng, xem ra lối vào này chỉ xuất hiện vào ban đêm.

Nhưng vệt sáng này khiến Diệp Bạch liên tưởng đến lối vào không gian huyễn hóa ở Côn Luân Sơn Hành Cảnh, có lẽ thế giới Minh Phủ này cũng được xây dựng từ di tích của thần nhân.

"Vào đi, Tiểu Hắc." Tiểu Hắc dẫn Diệp Bạch và Tề Thiết Chủy chui vào vệt sáng.

Ánh sáng lóe lên, hai người một rồng dường như đã tiến vào một thế giới hoàn toàn mới.

Đây là một thế giới xám xịt mịt mờ, Tiểu Hắc lượn lờ giữa không trung, hai người cưỡi trên lưng Tiểu Hắc.

Dưới chân là vách đá dốc đứng, đá và đất ở đây đều có màu xám, giống như đá núi mặt trăng.

Trên bầu trời, một quả cầu xám chiếm gần nửa bầu trời, rất giống mặt trăng, nhưng không phải mặt trăng.

Khắp nơi trong tầm mắt, mọi vật dường như đều tĩnh lặng, phảng phất vạn năm như một ngày.

Chỉ có vệt sáng mà họ vừa chui vào, vẫn đang thấm nước hồ, chầm chậm nhỏ giọt xuống.

Chương 544

Tề Thiết Chủy lấy ra dụng cụ, nghịch một lúc rồi nói: "Tam gia, từ trường ở đây hỗn loạn, các loại dụng cụ như la bàn đều mất tác dụng." "Mất tác dụng thì cứ mất tác dụng đi, đây hẳn là một tiểu thế giới độc lập." Diệp Bạch suy tư rồi bảo Tiểu Hắc tìm một chỗ hạ xuống trước.

Tiểu Hắc tìm một chỗ vách núi đá hạ xuống, dẫm lên đá cứng, Tề Thiết Chủy trong lòng mới vững tâm hơn nhiều.

Diệp Bạch lấy ra tiền đồng bói toán, trước mặt Tề Thiết Chủy bói vài lần.

"Thiết Chủy, ngươi xem tượng quẻ thế nào?" Tề Thiết Chủy nhìn kỹ rồi cười nói: "Xem ra Tam gia những năm nay không ít nghiên cứu thuật bói quẻ, thủ pháp thuần thục như vậy.

Mà quẻ này quả thực là quẻ tốt, Càn tam Khảm tứ, đông hành ngộ thủy, ngụ ý chuyến này thông suốt không trở ngại, sẽ không có chuyện gì." Diệp Bạch cười ha hả: "Quả nhiên, người khác nhau giải quẻ sẽ có kiến giải khác nhau.

Ta thấy quẻ này lại ẩn chứa sát cơ, chuyến này có người đang tính kế chúng ta." Tề Thiết Chủy ngẩn ra, Diệp Bạch lại không giải thích nhiều với y, lại nói: "Ban đầu ta muốn đưa ngươi xuống đây để mở rộng tầm mắt, nhưng nơi này ta cũng không dò được, ngươi vẫn nên theo Tiểu Hắc đi lên trước đi." Tề Thiết Chủy đành gật đầu, y vốn nghĩ xuống đây để giúp Tam gia đo phương vị, bói cát hung.

Nhưng dưới đây từ trường hỗn loạn, không thể dùng la bàn đo phương vị, hơn nữa vừa rồi Tam gia đã biểu lộ một tay trước mặt y, thuật bói toán cũng không kém gì y, vậy y ở lại dưới đây thật sự

không có tác dụng gì nữa.

"Tam gia bảo trọng!" Diệp Bạch gật đầu, thấy Tiểu Hắc đưa Tề Thiết Chủy ra khỏi vệt sáng xong, mới quay đầu nhìn về phía một dãy núi trải dài ngang chân trời ở đằng xa.

Trên dãy núi có quỳnh đài ngọc các, dường như có một tòa cung điện sừng sững.

Trong tiểu thế giới, bản đồ hệ thống cũng không có tác dụng lớn, Diệp Bạch chỉ có thể phán đoán vị trí Thanh Đồng Bảo Tương nằm trên cung điện của dãy núi đó, xem ra đó chính là trung tâm của thế giới này.

Lúc này, từ đằng xa truyền đến một tiếng phượng minh vang dội, chỉ thấy một con chim lớn toàn thân màu xanh đang vỗ đôi cánh bay nhanh tới.

Diệp Bạch nhíu mày, con chim này lông vũ sặc sỡ, sải cánh dài mười mấy mét, rất giống Thanh Loan trong truyền thuyết.

Loài chim này xuất hiện trong Sơn Hải Kinh, là một loại phượng hoàng, đại biểu cho điềm lành, sự hòa bình và hỉ khánh.

Truyền thuyết cũng là tọa kỵ của Tây Vương Mẫu.

Tiểu Hắc vừa khéo chui ra từ vệt sáng, thấy Thanh Loan muốn ức hiếp chủ nhân của mình, một tiếng rồng ngâm chấn động tai, mang theo phong đen mục nát lao về phía Thanh Loan.

Thấy Tiểu Hắc hộ chủ như vậy, Diệp Bạch không khỏi gật đầu, nuôi dưỡng bao năm nay xem như không uổng công.

Thanh Loan thể tích không nhỏ, nhưng trước thân rồng dài ba bốn chục mét của Tiểu Hắc, vẫn bị lu mờ, rất nhanh rơi vào thế hạ phong.

Đầu rồng to lớn của Tiểu Hắc cắn chặt một bên cánh của Thanh

Loan, chỉ nghe một tiếng kêu ai oán thê lương, một rồng một chim cùng nhau lăn xuống vực sâu vạn trượng.

Dưới vực sâu sương mù mịt mờ, Diệp Bạch không nhìn rõ, liền giẫm lên vách đá dốc đứng, nhảy xuống vực sâu.

Khi Diệp Bạch đến đáy vực, liền thấy nơi này rải rác xương trắng, số lượng không nhiều, có xương người cũng có xương cá thông thường.

Có lẽ là do lạc vào vệt sáng, rồi bị ngã chết dưới vực.

Phía trước truyền đến tiếng Thanh Loan kêu thảm, Diệp Bạch vội vàng chạy tới, chỉ thấy Tiểu Hắc đang đè Thanh Loan dưới móng rồng, xé lông vũ của Thanh Loan, nuốt ăn huyết nhục của nó.

Thanh Loan rất nhanh đã không còn hơi thở.

Diệp Bạch vốn định bảo Tiểu Hắc tha cho nó một mạng, nhưng vẫn đến muộn một bước.

Nhưng Diệp Bạch không ngờ chiến lực của Tiểu Hắc lại cao đến thế, chưa đầy một phút đã giải quyết xong con Thanh Loan lớn mười mấy mét.

Diệp Bạch từ bụng Thanh Loan lấy ra một hạt tinh hạch màu xanh, Tiểu Hắc thò cái đầu dính lông vũ và máu tới, dường như muốn ăn tinh hạch, nhưng bị Diệp Bạch vỗ một cái.

"Gấp cái gì, đợi ta nghiên cứu xong rồi sẽ cho ngươi ăn." Tiểu Hắc u oán gầm nhẹ một tiếng, cắm đầu vào thi thể Thanh Loan, xé rách và nuốt ăn.

Chẳng mấy chốc, Thanh Loan chỉ còn lại một bộ xương, bên trên còn dính đầy những mảnh thịt đẫm máu.

Diệp Bạch nghĩ nghĩ rồi vẫn bỏ bộ xương vào không gian.

Lúc này, trên bầu trời truyền đến từng trận tiếng kêu, Diệp Bạch cảnh giác thu Tiểu Hắc vào trong Đại Sư Cầu, giấu mình vào khe núi.

Chẳng mấy chốc, liền thấy từng con Thanh Loan khổng lồ bay xuống đáy vực, gầm nhẹ trước lông vũ và huyết nhục của con Thanh Loan đã chết.

"Ô ô ô!" Tiếng kêu cao vút, khiến người ta rơi lệ.

Diệp Bạch không ngờ thứ này lại là sinh vật sống theo bầy đàn, hơn nữa mỗi con đều có thể hình khổng lồ, tổng cộng có mười lăm con.

May mà sớm thu Tiểu Hắc lại, nếu không e rằng sẽ bị đám Thanh Loan này đánh cho mũi xanh mắt tím.

Đợi bầy Thanh Loan bay đi, Diệp Bạch mới thả Tiểu Hắc ra, vội vã đi tới cung điện trên dãy núi trung tâm.

Nhưng Tiểu Hắc bay dọc theo dãy núi ở độ cao thấp không bao lâu, liền thấy bầy Thanh Loan từ xa bay tới bao vây.

Điều này khiến Diệp Bạch không khỏi nghi ngờ, đám Thanh Loan này e rằng đã được trang bị hệ thống radar rồi.

Không còn cách nào, vì hiện tại Diệp Bạch vẫn không muốn đối đầu cứng rắn với bầy Thanh Loan, đành phải thu Tiểu Hắc vào trong Đại Sư Cầu, đi bộ tiếp tục lên đường.

Điện Quang Thần Hành Bộ trên vách núi đá một bước trăm dặm, tốc độ của Diệp Bạch kinh người, hóa thành tàn ảnh màu xanh tím xuyên qua dãy núi.

Cứ thế xoay sở mất gần nửa ngày, Diệp Bạch cuối cùng cũng đến dãy núi trung tâm.

Cây cổ thụ ở đây cao chọc trời, thực vật cao lớn, xanh tốt um tùm,

tràn đầy sức sống.

Cung điện đen uy nghiêm nằm giữa rừng rậm, nhìn từ xa, vẫn có thể thấy ngói và mái hiên cong vút của cung điện.

Đột nhiên, trong rừng truyền đến một tiếng hổ gầm chói tai, chỉ thấy một con bạch hổ lông màu trắng như tuyết, trên thân có chút vằn đen từ dưới gốc cây bò ra.

Con bạch hổ này cao khoảng năm mét, cực giống Đại Bạch mà Diệp Bạch tự nuôi ở Trùng Cốc.

Phải biết Diệp Bạch từng tiêm huyết mạch Bạch Hổ Thuế Phàm dược tề duy nhất cho Đại Bạch, thay đổi huyết mạch của Đại Bạch, mới khiến Đại Bạch có sự đột phá về thể hình.

Con bạch hổ trước mắt này còn cao hơn Đại Bạch hơn hai mét, dường như không có gì khác biệt so với thần thú Bạch Hổ trong truyền thuyết.

Bạch hổ gầm giận một tiếng về phía Diệp Bạch, dường như rất kiêng kỵ khí vị trên người Diệp Bạch.

Diệp Bạch cười cười, cũng không nuông chiều, lập tức lóe đến trên lưng bạch hổ, vung nắm đấm lên đánh.

Một quyền!

Hai quyền!

Quyền quyền đến thịt, bạch hổ trực tiếp bị đánh cho choáng váng, nó kêu càng lớn, Diệp Bạch càng dùng sức.

Cuối cùng bạch hổ chỉ có thể nằm bò trên đất rên rỉ nhỏ tiếng, ý muốn người anh hùng ra tay lưu tình.

Một lúc sau, Diệp Bạch cưỡi trên lưng bạch hổ, tuần tra trong rừng cây cổ thụ cao chọc trời.

Thấy con bạch hổ này, Diệp Bạch trong lòng đoán, viên Bạch Hổ Tinh Hạch của Uông gia năm đó có lẽ chính là từ nơi này mà có được.

Trong khu rừng này không chỉ có bạch hổ, còn có rất nhiều dị thú từng xuất hiện trong Sơn Hải Kinh.

Chương 545

Nếu thế giới minh phủ này có tất cả những thần thú đã tuyệt chủng, vậy giá trị của nơi đây không thể nào đánh giá hết được.

Đến dưới chân núi nơi cung điện màu đen sừng sững, bạch hổ dừng bước không tiến lên nữa, gầm nhẹ vài tiếng, dường như đang nói phía trước không phải địa bàn của nó, không thể qua được.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, nghĩ nghĩ trong không gian còn có gì ăn được không, cuối cùng tìm một lượt, rồi ném xuống hai khối thịt Thanh Loan.

Bạch hổ ngậm thịt Thanh Loan ba chân bốn cẳng chạy, chui vào rừng biến mất.

Diệp Bạch vẫy tay, khẽ lẩm bẩm: "Chúc ngươi may mắn." Leo lên núi, Diệp Bạch cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dọc đường đi, y đều không phát hiện tín hiệu hay dấu vết nào mà Trần Thiên Hữu và Tề Tiểu Hắc để lại, cũng không biết hai người này đã xảy ra chuyện gì.

Trên núi cây bụi rậm rạp, có dã thú không rõ tên đang rống lên.

Một con cửu vĩ hồ màu trắng nhảy ra từ bụi cây, ngửi thấy mùi hỗn tạp trên người Diệp Bạch, lập tức chui vào bụi cây biến mất.

Đương nhiên, trên đường đi cũng có những thứ không biết thời vụ.

Một con tranh màu vàng nâu.

Hình dạng giống báo gấm, có năm cái đuôi và một cái sừng, phát ra âm thanh như tiếng đá va vào nhau, tên là Tranh.

Thứ này tưởng Diệp Bạch là thức ăn, vừa định xông tới liền bị Diệp Bạch chém dưới Uyên Hồng Kiếm.

Sau đó bị Diệp Bạch nướng trên đống lửa, phần không ăn hết đều ném cho Tiểu Hắc.

Đương nhiên Diệp Bạch cũng thu được một hạt tinh hạch màu vàng đất.

Dọc theo dãy núi tiếp tục tiến lên, Diệp Bạch cuối cùng cũng nhìn thấy tòa cung điện màu đen hùng vĩ này.

Uy nghiêm sừng sững, trên tường thành cao vút có treo một tấm biển: Tần Vương Tiên Cung.

Diệp Bạch tặc lưỡi, so với Tần Vương Tiên Cung này, cung điện của Hiến Vương ở Trùng Cốc chỉ có thể tính là một tòa tiểu các lầu.

Trước tường thành còn có một con sông hộ thành rộng hơn mười mét, dưới dị đồng của Diệp Bạch, y thấy trong sông ẩn phục không ít sinh vật thủy sinh khổng lồ, có con dường như là rùa, có con dường như là cá sấu.

Diệp Bạch không hứng thú với những thứ này, dùng khinh công vượt qua mặt sông, leo lên tường thành cao vút.

Đứng trên tường thành, Diệp Bạch bao quát kiến trúc cung điện được xây dựng trên dãy núi này.

Trong thành lầu đài gác tía, ngàn cửa vạn nhà, tọa lạc trùng trùng.

Đường phố sạch sẽ ngăn nắp, nhưng lại không một bóng người, hệt như tái hiện phong thái chân chính của Tần Vương Cung hai ngàn năm trước.

Diệp Bạch nhìn một cái, lại không thể nhìn thấy tận cùng thành trì, có thể thấy tòa thành này lớn đến kinh người.

Diệp Bạch không khỏi nảy sinh nghi vấn, Từ Phúc xây dựng nơi này rốt cuộc có ý đồ gì?

Hiến Vương xây dựng một cung điện trên đỉnh núi là để giao hữu với tiên nhân, vậy tòa thành trì hùng vĩ này đối với Tần Thủy Hoàng chẳng lẽ có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Nghĩ nhiều vô ích, Diệp Bạch chuẩn bị vào thành thám hiểm trước.

Ngoại vi thành trì này là đường phố, khu dân cư, cửa hàng, trung tâm nhất mới là Tần Vương Cung điện.

Diệp Bạch trên mái nhà hóa thành tàn ảnh nhảy vọt, đồng thời dùng thần thức quét qua xem phụ cận có sinh vật nào ẩn nấp không.

Nhưng tòa tường thành này dường như có đặc tính gì đó đặc biệt, Diệp Bạch ở đây không thấy một con dị thú nào, ngay cả chim chóc bay trên trời cũng sẽ cố ý tránh qua nơi này, không bay qua trên thành trì.

Đại Hùng Bảo Điện trước mắt màu đen, trang nghiêm, quảng trường trước điện toàn bộ được lát bằng đá xanh gạch đen, nhìn uy nga tráng lệ, khí thế bàng bạc.

Trên tấm biển cao lớn viết ba chữ triện Tần: A Phòng Cung.

Không hổ danh là cung điện xa hoa trong truyền thuyết, Diệp Bạch không ngờ lại có thể nhìn thấy toàn cảnh ở đây.

Kiến trúc kiểu này chỉ có Tần Thủy Hoàng, người thống nhất sáu nước, mới có thể xây dựng được, Diệp Bạch cảm thán một tiếng, sau khi chụp ảnh lưu niệm, đến vị trí Thanh Đồng Bảo Tương trên bản đồ hệ thống.

Đây cũng là một tòa cung điện, tên điện là Tầm Tiên Các.

Nhưng dưới dị đồng của Diệp Bạch, trong tòa cung điện này lại lộ ra âm trầm tử khí nồng đậm.

Tất cả những thứ có màu sắc dưới sự xâm thực của tử khí này, đều như bị bạc màu mục nát.

"Kẽo kẹt!" Đẩy cánh cổng cung điện ra, một luồng bụi trần rơi xuống.

Trong điện tịch mịch một mảnh, chỉ có một cỗ thạch quan đặt ở giữa, những nơi khác trong điện trống rỗng.

Diệp Bạch đi đến trước thạch quan, dùng thần thức quét một cái, phát hiện trong quan quách đặt một hộp cốt tro, Thanh Đồng Bảo Tương thì lơ lửng trên hộp cốt tro, đồng thời tỏa sáng.

Diệp Bạch vừa mới mở thạch quan, bên ngoài điện liền truyền đến tiếng động, chỉ thấy Bạch Cổ Phong chầm chậm bước vào.

"Ngươi biết đây là quan quách của ai không?" Bạch Cổ Phong vẫn đeo một cặp kính gọng vàng, ôn văn nho nhã, nhưng khuôn mặt đã bắt đầu hiện ra vẻ già nua.

Diệp Bạch nhíu mày, xác định đây là Bạch Cổ Phong bản thân, mới mở miệng hỏi: "Ngươi dẫn ta đến đây làm gì?" Bạch Cổ Phong khẽ cười một tiếng, đi đến trước mặt Diệp Bạch: "Không phải ta dẫn ngươi đến, là ngươi được vận mệnh dẫn dắt, truy tìm di tích của tổ tiên." Diệp Bạch cười cười: "Nhiều năm không gặp, sao ngươi lại thần thần thao thao như vậy?" Bạch Cổ Phong cũng cười lớn: "Vậy thì không vòng vo với ngươi nữa.

Huyết mạch trường sinh đều có nguồn gốc, ngươi có biết Bạch Hổ huyết mạch trên người ngươi bắt nguồn từ đâu không?" Kết hợp những gì Bạch Cổ Phong vừa nói, điều này không khó đoán.

"Long Quân?" "Chính là Long Quân.

Năm đó Long Quân thống nhất sáu nước, một lòng hùng tâm tráng chí đang muốn triển khai, nhưng phát hiện thọ mệnh quá ngắn, liền nhờ Từ Phúc giúp đỡ mà có được Bạch Hổ huyết mạch." Diệp Bạch nghi vấn: "Bạch Hổ huyết mạch không phải rất khó sinh dục sao?" "Sau khi Long Quân có được huyết mạch, y đã ở tuổi bốn mươi.

Hơn nữa, đối với nhân vật thiên cổ nhất đế như Long Quân, luôn có thể tìm được cách giải quyết tác dụng phụ của huyết mạch.

Bạch Hổ huyết mạch của ngươi chính là được truyền lại từ thời đó." "Vì đã có truyền nhân Bạch Hổ huyết mạch khác, ngươi lại tốn công sức tìm ta, chẳng lẽ trên thế giới này chỉ còn lại ta là truyền nhân Bạch Hổ huyết mạch?" Bạch Cổ Phong gật đầu: "Quả thật là vậy.

Ngươi còn nhớ lần đầu tiên ngươi tham gia Tân Nguyệt Phạn Điếm không?

Ta đã bảo Tần La Khả dùng Bạch Hổ Tinh Hạch thăm dò, sau đó thông qua thu thập tình báo, ta mới xác định ngươi sở hữu Bạch Hổ huyết mạch đã sớm thất truyền." Diệp Bạch trong lòng hiểu rõ: "Thế giới này đã liên quan đến Long Quân, ngươi lại dẫn ta vào, là muốn ta giúp ngươi làm gì?" Bạch Cổ Phong cười cười: "Quả nhiên không giấu được ngươi.

Nhưng trước khi nhờ ngươi giúp, luôn phải nói cho ngươi nghe lai lịch của nơi đây.

Năm đó Long Quân đại hạn sắp tới, đã bảo Từ Phúc chế tạo cho y ba cỗ quan tài: Thiên Quan, Địa Quan, Nhân Quan." "Thiên Quan hư vô phiêu miểu, phàm nhân khó lòng tìm kiếm, ngoài Từ Phúc và Long Quân đã chết ra, không ai biết nó ở đâu." "Địa Quan được chế tạo bằng thượng cổ thần vật, nằm trong giới tử thế giới, cần phải vào từ một cửa đặc biệt mới có thể tiến vào." "Nhân Quan thì là quan tài ở nhân gian, giống như đế vương cổ đại, dùng bảo vật quý giá chôn

cùng, chôn sâu ở một nơi phong thủy long huyệt nào đó." "Nơi chúng ta đang ở chính là Địa Quan giới tử thế giới, trong thạch quan trước mặt ngươi chính là một phần cốt tro thân thể của Long Quân." Lời nói của Bạch Cổ Phong khiến Diệp Bạch hiểu rõ không ít điều.

Nhưng Diệp Bạch vẫn còn nghi vấn, Long Quân lợi hại như vậy, y chết thế nào?

Lịch sử ghi chép, Long Quân bốn mươi chín tuổi đông tuần, chết trên đường đi.

Nếu y sở hữu Bạch Hổ huyết mạch, sống trăm tuổi hơn hẳn không thành vấn đề.

Bạch Cổ Phong không biết Diệp Bạch đang nghĩ gì, tiếp tục nói: "Không giấu gì ngươi, ta không còn sống được bao lâu nữa, cần bảo vật của giới tử thế giới này mới có thể kéo dài tuổi thọ." "Bảo vật loại gì?" Bạch Cổ Phong không trả lời trực tiếp, lại nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Bạch nói: "Để lấy được bảo vật này có hai điều kiện tiên quyết, một là sở hữu Bạch Hổ trường sinh huyết mạch, ngoài ra còn cần có Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Chương 546

Ta biết sau khi Trương gia bị diệt ở Trường Bạch Sơn, Trương Thụy Phong đã giao chiếc Thiên Tự Bảo Hạp quan trọng nhất cho ngươi." Diệp Bạch cười cười: "Quả thật ở trên người ta." Nghe vậy, Bạch Cổ Phong mới thở phào nhẹ nhõm: "Phía sau dãy núi cung điện này, có một cây thần thụ được Huyền Điểu canh giữ, chỉ có người mang Bạch Hổ huyết mạch và cầm Truyền Quốc Ngọc Tỷ mới có thể tiếp cận thần thụ mà không bị Huyền Điểu tấn công.

Ngươi cần giúp ta lấy quả trên cây xuống." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, có chút khó quyết định.

"Ngươi đang do dự điều gì?" "Thông tin không cân bằng.

Ngươi biết quá nhiều thông tin, ta lo ngươi tính kế ta." Bạch Cổ Phong hít sâu một hơi, biết lúc này nói tình thân, hay tình hữu nghị y từng thể hiện với Diệp Bạch đều vô dụng.

"Nếu ta muốn hại ngươi, sẽ không nói cho ngươi nhiều như vậy." "Điều đó cũng chưa chắc.

Trần Thiên Hữu và Tề Tiểu Hắc bọn họ ở đâu?" "Bọn họ bị ta ném ra khỏi giới tử thế giới rồi, phỏng chừng đang ở Nhật Bản." "Nhật Bản?" "Giới tử thế giới có lối vào và lối ra, đều do Từ Phúc năm đó thiết kế.

Tổng cộng có ba điểm tọa độ, một ở Tứ Xuyên, một ở Nhật Bản, và một ở Thiểm Tây.

Ta vì muốn dẫn ngươi đến, đành phải ném bọn họ ra xa một chút." "Ngươi ở đây bao lâu rồi?" "Bao lâu ư?

Ta đã tốn hơn mười năm để tìm thấy nơi này, lại dùng ba năm nữa

mới dò xét rõ giới tử thế giới này." "Lữ Trùng của Tá Lĩnh cũng là người của ngươi?" "Thực ra sau khi Trần Ngọc Lâu gia nhập Quốc Dân Đảng, hắn ta liền bị ta kéo vào Uông gia, sau đó vẫn luôn làm việc cho ta." Diệp Bạch gật đầu, trách gì năm đó quan tài Ấm Tử Quan của Trần gia Tá Lĩnh lại thất lạc, hóa ra Lữ Trùng đã sớm là người của Uông gia.

Chuyện liên quan đến trường sinh, đối với những gì Diệp Bạch hỏi, Bạch Cổ Phong không hề che giấu.

"Diệp Bạch, ngươi còn muốn hỏi gì nữa không?

Những gì có thể nói cho ngươi, ta đều sẽ nói." Diệp Bạch nghĩ nghĩ rồi nói: "Thần thụ có lai lịch gì, quả trên đó vì sao có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề tuổi thọ?" Bạch Cổ Phong ngừng một lát nói: "Chuyện này liên quan đến bí văn thượng cổ.

Quả đó có thể khiến huyết mạch con người tiến hóa, trở thành Thiên Nhân." "Thiên Nhân?" "Xem ra ngươi cũng biết Thiên Nhân.

Thiên Nhân là một biểu hiện của huyết mạch tiến hóa đến cực hạn, tuy thân thể sẽ xuất hiện một phần đặc trưng của động vật, nhưng tuổi thọ ít nhất cũng có mấy ngàn năm.

Thất Chỉ của Trương gia chính là Thiên Nhân, nhưng ta vẫn chưa điều tra ra y là huyết mạch gì." Diệp Bạch đột nhiên mở miệng nói: "Nếu ta cũng cần quả thì sao?" Bạch Cổ Phong ngẩn ra, lại cười nói: "Ngươi và ta không giống nhau.

Ngươi có vợ con, sẽ không biến mình thành tồn tại nửa người nửa yêu." Diệp Bạch nhấn mạnh ngữ khí, thăm dò thêm: "Tuổi thọ ngàn năm ai mà không để ý chứ?

Ta có thể giữ quả lại, đợi đến khi sinh mệnh đi đến cuối đường rồi mới ăn." Trong mắt Bạch Cổ Phong lóe lên một tia hàn quang khó

nhận thấy: “Quả trên cây có lẽ không chỉ một quả.

Nếu ngươi cần thì ta có thể nhường một quả cho ngươi.” “Dễ nói.” Diệp Bạch cũng nở một nụ cười nhạt.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Cổ Phong, Diệp Bạch xuyên qua tòa thành Tần Vương rộng lớn này, đi tới đỉnh núi phía sau thành trì.

Phía trước truyền đến tiếng phượng hót trong trẻo, tiếng kêu này khác với Thanh Loan, âm thanh càng thêm du dương.

Chỉ thấy trong sương trắng giữa núi, một con Huyền Điểu màu đỏ rực bay múa chui ra, như một đóa sen lửa rực rỡ đang múa trên không.

“Đây là Huyền Điểu?” “Ngươi cũng có thể coi nó là phượng hoàng.

Huyết mạch trên người Tần Di của ngươi chính là thứ này.” Trong khi nói chuyện, Bạch Cổ Phong kéo Diệp Bạch về phía sau, xem ra y có chút sợ Huyền Điểu.

Tiếp đó, Bạch Cổ Phong lại lấy ra một bộ y phục: “Đây là long bào và miện lưu mà Tần Vương từng mặc.

Ngoài ra ngươi còn phải hóa trang một chút, như vậy mới có thể qua mặt Huyền Điểu, để ngươi tiếp cận thần thụ.” Mặc dù kỳ lạ là Bạch Cổ Phong làm sao có được y phục của hơn hai ngàn năm trước, nhưng Diệp Bạch vẫn gật đầu.

Giả trang Long Quân?

Điều này có chút khác biệt so với những gì y nghĩ trước đó.

“Thần thụ ở đâu?” “Ở dưới đám mây.

Sau khi lấy được thần quả thì nhanh chóng lên đây, đừng chần chừ ở dưới đó.” “Được.” Diệp Bạch thay trang phục xong, lại dán râu giả, cao giọng giơ Truyền Quốc Ngọc Tỷ đi đến trước vách núi.

Chẳng mấy chốc, liền thấy Huyền Điểu màu đỏ rực bay ra từ trong sương mù, khẽ kêu một tiếng, chầm chậm bay đến trước mặt Diệp Bạch.

Huyền Điểu thể hình rất lớn, khoảng hai ba chục mét, lông vũ đỏ rực sau lưng tươi tắn như ngọn lửa đang cháy.

Lông mi rất dài, mắt chim lấp lánh.

Nó thấy Diệp Bạch trong trang phục Long Quân, dường như tâm tình vô cùng kích động, bay lượn qua lại trước vách núi, tiếng kêu cao vút.

"Đề!" Diệp Bạch cười cười, có thể cảm nhận được Huyền Điểu truyền đến tâm tình vui sướng.

Xem ra con chim này có duyên phận rất lớn với Long Quân, phần lớn là do Long Quân nuôi lớn.

Diệp Bạch vẫy tay, Huyền Điểu lập tức dừng lại trước mặt Diệp Bạch, thò đầu ra, ý muốn Diệp Bạch vuốt ve nó.

Nhưng thân thể Huyền Điểu quá lớn, mỏ chim màu hồng nâu đã dài hơn một mét, Diệp Bạch tiến lên sờ hai cái vào mỏ chim trơn bóng ấm áp, liền nhảy lên lưng Huyền Điểu.

Diệp Bạch chỉ vào phương hướng của thần thụ, Huyền Điểu hiểu ý, đôi cánh đỏ rực che trời rung lên, chở Diệp Bạch bay vào mây.

Từ xa, Bạch Cổ Phong đang ẩn mình thở phào một hơi, nheo mắt khẽ nói: "Tần La Khả đã thất bại, hy vọng ngươi đừng để ta thất vọng." Tốc độ bay của Huyền Điểu rất nhanh, nhưng Diệp Bạch trên lưng lại cảm thấy rất vững vàng, so với việc cưỡi trên đầu rồng Tiểu Hắc lại là một trải nghiệm khác.

Chẳng mấy chốc, liền thấy trong sương mù một cây đại thụ xanh biếc thẳng tắp chọc trời lúc ẩn lúc hiện.

Cây đại thụ này cao trăm mét, từ gốc đến tán cây không có một cành nào, còn thần quả mà Bạch Cổ Phong hằng mong ước hẳn là ẩn trong tán cây rậm rạp.

Bảo Huyền Điểu lượn quanh thần thụ, Diệp Bạch dùng thần thức thăm dò trong tán cây, nhưng không phát hiện ra.

Diệp Bạch đành vỗ vỗ Huyền Điểu, bảo nó dừng lại tại chỗ, sau đó tự mình chui vào tán cây tìm kiếm.

Cây thần thụ này rất giống Kiến Mộc trong truyền thuyết.

Cổ tịch ghi chép, Kiến Mộc là cầu nối giữa nhân gian và thiên giới, mọc giữa trời đất, cao trăm trượng, các vị thần đều dựa vào nó mà lên trời.

Nhưng cây thần thụ này chỉ cao trăm mét, nói là có thể trực thông thiên giới thì cũng quá khoa trương.

Nói thật, kéo Huyền Điểu dài ba mươi mét tới so sánh, chiều cao của cây thần thụ này cũng chỉ bình thường mà thôi.

Rất nhanh, Diệp Bạch trong tán cây rậm rạp tìm thấy một quả màu xanh biếc, quả có hình bầu dục, tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.

"Chỉ có một quả?" Diệp Bạch lại lật tán cây một lượt, không tìm thấy quả thứ hai.

Xem ra Bạch Cổ Phong đã sớm biết trên thần thụ chỉ có một quả.

Diệp Bạch nghĩ nghĩ, ném thần quả vào không gian, rồi nhảy trở lại lưng Huyền Điểu.

Huyền Điểu chở Diệp Bạch rời khỏi thần thụ, lại bay lượn hai vòng trên không trung, cuối cùng dưới sự thúc giục của Diệp Bạch, miễn cưỡng đưa Diệp Bạch đến trước vách núi.

Diệp Bạch lấy ra một ít Sinh Mệnh Tuyền Thủy cho Huyền Điểu

uống, khẽ vỗ vào đầu nó.

Huyền Điểu uống xong Sinh Mệnh Tuyền Thủy, ngẩng cao đầu kêu gọi hai tiếng, lại nhẹ nhàng dụi vào lòng Diệp Bạch, dường như không muốn rời đi.

Diệp Bạch cũng không ngờ con Huyền Điểu lớn như vậy lại dính người đến thế, đành phải cưỡng ép đuổi nó đi.

Chương 547

Cuối cùng Huyền Điểu vỗ cánh bay đi, lượn lờ trong sương mù, ánh mắt vẫn chú ý Diệp Bạch.

Diệp Bạch vẫy tay, biến mất trên vách núi.

"Thế nào?

Đã lấy được thần quả chưa?" Thấy Diệp Bạch trở về, Bạch Cổ Phong sốt ruột lộ diện.

Diệp Bạch cười cười: "Đương nhiên rồi, nhưng ta có chút kỳ lạ, thần quả sao lại ra nông nỗi này." Trong khi nói, Diệp Bạch từ trong ngực lấy ra một khối năng lượng hình vuông đổi từ trong hệ thống.

Bạch Cổ Phong lộ ra vẻ nghi ngờ: "Đây thật sự là thần quả?" "Dù sao cũng là hái từ thần thụ xuống." Diệp Bạch cầm khối năng lượng hình vuông cân nhắc: "Nếu ngươi không cần, quả thần này sẽ thuộc về ta." Bạch Cổ Phong tin ba phần, dù sao khối năng lượng này tỏa ra ánh sáng hồng nhạt, không giống vật phàm.

Nhưng y lại tiếc nuối nói: "Chẳng lẽ chỉ có một quả thần quả?" Diệp Bạch cũng tiếc nuối nói: "Phải đó, ta tìm rất lâu mới chỉ phát hiện một quả.

Ban đầu ta nghĩ có hai quả, ngươi ta mỗi người một quả, bây giờ chỉ có một quả, phân phối thế nào đây?" Bạch Cổ Phong nhìn chằm chằm khối năng lượng hình vuông nói: "Thần quả liên quan đến bí mật Thiên Nhân.

Thọ mệnh của ta không còn nhiều.

Nếu ngươi nhường cho ta, đợi ta thành tựu Thiên Nhân sẽ giúp ngươi tìm thêm một quả thần quả nữa." "Đưa cho ngươi cũng không

phải không được, nhưng thần thụ của giới tử thế giới này không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, cũng chỉ thai nghén được một quả thần quả, vạn nhất..." "Không có gì 'vạn nhất' cả.

Ta còn có phương pháp khác có thể giúp ngươi thành tựu Thiên Nhân, chỉ là xem ngươi có nguyện ý tin ta hay không." Diệp Bạch trầm ngâm một lát: "Phương pháp gì?" Bạch Cổ Phong đánh một câu đố: "Không vội, đợi ta trở thành Thiên Nhân rồi sẽ nói cho ngươi biết." Diệp Bạch lại hỏi: "Vậy ngươi làm sao để trở thành Thiên Nhân?

Ăn thần quả sao?" "Cổ tịch ghi chép, sau khi huyết mạch trường sinh ăn thần quả, cần vài năm thời gian lột xác, liền có thể thành tựu Thiên Nhân." Bạch Cổ Phong giải thích một câu, nhưng lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Y gõ gõ khối năng lượng hình vuông, thần quả cứng như vậy, có cắn nổi không?

Bạch Cổ Phong liếc nhìn Diệp Bạch một cái, trong lòng dấy lên nghi ngờ, "thần quả" này thật sự là hái từ thần thụ xuống sao?

Hay là tiểu tử này đã nhìn ra điều gì đó đang lừa dối y?

Nhưng diễn xuất của Diệp Bạch cũng không tệ, dưới ánh mắt của Bạch Cổ Phong, thần sắc y vẫn như thường, không lộ ra một chút sơ hở nào.

"Diệp Bạch, ta sẽ nói cho ngươi tọa độ thông đến Nhật Bản.

Tề Tiểu Hắc và cháu trai ngươi đều ở đó.

Ngươi có thể đi Nhật Bản trước để đưa bọn họ về giới tử thế giới, sau đó quay lại Tứ Xuyên." "Được." Trong mắt Diệp Bạch lóe lên tinh quang, gật đầu đồng ý.

Trong Đại Tiên Cổ Phần ở Nhật Bản, Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên

Hữu đang trốn trong một cỗ quan tài gỗ, không dám thở mạnh.

Bên ngoài quan tài gỗ truyền đến tiếng bước chân dày đặc, hai người vội vàng hạ thấp giọng.

Đợi tiếng bước chân rời xa, hai người mới như trút được gánh nặng mà thở phào một hơi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng phụ nữ: "Này, hai tiểu quỷ, có đồ ăn không?" Âm thanh đột ngột khiến hai người giật mình.

Tề Tiểu Hắc ôm vết thương, thần sắc cứng lại, nói nhỏ vào tai Trần Thiên Hữu: "Xem ra trong mộ này không ít nữ quỷ.

Tru Tà Huyết còn hàng không?

Lại đưa thúc một bình nữa." Trần Thiên Hữu bất đắc dĩ nói: "Cháu cũng chỉ còn một bình, còn phải giữ lại để chạy trốn.

Hắc thúc, chú vẫn còn trinh, dương khí nặng, trực tiếp xông lên đi, nữ quỷ này tám phần không phải đối thủ của chú." Trong lúc hai người nói chuyện, bên ngoài quan quách lại truyền đến tiếng đập phá bất mãn.

"Này, ở trong đó lẩm bẩm cái gì, còn đồ ăn không, lão nương đói chết rồi." Tề Tiểu Hắc lấy ra Kháng Long Giản, đang định ra khỏi quan tài, lại bị Trần Thiên Hữu kéo lại.

"Hắc thúc, đợi đã, hình như không phải nữ quỷ." Trần Thiên Hữu hét ra ngoài quan tài: "Ngươi là ai?" Nhưng, dường như âm thanh giao lưu của ba người quá lớn, từ xa lại truyền đến tiếng bước chân dày đặc.

Người bị nhầm là nữ quỷ chính là Tần La Khả, cao tầng của Uông gia.

Nàng ta thần sắc kinh hãi, vội vàng vén nắp quan tài lên, nhảy vào

trong quan quách.

Hai người trong quan tài không kịp ngăn cản, chỉ cảm thấy một luồng mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa trong quan tài.

Mùi vị này chua nồng vô cùng, giống như phân chó thối rữa.

Trần Thiên Hữu bật đèn pin, chùm sáng chiếu thẳng vào Tần La Khả, chỉ thấy nàng ta đầu bù tóc rối, toàn thân bẩn thỉu kinh khủng, bùn đất trên tóc e rằng có thể kéo xuống ba cân.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Tần La Khả bị ánh đèn pin chiếu vào mắt không mở ra được: "Thằng nhóc thối, trước hết tắt đèn pin đi, đợi đám tiên đồng này đi qua rồi hẵng nói." Ngoài quan quách, một đám đồng nam đồng nữ mặt mày trắng bệch mặc áo trắng đang lảng vảng đi lại, rất lâu sau, bọn họ mới chầm chậm rời khỏi căn thạch thất này.

Nghe tiếng bước chân rời xa, Tần La Khả mới lên tiếng: "Các ngươi là người gì của Diệp Bạch?" Tề Tiểu Hắc nhíu mày nói: "Ngươi lại là ai?" "Trước cho ta chút đồ ăn, ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai." Trần Thiên Hữu nghĩ nghĩ, bọn họ đã bị kẹt ở đây mấy ngày rồi, người phụ nữ này đã biết Tam thúc của mình, có lẽ có thể từ miệng nàng ta mà có được phương pháp ra khỏi mộ.

Trần Thiên Hữu từ trong nhẫn không gian lấy ra một hộp thịt bò đóng hộp, ném cho Tần La Khả.

Y và Tề Tiểu Hắc đều có nhẫn không gian, bên trong ngoài trang bị cần thiết ra, còn có không ít tài nguyên thực phẩm, hiện tại thì không thiếu đồ ăn.

Tần La Khả mở hộp đồ hộp ra, ngửi thấy mùi thịt bò, lại rơi hai hàng nước mắt nóng hổi.

Nàng ta đã bị kẹt trong ngôi quỷ mộ này ba năm, ăn chuột, rết, bọ cạp, uống nước chảy trong quan tài, vị giác đều sắp mất hết.

Ngửi thấy mùi thức ăn đã lâu, thật sự là cảm xúc bùng nổ.

Là một người phụ nữ, trong hoàn cảnh như vậy mà sống sót ba năm, đã là nghị lực siêu quần.

Bạch Cổ Phong đáng chết, mối thù này nàng ta nhất định sẽ báo!

Tần La Khả nghiến răng nghiến lợi nghĩ, sau đó ăn hết hộp thịt bò đóng hộp trong một hơi, ợ một tiếng rồi nói: "Thằng nhóc, thêm một hộp nữa." Trần Thiên Hữu lại ném một hộp nữa: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Tần La Khả cất hộp đồ hộp đi, nghiêm sắc nói: "Các ngươi nhất định là bị Bạch Cổ Phong của Uông gia lừa vào đây rồi.

Diệp Bạch ở đâu?

Nếu hắn ta không ở đây, khả năng chúng ta ra ngoài là rất mong manh." Trần Thiên Hữu không thích bị người khác dắt mũi, nhíu mày nói: "Nói nãy giờ, ngươi rốt cuộc là ai?" Lúc này, Tề Tiểu Hắc dường như nghĩ ra điều gì đó, lên tiếng nói: "Nàng ta là Tần La Khả, cao tầng của Uông gia, thân mang Phượng Hoàng trường sinh huyết mạch." Tần La Khả có chút bất ngờ, khẽ cười nói: "Lại biết ta sao.

Xem ra các ngươi có quan hệ không tầm thường với Diệp Bạch.

Trong hoàn cảnh tối tăm như vậy, lại còn đeo kính râm, ngươi hẳn là Tề Tiểu Hắc đúng không?" "Là ta.

Diệp Bạch không ở đây.

Tần La Khả, nếu ngươi muốn ra khỏi mộ, chúng ta chỉ có thể chia sẻ thông tin." Vừa nói xong, Tề Tiểu Hắc rên rỉ một tiếng, cảm thấy vết thương trên vai bắt đầu đau nhức xé rách.

"Hắc thúc chú không sao chứ?" Không gian trong quan tài chật hẹp, Trần Thiên Hữu cầm đèn pin đứng giữa, mới phát hiện Tề Tiểu Hắc mặt không chút máu, da trên vai xanh tím đen sì.

Hỏng rồi, lẽ nào Thuế Xác Quy Phấn Mạt không có cách giải độc?

Trần Thiên Hữu không tin tà, lại đưa một nắm Thuế Xác Quy Phấn Mạt cho Tề Tiểu Hắc uống, còn mở bình Tru Tà Huyết còn lại, đổ lên vết thương, cố gắng loại bỏ thi độc và sát khí trên vết thương.

Nhưng Trần Thiên Hữu đã dùng hết cách, độc đen trên vai Tề Tiểu Hắc không những không giảm bớt, trái lại càng trở nên nghiêm trọng hơn, đã lan đến cổ và nách.

Tần La Khả u u nói: "Các ngươi bị tiên đồng cắn thương phải không?" Trần Thiên Hữu không nhịn được nói: "Mọi người bây giờ đều cùng chung thuyền rồi, nếu ngươi có cách nào giải độc thì mau nói đi!" "Gấp cái gì?

Chương 548

Thứ này có thể giải độc, chỉ xem các ngươi có dám ăn hay không." Tần La Khả ném qua một đoạn móng tay màu đen.

Trần Thiên Hữu đối với đoạn móng tay này không xa lạ, chính là móng tay trên người tiên đồng bên ngoài.

Thứ này cũng có thể giải độc sao?

Trần Thiên Hữu lộ ra vẻ nghi ngờ, vạn nhất người phụ nữ này muốn hại hai người bọn họ...

Tề Tiểu Hắc lại không nhiều cân nhắc như vậy, đoạt lấy đoạn móng tay đen thối nồng nặc, nuốt vào bụng.

Khoảng mười phút sau, độc đen trên vai Tề Tiểu Hắc mới dần dần tiêu biến.

"Đa tạ." "Không khách khí.

Nếu các ngươi chết rồi, ta muốn ra ngoài e rằng khó khăn." Tiếp đó Tần La Khả chầm chậm kể lại trải nghiệm của mình.

Ba năm trước, nàng ta và Bạch Cổ Phong đến giới tử thế giới, tìm thấy Địa Quan của Long Quân.

Bạch Cổ Phong tiết lộ cho nàng ta thông tin về thần quả trong thế giới này, và bảo Tần La Khả đi thử.

Đáng tiếc, sau khi Huyền Điểu nhìn thấy Tần La Khả, không những không vì huyết mạch đồng nguyên mà thương xót, trái lại còn thể hiện sự địch ý rất lớn, đuổi theo hai người tấn công.

Sau đó Bạch Cổ Phong phát hiện Tần La Khả vô dụng đối với y, liền lừa nàng ta vào trong ngôi cổ mộ này.

Tần La Khả kể xong những gì mình đã gặp phải, Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu nhìn nhau.

Ngay cả khi Tần La Khả đã giấu đi rất nhiều thông tin quan trọng, nhưng bọn họ vẫn đoán ra không ít nội tình.

Thứ nhất, thần quả có tác dụng rất lớn đối với người có huyết mạch trường sinh, Bạch Cổ Phong quyết tâm phải có được quả này.

Thứ hai, Tần La Khả vì phát hiện vấn đề trên người Bạch Cổ Phong, mới bị nhốt vào mộ huyệt này, chứ không phải bị lừa dối như Tần La Khả nói.

Thứ ba, sau khi Bạch Cổ Phong dùng hết cách, nhất định sẽ đi tìm Diệp Bạch, bởi vì Long Quân cũng là Bạch Hổ huyết mạch.

Còn hai người bọn họ bị mắc kẹt trong mộ, thì là kế sách của Bạch Cổ Phong, muốn dẫn dụ Diệp Bạch ra.

Trần Thiên Hữu không nhịn được hỏi: "Ngươi cứ thế bị kẹt trong mộ ba năm sao?

Không nghĩ cách ra ngoài ư?" Tần La Khả lạnh lùng cười nói: "Hừ hừ, các ngươi cũng đã ở trong mộ này vài ngày rồi, cảm thấy thế nào?

Có biết đường ra ở đâu không?

Ngay cả khi biết, các ngươi có thể thoát khỏi sự truy đuổi của tiên đồng không?" Trần Thiên Hữu sắc mặt âm trầm, quả thật như Tần La Khả nói, tòa đại mộ này quá đỗi kỳ lạ cổ quái.

Trước hết, cơ quan mật đạo trong mộ rất lớn, tựa như một mê cung khổng lồ.

Thứ hai, khắp mộ đạo đều có quỷ vật giống oán hồn, phù lục trên người y và Hắc thúc thường xuyên tự nhiên bốc cháy không lý do, sau

đó hai người đành phải đổi đường đi.

Khó đối phó nhất chính là tiên đồng trong miệng Tần La Khả.

Những tiên đồng này đều là đồng nam đồng nữ khoảng mười tuổi, bị người ta luyện chế thành hoạt thi, số lượng không biết có bao nhiêu, rải rác khắp các ngóc ngách trong mộ huyệt.

Bọn chúng sẽ tấn công vật sống dựa vào âm thanh và mùi vị, ngũ quan rất nhạy bén.

Chỉ cần xuất hiện, thì ít nhất có mười mấy con, và lợi dụng địa hình xung quanh ẩn nấp trong bóng tối luân phiên tấn công, rất khó đối phó.

Vai của Tề Tiểu Hắc chính là bị hơn mười tiên đồng xông lên cắn bị thương.

Trần Thiên Hữu lại hỏi: "Về tòa mộ này, ngươi còn biết bao nhiêu nữa?" "Ta ở đây lang thang ba năm, quả thật đã tìm hiểu không ít nơi.

Tòa mộ này không giống Thăng Long Mộ, mà giống mộ của người Nhật Bản hơn." "Nói vậy chúng ta đã đến Nhật Bản?" Trần Thiên Hữu lúc đầu còn cảm thấy kỳ lạ, nhưng liên tưởng đến việc ngay cả giới tử thế giới lớn như vậy còn tồn tại, việc bọn họ có thể từ núi Cô Nương trong nước trực tiếp đến Nhật Bản, cũng không cảm thấy kỳ lạ nữa.

Tần La Khả nói: "Bạch Cổ Phong từng nói với ta, giới tử thế giới có ba tọa độ, trong đó một tọa độ chính là ở Nhật Bản.

Chúng ta hẳn là bị y trục xuất đến Nhật Bản, hơn nữa tòa mộ này trong lịch sử hẳn rất nổi tiếng, có lẽ là do Từ Phúc năm đó để lại." "Vậy nên những tiên đồng chúng ta thấy chính là ba ngàn đồng nam đồng nữ mà Từ Phúc năm đó đã mang đến Nhật Bản.

Nói vậy, trong tòa đại mộ này có ba ngàn tiên đồng sao?" Tần La

Khả gật đầu: “Hẳn là như vậy.

Tiếp theo chúng ta hợp tác, nhất định không thể dẫn tiên đồng ra ngoài, nếu không...” Đột nhiên, giọng Tần La Khả chợt dừng, nàng ta lộ ra vẻ kinh hãi, nén giọng nói nhỏ đến mức khó nghe: “Có thứ gì đó đang bò trên nắp quan tài trên đầu ta.” Ba người lập tức nín thở, trong quan tài chìm vào sự tịch mịch.

Bên ngoài quan tài gỗ truyền đến tiếng sột soạt, như tiếng móng tay cào trên gỗ.

Nhìn ra ngoài quan tài gỗ, chỉ thấy toàn bộ thạch thất đã bò đầy tiên đồng.

Có con treo trên xà gỗ của thạch thất, có con bò trên tường, nhiều hơn nữa thì vây quanh quan tài gỗ.

Đôi mắt tròn xoe của bọn chúng trong bóng tối phát ra ánh sáng xanh kỳ dị, khuôn mặt đỏ ửng như thoa son phấn, tứ chi mọc đầy móng tay đen.

Thân thể linh hoạt, vặn vẹo như loài mèo rừng.

Hóa ra khi ba người vừa đối thoại, những tiên đồng này đã phục kích ở bên cạnh.

Tần La Khả trong quan tài gỗ tối tăm ngột ngạt có chút bồn chồn lo lắng, dưới ánh đèn pin viết: “Bọn chúng ở bên ngoài, làm sao bây giờ?” Trần Thiên Hữu bình tĩnh viết: “Đừng làm động tác thừa thãi, đợi!” Cứ thế đợi nửa ngày.

Nửa ngày sau, ba người vẫn cảm nhận được bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến những động tĩnh nhỏ, xem ra những tiên đồng này cũng không ngốc, biết thủ chu đãi thỏ.

Cứ thế này không phải là cách.

Tề Tiểu Hắc viết: "Vết thương của ta đã gần khỏi, có thể xông ra ngoài." Tần La Khả cũng vẽ ra bản đồ mộ đạo gần đó, ba người thương nghị xong, chuẩn bị xông ra ngoài, tập hợp ở một mộ thất khác.

"Đi!" Quan tài gỗ bị vén ra, Tề Tiểu Hắc đi đầu, là người đầu tiên xông ra, Phi Công trong tay hóa thành lợi kiếm, thu hút phần lớn tiên đồng.

Trần Thiên Hữu theo sát phía sau, Uyên Hồng Kiếm trong tay, dùng kiếm quang rực rỡ mở đường.

Lập tức có ba tiên đồng ngã xuống đất, nhưng ngửi thấy mùi huyết nhục, mười mấy tiên đồng còn lại hóa thành tàn ảnh xông lên.

Cảm nhận được mùi hôi tanh xộc thẳng vào mặt, đường lui của Tề Tiểu Hắc toàn bộ bị phong tỏa, nhưng sắc mặt y không đổi, lấy Kim Quang Chú Phù Lục trong nhẫn không gian ra.

"Thiên Địa Huyền Tông, Vạn Khí Bản Căn!" Lập tức kim quang đại tác, chiếu sáng rực rỡ thạch thất tối tăm.

Trần Thiên Hữu quay đầu nhìn lại, liền thấy Hắc thúc của mình đang phát ra kim quang bị một đám tiên đồng đè dưới đất.

"Hắc thúc?" "Trước mang nàng ta đi, ta sẽ đoạn hậu." Kính râm của Tề Tiểu Hắc đã sớm bị cắn nát, chỉ thấy y từ trong đống thi thể tiên đồng chui ra, không hoảng không loạn đeo kính râm mới, sau đó nhặt Phi Công vừa rơi xuống, bắt đầu hành trình kiếm chém tiên đồng.

Có Kim Quang Chú gia trì, Tề Tiểu Hắc từ bỏ phòng ngự, dùng Phi Công trong tay không được thoải mái, liền lấy Kháng Long Giản ra.

Dưới thiên cân chi lực, những tiên đồng nhỏ bé từng con một bị đập bay.

Nhưng những tiên đồng này rất khó dùng man lực giết chết, ngay cả khi tứ chi đều đứt lìa, vẫn có thể dùng đầu bò trên sàn nhà, vô cùng buồn nôn.

Chương 549

Tề Tiểu Hắc dứt khoát từ bỏ ý định giết chết tiên đồng, chỉ chặt đứt hai chân của tiên đồng.

Nhưng động tĩnh của ba người vẫn quá lớn, trong mộ đạo tối tăm ở đằng xa, từng tiên đồng một như bọ chét, bật nhảy bay tới.

Chớp mắt, mộ thất đã bị tiên đồng lấp đầy.

Dưới sự vây công của móng vuốt và răng sắc bén của tiên đồng, Kim Quang Chú rốt cuộc không thể duy trì lâu, chẳng mấy chốc, kim quang trên người Tề Tiểu Hắc bắt đầu ảm đạm dần.

"Thiên Hữu, gần đủ rồi, quỷ vật gần đây đều ở đây cả rồi." Tề Tiểu Hắc hét lớn.

"Tới rồi!" Chỉ thấy Trần Thiên Hữu lấy ra kim trúc phù lục có điện quang lấp lánh, ném về phía đám tiên đồng.

"Hoa lạp!" Tiếng sấm chói tai vang lên, tia sét màu tím hiện ra.

Những tiên đồng trong phạm vi bị ánh sét bao phủ lập tức hóa thành tro bụi và than cháy, những tiên đồng may mắn sống sót cũng bị ánh sáng và sấm sét như ban ngày dọa sợ, không biết đã trốn đi đâu.

Trần Thiên Hữu tận dụng cơ hội này, cõng Tề Tiểu Hắc đang kiệt sức đến thạch thất đã thương nghị trước.

Tần La Khả nghe tiếng sấm vừa rồi truyền đến, liền biết thủ đoạn của hai người cũng không tệ, đã được Diệp Bạch chân truyền.

Có lẽ ngay cả khi không có Diệp Bạch, nàng ta cũng có thể theo hai người ra khỏi mộ.

Thấy hai người vẫn ở lại bên ngoài mộ đạo, Tần La Khả nói:

“Không cần lo bọn chúng theo đến, ta ba năm nay đều sống trong gian thạch thất này, tiên đồng từ trước đến nay không dám đến gần thạch thất này.” Trần Thiên Hữu mượn ánh đèn pin chiếu sáng thạch thất.

Gian thạch thất này có không gian rất lớn, hình vuông, trên đỉnh treo chín cỗ thạch quan quách.

Dưới hai cỗ quan quách đặt một cái tửu tôn bằng đồng xanh, xem ra là để hứng lấy nước quan tài chảy từ thạch quách xuống.

Trần Thiên Hữu không nhịn được hỏi: “Ngươi bình thường chính là dựa vào những thứ này để sống sao?” Tần La Khả cười cười: “Ngoài những thứ này, còn có chuột, bọ cạp và rết.

Mộ này tuy nguy hiểm nhưng được cái có đủ mọi loại “thực tài”.

Nếu ngươi muốn ăn, ta còn một ít hàng tồn.” “Thôi đi, ta không hưởng thụ nổi.” Trần Thiên Hữu lắc đầu, chiếu đèn pin lên thạch quan đang treo, quan sát: “Trong những thạch quan này có gì?

Ngươi sống ở đây ba năm, không xảy ra chuyện gì sao?” “Ta cũng không biết trong quan tài là thứ gì, nhưng ngay cả tiên đồng cũng không dám vào đây, trong thạch quan tám phần là chủ nhân càng khó đối phó hơn.” Trần Thiên Hữu đi vòng quanh mười cỗ thạch quan, không nhìn ra điều gì, liền khẽ nói: “Tiếp theo chúng ta nói chuyện vẫn nên dùng thủ thế để giao lưu, tránh gây ra phiền phức không cần thiết.” Lúc này, trong Tần Vương Cung, Diệp Bạch bước vào vòng sáng, thân ảnh cũng xuất hiện trong Đại Tiên Cổ Phần.

Trước mắt là một đại điện trống rỗng, âm khí nặng nề.

Thấy phía sau không xuất hiện vòng sáng truyền về giới tử thế giới, Diệp Bạch mới khẽ nhíu mày, Bạch Cổ Phong quả nhiên đã giấu y không ít điều.

Lúc này, hệ thống hiện ra thông báo.

Diệp Bạch càng nhíu mày sâu hơn, y đã sớm đoán tọa độ của giới tử thế giới ở Nhật Bản chính là Đại Tiên Cổ Phần, nhưng giới thiệu của nơi này lại khác rất nhiều so với lần trước. [Đại Tiên Cổ Phần: Nằm ở Đại Tiên Đinh, Nhật Bản.

Chủ nhân ngôi mộ là Từ Phúc, mộ huyệt chiếm diện tích rộng lớn, bên trong cơ quan vô số, trăm quỷ hoành hành.

Do một nguyên nhân nào đó, toàn bộ đại mộ bị kích hoạt, âm khí lan tràn, hoạt thi thành đàn, người tiến vào cần hết sức cẩn thận.] [Cấp độ nguy hiểm: Cực cao!] [Chứa bảo tương: Bạch Kim Bảo Tương!] Chủ nhân ngôi mộ quả nhiên là Từ Phúc.

Nhưng...

Bạch Kim Bảo Tương?

Quả thực, Diệp Bạch lần đầu tiên nhìn thấy Hòm Báu Bạch Kim.

Y cũng không rõ là hòm báu đẳng cấp này vốn đã có, hay là y chưa từng kích hoạt.

Cũng có khả năng là sau lần hệ thống thăng cấp trước, mới có Hòm Báu Bạch Kim này.

Song, so với Hòm Báu Thủy Tinh, Hòm Báu Bạch Kim dường như có đẳng cấp cao hơn một chút.

Không nghĩ ngợi nhiều, Diệp Bạch rút sự chú ý khỏi hệ thống, bắt đầu quan sát môi trường bốn phía đại điện.

"Cực đẳng nguy hiểm", điều này chứng tỏ Đại Tiên Cổ Phần này không hề đơn giản.

Phía trước đại điện là một bức tường điêu khắc bằng đá, trên đó rồng phượng bay lượn giữa chín tầng mây, dưới nền đất là các tiên đảo hải ngoại ẩn hiện trong màn sương trắng.

Long Quân cưỡi xa viên, suất lĩnh văn võ đại thần đứng trên cao sơn, thiếu vọng hải ngoại tiên đảo.

Từ Phúc dẫn ba nghìn đồng tử đồng nữ trên thuyền vượt trùng dương mênh mông, càng đi càng xa.

Diệp Bạch hơi nghiêng mắt, xem ra bức tường điêu khắc này kể về câu chuyện Long Quân tiễn biệt Từ Phúc đi tìm tiên đảo hải ngoại.

Trong đại điện, ngoài điêu khắc đá, còn có bốn cột trụ lớn, trên đó treo các đèn đồng điêu khắc hoa văn.

Diệp Bạch thắp sáng đèn, liền xuất hiện những thông đạo tối đen dẫn về bốn hướng.

Từ bản đồ hệ thống, y thấy mình đang ở vị trí trung tâm của cả cổ mộ, nhưng vẫn còn rất xa so với vị trí hạch tâm.

Sơ bộ phán đoán, nơi này là lối vào mộ huyệt, và cả bốn thông đạo đều có thể dẫn đến vị trí hạch tâm của mộ huyệt.

Nhưng Diệp Bạch phát hiện, bốn thông đạo này quanh co khúc khuỷu, cuối cùng đều dẫn vào một mê cung.

Việc cấp bách là tìm được Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu, Diệp Bạch chọn một thông đạo hướng Đông Nam, trực tiếp bước vào.

Trong thông đạo lát đá xanh, bốn phía tường được đặt các trụ đèn đá tinh xảo.

Nhưng chưa đi được bao xa, Diệp Bạch liền dừng bước.

Chỉ thấy hai bên tường xuất hiện những tiên đồng mặt trắng má đỏ, chúng đứng thẳng dựa vào tường, bất động.

Lúc đầu Diệp Bạch còn tưởng đây là nhân dũng tuẫn táng do Từ Phúc để lại, nhưng khi dùng thần thức quét qua, y liền nhíu mày.

Những tiên đồng này dường như đều bị luyện thành hoạt thi, hàm

răng dài và móng vuốt sắc bén của chúng hiển nhiên khác thường.

Đây chẳng lẽ chính là hậu thủ Từ Phúc để lại?

Diệp Bạch nghĩ ngợi một lát, dùng chân nguyên bao bọc khí tức của mình, lặng lẽ xuyên qua thông đạo này.

Nhưng sau khi Diệp Bạch rời đi, các tiên đồng đồng loạt mở mắt, nhìn chằm chằm vào nơi Diệp Bạch biến mất rất lâu, rồi lại nhắm mắt lại.

Nửa giờ sau, Diệp Bạch lại đến một đại điện khác.

Bố cục trong điện quỷ dị, trung tâm điện là một hồ nước sủi bọt đỏ ngầu.

Bốn pho tượng thần nộ mục bằng đồng bao quanh mép hồ.

Dưới sự ăn mòn của hơi nước, bốn pho tượng này trở nên rỉ sét loang lổ, lớp vỏ đồng bên ngoài đã bắt đầu bong tróc.

Chương 550

Dưới góc nhìn Dị Đồng, trong hồ nước đỏ ngầu đang sủi lên một luồng khí đen, dường như có vật hung ác đáng sợ gì đó đang thai nghén dưới nước.

Diệp Bạch vừa đến gần hồ nước, vừa vận dụng thần thức, liền cảm thấy não bộ một trận đau nhói.

Thần thức của y bị thứ bên trong hồ nước cắn một cái.

Diệp Bạch kinh hãi, thứ dưới đáy hồ là gì, vậy mà có thể xé nát thần thức của y.

Kể từ khi tu luyện ra thần thức, khả năng quét toàn phương vị không góc chết trong phạm vi mười mấy mét đã khiến y vô cùng thuận lợi, ngoại trừ lần ở Tần Lĩnh Thần Thụ gặp phải một thi dũng không thể dùng thần thức xuyên thấu, đây là lần đầu tiên y gặp phải thứ có thể công kích thần thức.

Dường như bị thần thức của Diệp Bạch kích thích, trong hồ nước huyết sắc vươn ra một cái đầu lâu.

Đầu lâu trắng như ngọc bích, hai hốc mắt trống rỗng lấp lánh quỷ hỏa tinh hồng, nhìn chằm chằm Diệp Bạch, như muốn nói: "Ngươi muốn gì?" Diệp Bạch không nhìn ra rốt cuộc đầu lâu này là gì, cũng không dám dùng thần thức thám thính nữa, liền đứng yên tại chỗ, chờ đợi động tác tiếp theo của đầu lâu.

Không ngờ đầu lâu bạch ngọc này dường như không có hứng thú với Diệp Bạch, liếc nhìn y một cái rồi lại lặn xuống hồ nước huyết sắc.

Hồ nước huyết sắc lại sủi bọt ùng ục.

“Thứ quỷ quái gì vậy?” Diệp Bạch lắc đầu, không hiểu Từ Phúc xây dựng hồ máu này trong mộ có ý đồ gì.

Rời khỏi đại điện hồ máu, Diệp Bạch cũng không dám tùy tiện dùng thần thức thám thính nữa, một mặt đi về phía khu vực trung tâm Hòm Báu Bạch Kim, một mặt tìm kiếm dấu vết Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu để lại.

Trong đường hầm tối đen, một mùi tanh tưởi nồng nặc bay đến.

Một xác chết đã bị gặm nát thành bộ xương khô nằm ở cửa đường hầm, chân tay và đầu đều nằm rải rác khắp nơi, trên đó toàn là vết răng cắn.

Diệp Bạch hơi nhíu mày, y phục của người này là Cửu Môn, xem ra là những lão huynh đệ đi cùng Trần Thiên Hữu.

Không ngờ lại chết thảm ở đây.

Diệp Bạch thu liễm thi cốt, nhìn về phía thông đạo âm u phía trước, vài con mắt đỏ lòm xanh biếc phản chiếu ánh sáng trong bóng tối.

“Tiên đồng!” Uyên Hồng Kiếm trong tay Diệp Bạch run lên, kiếm quang chói mắt như chẻ tre, vài con tiên đồng ẩn mình trong bóng tối lập tức bị chém đôi.

Kim quang lóe lên, Diệp Bạch giẫm nát đầu một con tiên đồng, bước đi sâu vào mộ huyệt, đế giày da đen của y không hề dính một chút ô uế.

Mất nửa ngày công phu, Diệp Bạch đã mò mẫm khắp khu vực mê cung ngoại vi của Đại Tiên Cổ Phần, đương nhiên cũng tiện tay tiêu diệt mười mấy con tiên đồng thi quỷ.

Khi xuyên qua một con đường đá, Diệp Bạch đột nhiên phát hiện tín hiệu Tề Tiểu Hắc khắc trên vách tường.

Một ký hiệu bảo kiếm lộn ngược, vừa biểu thị nơi này nguy hiểm, vừa dùng bảo kiếm chỉ rõ phương hướng.

Diệp Bạch men theo tín hiệu bảo kiếm, phát hiện rất nhiều tàn thi tiên đồng, và cả máu tru tà màu đỏ khô trên nền mộ đạo.

Trên vách tường có dấu kiếm Uyên Hồng Kiếm để lại, xem ra Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu đã gặp nhau.

Nhìn dấu vết giao chiến, hai người bị một đám tiên đồng vây công, đã phải dùng không ít máu tru tà mới thoát thân được, suy đoán như vậy, tình cảnh hai người cũng không tốt.

Diệp Bạch cuối cùng đến một gian thạch thất, trong thạch thất có một chiếc quan quách gỗ, nắp quan tài đã bị mở ra, bên trong nằm một nữ thi đã thối rữa hơn ba năm.

Bên cạnh nữ thi còn có hai hộp thịt bò đóng hộp.

Tích tắc, tích tắc.

Nước quan tài nhỏ giọt xuống vò rượu đồng.

Lúc này, Tề Tiểu Hắc dựa vào góc tường bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy.

Y cảnh giác dùng đôi mắt dưới kính đen quan sát bốn phía, Trần Thiên Hữu ngủ bên cạnh y, cả gian thạch thất tĩnh mịch, chỉ có tiếng nước quan tài nhỏ giọt.

Và một cây nến trà sắp cháy hết ở giữa thạch thất.

Đúng, cây nến trà này là y thắp trước khi ngủ, dựa vào mức độ cháy của nến, y đã ngủ ít nhất ba giờ.

Nhưng Tần La Khả đâu?

Tề Tiểu Hắc cảm thấy đầu hơi đau nhức, một số chuyện xảy ra trước đó dường như không nhớ rõ.

Sao bọn họ lại ngủ thiếp đi?

Với sự cảnh giác của họ, chắc chắn sẽ không ngủ cùng lúc, ít nhất cũng phải để một người canh giữ mới phải.

“Thiên Hữu, tỉnh dậy đi.” Tề Tiểu Hắc vỗ Trần Thiên Hữu tỉnh dậy.

Trần Thiên Hữu mơ mơ màng màng tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên cũng là xoa xoa đầu, trông có vẻ triệu chứng giống Tề Tiểu Hắc.

“Chuyện gì vậy Hắc thúc?” “Tần La Khả không thấy đâu, còn nữa, trước đó ngươi ngủ thiếp đi như thế nào?” “Hắc thúc, ngươi thắp nến trà không phải nói là ngươi canh giữ sao?

Để ta yên tâm nghỉ ngơi.” “Xí, ta không nói lời đó, hơn nữa ta vừa rồi cũng ngủ thiếp đi, Tần La Khả không thấy đâu, ngươi xem trên người có thiếu thứ gì không.” Trần Thiên Hữu kiểm tra một lượt, phát hiện trong Không Gian Giới Chỉ của mình không thiếu thứ gì.

Nhưng một tấm Phù Lục Trừ Tà cấp hai đeo ở ngực không biết từ lúc nào đã cháy hết.

Ngay khi Tề Tiểu Hắc còn đang suy nghĩ Tần La Khả vì sao lại đưa hai người họ đến gian thạch thất thần bí này, rồi lại đột nhiên biến mất, thì tiếng bước chân yếu ớt truyền đến từ ngoài thông đạo.

Tiếng bước chân này rất nhanh, không giống Tần La Khả.

Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu giật mình, vội vàng rút vũ khí ra, thủ ở hai bên thông đạo.

Cùng với tiếng bước chân ngày càng gần, hai người, một cầm kiếm, một cầm giản vung ra.

Diệp Bạch lộ diện, hai tay chống kiếm vàng, giản tiện đáp trả.

“Lực đạo mạnh vậy sao?

Hai ngươi thật sự muốn ra tay tàn độc à." "Tam thúc?" Trần Thiên Hữu mặt lộ vẻ đại hỉ, không ngờ người đến lại là Tam thúc của mình.

Nhưng Tề Tiểu Hắc lại có chút nghi ngờ: "Ngươi thật sự là Diệp Bạch?" Khi không có thuộc hạ, Tề Tiểu Hắc luôn gọi thẳng tên Diệp Bạch.

Diệp Bạch nhướng mày: "Sao?

Nghi ngờ thân phận của ta à?" Tề Tiểu Hắc nhìn chằm chằm Diệp Bạch, kéo Trần Thiên Hữu ra phía sau: "Thiên Hữu, lấy một tấm Phù Lục Tịch Tà ra, thứ này có thể là quỷ vật, chúng ta còn có thể đang ở trong huyễn cảnh." Diệp Bạch cười, cũng không biết Tề Tiểu Hắc ở trong mộ đã gặp phải kích thích gì, lại mẫn cảm với thân phận của y đến vậy.

"Tề Tiểu Hắc, mông ngươi có một nốt ruồi hình cung." Lời còn chưa nói xong, Tề Tiểu Hắc vội vàng tiến lên bịt miệng Diệp Bạch, quay đầu cười với Trần Thiên Hữu: "Không cần thử nữa, đây chính là Tam thúc của ngươi." Sau khi đùa giỡn, Diệp Bạch nghiêm mặt hỏi: "Hai ngươi ở dưới này gặp phải chuyện gì?

Kể rõ cho ta nghe." Tề Tiểu Hắc kể chi tiết về việc họ bị Bạch Cổ Phong lừa gạt xuống, cũng như việc gặp Tần La Khả.

"...Ta và Thiên Hữu tỉnh dậy, Tần La Khả liền biến mất." Diệp Bạch sắc mặt ngưng trọng, đi đến vò rượu đồng có nước quan tài nhỏ giọt: "Dịch thể trong chén này không phải nước quan tài, hai ngươi lại đây xem." Tề Tiểu Hắc bưng vò rượu lên, chỉ thấy bên trong là chất dịch sánh đặc màu vàng cam đục ngầu.

"Đây là thi du?" Diệp Bạch khẽ thở dài: "Đúng vậy, chính là thi du.

Chương 551

Uống thứ này vào sao có thể còn mạng, cho nên Tần La Khả không thể nương thi du mà sống thêm ba năm được." "Có ý gì?" "Tần La Khả đã chết từ ba năm trước rồi!" Chết rồi!

Dù Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu từng gặp không ít chuyện kinh dị rợn người, nhưng cũng là lần đầu tiên cảm thấy lạnh sống lưng.

Hóa ra Tần La Khả đi cùng họ trước đó không phải người, là quỷ!

"Tam thúc, nàng... chết như thế nào?" "Chắc là tự sát, hai ngươi đi theo ta." Diệp Bạch dẫn hai người đến gian thạch thất mà họ từng ẩn náu trước đó, ở giữa có một chiếc quan quách gỗ, xung quanh thạch thất rải rác những tàn thi tiên đồng cháy đen.

Tề Tiểu Hắc nhíu mày, những thi thể tiên đồng tàn khuyết là do Trần Thiên Hữu dùng Phù Lục Chưởng Tâm Lôi đánh nát, nhưng y nhớ, quan quách gỗ cũng bị sóng sét lan đến mà tan tành, giờ sao lại còn nguyên vẹn.

Diệp Bạch mở nắp quan quách, hai người nhìn thấy nữ thi bên trong liền im lặng không nói nên lời.

Chiếc áo da đen trên người nữ thi giống hệt y phục của Tần La Khả mà họ từng thấy trước đó.

Hơn nữa, hai hộp thịt bò đóng hộp mà Trần Thiên Hữu đánh rơi vẫn còn nằm cạnh đầu lâu nữ thi.

Lúc này, Tề Tiểu Hắc thấy trên tay phải nữ thi thiếu một đoạn móng tay đen, liền biết móng tay y ăn trong quan tài không phải của tiên đồng, mà là của Tần La Khả.

“Tuy có hơi ghê tởm, nhưng vẫn phải cảm tạ ân cứu mạng của nàng.” Tề Tiểu Hắc khẽ thở dài, cúi mình về phía quan quách.

“Đi thanh thản nhé, dì Tần!” Diệp Bạch tuy không biết Tần La Khả có quan hệ gì với người sở hữu huyết mạch Bạch Hổ đời trước, nhưng khi Tần La Khả ở Uông gia quả thực đã từng giúp đỡ y, chỉ riêng ân tình này, Diệp Bạch phải ghi nhớ.

Trần Thiên Hữu nghi vấn hỏi: “Tam thúc, nếu Tần La Khả chúng ta gặp trước đó là quỷ, vậy lời nàng nói với chúng ta là thật hay giả?” Diệp Bạch suy nghĩ một lát nói: “Thành thật mà nói, sở dĩ hai ngươi có thể nhìn thấy Tần La Khả còn sống, là vì oán niệm của nàng chưa tan biến.

Tám phần lời nàng nói với các ngươi là thật, nhưng cũng có một số điều là do các ngươi tự ảo tưởng trong huyễn cảnh, thông tin cụ thể các ngươi phải tự mình phân biệt.” Thực ra, Tần La Khả cũng để lại thông tin trong quan quách, mặt sau nắp quan tài là năm chữ: “Bạch Cổ Phong hại ta.” Nét chữ được cào bằng móng tay, lộn xộn xiêu vẹo.

Có lẽ là do Tần La viết ra khi sinh mệnh đến hồi kết, trong trạng thái thần trí mơ hồ.

Bất kể thế nào, Bạch Cổ Phong đã không còn là Bạch Cổ Phong ngày xưa, đối phó với người này, Diệp Bạch cảm thấy mình cần phải cẩn thận.

Thu quan quách của Tần La Khả vào không gian, Diệp Bạch dự định sau khi ra ngoài sẽ tìm một nơi phong thủy tốt để chôn cất nàng và những lão huynh đệ Cửu Môn.

Tiếp đó, Diệp Bạch dẫn Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu lại đến gian thạch thất chín chiếc quan tài đá.

Chín chiếc quan tài đá được đặt rất có chủ ý, trong đó tám chiếc

quan tài hợp với vị trí Bát Quái, chỉ có một chiếc quan tài đá độc lập đặc biệt, không nằm trong Bát Quái, cũng không hợp số Cửu Cung.

Và thông đạo dẫn sâu vào mộ huyệt nằm ngay trong chiếc quan quách này.

Diệp Bạch mở chiếc quan tài đá này ra, lộ ra một địa động tối tăm dẫn xuống phía dưới.

"Ta đi trước thăm dò đường, hai ngươi theo sát." Diệp Bạch hô một tiếng, dẫn đầu trượt xuống.

Từ địa động trượt ra, Diệp Bạch đặt chân lên phiến đá cứng, Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu nhanh chóng theo sau.

Đây là một thạch thất mới, một cánh cửa đá đen nghiêm trang chắn lối đi.

Tuy nhiên, cánh cửa đá này chỉ khép hờ, hiển nhiên từng có người mở ra.

Tề Tiểu Hắc nhặt một khẩu súng lục bên tường, ném cho Diệp Bạch: "Xem này, đây là loại súng lục Uông gia từng thích dùng nhất." Diệp Bạch cầm khẩu súng lục cân nhắc, hộp đạn trống rỗng, dường như là khẩu súng Tần La Khả từng dùng.

Xem ra Tần La Khả đã thoát ra từ nơi này, cuối cùng từ bỏ hy vọng sống sót, uống thi du trong vò rượu, tự sát trong quan quách gỗ.

Hai bên cửa đá không có cơ quan ẩn, Diệp Bạch tiến lên đẩy cửa đá ra.

Két!

Theo tiếng động vang lên, hơn mười ngọn đèn dầu phía sau cửa đá đồng loạt sáng lên, chiếu sáng đại điện phía sau cửa.

Đây là một đại điện hình tròn, đỉnh động hình vòm, bốn phía tường

được vẽ bằng các loại dược liệu màu vàng kim, dưới ánh nến, không chỉ vàng rực lấp lánh, mà còn có cảm giác ấm áp.

Điều này khác biệt rất lớn so với gian thạch thất âm u, lạnh lẽo mà ba người từng ở.

Diệp Bạch khẽ động mũi, nhắc nhở: "Ánh nến có vấn đề, hẳn là một loại ảo dược." Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu đương nhiên không dám lơ là, sau khi uống Xích Đan và phấn mạt mai rùa lột xác, lại nín thở, tách ra thám hiểm.

Diệp Bạch cũng thả thần thức cẩn thận tìm kiếm, y biết nơi đây còn có một thông đạo cơ quan ẩn giấu, dẫn đến chủ mộ thất.

Lúc này, cùng với tiếng cơ quan vang động, cánh cửa đá vốn đang mở đột nhiên đóng sập lại.

Trong không gian phong bế, ánh nến dưới sự phản chiếu của ánh vàng trong đại điện, vậy mà lại lóe lên vài bức bản đồ và cảnh tượng đặc biệt trong hư không.

Bản đồ và cảnh tượng đặc định xuất hiện trong thời gian rất ngắn, mơ hồ có thể nhìn thấy Bột Hải hải ngạn, Bảo Đảo hải hạp và những nơi khác, cùng với hướng đi của các dãy núi và sông ngòi.

"Đây là thứ gì?" Trần Thiên Hữu không nhịn được hỏi.

"Cứ ghi lại đã rồi nói sau." Diệp Bạch ngẩng đầu nhìn mê mẩn, vội vàng dặn dò.

Lúc này, một cảnh tượng hiển thị trên bản đồ lơ lửng đã gợi lại một ký ức sâu sắc trong đầu Diệp Bạch.

Dãy núi, sông ngòi trên đó… Nơi này y từng đến.

Đây là một đoạn Hoàng Hà hà đạo!

Đúng rồi, năm xưa ba huynh đệ họ đi tìm Hắc Thủy Thành, chính

là ở đoạn hà đạo này nhìn thấy con đại xà dưới Hoàng Hà.

Con đại xà dài gần trăm mét đã để lại không ít bóng ma trong lòng Diệp Bạch lúc bấy giờ.

Sao nơi này cũng nằm trong bản đồ Từ Phúc thu thập?

Lẽ nào có mối liên hệ nào đó?

Diệp Bạch quay đầu hỏi: "Tề Tiểu Hắc, còn nhớ đây là nơi nào trên bản đồ không?" Tề Tiểu Hắc hiếm thấy biến sắc, nhíu mày thành một đường thẳng, nhìn chằm chằm cảnh tượng hiển hiện trong hư không nói: "Đương nhiên nhớ." Chỉ có Trần Thiên Hữu không rõ nguyên do: "Tam thúc, Hắc thúc, hai người đang nói gì vậy?" "Bên cạnh đoạn Hoàng Hà hà đạo này chính là nơi tộc lạc của Hắc thúc từng sinh sống." Diệp Bạch giải thích xong, Trần Thiên Hữu mới biết cảnh Hoàng Hà vừa lướt qua chính là nơi tộc lạc của Tề Tiểu Hắc họ từng thờ cúng, cũng là quê hương của Tề Tiểu Hắc.

Trần Thiên Hữu biết tộc nhân Hắc thúc đều bị Uông gia đồ sát, không dám hỏi kỹ thêm, vội vàng dừng chủ đề.

Lúc này, Diệp Bạch lại chống cằm suy tư: "Có lẽ giữa những bản đồ này có một sự tương đồng nào đó." Thế là y ghi lại từng bản đồ và cảnh tượng xuất hiện, dự định sau khi ra ngoài sẽ cử người dưới trướng đi thám hiểm một lượt.

Trong điện dường như không có vật gì đặc biệt khác, Diệp Bạch tiếp tục dùng thần thức thám thính, không lâu sau liền phát hiện thông đạo ẩn giấu ở đỉnh đại điện.

"Đỉnh điện có ám đạo." Diệp Bạch hô một tiếng, Tề Tiểu Hắc liền mượn khinh công bay lên đỉnh điện, sau khi sờ soạng một hồi, liền mở một thông đạo.

Thông đạo thẳng tắp hướng lên trên, dường như là một giếng

đứng, một luồng hơi nước chứa axit sulfuric từ miệng giếng thổi ra.

"Ta đi thăm dò trước." Chưa kịp Diệp Bạch đáp lại, Tề Tiểu Hắc đã nhanh chóng chui vào giếng đứng.

Giếng đứng chật hẹp tối tăm, Diệp Bạch nhanh chóng đuổi theo, và phát hiện không ít vết cào trên vách đá hai bên giếng, dường như là do một loại sinh vật nào đó để lại.

Ba người chui ra khỏi miệng giếng, mới phát hiện họ đang ở trong một hang động rộng rãi.

Chương 552

Trong động có không ít thực vật huỳnh quang, hình lá kim, phân bố khắp nơi, chiếu sáng cả đại hang động một màu xanh u tối.

Dưới ánh sáng xanh phản chiếu, phía trước là một hồ nước màu xanh biếc, hồ không có gió, mặt hồ như một vũng nước đọng.

Trên bãi cạn bên hồ nước dựng một tấm bia đá, đề tên: "Nhược Thủy Hà!" Nhãn lực của Tề Tiểu Hắc và Diệp Bạch vượt xa người thường, phóng tầm mắt nhìn ra xa, mơ hồ có thể nhìn thấy đình đài lầu các ở cuối hồ.

Trần Thiên Hữu bắn một quả đạn chiếu sáng, dưới ánh sáng trắng ngắn ngủi, đối diện hồ nước quả nhiên có một tòa cung điện huy hoàng.

Trong bản đồ hệ thống của Diệp Bạch, Hòm Báu Bạch Kim nằm trong cung điện đó, xem ra nơi này chính là khu vực hạch tâm của Đại Tiên Cổ Phần.

Tuy nhiên, Nhược Thủy Hà dường như có sinh vật, sau khi bị ánh sáng trắng chói mắt kinh động, dưới đáy hồ truyền đến dị động.

"Trên bờ sông có vết đạn, hộp đạn của Tần La Khả bắn hết ở đây, cẩn thận." Tề Tiểu Hắc cầm khinh công, nhắc nhở.

Diệp Bạch thăm dò thần thức xuống đáy hồ, phát hiện dưới nước ẩn chứa một loại quái vật hình người.

Loại quái vật hình người này toàn thân bị bao phủ bởi lớp da trắng như vảy giao long, mặt nhe nanh dữ tợn, não bộ nhăn nheo, giá trị nhan sắc cực thấp.

Số lượng quái vật không nhiều, chỉ có bảy con, nhưng đều nằm

phục dưới đáy hồ bên bờ sông, một đôi đồng tử trắng dán chặt vào ba người họ trên bờ, dường như chờ họ đến gần bờ sẽ nhảy ra tấn công.

Diệp Bạch khẽ cười, dùng thần thức quan sát nhóm quái vật đang chuẩn bị tập kích họ từ góc nhìn thứ ba, quả thực rất thú vị.

Tuy nhiên, hồ Nhược Thủy tĩnh mịch này tỏa ra mùi lưu huỳnh nồng nặc, hiển nhiên là một hồ nước axit mạnh, và trong hồ ngay cả một con cá sống, một cọng rong biển cũng không có.

Quái vật màu trắng có thể sống sót trong môi trường axit mạnh như vậy, cũng coi như dị chủng.

Diệp Bạch quan sát một vòng, nếu muốn qua hồ, e rằng chỉ có cách leo trèo từ đỉnh hang động.

Nhưng trước đó, vẫn phải tiêu diệt đám quái vật dưới nước.

Chỉ thấy Diệp Bạch xoay cổ tay, dùng Uyên Hồng Kiếm chém ra một đạo kiếm quang rực rỡ.

Kiếm quang chia đôi mặt hồ, cùng với vài tiếng kêu thảm thiết, đám quái vật trắng dưới đáy nước đều bị kiếm khí cắt thương.

Lớp da giao long màu trắng của quái vật có thể chống lại sự ăn mòn của axit mạnh, nhưng máu thịt bên dưới lớp da thì không.

"A ô ô!" Nước hồ axit ăn mòn vết thương, quái vật rên rỉ bò ra từ đáy hồ.

"Thật ghê tởm!" Trần Thiên Hữu lầm bầm một câu, kiếm quang trong tay y lại không chậm, nhanh chóng tiến lên bổ sung cú cuối cùng.

Vài chục giây sau, khắp nơi là tàn thi màu trắng.

Trần Thiên Hữu đá một khối thịt trắng vào Nhược Thủy Hà, chỉ thấy khối thịt bị axit ăn mòn thành đen, lập tức biến mất không còn dấu vết.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, truyền thuyết rằng Nhược Thủy ở phía bắc Côn Luân không thể bơi qua, có lẽ Nhược Thủy được ghi chép trong cổ tịch chính là hồ nước axit mạnh này.

Lúc này, Tề Tiểu Hắc đã dùng khinh công leo lên đỉnh hang động, phá vỡ đỉnh hang động tạo ra các lỗ thuận tiện cho việc leo trèo.

Nửa giờ sau, Diệp Bạch dẫn hai người từ dưới đáy hang động thuận lợi đến bờ đối diện, đến trước một đại điện âm u sâu thẳm.

Trên biển cửa đại điện khắc hai chữ "Doanh Châu".

Cửa điện đồng và tường thành đại điện đều màu đen, toát ra một cảm giác trang nghiêm.

Diệp Bạch tiến lên đẩy cửa điện ra, bố cục kiến trúc bên trong điện khiến người ta kinh ngạc.

Điện Doanh Châu cao mười mấy mét, bên trong điện lát đầy gạch vàng, mười hai cây trụ lớn bằng gỗ đỏ, to đến mức hai người ôm không xuể, chống đỡ cả đại điện.

Trên các trụ lớn bằng gỗ đỏ có rồng vàng và phượng lửa cuộn tròn tinh xảo, khí thế hùng vĩ.

Cuối đại điện có một ngai vàng, ngai vàng đặt trên đài cao, hai bên là quạt lụa đứng thẳng.

Diệp Bạch không mạo hiểm thắp sáng đèn trên các trụ lớn bằng gỗ đỏ, mà kể vị trí cơ quan đã phát hiện cho Trần Thiên Hữu và Tề Tiểu Hắc, để họ phá giải cơ quan trong đại điện trước.

Đợi tất cả cơ quan đều được phá giải, Diệp Bạch mới thắp sáng đèn.

Mười hai ngọn lửa bùng cháy, dưới sự phản chiếu của gạch vàng, cả đại điện lập tức trở nên vàng son rực rỡ.

“Thật không thể tin nổi, Từ Phúc năm xưa chỉ là một phương sĩ, sao lại giàu có đến vậy, ngay cả gạch lát sàn cũng là vàng?” Trần Thiên Hữu không nhịn được kinh thán.

“Ai mà biết, có lẽ vàng ở Nhật Bản nhiều.” Tề Tiểu Hắc trêu chọc.

Diệp Bạch không để ý hai người trêu đùa, đi đến trước ngai vàng trên đài cao, dùng thần thức mới phát hiện dưới ngai vàng ẩn giấu một chiếc quan quách.

Y khẽ cười, giấu quan quách dưới ngai vàng, xem ra Từ Phúc cũng có tâm tư muốn làm vương.

Tiếp đó Diệp Bạch ngồi lên ngai vàng, cùng với tiếng cơ quan dị hưởng, một chiếc quan quách vàng chậm rãi từ trên đài cao dâng lên.

Quan tài vàng thông thường đều lấy đồng làm lõi, bên ngoài quét một lớp bột vàng, nhưng chiếc quan tài vàng trước mắt đều được đúc bằng vàng ròng, bên ngoài điêu khắc dị thú núi biển, vô cùng xa hoa.

Quan tài vàng cùng với gạch vàng lát nền trong đại điện, e rằng Từ Phúc đã dùng toàn bộ vàng của Nhật Bản để xây mộ.

Diệp Bạch đưa thần thức vào trong quan tài vàng, sắc mặt hơi biến, chiếc quan tài này vậy mà lại trống rỗng?

Từ Phúc đã tốn nhiều công sức như vậy để xây mộ, xây điện, sao lại để lại một chiếc quan tài trống rỗng.

Chẳng lẽ Từ Phúc chưa chết?

Diệp Bạch đột nhiên nghĩ đến cái đầu lâu bạch ngọc y gặp ở mê cung ngoại vi trước đó, luôn cảm thấy sự xuất hiện của thứ đó không phải ngẫu nhiên.

Thấy Diệp Bạch lộ vẻ dị thường, Trần Thiên Hữu không nhịn

được hỏi: “Tam thúc, có chuyện gì vậy?” Diệp Bạch lắc đầu: “Không có gì, mở quan tài trước đã.” Quan tài vàng được ba người mở ra, trong tầm nhìn của Diệp Bạch, xuất hiện Hòm Báu Bạch Kim.

May mắn thay, dù chủ mộ không có ở đây, nhưng hòm báu vẫn có.

Diệp Bạch thu Hòm Báu Bạch Kim vào hệ thống, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng đen đột nhiên xuất hiện ở cửa đại điện.

Chính là đầu lâu bạch ngọc trước đó ngâm mình trong hồ nước đỏ.

Đầu lâu bạch ngọc nhìn xa xa ba người đứng cạnh quan tài vàng, quỷ hỏa tinh hồng nhảy nhót, dường như đang suy tư điều gì.

“Thứ quỷ quái gì vậy?” Tề Tiểu Hắc nhíu mày nói.

“Có lẽ là chính chủ trong quan tài đã đến!” Diệp Bạch trầm giọng nói.

Chính chủ trong mộ, chính là Từ Phúc.

Tề Tiểu Hắc hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ đầu lâu bạch ngọc này chính là Từ Phúc?

Ngay sau đó, đầu lâu bạch ngọc chậm rãi đi đến trước mặt ba người, chỉ vào quan tài vàng phía trước, hàm dưới mở ra khép lại, lách cách lách cách, rồi lại dùng tay ra hiệu chỉ trỏ, dường như đang biểu đạt điều gì đó.

Chương 553

“Nó có ý gì?” Tề Tiểu Hắc không hiểu.

Trần Thiên Hữu cũng khẽ lắc đầu: “Không rõ, hình như đang hỏi chúng ta là ai?” “Chúng ta có thể là ai?

Đương nhiên là bạn tốt của chủ mộ.” Tề Tiểu Hắc chỉ vào đầu lâu bạch ngọc, rồi lại chỉ vào mình, hai tay làm một động tác hình trái tim.

Đầu lâu bạch ngọc gãi gãi đầu, ngớ người nửa ngày, cũng học Tề Tiểu Hắc làm hình trái tim, rồi nhảy múa kịch liệt tại chỗ.

Lách cách lách cách!

Hơn nữa, xem ra đầu lâu bạch ngọc dường như không hề có ý thù địch hay muốn tấn công ba người họ.

Trần Thiên Hữu nhìn về phía Diệp Bạch: “Tam thúc, xử lý thế nào?” Diệp Bạch suy tư một lúc, thứ này dù không phải thi thể Từ Phúc, cũng có nguồn gốc sâu xa với Từ Phúc.

Hiện tại xem ra, đầu lâu bạch ngọc dường như đã sống một mình trong mộ thất rất lâu, và đã phát sinh một số thần trí.

Diệp Bạch cảnh báo: “Vẫn phải cẩn thận, đầu lâu này bị hắc khí quấn thân, không phải loại tầm thường.” Đầu lâu bạch ngọc rất có hứng thú với kính đen của Tề Tiểu Hắc, lách cách lách cách ra hiệu, Tề Tiểu Hắc liền từ trong giới chỉ lấy ra một cặp kính đen ném cho đầu lâu bạch ngọc.

Đầu lâu bạch ngọc học theo rất giống, nhanh chóng đeo kính đen vào, đi theo sau Tề Tiểu Hắc, chỉ cao khí dương dương ngẩng đầu, dường như nó đeo thứ này rất ngầu.

Tề Tiểu Hắc cũng nảy ra ý tưởng, đột ngột vỗ trán, lại lấy ra một

bộ áo khoác da đen và giày da dự phòng từ trong không gian, mặc cho đầu lâu bạch ngọc.

Một người một đầu lâu cứ thế mà sống chung.

Thấy Tề Tiểu Hắc và đầu lâu bạch ngọc chơi đùa vui vẻ, Diệp Bạch nhắc nhở Tề Tiểu Hắc một tiếng, đừng lơi lỏng cảnh giác, rồi để Trần Thiên Hữu phá hủy toàn bộ gạch vàng trong đại điện.

Khó khăn lắm mới đến Nhật Bản một chuyến, không mang chút đặc sản về thì không nói xuôi.

Y cũng lật tay thu chiếc quan tài vàng trước mắt vào không gian, thấy đầu lâu bạch ngọc không hề có phản ứng, liền thả tay thực hiện, cùng Trần Thiên Hữu tháo dỡ gạch vàng.

Diện tích cả đại điện rất lớn, gạch vàng ít nhất có đến vạn khối.

Diệp Bạch phát hiện độ tinh khiết của những gạch vàng này rất thấp, dường như bên trong có trộn lẫn các kim loại quý hiếm khác, nhưng dù vậy, số lượng gạch vàng nhiều như vậy cũng đủ khiến người bình thường giàu có địch quốc.

Một lát sau, Tề Tiểu Hắc dẫn đầu lâu bạch ngọc cũng gia nhập vào hoạt động tháo gỡ gạch vàng.

Xoẹt xoẹt!

Đầu lâu bạch ngọc tháo gỡ gạch vàng tốc độ cực nhanh, thấy nó vượt qua ba người, hai tay chống nạnh cười lớn trước mặt ba người.

Tên này chỉ số thông minh thật sự không cao, Diệp Bạch lắc đầu, đi ở phía cuối, nhanh chóng thu những viên gạch vàng đã tháo xuống vào không gian.

Đột nhiên, dường như vì trọng lượng trong đại điện giảm nhẹ, cả đại điện đột nhiên truyền đến tiếng đổ nát ầm ầm.

Trong nháy mắt địa thế chấn động, cả cổ mộ đều bắt đầu rung lắc.

"Không ổn!" Sự việc xảy ra quá đột ngột, dù là Diệp Bạch cũng không ngờ Từ Phúc còn để lại một cơ quan cảm biến trọng lực dưới đại điện.

Thấy các cột trụ đỏ trong điện đổ sập, gạch ngói rơi xuống, y nhanh chóng suy nghĩ cách ứng phó trong lòng.

Lúc này, đầu lâu bạch ngọc đeo kính đen, mặc áo khoác đen đứng giữa đại điện, chỉ thấy ánh sáng tinh hồng trong mắt nó đại thịnh, một luồng niệm lực vô hình tỏa ra, nâng đỡ tất cả gạch đá và ngói.

Ngay cả đại điện đang rung lắc chực đổ cũng ngừng chấn động.

Lách cách lách cách!

Trong mắt Diệp Bạch lóe lên vẻ kinh ngạc, y vẫn luôn nghi ngờ đầu lâu bạch ngọc này có khả năng tương tự thần thức, hiện tại xem ra, quả nhiên như vậy.

Hơn nữa khả năng này dường như còn lợi hại hơn thần thức của tu tiên, đã có thể dùng tinh thần can thiệp vào vật chất hiện thực.

Chẳng trách thứ này có thể nuốt chửng thần thức của y.

Tuy nhiên, cả đại mộ thất đi trụ cột, tầng đất phía trên đè xuống, niệm lực của đầu lâu bạch ngọc dưới sức mạnh này lập tức tan rã sụp đổ.

Trong lúc nguy cấp, Diệp Bạch niệm Kim Quang Chú, bao bọc hai người và một đầu lâu dưới thân.

Lúc này, nhìn từ trên không Đại Tiên Cổ Phần, một khối tầng đất hình củ sụt lún, các thôn trấn trên núi lân cận cũng xảy ra phản ứng dây chuyền, xuất hiện chấn động nhẹ.

Đêm tối đen như mực, dưới chân núi Phú Sĩ Nhật Bản, một tổ

chức bí mật Cơ Quan Đông Kinh Xã.

Xã trưởng chính là An Bội Nguyên Đức.

"Cái gì?

Đại Tiên Cổ Phần sụp đổ rồi?

Ai làm vậy?" Trong một căn nhà gỗ xa hoa, An Bội Nguyên Đức nghe điện thoại kinh hãi, cổ phần này là Tam gia dặn hắn phải giữ gìn cẩn thận, sao đột nhiên lại xảy ra chuyện?

An Bội Nguyên Đức biết Tam gia rất coi trọng ngôi đại mộ này, nên đã phái không ít người canh gác ở mép mộ, chỉ để chờ Tam gia có ngày đến Nhật Bản khai mộ.

Bây giờ mộ sập rồi, điều này khiến hắn sao mà giải thích với Tam gia đây.

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng Cơ Phong: "Đừng phàn nàn, mộ không thể tự nhiên sập được, ta đi trước xem tình hình, ngươi cũng nhanh chóng đến đây." An Bội Nguyên Đức vừa định trả lời, liền nghe thấy điện thoại tút tút ngắt máy.

Đêm tối đen như mực, trong rừng núi rậm rạp đom đóm bay thành đàn, Bạch Cổ Phong có chút chật vật mang theo "Thần Quả" từ dưới đáy đầm nước xanh chui ra.

"Huyền Điểu chết tiệt!" Bạch Cổ Phong mắng một câu, đè nén ngọn lửa giận trong lòng, vội vàng quan sát môi trường trên bờ.

Hắn vốn định phục dụng "Thần Quả" trong Giới Tử thế giới, biến đổi thành Thiên Nhân, không ngờ kế hoạch xảy ra chút ngoài ý muốn, dẫn đến việc hắn bị Huyền Điểu truy sát, cuối cùng bị đuổi ra khỏi Giới Tử thế giới.

Hiện tại chỉ có thể tìm cách ở thế giới bên ngoài tìm một nơi tuyệt

đối an toàn để tiến hóa huyết mạch.

"Gâu gâu!" Tiếng chó sủa vang lên bên bờ, ngay sau đó là tiếng người: "Lão Bát, trong hồ có động tĩnh, có phải Tam gia họ ra rồi không?" "Có khả năng, đã hai ngày rồi, với tốc độ của Tam gia, tám phần là Tam gia." "Khoan đã, nếu là Tam gia thì chó của ta sẽ không sủa, Lão Bát, thông báo cho Phu nhân, trong hồ có tình huống." Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu dẫn một đám huynh đệ canh gác bên bờ, dùng đèn pin cường quang chiếu thăm dò mặt nước, trên mặt nước ở xa dường như thật sự có một bóng người.

"Phu nhân, dưới đầm có người, nhưng chắc không phải người Cửu Môn chúng ta." Bạch Tri Hi nhìn mặt nước đen ngòm, nhíu mày nói: "Trước tiên phái huynh đệ ra, bao vây đầm nước xanh, đừng để ai chạy thoát, khi cần thiết có thể nổ súng." "Nương thân, có phải Ba Ba về rồi không?" Diệp Khinh Mi cũng bị tiếng động của mọi người làm tỉnh giấc, cùng đi đến, kéo áo Bạch Tri Hi hỏi.

"Không phải Ba Ba." Không biết vì sao, Bạch Tri Hi luôn cảm thấy có chút bất an, sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác này, dường như Diệp Bạch lúc này đang gặp bất trắc.

"Tân Nguyệt, ngươi đưa Khinh Mi về đi." "Được." Doãn Tân Nguyệt ôm Diệp Khinh Mi: "Đi thôi, tiểu gia hỏa, dì Doãn đưa con đi ngủ." Bạch Cổ Phong ẩn mình trong nước đầm một lúc, nghe thấy giọng Bạch Tri Hi xong, nghĩ nghĩ, liền bơi về phía bờ.

Ngô Lão Cẩu nói: "Người kia bơi đến, xem ra biết mình không thoát được." Ánh mắt Bạch Tri Hi khẽ lóe lên: "Trước tiên đừng động thủ." "Bạch Cổ Phong Uông gia, ra mắt chư vị." Bạch Cổ Phong vác túi vải đen, chậm rãi bước ra khỏi nước đầm.

Người từ trong nước bước ra lại là Bạch Cổ Phong, điều này khiến Bạch Tri Hi có chút bất ngờ.

Nói ra thì, nàng và vị lão tổ Bạch gia này đã rất lâu không gặp mặt.

Ánh mắt Bạch Tri Hi dừng lại trên túi vải đen trong tay Bạch Cổ Phong, rồi phân phó: "Lão Ngũ, Lão Bát, ở đây không có nguy hiểm gì, hai ngươi dẫn thuộc hạ về nghỉ ngơi trước đi." Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy gật đầu, họ từng nghe nói một số tin tức, biết Bạch Cổ Phong trước mắt không chỉ là cao tầng Uông gia, mà theo bối phận còn là tổ gia gia của Phu nhân, nghĩ bụng sẽ không làm ra hành động gì quá đáng.

"Phu nhân, chúng ta cứ ở trong doanh địa canh gác, có việc gì thì hô ứng một tiếng nhé." Tề Thiết Chủy kéo Ngô Lão Cẩu dẫn các huynh đệ trở về doanh địa.

Chương 554

Đợi mọi người đi hết, Bạch Tri Hi mới hỏi: "Tổ gia gia?

Dưới đáy hồ rốt cuộc có gì?

Diệp Bạch sao không đi cùng ngài ra?" Bạch Cổ Phong đã sớm chuẩn bị sẵn kịch bản, tự thuật lại trải nghiệm ở Giới Tử thế giới một lượt, nhưng kinh nghiệm của hắn bảy phần thật ba phần giả, khiến người ta không thể bắt bẻ.

"Đây chính là Thần Quả Diệp Bạch giúp ta lấy được, sau đó y vì muốn cứu Tề Tiểu Hắc và những người khác, chủ động bước vào vòng sáng.

Còn vòng sáng bên kia là nơi nào, ta cũng không rõ." Bạch Cổ Phong mở túi vải đen trong tay ra, lấy ra "Thần Quả" hơi tỏa ánh sáng đỏ.

Thần Quả?

Đây không phải khối năng lượng Khinh Mi ăn sao?

Bạch Tri Hi đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại.

Bạch Cổ Phong phát giác sắc mặt Bạch Tri Hi dị thường: "Sao, ngươi từng thấy Thần Quả?

Hay là Thần Quả có vấn đề?" "Không phải, thiếp chỉ ngạc nhiên Thần Quả sao lại mọc thành hình khối lập phương, trông có chút kỳ lạ." Bạch Cổ Phong nở nụ cười nói: "Đúng vậy, ta cũng thấy có chút không ổn, nhưng đây là Diệp Bạch đích thân giao cho ta, nói đây chính là Thần Quả.

Ta nghĩ lại, ta là tổ gia gia của ngươi, y hẳn sẽ không lừa ta để tự mình nuốt Thần Quả chứ?

Nhưng ta lại chuyển niệm nghĩ, Diệp Bạch có không gian giới tử, có thể tùy thời hoán đổi Thần Quả, vạn nhất...” Hiển nhiên, Bạch Cổ Phong đã nảy sinh nghi ngờ về Thần Quả.

Bạch Tri Hi tâm tư linh xảo, biết Diệp Bạch đánh tráo Thần Quả tự nhiên có dụng ý của y.

Nàng không để lộ sơ hở, cười giải thích: “Ngài yên tâm, Diệp Bạch sẽ không làm chuyện như vậy, y từng có cơ hội trở thành Thiên Nhân, nhưng y đã từ bỏ.” “Ồ?

Có cơ hội trở thành Thiên Nhân?” Trong mắt Bạch Cổ Phong lóe lên vẻ dị sắc.

“Diệp Bạch nói dưới núi Côn Luân có một Long Đàm, trong đàm có Long Ngư thượng cổ sinh sống, Linh Châu trong cơ thể Long Ngư có thể khiến huyết mạch tiến hóa biến thành Thiên Nhân, nhưng lúc đó y hoài nghi về Thiên Nhân, nên đã từ bỏ.” Bạch Tri Hi cố ý kể về sự tồn tại của Bạch Tu Long Ngư.

Bạch Cổ Phong rất hứng thú với Long Đàm, đợi Bạch Tri Hi kể rõ tình hình Long Đàm, hắn mới gật đầu cười nói: “Long Đàm dưới núi Côn Luân?

Thật không ngờ ở nơi tổ mạch lại có một nơi Long Ngư sinh sống, có cơ hội ta nhất định phải đi kiến thức một phen.” “Tổ gia gia, hiện giờ Diệp Bạch vẫn chưa có tin tức truyền về, ngài không bằng cứ ở lại Cửu Môn?

Có gì cần giúp đỡ, thiếp có thể nhờ người Cửu Môn đi làm.” Bạch Tri Hi dò hỏi.

Bạch Cổ Phong lắc đầu: “Không cần, Thần Quả thoát ly khỏi Thần Thụ, không thể tồn trữ quá lâu, ta lập tức sẽ rời đi.

Nhưng, vừa rồi nữ oa là hài tử của ngươi và Diệp Bạch?” Bạch

Tri Hi hơi nhíu mày, Bạch Cổ Phong dường như đã nảy sinh hứng thú với Khinh Mi.

"Là hài tử của chúng thiếp." Bạch Cổ Phong liền cười nói: "Bạch gia cũng coi như có hậu duệ, có thể cho ta đi gặp một chút không?" Bạch Tri Hi nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý: "Đương nhiên có thể, chỉ là tiểu gia hỏa này vừa mới ngủ, sẽ có chút tính trẻ con." Trong lều trại của doanh địa, Diệp Khinh Mi đang ngáp ngắn ngáp dài trên giường êm ái.

Bạch Cổ Phong vén lều ra, nhìn một cái, trong lòng vô cùng hài lòng.

"Ta từng nhận được một bức thư, nói huyết mạch hài tử này có vấn đề, giờ sao rồi?" "Không có gì đáng ngại, chỉ là bệnh nhỏ, làm ngài phải bận tâm rồi." Cảm giác được sự bất thường của Bạch Cổ Phong, Bạch Tri Hi bắt đầu che giấu một số thông tin.

"Vậy thì tốt, ta từng thấy trong cổ tịch một loại huyết mạch trường sinh, hài tử mang huyết mạch này thường sống không quá mười tuổi, may mắn Khinh Mi không phải loại huyết mạch này." Bạch Tri Hi mắt đẹp khẽ nhướng lên, lộ vẻ ngạc nhiên: "Tổ gia gia, còn có loại huyết mạch này sao?" Bạch Cổ Phong thở dài nói: "Có, đó là một bản cổ tịch truyền lại từ thượng cổ, ta lúc đó như được bảo vật quý giá, đáng tiếc sau này không biết đánh mất ở đâu rồi." "Vậy thì thật đáng tiếc." Bạch Tri Hi trước hết tỏ vẻ tiếc nuối, rồi lại hỏi: "Không biết loại huyết mạch nào lại bá đạo như vậy?" Bạch Cổ Phong liếc nhìn Bạch Tri Hi một cái: "Huyết mạch Côn Bằng!

Bắc Minh có cá, tên là Côn, thân dài đôi cánh, vỗ nước ba nghìn dặm, là một loại dị thú cực kỳ hiếm thấy, tất cả những người sở hữu huyết mạch này thường sẽ bị huyết mạch phản phệ mà chết, vì huyết mạch từ khi thai nghén đến khi trưởng thành, năng lượng cần thiết

cực kỳ to lớn, trong các huyết mạch trường sinh, cũng chỉ có huyết mạch Côn Bằng có đặc tính này." Bạch Tri Hi tâm thần định lại, biết con gái mình hẳn chính là loại huyết mạch Côn Bằng này.

Tuy nhiên, Bạch Cổ Phong nói ra loại huyết mạch này, rất rõ ràng là đã đoán ra tình hình thực tế của Khinh Mi.

Bạch Cổ Phong bước ra khỏi lều trại, nhìn lên bầu trời sao, u u nói: "Huyết mạch trường sinh a, sao lại khiến người ta khao khát đến vậy, vì sao có người sinh ra đã sở hữu những thứ mà người khác cầu cũng không được?

Thời thượng cổ, linh khí sung túc, trường sinh giả vô số, tám nghìn năm là xuân, tám nghìn năm là thu, hơn bốn vạn năm mới là một kỷ nguyên, nhưng ngày nay loài người chỉ có thể sống như kiến hôi, thọ mệnh cũng ngắn ngủi đến đáng sợ." "Tổ gia gia, đó hẳn chỉ là truyền thuyết." Bạch Cổ Phong thần sắc kích động một cách khó hiểu: "Không phải truyền thuyết, thế giới này ẩn chứa quá nhiều bí mật, mà Thiên Nhân cũng chỉ là điểm khởi đầu, ngươi không hiểu đâu..." Bạch Tri Hi khẽ lắc đầu, Bạch Cổ Phong trước mắt và ấn tượng của nàng về hắn khác xa quá nhiều.

Đây thật sự là tổ gia gia của nàng sao?

Hay là Bạch Cổ Phong trước mắt đã bị người khác đánh tráo?

"Sao?

Cảm thấy ta có vấn đề à?" Bạch Cổ Phong đột nhiên ngưng giọng, nhìn về phía Bạch Tri Hi.

Bầu không khí có chút vi diệu.

Lúc này, trong lều trại truyền đến tiếng Diệp Khinh Mi bị làm tỉnh giấc.

"Nương thân." "Ta nên đi rồi, ngươi nhất định phải bảo vệ tốt cho

nó, dù sao đây cũng là huyết mạch của Bạch gia." Lại một lần nữa nghe thấy tiếng Diệp Khinh Mi, Bạch Cổ Phong dường như biến thành một người khác.

Nói xong, liền bước ra khỏi doanh địa, bóng lưng biến mất trong rừng tối đen.

Bạch Tri Hi không ngăn cản, chỉ để Tiểu Đội Chu Tước ẩn mình theo dõi.

Vị tổ gia gia này của nàng, dường như mắc một căn bệnh, rất giống chứng phân liệt nhân cách mà Diệp Bạch từng nói.

Cuộc trò chuyện trước đó, Bạch Cổ Phong tuy không điên cuồng, nhưng dường như che giấu một số bí mật không thể nói ra.

Khoảnh khắc cuối cùng, Bạch Cổ Phong tuy bất thường, nhưng nhắc nhở nàng bảo vệ Khinh Mi, dường như đây mới là Bạch Cổ Phong thật sự.

Diệp Khinh Mi với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vì ngủ say từ trong lều trại bước ra: "Nương thân, người vừa rồi nói chuyện với ai vậy?" "Không có ai cả, là nương thân tự nói một mình thôi." Bạch Tri Hi dỗ tiểu nha đầu vào lều trại.

Một lát sau, tiểu nha đầu lại ngủ say, Bạch Tri Hi bước ra khỏi lều trại, Chu Nhất và những người khác đã đứng chờ bên ngoài lều.

"Phu nhân, người bị theo dõi đã mất dấu, nhưng chúng ta đã thấy một số tình huống." "Tình huống gì?" "Vị Bạch tiền bối này ở trước một cây đại thụ đã liên tục đấm vào đầu mình, vừa đấm vừa nói gì đó, đáng tiếc khoảng cách quá xa, chúng ta đều không nghe rõ, cuối cùng Bạch tiền bối phát hiện ra chúng ta, và đã cắt đuôi chúng ta ở một thung lũng." Chu Nhất tiếc nuối nói.

Bạch Tri Hi gật đầu: "Thôi được rồi, nếu hắn có lòng muốn giấu,

các ngươi sẽ không tìm thấy hắn đâu." Đợi mọi người của Tiểu Đội Chu Tước rời đi, Bạch Tri Hi quay trở lại lều trại, trong đầu hồi tưởng lại tất cả lời nói, thần thái và hành động của Bạch Cổ Phong từ khi hắn xuất hiện từ hồ.

"Tổ gia gia, ngài sẽ không bị thứ gì đó chiếm giữ thân thể rồi chứ..." Hai ngày sau.

Trong một tư gia dưới chân núi Phú Sĩ Nhật Bản.

Hoa anh đào mười dặm bay hương, khói trắng lượn lờ, hơi nóng bốc lên, Diệp Bạch nằm trong suối nước nóng thoải mái.

"Tam gia, lực đạo này thế nào?" Chỉ thấy An Bội Nguyên Đức ra sức dùng thủ pháp đặc biệt xoa bóp đấm bóp sau lưng Diệp Bạch.

"Cũng không tệ, vai trái dùng chút khí lực." "Được rồi." An Bội Nguyên Đức cung kính khiêm tốn, thầm nghĩ thủ pháp Âm Dương Đoán Cốt hắn học ba năm cuối cùng cũng có cơ hội thi triển.

Diệp Bạch lim dim mắt, dưới sự xoa bóp có nhịp điệu của An Bội Nguyên Đức, quả thực rất hưởng thụ.

Hai ngày trước, Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc cùng những người khác bị chôn sâu dưới Đại Tiên Cổ Phần, tuy trong thời gian ngắn không có nguy hiểm tính mạng, nhưng cũng không thể thoát thân.

May mắn thay An Bội Nguyên Đức dùng tiểu quỷ tự nuôi của mình phát hiện tung tích Diệp Bạch và những người khác, sau một ngày đào bới, cuối cùng cũng đào được ba người và một đầu lâu ra.

Từ Đại Tiên Cổ Phần ra, Diệp Bạch liền nhờ An Bội Nguyên Đức báo tin cho Cửu Môn, tiện thể đến tổng bộ Đông Kinh Xã khảo sát một phen.

Còn việc An Bội Nguyên Đức xoa bóp cho Diệp Bạch, đương nhiên là kết quả An Bội Nguyên Đức khổ sở thỉnh cầu, dù sao Diệp

Bạch cũng không thích một lão già xoa bóp cho mình.

Chương 555

“Được rồi, ngươi cũng mệt rồi, đến bên cạnh nghỉ ngơi đi.” Thấy An Bội Nguyên Đức mồ hôi đầm đìa, Diệp Bạch vung tay, phân phó.

“Mấy năm nay, việc ta giao cho ngươi làm thế nào rồi?” Đặt mình trong làn nước suối nước nóng thoải mái, Diệp Bạch mở mắt, chậm rãi hỏi.

An Bội Nguyên Đức quỳ trên đệm bên cạnh hồ suối nước nóng, vội vàng đứng thẳng người, nghiêm túc nói: “Tam gia, cổ mộ Nhật Bản thật sự không nhiều, ngoài Đại Tiên Cổ Phần ngài từng coi trọng trước đó, mấy năm nay, ta liên tục phát hiện mười hai tòa cổ mộ, trong đó mười tòa cổ mộ đã bị người ta trộm, hai tòa cổ mộ dường như chưa bị trộm.” Người Nhật Bản sùng bái văn hóa an lạc, từ rất sớm đã thịnh hành chế độ thổ táng có quy cách nhất định.

Nhưng Nhật Bản quốc gia nhỏ, dân số ít, những người có tư cách xây mộ cho mình chỉ có các đời Thiên Hoàng và các gia tộc quyền quý, cho nên mộ ở Nhật Bản ít lại càng ít.

Diệp Bạch gật đầu, không mấy ngạc nhiên: “Ngày mai dẫn ta đi thám hiểm tất cả các cổ mộ này một lượt, sắp xếp thời gian cho tốt, ta còn có việc khác phải làm.” “Ngài yên tâm.” Bên cạnh tiểu viện suối nước nóng của Diệp Bạch, Tề Tiểu Hắc và Trần Thiên Hữu cũng đang ngâm mình trong suối nước nóng ở tiểu viện riêng.

An Bội Nguyên Đức đã sắp xếp vài cô gái xinh đẹp trong gia tộc đến phục vụ hai người, nhưng Tề Tiểu Hắc trực tiếp đuổi mấy cô gái ra ngoài.

Trần Thiên Hữu bên kia thì lại hưởng thụ, vui vẻ tiếp nhận mấy cô gái, đương nhiên Trần Thiên Hữu chỉ để họ xoa bóp, thư giãn gân

cốt, cũng không làm gì quá đáng.

Dù sao, ý đồ của những cô gái này, Trần Thiên Hữu đều biết rõ.

Nếu thật sự xuất hiện chuyện có cô gái nào đó mang thai, Tam thúc của y e rằng sẽ đánh gãy chân y.

Còn trong tiểu viện của Tề Tiểu Hắc, đầu lâu bạch ngọc cũng ở trong suối nước nóng với Tề Tiểu Hắc, chỉ thấy nó nằm phục dưới nước suối, nước suối liền sủi bọt ùng ục.

Tề Tiểu Hắc bị đầu lâu bạch ngọc giày vò đến mức không còn tâm tư gì, sau khi mặc quần áo, hô: "Ca Ba, đi với ta!" Ca Ba đương nhiên là tên của đầu lâu bạch ngọc, vì hàm dưới của đầu lâu bạch ngọc cứ mở ra khép lại, chỉ có thể phát ra tiếng lách cách, nên Tề Tiểu Hắc mới đặt cái tên như vậy.

Và đầu lâu bạch ngọc dường như rất thích cái tên này.

Thấy Tề Tiểu Hắc biến mất trong tiểu viện, Ca Ba "xoẹt" một tiếng nhảy ra khỏi suối nước nóng, dùng niệm lực rũ sạch nước trên toàn thân, nhanh chóng đuổi theo.

Gian nhà trước tiểu viện của Diệp Bạch, Cơ Phong đang chỉnh lý một cuộn da nhăn nheo được đào từ trong đất lên.

"Đây là gì?" Tề Tiểu Hắc dẫn theo cái đuôi nhỏ Ca Ba xuất hiện.

Cơ Phong quay đầu thấy là Tề Tiểu Hắc, giải thích: "Hắc gia, đây là thứ mà quan phương Nhật Bản đào được từ Đại Tiên Cổ Phần, ta đã nhờ người lén lút giữ lại, ngài xem, đây dường như là một cuộn cổ thư ghi chép các bí văn thượng cổ, chất liệu là một loại da đặc biệt, nhưng vì ngâm trong một loại chất lỏng có tính axit, chữ viết trên đó có chút mơ hồ." Tề Tiểu Hắc nhận lấy cổ thư, hơi nhíu mày, chữ triện trên đó quả thực không nhìn rõ được nữa.

"Có thể dùng kỹ thuật phục hồi không?" "Chắc là có thể, nhưng

cuộn cổ thư này hẳn đã ghi chép nội dung rất quan trọng, ta nghĩ nên để Tam gia xem trước." Cơ Phong giải thích.

Mười mấy năm trôi qua, Cơ Phong cũng không còn là tên nhóc con ngày đó.

An Bội Nguyên Đức giỏi dùng phương pháp của mình để lấy lòng Tam gia, còn hắn Cơ Phong cũng có cách độc đáo của riêng mình, đó là dùng tâm làm việc.

Tam gia nhất định sẽ thích loại người này hơn.

Lách cách lách cách!

Lúc này Ca Ba chỉ vào cổ thư, rồi lại chỉ vào mình, dường như đang nói cổ thư này là của nó.

Rồi vội vàng ôm cổ thư vào lòng.

"Hắc gia, cái này?" Cơ Phong ngạc nhiên.

Tề Tiểu Hắc lại giật lấy cổ thư, đưa cho Cơ Phong: "Ngươi cứ mang về kiểm tra đi, ta sẽ chuyển lời cho Tam gia, có tin tức gì thì đưa đến." "Vâng." Cơ Phong bất đắc dĩ, đành phải mang cổ thư đi trước.

Lách cách lách cách!

Ca Ba bất mãn chống nạnh, dường như đang trách móc hành động cướp bóc vừa rồi của Tề Tiểu Hắc.

Tuy nhiên, Tề Tiểu Hắc lật tay lấy ra một cặp kính đen mới, lập tức nhận được sự thông cảm của Ca Ba.

Tề Tiểu Hắc xoa đầu trọc trắng như ngọc của Ca Ba, thở dài: "Đầu lâu ngốc này, thật dễ dụ dỗ." Ba ngày tiếp theo, An Bội Nguyên Đức sắp xếp lộ trình cổ mộ cho Diệp Bạch, thám hiểm toàn bộ mười hai tòa cổ mộ một lượt.

Đáng tiếc, người dưới trướng An Bội Nguyên Đức đã phán đoán

sai tình hình cổ mộ, cổ mộ chưa khai phong chỉ có một tòa, chứ không phải hai tòa như trước đó.

Thủ pháp của người trộm tòa cổ mộ kia rất cao minh, một số cơ quan trong mộ nghi ngờ là do Phát Khâu Giáo úy phá giải.

Diệp Bạch phỏng đoán, có thể là người Trương gia lưu lạc hải ngoại.

An Bội Nguyên Đức vì chuyện này liên tục nhận lỗi trước mặt Diệp Bạch, cuối cùng Diệp Bạch không trọng phạt, chỉ giảm bớt một năm cung cấp vật tư cho Đông Kinh Xã để trừng phạt.

Sau khi thám hiểm mười hai tòa cổ mộ, Diệp Bạch thu được tám Phúc Đại, một Hòm Báu Thanh Đồng.

Cộng thêm hai Phúc Đại trước đó trong hệ thống, Diệp Bạch đã có mười Phúc Đại và một Hòm Báu Thanh Đồng cùng Hòm Báu Bạch Kim.

Diệp Bạch bói toán một ngày cát lành, thời cơ tốt nhất để mở Phúc Đại và Hòm Báu là ba ngày sau.

Lúc này, Diệp Bạch cũng nhận được mật tín từ trong nước truyền đến, là do Bạch Tri Hi để lại, trên đó viết về việc nàng gặp Bạch Cổ Phong, cùng với một số suy đoán của nàng về Bạch Cổ Phong.

"Bạch Cổ Phong a Bạch Cổ Phong?

Ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Bạch nghĩ nghĩ, chuẩn bị trong ba ngày này tiềm nhập Uông gia Tàng Hải Đảo, điều tra tình hình Uông gia mấy năm nay.

Có lẽ trên đảo ẩn chứa bí ẩn về sự thay đổi của Bạch Cổ Phong!

Trên mặt biển xanh thẳm vô biên, một chiếc du thuyền đang chầm chậm lướt đi.

Cơ Phong cùng hai tâm phúc thuộc Đông Kinh Xã đang kiểm tra hải đồ trên boong tàu.

Mười lăm năm trước, sau khi Cơ Phong rời khỏi Uông gia, y vẫn luôn ghi nhớ nhiệm vụ mà Tam gia giao phó: tìm ra vị trí của Tàng Hải Đảo.

"Cơ đại nhân, chính là chỗ này." Cơ Phong nheo mắt nhìn về phía xa, trên đường chân trời có một chấm nhỏ, đó chính là Tàng Hải Đảo – nơi y đã lớn lên từ nhỏ.

"Cơ đại nhân, có cần thông báo cho vị đại nhân bên trong không ạ?" Một thuộc hạ khác khẽ hỏi.

Cơ Phong liếc y một cái, lộ ra vẻ sắc lạnh: "Làm tốt việc của mình, vị đại nhân bên trong không phải là các ngươi có thể gọi tên." "Rõ!" Hai thuộc hạ vội vàng cúi đầu nhận lỗi, không dám nói thêm lời nào.

Cơ Phong khẽ gật đầu, người Nhật cũng có ưu điểm, đó chính là rất biết nghe lời.

Đến bên ngoài cửa cabin, Cơ Phong dừng bước, khẽ nói: "Tam gia, sắp đến nơi rồi." Bên trong cabin truyền ra tiếng nói bình thản của Diệp Bạch: "Đợi thêm chút nữa, đừng vội cập đảo, ta còn phải nghiên cứu mấy thứ ngươi mang đến.

Lần này ngươi làm rất tốt." Cơ Phong lộ vẻ vui mừng: "Vẫn là nhờ Tam gia chỉ dạy." "Thôi được, bớt nịnh nọt đi, xuống trước đã." "Vâng." Lúc này, Diệp Bạch đang ở trong cabin nghiên cứu cổ quyển mà Cơ Phong dùng công nghệ hiện đại dịch ra.

Cuộn cổ quyển này rất thú vị, dường như là một bản dịch của *Sơn Hải Kinh*, ngoài ra, trên cổ quyển còn ghi chép rất nhiều điều mà *Sơn Hải Kinh* không có.

Chẳng hạn, miêu tả về huyết mạch trường sinh.

Nguồn gốc của huyết mạch trường sinh thần bí, mỗi huyết mạch khác nhau lại có năng lực khác nhau, không chỉ Diệp Bạch, mà ngay cả Trương gia và Uông gia trước đây cũng đã nghiên cứu rất sâu về huyết mạch trường sinh.

Bản cổ quyển này có miêu tả hoàn chỉnh về huyết mạch trường sinh.

"Trạch giả, cổ chi đại thần, dĩ vật huyết dung nhân chi thể, diễn sinh bất tử chi nhân." Tức là có một vị đại thần thượng cổ tên Trạch, dùng thân thể người làm thí nghiệm, tạo ra nhóm trường sinh giả đầu tiên.

Nhóm trường sinh giả đầu tiên này được gọi là Tây Vương Mẫu mẫu, rất nhanh trở thành thị giả trung thành của đại thần Trạch.

Chương 556

Hình thái của họ vô cùng đặc biệt, có thể biến thành dạng yêu quái với bốn chi, đuôi báo, răng hổ, giỏi gào thét, cũng có thể biến thành dạng người, nhưng lại là người hai mặt, vô cùng kỳ lạ.

Điều này khiến Diệp Bạch liên tưởng đến ngôi mộ hư không đầy bích họa mà y từng phát hiện ở mộ khoáng Trường Sa, thiên thạch từ trời rơi xuống, khắp ngọn núi là những Tây Vương Mẫu mẫu hai mặt ngẩng đầu quan sát, khung cảnh vô cùng quỷ dị.

Xem ra Tây Vương Mẫu mẫu thật sự không phải một người, mà là một quần thể.

Đọc tiếp, cổ quyển lại viết, sau thời Trạch, số lượng trường sinh giả trên thế giới này bỗng nhiên tăng lên không lý do.

Cổ quyển không ghi nguyên nhân, Diệp Bạch phỏng đoán, có lẽ là do các đại thần thượng cổ khác đã học tập Trạch để tạo ra trường sinh giả.

Nhưng cho dù vậy, tất cả những người mang huyết mạch trường sinh trong tổng số nhân loại cũng chỉ là hạt cát giữa biển cả, ít đến đáng thương.

Tiếp đó, cổ quyển lại xếp hạng các huyết mạch trường sinh từng xuất hiện trong thời thượng cổ, tiếc là nét chữ ở đây quá mờ nhạt, ngay cả công nghệ hiện đại cũng không thể phục hồi được nhiều.

Diệp Bạch cẩn thận nhận dạng và phỏng đoán, cuối cùng mới xác định được sáu huyết mạch trường sinh.

“Xếp hạng thứ tư: Huyết mạch Tây Vương Mẫu mẫu.

Thứ tám: Huyết mạch Huyền Vũ.

Thứ chín: Huyết mạch Cự Mục Chi Xà.

Thứ mười: Huyết mạch Ứng Long.” Rồi đến hai loại huyết mạch mà Diệp Bạch quen thuộc nhất.

“Thứ hai mươi mốt: Huyết mạch Kỳ Lân.

Thứ hai mươi lăm: Huyết mạch Bạch Trạch.” Đọc xong bảng xếp hạng huyết mạch trường sinh này, Diệp Bạch trầm tư hồi lâu.

Cự Mục Chi Xà còn gọi là Tịnh Kiến A Hàm, là huyết mạch trường sinh do xà thần lưu lại.

Quỷ Mẫu La Sát song mục thất minh kế thừa chính là Tịnh Kiến A Hàm, một trong tứ xà.

Huyết mạch này có thể xếp hạng thứ chín thì y có thể hiểu được, dù sao năng lực huyết mạch của Tịnh Kiến A Hàm quả thực bá đạo, có thể đày người vào không gian tối tăm vô biên.

Chỉ cần không gian vững chắc hơn một chút, mắt không sợ bị mù, quả thực là tồn tại vô địch.

Nhưng huyết mạch trường sinh Kỳ Lân sao lại chỉ xếp hạng hai mươi mốt?

Suy ra, huyết mạch Bạch Hổ của y chắc cũng không cao.

Dù sao huyết mạch Bạch Hổ so với huyết mạch Kỳ Lân, cũng chỉ có chút ưu thế khi đối phó với yêu tà thi sát.

Nhưng Diệp Bạch từng dùng không ít linh vật mở ra từ bảo tương, huyết mạch cũng đã thăng cấp một lần, nồng độ huyết mạch Bạch Hổ sớm đã khác xưa.

Diệp Bạch nghĩ, nếu thực sự lấy máu Bạch Hổ của mình đi xếp hạng, vị trí thứ nhất thì khó nói, nhưng top ba thì chắc không vấn đề gì.

Nhưng Diệp Bạch lại có chút tò mò, huyết mạch Côn Bằng của con gái mình có thể xếp thứ mấy, huyết mạch bá đạo như vậy, chẳng lẽ là top ba?

Nhưng mà, Bạch Hổ và Bạch Trạch, làm sao lại sinh ra một con cá lớn có cánh?

Cất cổ quyển đi, Diệp Bạch bảo Cơ Phong cho du thuyền neo đậu cách Tàng Hải Đảo vài chục hải lý.

"Tam gia, ta quen thuộc trên đảo hơn, hay là để ta đi cùng ngài?" "Không cần, ngươi ở lại đây." Diệp Bạch có tính toán riêng của mình, Tàng Hải Đảo là tổng hành dinh của Uông gia, những biện pháp phòng ngự trên đó sẽ không ít, Cơ Phong mười mấy năm không trở lại đảo, đối với y không những không có tác dụng lớn, mà ngược lại còn có thể là gánh nặng.

Diệp Bạch nhảy khỏi du thuyền, triệu hồi Tiểu Hắc, xuyên qua dưới đáy biển xanh thẳm.

Một trong những thuộc hạ đột nhiên mềm nhũn chân, run rẩy nói: "Cơ đại nhân, ta hình như thấy dưới nước có một cái bóng đen rất lớn." Cơ Phong lạnh giọng nói: "Ảo giác, với lại, bớt nói nhiều, làm việc đi!" Tàng Hải Đảo không lớn, Diệp Bạch để Tiểu Hắc chở y đi quanh đảo một vòng, phát hiện một bến cảng nhỏ.

Bên ngoài bến cảng không những không có người Uông gia canh giữ, mà cũng không có một chiếc thuyền nào, hơn nữa Diệp Bạch còn nhìn thấy dưới nước rất nhiều xác thuyền và thi thể người.

Cả bến cảng gỉ sét loang lổ, kiến trúc phủ đầy rêu xanh, dường như nơi này đã bị bỏ hoang từ rất lâu.

Diệp Bạch có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Uông gia đã gặp chuyện?

Tiếp đó, Diệp Bạch thu Tiểu Hắc vào Đại Sư Cầu, nhảy lên đảo.

Trên đảo khắp nơi có thể thấy vũ khí thương giới chôn vùi trong bùn đất và những công trình kiến trúc nhân tạo đổ nát.

Tham chiếu bản đồ Tàng Hải Đảo mà Cơ Phong đưa, Diệp Bạch đầu tiên đến khu huấn luyện và khu nhà ở của người Uông gia.

Ở đây có không ít lưới thép huấn luyện như quân nhân và ký túc xá tập thể, phủ đầy bụi bặm, Diệp Bạch tìm kiếm xong, không phát hiện tin tức có giá trị nào ở đây liền tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng động kỳ lạ, như có người đang gõ trống.

Nhìn từ xa, lại là mấy đứa trẻ, có cả trai lẫn gái.

Nhưng chúng toàn thân bẩn thỉu, trông như một đám ăn mày nhỏ.

"Thứ đó chạy rồi sao?" "Chạy rồi, chạy rồi." "Được, chúng ta đi nhanh, lần này tìm được thức ăn đủ ăn lâu lắm." Diệp Bạch đi theo sau mấy đứa trẻ này, đến một hầm trú ẩn bỏ hoang.

Lối vào hầm trú ẩn bố trí rất nhiều cạm bẫy kỳ lạ, Diệp Bạch lẻn vào, từ miệng đám trẻ này có được không ít thông tin.

Khoảng ba năm trước, trên đảo xảy ra biến cố lớn, có hai phe người hỗn chiến.

Tiếng súng đại bác kéo dài một ngày mới dừng lại.

Đám trẻ này là cư dân nguyên thủy của Uông gia, trốn trong hầm trú ẩn mới thoát được kiếp nạn này.

Khi chúng ra ngoài, trên đảo cơ bản không còn người sống.

Còn về quái vật mà chúng vừa xua đuổi, đó là hải hầu tử (khỉ biển) trốn thoát từ phòng thí nghiệm của Uông gia.

Số lượng hải hầu tử không nhiều, chỉ hơn mười con, tất cả đều trú ngụ trong phòng thí nghiệm, ăn xác thối và động vật nhỏ trên đảo.

“Các ngươi ở lại đây, lát nữa sẽ có người đến cứu các ngươi.” Diệp Bạch nói xong một câu, liền hướng về phía phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm của Uông gia nằm trong một hang động ở khu vực trung tâm hòn đảo, bên ngoài hang phủ đầy cỏ dại và dây leo, còn có rất nhiều xương khô chất đống ở cửa hang.

Bên trong hang động ẩm ướt tối tăm, tràn ngập mùi tanh nồng của cá.

Dường như cảm nhận được tiếng bước chân của Diệp Bạch, mấy con khỉ hình người toàn thân phủ đầy lông xanh phát ra tiếng gào thét, từ sâu bên trong hang lộ diện.

Diệp Bạch khẽ nheo mắt, những con hải hầu tử này tuy mặt mũi xấu xí, nhưng thân hình cao lớn, mỗi con đều cao hai mét, trông vô cùng đáng sợ.

Theo lời đám trẻ vừa nói, những con hải hầu tử này tuy ăn thịt, nhưng không ăn người sống.

Thấy Diệp Bạch xông vào hang động, đám hải hầu tử kêu ô ô, nhe nanh già, lộ ra thái độ thù địch rất lớn đối với Diệp Bạch.

Hải hầu tử đối với người bình thường là dã thú hung mãnh, nhưng đối với Diệp Bạch thì tùy tiện diệt.

Chương 557

Tuy nhiên Diệp Bạch không muốn sát hại bừa bãi, ánh mắt lóe lên hàn quang quét qua.

Những con hải hầu tử đối mặt với Diệp Bạch đều như rơi vào hầm băng, kinh hồn bạt vía, bỏ lại ổ của mình, thế mà lại dắt cả nhà chạy ra khỏi hang động.

Diệp Bạch lắc đầu, những con hải hầu tử này có lẽ từng là con người, chỉ là sau khi trải qua thí nghiệm của Uông gia, đã biến thành bộ dạng như hiện tại.

Đi sâu vào bên trong hang động, phần lớn máy móc và bể nuôi dưỡng trong phòng thí nghiệm đã bị phá hủy, Diệp Bạch cẩn thận tìm kiếm, tìm thấy một số tài liệu ghi chép dữ liệu thí nghiệm.

Nhưng những dữ liệu thí nghiệm này đều là những chi tiết nhỏ nhặt, không quan trọng.

Có lẽ những thứ quan trọng ở đây đều đã bị người Uông gia mang đi rồi.

Nhưng rốt cuộc nguyên nhân nào lại khiến Uông gia phát sinh nội loạn?

Lão đại Uông gia đang ở đâu, sao không xuất hiện?

Còn vụ yêu mà La Sát mang về Tàng Hải Đảo, sao cũng không thấy đâu?

Diệp Bạch mang theo nghi vấn, đi đến kiến trúc ngầm ở khu vực trung tâm nhất trên đảo.

Theo lời Cơ Phong, nơi này chỉ có các tầng lớp cao cấp của Uông gia và những người Uông gia lớn lên trên Tàng Hải Đảo từ nhỏ mới

có tư cách vào.

Lối vào kiến trúc đã sụp đổ thành phế tích, ngoài những dấu vết do đạn và lựu đạn để lại, Diệp Bạch còn phát hiện một số vết cào kỳ lạ.

Vết cào sâu hoắm trên tường kiến trúc bê tông, Diệp Bạch nhíu mày.

Những vết cào này không phải do hải hầu tử để lại, càng không thể là con người, chắc chắn là một loại sinh vật có sức mạnh vô cùng lớn.

Chẳng lẽ trong phòng thí nghiệm của Uông gia còn có những sinh vật khác trốn thoát ra ngoài?

Nguồn gốc loạn lạc của Uông gia có phải là do phòng thí nghiệm?

Đẩy những viên gạch chắn lối vào sang một bên, Diệp Bạch chầm chậm bước vào kiến trúc ngầm như mê cung.

Những hành lang ở đây ngang dọc đan xen, thông suốt bốn phía, khắp nơi có thể thấy những vật dụng và giấy tờ rơi vãi.

Đi chưa bao lâu, liền thấy một bộ xương người, mặc bộ thường phục màu xanh đen của Uông gia, trước ngực bị vuốt sắc cào một lỗ lớn, xương sườn gãy nát.

Trong quần áo còn có một tấm thẻ tên, trên đó có tên, chức vụ, và một tấm ảnh xám.

Suốt dọc đường, Diệp Bạch phát hiện hơn mười bộ xương, và tất cả thẻ tên của chúng đều bị Diệp Bạch ném vào không gian.

Sau khi đi lòng vòng trong hành lang tầng một như mê cung khá lâu, Diệp Bạch lười tìm hành lang nữa, liền đấm một quyền xuống đất, tạo ra một cái lỗ lớn.

Bụi trần tan đi, lộ ra một căn phòng nhỏ ở tầng hai.

Trong căn phòng này bày tủ quần áo, giường ngủ, và một bàn làm việc.

Diệp Bạch tìm kiếm đơn giản một lượt, lộ ra vẻ dị sắc, căn phòng này dường như là nơi ở trước đây của Bạch Cổ Phong.

Trong tủ quần áo là mấy bộ đồ Bạch Cổ Phong hay mặc nhất, còn có những tài liệu ký tên trên bàn làm việc, người ký cuối cùng đều là Bạch Cổ Phong.

Quan trọng nhất là, Bạch Cổ Phong cất một phong thư giấy trong ngăn gỗ bí mật của bàn làm việc.

Nếu không phải Diệp Bạch có thần thức, thì thật sự không thể phát hiện ra.

Nhưng, lá thư này để lại cho ai?

Diệp Bạch một chưởng đập nát bàn làm việc, lấy phong thư ra, cẩn thận xem xét.

"Uông Thanh Phong, sau khi ngươi thấy thư này, hãy nhanh chóng rời khỏi đảo.

Thiên thạch dị biến, Uông gia đại nạn, ngươi nhất định phải mang theo thư này đến Cửu Môn tìm Diệp Tam gia, nói rõ thân phận của ngươi, có thư này, hắn sẽ chăm sóc ngươi thật tốt.

Người ký: Bạch Cổ Phong." Nội dung thư không nhiều, nhưng Diệp Bạch có thể suy đoán ra không ít thông tin.

Nguồn gốc của biến cố lớn của Uông gia là quả thiên thạch từ trời rơi xuống, chứ không phải phòng thí nghiệm như Diệp Bạch đã nghĩ.

Còn người Uông gia tên Uông Thanh Phong này chắc hẳn có quan hệ không tầm thường với Bạch Cổ Phong, nếu không Bạch Cổ Phong sẽ không để thư lại cho y, bảo y đến nương tựa mình.

Đáng tiếc Uông Thanh Phong không biết xảy ra chuyện gì, đã không phát hiện ra phong thư này.

Tuy nhiên, suy luận theo đó, hiện tại Bạch Cổ Phong có vấn đề rất lớn, có lẽ thực sự như Bạch Tri Hi đã nói, bị một kẻ thần bí nào đó đoạt xá.

Diệp Bạch thở ra một hơi, bước ra khỏi phòng của Bạch Cổ Phong.

Trước mắt xuất hiện một hành lang, hai bên có không ít phòng, đây dường như là nơi ở của các tầng lớp cao cấp của Uông gia.

Một số phòng bên ngoài quấn xích sắt gỉ sét, bên trong trống không, một số phòng lại trang trí xa hoa, bồn tắm, giường lớn đều đầy đủ.

Trông có vẻ tầng này không bị phá hoại.

Lúc này, bước chân của Diệp Bạch đột nhiên dừng lại bên ngoài một căn phòng.

Cánh cửa gỗ sơn dầu và bức tường bên ngoài căn phòng này như thể đã mấy chục năm không có người ở, lớp sơn tróc vảy rất tệ.

Dưới dị đồng, một luồng oán khí màu đen không ngừng thoát ra từ khe cửa, cuồn cuộn như dòng nước chảy về bốn phía.

Diệp Bạch tản thần thức, chỉ thấy một khối sương đen cuộn mình sau cánh cửa, trong khối sương đen hiện lên đường nét, ẩn ẩn có ngũ quan của con người.

Đột nhiên, một giọng nói khàn khàn truyền ra: “Diệp Bạch.

Diệp Bạch.” Giọng nói nghe như đàn ông lại như đàn bà, càng giống như sự kết hợp của cả hai.

Diệp Bạch nhíu mày, chỉ dựa vào giọng nói, y vẫn không thể phán

đoán được thứ này là ai.

Tuy nhiên, sự tồn tại dạng sương đen này rất giống Đại Hắc Thiên.

Nhưng Đại Hắc Thiên sớm đã bị y dùng Chưởng Tâm Lôi xóa sổ thành một khối tinh thể đen trên Đảo Bão Tố, thứ đó hiện tại vẫn còn nằm trong không gian của y.

Ngũ quan mơ hồ của khối sương đen biến đổi liên tục, hiện ra dáng vẻ một người phụ nữ: "Ai đã giết ngươi?" Giọng nói khàn khàn lại truyền đến: "Diệp Bạch.

Diệp Bạch." Hóa ra khối sương đen đang tự nói chuyện.

"Ta giúp ngươi báo thù, chúng ta có thể dung hợp thành một thể." Khối sương đen đột nhiên gầm lớn: "Không, ngươi đừng hòng lừa ta, ta muốn tự mình báo thù." Ngay sau đó khối sương đen trong phòng va đập loạn xạ, thỉnh thoảng ngưng kết thành các hình dạng khác nhau, nhưng ngũ quan đều cực kỳ dữ tợn và đáng sợ.

"Cút khỏi ta!

Cút đi!" Diệp Bạch vẫn đứng ngoài cửa, trong lòng đã có tính toán.

Chương 558

Mặc dù không biết Đại Hắc Thiên bằng cách nào còn lưu lại một khối chủ thể, nhưng Đại Hắc Thiên này cũng bị một số thứ chiếm giữ, trở nên thần thần thao thao.

Điều này rất giống Bạch Cổ Phong bị phân liệt tinh thần.

Nếu những ý thức thần bí này đều thoát ra từ thiên thạch, vậy có lẽ có thể từ khối sương đen trước mắt mà làm rõ lai lịch của chúng.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa vang lên, khối sương đen sững sờ, có chút ngẩn ngơ, hình dạng khối sương đen co lại như sợi mì lập tức khôi phục nguyên trạng.

Nó trầm tư, không phải người đều chết hết rồi sao?

Ai mẹ nó lại gõ cửa dọa ta!

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa lại vang lên, nhưng gấp gáp hơn nhiều.

"Ai ở bên ngoài?" Khối sương đen phát ra giọng nói khàn khàn.

Đột nhiên, cánh cửa gỗ vỡ tan tành, tia sét màu tím tràn ngập tầm nhìn của khối sương đen.

Con ngươi của khối sương đen co rút lại.

Diệp Bạch!

Nhưng khối sương đen còn chưa kịp phản ứng đã bị tia sét ngập trời bao phủ.

Diệp Bạch khép đôi bàn tay đầy sấm sét và điện quang lại, dần dần ép khối sương đen thành một cục.

"Thả ta ra, Diệp Bạch!

Chúng ta không phải kẻ thù.” “Dừng tay, tiểu bối chết tiệt ngươi.” Từ trong khối sương đen truyền ra hai loại giọng nói khàn khàn, Diệp Bạch không nghe không hỏi, tiếp tục tăng công suất Chưởng Tâm Lôi.

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết, khối sương đen lại truyền đến tiếng nói: “Tha cho ta, ta nguyện ý vì ngươi cống hiến sức lực.” “Ngươi là ai?” Diệp Bạch lạnh giọng hỏi.

“A a!” Đáng tiếc, trong khối sương đen chỉ có tiếng kêu thảm thiết, không có hồi đáp.

Thấy khối sương đen dưới sự hủy diệt của Chưởng Tâm Lôi dần dần biến thành kích thước bằng nắm tay, Diệp Bạch suy nghĩ một lát, vẫn giữ lại một hơi, chuẩn bị sau này từ từ chế biến, thẩm vấn lai lịch.

Từ trong không gian lấy ra một khối gạch vàng, Diệp Bạch dùng lôi hỏa luyện nó thành một cái bình nhỏ bằng vàng kín mít, rồi nhét khối sương đen vào, cuối cùng dán một lá Chưởng Tâm Lôi phù lục bên ngoài, cho vào trong lòng.

Thứ này không thể bỏ vào không gian, để đề phòng, tốt nhất là giữ bên mình.

Xuyên qua hành lang, Diệp Bạch phát hiện một đại sảnh linh đường.

Nơi đây bày vô số bài vị, trong đó hàng đầu tiên là các tầng lớp cao cấp đã chết của Uông gia: “Thanh Long, Hạng Thiên.

Bạch Cổ Phong, Tần La Khả!” Thấy hai bài vị phía sau, Diệp Bạch thần sắc khẽ giật mình.

Chưa nói Bạch Cổ Phong còn chưa chết, chỉ nói Tần La Khả ba năm trước chết ở Đại Tiên Cổ Mộ, ít ai biết.

Nhưng biến cố của Uông gia cũng xảy ra ba năm trước.

Bài vị của họ sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, hai bài vị này dường như còn rất mới.

Lúc này, phía sau truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ: "Diệp Bạch, đã ngưỡng mộ đại danh của ngươi từ lâu, không ngờ lần đầu gặp mặt lại ở đây." Trong linh đường tối tăm, một bóng người chầm chậm bước ra, là một nam tử, thân mặc tang phục màu trắng, trong tay còn cầm một bài vị màu đen, trên đó khắc chữ Đại Hắc Thiên.

Bài vị tỏa ra mùi sơn dầu nồng nặc, dường như bài vị này vừa mới được chạm khắc.

Nam tử này mặt mũi tuấn lãng như tuyết, một đôi mắt sáng ngời khiến người ta nhìn vào không muốn rời đi.

Phải nói, chỉ bằng dung mạo, Diệp Bạch rất có thể thua kém người này một bậc.

Kết hợp với miêu tả của La Sát về lão đại Uông gia trước đây, Diệp Bạch trầm giọng hỏi: "Ngươi là lão đại Uông gia?" Nam tử khẽ mỉm cười: "Lão đại là cách xưng hô của người nhà, ngươi gọi ta là Uông Uông Uông đi." Khóe miệng Diệp Bạch giật giật, lão đại Uông gia này rất thích chiếm tiện nghi của người khác sao?

"Ha ha, nói đùa chút thôi, ngươi không cần biết tên ta, muốn gọi thế nào tùy ngươi." Nam tử dường như không bận tâm, bước lên đặt bài vị Đại Hắc Thiên lên trên linh đài.

Diệp Bạch mở miệng nói: "Đại Hắc Thiên vẫn chưa chết." "Không, hắn đã chết ngay khoảnh khắc ngươi bắt được hắn." Nam tử lắc đầu.

Diệp Bạch không muốn tranh cãi với y, lại nói: "Bạch Cổ Phong cũng không chết." Nam tử đột nhiên thở dài: "Ai, hắn đã chết rồi, hơn nữa không thể trở về được.

Ta cứ nghĩ hắn có thể chống cự được, không ngờ là ta đã sơ suất, thả ra thứ vượt ngoài dự liệu của ta." Diệp Bạch nhíu mày: "Ý gì?

Bên trong thiên thạch rốt cuộc có gì?" Nam tử hỏi ngược lại: "Ngươi từng tiến vào khối thiên thạch nhỏ trong mộ khoáng Trường Sa, chẳng lẽ không biết bên trong có gì sao?" Chưa đợi Diệp Bạch trả lời, nam tử vừa lau chùi bài vị trước linh đài, vừa nói: "Một thế giới của người chết, bên trong trú ngụ vô số du hồn, họ đều là những kẻ từ xưa đến nay khao khát trở thành thiên nhân nhất, chỉ có thể ẩn mình trong thiên thạch để kéo dài hơi tàn." "Vậy người chiếm giữ thân thể Bạch Cổ Phong là ai?" "Từ Phúc.

Ngôi mộ mà ngươi khai quật được trong Đại Tiên Cổ Mộ ở Nhật Bản chính là của hắn." Diệp Bạch sớm đã đoán được, cũng không ngạc nhiên, nheo mắt hỏi: "Chuyện ở Nhật Bản ngươi làm sao biết, ngươi đã ra ngoài sao?" "Ta không ra ngoài cũng có thể biết chuyện thiên hạ, ví dụ như Tần La Khả, nàng chết trong Đại Tiên Cổ Mộ, bài vị của nàng là ta làm cho nàng ngay hôm đó, dùng loại gỗ tử kim tốt nhất." Nam tử cầm bài vị của Tần La Khả lên, cẩn thận lau chùi, lộ ra vẻ hoài niệm.

Diệp Bạch rơi vào trầm tư, lão đại Uông gia này y có chút không nhìn thấu.

"Nếu ngươi biết tất cả, tại sao không ngăn cản, nhìn những chuyện này xảy ra?" "Đã ngăn cản, đáng tiếc thất bại rồi, có một số việc phi nhân lực có thể can dự, dù là ngươi hay ta, đều phải đi theo quỹ đạo của số mệnh." Nam tử nhìn Diệp Bạch.

Diệp Bạch lắc đầu: "Ta không tin mệnh." "Ngươi sẽ tin, lát nữa ngươi sẽ tin thôi." Nam tử lập tức đặt bài vị xuống, một bàn tay lớn vỗ ra, Diệp Bạch vừa định cử động, liền cảm thấy không gian xung quanh bị cấm cố.

Bàn tay càng ngày càng gần, Diệp Bạch lại không thể phản kháng.

Chỉ thấy nam tử lấy chiếc bình vàng trong lòng Diệp Bạch ra, đặt trong tay vuốt ve.

"Công nghệ tốt, chiếc bình này làm không tệ." Lời vừa dứt, chiếc bình liền bị nam tử bóp nát, Chưởng Tâm Lôi phù lục cũng đồng thời giải phóng năng lượng khổng lồ, tiếng sấm ầm ầm.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, Đại Hắc Thiên bị phân liệt tinh thần hóa thành tro tàn trong ánh sét màu tím.

"Ngươi xem, đây chẳng phải là số mệnh sao?

Đại Hắc Thiên chết rồi, thời gian chỉ chênh lệch năm phút." Nam tử lộ ra nụ cười, thế mà dưới ánh sét bùng nổ lại không hề hấn gì.

Diệp Bạch thoát khỏi sự trói buộc, trong lòng lần đầu tiên dâng lên ý sợ hãi vô cùng.

Lão đại Uông gia này có năng lực gì, cấm cố không gian?

Lợi hại như vậy sao lại bị Thất Chỉ dồn đến Tàng Hải Đảo, không dám ra ngoài?

"Ngươi cứ như một kẻ điên, trách gì Uông gia đi đến suy tàn." Nam tử lộ ra nanh trắng: "Đa tạ lời khen, Diệp Tam gia có thể cho ta đánh giá cao như vậy, khiến ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh." Diệp Bạch lạnh lùng hừ một tiếng, không đáp lại, quay về đường cũ, biến mất trong linh đường.

Rất lâu sau đó, trong bóng tối lại truyền đến một giọng nói già nua: "Hắn đi rồi." Nam tử cúi người, từng mảnh từng mảnh nhặt những mảnh bình vàng dưới đất: "Biết rồi." "Ngươi vừa nãy nếu chậm một chút, ta đã không thể giữ hắn lại được." "Thời gian vừa vặn phải không?

Hơn nữa, với tính cách cẩn thận của hắn, hắn đã rời đi, có nghĩa là không nắm chắc được tình hình, trong thời gian ngắn sẽ không quay lại." Giọng nói dừng lại: "Hắn nếu quay lại, ta sẽ không giúp ngươi, hắn cũng là một lựa chọn tốt." Nam tử đột nhiên đứng dậy: "Ngươi nếu giúp hắn, ta bây giờ có thể hủy diệt ngươi, quan trọng nhất là hắn sẽ không giúp ngươi, ngươi có thể thử xem." Không khí rơi vào tĩnh lặng, một lúc sau giọng nói lại vang lên: "Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, đừng tưởng ta sẽ đứng về phía ngươi, ta không phải công cụ của ngươi." Nam tử đột nhiên cười nói: "Ta có rất nhiều lựa chọn, còn ngươi chỉ có một lựa chọn là ta, Uông Tang Hải." Trong bóng tối, giọng nói tức giận nói: "Được, hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng." "Yên tâm, tiếp theo ngươi phải giúp ta tính toán xem hai con rắn mắt đồng cá còn lại đã lưu lạc đến đâu, ta cần nhanh chóng khôi phục ký ức đã mất của mình." Diệp Bạch rời Tàng Hải Đảo xong, vẫn luôn suy nghĩ về cảm giác bị giam cầm không thể cử động vừa rồi.

Rất giống niệm lực của Gaba, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Cứ như không gian đột nhiên sụp đổ rồi bị nén lại.

Chương 559

Rốt cuộc đây là năng lực gì?

Chẳng lẽ lão đại Uông gia cũng là Thiên Nhân?

Đang suy nghĩ, Tiểu Hắc dưới thân khẽ ngâm một tiếng, ý bảo đã đến nơi.

Diệp Bạch thu Tiểu Hắc lại, rồi lao ra khỏi mặt nước.

Trở lại du thuyền, Diệp Bạch liền kể một phần tình hình Tàng Hải Đảo cho Cơ Phong, bảo y sau này đưa mấy đứa trẻ Uông gia ra ngoài, bồi dưỡng thật tốt.

Cơ Phong vui vẻ nhận lời, y vốn là người Uông gia, đối với những đứa trẻ này tự nhiên có một phần thiện cảm.

Hơn nữa, y thực sự cần bồi dưỡng thuộc hạ của mình trong Đông Kinh Xã.

Du thuyền chầm chậm khởi động, chuẩn bị quay về Nhật Bản.

Diệp Bạch trong cabin chống cằm suy nghĩ, thần sắc nghiêm túc.

Cuộc chạm trán vừa rồi ở Tàng Hải Đảo khiến y có cảm giác nguy hiểm.

Tuy nói thực lực của y đã vượt qua phần lớn Thiên Nhân, nhưng vẫn luôn có những tồn tại đặc biệt có thể khắc chế thủ đoạn của y.

Ví dụ như cấm cố không gian, hoặc như Gaba, có thể dùng niệm lực đối địch.

Thực lực của y không phải thiên hạ vô địch, vẫn chưa thể lơ là.

Ở Nhật Bản thêm mấy ngày, hôm nay, Diệp Bạch sau khi minh tưởng xong thì đi tắm, tính toán thời gian chờ giờ lành để mở bảo

tương.

Mười cái túi phúc, một bảo tương đồng và một bảo tương bạch kim.

Nói thật, Diệp Bạch đã lâu rồi không có nhiều thu hoạch như vậy.

Lần này hy vọng mở ra được thứ tốt, tăng thêm vài thủ đoạn đối địch.

Trong phòng, Diệp Bạch đã đuổi Tề Tiểu Hắc, Trần Thiên Hữu và những người khác ra ngoài, trước tiên mở mười cái túi phúc cùng lúc.

"Một bánh xà phòng.

Một gói băng vệ sinh.

Một chai nước khoáng.

Long Quân Mật Quyển.

Một ống T-bệnh độc.

Công Thâu Gia Đại Hình Cơ Quan Xà." "Phù!" Thở ra một hơi, vận khí cũng tạm ổn.

Diệp Bạch nhìn ba món đồ hữu dụng nhất rút ra từ túi phúc.

Long Quân Mật Quyển, T-bệnh độc, Công Thâu Gia Đại Hình Cơ Quan Xà.

Long Quân Mật Quyển là từ một thế giới Chiến Quốc nào đó, trên đó ghi lại một loại pháp môn tu luyện vận dụng Hoàng Thất Khí.

Sau khi tu luyện thành công, có khí vận kim long hộ thể, mọi tà ma tránh xa, vạn pháp bất xâm!

Diệp Bạch chỉ đơn giản nhìn qua, y không phải không thể tu luyện, chỉ là cần hai điều kiện, một là một địa điểm phong thủy tốt, hai là cần vạn người hương hỏa cúng bái.

Và độ khó tu luyện sẽ quyết định bởi hai điều kiện này.

Bí thuật hộ thể luôn là lựa chọn hàng đầu để Diệp Bạch tu luyện, nhưng pháp môn này y chưa từng nghe nói đến, cũng không biết là từ thế giới nào.

Công hiệu thế nào?

Có đáng để tốn nhiều sức lực tu luyện không?

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, tạm thời gác lại đã, dù sao hai điều kiện trên, cái trước dễ, cái sau thì phiền phức hơn nhiều.

Còn Công Thâu Gia Đại Hình Cơ Quan Xà thì là thứ Diệp Bạch quen thuộc.

T-bệnh độc đến từ thế giới Resident Evil, là sản phẩm ác ma sinh ra với mục đích phát triển vũ khí sinh học, nếu không phải là Thiên Tuyển Chi Nhân, về cơ bản sau khi nhiễm T-bệnh độc sẽ biến thành tang thi.

Thời đại này mới là những năm sáu mươi, sinh học tế bào phát triển quá chậm, chưa thành thục, không có cách nào chuyển hóa T-bệnh độc thành thứ hữu ích.

Vì vậy thứ này đối với Diệp Bạch hiện tại không có tác dụng gì, ước chừng sẽ phải nằm trong không gian ăn bụi.

Xem tiếp Đại Hình Cơ Quan Xà, đến từ thế giới Tần Thời Minh Nguyệt, bảo vật trấn phái của Công Thâu gia.

Cơ Quan Xà biến hóa ra có thể leo trèo, có thể xuống nước, lực tấn công cũng không yếu, coi như là một món đồ chơi không tệ, đáng tiếc không thể nâng cao thực lực của Diệp Bạch.

Tổng kết lại, mười cái túi phúc đều không mở ra thứ Diệp Bạch mong muốn, nhưng túi phúc có khởi điểm thấp, mở ra không được

thứ tốt cũng là chuyện bình thường.

Tiếp theo Diệp Bạch khá mong đợi mở bảo tương đồng.

Ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt, xuất hiện một thứ khiến Diệp Bạch không ngờ tới.

"Cửu Sắc Lộc Ấu Tể: Đầu và sừng trắng tuyết, thân có chín màu sắc, là con của tự nhiên, nơi nào nó đến cây cỏ đều tươi tốt, tâm tính thông minh, có thể đọc hiểu lòng người, nhung hươu có thể dùng làm thuốc, chế tạo trường sinh đan, da hươu có thể luyện giáp, thủy hỏa bất xâm." Vật sống?

Đây là lần đầu tiên Diệp Bạch mở ra vật sống từ bảo tương.

Hơn nữa nhìn tổng thể, con Cửu Sắc Lộc này thật sự là một bảo bối tốt, lúc sống có thể dùng, lúc chết thì càng đáng giá hơn.

Diệp Bạch lấy Cửu Sắc Lộc ra khỏi hệ thống, chỉ thấy một tiểu gia hỏa trắng muốt nằm trong lòng bàn tay Diệp Bạch.

"U u!" Cửu Sắc Lộc kêu hai tiếng, nhìn Diệp Bạch một cái, lập tức muốn đạp chân bỏ chạy.

"Ư!" Diệp Bạch thở dài một hơi, biết là do tâm tư mình không trong sạch, đành gọi Tề Tiểu Hắc bên ngoài vào.

"Trước tiên giúp ta nuôi dưỡng thật tốt, đây là thiên niên thạch nhũ, dùng cái này cho nó ăn, đừng để nó chết đói." "Hươu từ đâu ra vậy?" Tề Tiểu Hắc ngạc nhiên.

"Từ trên trời rơi xuống, hỏi nhiều làm gì?" Diệp Bạch không kiên nhẫn nói, đuổi một người một hươu ra ngoài, chuẩn bị mở bảo tương bạch kim mà mình mong đợi nhất.

Xét từ độ khó để có được bảo tương bạch kim, bảo tương bạch kim này dường như cũng tương đương với bảo tương thủy tinh.

Đương nhiên, có thể giá trị của bảo tương thủy tinh cao hơn một chút.

Diệp Bạch mở bảo tương bạch kim, một luồng ánh sáng trắng chói mắt lóe lên.

“Kim Linh Châu: Đến từ thế giới Tây Du, một trong những pháp bảo cất giữ của Hỏa Đức Tinh Quân, bên trong chứa một đạo Tiên Thiên Kim Tinh Bản Khí, có thể dùng để phòng ngự và tấn công, đeo lâu dài có thể nâng cao nồng độ huyết mạch trường sinh của chủ nhân.” Diệp Bạch lấy Kim Linh Châu ra, lòng bàn tay lập tức có thêm một viên châu tròn lấp lánh ánh vàng.

Chương 560

Dưới sự tắm mình trong ánh vàng, Diệp Bạch cảm giác huyết mạch trong cơ thể rục rịch, dường như vô cùng khát khao ánh vàng.

Quả thực là thứ tốt mà, bản năng của cơ thể sẽ không lừa người.

Diệp Bạch hài lòng vuốt ve Kim Linh Châu trong lòng bàn tay, lại thử khả năng phòng ngự và tấn công mà hệ thống đã nói.

Về phòng ngự, tức là dùng chân nguyên thúc đẩy, đặt Kim Linh Châu lên trán, tạo thành một quầng sáng vàng.

Cường độ phòng ngự của quầng sáng này lợi hại hơn Kim Quang Chú rất nhiều.

Đáng tiếc là với chân nguyên hiện tại của Diệp Bạch, chỉ có thể duy trì Kim Linh Châu chưa đầy năm giây.

Còn về tấn công, cũng là truyền chân nguyên vào, từ trong Kim Linh Châu bắn ra một luồng ánh sáng vàng, nơi nào ánh sáng đi qua đều hóa thành bột mịn.

Tiếp đó, Diệp Bạch dùng hai loại kim loại cứng rắn nhất trên người để thử nghiệm, là Chấn Kim từ thế giới Marvel và Canh Kim từ thế giới Phàm Nhân mà y đã rút được trước đó.

Đáng tiếc là, cả hai loại kim loại đều không bị xuyên thủng, Chấn Kim bị phá hủy hơn một nửa, còn Canh Kim tuy bị đánh bay rất xa, nhưng trên đó chỉ có một vết trắng.

Có lẽ là chân nguyên trên người Diệp Bạch quá ít, không đủ để phát huy uy lực thực sự của Kim Linh Châu.

Hiện tại, điều Diệp Bạch mong chờ nhất chính là mở ra một môn công pháp thích hợp cho mình tu luyện, môn Trường Xuân Công này

thích hợp với mộc linh căn, tương khắc với thuộc tính của y, tu luyện rất khó chịu.

Hiện tại Diệp Bạch dùng mộc linh thạch tu luyện, vận chuyển Trường Xuân Công quá hai tiếng, liền cảm thấy kinh mạch đau nhói, cảm giác khó chịu ngày càng tăng.

Điều này có nghĩa là Trường Xuân Công của Diệp Bạch chỉ có thể dừng lại ở tầng thứ tư, trừ khi tìm được công pháp thích hợp, nếu không con đường tu tiên của Diệp Bạch sẽ kết thúc như vậy.

Lại ba ngày trôi qua, Diệp Bạch để lại phần thưởng cho An Bội Nguyên Đức và Cơ Phong, sau đó dẫn Tề Tiểu Hắc, Trần Thiên Hữu, Gaba quay trở về Thượng Hải.

Gaba vì là thân xương khô, Diệp Bạch đành phải bọc y thành một cái bánh chưng lớn, dùng kính râm và khăn che mặt.

Tề Tiểu Hắc thì luôn bám sát bên Gaba, sợ y nghịch ngợm tự ý cởi quần áo, gây ra đại họa.

May mắn thay Gaba cũng thích bộ dạng cải trang này, không hề khó chịu, chỉ là vô cùng tò mò với dòng người tấp nập ở Thượng Hải, ngọn lửa đỏ tươi dưới kính râm không ngừng nhảy nhót phấn khích.

Trần Thiên Hữu ở Thượng Hải chuyển tàu hỏa, đi đến Tứ Xuyên, tiếp tục công việc khai quật chưa hoàn thành của Cửu Môn.

Diệp Bạch dặn dò y, phái người canh gác bên cạnh lối vào Giới Tử Thế Giới, nếu có người tiến vào, không cần ngăn cản, nhưng phải lập tức thông báo cho y.

Sau đó Diệp Bạch dẫn Tề Tiểu Hắc và Gaba ở lại Thượng Hải, chuẩn bị gặp lại cố nhân ngày xưa.

Trà lâu Cổ Minh Phường, Thượng Hải.

Mặt trời lặn về phía Tây, một vệt nắng vàng cuối ngày rọi xuống.

Trang trí tao nhã, cổ kính, Tống Thanh Nguyên tuổi đã cao đứng ở cửa sổ phòng riêng trên lầu ba nhìn về phía xa.

Dưới cửa sổ dòng người tấp nập, chen chúc.

Sắc mặt tuy vàng vọt, nhưng tinh thần lại tốt hơn rất nhiều.

Những ngày không bị người Tây ức hiếp quả thực không tệ chút nào.

"Tống công, Bắc Bình bên đó lại giục rồi, bảo tôi thông báo ngài nhanh chóng lên đường." Một người đàn ông mặc trung sơn trang màu nâu mở miệng nói.

Tống Thanh Nguyên ho khan hai tiếng: "Các ngươi xuống trước đi, ta còn có một người phải đợi." "Tống công, với thân phận của ngài…" Lời chưa nói hết, đã bị Tống Thanh Nguyên cắt ngang: "Được rồi, A Báo, ngươi theo ta mười mấy năm rồi, cần biết họa từ miệng mà ra, hơn nữa ta cũng chỉ là người sắp chết, có thân phận gì đâu." Người được gọi là A Báo biết tính khí của Tống công, vội vàng dẫn các vệ sĩ đi ra ngoài, rồi khẽ khàng đóng cửa phòng riêng lại.

Tống Thanh Nguyên khẽ thở dài: "Sư phụ à, lần này nếu không gặp được ngài, đệ tử ta sợ rằng…" Lúc này, phía sau Tống Thanh Nguyên đột nhiên truyền đến tiếng nước trà rót.

"Sợ rằng cái gì?" Tống Thanh Nguyên quay đầu lại, phát hiện sư phụ mà y hằng đêm mong nhớ cuối cùng cũng xuất hiện.

Thấy dung mạo Diệp Bạch không hề thay đổi, Tống Thanh Nguyên lập tức đỏ vành mắt, những cảnh tượng ngày xưa dường như hiện rõ trước mắt.

"Tuổi đã một bó rồi, sao vẫn không giữ được mắt." "Tình không tự cấm." Tống Thanh Nguyên lau nước mắt, ngồi xuống đối diện

Diệp Bạch.

Diệp Bạch nhấp một ngụm trà, nhìn đệ tử duy nhất của mình nói: "Cũng may ta hai ngày nay ở Thượng Hải, nếu không thời gian ngươi để lại cho ta sợ là ta không kịp." "Bắc Bình bên đó thúc giục gấp, ta không thể ở lại Thượng Hải quá lâu." Diệp Bạch biết Tống Thanh Nguyên muốn làm gì, gật đầu: "Làm tốt chuyện này, công đức của ngươi vô lượng." Tống Thanh Nguyên lộ ra nụ cười: "Đệ tử vẫn luôn ghi nhớ lời sư phụ dạy." Sau khi nói chuyện một lúc về đại sự quốc gia, Diệp Bạch hỏi: "Bệnh trên người ngươi bao lâu rồi?" Tống Thanh Nguyên tuy mặt mày hồng hào, trông như một lão niên trường thọ, nhưng Diệp Bạch chỉ cần nhìn một cái đã thấy đệ tử mình mặt có khí đen, mắc bệnh nan y, thời gian không còn nhiều.

Tống Thanh Nguyên cười khổ nói: "Ba năm rồi, mấy năm gần đây thân thể mỗi ngày một yếu đi, cho nên mới nghĩ tranh thủ còn chút thời gian, hoàn thành những tiếc nuối trong lòng." "Đưa tay đây." Tống Thanh Nguyên vội vàng đưa tay cho Diệp Bạch, y biết sư phụ mình thủ đoạn thông thiên, lần này dừng lại ở Thượng Hải để gặp sư phụ, cũng ôm một tia hy vọng muốn sống thêm vài năm nữa.

Diệp Bạch bắt mạch xong, dùng thần thức quét một vòng cơ thể Tống Thanh Nguyên, khẽ nhíu mày: "Sinh mệnh lực khô kiệt, trên người có bốn vết thương cũ, một vết sượt qua đầu, ba vết đánh vào ngực, mấy năm nay sống cuộc sống gì vậy." Tống Thanh Nguyên bất đắc dĩ nói: "Động vào miếng bánh của một số người, cho nên bị trả thù." Diệp Bạch lắc đầu: "Xem ra những ngày tháng ở Bảo Đảo của ngươi cũng không dễ dàng." "Sư phụ, con còn sống được bao lâu?" "Điều dưỡng tốt thì còn sống được hai tháng, nếu không thì chỉ còn nửa tháng." "Vậy…" "Vậy cái gì mà vậy, ngươi đã gọi ta một tiếng sư phụ, ta không thể thấy chết mà không cứu, ngươi còn muốn sống bao lâu?" "Bao lâu?" Tống Thanh Nguyên sững sờ, cái này còn có thể

nghĩ sao?

Mặc dù là Tống Thanh Nguyên từng trải qua nhiều biến cố lớn nhưng vẫn là người bình thường, đối với cái chết vẫn có một nỗi sợ hãi không tên.

Đã có thể sống, ai lại muốn chết?

"Sư phụ, vậy đương nhiên là càng nhiều càng tốt." Thấy Tống Thanh Nguyên kích động, Diệp Bạch giơ hai ngón tay, cười nói: "Ta có hai cách, cách thứ nhất độ an toàn cao nhất, có thể kéo dài tuổi thọ cho ngươi bốn năm mươi năm, lại không có tác dụng phụ, cách thứ hai có chút mạo hiểm, nếu thành công thì có thể kéo dài tuổi thọ cho ngươi hơn một trăm năm, ngươi chọn cách nào?" "Sư phụ, cách thứ hai có tác dụng phụ không?" "Trên lưng ngươi sẽ có thêm một hình xăm Kỳ Lân, hơn nữa nếu ngươi vận khí quá tốt thì còn có thể xuất hiện chứng mất trí nhớ từng giai đoạn." "Vận khí quá tốt?

Mất trí nhớ?" Tống Thanh Nguyên nhất thời không hiểu rõ logic bên trong, nhưng y tin Diệp Bạch sẽ không hại mình.

"Sư phụ, ngài hy vọng đệ tử chọn cái nào?" "Cái thứ hai." Tống Thanh Nguyên trịnh trọng nói: "Được, vậy đệ tử xin chọn cách thứ hai." Diệp Bạch mỉm cười, đệ tử này không làm y thất vọng.

Những ẩn tật trong cơ thể Tống Thanh Nguyên quá nhiều, nhất định phải dùng Sinh Mệnh Tuyền Thủy và chân nguyên Trường Xuân của y để tẩy rửa toàn thân, bổ sung sinh mệnh lực đã mất, sau đó mới có thể dùng huyết mạch Kỳ Lân đổi từ hệ thống mà dung hợp vào thân y.

Tuy nhiên, nỗi đau khi dung hợp huyết mạch không phải người bình thường có thể chịu đựng được, lần đầu Diệp Bạch dung hợp huyết mạch Bạch Hổ đã đau đến ngất đi.

Hy vọng đệ tử đã già yếu này của mình cũng có thể kiên trì.

Đưa Tống Thanh Nguyên ra khỏi phòng riêng, Diệp Bạch tìm một nơi an toàn, mới bắt đầu dung hợp huyết mạch cho Tống Thanh Nguyên.

Trong suốt quá trình, Tống Thanh Nguyên không ngừng kêu thảm thiết, mấy lần dưới cơn đau kịch liệt suýt ngất, nếu không phải Diệp Bạch kịp thời truyền chân nguyên vào, Tống Thanh Nguyên sợ rằng thật sự không chịu nổi.

Màn đêm đã buông, ánh nến lung linh.

Dưới đất là một vũng máu đỏ, Tống Thanh Nguyên trong phòng u u tỉnh lại.

"Tỉnh rồi à?" "Sư phụ, con không sao chứ?" "Tự mình cảm nhận xem." Tống Thanh Nguyên vội vàng sờ lên cơ thể mình, phát hiện những vết sẹo và vết thương cũ đều đã biến mất, ngay cả da thịt cũng trắng mịn hơn rất nhiều.

Cường độ và sức mạnh của cơ thể dường như đã tăng lên gấp mấy lần.

Đối diện với gương, Tống Thanh Nguyên lại phát hiện dung mạo mình trẻ hơn rất nhiều, hơn nữa trên lưng còn có một hình xăm Kỳ Lân màu xanh, đang há miệng máu, thần sắc dữ tợn.

"Sư phụ, con đây là?" "Trương gia ngươi hẳn ít nhiều cũng biết, đây chính là huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, sau này gặp người Trương gia thì chú ý chút." Tống Thanh Nguyên lộ ra vẻ vui mừng: "Đa tạ sư phụ." Diệp Bạch suy nghĩ một lát, lại lấy ra một lá kim trúc phù lục do mình làm: "Vật này có thể trừ tà, có năng lực phòng ngự nhất định.

Ngươi thúc đẩy thống nhất, lại ở vị trí cao, sau này gặp nguy hiểm

sẽ không ít, vật này đeo trên người có thể bảo mệnh.” Tống Thanh Nguyên nhận lấy kim trúc phù lục, trong lòng tràn đầy lời cảm ơn không biết nói thế nào.

Dặn dò xong lời của mình, Diệp Bạch phất tay: “Đi đi, sau này còn có cơ hội gặp mặt.” “Sư phụ bảo trọng!” Tống Thanh Nguyên cúi đầu lạy Diệp Bạch ba cái thật lớn rồi mới chầm chậm rời đi.

Thấy bóng lưng Tống Thanh Nguyên biến mất trong màn đêm, Diệp Bạch khẽ lắc đầu.

Ban đầu y thu nhận đệ tử này chỉ vì y ở vị trí cao.

Chương 561

Trong thời kỳ kháng chiến, nếu không phải Tống Thanh Nguyên, Cửu Môn không thể an ổn đến vậy.

Nói cho cùng, Diệp Bạch còn nợ đệ tử mình không ít ân tình, huyết mạch trường sinh Kỳ Lân này coi như là quà đáp lễ.

Tống Thanh Nguyên trở lại trà lâu Cổ Minh Phường, mới phát hiện các vệ sĩ của mình đều đã ngây người.

"Tống công, đây thật sự là ngài sao?" A Báo không thể tin được nói.

Tống Thanh Nguyên trước mắt đi lại nhanh nhẹn, mái tóc bạc trước kia đã trở nên đen mượt, trên mặt tuy còn vài nếp nhăn, nhưng trông càng giống một trung niên bốn năm mươi tuổi.

Tống công rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể có sự thay đổi lớn như vậy?

Tống Thanh Nguyên cười lớn nói: "Đi thôi, thông báo cho Bắc Bình, tối nay ta sẽ lên đường." Năm năm sau, trải qua bao gian khó, tổ quốc thống nhất!

Một giấc mơ thành hiện thực!

Hôm đó trời quang mây tạnh, mặt trời gay gắt.

Khu phố cổ Bắc Bình những năm tám mươi, những người bán hàng rong chen chúc trên phố.

Vương Khải Toàn mặc bộ đồ công nhân màu xám, đẩy một chiếc xe ba bánh nhỏ rao hàng trên phố: "Bán băng nhạc thời thượng nhất Hồng Kông, Bảo Đảo." Thời tiết quá nóng, Vương Khải Toàn rao đến khô cả họng, cuối cùng tìm một chỗ râm mát, đặt một chiếc máy

cassette cũ trên xe và bật nhạc thịnh hành.

Một nữ sinh đeo kính đến gần: "Có Tạ Lệ, Vương Kiệt không ạ?" Vương Khải Toàn liếc nhìn nữ sinh một cái, cười cợt nói: "Ai da, tôi nói chị ơi, thời đại nào rồi mà còn nghe nhạc của họ, ở đây có Đặng Lệ Quân, Thiên Bách Huệ, lấy vài đĩa nghe thử xem." Nữ sinh thấy Vương Khải Toàn không giống người tốt, quay đầu bỏ đi.

Vương Khải Toàn thầm chửi một câu, lại không nhịn được thở dài: "Làm ăn càng ngày càng khó." Tuy nhiên, hôm nay huynh đệ tốt của hắn Hồ Bát Nhất sẽ đến Bắc Bình, hắn không thể mất mặt trước lão Hồ được.

Vương Khải Toàn ngẩng đầu nhìn vị trí mặt trời: "Đã trưa rồi, thời gian cũng sắp hết, dọn hàng thôi, đi ga tàu đón lão Hồ." Trong ga tàu, người người tấp nập, Vương Khải Toàn đeo một cặp kính râm lớn lập tức nhận ra Hồ Bát Nhất mặt mũi đen sạm.

"Lão Hồ!" "Bàn Tử!" Hai người ôm chầm lấy nhau.

Vương Khải Toàn tháo kính râm ra: "Lão Hồ à, hồng quân các mặt của chúng ta cuối cùng cũng hội sư ở Thiểm Bắc, nhưng sao mặt cậu càng ngày càng đen vậy?" "Đương nhiên là bị phơi nắng trong quân đội, không như cậu tiểu tử ở Bắc Bình hưởng phúc." "Tôi hưởng phúc gì chứ?" Vương Khải Toàn lẩm bẩm, lại vỗ mạnh vai Hồ Bát Nhất: "Đi thôi, tôi đã đặt chỗ ở một quán thịt dê chuẩn vị Bắc Bình, để tẩy trần đón cậu." "Thế thì tốt quá, tiện thể bóc lột bóc lột cái chủ nghĩa tư bản chó chết của cậu." Hai người ở quán thịt dê ăn một bữa thịt dê thịnh soạn, cuối cùng lúc tính tiền Hồ Bát Nhất giành trả.

Vương Khải Toàn say khướt nói: "Lão Hồ, tiền này tôi trả!" "Để tôi." Hồ Bát Nhất giành trước nhét bốn mươi tệ cho ông chủ, đỡ Vương Khải Toàn quay về chỗ ở.

Tuy nói Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất có số phận tương tự,

nhưng cha mẹ Vương Khải Toàn đã gặp chuyện từ rất lâu trước đây, chết ở vùng nông thôn hẻo lánh, còn cha mẹ Hồ Bát Nhất vì một số lý do lại được thả ra an toàn.

Sau này hai người xuống nông thôn làm tri thanh mấy năm, Hồ Bát Nhất nhờ mối quan hệ của cha mình trong quân đội mà nhập ngũ, Vương Khải Toàn thì ở Bắc Bình kiếm sống.

Mấy năm nay, Hồ Bát Nhất thỉnh thoảng thư từ với Vương Khải Toàn, đương nhiên có thể từ thư thấy được ý oán trách của hắn đối với cuộc sống.

Cho nên Hồ Bát Nhất biết những ngày tháng của Vương Khải Toàn ở Bắc Bình không hề dễ dàng.

"Lão Hồ, cậu đến Bắc Bình tôi yên tâm rồi, huynh đệ chúng ta liên thủ, còn không lo không phát tài." Vương Khải Toàn đánh một cái ợ, mùi hôi nồng nặc.

Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: "Bàn Tử, còn bao xa nữa?" "Chính là ngõ phía trước, cửa sơn dầu màu đỏ, chìa khóa ở dưới bình hoa trên bệ cửa sổ…" Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất đỡ Vương Khải Toàn vào ngõ rồi, mới phát hiện ở đây có ba người đàn ông đứng.

Người dẫn đầu là một Đại Kim Nha, thấy Vương Khải Toàn say rượu, vội vàng đến gần: "Vương huynh đệ sao lại say đến mức này." Hồ Bát Nhất cảnh giác nói: "Vị huynh đệ này, ngươi là?" Đại Kim Nha lập tức cười nói: "Hải, tôi quên giới thiệu, tôi là bạn của Vương huynh đệ, đối tác làm ăn, không biết huynh đệ đây là?" Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát nói: "Tôi là anh trai hắn, gọi tôi lão Hồ là được." "Ai, Hồ huynh đệ tốt." Lúc này, Vương Khải Toàn mở mắt ra, nhìn thấy Đại Kim Nha lập tức tức giận: "Tên gian thương chết tiệt, ngươi còn dám đến, trả ngọc bội cho ta!" Nhưng có vẻ là do say rượu quá nặng, Vương Khải Toàn lẩm bẩm hai tiếng rồi ngủ thiếp đi.

Đại Kim Nha lại ngượng ngùng vô cùng, dưới ánh mắt nghi ngờ của Hồ Bát Nhất đành nói: "Xem ra Vương huynh đệ hiểu lầm tôi, hôm nay quả thực không tiện, Hồ huynh đệ, tôi đi trước đây, đợi Vương huynh đệ tỉnh lại, anh bảo hắn đừng vội rao hàng, ngày mai tôi sẽ đến lại." Nói xong, Đại Kim Nha dẫn hai người lủi thủi rời đi.

Hồ Bát Nhất tìm thấy chìa khóa dưới bình hoa, mở cửa phòng, ném Vương Khải Toàn lên giường.

Hắn nhìn quanh, căn phòng không lớn, bày đầy đồ dùng sinh hoạt và băng đĩa bán hàng, nhưng ở góc phòng còn có một chiếc giường nhỏ bằng gỗ đã cũ, chắc là Bàn Tử đã chuẩn bị cho hắn.

Hồ Bát Nhất trong lòng ấm áp, Bàn Tử cũng thật chu đáo.

Nhưng, vừa nghĩ đến ngọc bội mà người kia nói, Hồ Bát Nhất lại kéo sợi dây đỏ trên ngực Bàn Tử ra.

Trên đó chỉ có một viên châu nhỏ màu đỏ, ngọc bội mà cha Vương Khải Toàn để lại cho hắn thì không thấy đâu.

Viên bảo châu màu đỏ là do Thanh sư phụ năm đó để lại, được Vương Bàn Tử coi như báu vật, còn ngọc bội thì là bảo vật gia truyền của Vương Khải Toàn, nghe nói là do cha hắn đánh thổ phỉ thu được.

Hai món đồ này vẫn luôn được Bàn Tử đeo trước ngực.

Giờ ngọc bội không thấy đâu, chẳng lẽ ngọc bội này bị Bàn Tử bán rồi?

Hồ Bát Nhất lắc đầu, chuẩn bị đợi Bàn Tử ngày mai tỉnh rượu rồi hỏi rõ tình hình.

Lúc này, Đại Kim Nha phân tán thuộc hạ, chửi rủa ầm ĩ rồi chui vào một tiệm đồ nhỏ trong ngõ.

"Cậu gia, việc không thành rồi." Kim Vạn Đường thân hình béo

múp từ trên ghế nằm đứng dậy, nhíu mày hỏi: “Thằng nhóc đó không bán?” “Không phải không bán, là thằng nhóc đó say rượu rồi.” “Say rượu thì trực tiếp ra tay đi chứ, giá trị bảo bối đó ngươi còn không biết sao?” “Ngài dặn dò nhiều lần như vậy, làm sao tôi không biết, nhưng Vương Bàn Tử còn có một huynh đệ ở đó, hắn hình như từng làm lính, tôi dẫn theo hai người chưa chắc đã đánh lại, nếu làm lớn chuyện, kinh động đến các bà các mẹ trong ngõ, việc có khi lại hỏng bét.” Kim Vạn Đường lại từ từ ngồi xuống, phe phẩy quạt bồ đề: “Cũng phải, không trách ngươi.” Đại Kim Nha lại đến gần quầy nói: “Cậu gia, tôi đã bảo huynh đệ hắn nói với Vương Bàn Tử ngày mai đừng rao hàng, đến lúc đó tôi sẽ đến hỏi lại, nhất định sẽ mua được viên bảo châu đó.” Kim Vạn Đường dường như có chút không yên tâm: “Ngày mai ta sẽ đi cùng ngươi, viên châu này nhất định phải lấy được, cho dù phải trả thêm tiền cũng không sao.” Mắt Đại Kim Nha đảo tròn, cười hỏi: “Cậu gia, ngài tại sao lại vội vàng muốn có viên châu này?

Chẳng lẽ là chuẩn bị chuyển tay bán đi?” “Cái gì mà bán đi?

Thứ này là vô giá chi bảo, ta tự có công dụng riêng.” Kim Vạn Đường lại liếc Đại Kim Nha một cái, biết tiểu bối họ hàng xa này tâm tư cũng không đơn giản, không nói thật có thể sẽ xảy ra chuyện.

“Cũng không phải không thể nói với ngươi, Cửu Môn ngươi từng nghe nói chưa?” “Cửu Môn?” Đại Kim Nha khẽ lắc đầu.

“Ngươi nhập nghề thời gian ngắn, Cửu Môn ngươi không biết, Hoắc gia ngươi hẳn là rõ.” “Hoắc gia!” Đại Kim Nha lập tức trợn tròn mắt, ở Bắc Bình Phan Gia Viên kiếm cơm, ai mà không biết Hoắc gia.

Thế lực Hoắc gia cực lớn, kiểm soát tám phần cổ vật minh khí nhập vào xuất ra của Phan Gia Viên.

Những thương nhân nhỏ như bọn họ, tất cả đều phải nương tựa

vào Hoắc gia mà sống.

Hơn nữa có tin đồn nhỏ nói, Hoắc gia giỏi liên hôn, phía sau toàn là quan chức cao cấp trong chính phủ, ở Bắc Bình có thể che trời.

"Cậu gia, chẳng lẽ ngài lấy bảo châu là để tặng cho Hoắc gia?

Nhưng tôi nghe nói ngài và gia chủ Hoắc gia có quan hệ không tệ mà." Kim Vạn Đường nhớ lại bóng lưng cao lãnh từng khiến mình phát điên liền khẽ lắc đầu: "Không phải Hoắc gia, là Ngô gia ở Hàng Châu." "Ngô gia ở Hàng Châu?

Sao tôi chưa từng nghe nói đến." Kim Vạn Đường lại nói: "Cửu Môn có chín gia tộc, Hoắc gia chỉ là một trong số đó." "Cửu gia?

Chẳng lẽ Ngô gia cũng là một trong số đó?" Đại Kim Nha lộ ra vẻ kinh hãi, chỉ riêng Hoắc gia đã có thể hô mưa gọi gió trên địa phận Bắc Bình, chín cái Hoắc gia thì là thế lực cấp độ nào.

Chẳng trách cậu gia vẫn luôn giấu kín như bưng, chưa từng nói chuyện Cửu Môn với hắn.

Kim Vạn Đường mở miệng nói: "Cửu Môn hai mươi năm trước đã im hơi lặng tiếng, ít ai biết, nhưng chúng ta những người thế hệ trước đều biết sức ảnh hưởng khủng khiếp của Cửu Môn.

Trong đó Hoắc gia trong Cửu Môn cũng chỉ có thể xếp ở vị trí trung bình, không hề nổi bật, nhưng cho dù vậy, Hoắc gia ở Bắc Bình cũng không ai dám chọc.

Nhớ kỹ, sau này ngươi gặp người Cửu Môn tuyệt đối không được đắc tội, nếu có thể ôm được đùi của họ, sau này ở Phan Gia Viên ngươi có thể đi ngang." Mắt Kim Đại Nha sáng rực: "Cậu gia, ngài lấy được bảo châu, chẳng lẽ là muốn giao hảo với Ngô gia?" "Cũng phải cũng không phải, chỉ là có một giao dịch với tam tử Ngô gia, nếu thành công, đến lúc đó cậu gia ta có khả năng gia nhập Cửu Môn."

Kim Vạn Đường nheo mắt, khóe miệng lộ ra ý cười.

"Thế thì tốt quá, cậu gia ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp ngài lấy được bảo châu." Kim Đại Nha cũng lộ ra nụ cười.

Có câu nói, một người đắc đạo gà chó thăng thiên, nếu Kim Vạn Đường có thể gia nhập Cửu Môn thần bí, hắn Kim Đại Nha cũng có thể hóa rồng ở Phan Gia Viên.

Sáng sớm hôm sau, Vương Khải Toàn nghiến răng bĩu môi tỉnh dậy từ trên giường.

"Mẹ nó chứ, rượu đúng là thứ chẳng ra gì, uống nhiều vào khó chịu vãi." Vừa quay đầu lại, hắn đã thấy Hồ Bát Nhất lặng lẽ đứng sau lưng mình: "Lão Hồ, huynh định hù chết đệ à." Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc: "Bàn Tử, thành thật khai, cái ngọc bội kia là sao?" "Ngọc bội nào cơ." Vừa xoa đầu, Vương Khải Toàn mới nhớ lại chuyện tối qua.

Chương 562

“Lão Hồ, chuyện là như vầy đây…” Hóa ra, mấy năm gần đây công việc bán hàng vỉa hè ế ẩm, Vương Khải Toàn không tích cóp được bao nhiêu, nên hai hôm trước khi Hồ Bát Nhất gửi thư báo sẽ đến, hắn đã bán mất chiếc ngọc bội truyền gia.

Nghe Vương Khải Toàn giải thích xong, Hồ Bát Nhất khẽ thở dài, cảm thấy mình cũng có trách nhiệm.

“Bán bao nhiêu?

Ta vẫn còn ít tiền trợ cấp xuất ngũ, cứ mang cái ngọc bội truyền gia của đệ chuộc về đã.” Hồ Bát Nhất mở túi hành lý của mình ra, lấy ra ba ngàn tệ được bọc cẩn thận trong giấy báo.

“Lão Hồ, số tiền này e rằng không đủ.” “Ba ngàn còn không đủ?

Ngọc bội của đệ bán bao nhiêu?” Hồ Bát Nhất ngạc nhiên.

“Ba trăm, nhưng tên gian thương họ Kim đó nói chuộc lại ngọc bội ít nhất phải ba vạn.” “Ba vạn ư?” Trời đất quỷ thần ơi, bán cả hai bọn họ đi cũng không đủ.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, Bàn Tử đây là bị người ta tính kế rồi.

“Đệ kể ta nghe về lai lịch của kẻ họ Kim đó đi, ta sẽ nghĩ cách.” “Kẻ họ Kim đó tên là Đại Kim Nha, ở khu vực Phan Gia Viên có một cửa hàng, chuyên kinh doanh đồ cổ, trên giới đạo mộ được gọi là Kim Gia, nghe nói có chút lai lịch…” Thế nhưng, hai người chưa nói chuyện được bao lâu, bên ngoài đã vang lên tiếng của Đại Kim Nha.

“Vương huynh đệ, Hồ huynh đệ có ở đó không?” Nghe thấy tiếng này, Vương Khải Toàn tức giận đến mức nắm lấy một con dao gọt hoa quả: “Lão Hồ, không ngờ cái thằng chó chết này lại đến, hôm nay

đệ nhất định phải cho bọn chúng biết nhà họ Vương của đệ không dễ bị ức hiếp đâu." "Bàn Tử, đừng khinh cử vọng động, tối qua kẻ này đối đãi với chúng ta khách khí như vậy, e rằng có chuyện muốn nhờ cậy, cũng có thể là đã nhắm vào viên Hồng sắc bảo châu mà Thanh sư phụ để lại.

Lát nữa cứ nhìn ánh mắt ta mà hành sự." Cánh cửa gỗ của căn phòng mở ra, Hồ Bát Nhất mới phát hiện sau lưng Đại Kim Nha đứng bốn năm tên tráng hán, bên cạnh còn có một lão béo mặt mày cười tít.

Đại Kim Nha cười nói: "Hồ huynh đệ, Vương huynh đệ quả nhiên giữ lời hứa.

Xin giới thiệu với hai vị huynh đệ, đây là cậu của ta, Kim Vạn Đường.

Không biết chúng ta có thể vào trong nói chuyện không?" Hồ Bát Nhất trực tiếp từ chối: "Phòng ốc chật hẹp, có chuyện gì cứ nói bên ngoài." "Được được, vậy không vào nữa." Đại Kim Nha vẫn cười, hắn nhìn quanh bốn phía, không ít hàng xóm gần ngõ hẻm đều đã vây lại.

Phiền phức rồi, thế này thì khó mà bàn chuyện được, Đại Kim Nha nhìn về phía Kim Vạn Đường.

Kim Vạn Đường mở miệng nói: "Hai vị tiểu huynh đệ chắc hẳn còn chưa dùng bữa phải không?

Chúng ta xin được mời hai vị dùng bữa tại Toàn Tụ Đức, không biết hai vị tiểu huynh đệ có thể nể mặt chăng?" Vương Khải Toàn thì thầm vào tai Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, bọn này e rằng thật sự đã nhắm vào viên bảo châu Thanh sư phụ để lại cho đệ." "Là họa khó tránh, đệ về giắt con dao gọt hoa quả đó vào lòng, xem thử bọn họ có ý đồ gì." Thấy hai người cúi đầu thì thầm, Đại Kim Nha và Kim Vạn Đường cũng không thúc giục.

“Nếu Kim lão bản đã khách khí như vậy, huynh đệ chúng ta cũng không làm khách nữa.” Hai người đi theo Kim Vạn Đường và những người khác đến tiệm vịt quay Toàn Tụ Đức gần nhất, dù chưa đến giữa trưa nhưng nơi đây đã tấp nập khách khứa.

Đại Kim Nha dường như là khách quen ở đây, sau khi nói chuyện vài câu với chủ tiệm, hắn đã đặt một phòng riêng ở tầng ba.

“Lão Hồ, đệ nghe nói ở đây một bữa rẻ nhất cũng hơn một trăm tệ, phòng riêng e rằng còn đắt hơn, chúng ta đến lúc đó phải cẩn trọng.” Hồ Bát Nhất gật đầu, tiền nào của nấy, hai lão bản họ Kim này có thể chi vài trăm tệ để mời bọn họ, chứng tỏ bọn họ hoàn toàn có thể kiếm lại được từ trên người hai người.

Trong phòng riêng, Đại Kim Nha bảo thuộc hạ đợi bên ngoài, mặt tươi như hoa, ân cần rót đầy rượu cho Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn.

“Hai vị huynh đệ, vịt quay còn phải đợi một lát, trước tiên cứ dùng lạc và hạt dưa đã.” Đại Kim Nha nhìn ra hai huynh đệ vẫn còn đề phòng hắn, lúc này chưa thể vội vàng nói chuyện.

Rất nhanh, ba đĩa vịt quay được thái lát thịt béo mềm, mọng nước, óng ánh dầu mỡ đã được mang lên.

Vương Khải Toàn nuốt nước bọt, từ tối qua đến giờ hắn thật sự chưa ăn chút gì.

“Khải Toàn huynh đệ đừng khách khí, cứ dùng tay trực tiếp, chấm chút xốt, gói cùng dưa chuột và vỏ hành thì càng ngon.” Đại Kim Nha liền thay đổi cách xưng hô, nhiệt tình chiêu đãi.

Đại Kim Nha vốn là kẻ lăn lộn từ chốn ba giáo cửu lưu, thấy người nói tiếng người, thấy quỷ nói tiếng quỷ, rất nhanh đã nắm rõ tính cách của hai huynh đệ, khiến không khí trên bàn trở nên náo nhiệt.

Ăn vịt quay được một nửa, Đại Kim Nha đột nhiên mở miệng: "Khải Toàn huynh đệ, viên Hồng sắc bảo châu lần trước ta thấy, không biết còn ở trên người huynh không?" Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, đặt miếng vịt quay trên tay xuống: "Kim gia hỏi viên bảo châu này làm gì?" Thấy người đáp lời là Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha cười nói: "Bát Nhất huynh đệ, ta là người mua bán đồ cổ, hỏi viên châu này tự nhiên là đã nhìn trúng giá trị của nó rồi." Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Nó ở trên người ta, nhưng hai huynh đệ chúng ta không định bán." Đại Kim Nha liếc nhìn cậu mình một cái, rồi lại cười nói: "Không giấu Bát Nhất huynh đệ, ta thật lòng muốn mua lại viên châu này, về giá cả đảm bảo hai vị huynh đệ sẽ hài lòng.

Nếu Khải Toàn huynh đệ còn canh cánh chuyện trước đây, ta có thể trả lại miễn phí viên ngọc bội đó cho Khải Toàn huynh đệ.

Dù sao oan gia nên giải không nên kết, Đại Kim Nha ta ở khu vực Phan Gia Viên cũng có chút ảnh hưởng, hai vị huynh đệ thấy có đúng không?" Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Kim gia vì sao nhất định phải có viên châu này?" "Tự nhiên là có công dụng của nó?" "Có công dụng gì?" "Vậy thì không thể nói rõ với Bát Nhất huynh đệ được, làm nghề của chúng ta phải giữ quy củ." Lúc này, Kim Vạn Đường nãy giờ im lặng liền mở miệng: "Hai vị huynh đệ nhường lại viên bảo châu này, ta sẽ trả mười vạn tệ." "Mười vạn tệ!" Vương Khải Toàn kinh ngạc đến mức không nói nên lời, mười vạn tệ đủ để hắn hưởng thụ mấy đời.

Trời đất ơi, viên bảo châu Thanh sư phụ để lại lại đáng giá đến thế sao?

Ngay cả Đại Kim Nha cũng kinh ngạc nhìn cậu mình, mười vạn tệ này đối với hắn cũng không phải là con số nhỏ.

"Cậu ơi, cái này…" Kim Vạn Đường xua tay: "Thôi được rồi,

chuyện này ta tự có chủ trương, hơn nữa chúng ta làm ăn không nên cậy thế ép người, ta muốn kết thiện duyên với hai vị huynh đệ." Hồ Bát Nhất không bị mười vạn tệ làm cho choáng váng, lại lắc đầu nói: "Hai vị gia, không phải chúng ta không bán, chỉ là viên bảo châu này là do một vị cao nhân để lại cho chúng ta, chứ không phải đồ của hai huynh đệ chúng ta." "Cao nhân ư?

Vị cao nhân này ở đâu?" Kim Vạn Đường vẫn không bỏ cuộc.

"Không biết, chúng ta chỉ gặp lúc khoảng mười tuổi." Đại Kim Nha không kìm được nói: "Bát Nhất huynh đệ đừng đùa bọn ta, đã mười hai mươi năm trôi qua rồi mà cao nhân vẫn chưa quay lại, ta thấy viên châu này chính là đồ của các huynh đấy thôi." Vương Khải Toàn chen lời nói: "Viên châu này thật sự là do cao nhân tặng cho chúng ta, hơn nữa vị cao nhân đó là Mạc Kim Giáo Úy trong truyền thuyết." "Mạc Kim Giáo Úy?" Kim Vạn Đường ngớ người, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hai vị huynh đệ có quan hệ với Mạc Kim Giáo Úy ư?" Vương Khải Toàn nhanh miệng khoe khoang: "Thật ra mà nói với ngươi, ông nội của huynh đệ ta chính là Mạc Kim Giáo Úy, cái gì mà Mạc Kim Định Huyệt, khu quỷ tróc yêu, thứ gì cũng tinh thông." Khi Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn còn nhỏ, Hồ Quốc Hoa đã kể cho hai đứa không ít những chuyện kỳ văn dị lục, có những câu chuyện Vương Khải Toàn đã nhớ từ nhỏ đến lớn.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn lại.

Đại Kim Nha lộ vẻ kỳ lạ, Mạc Kim Giáo Úy có thể Mạc Kim Định Huyệt thì hắn còn hiểu, nhưng khu quỷ tróc yêu thì đâu phải việc Mạc Kim Giáo Úy có thể làm?

Theo hắn thấy, hai huynh đệ này tám phần là nói bừa.

Ngược lại, Kim Vạn Đường nghiêm túc hỏi: "Bát Nhất huynh đệ, không biết đại danh tổ phụ của huynh là gì?" Hồ Bát Nhất xua tay:

“Đại danh thì không cần nhắc đến, mà tổ phụ ta cũng không phải là Mạc Kim Giáo Úy, ông ấy không có Mạc Kim Phù.” “Mạc Kim Phù?” Kim Vạn Đường gật đầu, xem ra hai huynh đệ này đúng là người trong nghề, biết rằng không nắm giữ Mạc Kim Phù thì không thể tính là Mạc Kim Giáo Úy.

Tuy trên thị trường không thiếu Mạc Kim Phù giả, nhưng về cơ bản không ai dám mạo nhận Mạc Kim Giáo Úy, nguyên nhân thì người hiểu đều biết.

Kim Vạn Đường vẫn muốn xác nhận một chuyện, lại mở miệng hỏi: “Bát Nhất huynh đệ tổ phụ của huynh có từng đi Trường Sa không?” Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát rồi nói: “Từng đi qua, và cũng từng ở lại Trường Sa một thời gian.” Kim Vạn Đường trong lòng đã nắm rõ, biết rằng viên bảo châu này e rằng không thể dùng vũ lực mà đoạt được.

“Không biết Bát Nhất huynh đệ có biết chữ này không?” Kim Vạn Đường chấm ngón tay vào nước, viết xuống bàn một chữ “Cửu”.

“Cửu?” Hồ Bát Nhất nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ.

“Chẳng lẽ ngài nói là Cửu Môn?” Kim Vạn Đường lộ ra nụ cười, tổ phụ của Hồ Bát Nhất quả nhiên có duyên nợ với Cửu Môn Trường Sa, may mà trước đó chưa động thủ.

“Vậy không biết tổ phụ của Bát Nhất huynh đệ có quan hệ gì với Cửu Môn?” Hồ Bát Nhất lúc này cũng coi như đã hiểu, Kim Vạn Đường trước mặt dường như rất kiêng dè Cửu Môn.

“Cái này ta không rõ, nhưng tổ phụ có nói với ta, sư huynh của ông ấy là người của Cửu Môn, và vị cao nhân để lại bảo châu kia cũng là người Cửu Môn.” “Quả nhiên.” Kim Vạn Đường lẩm bẩm: “Ngô gia Tam Tử nói viên châu này là bảo bối chỉ lưu hành nội bộ Cửu Môn, vậy là trùng khớp rồi.” Người có thể tùy ý tặng châu này

chắc chắn không phải người bình thường, có lẽ có liên quan đến vị kia.

Mắt Kim Vạn Đường sáng lên, đột nhiên đứng dậy: "Không ngờ hai vị huynh đệ lại là hậu nhân Cửu Môn, lão hủ quả là đã đắc tội nhiều.

Kim Gia, lần này ngươi trả tiền, coi như là xin lỗi hai vị huynh đệ, còn khối ngọc bội kia cũng phải trả lại cho Khải Toàn huynh đệ." "À?" Đại Kim Nha lộ vẻ khó xử, trả tiền là chuyện nhỏ, nhưng khối ngọc bội đó hắn đã bán cho một người nước ngoài tóc bạc phơ, giờ muốn mua lại thì khó rồi.

"À cái gì?" Đại Kim Nha đau lòng nhỏ máu, nghiến răng nói: "Cậu yên tâm, chuyện này con nhất định sẽ lo ổn thỏa." Vịt quay còn chưa ăn xong, Kim Vạn Đường đã nhiệt tình chiêu đãi hai người, trong bốn người chỉ có Đại Kim Nha là mặt mày cau có.

Sau bữa cơm, Kim Vạn Đường đang nghĩ cách kéo gần quan hệ, thì Hồ Bát Nhất lại chủ động hỏi: "Không biết Kim lão bản có công việc nào tốt không?

Gần đây công việc làm ăn không thuận lợi, huynh đệ Vương Khải Toàn của ta…" "Cái này dễ thôi, không biết Khải Toàn huynh đệ muốn tìm công việc gì?" Vương Khải Toàn nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Việc nhẹ lương cao, tốt nhất là loại có thể kiếm được một khoản tiền lớn ấy." Hồ Bát Nhất mặt đầy hắc tuyến: "Đừng nghe hắn nói lung tung, kiếm được chút tiền nhỏ đủ để hắn cưới vợ là được rồi." Kim Vạn Đường cười cười: "Công việc mà Khải Toàn huynh đệ muốn tìm thật sự có đấy, chỉ là yêu cầu khá cao." Vương Khải Toàn ngớ người, lộ vẻ mừng rỡ: "Thật sự có công việc như vậy sao?

Có yêu cầu gì?" "Không biết công phu Mạc Kim Định Huyệt của hai vị huynh đệ đạt đến mấy phần?" Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ra, Kim

Vạn Đường này muốn bọn họ đi Đạo mộ?

Đây là việc đào trộm tường góc của quốc gia, là một người kế tục của thời đại mới, Hồ Bát Nhất trong lòng dấy lên sự bài xích.

Thấy sắc mặt hai người, Kim Vạn Đường lại bổ sung: "Hai vị huynh đệ đừng hiểu lầm, công việc ta giới thiệu này rất chính quy, là làm việc cho quốc gia." Lúc này Hồ Bát Nhất mới có chút hứng thú: "Kim lão bản nói rõ hơn xem." Kim Vạn Đường cười cười: "Xem ra Bát Nhất huynh đệ đã có chủ ý, vậy thì tốt.

Thật ra chuyện này ta cũng chỉ là người giới thiệu, cụ thể là như thế này: có một đội khảo cổ muốn ra biển tìm mộ, nhưng cổ mộ đó nằm giữa biển khơi bao la, cần cao nhân am hiểu Mạc Kim Định Huyệt để xác định vị trí cổ mộ." Hồ Bát Nhất nhíu mày nói: "Biển cả mênh mông, làm sao tìm cổ mộ?

Nếu có thể xác định cổ mộ nằm trong một khu vực biển nhỏ thì còn dễ xử lý." "Haha, xem ra công việc này không ai thích hợp hơn Bát Nhất huynh đệ.

Chương 563

Đội khảo cổ đó đã xác định được vị trí đại khái của cổ mộ rồi, chỉ thiếu cao nhân như Bát Nhất huynh đệ thôi." Hồ Bát Nhất gật đầu, nhưng vẫn nghi ngờ nói: "Kim lão bản, làm việc cho quốc gia mà có thể nhận được lương cao sao?

Theo như ta biết thì trợ cấp của các đội viên khảo cổ thông thường cũng không nhiều." "Bát Nhất huynh đệ có điều không biết, đội khảo cổ này không hề đơn giản, các thành viên cơ bản đều là người của Cửu Môn, nên họ sẽ chi trả một khoản thù lao.

Còn ta cũng chỉ nhờ một chút quan hệ mới có thể chen người vào được." "Cửu Môn?" Hồ Bát Nhất tỏ vẻ do dự.

"Đương nhiên, việc này ta chỉ là người giới thiệu thôi, nếu hai vị huynh đệ không muốn, ta sẽ tìm người khác vậy." Kim Vạn Đường dùng kế lui để tiến.

"Muốn chứ, sao lại không muốn!" Vương Khải Toàn nãy giờ im lặng vội vàng đồng ý: "Lão Hồ, huynh nói gì đi, việc tốt như vầy mà bỏ lỡ thì không còn nữa đâu." Hồ Bát Nhất liếc nhìn Vương Khải Toàn một cái, quay đầu hỏi: "Kim lão bản có biết thù lao bao nhiêu không?" Kim Vạn Đường lộ ra nụ cười: "Nếu thành công, con số sẽ chỉ có hơn chứ không kém so với điều ta vừa nói." Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát, trịnh trọng gật đầu: "Được, vậy chúng ta nhận lời." Một bữa đại tiệc vịt quay kéo dài đến hoàng hôn, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn dìu nhau, rời đi dưới sự tiễn đưa nồng hậu của Kim Vạn Đường.

"Cậu ơi, chúng ta tốn công sức lớn như vậy để kết thân với hai người này làm gì?

Chẳng lẽ chỉ vì tổ phụ của Hồ Bát Nhất là người Cửu Môn sao?" Kim Vạn Đường lắc đầu: "Có những chuyện con không hiểu đâu, nghe lời ta, kết bạn với hai người này, con sẽ có lợi.

À đúng rồi, trong tiệm của con không phải có hai chiếc Mạc Kim Phù sao?

Ngày mai mang tặng cho bọn họ đi." "Cậu ơi, hai chiếc đó là Mạc Kim Phù giả mà." "Vô nghĩa, đồ thật còn ở trong tay con sao?

Khi con đưa cho bọn họ thì thử xem nhãn lực của họ thế nào, để ta trong lòng có một cái số." Đại Kim Nha đành bất lực gật đầu, dù sao bữa cơm này ăn vào khiến hắn lỗ máu.

Tại Ngô gia Hàng Châu, Ngô Tam Tỉnh đang đùa với đứa cháu trai mới hai tuổi của mình trong sân.

"Tam… Thúc." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, đứa cháu lớn này đã gần hai tuổi rồi mà sao ngay cả tiếng "tam thúc" cũng gọi chưa rành rọt.

Lúc này, một lão hỏa kế bước tới: "Tam thiếu gia, Kim Vạn Đường ở Bắc Bình lại gửi điện báo đến rồi." "Nội dung gì?" "Ngài cứ tự mình đọc đi, nội dung trong điện báo nhiều quá, e rằng ta nói không rõ." Để lão hỏa kế trông cháu trai mình, Ngô Tam Tỉnh mở điện báo ra.

Đọc đến một nửa, hắn liền nhíu mày nói: "Kim Vạn Đường này thật sự nghĩ mình là nhân vật lớn, lại còn muốn nhét người vào đội ngũ của chúng ta.

Ồ… truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, cái này thú vị đây." "Giúp ta hồi điện báo, nói rằng yêu cầu trong thư ta đã đồng ý.

Hơn nữa, bảo hắn đưa hai người này đến Đài Châu vào cuối tháng, ta muốn xem rốt cuộc bọn họ có phải Mạc Kim Giáo Úy thật sự không." "Dạ." Lão hỏa kế đáp lời rồi lui xuống.

Nghĩ một lát, Ngô Tam Tỉnh ôm Ngô Tà nhỏ đến hậu viện, liền thấy Ngô Lão Cẩu đang viết gì đó trong thư phòng.

"Cha, hôm nay trời nắng đẹp, sao cha không đi dắt chó đi dạo?

Lão Hoàng nhớ cha nhớ đến mức gào lên đấy." "Đừng làm phiền ta, có chuyện thì nói đi?" Ngô Tam Tỉnh nghiêm mặt nói: "Con muốn hỏi Diệp Tam Bá có sư huynh đệ nào không?" Ngô Lão Cẩu đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn đứa con thứ ba của mình nói: "Sao lại hỏi chuyện này?" Sau đó Ngô Tam Tỉnh liền kể lại chuyện Kim Vạn Đường ở Bắc Bình gặp được hậu nhân Mạc Kim Giáo Úy.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một lát: "Tam gia quả thật có một sư đệ họ Hồ, năm đó ta cũng từng gặp, sư thừa từ Tôn Quốc Phụ tiền bối, tổ tịch ở khu vực Động Đình Hồ." "Vậy Hồ Bát Nhất này đúng là người nhà rồi sao?" "Chuyện này con tự đi phán đoán, Tây Sa mộ lão bối chúng ta sẽ không tham dự, nhưng nếu để kẻ có tâm trà trộn vào, ta sẽ đánh gãy chân con, rồi đưa con cho Trần Môn chủ." Ngô Tam Tỉnh rùng mình một cái, biết cha mình thật sự có thể làm ra chuyện đó.

"Sẽ không đâu ạ." "Sẽ không là tốt rồi.

À còn nữa, lần này con gái của Tam gia cũng sẽ đến Tây Sa mộ." "Khinh Mi cũng sẽ đến ư?" Ngô Tam Tỉnh trong lòng chấn động, trong đầu lập tức hiện lên bóng dáng cô gái khiến hắn hồn xiêu phách lạc.

Mấy năm trước, Cửu Môn tụ họp ở Trường Sa, các tiểu bối thế hệ thứ hai của Cửu Môn cũng được đưa đến.

Ngô Tam Tỉnh lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Khinh Mi được mọi người vây quanh như sao sáng, từ đó về sau liền không thể nào quên được dung mạo của nàng.

"Cha con…" "Thôi được rồi, xuống dưới chuẩn bị đi, đừng để

mất mặt nhà họ Ngô." Ngô Lão Cẩu cười cười, nào đâu không biết tâm tư của con trai mình.

Nhưng nghĩ đến Khinh Mi điệt nữ với khí chất ôn hòa thoát tục kia, Ngô Lão Cẩu liền lắc đầu, con trai mình không xứng với người ta.

Mùa hè nóng bức, mặt trời trên đỉnh đầu nung nóng đất vàng đến bốc khói.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn, Kim Vạn Đường ba người ngồi trên chiếc xe ba gác của người dân địa phương, chòng chành lắc lư đi đến ngôi làng chài nhỏ mà Ngô Tam Tỉnh đã nói trong điện báo.

Đội khảo cổ sẽ tập hợp ở đây để chuẩn bị đến Tây Sa hải để mộ.

Ba người xuống xe ở đầu làng chài, phía trước không xa có một làn gió biển mát lành thổi tới.

Vương Khải Toàn lau mồ hôi trên trán, đón gió biển: "Mẹ nó chứ thoải mái thật, cả đoạn đường này ta sắp chết nóng rồi." Hồ Bát Nhất xuống xe liền cầm la bàn lên, quan sát địa thế núi non xung quanh, ra vẻ cao nhân.

Kim Vạn Đường không yên tâm nói: "Hai vị huynh đệ, ta đã nói trước rồi, ta cũng chỉ nhờ quan hệ mới có thể gia nhập đội ngũ, chúng ta đến lúc đó…" Vương Khải Toàn ngắt lời: "Làm việc cao điều, làm người thấp điều, Kim cậu nhà ta ơi, ngài trên đường đi đã nói không dưới một trăm tám mươi lần rồi." Nửa tháng chung sống, Kim Vạn Đường cũng coi như đã nắm rõ tính cách của hai người.

Vương Bàn Tử này thì gan lớn nhưng lại cẩn thận, là một kẻ ham tài, còn Hồ Bát Nhất thì ngược lại hoàn toàn, không chỉ có bản lĩnh thật sự mà còn giỏi quan sát lời nói sắc mặt.

Trong hai người, Vương Bàn Tử chính là kẻ gây chuyện, Kim Vạn Đường thật sự sợ hắn sẽ gây rắc rối trong đội ngũ.

Hồ Bát Nhất an ủi: "Kim lão bản yên tâm, ta sẽ trông chừng Bàn Tử cẩn thận." "Vậy thì tốt." Kim Vạn Đường gật đầu, dẫn hai người vào làng chài nhỏ.

Ở cổng làng có bốn tên cảnh vệ gác, Kim Vạn Đường lấy ra tấm thẻ thông hành mà Ngô Tam Tỉnh gửi cho hắn, mới được phép đi qua.

Tuy nhiên, những tên cảnh vệ này kiểm tra hành lý của ba người rất kỹ lưỡng, đến mức lôi cả hai chiếc quần lót đỏ mà Vương Khải Toàn mang theo ra.

"Huynh đệ, các người quá đáng rồi, ta đi Thiên An Môn xem lãnh tụ còn không được đãi ngộ như vầy." Vương Khải Toàn lẩm bẩm không ngừng.

Bốn tên cảnh vệ mặt mày nghiêm nghị, căn bản không thèm để ý đến Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn còn định mở miệng nói nữa, thì bị Hồ Bát Nhất lườm một cái, liền vội vàng ngậm miệng lại.

Làng chài không lớn, ba người đi qua vài ngôi nhà gỗ nhỏ, đến một sân lớn, nơi đây người ra kẻ vào tấp nập, Ngô Tam Tỉnh đang cùng vài người khác xem xét hải đồ trước một chiếc bàn gỗ.

Mắt Kim Vạn Đường sáng lên, vội vàng bước tới lớn tiếng hô: "Tiểu Ngô Tam gia!" Ngô Tam Tỉnh quay đầu lại: "Lão Kim, cuối cùng ngươi cũng đến rồi." Sau đó hắn lại đặt ánh mắt lên Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn phía sau Kim Vạn Đường.

"Hai vị này chính là hậu nhân Mạc Kim Giáo Úy mà ngươi nói trong điện báo đó ư?" "Tiểu Ngô Tam gia, để ta giới thiệu cho ngài, vị huynh đệ này tên là Hồ Bát Nhất, tinh thông Thiên Tinh Phong Thủy và pháp thuật Mạc Kim Định Huyệt, tổ phụ của y là Mạc Kim Giáo Úy chính tông, chỉ là không được truyền trao Mạc Kim Phù.

Còn vị này là Vương Khải Toàn huynh đệ." Vương Khải Toàn có chút bất mãn, sao giới thiệu đến hắn lại không có gì để nói thêm.

Kim Vạn Đường nào để ý đến cảm xúc của Vương Khải Toàn, lại tiếp tục nói: "Bát Nhất huynh đệ, Khải Toàn huynh đệ, vị này chính là Tam thiếu gia của Ngô gia, tổng tổ chức nhân của đội khảo cổ lần này…" "Ta tên Ngô Tam Tỉnh, hai vị huynh đệ đều lớn hơn ta, cứ gọi ta là Tam Tỉnh là được rồi, đừng gọi gì thiếu gia cả." Ngô Tam Tỉnh vươn tay nhiệt tình bắt tay hai người.

Ngô Tam Tỉnh lại gọi bốn người khác đến, hai nam hai nữ, nhưng từ trang phục và khí độ mà xét, đều không phải người bình thường.

"Đây là Hoắc Linh, đây là Trần Văn Cẩm, đây là Giải Liên Hoàn, đây là Lý Tứ Địa, đều là thành viên đội khảo cổ, mọi người mau làm quen đi." Những người trước mắt đều là thành viên thế hệ thứ hai của Cửu Môn, Kim Vạn Đường vội vàng tiến lên bắt tay từng người một, cực kỳ nhiệt tình.

Ngô Tam Tỉnh lại mở miệng nói: "Lần này đội khảo cổ còn có một Trần giáo sư nữa, nhưng ông ấy đi ra ngoài có việc, vài ngày nữa hai vị huynh đệ sẽ gặp được thôi." Hoắc Linh lớn lên ở Bắc Bình lại nhận ra Kim Vạn Đường, không kìm được hỏi: "Lão Kim, sao ông cũng đến đây?" Kim Vạn Đường vội vàng cười đáp: "Hoắc tiểu thư, ta chỉ đến giúp đỡ một tay, làm vài việc vặt thôi." Dưới sự dẫn dắt của Ngô Tam Tỉnh, Hồ Bát Nhất và những người khác rất nhanh đã quen thuộc với mọi người.

Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh thậm chí còn chủ động giúp đỡ, đưa hành lý của hai huynh đệ Hồ, Vương vào trong nhà.

Thấy vậy, trái tim Hồ Bát Nhất trước đó vẫn treo lơ lửng cũng nhẹ nhõm đi phần nào, những người Cửu Môn này xem ra cũng không khó gần gũi.

Ai ngờ Ngô Tam Tỉnh đã sớm nói thân phận của Hồ Bát Nhất cho những đồng đội này của mình.

Tổ phụ của Hồ Bát Nhất là sư đệ của Diệp Tam gia, vậy đương nhiên được coi là người trong Cửu Môn.

"Lão Kim, lát nữa còn có một số vật tư cần được chuyển đến, ông ra cổng làng giúp một tay đi." Ngô Tam Tỉnh mở miệng nói.

Kim Vạn Đường trong lòng cay đắng, biết Ngô Tam Tỉnh muốn phái mình đi chỗ khác, nhưng trên mặt không hề lộ vẻ khác thường nào, liền vội vàng cười đáp: "Tiểu Ngô Tam gia, ta đi ngay đây." Mọi người lại vây quanh trước hải đồ, bàn bạc về hướng đi và những điều cần chú ý.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn mới đến, cũng chỉ đứng bên cạnh nghe ngóng, không nói chen vào nhiều.

Chương 564

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cười hỏi: "Bát Nhất đại ca, ta nghe nói tổ phụ của ngài sư thừa Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ đại sư, vậy không biết Bát Nhất đại ca có học được thủ đoạn bắt yêu hàng quỷ không?" Đang bàn chuyện ra biển rất tốt, sao lại nhảy sang vấn đề bắt quỷ chứ.

Hồ Bát Nhất chỉ coi đó là Ngô Tam Tỉnh đang khảo nghiệm mình, liền ngừng một lát rồi nói: "Có lẽ do ta tư chất ngu độn, những bản lĩnh này gia gia ta lại không truyền cho ta." "Vậy thì thật đáng tiếc, ta còn muốn xem thử quỷ quái trông thế nào nữa cơ." Hoắc Linh che miệng cười nhẹ, tiếng cười trong trẻo khiến ánh mắt Vương Khải Toàn bị thu hút.

Ánh mắt Vương Khải Toàn cứ nhìn chằm chằm, như thể đã mất hồn.

Hoắc Linh đỏ mặt, khẽ cúi đầu, ánh mắt của tên Bàn Tử này sao lại vô duyên như vậy.

"Lão Hồ, chẳng phải chúng ta từng gặp hồ yêu sao?

Hay là huynh kể cho mọi người nghe đi." Vương Khải Toàn huých huých vai Hồ Bát Nhất, khẽ nói.

Giọng tuy nhỏ nhưng mọi người đều nghe thấy.

"Hồ yêu?

Mau kể cho chúng ta nghe đi." Giải Liên Hoàn, người có tính tình nóng nảy nhất, vội vàng thúc giục.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ, đành kể lại câu chuyện về việc bọn họ gặp hồ yêu tấn công làng khi mười tuổi một lần nữa.

"…Con hồ yêu đó có một khuôn mặt lão ma rất đáng sợ, còn có thể nuốt nhả nội đan, đã có vài trăm năm đạo hạnh tu luyện, hơn nữa dưới trướng nó còn có bầy đàn hồ ly con cháu." Hoắc Linh không kìm được hỏi: "Oa, con hồ yêu lợi hại như vậy cuối cùng chết thế nào?" "Nghe tổ phụ ta nói, con hồ yêu đó bị sư huynh của ông ấy dùng thiên lôi đánh chết, đáng tiếc lúc đó ta ngủ say, không được gặp vị đại sư gia này." Hồ Bát Nhất ngữ khí khá tiếc nuối, năm đó Kim Trúc Phù Lục mà đại sư gia tặng cho y đã cứu y không ít lần, y vẫn luôn muốn gặp vị cao nhân này, nhưng giờ đây đã bao nhiêu năm trôi qua, vị đại sư gia này chắc hẳn đã qua đời rồi.

"Tam Tỉnh huynh đệ, vị đại sư gia này của ta xuất thân Cửu Môn, chắc hẳn các ngươi cũng từng nghe nói rồi.

Không biết người đó còn hậu nhân tại thế không?

Ta muốn đến bái phỏng một phen." Hồ Bát Nhất nhìn Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt cổ quái, không nói nhiều: "Hậu nhân đó đương nhiên là có, hơn nữa không lâu nữa ngươi sẽ được gặp thôi." Kể chuyện xong, mọi người lại bắt đầu thảo luận chính sự, hiện tại một vấn đề then chốt đang đặt ra trước mắt mọi người.

Tuy bọn họ có thể xác định Tây Sa hải để mộ nằm ở một khu vực biển nào đó, nhưng vị trí cụ thể thì không thể xác định được.

"Bát Nhất đại ca, ta nghe nói ngài không chỉ tinh thông pháp Mạc Kim Định Huyệt, mà còn hiểu cả Thiên Tinh Phong Thủy thuật nữa?" Hồ Bát Nhất gật đầu: "Kim lão bản mời ta đến chính là để giải quyết chuyện này, nhưng biển cả khác với đất liền, trải qua trăm ngàn năm, biển xanh hóa nương dâu, biến hóa khôn lường, ta cũng không biết Thiên Tinh Phong Thủy thuật liệu có hữu dụng hay không." "Bát Nhất đại ca, Thiên Tinh Phong Thủy thuật là gì vậy?

Mạc Kim Giáo Úy còn biết cả bản lĩnh này ư?" Hoắc Linh không kìm được hỏi, tuy nàng đến từ Hoắc gia, nhưng thật sự chưa xuống mộ bao giờ.

Ngô Tam Tỉnh giải thích: "Thiên Tinh Phong Thủy thuật kỳ thực không phải tuyệt kỹ của Mạc Kim Giáo Úy, mà là bản lĩnh độc hữu của sư môn Trương Tam gia vào cuối thời Thanh.

Người xưa giỏi quan sát thiên tượng, nghiên cứu sự biến đổi của tinh tú, dùng để suy đoán họa phúc cát hung, và khi chọn phong thủy bảo địa, sẽ kết hợp thêm thiên tượng học, đó chính là nguồn gốc của Thiên Tinh Phong Thủy thuật." Hồ Bát Nhất không khỏi gật đầu, Tam Tỉnh huynh đệ biết được còn rõ ràng hơn cả y, thảo nào tuổi trẻ như vậy đã trở thành tổng phụ trách đội khảo cổ.

Cửu Môn Ngô gia?

Hậu nhân ưu tú đến thế, xem ra Ngô gia này trong nội bộ Cửu Môn có địa vị quan trọng.

"Múa rìu qua mắt thợ, Bát Nhất đại ca bổ sung thêm chút nữa đi?" Ngô Tam Tỉnh cười cười.

Hồ Bát Nhất xua tay, khiêm tốn nói: "Kỳ thực không huyền diệu như Tam Tỉnh huynh đệ nói đâu, phàm những vùng đất cát lợi đều nhất định tương ứng với mặt trời, mặt trăng và các vì sao trên trời.

Thiên Tinh Phong Thủy thuật mà ta nắm giữ chính là tham chiếu nguyên lý này, có lúc linh nghiệm, có lúc lại không." Một hồi giải thích, khiến các thành viên thế hệ thứ hai của Cửu Môn có nhận thức mới về Hồ Bát Nhất.

Đây quả thực là một người có bản lĩnh.

Thấy trời đã tối, Ngô Tam Tỉnh dẫn Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nhận phòng, rồi lại sai hỏa kế của Ngô gia chuẩn bị bữa tối.

Buổi tối mọi người ăn uống rất vui vẻ.

Thời gian thoắt cái đã ba ngày sau, Hồ Bát Nhất cũng gặp được Trần giáo sư của đội khảo cổ.

Trần giáo sư là một lão sư khảo cổ học từ Đại học Bắc Bình, tư cách rất lâu năm.

Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm đều từng là học trò của ông ấy, lần này ông ấy tham gia đội khảo cổ với tư cách chính thức.

Mặc dù chỉ nói chuyện vài câu, Hồ Bát Nhất rất nhanh đã phát hiện Trần giáo sư là một học giả già hiền từ, hòa ái, học thức uyên bác.

Và y từ trước đến nay đều rất kính trọng loại người này.

Tuy nhiên, Trần giáo sư đã lớn tuổi, không biết có chịu đựng nổi sự chòng chành của sóng gió biển khơi không.

Thấy Hồ Bát Nhất hỏi thăm tình trạng sức khỏe của mình, Trần giáo sư chống kính cười nói: "Đồng chí Hồ, môi trường khảo cổ từ trước đến nay vẫn luôn hiểm trở, khó khăn, làm gì có chuyện thuận buồm xuôi gió.

Có lẽ trong lòng cậu đang nghĩ, những người trí thức đeo kính này có lẽ không chịu nổi thử thách trên biển, lên thuyền được vài ngày là lại phải quay về rồi…" Hồ Bát Nhất vội vàng giải thích: "Trần giáo sư, sao ta dám nghĩ như vậy." Trần giáo sư vẫn giữ nụ cười hòa ái: "Tiểu Hồ đồng chí, ta cũng chỉ nói vu vơ thôi, cậu không cần bận tâm.

Nhưng ta cũng rất khâm phục những người trẻ tuổi mang trong mình tuyệt kỹ như cậu, sẵn lòng đứng ra làm việc cho quốc gia.

Đất nước muốn giàu mạnh thì phải dựa vào thế hệ trẻ như các cậu…" Vài ngày sau, vật tư và công cụ ra biển đều đã chuẩn bị ổn thỏa, ngay cả chiếc thuyền lớn chở mọi người cũng đã neo đậu ở bến tàu cá.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh vẫn chần chừ chưa cho thuyền xuất phát.

Trong sân, Trần Văn Cẩm thúc giục: "Tam Tỉnh, hai ngày nữa trên biển sẽ có bão, chúng ta mà không xuất phát ngay thì sẽ không kịp thời gian." "Không vội, ta còn phải đợi một người." Ngô Tam Tỉnh cũng có chút sốt ruột, Khinh Mi sao vẫn chưa đến.

Lúc này, hỏa kế Ngô gia chạy vào sân: "Tam thiếu gia, Ngũ gia gửi thư đến." Ngô Tam Tỉnh mở lá thư ra, phát hiện không phải thư của lão cha hắn, mà là của Diệp Khinh Mi.

Trong thư viết: "Các ngươi cứ xuất phát trước, không cần đợi ta, chúng ta sẽ hội hợp trên biển." Nét chữ thanh tú, thật mãn nhãn.

Ngô Tam Tỉnh lộ ra nụ cười, cẩn thận cất thư đi, rồi hô lớn với mọi người: "Tất cả mọi người, kiểm tra vật tư và dụng cụ lặn trên thuyền, chiều nay chúng ta sẽ xuất phát." Lần này trong đội khảo cổ, tổng cộng có mười hai người, ngoài Ngô Tam Tỉnh, Hồ Bát Nhất, Trần giáo sư và những người khác, Kim Vạn Đường cũng đã gia nhập đội ngũ.

Mười hai người xếp hàng trên bãi biển, để lại một tấm ảnh chụp chung đen trắng.

Hai giờ chiều, thuyền lớn đúng giờ xuất phát, đón gió lướt sóng, hướng về Tây Sa hải để mộ.

Hai hỏa kế lái thuyền, một người là của Ngô gia, một người của Hoắc gia, đều là những thuyền trưởng giàu kinh nghiệm.

Hầu hết thời gian trên biển đều vô vị.

Mọi người trên boong tàu đã chán ngấy với biển cả mênh mông, liền tụ tập trong phòng nghỉ trên khoang thuyền đánh bài, chơi board game.

Ngô Tam Tỉnh giải thích một trò chơi gọi là Ma Sói, Hồ Bát Nhất

và Vương Khải Toàn rất thích trò chơi này, chơi đến quên cả lối về.

Nhưng có ba người lại không tham gia, một là Trần giáo sư, một là Kim Vạn Đường, còn một người là một tiểu ca lạnh lùng.

Hồ Bát Nhất không biết tên thật của tiểu ca này, chỉ biết mọi người đều gọi hắn là Tiểu Ca.

Mặc dù Tiểu Ca trước đó ở chung sân với mọi người, nhưng rất ít khi ra ngoài và nói chuyện với ai, trong ấn tượng của Hồ Bát Nhất, chỉ có Ngô Tam Tỉnh là từng nói chuyện với hắn vài câu.

"Chết tiệt, không chơi nữa!

Bàn Tử, sao ngươi lại đâm ta chứ?

Hoắc Linh chơi quá rõ ràng như vậy, bày ra là tiên tri rồi, sao ngươi không đâm nàng ấy?" Giải Liên Hoàn không kìm được nói.

Chương 565

Hoắc Linh liếc nhìn Vương Khải Toàn đang cười ngu ngốc há mồm, đỏ mặt nói: "Giải Liên Hoàn, ngươi mới chơi quá rõ ràng ấy, hơn nữa chúng ta là cùng phe mà." "Cùng phe cũng không thể chơi như vậy được, ta hoàn toàn không có trải nghiệm trò chơi gì cả…" Giữa ván nghỉ ngơi, Hồ Bát Nhất vặn lưng đi ra boong tàu.

Tiểu Ca một mình cô độc đứng trên boong tàu thổi gió biển.

Hồ Bát Nhất đi đến trước mặt hắn, vừa định tìm cớ nói chuyện, liền thấy Tiểu Ca quay đầu đi vào phòng nghỉ.

"Đúng là một kẻ quái lạ." Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu.

Hai ngày sau, trên biển nổi lên bão tố, bầu trời xanh trong vốn dĩ bỗng chốc trở nên đen kịt.

Mọi người tụ tập trên boong tàu và trong phòng điều khiển.

Trần Văn Cẩm nheo mắt, nhìn về phía tâm bão ở đằng xa: "Xem ra chúng ta vẫn xuất phát chậm rồi, không tránh được trận bão này." "Trần tiểu thư yên tâm, loại bão này chúng ta đã gặp rất nhiều lần rồi, đã quen thuộc từ lâu, thuyền lớn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Kẻ mở miệng là một hỏa kế của Ngô gia.

"Hy vọng là vậy, các ngươi cẩn thận điều khiển, ta ra ngoài xem thử." Trần Văn Cẩm kéo Hoắc Linh ra ngoài khoang thuyền, Ngô Tam Tỉnh và Hồ Bát Nhất đang dẫn người kéo dây thừng, hạ buồm xuống.

Bên tai là tiếng gió rít gào, đã có hơi nước phủ khắp mặt, xem ra trận bão này đang đến rất dữ dội.

"Các nữ sinh cứ về trước đi, đừng ở trên boong." Ngô Tam Tỉnh chống chọi với cuồng phong đi đến trước mặt Trần giáo sư: "Giáo sư,

ngài cũng về trước đi, chỗ này cứ giao cho chúng ta." "Được được, các cậu vất vả rồi." Trần giáo sư cũng không khoe khoang tài năng, dưới sự dìu đỡ của Hồ Bát Nhất, ông trở về khoang thuyền.

Rất nhanh, mưa lớn như trút nước đổ xuống, kèm theo gió giật gào thét, mọi người vội vàng chuyển vật tư trên boong tàu vào khoang thuyền, rồi nhanh chóng rời khỏi boong.

Trời tối hẳn, trên biển cả sóng gió dữ dội chỉ còn một chiếc thuyền cô độc.

Cột sáng màu vàng mờ ảo trên thuyền lớn chiếu xuống mặt biển đen kịt, dường như là nguồn sáng duy nhất trong bóng tối.

Vương Khải Toàn nhìn ra cảnh tượng bên ngoài qua cửa sổ, kinh ngạc nói: "Trời đất ơi, trên biển đúng là nguy hiểm thật, ta và lão Hồ, Yến Tử trước đây ở Đông Bắc gặp bão băng cũng chỉ đến thế này thôi." Đông Bắc?

Tiểu Ca liếc nhìn Vương Khải Toàn một cái.

Hồ Bát Nhất nhận ra hành động của Tiểu Ca, trong lòng nghĩ: *Xem ra Tiểu Ca thần bí này rất có thể đến từ Đông Bắc.* Bão tố kéo dài hơn ba giờ đồng hồ, thuyền lớn chòng chành dữ dội dưới gió to sóng lớn, Vương Khải Toàn sớm đã nôn hết ba hộp đồ hộp ăn tối ra ngoài.

Trần giáo sư và Kim Vạn Đường, những người lớn tuổi hơn một chút, cũng mặt mày tái mét, tựa vào vách khoang thuyền, ngay cả sức lực để cử động cũng không có, dường như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh đút cho Trần giáo sư một viên đan dược màu đỏ, nhưng lại không đưa cho Kim Vạn Đường.

Sống chung mấy ngày nay, Hồ Bát Nhất sớm đã phát hiện Kim lão

bản dường như không được người Cửu Môn chào đón, trong khi người Cửu Môn lại đối xử rất tốt với y.

Suy đi tính lại, chỉ có thể là vì duyên cớ của vị đại sư gia kia.

Kim Vạn Đường chỉ cảm thấy đầu đau nhức dữ dội, thật sự không kìm được nói: "Tiểu Ngô Tam gia, bảo dược của ngài có thể cho ta một viên không?" Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Một viên năm mươi vạn, ngươi có muốn không?" Kim Vạn Đường im lặng, ôm đầu, thà đau chết còn hơn.

Lúc này, trong phòng điều khiển truyền đến tiếng kêu kinh hoàng: "Quỷ… quỷ thuyền đến rồi!" Mọi người giật mình, quỷ thuyền?

Hoắc Linh nói: "Là tiếng của hỏa kế nhà chúng ta." "Đi xem thử." Mọi người xông vào phòng điều khiển, chỉ thấy bên ngoài cửa kính, trên mặt biển đen kịt, một con thuyền han gỉ loang lổ đang hiện ra với đường nét âm u.

Con thuyền trong bóng tối đó dường như nương theo gió sóng, đang lao thẳng đến.

"Tình hình thế nào?" Ngô Tam Tỉnh nhíu mày hỏi.

Hỏa kế của Ngô gia, người vẫn luôn ở trong phòng điều khiển, nói: "Tam thiếu gia, chúng ta vẫn luôn bật radar, nhưng vừa nãy con thuyền này dường như đột nhiên xuất hiện trên mặt biển, Hoắc lão nhị nói đây là quỷ thuyền." "Quỷ thuyền, đúng là quỷ thuyền thật!" Hoắc lão nhị đang trong cơn hoảng loạn, nuốt nước bọt vội vàng giải thích với mọi người: "Hơn mười năm trước tôi ra biển từng gặp một lần quỷ thuyền, lúc đó cũng là bão tố, rồi con quỷ thuyền đó cũng đột nhiên xuất hiện trên mặt biển.

Chúng tôi đã cử vài người lên quỷ thuyền…" "Sau đó thì sao?" Hoắc lão nhị cố gắng trấn tĩnh lại nói: "Chúng tôi trên quỷ thuyền phát

hiện một thuyền toàn người chết, rồi chúng tôi biết quỷ thuyền có vấn đề, vội vàng quay về thuyền của mình.

Sau khi bão tố qua đi, quỷ thuyền liền biến mất." Ngô Tam Tỉnh nhìn con quỷ thuyền han gỉ trên mặt biển xa xa, nghiêng đầu hỏi: "Nói như vậy, các người cũng không gặp chuyện gì sao?" Sắc mặt Hoắc lão nhị hoảng hốt, vội vàng nói: "Không phải vậy đâu, Tam thiếu gia, những người năm đó từng lên quỷ thuyền sau khi trở về đều vô cớ chết hết." "Chết hết ư?

Ông sống sót bằng cách nào?" Lúc này Hoắc Linh mở miệng nói: "Là Hoắc gia chúng ta đã cứu ông ấy, sau đó Hoắc lão nhị liền gia nhập Hoắc gia chúng ta." Mọi người khẽ gật đầu, có Hoắc Linh làm chứng, chứng tỏ chuyện này không thể là giả được.

Hiện giờ Hoắc lão nhị đã bị dọa đến mức này, xem ra quỷ thuyền đã để lại cho ông ấy một ám ảnh tâm lý rất sâu sắc.

Tuy nhiên, tình trạng của Hoắc lão nhị không thích hợp để tiếp tục lái thuyền, Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, phân phó: "Trước hết cứ đưa Hoắc lão nhị xuống dưới nghỉ ngơi đi." Sau đó hắn lại nhìn về phía mọi người nói: "Ta định ra boong tàu xem xét, ai sẽ đi cùng ta?" Lời nói là vậy, nhưng ánh mắt hắn vẫn dừng lại trên người Hồ Bát Nhất một lát.

"Tam ca, đệ đi cùng huynh." Giải Liên Hoàn vội vàng giơ tay.

Ngô Tam Tỉnh ngữ khí nghiêm khắc: "Cái thân hình nhỏ bé của ngươi ra ngoài cũng chẳng giúp được gì." Giải Liên Hoàn bĩu môi.

"Tam Tỉnh huynh đệ, ta đi cùng huynh." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Mặc dù lớn lên trong nền văn hóa đỏ từ nhỏ, nhưng Hồ Bát Nhất từng gặp không ít sự kiện quái dị, tâm lý tố chất cũng vượt xa người

thường.

Hơn nữa theo y thấy, thế hệ thứ hai của Cửu Môn trên thuyền còn quá trẻ, e rằng không xử lý được tình huống này.

Ngay cả khi gặp phải sự kiện quỷ dị, y có phù lục mà đại sư gia để lại, trong lòng cũng có chỗ dựa.

"Được, vậy là Bát Nhất đại ca." "Chờ chút, ta cũng đi cùng các ngươi." Vương Khải Toàn cũng không kìm được đứng ra, đây là lúc tốt để thể hiện trước mặt Hoắc Linh muội tử mà.

Ngô Tam Tỉnh có chút do dự, hắn thật sự không biết Vương Khải Toàn có bản lĩnh gì.

Hồ Bát Nhất đành phải đảm bảo: "Bàn Tử gan lớn nhưng cẩn thận, có thể giúp đỡ chúng ta." "Được rồi." Ngoài ba người họ ra, còn có Lý Tứ Địa của Lý gia.

Mấy ngày nay đánh bài chơi game, Hồ Bát Nhất cũng rất quen thuộc với Lý Tứ Địa này.

Người này tuổi tác cũng xấp xỉ y, nghe nói là tiểu đồ đệ của Lý gia Cửu Môn, giỏi sử dụng ám khí.

Bốn người buộc một sợi dây thừng thô vào người, đón cuồng phong bão táp bước lên boong tàu.

Mưa trên biển rất lớn, nơi không có ánh sáng đen kịt đáng sợ, đúng là không thấy được năm ngón tay.

Vương Khải Toàn vừa ra boong tàu đã hối hận, mưa đánh vào mặt còn đau hơn dao cắt, hắn không ngừng chửi bới lẩm bẩm.

Tai Hồ Bát Nhất cũng bị nước mưa đổ đầy, loại mưa này dường như không phải từ trên đầu rơi xuống, mà là bị bão thổi trực tiếp đến.

"Bàn Tử, đệ nói gì cơ?" Hồ Bát Nhất quay đầu chỉ thấy Bàn Tử há

miệng, nhưng không nghe thấy hắn nói gì.

Ngô Tam Tỉnh dẫn đầu ở phía trước, đột nhiên dừng bước.

Quỷ thuyền ngay không xa.

Lúc này, trong đám mây bão đen kịt lóe lên một tia sét màu tím xanh, ánh sáng trắng chói mắt xẹt qua, bốn người nhìn rõ hình dạng con quỷ thuyền ở đằng xa.

Đây là một chiếc thuyền lớn từ thập niên năm mươi, thân thuyền vẫn còn lớp sơn xanh chưa bong tróc hết.

Mọi vật phẩm trên thuyền đều han gỉ loang lổ, chết chóc trầm mặc, dường như đã trôi dạt trên biển mấy chục năm.

"Lão Hồ, đệ thấy trên thuyền có một bóng đen." Tiếng của Bàn Tử đột nhiên vang lên bên tai Hồ Bát Nhất, không biết từ lúc nào, mưa đã nhỏ đi rất nhiều.

"Đừng nói nhảm, con thuyền này có thể là bị bão thổi từ đáy biển lên, làm sao có bóng người được." "Lão Hồ, huynh ngay cả đệ cũng không tin sao, đệ thật sự thấy bóng đen mà." Hồ Bát Nhất nghẹn lời, Vương Khải Toàn có lúc thật sự không nói dối.

Ngô Tam Tỉnh cũng nghe thấy tiếng của hai người phía sau, quay đầu hỏi: "Tứ Địa, ngươi có phát hiện gì không?" Lý Tứ Địa nhíu mày nói: "Tam Tỉnh, Vương Bàn Tử không nói dối, ta cũng thấy bóng đen." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt trở nên nghiêm túc, trong bốn người có hai người nhìn thấy bóng đen, vậy thì đó không phải là ảo giác rồi.

Chương 566

"Mang theo đồ nghề chưa?" "Mang rồi." "Được, ném lên đó đi, ta muốn xem con quỷ thuyền này có trò gì." Chỉ thấy Lý Tứ Địa bắn Phi Hổ Trảo đeo ở thắt lưng ra, cố định chắc chắn lên con quỷ thuyền cách đó năm trượng.

"Ta lên trước, ngươi theo sau." Lời vừa dứt, liền thấy Ngô Tam Tỉnh men theo dây thừng trượt sang con quỷ thuyền đối diện.

Rất nhanh Lý Tứ Địa cũng nhanh nhẹn bám theo.

Ngô Tam Tỉnh lộ ra nụ cười, trong số người Lý gia, hắn chỉ cảm thấy Lý Tứ Địa là một nhân vật đáng gờm, nên lần tìm mộ này hắn mới tìm Lý Tứ Địa đến.

Hồ Bát Nhất không ngờ Ngô Tam Tỉnh lại lỗ mãng đến vậy, trực tiếp xông lên.

"Bàn Tử, đệ quay về đi, ta sang bên kia xem tình hình." Vương Khải Toàn cầm con dao gọt hoa quả đeo ở thắt lưng: "Lão Hồ, đệ làm sao có thể quay về, cùng lên chứ, đệ muốn xem cái thứ yêu ma quỷ quái nào dám tác oai tác quái trước mặt song tử nhị sát chúng ta." Hồ Bát Nhất lắc đầu, tên Bàn Tử này, biệt danh tự phong hồi nhỏ cũng lôi ra dùng.

Sau đó, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn liền nương tựa lẫn nhau, trèo lên quỷ thuyền.

Lúc này, trên boong quỷ thuyền đã không còn thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa, Hồ Bát Nhất không khỏi có chút tức giận, hai người này hấp tấp quá rồi.

Trong thuyền lớn, Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh cùng những người

khác vẫn luôn theo dõi tình hình bên ngoài boong, phát hiện cả bốn người đều đã lên quỷ thuyền, Trần Văn Cẩm không kìm được lo lắng nói: "Ngô Tam Tỉnh này, một chút cũng không khiến người ta yên tâm, lại còn dẫn bọn họ trực tiếp lên quỷ thuyền." Giải Liên Hoàn đột nhiên nói: "Tiểu Ca hình như không thấy đâu nữa?" Mọi người giật mình, mới phát hiện trong đám đông đã không còn bóng dáng Tiểu Ca.

Trần Văn Cẩm thả lỏng: "Tiểu Ca chắc hẳn đã đi lên quỷ thuyền rồi, vậy bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm nữa." Hoắc Linh không kìm được hỏi: "Văn Cẩm, rốt cuộc Tiểu Ca có thân phận gì vậy?

Hắn là người nhà nào?" Giải Liên Hoàn cũng hỏi: "Đúng đúng, ta cũng muốn biết, ta hỏi Tam ca, Tam ca vẫn luôn không nói cho ta, chỉ bảo ta gọi hắn là Tiểu Ca, có vẻ lai lịch khá thần bí." Trần Văn Cẩm liếc nhìn hai người một cái: "Hai người các ngươi miệng không giữ kín, biết rồi ngược lại lại là chuyện xấu." Nói xong, liền không thèm trả lời Hoắc Linh và Giải Liên Hoàn nữa.

Giải Liên Hoàn có chút bất mãn, lẩm bẩm: "Thần bí cái gì chứ." Hoắc Linh đẩy Giải Liên Hoàn một cái: "Nhỏ tiếng thôi, Văn Cẩm tỷ là người tốt." Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đến lối vào khoang thuyền quỷ, nhưng không dám mạo hiểm tiến vào.

"Lão Hồ, sao vậy?" "Hỏng rồi, phù lục mà đại sư gia để lại cho ta nóng lên rồi!" Kim Trúc Phù Lục phát nhiệt, chứng tỏ gần đó có thứ nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất lấy khẩu súng trong lòng ra, lên đạn, mắt Vương Khải Toàn trợn tròn xoe: "Lão Hồ, khẩu súng này huynh lấy từ đâu ra vậy?" "Vừa nãy Tam Tỉnh huynh đệ lén lút đưa cho ta." Hồ Bát Nhất không giải thích nhiều, dẫn Vương Khải Toàn cẩn thận từng bước đi vào bên trong khoang thuyền.

Bên trong đây đen kịt vô cùng, không khí tràn ngập mùi tanh cá, hai

người không phát hiện ra tung tích của Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa, chỉ có thể mò mẫm bước đi trong bóng tối.

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất vấp phải thứ gì đó, phát ra một tiếng 'đông'.

Cùng lúc đó, từ tầng hầm dưới chân bọn họ truyền đến tiếng nhắc nhở của Ngô Tam Tỉnh: "Cẩn thận quái vật trên trần nhà, chúng sẽ tấn công người dựa vào âm thanh." Trong bóng tối, một sinh vật hình người có mỏ nhọn lao về phía Hồ Bát Nhất.

Hai người căn bản không nhìn rõ hình dáng quái vật, chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh âm hàn thổi qua mặt.

"Lão Hồ, bắn đi!" Trong lúc hoảng loạn, Vương Khải Toàn chỉ kịp rút con dao gọt hoa quả ra.

Bùm!

Chỉ thấy phù lục trên ngực Hồ Bát Nhất lóe lên một đạo kim quang, con quái vật hình người kia lập tức bị kim quang đánh bật ra, ngã vào một đống xương cốt trắng.

Đùng đùng!

Hồ Bát Nhất nhân cơ hội này liên tiếp bắn hai phát súng, đánh nát đầu quái vật.

Nguy hiểm được giải trừ, Vương Khải Toàn kinh ngạc nói: "Lão Hồ, phù lục của huynh đỉnh thật, lần tới huynh gặp lại đại sư gia của mình, hỏi xem ông ấy còn phù lục nào thừa không nhé." Hồ Bát Nhất không đáp lời, trên trán vẫn còn mấy giọt mồ hôi lạnh.

Tình hình vừa rồi quá nguy hiểm, nếu không phải phù lục phát ra kim quang, y e rằng đã bị quái vật vồ ngã xuống đất, căn bản không có cơ hội nổ súng.

Hai người đi đến trước mặt con quái vật hình người bị nổ đầu, chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm, thứ này không giống người, toàn thân mọc đầy vảy đen, tứ chi lộ ra móng vuốt sắc nhọn.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa nhanh chóng bò lên từ cầu thang: "Hai người không sao chứ?" Hai người cầm đèn pin, nhìn thấy thi thể trên mặt đất, có chút kinh ngạc.

Con quái vật hình người này bọn họ cũng từng gặp, nhưng tốc độ của nó như quỷ mị, sau khi Lý Tứ Địa bắn mấy ám khí đều trượt, bọn họ liền bị con quái vật hình người này ép xuống tầng dưới.

Không ngờ, con quái vật hình người này lại bị Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nổ đầu, thật sự có chút không dám tin.

"Các ngươi giết bằng cách nào?" Lý Tứ Địa tò mò hỏi.

"May mắn thôi, quái vật vừa hay lao vào họng súng." Hồ Bát Nhất nói.

Lý Tứ Địa lắc đầu, cảm thấy Hồ Bát Nhất không nói thật, nhưng hiện tại con quỷ thuyền này còn có nguy hiểm ẩn nấp trong bóng tối, không cần thiết phải truy vấn nữa.

Trong khoang thuyền tầng một này, ngoài một thi thể quái vật hình người, còn có không ít xương cốt, đa phần là xương cá, cũng có một số ít mảnh xương người.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Xem ra đây thật sự là một con quỷ thuyền, tầng mà chúng ta vừa xuống cũng có rất nhiều xương người, ngoài ra còn có một cánh cửa sắt, phía trên được quấn mấy vòng xích sắt thô, không biết bên trong có thứ gì." Lý Tứ Địa hỏi: "Tam Tỉnh, vậy chúng ta quay về?

Hay là đi thám hiểm thêm?" "Không thám hiểm nữa, ta cũng chỉ là tò mò quỷ thuyền là thứ gì thôi, không cần thiết phải mạo hiểm.

Chúng ta mang thi thể này về, cũng coi như có thu hoạch." Bên ngoài mưa vẫn rất lớn, tiếng sấm không ngừng vang dội.

Đang nói chuyện, một bóng đen gầy gò kèm theo ánh sét xuất hiện ở lối vào khoang thuyền, khiến mọi người giật mình.

"Ai đó?" "Là ta." "Tiểu Ca?" Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Ca, sao huynh cũng đến đây?" Ngô Tam Tỉnh bước tới hỏi.

Mọi người không nhìn rõ dung mạo của Tiểu Ca dưới áo choàng đen, chỉ nghe hắn nói: "Ta muốn xuống dưới xem thử." Hồ Bát Nhất lúc này mới chú ý đến quần áo của Tiểu Ca, dường như không hề bị nước mưa làm ướt.

Bên ngoài bão lớn như vậy, Tiểu Ca làm sao làm được điều đó?

Ngô Tam Tỉnh cười gượng: "Tiểu Ca, bên dưới chỉ có một cánh cửa sắt bị khóa lại, không có gì đặc biệt đâu." "Đây là thuyền của Uông gia." Tiểu Ca chỉ giải thích một câu, rồi biến mất ở cầu thang.

Uông gia?

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi, vội vàng dẫn Lý Tứ Địa theo xuống.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn không hiểu gì, nhìn nhau một cái, cũng đi theo.

Tầng này quả thật giống như Ngô Tam Tỉnh nói, khắp nơi là xương cốt vỡ vụn, một cánh cửa sắt bị xích sắt quấn quanh.

Hồ Bát Nhất xuống đến nơi, liền thấy Tiểu Ca đứng trước cửa sắt, tay cầm một thanh cổ đao màu đen, xích sắt thô han gỉ phía trên cửa sắt đã bị chém đứt.

Cửa sắt từ từ mở ra, không gian bên trong không lớn, chất đầy

sách vở giấy tờ bị nước biển làm mục nát.

Ngô Tam Tỉnh cũng bước tới, từ trong đống sách vở đào ra một bộ xương trắng.

"Người này tám phần là vật thí nghiệm, không biết vì lý do gì mà bị nhốt ở bên trong." Ngô Tam Tỉnh lật xem sách vở, phát hiện đó là tài liệu ghi chép nghiên cứu về cơ thể người.

Vương Khải Toàn hiếm khi thông minh, không kìm được hỏi: "Nói như vậy, con quái vật chúng ta vừa gặp cũng là do người ta nghiên cứu ra sao?

Uông gia mà các ngươi nói rốt cuộc có lai lịch gì?

Mà có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy?" Ngô Tam Tỉnh cười cười: "Bàn Tử, có những chuyện chúng ta cũng không thể nói nhiều, nhưng đệ chỉ cần biết Uông gia rất đáng sợ là được, nếu có gặp người Uông gia, hãy tránh xa ra." Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên nhíu mày: "Bên dưới có thứ gì đó đang đến gần." Bên dưới?

Chẳng phải là đáy biển sao?

Ngay khi mọi người còn đang nghi ngờ lời Tiểu Ca nói có chính xác không, Ngô Tam Tỉnh lớn tiếng hô: "Chạy mau!" Bốn người vội vàng chạy lên boong quỷ thuyền.

Chương 567

Đột nhiên, một vật thể khổng lồ va mạnh vào đáy quỷ thuyền, bốn người dưới tác động của lực va đập cực lớn đều bị hất văng ra xa.

Con quỷ thuyền chỉ còn lại lớp vỏ sắt han gỉ đã bị xé toạc làm đôi, từ từ chìm xuống đáy biển giữa cơn bão.

Khẩu súng trên người Hồ Bát Nhất cũng văng ra ngoài, y vừa định đi nhặt lại súng, liền thấy Bàn Tử nắm chặt mép boong quỷ thuyền, bên dưới chính là mặt biển sóng gió dữ dội.

Dưới mặt biển, một cái bóng đen khổng lồ lướt qua, chính là thủ phạm xé nát quỷ thuyền.

"Bàn Tử." Hồ Bát Nhất nào còn có thể đi nhặt súng, vội vàng phi thân nhảy một cái, nắm lấy thân thể Bàn Tử.

Vương Khải Toàn thật sự bị dọa chết khiếp, vừa nãy cú va chạm đến quá đột ngột.

Quan trọng nhất là, hắn vừa liếc mắt nhìn xuống đáy biển, dưới ánh sét chiếu rọi, một con mắt to lớn đang chết dí nhìn chằm chằm hắn trong nước.

Mọi người trên thuyền lớn cũng phát hiện tình huống đối diện, đội mưa lớn như trút nước đi đến boong tàu.

"Các ngươi cẩn thận, dưới nước có thứ gì đó!" Trần Văn Cẩm cũng nhìn thấy bóng đen dưới mặt nước, vội vàng lớn tiếng hô.

Thoạt nhìn, bóng đen đó dường như còn lớn hơn cả con quỷ thuyền dài hai ba mươi mét.

Hoắc Linh càng che miệng lại, không nói nên lời.

Nhưng tiếng sấm vang dội, thêm vào đó là nước mưa đổ vào tai, bốn người đối diện căn bản không nghe thấy tiếng hô hoán.

Hồ Bát Nhất cực kỳ khó khăn nắm chặt Vương Khải Toàn, theo sự nghiêng đổ của quỷ thuyền, hai người bọn họ cũng đang trượt xuống.

Nhìn sang Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa, thảm hại hơn cả bọn họ, đang vùng vẫy trong nước biển, một con sóng cao hai mét cuộn lên, hai người đó lại bị cuốn vào nước biển.

"Lão Hồ, đừng quản ta, huynh lo giữ mạng trước đi." "Nói cái thứ vô nghĩa gì thế." Lúc này, một xúc tu khổng lồ đầy giác hút 'bẹp' một tiếng vọt ra khỏi mặt nước, Vương Khải Toàn trong tích tắc bị xúc tu kéo xuống.

Hồ Bát Nhất cũng bị lực đạo này đánh văng khỏi quỷ thuyền, rơi xuống biển.

"Bàn Tử!

Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất nhô đầu khỏi mặt biển, bốn phía không thấy bóng dáng Vương Khải Toàn, nhất thời lòng nóng như lửa đốt.

"Ta đây." Vương Khải Toàn từ sau lưng Hồ Bát Nhất trồi lên: "Lão Hồ, chúng ta mau đi, Tiểu Ca đang ở dưới đối phó con quái vật đó, vừa rồi chính hắn đã cứu ta." Hồ Bát Nhất nín thở lặn xuống biển, lập tức liền thấy con bạch tuộc khổng lồ tựa như một ngọn núi nhỏ.

Tiểu Ca đang né tránh liên tục giữa những xúc tu dày đặc của nó.

Loại quái vật này, Tiểu Ca một mình sao có thể đối phó nổi!

"Bàn Tử, ngươi về trước đi, ta đi giúp một tay." "Nói gì ngốc nghếch vậy, với ba chân bốn cẳng của ngươi thì giúp được gì." Vương Khải Toàn không muốn Hồ Bát Nhất mạo hiểm, kéo Hồ Bát Nhất bơi về phía thuyền.

Nhưng Hồ Bát Nhất mới hồi phục không lâu, điều y không thể chấp nhận nhất là bỏ lại chiến hữu của mình, liền đẩy Vương Khải Toàn ra, hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống đáy biển.

Đương nhiên, Hồ Bát Nhất cũng không phải kẻ ngốc nghếch, y dám xuống nước, chỗ dựa lớn nhất trong lòng vẫn là bùa chú Đại sư gia để lại cho y.

Thế nhưng bùa chú liệu có chịu nổi công kích của bạch tuộc khổng lồ hay không, y trong lòng cũng không chắc.

Đột nhiên, một xúc tu khổng lồ ập tới, Hồ Bát Nhất căn bản không kịp phản ứng, đã bị đánh choáng váng.

Trong lúc mơ hồ, y dường như thấy trên ngực mình xuất hiện mấy mảnh bùa chú màu vàng vỡ vụn.

Chẳng lẽ, bùa chú Đại sư gia để lại cho y đã hết năng lượng trên quỷ thuyền rồi sao?

Mũi và phổi lập tức tràn đầy nước biển lạnh buốt, Hồ Bát Nhất miễn cưỡng khôi phục một tia ý thức, nhưng lực đạo của xúc tu bạch tuộc khổng lồ vừa rồi quá mạnh, toàn thân y đau nhức dữ dội, không thể dùng chút sức lực nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình rơi xuống biển sâu.

Bàn Tử, vĩnh biệt rồi.

Đột nhiên, một bàn tay túm lấy y, miệng Hồ Bát Nhất bị nhét vào một viên đan dược.

Ngay sau đó, bên tai y truyền đến một âm thanh trong trẻo, êm tai: "Tiểu Hắc, xé nát tên này." Dưới đáy biển, sao có thể nghe thấy người nói chuyện?

Đây là ý thức cuối cùng của Hồ Bát Nhất.

Ngày thứ hai, hải thuyền di chuyển dưới bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Sau cơn bão, bầu trời như được gột rửa, xanh biếc trong vắt.

Hồ Bát Nhất dụi đầu tỉnh dậy, liền thấy Bàn Tử nằm ngủ bên cạnh giường mình.

Bên ngoài truyền đến tiếng cười nói vui vẻ của Hoắc Linh và những người khác, có thể cười vui vẻ như vậy, xem ra đêm qua không có ai gặp chuyện.

Quần áo của Bàn Tử vẫn còn hơi ẩm, Hồ Bát Nhất trong lòng ấm áp, Bàn Tử tuy tính tình nhỏ nhen, nhát gan, tham tiền, gặp chuyện không dám xông lên nhưng đối với y, người huynh đệ này lại rất chân thành.

Vương Khải Toàn lau miệng: "Lão Hồ, ngài cuối cùng cũng tỉnh rồi, cơ thể cảm thấy thế nào?" "Không sao rồi." Hồ Bát Nhất lắc lắc cánh tay, cảm giác cơ thể dường như không giống như trước, hình như sức lực đã tăng lên không ít.

"Bàn Tử, đêm qua xảy ra chuyện gì?

Mọi người đều không sao chứ?" "Không sao, đều tốt cả." Vương Khải Toàn ngừng lại rồi nói tiếp: "Nhưng chuyện đêm qua thì kể ra rất dài." "Vậy là ai đã cứu ta?" "Một cô gái cực kỳ xinh đẹp, là từ dưới biển trồi lên, lúc đó nàng ta một tay xách huynh, nói là đã cho huynh uống đan dược." Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Cô gái?

Ngươi kể kỹ hơn xem." "Ta nghe những người khác đều gọi cô gái này là Khinh Mi, nàng ta hình như có lai lịch lớn, lúc Ngô Tam Tỉnh nói chuyện với cô gái này, giọng điệu đều không dám quá lớn, một câu cũng Khinh Mi." "Ta không hỏi chuyện này, còn con bạch tuộc khổng lồ dưới biển thì sao?

Chẳng lẽ là cô gái này giải quyết?" Vương Khải Toàn lắc đầu: "Chuyện này thì ta không biết, nàng ta xách huynh lên xong, Tiểu Ca cũng lên, sau đó dưới nước không còn động tĩnh gì nữa, không lâu sau trời quang mây tạnh." "Đỡ ta dậy, ta ra ngoài xem sao." Hồ Bát Nhất nắm lấy lan can giường định đứng dậy, đột nhiên "cạch" một tiếng, cả lan can sắt bị Hồ Bát Nhất giật đứt.

Vương Khải Toàn kinh ngạc nói: "Lão Hồ, huynh uống thuốc rồi sao?

Mạnh dữ vậy?" "Ngươi mới uống thuốc đó." Hồ Bát Nhất đứng dậy đi hai bước, phát hiện toàn thân dường như có sức lực dùng không hết.

Chẳng lẽ có liên quan đến viên đan dược đêm qua đã uống?

Hai người đi ra boong tàu, liền thấy mấy người thế hệ thứ hai Cửu Môn đang vây quanh lò nướng thịt xiên.

Trong đám người, nổi bật nhất chính là một cô gái mặc Hán phục màu xanh lá cây, mày mắt như vẽ, mắt như sao đồng, ngay cả Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh mà Hồ Bát Nhất cảm thấy rất xinh đẹp cũng trở nên lu mờ trước cô gái này.

Hồ Bát Nhất, người độc thân hơn hai mươi năm, không nhịn được nhìn thêm hai lần, nhưng cũng chỉ là hai lần, vì Ngô Tam Tỉnh đang ở bên cạnh nhìn chằm chằm.

"Lão Hồ, lại ăn xiên nướng đi." Ngô Tam Tỉnh không còn gọi Hồ Bát Nhất là đại ca nữa, mà đổi sang gọi là lão Hồ.

"Nó chưa chín, ăn của ta này." Cô gái đưa xiên nướng của mình tới.

Hồ Bát Nhất vừa định nói chuyện, liền nghe cô gái lại mở miệng: "Ngươi chính là Hồ Bát Nhất, ngươi biết ta là ai không?" Một đôi mắt

tinh quái, lanh lợi cười híp mắt nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất.

“Khinh Mi tiểu thư?” “Ừm, người khác gọi ta tên này thì được, ngươi không được, ngươi phải gọi ta sư cô.” “Sư cô?” “Ngươi không phải đang tìm Đại sư gia của ngươi sao?

Ta chính là con gái của Đại sư gia ngươi.” Diệp Khinh Mi cười tủm tỉm nói.

Hồ Bát Nhất trợn tròn mắt, không ngờ con gái Đại sư gia lại trẻ trung xinh đẹp như vậy, quan trọng là nhìn dáng vẻ hình như mới mười tám, Đại sư gia thật là gừng càng già càng cay!

Chương 568

Chẳng lẽ Đại sư gia của y vẫn còn sống sao?

"Khinh Mi sư cô." Hồ Bát Nhất thành thật gọi một tiếng.

Bàn Tử bên cạnh cũng học theo có vẻ: "Sư cô tốt!" Diệp Khinh Mi cau mày: "Hắn có thể gọi, ngươi không được gọi!" "Vậy ta gọi ngươi là gì?" "Gọi ta Khinh Mi đại tiểu thư." Vương Khải Toàn lộ vẻ khổ sở, đây đúng là phân biệt đối xử.

"Vâng, Khinh Mi đại tiểu thư." Các người làm của Ngô gia trên boong tàu mang đến hai cái ghế gỗ, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cũng gia nhập vào hàng ngũ nướng thịt.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất chú ý thấy, Giáo sư Trần và Tiểu Ca hình như đều không có ở đây.

Còn Kim Vạn Đường, ngồi ở boong tàu xa xa, tay cầm mấy xiên thịt dê nướng, vẻ mặt ghen tỵ nhìn y.

Ăn một xiên thịt dê nướng thì có gì đáng ghen tỵ chứ.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, chuyên tâm nướng thịt xiên, nhưng y có chút kỳ lạ, y đều biết rõ vật tư trên thuyền, hình như trước khi khởi hành không chuẩn bị lò nướng và thịt dê, những thứ này lại từ đâu biến ra.

Tuy nhiên, những miếng thịt dê này đã được ướp và xử lý, không có mùi tanh, béo gầy vừa phải, một miếng xuống bụng thơm lừng, trong bụng có hơi ấm chạy khắp cơ thể, dường như những xiên thịt dê này mang theo một loại dược lực nào đó.

Thế hệ thứ hai Cửu Môn nhàn rỗi trò chuyện, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn không xen vào được, đành vùi đầu ăn.

Thịt dê này là thứ tốt, phải ăn nhiều một chút.

Lúc này, Hoắc Linh hỏi: "Khinh Mi tỷ, Diệp Tam gia bây giờ vẫn khỏe chứ?" Diệp Khinh Mi miệng đầy thịt dê, lúng búng nói: "Ta cũng không biết, hắn cứ thích bế quan, rất lâu rồi không ra ngoài." Hoắc Linh gật đầu, chủ đề về Diệp Tam gia liền dừng lại.

Ngô Tam Tỉnh cười cười, lái câu chuyện sang chuyện khác.

Hồ Bát Nhất biết Diệp Tam gia chính là Đại sư gia của mình.

Vẫn còn bế quan?

Xem ra Đại sư gia của ta thật sự chưa chết!

Ăn uống rất lâu, Hồ Bát Nhất phát hiện thế hệ thứ hai Cửu Môn cũng có những nhóm nhỏ.

Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh là một nhóm, Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh, Lý Tứ Địa là một nhóm, còn Diệp Khinh Mi thì khác, siêu thoát khỏi các nhóm đó.

Tuy nhiên, Trần Văn Cẩm hình như không mấy cảm tình với Diệp Khinh Mi, ăn lâu như vậy mà không hề nói một câu nào.

Trần gia và Diệp gia chẳng lẽ không hòa thuận?

Quan hệ Cửu Môn đúng là phức tạp thật.

Đại sư gia của mình rốt cuộc có thân phận gì trong Cửu Môn, hình như thế hệ thứ hai Cửu Môn đều rất cung kính với y.

Xiên thịt dê nướng ăn từ trưa đến tối, bụng mọi người đều no căng không thể ăn thêm, chỉ có Diệp Khinh Mi xoa xoa cái bụng phẳng lì của mình, dường như vẫn còn thòm thèm.

"Chúng ta lần sau lại ăn thịt dê nướng đi, ngày mai ta mời các ngươi ăn tiệc hải sản thịnh soạn." Diệp Khinh Mi đưa ra quyết định, mọi người đều không có ý kiến gì khác.

Buổi tối, mọi người vây lại chơi trò chơi, Hồ Bát Nhất lúc này

mới phát hiện sư cô của mình thắt ngang lưng một quả cầu lớn xen kẽ màu trắng và đen.

Trang phục này thật sự rất kỳ lạ, y tuy hiếu kỳ, nhưng không hỏi nhiều.

Chơi vài ván ma sói xong, Diệp Khinh Mi liền mất hứng thú, người tốt và kẻ xấu trong mắt nàng đều không thể ẩn mình, huống chi bên cạnh còn có Ngô Tam Tỉnh, cho dù chơi ma sói hay người tốt, hắn đều sẽ bảo vệ nàng.

"Các ngươi cứ chơi đi, ta đi cho ăn, các ngươi không được ra ngoài." Diệp Khinh Mi bỏ lại một câu, liền đi ra khỏi khoang thuyền.

Tiếp đó, bên ngoài boong tàu truyền đến tiếng rồng ngâm hổ gầm.

Mọi người dưới sự giám sát của Ngô Tam Tỉnh, không ai dám ra ngoài, chỉ có Tiểu Ca giữa chừng ra ngoài một lần, Ngô Tam Tỉnh cũng không ngăn cản.

Liên tiếp mấy ngày, cuộc sống của Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đều trôi qua rất nhàn nhã.

Ban ngày phơi nắng, buổi tối cùng mọi người trò chuyện, chơi trò chơi.

Hơn nữa mỗi ngày đều có thể ăn những món ngon khác nhau, nào là tiệc hải sản thịnh soạn, mật gấu.

Các món ăn hoàn toàn không trùng lặp.

Đôi khi, bọn họ cảm giác không phải đến khảo cổ, mà là đến nghỉ dưỡng.

Hôm đó, hình như người duy nhất còn nhớ nhiệm vụ khảo cổ là Giáo sư Trần cầm hải đồ hưng phấn đi ra: "Đến rồi, chúng ta đến rồi, ngôi cổ mộ đó chắc chắn ở đây." Hồ Bát Nhất xích lại gần, lau chùi

chiếc la bàn bụi bặm của mình, biết đã đến lúc y trổ tài.

"Chư vị, Thiên Tinh Phong Thủy thuật cần phải quan sát thiên tượng vào ban đêm, muốn xác định chính xác vị trí mộ huyệt, còn cần phải đợi đến tối." Diệp Khinh Mi liếc một cái: "Đâu có phức tạp như vậy, ba hải lý về phía Tây Bắc chính là nơi cổ mộ tọa lạc." Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Sư cô nhìn ra bằng cách nào?" "Ta là sư cô của ngươi, lý do này còn chưa đủ sao?" Hồ Bát Nhất im lặng, không nói thêm nữa.

Thông qua mấy ngày làm quen này, y cũng biết được địa vị của ông nội mình trong sư môn.

Trương Tam Liên Tử có bốn đệ tử, sư phụ của ông nội y xếp cuối cùng, trong ba đệ tử lớn, ông nội y cũng là người nhỏ nhất.

Nói nghiêm khắc, y tính là đệ tử đời thứ tư, nhưng vì quan hệ ông cháu với ông nội, chỉ có thể tính là đời thứ năm.

Theo những gì y biết, trong sư môn y là bối phận nhỏ nhất.

Tiếp đó, Ngô Tam Tỉnh bảo người làm của mình lái thuyền, di chuyển về phía tọa độ mà Diệp Khinh Mi đã nói.

Dưới đáy biển xanh thẳm, chiếc sừng rồng nanh ác lộ ra, chỉ thấy Tiểu Hắc bám sát theo sau hải thuyền.

Hải thuyền dừng lại phía trên cổ mộ, người làm của Ngô gia neo thuyền, tránh cho hải thuyền bị gió sóng thổi lệch vị trí.

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một chút, chỉ Lý Tứ Địa và Giải Liên Hoàn xuống nước, những người khác thì ở lại trên thuyền.

Ba người mặc đồ lặn, nhảy xuống biển, hai mươi phút sau, ba người mới nổi lên.

"Bên dưới quả thực có dấu vết cổ mộ, nhưng lối vào cổ mộ vẫn

cần phải dò tìm." Ngô Tam Tỉnh miêu tả lại tình hình dưới đáy biển một lượt.

Nói xong, Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Diệp Khinh Mi, dường như đang chờ nàng đưa ra ý kiến, nhưng Diệp Khinh Mi vừa ăn vặt vừa nói: "Ta lần này đến chỉ để dạo chơi, các ngươi cứ quyết định, không cần để ý đến ta." Lúc này, Trần Văn Cẩm mới mở miệng: "Mọi người chia thành hai nhóm xuống nước, Tam Tỉnh và Hồ đại ca đi trước tìm lối vào, ta, Tứ Địa, Bàn Tử bảo vệ Giáo sư Trần, những người khác thì ở lại trên hải thuyền, ứng phó tình huống đặc biệt." "Không vấn đề gì." "Tuy nhiên, mọi người nhất định phải chú ý, bình dưỡng khí của chúng ta nhiều nhất chỉ đủ bốn mươi phút, đi một lượt về một lượt đã tốn hai mươi phút, cho nên dưới nước chúng ta không thể ở quá hai mươi phút." Mọi người gật đầu, ghi nhớ những điểm cần chú ý.

Rất nhanh, hai nhóm người lần lượt nhảy xuống đáy biển.

Ngô Tam Tỉnh đi trước nhất, Hồ Bát Nhất bám sát theo sau, hai người bơi không nhanh, để những người phía sau có thể nhìn thấy dấu vết của họ.

Đến một khu vực đáy biển bằng phẳng, nghi ngờ xuất hiện kiến trúc nhân tạo.

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu cho Hồ Bát Nhất, ý nói là ở đây.

Hai người đối chiếu đồng hồ, tách ra tìm lối vào cổ mộ.

Lúc này, mọi người trên hải thuyền có chút lo lắng cho những người đã xuống.

Hoắc Linh không nhịn được nói: "Bọn họ có tìm được lối vào cổ mộ không?" Kim Vạn Đường khoe khoang kiến thức nói: "Hoắc tiểu thư, ngôi mộ dưới đáy biển này là một trong những loại mộ cổ khó nhất, theo kinh nghiệm của ta, đảo đấu dưới biển, thứ nhất là khó

định vị, thứ hai là khó đào đường hầm, thứ ba là tình hình bên trong không rõ ràng.

Chương 569

Cái thứ nhất đã hoàn thành, cái thứ hai cũng tạm ổn, chủ yếu là cái thứ ba này, trong cái đảo đấu dưới biển này, không biết có tống tử hay không, nếu có thì sẽ phiền phức.

Nếu không có, thì cái đảo đấu dưới biển này cũng chỉ là một ngôi mộ khô ráo dưới nước mà thôi, dễ dàng có thể hạ gục." Hoắc Linh gật đầu, đổi lời khen ngợi: "Kim thúc thúc, ngài thật sự kiến thức rộng." Kim Vạn Đường lộ ra nụ cười, chắp tay: "Không dám, không dám, múa rìu qua mắt thợ trước mặt chư vị." Diệp Khinh Mi ở một bên boong tàu khác, vẫn luôn quan sát động tĩnh dưới nước.

Tiểu Ca chậm rãi đi tới, Diệp Khinh Mi hỏi: "Trương tiểu thúc, hôm qua huynh xuống dưới có phát hiện gì không?" "Mộ bị người chạm vào rồi, hơn nữa bên trong đã bố trí không ít thứ khó giải quyết." "Xem ra người Uông gia đã đến đây rồi." Diệp Khinh Mi khẽ thở dài một hơi: "Cha ta nói Tàng Hải Đảo tuy đã biến mất, nhưng Uông gia không hề bị diệt vong, thế lực ở nước ngoài vẫn còn đó, hơn nữa một nhóm nhân vật cốt lõi của Uông gia đã ẩn mình sâu hơn, ngay cả cha ta cũng không tìm thấy dấu vết." Tiểu Ca gật đầu, rời khỏi đó.

Diệp Khinh Mi chống cằm nhìn bóng lưng hắn: "Đẹp trai thì đẹp trai thật, chỉ là ít nói quá." Lúc này, Hồ Bát Nhất và Ngô Tam Tỉnh dưới nước cuối cùng cũng tìm thấy lối vào mộ dưới đáy biển.

Tuy nhiên, điều khiến hai người kinh ngạc là, lối vào này đen kịt, rõ ràng là bị thuốc nổ phá ra.

Chẳng lẽ đã có người nhanh chân đến trước?

Ngô Tam Tỉnh ra hiệu, ý là mình đi vào trước xem xét, để Hồ Bát Nhất ở lại bên ngoài.

Hồ Bát Nhất gật đầu, quan sát xung quanh cửa động.

Nếu lối vào bị phá hủy cưỡng chế, thì nước biển sẽ chảy ngược vào, những thứ bên trong cổ mộ nhất định không thể bảo tồn, vậy nhiệm vụ của đội khảo cổ e rằng không thể hoàn thành.

Vậy khoản thù lao đã hứa còn không?

Hồ Bát Nhất đang suy nghĩ miên man, đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

Đây là tóc?

Chỉ thấy trong bùn biển dưới cửa động chôn một búi tóc, đây chắc chắn là tóc của phụ nữ.

Chẳng lẽ có phụ nữ đã đến đây, sao lại để lại tóc?

Lộp bộp!

Nước biển sủi bọt, chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh đang liều mạng bơi ra từ cửa động, vừa bơi vừa ra hiệu: "Chạy!" Chuyện gì đã xảy ra?

Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, nhưng giây tiếp theo y đã nhìn thấy thứ đang đuổi theo Ngô Tam Tỉnh, đó lại là những búi tóc đen dài phủ kín khắp nơi.

Những sợi tóc đen kịt trong nước biển tối đen như mực, lại dường như có ý thức riêng, thấy Ngô Tam Tỉnh sắp thoát khỏi cửa động, lập tức bắn ra một búi tóc quấn chặt lấy mắt cá chân Ngô Tam Tỉnh.

"Tam Tỉnh huynh đệ!" Hồ Bát Nhất nhanh mắt lẹ tay, xông lên tóm lấy Ngô Tam Tỉnh, dùng sức kéo ra ngoài.

Dù Hồ Bát Nhất trước đó đã uống viên San Hô Đan do Diệp Khinh Mi nhét cho, sức lực tăng lên mấy lần, nhưng dưới sự quấn chặt của tóc đen, cả hai đều bị kéo vào sâu trong hang động.

Giằng co mấy giây sau, Ngô Tam Tỉnh thấy tình hình không ổn, rút ra một con dao găm từ thắt lưng, mạnh mẽ đâm vào mông mình.

Phụt, một dòng máu đỏ tươi bắn ra, hòa tan vào nước biển.

Tóc đen dường như sợ máu tươi của Ngô Tam Tỉnh, nhanh chóng co rút lại vào sâu trong hang động.

Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ra hiệu hỏi: "Tam Tỉnh huynh đệ, huynh không sao chứ?

Ta đưa huynh về." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, biết là Kỳ Lân Kiệt uống từ nhỏ đã cứu mạng mình, hắn ra hiệu: "Nhân lúc này, mau vào trong." Bây giờ quay lại hải thuyền chắc chắn sẽ lãng phí không ít thời gian, chi bằng dùng máu tươi mở đường, thám hiểm tình hình cổ mộ.

Đương nhiên, đối với Ngô Tam Tỉnh, điều quan trọng nhất là hắn không muốn lộ ra bộ dạng xấu xí của mình trước mặt Diệp Khinh Mi.

Hồ Bát Nhất đành chịu, đành đỡ Ngô Tam Tỉnh bơi vào sâu trong hang động.

May mắn thay, đường phía sau tuy khúc khuỷu khó đi, nhưng không gặp lại quái vật tóc vừa rồi.

Trên đường, Hồ Bát Nhất cũng khắc ký hiệu lên vách đá hang động, để lại cho những người phía sau.

Rất nhanh, phía trước hết đường, một bức tường đá chắn ngang đường đi của hai người.

Trong các khe hở của bức tường vẫn còn sót lại những sợi tóc, xem ra những búi tóc vừa rồi chính là từ đây chui ra.

Ngô Tam Tỉnh sờ soạng trên bức tường đá một lúc, không biết nhấn vào hòn đá nào, kèm theo tiếng động cơ quan, đột nhiên một lực hút khổng lồ truyền đến.

Hai người không kịp trở tay, kêu lên một tiếng kinh hãi, bị một luồng xoáy nước hút đi, như thể bị nhét vào máy giặt.

Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy mình va vào tường đá mấy lần, xương cốt đều muốn rã rời, cuối cùng từ một cái giếng tròn nhỏ nhô lên mặt nước.

Bốn phía tối đen vô tận, đèn chiếu sáng trên đầu hình như bị va đập hỏng rồi, lúc sáng lúc tối.

Điều quan trọng nhất là, bên cạnh không có bóng dáng Ngô Tam Tỉnh.

"Tam Tỉnh huynh đệ?" Hồ Bát Nhất kiểm tra thiết bị lặn của mình, xác định không vấn đề gì, lại lặn xuống nước, muốn tìm Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng dưới giếng nước đã bị gạch đá phong kín, căn bản không có đường thông ra ngoài, thêm vào đó đèn chiếu sáng trên đầu lúc được lúc không, chỉ có thể phí công lặn tìm.

Vài phút sau, Hồ Bát Nhất không thu hoạch được gì đành trèo ra khỏi giếng nước tròn, bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Trên đỉnh đầu là xà nhà bằng bạch ngọc thượng hạng, còn y đang ở trong một căn phòng đá nhỏ.

Xem ra đây chính là bên trong cổ mộ.

Hồ Bát Nhất mở ba lô chống nước ra, ba lô không lớn, bên trong chỉ có la bàn, súng bắn tín hiệu nhỏ, đèn pin hình trụ và một ít đồ hộp.

Tuy nhiên, la bàn bị vỡ một góc, không thể dùng được nữa.

Chiếc la bàn này là một vật cổ, là thứ đáng giá nhất trên người Hồ Bát Nhất, y có chút đau lòng, cũng không biết còn có thể sửa được không.

Hồ Bát Nhất lại mở đèn pin nhỏ, cẩn thận quan sát tình hình phòng đá.

Phòng đá là hình chữ nhật có góc cạnh, ngoại trừ trên bảo đỉnh bạch ngọc có vẽ bản đồ ngũ thập tinh, những nơi khác đều không có quá nhiều chạm khắc trang trí, trông đơn giản và mộc mạc.

Xem ra lối vào cổ mộ không chỉ có một chỗ, mà Ngô Tam Tỉnh tám phần là bị xoáy nước cuốn đến nơi khác rồi.

Hồ Bát Nhất để lại bộ đồ lặn tại chỗ, chuẩn bị vác ba lô ra ngoài thám thính đường đi, giếng nước đột nhiên xuất hiện một xoáy nước mới, hai bóng người mặc đồ lặn phụt một tiếng từ dưới nước chui ra.

Chính là Vương Khải Toàn và Trần Văn Cẩm.

"Ôi trời ơi, đau chết ông nội tôi!" Vương Khải Toàn nhe răng trợn mắt nói.

Hồ Bát Nhất vội vàng cứu hai người từ trong giếng nước ra.

Đầu Vương Khải Toàn bị va một lỗ lớn, máu tươi chảy ròng ròng, khó trách vừa rồi kêu to như vậy.

"Lão Hồ, đây là đâu vậy?" "Chắc là một căn phòng đá trong cổ mộ, nhưng sao chỉ có hai người các ngươi, Giáo sư Trần và Lý Tứ Địa đâu?" "Ta cũng không biết, chúng ta là đuổi theo ký hiệu huynh để lại mà đến, sau đó không có đường, ta liền dựa vào tường như vậy, đột nhiên liền bị hút vào..." Vương Khải Toàn miêu tả lại tình hình vừa xảy ra.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, đoán rằng Giáo sư Trần và những người khác rất có thể bị hút vào lối vào khác.

Tiếp đó, y băng bó đơn giản vết thương cho Vương Khải Toàn, lại đến trước mặt Trần Văn Cẩm: "Văn Cẩm tiểu thư, nàng không sao chứ?" Trần Văn Cẩm học võ từ Trần Bì A Tứ của Cửu Môn, thân thủ

nhanh nhẹn, trong dòng nước chảy xiết vừa rồi đã dùng cánh tay che đầu óc, nên chỉ có vết trầy xước trên cánh tay.

Chương 570

"Không sao, sau này Hồ đại ca cứ gọi ta Văn Cẩm là được rồi." Trần Văn Cẩm lộ ra nụ cười, xé rách ống tay áo, lộ ra cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn.

Nàng không hề né tránh trước mặt hai người đàn ông to lớn, bắt đầu thoa thuốc mỡ.

Hồ Bát Nhất có chút ngượng nghịu, đá nhẹ một cước vào Bàn Tử đang liếc nhìn, rồi nói: "Các ngươi cứ ở đây dưỡng thương trước, ta đi xem xét xung quanh." "Đợi đã, lão Hồ, cầm thứ này đi." Vương Khải Toàn gọi Hồ Bát Nhất lại, rồi từ ba lô lấy ra một khẩu súng lục màu đen.

Đây chính là khẩu súng mà Hồ Bát Nhất đã đánh rơi xuống biển đêm đó, không ngờ sau này lại được Vương Khải Toàn nhặt về.

"Cảm ơn, Bàn Tử." Hồ Bát Nhất có chút bất ngờ, cảm thán Bàn Tử thật chu đáo.

Tuy nhiên vừa bước ra khỏi phòng đá, Hồ Bát Nhất liền dừng lại, phía trước là một hành lang tối tăm và dài, dưới ánh đèn pin, hai bộ xác khô màu đen nằm giữa hành lang.

Cái này...

Tuy nói Hồ Bát Nhất và Hồ Quốc Hoa đã học được không ít tuyệt kỹ Mạc Kim, nhưng chuyện xuống mộ thế này đúng là lần đầu tiên, như đại cô nương lên kiệu hoa.

Thi thể nằm trong hành lang, điều đó chứng tỏ hành lang có cơ quan cạm bẫy lợi hại.

Y thật sự không dám đi tiếp.

Lúc này, Trần Văn Cẩm đã băng bó xong vết thương xuất hiện phía sau Hồ Bát Nhất.

"Hồ đại ca, đây chắc là người Uông gia." "Lại là Uông gia?" Trần Văn Cẩm không giải thích nhiều, đi ngang qua Hồ Bát Nhất, đến cửa hành lang, chỉ thấy bước chân nàng nhẹ nhàng, vững vàng, mỗi bước đều giẫm vào khe giữa các tấm đá chịu lực.

Quan sát một lúc trước hai bộ xác khô, Trần Văn Cẩm rút ra một chiếc chuông đồng bị hỏng từ trên người một trong số đó.

"Hồ đại ca, lại đây đi, hành lang không có cơ quan, hai bộ thi thể này là chết vì nguyên nhân khác." Hồ Bát Nhất đến gần hơn một chút, mới phát hiện dưới cổ hai bộ xác khô có một vết rách nhỏ, dường như là bị thứ gì đó hút khô máu thịt.

Nhìn dấu vết vết thương, không phải do sinh vật bình thường để lại.

"Hồ đại ca, chúng ta quay về đường cũ đi?" Trần Văn Cẩm đột nhiên mở miệng.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc, bây giờ Ngô Tam Tỉnh, Giáo sư Trần và những người khác đều đang mắc kẹt trong mộ huyệt, việc cấp bách không phải là hội hợp với họ sao?

Tuy nhiên Trần Văn Cẩm trước nay đều có chủ kiến, mà vết thương trên đầu Bàn Tử quả thực cần được điều trị tốt, không thích hợp ở lâu trong mộ huyệt.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Nhưng khi hai người quay lại phòng đá, đột nhiên ngây người, trong phòng đá không có một ai, Vương Khải Toàn vốn dựa vào tường đã biến mất!

Hôm nay hai chương trước, ngày mai bốn chương.

Cùng biến mất còn có thiết bị lặn của họ.

Hồ Bát Nhất cau mày thật sâu.

Chẳng lẽ Bàn Tử tự ý xuống nước, tìm thấy lối ra?

Nhưng dù thế nào đi nữa, Bàn Tử sẽ không bỏ lại hai người họ, càng không lấy trộm thiết bị của họ.

Trần Văn Cẩm quan sát phòng đá xong, mở miệng nói: "Hồ đại ca, đây chắc không phải là phòng đá vừa nãy." Không phải phòng đá vừa nãy?

Hồ Bát Nhất trong lòng càng thêm nghi hoặc, từ phòng đá đến hành lang chỉ có mười mấy mét ngắn ngủi, làm sao có thể đi lạc đường?

Hơn nữa ở đây chỉ có một phòng đá, cách bố trí và sắp xếp của phòng đá hoàn toàn giống như vừa rồi.

Hồ Bát Nhất dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng đến bên giếng nước, tìm một vòng cũng không phát hiện dấu vết máu tươi.

Quả nhiên không phải cùng một phòng đá!

Y nhớ rõ ràng, sau khi Vương Khải Toàn trèo lên, đã nhỏ hai giọt máu xuống sàn gần miệng giếng.

Nước trên sàn có thể khô, nhưng vết máu dù khô cũng sẽ để lại dấu vết.

Lúc này, Trần Văn Cẩm lại mở miệng: "Hồ đại ca, nếu ta đoán không sai, cấu trúc bên trong ngôi cổ mộ này có thể sẽ thay đổi." Hồ Bát Nhất được Trần Văn Cẩm nhắc nhở, lập tức tỉnh ngộ, y vội vàng đến cửa hành lang, dùng đèn pin soi về phía trước.

Quả nhiên, hai bộ xác khô giữa hành lang đã biến mất.

Trong đầu Hồ Bát Nhất mơ hồ hiện ra bố cục cơ quan của cổ mộ,

giống như một bàn xoay, phòng đá ở rìa bàn xoay, hành lang ở giữa bàn xoay.

Khi cơ quan được kích hoạt, tầng ngoài cùng của bàn xoay sẽ chuyển động, phòng đá cũng vì thế mà thay đổi vị trí.

Vì vậy mỗi lần họ ra vào, đều đến một nơi mới.

Nghĩ thông suốt tất cả những điều này, Hồ Bát Nhất không khỏi cảm thán sự tinh xảo trong cách bố trí của chủ mộ.

Một ngôi cổ mộ đặc biệt như vậy tuyệt đối là một kỳ tích của công trình kiến trúc cổ đại.

Tuy nhiên kinh ngạc thì kinh ngạc, bây giờ Bàn Tử bị thương đã tách ra với y, Hồ Bát Nhất bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất mở miệng nói: "Văn Cẩm muội tử, chúng ta có thể đợi ở đây không, có lẽ một lát nữa phòng đá của Bàn Tử sẽ quay trở lại, Tam Tỉnh huynh đệ và Giáo sư Trần họ cũng có thể ở trong các phòng đá khác nhau." "Được, cứ nghe Hồ đại ca." Trần Văn Cẩm gật đầu, thiết bị lặn đều không còn, dù muốn quay về đường cũ cũng không có cách nào.

Hai người ở trong hành lang, bật đèn pin, luồng sáng chiếu thẳng vào phòng đá bên trong.

Vừa rồi cơ quan thay đổi hai lần, họ đều không phát hiện ra điều bất thường, điều đó chứng tỏ chỗ nối giữa phòng đá và hành lang rất có thể có một loại ảo thuật nào đó che mắt họ.

Bây giờ dùng luồng sáng để thử nghiệm, chỉ cần cơ quan lại được khởi động, họ nhất định sẽ phát hiện ra.

Tuy nhiên, hai người đợi vài giờ, cho đến khi pin đèn pin hết điện cũng không phát hiện điều bất thường.

Hồ Bát Nhất quay lại phòng đá, nhìn những ký hiệu mình đã để lại trước đó, lắc đầu, phòng đá này vẫn là phòng đá vừa rồi.

Kỳ lạ, chẳng lẽ mộ huyệt có ý thức riêng, biết họ hai người đang quan sát cơ quan, nên mới không kích hoạt cơ quan.

Hay là, có nguyên nhân khác.

Hiện tại không có đường lùi, hai người chỉ có thể tiến sâu vào hành lang.

Cuối hành lang là một cánh cửa đá nhỏ đơn sơ, không có gì đặc biệt, Hồ Bát Nhất rất dễ dàng đẩy cánh cửa đá ra, đột nhiên, một luồng gió lạnh thổi tới.

Xoẹt xoẹt!

"Cẩn thận!" Bên tai truyền đến tiếng kêu nhẹ của Trần Văn Cẩm.

Dường như là tiếng ám khí bị đánh rơi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Trần Văn Cẩm, chỉ thấy trong tay nàng có thêm một sợi xích kim loại, một đầu sợi xích buộc chín cái móng vuốt sắc nhọn.

Xem ra, vừa rồi Trần Văn Cẩm đã cứu y.

"Đa tạ Văn Cẩm muội tử." "Hồ đại ca không cần khách khí, tiện tay thôi." Cầm Cửu Trảo Câu, Trần Văn Cẩm toát lên vẻ nữ hiệp, không hề để ý phất tay, tiến lên nhặt những mũi tên kim loại vừa bị đánh rơi.

Chương 571

"Trong căn phòng đá này chắc chắn còn có cơ quan, Hồ đại ca tốt nhất nên cẩn thận một chút." Hồ Bát Nhất gật đầu, cùng Trần Văn Cẩm cẩn thận thám hiểm căn phòng đá này.

Cấu tạo của căn phòng đá này cực kỳ giống căn phòng đá vừa rồi, chỉ có điều căn phòng đá này không có giếng tròn.

Ngoài ra, trên nền đất có thêm một số đồ gốm sứ tùy táng.

Nhìn niên đại, lịch sử không quá lâu đời, về cơ bản đều là đồ vật thời Minh.

Hồ Bát Nhất trước đó đã nghe Giáo sư Trần nói, ngôi mộ dưới đáy biển này là mộ thời Minh, nên không cảm thấy bất ngờ.

Tuy nhiên, y dừng lại trước một bình gốm đỏ rực, bình gốm này màu sắc tươi sáng, trải qua mấy trăm năm trong mộ dưới đáy biển màu sắc vẫn không phai nhạt, là một sản phẩm tinh xảo hiếm có.

Trần Văn Cẩm quý trọng văn vật như vàng ngọc, phổ biến kiến thức: "Hồ đại ca, đây là gốm sứ men đỏ một màu thời Minh, còn tồn tại không nhiều." Hồ Bát Nhất trong lòng thầm than, những người xuất thân từ Cửu Môn này, ai nấy đều học thức uyên bác, văn võ song toàn.

Hồ Bát Nhất nói lời khen ngợi, Trần Văn Cẩm lại cười khổ.

"Hồ đại ca, nói nghiêm khắc ra thì ta không phải là người trong Cửu Môn." "Không phải người Cửu Môn?" Hồ Bát Nhất lộ vẻ bất ngờ.

Trần Văn Cẩm cười cười: "Cửu Môn làm gì có Trần gia." "Ta nghe nói môn chủ Cửu Môn không phải họ Trần sao?" "Ta và Trần

môn chủ không có quan hệ, thực ra ta là một cô nhi, nghĩa phụ của ta đã nhận nuôi chúng ta, ông ấy dạy chúng ta võ công, nuôi dưỡng chúng ta trưởng thành." Hồ Bát Nhất không ngờ Trần Văn Cẩm lại có một thân thế như vậy.

"Xin lỗi, Văn Cẩm muội tử." Trần Văn Cẩm lộ ra nụ cười: "Không có gì, Hồ đại ca, huống chi những chuyện này cũng không phải bí mật gì." "Vậy nghĩa phụ của nàng là?" "Trần Bì A Tứ, người Cửu Môn đều gọi ông ấy như vậy, và ông ấy trong Cửu Môn cũng vô cùng đặc biệt." Khi nói về nghĩa phụ của mình, Trần Văn Cẩm lộ ra vẻ mặt phức tạp.

"Đặc biệt?

Ý gì?" "Nghĩa phụ của ta và vài gia đình trong Cửu Môn quan hệ không hòa thuận, đặc biệt là Ngũ gia Ngô, cha của Tam Tỉnh, và nghĩa phụ của ta là kẻ thù không đội trời chung, chỉ cần hai người họ gặp nhau, chó của Ngũ gia gia luôn chết vài con, còn nghĩa phụ của ta cũng sẽ bị cắn đầy vết thương." "Vậy nàng và Tam Tỉnh huynh đệ?" Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Ân oán của thế hệ Cửu Môn cũ từ trước đến nay không bao giờ liên lụy đến thế hệ sau, có một lần Tam Tỉnh mời ta đến Ngô gia Hàng Châu, Ngũ gia sau khi biết thân phận của ta không những không bài xích ta, ngược lại còn đối đãi với ta rất tốt." Hồ Bát Nhất không nhịn được nói: "Quan hệ Cửu Môn của các ngươi thật là...

đủ phức tạp." "Đúng vậy, quan hệ nội bộ Cửu Môn vô cùng vững chắc, dù có ân oán cá nhân, cũng sẽ cố toàn đại cục, đây cũng là nguyên nhân Cửu Môn có thể trường thịnh không suy." Nhớ đến chuyện Kim Vạn Đường trước đó cầu xin mình, Hồ Bát Nhất lại nói: "Ta nghe nói gia nhập Cửu Môn cần một trong Cửu gia tiến cử?" Trần Văn Cẩm mỉm cười nhìn Hồ Bát Nhất: "Hồ đại ca là hỏi giúp Kim Vạn Đường đúng không?" Hồ Bát Nhất còn chưa trả lời, Trần

Văn Cẩm lại tiếp lời: "Kim Vạn Đường người này ta tiếp xúc không nhiều, nhưng ta nghe Tam Tỉnh nói, Kim Vạn Đường và thế hệ Cửu Môn cũ đều có giao thiệp, cũng một lòng muốn gia nhập Cửu Môn, nhưng người này tâm tư không thuần.

Hoắc gia từng bảo lãnh cho Kim Vạn Đường, tiến cử y vào Cửu Môn, nhưng lúc đó có bảy gia bỏ phiếu phản đối, chuyện này liền chìm xuống." "Bây giờ Kim Vạn Đường lấy lòng Tam Tỉnh, là muốn mượn sức mạnh của Ngô gia để gia nhập Cửu Môn." Hồ Bát Nhất gật đầu, lại nghi vấn nói: "Ta nghe nói Ngô gia trong Cửu Môn cũng chỉ xếp ở giữa, có thể giúp Kim Vạn Đường gia nhập Cửu Môn sao?" Trần Văn Cẩm chớp mắt giải thích: "Hồ đại ca, Ngô gia thực ra rất đặc biệt, Ngũ gia và vài vị đương gia trong Cửu Môn có quan hệ không tầm thường, cho nên trong mắt Kim Vạn Đường, chỉ cần có Ngô Ngũ gia tiến cử, y nhất định có thể nhập Cửu Môn." Thấy Hồ Bát Nhất im lặng không nói, Trần Văn Cẩm lại nhắc nhở: "Hồ đại ca, huynh tốt nhất nên cảnh giác Kim Vạn Đường, người này rất có thể là do thế lực khác phái đến." "Thế lực khác?" "Chuyện này thì ta không rõ, là Tam Tỉnh nhắc nhở ta." Hồ Bát Nhất gật đầu, trong lòng đã có tính toán.

Hôm nay hai chương nhé, ngày mai bốn chương.

Hai người vừa cẩn thận thám hiểm trong phòng đá, vừa trò chuyện về tình hình Cửu Môn.

Hồ Bát Nhất cũng kể ra những trải nghiệm thú vị thời thơ ấu của mình, khiến Trần Văn Cẩm cười duyên liên tục.

Không biết từ lúc nào, quan hệ hai người nhanh chóng thân thiết hơn, Hồ Bát Nhất cũng không còn gọi là Văn Cẩm muội tử, mà gọi thẳng là Văn Cẩm.

Hai người tìm kiếm một vòng trong phòng đá, nhưng không phát

hiện lối ra của phòng đá.

Loay hoay rất lâu, Hồ Bát Nhất bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của Bàn Tử.

Trần Văn Cẩm cũng nhíu mày.

Dưới sự rèn luyện của Trần Bì A Tứ, nàng cũng coi như tinh thông cơ quan mộ huyệt và cạm bẫy ẩn giấu.

Bây giờ nàng đã gần như lật tung căn phòng đá này, nhưng vẫn không phát hiện ra nơi nào giấu ám cách.

Hiện tại xem ra, căn phòng đá này có thể là ngõ cụt.

Hai người bàn bạc, trước tiên quay về đường cũ rồi tính tiếp.

Tuy nhiên, khi họ đến giữa hành lang, đột nhiên phát hiện trên sàn nhà cắm đầy mũi tên sắt gỉ sét.

Mũi tên được bắn ra từ vách tường hành lang, gỉ sét nghiêm trọng, trông có vẻ đã rất nhiều năm.

Cần biết rằng, hành lang mà hai người vừa đi qua không hề có cơ quan, điều này chứng tỏ căn phòng đá họ vừa bước vào cũng là một phần của cơ quan luân chuyển.

Sau khi họ đi ra, liền bước vào một hành lang hoàn toàn mới.

Lúc này Hồ Bát Nhất hoàn toàn bó tay, một hành lang nối liền hai phòng đá khác nhau, lối đi di chuyển không theo quy luật, trong phòng đá lại không có lối ra, vậy phải làm sao để hội hợp với những người khác.

Chẳng lẽ phải bị kẹt chết ở đây sao?

Ở một bên khác, Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa, Giáo sư Trần đã hội hợp lại với nhau.

Tuy nhiên, Giáo sư Trần ở lối vào bị dòng nước đẩy vào tường, ngất đi, Lý Tứ Địa vẫn luôn chăm sóc Giáo sư Trần.

Họ cũng từng bị kẹt trong cơ quan luân chuyển hành lang, nhưng Ngô Tam Tỉnh mưu trí, rất nhanh phát hiện ra đặc điểm của cơ quan luân chuyển, dẫn hai người thuận lợi đến tầng thứ hai của mộ huyệt.

"Tam ca, huynh đúng là tài giỏi." Lý Tứ Địa khen ngợi.

Ngô Tam Tỉnh cũng khá đắc ý, nghe nói ngôi cổ mộ này do người sáng lập Uông gia là Uông Tang Hải xây dựng, đáng tiếc vẫn còn thiếu chút ý tứ, không làm khó được hắn.

Đương nhiên, trong lòng hắn rõ ràng, mình có thể xuyên qua cơ quan luân chuyển, vận may chiếm phần lớn.

Trước mắt là ba hành lang không biết thông đi đâu, Ngô Tam Tỉnh châm một cây nến Thăm Mộ Đăng, sau khi kiểm tra luồng gió ở ba cửa hành lang, chọn lối đi ở giữa.

Lối đi không dài, rất nhanh, ba người đến một đại điện, trong điện đặt ba cỗ quan quách bằng đá.

Giữa đại điện xây một rãnh nước tròn đường kính khoảng hai mét, giữa rãnh nước giống như suối nước nóng, đang sủi bọt nước.

Lý Tứ Địa đặt Giáo sư Trần bên cạnh tường, dùng đèn pin chiếu sáng tình hình trong điện.

"Tam ca, bốn phía trống rỗng, không có cơ quan gì, ba cỗ quan quách đá và rãnh nước này chắc chắn có điều gì đó đặc biệt." Ngô Tam Tỉnh gật đầu, hắn và Lý Tứ Địa có cùng quan điểm.

Tuy nhiên, quan quách không thể tùy tiện mở, Ngô Tam Tỉnh trước tiên đến bên cạnh rãnh nước.

Dùng ngón tay chấm một ít giọt nước, Ngô Tam Tỉnh đưa lưỡi

liếm, khẽ nhíu mày, nước trong rãnh nước này lại là nước ngọt.

Cần biết rằng ngôi cổ mộ này được xây dựng dưới biển sâu, nước ngọt từ đâu ra, trừ khi bên trong cổ mộ có một bộ thiết bị lọc nước cổ xưa.

Nhưng chủ mộ vì sao lại dẫn nước ngọt vào trong điện?

Ngô Tam Tỉnh đang suy tư, đột nhiên nghe thấy tiếng "đông", âm thanh rất khẽ, nhưng trong đại điện tĩnh lặng lại đặc biệt rõ ràng.

"Tứ Địa?" Lý Tứ Địa vội vàng chỉ tay vào cỗ quan tài đá ở giữa, rồi thì thầm: "Tam ca, không phải ta, âm thanh phát ra từ bên trong quan tài đá." Bên trong quan tài đá?

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh có chút khó coi, chẳng lẽ lại gặp phải thây quỷ?

Thây quỷ có thể chui ra mà chưa động đến quan quách tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Để an toàn, Ngô Tam Tỉnh vội vàng lấy ra một chiếc hộp gỗ chống nước từ ba lô, bên trong có ba tờ bùa chú giấy vàng, chuyên khắc chế thi sát tà quái, là do Ngô Lão Cẩu đặc biệt tặng cho hắn lúc ra đi.

Ba tờ bùa chú này trong Cửu Môn có giá trị không nhỏ, cần phải tốn không ít điểm công tích mới có thể đổi được, nên Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn cẩn thận bảo quản.

"Tứ Địa, vừa hay chúng ta mỗi người một tờ, ngươi đi dán cho Giáo sư Trần." Lý Tứ Địa trợn tròn mắt, sau khi nhận lấy bùa chú liền trịnh trọng bỏ vào trong ngực, lại giơ ngón tay cái lên: "Tam ca, đủ nghĩa huynh đệ!" Ngô Tam Tỉnh cười cười, tuy nói thế lực Lý gia trong Cửu Môn rất lớn, mỗi năm cũng có không ít điểm công tích nhập vào, nhưng con cháu Lý gia nổi tiếng là đông, Lý Tứ Địa trong Lý gia căn bản không có tên tuổi, tự nhiên không được phân loại bùa chú bảo

bối này.

Tuy nhiên, khi hai người trao đổi nhỏ tiếng, bên trong quan tài đá giữa lại truyền đến âm thanh.

Chương 572

“Nhìn ám hiệu của ta mà ra tay!” Ngô Tam Tỉnh đè giọng, nắm chặt chiếc xẻng gấp sắc bén.

Đột nhiên, quan tài đá bị đẩy ra, một bóng đen thò đầu ra từ bên trong quan tài.

Ngô Tam Tỉnh bị giật mình, không nghĩ nhiều, liền dùng sức đập xuống.

Bóng đen rên lên một tiếng, ngã vào trong quan tài đá.

“Tam ca, không phải thây quỷ!

Là Vương Bàn Tử!” Lý Tứ Địa kêu to một tiếng.

Ngô Tam Tỉnh vội vàng chiếu đèn pin vào trong quan tài đá, chỉ thấy Vương Khải Toàn hôn mê trong quan tài đá, máu tươi trên đầu chảy ròng ròng, tròng mắt đều đã lộn ngược!

Quả nhiên là Vương Bàn Tử.

Nhưng, Vương Bàn Tử sao lại xuất hiện ở đây?

Đầu Vương Khải Toàn vốn đã bị thương, sau cú đánh mạnh của Ngô Tam Tỉnh, vết thương càng nặng hơn, mất máu quá nhiều và hơi thở yếu ớt đến đáng sợ.

“Tam Tỉnh, sắp hết hơi rồi!” Lý Tứ Địa sờ mạch xong, sắc mặt nặng nề nói.

Ngô Tam Tỉnh cũng lộ ra vẻ hối hận, hắn thật không ngờ trong quan tài đá lại chui ra một Vương Bàn Tử.

Nếu Vương Bàn Tử chết ở đây vì lý do của hắn, Hồ Bát Nhất chẳng phải sẽ tìm hắn liều mạng sao?

Ngay cả ở chỗ Khinh Mi cũng không dễ giao phó.

"Tứ Địa, ngươi trước tiên băng bó vết thương đi, ta có linh đan." Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh xé rách lớp vải lót trong áo, lấy ra một viên đan dược được bọc trong vải trắng.

"Long Hổ Kim Đan?

Tam ca, Ngũ gia đối với huynh thật là hào phóng a, lần trước ta thấy bảo dược này, còn là lúc sư phụ ta mừng thọ tám mươi tuổi, Trần môn chủ tặng." Lý Tứ Địa ghen tỵ đến chết.

"Phì, đó là cha ruột ta, sao lại không hào phóng chứ!" Ngô Tam Tỉnh cho Vương Khải Toàn uống Long Hổ Kim Đan, trong lòng đau xót vô cùng.

Nhiều năm qua, Ngô gia cũng chỉ còn lại ba viên Long Hổ Kim Đan, sau này Ngô Lão Cẩu đã chia ba viên kim đan này cho ba huynh đệ bọn họ.

Viên thần dược bảo mệnh này hắn đã cất giữ trên người mấy năm, không ngờ lại dùng trên người ngoài.

Lần này đúng là thiệt thòi lớn đến nhà bà ngoại!

Tuy nhiên, Long Hổ Kim Đan tuy là thánh dược chữa thương, nhưng vết thương của Vương Khải Toàn không nhẹ, không phải một viên Long Hổ Kim Đan có thể chữa khỏi.

Sờ sờ mạch đập yếu ớt của Vương Khải Toàn, Ngô Tam Tỉnh hổ thẹn nói: "Bàn Tử huynh đệ, ta cũng đã cố hết sức rồi, nếu huynh thật sự đi về bên kia, ta nhất định sẽ tìm cho huynh một mộ huyệt phong thủy tốt, mỗi năm đốt cho huynh một căn biệt thự lớn, đương nhiên nếu huynh cảm thấy nơi này thích hợp, quan quách của chủ mộ ta nhất định sẽ giữ lại cho huynh..." Tiếp đó, hai người cẩn thận khiêng Vương Khải Toàn ra khỏi quan tài đá, đặt bên cạnh Giáo sư Trần.

Lý Tứ Địa phát hiện máu tươi của Vương Khải Toàn chảy về một bên, vội vàng nói: "Tam ca, trong quan tài đá có ám cách!" "Khó trách Bàn Tử xuất hiện ở đây, xem ra là từ ám cách chui ra." Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một chút, quyết định để Lý Tứ Địa ở lại, chăm sóc Vương Khải Toàn và Giáo sư Trần trong đại điện, hắn xuống trước thám thính tình hình.

Lối đi ám cách dưới quan tài đá ẩm ướt chật hẹp, Ngô Tam Tỉnh men theo lối đi thẳng tiến, bò khoảng hơn hai mươi mét thì đến cuối đường.

Hắn sờ sờ, trên đỉnh đầu là đáy quan tài đá, chỉ cần nhấn vào một bên nào đó, đáy quan tài sẽ lật nghiêng, hắn liền có thể bò lên, điều này giống hệt ám cách quan tài đá trong đại điện vừa rồi.

Chẳng lẽ lại là kiến trúc đối xứng?

Ngay khi Ngô Tam Tỉnh định bò lên, hắn đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh này Ngô Tam Tỉnh vẫn còn rất quen thuộc, rất giống tiếng chó sói nhà hắn nuốt thức ăn.

Còn ba chương nhé, trước 12 giờ có thể viết xong một chương, còn hai chương kia ước chừng phải đến rạng sáng mới viết xong, các huynh đệ có thể ngày mai dậy xem.

Ngô Tam Tỉnh cũng là người thông minh, trong một khoảnh khắc đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Vương Khải Toàn là người ngoại đạo, làm sao có thể phát hiện ám cách giấu dưới quan tài đá, và bò qua đây.

Trừ khi Vương Khải Toàn bị thứ gì đó ép vào trong quan tài đá, vô tình chạm vào ám cách quan tài, mới có thể giải thích lý do hắn buộc phải bò qua.

Nói như vậy, con quái vật phát ra âm thanh bên ngoài rất nguy hiểm.

Tuy nhiên, càng nguy hiểm, Ngô Tam Tỉnh càng hiếu kỳ.

Tổ tiên ba đời nhà họ Ngô đều là những người dám đánh dám liều, Ngô Tam Tỉnh tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hắn muốn xem xem, rốt cuộc là thứ gì đã ép Vương Khải Toàn vào ám cách quan tài đá, mà vô tình làm hắn lãng phí một viên Long Hổ Kim Đan.

Ngô Tam Tỉnh đẩy tấm đá, cả người lật vào trong quan tài đá.

Giống như hắn đã đoán, cấu trúc kiến trúc ở đây dường như giống hệt đại điện trước đó, là đối xứng.

Ngô Tam Tỉnh đè thấp hơi thở, nằm trong quan tài đá không dám phát ra một chút âm thanh nào, tĩnh lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

"Phập phập!

Phập phập!" Dường như có tiếng nước văng, và tiếng xé xác thức ăn của sinh vật không rõ tên.

Ngô Tam Tỉnh đẩy quan tài đá ra một khe hở, âm thanh bên ngoài quan tài lập tức dừng lại.

Kèm theo đó là tiếng bước chân.

Xoèn xoẹt.

Tiếng bước chân ngày càng gần, Ngô Tam Tỉnh nín thở, nhưng tim đập dữ dội.

Kèm theo một mùi tanh hôi nồng nặc, một đôi đồng tử màu vàng phản quang mờ ảo dán vào khe hở quan tài đá, nhìn vào bên trong quan tài đá.

Đây tuyệt đối không phải mắt người!

Trái tim Ngô Tam Tỉnh, lập tức nghẹn lên tận cổ họng.

May mắn thay, bên trong quan tài đá còn tối hơn đại điện, đồng tử của quái vật đảo một vòng, dường như không phát hiện ra dấu vết của Ngô Tam Tỉnh, quay đầu ăn vật thể không rõ trên mặt đất.

Ngô Tam Tỉnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn từ tiếng bước chân, con quái vật bên ngoài chỉ có một.

Tiếp đó, hắn lên đạn khẩu súng lục trong ngực, mạnh mẽ đẩy quan tài đá ra, bắn liên tiếp ba phát vào bóng đen giữa đại điện.

Bắn xong, Ngô Tam Tỉnh không quay đầu lại nhấn ám cách quan tài đá, trốn vào trong lối đi ẩm ướt.

"Gầm!" Bên ngoài truyền đến tiếng gào thét của quái vật.

Lại có tiếng móng vuốt sắc nhọn đập vào quan tài đá chói tai, dường như con quái vật bị thương đang trút giận lên quan tài đá.

Chương 573

"Hù!" Thở ra một hơi trọc khí, Ngô Tam Tỉnh lắc đầu.

Trúng ba phát súng mà vẫn chưa chết, Ngô Tam Tỉnh biết con quái vật này không phải một mình hắn có thể đối phó được.

Theo lối đi ẩm ướt quay trở lại, Ngô Tam Tỉnh bò ra khỏi quan tài đá.

Nghe thấy tiếng súng Lý Tứ Địa lo lắng không thôi, kiến Ngô Tam Tỉnh xuất hiện, hắn vội vàng tiến lên hỏi: "Tam ca, sao lại nổ súng vậy, tình hình bên dưới thế nào?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, kể lại những gì mình vừa trải qua một lượt.

"Tứ Địa, thân thủ của tiểu tử ngươi tốt hơn ta, chúng ta nghĩ cách giải quyết con quái vật đó đi, nếu không thì mãi là một phiền phức." "Tam ca, dùng độc đi." Hai người thì thầm bàn bạc bên cạnh Giáo sư Trần và Vương Khải Toàn đang hôn mê.

Lúc này, mọi người trên hải thuyền không khỏi bắt đầu lo lắng.

Khoảng cách từ lúc Hồ Bát Nhất, Ngô Tam Tỉnh và những người khác xuống mộ đã quá nửa tiếng đồng hồ.

Bây giờ họ vẫn chưa quay lại, rõ ràng là đã gặp phải chuyện bất ngờ dưới mộ.

Hoắc Linh cầu cứu Kim Vạn Đường.

"Hoắc tiểu thư, thân thể ta xuống biển chỉ có thể đi cho cá ăn, nàng cứ gọi hai người làm xuống biển xem tình hình đi." Kim Vạn Đường vội vàng xua tay.

Chuyện nguy hiểm như vậy, Kim Vạn Đường rõ ràng không muốn tham gia.

Tuy nhiên, những người làm không biết lối vào mộ huyệt cụ thể.

Nếu tìm lại từ đầu e rằng sẽ lãng phí không ít thời gian.

Hoắc Linh bất lực, biết người có thể xuống biển cứu người chỉ có Diệp Khinh Mi và Tiểu Ca.

Tuy nhiên nàng đến phía sau boong tàu, hai người đều không thấy đâu.

Trên boong tàu chỉ còn lại một tờ giấy nhỏ.

"Yên tâm, bọn họ sẽ không gặp chuyện gì đâu." Chữ viết gọn gàng thanh tú, nhìn là biết do Diệp Khinh Mi để lại.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng lạnh lẽo rải trên mặt biển.

Trong bóng tối, Hồ Bát Nhất dựa vào góc tường hành lang bị lạnh mà tỉnh dậy, y bật đèn pin, ánh đèn yếu ớt, lúc sáng lúc tắt, xem ra là đã hết điện hoàn toàn.

Trần Văn Cẩm ở gần bên cạnh y, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, hai tay ôm thân, dường như trong giấc mơ cũng cảm nhận được cái lạnh.

Mượn ánh đèn yếu ớt, Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm gương mặt Trần Văn Cẩm một cách say mê, cho đến khi sắc mặt Trần Văn Cẩm ngày càng đỏ.

Hồ Bát Nhất phát hiện Trần Văn Cẩm đang giả vờ ngủ, vội vàng quay đầu lại, dùng tiếng ho để che giấu sự ngượng ngùng.

"Khụ khụ!" "Hồ đại ca, mấy giờ rồi?" Trần Văn Cẩm dụi mắt, giả vờ như vừa tỉnh ngủ.

"Chắc là rạng sáng rồi." "Vậy chúng ta đã bị mắc kẹt trong mộ hơn mười tiếng đồng hồ rồi." "Đúng vậy, người trên thuyền chắc đang rất lo lắng." Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, nhưng điều y lo lắng

hơn là Vương Khải Toàn.

Bàn Tử, ngươi ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Trần Văn Cẩm nhìn Hồ Bát Nhất lộ vẻ lo lắng: "Hồ đại ca, cứ yên tâm đi, chúng ta đều sẽ không sao đâu." Hồ Bát Nhất lắc đầu không nói, đứng dậy đi đến trước một sợi len đỏ treo lơ lửng giữa hành lang.

Đây là đồ y thiết kế, hai đầu sợi len buộc vào hai phòng đá trong hành lang, chỉ cần cơ quan luân chuyển hoạt động, bất kỳ phòng đá nào thay đổi, sợi len này sẽ rơi xuống.

Sợi len này dễ dùng hơn đèn pin, chỉ có điều hơi tốn áo len.

Tuy nhiên, y đã ngủ mấy tiếng đồng hồ, sợi len vẫn y nguyên, xem ra cơ quan bên trong mộ huyệt không hề thay đổi.

Hồ Bát Nhất lại ngồi về vị trí cũ, đột nhiên hỏi: "Văn Cẩm, Đại sư gia của ta có địa vị rất cao trong Cửu Môn sao?" Trần Văn Cẩm ngẩn ra, không biết Hồ Bát Nhất vì sao lại hỏi vấn đề này.

"Ta nghe nghĩa phụ nói, Cửu Môn chính là do Diệp Tam gia sáng lập, cho nên..." "Khó trách các ngươi đều rất cung kính với sư cô của ta." Hồ Bát Nhất không quá bất ngờ, y đã sớm có suy đoán này.

Im lặng một lúc, Hồ Bát Nhất lại hỏi: "Vậy Trần môn chủ và Đại sư gia của ta có quan hệ gì?" "Hình như là quan hệ thúc cháu, Trần môn chủ là con trai của Trần Ngọc Lâu, Khôi thủ Tá Lĩnh một trong Tứ Phái, năm đó Diệp Tam gia cùng Trần Ngọc Lâu Khôi thủ Tá Lĩnh, Chá Cô Tiếu Khôi thủ Bàn Sơn kết bái huynh đệ, danh xưng Tam gia cũng từ đó mà ra." Hồ Bát Nhất gật đầu, Đại sư gia không có con trai, để cháu trai tiếp quản Cửu Môn thì cũng bình thường.

"Văn Cẩm, nàng nói Đại sư gia của ta lớn bao nhiêu tuổi rồi?" Trần Văn Cẩm lộ ra vẻ khác lạ: "Cái này thì ta không biết, có lời đồn nói Diệp Tam gia đã uống Đan dược trường sinh bất lão, dung mạo từ

trước đến nay chưa từng thay đổi, tuy nhiên, theo thời gian thành lập Cửu Môn mà xem, Diệp Tam gia rất có thể đã hơn tám mươi tuổi rồi." "Hơn tám mươi tuổi à..." Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, hoàn toàn không nói nữa.

Lúc này, sợi len đỏ đột nhiên đứt, rơi xuống sàn nhà.

Rất rõ ràng, cơ quan mộ thất lại một lần nữa thay đổi.

Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm vội vàng kiểm tra hai bên hành lang, phát hiện là phòng đá có cửa đá đã thay đổi.

Đồ gốm sứ thời Minh trong phòng đá đã biến mất, thay vào đó là một lối đi tối đen dẫn xuống tầng tiếp theo.

Hồ Bát Nhất đi đến cửa lối đi đột nhiên dừng lại: "Văn Cẩm, nàng nói Bàn Tử có khi nào vẫn ở trong phòng đá cũ đợi chúng ta không?" Trần Văn Cẩm hiểu ý Hồ Bát Nhất, mở miệng nói: "Hồ đại ca, ta nghe huynh." "Thôi vậy, Bàn Tử sẽ không ngốc đến thế." Hồ Bát Nhất lắc đầu, dẫn Trần Văn Cẩm đi vào lối đi.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm đến tầng thứ hai của mộ huyệt, cũng xuất hiện ba thông đạo.

Trần Văn Cẩm cảm nhận được luồng gió, nhắc nhở: "Hồ đại ca, ba thông đạo hình như đều có vi phong." "Vậy thì đi đường giữa." Hồ Bát Nhất quả quyết nói.

Trần Văn Cẩm mỉm cười, rồi theo sau.

Rất nhanh, hai người đến một đại điện, bố cục đại điện này hoàn toàn khác biệt so với gian của Ngô Tam Tỉnh.

Trong điện điêu lương tú trụ, trang sức xa hoa, bốn cây cột tròn lớn được sơn phết bằng thứ hồng tất thượng đẳng, mặc dù trong môi trường triều thấp có phần phai màu, nhưng vẫn khiến Hồ Bát Nhất, người lần đầu hạ mộ, ngẩn ngơ.

Một cỗ cổ quan bằng gỗ màu vàng đặt trên cao đài trong đại điện.

Hồ Bát Nhất chấn động, chẳng lẽ đây chính là chủ mộ thất?

"Hồ đại ca, đừng ngẩn người nữa, giúp thiếp thắp sáng những đăng trản trên cột." "Nga nga." Hồ Bát Nhất luống cuống tay chân chạy lên giúp, nhưng y phát hiện trước khi Trần Văn Cẩm thắp đăng trản, nàng đều sẽ ngửi đăng du bên trong.

Trần Văn Cẩm cười giải thích: "Mộ thất không thông gió, người xưa thích thêm độc tố đặc biệt vào đăng du để thủ vệ mộ thất, cho nên thiếp khi hạ mộ đều thích ngửi xem đăng du có dị vị không, đương nhiên, cũng không thể ngửi quá nhiều." Bốn đăng trản được thắp sáng, cả đại điện tức thì thông thoáng, sáng bừng, kim sắc quan quách dưới ánh cột đỏ càng thêm tôn quý khác thường.

"Văn Cẩm, đây có phải chủ mộ thất không?" Trần Văn Cẩm lắc đầu, mím môi nói: "Không giống, tòa cổ mộ này kiến tạo dưới đáy biển, quy mô tuyệt đối không nhỏ, chúng ta dễ dàng đến đây như vậy, hẳn không phải chủ mộ thất, thiếp đoán, đây có thể là phó quách táng theo." "Không phải chủ mộ thất sao?

Phó quách táng theo mà cũng dùng Kim Ti Nam Mộc, vậy chủ nhân ngôi mộ này quá xa xỉ rồi." Hồ Bát Nhất không khỏi cảm thán.

Trần Văn Cẩm lộ ra vẻ kinh ngạc: "Hồ đại ca nhận ra Kim Ti Nam Mộc sao?" Hồ Bát Nhất chạm tay vào kim sắc quan quách: "Loại gỗ tôn quý này tự nhiên ta nhận ra, ta nghe Bàn Tử nói, Kim Ti Nam Mộc giá trị bạc trắng, cỗ quan quách lớn như vậy nếu mang ra ngoài, e rằng có thể đổi được một căn tứ hợp viện ở Bắc Bình." "Hồ đại ca thiếu tiền sao?" "Cũng không thiếu." "Thật ra Hồ đại ca trước đó thấy được minh khí gốm sứ đơn sắc đời Minh còn giá trị hơn nhiều, thứ đó nếu đem ra đấu giá trong Cửu Môn, có thể đổi được mười căn tứ hợp viện." Hồ Bát Nhất tuy trong lòng chấn kinh, nhưng vẫn nói: "Cho dù

có thể đổi một trăm căn cũng không liên quan đến ta, những thứ này đều là văn vật quốc gia." "Hồ đại ca lẽ nào một chút cũng không động lòng?" Hồ Bát Nhất nhìn Trần Văn Cẩm một cái, nghiêm sắc nói: "Không động lòng là giả, nhưng quân tử ái tài thủ chi hữu đạo, huống hồ Kim lão bản và Tam Tỉnh huynh đệ đều đã hứa sẽ bồi thường cho ta và Bàn Tử, không thể làm ra chuyện bẩn thỉu ăn trộm." Trần Văn Cẩm cười cười, không nói thêm gì.

Hai người đến trên cao đài.

Chỉ thấy Trần Văn Cẩm đi một vòng quanh Kim Ti Nam Mộc quách, sau khi gõ gõ vào mặt bên quan quách, nàng lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

"Hồ đại ca, cỗ quan quách này hình như chứa đầy đồ, là vật đặc ruột." Hồ Bát Nhất cũng dùng ngón tay gõ gõ, tiếng vang 'đông đông' nặng nề truyền lại.

"Có khi nào bên trong chứa đầy nước không?" "Có khả năng, nhưng quan quách bình thường sẽ không chứa nước." Trần Văn Cẩm cau mày, nàng theo Trần Bì A Tứ cũng đã hạ vài ngôi mộ, nhưng chưa bao giờ gặp phải quan quách chứa nước.

Tuy nhiên, bất kể bên trong có gì cũng không quan trọng, hai người đều không có ý định khai mộ.

Chương 574

Là thành viên đội khảo cổ, nhất định phải đợi nhân viên đầy đủ mới có thể khai quan.

Đại điện bằng gỗ này dường như cũng không có ám đạo, Trần Văn Cẩm dẫn Hồ Bát Nhất tìm một vòng, chỉ có thể quay về đường cũ.

Hai người trở lại ngã ba thông đạo ban nãy, lần này, Hồ Bát Nhất chọn thông đạo bên trái.

Con đường này tối đen như mực, đèn pin của Hồ Bát Nhất đã không còn mở được, đèn pin của Trần Văn Cẩm còn chút điện, nhưng ánh sáng mờ nhạt, ngay cả đường cách ba mét cũng không nhìn rõ.

"Hồ đại ca, chúng ta đi nhanh một chút, thiếp sợ hết điện." "Được." Hai người tăng nhanh bước chân, rất nhanh đến một địa điểm đặc biệt.

Đây là một thủy cừ hình vuông nhân tạo, mặt nước tĩnh lặng đen kịt, toát ra khí tức âm lương.

Ánh sáng quá yếu, căn bản không nhìn rõ tình hình phía đối diện thủy cừ.

Duy nhất có thể nhìn rõ, chính là trên đỉnh thủy cừ là hai phù điêu cự mãng.

Phù điêu như thật, nhưng đôi mắt rắn gian xảo đáng sợ, giống như được ban cho ý nghĩa con người.

"Hồ đại ca, thiếp nhớ trong túi huynh có một khẩu tín hiệu thương nhỏ, bắn một phát xem phía đối diện thủy cừ có đường đi không." "Được." Hồ Bát Nhất gật đầu, bắn tín hiệu thương chéo lên trên

không thủy cừ.

Đạn tín hiệu màu đỏ lóe lên vài giây trên mặt nước đen tối, rồi rơi xuống thủy cừ.

Nương nhờ chút ánh sáng đó, hai người nhìn rõ tình hình phía đối diện thủy cừ, quả thực có một thông đạo, nhưng thủy cừ này ít nhất cũng rộng hơn bốn mươi mét.

"Hồ đại ca, huynh biết bơi không?" Hồ Bát Nhất biết Trần Văn Cẩm muốn bơi qua phương cừ để sang bên kia.

"Tự nhiên là biết, nếu không ngày thuyền ma tập kích đó ta chẳng phải đã bị chôn vùi rồi sao." Trần Văn Cẩm cười cười: "Thiếp thấy Hồ đại ca được Diệp Khinh Mi kéo lên, cứ tưởng huynh không biết bơi chứ." Nghĩ đến tối hôm đó bị bạch tuộc khổng lồ quật ngất, Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ quýnh quáng, cười cười xong, không giải thích thêm.

Hai người quyết định xuống nước, không chậm trễ thêm, sau khi thu dọn vật tư trong ba lô, liền lần lượt từ từ tiến vào phương cừ.

Nhưng nhiệt độ nước cực thấp, giống như nhảy vào hầm băng giữa mùa đông, hai người lạnh đến bất ngờ rùng mình.

Dù Trần Văn Cẩm từ nhỏ luyện võ, khí huyết sung túc, nhưng thân là nữ tử, thể chất bẩm sinh yếu ớt, trong nước lạnh như băng, nàng rất nhanh đã kiệt sức, tụt lại phía sau.

Hồ Bát Nhất thì khác, do đã ăn San Hô Đan, trong bụng sinh ra một luồng ấm áp không ngừng, dường như đến sân nhà mình, càng bơi càng nhanh.

Thấy Trần Văn Cẩm tụt lại phía sau, Hồ Bát Nhất cũng không kiểu cách, chủ động nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của Trần Văn Cẩm, dìu nàng bơi về phía trước.

“Cảm ơn Hồ đại ca.” Cảm nhận hơi ấm cuồn cuộn từ cơ thể Hồ Bát Nhất, Trần Văn Cẩm có chút kiều tu.

“Không khách khí, đợi ra ngoài rồi, ta sẽ buông nàng ra.” “Ừm.” Trần Văn Cẩm khẽ “hừ” một tiếng, nhỏ đến mức không nghe thấy.

Hai người trong nước tốc độ không chậm, rất nhanh đến giữa thủy cừ, nhưng lúc này Trần Văn Cẩm đột nhiên kéo kéo Hồ Bát Nhất.

“Hồ đại ca, dưới đáy nước hình như có thứ gì đó.” “Ừm, thứ gì?” Hồ Bát Nhất lời còn chưa nói xong, đã bị một luồng lực lớn kéo vào trong nước, biến mất tăm tích.

Trần Văn Cẩm tức thì biến sắc: “Hồ đại ca!” Nhưng mặt nước đen tối tĩnh lặng, không có chút âm thanh nào.

“Phốc thông!” Đột nhiên, Hồ Bát Nhất lại mạnh mẽ chui lên mặt nước, chỉ thấy một con hắc lân cự mãng to khỏe quấn chặt quanh người y.

Cái miệng rắn khổng lồ hôi thối bị Hồ Bát Nhất tách ra.

Một người một rắn đang vật lộn.

“Văn Cẩm, mau giúp!” Trần Văn Cẩm trong nước không thể dùng Cửu Trảo Câu, chỉ có thể rút chủy thủ trên bắp chân ra, nhắm vào hắc mãng đâm toàn lực.

Nhưng vảy sáng loáng trên thân hắc mãng cứng rắn vô cùng, chủy thủ chỉ đâm vào được một đoạn nhỏ, rồi không thể đâm sâu hơn nữa.

Hắc mãng ăn đau, rít gào một tiếng, cho Hồ Bát Nhất cơ hội thở.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất dùng cánh tay phải đâm vào miệng hắc mãng, dốc hết sức bình sinh giằng co, cư nhiên kéo đứt xà tín của hắc mãng, một lượng lớn máu rắn nóng hổi phun vãi trên mặt nước.

Mất đi cơ quan quan trọng, hắc mãng lập tức trở nên mềm nhũn, bị Hồ Bát Nhất ném xuống nước.

Trần Văn Cẩm thấy vậy, còn chưa kịp lộ vẻ mừng rỡ, liền nghe Hồ Bát Nhất nói: "Văn Cẩm, mau đi, dưới nước còn có một bầy!" Hồ Bát Nhất kéo Trần Văn Cẩm, điên cuồng bơi trong nước, trong vòng vài giây ngắn ngủi, đã đến được bờ bên kia.

Nhưng vài con hắc lân đại mãng đuổi theo cư nhiên bò lên bờ, rít gào về phía hai người.

Hồ Bát Nhất không quen chiều theo những súc sinh này, lấy khẩu thủ thương giấu trong người ra, bắn vỡ đầu hai con hắc mãng hung tợn.

Thấy đồng loại tổn thất thảm trọng, bầy hắc mãng rất nhanh lặn xuống đáy nước, biến mất.

Bên thủy cừ, Hồ Bát Nhất lau vết máu rắn hôi thối trên mặt, lại thấy Trần Văn Cẩm nhìn mình bằng ánh mắt tò mò.

"Hồ đại ca, thật không ngờ huynh lại lợi hại như vậy." Hồ Bát Nhất biết mình có thể vật lộn với cự mãng, hoàn toàn là nhờ San Hô Đan mà sư cô mình cấp trước đó, giúp y khí lực tăng mạnh.

Loại bảo dược này không phải hàng tầm thường, trong Cửu Môn hẳn là bảo vật hiếm có, Hồ Bát Nhất nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không tiết lộ.

"Vận khí tốt mà thôi." Hai người nghỉ ngơi một lát, rồi đi vào thông đạo, đối mặt với một bóng người đi tới, cư nhiên là Giáo sư Trần.

Chỉ thấy Giáo sư Trần mình dính đầy máu, vẻ mặt kinh hoảng, loạng choạng chạy tới: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi!" Hồ Bát Nhất tiến lên ôm chặt Giáo sư Trần: "Giáo sư, xảy ra chuyện gì vậy?"

“Đồng chí Tam Tỉnh muốn giết tôi, đồng chí Tiểu Vương bị hắn giết, máu, khắp nơi đều là máu!” Giáo sư Trần ôm đầu ngồi bệt xuống đất, giống như đã thất trí.

“Giáo sư Trần, ông nói ai chết, ông nói rõ ràng một chút?” Hồ Bát Nhất nghe Vương Khải Toàn gặp chuyện, lòng đầy lo lắng, sức tay không tránh khỏi nặng hơn một chút, kẹp Giáo sư Trần kêu la ầm ĩ.

“Hồ đại ca, huynh bình tĩnh một chút, Tam Tỉnh sẽ không vô duyên vô cớ giết người.” Trần Văn Cẩm an ủi Hồ Bát Nhất xong, ngồi đối diện Giáo sư Trần kiên nhẫn hỏi thăm, nhưng Giáo sư Trần cứ lặp đi lặp lại những lời trước đó, chỉ nói là Ngô Tam Tỉnh giết Vương Khải Toàn, còn ông ta thì nhân cơ hội lén chạy thoát.

Hồ Bát Nhất trong lòng hỗn loạn: “Đi, chúng ta theo đường Giáo sư đi qua để tìm.” Nhưng thông đạo Giáo sư Trần đi qua rất dài, không những quanh co, mà ngã ba cũng rất nhiều, giống như một mê cung lớn.

Ba người loay hoay, mất nửa tiếng, lại quay về điểm xuất phát.

“Hồ đại ca, không thể đi như vậy nữa, Giáo sư Trần sắp không chịu nổi rồi.” Trần Văn Cẩm kéo Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giáo sư Trần mặt tái nhợt, dường như có thể gục ngã bất cứ lúc nào.

“Nghỉ một lát đi.” Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, tìm một chỗ khô ráo, ngồi đối diện hai người.

Trần Văn Cẩm an ủi Giáo sư Trần xong, dựa vào chỗ không xa Hồ Bát Nhất, không nói một lời.

“Văn Cẩm, nàng nói Tam Tỉnh huynh đệ vì sao phải giết Bàn Tử.” “Hồ đại ca, lời Giáo sư nói rất có thể là hồ đồ, không nhất định là sự thật.” Hồ Bát Nhất lắc đầu: “Máu trên người Giáo sư là máu người,

bản thân ông ta không có vết thương, chúng ta xuống đây sáu người, trừ Bàn Tử ra thì còn có thể là của ai?" Trần Văn Cẩm nhất thời nghẹn lời, biết Hồ Bát Nhất nói rất có thể là sự thật.

"Hồ đại ca, dưới mộ cái tình huống gì cũng có thể xảy ra, hơn nữa Bàn Tử trước đó trên người đã có vết thương, máu trên người Giáo sư Trần rất có thể là vô tình dính vào." Vết máu trên người Giáo sư Trần không ít, không thể nào là do vết thương nhỏ trên đầu Bàn Tử trước đó dính vào.

Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, biết Trần Văn Cẩm đang nói giúp Ngô Tam Tỉnh, không tranh luận nữa.

Không khí lạnh lẽo, hai người ngồi trong thông đạo, hồi lâu không nói gì.

Gần nửa ngày sau, Giáo sư Trần bắt đầu kêu than, vừa lặp đi lặp lại lời Ngô Tam Tỉnh tư thôn bảo bối, ẩu đả mình, vừa kêu đói.

Trần Văn Cẩm không khỏi có chút đau đầu, đành lấy ra hộp quán đầu còn lại không nhiều lắm tiến lên an ủi Giáo sư Trần.

Quán đầu thịt bò mùi vị cực ngon, Giáo sư Trần ăn liền ba hộp quán đầu, rồi nằm xuống đất, hôn mê ngủ thiếp đi.

Chương 575

Lúc này, Trần Văn Cẩm dường như có phát hiện, nàng đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, dùng ngón tay viết trên sàn: "Giáo sư có vấn đề!" Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, nhìn về phía Trần Văn Cẩm, ánh mắt không hiểu.

Trần Văn Cẩm lại viết: "Vợ Giáo sư thờ Phật, cho nên Giáo sư có một thói quen, mỗi lần ăn xong thịt đều nhất định sẽ súc miệng." Hồ Bát Nhất lắc đầu, chỉ coi là Trần Văn Cẩm đang tìm cách an ủi mình.

Dù sao Giáo sư Trần đã phát điên rồi, còn có thói quen gì mà không thói quen chứ.

Thấy Hồ Bát Nhất không tin lời mình, Trần Văn Cẩm có chút tức giận.

Mặc dù thói quen nhỏ này không đáng là gì, nhưng Trần Văn Cẩm luôn cảm thấy Giáo sư trước mắt không bình thường, mặc dù diện mạo, vóc dáng, hành vi cử chỉ của vị Giáo sư này không có chút vấn đề nào.

Hơn nữa, so với lời Giáo sư nói, Trần Văn Cẩm càng tin Ngô Tam Tỉnh.

Dù sao Ngô gia không phải gia tộc nhỏ, Ngô Tam Tỉnh làm sao có thể vì một bảo bối mà ra tay giết người, hơn nữa lại còn giết huynh đệ tốt của Hồ Bát Nhất.

Với mối quan hệ sư môn của Hồ Bát Nhất và Diệp Tam gia, Ngô Tam Tỉnh căn bản không có cái gan đó.

Nhưng nếu Giáo sư thật sự là giả, vị Giáo sư giả này rốt cuộc là thế lực nào, chẳng lẽ là người Uông gia?

Trần Văn Cẩm dựa vào vách tường, nhìn chằm chằm Giáo sư Trần đang ngủ say, chìm vào suy tư.

Không biết từ lúc nào, trong thông đạo bắt đầu tràn ngập một mùi hương cỏ lan thoang thoảng.

Dưới mùi hương đó, Trần Văn Cẩm và Hồ Bát Nhất rất nhanh đã ngủ say.

"Văn Cẩm, tỉnh dậy!" Hồ Bát Nhất véo nhân trung Trần Văn Cẩm, lay nàng tỉnh lại.

"Hồ đại ca…" Trần Văn Cẩm mơ màng tỉnh dậy, đầu óc căng trướng lợi hại, chỉ nhớ mình đang nhìn chằm chằm Giáo sư Trần, nhưng không nghĩ rõ mình đã ngủ thiếp đi như thế nào.

"Văn Cẩm, Giáo sư Trần biến mất rồi, nàng nói Giáo sư Trần có vấn đề rất có thể là thật, vậy Bàn Tử cũng có thể không xảy ra chuyện gì." Hồ Bát Nhất đột nhiên kích động.

Trần Văn Cẩm lại không lạc quan như vậy, dù Giáo sư Trần là giả, nhưng vết máu trên người ông ta là thật.

Nếu những vết máu này đều là của Vương Bàn Tử, thì Bàn Tử rất có thể đã gặp bất trắc.

Tuy nhiên, nàng không nói những suy đoán này cho Hồ Bát Nhất.

"Hồ đại ca, trang bị trên người chúng ta có thiếu gì không?" Hồ Bát Nhất lục tung ba lô, rồi sờ sờ người: "Hỏng rồi, khẩu thủ thương trên người ta biến mất, còn quán đầu và bánh bích quy trong ba lô của chúng ta, tất cả đều không còn." Trần Văn Cẩm gật đầu, sắc mặt có chút tái nhợt: "Người không sao là tốt rồi, xem ra Giáo sư đúng là giả, nhưng vì sao hắn không ra tay với chúng ta." Vấn đề này Hồ Bát Nhất cũng không biết, theo y thấy, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại là tìm thấy Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất thu dọn vật tư trong ba lô xong, quay đầu phát hiện Trần Văn Cẩm mềm nhũn tựa vào vách đá.

"Văn Cẩm, nàng sao vậy?" Trần Văn Cẩm yếu ớt nói: "Hồ đại ca, thiếp có thể là bị phát sốt rồi, toàn thân không có chút khí lực nào." "Phát sốt?" Hồ Bát Nhất thầm nghĩ mình đã không suy nghĩ chu đáo.

Hôm qua hai người họ từ thủy cừ lạnh như băng đi ra, trên người bọc quần áo ẩm ướt.

Y là một đại nam nhân thì còn đỡ, hỏa khí vượng thịnh, thêm vào thể chất tốt hơn nhiều so với trước đây, không có ảnh hưởng gì.

Trần Văn Cẩm lại là thân nữ nhi, thể chất yếu ớt, bị hàn khí xâm nhập, sinh bệnh cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng sắp tới còn phải ra khỏi mê cung, Hồ Bát Nhất liền phát huy tinh thần đại nam tử chủ nghĩa của mình, xách theo túi hành lý, cõng Trần Văn Cẩm đi tiếp.

Lúc này, Diệp Khinh Mi, người đã biến mất khỏi hải thuyền, cũng đã đến mộ dưới đáy biển.

Chỉ thấy nàng cầm một nắm tóc đen, nhảy ra từ miệng giếng nước.

"Cấm Bà?

Đáng tiếc chạy có hơi nhanh." Diệp Khinh Mi tiện tay ném tóc đi, đánh giá thạch thất trước mắt, nàng tản ra thần thức, hồi lâu sau mới khẽ mỉm cười.

"Uông gia lão tổ tông, bản sự thật là lợi hại, loại cổ mộ dựa vào thủy triều sóng biển làm động lực này ta là lần đầu tiên thấy." Hiểu rõ nguyên lý cơ quan cổ mộ, việc phá giải không khó.

Nhưng, so với việc chờ đợi cơ quan luân chuyển khởi động tại

chỗ, Diệp Khinh Mi càng thích trực tiếp hơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một cây Phá Trận Bá Vương Thương vàng bạc phù quang xuất hiện trong tay Diệp Khinh Mi.

Mũi thương vươn ra, một bên vách tường thạch thất tức thì bị đập ra một cái động lớn, đợi bụi trần tan hết, một thạch thất có kết cấu tương đồng hiện ra.

"Nương thân bảo ta học kiếm, nhưng ta vẫn thấy trọng thương càng ngầu hơn." Một tay xách cây Bá Vương Thương nặng hơn ba trăm cân, lại múa một thương hoa, Diệp Khinh Mi không hề cảm thấy nặng, ngược lại còn thấy rất thuận tay.

Tiếp đó, Diệp Khinh Mi một đường tiến lên, phá hủy tổng cộng năm mặt tường đá, rồi xuyên qua dũng đạo, cuối cùng cũng đến lối vào tầng thứ hai của mộ huyệt.

Lối vào này dường như là cái mà Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm đã xuống.

Tại cửa thông đạo, phát hiện sợi len đỏ còn sót lại của Hồ Bát Nhất, Diệp Khinh Mi khẽ nhíu mày, rồi đi xuống.

Trong đại điện điêu lương tú trụ, bốn đăng trản sáng rực, Ngô Tam Tỉnh kéo Lý Tứ Địa ngồi bệt bên một cây cột đỏ, thở hổn hển.

"Tam ca, đừng lo lắng, thứ đó đã bị chúng ta cắt đuôi rồi." "Không ngờ trong mộ thất này lại có nhiều Hải Hầu Tử đến vậy, ta dựa vào, chẳng phải chỉ giết một con thôi sao, vậy mà đã đuổi theo chúng ta hơn nửa ngày trời." Thấy Hải Hầu Tử không còn đuổi theo, Ngô Tam Tỉnh cũng thở phào một hơi, hắn chậm rãi, rồi đứng dậy đánh giá bố cục sắp đặt trong đại điện.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi vừa vào, hắn đã bị cỗ Kim Ti Nam Mộc quách trên cao đài giữa điện hấp dẫn.

Lý Tứ Địa nói: "Tam ca, đăng trản trước đó đã sáng, chắc là người khác đã đến, huynh nói có khi nào là Lão Hồ và Trần Văn Cẩm không, chúng ta có nên đi tìm họ không?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Bản sự của Lão Hồ và Văn Cẩm đều không kém, vào tầng thứ hai cũng không khó, nhưng đăng du trong đăng trản đều sắp cháy hết, chứng tỏ họ đã rời đi từ rất sớm, chúng ta bây giờ đi ra ngoài dễ bị Hải Hầu Tử chặn lại." Lý Tứ Địa nghĩ nghĩ, cũng phải.

Vẫn là đợi bầy Hải Hầu Tử đi xa rồi hãy nói.

Vừa nói chuyện, hai người đều đến bên cạnh Kim Ti Nam Mộc quách.

Là một Ngô gia nhân thuần túy, Ngô Tam Tỉnh bắt đầu nghiên cứu mức độ phong kín của nắp quan tài và quan quách, dường như có ý định mở quan.

Lý Tứ Địa nhắc nhở: "Tam ca, thân phận của chúng ta lần này là thành viên đội khảo cổ, huynh hãy kiềm chế, đừng hồ đồ mà mở quan tài." "Cút, tam ca của ngươi không phải kẻ ngốc, ta là phát hiện quan quách này có vấn đề." Ngô Tam Tỉnh áp tai vào quan quách, gõ gõ, "Ngươi nghe, bên trong quan quách hình như toàn là nước." Lý Tứ Địa không hiểu lắm: "Đây là đáy biển, người xưa khi đưa quan quách vào đây, dính chút nước lẽ nào không bình thường?" "Xem ra tiểu tử ngươi ở Lý gia chưa hạ mộ mấy lần, điểm thường thức này cũng không biết, trong mộ có nước là đại kỵ.

Trước hết, trong môi trường triều thấp, vật bồi táng và khí cụ bằng đồng thau trong mộ đều dễ bị hư hỏng hơn, điểm này thì còn đỡ, quan trọng nhất là mộ chủ nhân kỵ nước, sau khi trong quan tài có nước, thi thể sẽ dễ bị mục rữa hơn, cũng sẽ dễ bị thi biến hơn!" Ngô Tam Tỉnh đến giữa quan quách, sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu ta đoán không lầm, đây là một cỗ dưỡng thi quan." "Dưỡng thi quan?

Hung dữ vậy!" Lý Tứ Địa lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dưỡng thi quan thường chia làm hai loại, một loại là do tà đạo dưỡng thi nhân chuyên dùng để tự dưỡng tà thi uy lực cực lớn, một loại là do mộ chủ nhân thiết lập dưỡng thi quan trong mộ thất, dùng để củng vệ mộ huyệt.

"Tam ca, ta nghe nói mười năm trước có một huynh đệ tà đạo Nam Cương bị đánh bại, làm bị thương hàng trăm binh sĩ, cuối cùng là Thiên sư Long Hổ Sơn ra tay, mới giải quyết được thi họa." "Đúng vậy, chuyện này lúc đó ầm ĩ rất lớn, ta cũng nghe cha ta nhắc đến, ông ấy nói hai huynh đệ tà đạo đó lợi dụng tay chính quyền, dưỡng thi trong mấy tọa long huyệt thượng đẳng đã được khai quật, nếu không phải Trần môn chủ phát hiện được manh mối, đợi hai huynh đệ này thành thế lực, e rằng sẽ chết nhiều người hơn." Ngô Tam Tỉnh biết không ít nội tình, rỉ rả kể.

"Tam ca, vậy cỗ Kim Ti Nam Mộc quách này chúng ta còn mở không?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Mở cái gì!

Thật sự mở ra đại tông tử, chúng ta chạy còn không kịp, tiểu tử ngươi chưa từng thấy qua, loại tông tử này dùng thủ thương rất khó giết chết, ta không muốn phía trước chúng ta có tông tử chặn đường, phía sau có Hải Hầu Tử đuổi theo." Lúc này, bên ngoài đại điện truyền đến tiếng bước chân, hai người bên cạnh quan quách tức thì như lâm đại địch.

Nhưng lại là Diệp Khinh Mi xách theo Phá Trận Bá Vương Thương đi vào.

"Khinh Mi!" Ngô Tam Tỉnh đại hỉ, vội vàng chạy lại gần: "Mộ này nguy hiểm như vậy, muội sao lại đích thân xuống đây?" Nhưng, Ngô Tam Tỉnh lại bị cây Phá Trận Bá Vương Thương vẻ ngoài bắt mắt và bá khí hấp dẫn, đồng tử hắn co rút lại: "Đây là Phá Trận Bá

Vương Thương mà Diệp Tam gia từng dùng sao?" "Huynh biết sao?" "Ta thấy trong bút ký của cha ta, thân thương có long văn, màu vàng bạc, có thể co rút, thân thương kiên cố vô cùng, Tam gia khi mới đến Trường Sa, chính là dựa vào cây thương nặng ba trăm cân này mà dần dần nổi danh." Diệp Khinh Mi gật đầu, khen một câu: "Ngũ thúc là người có học." "Người có học gì chứ, hai năm gần đây luôn thích ôm quyển sổ cũ viết nhật ký, nói là muốn viết lại kinh nghiệm đạo mộ huy hoàng cả đời mình truyền lại cho đại tôn tử." Diệp Khinh Mi cười cười: "Vậy có cơ hội ta phải xem nhật ký đó." "Không thành vấn đề, đợi sau khi kết thúc mộ dưới đáy biển này, ta mời muội đi Hàng Châu chơi thật vui, chúng ta đi dạo Tây Hồ." Ngô Tam Tỉnh nói không ngừng, Diệp Khinh Mi đành bất lịch sự ngắt lời: "Ở đây sao chỉ có hai huynh, những người khác đâu?" "Lão Hồ chắc là ở cùng Văn Cẩm, sau khi xuống đây chúng ta chưa gặp lại, còn Vương Bàn Tử bị trọng thương, Giáo sư Trần đang chăm sóc hắn." "Giáo sư Trần đang chăm sóc Vương Bàn Tử?" Thấy Diệp Khinh Mi lộ ra vẻ khác thường, Ngô Tam Tỉnh vội vàng kể lại tất cả những gì họ gặp phải sau khi xuống đây.

"…Chúng ta trước khi xuất phát, Giáo sư Trần vừa vặn tỉnh lại, nhưng Vương Bàn Tử vẫn hôn mê bất tỉnh, chúng ta liền để lại công cụ phòng thân và phần lớn vật tư, chuẩn bị đi xử lý con quái vật trong thạch thất đối diện, không ngờ con quái vật đó là Hải Hầu Tử, Tứ Địa dùng ám khí kịch độc giết chết một con xong, rất nhanh lại nhảy ra một bầy, chúng ta không có cách nào quay về đường cũ, chỉ có thể chạy trốn trong mộ huyệt, sau đó thì đến đây." Diệp Khinh Mi gật đầu, khẽ nhíu mày: "Tam Tỉnh, có một chuyện ta muốn nói với huynh, tối hôm qua, ta và Tiểu Trương thúc thúc phát hiện một chiếc tàu ngầm nhỏ ở vùng biển gần đó, là thế lực Uông gia ở hải ngoại, mà bên trong tàu ngầm có một Giáo sư Trần đang hôn mê." "Tàu ngầm?

Giáo sư Trần!" Ngô Tam Tỉnh giật mình, mặt lộ vẻ lo lắng: "Vậy nói như vậy vị Giáo sư Trần hạ mộ cùng chúng ta là giả sao?

Chương 576

Vậy Vương Bàn Tử…" Diệp Khinh Mi an ủi: "Trước đừng lo lắng, Giáo sư Trần giả còn chưa biết mình đã bị lộ, không nhất định sẽ làm hại Vương Khải Toàn, nhưng chúng ta cần phải nhanh chóng tìm thấy bọn họ." Diệp Khinh Mi lại nhìn về phía kim quan giữa đại điện: "Nhưng trước đó, cần phải xử lý thi quái trong quan tài đã." Ngô Tam Tỉnh nhìn Bá Vương Thương, không khỏi hỏi: "Khinh Mi, thứ bên trong đó chắc chắn là vật đại hung, muội có nắm chắc không?" Diệp Khinh Mi lộ ra một nụ cười đẹp đẽ tinh khiết, rồi lại không mất đi khí phách nói: "Diệp Khinh Mi ta chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc!" Ngô Tam Tỉnh vốn không muốn mở quan, nhưng lúc này đành kéo Lý Tứ Địa đi nâng nắp quan tài.

Hai người từ ba lô lấy ra Bách Bảo Hạp của Cửu Môn nội bộ.

Bách Bảo Hạp là một hộp hình trụ to bằng cánh tay, màu xanh đen, tạo hình cổ phác.

Đây là một loại công cụ hạ mộ đa năng do Mặc Vũ phỏng chế theo nguyên lý Biến hình, bên trong Bách Bảo Hạp chứa ngân châm, trảo câu, cương ti và các cơ quan hạ mộ khác, vì giá thành không cao mà lại thực dụng, đã lưu hành trong Cửu Môn nội bộ.

Hai người đứng bên trái phải kim quan, dùng móc kéo vào khe quan tài, chỉ nghe 'ca sát' một tiếng, cơ quan bị phá giải, cả nắp quan quách bật lên.

Một luồng hắc thủy tức thì tuôn ra, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi.

Ngô Tam Tỉnh nhịn mùi hôi thối nhấc nắp quan tài ra, nhìn thấy tình hình bên trong quan tài, không khỏi da đầu tê dại.

Hắn chưa từng thấy cảnh tượng ghê tởm như vậy, chỉ thấy trong kim quan toàn là hắc thủy, phía trên hơi nước lượn lờ, ẩm ướt bốc hơi, phía dưới ẩn hiện những khúc xương giao nhau.

Cũng không biết có bao nhiêu thi thể trong đó, đều đã hóa thành dịch sệt và dính chặt vào nhau, tạo thành một khối thi thể khổng lồ.

Lúc này, dường như bị động tác mở quan thô bạo của hai người kinh động, một bàn tay đầy thịt thối từ trong chất dịch đặc sệt giãy thoát ra, bám vào mép quan quách.

Diệp Khinh Mi giơ cao Bá Vương Thương trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại cực kỳ đáng yêu.

Tình hình bên trong quan tài nàng đã dùng thần thức dò xét rõ ràng từ sớm, nhưng mùi hôi thối khó ngửi này quá xộc mũi, khiến nàng có chút khó chịu.

Diệp Khinh Mi vội vàng nín thở, thấy Ngô Tam Tỉnh muốn châm lửa trên khối thi thể, vội vàng ngăn lại: "Tam Tỉnh, huynh làm gì vậy?" "Thiêu thi a, nếu không đợi thứ này bò ra thì muộn mất!" "Đừng vội, ta có nắm chắc đối phó với nó, huynh nếu phóng hỏa mà không thiêu chết được nó, sẽ rất khó đối phó, hơn nữa cả đại điện đều sẽ bị đốt cháy." Ngô Tam Tỉnh nghĩ nghĩ cũng phải, đành dập tắt diêm.

Diệp Khinh Mi lộ ra nụ cười, nàng thực ra có không ít cách để ngăn thi quái xuất thế, nhưng nàng chỉ là ngứa tay, muốn thử xem con thi quái đã được dưỡng mấy trăm năm này có năng lực gì.

Rất nhanh, con quái vật trong kim quan bò ra, chỉ thấy nó có mười mấy cái chân và tay, toàn thân trắng bệch, giống như bị hắc thủy làm thối rữa.

Quan trọng nhất là nó có năm cái đầu, mắt trắng bệch, đồng tử

nhỏ như đầu kim.

Thi quái này giống như sản phẩm thí nghiệm nhân tạo, các bộ phận cơ thể nối lại không đều đặn, hơn nữa có vết vá bằng kim tuyến, dường như được ghép từ mấy cỗ thi thể vụn vặt.

Thi quái rít gào một tiếng, ánh mắt âm lãnh rất nhanh khóa chặt vào Diệp Khinh Mi ở phía trước nhất.

Cực kỳ khát vọng đối với thi thể huyết nhục mỹ vị trước mắt.

Chỉ thấy nó dùng ba cánh tay tóm lấy kim quan chứa đầy thi dịch đặc sệt, dùng sức vung lên!

Hô!

Kim quan xoay tròn trên không trung đập tới!

"Khinh Mi cẩn thận!" Ngô Tam Tỉnh thấy vậy vội vàng nhắc nhở.

Diệp Khinh Mi khẽ nhíu mày, không hề dùng Bá Vương Thương, chỉ vươn bàn tay trắng nõn như ngọc, liền vững vàng đỡ lấy kim quan bay tới, ngay cả hắc thủy bên trong kim quan cũng không sánh ra nửa giọt.

Thi quái sững sờ, nhãn châu trên đầu nó xoay tròn điên cuồng, dường như đại não bị đoản mạch.

Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa bên cạnh càng kinh ngạc không thôi.

"Tam ca, cỗ kim quan này ít nhất cũng nặng mấy nghìn cân phải không, Khinh Mi tiểu thư…" Ngô Tam Tỉnh nuốt nước bọt, trong lòng tuy hoảng sợ, nhưng cư nhiên lại ý dâm đến cảnh mình sau này bị gia bạo.

Diệp Khinh Mi đặt kim quan xuống an ổn, Bá Vương Thương trong tay kêu vút xoay tròn, rồi lại "soạt" một tiếng phóng ra, uyển như một con trường long vàng bạc.

Bốp!

Thi quái cao hai mét bị Bá Vương Thương cắm thẳng vào tường đại điện, treo trên tường.

Dù bị Diệp Khinh Mi một chiêu trọng thương, nhưng thi quái sinh mệnh lực ngoan cường, sáu cánh tay đồng thời dùng sức, muốn rút Bá Vương Thương đang cắm trên người ra, nhưng vật lộn rất lâu, thân thương vẫn vững chắc cắm trong tường, không hề lung lay.

"Rống!" Thi quái chỉ có thể điên cuồng gầm lên vô lực, nhưng từ cái miệng hung tợn với hàm răng lởm chởm của nó phun ra hai luồng hắc thủy.

Hắc thủy vừa rơi xuống đất, tức thì ăn mòn hai khối sàn đá xanh, và bốc ra một làn khói xanh xộc mũi.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, kéo Lý Tứ Địa liên tục lùi vài bước, rồi đến bên cạnh Diệp Khinh Mi.

"Khinh Mi, xử lý thế nào?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Diệp Khinh Mi đầy vẻ thất vọng, chiến lực của con thi quái này sao lại yếu như vậy, nàng đã lưu lại không ít chiêu rồi.

"Không vui, giúp ta thiêu nó đi." "Được thôi." Ngô Tam Tỉnh sảng khoái đáp lời, nhưng ngay sau đó lại gặp khó, thứ này tuy bị kẹt trên tường, nhưng tứ chi đều có thể cử động, thỉnh thoảng còn có thể phun ra kịch độc hắc dịch, làm sao thiêu đây là một việc khó.

Hơn nữa khi thiêu còn không thể để lửa bén lên lương mộc của đại điện.

Nhưng Lý Tứ Địa có chủ ý, chỉ thấy hắn cắm một phi đao vào dầu lửa của đăng trản, bắn ra một phi đao mang lửa.

Bốp!

Phi đao cắm vào ngực thi quái, lửa vừa định cháy thì bị thi quái một chưởng đập tắt.

Lý Tứ Địa khẽ nhíu mày, một hơi châm lửa năm phi đao.

Mười ngón tay vung lên, phi đao bắn ra tề tựu.

Lần lượt cắm vào các bộ phận trên cơ thể thi quái, trong đó một mũi cư nhiên đâm nát một nhãn châu của thi quái.

Tuy cánh tay trên thân thi quái nhiều, nhưng không kịp đồng thời đập tắt năm phi đao.

Dưới tác dụng của thi dịch đặc sệt trên bề mặt thi thể, lửa tức thì bùng cháy.

Dưới ngọn lửa hùng hùng liệt diễm, khói đen cuồn cuộn bốc lên, truyền đến tiếng thi quái thảm thiết kêu la.

Diệp Khinh Mi không ngờ Lý Tứ Địa lại có một tay như vậy, không khỏi khen ngợi: "Tứ Địa, ám khí thủ pháp của huynh không tệ, có thể sánh với Nhị Cữu của ta khi còn trẻ." Lý Tứ Địa đang tính toán Nhị Cữu của Khinh Mi tiểu thư là ai, liền thấy Ngô Tam Tỉnh khẽ vỗ gáy hắn, thay hắn khiêm tốn nói: "Tiểu tử này sao có thể so với Hồng Nhị gia, kém xa lắm." Hóa ra Nhị Cữu của Khinh Mi tiểu thư là Hồng Nhị gia, Lý Tứ Địa lúc này mới phản ứng lại: "Khinh Mi tiểu thư quá khen, ta và Hồng Nhị gia quả thực kém xa lắm." Diệp Khinh Mi bĩu môi, không nói thêm gì, dời ánh mắt lên thi quái đang bốc cháy.

Lửa cháy ròng rã hơn mười phút, thi quái mới hoàn toàn mất đi sinh mệnh lực, điều này không khỏi khiến Ngô Tam Tỉnh kinh sợ, nếu hắn vừa rồi thật sự châm lửa thi quái trước, bây giờ e rằng sẽ là một con quái vật bốc lửa đang đuổi theo họ cắn xé.

Diệp Khinh Mi đi đến trước Bá Vương Thương, dùng ngón trỏ khẽ búng một cái, thân thương cong lên, phát ra âm thanh chấn động

hùng hồn.

Ông long long, như tiếng long ngâm.

Chỉ thấy thân thương vốn đen kịt, sau khi rũ bỏ bụi bẩn, tức thì trở nên vàng chói lọi.

Diệp Khinh Mi lộ ra nụ cười: "Vừa vặn, đồ bẩn thỉu đều được thiêu sạch rồi." Ngô Tam Tỉnh không tìm thấy bồi táng phẩm trong Kim Ti Nam Mộc quách, đi đến hỏi: "Khinh Mi, tiếp theo chúng ta đi đâu?" "Các huynh dẫn đường, trước đi tìm Bàn Tử đã." Ba người ra khỏi đại điện, đi xuyên qua dũng đạo tối đen, Ngô Tam Tỉnh đi phía trước nhất.

Từ xa, Diệp Khinh Mi đã ngửi thấy một mùi tanh của hải sản, bay lượn trong thông đạo.

"Sao vậy, Khinh Mi?" "Những con Hải Hầu Tử mà các huynh nói có lẽ ở gần đây." Lời vừa dứt, liền thấy phía trước xuất hiện vài bóng đen, mặt xanh răng nanh, thân thể cao lớn đầy lông xanh.

Ngô Tam Tỉnh biến sắc, cư nhiên đồng thời xuất hiện năm con Hải Hầu Tử, những quái vật này chẳng lẽ căn bản không hề chạy xa, mà vẫn luôn ở đây đợi họ sao?

Chương 577

Diệp Khinh Mi cầm ngang Bá Vương Thương, phát ra tiếng kêu "tranh minh" trong trẻo, lộ ra một nụ cười: "Cùng lên đi!" Năm con Hải Hầu Tử nhìn nhau, khẽ gầm gừ giao lưu vài câu, lộ ra vẻ e dè, rồi lại biến mất ở cửa dũng đạo.

"Sao lại chạy rồi?" Lý Tứ Địa khó hiểu nói.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, hắn cũng không hiểu những quái vật này có suy nghĩ gì.

Chẳng lẽ là muốn đợi họ lơ là cảnh giác rồi nhảy ra tập kích.

Diệp Khinh Mi nói: "Ta nhớ cha ta từng nói, Uông gia đang dùng người sống để làm thí nghiệm trường sinh, những con Hải Hầu Tử này rất có thể là biến đổi từ người, nếu chúng còn giữ được trí tuệ của loài người, hẳn phải biết xu cát tị hung, thẩm thời độ thế." Ngụ ý, Hải Hầu Tử biết sợ, cho nên mới chạy.

Không có Hải Hầu Tử chặn đường, ba người Diệp Khinh Mi rất nhanh đến một đại điện.

Ba cỗ thạch quan đặt ở trung tâm, một con Hải Hầu Tử trúng chiêu giữa mi tâm, da thịt thâm đen ngã vào vũng máu.

"Các huynh giết chính là con Hải Hầu Tử này sao?" Ngô Tam Tỉnh gật đầu: "Đúng, chính là con này, trúng ba thương của ta mà không chết, cuối cùng vẫn là Tứ Địa dùng độc tiêu giết chết." Bên cạnh thi thể Hải Hầu Tử còn có một loài cá chỉ còn xương, xem ra trước đó Ngô Tam Tỉnh giấu trong thạch quan nghe thấy tiếng nhai nuốt thức ăn chính là Hải Hầu Tử đang ăn thịt cá.

Lý Tứ Địa lườm Ngô Tam Tỉnh một cái, không khỏi nói: "Nếu

Hải Hầu Tử có trí tuệ của loài người, vậy chúng ta có tính là ngộ sát không?" Ngô Tam Tỉnh có chút bất mãn: "Sao lại tính là ngộ sát, nếu không phải Hải Hầu Tử đuổi Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử cũng sẽ không trốn vào trong thạch quan." Ngô Tam Tỉnh còn một câu chưa nói, nếu Vương Bàn Tử không trốn vào trong thạch quan, hắn cũng sẽ không đánh Vương Bàn Tử trọng thương, cho nên tất cả mọi chuyện này đều là lỗi của Hải Hầu Tử.

Diệp Khinh Mi ngắt lời: "Chuyện cũ đừng nói nữa, con Hải Hầu Tử này có vấn đề, Tam Tỉnh, huynh giúp ta rạch bụng con Hải Hầu Tử ra." Ngô Tam Tỉnh dùng phi đao của Lý Tứ Địa rạch một vết ở bụng Hải Hầu Tử, lục lọi một lúc trong đống ruột tanh máu, bịt mũi lấy ra một chiếc linh đang bằng đồng thau.

"Khinh Mi, chiếc linh đang này ít nhất cũng có hàng nghìn năm, e rằng không phải là đồ trong mộ này." Diệp Khinh Mi khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm chiếc linh đang một lúc rồi nói: "Cái này rất giống Huyễn Âm Linh Đang của Trương gia, nhưng lại có điểm khác biệt, huynh cứ cất đi đã." "Linh đang của Trương gia?" Ngô Tam Tỉnh dùng khăn lau sạch vết máu trên linh đang, rồi bọc lại.

Ba người chui vào trong thạch quan, đến thông đạo ẩm ướt, đi vài bước, đột nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện từ phía trên truyền đến.

Đây là tiếng của Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm.

"Hồ đại ca, ở đây có rất nhiều máu, vị Giáo sư giả kia có khi nào từng đến đây không." Trong đại điện, trên sàn đá xanh vương vãi rất nhiều máu tươi đỏ thẫm, nhưng những vết máu này về cơ bản đều đã đông cứng lại.

Nhưng nguồn gốc của máu dường như là thạch quan ở giữa đại điện.

Khoảnh khắc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên căng thẳng một cách khó hiểu, mí mắt trái giật liên hồi.

Hơn hai mươi năm qua, y lần đầu tiên có cảm giác này.

Chẳng lẽ Bàn Tử ở trong thạch quan?

Hồ Bát Nhất kìm nén sự hoảng loạn trong lòng, tiến lên mở thạch quan, bên trong quan tài nằm một bóng người quen thuộc, chính là Vương Khải Toàn.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất vội vàng dùng tay thăm dò cổ Vương Khải Toàn.

Thân thể lạnh băng, mạch đập đã sớm không còn.

Một thanh huyền thiết chủy thủ sắc bén cắm ở bụng Vương Khải Toàn, máu tươi khô cạn dưới đáy thạch quan, không có chút độ ấm nào.

Khóe mắt Hồ Bát Nhất tức thì đỏ lên.

Trần Văn Cẩm tắt ánh đèn pin yếu ớt, an ủi bằng giọng thấp: "Hồ đại ca, tiết ai." Hồ Bát Nhất đỡ Vương Khải Toàn dậy, ôm vào lòng mình, đột nhiên khóc nấc lên.

Từng hình ảnh lướt qua trong lòng Hồ Bát Nhất.

"Hồ Bát Nhất, đây là cháo ta trộm từ nhà, huynh mau uống đi." "Lão Hồ, Yến Tử, nhìn xem ta bắt được gì này, hắc hắc, một con thỏ rừng, hôm nay chúng ta cuối cùng cũng có thể cải thiện khẩu phần ăn rồi, nhưng nói trước nhé, ta một mình muốn ăn một cái đùi thỏ." "Lão Hồ, chúng ta đóng quân đến bao giờ mới kết thúc đây, trời cũng lạnh quá rồi Lão Hồ, huynh lại cãi cọ, giường sắp sập rồi, như vậy, bảo Châu huynh ngậm nửa đêm đầu, ta ngậm nửa đêm sau, thật sự không được, mỗi người ngậm một nửa, đừng nói Bàn Tử ta không giảng nghĩa khí." "Lão Hồ, đi lính tốt chứ, vì tổ quốc cống hiến đánh Tây

Dương quỷ tử, nếu không phải thân phận ta có vấn đề, ta cũng đi lính cùng huynh rồi.

Nhưng huynh yên tâm, ta chuẩn bị đi Bắc Bình lập nên một phen cơ đồ, đến lúc đó quay về mời huynh ăn hương uống lạt." Lúc này, nghe thấy đối thoại của Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh ẩn mình dưới vách thạch quan đột nhiên sững người, Vương Bàn Tử sao lại chết rồi?

Hắn chẳng phải đã cho Vương Bàn Tử uống Long Hổ Kim Đan sao?

Chẳng lẽ là do Giáo sư giả ra tay!

Trong thạch thất, dưới sự bùng nổ cảm xúc của Hồ Bát Nhất, Trần Văn Cẩm cũng không kìm được nước mắt.

Nhưng, nàng chú ý thấy, thanh huyền thiết chủy thủ ở bụng Vương Khải Toàn không phải của người khác, mà là của Ngô Tam Tỉnh.

Nàng không khỏi có chút lo lắng, Hồ Bát Nhất sẽ coi Ngô Tam Tỉnh là kẻ giết Vương Khải Toàn.

"Hồ đại ca…" Hồ Bát Nhất dường như biết Trần Văn Cẩm muốn nói gì, ngắt lời: "Cái gì cũng đừng nói, trước giúp ta đưa Bàn Tử ra ngoài đi, Bàn Tử sợ nhất là ở trong không gian chật hẹp kín mít, hắn chết rồi cũng không thể chịu tủi nhục." Hồ Bát Nhất lau nước mắt, thu lại thái độ tiểu nữ nhi vừa rồi.

Trần Văn Cẩm nhìn sắc mặt thiết thanh của Hồ Bát Nhất, không nói thêm gì, mà cẩn thận giúp Hồ Bát Nhất đưa Vương Bàn Tử ra ngoài.

Nhưng, khi chạm vào mạch đập của Vương Khải Toàn, Trần Văn Cẩm đột nhiên lộ ra một tia mừng rỡ.

“Hồ đại ca, Bàn Tử hình như còn có mạch đập.” Nhưng, lời nói đến nửa chừng, Trần Văn Cẩm lại thu về, mạch đập này tự có tự hồ, cực kỳ yếu ớt.

“Mạch đập?” Hồ Bát Nhất lần nữa kiểm tra mạch đập của Vương Khải Toàn, dường như thật sự có chút phản ứng, từng nhịp từng nhịp.

Một người có thể cảm giác sai, hai người không thể cùng lúc sai.

Nhưng sao lại như vậy, thi thể Bàn Tử hình như đã lạnh thấu, sao còn có mạch đập yếu ớt?

Hồ Bát Nhất trong mắt lại lóe lên hy vọng mãnh liệt, bất kể thế nào, Bàn Tử vẫn chưa chết, vẫn còn cơ hội cứu sống.

“Văn Cẩm, Bàn Tử vẫn chưa chết hẳn, bây giờ phải làm sao?” “Hồ đại ca, thiếp cũng không biết làm sao để cứu Bàn Tử.” Trần Văn Cẩm lộ ra vẻ mặt đau khổ, tình huống của Bàn Tử rất giống như trong y học gọi là hấp hối, nhưng họ không có vật tư gì cả, làm sao cứu Bàn Tử.

“Luôn có cách mà,” Hồ Bát Nhất kích động, đột nhiên lục tung ba lô, nhưng trong ba lô ngay cả một hộp quán đầu cũng không còn.

Hồ Bát Nhất mạnh mẽ ném ba lô xuống, nhìn về phía Trần Văn Cẩm, lại nảy sinh một tia hy vọng: “Văn Cẩm, Cửu Môn các nàng chẳng phải có bảo dược kéo dài tuổi thọ sao, nếu nàng có thể cứu sống Bàn Tử…” Trần Văn Cẩm cắn môi tái nhợt, không đành lòng nói: “Hồ đại ca, loại bảo dược đó ngay cả cha nuôi của thiếp cũng ít có cơ hội nhìn thấy, thiếp làm sao có được.” “Vậy phải làm sao?

Lẽ nào bây giờ cõng Bàn Tử ra khỏi mộ còn kịp không?

Nhưng thiết bị lặn đâu mất rồi.

Làm sao ra khỏi mộ?” Hồ Bát Nhất đã nghĩ hết mọi cách đột nhiên

ngồi bệt xuống sàn, nhìn Vương Khải Toàn đang nhắm chặt hai mắt, y ý thức được, mình không cứu sống được Bàn Tử.

Lúc này, trong thạch quan truyền đến dị động, chỉ thấy Diệp Khinh Mi dẫn Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa đi ra.

"Sư cô!" Thấy Diệp Khinh Mi, Hồ Bát Nhất đột nhiên nảy sinh hy vọng.

Văn Cẩm không có bảo dược, sư cô của y nhất định có!

Nhưng, Ngô Tam Tỉnh!!

Hắn sao còn dám xuất hiện!

Hồ Bát Nhất đột nhiên trừng mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh cũng có chút mông lung, chẳng lẽ Lão Hồ biết chuyện hắn thất thủ dùng xẻng sắt đánh Bàn Tử trọng thương rồi sao?

Nhưng khi Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy chủy thủ ở bụng Vương Khải Toàn, hắn tức thì biết chuyện gì đang xảy ra.

Huyền thiết chủy thủ sắc bén cắt tóc đứt lông, hắn trước đó từng khoe khoang trước mặt mọi người, ai cũng biết chủy thủ là của hắn.

Chương 578

Bây giờ, chủy thủ thân cận cắm trên người Vương Khải Toàn, Lão Hồ tự nhiên cho rằng hắn Ngô Tam Tỉnh đã giết Vương Khải Toàn.

Nhưng thanh chủy thủ này là lúc hắn đi, để lại cho Giáo sư Trần giả phòng thân mà.

Nhất định là Giáo sư Trần giả làm, rồi đổ vạ cho hắn.

Mẹ kiếp, cái lũ Uông gia nhân đáng chết, cư nhiên lại đổ cái nồi đen lên người hắn.

Ngô Tam Tỉnh tuy nghiến răng nghiến lợi, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt Hồ Bát Nhất, vì trong lòng hắn có chút hổ thẹn.

Lúc này, Diệp Khinh Mi nhẹ giọng nói: "Bàn Tử ta có thể cứu, không cần lo lắng." Diệp Khinh Mi đã sớm dùng thần thức quét qua tình hình trong cơ thể Vương Khải Toàn một lượt.

Đầu bị trọng thương, bụng bị lợi khí đâm xuyên, mất máu quá nhiều cộng thêm thân nhiệt bất thường.

Lý ra trong tình huống này đã chết không thể chết hơn được nữa, nhưng Vương Khải Toàn lại vẫn còn một tia hơi thở tồn tại.

Chỉ vì Ngô Tam Tỉnh trước đó đã cho Vương Khải Toàn uống Long Hổ Kim Đan.

Được đặt danh xưng Kim Đan hiển nhiên không phải đan dược bình thường, Long Hổ Kim Đan quả thực có năng lực này.

"Khinh Mi, Bàn Tử thật sự có thể cứu sống sao?" Ngô Tam Tỉnh lộ ra vẻ đại hỉ, Vương Khải Toàn nếu thật sự chết trong mộ, trách nhiệm này hắn ít nhất phải chịu một nửa, hơn nữa mối quan hệ với

Hồ Bát Nhất sẽ triệt để tan vỡ.

Đến lúc đó về Hàng Châu, cha hắn có thể đánh chết hắn.

Diệp Khinh Mi gật đầu: "Thứ thuốc huynh cho hắn đã giữ được mạng hắn, nếu không ta cũng không có cách nào rồi." "Ngô Tam Tỉnh đã cho Bàn Tử uống thuốc?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh, lóe lên vẻ khác thường.

Ngô Tam Tỉnh biết Khinh Mi đang giúp mình giải vây, cười khổ nói: "Lão Hồ, chuyện của Bàn Tử lát nữa ta sẽ giải thích với huynh, nhưng thanh chủy thủ này tuyệt đối không phải ta đâm, ta Ngô Tam Tỉnh dù có không phải người đi nữa cũng không ra tay với bạn bè bên cạnh, huống hồ Bàn Tử còn là huynh đệ của huynh." Diệp Khinh Mi bảo Hồ Bát Nhất đỡ Vương Khải Toàn dậy, rồi truyền Trường Xuân Chân Nguyên vào cơ thể hắn, trước hết muốn thanh trừ ứ huyết ở bụng và đầu, rồi từ từ ôn dưỡng cơ thể hắn.

Thấy Diệp Khinh Mi đang toàn lực cứu chữa Vương Khải Toàn, Ngô Tam Tỉnh nói với Hồ Bát Nhất: "Trong mộ có người Uông gia, tình cảnh của chúng ta không an toàn, Lão Hồ, chúng ta hai người ra ngoài làm vài món đồ chơi nhỏ cảnh giác." Hồ Bát Nhất gật đầu, biết Ngô Tam Tỉnh có lời muốn nói riêng với y.

Hai người đi ra ngoài, Trần Văn Cẩm ở bên cạnh giúp đỡ Diệp Khinh Mi, Lý Tứ Địa thì không có việc gì làm, liền lấy ra số thức ăn còn lại không nhiều trong ba lô chia đều và sắp xếp.

Nửa giờ sau, thân thể Vương Khải Toàn mới dần dần có độ ấm.

Còn Diệp Khinh Mi sau khi thu công thì cau mày.

Trường Xuân Công của nàng mới tầng thứ tư, chân nguyên không thể duy trì lâu dài, muốn Vương Khải Toàn hồi phục trong thời gian ngắn, vẫn cần dùng một số bảo dược có thể cung cấp sinh mệnh lực.

Lúc này cũng không phải lúc tiếc nuối, Diệp Khinh Mi lấy ra bình sứ trắng, cho Vương Khải Toàn uống Sinh Mệnh Tuyền Thủy bên trong.

Không lâu sau, sắc mặt Vương Khải Toàn dần dần hồng hào trở lại, lồng ngực phập phồng.

"Bàn Tử?" Hồ Bát Nhất không kịp chờ đợi đến bên cạnh Vương Khải Toàn, khẽ gọi.

"Lão Hồ…" Vương Khải Toàn từ từ mở mắt, giọng nói yếu ớt: "Lão Hồ, chúng ta đây là ở đâu?" "Vẫn ở trong mộ, huynh cảm thấy chỗ nào không thoải mái?" "Đầu đau, bụng cũng đau, Lão Hồ, sao huynh lại bỏ ta một mình trong thạch thất, ta tìm huynh rất lâu, rồi ta gặp quái vật, ta liền chạy, chạy vào trong quan tài…" Vương Khải Toàn nói rồi nói, lại từ từ nhắm mắt lại.

Thấy Vương Khải Toàn đang nói chuyện mà cũng có thể ngủ thiếp đi, Hồ Bát Nhất vội vàng nhìn về phía Diệp Khinh Mi: "Sư cô?

Có di chứng gì không?" Diệp Khinh Mi biết Hồ Bát Nhất là do đói mà ngất đi, cười cười nói: "Không sao, lát nữa cho hắn ăn chút thức ăn là được." "Đa tạ sư cô." Diệp Khinh Mi xua tay, đứng dậy đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

Nửa giờ này Ngô Tam Tỉnh căn cứ vào các mộ thất và thông đạo mà mọi người đã đi qua, phác họa ra một tấm địa đồ giản lược.

"Khinh Mi, muội xem xem, còn gì cần sửa đổi không?" Diệp Khinh Mi cầm lấy địa đồ, trên đó về cơ bản đã vẽ ra toàn bộ kết cấu tầng thứ nhất và tầng thứ hai của mộ thất, trừ vài chỗ mọi người chưa đi qua, địa đồ coi như rất chi tiết.

Diệp Khinh Mi hỏi: "Huynh phán đoán lối vào tầng thứ ba của mộ thất ở gần mê cung nơi Giáo sư Trần giả biến mất sao?" Ngô Tam

Tỉnh gật đầu, dùng bút giải thích trên địa đồ: "Khinh Mi muội xem, cả tòa mộ dưới đáy biển có hình dạng chùy ngược, trên rộng dưới hẹp, không gian tầng dưới sẽ nhỏ hơn không gian tầng trên, nếu có lối vào tầng thứ ba thì chỉ có thể ở gần mê cung, hơn nữa Giáo sư giả xuất thân Uông gia chính là biến mất ở đó, ta đoán hắn sau khi rời đi liền tiến vào không gian tầng thứ ba." Diệp Khinh Mi nghĩ nghĩ rồi nói: "Ta biết rồi, đợi Bàn Tử khỏi hẳn chúng ta liền xuất phát." Ngô Tam Tỉnh nhìn Hồ Bát Nhất bên kia, thấp giọng nói: "Khinh Mi, người Uông gia có thể giả dạng thành Giáo sư, chứng tỏ họ đã lên kế hoạch từ sớm cho mộ dưới đáy biển, bây giờ chúng ta nên đuổi theo." "Vậy Vương Khải Toàn thì sao?" "Để Lão Hồ và Văn Cẩm ở lại chăm sóc hắn, chúng ta đi trước một bước, đi đuổi Giáo sư giả, không thể để mưu kế của Uông gia đắc sính." Diệp Khinh Mi khẽ lắc đầu: "Không cần vội như vậy, chúng ta vẫn nên đi cùng nhau, còn về chuyện Uông gia huynh cũng không cần lo lắng, ta biết phải làm thế nào." Thấy Diệp Khinh Mi ngữ khí kiên định, Ngô Tam Tỉnh cũng không tiện nói thêm gì.

Sáu người nghỉ ngơi trong đại điện thạch quan gần nửa ngày, đợi Bàn Tử có thể đi lại bình thường, mới xuất phát.

Dưới sự dẫn đường của Trần Văn Cẩm, mọi người rất nhanh đến một mê cung nhỏ với các dũng đạo phức tạp.

Đối mặt với mê cung, Diệp Khinh Mi tuy không có địa đồ hệ thống của Diệp Bạch, nhưng nàng cũng có cách để làm khéo.

Chỉ thấy nàng ném ra một chiếc cẩm nang tùy thân, rải ra mười mấy người giấy nhỏ.

Những người giấy này có mũi có mắt, tứ chi đầy đủ, dưới sự điều khiển của Diệp Khinh Mi, cư nhiên từng cái từng cái bò dậy từ mặt đất, lách tách đi sâu vào mê cung dũng đạo.

Đây chính là Khu Tà Chỉ Nhân Thuật mà Diệp Bạch từng mở ra từ bảo rương.

Thuật này tuy đối với Diệp Bạch là vô dụng, nhưng đối với Diệp Khinh Mi lại là một diệu thuật thú vị, hơn nữa Diệp Khinh Mi đã tu luyện thuật này đến tầng thứ cực kỳ cao thâm.

Diệp Khinh Mi thi triển dị thuật, mọi người tuy kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ có Vương Khải Toàn không kìm được nói bên tai Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, ngày khác huynh giúp ta hỏi xem, sư cô của huynh còn thiếu đệ tử không, nếu ta học được chiêu này, e rằng ở Phan Gia Viên có thể đi ngang." Hồ Bát Nhất cho rằng Vương Khải Toàn đang nói đùa, không để ý, nhưng y nghĩ đến câu chuyện về chỉ nhân tân nương mà tổ phụ mình từng kể, chỉ cảm thấy những người giấy nhỏ có thể cử động trước mắt này tà tính ghê gớm.

Khoảng mười mấy phút sau, những người giấy lần lượt trở về, ngoan ngoãn nhảy vào lòng bàn tay Diệp Khinh Mi, tí tách kể lại tình hình thông đạo.

Lại qua hơn mười phút, những người giấy còn lại đều đã về, nhưng có ba người giấy nhỏ không quay lại.

Những người giấy này ngoài có linh tính ra, còn rất nhạy cảm với âm tà sát khí, không trở về, phần lớn là trong mê cung có đồ bẩn thỉu.

Diệp Khinh Mi nhét người giấy vào cẩm nang, trong lòng đã có tính toán.

Chỉ thấy Diệp Khinh Mi dẫn mọi người đi rẽ trái rẽ phải trong thông đạo, đột nhiên dừng lại ở một cửa thông đạo.

Dũng đạo phía trước phát ra ánh sáng màu đỏ, ánh sáng này giống như có hơi thở vậy, lúc sáng lúc mờ.

Ba người giấy đã cháy thành tro nằm ngay giữa dũng đạo.

Dường như cảm nhận được khí tức gì đó, những người giấy trong cẩm nang ở eo Diệp Khinh Mi bắt đầu xao động không yên, từng cái từng cái dường như muốn nhảy ra.

"Đừng làm loạn, các ngươi đối phó không được thứ bên trong." Diệp Khinh Mi vỗ vỗ cẩm nang, an ủi những người giấy xong, lại nói với Hồ Bát Nhất, Ngô Tam Tỉnh và những người khác: "Các huynh ở lại đây canh giữ, ta vào xem sao." Ngô Tam Tỉnh lần đầu tiên thấy Diệp Khinh Mi như lâm đại địch, không kìm được lên tiếng: "Khinh Mi, ta đi cùng muội nhé." "Không cần, huynh vào ta không bảo vệ được huynh." Lời này tuy đâm chói tai, nhưng lại là sự thật, Ngô Tam Tỉnh sắc mặt u ám, trong lòng cảm thán chênh lệch giữa mình và Khinh Mi quá lớn.

Diệp Khinh Mi dừng bước chân, quay đầu ném cẩm nang cho Trần Văn Cẩm: "Những tiểu gia hỏa này giao cho các nàng, chỉ cần ta không sao, chúng sẽ không sao." Nói xong, thân hình Diệp Khinh Mi lóe lên, xuất hiện ở cuối dũng đạo, phía trước là một thạch môn.

Thạch môn bị mở ra một khe hở, quỷ dị hồng quang chính là từ trong cửa truyền ra.

Diệp Khinh Mi tản ra thần thức, sắc mặt trịnh trọng đẩy thạch môn ra, từ từ đi vào.

Đột nhiên, thạch môn đóng lại, trong dũng đạo lại trở nên tối đen vô cùng.

Ngô Tam Tỉnh bật đèn pin lên, dẫn mọi người vội vàng đến cuối dũng đạo.

Nhưng, điều khiến mọi người kinh ngạc là, thạch môn vừa nãy còn ở đó đã biến mất, trước mặt họ là một vách tường đá.

"Sao lại thế này?

Thạch môn sao lại biến mất.” Ngô Tam Tỉnh không ngừng đập vào vách đá, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Khinh Mi, ngươi có nghe thấy không?” Ngô Tam Tỉnh vẫn không cam lòng, nhưng đối diện với vách đá hô lớn nửa ngày cũng không có tiếng đáp lại.

Trần Văn Cẩm cất tiếng khuyên giải: “Thôi được rồi Tam Tỉnh, phiến giấy trong cẩm nang vẫn còn động đậy, chứng tỏ tiểu thư Khinh Mi tạm thời vẫn an toàn.” Hồ Bát Nhất cũng nhíu chặt mày, phỏng đoán: “Liệu có khả năng đây là cơ quan chuyển động trong mộ thất không?” Ngô Tam Tỉnh quả quyết lắc đầu: “Không thể là cơ quan chuyển động, hiện giờ chúng ta đang ở tầng thứ hai của mộ thất, kết cấu tầng này hoàn toàn khác biệt so với tầng trên.” Tuy nói vậy, nhưng Ngô Tam Tỉnh vẫn dẫn vài người nán lại trước cánh cửa đá biến mất, hy vọng cánh cửa sẽ xuất hiện lần nữa.

Chương 579

Trong Trùng Cốc, trên đỉnh núi nơi có cung điện, Diệp Bạch giữa ngọn lửa tím đen từ từ mở mắt.

Vừa nãy, tử mẫu phù lục trên người hắn đột nhiên vỡ nát, đánh thức hắn khỏi trạng thái bế quan.

Tử mẫu phù lục có cảm ứng lẫn nhau, mẫu phù lục ở trên người Khinh Mi, chỉ khi tử phù lục không dò được mẫu phù lục thì nó mới vỡ nát.

Chẳng lẽ là nữ nhi của mình đã xảy ra chuyện?

Diệp Bạch trước tiên lấy ra đồng tiền, chiêm bốc an nguy của Diệp Khinh Mi, thấy là quẻ cát mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, nguyên nhân tử mẫu phù lục gặp vấn đề vẫn cần phải làm rõ.

Diệp Bạch xuống núi sau đó cho gọi đội Chu Tước cùng những người khác.

"Tam gia, sao người lại xuất quan sớm vậy?" Người nói là Chu Nhất, thân hình đầy đặn, đã là một phụ nữ trung niên.

"Khinh Mi và Phu nhân đã đi đâu?" "Cửu Môn đã tổ chức chuyến đi Hải Đáy Mộ, tiểu thư Khinh Mi đã lên thuyền ra biển từ mấy ngày trước.

Phu nhân không biết người xuất quan sớm, nàng vẫn đang ở Trường Sa, hình như Hồng Nhị gia có bệnh, Phu nhân đến thăm hỏi rồi." Diệp Bạch gật đầu, dặn đội Chu Tước giữ vững Trùng Cốc, còn hắn thì dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Trùng Cốc.

Một quả pháo hiệu đặc biệt được bắn lên không trung, đội Huyền

Vũ đang canh giữ bên ngoài Trùng Cốc nhanh chóng tập hợp.

Nhiều năm trôi qua, năm người của đội Huyền Vũ đã được thay bằng nhiều lớp máu mới, trong đó có hai người là gương mặt trẻ tuổi.

Một người đàn ông trung niên mặc trang phục tộc Bạch xuất hiện, y chính là Huyền Nhất đời này.

Chỉ thấy y dẫn các thành viên đội Huyền Vũ cung kính quỳ trước mặt Diệp Bạch.

"Tam gia!" Diệp Bạch gật đầu: "Phụ thân ngươi vẫn khỏe chứ?" "Phụ thân hắn nội gia chân khí đã có thành tựu, thân cốt vẫn khá cứng cáp, nhưng thường xuyên nhắc tới Tam gia, vẫn muốn vì Tam gia mà hiệu lực." Diệp Bạch vỗ vai y cười nói: "Già cả rồi còn hiệu lực gì nữa, cứ để hắn an tâm dưỡng lão, đội Huyền Vũ có các ngươi là đủ rồi." Rất lâu trước kia, đội Huyền Vũ đời đầu đã rất ít khi ra ngoài làm nhiệm vụ, hơn nữa với tư cách là ám vệ canh giữ bên ngoài Trùng Cốc, họ đã hòa nhập vào các dân tộc thiểu số địa phương, sinh sôi nảy nở huyết mạch.

Huyền Nhất trước mắt chính là con trai của Huyền Nhất đời trước, từ nhỏ được phụ thân bồi dưỡng nên thân thủ và bản lĩnh đều rất tốt, càng trung thành tuyệt đối với Diệp Bạch.

Sau khi vượt qua khảo hạch nghiêm ngặt trong Nhân Bộ, y liền tiếp quản đội Huyền Vũ hiện tại.

Diệp Bạch phân phó: "Giúp ta sắp xếp phương tiện giao thông để ra ngoài, các ngươi hãy canh giữ Trùng Cốc thật tốt." Trùng Cốc dưới sự kinh doanh và cải tạo của Diệp Bạch và Bạch Tri Hi, toàn bộ địa thế hiện ra hình thái thăng long, là một phúc địa phong thủy hiếm có.

Bên trong có những cánh đồng dược liệu rộng lớn, không ít là bảo dược quý giá ngàn năm, được Diệp Bạch dùng để luyện chế đan

dược.

Diệp Bạch lo lắng sau khi mình rời đi, có người lẻn vào Trùng Cốc phá hoại thành quả của mình, vì vậy, hắn dặn dò đội Huyền Vũ phối hợp với đội Chu Tước bảo vệ Trùng Cốc thật tốt.

Trong thành Trường Sa, những người bán hàng tư nhân rao bán trên đường phố và trước cổng rạp chiếu phim, kẹo hồ lô, khoai lang nướng và các món ăn vặt khác đủ cả, dòng người tấp nập.

Thời đại này, quốc gia đã không còn hạn chế sự phát triển của các hộ kinh doanh cá thể tư nhân, nên những người thông minh sẽ tìm cách kiếm tiền.

So với đường phố ồn ào, có một khu vực lại tĩnh lặng và yên bình, chim hót hoa thơm.

Người dân Trường Sa đều biết, những người có thể sống ở đây đều là phi phú tức quý.

Mùa hè nóng bức, gió mát thổi qua, liễu rủ bay bay.

Diệp phủ trước đây đã trở thành Trần phủ, Trần Thiên Hữu đang nằm câu cá ở hồ nước trong nội viện.

Giờ đây Trần Thiên Hữu cũng đã già yếu, mặc dù mỗi năm y đều có phần đan dược trú nhan, nhưng lại rất ít khi dùng.

Tiếng bước chân truyền đến bên tai, Trần Thiên Hữu ngẩng đầu, chỉ thấy Thuận Tử với mái tóc bạc trắng mang đến cho y một chiếc chăn mỏng.

Trần Thiên Hữu dở khóc dở cười: "Thuận Tử thúc, trời nóng bức thế này, lấy chăn làm gì?" "Gió lớn, cẩn thận kẻo cảm lạnh." Thuận Tử kiên trì, Trần Thiên Hữu đành không tiện từ chối.

Đắp chăn xong, nhìn khuôn mặt già nua của Thuận Tử thúc, Trần

Thiên Hữu không khỏi cảm khái.

Nói đến đây, Trần Thiên Hữu từ khi rời Trùng Khánh, rời Trường Sa đến ở Diệp phủ, chính là Thuận Tử thúc đã chăm sóc y, sau khi Tam thúc ẩn cư, y tiếp quản Cửu Môn, dọn vào Diệp phủ, Thuận Tử thúc cũng ở lại cùng.

Thoáng cái, đã mấy chục năm trôi qua.

Nếu nói ai là người ở bên cạnh mình lâu nhất, thì không nghi ngờ gì đó chính là Thuận Tử thúc.

"Thuận Tử thúc, thúc nói con giao Cửu Môn lại cho Khinh Mi thì sao, Tam thúc năm xưa giao Cửu Môn cho con, giờ con trả lại cho con gái hắn." Thuận Tử nói: "Thiếu gia, chuyện này người nói không tính, vẫn phải Tam gia quyết định." Trần Thiên Hữu mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại như tự lẩm bẩm: "Đúng vậy, vẫn phải Tam thúc quyết định, nhưng Tam thúc bế quan lâu như vậy rồi, cũng không biết khi nào mới xuất quan, nhưng con đã hỏi Tam thẩm, ý của nàng mập mờ hai lẽ, con không đoán được." "Phu nhân là muốn Thiếu gia tự mình quyết định đó." "Con tự quyết định cũng vô ích, Tam thẩm không ủng hộ con, cửa ải Tam thúc đó con không qua được." Trần Thiên Hữu lắc đầu.

Thuận Tử suy nghĩ một lát nói: "Thiếu gia, con nghĩ Tam gia vẫn muốn người tiếp tục quản lý Cửu Môn." "Đều đã già cả rồi, cũng chỉ có Thuận Tử thúc người vẫn gọi con là Thiếu gia." Trần Thiên Hữu xua tay rồi nói: "Kỳ thực trước khi Tam thúc bế quan, từng hỏi con có muốn đổi máu không, nói là có thể kéo dài tuổi thọ cho con, nhưng con đã từ chối." Thuận Tử im lặng một lúc, rồi mở miệng nói: "Thiếu gia đang nhớ Trần Đại gia sao?" "Đúng vậy, sao lại không nhớ, đó là cha ruột của con, nhiều năm như vậy không có tin tức, là từ trước đến nay không xem con là con trai sao, nếu không phải Tam thúc nói với con

rằng hắn vẫn còn sống, con đã sớm lập mộ bia, thờ linh vị cho hắn rồi, hơn nữa, những năm này con không ít lần dùng mạng lưới thông tin của Cửu Môn để tìm hắn, nhưng đáng tiếc không có thu hoạch gì." Thuận Tử lắc đầu nói: "Thiếu gia, ta cũng có con trai, cũng từng làm cha, năm xưa Thiếu gia bị đưa đến Trùng Khánh, có lẽ Trần Đại gia lúc đó đã đưa ra quyết định." "Quyết định gì?

Để hắn một mình không vướng bận, sau đó đi thực hiện báo thù của mình ư?" Trần Thiên Hữu đột nhiên tức giận nói.

Thuận Tử khẽ thở dài, biết Trần Thiên Hữu trong lòng chất chứa một nỗi oán hận.

Nút thắt này có lẽ chỉ có Trần Đại gia tự mình mới có thể gỡ bỏ được.

Sau một hồi thổ lộ, Trần Thiên Hữu cũng đã lấy lại lý trí, không còn hỉ nộ ra mặt nữa, chuyên tâm câu cá.

Lúc này, một người học trò đưa đến một bức điện tín, là từ ngoài biển gửi về.

Trần Thiên Hữu đọc xong điện tín, mày nhíu chặt lại.

Điện tín nói rằng, Ngô Tam Tỉnh và Hồ Bát Nhất sau khi xuống mộ mãi không có tin tức, Diệp Khinh Mi và Trương Khởi Linh đã biến mất trên thuyền biển, nghi ngờ đã xuống mộ.

"Con bé Khinh Mi này, trước khi xuất phát ta đã dặn đi dặn lại nó, bảo nó đừng khinh suất xuống mộ, không ngờ vẫn xuống rồi." Trần Thiên Hữu không khỏi có chút lo lắng, chuyến đi Hải Đáy Mộ này y tổ chức chính là để dẫn dụ người của Uông gia ra, Khinh Mi mạo hiểm xuống mộ, điều này có nghĩa kế hoạch ban đầu sẽ phải thay đổi.

Thực ra, sau khi Ngô Tam Tỉnh lên thuyền biển, Trần Thiên Hữu đã bố trí đội Thanh Long theo sau, chính là để đảm bảo an toàn cho các

thành viên thế hệ thứ hai của Cửu Môn.

Và tin tức trong điện tín chắc hẳn là do đội Thanh Long thu thập được.

Trần Thiên Hữu suy nghĩ một lát, tự tay viết một bức điện tín, nhờ người học trò chuyển cho đội Thanh Long.

"Tình hình dưới mộ chưa rõ, Thanh Long cũng nên hành động rồi." Trần Thiên Hữu dừng lại một chút, lại quay đầu nói: "Thuận Tử thúc, lại đến Hồng phủ mời Ngũ gia đến đây đi, ta có việc muốn bàn với hắn." Thời gian chầm chậm trôi qua, trong Hải Đáy Mộ, một ngày một đêm đã trôi qua.

Hồ Bát Nhất, Ngô Tam Tỉnh và những người khác vẫn nán lại ở nơi Diệp Khinh Mi biến mất.

"Lão Hồ, huynh còn gì ăn không?" Vương Khải Toàn đói đến hoa mắt chóng mặt, thực sự không nhịn được nữa mới mở miệng.

Hồ Bát Nhất đưa miếng bánh quy nhỏ cho Vương Khải Toàn: "Tiết kiệm chút đồ ăn đi, thức ăn của mọi người chẳng còn nhiều." Vương Khải Toàn nhận lấy bánh quy, nuốt chửng, lượng quá ít, ăn rồi mà như chưa ăn.

Lâu như vậy trôi qua, cánh cửa đá vẫn không xuất hiện, thêm vào đó thức ăn cạn kiệt, mọi người cũng không còn tâm trí để tiếp tục chờ đợi.

Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Trong mộ có nước ngọt, nhưng thức ăn của chúng ta nhiều nhất chỉ đủ cầm cự hai ngày, tiếp theo ta có hai suy nghĩ.

Thứ nhất là quay về theo đường cũ, bổ sung vật tư và trang bị rồi hãy xuống lại, nhưng thiết bị lặn của chúng ta đã mất, nếu không tìm lại được thì cần người có khả năng bơi lặn tốt cùng ta ra mộ." "Thứ

hai là tiếp tục tiến lên, lối vào tầng thứ ba của mộ thất ngay quanh đây, có lẽ Khinh Mi bị kẹt trong không gian tầng thứ ba của mộ huyệt.” Mọi người chìm vào suy tư, cả hai cách đều có lợi và hại.

Nhưng so sánh thì, nhân lúc thức ăn còn đủ mà ra khỏi mộ là an toàn nhất.

Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người một lượt, bảo mọi người giơ đồng hồ quyết định.

Chương 580

Trong năm người, Trần Văn Cẩm và Vương Khải Toàn giơ tay chọn ra khỏi mộ, còn Ngô Tam Tỉnh, Hồ Bát Nhất, Lý Tứ Địa không giơ tay, chọn tiếp tục đi sâu vào mộ huyệt.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, tình huống này gần giống như hắn nghĩ: "Văn Cẩm, ngươi và Bàn Tử nếu muốn ra ngoài thì có nghĩa chúng ta sẽ chia làm hai đường, như vậy cũng an toàn hơn, hơn nữa, khi các ngươi lên trên nếu có thể tìm thấy Tiểu Ca." Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên xua tay nói: "Thôi bỏ đi, ta cũng đi cùng các huynh, Lão Hồ không đi, một mình ta ra ngoài cũng chẳng có ý nghĩa gì." Nhưng Hồ Bát Nhất lại lo lắng cho sự an nguy của Bàn Tử, nghiêm túc nói: "Bàn Tử, ngươi vẫn nên cùng Văn Cẩm ra mộ đi, vết thương của ngươi còn chưa lành hẳn, không thích hợp ở lại dưới mộ, huống hồ nếu ngươi không ở lại, thức ăn của chúng ta còn có thể cầm cự thêm một ngày." Đối với Hồ Bát Nhất, việc hắn chọn tiếp tục đi sâu cũng là mang tâm tư giống Ngô Tam Tỉnh, tìm Diệp Khinh Mi đang mất tích.

Mà tình hình dưới mộ chưa rõ ràng, nếu Bàn Tử ở lại, hắn rất khó đảm bảo an toàn cho Bàn Tử.

Nhưng Vương Khải Toàn cũng là người ngang bướng, kiên quyết muốn ở lại, còn nói mình vừa nãy nghe nhầm quy tắc giơ tay, bắt đầu làm loạn.

Hai huynh đệ cãi vã, Ngô Tam Tỉnh bất lực lắc đầu, nhìn về phía Trần Văn Cẩm hỏi: "Văn Cẩm, ngươi tốt nhất là tìm được thiết bị lặn rồi hãy ra mộ, nếu không sẽ quá nguy hiểm, hơn nữa, lên trên rồi nhất định phải mời Tiểu Ca xuống." "Được." Trần Văn Cẩm gật đầu, nàng chọn ra ngoài cũng là vì đại cục mà cân nhắc, hiện tại mọi người rất

cần báo cáo tình hình dưới mộ lên trên.

Bên này, Vương Khải Toàn ôm chặt đùi Hồ Bát Nhất, sống chết không chịu đi, Hồ Bát Nhất cũng đành bó tay, đành phải đồng ý cho Vương Khải Toàn ở lại.

Trần Văn Cẩm mang theo một ít vật tư, một mình lên đường.

Trước khi đi, nàng nhìn Hồ Bát Nhất: "Bảo trọng, Hồ đại ca." Nói xong, liền biến mất trong thông đạo.

Vương Khải Toàn ôm cổ Hồ Bát Nhất, trêu chọc: "Lão Hồ, huynh ra tay nhanh thật đó." "Cút ngay, thu dọn đồ đạc, chúng ta cũng nên đi thôi." Cầm bản đồ mộ huyệt do Ngô Tam Tỉnh tổng kết, Trần Văn Cẩm rất nhanh đã đến tầng thứ nhất của mộ huyệt, có lẽ là may mắn, nàng sau khi đi vào đường hầm, tiến vào đúng là phòng đá mà họ lần đầu tiên vào mộ.

Ba bộ thiết bị lặn được đặt ngay miệng giếng nước.

Trần Văn Cẩm đang chuẩn bị tiến lại gần, nhưng đột nhiên khựng lại.

Hai phiến giấy nhân trong lòng nàng đang điên cuồng nhảy múa.

Trước khi xuất phát, nàng đã để lại cẩm nang của Diệp Khinh Mi cho Ngô Tam Tỉnh, còn nàng chỉ mang theo hai phiến ra ngoài.

Trần Văn Cẩm nhíu mày, không biết sự dị động của phiến giấy nhân có ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra?

Đột nhiên, miệng giếng nước truyền đến tiếng nước bắn tung tóe, từng cái đầu lâu phụ nữ với mái tóc dài nổi lên từ dưới nước, mái tóc đen dày đặc như mực loang ra.

"Cấm Bà!" Ngô Tam Tỉnh đã sớm nhắc nhở nàng, trong mộ huyệt

có thể ẩn chứa Cấm Bà, không ngờ lại gặp phải ở đây.

Trần Văn Cẩm biến sắc mặt, vội vàng lùi lại.

Nhưng phiến giấy nhân trong lòng nàng lại đột nhiên nhảy ra, kêu chít chít chít lao về phía Cấm Bà, một chút cũng không sợ chết.

"Mấy tiểu gia hỏa, quay lại." Trần Văn Cẩm đưa tay chụp lấy, nhưng lại chụp hụt, chỉ có thể trơ mắt nhìn phiến giấy nhân bị mái tóc sắc như lưỡi dao xuyên thủng.

Nhưng ngay khoảnh khắc phiến giấy nhân bị phá hủy, nó hóa thành một luồng linh hỏa màu đỏ bùng nổ.

Trong ngọn lửa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Cấm Bà, mái tóc đen dày đặc bị lửa thiêu cháy mất quá nửa.

Trần Văn Cẩm không ngờ phiến giấy nhân còn có công năng này, trong lòng vừa mừng vừa quả quyết lấy ra Cửu Trảo Câu.

"Xoạt!" Móng sắt sắc bén nhanh chóng bắn ra.

Cấm Bà né tránh không kịp, bị Cửu Trảo Câu đánh trúng mặt, trên khuôn mặt tái nhợt ghê tởm lưu lại vài vết thương đỏ tươi.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

"Không hay rồi!" Trần Văn Cẩm thấy vậy, định thu hồi Cửu Trảo Câu, nhưng lại phát hiện mái tóc đen đã quấn chặt Cửu Trảo Câu.

Cấm Bà bị thương đã sớm nổi giận đùng đùng, nếu không phải phía sau còn có hai kẻ truy đuổi, con bé này làm sao có thể làm nàng bị thương, còn làm hỏng khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

"Ngươi đáng chết!" Giọng nói khàn đặc từ miệng Cấm Bà truyền ra.

Trần Văn Cẩm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh lớn ập đến, cả người bị kéo vào trong mái tóc đen, lại có vô số mái tóc đen quấn

quanh cổ nàng.

Trong tình thế cấp bách, miệng giếng nước đột nhiên vỡ tung, chỉ thấy một thanh trường đao màu đen như sấm sét bắn ra, phá tan từng lớp tóc đen, cắm vào ngực Cấm Bà.

Trần Văn Cẩm cũng nhân cơ hội thoát khỏi sự vướng víu của tóc đen, kéo giãn khoảng cách với Cấm Bà.

Nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy quá nguy hiểm, nàng suýt chút nữa đã bị siết chết.

"Lão yêu vật, chơi với chúng ta xong định chạy sao, đã hỏi qua Hắc Kim Trường Đao của gia gia chưa?" Lúc này, Thanh Tam từ dưới nước chui lên, rút Hắc Kim Trường Đao ra, giẫm lên bộ ngực đầy đặn của Cấm Bà, cười đùa chửi rủa.

Y quay đầu lại, mới phát hiện Trần Văn Cẩm trong phòng đá.

"Ôi, sao ở đây còn có một tiểu mỹ nữ vậy, cô là thành viên đội khảo cổ?" Trần Văn Cẩm còn chưa kịp trả lời, liền thấy dưới nước lại xông ra một bóng người, trên người mặc y phục đen đơn giản, chính là đội trưởng đội Thanh Long – Thanh Nhất.

Thanh Tam quay đầu: "Đại ca, Cấm Bà đã giải quyết rồi, nhưng bên cạnh còn có một tiểu mỹ nữ, huynh xem xử lý thế nào?" Xử lý thế nào?

Trần Văn Cẩm đột nhiên trở nên căng thẳng, hai người này là ai, chẳng lẽ là người của Uông gia?

Thanh Nhất cười cười: "Đừng hù dọa tiểu bối, nàng ta tên là Trần Văn Cẩm, con gái của Trần Bì, xem như là người của Cửu Môn." Thanh Tam lại nhìn Trần Văn Cẩm: "Con gái của Trần Bì, ta nhớ thằng nhóc đó ngày xưa ở mỏ Trường Sa ngông cuồng lắm, ta vẫn luôn muốn đánh hắn, giờ con gái cũng lớn thế này rồi sao?" "Không

phải con ruột, là con nuôi.” “Hèn chi, ta còn nói tên đó sao có thể sinh ra khuê nữ xinh đẹp như vậy.” Hai người đối thoại hoàn toàn không tránh mặt Trần Văn Cẩm, Trần Văn Cẩm không nhịn được ngắt lời: “Này, rốt cuộc các ngươi là ai?” “Thân phận của chúng ta ngươi không cần biết, chỉ cần biết chúng ta sẽ không hại ngươi là được.” Thanh Nhất giải thích một câu, rồi chuyển ánh mắt sang Cấm Bà đang nằm trên đất khổ sở cầu xin.

Con Cấm Bà này vừa nãy chặn ở lối vào mộ huyệt, bị y đánh trọng thương sau đó một đường chạy đến đây.

“Tha mạng cho ta, ta không dám nữa.” Liên tiếp chịu hai lần trọng thương, Cấm Bà ngay cả mái tóc cũng không thể duy trì, tản ra trên vai, đúng là một bộ dạng nữ quỷ.

“Chậc, có thể nói chuyện sao, đúng là hiếm thấy.” Thanh Tam chế nhạo một câu, vẻ mặt tươi cười, rút Hắc Kim Trường Đao ra.

“Xoạt!” Tay giơ đao chém, Cấm Bà lập tức đầu lìa khỏi xác, máu đỏ tươi văng tung tóe khắp nơi, trên khuôn mặt xấu xí đôi mắt trắng trợn trừng lớn, dường như không ngờ mình lại chết theo cách này.

Cảnh tượng đẫm máu, Trần Văn Cẩm mày nhíu chặt lại, hai người này rốt cuộc là ai, ra tay với Cấm Bà một chút cũng không mềm lòng.

Thanh Nhất thần sắc bình thản nhìn thi cốt: “Tam tử, thu liễm Cấm Bà lại đi, thứ này mang dị hương, có thể đổi được chút công tích điểm.” Vừa nghe thấy có công tích điểm, Thanh Tam líu ríu chạy lên trước.

Sau khi thu dọn thi thể xong, Thanh Nhất mới hỏi: “Tiểu thư Khinh Mi ở đâu?” “Các ngươi là người của Diệp Tam gia?” “Cũng xem là vậy đi, trước tiên trả lời câu hỏi của ta đã.” Giọng điệu của Thanh Nhất tuy bình thản, nhưng dường như có một áp lực vô hình.

Trần Văn Cẩm mím môi nói: “Tiểu thư Khinh Mi mất tích rồi.” “Mất tích?” Thanh Nhất và Thanh Tam đồng thời biến sắc mặt.

“Tình huống cụ thể thế nào, ngươi nói kỹ càng xem.” Trần Văn Cẩm liền kể chi tiết lại tình huống mấy ngày trước đã xảy ra một lượt.

“Phiến giấy nhân có thể chứng minh tiểu thư không gặp chuyện ở đâu?” Trần Văn Cẩm đáp: “Hai lá ta mang ra ngoài gặp Cấm Bà thì tự nhiên cháy rồi, số còn lại đều ở chỗ Tam Tỉnh.” “Đi, dẫn chúng ta quay lại.” Trần Văn Cẩm nhíu mày: “Không được, ta phải ra ngoài, vật tư trong mộ không còn nhiều, hơn nữa ta còn phải lên trên báo cáo tình hình dưới mộ.” “Những chuyện này ngươi không cần lo lắng, nhiệm vụ hiện tại của ngươi là dẫn chúng ta đến nơi tiểu thư mất tích.” Dưới yêu cầu cưỡng chế của Thanh Nhất, Trần Văn Cẩm đành phải ngoan ngoãn dẫn đường.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và những người khác đã tìm thấy lối vào tầng thứ ba.

Tuy nhiên, trong đại điện của lối vào có một nhóm Hải Hầu Tử lông xanh đang ẩn nấp, tổng cộng khoảng bảy tám con.

Bốn người ẩn mình ở cửa thông đạo, thì thầm giao tiếp.

“Tam Tỉnh huynh đệ, có thể xác định đây chính là lối vào tầng thứ ba không?

Hay là đã tìm nhầm chỗ?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Không thể sai được, ta có chín phần chắc chắn.

Chương 581

Các ngươi nghĩ xem, đại điện này nằm ở cuối mê cung, về mặt cấu trúc lại nằm ở vị trí trung tâm, nếu ta là Uông Tàng Hải, nhất định sẽ đặt lối vào ở đây." "Lối vào ở đây, Hải Hầu Tử giải quyết thế nào, những thứ này con nào con nấy đều sức mạnh vô cùng, chúng ta chỉ có hai khẩu súng lục, e rằng không đối phó nổi." Vương Khải Toàn cũng xen vào nói: "Đúng vậy, đúng vậy, cái mùi tanh của biển này, sắp hun chết ta rồi." Ngô Tam Tỉnh trầm tư nói: "Trước kia khi ta và Khinh Mi chạy tới, Hải Hầu Tử không tấn công chúng ta, chúng có thể quần cư sống sót trong mộ huyệt, có lẽ chúng vẫn còn giữ trí tuệ lúc còn sống, Lão Hồ, ta muốn nhờ huynh lên thử xem." Vương Khải Toàn vừa nghe thấy lời này liền sốt ruột: "Ta nói Ngô Tam Tỉnh, huynh gõ ta một cái xẻng, ta còn chưa tính sổ đâu, giờ sao lại để Lão Hồ đi dò đường cho huynh." "Bàn Tử." Hồ Bát Nhất ấn Vương Khải Toàn đang nóng nảy trở lại.

Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Bàn Tử, ta và Lý Tứ Địa trước kia đã giết một con Hải Hầu Tử, ta sợ chúng sẽ nhận ra chúng ta, đến lúc đó nhỡ có chuyện gì thì không hay rồi." Tiếp đó, Ngô Tam Tỉnh lại chân thành nhìn Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ huynh yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ huynh, hơn nữa chỉ cần tìm thấy Khinh Mi, cái mạng này của Ngô Tam Tỉnh ta đều là của huynh." Hồ Bát Nhất xua tay: "Không cần, ta cũng là vì tìm sư cô thôi, huynh yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta." Tiếp đó, Hồ Bát Nhất nạp đầy đạn cho súng lục, bỏ vào lòng, rồi rón rén xuất hiện ở cửa đại điện.

Cùng với sự xuất hiện của Hồ Bát Nhất, Hải Hầu Tử trong đại điện bắt đầu xôn xao.

"Ô ô ô!" Những con Hải Hầu Tử này con nào con nấy đều mặt

xanh nanh vàng, mang vẻ mặt khát máu, không khỏi khiến người ta rùng mình.

Hồ Bát Nhất dừng bước, cẩn thận nhìn chằm chằm đàn Hải Hầu Tử này, chỉ cần đàn Hải Hầu Tử truy đuổi hắn, thể hiện ý muốn tấn công, hắn sẽ dẫn Hải Hầu Tử vào một con đường trong mê cung, còn Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa sẽ nhân cơ hội tiến vào đại điện.

Điều khiến Hồ Bát Nhất may mắn là, mặc dù Hải Hầu Tử vẫn kêu gào, nhưng không tiến lên tấn công hắn.

Mượn ánh sáng yếu ớt từ đèn pin, Hồ Bát Nhất phát hiện trong đại điện đặt không ít bình bình lọ lọ, còn treo cả thịt cá.

Xem ra những con Hải Hầu Tử này quả thực vẫn giữ thói quen tích trữ thức ăn của loài người.

Và giữa đại điện cũng có ba cỗ quan tài đá, còn có một đài phun nước hình tròn đang ùng ục sủi nước.

Hồ Bát Nhất phỏng đoán, lối vào tầng thứ ba rất có thể nằm trong quan tài đá.

Hồ Bát Nhất muốn tiến lại gần hơn, nhưng bị ba con Hải Hầu Tử chặn lại.

"A ô ô." Hải Hầu Tử nhe nanh múa vuốt, lộ ra vẻ hung tợn, Hồ Bát Nhất hiểu ý, có nghĩa là hắn không thể tiến lại gần hơn nữa.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ, chỉ có thể quay lại, miêu tả lại tình huống trong đại điện một lượt.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Bất kể thế nào, Hải Hầu Tử không chủ động tấn công người là một tin tốt, lần này đến lượt ta đi, có lẽ ta có thể dụ chúng đi chỗ khác." Mọi người gật đầu đồng ý, Ngô Tam Tỉnh kiểm tra súng lục xong, rồi rảo bước tiến lại gần đại điện.

Nhưng còn chưa đi vào, liền thấy mấy con Hải Hầu Tử cuốn theo gió đen, nhe nanh múa vuốt xông ra.

"Ôi mẹ ơi!" Ngô Tam Tỉnh bị dọa giật mình, đành phải chạy trối chết.

Lý Tứ Địa trong bóng tối không nhịn được nói: "Đàn Hải Hầu Tử này đúng là ghi thù, hy vọng Tam ca không sao." Vương Khải Toàn với giọng điệu quái gở nói: "Tam ca gọi nghe hay đó, sao ngươi không lên giúp đỡ?" Lý Tứ Địa cũng là người trẻ tuổi, bị Vương Khải Toàn châm chọc như vậy, nổi nóng: "Bàn Tử, ngươi đừng có âm dương quái khí, Tam ca làm ngươi bị thương, hắn có thể nhường ngươi, ta đây không nợ ngươi đâu." Thấy hai người cãi vã thật sự, Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn lại, đồng thời an ủi vài câu.

"Tứ Địa, bên trong còn ba con, lát nữa trông cậy vào ngươi đó." "Yên tâm đi Hồ đại ca, tiếp theo cứ giao cho ta." Lý Tứ Địa trong lòng bội phục Hồ Bát Nhất, đã đổi cách xưng hô, gọi là ca.

Đợi Ngô Tam Tỉnh đã chạy xa hẳn, Lý Tứ Địa mới chui ra.

Y đến cửa đại điện, muốn dẫn ba con Hải Hầu Tử còn lại ra, nhưng ba con Hải Hầu Tử này đối với y không thèm đếm xỉa, cũng không có ý muốn tấn công.

Lý Tứ Địa bất đắc dĩ, vứt ba phi tiêu găm vào thịt cá treo lủng lẳng.

Hải Hầu Tử lập tức bị kinh động, gầm gào, mắt đỏ ngầu xông ra.

Thấy Lý Tứ Địa đã dẫn những con Hải Hầu Tử còn lại đi chỗ khác, Hồ Bát Nhất cẩn thận kéo Vương Khải Toàn tiến vào đại điện.

Trang trí bên trong đại điện rất giống với những gì đã gặp trước đây, ngoài quan tài đá và đài phun nước nhỏ, chỉ có thêm đồ gốm và các loại tạp vật như thực vật do Hải Hầu Tử vận chuyển vào.

Hồ Bát Nhất còn phát hiện con rắn đen khổng lồ mà hắn đã giết trước đó cũng bị lột da, thân rắn còn bị gặm mất mấy đoạn.

Xem ra những con Hải Hầu Tử này mới là bá chủ trong mộ huyệt, nơi nào cũng có thể đến.

Hồ Bát Nhất trong lòng cảm khái một chút, không trì hoãn thời gian, lần lượt mở ba mặt quan tài đá, kết quả ở quan tài đá bên phải nhất phát hiện một ngăn mật.

"Quả nhiên có thông đạo." Sau khi làm một ký hiệu bên ngoài quan tài đá, Hồ Bát Nhất liền kéo Vương Khải Toàn chui vào trong quan tài đá.

Nhưng thông đạo ngăn mật dưới quan tài đá giống như một cái máng trượt thẳng đứng, hai người vừa mới bước vào, liền kinh hô một tiếng, trượt dọc theo vách đá lạnh lẽo xuống.

"Bàn Tử cẩn thận!" Hồ Bát Nhất phát hiện hai bên thông đạo thế mà có những mũi nhọn nhô ra, vội vàng kéo Vương Khải Toàn co ro lại với nhau.

May mắn là hữu kinh vô hiểm, hai người thuận lợi trượt xuống một khoảng đất trống trải.

Hồ Bát Nhất bật đèn pin yếu ớt quan sát, xung quanh hẹp hòi, ở giữa có một tế đàn hình tròn.

Nhiệt độ ở đây rất thấp, khi thở ra một hơi dưới ánh đèn lập tức biến thành một làn sương trắng.

Hồ Bát Nhất còn chưa kịp tự mình quan sát xung quanh, đã nghe thấy Vương Khải Toàn la lên: "Lão Hồ, cái tế đàn này hình như làm bằng xi măng." "Thời Minh làm sao có xi măng được." Cảm giác đầu tiên của Hồ Bát Nhất là không tin, nhưng khi đến cạnh tế đàn tỉ mỉ quan sát, ôi, đúng là làm bằng xi măng.

Kỳ lạ, Hải Đáy Mộ thời Minh sao lại xuất hiện kiến trúc hiện đại được.

Hai thứ này hoàn toàn không liên quan đến nhau.

Hồ Bát Nhất cảm thấy có điều bất thường, vội vàng nói: "Bàn Tử, ngươi ở đây chờ, ta đi xung quanh xem sao." Nói đoạn, Hồ Bát Nhất cầm chiếc đèn pin duy nhất biến mất, Vương Khải Toàn ngồi trên tế đàn có thể nhìn thấy ánh đèn pin yếu ớt trong bóng tối, cũng không sợ hãi.

Đột nhiên, từ lỗ tròn giữa tế đàn thò ra một bàn tay khô héo màu đen nắm chặt lấy Vương Khải Toàn.

Bàn tay đen đầy vảy chồng chất, hơn nữa sức lực cực lớn, Vương Khải Toàn lập tức bị kéo vào trong lỗ tế đàn.

"Lão Hồ, cứu ta!" May mắn lỗ tế đàn nhỏ, khung xương của Vương Khải Toàn lớn, thân thể bị kẹt lại bên ngoài.

Hồ Bát Nhất nghe tiếng vội vàng chạy đến, thấy Bàn Tử sắp bị kéo vào trong tế đàn, vội vàng tiến lên nắm tay kéo lại.

Có lẽ nhận thấy lực cản, bàn tay đen vảy vảy đột nhiên buông lỏng, co lại vào trong lỗ.

"Lão Hồ, may mà huynh đến nhanh, làm ta sợ chết khiếp." Vương Khải Toàn thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất chiếu đèn pin vào cái lỗ tế đàn đen kịt, lờ mờ nhìn thấy một bóng đen xẹt qua, sau đó biến mất.

"Bàn Tử, tình huống thế nào?" "Ta cũng không biết, ta đang ngồi trên tế đàn, tự nhiên cảm thấy có một bàn tay kéo ta." Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát nói: "Chỗ này không an toàn, phía trước ta đã tìm thấy đường rồi, chúng ta đi thôi." "Chỉ có hai chúng ta sao?

Không đợi Ngô Tam Tỉnh và bọn họ nữa?" "Không đợi nữa, nhiều Hải Hầu Tử canh giữ bên ngoài như vậy, trong thời gian ngắn bọn họ e rằng không vào được, chúng ta đi dò đường trước." Hồ Bát Nhất dìu Vương Khải Toàn đứng dậy, phát hiện quần áo phía sau lưng hắn bị xé rách một lỗ lớn.

Rốt cuộc trong lỗ tế đàn là thứ gì, sức lực lại lớn đến vậy.

Suy nghĩ một lát, Hồ Bát Nhất vẫn làm một ký hiệu mũi tên trên tế đàn, ý là lỗ tròn tế đàn bên trong có nguy hiểm.

Xa rời tế đàn, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đến một căn phòng phụ.

Căn phòng phụ không lớn, bốn bức tường vẽ đầy những bức bích họa đã sắp bong tróc.

Trong đó, một bức bích họa còn khá nguyên vẹn có vẽ một quan viên thời Minh đang tuần tra công trường, còn có rất nhiều thợ thủ công mặc đơn giản đang vận chuyển đá, cát, gỗ và các vật liệu xây dựng khác.

Bức bích họa dường như đang kể lại quá trình xây dựng Hải Đáy Mộ.

Hồ Bát Nhất chuyên tâm xem bích họa, Vương Khải Toàn lại chú ý đến những đồ gốm tùy táng trong phòng phụ.

Những đồ gốm này có hình dáng giống bình hoa, nhưng lớn hơn bình hoa thông thường, bề mặt có màu xanh trắng.

Vương Khải Toàn không hiểu về cổ vật, chỉ nghĩ đồ vật càng lớn càng đáng tiền.

Chương 582

Hiện tại chỉ có hắn và Lão Hồ hai người, có lẽ có thể giấu vài món bảo bối.

Vương Khải Toàn nảy sinh ý đồ xấu, liền lục lọi trong các đồ gốm, muốn tìm một món nhỏ nhắn tinh xảo, tốt nhất là có thể bỏ vào ba lô mà không dễ bị người khác phát hiện.

"Rầm!

Rầm!" Đột nhiên một món đồ gốm đổ nghiêng, lăn lông lốc trên đất.

Hồ Bát Nhất chiếu đèn pin qua: "Bàn Tử, nghiêm túc chút đi, đừng có chạm lung tung." Vương Khải Toàn ngơ ngác, hắn đâu có chạm vào đồ gốm đó, sao đồ gốm lại tự mình động đậy?

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Vương Khải Toàn cũng đã có cảnh giác, hắn rón rén đến gần cái bình bị đổ nghiêng đó, muốn xem bên trong có huyền cơ gì.

Đột nhiên, một cái đầu người đen sì, lốm đốm chui ra từ trong bình, ngũ quan ẩn dưới bóng tối, mơ hồ đến đáng sợ.

Vương Khải Toàn lạnh không đinh bị dọa giật mình: "Lão Hồ!" "Lại sao nữa?" Hồ Bát Nhất quay đầu lại, theo ánh mắt của Vương Khải Toàn nhìn sang, ngẩn người tại chỗ.

Hai người nín thở, không dám hít mạnh.

Chỉ thấy cái đầu người trong bình động đậy, tứ chi mảnh khảnh của nó dường như có thể gập lại, từ từ bò ra khỏi bình.

Toàn thân đen sì, giống như một cành củi khô đội một cái đầu lâu trẻ con.

Hồ Bát Nhất đã rút súng lục ra, chỉ cần con quái vật trước mắt có dị động, hắn sẽ không chút do dự mà nổ súng.

Nhưng quái vật đầu người khô cằn không hề để ý đến hai người, ngang nhiên đường hoàng đi ra khỏi phòng phụ trước mặt hai người.

Vương Khải Toàn nhìn bóng lưng con quái vật run rẩy nói: "Lão Hồ, rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì?" "Ta cũng không biết, dù sao cũng không phải người." Hồ Bát Nhất thấy quái vật đầu người khô cằn đã đi xa, liền dặn dò Vương Khải Toàn: "Bàn Tử, ngươi kiểm tra lại đồ gốm đi, đừng để còn đồ gì khác ở trong đó." Vương Khải Toàn mặt khổ sở nói: "Lão Hồ, ta không có đèn pin sao mà kiểm tra?

Vạn nhất lại nhảy ra một con quái vật nữa, tim ta không chịu nổi đâu." "Thắp một cây nến đi, ngươi không phải đã lấy trộm hai cây từ Tam Tỉnh đó sao?" Dưới ánh nến, Vương Khải Toàn không biết từ đâu lấy được một cây gậy gỗ, bắt đầu chọc vào các bình lọ.

"Đặc ruột, quái quái, Lão Hồ, ở đây còn một con nữa." "Chi chi!" Một con Khô Sài Nhân Đầu Quái bị chọc ra, nhưng nó dường như bất mãn vì Vương Khải Toàn chọc mình, phụt một cái lao đến.

"Lão Hồ!" Hồ Bát Nhất đã sớm chú ý đến tình hình bên này, chắn trước Vương Khải Toàn, một cước liền đá bay Khô Sài Nhân Đầu Quái.

Hồ Bát Nhất sức mạnh không hề nhỏ, Khô Sài Nhân Đầu Quái va vào tường sau đó kêu thảm một tiếng.

Nhìn lại, đã bị vỡ tan tành, đầu lâu và thân thể khô cằn hoàn toàn tách rời.

Không ngờ thứ này trông ghê gớm nhưng lại là đồ giả.

Hồ Bát Nhất tiến lại gần tỉ mỉ quan sát, phát hiện Khô Sài Nhân Đầu Quái dường như được ghép lại từ nhiều bộ phận.

Chẳng lẽ Hải Đáy Mộ này là phòng thí nghiệm sinh vật của người xưa?

Sao suốt đường đi gặp toàn những thứ quái dị.

Sau đó, Vương Khải Toàn tiếp tục kiểm tra tình hình bên trong bình, hắn đã học khôn hơn, trước tiên lật đổ bình, sau đó gõ vào đáy, chỉ cần bên trong có Khô Sài Nhân Đầu Quái, nó sẽ bị đuổi ra.

Cuối cùng, trong hàng chục bình lọ thế mà giấu tới bảy tám con Khô Sài Nhân Đầu Quái.

Những Khô Sài Nhân Đầu Quái này tính cách khác nhau, có con nhát gan như chuột, thấy người là chạy, có con lại nóng nảy, có tính tấn công rất mạnh.

Hồ Bát Nhất cũng không chiều chuộng, chỉ cần dám tấn công bọn họ, đều bị hắn giẫm nát thành xương vụn.

Làm xong việc, Vương Khải Toàn liền nhét cái bình sứ nhỏ tinh xảo mà mình vừa mắt vào ba lô, còn Hồ Bát Nhất đang chuyên chú giải mã thông tin trên bức bích họa cuối cùng, không hề phát hiện động tác nhỏ của Vương Khải Toàn.

Hồ Bát Nhất khẽ ngưng thần, chìm đắm trong bức bích họa, không thể dùng lời nói để miêu tả, đây là một cung điện lơ lửng trên trời, phía dưới cung điện mây mù lượn lờ, những người xây dựng cung điện, đứng trên mặt đất, ngước nhìn bầu trời, còn trên một ngọn núi bên cạnh có một đạo sĩ, đang tự tại mỉm cười.

"Lão Hồ, xem gì mà nhập thần thế?" Vương Khải Toàn vác cái ba lô đen thò đầu qua.

"Đừng phá đám." Hồ Bát Nhất gạt bàn tay to của Vương Khải Toàn ra, lại nhìn thấy một dòng chữ nhỏ trên bích họa.

"Vân Thiên Cung!" Chẳng lẽ đây là tên của cung điện?

Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, lại vội vàng ghi chép lại những thông tin quan trọng trên bích họa.

Lúc này, bên ngoài phòng phụ truyền đến một trận tiếng rít chói tai gấp gáp, hai người chỉ cảm thấy màng nhĩ đau nhói, vội vàng ngồi xổm xuống đất bịt tai lại.

Và những con Khô Sài Nhân Đầu Quái vừa nãy bị đuổi ra tranh nhau, như chạy thoát thân mà xông vào phòng phụ, trốn vào trong đồ gốm.

Âm thanh kéo dài hơn mười giây, rồi dần dần biến mất.

Vương Khải Toàn đổ gục xuống đất, đưa tay sờ sờ lỗ tai đau điếng, quái quái, thế mà lại chảy máu.

"Lão Hồ, huynh không sao chứ?" Hồ Bát Nhất có thể nhìn thấy Vương Khải Toàn đang há miệng nói chuyện, tai ù đi, nhưng lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Hắn biết, đây là do màng nhĩ bị tổn thương bởi âm thanh chói tai, trong thời gian ngắn sẽ không nghe được âm thanh.

"Ta không sao, chúng ta giao tiếp bằng thủ ngữ." Hồ Bát Nhất ra hiệu.

Âm thanh vừa nãy đến đột ngột, cũng không biết là do con quái vật nào phát ra, để tránh bị tổn thương lần thứ hai, hai người lấy một ít bông nhét vào tai, sau đó cẩn thận đi ra khỏi phòng phụ.

Hai người dọc theo thông đạo bên ngoài phòng phụ đi về phía trước, phát hiện hai con Khô Sài Nhân Đầu Quái nằm trên đất.

Hai con Khô Sài Nhân Đầu Quái này dường như bị một thứ sắc bén nào đó xé nát, ngay cả đầu lâu cũng bị đập nát, xương cốt đen sì vương vãi khắp nơi.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, ra hiệu cho Vương Khải Toàn cẩn thận, theo sát hắn.

Rất nhanh, phía trước xuất hiện một đầm nước hình vuông bao phủ bởi sương mù.

Vì sương mù dày đặc, ánh đèn pin yếu ớt ở đây không thể xuyên quá ba mét.

Nghĩ đến con rắn đen khổng lồ có vảy đen gặp phải trong mương nước trước đó, Hồ Bát Nhất không dám đến gần đầm nước, cẩn thận quan sát ở bờ.

Đột nhiên, nước bắn tung tóe, dường như có thứ gì đó nhảy vào trong đầm nước.

Đầm nước bắt đầu ùng ục sủi bọt, đồng thời, mực nước của ao thế mà bắt đầu hạ xuống, trên mặt nước dần dần xuất hiện hàng chục xoáy nước, chỉ thấy nước bắn tung tóe, như thể hàng chục máy bơm nước đồng thời đang hút nước.

Trong khoảnh khắc, mặt nước đã hạ xuống hai ba mét, Hồ Bát Nhất vội vàng dùng đèn pin chiếu xuống ao nước, thế mà nhìn thấy trên vách trong của ao nước xuất hiện một con đường đá, con đường đá này xoắn ốc theo vách đá đi xuống, dường như trực thông đến đáy ao.

Nước hạ xuống cực nhanh, rất nhanh đã thấy đáy.

Hồ Bát Nhất phát hiện cái ao nước này là hình bát, phía trên rộng phía dưới hẹp, sâu đến hàng chục mét, nhưng lực xuyên thấu của đèn pin không đủ, thêm vào đó sương mù lượn lờ phía dưới, đáy ao ẩn mình trong bóng tối mờ mịt, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Lão Hồ, làm sao bây giờ, có xuống không?" Vương Khải Toàn không nhịn được ra hiệu.

Hồ Bát Nhất trầm mặc, Bàn Tử vừa nãy có lẽ không nhìn thấy có thứ gì đó nhảy vào nước, nếu không đã không hỏi như vậy.

Nghĩ đến Khô Sài Nhân Đầu Quái bị đập nát, cộng thêm âm thanh chói tai đột nhiên xuất hiện vừa nãy, Hồ Bát Nhất cảm thấy mình cần phải thận trọng hơn, không thể mang theo Bàn Tử mạo hiểm mù quáng.

Chương 583

Hồ Bát Nhất đưa ra quyết định: "Trước tiên quay về phòng phụ chỉnh đốn, đợi Tam Tỉnh và bọn họ xuống rồi nói." Lúc này, sương mù lan tỏa đến đáy ao, một bóng đen bám trên một pho tượng đá, đôi mắt đỏ rực khát máu dường như có thể xuyên thấu màn sương, ánh mắt khóa chặt trên người Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn.

Đáng tiếc, hai người cẩn thận đã không chọn xuống, khiến kế hoạch của bóng đen thất bại.

Quay về phòng phụ, Vương Khải Toàn ăn một miếng bánh quy, uống nửa bình nước rồi tựa vào tường ngủ say, còn Hồ Bát Nhất lại cầm quyển sổ và bút bi trong ba lô, bắt đầu viết nhật ký.

Tình hình dưới mộ quá nguy hiểm, Hồ Bát Nhất thực sự sợ mình gặp chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó nội dung trên quyển sổ này coi như là di thư của mình.

Nhìn Bàn Tử đang ngủ say bên cạnh, Hồ Bát Nhất lắc đầu cười cười, tên này thật là gan lớn, chỗ nào cũng có thể ngủ được, còn ngủ ngon đến vậy.

Nghỉ ngơi một lát, tai không còn đau như vậy nữa, Hồ Bát Nhất cũng có thể nghe thấy âm thanh rồi.

Cơn buồn ngủ ập đến, không biết từ lúc nào Hồ Bát Nhất cũng gục đầu ngủ thiếp đi.

Xoẹt xoẹt.

Dường như có thứ gì đó bò lên vai Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất đột nhiên mở mắt, chỉ thấy một cái đầu lâu tỏa ra mùi hôi thối đang chui vào lòng mình.

“Mẹ kiếp, thứ quái quỷ gì vậy!” Hồ Bát Nhất bị dọa giật mình, mới phát hiện thứ này là Khô Sài Nhân Đầu Quái.

Thấy Khô Sài Nhân Đầu Quái đang run rẩy trong lòng hắn, Hồ Bát Nhất nhận ra sự bất thường, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên trần phòng phụ, hai con mắt đỏ rực lóe lên hung quang.

Bóng đen đó giống như một đứa trẻ sáu tuổi, nhưng toàn thân mọc đầy da đen, chỉ có đôi mắt phát ra ánh đỏ.

Vẻ mặt hung ác, mang theo sự oán độc.

Đây có lẽ chính là chủ nhân thực sự của việc đập nát hai con Khô Sài Nhân Đầu Quái vừa nãy.

Hồ Bát Nhất nhanh chóng trấn tĩnh lại, tay phải sờ vào khẩu súng lục trong lòng, đồng thời đá nhẹ Vương Khải Toàn.

“Sao vậy Lão Hồ?” Vương Khải Toàn dụi mắt, mơ màng tỉnh dậy, nhưng khi hắn nhìn thấy bóng đen ẩn mình trong bóng tối trên trần nhà, đột nhiên khựng lại, đôi môi vô thức run rẩy.

Đây rốt cuộc có phải là mộ thất không?

Sao cứ hết quỷ quái này đến quỷ quái khác, mà con nào con nấy cũng đều đáng sợ.

“Má ơi, Lão Hồ, thứ này trông kinh dị quá, chúng ta phải làm sao đây?” “Đợi ta nổ súng xong, ngươi lập tức chạy đi, trước tiên về cửa tế đàn, chúng ta tập hợp ở đó.” Lúc này, Thi Quỷ trên đỉnh phòng phụ đã hết kiên nhẫn, thân thể khẽ động, hóa thành bóng đen lao tới.

“Đi!” Hồ Bát Nhất nhắm thẳng Thi Quỷ bắn hai phát, nhưng đều trượt.

Thấy Thi Quỷ đã xông đến trước mặt, Hồ Bát Nhất quả quyết ném Khô Sài Nhân Đầu Quái trong lòng ra.

“Bốp!” Khô Sài Nhân Đầu Quái bị móng vuốt sắc bén của Thi Quỷ xé toạc, văng tứ tung khắp nơi.

Thi Quỷ tốc độ không giảm, Hồ Bát Nhất né tránh không kịp, bị Thi Quỷ quật ngã xuống đất.

Trong tình thế cấp bách, Hồ Bát Nhất hai tay nắm chặt móng vuốt sắc bén của Thi Quỷ, tiềm lực bùng nổ, một luồng ấm áp dâng trào trong bụng, cố gắng chống đỡ.

Thi Quỷ muốn xé nát con người trước mặt thành từng mảnh, nhưng lúc này nó mới phát hiện, sức lực của con người trước mắt này thật sự không nhỏ!

Lúc này, Vương Khải Toàn vừa chạy ra khỏi phòng phụ lại quay lại, thấy Lão Hồ nguy hiểm cận kề, cầm một con dao gọt hoa quả lao đến: “Dám bắt nạt Lão Hồ, xem gia gia đây xử lý ngươi!” Vương Khải Toàn dùng hết sức đâm tới, chỉ cảm thấy con dao gọt hoa quả cắm vào vách đá cứng rắn, “Bốp” một tiếng, lưỡi dao mỏng manh tức khắc gãy lìa, không biết bị bắn đi đâu.

Vương Khải Toàn nắm chặt cán dao, mắt trợn tròn miệng há hốc.

Con quái vật này chẳng lẽ là đồng tường thiết cốt sao!

Thi Quỷ quay đầu lại lộ ra vẻ oán độc, dọa Vương Khải Toàn lùi lại mấy bước.

“Bàn Tử, dùng súng!

Bên cạnh ta!” Hồ Bát Nhất hét lớn.

Vương Khải Toàn lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng nhặt súng lục lên, nghiêng người nhắm vào đầu Thi Quỷ, quả quyết nổ súng.

“Đoàng!” Tia lửa lóe lên!

Cảnh tượng trước mắt khiến Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn kinh hãi tột độ.

Viên đạn thế mà không xuyên thủng lớp giáp vảy bên ngoài của Thi Quỷ, chỉ để lại một lỗ nhỏ bằng móng tay.

"Ô hô!" Thi Quỷ hoàn toàn bị chọc giận, dùng hết sức hất văng Hồ Bát Nhất, hóa thành bóng đen lao về phía Vương Khải Toàn.

Tốc độ nhanh đến nỗi hai người căn bản không kịp phản ứng.

Vương Khải Toàn như bị đạn pháo bắn trúng, cả người bay lên, bị nát gan nát ruột, máu thịt văng tung tóe.

Hồ Bát Nhất tuy toàn thân đau nhức dữ dội, nhưng lập tức đỏ mắt: "Bàn Tử!" Vương Khải Toàn ngã vật xuống đất, thổ ra máu tươi ào ạt, nhưng vẫn nắm chặt Thi Quỷ hét lên: "Lão Hồ ta không sao, huynh mau chạy đi!" Thi Quỷ thò móng vuốt sắc bén ra, đang chuẩn bị kết liễu Vương Khải Toàn, nhưng dường như nó cảm giác được điều gì đó, cảnh giác nhìn về phía cửa phòng phụ.

"Đồ to gan!" Kèm theo tiếng gầm trấn áp hùng hậu, một bóng người vạm vỡ mang theo luồng nhiệt nóng bỏng lao tới.

Côn Kháng Long mang thế thiên quân, phóng ra chân khí màu đỏ cam, ầm ầm vang dội, móng vuốt sắc bén của Thi Quỷ lóe lên ánh sáng tối, nghênh đón.

"Ầm ầm!" Thanh Nhất lùi lại ba bước, nhìn vào Côn Kháng Long, trên đó thế mà xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Còn Thi Quỷ cũng nhân đà phản lực, phủ phục trên đỉnh vách, đôi mắt đỏ rực vô cùng.

Lúc này, Thanh Tam đã chạy đến: "Đại ca, có cần giúp đỡ không?" "Không cần, trước tiên đưa hai người này ra ngoài chữa trị, sau đó giúp ta giữ cửa." "Được." Mấy chục năm qua, Thanh Nhất có công

tích xuất sắc trong Nhân Bộ, tích lũy rất nhiều công tích điểm, từ nhiều năm trước đã được Diệp Bạch đổi cho máu Trường Sinh Kỳ Lân, còn được ban cho Cửu Dương Thần Công.

Sức chiến đấu của y đã có thể sánh ngang với Tề Tiểu Hắc.

Thi Quỷ thấy Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất là huyết thực bị mang đi, bắt đầu lo lắng.

Thanh Nhất nhân cơ hội này, tung ra mấy lá Tịch Tà Phù Lục.

"Bốp bốp bốp," phù lục nổ tung trong không trung, Thi Quỷ vội vàng lùi lại, dưới chân Thanh Nhất điện quang lóe lên, tức thì đến trước mặt Thi Quỷ, giáng mạnh xuống.

"Ầm ầm!" Thi Quỷ bị đập xuyên xuống sàn, lại hóa thành bóng đen xông ra, thế mà không hề hấn gì.

Thanh Nhất nhíu mày, thứ này da dày thịt béo, không dùng lợi khí kèm huyết trừ tà, e rằng không cách nào phá vỡ phòng ngự.

"Tam tử, cho mượn trường đao của ngươi một lúc." Thanh Tam sau khi giao Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cho Trần Văn Cẩm, cũng luôn chú ý đến cuộc chiến trong phòng phụ, thấy vậy, liền vội vàng ném Hắc Kim Trường Đao sau lưng ra.

"Đại ca, nhớ công tích điểm tính cho ta một nửa đó." "Chuyện của ngươi lắm vậy." Thanh Nhất cười mắng, bôi máu trừ tà trong lòng lên lưỡi đao.

Ngửi thấy mùi máu trừ tà, trong mắt Thi Quỷ lóe lên vẻ kiêng dè, hóa thành bóng đen xông tới.

Thanh Nhất vừa mới bôi một mặt lưỡi đao, đành phải vội vàng đón chiêu.

Chương 584

Chất liệu của Hắc Kim Trường Đao tốt hơn Côn Kháng Long rất nhiều, sau khi va chạm với móng vuốt sắc bén của Thi Quỷ, không những cảm giác chấn động phản lực cực yếu, mà trên móng vuốt sắc bén của Thi Quỷ bắt đầu xuất hiện những vết chém và rãnh.

Và máu trừ tà dính vào người Thi Quỷ, liền bắt đầu phát huy tác dụng, thiêu đốt móng vuốt và lớp vảy của Thi Quỷ.

Thế đao của Thanh Nhất liên miên, kín kẽ, không cho Thi Quỷ cơ hội thở.

Lúc này, Trần Văn Cẩm ở gần đó đột nhiên chạy nhỏ đến.

Thanh Tam đang canh giữ cửa phòng phụ nhíu mày nói: "Tiểu nha đầu, ngươi không chăm sóc hai người đó, chạy qua đây làm gì?" Trần Văn Cẩm vội vàng nói: "Hồ Bát Nhất nói quái vật có thể tấn công bằng âm thanh, bảo các ngươi cẩn thận." "Tấn công bằng âm thanh?" Thanh Nhất trong phòng phụ tự nhiên nghe thấy lời nhắc nhở, lại nhìn Thi Quỷ bị hắn đánh lùi vào góc, đã há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn lởm chởm.

"Không hay rồi!

Bịt tai lại!" Thanh Nhất vội vàng hét lớn.

Nhưng vẫn chậm một khoảnh khắc, âm thanh chói tai cấp bách từ miệng Thi Quỷ phát ra, như sóng âm, làn sóng này nối tiếp làn sóng khác.

Thanh Nhất ở gần Thi Quỷ nhất, dưới âm minh đại não tức khắc trống rỗng, y khẽ cắn đầu lưỡi, miễn cưỡng hồi phục lại tinh thần, liền cảm thấy bụng dưới đau nhói, cả người bay ra ngoài, Hắc Kim

Trường Đao cũng tuột khỏi tay.

Thi Quỷ lộ ra nụ cười xảo quyệt âm hiểm, còn muốn bổ sung thêm một đòn chí mạng, nhưng lại phát hiện Thanh Nhất đã lấy ra một lá phù lục màu vàng.

Trên phù lục có những văn tự sét màu tím lấp lánh, mang lại áp lực cực lớn cho Thi Quỷ.

Lúc này, Thanh Tam xông tới, Thi Quỷ quả quyết đánh bay Thanh Tam, tức khắc xông ra khỏi phòng phụ, lóe lên trong thông đạo, rất nhanh biến mất trong bóng tối.

"Ôi mẹ ơi, thứ này thành tinh rồi, thông minh đến vậy!" Thanh Tam than vãn một câu, lại vội vàng dìu Thanh Nhất dậy: "Đại ca, huynh không sao chứ?" Thanh Nhất lắc đầu, y thân mặc kim ti nhuyễn giáp, tuy không bị thương, nhưng sắc mặt có chút không được tốt.

Dù sao thì rõ ràng sắp hạ gục Thi Quỷ thế mà nó lại chạy thoát, đối với y mà nói coi như là một sơ suất lớn.

"Đi xem hai tiểu gia hỏa kia đi." Trần Văn Cẩm dẫn Thanh Nhất và Thanh Tam đến cửa tế đàn, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đang nằm ở đó.

Vết thương của Hồ Bát Nhất không nặng, chỉ là gãy hai xương sườn.

Còn Vương Khải Toàn thì thảm hơn, bụng bị xé ra một vết thương lớn, còn trúng thi độc, môi và sắc mặt đen kịt tái xanh, đã hôn mê bất tỉnh.

"Thanh Tam, ngươi giúp Văn Cẩm cứu chữa hai người họ, ta đi phía trước xem sao." Hồ Bát Nhất dường như nhận ra Thanh Nhất, khá kích động, vội vàng mở miệng hỏi: "Ngài là Thanh sư phụ sao?" Thanh Nhất quay đầu cười cười: "Là ta, chuyện cũ lát nữa hẵng nói,

các ngươi trước tiên cứ dưỡng thương thật tốt đã." Nói xong, y truy đuổi theo hướng Thi Quỷ biến mất.

Hồ Bát Nhất trong lòng chấn động, Thanh sư phụ năm đó hình như cũng chính là bộ dạng này, hơn hai mươi năm trôi qua, dung mạo không chút thay đổi.

Còn Thanh Tam lấy ra không ít đan dược giải thi độc, lần lượt cho Vương Khải Toàn uống, mãi cho đến khi dùng đan dược Quy Lột Xác mới hoàn toàn thanh trừ độc tố trên người Vương Khải Toàn.

Thấy Vương Khải Toàn đang rên rỉ khẽ khàng, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thanh Tam với khuôn mặt khoảng bốn mươi tuổi, không nhịn được hỏi: "Vị đại ca này, Bàn Tử hắn không sao chứ?" Thanh Tam cười cười: "Đại ca gì mà đại ca, ta và gia gia ngươi là cùng một thế hệ." Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ ngượng nghịu: "Vậy ta gọi đại gia được không?" "Đại gia cái quỷ gì, gọi ta là Thanh Tam, ngươi là hậu bối môn hạ của Tam gia, gọi thẳng tên ta không quá đáng đâu." "Vậy Thanh Tam tiền bối, Bàn Tử không sao chứ?" "Yên tâm, đảm bảo trả lại cho ngươi một huynh đệ đang sống nhảy nhót." Thanh Nhất và Thanh Tam ban đầu nghe thấy tiếng súng liền vội vàng chạy đến, tự nhiên nghe thấy câu nói của Vương Khải Toàn: "Lão Hồ huynh mau chạy đi." Thằng nhóc này trọng nghĩa khí, không phải là người có tư tâm, vì vậy hai người họ sẵn lòng bỏ công sức lớn để cứu chữa hắn.

Sau khi băng bó vết thương cho Vương Khải Toàn, Thanh Tam thấy Thanh Nhất vẫn chưa quay lại, liền bảo hai người ở lại đây dưỡng thương, rồi xách Hắc Kim Cổ Đao đi về phía đầm nước.

Lúc này, Trần Văn Cẩm kéo ba lô của Vương Khải Toàn ra, trưng ra cho Hồ Bát Nhất xem.

Nhìn thấy cái bình sứ nhỏ tinh xảo bên trong, Hồ Bát Nhất mặt đen lại, thằng Bàn Tử này, nhất định là nhân lúc hắn không chú ý mà

trộm lấy.

"Xin lỗi, ta thực sự không biết chuyện này." Trần Văn Cẩm cười cười: "Ta tin huynh, huynh chắc sẽ không làm chuyện này đâu." Hồ Bát Nhất có chút ngại ngùng, Bàn Tử là huynh đệ của hắn, chuyện này là trách nhiệm của hắn.

Trần Văn Cẩm chuyển đề tài, kể lại một lượt chuyện nàng ra khỏi mộ, trên đường gặp Cấm Bà, rồi dẫn Thanh Nhất và Thanh Tam quay lại.

Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Nói như vậy, các ngươi không gặp Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa huynh đệ sao?" Trần Văn Cẩm cũng kinh ngạc: "Ta còn định hỏi huynh đây, hai người họ đi đâu rồi?" "Hai người họ dẫn những con Hải Hầu Tử trong đại điện đi để chúng ta nhân cơ hội vào, theo kế hoạch, bọn họ sẽ dẫn Hải Hầu Tử vào đại điện quan tài đá thông với bên kia, sau đó từ một phía khác chui ra, đuổi kịp chúng ta." Nói xong, Hồ Bát Nhất bắt đầu lo lắng, hắn và Bàn Tử đã xuống đây lâu như vậy, Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa không theo kịp, rõ ràng là đã xảy ra chuyện.

"Văn Cẩm, quan hệ của ngươi với hai vị tiền bối kia thế nào, có thể nhờ họ lên xem tình hình được không?" Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Luận về quan hệ, ta còn chưa thân với họ bằng huynh, ta vốn không muốn xuống đây, là họ ép ta xuống." Hồ Bát Nhất kinh ngạc: "Họ chẳng lẽ không phải người Cửu Môn?

Sao lại ép ngươi xuống?" Trần Văn Cẩm phỏng đoán: "Chắc không phải Cửu Môn, họ là thủ hạ của Tam gia." "Người của đại sư gia ta?" Trần Văn Cẩm gật đầu: "Nghe nói Diệp Tam gia có một thế lực thần bí, ai nấy đều thân mang tuyệt kỹ, xuống mộ đối với họ là chuyện thường ngày, không nằm trong hệ thống Cửu Môn, ta nghi ngờ hai vị tiền bối này chính là xuất thân từ thế lực thần bí đó." "Vậy

sao họ lại đột nhiên xuất hiện trong mộ?" "Chắc là đến tìm tiểu thư Khinh Mi, họ bắt ta xuống, việc đầu tiên là đến nơi tiểu thư Khinh Mi mất tích, nhưng họ loanh quanh một hồi, chẳng phát hiện ra gì cả." Nói đến sự biến mất của Diệp Khinh Mi, sắc mặt hai người đồng thời trở nên trầm trọng.

Đối với Cửu Môn mà nói, tình hình an nguy của Diệp Khinh Mi tuyệt đối là quan trọng nhất.

Sâu trong đầm nước, Thanh Nhất giẫm trên nước đọng, bên cạnh có bốn con Hầu Đá cao hơn nửa người, ngồi trên ghế đá, mặt hướng về bốn phía, không biết đang cầu nguyện điều gì.

Loại này được gọi là Định Hải Thần Hầu, thường được đặt dưới nước để trừ tà.

Giữa bốn con Hầu Đá còn dựng một bia đá thanh cương cao hơn hai mét, Thanh Nhất đang dùng đèn pin tỉ mỉ xem xét.

Thanh Tam đến bờ đầm nước, phía dưới sương mù mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mịt của Thanh Nhất.

"Đại ca, huynh đang làm gì dưới đó?" "Có một tấm bia đá, ngươi học rộng, đến giúp ta xem sao." Thanh Tam giẫm lên bậc đá, mấy bước đã nhảy xuống, nhìn xung quanh, cảm thấy nơi đây âm khí nặng nề.

"Đại ca, nơi này có chút quỷ dị đó." "Đúng là quỷ dị, Thi Quỷ chính là biến mất ở đây, có thể có cơ quan mật đạo, nhưng ngươi trước tiên giúp ta xem tấm bia đá." Thanh Tam đến trước bia đá ngẩng đầu nhìn, mặt trước tấm bia đá trơn nhẵn, được mài bóng đến lạ thường, gần như giống một khối ngọc, thế nhưng trên đó lại không có một chữ nào.

"Đại ca, đừng đùa ta, không có chữ huynh bảo ta xem gì?" "Bia đá

không chữ bản thân nó đã có vấn đề, nếu không lập bia ở đây làm gì, ngươi nhiều tâm tư, có lẽ có thể nhìn ra huyền ảo trong đó." Thanh Tam tiến lại gần bia đá không chữ, cẩn thận quan sát hồi lâu, quả nhiên phát hiện vài vết tích.

"Đại ca, trên bia đá trước đây có chữ, nhưng hình như đã bị người ta mài mòn." "Có thể nhìn rõ là chữ gì không?" "Không nhìn rõ lắm, trên đó có những từ như 'hữu duyên giả', 'thiên cung môn', 'tiên cảnh'…" "Thôi bỏ đi." Thanh Nhất lắc đầu, từ bỏ ý định tìm manh mối từ bia đá.

Lúc này, Thanh Tam dường như nhìn thấy gì đó trên bia đá, đột nhiên giật mình, vội vàng quay đầu lại, nhìn quét xung quanh.

Thanh Nhất tưởng Thanh Tam có phát hiện mới, vội hỏi: "Phát hiện ra gì?" "Đại ca, ánh sáng phản chiếu, ta vừa nãy thấy một bóng đen thoáng qua trong gương." Thanh Nhất thần sắc trở nên ngưng trọng, y và Thanh Tam nội công đại thành, ngũ cảm linh mẫn, nếu có người ẩn nấp dưới đáy hồ bao phủ sương mù, họ không thể nào không phát hiện được.

"Phù lục của ta không phát nhiệt, không phải thứ ô uế, ngươi có nhìn lầm không?" Thanh Tam không đáp, lại nhìn chằm chằm vào bia đá đến nhập thần, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, như thể coi bia đá nhẵn bóng là gương, bắt chước tư thế của phụ nữ mà chải tóc.

Thanh Nhất nhìn thấy Thanh Tam phản chiếu trên bia đá, khuôn mặt y như một con khỉ, cười như không cười, âm khí âm trầm, một vẻ quỷ dị không tả nổi.

"Thanh Tam!" Một tiếng quát lớn, kéo Thanh Tam ra khỏi một trạng thái nào đó.

Thanh Tam chợt giật mình, mồ hôi đầm đìa.

“Đại ca, trong bia đá hình như có một người phụ nữ.” “Nói gì lung tung, vừa rồi ngươi bị làm sao vậy?” Thanh Tam vội vàng giải thích: “Đại ca, ta vừa nãy cứ nhìn chằm chằm vào bia đá, sau đó thấy một người phụ nữ xuất hiện, nàng ta đang trang điểm dưới đáy hồ.” Thanh Nhất lắc đầu, Thanh Tam chỉ giải thích cảnh tượng y nhìn thấy trong bia đá, nhưng lại không giải thích vì sao mình lại bắt chước dáng vẻ phụ nữ mà chải đầu.

“Đại ca, hay là huynh cũng thử xem?

Ta đảm bảo sẽ thấy được người phụ nữ đó.” “Ta không thử nữa, chúng ta lên trên trước đã.” “Lên ư?

Dưới đáy hồ chắc chắn có ám đạo, chúng ta không tìm nữa sao?” “Không tìm nữa, nghe lời, lên trên rồi nói sau.” Thanh Nhất ngữ khí kiên định, Thanh Tam đành luyến tiếc rời khỏi bia đá.

Thấy Thanh Tam như vậy, Thanh Nhất càng thêm cảm thấy Thanh Tam đã gặp vấn đề.

Lên đến trên, Thanh Nhất trực tiếp lấy ra Chu Tà Huyết, bôi lên mi tâm, rốn và các vị trí khác của Thanh Tam.

“Đại ca, huynh làm vậy quá đáng rồi, ta đâu có bị thứ ô uế nào nhập thân.” Thanh Tam vẻ mặt không tình nguyện, nhưng Thanh Nhất đâu quản nhiều như vậy, lại nhân lúc Thanh Tam không phòng bị, đột nhiên bóp cằm y, đổ nửa chai Chu Tà Huyết vào bụng Thanh Tam.

Khuôn mặt Thanh Tam đột nhiên trở nên đau khổ, lộ ra nụ cười âm lãnh của phụ nữ, như thể thật sự có một người đang sống trong cơ thể y, nhưng bản thân y lại không nhận ra sự bất thường.

“Đại ca huynh…” Thanh Tam không nói nên lời, chỉ cảm thấy bụng như lửa đốt, mãi cho đến khi một tia âm khí trên mặt tan biến, Thanh Tam mới trở lại bình thường.

“Đại ca, huynh thật cao minh, thảo nào tên Bạch Nhất kia gọi huynh là Thanh cẩn thận, đúng là cẩn thận thật!” Thanh Tam giơ ngón cái lên.

“Nếu ngươi mà như ta thế này, sớm đã có thể đổi được Trường Sinh huyết mạch rồi.” “Ta sao bì được huynh, đời này ta có thể đổi được một viên Long Nguyên là đủ rồi, đến lúc đó không chỉ công lực đại tăng, còn có thể kéo dài tuổi thọ…” Tình huống dưới hồ quá đỗi quỷ dị, hai người bàn bạc, quyết định trước tiên sắp xếp ổn thỏa Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm, sau đó mới xuống thăm dò tiếp.

Chương 585

Trở lại cửa tế đàn, Hồ Bát Nhất thấy hai người trở về, vội vàng nói: "Thanh sư phụ, Thanh Tam tiền bối, Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa vẫn còn ở tầng hai mộ huyệt, có cần không…" Sau một hồi giải thích, Thanh Nhất và Thanh Tam mới biết lý do Ngô Tam Tỉnh và bọn họ vẫn còn ở tầng hai.

Thanh Nhất chìm vào trầm tư, nếu quay lại tầng hai tìm Ngô Tam Tỉnh chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian, nhưng chiếc cẩm nang tiểu thư Khinh Mi để lại vẫn còn ở chỗ Ngô Tam Tỉnh, hiện tại họ đang rất cần chỉ phiến nhân bên trong cẩm nang để phán đoán an nguy của tiểu thư Khinh Mi.

Thanh Tam mở miệng nói: "Tên Ngô Tam Tỉnh đó ta từng gặp rồi, rất lanh lợi, không hề kém cạnh Ngô Ngũ gia năm xưa là mấy, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Trần Văn Cẩm sốt ruột nói: "Tiền bối, tuy nói vậy, nhưng nếu Ngô Tam Tỉnh xảy ra chuyện dưới mộ, Ngô Ngũ gia trong lòng khó tránh khỏi có khúc mắc." Lời chưa nói hết, nhưng ý tứ trong đó rất rõ ràng, còn mơ hồ mang theo một tia uy hiếp.

Thanh Tam lập tức nổi giận nói: "Tiểu thư Khinh Mi bị Ngô Tam Tỉnh làm mất, ta còn chưa tìm Ngô gia tính sổ đây.

Dù Ngô Tam Tỉnh có bỏ mạng dưới mộ, ta có cho lão Ngô chó già đó ba cái mật, y cũng không dám có ý nghĩ gì đâu.

Đạo mộ vốn dĩ là treo đầu trên thắt lưng quần, y Ngô Tam Tỉnh dựa vào cái gì mà cao hơn người khác một bậc?" Trong lòng Thanh Tam lại thêm một câu: "Trừ tiểu thư Khinh Mi ra." Trần Văn Cẩm bị quở mắng, không dám cãi lại nữa, biết rằng dùng danh tiếng của Ngô

Ngũ gia không thể trấn áp được hai người này.

Hai người này cùng thế hệ với ông nội Hồ Bát Nhất, vậy thì tuổi tác cũng không kém Ngô Ngũ gia là bao, họ rất có thể đã từng có giao thiệp.

Trần Văn Cẩm thầm nghĩ mình cân nhắc không chu toàn, khiến không khí trở nên căng thẳng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất chuyển đề tài hỏi: "Thanh sư phụ, các vị đã phát hiện ra gì dưới đáy hồ?" Thanh Nhất nói: "Bốn pho tượng đá khỉ trấn tà, còn có một bia đá không chữ, nhưng bia đá đó có điều quỷ dị, nếu nhìn lâu, sẽ bị thứ gì đó nhập thân." "Nhập thân?

Hai vị sư phụ có gặp phải không?" Thanh Tam không nhịn được xen vào nói: "Ngươi tên tiểu tử này có gì cứ nói thẳng, hỏi đông hỏi tây làm cái quái gì?" Thấy Thanh Tam nói ra phương ngữ, Hồ Bát Nhất nén cười, biết rằng tám chín phần là Thanh Tam tiền bối đã bị nhập thân.

"Ta kiến nghị chúng ta chia đội, Văn Cẩm và Thanh Tam tiền bối quay lại cứu Ngô Tam Tỉnh, Lý Tứ Địa, ta và Thanh sư phụ mang theo Bàn Tử đi tìm ám đạo thông đạo dưới hồ." Thanh Tam nhìn về phía Thanh Nhất, chuyện này cần đại ca y làm chủ.

Thanh Nhất suy nghĩ, từ từ gật đầu, tuy rằng chia đội hành động thường không được dùng trong mộ huyệt tình huống bất minh, nhưng hiện tại quả thực là một ý hay để tiết kiệm thời gian.

Mọi người thống nhất xong, Thanh Tam dẫn Trần Văn Cẩm bò lên động huyệt thang dây, quay trở về lối cũ.

Thanh Nhất thì dẫn Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn đang hôn mê đến bên bờ hồ.

"Đợi chút đã, nghỉ ngơi một lát rồi hẵng xuống." Thanh Nhất lấy

bình nước ra uống một ngụm, rồi đưa cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhận lấy nếm một ngụm, lại là rượu mạnh.

Y lại uống một ngụm nữa, không nhịn được hỏi: "Thanh sư phụ, những năm này người vẫn khỏe chứ?

Vẫn làm việc ở Trường Sa sao?" Thanh Nhất năm xưa liều mình đại chiến hồ yêu, để lại ấn tượng cực sâu sắc cho Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn thuở thơ ấu.

Bởi vậy, khi gặp lại Thanh Nhất, Hồ Bát Nhất có một loại tình cảm đặc biệt.

"Công việc ư?

Ha ha, công việc của ta chính là chạy khắp nơi, thỉnh thoảng sẽ có lúc rảnh rỗi." Hồ Bát Nhất cười nói: "Vậy cũng không tệ, tiếc là Bàn Tử vẫn đang hôn mê, nếu y mà gặp được người, chắc là mơ cũng sẽ cười mà tỉnh giấc." "Các ngươi đều là những đứa trẻ ngoan." Thanh Nhất thở dài một tiếng, cảm thán thời gian như thoi đưa, chớp mắt một cái, hai đứa trẻ mười mấy tuổi năm ấy đã trở thành thanh niên rồi.

Trò chuyện một lúc chuyện gia đình, Thanh Nhất hỏi: "Ngươi có thích cô nương tên Trần Văn Cẩm kia không?" Hồ Bát Nhất mặt hơi đỏ: "Có chút hảo cảm, nhưng chưa đến mức thích." Thanh Nhất vặn chặt nắp bình nước: "Tuy nói phá người duyên phận thì không tốt, nhưng cô nương này tâm tư phức tạp, chưa chắc đã hợp với ngươi?

Khi giao tiếp, nên đề phòng một chút." "Thanh sư phụ, bây giờ nói những điều này còn quá sớm, huống hồ ta không tiền không thế, có người nào đó coi trọng ta là ta đã mãn nguyện rồi." Thanh Nhất lắc đầu, cười nói: "Bát Nhất, đừng xem thường bản thân mình, thân phận truyền nhân Mạc Kim một phái không hề đơn giản đâu.

Chỉ cần dựa vào mối quan hệ giữa ngươi và Tam gia, Cửu Môn chính là hậu thuẫn, chỗ dựa của ngươi, ngươi dù đến bất cứ nhà nào cũng là khách quý.

Nếu ta là con gái, ta nhất định sẽ bám riết lấy ngươi." Hồ Bát Nhất cười gượng, không nói gì.

Thanh Nhất hỏi: "À đúng rồi, ngươi có biết Trần Bì A Tứ không?" "Biết chứ, là nghĩa phụ của Văn Cẩm, nàng ấy có nói với ta." "Vậy có vài điều nàng ấy chắc chắn chưa nói với ngươi, Trần Bì A Tứ chung tình với sư nương của y, cả đời không cưới vợ, sau này, y nhận nuôi hơn mười đứa trẻ mồ côi, bí mật bồi dưỡng huấn luyện chúng." "Văn Cẩm là một trong số đó ư?" "Đúng, tổng cộng mười hai đứa trẻ, dưới sự huấn luyện tàn nhẫn của Trần Bì A Tứ, có đến bảy đứa chết, còn lại năm đứa, ba đứa hóa điên, chỉ có Trần Văn Cẩm và một cậu bé khác sống sót." Hồ Bát Nhất cau mày: "Thanh sư phụ, Trần Bì A Tứ làm như vậy, lẽ nào Cửu Môn không quản?" "Có quản chứ, nhưng khi Trần Môn chủ biết được thì đã muộn rồi.

Trần Môn chủ trước tiên trọng phạt y, đánh gãy tứ chi, lại định trục xuất y khỏi Cửu Môn, nhưng Trần Bì A Tứ kịp thời nhận lỗi, thêm Hồng Nhị gia ra mặt nói giúp, chuyện này liền chìm xuống." "Vậy Đại sư gia của ta…" "Tam gia?

Tam gia sẽ không quản chuyện nhỏ nhặt này, chuyện nội bộ Cửu Môn chỉ cần không phải việc tày trời, đều sẽ không làm kinh động y." Hồ Bát Nhất gật đầu, biết Thanh Nhất kể chuyện quá khứ và lai lịch của Trần Văn Cẩm là để nói cho y biết, Trần Văn Cẩm có thể sống sót dưới sự huấn luyện đặc biệt của Trần Bì A Tứ, vậy tâm kế và gan dạ chắc chắn vượt xa người thường.

Thấy Hồ Bát Nhất đang trầm tư, Thanh Nhất biết nên dừng đúng lúc, cũng không nói nhiều, lại mở lời kể cho y nghe chuyện quá khứ

của Hồ Quốc Hoa ở Trường Sa.

"Ông nội ngươi Hồ Quốc Hoa năm đó lần đầu đến Trường Sa, ở cổng Diệp phủ quanh quẩn rất lâu không dám vào, nghi ngờ là Tôn sư phụ đã dặn dò sai, sao sư huynh của mình lại giàu có đến thế, sau này vẫn là quản gia Thuận Tử phát hiện tung tích lén lút của ông nội ngươi, vội đưa vào phủ đệ." Nghe chuyện cũ của ông nội mình, Hồ Bát Nhất không khỏi nở nụ cười.

Lúc này, trong đường hầm ẩm ướt nối liền hai cỗ quan tài đá, Ngô Tam Tỉnh và Lý Tứ Địa đang nằm bất lực.

Hai cửa ra của quan tài đá đều bị một đàn khỉ biển chặn lại, nghe tiếng động, hình như chúng còn đang đập phá quan tài bên ngoài.

Ngô Tam Tỉnh oán trách nói: "Tứ Địa, ngươi thật là hại chết ta rồi, sao cứ phải đụng phải ta chứ.

Nếu ngươi chịu khó dẫn đám khỉ biển đi xa một chút, chẳng phải ta đã có thể chạy ra ngoài rồi sao.

Bây giờ cả hai đầu đều bị chặn, chúng ta chạy kiểu gì?" "Tam ca, đừng nói nữa, nếu huynh chạy trước rồi, chẳng phải ta sẽ bị kẹt lại một mình ở đây sao.

Bây giờ có huynh làm bạn, thật tốt." "Cút đi!" Ngô Tam Tỉnh một cước đá vào mông Lý Tứ Địa.

Lý Tứ Địa vỗ vỗ mông, vội vàng tránh xa một chút.

Lúc này, một bên quan tài đá truyền đến tiếng đánh nhau, rất nhanh, ám cách của quan tài đá được mở ra.

"Tam Tỉnh, Tứ Địa, các ngươi có ở trong đó không?" Nghe thấy là tiếng Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh vội vàng đáp: "Có, chúng ta ở đây." Hai người bò ra khỏi quan tài đá, liền thấy vài con khỉ biển nằm trên phiến đá xanh của đại điện rên rỉ, tuy con nào cũng bị thương,

nhưng đều không nguy hiểm đến tính mạng.

Ngô Tam Tỉnh thấy Thanh Tam, ngạc nhiên nói: "Thanh Tam thúc thúc, sao người lại đến đây?" Xem ra, Ngô Tam Tỉnh và Thanh Tam khá quen thuộc.

Thanh Tam không có sắc mặt tốt nói: "Còn không phải vì ngươi tên tiểu tử này làm việc không xong, nếu không chúng ta đâu cần xuống đây dọn dẹp mớ hỗn độn này.

Ngươi mau đưa cẩm nang tiểu thư để lại cho ta." Ngô Tam Tỉnh đưa cẩm nang qua, Thanh Tam kiểm tra thấy chỉ phiến nhân bên trong vẫn còn cử động được, liền hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi, Đại ca vẫn còn đợi chúng ta ở dưới." "Thanh Nhất thúc thúc cũng đến ư?" Ngô Tam Tỉnh càng thêm bất ngờ, đội Thanh Long mấy năm nay đóng ở Trường Sa, thỉnh thoảng có giao thiệp với Ngô gia, nên Ngô Tam Tỉnh không xa lạ gì với đội Thanh Long.

Thanh Tam thúc thúc xuống mộ xem như bình thường, nhưng Thanh Nhất thúc thúc, người đứng đầu đội Thanh Long cũng xuống, đó mới là đại sự.

Nếu họ là nhận được tin tức Khinh Mi xuống mộ rồi mới đến, thì về mặt thời gian căn bản không kịp, vậy nên hai người này chắc chắn đã ở trên biển từ sớm.

Trần Môn chủ quả nhiên đã sắp xếp hậu thủ!

Vậy lần này mộ dưới biển nhất định có hàm ý sâu xa hơn, đội khảo cổ của họ có thể chỉ là con cá thứ hai (mồi nhử).

Trong khoảnh khắc Ngô Tam Tỉnh đã liên tưởng đến rất nhiều điều.

Tuy nhiên, bốn người trở lại đại điện lối vào tầng ba, lại phát hiện ở đây đang đứng một bóng người mặc hắc bào.

“Ai đó?” Ngô Tam Tỉnh lập tức rút súng lục ra, cảnh giác nói.

“Tam gia?” Thanh Tam thấy bóng lưng quen thuộc, vẻ mặt chấn kinh.

Tam gia?

Mọi người nghe thấy xưng hô này, cũng ngẩn người, lẽ nào là Diệp Tam gia?

Diệp Bạch dưới hắc bào quay đầu nhìn bốn người, ánh mắt dừng lại trên người Ngô Tam Tỉnh đang cầm súng lục, không ngờ tam công tử Ngô gia này đã lớn đến vậy rồi?

Nghĩ đến Trần giáo sư giả mạo, Thanh Tam đột nhiên nghi ngờ nói: “Người thật sự là Tam gia?

Chương 586

Người không phải đã xuất ngoại rồi sao?" Diệp Bạch cười cười, tên Thanh Tam này đúng là có chút đầu óc, biết đào hố để kiểm chứng thân phận của y.

Chỉ thấy một chùm điện quang màu lam tím hiện ra trên đầu ngón tay Diệp Bạch: "Ngươi tên tiểu tử này trước kia thích cái này nhất, có muốn ta giúp ngươi 'điện liệu' cho sướng không?" Nghe thấy "điện liệu", Thanh Tam lập tức biến sắc mặt, nhớ lại chuyện cũ khi còn bị huấn luyện.

Xem ra người trước mắt này thật sự là Tam gia.

Thanh Tam vội vàng bảo Ngô Tam Tỉnh bỏ súng xuống, chạy đến trước mặt Diệp Bạch, khẽ giọng giải thích: "Tam gia, người Uông gia giả mạo một giáo sư họ Trần trong đội khảo cổ, ta cũng vì cẩn thận nên mới thử người.

Với lại, chúng ta là nhận được điện báo của Trần Môn chủ, bảo chúng ta xuống mộ." "Ừm, đưa cẩm nang trên người ngươi cho ta, và kể lại tất cả những chuyện các ngươi đã gặp." Thanh Tam kể lể, Diệp Bạch vừa nghe, vừa rút ra một con chỉ phiến nhân, thi pháp lệnh nó dựa vào khí tức còn sót lại để tìm chủ nhân ban đầu.

Nhưng chỉ phiến nhân cứ luẩn quẩn một vòng lớn, cuối cùng dừng lại tại chỗ cũ.

Diệp Bạch hơi nhíu mày, tình huống này cho thấy Khinh Mi đang ở một không gian khác, chỉ phiến nhân không thể truy tung, hoặc là Khinh Mi cách đây rất xa, không thể khóa định vị trí dựa vào khí tức.

Xem ra vẫn phải dùng Thiên Cơ Chi Đạo để diễn toán.

Lúc này, Thanh Tam đã kể lại toàn bộ những gì gặp phải dưới mộ.

Diệp Bạch cũng đã biết Khinh Mi đầu tiên là nhận ra nguy hiểm, sau đó tiến vào một cánh cửa đá phát sáng, rồi cánh cửa đá biến thành một bức tường chết, Khinh Mi liền mất tăm từ đó.

Cánh cửa đá phát sáng?

Diệp Bạch hơi lắc đầu, y chưa từng thấy thứ này bao giờ.

Tuy nhiên, sau khi y tiến vào mộ dưới biển, hệ thống không hiện thông báo, chứng tỏ ngôi mộ dưới biển này đã bị người ta mở chủ quan quách.

Mộ do Uông Tang Hải xây dựng, người có thể làm được chuyện này chỉ có người Uông gia.

Có lẽ Uông gia đã thông được cổ mộ do lão tổ tông của họ để lại, vậy cánh cửa đá phát sáng kia là thứ gì?

Liệu có phải là một cái bẫy nhắm vào y Diệp Bạch?

Mà Trần Thiên Hữu tổ chức thế hệ thứ hai của Cửu Môn đến đây xuống mộ, có phải đã phát hiện ra động thái gì đó của Uông gia?

Đáng tiếc, y đến trước đó không ghé qua Trường Sa, không liên lạc với Trần Thiên Hữu.

Vô số suy nghĩ lướt qua trong đầu Diệp Bạch, y nhìn Ngô Tam Tỉnh và những người khác nói: "Dưới mộ không an toàn, các ngươi lên trên trước đi." Biết người mặc hắc bào trước mắt là Diệp Tam gia, Ngô Tam Tỉnh đã sớm kích động vạn phần.

Y vội vàng nói: "Tam bá, cháu là Ngô Tam Tỉnh, con trai của Ngô lão cẩu đây ạ.

Hồi bé người còn tặng quà cho cháu nữa mà." "Biết là ngươi tên tiểu tử này rồi, sau này xuống mộ thì cẩn thận một chút, đừng mang

loại người nào cũng đưa vào." Diệp Bạch nghiêm mặt quở mắng.

Ngô Tam Tỉnh có chút ủy khuất, nhìn sang Trần Văn Cẩm và Lý Tứ Địa, phát hiện họ đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng Diệp Tam gia.

Trong đó Lý Tứ Địa còn đang che miệng cười trộm.

Mẹ nó chứ, sau này đừng gọi ta là tam ca nữa.

"Tam bá, cha cháu thường xuyên nhắc về người, nếu người có thời gian đến Hàng Châu, Ngô gia chúng cháu…" Ngô Tam Tỉnh còn muốn ở lại dưới mộ, liền dùng chiêu tình cảm.

"Tìm được Khinh Mi rồi nói sau." Diệp Bạch một câu nói chặn họng Ngô Tam Tỉnh.

"Vâng." Diệp Bạch lại phân phó: "Thanh Tam, ngươi trông chừng ba đứa trẻ này, nhất định phải đưa chúng an toàn lên thuyền." Thanh Tam ngạc nhiên: "À, vậy Tam gia, còn cần ta quay lại không?" "Không cần." Diệp Bạch giữ lại bản đồ đơn giản do Ngô Tam Tỉnh làm, trên đó đánh dấu vị trí Khinh Mi mất tích.

Thấy Thanh Tam dẫn Ngô Tam Tỉnh và những người khác đi xa, Diệp Bạch cũng biến mất trong đại điện, và theo dấu trên bản đồ tìm đến bức tường đá bên trong mê cung.

Bức tường đá vô cùng bình thường, Diệp Bạch đồng thời mở dị đồng và thần thức, không phát hiện ra chỗ nào bất thường.

Lẽ nào Ngô Tam Tỉnh đã đánh dấu sai vị trí?

Diệp Bạch dùng thần thức cẩn thận quan sát lớp bụi trên mặt đất, phân biệt ra dấu chân của mọi người, trong đó có một vệt chân đi đến chỗ bức tường đá lại không quay trở lại.

Dường như là đã xuyên qua bức tường đá.

Xem ra Khinh Mi quả thực đã biến mất ở đây.

Diệp Bạch lấy đồng tiền ra, bôi máu tươi của cá rồng râu bạc lên, chuyên tâm bói quẻ.

Bao nhiêu năm qua, Thiên Cơ Toán Pháp của y đã đại thành, thêm sự trợ giúp của máu tươi cá rồng râu bạc, hiếm có thứ gì là không tính ra được.

Nhưng, trong thời gian ngắn chỉ có thể bói ba quẻ, nếu không dễ bị Thiên Cơ phản phệ.

Sáu đồng tiền tinh xảo lăn trên tấm vải đỏ, cuối cùng hiện ra một quẻ tượng.

Diệp Bạch nhíu mày, quẻ tượng rõ ràng, Diệp Khinh Mi đã thay y gánh tai họa.

Quả nhiên, thủ đoạn của cánh cửa đá phát sáng là nhắm vào y.

Nhưng là ai có thủ đoạn này?

Diệp Bạch bói lại một lần nữa về kẻ đứng sau, nhưng lần này quẻ tượng không còn rõ ràng như trước, chỉ hiển thị là người mà Diệp Bạch từng gặp.

Người y từng gặp thì nhiều vô kể!

Tuy nhiên, người có thủ đoạn này, lại khiến quẻ tượng mơ hồ, chỉ có lão đại Uông gia mà thôi.

Trong mắt Diệp Bạch xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Ngay sau đó, thân ảnh y thoắt cái biến mất ở chỗ bức tường đá.

Một bên khác, Thanh Nhất dẫn Hồ Bát Nhất xuống dưới hồ, vì lo lắng để Vương Khải Toàn đang hôn mê ở bên ngoài sẽ xảy ra chuyện, nên Hồ Bát Nhất cũng mang Vương Khải Toàn xuống, cõng trên lưng.

Dưới hồ vẫn bao phủ sương mù, ánh sáng rất khó xuyên qua.

“Thanh sư phụ, đây chính là bia đá không chữ sao?” “Ừm, nhìn lâu sẽ xảy ra chuyện, ngươi chú ý một chút.” Biết Hồ Bát Nhất tính cách cẩn thận, Thanh Nhất rất yên tâm về y, bắt đầu sờ soạng bố cục kiến trúc bốn phía của hồ nước.

Đột nhiên dưới chân đạp phải vật lạ, Thanh Nhất cúi xuống nhặt lên.

Là một chiếc kính gọng kim loại, rất phổ biến trên thị trường.

Thanh Nhất rất quen thuộc với từng người trong đội khảo cổ, chiếc kính này không phải của người khác, mà là của Trần giáo sư.

Xem ra Trần giáo sư giả mạo của Uông gia đã từng đến đây.

Thanh Nhất cất chiếc kính vào, liền nghe thấy Hồ Bát Nhất phía sau nói: “Thanh sư phụ, ta có phát hiện.” “Phát hiện gì?” “Trong bia đá quả thực có bóng người lóe qua, nhưng bóng người đó đã làm rất nhiều động tác, hình như là đang gợi ý cách mở cơ quan của hồ nước.” Hồ Bát Nhất nhìn về phía Thanh Nhất, nhưng thấy Thanh Nhất đang nghiêm mặt.

“Không phải đã bảo ngươi đừng nhìn bia đá sao?” “Thanh sư phụ, ta chỉ liếc nhìn hai cái, vừa khéo thấy được bóng người, những thứ khác thật sự không nhìn nhiều.” Hồ Bát Nhất biết Thanh sư phụ đang lo lắng cho mình.

“Có thấy người phụ nữ đang trang điểm không?” “Cái này thì không.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, thấy Thanh Nhất không còn giận nữa, liền bắt chước động tác của bóng người trên bia đá, đến dưới một pho tượng khỉ trấn tà, cúi đầu sờ soạng trên mông nó.

Chương 587

Hồ Bát Nhất mừng rỡ: "Thanh sư phụ, hình như thật sự có cơ quan!" "Ấn xuống thử xem." Hồ Bát Nhất ấn cơ quan xuống, chỉ nghe "oanh long" một tiếng, toàn bộ đáy hồ bắt đầu rung chuyển, lượng lớn nước từ đáy hồ và vách tường dâng trào ra.

Ào ào!

Ba người lập tức bị dòng nước nhấn chìm.

Thanh Nhất không ngờ cơ quan này lại là một cái bẫy.

Trong lúc nguy cấp, y kéo hai người giẫm đạp vách tường, thi triển Kim Nhạn Công, linh hoạt thoát ra khỏi dòng nước đang đổ xuống, bò lên bờ hồ.

Quay đầu lại, toàn bộ hồ nước đã được lấp đầy bởi làn nước xanh biếc.

"Thanh sư phụ, công phu của người thật là lợi hại quá." Hồ nước cao mười mấy mét, Thanh Nhất lại có thể một hơi kéo hai người họ lên, Hồ Bát Nhất không khỏi kinh hãi.

"Được rồi, muốn học bản lĩnh này, đợi ngươi có cơ hội gia nhập Cửu Môn rồi nói sau." Thanh Nhất cười cười, lại nghiêm túc nói: "Nếu vừa rồi ngươi không nhìn lầm, hãy suy nghĩ xem chỗ nào đã xảy ra vấn đề." Hồ Bát Nhất trầm tư, cẩn thận hồi tưởng bóng người lóe qua trong bia đá mà y đã nhìn thấy.

Rất nhanh, trong lòng y đã có suy đoán, nhưng tình huống cụ thể còn cần xuống nước thăm dò.

Thanh Tam nói: "Việc xuống nước cứ giao cho ta, ngươi ở lại bờ chăm sóc Vương Khải Toàn." "Vậy phiền Thanh sư phụ kiểm tra

mông của bốn pho tượng khỉ trấn tà, xem có đều có cơ quan không?" "Được." Thanh Nhất quả quyết nhảy xuống nước, không lâu sau, liền nắm rõ tình hình bốn pho tượng khỉ, rồi lao ra khỏi mặt nước.

"Ngươi đoán không sai, mông của bốn con khỉ đá trấn tà đều có cơ quan." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Thanh sư phụ, nếu ta đoán không sai, trong bốn cơ quan đó, chỉ có một chỗ có thể mở ra ám đạo ẩn giấu, nhưng trước khi kích hoạt cơ quan, cần phải xả hết nước trong hồ ra, hơn nữa khi xả nước sẽ rất nguy hiểm, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ bị dòng nước cuốn vào đường ống ngầm dưới đất, đến lúc đó có thể sẽ không thoát ra được, chết đuối trong đó." Thanh Nhất xua tay: "Chuyện này ta sẽ làm, ngươi không cần lo lắng nguy hiểm, chỉ cần nói cho ta biết cơ quan nào có thể xả nước, cơ quan nào có thể mở thông đạo." Hồ Bát Nhất chống cằm trầm tư, nghĩ đến bóng người trên bia đá đã làm một loạt động tác, từ từ nói: "Thanh sư phụ, cơ quan ở tượng đá góc đông nam có thể là lối vào thông đạo…" Lời còn chưa nói hết, Thanh Nhất đột nhiên rút Kháng Long Giản ra, cảnh giác nhìn về phía cửa thông đạo tối tăm: "Ai đó?" "Cảnh giác tâm cũng không tệ, là ta!" Thân ảnh Diệp Bạch khoác hắc bào quỷ dị, đột nhiên nhanh chóng xuất hiện trước mặt Thanh Nhất và Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bị dọa giật nảy mình.

"Thanh sư phụ?" "Đừng hoảng, đây chính là Đại sư gia mà ngươi vẫn luôn muốn gặp." Đại sư gia của ta?

Hồ Bát Nhất trợn tròn mắt.

Thanh Nhất lộ ra vẻ mừng rỡ, không hề nghi ngờ Diệp Bạch trước mắt có phải là giả không, tiến lên nói.

"Tam gia, người xuất quan từ khi nào vậy?" "Sau khi Khinh Mi xảy ra chuyện, bất đắc dĩ phải xuất quan." Diệp Bạch không giải thích nhiều, ánh mắt dừng lại trên người Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng vô cùng hiếu kỳ về Đại sư gia của mình, nghiêng đầu muốn nhìn rõ chân diện mục của Diệp Bạch dưới hắc bào, nhưng lại sợ động tác quá lớn bị phát hiện, cứ cúi gằm đầu.

Dù vậy, y cũng thấy được một bên sườn mặt tuấn tú mơ hồ.

Hồ Bát Nhất thầm thì trong lòng, quái lạ, Đại sư gia của ta sợ là tiên nhân thật rồi, sao lại trẻ tuổi đến vậy.

Thanh Nhất thấy vậy, vỗ đầu Hồ Bát Nhất nói: "Đừng bất kính với Tam gia." Hồ Bát Nhất cũng đột nhiên phản ứng lại, vội vàng dựa Vương Khải Toàn vào tường, quỳ xuống đất nói với Diệp Bạch: "Hồ Bát Nhất ra mắt Đại sư gia, chúc Đại sư gia phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn!" Nói rồi, còn dập ba cái đầu vang dội.

Cũng thật thành thật.

Diệp Bạch nở một nụ cười nhạt: "Không tệ, lời chúc tuy có hơi quê mùa, nhưng so với mấy hậu bối kia thì hiểu chuyện hơn nhiều rồi.

Đứng dậy đi, để Đại sư gia nhìn kỹ ngươi một chút." Hồ Bát Nhất dứt khoát đứng dậy, cuối cùng cũng nhìn rõ toàn bộ diện mạo của Đại sư gia.

Dưới hắc bào, là một khuôn mặt không tì vết khí chất thoát tục, mắt như điểm mực, bên trong dường như có tinh thần lấp lánh, giống như tư thái của tiên nhân.

Hồ Bát Nhất không biết dùng ngôn ngữ nào để hình dung dung mạo của Đại sư gia, nếu nhất định phải nói, thì chính là chưa từng thấy người nào đẹp đến vậy.

Thấy diện mạo Hồ Bát Nhất có ba phần giống Hồ Quốc Hoa, Diệp Bạch không nhịn được hỏi: "Ông nội ngươi mất khi nào?" Hồ Bát Nhất tiếc nuối nói: "Khi ta còn là thanh niên, khoảng hơn mười năm rồi, tiếc là ta ở Đông Bắc, không được gặp ông cụ lần cuối."

Diệp Bạch gật đầu, năm đó y đã giúp Hồ Quốc Hoa xử lý ám thương ẩn tật trong cơ thể, lại để lại không ít bảo dược, có thể kéo dài tuổi thọ mười năm đã không dễ dàng rồi.

"Đại sư gia, sau khi ông nội ta mất có để lại cho ta không ít đồ vật, trong đó có nửa quyển sách, nói là sư tổ để lại, bảo ta có cơ hội thì đưa đến Trường Sa." Diệp Bạch cười cười: "Không cần, quyển sách đó là thứ ông nội ngươi để lại cho ngươi, ngươi hãy học tập thật tốt." Hồ Quốc Hoa biết Diệp Bạch đã nắm giữ toàn bộ bí thuật âm dương phong thủy, nhưng vẫn muốn Hồ Bát Nhất mang quyển sách này đến Trường Sa, rõ ràng là muốn Diệp Bạch nhân cơ hội này mà chiếu cố cháu trai của mình.

Diệp Bạch sao có thể từ chối di nguyện của một người lão nhân đã khuất chứ.

"Nghe nói ngươi vừa xuất ngũ?

Cửu Môn Trường Sa còn thiếu nhân lực, ngươi có muốn vào đây rèn luyện một phen không?" Diệp Bạch cười hỏi.

Hồ Bát Nhất trong lòng đại hỉ, y vốn định đợi thời cơ chín muồi rồi chủ động mở lời, không ngờ Đại sư gia lại mời y trước.

Ngô Tam Tỉnh trước đó có nói với y, Cửu Môn chia thành nội môn và ngoại môn.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, nội môn mới là thành viên Cửu Môn chân chính.

Gia nhập nội môn cần có hồ sơ chi tiết, lai lịch trong sạch, và phải thông qua nhiều vòng thẩm hạch nghiêm ngặt, hơn nữa thành viên nội môn mới có tư cách đổi lấy dị bảo trong Cửu Môn.

Bảo dược cứu mạng mà Ngô Tam Tỉnh cho Vương Khải Toàn chính là đổi trong nội bộ Cửu Môn.

Còn về thành viên ngoại môn căn bản không tính là người Cửu Môn, như Ngô Tam Tỉnh, Trần Văn Cẩm, những người hợp tác có tư lịch còn non trẻ của các nhà, đều không được ghi vào hồ sơ, chỉ tính là thành viên ngoại môn.

Mà trong Cửu Môn, chỉ có Đại sư gia của y mới có thể khiến y không cần qua các thủ tục thẩm hạch, trực tiếp gia nhập Cửu Môn.

Ngô Tam Tỉnh đã mấy lần nhắc nhở y, nếu có cơ hội gia nhập Cửu Môn, nhất định phải nắm bắt.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất vẫn nhìn Vương Khải Toàn một cái: "Đại sư gia, ta có thể đưa Bàn Tử đi cùng không?" Diệp Bạch cười cười: "Ta nói gia nhập Cửu Môn không phải là vào làm người hợp tác, mà là tự mình mở một nhà, ngươi muốn đưa bao nhiêu người đi cùng cũng được." "Tự mở một nhà?" Hồ Bát Nhất ngạc nhiên, ta ở Cửu Môn tự mở một nhà ư?

Thanh Nhất giải thích: "Không tệ như ngươi nghĩ đâu, Cửu Môn tuy có chín nhà, nhưng cũng có không ít người hợp tác đời trước ra ngoài tự lập, ví dụ như Trần Bì A Tứ, chính là từ Hồng gia tách ra tự lập, phải biết dựa vào Cửu Môn, tài nguyên cực nhiều, làm ăn gì cũng không lỗ." Thanh Nhất biết Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất đến mộ dưới biển là để báo thù, điều này cho thấy cuộc sống của hai người họ không hề tốt, hiện tại Tam gia cho họ cơ hội gia nhập Cửu Môn, Thanh Nhất tự nhiên muốn Hồ Bát Nhất nắm lấy, liền giải thích rất nhiều.

Hồ Bát Nhất không khỏi nở nụ cười: "Đa tạ Đại sư gia!" "Vô ngại, đến Cửu Môn làm việc cho tốt." Diệp Bạch xua tay, đi đến trước hồ nước.

Nước hồ trong xanh, mặt nước nổi lên một ít bọt.

Dưới sự khuếch tán của thần thức, tình hình dưới đáy hồ hiển

hiện rõ ràng từng chi tiết, trừ bia đá không chữ ra, bốn pho tượng khỉ trấn tà cũng bị Diệp Bạch nhìn ra cấu tạo bên trong.

Đương nhiên, một ám đạo ẩn giấu cũng không thoát khỏi thần thức của Diệp Bạch.

Diệp Bạch hơi nhíu mày, bên trong bia đá không chữ có điều quỷ dị, mà bên trong tượng khỉ quả thực ẩn chứa cơ quan cạm bẫy, quan trọng hơn là ám đạo chưa mở đầy rẫy sương mù trắng.

Trong làn sương mù, một hư ảnh màu trắng lơ lửng chậm rãi trong không trung, dường như cảm nhận được thần thức của Diệp Bạch, hư ảnh cách bức tường gầm rống thị uy với y.

"Cũng khá cảnh giác." Đây là vụ yêu mà Uông gia từng nuôi dưỡng ở Tàng Hải Đảo, không biết từ khi nào bị Uông gia đặt ở đây, dùng để canh gác chủ mộ thất.

Suy nghĩ một lát.

Chỉ thấy một tia kim quang từ ống tay áo Diệp Bạch bắn ra, sau khi chìm xuống đáy hồ, không lâu sau liền thấy mực nước hồ từ từ hạ xuống.

Hồ Bát Nhất thấy thủ đoạn thần tiên như vậy thì trợn tròn mắt, đang định hỏi gì đó, nhưng bị Thanh Nhất lắc đầu ngăn lại, ý bảo đừng lên tiếng.

Sau khi hồ cạn đáy, kim quang lộ ra hình dáng ban đầu, là một thanh kiếm nhỏ tinh xảo.

Năm đó sau khi cây pháp khí thô ráp đầu tiên luyện chế từ Canh Kim bị Tần Lĩnh Chúc Long mang đi, Diệp Bạch liền luôn muốn luyện chế thanh thứ hai.

Canh Kim tuy có thể đổi từ hệ thống bằng điểm minh khí, nhưng trên Canh Kim tiểu kiếm không chỉ cần khắc phù văn Đạo gia, mà còn

cần thần thức nuôi dưỡng trong thời gian dài.

Hơn mười năm qua, Diệp Bạch chỉ làm được ba thanh.

Trong phạm vi thần thức, Canh Kim tiểu kiếm có thể xuyên mây phá đá, kim quang chợt đến, tốc độ cực nhanh.

Chương 588

Phòng ngự có Kim Linh Châu, tấn công có Canh Kim tiểu kiếm, Điện Quang Thần Hành Bộ dịch chuyển trong thời gian ngắn cũng khá ổn, thêm Kim Quang Chú, Chưởng Tâm Lôi cùng với Tam Thiên Viêm Viêm Hỏa cuối cùng, Diệp Bạch tự tin dù có vài Thiên Nhân nhảy ra, y cũng có thể coi như cắt rau hẹ.

Điều duy nhất khiến Diệp Bạch không mấy hài lòng là Canh Kim tiểu kiếm vẫn chưa đạt đến tiêu chuẩn pháp khí trong lòng y.

Rốt cuộc cũng chỉ là sản phẩm đơn sơ do mình nghiên cứu ra, không thể làm được tùy tâm mà động.

Từ lúc y ra lệnh đến khi tiểu kiếm phản ứng, có một chút chậm trễ.

Sự chậm trễ này trong chiến đấu cực kỳ chí mạng!

Nếu có thể có được pháp môn luyện chế pháp khí của thế giới tu tiên, lực chiến đấu của Diệp Bạch có lẽ còn có thể tăng lên một tầng nữa.

Lúc này, Diệp Bạch đột nhiên quay đầu hỏi: "Bát Nhất, ngươi vừa nói cơ quan lối vào ở góc đông nam, bây giờ ta cho ngươi nhìn xem góc đông nam có gì." Sau khi Canh Kim tiểu kiếm kích hoạt cơ quan ở mông tượng khỉ, liền nghe thấy tiếng oanh minh từ dưới đáy hồ truyền đến.

Hồ Bát Nhất vội vàng thò đầu nhìn sang, lập tức biến sắc mặt.

Chỉ thấy một luồng chướng khí màu xanh lục lan tỏa dưới đáy hồ, rất nhanh lấp đầy hồ nước.

Chướng khí màu xanh lục có tính ăn mòn cực mạnh, nước đọng

dưới đáy hồ đều đang sùng sục nổi bọt, lớp bề mặt kim loại đồng cũng trở nên lồi lõm.

Hồ Bát Nhất sợ hãi không thôi, nếu vừa rồi Thanh sư phụ thật sự nghe lời y mà mở cơ quan đó, thì bây giờ hai người họ, không, còn có Vương Bàn Tử trên lưng nữa, đâu còn mạng sống.

Nhìn loại độc tính này, e rằng ba người sẽ bị ăn mòn thành xương trắng trong khoảnh khắc.

Thanh Nhất sắc mặt trầm tĩnh, không nói nhiều, chỉ vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Đại sư gia, rốt cuộc tượng khỉ nào mới là cơ quan ám đạo thật sự?" "Không có cơ quan ám đạo, dưới bốn tượng khỉ, ba chỗ là cạm bẫy, một chỗ là cơ quan xả nước và cấp nước.

Vừa rồi nếu ngươi ấn sai, ta bây giờ chỉ có thể thu liễm thi cốt cho các ngươi thôi." Diệp Bạch lại nói: "Ngươi còn trẻ, kinh nghiệm xuống mộ quá ít, phải nhớ kỹ, không phải tất cả chủ mộ đều sẽ thiết lập cơ quan cứu mạng trong mộ huyệt của mình.

Cái ngươi cho là đường sống, lại chính là đường chết.

Huống hồ ngôi mộ dưới biển này đã bị người ta cố ý cải tạo, có công nghệ hiện đại, cơ quan ám đạo dưới hồ chỉ có thể mở từ bên trong." "Mở từ bên trong?" Hồ Bát Nhất gãi đầu, lẽ nào chủ mộ này vẫn còn sống sao.

Thấy Hồ Bát Nhất không hiểu, Diệp Bạch cười cười: "Được rồi, hai ngươi dẫn Vương Khải Toàn quay về lối cũ đi, đường phía dưới quá nguy hiểm, các ngươi đừng xuống cùng ta nữa." Thanh Nhất không nhịn được nói: "Tam gia." Diệp Bạch nhìn xuống đáy hồ, thần sắc bình thản: "Được rồi, về đi, ngươi lên trên rồi điều tra tung tích

Trương Khởi Linh, tiện thể thẩm hạch thân phận của tất cả những người trên thuyền." Thanh Nhất vốn định ở lại giúp đỡ, thấy ngữ khí của Tam gia kiên định, chỉ đành gật đầu chấp thuận.

Hồ Bát Nhất xách hắc bào, cõng Vương Khải Toàn, theo sau Thanh Nhất, chậm rãi rời đi.

"Thanh sư phụ, nếu quay về thì một mình ta là đủ rồi, nếu người muốn ở lại giúp đỡ có thể nói thẳng với Đại sư gia mà." Thanh Nhất nở một nụ cười khổ: "Tam gia bảo ta đi, chứng tỏ tình hình phía sau không phải là ta có thể nhúng tay vào, nếu ta đi theo, Tam gia còn phải phân tâm chăm sóc ta." Hồ Bát Nhất trong lòng ngạc nhiên, ngay cả thân thủ của Thanh sư phụ cũng không thể nhúng tay vào, vậy phía sau thông đạo rốt cuộc có thứ gì?

Tầng một mộ dưới biển, Thanh Tam dẫn Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh và những người khác chờ trong đường hầm, đợi cửa ra của mật thất đá mở ra.

"Tam ca, vừa rồi thật là tiếc quá, ta lại không nói chuyện được với Diệp Tam gia." "Nói cái rắm, ngươi tên tiểu tử này cứ cúi đầu cười ta, đừng tưởng ta không thấy." "Tam ca, ta đâu có cười huynh, ta chỉ là thấy Diệp Tam gia quá kích động, không kiềm chế được thôi." Trần Văn Cẩm nói: "Nói thật, hai huynh đệ các ngươi có nhìn thấy dung mạo của Diệp Tam gia không?

Có phải giống như trong truyền thuyết, chưa từng già đi?" Lý Tứ Địa lắc đầu: "Ta thì không thấy, chiếc hắc bào che kín quá, nhưng Tam ca chắc là thấy rồi." Ngô Tam Tỉnh nói: "Thật ra ta cũng không nhìn rõ, ta chỉ nhìn thấy một cái cằm, trắng thì rất trắng." Lúc này, Thanh Tam ho khan hai tiếng.

Mọi người lúc này mới ý thức được bên cạnh có một thuộc hạ của Diệp Tam gia, nói chuyện không thể không có chừng mực.

“Cha ta có một bức ảnh chụp chung của Cửu Môn ba mươi mấy năm trước, trên đó có hình dáng Tam gia, nếu các ngươi thật sự muốn xem, hôm khác đến Hàng Châu, ta sẽ lén đưa ra cho các ngươi xem.” Ngô Tam Tỉnh nghĩ nghĩ rồi nói, kết thúc chủ đề về Diệp Tam gia.

Sau khi Thanh Nhất và những người khác rời đi, Diệp Bạch liền đến trước hồ nước, trước tiên thử nghiệm cường độ của chướng khí màu xanh lục.

Kim Quang Chú dưới chướng khí không thể chống đỡ quá lâu, kim quang bị ăn mòn kêu “pách ba”.

Khi Diệp Bạch đội Kim Linh Châu lên đầu, lớp kim tráo hộ thể sinh ra liền có thể hoàn toàn cách ly chướng khí màu xanh lục.

Tuy nhiên, Diệp Bạch không hề mạo hiểm nhảy xuống hồ nước, mà là đồng thời triệu hồi ba thanh Canh Kim tiểu kiếm, nhắm thẳng vào một bên vách tường mà bắn ra đồng loạt.

Oanh long!

Vách tường lập tức sụp đổ, lộ ra một cái động lớn tối om.

Sương trắng từ trong động lan tỏa ra, ngưng tụ thành vụ yêu, ánh mắt nó âm lãnh, trừng trừng nhìn Diệp Bạch.

Diệp Bạch đứng ở chỗ cao bên hồ nước, cười lạnh một tiếng.

Tuy nhiên, sau khi chướng khí màu xanh lục và sương mù trộn lẫn, lại bốc ra khói đen.

Sương trắng đang bị ăn mòn nhanh chóng.

Vụ yêu bất đắc dĩ, chỉ có thể thu sương mù lại, trốn vào bên trong thông đạo.

Diệp Bạch lắc đầu, xem ra chướng khí màu xanh lục không chỉ dùng để đối phó người ngoài, mà còn là để ngăn vụ yêu mất kiểm

soát, chui ra ngoài không gian hồ nước.

Ngay khắc sau, Diệp Bạch hóa thành một tia kim quang, chui vào trong thông đạo, đuổi theo vụ yêu.

Công kích vật lý hiển nhiên không thể gây sát thương cho vụ yêu, nghĩ đến một lần diệt vĩnh viễn, Diệp Bạch trực tiếp triệu hồi Tam Thiên Viêm Viêm Hỏa.

Mang theo ngọn lửa u diễm màu tím đen, Diệp Bạch uyển như tử thần giáng thế, nơi y đi qua, sương trắng đều hóa thành hơi nước mà tan biến.

Vụ yêu căn bản không ngờ loài người trước mắt lại có thủ đoạn như vậy, còn chưa kịp phản ứng, liền bị Tam Thiên Viêm Viêm Hỏa có nhiệt độ khủng khiếp thiêu cháy sạch.

Chủ thể vụ yêu bị hủy, sương trắng còn lại trong thông đạo dần tiêu tán.

Diệp Bạch thần thức quét qua một tầng đất trong đó, đào ra một viên thủy tinh hình thoi bao bọc sương trắng.

Viên thủy tinh này giống hệt viên mà y đào được năm xưa, xem ra mỗi lần vụ yêu chết đi, đều sẽ hóa thành thủy tinh.

"Cũng không biết có thể trồng ra một con vụ yêu nghe lời không, nếu có thể đặt ở trong Trùng Cốc trông nhà thì thật tuyệt." Diệp Bạch lắc đầu, nghĩ đến La Sát.

Dù sao thì người hiểu rõ vụ yêu nhất chính là La Sát.

Nhưng năm đó sau khi La Sát bị mù, liền rời khỏi Trường Sa, không xuất hiện nữa.

Nhưng La Sát sở hữu Trường Sinh huyết mạch, không dễ chết như vậy, chắc là đang ẩn cư ở đâu đó.

Thu thủy tinh lại, Diệp Bạch đi thẳng dọc theo thông đạo thẳng tắp, đột nhiên, cơ quan chuyển động, hai bên vách tường nhanh chóng khép lại.

Lúc này, trong chủ mộ thất của mộ dưới biển, mười hai ngọn nến vàng chiếu sáng mộ thất rực rỡ một màu đỏ rực.

Giữa mộ thất, một cỗ quan quách vàng to lớn lơ lửng giữa không trung.

Nếu thị lực tốt, liền có thể thấy sáu sợi tơ vàng buộc ở sáu điểm của quan tài vàng, nối liền với vòm đỉnh tường khảm đầy dạ minh châu.

Trên tơ vàng có những giọt nước xanh lục tụ lại, từ từ nhỏ xuống, hòa vào bên trong quan tài vàng.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, bên trong quan tài vàng dần truyền ra một loại lực áp bách vô hình.

Nếu Diệp Bạch ở đây, liền có thể cảm nhận được đây là một loại người sở hữu huyết mạch trường sinh đang biến đổi thành Thiên Nhân bên trong quan tài vàng.

Chương 589

Hiện tại e rằng là thời khắc mấu chốt nhất.

Bên cạnh quan tài vàng, một thiếu niên chắp tay đứng đó, giữa mi tâm y lại mọc ra một con mắt dọc, đồng tử màu vàng sẫm, giống như mắt rắn.

Trần giáo sư giả đi vào mộ thất, sắc mặt âm trầm nói: "Chúc Long đại nhân, vụ yêu đã chết rồi, ta thấy tình hình không ổn liền kích hoạt cơ quan." Thiếu niên lắc đầu, phát ra giọng nói già nua không phù hợp với dung mạo: "Bức tường đó không ngăn được bao lâu đâu, chúng ta phải đi nhanh, chủ tử của ngươi còn thiếu một ít thời gian nữa mới có thể hoàn thành biến đổi, không thể công dã tràng được." "Bây giờ đi có ảnh hưởng đến sự biến đổi của Uông đại nhân không?

Với lại đại nhân không phải đã trở thành Thiên Nhân rồi sao?

Lẽ nào ngay cả Diệp Bạch cũng không phải đối thủ?" Trần giáo sư giả không nhịn được nghi vấn.

Thiếu niên quay người lại, đột nhiên trừng trừng nhìn Trần giáo sư giả trước mặt, con mắt dọc giữa mi tâm y phát ra lực áp bách âm lãnh, không khỏi khiến Trần giáo sư run rẩy.

"Uông Thanh Phong, đừng tưởng ngươi được Uông Tang Hải coi trọng mà có thể chất vấn ta.

Thứ nhất, ta và Uông Tang Hải chỉ là quan hệ hợp tác, ta sẽ không vì y mà bán mạng.

Thứ hai, ta muốn giết ngươi, dễ như trở bàn tay." Cảm nhận sát ý thực chất, Trần giáo sư giả lập tức mồ hôi đầm đìa.

"Không dám, tiểu tử chỉ là lo lắng an nguy của Uông đại nhân,

nhất thời hồ ngôn loạn ngữ mà thôi.” Thiếu niên hài lòng gật đầu, mang theo ý giáo huấn nói: “Ngươi mang huyết mạch Bạch Trạch, hơn nữa độ thuần không thấp, sau này cũng có cơ hội thành tựu Thiên Nhân, chỉ là làm người làm việc đừng không hiểu tình thế, nếu không Uông Tang Hải cũng không bảo vệ được ngươi, dù sao y cũng là nhờ ta mới có cơ hội trở thành Thiên Nhân.” Nói xong, con mắt dọc giữa mi tâm thiếu niên chớp một cái, lấy ra một cây đèn đồng nhỏ, trên cây có chín quả đồng, khẽ tỏa ra ánh sáng đỏ.

Ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, chiếu sáng chủ mộ thất màu vàng trở nên đỏ rực.

Trần giáo sư giả nhìn cây đèn đồng nhỏ, lộ ra vẻ hâm mộ.

Lúc này, thiếu niên đang cầm cây đèn đồng nhỏ đột nhiên biến sắc: “Nhanh, Diệp Bạch đến rồi, ngươi điều khiển thi quỷ cản chân y.” Trong thông đạo, Diệp Bạch chân đạp điện quang, nhanh chóng lao đến.

Phía trước xuất hiện bốn con thi quỷ chặn đường, nhe nanh giương vuốt, mặt lộ ánh đỏ khát máu.

“Láo xược!” Diệp Bạch thần thức khẽ động, ba thanh Canh Kim tiểu kiếm hóa thành kim quang bắn ra, xuyên qua lớp giáp vảy hộ thể của ba con thi quỷ, đóng đinh chúng vào vách đá.

Con thi quỷ cuối cùng tấn công đến, lại bị kim mang từ Kim Linh Châu trên đầu Diệp Bạch bắn xuyên qua, hóa thành bột đen.

Triệu hồi Canh Kim tiểu kiếm, Diệp Bạch không vội xử lý ba con thi quỷ chưa chết hẳn, mà ngược lại tăng nhanh tốc độ.

Kẻ địch ngăn cản y như vậy, tám phần là đang chuẩn bị bỏ trốn, Diệp Bạch há có thể bỏ qua chúng.

Trong chủ mộ thất, thiếu niên toàn lực thôi động cây đèn đồng nhỏ

trong tay.

Trong khoảnh khắc, ánh sáng đỏ tỏa ra từ cây đèn đồng nhỏ dường như còn chói mắt hơn cả mặt trời.

Thiếu niên khản cả giọng: "Chết tiệt, nhanh lên cho ta!" Lời vừa dứt, chỉ nghe "bá" một tiếng… Cùng với một trận không gian vặn vẹo, thiếu niên, Trần giáo sư giả, quan tài vàng khổng lồ đồng thời biến mất trong chủ mộ thất.

Ánh sáng đỏ biến mất, chủ mộ thất cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Diệp Bạch xông vào chủ mộ thất, chỉ thấy mười hai ngọn đèn trống rỗng, và vòm đỉnh đầy dạ minh châu.

"Đáng tiếc, đến chậm một bước." Diệp Bạch tiếc nuối nói, y vừa nãy dùng thần thức đã nhìn thấy cảnh tượng thiếu niên và Trần giáo sư giả biến mất, cùng với lão đại Uông gia đang biến hóa trong quan tài vàng.

Tuy nhiên, cây đèn đồng nhỏ tỏa ánh sáng đỏ trong tay thiếu niên kia dường như có thể tiến hành xuyên không gian?

Thiếu niên kia có ba con mắt, cũng không biết là trời sinh dị thường, hay là người này đã thành tựu Thiên Nhân.

Diệp Bạch khẽ thở dài, xem ra sự mất tích của Khinh Mi và thiếu niên cầm cây đèn đồng nhỏ kia không hề không liên quan.

Lúc này, ba con thi quỷ bị Canh Kim tiểu kiếm xuyên thấu đuổi theo đến, trèo bám trên đỉnh cửa mộ thất, nhe nanh về phía Diệp Bạch, không dám mạo hiểm tấn công.

Diệp Bạch thần thức quét qua, nhíu mày, bên trong bụng một con thi quỷ trong số đó dường như có vật lạ.

Ba thanh Canh Kim tiểu kiếm một lần nữa phát động, kiếm quang tràn ngập mộ thất.

Thi quỷ biết kim kiếm sắc bén, vừa gầm rống, vừa như chim thú hóa thành tàn ảnh tản ra.

Canh Kim tiểu kiếm đuổi theo thi quỷ.

Thi quỷ tốc độ tuy nhanh, nhưng không nhanh bằng thần thức của Diệp Bạch, rất nhanh, ba con thi quỷ đều bị tiểu kiếm cắm vào vách tường.

Diệp Bạch đến trước con thi quỷ có dị vật trong bụng, chỉ thấy một đôi mắt đỏ ngầu oán độc của nó trừng trừng nhìn Diệp Bạch, và há to cái miệng nhọn hoắt.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, tay mang theo kim quang, một tay bóp nát xương cổ họng nó, sau đó Chưởng Tâm Lôi phát động, thi quỷ lập tức tắt thở.

Thấy cảnh này, hai con thi quỷ khác bị đóng trên tường lập tức không dám có động thái khác.

Diệp Bạch cười cười, những con thi quỷ này lực chiến không thấp, trí tuệ cũng khác thường nhân.

Tuy nhiên, những con thi quỷ này được nuôi lớn bằng tà pháp, dù có thông minh đến mấy, Diệp Bạch cũng không thể giữ chúng sống, nếu không hậu hoạn vô cùng.

Từ trong cơ thể thi quỷ, Diệp Bạch lấy ra một mảnh giấy được bao bọc bởi dầu.

Mảnh giấy dường như là do tên giáo sư giả kia lén lút để lại trong cơ thể thi quỷ.

Trên đó không chỉ viết ba cứ điểm bí mật của Uông gia trong

nước, mà còn ghi rõ nguyên nhân của biến cố Tàng Hải Đảo năm xưa.

Hóa ra tất cả những điều này đều do viên vẫn thạch mà Uông gia mang về gây ra.

Ban đầu, trong vẫn thạch có dị thường, có thể phát ra sóng điện từ ảnh hưởng đến tư duy con người, người tiếp cận vẫn thạch thường có thể nghe thấy có người nói chuyện trong đầu mình.

Người Uông gia rất coi trọng chuyện này, đã sắp xếp không ít người nghiên cứu, muốn làm rõ bí mật bên trong vẫn thạch.

Nhưng không biết vì lý do gì, lão đại Uông gia đã giải tán nhân viên đội nghiên cứu của Uông gia, tự mình ở lại nghiên cứu vẫn thạch.

Không lâu sau, Tàng Hải Đảo liền xảy ra chuyện.

Linh thể ẩn giấu trong vẫn thạch lần lượt tiết ra ngoài, xâm nhập vào cơ thể con người.

Không ít thành viên cốt cán của Uông gia gặp nạn, thần trí thay đổi lớn, mới dẫn đến nội loạn ở Tàng Hải Đảo.

Mà Bạch Cổ Phong và Đại Hắc Thiên cũng là vào lúc đó bị ý thức không rõ xâm chiếm.

Bạch Cổ Phong đã trốn thoát, còn Đại Hắc Thiên thì bị mắc kẹt trên Tàng Hải Đảo, mỗi ngày đối kháng với luồng ý thức xâm nhập vào cơ thể.

Thông tin trên mảnh giấy không nhiều, chữ viết ngoáy, xem ra viết rất vội vàng.

Người cuối cùng để lại bút tích viết: Uông Thanh Phong.

"Thì ra là vậy." Diệp Bạch xem xong toàn bộ nội dung, vò nát mảnh giấy, hóa thành tro bụi.

Trong mắt y xẹt qua một tia tinh quang, Trần giáo sư giả kia hẳn là Uông Thanh Phong rồi, người này tuy họ Uông, nhưng có quan hệ không tầm thường với Bạch Cổ Phong, hiện tại lại để lại mảnh giấy như vậy cho y, cũng không biết là ý gì.

Lúc này, chỉ nghe "tích ba" một tiếng, từng mảng gạch đất lớn rơi xuống.

Chương 590

Vòm đỉnh của mộ thất truyền đến vết nứt, vết nứt lan rộng dọc theo vách tường, càng lúc càng lớn, dần dần có nước biển thấm vào.

Lại nghe "oanh long" một tiếng, toàn bộ mộ thất đều đang rung lên ầm ầm.

Diệp Bạch phóng thần thức ra, liền biết mộ thất không biết từ khi nào đã kích hoạt cơ quan tự hủy, kết cấu địa chất bên trong dưới chân đang nhanh chóng sụp đổ và hư hại.

Xem ra Uông gia đã sớm nắm rõ mộ dưới biển này, và thiết lập trình tự tự hủy.

"Đến lúc phải đi rồi, cũng không biết Thanh Nhất và bọn họ đã an toàn thoát ra chưa." Chủ mộ thất này không có gì đáng giá, chỉ có những viên dạ minh châu trên vòm đỉnh là thật sự giá trị, Diệp Bạch thu lấy hơn chục viên xong, liền thấy nước biển ào ạt đổ vào trong phòng.

Diệp Bạch đội Kim Linh Châu, chân đạp Canh Kim tiểu kiếm, hóa thành một tia kim quang, lao ra khỏi mộ thất.

Lúc này, trên đại dương mênh mông vô tận, đột nhiên xuất hiện vài luồng xoáy nước khổng lồ, như rồng hút nước mà nuốt chửng mọi thứ trên mặt biển.

May mắn là chiếc thuyền biển mà mọi người đang đi đã sớm thả xuống vài tấn neo thuyền nặng, cách xoáy nước khá xa, dưới lực hút khổng lồ chỉ làm thân thuyền rung lắc, không có gì đáng ngại lớn.

Người của Cửu Môn đều nằm rạp trên boong tàu, nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mắt.

Hồ Bát Nhất vừa lên thuyền thấy vậy, mồ hôi lạnh đầm đìa: "Đây là tình huống gì?" Nếu y và Thanh sư phụ lên thuyền chậm hơn một chút, e rằng sẽ bị luồng xoáy nước khổng lồ này cuốn đi mất.

Ngô Tam Tỉnh cũng vừa cởi bộ đồ lặn ra, y đưa bình dưỡng khí cho người hợp tác bên cạnh, thần sắc ngưng trọng nói: "E rằng mộ dưới biển đã sụp đổ, nước biển tràn vào cổ mộ, nên mới hình thành xoáy nước." Hồ Bát Nhất lo lắng nói: "Vậy Đại sư gia?" Mọi người không ai đáp lời.

Thanh Nhất nhìn chằm chằm xoáy nước trên biển, tuy vô cùng tự tin vào thân thủ của Tam gia, nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng.

"Nhìn kìa, đằng xa có thuyền đang đến!" Hoắc Linh chỉ tay về phía trước kinh hô.

Mọi người nhìn ra xa, đều là những chiếc thuyền biển cỡ lớn, tổng cộng có ba chiếc, buồm trắng phất cao.

"Yên tâm, là thuyền của chúng ta, Trần Môn chủ đã sắp xếp." Lời nói của Thanh Nhất khiến mọi người yên lòng.

Lúc này, giọng nói của Diệp Bạch hiện lên trong đầu Thanh Nhất và Thanh Tam: "Lát nữa đến gặp ta." Thanh Nhất và Thanh Tam trong lòng hơi mừng, Tam gia quả nhiên không sao, hai người họ nhìn nhau một cái, rồi biến mất trên boong tàu.

Trong khoang thuyền của một chiếc thuyền biển, Diệp Bạch đưa một phong thư vừa viết xong cho Thanh Nhất.

"Đưa thư này cho Thiên Hữu, bên trong có sự sắp xếp của ta đối với Cửu Môn." Thanh Nhất nhận lấy thư, không nhịn được nói: "Tam gia, tiểu thư Khinh Mi vẫn chưa có tung tích, hơn nữa Trương Khởi Linh sau khi đưa Trần giáo sư về cũng mất tích." Diệp Bạch hơi nhíu

mày: “Chuyện này ta sẽ xử lý, đội Thanh Long các ngươi cứ đến Trường Sa, nghe Thiên Hữu phân phó là được, những chuyện khác đừng quản nhiều.” “Vâng.” Thanh Nhất không dám hỏi nhiều, dẫn đội Thanh Long và những người khác rời khỏi khoang thuyền.

Ba ngày sau, Diệp Bạch đến Tam Cô Nương Sơn, nơi lối vào Minh Phủ thế giới.

Nơi đây sớm đã được Trần Thiên Hữu sắp xếp một nhóm người hợp tác cũ của Diệp gia canh giữ, nghe thấy mặt hồ có động tĩnh, họ vội vàng cầm vũ khí xuất hiện.

“Là ta.” Diệp Bạch thân mặc hắc bào.

Thấy là Diệp Tam gia đã lâu không xuất hiện, Diệp Bảo Nham, người cầm đầu, kích động vạn phần.

“Tam gia, Bảo Nham cuối cùng cũng gặp được người rồi.” Diệp Bảo Nham khoảng năm mươi tuổi khóc lóc thảm thiết, nhóm người hợp tác của Diệp gia này cơ bản đều là trẻ mồ côi chiến tranh, năm đó được Diệp Bạch thu nhận, vẫn luôn được bồi dưỡng cẩn thận, làm nhân tài bổ sung cho Ám Bộ.

Nhưng thiên phú của họ có hạn, không có tư cách gia nhập Ám Bộ, sau này liền trở thành người hợp tác của Diệp phủ, làm việc cho đến tận bây giờ.

Vì được nuôi lớn từ nhỏ, họ được coi là nhóm người hợp tác cũ trung thành nhất với Diệp Bạch, được Trần Thiên Hữu phái đến đây, canh giữ lối vào Minh Phủ thế giới.

Diệp Bạch đương nhiên cũng có ấn tượng với nhóm người hợp tác này, y gọi tên từng người, lại cẩn thận hỏi thăm tình hình cuộc sống của họ ở đây, không khỏi khiến những người hợp tác cũ của Diệp phủ này cảm động rơi lệ.

Sau khi thăm hỏi cũ, Diệp Bạch hỏi: "Những năm này, tình hình bên trong thế nào rồi?" Diệp Bảo Nham nói: "Tam gia, rất ổn định, chúng ta hôm qua còn đưa một lô vật tư vào trong, đội trưởng Bạch Nhất đã ký nhận." Diệp Bạch gật đầu, lại trò chuyện với những người hợp tác cũ một số nội dung khác, chờ đợi vòng xoáy ánh sáng dưới đáy hồ xuất hiện.

Sau khi màn đêm buông xuống, vòng xoáy ánh sáng thông tới Minh Phủ thế giới xuất hiện, Diệp Bạch chân đạp Canh Kim tiểu kiếm, bay vào trong vòng xoáy ánh sáng.

Minh Phủ thế giới vẫn như trước, khắp nơi một màu xám xịt mịt mùng.

Trên bầu trời, một quả cầu khổng lồ màu xám lồi lõm treo lơ lửng.

Dưới chân là những dãy núi xám xịt không mọc cây cỏ và những khối đá xếp chồng lên nhau.

Diệp Bạch chân đạp Canh Kim tiểu kiếm, bay với tốc độ cực nhanh trong không trung.

Trong thời gian bế quan, Diệp Bạch ngoài việc thu phục Tam Thiên Viêm Viêm Hỏa ra, đã tu luyện Trường Xuân Công đến tầng thứ sáu.

Thần thức và chân nguyên so với trước kia có tiến bộ vượt bậc.

Tuy nhiên, những năm này, Diệp Bạch cũng đã đổi ra không ít Canh Kim, Mộc Linh Thạch thượng phẩm, Sinh Mệnh Thần Tuyền, Kỳ Lân huyết mạch và các thứ lặt vặt khác, mà điểm minh khí trong hệ thống đã không đủ ba vạn.

Giờ đây, cùng với sự ra đời của Thiên Nhân Uông gia, Diệp Bạch không khỏi dấy lên cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Trong khi thực lực của mình cần nhanh chóng tăng lên, những

người bên cạnh y cũng không thể tụt lại phía sau.

Đang lúc suy nghĩ, vài tiếng phượng minh trong trẻo từ xa truyền đến, chỉ thấy một đàn Thanh Loan thân hình khổng lồ bay về phía Diệp Bạch.

Phía sau đàn Thanh Loan, hình như có một con chim lớn màu đỏ đang truy đuổi, chính là Huyền Điểu canh giữ Thần Thụ trung ương.

Vốn dĩ Thanh Loan có ý thức lãnh địa cực mạnh, định tấn công Diệp Bạch, nhưng khi nghe tiếng Huyền Điểu kêu, nó lập tức tan tác, bỏ chạy tứ phía.

Diệp Bạch dừng lại tại chỗ, Huyền Điểu tiến đến, bay lượn quanh y hai vòng, cảm thấy một chút quen thuộc, khẽ kêu hai tiếng rồi quay đầu đuổi theo Thanh Loan.

"Xem ra Huyền Điểu chỉ nhận Long Quân, dù cho có huyết mạch Bạch Hổ cũng vô dụng." Diệp Bạch lắc đầu, tiếc nuối rồi tiếp tục tiến về phía trước.Trong Tần Vương Tiên Cung, Tầm Tiên Điện.Quảng trường trước điện vốn âm khí sâm sâm, giờ đây đã dựng lên hàng loạt lều vải xanh.

Đội Bạch Hổ đang huấn luyện một nhóm thiếu niên thiếu nữ đặc biệt, những đứa trẻ này đều được kiểm tra có huyết mạch Trường Sinh chưa kích hoạt.Đội nghiên cứu của Sơn Tỉnh, vốn phụ trách nghiên cứu huyết mạch Trường Sinh, cũng đã chuyển đến đây.

Nhiệm vụ của họ là dùng tinh hạch của dị thú thượng cổ từ Minh Phủ thế giới để kích hoạt huyết mạch Trường Sinh trong cơ thể những đứa trẻ này.Đến nay, đội ngũ của họ đã ở Minh Phủ thế giới năm năm, và đã thành công kích hoạt huyết mạch cho hơn mười đứa trẻ.

Tuy nhiên, phần lớn huyết mạch của chúng đều là dị thú cấp thấp

nhất, thuộc loại Lục Dực Ngô Công.

Trong đó có hai đứa trẻ có huyết mạch rất đặc biệt.Một đứa là cô bé mười tuổi, mặt trái xoan, tên A Ninh, mồ côi, có huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, bẩm sinh đôi mắt mị hoặc.Một đứa là thiếu niên mười tám tuổi, tên La Hiên, mang huyết mạch Bệ Ngạn, tính cách chính trực kiên định.Sở dĩ Sơn Tỉnh có thể phát hiện nhiều đứa trẻ sở hữu huyết mạch Trường Sinh như vậy không phải ngẫu nhiên, mà là vì ông đã nghiên cứu ra một loại dược tề phục hồi huyết mạch.Chỉ cần uống loại dược tề này, huyết mạch Trường Sinh chưa kích hoạt trong cơ thể sẽ hiện hình, từ đó có thể phán đoán là loại huyết mạch Trường Sinh nào.Tuy nhiên, Diệp Bạch lần này đến Minh Phủ thế giới, ngoài việc kiểm tra thành quả của Sơn Tỉnh và đội Bạch Hổ, chủ yếu là vì Tề Tiểu Hắc.Năm xưa Diệp Bạch hái một quả Thần Quả từ Thần Thụ, liền để lại cho Tề Tiểu Hắc.

Tề Tiểu Hắc thường xuyên theo sát Diệp Bạch, đã nuốt không ít Thần Tuyền bảo dược, còn ăn cả Linh Châu của tộc Bạch Tu Long Ngư, do đó nồng độ huyết mạch Trường Sinh của hắn không hề thấp, đã đạt đến yêu cầu Thoái Biến Thiên Nhân.Tề Tiểu Hắc đã suy nghĩ rất lâu, quyết định nuốt Thần Quả, thay Diệp Bạch thử nghiệm sự huyền diệu của Thiên Nhân.Đến nay, Tề Tiểu Hắc đã nuốt Thần Quả được hơn mười năm.

Hiện tại Diệp Bạch đến đây, chính là muốn xem tình hình thoái biến của Tề Tiểu Hắc ra sao.Bạch Nhất thấy Tam gia xuất quan đến đây, cũng vô cùng kích động.

Sau khi giải tán nhóm thiếu nam thiếu nữ đang huấn luyện, hắn dẫn Diệp Bạch đến trước một cung điện được canh gác nghiêm ngặt.

“Tam gia, Hắc gia những năm nay vẫn không có động tĩnh gì.”Diệp Bạch không mở cửa điện, trực tiếp dùng thần thức thấu qua,

liền thấy Tề Tiểu Hắc đang nằm trong vạn năm Âm Tử Mộc.

Hắn co quắp trong quan tài, tuy bị một luồng khí đen bao phủ, nhưng trên người không có triệu chứng hóa yêu.Diệp Bạch nhíu mày, lẽ nào đã thất bại?Phải biết, sau khi thoái biến thành Thiên Nhân, ý nghĩa là huyết mạch đã cô đọng đến cực hạn, trên người nhất định sẽ xuất hiện những điểm khác thường.

Hiện tại Tề Tiểu Hắc không có những đặc trưng bên ngoài của Thiên Nhân, khó tránh khỏi khiến Diệp Bạch lo lắng đã xảy ra ngoài ý muốn.Lúc này, Tề Tiểu Hắc trong Âm Tử Quan đột nhiên mở mắt, lộ ra đôi mắt rắn màu xám trắng.

Giữa đồng tử xám trắng lại có một điểm màu đỏ, trông vô cùng quái dị.Diệp Bạch lúc này mới thu hồi thần thức, mỉm cười.Xem ra sự dị biến của Tề Tiểu Hắc nằm ở đôi mắt, như vậy là tốt nhất.

Dù sao thì mắt của tên này ban đầu còn khó coi hơn, vả lại đeo kính râm thì cũng như nhau cả.Thấy Tề Tiểu Hắc vẫn đang trong quá trình thoái biến, Diệp Bạch không dám dùng thần thức quấy rầy hắn nữa, liền đi đến một đại điện khác.Trong đại điện này đặt một cỗ kim quan, Ka-pa được đưa về từ Nhật Bản đang nằm trong đó.Theo lời Bạch Nhất, từ khi Hắc gia ngủ say, Ka-pa cũng chui vào kim quan và chưa từng ra ngoài.Diệp Bạch biết Ka-pa có thể thôn phệ thần thức, cũng không dám phóng thần thức dò xét tình hình của Ka-pa, chỉ dặn Bạch Nhất chăm sóc cẩn thận hai cỗ quan tài.Xong xuôi chính sự, Bạch Nhất ghé sát tai Diệp Bạch nói: “Tam gia, ta có chuyện muốn nói với ngài.” Diệp Bạch nhìn hắn một cái, gật đầu: “Đến hậu sơn đi.”Trên đỉnh hậu sơn, giữa tầng mây, Huyền Điểu màu đỏ lửa cưỡi Thanh Loan màu xanh lam đang bay múa phượng vũ cửu thiên.Tiếng phượng minh cao vút dẫn hồn, màu đỏ và xanh lam hòa quyện trong những đám mây trắng, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.Diệp Bạch mặc hắc bào, đứng trên đỉnh núi, Bạch Nhất với khuôn mặt già nua, thân

thể khom lưng, đứng phía sau Diệp Bạch.“Tam gia, ta muốn dùng tích phân công tích của ta để đổi lấy huyết mạch Trường Sinh cho con trai ta.”Sắc mặt Diệp Bạch trở nên âm trầm: “Bạch Nhất, ngươi hẳn phải rõ, huyết mạch Trường Sinh là ta đặc biệt mở cửa sau cho bốn tiểu đội của các ngươi, và chỉ có thể dùng cho chính bản thân các ngươi.”Bạch Nhất thấy ngữ khí Diệp Bạch nghiêm khắc, liền biết y đã thật sự nổi giận.

Tuy nhiên, hắn khác với Thanh Nhất cô độc một mình, hắn có con cháu, trong lòng có ràng buộc, liền muốn suy tính cho gia tộc.Giờ đây tuổi tác hắn đã cao, nhưng con trai hắn còn trẻ.

Chương 591

Nếu con trai hắn có thể có được huyết mạch Trường Sinh, sau này gia tộc kéo dài, liền sẽ trở thành gia tộc huyết mạch Trường Sinh.Diệp Bạch cũng đoán được tâm tư của Bạch Nhất, lạnh giọng nói: "Nếu ngươi tự mình đổi lấy huyết mạch Trường Sinh, rồi sinh con đẻ cái, chẳng phải cũng như vậy sao?""Tam gia, nếu ta dùng, vậy con trai ta này…""Cứ sinh thêm một đứa là được.

Nếu ta không nhầm, con trai ngươi danh tiếng trong Cửu Môn không tốt, nếu Thiên Hữu không nể mặt công lao khổ cực của ngươi Bạch Nhất, đã sớm đuổi con trai ngươi khỏi Cửu Môn rồi."Bạch Nhất lộ vẻ khổ sở, hắn quanh năm ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, tự nhiên lơ là việc quản giáo con cháu.Diệp Bạch phất tay nói: "Về đi, ngươi tự mình suy nghĩ kỹ lại."Bạch Nhất thở dài một hơi, biến mất trên đỉnh núi.Diệp Bạch lắc đầu.

Các tiểu đội Nhân Bát bộ từng vì y mà xả thân, y tự nhiên đã ban cho họ hồi báo, ban cho họ quyền lợi đổi lấy huyết mạch Trường Sinh.

Nhưng nếu bọn họ có những tính toán riêng, thì không thể dung thứ được.Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Nhất thời trẻ không phải là dáng vẻ như bây giờ.

Chỉ có thể nói, khi con người già đi, có con cháu, liền không còn nghĩ đến lòng trung thành nữa, mà chỉ suy tính cho hậu duệ của mình.Diệp Bạch nhìn Huyền Điểu vẫn đang cố gắng kết đôi giữa tầng mây, cảm thán một câu: "Nhân tâm đa biến a!"Dưới núi, Bạch Nhị không kìm được tiến lại nói: "Bạch Nhất, Tam gia đồng ý chưa?"Bạch Nhất thần sắc tịch liêu lắc đầu: "Lão Nhị, tích phân công

tích ta mượn của ngươi và huynh đệ sẽ sớm trả lại cho các ngươi.”Trường Sa, Trần phủ.Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn từ biển trở về, được Thuận Tử dùng kiệu xe màu đen mời vào phủ đệ.Trong đại sảnh xa hoa trắng muốt như ngọc, Thuận Tử cười nói: “Hồ thiếu gia, Vương thiếu gia, Môn chủ đã dặn trước ta, hai vị đến đây cứ coi như nhà mình, có yêu cầu gì cứ nói với hỏa kế và thị nữ bất cứ lúc nào.”“Thuận gia gia khách khí, thật ra chúng ta ở nhà khách cũng được.” Hồ Bát Nhất vội vàng đứng dậy khỏi ghế sofa bọc da trắng, sợ mình làm bẩn chiếc sofa đắt tiền.“Đừng khách khí, năm xưa ông nội các ngươi cũng từng ở đây.

Đi theo ta, ta dẫn các ngươi xem phòng riêng.” Thuận Tử cười hiền lành nói.Vương Khải Toàn thì thầm: “Lão Hồ, Trần Môn chủ này nhà quá xa hoa, bàn trà cũng là điêu khắc bạch ngọc, cái này mà ở chỗ chúng ta thì sớm bị coi là địa chủ mà đánh rồi.”Hồ Bát Nhất “a xích” nói: “Bàn tử, bớt nói lại.”Vương Khải Toàn hậm hực, ngậm miệng không nói.Thuận Tử cũng nghe thấy, nhưng không để ý, cười tủm tỉm dẫn hai người rời khỏi đại sảnh Diệp phủ, chọn cho hai người một căn phòng tốt trong hậu viện.Hai căn phòng của họ liền kề nhau, mang phong cách cổ xưa, trong phòng có giường lớn mềm mại màu trắng, trang trí xa hoa.Trong phòng còn có tivi màu đã thịnh hành ở Hồng Kông, nhưng không có nhiều kênh.Mặc dù vậy, hai người cũng là lần đầu tiên ở một căn phòng đẳng cấp như vậy, dứt khoát vứt ba lô xuống, nằm trên chiếc giường mềm mại ngắm nhìn trần nhà có đèn pha lê, lâu lắm không chịu đứng dậy.Vương Khải Toàn ngửi mùi chăn nệm thơm phức, cảm thán: “Lão Hồ, Bàn tử ta đời này cứ theo ngươi lăn lộn thôi, sau này ta muốn ngày ngày ở nhà lớn thế này.”Hồ Bát Nhất cười cười, giục Vương Khải Toàn dậy tắm rửa, buổi tối Ngô Tam Tỉnh còn muốn dẫn họ đi dạo Trường Sa một vòng.Hai người tắm nước nóng xong, cạo râu, thay bộ tây phục, trông trẻ trung và bảnh bao hơn hẳn.Trời dần tối, trong phòng ăn Trần phủ, hai người

lại ăn một bữa đại tiệc thịnh soạn đặc sản Trường Sa.Nhưng Trần Môn chủ vẫn không xuất hiện ở phòng ăn, là Thuận Tử ở lại cùng họ.Biết hai người buổi tối muốn ra ngoài, Thuận Tử đã sắp xếp một hỏa kế cho họ.Hỏa kế tên A Lượng, lớn lên ở Trường Sa từ nhỏ, rất quen thuộc với thành phố Trường Sa.A Lượng lái một chiếc kiệu xe, chuẩn bị đưa hai người đến đích.Không thể không nói, có kiệu xe đưa đón khi ra ngoài, đối với Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn mà nói, là chuyện có thể khoe khoang cả đời.Hồ Bát Nhất giật sợi chỉ thừa trên bộ tây phục rẻ tiền, ngồi ở hàng ghế sau kiệu xe nhìn dòng người đông đúc bên ngoài cửa sổ xe.Đèn bảng hiệu nhiều màu sắc đã xuất hiện trên đường phố, nhấp nháy liên tục.Các loại tiểu thương rao bán ồn ào không ngớt, đồ ăn, đồ mặc, đồ chơi nhỏ nhặt đều có đủ.

“Thoạt nhìn, Trường Sa này còn phồn hoa hơn Bắc Bình a.” Hồ Bát Nhất trong lòng cảm thán một câu, không kìm được lên tiếng hỏi: “A Lượng, buổi tối ở đây cũng náo nhiệt thế này sao?”“Vâng, Hồ thiếu gia.

Sau khi chính sách nới lỏng, trong thành Trường Sa đã xuất hiện rất nhiều hộ cá thể.”Vương Khải Toàn ở ghế phụ lái xen vào nói: “Ối, A Lượng huynh đệ, giác ngộ chính trị của ngươi cao thật đấy, còn biết chính sách cấp trên nữa.”“Vương thiếu gia, ta thường xuyên lái xe cho người ta, cũng là nghe được thôi.”Đối với thành phố phồn hoa Trường Sa, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn vẫn vô cùng tò mò, hỏi không ít vấn đề, A Lượng đều lần lượt giải đáp.Rất nhanh, kiệu xe dừng lại ở một quảng trường nhỏ, Ngô Tam Tỉnh đang dắt hai con chó đứng bên đường.Ngô Tam Tỉnh thấy biển xe Trần phủ, liền đón lại, thấy hai người mặc tây trang, không kìm được trêu chọc: “Hồ lão bản, Vương lão bản, phát tài ở đâu vậy?”“Tam Tỉnh, chẳng phải ngươi bảo chúng ta mặc trang trọng hơn sao?”“Đúng đúng, mặc rất tốt, rất trang trọng.”Sau khi xuống xe, Hồ Bát Nhất mới phát hiện gần

quảng trường này lượng người rất đông, hơn nữa tất cả đều đổ vào một lối vào dưới lòng đất.Ngô Tam Tỉnh khoác vai Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, tối nay có một buổi đấu giá, coi như là buổi họp nội bộ Cửu Môn, mỗi tháng chỉ có một lần, ta dẫn hai ngươi đi xem."“Tam Tỉnh, hai huynh đệ chúng ta không có tiền đâu."Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Tiền bạc gì đó đều là chuyện nhỏ.

Hai ngươi nếu có thích món gì, cứ trực tiếp nói với ta, không phải vấn đề gì.

Hơn nữa, thù lao Kim Vạn Đường hứa cho hai ngươi cũng ở chỗ ta, cộng lại có hai mươi vạn, tuy không nhiều, nhưng cũng đủ để hai ngươi mua vài món đồ chơi nhỏ rồi."A Lượng đậu xe xong, nói sẽ ở trên chờ xe, đợi họ ra.Hồ Bát Nhất gật đầu, cùng Vương Khải Toàn đi theo Ngô Tam Tỉnh vào đường hầm dưới lòng đất.Đường hầm này là lối vào của hầm trú ẩn phòng không Trường Sa, trên đường đi hắn cũng đã nghe A Lượng giới thiệu, trong thời chiến tranh, hầm trú ẩn phòng không này được Cửu Môn góp tiền xây dựng đã cứu không ít người ở Trường Sa.Ngày nay, hầm trú ẩn phòng không này đã trở thành nơi buôn bán văn vật lớn nhất Trường Sa.Nếu nói ở Bắc Bình ai ai cũng biết Phan Gia Viên, thì ở Hồ Nam và các tỉnh lân cận, ai ai cũng biết "Trường Sa Hổ Huyệt", tức là hầm trú ẩn phòng không này.Còn về việc hầm trú ẩn phòng không Trường Sa tại sao được gọi là Hổ Huyệt, là vì trong những năm kháng chiến, hầm trú ẩn phòng không tập trung ở Trùng Khánh được gọi là "Long Đàm", nơi đây cùng danh với hầm trú ẩn phòng không Trùng Khánh, sau được người ta gọi là "Hổ Huyệt".Lối vào Hổ Huyệt chỉ mở ba chỗ, và cần phải ra vào trong thời gian quy định, nên trong thời gian ngắn lượng người rất đông.Ngô Tam Tỉnh dắt hai con chó sói của nhà mình đi trước mở đường, dòng người xung quanh đều không dám lại gần.

Thỉnh thoảng còn có vài người nhận ra Ngô Tam Tỉnh, kêu lên:

“Tiểu Ngô Tam gia!”Ngô Tam Tỉnh cũng cười gật đầu đáp lại.Hồ Bát Nhất quan sát bố cục hầm trú ẩn phòng không, hỏi: “Tam Tỉnh, ngươi ở Trường Sa có nhiều người quen nhỉ?”“Ta lớn lên ở Trường Sa từ nhỏ, sau này mới chuyển đến Hàng Châu, tự nhiên quen biết rất nhiều người.

Hơn nữa, dù ta ở Hàng Châu, chỉ cần Hổ Huyệt có đấu giá, ta cũng thường xuyên đến đây.”Hồ Bát Nhất gật đầu, trách không được Ngô Tam Tỉnh lại thông thạo dắt chó nhà mình đi mở đường.Vương Khải Toàn bên cạnh không kìm được nói: “Đấu giá Hổ Huyệt ta cũng từng nghe nói ở Phan Gia Viên, hình như không phải người bình thường có thể tham gia, bên trong rốt cuộc có bảo bối gì?”“Bảo bối gì à?

Nói cho ngươi biết, Bàn tử, chỉ cần ngươi có đủ tiền, cộng thêm vận may, bên trong có thể mua được bất cứ thứ gì.” Ngô Tam Tỉnh nói một câu khó hiểu, không giải thích nhiều, nhưng điều này càng khơi dậy sự tò mò của Bàn tử.Hai con chó, ba người đi theo dòng người qua vài đường hầm ngoằn ngoèo, rồi đến một nơi ồn ào đông đúc.Đường hầm ở đây rất rộng, nhóm tiểu thương văn vật đầu tiên xông vào đã tìm được chỗ của mình, trải quầy hàng ra, bày bán các văn vật.Đồ sắt thời Hán, tranh cổ thời Đường, đồ sứ thời Tống, đều có đủ cả.Bóng đèn màu vàng trắng treo trên trần hang cao vút, nhìn ra xa, người đông như nêm, con đường này không thấy điểm cuối.Ngô Tam Tỉnh giới thiệu: “Đi hết con phố này, còn ba con phố nữa.

Bên đó chuyên bán văn vật cố định chủng loại, một phố thư họa cổ, một phố ngọc thạch đồ sứ, và một phố Quỷ Khí.”“Quỷ Khí?” Hồ Bát Nhất lộ vẻ không hiểu.Vương Khải Toàn, người từng lăn lộn ở Phan Gia Viên hai ngày, không kìm được khoe kiến thức, vội vàng giải thích: “Lão Hồ, cái này ngươi không biết rồi.

Quỷ Khí thường chỉ những văn vật “bẩn”, đa số dùng để tế tự, tuẫn táng.

Truyền thuyết loại văn vật này mang theo đồ "bẩn", không sạch sẽ, người sở hữu sẽ gặp phải lời nguyền, nên được gọi là Quỷ Khí.

Nhiều văn vật Quỷ Khí giá trị cực cao, nhưng lại không ai thu mua."Ngô Tam Tỉnh gật đầu, bổ sung: "Bàn tử nói không sai, nhưng phố bán Quỷ Khí có rất nhiều hàng giả, rất dễ bị lừa.

Nếu hai ngươi đi, đừng mua lung tung."Ba người theo dòng người, đi dạo quanh các quầy hàng hai bên đường hầm.Hồ Bát Nhất không hiểu văn vật, trong túi càng không có tiền, dù tiểu thương có ca ngợi văn vật lên tận mây xanh, hắn cũng không động thủ, chỉ đứng bên cạnh xem.Còn Ngô Tam Tỉnh thích làm thầy, chọn vài món đồ thật để giảng giải cho Hồ Bát Nhất.Khi Ngô Tam Tỉnh giảng giải xong, những "văn vật thật" này liền bị những người phía sau nhanh chóng tranh cướp.Chủ quán không kìm được méo mặt nói: "Tiểu Ngô Tam gia, ngài sao lại đến nữa vậy?""Tiểu gia ta thích đến đây, ngươi quản được sao."Chủ quán không dám nói thêm, dường như kiêng dè thân phận của Ngô Tam Tỉnh, dám giận mà không dám nói.Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất lại nhìn ra mánh khóe, những chủ quán này sau khi bán hết "văn vật thật", lại từ trong ba lô lấy ra những văn vật tương tự.Ngô Tam Tỉnh ghé sát tai Hồ Bát Nhất thì thầm: "Lão Hồ, nhìn thấu mà không nói thấu a.

Tiền tiêu vặt cha ta cho ít quá, ta cũng chỉ có thể nghĩ cách kiếm thêm chút tiền ngoài.

Ngươi yên tâm, lừa đều là những kẻ ngoại đạo có tiền, người thật thà chúng ta không lừa."Hồ Bát Nhất nhíu mày, cũng không tiện nói gì.Tiếp đó, Ngô Tam Tỉnh dẫn Hồ Bát Nhất đi thăm vài quầy hàng nữa, bán đi kha khá "văn vật thật".

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất phát hiện một số văn vật bày bán trên quầy hàng dường như có chứng thư, nhìn niên đại trên chứng thư

dường như là thời gian trước khi thành lập nước.Chứng thư đã nhàu nát ố vàng, mờ mờ ghi loại văn vật cấp mấy.Chỉ cần là văn vật có loại chứng thư này, đều rất dễ bán, nhanh chóng bị cướp đi.Hồ Bát Nhất hỏi duyên cớ, Ngô Tam Tỉnh thì thầm giải thích: "Lão Hồ, chuyện này là của mấy chục năm trước.

Năm xưa Cửu Môn đứng đầu, tổ chức thành lập một cơ quan giám định văn vật toàn quốc, thu gom phần lớn văn vật cả nước, kiểm tra thật giả và phân cấp.

Chứng thư là lúc đó cấp ra, nhưng sau khi thành lập nước thì cơ quan này liền bị bãi bỏ."Hồ Bát Nhất cũng không não rút hỏi nguyên nhân bãi bỏ, lại hỏi: "Vậy chỉ cần là văn vật có chứng thư đều là thật sao?""Cơ bản đều là thật, chứng thư có mã số đặc biệt, rất khó làm giả."Lúc này, Vương Khải Toàn đang đi dạo một mình thở hổn hển chạy đến, trên mặt mang vẻ giận dữ.Hồ Bát Nhất tưởng Vương Khải Toàn bị bắt nạt, vội vàng hỏi: "Sao vậy Bàn tử?"Vương Khải Toàn phẫn khái nói: "Lão Hồ, cái tên Đại Kim Nha kia quá không phải thứ gì tốt!

Ta vừa rồi mang ngọc bội của ta đến mấy quầy hàng hỏi, ít nhất có một chỗ ra giá hai vạn, mà tên khốn Đại Kim Nha kia, chỉ cho ta ba trăm đồng.""Hai vạn?" Hồ Bát Nhất không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ ngọc bội của Bàn tử lại thật sự là một bảo bối.Ngô Tam Tỉnh cũng hứng thú, ngọc bội hai vạn tuyệt đối không phải đồ bình thường."Bàn tử, ngọc bội ở đâu, cho ta xem."Vương Khải Toàn trước khi đến đã tháo ngọc bội trên cổ xuống, dùng khăn tay bọc kỹ bỏ vào trong ngực.

Hắn lấy ngọc bội ra.Ngô Tam Tỉnh cầm lấy ngọc bội, quan sát một lát nói: "Cái này hình như là Quỷ Động Văn."Hồ Bát Nhất hỏi: "Quỷ Động Văn là chữ gì?""Chữ viết của tiểu quốc Tây Vực, hồi nhỏ ta từng thấy đồ tương tự." Ngô Tam Tỉnh nheo mắt, dường như đang

hồi ức.“Bàn tử, ngọc bội này ngươi bán không?

Nếu bán ta sẽ cho ngươi giá thật.”“Tam Tỉnh huynh đệ, ngọc bội này là gia bảo cha ta để lại cho ta, là để ta lưu cho vợ.”Ngô Tam Tỉnh sớm đã nắm rõ tính cách Vương Khải Toàn, cười nói: “Nể mặt Lão Hồ, một giá mười vạn.”Mười vạn?Ôi chao, trực tiếp tăng gấp năm lần.Vương Khải Toàn cắn răng: “Bán!”Hồ Bát Nhất định ngăn cản, nhưng thấy Vương Khải Toàn đã quyết, cũng không tiện nói gì thêm, huống hồ Ngô Tam Tỉnh ra giá quả thực cao.Hắn vừa rồi cùng Ngô Tam Tỉnh đi dạo một vòng, văn vật trên các quầy hàng cơ bản đều mấy trăm đồng, lên ngàn, quá vạn đều rất ít.Mười vạn quả thực là độc nhất vô nhị rồi.“Được rồi, thời gian không còn sớm, đấu giá hội chắc cũng sắp bắt đầu.

Lão Hồ, Bàn tử, đi theo ta, tiếp theo mới là phần quan trọng tối nay.”Ngô Tam Tỉnh dẫn hai người thoát khỏi dòng người, rẽ trái rẽ phải, đến một đường hầm phòng không tối tăm.Ở đây không có đèn điện, chỉ có ánh nến leo lét trên tường.Phía trước dường như có một cánh cửa đá đang hé mở, bốn hỏa kế từ trong bóng tối bước ra: “Xin xuất trình bằng chứng.”“Là ta, Ngô gia Ngô Tam Tỉnh, dẫn hai người bạn vào.”Hỏa kế đứng đầu là một thanh niên, ngón tay thon dài, véo nhẹ cổ và mặt Ngô Tam Tỉnh rồi nói: “Là người Ngô gia, đăng ký rồi cho qua.”“Trương Tiểu Phàm, chó giúp ta trông.”Sau khi đăng ký trên sổ, Ngô Tam Tỉnh giao chó cho thanh niên gác cổng, dẫn Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn bước vào cửa đá.“Thanh niên đó tên Trương Tiểu Phàm?”“Ừm, người của Trương gia Cửu Môn.

Hồi nhỏ từng đánh rụng hai cái răng của ta, nhưng sau này bị ta thả chó đuổi.

Đánh qua đánh lại liền thành bạn bè.”“Ngươi quen người gác cửa sao còn phải kiểm tra?”Ngô Tam Tỉnh cười cười: “Đừng nói là ta, ngay cả cha ta đến cũng phải để hắn véo hai cái.”Sau cánh cửa đá là

một không gian hình bán nguyệt, rộng bằng nửa sân bóng đá.Ở giữa đặt một đài cao, hàng trăm chỗ ngồi được xếp thành hàng ngay ngắn.Phong cách rất đơn sơ, trông giống như đấu trường La Mã.Còn hơn nửa tiếng nữa đấu giá hội mới bắt đầu, người trong trường lác đác, chỉ có khoảng hơn chục người.

"Ngô gia chúng ta có phòng riêng, ở lầu hai, theo ta."Tuy nhiên, khi vào phòng riêng, Ngô Tam Tỉnh phát hiện trong phòng riêng đã có người, chính là nhị ca của hắn, Ngô Nhị Bạch.Ngô Nhị Bạch diện mạo nho nhã, đeo kính, mặc áo da trắng, cũng khoảng hai ba mươi tuổi.

Y đang dựa vào ghế sofa uống cà phê."Nhị ca, sao huynh lại ở đây?""Sao ta lại không thể ở đây?

Hai vị này là Hồ huynh đệ và Vương huynh đệ đúng không?

Ta tên Ngô Nhị Bạch, là nhị ca của Ngô Tam Tỉnh."Ngô Nhị Bạch đặt cà phê xuống, vòng qua Ngô Tam Tỉnh và hai huynh đệ Hồ, Vương để chào hỏi.Ngô Tam Tỉnh thì thầm chửi một tiếng "tởm lợm", nhíu mày hỏi: "Huynh chẳng phải ở Hàng Châu sao?

Sao đột nhiên lại đến đây?""Cha bảo ta qua đây, nói hôm nay trong Hổ Huyệt có phi vụ lớn, bảo ta chuẩn bị đủ tiền.""Phi vụ lớn?

Sao ta không biết?""Ngươi cả ngày ăn không ngồi rồi, để ngươi biết làm gì?" Ngô Nhị Bạch giải thích một câu, rồi kéo Hồ, Vương ngồi xuống sofa, và dặn hỏa kế phía sau mang thêm hai ly cà phê nữa, vô cùng nhiệt tình.Hồ Bát Nhất cũng không tiện từ chối, chỉ có thể cười ứng phó.Tuy nhiên, hai huynh đệ Ngô gia này trông có vẻ không hòa thuận.

"Nghe nói Hồ huynh đệ có tư cách ghi danh Cửu Môn?" Ngô Nhị Bạch hỏi.Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Vậy thì thật quá tốt rồi.

Nếu Hồ huynh đệ sau này có dư công tích điểm, ta có thể ra giá cao thu mua.”Hồ Bát Nhất không biết công tích điểm của Cửu Môn có giá trị cao đến mức nào, chỉ có thể cười nói: “Dễ nói, dễ nói.”Nói chuyện phiếm vài câu, Ngô Nhị Bạch lại hỏi Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn có chỗ ở chưa.

Biết hai người hiện đang ở Trần phủ, nụ cười càng thêm rạng rỡ.Nhìn đồng hồ đeo tay, Ngô Nhị Bạch nói: “Xin lỗi hai vị huynh đệ, ta còn có việc, đi trước đây.”“Tam Tỉnh, giúp ta chăm sóc hai vị huynh đệ.”Nói xong, liền dẫn hai hỏa kế ra khỏi phòng riêng.“Chăm sóc cái quỷ gì!” Đợi người đi rồi, Ngô Tam Tỉnh mới dám tức giận mắng.Lời mắng này Hồ, Vương đều nghe rõ mồn một, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười cố nén.Ngô Tam Tỉnh cũng không để ý, dựa vào ghế sofa căn dặn: “Đừng nhìn nhị ca ta ra vẻ người lớn thế, nhưng lòng hắn đen lắm, các ngươi khi ở cùng hắn ngàn vạn lần đừng để hắn toan tính.”Lúc này, từ đại sảnh đấu giá tầng một truyền đến tiếng ồn ào.

Ba người vội vàng đến trước cửa sổ, quan sát tình hình bên dưới.Chỉ thấy các đương gia của Cửu Môn, do Trần Thiên Hữu dẫn đầu, từ từ bước vào đại sảnh.Ngô Tam Tỉnh há hốc mồm, kinh ngạc nói: “Quái quái, hôm nay thật sự có động tĩnh lớn, Trần Môn chủ và cha ta họ đều đến rồi.”Hồ Bát Nhất cũng đang quan sát mọi người phía dưới.

Người đứng đầu mặc bộ Trung Sơn trang, ung dung nhàn nhã, đang trò chuyện cùng mọi người.“Tam Tỉnh, đó là Trần Môn chủ sao?”“Chính là y, Trần Môn chủ là thần tượng của ta.”Trần Thiên Hữu dường như có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn thấy Hồ Bát Nhất và những người khác, khẽ gật đầu.Hồ Bát Nhất cũng vội vàng cúi đầu ra hiệu, trong lòng nghĩ: Trần Môn chủ này quả thật nho nhã khách khí.Lần này các gia Cửu Môn đến không ít người, ngoài cha của Ngô

Tam Tỉnh là Ngô Lão Cẩu, những người đến đều là đương gia hoặc quản sự của các gia.Ngô Tam Tỉnh lần lượt giới thiệu cho Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn.Trong đó có một thanh niên tên Lý Thiên Phong đang trò chuyện vui vẻ với Trần Thiên Hữu.Hắn là cháu của Bán Tiệt Lý, cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, nhưng người này tuổi trẻ đã tiếp quản Lý gia, khiến Ngô Tam Tỉnh vô cùng ghen tị.Quan trọng là Lý Thiên Phong và Ngô Nhị Bạch có quan hệ rất tốt, hồi nhỏ họ không ít lần bắt nạt Ngô Tam Tỉnh."Tam Tỉnh, cha ngươi đến rồi, vậy phòng riêng của chúng ta có phải nhường lại không?""Không cần, cha ta họ chắc sẽ cùng Môn chủ đến phòng riêng số một, bàn bạc việc của Cửu Môn.""Vậy nhị ca ngươi thì sao?""Không cần quản hắn.

Hắn và cái tên Lý Thiên Phong kia là cùng một giuộc, lòng dạ đều đen tối.

Hai người này chỉ cần gặp nhau, chắc chắn sẽ ở cùng một chỗ bàn bạc chuyện hại người."Nghe Ngô Tam Tỉnh chế giễu nhị ca mình như vậy, Hồ Bát Nhất chỉ cười cười, không tiện nói gì thêm.Dù sao họ cũng là anh em ruột, nói thế nào cũng không quá đáng.Cùng với sự có mặt của các gia Cửu Môn, người trong đại sảnh đấu giá dần đông lên, âm thanh trong trường bắt đầu ồn ào.

"Chư vị, xin hãy giữ yên lặng.

Buổi đấu giá tối nay sắp bắt đầu, mọi người hãy bớt nóng nảy."Tiếng nói hùng hậu từ trên đài đấu giá truyền đến, chỉ thấy một trung niên nhân mặc thanh bào bước lên đài."Ôi chao, đây là Hứa Hòa Bình, Ngũ Mạch chi chủ đời này.

Không ngờ buổi đấu giá lần này lại do ông ta chủ trì, xem ra tối nay thật sự có đồ tốt xuất hiện." Ngô Tam Tỉnh chép miệng nói."Ngũ Mạch cũng là Cửu Môn sao?" Vương Khải Toàn không kìm được hỏi.Ở Phan Gia Viên, Ngũ Mạch cũng rất nổi tiếng, phàm là văn vật

qua tay Ngũ Mạch, liền có thể giám định thật giả, lai lịch chỉ bằng một cái nhìn.Ngô Tam Tỉnh gãi đầu: "Coi như là Cửu Môn, nhưng quan hệ rất phức tạp, chỉ có thể nói Ngũ Mạch và Cửu Môn là quan hệ hợp tác cùng tồn tại, mấy chục năm trước đã như vậy rồi."Lúc này, một thanh niên ăn mặc như thầy bói xuất hiện trong đại sảnh, dường như vội vàng chạy đến.

Ngô Tam Tỉnh thấy hắn, vội vàng vẫy tay: "Thanh Hồ, ta ở đây!""Tam ca!"Thanh niên cũng vội vàng vẫy tay, vứt cái túi vải đeo trước ngực một cái, chạy nhỏ lên.

"Lão Hồ, Bàn tử, lát nữa ta giới thiệu cho hai ngươi bạn thân nhất của ta, Tề Thanh Hồ, người của Tề gia Cửu Môn.

Cha hắn chính là Tề Bát gia ta vừa giới thiệu cho hai ngươi, người ngồi cạnh cha ta kia."Tề Thanh Hồ rất quen thuộc với phòng riêng lầu hai, trực tiếp đến phòng riêng của Ngô Tam Tỉnh."Thanh Hồ, ta giới thiệu cho ngươi.""Không cần, Tam ca, ta biết họ là ai rồi.""Ngươi hẳn là Hồ Bát Nhất, truyền nhân Mạc Kim đời này?

Ngươi là Vương Bàn tử Vương Khải Toàn?" Tề Thanh Hồ chủ động tiến lên.Thanh niên trước mặt trông rất dễ gần, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cũng tiến lên bắt tay."Thanh Hồ huynh đệ, xin chào."Nhưng khi Tề Thanh Hồ tháo kính râm trên mặt ra, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn không khỏi ngẩn ra, thậm chí có chút rợn người.Dung mạo của Thanh Hồ huynh đệ này quá cổ quái, cằm nhọn hoắt, đôi mắt lại màu xanh lá cây, dường như phát ra huỳnh quang, trách không được phải dùng kính râm che mặt.Quan trọng hơn, dung mạo của Tề Thanh Hồ không khỏi khiến họ liên tưởng đến yêu hồ mà họ từng gặp hồi nhỏ, quả thực là cùng một khuôn đúc ra.Tề Thanh Hồ không để ý đến vẻ khác lạ của hai người, cười ha ha nói: "Cha ta nói ông ấy trước đây từng bị yêu hồ nhập hồn, mắc nợ tứ bề, nên ta sinh ra liền có dáng vẻ này, hai vị huynh đệ đừng để ý nhé.""Không

không.” Sau khi kinh hãi, Hồ Bát Nhất cũng vội vàng khôi phục thần sắc bình thường, cười đáp.Ngô Tam Tỉnh chen vào nói: “Lão Hồ và Bàn tử sẽ không lấy vẻ ngoài mà đánh giá người khác đâu.

Nhưng mà Thanh Hồ, ta thực sự ngưỡng mộ đôi mắt dị đồng của ngươi đó, thường xuyên có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy.”Tề Thanh Hồ u u nói: “Tam ca, đừng an ủi ta.

Dáng vẻ ta như vậy, cưới vợ cũng khó khăn, Tề gia đến đời ta thật sự khó rồi.”Vương Khải Toàn không kìm được nói: “Thanh Hồ huynh đệ, thời đại này, chỉ cần có tiền, lấy vợ chẳng phải là chuyện rất đơn giản sao?”Ngô Tam Tỉnh lập tức cười ha hả: “Lời thô lý không thô, Bàn tử nói không sai.”Bốn người đều là thanh niên, sau khi nói chuyện phiếm lung tung vài câu, rất nhanh liền quen thuộc.Thấy đấu giá hội sắp bắt đầu, Ngô Tam Tỉnh không kìm được hỏi: “Thanh Hồ, ngươi có biết tối nay tình hình thế nào không?

Sao lại có trận thế lớn như vậy, ngay cả Môn chủ họ cũng đến?”“Ta cũng không rõ lắm, nghe nói có liên quan đến mật tín của Diệp Tam gia.”Ngô Tam Tỉnh gật đầu, không hỏi nhiều.

Đã nói là mật tín, vậy Tề Thanh Hồ hiển nhiên không rõ lắm.Nhưng Cửu Môn có động thái lớn như vậy, chắc là có liên quan đến Hải Đáy Mộ.

Cũng không biết Diệp Tam gia đã tìm được Khinh Mi chưa, Ngô Tam Tỉnh trong lòng không khỏi lo lắng.

Chương 592

“Đông đông đông!”Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Ngô Tam Tỉnh vội vàng ra mở cửa, chỉ thấy Tề Thiết Chủy Tề Bát gia đứng bên ngoài.“Bát thúc.”Tề Thiết Chủy ừ một tiếng, nhìn mọi người trong phòng, giọng nói già nua nói: “Nhị ca của ngươi không ở đây sao?”“Không, hắn chắc ở chỗ Lý Thiên Phong.”“Ta biết rồi, các ngươi hãy hòa thuận mà ở với nhau.”Câu cuối cùng này là nói với Tề Thanh Hồ.

Nói xong, Tề Thiết Chủy liền biến mất ngoài phòng riêng.Trở lại ghế sofa, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy Tề Bát gia không phải đến tìm nhị ca hắn, không kìm được nói: “Cha ngươi có ý gì vậy?”Tề Thanh Hồ lắc ly cà phê: “Có thể có ý gì, muốn ta thông qua Lão Hồ hỏi thăm tung tích Diệp Tam gia, chữa khỏi bệnh trên mặt ta thôi.”Ngô Tam Tỉnh gật đầu, lời này không sai.

Nghe nói Tề Bát gia những năm nay không ít lần dò la tung tích Diệp Tam gia, đáng tiếc Tam gia vẫn luôn bế quan không ra ngoài.“Cha ngươi vừa từ chỗ Trần Môn chủ ra, xem ra Trần Môn chủ cũng không biết Diệp Tam gia ở đâu.”Lúc này, Hồ Bát Nhất không kìm được nói: “Thanh Hồ huynh đệ, ta từ Hải Đáy Mộ ra, sau đó chưa từng gặp Đại Sư gia.

Nếu có cơ hội ta nhất định sẽ giúp ngươi hỏi.”“Tạ Lão Hồ, cạn cà phê!” Tề Thanh Hồ dường như không mấy để ý, nhưng vẫn hào sảng uống cạn ly cà phê đen.Hồ Bát Nhất đáp lễ, một hơi uống cạn ly cà phê đen, rồi lập tức biến sắc.Cà phê không đường thật là mẹ nó đắng! Rất nhanh, thời gian đã đến chín giờ tối.

Lúc này đại sảnh tầng một cơ bản đã chật kín người.Người chủ

trì đấu giá Hứa Hòa Bình lên đài, sau một hồi thuyết giảng, các vật phẩm sẽ được đấu giá tối nay cũng được trình chiếu lên màn hình lớn.Tôn rượu đồng thời Hán, Đường Tam Thái thời Đường và các loại văn vật quý hiếm khác lần lượt được trưng bày.Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nhìn hoa cả mắt, giá khởi điểm của các văn vật trên hình chiếu, mỗi món đều từ mười vạn đô la Mỹ trở lên.Đô la Mỹ chứ không phải Nhân dân tệ a.Trong thời đại này, ngoại tệ có giá trị rất lớn.

"Tam Tỉnh, giá khởi điểm đã đắt thế, có bán được không?"Ngô Tam Tỉnh cười ha hả, móc móc ngón út: "Lão Hồ, những người có thể tham gia đấu giá đều là những chủ không thiếu tiền, rất nhiều người từ Bảo Đảo, Hồng Kông đến.

Số tiền này đối với họ chỉ là chuyện nhỏ thôi."Rất nhanh, vòng đấu giá đầu tiên kết thúc, chín món văn vật được đấu giá thành công.

Trong đó, một bản bút tích chân thực của Đường Thái Tông Lý Thế Dân thậm chí được bán với giá cao hàng triệu đô la Mỹ.Sau mười phút nghỉ giải lao, vòng đấu giá thứ hai bắt đầu.Vòng đấu giá này là ba món văn vật cấp quốc bảo: Mã đạp phi yến cuối đời Đông Hán, chiếu ngà voi trắng muốt như ngọc của Thanh Cung, và bình mai tỳ bà hình rồng trắng men lam đời Nguyên.Sau khi ba món quốc bảo này xuất hiện, nhiệt tình của mọi người dưới đài lập tức được khuấy động.Hứa Hòa Bình trên đài nắm bắt cơ hội, vội vàng kể chi tiết lai lịch và giá trị của ba món quốc bảo, thêm dầu vào lửa cho mọi người."Một trăm năm mươi vạn!""Một trăm bảy mươi vạn!"Hai món quốc bảo đầu tiên được giao dịch với giá khoảng hai trăm vạn đô la Mỹ.

Khi đấu giá món cuối cùng là bình mai tỳ bà hình rồng trắng men lam đời Nguyên, Trần Thiên Hữu từ phòng riêng số một đột nhiên lên tiếng: "Hai trăm vạn!"Những người bên dưới thấy quý nhân trong

phòng riêng lầu trên đã lên tiếng, liền không dám ra giá nữa.

Hơn nữa, giá hai trăm vạn đô la Mỹ cũng không thấp, ra giá thêm dễ bị lỗ.Trong phòng riêng số một, Trần Thiên Hữu và vài người lớn tuổi trong Cửu Môn tụ tập cùng nhau."Môn chủ thích bình hoa đời Nguyên này sao?""Ta nhớ Trần Môn chủ trong phủ không thích bày đồ sứ quý giá như vậy."Trần Thiên Hữu nheo mắt cười nhìn xuống dưới đài: "Tự nhiên ta có công dụng riêng của nó, mọi người đừng đoán mò."Những người quen thuộc với đấu giá Hổ Huyệt đều biết, khi vòng đấu giá thứ hai kết thúc, nếu còn có vòng thứ ba, thì đó sẽ là đấu giá dị bảo và đan dược nội bộ Cửu Môn.Những dị bảo và đan dược này là loại có thể gặp mà không thể cầu, thông thường đều cần công tích điểm nội bộ Cửu Môn mới có thể đổi.

Nhưng Cửu Môn đã thay đổi quy tắc từ rất lâu trước đây, khiến công tích điểm cực kỳ khó kiếm.

Do đó, ngay cả các gia Cửu Môn cũng rất khó kiếm đủ công tích điểm để đổi lấy bảo bối mong muốn.Và vào một số ngày đặc biệt, đấu giá Hổ Huyệt sẽ có một số dị bảo được đưa ra, chỉ cần đủ tiền, không cần công tích điểm cũng có thể đấu được món đồ mong muốn.Vì vậy, các gia Cửu Môn thường không vắng mặt trong các buổi đấu giá có dị bảo xuất hiện, dù sao đối với họ, tiền dễ kiếm hơn công tích điểm.Ngô Tam Tỉnh cũng hiếm khi kích động: "Lão Hồ, Bàn tử, tiếp theo mới là phần quan trọng, có đồ tốt để xem rồi."Lúc này, Hứa Hòa Bình trên đài đấu giá mở lời: "Chư vị, hôm nay vận khí không tệ, bảo bối được đưa ra hôm nay có đến năm món, trong đó ba món đều do Trần Môn chủ cung cấp.

Đương nhiên, sau khi đấu giá kết thúc, Trần Môn chủ còn có một chuyện tốt muốn tuyên bố.

Đến lúc đó, chư vị có thể tạm thời nán lại ở khu đấu giá."Tề

Thanh Hồ cầm ly cà phê hỏi: “Tam ca, ngươi có biết Trần Môn chủ muốn nói chuyện gì không?”“Ngươi tin tức linh thông, ngươi còn không biết thì làm sao ta biết được.” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, nhưng có thể khiến Trần Môn chủ đích thân xuất hiện để tuyên bố, chắc hẳn không phải chuyện nhỏ.Đèn chiếu sáng nhấp nháy, món dị bảo đầu tiên được chiếu lên tường cao màu trắng.Một viên châu màu đỏ đặt trong hộp gỗ đàn hương.Vương Khải Toàn ngẩn người, đây chẳng phải viên bảo châu hắn đeo từ nhỏ đến lớn sao?Chỉ là viên trên hình chiếu này lớn hơn một chút.Hứa Hòa Bình lớn tiếng nói: “Hồng sắc Lưu Ly Châu, bảo bối Địa giai, ngậm trong miệng sẽ sinh ra luồng hơi ấm, có thể tránh khí âm hàn.

Dùng để du lịch ở những nơi cực lạnh, xuống mộ, đều là lựa chọn không tồi.

Giá khởi điểm: một trăm năm mươi vạn đô la Mỹ.”Một trăm năm mươi vạn!Vương Khải Toàn trợn tròn mắt, không ngờ bảo châu mà Thanh sư phó tặng cho mình lại đáng giá đến vậy.Trách không được Kim Vạn Đường tìm mọi cách muốn mua bảo châu của hắn.Hồ Bát Nhất vỗ vỗ mạnh vai Vương Khải Toàn, lại liếc hắn một cái, ý tứ là loại bảo bối này nhất định phải cất kỹ, sau này không thể tùy tiện lấy ra khoe nữa.Ngô Tam Tỉnh cũng biết Vương Khải Toàn có một viên Lưu Ly Châu, nhưng không nói nhiều.Mặc dù Lưu Ly Châu giá trị liên thành, nhưng chưa đến mức khiến Ngô Tam Tỉnh sinh lòng đố kỵ.Rất nhanh, Hồng sắc Lưu Ly Châu được một thương nhân đến từ Hồng Kông đấu giá thành công với giá hai trăm ba mươi lăm vạn đô la Mỹ.

Nhìn vẻ tài đại khí thô của hắn, dường như vẫn còn ý định với mấy món dị bảo phía sau.

“Món dị bảo thứ hai: Nhân Sâm hai ngàn năm, bảo bối Địa giai, dược lực sung mãn, dùng sâm hòa nước, thường xuyên dùng có thể kéo dài tuổi thọ.

Giá khởi điểm: hai trăm vạn đô la Mỹ.”Trong số các dị bảo, bảo dược kéo dài tuổi thọ con người từ trước đến nay là hữu giá vô thị (có giá mà không có thị trường).Giá hai trăm vạn tuy cao, nhưng không ngăn cản được khát vọng trường thọ của con người.

Giá nhân sâm nhanh chóng bị đẩy lên năm trăm vạn, cuối cùng được đấu giá thành công.Thấy Hồ Bát Nhất có vẻ mặt khác lạ, Ngô Tam Tỉnh nói: “Lão Hồ, ngươi đối với nhân sâm này có suy nghĩ gì không?”Hồ Bát Nhất vội vàng lắc đầu: “Tam Tỉnh, loại bảo dược này ta không mua nổi đâu.”Cha của Hồ Bát Nhất tham gia quân đội từ sớm, quanh năm bệnh tật nằm liệt giường.

Vì nhân sâm có thể kéo dài tuổi thọ, hắn liền nghĩ đến cha mình.Ngô Tam Tỉnh cười nói: “Thật ra ta cũng không mua nổi, nhưng cha ta cũng giấu một củ ngàn năm.

Mỗi ngày pha trà thì quá lãng phí.

Nếu ngươi muốn, ta xin cho ngươi chút râu sâm không thành vấn đề.”Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát, biết nợ chút ân tình có thể kéo gần quan hệ, liền đồng ý.Tề Thanh Hồ bên cạnh cười cười, biết cái "xin" của Tam ca, phần lớn là "chôm".Tuy nhiên, Tam ca hắn từ trước đến nay không bao giờ chịu thiệt.

Quan tâm Hồ Bát Nhất như vậy, xem ra Ngô gia đang thử đặt cược.“Chư vị, món dị bảo thứ ba: một viên Long Hổ Kim Đan, bảo bối Địa giai.

Bất kể ngươi bị ngoại thương nghiêm trọng đến mức nào, uống loại dược này, liền có thể giữ được tính mạng.”“Long Hổ Kim Đan?

Tam Tỉnh, thứ ngươi cho Bàn tử dùng chính là loại đan dược này sao?” Hồ Bát Nhất không kìm được hỏi.Ngô Tam Tỉnh gật đầu, sắc mặt như thường, nhưng trong lòng đau đớn như rỉ máu.Nếu không phải hắn lỡ tay trọng thương Vương Khải Toàn, viên Long Hổ Kim

Đan này sẽ không cho Vương Khải Toàn dùng.

Nhưng Vương Khải Toàn không ăn Long Hổ Kim Đan, có lẽ sẽ chết trong mộ.Nói thế nào đi nữa, hắn cũng coi như đã cứu mạng Vương Khải Toàn.Giá của Long Hổ Kim Đan bị đẩy lên ba trăm vạn, Vương Khải Toàn cũng biết giá trị của loại bảo dược này.“Tam Tỉnh, ta Vương Bàn tử nợ ngươi một mạng.

Sau này ngươi có chuyện gì, ta Bàn tử tùy ngươi phân phó!” Vương Khải Toàn vỗ ngực đầy nghĩa khí nói.Ngô Tam Tỉnh cắn răng nở nụ cười, lời nói vô cùng dễ nghe: “Khách khí rồi Bàn tử, một viên đan dược tính là gì.

Ngươi nếu thật sự gặp chuyện bất trắc, ta Ngô Tam Tỉnh e rằng sẽ hối hận nửa đời.”Đấu giá hội bước vào hồi kết, hai món dị bảo cuối cùng cũng được công bố, là một viên Trú Nhan Đan và một viên San Hô Đan.Hai viên đan dược này sẽ được đấu giá cùng nhau.Trú Nhan Đan thường có trong các buổi đấu giá Hổ Huyệt, nhưng San Hô Đan là lần đầu tiên xuất hiện.Công hiệu của viên đan dược này cũng được Hứa Hòa Bình miêu tả kỹ lưỡng một lần.“Uống vào, cải thiện thể chất, man lực tăng gấp mấy lần.”San Hô Đan có màu đỏ lửa, trông vô cùng diễm lệ, và được đặt cùng với Trú Nhan Đan màu trắng trong một hộp ngọc tinh xảo.Ngô Tam Tỉnh nhướng mày, cuối cùng cũng biết vì sao cha hắn lại bảo nhị ca hắn chuẩn bị tiền đến Trường Sa, hóa ra là vì viên San Hô Đan này.Hồ Bát Nhất đoán sư cô Khinh Mi cho mình ăn chính là San Hô Đan.

Hiện tại San Hô Đan được đặt ở cuối cùng, hiển nhiên là giá trị liên thành.

Hắn không kìm được hỏi: “Tam Tỉnh, San Hô Đan này trong Cửu Môn có giá trị rất cao sao?”“Lão Hồ, đâu chỉ rất cao.

San Hô Đan là một trong những dị bảo quý giá nhất của Cửu Môn.

Lần này Cửu Môn tụ họp đông đủ như vậy, ngoài việc hưởng ứng lời kêu gọi của Môn chủ, chắc hẳn đều là vì viên San Hô Đan này.”Đúng lúc mọi người đang bàn tán, Hứa Hòa Bình trên đài đấu giá gõ một cái búa gỗ: “Chư vị, một viên San Hô Đan, một viên Trú Nhan Đan, giá khởi điểm ba trăm vạn.”“Ba trăm năm mươi vạn!”“…”“Năm trăm vạn!”Giá đấu giá tăng vọt, rất nhanh đạt đến cấp độ ngàn vạn.Trong thời gian đó, Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy tiếng Ngô Nhị Bạch ra giá, đáng tiếc, chỉ dừng lại ở tám trăm vạn rồi thôi.Ngô Tam Tỉnh lắc đầu tiếc nuối nói: “Xem ra nhà chúng ta vẫn còn quá nghèo, ngay cả một viên San Hô Đan cũng không có được.”Tề Thanh Hồ sờ mũi nói: “Tam ca, Ngô gia ngươi coi như là không tệ rồi.

Cha ta ngay cả tư cách ra giá cũng không có.”Ngô Tam Tỉnh cười ha hả, biết Tề gia có gia huấn, rất ít khi tham gia vào việc kinh doanh của Cửu Môn, chỉ độc lập kinh doanh vài tiệm bói toán nhỏ, coi như là gia tộc đặc biệt nhất trong Cửu Môn.Cuối cùng, hai viên bảo dược được đấu giá theo gói này lại bị thương nhân Hồng Kông ở tầng một đấu giá thành công, với giá đạt tới mười lăm triệu đô la Mỹ.Công tích điểm cần thiết cho San Hô Đan và Trú Nhan Đan trong Cửu Môn tuy cao, nhưng cũng không phải là không thể kiếm được.

Khi giá vượt quá mười triệu, đối với các gia Cửu Môn có thể đổi từ nội bộ thì không còn đáng giá nữa.Tuy nhiên, giá giao dịch trong đấu giá hội đều trên cấp độ triệu, điều này khiến hai kẻ nhà quê Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn vô cùng chấn động.Lúc này, Trần Thiên Hữu từ từ bước lên đài, tuyên bố một chuyện khiến mọi người càng kinh ngạc.

“Chư vị, qua thương lượng giữa các gia Cửu Môn, Cửu Môn quyết định hợp tác với chính phủ, góp thêm một phần sức lực cho sự nghiệp khảo cổ.

Do Cửu Môn tổ chức đội khảo cổ, dưới sự giám sát của chính

phủ khai quật cổ mộ, bảo vệ di tích khảo cổ.

Nếu cung cấp manh mối về cổ mộ chưa được khai quật, sau khi thẩm tra xác minh, có thể được thưởng công tích điểm của Cửu Môn.”Dưới khán đài ồn ào cả một vùng, ai cũng biết, Cửu Môn là nhờ đảo đấu mà phát gia.

“Góp thêm một phần sức lực cho sự nghiệp khảo cổ”?

Chỉ là nói cho hay thôi.Huống hồ, với thế lực khổng lồ của Cửu Môn, đảo đấu cần gì chính phủ can thiệp.Nếu thật sự đảo đấu thần không biết quỷ không hay, chính phủ căn bản không thể phát hiện ra điều gì.Tuy nhiên, việc Cửu Môn mở ra công tích điểm cho họ lại là một chuyện tốt.

Phải biết, những người có thể tham gia đấu giá, ít nhiều đều có quan hệ với Cửu Môn.

Họ rất rõ công tích điểm có thể đổi lấy những bảo bối gì trong Cửu Môn.Trong phòng riêng Ngô gia, Ngô Tam Tỉnh nhíu mày nói: “Môn chủ đây có ý gì?

Mở công tích điểm ra thì không có lợi cho Cửu Môn đâu.”Tề Thanh Hồ cười nói: “Tam ca, việc Môn chủ họ suy tính thế nào không phải là điều chúng ta cần quan tâm.

Chỉ cần tìm được cổ mộ, chúng ta cũng có thể kiếm công tích điểm, ngươi không động lòng sao?”“Đương nhiên động lòng, chỉ là cổ mộ không dễ tìm như vậy.

Cổ mộ trong nước chỉ có bấy nhiêu, huống hồ còn là những cái chưa được khai quật.” Ngô Tam Tỉnh dừng lại rồi nói tiếp: “Ngươi nghĩ xem, sau khi tin tức này lan rộng ra, tất cả đạo mộ tặc trong cả nước đều sẽ phát điên đi tìm mộ.

Dù sao đâu có chuyện tốt nào vừa không phạm pháp lại vừa kiếm

được tiền, đến lúc đó thật sự sẽ là tăng thêm chúc ít."Tề Thanh Hồ lắc đầu: "Tam ca, người khác ta không biết, nhưng đối với chúng ta mà nói đây là một cơ hội tốt."Hắn ghé sát người, hạ giọng nói: "Lão Hồ và huynh đệ Bàn tử mang trong mình Mạc Kim tuyệt học, có thể xem thiên tinh sơn thế tìm cổ mộ.

Năng lực của ta ngươi cũng rõ, một quẻ có thể bói cát hung, một đôi dị đồng có thể nhìn thấy quỷ sát.

Tam ca ngươi tinh thông các loại cơ quan kết cấu mộ huyệt, năng lực biện bảo không thua Ngũ Mạch.

Chúng ta mà tổ hợp lại với nhau, lẽ nào còn có mộ không tìm được sao?"Ngô Tam Tỉnh mắt sáng lên: "Thanh Hồ, thằng nhóc ngươi bình thường đâu có thông minh như vậy?

Nhưng mà cha ngươi có đồng ý cho ngươi xuống mộ không?"Tề Thanh Hồ suy nghĩ một lát nói: "Có các ngươi bảo đảm, ta lại phí chút lời lẽ, chắc là có thể đồng ý.""Vậy thì tốt." Ngô Tam Tỉnh gật đầu, lại nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn: "Lão Hồ, Bàn tử, hai ngươi cũng nghe rồi, có muốn cùng làm không?"Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đã sớm bị buổi đấu giá hôm nay kích thích, thấy có cơ hội kiếm tiền lớn, quả quyết đồng ý: "Làm!"Tề Thanh Hồ kiến nghị: "Tam ca, bốn người chúng ta xuống mộ vẫn còn quá miễn cưỡng, tốt nhất nên tìm thêm một người thân thủ tốt."Ngô Tam Tỉnh nói: "Trương Tiểu Phàm ngươi thấy thế nào?

Công phu của hắn trong số người Trương gia đời này là số một số hai, tuyệt chiêu Phát Khâu không hề yếu, hơn nữa người này ta quen thuộc, tuyệt đối đáng tin cậy."Bốn người hăng hái nghị luận, quyết định thành viên xuống mộ đợt đầu.Lúc này, Diệp Bạch vừa từ Minh Phủ thế giới đi ra, lại lấy công cụ chiêm bói, dùng y vật của con gái mình làm môi giới, suy diễn tung tích của nàng.Nhưng quẻ tượng vẫn

bị một tầng sương mù che khuất, không nhìn rõ.Chỉ có thể miễn cưỡng suy diễn ra Diệp Khinh Mi không có nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa còn có cơ duyên trên người.Mặc dù vậy, Diệp Bạch vẫn có chút lo lắng, y chuẩn bị trước tiên phát động thế lực dưới trướng, đóng trại tìm kiếm gần Côn Luân Sơn, xem có thể phát hiện tung tích Khinh Mi hay không.Hai ngày sau, Diệp Bạch đến Trường Sa.Kể từ khi Trần Thiên Hữu kêu gọi tất cả thổ phu tử trên toàn quốc tìm mộ, Trường Sa liền trở nên náo nhiệt hơn.Chỉ nam châm, xẻng Lạc Dương, vuốt Phi Hổ và các công cụ đảo đấu khác được xe chở đi khắp nơi.Đội ngũ năm người xuống mộ của Hồ Bát Nhất và những người khác cũng lần đầu tiên tập hợp tại lão trạch Ngô gia.Ngô Tam Tỉnh sau khi sắp xếp vật tư và công cụ cần thiết cho việc xuống mộ, lại lấy bình sứ trắng ra cẩn thận quan sát.

"Lão Hồ, thật không ngờ, lần đầu tiên ngươi gia nhập Cửu Môn lại có một bình Trừ Tà Huyết thưởng.

Có thứ này, chúng ta xuống mộ càng thêm an toàn."Hồ Bát Nhất nhét đầy vật tư vào ba lô màu đen, cười cười, không nói gì.Ngô Lão Cẩu vẫn đứng bên cạnh mọi người, chống gậy nói: "Trừ Tà Huyết của nó không liên quan đến việc gia nhập Cửu Môn đâu, chắc là Trần Môn chủ tư hạ tặng cho nó."Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Ta nói mà, bình này giá không rẻ đâu, sao có thể tùy tiện thưởng.

Lão Hồ, quan hệ và bối cảnh của ngươi ta thật sự rất ngưỡng mộ.""Ngưỡng mộ cái thá gì.

Ngươi từ nhỏ cũng không ít lần xin bảo bối từ Trần Môn chủ, mỗi lần đều bị cái đồ phá gia chi tử nhà ngươi phung phí." Ngô Lão Cẩu giơ gậy ý muốn đánh, Ngô Tam Tỉnh vội vàng né tránh.Mọi người cười đùa ầm ĩ, lại khuân các bao lớn bao nhỏ vật tư lên xe tải.Trong đó không thiếu chăn bông, áo khoác dày và các thiết bị giữ ấm khác.Tuy Ngô gia biết vị trí của vài mộ huyệt chưa được khai

thác, nhưng đều đã báo cáo cho Trần Thiên Hữu để đổi lấy công tích điểm.Ngô Tam Tỉnh và họ muốn tìm mộ, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình.Hảo tại Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn khi làm thanh niên tri thức ở Đông Bắc đã từng gặp một nơi nghi ngờ có cổ mộ.

Chương 593

Mọi người bàn bạc một lát, quyết định trước tiên đến nơi đó xem sao.Tiện thể để Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn vinh quy bái tổ.Ngô Lão Cẩu kiên nhẫn dặn dò: "Ta đã nói chuyện với quản sự Hoắc gia rồi, các ngươi cùng đội thương gia Hoắc gia đến Bắc Bình trước.

Sau đó Hoắc gia sẽ sắp xếp người đưa các ngươi đến đích.

Đến Đông Bắc rồi, đừng xung đột với người địa phương.

Các ngươi có thân phận chính thức, tốt nhất nên đến thăm hỏi những hương lão có danh vọng ở địa phương, có thể tránh được rất nhiều chuyện."Biết rồi cha, đừng lảm nhảm nữa.

Con trai cha đâu phải lần đầu ra xa nhà."Ngô Tam Tỉnh đến bên cạnh Ngô Tà nhỏ, xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh của nó nói: "Cháu trai lớn, Tam thúc cháu đi đây, đừng nhớ ta nhé."Tam Trư, muốn kẹo." Ngô Tà còn nhỏ, nói chuyện lắp bắp, vừa mở miệng, khiến mọi người cười ồ.

"Được được, Tam thúc nhất định sẽ mang về cho cháu."Rất nhanh, đoàn năm người lên chiếc xe tải bọc vải xanh thô, theo đội xe, lắc lư xóc nảy, rời khỏi thành Trường Sa.Trong Trần phủ, mật thất dưới nước.Từng hàng giá sách chất đầy tàng thư.Trần Thiên Hữu đã giao tất cả tư liệu khai quật cổ mộ của Cửu Môn trong mười mấy năm nay cho Diệp Bạch.

"Tam thúc, tổng cộng mười hai tòa cổ mộ.

Bảy tòa chủ quan quách đã bị phá hủy, còn lại năm tòa chủ quan quách không bị phá hủy.

Nhưng có một số quan quách bên trong có thể có triệu chứng khởi thi của mộ chủ nhân.

Cháu đã sắp xếp các hỏa kế cũ của Cửu Môn canh giữ gần cổ mộ, chỉ chờ ngài đến."Diệp Bạch gật đầu, xem qua vị trí của mười hai tòa cổ mộ một lần.Cổ mộ phân tán khắp cả nước, muốn đi hết tất cả e rằng sẽ tốn không ít thời gian.Hiện giờ muốn tìm một tòa cổ mộ chưa được khai quật không phải là chuyện dễ dàng, dù sao số lượng cổ mộ có hạn, sớm muộn gì cũng có ngày bị đào hết, đến lúc đó hệ thống của mình sẽ không còn đất dụng võ.Cũng không biết nếu hệ thống lại thăng cấp, liệu có thể giải quyết vấn đề này hay không.Diệp Bạch trong lòng dâng lên kỳ vọng.Tuy nhiên, để hệ thống thăng cấp vẫn còn hai khối vẫn thạch, một khối ở Trương gia, một khối ở Uông gia.Người Uông gia ẩn giấu quá sâu, không dễ tìm.

Muốn đoạt được vẫn thạch của họ hiển nhiên phải tốn chút tâm tư.Còn về vẫn thạch của Trương gia, Trương Khởi Linh từng nói với y, có một khối ở sau Thanh Đồng Môn.Nếu khối vẫn thạch của Uông gia không thể có được trong thời gian ngắn, Diệp Bạch chuẩn bị đích thân đi đến Thanh Đồng Môn để đoạt lấy vẫn thạch.Còn về những thứ mà Trương gia đời đời bảo hộ?

Diệp Bạch chỉ có thể nói với Trương Khởi Linh một tiếng: "Lão đệ, xin lỗi, ta đảm bảo chỉ lấy vẫn thạch, những thứ khác không đụng.""Tam thúc, cháu đã làm theo mật tín của ngài, phát động tất cả thổ phu tử trên toàn quốc đi tìm cổ mộ.""Chuyện này ngươi tự liệu mà làm, chú ý kiểm soát mức độ, xử lý tốt quan hệ với cấp trên.

Còn phải cẩn thận những thổ phu tử đó tư lợi làm bậy, chuyện này trước đây trong Cửu Môn không phải chưa từng xảy ra."Sau khi thành lập nước, Diệp Bạch đã muốn hợp tác với cơ quan chính thức, cùng nhau tìm kiếm cổ mộ, nhưng thời đại không cho phép, huống hồ còn có một "hắn" ở đó.Hiện giờ thay đổi thời thế, chính sách biến đổi,

có thể thấy lãnh đạo đương nhiệm có bản lĩnh và năng lực.Mật tín trước đây của Diệp Bạch chính là để Trần Thiên Hữu đi Bắc Bình bàn bạc chuyện này với lãnh đạo, cuối cùng đạt được hiệp nghị.Cửu Môn phụ trách khai quật cổ mộ, tất cả vật phẩm trong mộ đều thuộc sở hữu của quốc gia.Đương nhiên, bất kể là công tích điểm thưởng cho việc phát hiện cổ mộ, hay nhân lực vật lực khai quật bảo vệ cổ mộ, tất cả đều do Cửu Môn gánh vác.Số tiền này đối với Diệp Bạch mà nói căn bản không đáng là gì.Hiện giờ sản nghiệp của y ba phần ở Hồng Kông, do Giải gia quản lý; sáu phần ở nước ngoài, do Khương Thiền Y đầu tư.Dựa vào sự tiên tri tiên giác và thủ đoạn của Diệp Bạch, những tài sản này sớm đã tăng gấp mấy lần.Không hề khoa trương mà nói, Diệp Bạch hiện tại phú khả địch quốc, nên những chuyện có thể dùng tiền giải quyết đều không phải chuyện gì to tát.Chỉ cần có thể tìm được cổ mộ khai quật kho báu trong nước, Diệp Bạch không quan tâm tốn bao nhiêu tiền.Dù sao, ngay từ đầu Diệp Bạch phát triển thế lực, đầu tư kinh doanh, đều là vì phục vụ việc nâng cao thực lực.Tiền nhiều hơn nữa, cũng chỉ là một con số mà thôi.Tiếp đó, Trần Thiên Hữu lại kể cho Diệp Bạch tất cả những chuyện lớn nhỏ đã xảy ra trong Cửu Môn những năm qua.

"Việc Cửu Môn ngươi toàn quyền quyết định đi, sau này cũng không cần nói với ta nữa.""Được, nhưng Tam thúc, Hồng Nhị gia bệnh nặng, Tam thẩm vẫn luôn ở Hồng phủ cùng phu nhân Nhị gia.

Hơn nữa, chuyện Khinh Mi mất tích bà ấy cũng biết rồi, Quan Vũ đã để Khinh Mi ra biển."Diệp Bạch nhíu mày nói: "Khinh Mi tạm thời sẽ không có nguy hiểm, ngươi không cần tự trách.

Hiện tại ngươi cứ xử lý tốt công việc nội bộ Cửu Môn, đừng phân tâm.""Vâng, Tam thúc, Tề Bát gia vẫn muốn gặp ngài một lần, không biết ngài có thời gian không?""Lão Bát?

Hắn tìm ta có chuyện gì?""Có liên quan đến con trai Bát gia là Tề

Thanh Hồ.

Ngài cũng biết Thanh Hồ năm đó sau khi sinh ra liền có khuôn mặt hồ tai nhọn cằm, và đôi mắt xanh lục.

Mấy năm nay, triệu chứng trên mặt Thanh Hồ càng ngày càng nặng.

Lão Bát bất đắc dĩ, chỉ có thể cầu cứu ngài."Diệp Bạch gật đầu: "Chuyện này bắt nguồn từ ta.

Năm đó nếu không phải ta làm thí nghiệm trên người Lão Bát, có lẽ con trai hắn sẽ không lớn lên với dáng vẻ như vậy.

Ta sẽ đi gặp Lão Bát, để hắn an tâm."Diệp Bạch lại đứng dậy đi đến trước cửa kính dưới nước.

Ngoài cửa kính, đáy hồ sớm đã không còn thực vật phát sáng, chỉ có vài con cá diếc lớn bị thu hút đến kiếm ăn trong bụi thủy thảo.Hồ nước trong nội viện này được Trần Thiên Hữu dùng làm hồ cảnh quan để nuôi cá, trong hồ toàn là cá chép đỏ dài nửa mét.Nếu là trước đây, những con cá chép này sớm đã bị tiểu giao nhân săn bắt ăn thịt hết rồi, đâu thể lớn như vậy.

"Cũng không biết tiểu giao nhân trong Trùng Cốc thế nào rồi.

Khinh Mi mang theo Bạch Tu Long Ngư lâu như vậy không về, tiểu ma vương này không có chó chân tử và bạn chơi, chắc lại phát điên trong thác nước."Diệp Bạch lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Quay đầu thấy Trần Thiên Hữu đang ngồi ở bàn làm việc xử lý nội vụ Cửu Môn, đột nhiên hỏi: "Thiên Hữu, có nhớ phụ thân ngươi không?"Trần Thiên Hữu khá kích động, đứng dậy nói: "Tam thúc, ngài biết ông ấy ở đâu sao?""Ở Cổ Lan huyện, sống bằng nghề bói toán lừa đảo.

Ngươi có thời gian thì đi đón ông ấy về đi."Trong Hồng phủ, Nhị

Nguyệt Hồng nằm trên giường, Nha Đầu tóc bạc trắng ngồi bên giường, chậm rãi đút thuốc cho ông.

“Nhị tẩu, để thiếp làm cho.” Bạch Tri Hi không đành lòng nói.Nha Đầu khẽ lắc đầu, dùng giọng nói già nua nói: “Nhị gia đã chăm sóc ta cả đời, ta cũng phải chăm sóc ông ấy cả đời.

Chuyện này cứ để ta làm.”Bạch Tri Hi trong lòng thở dài, hiện giờ Nhị Nguyệt Hồng bệnh nặng, mà nàng lại không có thứ gì kéo dài tuổi thọ, chỉ có thể dùng Trường Xuân Chân Nguyên để nối mạng cho Nhị Nguyệt Hồng.“Tri Hi, thiếp nghe nói Khinh Mi mất tích trong Hải Đáy Mộ?” Sau khi đút thuốc xong, Nha Đầu hỏi.“Đúng vậy, nhưng Diệp Bạch đã xuống mộ kiểm tra rồi, y gửi thư về nói Khinh Mi không có nguy hiểm gì.”“Vậy thì tốt.” Nha Đầu yên lòng.Lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng nói: “Sư nương, sư phụ thế nào rồi?” Trần Bì, thân mặc y phục da đen, xuất hiện ở cửa.

Khi thấy Bạch Tri Hi, y hơi ngẩn người, rồi vội vàng hành lễ: "Kính chào phu nhân." "Ngươi cứ đứng dậy đi, hãy chăm sóc sư phụ và sư nương của ngươi thật tốt." Trần Bì xuất hiện, Bạch Tri Hi không còn tiện nán lại, quay đầu nói: "Nha đầu, hai hôm nữa ta sẽ quay lại." Vừa định rời đi, Trần Bì đã chặn trước mặt Bạch Tri Hi. "Khoan đã, phu nhân, không biết Tam gia đã đến Trường Sa chưa?" Bạch Tri Hi nhíu mày: "Ngươi tìm y làm gì?" "Phu nhân, đây là bảo bối mà ta tìm được ở Quảng Tây, làm phiền người đưa giúp Tam gia." Trần Bì lấy ra một hộp báu tám lớp từ trong người, Bạch Tri Hi dùng Thần thức quét qua, bên trong lại là một con Xà Mi Đồng Ngư. "Tìm được ở Quảng Tây chỗ nào?" Trần Bì thành thật đáp: "Một khu dân tộc thiểu số tập trung, gần Kính Nhi Cung." "Đồ là thật, ta nhận.

Cửu Môn nội bộ sẽ có phần thưởng xứng đáng." Trần Bì đột nhiên quỳ xuống, thần sắc thành khẩn nói: "Trần Bì không cần phần thưởng, chỉ mong Tam gia có thể ra tay cứu sư phụ của ta." Thấy

Trần Bì có lòng như vậy, nha đầu đứng bên cạnh đột nhiên mắt đỏ hoe, trong lòng cảm động.

Bạch Tri Hi nhìn Trần Bì một cái: "Cho dù không có ngươi hiến bảo bối này, Tam gia cũng sẽ dốc toàn lực cứu sư phụ ngươi." Tiếp đó, Bạch Tri Hi vội vã trở về Trần phủ, trong mật thất gặp được Diệp Bạch đã xa cách bấy lâu.

Trần Thiên Hữu thức thời, nhường mật thất lại cho Tam thúc và Tam thẩm, tìm cớ rời đi.

Diệp Bạch ôm thê tử vào lòng: "Tình trạng sức khỏe của Nhị gia thế nào rồi?" "Không được tốt lắm, thiếp mỗi ngày đều dùng chút Sinh Mệnh Tuyền Thủy điều lý, nhưng Nhị ca vẫn thường xuyên hôn mê." "Sinh Mệnh Tuyền Thủy mà cũng không có tác dụng, xem ra thân thể Nhị gia suy yếu ghê gớm, e là sinh mệnh đã đi đến tận cùng rồi." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, Sinh Mệnh Tuyền Thủy đến từ thế giới Già Thiên, tuy phẩm cấp không cao, nhưng có thể tư dưỡng thân thể, phục hồi ẩn tật, đối với người thường mà nói thì là thần thủy hiếm có.

Trong nguyên tác, Diệp Phàm và những người khác sau khi dùng Thần Quả và Thần Thủy đã lột xác biến thành hài đồng; dù công hiệu của Thần Quả chiếm phần lớn, nhưng cũng đủ để thấy Sinh Mệnh Tuyền Thủy có tác dụng phản lão hoàn đồng đối với người thường. "Chàng còn cách nào cứu Nhị ca không?" Bạch Tri Hi ngẩng đầu chớp đôi mắt đẹp nhìn Diệp Bạch.

Diệp Bạch thở dài một hơi, Nhị Nguyệt Hồng được xem như là một trong những người thân cận của Bạch Tri Hi, y cũng không muốn thấy Nhị Nguyệt Hồng thọ chính chung tẩm.

Huống hồ, Tiểu Hoa bây giờ mới mấy tuổi, nếu theo cốt truyện trong ấn tượng của y, Nhị Nguyệt Hồng ít nhất còn sống mấy chục

năm nữa, sao bây giờ lại sắp chết rồi? "Nữ nhi bảo bối của chúng ta hiện giờ còn chưa rõ tung tích, nàng chỉ nghĩ đến Nhị ca của nàng thôi." "Sao thiếp lại không lo lắng cho nữ nhi chứ, nhưng chàng không phải nói nha đầu ấy 'họa hề phúc ỷ', trong thời gian ngắn sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng sao?" Diệp Bạch cười khổ: "Được rồi, ta chỉ có một viên Long Nguyên, nhưng thân thể Nhị ca không thể trực tiếp dùng được, cần phải nghiền nát Long Nguyên, trộn vào thuốc thang mà bồi bổ từ từ." "Cảm ơn phu quân." Bạch Tri Hi đổi cách xưng hô, dịu dàng nói xong rồi dựa vào lòng Diệp Bạch. "Vậy nữ nhi nhà chúng ta đang ở đâu, chàng đã tính ra chưa?" "Ở Côn Luân Sơn, ta đã phái một đội người đi tìm rồi, trên người con bé có không ít sủng vật, lại còn có phù lục ta lưu lại, người bình thường không thể làm tổn thương con bé đâu.

Đợi bên này xong việc, ta sẽ đích thân đến Côn Luân Sơn." "À đúng rồi, đây là thứ Trần Bì tìm được từ Kính Nhi Cung ở Quảng Tây, nhờ thiếp giao cho chàng." Bạch Tri Hi lấy ra hộp báu tám lớp đưa cho Diệp Bạch. "Xà Mi Đồng Ngư?" Diệp Bạch khẽ nhíu mày, trong nguyên tác, Trần Bì A Tứ quả thực đã có được một khối Xà Mi Đồng Ngư, và từ đó phát hiện ra bí mật ẩn chứa bên trong. "Y có yêu cầu gì không?" "Cứu sống Nhị ca của thiếp." Diệp Bạch cười cười: "Giả hiếu tâm." "Đừng nói vậy, có nha đầu ở đó, Trần Bì sẽ không nảy sinh tà tâm đâu." "Có lẽ vậy." Mở hộp báu tám lớp ra, Diệp Bạch bắt đầu nghiên cứu bí mật bên trong Xà Mi Đồng Ngư này.

Lúc này, trên dãy núi Côn Luân, trời tối sầm, gió lạnh gào thét, tuyết lớn như lông ngỗng rơi xuống.

Bông tuyết còn đang lơ lửng trên không trung đã bị nhiệt độ cực thấp đóng băng thành những mảnh vụn, dòng gió cuốn một vòng, tựa như những nhát dao sắc bén.

Diệp Khinh Mi cưỡi Đại Bạch, đeo kính bảo hộ, thân thể quấn

trong y phục che chắn, chậm rãi tiến về phía trước trong màn tuyết trắng xóa.

Gió lạnh cuốn theo bông tuyết bay đến gần nàng, bị một tầng khí tường màu tím nhạt có thể nhìn thấy bằng mắt thường ngăn cách. "Này, còn bao lâu nữa vậy?" Diệp Khinh Mi nhìn về phía trước, trong tầm nhìn hạn chế của bão tuyết, đó là một con Lang Vương lông trắng cao ba trượng, trên lưng sói có một người phụ nữ đeo mặt nạ sắt.

Điều đáng kinh ngạc là trên mặt nạ sắt không hề có bất kỳ lỗ hổng nào, người phụ nữ này dường như vẫn nhìn thấy được.

Người phụ nữ mở miệng: "Ta không phải 'này'.

Theo vai vế, ngươi còn phải gọi ta một tiếng cô cô." "Được rồi, La Sát cô cô, chúng ta còn bao xa nữa mới đến thị trấn cô nói?" "Còn nửa ngày đường." "Nửa ngày, xa vậy sao?" Diệp Khinh Mi lại bĩu môi: "Trong thị trấn có điện thoại không?

Hoặc điện báo cũng được, ta muốn báo bình an cho ba ba của ta." "Có lẽ có." Cuộc trò chuyện của hai người đột ngột dừng lại.

Ngày hôm đó, Diệp Khinh Mi sau khi chọn lối vào cổng đá ở Hải Đề Mộ, liền nhìn thấy một cây Thanh Đồng Thụ cắm sâu trong bùn đất.

Chương 594

Thanh Đồng Thụ phát ra ánh sáng đỏ, nhấp nháy như hơi thở.

Ngay khi Diệp Khinh Mi muốn lại gần, ánh sáng đỏ bùng lên mạnh mẽ, truyền tống nàng đến dãy núi Côn Luân cách đó hàng vạn dặm.

Ban đầu Diệp Khinh Mi không biết mình đã lạc đến đâu, sau khi gặp một đàn sói trắng, người phụ nữ này xuất hiện, người phụ nữ nói nàng tên là La Sát, là bằng hữu của phụ thân nàng, Diệp Bạch.

Uông gia La Sát, Diệp Khinh Mi tự nhiên đã từng nghe nói qua, nhưng người phụ nữ này làm sao biết phụ thân nàng là Diệp Bạch?

La Sát nói: "Ngươi và mẫu thân ngươi đều xinh đẹp, nhưng đôi mắt thì giống phụ thân ngươi." Diệp Khinh Mi lúc này mới giảm bớt cảnh giác, đồng ý đi theo La Sát trước, ra khỏi vùng núi tuyết kéo dài ngàn dặm này rồi nói tiếp.

Không biết vì lý do gì, bão tuyết trên núi tuyết đã kéo dài hơn mười ngày, nhiệt độ cực thấp, hơi thở trắng phun ra lập tức biến thành băng vụn.

May mắn thay, trước khi ra khỏi Trùng Cốc nàng đã mang theo Đại Bạch bên mình, cưỡi một con bạch hổ to lớn, việc đi lại trong núi tuyết cũng không quá khó khăn.

Trời dần tối sầm, bão tuyết vẫn không hề giảm bớt.

Thấy La Sát bị một lớp tuyết dày phủ kín, Diệp Khinh Mi cưỡi Đại Bạch nhanh chóng đuổi kịp. "La Sát cô cô, chân sau của sủng vật Tuyết Lang của cô hình như bị thương?" "Ngày xưa phụ thân ngươi làm bị thương." "Ồ, vậy chắc chắn là con sói đó không nghe lời, ba ba ta không bao giờ ức hiếp động vật nhỏ." La Sát không đáp, nhưng

Lang Vương lông trắng dưới toạ kỵ của nàng lại lộ ra địch ý đối với Đại Bạch đang tiến quá gần, nhe nanh múa vuốt.

Đại Bạch cũng không yếu thế, gầm gừ một tiếng đáp trả.

Thấy hai con thú trắng to lớn có ý định đánh nhau, Diệp Khinh Mi vội vàng vỗ vỗ Đại Bạch, bảo nó đi phía sau.

Nếu Đại Bạch nổi giận, một nhát cắn chết con sói trắng, đó không phải là điều nàng muốn thấy.

Rất nhanh, phía xa trên núi tuyết xuất hiện ánh đèn yếu ớt, Diệp Khinh Mi nhìn kỹ, dường như là một ngôi tự miếu. "La Sát cô cô, thị trấn cô nói sẽ không phải là ngôi tự miếu này chứ?" "Phải, đến đây thì hãy đi sát theo ta, nhớ che kín khuôn mặt xinh đẹp của ngươi lại." Còn chưa đến gần tự miếu, La Sát đã xua Lang Vương lông trắng đi, tự mình đi bộ tiến lên.

Diệp Khinh Mi thấy vậy, cũng thu Đại Bạch vào Đại Sư Cầu.

La Sát dừng bước, nhìn chiếc Đại Sư Cầu trong tay Diệp Khinh Mi mà ngẩn người: "Bảo bối của phụ thân ngươi quả thật không ít." Ngôi tự miếu trên núi tuyết này dường như có lịch sử rất lâu đời, những viên gạch trên tường bao bên ngoài đã bong tróc không ít.

Bên trong tự miếu đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng người ồn ào, xem ra bên trong có không ít người.

Diệp Khinh Mi không biết La Sát vì sao lại đưa nàng đến đây, nhưng hiện tại chỉ có thể xem trong tự miếu có công cụ liên lạc nào không, tìm cách báo tin ra bên ngoài.

Cửa miếu mở rộng, sau khi bước vào là một sân lộ thiên, có vài ngôi tháp Phật và cây tùng trồng trong sân.

Lại có mấy con ngựa bị cột trong chuồng ngựa ở sân, đang ăn đậu vàng trộn thóc.

Dường như bị mùi của Lang Vương và bạch hổ còn vương trên người hai người, những con ngựa bắt đầu bồn chồn.

Tiếng động kinh động người trong nhà, một tiểu sa di bước ra, an ủi ngựa xong, đến bên La Sát và Diệp Khinh Mi chắp tay: "Hai vị thí chủ là đến tá túc sao?" La Sát không nói gì, Diệp Khinh Mi liền bước lên hỏi: "Các người ở đây là một lữ điếm sao?" "Thì ra là nữ thí chủ." Tiểu sa di khẽ cúi đầu, tỏ vẻ rất lễ phép. "Nữ thí chủ không biết, vùng núi tuyết này trong vài trăm dặm chỉ có duy nhất ngôi tự miếu của chúng tôi.

Vì khí hậu núi tuyết thay đổi thất thường, thường có những cư sĩ lên núi săn bắn bị mắc kẹt trên núi tuyết, liền đến đây tá túc.

Sau này sư phụ tôi mới đặt ra quy củ, thu một ít tiền hương hỏa của các cư sĩ tá túc, để bù đắp cho tự miếu." Diệp Khinh Mi gật gật đầu: "Cũng hợp lý, vậy các người còn phòng trống không?" "Nữ thí chủ đến thật đúng lúc, vừa hay còn trống một phòng." "Vậy phòng này chúng tôi nhận, đúng rồi, các người ở đây có công cụ liên lạc với bên ngoài không?" Tiểu sa di tỏ vẻ áy náy nói: "Trước đây có bồ câu đưa thư, nhưng bão tuyết phong tỏa núi, bồ câu cũng không thể bay.

Nữ thí chủ nếu muốn liên lạc với người bên ngoài núi tuyết, e là chỉ có thể đợi thời tiết tốt hơn rồi nói sau." Diệp Khinh Mi gật gật đầu: "Không biết tiểu sư phụ xưng hô thế nào?" "Nữ cư sĩ cứ gọi bần tăng là Thanh Tùng." "Thanh Tùng sư phụ?

Tên của ngươi không giống người Phật môn, mà giống Đạo gia." Tiểu sa di cười cười: "Chỉ là cái tên thôi.

Tuyết vẫn còn rơi, bên ngoài trời lạnh cóng, hai vị thí chủ không bằng cùng bần tăng vào nhà uống chén trà, đợi dọn dẹp phòng xong, bần tăng sẽ dẫn hai vị qua đó." "Đa tạ tiểu sư phụ Thanh Tùng." Dưới sự dẫn dắt của tiểu sa di, Diệp Khinh Mi và La Sát bước vào nhà.

Bên trong nhà ấm áp, lò lửa bập bùng, vài chiếc bàn gỗ nhỏ đặt quanh lò lửa.

Người trong nhà không ít, những người này đang ăn đậu phộng rang, uống rượu mạnh, tiếng nói ồn ào.

Vừa rồi ở ngoài sân, Diệp Khinh Mi đã dùng Thần thức dò xét tình hình bên trong.

Có một nhóm người không phải dân núi gần đó như Thanh Tùng nói, mà giống như đến đạo mộ, bởi vì trong ba lô của hai người bọn họ cất giấu la bàn và thuốc nổ.

Trên núi tuyết mà đào mộ, Lạc Dương Xẻng không đào nổi, thông thường đều dùng thuốc nổ để mở đường.

Những người này mang thuốc nổ đến, chứng tỏ đã biết mộ huyệt ở đâu.

Diệp Khinh Mi không khỏi nảy sinh hứng thú, nàng từ nhỏ đã được Diệp Bạch bồi dưỡng, tự nhiên có thiên hướng đặc biệt với cổ mộ.

Không biết nhóm đạo mộ nhân này đến từ đâu, và có liên quan gì đến Cửu Môn không?

Thấy trong nhà có hai người lạ mặt mới vào, nhóm đạo mộ tặc này liền không nói chuyện nữa, chỉ ăn đậu phộng, sau đó bưng thức ăn, xách ấm nước nóng lên lầu.

Nhóm đạo mộ tặc có tám người, bọn họ vừa đi, trong nhà liền trống rỗng, số người còn lại không nhiều.

Thanh Tùng để tiết kiệm nhiên liệu, liền không thêm củi và than vào lò sưởi nữa.

Y thu dọn đồ đạc trên bàn xong, lại lên lầu dọn dẹp phòng, chỉ là

miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tuyết lớn còn kéo dài mấy ngày nữa, đồ đạc cần phải tiết kiệm một chút." Diệp Khinh Mi nhíu mày, thứ mà tiểu sa di này nói hình như không phải củi và than đen.

Diệp Khinh Mi lại chú ý thấy trong nhà ngoài bọn họ ra, còn có một đôi nam nữ trẻ tuổi, bọn họ mặc áo khoác da hươu dày cộm, mặt mày đen sạm, vác cung dài và súng săn, trông như những sơn dân chất phác.

Mà hai anh em này dường như không chịu nổi nhiệt độ đột ngột giảm trong nhà, cũng vội vã lên lầu.

La Sát khẽ nói: "Hai người này là người Trương gia, cách không khí ta cũng có thể ngửi thấy mùi của người Trương gia." Diệp Khinh Mi ngạc nhiên: "Người Trương gia?

La Sát cô cô, ngón tay của bọn họ hình như không có vấn đề gì, lòng bàn tay cũng đầy vết chai, trông như bị săn bắn mà ra." "Không phải tất cả người Trương gia đều luyện Phát Khâu Chỉ, từ sau khi Trương gia Trường Bạch Sơn diệt vong, những người Trương gia thoát khỏi kiếp nạn này liền học được cách thông minh hơn, giỏi che giấu thân phận của mình hơn." Diệp Khinh Mi nhíu mày nói: "La Sát cô cô, ở đây có đạo mộ tặc, lại có cả người Trương gia, cô đưa cháu đến đây có dụng ý gì không?" "Đừng hỏi nhiều, phụ thân ngươi có ân với ta, bất luận thế nào, ta sẽ không hại ngươi." Nói xong, La Sát liền một mình lên lầu.

Trên lầu truyền đến giọng nói hoảng hốt của Thanh Tùng: "Nữ thí chủ, phòng vẫn chưa dọn xong." "Không cần ngươi dọn, xuống đi." Diệp Khinh Mi cũng bước lên cầu thang, đối mặt với Thanh Tùng đang cúi đầu.

Ngay khi hai người lướt qua nhau, Thanh Tùng đột nhiên ngẩng đầu, nụ cười quỷ dị biến thành nụ cười ngây thơ: "Nữ thí chủ, buổi

tối dù có động tĩnh gì, cứ ở trong phòng, đừng đi ra ngoài." "Được." Sau khi rời đi, Thanh Tùng lại khôi phục nụ cười quỷ dị.

Phòng của tự miếu không lớn, bên ngoài là gạch đá, bên trong là kết cấu xà gỗ.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường đất rộng một mét, và hai chiếc chăn bông.

Bên trong giường đất đã được Thanh Tùng chất thêm một ít than củi, rất thích hợp để ngủ.

Diệp Khinh Mi trong lòng cảm thán Thanh Tùng tỉ mỉ, nhưng nụ cười cúi đầu của Thanh Tùng vừa rồi thì không thể qua mắt nàng.

Ngôi tự miếu này có vấn đề lớn.

Nói là tự miếu, ngay cả một pho tượng Phật cũng không có, hơn nữa chỉ có một tiểu sa di tiếp đãi mọi người, những hòa thượng khác của tự miếu đã đi đâu rồi?

Lúc này, La Sát đang ngồi trên giường đất, lên tiếng nói: "Cẩn thận tiểu sa di đó, y muốn bỏ thứ gì đó vào than củi, bị ta ngăn lại rồi." Diệp Khinh Mi gật đầu, không nói gì, khoanh chân ngồi ở một bên giường đất khác.

Màn đêm buông xuống, nhiệt độ trong núi tuyết càng thấp hơn, gió lớn gào thét, tấm kính trên lầu hai bị gió thổi kêu kẽo kẹt.

Chương 595

Diệp Khinh Mi đột nhiên mở mắt, bên ngoài có động tĩnh.

Nàng thả Thần thức ra, chỉ thấy nhóm đạo mộ tặc tám người kia trang bị đầy đủ, cẩn thận từng li từng tí lẻn đến cửa cầu thang.

Đáng tiếc Thần thức có hạn, chỉ có thể nhìn thấy đến đó. "La Sát cô cô, nhóm đạo mộ tặc kia biến mất rồi." "Ta biết, cứ yên tâm ngủ đi." La Sát đeo một chiếc mặt nạ không nhìn rõ đôi mắt, giọng nói lạnh lùng.

Diệp Khinh Mi khẽ nhíu mày, vừa định đứng dậy, lại phát hiện hai anh em Trương gia ở phòng đối diện cũng bước ra, đi xuống cầu thang. "Ngươi muốn đi thì cứ đi đi." Giọng La Sát truyền đến.

Diệp Khinh Mi suy nghĩ một lát, rồi dứt khoát đuổi theo.

Đại sảnh tầng một trống rỗng, ngay cả ánh lửa cũng không có, cửa gỗ lớn mở rộng, bông tuyết bị gió cuốn vào nhà, tối tăm và lạnh lẽo.

Diệp Khinh Mi thò đầu ra nhìn, gió tuyết dữ dội, hơn nữa mấy con ngựa ngoài sân cũng biến mất rồi.

Lúc này, Thần thức của nàng chợt động, đột nhiên phát hiện hai anh em Trương gia đã quay trở lại sân.

Trong tuyết, hai anh em Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh dẫm tuyết mà đi, trở lại tiểu viện tự miếu.

Hai anh em bọn họ là người Trương gia hải ngoại.

Năm đó sau trận chiến Trường Bạch Sơn, không ít người Trương gia đã chạy ra hải ngoại phát triển.

Hiện giờ, nhánh Trương Hải Khách này lại quay trở về đại lục.

"Ca, huynh nói những người này có thể đi đâu?" "Không biết, trong nháy mắt đã biến mất, nhóm đạo mộ tặc này không hề đơn giản." "Ca, huynh nói bọn họ có phải là người Cửu Môn không?" "Ca của muội đâu phải thần tiên, làm sao ta biết được, nhưng thủ pháp của những người này rất chuyên nghiệp, tính cách cẩn thận, lại còn mang theo vũ khí.

Dù có phải là người Cửu Môn hay không, chúng ta tốt nhất đừng gây xung đột với bọn họ." "Muội biết rồi ca, chúng ta đến để tìm ẩn mạch, phải hoàn thành nhiệm vụ của tộc trước." "Ừm, vào nhà rồi nói ít thôi, ngôi tự miếu này cũng có vấn đề." Hai người trở lại đại sảnh lò sưởi tầng một, cửa gỗ lớn mở rộng, gió lạnh cuốn theo bông tuyết thổi vào nhà.

Thấy cách bố trí trong nhà, Trương Hải Khách đột nhiên dừng bước. "Sao vậy, ca?" Trương Hải Khách khẽ nhíu mày, ánh mắt dừng lại ở quầy bên trái một lát rồi nói: "Không sao, đóng cửa lại, chúng ta về phòng thôi." Nói xong, hai anh em dẫm lên cầu thang gỗ, từng bước đi lên lầu hai.

Dưới quầy, Diệp Khinh Mi ấn chặt thi thể, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nói ra cũng thật hiểm nghèo, vừa rồi nàng dùng Thần thức cảm nhận được hai anh em sắp quay lại thì một bóng đen đột nhiên xông ra từ lầu hai, bóng đen này tốc độ cực nhanh, mang theo mùi thi thối nồng nặc, dường như là một cỗ hoạt thi.

Diệp Khinh Mi không hề nghĩ ngợi, liền đánh gãy tứ chi của thi thể, giấu dưới quầy cao hơn một mét, và ngăn cách mùi thi thối.

Đợi hai anh em lên lầu đi xa, Diệp Khinh Mi mới kiểm tra cỗ thi thể này.

Đây là một người đàn ông, y mặc áo khoác da thú dày cộm, trông

giống như dân Tạng ở vùng tuyết gần đó, nhưng các cơ quan nội tạng trong cơ thể y đã thối rữa từ lâu, mùi hôi thối do đó mà sinh ra, xem ra là bị một loại tà pháp nào đó luyện chế thành hoạt thi.

Nhưng hoạt thi lại chạy xuống từ trên lầu, mà trên lầu chỉ có vài phòng khách nhỏ, chẳng lẽ trên lầu ẩn chứa không gian đặc biệt?

Lúc này, ở cầu thang lại truyền đến tiếng bước chân, thì ra là Thanh Tùng đang cầm đèn dầu.

Chỉ thấy y cẩn thận từng li từng tí tiến đến gần quầy: "Ai ở đó?" "Là ta, Thanh Tùng tiểu sư phụ, ta đói quá, xuống tìm chút gì ăn." Diệp Khinh Mi từ dưới quầy đứng dậy, trong tay cầm miếng thịt bò khô hun khói.

Thanh Tùng giơ cao đèn dầu, rọi vào Diệp Khinh Mi, rồi mới khẽ nói: "Thì ra là nữ thí chủ, lần sau nữ thí chủ thiếu thốn vật gì, cứ trực tiếp báo cho bần tăng, bần tăng ở căn phòng trong cùng trên lầu hai, chỉ cần đi vài bước là tới." "Hơn nữa, trước đây bần tăng đã dặn nữ thí chủ, buổi tối tốt nhất nên ở trong phòng của mình." "Đa tạ tiểu sư phụ, ta chỉ là đói quá, lần sau nhất định không chạy lung tung nữa." Diệp Khinh Mi cầm miếng thịt bò khô, vội vàng đi lên cầu thang.

Thấy Diệp Khinh Mi rời đi, Thanh Tùng mới bước vào quầy.

Hít hít mũi, thấy không có gì, sắc mặt y trở nên khó coi. "Vừa rồi nha đầu kia nhất định đã tiếp xúc với hoạt thi, nhưng thi thể sao lại biến mất rồi?" Sau khi trở về phòng, La Sát vẫn ngồi trên giường đất, không nói một tiếng, không hỏi Diệp Khinh Mi đã ra ngoài làm gì.

Nhưng sắc mặt Diệp Khinh Mi lại trở nên nghiêm trọng.

Hòa thượng của ngôi tự miếu này lại dùng tà pháp nuôi thi.

Suy nghĩ một lát, Diệp Khinh Mi lấy cây kim trúc trong nhẫn trữ vật ra, nàng muốn làm một ít Khu Tà Chỉ Nhân, dùng để kiểm tra tung

tích hoạt thi.

Kim trúc chất liệu cứng rắn, khác với giấy, trong tay nàng cũng có thể dùng làm nguyên liệu cho Khu Tà Chỉ Nhân, và khi Chỉ Nhân được phụ linh, sẽ càng thông minh hơn, và gây sát thương lớn hơn đối với vật mang âm sát.

Tuy nhiên kim trúc trong tay Diệp Khinh Mi không nhiều, chỉ có một miếng nhỏ bằng bàn tay, ước chừng chỉ có thể làm ra ba lá Chỉ Nhân.

Rất nhanh, ba lá Chỉ Nhân vàng óng thành hình, Diệp Khinh Mi đặt chúng vào lòng bàn tay để ấp dưỡng, cần vài giờ mới có thể sử dụng.

Diệp Khinh Mi không phải là người hiền lành, thấy La Sát vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng liền lẻn ra khỏi phòng, đi đến căn phòng trong cùng trên lầu hai.

Đây là phòng của Thanh Tùng, trang thiết bị trong nhà rất sơ sài, chỉ có một chiếc giường đất và ghế gỗ.

Thanh Tùng vốn dĩ nên ở trên lầu thì không thấy đâu.

Giường đất cũng lạnh lẽo.

Diệp Khinh Mi dùng Thần thức quét qua, dưới giường đất trong phòng ẩn chứa một đường hầm bí mật.

Đường hầm rất dài và tối, Thần thức của nàng không thể nhìn thấy tận cùng.

Cỗ hoạt thi kia chắc chắn là từ đường hầm này chạy ra.

Diệp Khinh Mi suy nghĩ một lát, không hành động mạo hiểm, mà quay lại cửa phòng của nhóm đạo mộ tặc tám người kia.

Đèn dầu trong phòng vẫn sáng, dường như muốn tạo cảnh có người bên trong.

Bước vào phòng, Diệp Khinh Mi trực tiếp đến trước những bọc đồ mà tám người để lại, mặc dù công cụ xuống mộ đã bị những người này mang đi, nhưng họ đã để lại không ít vật tư sinh hoạt.

Dựa vào những vật tư này có lẽ có thể phán đoán được lai lịch của nhóm người họ.

Diệp Khinh Mi không động tay, chỉ dùng Thần thức dò xét, rất nhanh liền phát hiện ra một số thứ thú vị.

Trong ba lô ngoài quần áo ra, lại còn cất giấu không ít giấy tờ tùy thân.

Chứng minh thư quân nhân, chứng nhận khảo cổ, chứng nhận thương nhân...

Rất nhiều loại giấy tờ nàng chưa từng nghe đến, nhưng đều được đóng dấu chính thức của quan phương, chứng tỏ giấy tờ không giống giả mạo.

Nếu nhóm người này không phải chuyên làm giấy tờ giả, thì bọn họ phần lớn là thế lực "Tha". "Tha" cũng xuất hiện rồi sao?

Diệp Khinh Mi khẽ nhíu mày.

Chẳng lẽ trong núi tuyết có thứ gì khiến "Tha" động lòng?

Chương 596

Sau khi trở về phòng của mình, Diệp Khinh Mi nhắm mắt dưỡng thần, dốc toàn lực ấp dưỡng Khu Tà Kim Chỉ Nhân trong lòng bàn tay.

Đêm nay dường như rất dài, hơn nữa thời gian trôi qua rất chậm.

Bên ngoài tự miếu tuyết rơi càng lúc càng dày, tiếng gió gào thét cũng càng lúc càng lớn. "A ô!" Một tiếng sói tru át cả tiếng gió tuyết, kinh động Diệp Khinh Mi.

Đây là tiếng kêu của Lang Vương lông trắng, xem ra Lang Vương lông trắng vẫn luôn canh gác bên cạnh tự miếu.

La Sát cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói ngưng trọng: "Nha đầu, thứ đó sắp xuất hiện rồi, chuẩn bị sẵn sàng đi." Diệp Khinh Mi vừa định hỏi thêm, liền nghe thấy tiếng lách cách của vật gì đó va đập trên mái phòng, tiếng gió dữ dội lúc trước dường như trong khoảnh khắc này đã ngừng hẳn.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng vỗ cánh li ti của côn trùng nhỏ, tiếng động dày đặc, dường như phủ kín trời đất.

Thả Thần thức ra, Diệp Khinh Mi đột nhiên "nhìn rõ" thứ bên ngoài.

Bướm đêm trắng, những con bướm đêm này trắng muốt vô cùng, đầu chỉ nhỏ bằng hạt đậu vàng nhưng lại mọc ra những cái mỏ nhọn màu nâu.

Chúng rơi xuống từ trên không trung như bông tuyết, nhưng dường như đang nuốt chửng mọi thứ có thể ăn được.

Cửa sổ bị va đập kêu "ba ba" không ngớt.

Trước đây Diệp Khinh Mi cứ nghĩ cửa sổ bị bịt kín bằng ván gỗ là

để chống gió lạnh, bây giờ xem ra là để chống lại những con bướm đêm trắng này. "La Sát cô cô, rốt cuộc đây là thứ gì vậy?" "Bạch Diện Quỷ, mỗi khi núi bị tuyết phong tỏa, những thứ này sẽ chạy ra, trên người chúng có kịch độc, hơn nữa lại thích ăn huyết thực." "Vậy Lang Vương lông trắng không sao chứ?" "Không cần lo cho nó, nó đã sống ở vùng núi tuyết này không biết bao nhiêu năm rồi, sớm đã quen thuộc rồi." "Vậy La Sát cô cô đưa cháu đến đây, là để xem những con Bạch Diện Quỷ này sao?" La Sát dưới mặt nạ sắt nở nụ cười: "Không phải Bạch Diện Quỷ, mà là hung vật chuyên săn Bạch Diện Quỷ." Lúc này, Diệp Bạch ở Trường Sa không hề biết những gì nữ nhi của mình đang gặp phải ở sâu trong dãy núi Côn Luân.

Y ở Trường Sa hai ngày, sau khi gặp riêng Tề Thiết Chủy, liền không ngừng nghỉ đi tìm những cổ mộ mà Cửu Môn đã khai quật.

Những cổ mộ này rải rác lộn xộn, có ở khắp mọi miền đất nước.

Diệp Bạch để tiết kiệm thời gian, trước tiên đến Vân Nam, chuẩn bị đi từ nam ra bắc một lượt.

Giao thông vào thập niên tám mươi tốt hơn rất nhiều so với trước khi thành lập nước, ít nhất một số con đường núi gập ghềnh đều đã được sửa sang cải thiện, nhiều thôn làng đã có xe buýt lớn đến tận nơi.

Diệp Bạch dẫn theo hai lão hỏa kế của Cửu Môn, thông qua tàu hỏa và xe hơi trung chuyển, trong vỏn vẹn mười ngày đã thăm dò xong mười tòa cổ mộ.

Những cổ mộ này có cái đã bị trộm, quan quách trong chủ mộ thất sớm đã bị phá hủy, còn những cái chưa bị trộm thì được các lão hỏa kế của Cửu Môn do Trần Thiên Hữu sắp xếp canh giữ nghiêm ngặt.

May mắn thay, Diệp Bạch đã thu được năm chiếc Thanh Đồng Bảo Tương và ba chiếc Phúc Đại từ mười tòa cổ mộ.

Còn lại hai cổ mộ cuối cùng ở Bắc Bình, Diệp Bạch liền đáp tàu hỏa đến ga Bắc Bình.

Sau khi Bảo Đảo trở về, Tống Thanh Nguyên, người có công lớn nhất, đã công đức viên mãn, định cư ở Bắc Bình.

Nhận được tin sư phụ mình sắp đến, Tống Thanh Nguyên đã cho vệ sĩ lái xe đến ga tàu hỏa chờ đón.

Dù đã nghỉ hưu, an ninh của Tống Thanh Nguyên vẫn thuộc cấp cao nhất.

Hơn mười nhân viên an ninh ẩn mình trong đám đông cẩn thận rà soát những nguy hiểm có thể xuất hiện trong ga.

Có ba chiếc xe hơi chống đạn màu đen đã xuất phát.

Sau khi đón được Diệp Bạch, Tống Thanh Nguyên liền đưa sư phụ mình đến một ngôi tứ hợp viện.

Sân vườn không lớn, có đầy đủ giả sơn giả thủy, và xung quanh đều là nơi ở của những nhà yêu nước có công lớn từ thế hệ trước.

Diệp Bạch đến gặp Tống Thanh Nguyên, tự nhiên không phải để ôn chuyện cũ, mà là vì Long Quân Mộ.

Long Quân Mộ đã được cấp trên phát hiện vài năm trước, sau khi khai quật được Tần Binh Mã Dũng, cấp trên đã phong tỏa để bảo vệ tòa cổ mộ này.

Nguyên nhân chủ yếu là vì với kỹ thuật bảo tồn di vật hiện tại của cấp trên, không thể tiến hành khai quật bảo vệ Long Quân Mộ một cách có mục tiêu.

Nếu tự ý động thổ khai quật, rất dễ phá hủy tòa cổ mộ ngàn năm có ý nghĩa phi phàm này.

Lần trước Trần Thiên Hữu đến Bắc Bình, ngoài việc bàn bạc hợp

tác giữa Cửu Môn và cấp trên, cũng đã thảo luận chuyện Long Quân Mộ với một vị lão nhân.

Nhưng bị lão nhân bác bỏ với lý do thời cơ chưa thích hợp.

Diệp Bạch lần này đến, chính là muốn thuyết phục lão nhân hợp tác với Cửu Môn để khai quật Long Quân Mộ.

Không gì khác, cấp độ nguy hiểm của Long Quân Mộ này rất cao, mà cấp độ Bảo Tương ẩn chứa bên trong cũng rất cao.

Hiện giờ nếu muốn nâng cao chiến lực để đối phó với Thiên Nhân Uông gia, chỉ dựa vào Thanh Đồng Bảo Tương thì vẫn chưa đủ.

Nhất định phải có Bảo Tương cấp cao.

Diệp Bạch không muốn ngồi chờ.

Và trong Long Quân Mộ có một chiếc Bạch Kim Bảo Tương. [Cổ mộ Tần Thủy Hoàng: Mộ của Tần Vương Thủy Hoàng, được mệnh danh là Thiên Cổ Nhất Đế, trong mộ có vô số cơ quan cạm bẫy, lại có binh dũng bất tử hộ mộ, sau khi vào mộ cực kỳ nguy hiểm, thận trọng khi tiến vào!] [Cấp độ nguy hiểm: Cực đẳng!] [Bảo Tương ẩn chứa: Bạch Kim Bảo Tương!] Vì chiếc Bạch Kim Bảo Tương này, Diệp Bạch dù thế nào cũng phải thử một lần.

May mắn thay, vị lão nhân này trước khi thành lập nước đã có duyên phận không nhỏ với Cửu Môn, cộng thêm mạng lưới quan hệ của Tống Thanh Nguyên và Hoắc gia ở Bắc Bình.

Mười ngày sau, cấp trên đã phê duyệt hoạt động khai quật Long Quân Mộ.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu các cuộc đấu tranh ngầm giữa các thế lực, ở đây không thuật lại từng cái một.

Trương Đại Phật Gia đã nghỉ hưu lại một lần nữa xuất sơn, đảm

nhiệm tổng phụ trách đội khảo cổ khai quật Long Quân Mộ, Trần Thiên Hữu của Cửu Môn đảm nhiệm phó phụ trách.

Việc khai quật và bảo vệ một cổ mộ đồ sộ như vậy, nhân lực và tiền bạc tiêu tốn không kể xiết.

Tài lực Cửu Môn hùng hậu, tự nhiên bao trọn tất cả chi phí.

Thấy chuyện Long Quân Mộ đã định, Diệp Bạch cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị lên đường đến Côn Luân Sơn tìm nữ nhi của mình.

Còn việc điều động tài nguyên ban đầu, và khởi công Long Quân Mộ, liền giao cho Trương Khải Sơn và Trần Thiên Hữu vừa đến Bắc Bình.

Khai quật bảo vệ cổ mộ và đạo mộ là hai việc khác nhau, các quy trình trong đó cũng vô cùng phức tạp, huống hồ hiện tại phải khai quật và bảo vệ vị quân vương thống nhất thiên hạ đầu tiên.

Vạn nhất có sơ suất, đó chính là tội nhân thiên cổ.

Được tin Cửu Môn sẽ phối hợp với cấp trên khai quật Long Quân Mộ, Tề Thiết Chủy và Ngô Lão Cẩu cùng các đương gia khác của Cửu Môn cũng vội vàng đến Bắc Bình, gia nhập đội khảo cổ.

Sự kiện trọng đại đủ để ghi vào sử sách như vậy, làm sao bọn họ có thể bỏ lỡ.

Đương nhiên, Long Quân Mộ này phi phàm, sự hiểm ác trong đó không thể biết trước, Diệp Bạch liền để lại cho Trần Thiên Hữu không ít vật bảo mệnh, và dặn dò y đừng vội vàng khai mộ.

Tốt nhất nên đợi y quay về rồi hãy sắp xếp người xuống mộ, giai đoạn đầu chỉ cần làm công tác đo đạc và bảo vệ là được.

Chương 597

Trước khi rời Bắc Bình, Diệp Bạch cũng gọi Trương Khải Sơn đến. "Phật gia những năm này ở Bắc Bình sống ung dung quá nhỉ." "Tam gia nói đùa rồi, thân cư cao vị, trách nhiệm trên vai, đâu có chuyện ung dung.

Dù đã nghỉ hưu, cũng mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, e rằng có sơ suất." "Phật gia thay đổi rồi, trước đây không thích nói nhiều như vậy." "Ha ha ha, chỉ là gặp lại cố hữu, tâm tình kích động thôi." Hai người nằm trong tứ hợp viện, nhâm nhi trà, phơi nắng.

Diệp Bạch nhìn diện mạo của Trương Khải Sơn, liền biết y đã hóa trang đơn giản, nhuộm tóc bạc, còn dán râu trắng, ngay cả những vết nám, nếp nhăn trên mặt cũng là giả.

Xem ra Trương Khải Sơn cũng biết cách dưỡng hối thao quang.

Nhưng y Diệp Bạch há chẳng phải cũng vậy sao, lần này đến Bắc Bình, y đặc biệt mang theo một mặt nạ da người, giả dạng thành ông lão.

Đương nhiên, cách này trong mắt một số người hữu tâm thì không thể che giấu được, nhưng đối với Diệp Bạch mà nói, che giấu được phần lớn mọi người là được. "Phật gia, sau khi ta đi, chuyện Long Quân Mộ liền giao cho ngươi, tòa mộ này hiểm ác, tốt nhất đợi ta quay về rồi hãy xuống mộ." Sợ Trần Thiên Hữu không chịu nổi áp lực mà xuống mộ, Diệp Bạch lại dặn dò một lần nữa.

Trương Khải Sơn gật đầu nhận lời, hỏi: "Tam gia có chuyện gì quan trọng hơn cả Long Quân Mộ sao?" Diệp Bạch lắc đầu: "Khinh Mi ở Hải Đề Mộ thất tung, quái tượng hiển thị con bé ở Côn Luân Sơn.

So với Long Quân Mộ, nữ nhi của ta vẫn quan trọng hơn." Trương Khải Sơn cười cười, rồi lại nghĩ đến điều gì đó, nghiêm sắc mặt nói: "Một tháng trước, 'Tha' đã phái một tiểu đội tiến sâu vào Côn Luân Sơn." "Ở đó có gì?" Trương Khải Sơn lắc đầu: "Tiểu đội này không thuộc cấp dưới của ta, ta không rõ lắm, nhưng thứ gì có thể khiến 'Tha' hành động, nhất định có liên quan đến trường sinh." Diệp Bạch khẽ nhíu mày.

Sau khi thế hệ cao tầng đầu tiên của "Tha" hạ đài, tổ chức tìm kiếm trường sinh này không hề biến mất, ngược lại do một nhóm nhân viên cao tầng khác tiếp quản, ẩn mình sâu hơn.

Trương Khải Sơn cũng là một thành viên trong đó, nhưng không thể xoay chuyển đại cục, thỉnh thoảng sẽ nhận được một số thông tin quan trọng. "Đến Côn Luân Sơn ta sẽ chú ý, nếu có thứ gì ngươi cần, ta sẽ để lại cho ngươi." Diệp Bạch và Trương Khải Sơn, từ trước đến nay đều là quan hệ hợp tác lẫn nhau.

Trong khu vực Đại Hưng An Lĩnh, đồi núi khe suối, trời xanh mây trắng, phong cảnh thiên nhiên cực đẹp.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Trương Tiểu Phàm ba người đang ở trong đồng cỏ, giúp Yến Tử chăn đàn cừu.

Cừu không nhiều, chỉ có mười mấy con, là tài sản chung của thôn.

Trong lòng sông cách ba người không xa, Tề Thanh Hồ và Ngô Tam Tỉnh đang mò tìm thứ gì đó dưới nước.

Thì ra năm người mượn cớ chăn cừu, đến đây để tìm tung tích cổ mộ. "Lão Hồ, có thu hoạch rồi!" Chỉ thấy Tề Thanh Hồ mò lên một mảnh bát sứ màu xanh vỡ nát.

Hồ Bát Nhất và những người khác lập tức bỏ đàn cừu xuống, chạy lại gần.

Ngô Tam Tỉnh đối với văn vật trân trọng như của quý, cười nói: "Huynh đệ, đây là đồ sứ Thanh Dứu thời Minh, kết hợp với bình gốm sứ của lão hương gia, ta dám khẳng định, gần đây có một tòa cổ mộ thời Minh." Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Đồ sứ phần lớn được phát hiện từ lòng sông, chứng tỏ cổ mộ rất có thể nằm ở hai bên lòng sông này, Lão Hồ, tiếp theo trông cậy vào ngươi đó." "Ta sẽ cố gắng hết sức." Dù có truyền thừa Mạc Kim, Hồ Bát Nhất cũng không dám khẳng định mình có thể tìm thấy cổ mộ.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất, Tề Thanh Hồ, Trương Tiểu Phàm dọc theo thượng nguồn lòng sông tìm kiếm, còn Ngô Tam Tỉnh và Bàn Tử thì ở lại chỗ cũ trông đàn cừu.

Nhưng không lâu sau, Yến Tử vội vàng chạy đến. "Không hay rồi, trong thôn lại đến một đội khảo cổ nữa, cũng nói là đến tìm mộ gần đây." "Lại một đội khảo cổ?" Ngô Tam Tỉnh tỏ vẻ nghi hoặc: "Có giấy phép không?" "Có giấy phép, còn cho lão chi thư kiểm tra rồi, bọn họ nói là từ Trường Sa đến." "Trường Sa?" Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh hơi đổi, dẫn Bàn Tử vội vàng chạy về phía đầu thôn.

Một chiếc xe tải màu xanh lá cây đỗ ở đầu thôn, không ít người trên xe đang bốc dỡ vật tư.

Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy người quen, đương gia Lý Thiên Phong của Lý gia. "Tam Tỉnh, ngươi sao lại ở đây?" Lý Thiên Phong đang chỉ huy người bốc dỡ vật tư, y mặt mày tươi cười, lại mở miệng trước. "Tự nhiên là đến tìm mộ, Lý Thiên Phong, ngươi đến đây làm gì?" Thấy Ngô Tam Tỉnh công khai gọi thẳng tên mình, sắc mặt Lý Thiên Phong cũng trở nên lạnh nhạt. "Chúng tôi cũng là đến tìm mộ." "Mọi việc có trước có sau." "Trước sau?

Các người đã tìm thấy mộ chưa?" Lý Thiên Phong cười lạnh nói.

Ngô Tam Tỉnh nghẹn lời, y không biết Lý Thiên Phong lấy tin tức

có mộ ở đây từ đâu.

Nhưng hiện tại, nếu để Lý Thiên Phong tìm thấy cổ mộ trước, vậy thì chuyến đi này của bọn họ coi như công cốc.

Lúc này, trên xe lại bước ra một người, cũng là thanh niên, nhưng ánh mắt âm u.

Lần đầu tiên gặp mặt, Ngô Tam Tỉnh đã không có thiện cảm.

Thanh niên nói: "Lý đại đương gia, đây chính là tam nhi tử của Ngô Lão Cẩu, cũng không ra làm sao cả nhỉ?" Nói xong, còn khiêu khích nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái.

Ngô Tam Tỉnh sắc mặt âm trầm: "Ngươi là ai?" "Bạch Thập Nhị, ta còn có một tỷ tỷ, tên là Bạch Thập Nhất." "Bạch Thập Nhị?

Ngươi là người Bạch gia?" Ngô Tam Tỉnh nghe cha y nói, đại tiểu thư Bạch gia Bạch Tri Hi từng nhận nuôi không ít cô nhi, đặt họ Bạch, và trông coi một kho hàng, điều này trong giới lão bối Cửu Môn không phải là bí mật gì.

Tuy nhiên nhóm người Bạch gia này rất ít lộ diện, khá thần bí.

Chẳng lẽ Bạch Thập Nhị trước mặt chính là người của Bạch gia?

Bạch Thập Nhị lắc đầu: "Ta họ Bạch, nhưng không tính là người Bạch gia.

Ngô Tam Tỉnh, ngươi không cần hỏi ta xuất thân, ta cũng không sợ Ngô gia của ngươi.

Còn về cổ mộ, cạnh tranh công bằng, ai tìm thấy trước thì là của người đó, thế nào?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Lý Thiên Phong: "Lý gia các ngươi cũng có ý này sao?" Lý Thiên Phong ngập ngừng: "Những gì Thập Nhị huynh đệ nói, chính là ý của ta." "Được." Ngô Tam Tỉnh dẫn Bàn Tử rời khỏi đó.

Lý Thiên Phong không nhịn được nói: "Thập Nhị, ngươi vừa rồi xưng hô Ngô Lão Cẩu, không được tốt cho lắm." Bạch Thập Nhị lại không để ý: "Ha ha, Ngô gia chẳng phải là nổi danh nhờ nuôi chó sao?

Huống hồ tên Ngô Lão Cẩu sớm đã ai cũng biết rồi." Nhìn khuôn mặt cười khẩy của Bạch Thập Nhị, Lý Thiên Phong bề ngoài tuy cười hùa, nhưng trong lòng lại cảm thán, người này quả nhiên như lời đồn, tính cách kiêu ngạo tự đại, không thể thâm giao.

Đến tối, Hồ Bát Nhất và những người khác quay trở về.

Mọi người tụ tập quanh đống lửa, nướng một chiếc đùi cừu lớn. "Lão Hồ, thế nào rồi?

Các ngươi có thu hoạch gì không?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Lòng sông đi vào rừng núi, liền không dễ tìm nữa.

Nhưng ta phát hiện địa thế núi gần đó giống như địa long xuất thổ, là bảo địa phong thủy thượng giai, chúng ta tìm thêm hai ngày nữa, hẳn là có thể tìm thấy tung tích cổ mộ." "E là không kịp rồi, hôm nay Lý Thiên Phong đích thân dẫn một nhóm người đến, cũng là để tìm mộ." Ngô Tam Tỉnh thuật lại chuyện xảy ra buổi chiều. "Bạch Thập Nhị?" Nghe thấy cái tên này, Trương Tiểu Phàm nhíu mày khẽ hừ một tiếng. "Tiểu Phàm, ngươi quen Bạch Thập Nhị sao?" "Từng giao thiệp, người này không phải người Bạch gia, cũng không tính là người Cửu Môn, nhưng phụ thân hắn hình như là trợ thủ đắc lực của Diệp Tam gia." Ngô Tam Tỉnh gật đầu: "Thì ra là vậy, trách không được trước mặt ta lại kiêu ngạo như thế." Bàn Tử không nhịn được nói: "Vậy bây giờ phải làm sao?

Chúng ta không thể để những người này tìm thấy cổ mộ trước chúng ta được." Tề Thanh Hồ đề nghị: "Hay là tranh thủ màn đêm chúng ta lại ra ngoài mò mẫm một vòng?" Yến Tử đứng bên cạnh nói: "Đừng nói ta không nhắc nhở các ngươi, buổi tối trong rừng rất nguy

hiểm đó, báo, gấu đều sẽ tranh thủ màn đêm kiếm ăn." Ngô Tam Tỉnh cũng khó xử, suy nghĩ làm sao để tìm thấy cổ mộ trước người Lý gia.

Không vì cống hiến cho Cửu Môn, thì cũng vì tranh một hơi khí. "Thanh Hồ, ngươi không thử bói một quẻ xem sao?" "Ta thử xem sao." Tề Thanh Hồ bày công cụ ra, rửa sạch hai tay, miệng lẩm bẩm.

Yến Tử từ nhỏ sống trong núi lớn, lần đầu tiên thấy cảnh đạo sĩ bói quẻ như vậy, đôi mắt trong veo tò mò nhìn.

Chương 598

Rất nhanh, quẻ tượng đã có kết quả.

Tề Thanh Hồ lộ ra vẻ mặt khổ sở: "Tam Tỉnh, Lão Hồ, quẻ tượng không được tốt, ngôi mộ này vô duyên với chúng ta." Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, trong thôn đã truyền đến tin tức, nhóm người Lý gia đã tìm thấy cổ mộ.

Cổ mộ nằm trong thung lũng núi, một phần các thất chôn theo bị nước sông cuốn trôi, nên mới có gốm sứ ngoại tiết ra ngoài. "Lý Thiên Phong và những người khác tám phần là đã biết tung tích cổ mộ, nếu không bọn họ sẽ không nhanh chóng tìm thấy mộ huyệt như vậy." Ngô Tam Tỉnh có chút phẫn nộ nói.

Mọi người đều lắc đầu thở dài, bây giờ dù nói thế nào đi nữa, tòa cổ mộ này cũng không liên quan đến bọn họ.

Dù có đi cướp, e cũng không cướp lại được người Lý gia.

Lúc này, Yến Tử suy nghĩ một lát nói: "Thật ra, rừng núi gần đây có lẽ còn có một tòa cổ mộ nữa." "Yến Tử, ngươi không thể vì cổ vũ sĩ khí mà nói bậy được." Vương Khải Toàn không nhịn được nói. "Thật sự có thể có cổ mộ, Lão Hồ, Bàn Tử, các ngươi còn nhớ Ngưu Tâm Sơn không?" Bàn Tử nói: "Tự nhiên nhớ, chỗ đó lợn rừng rất nhiều, mùa đông chúng ta còn đi đặt bẫy, đáng tiếc chưa bao giờ bắt được." Hồ Bát Nhất chen vào: "Yến Tử, ngươi nói Ngưu Tâm Sơn có cổ mộ sao?" "Chắc chắn có.

Các ngươi đợi một chút, ta đi gọi cha ta đến, cha ta biết." Nói xong, Yến Tử liền nhanh nhẹn bò dậy, mời cha nàng đến.

Cha của Yến Tử là một thợ săn lão làng trong thôn, đã leo khắp vùng núi rừng vài trăm dặm, rất quen thuộc địa hình xung quanh. "Đại

Đầu Thúc, Yến Tử nói ngài biết chỗ nào có cổ mộ." Bàn Tử cắt một miếng thịt đùi cừu nướng chín mềm nhất đưa cho cha của Yến Tử.

Cha Yến Tử nhìn chiếc đùi cừu trên đống lửa, hình như là cừu nhà mình.

Tuy nhiên y cũng không để ý, châm thuốc lá Á Bố Lực cũ, rít vài hơi rồi nói: "Các ngươi muốn tìm cổ mộ, quanh đây ngoài Ngưu Tâm Sơn ra thì không còn chỗ nào khác." "Đại Đầu Thúc làm sao biết Ngưu Tâm Sơn có cổ mộ?" Ngô Tam Tỉnh bắt chước cách xưng hô của Bàn Tử, mở miệng hỏi.

Cha Yến Tử nhả ra một làn khói trắng, nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái: "Tiểu tử, ta tuy không thấy đại sự, nhưng khả năng nhận biết người vẫn có chút đỉnh.

Ngươi toàn thân mùi đất, e là tổ tông trong nhà đều làm cái nghề này nhỉ." Cha Yến Tử lại nhìn Vương Khải Toàn: "Nếu không phải các ngươi cầm chứng nhận khảo cổ của chính phủ đến, ta đã bẻ gãy chân các ngươi rồi." Vương Khải Toàn vẻ mặt ngượng ngùng, nói bẻ gãy chân thì bẻ gãy chân, nhìn y làm gì.

Hồ Bát Nhất không nhịn được nói: "Đại Đầu Thúc, chúng ta là hợp tác với chính phủ chuyên khai quật bảo vệ cổ mộ, ngài nếu biết chỗ nào có cổ mộ, làm phiền nói cho chúng ta biết được không?" Cha Yến Tử suy nghĩ một lát nói: "Từ đây đi về phía bắc qua kinh đoàn sơn tử, thấy núi thì tránh, gặp rừng thì vào, năm ngày đường, ở Hắc Phong Khẩu biên giới Trung Mông có một khe suối dã nhân, truyền thuyết nói nơi đó toàn là phần mộ của vương công quý tộc Đại Kim, nhưng nơi đó ít người qua lại, lại có dã nhân xuất hiện, các ngươi có dám đi không?" "Sao lại không dám, trước đây ta và Lão Hồ ở dưới biển còn thấy Hải Hầu Tử nữa là, dã nhân tính là gì." Bàn Tử gào lên.

Cha Yến Tử cười cười, rít thuốc lá mà không nói gì.

Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ khó xử, tên Dã Nhân Câu y tự nhiên đã từng nghe qua, tuy chưa từng nói có cổ mộ, nhưng lời của cha Yến Tử cơ bản sẽ không sai.

Nhưng nơi đó thực sự là rừng sâu núi thẳm, chưa kể gấu đen hổ dữ, ngay cả thời tiết thay đổi, môi trường tự nhiên cũng có thể lấy mạng người.

Đặc biệt là đại yên pháo, tức là những đầm lầy lá khô bị nước mưa ngấm thối rữa, nếu không cẩn thận lún vào, dù là Đại La Thần Tiên cũng không thoát ra được.

Tuy nhiên mọi người đều nhìn về phía Hồ Bát Nhất, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng không ngoại lệ, dường như đang đợi y quyết định.

Hồ Bát Nhất nhìn y khẽ gật đầu.

Ngô Tam Tỉnh vỗ bàn nói: "Được, vậy chúng ta ngày mai xuất phát, đi đến Dã Nhân Câu tìm mộ." Sáng sớm ngày hôm sau, cha Yến Tử đã chuẩn bị bảy con ngựa tốt cho năm người. "Thân thể cốt già rồi, không thể đích thân dẫn đường cho các ngươi.

Nơi nguy hiểm nhất ở Dã Nhân Câu không phải là dã nhân, mà là địa hình phức tạp, hễ đến mùa đông là dễ có gió bão tuyết trắng, đi vào dễ lạc đường.

Bây giờ vừa qua thu, hẳn là không dễ lạc đường.

Nhưng ta vẫn chuẩn bị cho các ngươi một người dẫn đường, Anh Tử, con qua đây." Một thiếu nữ tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ bước đến, trông chừng cũng chỉ mười tám mười chín tuổi. "Trong số thợ săn trẻ tuổi, không ai bằng Anh Tử, con bé đi cùng các ngươi, sẽ không dễ xảy ra chuyện, hơn nữa chó Ngao của Anh Tử nuôi rất xuất sắc." "Chó Ngao?" Ngô Tam Tỉnh nhìn ba con chó khỏe mạnh đi theo Anh Tử, lộ ra vẻ hài lòng, nhà y cũng nuôi chó, tự nhiên có thể phân biệt

chó tốt chó xấu.

Ba con chó này ánh mắt linh mẫn, tứ chi thô tráng, nhìn là biết được chăm sóc kỹ lưỡng mà lớn lên.

Ngô Tam Tỉnh huýt sáo một tiếng, ba con chó Ngao lập tức quấn quanh y.

Anh Tử không khỏi kinh ngạc, ba con chó này là nàng nuôi từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ tiếp xúc với người lạ, không ngờ lại bị một tiếng huýt sáo gọi đi.

Tiếp đó, mọi người đơn giản làm quen xong, cưỡi ngựa nhanh, dẫn theo chó Ngao hướng về phía bắc xuất phát.

Bóng dáng mọi người dần dần biến mất, cha Yến Tử híp mắt, rít thuốc lá tiễn họ.

Sau đó, đoàn người Ngô Tam Tỉnh xuống ngựa trước một con đường núi.

Phía trước là khu rừng nguyên sinh mênh mông vô tận, Anh Tử dẫn ba con chó Ngao đi trước mở đường, mọi người cũng xuống ngựa đi phía sau.

Bàn Tử dắt bảy con ngựa lùn vận chuyển vật tư theo sau Anh Tử: "Muội tử, Dã Nhân Câu rốt cuộc là chuyện gì, con dã nhân đó có thật sự ăn thịt người không?" Anh Tử quay đầu nói: "Em cũng không biết dã nhân là cái gì, em nghe sư phụ nói, chưa ai từng thấy dã nhân trông như thế nào, toàn là lời đồn." Sư phụ của Anh Tử chính là cha của Yến Tử.

Bàn Tử gật đầu, yên tâm, biết rằng những lời đồn trong thôn phần lớn đều không đáng tin.

Tiếp đó, Anh Tử lại nói, Dã Nhân Câu trước đây không gọi là Dã Nhân Câu, mà gọi là Tử Nhân Câu, bên trong có rất nhiều xương cốt

người chết, thường xuyên có người đi vào bị nhiễm tà khí rồi phát điên.

Mọi người tuy nghe chăm chú, chỉ cảm thấy thú vị, chứ không hề sợ hãi.

Vì có dắt ngựa, không thể leo dốc quá đứng, nên gặp núi lớn là phải đi vòng, con đường này đi chậm hơn rất nhiều.

May mắn thay, cảnh sắc rừng nguyên sinh mùa thu lộng lẫy, khắp núi rừng cây lá đỏ vàng, tầng tầng lớp lớp, nhìn mãi không chán.

Mọi người tuy không thiếu vật tư, nhưng Anh Tử vẫn sẽ cho chó Ngao đi săn gà rừng, thỏ rừng, hoẵng trong rừng.

Buổi tối khi dựng trại, lại vào núi hái một ít nấm dại và gia vị, đốt lửa trại nướng.

Mấy ngày nay, dưới sự chăm sóc của Anh Tử, mọi người chưa từng ăn lại món rừng nào trùng lặp cả.

Tề Thanh Hồ, người ít khi ra ngoài, lớn tiếng reo hò, nói rằng đã đến đúng nơi rồi.

Ngày hôm đó, màn đêm buông xuống, tiếng kêu của các loài dã thú vang vọng khắp rừng.

Anh Tử thuần thục nhặt củi đốt lửa, lại buộc ba con chó Ngao vào cây gần đó, dùng để cảnh giới.

Bàn Tử đau bụng, kéo Tề Thanh Hồ cùng đi đại tiện.

Tề Thanh Hồ và Bàn Tử đã chơi thân từ lâu, không tiện từ chối, liền cùng Bàn Tử đi.

Những người khác ở lại trại, nướng thịt lợn rừng đã săn được hôm qua.

Lúc này, trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô của Bàn

Tử và Tề Thanh Hồ.

Mọi người tưởng hai người gặp chuyện, vội vàng cầm vũ khí chạy đến nơi xảy ra sự việc.

Chỉ thấy trong một khu đầm lầy lá khô, Bàn Tử đang nằm trong đó không dám động đậy, còn Tề Thanh Hồ thì đang treo lơ lửng trên thân cây không xa.

Điều quan trọng nhất là, một con gấu đen cao hơn cả người đang dùng hai chân chống đất, trèo lên cây.

Ba con chó Ngao sủa điên cuồng vào con gấu đen, nhưng xung quanh đầm lầy lá khô quá nhiều, chó Ngao nhất thời không dám lại gần.

Chương 599

Hồ Bát Nhất thầm mắng, Bàn Tử đi đại tiện ở đâu không tốt, lại cứ phải ở cạnh đầm lầy.

Lúc này Anh Tử đã giương súng săn nhắm vào gấu đen, chỉ nghe tiếng "bùm" một tiếng, một chuỗi máu tươi bắn ra từ bụng gấu đen. "Muội tử, tài bắn súng giỏi lắm." Ngô Tam Tỉnh giơ ngón cái.

Anh Tử đỏ mặt, nàng muốn bắn vào đầu, nhưng khoảng cách quá xa, bắn trượt.

Gấu đen sau khi bị thương, thấy đối phương đông người, liền bốn chân chạm đất, bỏ chạy thục mạng. "Thanh Hồ, ngươi không sao chứ?" Hồ Bát Nhất không nhịn được ngẩng đầu hỏi.

Tề Thanh Hồ có thể trong thời gian ngắn leo lên một cây dương không có cành, cũng coi như có bản lĩnh. "Không sao, Lão Hồ, ngươi mau xem Bàn Tử đi, hắn bị gấu đen một chưởng đánh vào trong đầm lầy rồi." Tề Thanh Hồ nói.

Bàn Tử nằm ngửa trên đầm lầy, cũng mở miệng: "Ta mặc nhiều đồ, không sao, các ngươi cứ cứu Thanh Hồ trước đi." Mọi người cười, hai người này, bây giờ lại khiêm nhường với nhau.

Tiếp đó, mọi người dùng dây thừng kéo Bàn Tử từ trong đầm lầy lên, sau đó lại cứu Tề Thanh Hồ xuống.

Hai người đều vô sự, mọi người liền định rời đi, nhưng Bàn Tử nói: "Huynh đệ, vừa rồi khi ta lún xuống cảm thấy dưới lá khô có vật cứng vướng vào ta, chúng ta có muốn xem đó là thứ gì không, vạn nhất có bảo bối thì sao." Khu đầm lầy lá khô này chất đầy cành cây thối rữa và xác dã thú mắc kẹt bên trong, bốc lên từng trận mùi hôi thối.

Anh Tử nói: "Bàn Tử ca, thứ vướng vào huynh tám phần là xương dã thú, loại nơi này không thể có bảo bối đâu." Nhưng Bàn Tử không tin tà, khăng khăng nói bên dưới có đồ tốt.

Thấy Bàn Tử một mực khẳng định, mọi người cũng nảy sinh hứng thú, đoán chừng Bàn Tử vừa rồi chắc là mò được thứ gì đó, nên mới quả quyết như vậy.

Tiếp đó, vẫn là Trương Tiểu Phàm ra tay, đặt vài tấm ván gỗ lên bề mặt đầm lầy, bàn tay phải cắm vào trong đầm lầy.

Chỉ thấy đôi tay thon dài của y kẹp ra một thanh võ sĩ đao bị bùn đất bao phủ.

Vỏ đao bằng sắt đã rỉ sét loang lổ, nhưng khi rút lưỡi đao ra, mặt đao vẫn sáng bóng sắc bén.

Ngô Tam Tỉnh vung vài cái, cảm thấy thanh võ sĩ đao này vẫn còn được bảo quản khá tốt: "Bàn Tử, ngươi vận khí không tệ đó, đây là võ sĩ đao Nhật Bản, ước chừng chỉ có nhân vật cấp Đại tá mới được đeo, mang ra chợ hổ bày bán, ít nhất cũng khởi điểm vạn tệ." Bàn Tử cũng nở nụ cười, tiền cưới vợ lại tăng thêm rồi.

Lúc này, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhìn về phía bụi cây rậm rạp phía trước, cảnh giác nói: "Có thứ gì đó đang đến." Chỉ thấy một tiếng gầm thét giận dữ, con gấu đen vừa bị thương từ trong bụi cây chui ra, ngoài ra, trên lưng gấu còn cắm hai mũi tên.

Xem ra, gấu đen là bị một nhóm người khác đuổi đến.

Tuy nhiên, gấu đen lại một lần nữa lao về phía mọi người, trong lúc lưỡng lự, Anh Tử giơ súng săn lên, nhắm vào đầu gấu đen liền bắn một phát. "Bùm!" Máu tươi bắn tung tóe, gấu đen trực tiếp bị bắn vỡ đầu.

Lần này tài bắn súng cực kỳ chuẩn.

Lúc này, những người đuổi theo gấu đen cũng lộ diện, là ba người đàn ông mặc đạo bào, đầu đội nón lá.

Một người giương cung tên, một người vác lồng tre hình vuông, còn người dẫn đầu thì vác một chiếc Kim Cương Tán.

Kim Cương Tán?

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, chẳng lẽ lại là người của chính Cửu Môn sao?

Ba người đến tự nhiên là các Bàn Sơn Đạo Nhân của vùng này.

Bọn họ nhìn con gấu chó trên mặt đất, người đàn ông trung niên vác Kim Cương Tán bước ra. "Tại hạ Cổ Bách Quải, kính chào các vị tiểu hữu." "Cổ Bách Quải!" Ngô Tam Tỉnh từng nghe qua cái tên này, vội vàng hỏi: "Ngài có phải là Khôi thủ Bàn Sơn không?" "Chính là vậy, không biết tiểu huynh đệ là người ở đâu?" Bị điểm mặt xuất thân, Cổ Bách Quải khẽ nhíu mày, tộc Trát Cách Lạp Mã của bọn họ quanh năm ẩn cư trong Quỷ Cốc, rất ít khi lấy danh nghĩa Bàn Sơn ra ngoài tìm mộ, người trong giang hồ nhận biết y hẳn là rất ít mới phải. "Tại hạ Ngô Tam Tỉnh, cha ta là Ngô Ngũ gia của Cửu Môn." "Ngô Ngũ gia của Cửu Môn?" Cổ Bách Quải lúc này mới hiểu ra, năm xưa nhóm Bàn Sơn Đạo Nhân đầu tiên xuất sơn rèn luyện từng ở Cửu Môn không ít ngày, còn từng giao thiệp với Ngô Ngũ gia, nên việc thanh niên trước mặt biết y thì không có gì lạ.

Sau khi xác nhận không phải kẻ địch, quan hệ giữa hai bên cũng dịu xuống.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Không biết mấy vị muốn đi đâu?" "Xem ra các vị tiểu huynh đệ còn chưa biết, Cửu Môn muốn chiêu mộ các phái đạo mộ, phối hợp với chính phủ khai quật bảo vệ Long Quân Mộ, chuyến đi này của chúng ta chính là để đến Bắc Bình tập hợp." "Cái gì, muốn đào Long Quân Mộ sao?" Bàn Tử kinh hãi, khi quốc gia mới

bắt đầu phát hiện Long Quân Mộ, đó là chấn động cả nước, ai cũng muốn xem trong mộ huyệt của vị thiên cổ nhất đế có những vật phẩm chôn theo như thế nào, liệu có thuốc trường sinh bất lão không...

Ngô Tam Tỉnh chắp tay hỏi: "Dám hỏi Khôi thủ, đây là chuyện từ khi nào?" Cổ Bách Quải nói: "Mới cách đây một tuần, sau khi nhận được tin tức, chúng tôi liền xuất phát." Hiện tại, sau khi nhận được tin tức Long Quân Mộ sắp khai quật từ miệng Cổ Bách Quải, Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng có chút kích động.

Loại cổ mộ đế vương ngàn năm khó gặp như thế này, bọn họ càng muốn đi kiến thức.

Tiếp đó, mọi người mời Cổ Bách Quải và ba người vào trại.

Đợi đến tối nghỉ ngơi, Tề Thanh Hồ lén lút hỏi: "Tam Tỉnh, hay là chúng ta cũng đi theo Khôi thủ Bàn Sơn đến Bắc Bình đi?

Trên đường còn có người chiếu ứng." "Không được, mộ Dã Nhân Câu chúng ta còn chưa thăm dò mà." Ngô Tam Tỉnh trong lòng vẫn còn chấp niệm, nhất định phải tìm thấy một ngôi đại mộ, nhất định phải so tài với Lý Thiên Phong mới được.

Hồ Bát Nhất, Trương Tiểu Phàm và những người khác cũng bỏ phiếu phản đối, không đồng ý quay về lúc này.

Hiện giờ Dã Nhân Câu ngay trước mắt, bỏ cuộc thì quá đáng tiếc.

Tề Thanh Hồ không tiện nói thêm gì nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai nhóm người chia nhau đường ai nấy đi, Ngô Tam Tỉnh và những người khác cưỡi ngựa tiếp tục đi về phía bắc.

Dã Nhân Câu thuộc nhánh núi Đại Hưng An Lĩnh, hai bên núi dốc thoai thoải, toàn bộ thung lũng chạy theo hướng bắc nam, hai bên đều là đồi núi.

Khu vực trung tâm tích đầy cỏ hoang khô mục, ngoài một ít bụi cây, không có cây cối nào mọc.

Rừng nguyên sinh đến đây là hết, đi thêm hơn hai trăm dặm nữa là thảo nguyên Mông Cổ rộng lớn.

Lúc này, trời đã gần hoàng hôn, mặt trời đỏ rực treo trên chân trời, Anh Tử dẫn mọi người leo lên sườn dốc cao, phóng tầm mắt nhìn xa, chỉ thấy mặt trời đỏ rực sắp lặn, chân trời toàn là những đám mây đỏ thắm.

Một bên là dãy núi trùng điệp phủ đầy rừng cây, một bên là thảo nguyên rộng lớn không có tận cùng, dưới ánh nắng chiều nhuộm đỏ, giống như hai thái cực.

Mọi người không khỏi say đắm trong cảnh đẹp.

Hồ Bát Nhất lấy chiếc la bàn đã được sửa chữa ra, nhận diện phương vị bát quái, quan sát địa hình trong thung lũng, không nhịn được nói: "Chúng ta đã đến đúng nơi rồi, trong thung lũng này nhất định có cổ mộ quý tộc." Vương Khải Toàn cũng ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Cha mẹ ơi, cảnh này đẹp quá, nếu ta là đế vương thời cổ đại, chết đi cũng sẽ tìm loại nơi này để chôn cất." Lúc này Trương Tiểu Phàm đột nhiên mở miệng: "Nếu ta không nhớ lầm, nhóm người Bàn Sơn kia trước đây hẳn là đã từng đi qua đây, mộ Dã Nhân Câu có khi nào đã bị bọn họ đạo qua rồi không?" Lời này vừa thốt ra, lòng mọi người chợt thắt lại.

Phải nói rằng, với bản lĩnh của Bàn Sơn Đạo Nhân, việc phát hiện cổ mộ và đạo mộ căn bản không tốn nhiều thời gian.

Hơn nữa tối hôm qua, mọi người không ai hé lộ tin tức sẽ đến Dã Nhân Câu đạo mộ, nghĩ rằng nếu nhóm Bàn Sơn và những người khác tiện tay đạo mộ trên đường, tự nhiên cũng sẽ không nói ra.

Mọi người sốt ruột, cũng không chuẩn bị cắm trại ở đây nữa, vội vàng tiếp tục lên đường, muốn vào Dã Nhân Câu và tìm ra cổ mộ trước khi màn đêm buông xuống.

Thời gian trôi qua, mặt trời dần lặn xuống đường chân trời, rừng núi và thung lũng sắp bị bóng tối nuốt chửng.

Một vầng trăng sáng trắng ngần từ từ mọc lên, treo trên thung lũng, nhìn từ xa, dường như có người dùng bàn tay lớn đỡ lấy mặt trăng. "Cha Yến Tử nói Dã Nhân Câu còn được gọi là Phủng Nguyệt Câu, cái tên này không gọi sai chút nào." Bàn Tử mở miệng nói.

Mọi người dắt ngựa, chó Ngao, đi sâu vào thung lũng.

Chương 600

Hồ Bát Nhất đi ở phía trước, không ngừng tham chiếu la bàn để thay đổi hướng tiến.

Trong nguyên tác, với bản lĩnh Mạc Kim nửa vời của Hồ Bát Nhất, thực ra rất khó dựa vào la bàn để tìm thấy cổ mộ.

Nhưng hiện tại, Hồ Quốc Hoa không sớm chết như trong nguyên tác, mà đã dạy cho Hồ Bát Nhất không ít tuyệt kỹ Mạc Kim.

Hồ Bát Nhất dẫn đường, mọi người rất nhanh phát hiện một chỗ kỳ lạ.

Đây là một hang động do con người tạo ra, cửa động phủ đầy dây leo màu nâu, trông như đã bị bỏ hoang từ rất lâu.

Mọi người vừa đến gần cửa động, ba con chó Ngao của Anh Tử đột nhiên sủa điên cuồng không ngớt, ngay cả đàn ngựa cũng bồn chồn lo lắng, giằng xích mà kêu.

Một đạo hắc ảnh lướt qua cửa động, mọi người theo bản năng giật mình kinh hãi.

Nhưng không ai nhìn rõ đó là thứ gì.

Chỉ cảm thấy hắc ảnh kia vừa cao vừa lớn, còn có đôi mắt phát ra hồng quang.

Vương Khải Toàn vội vàng dắt ngựa lùi lại: "Lão Hồ, chúng ta đến tìm mộ, chứ không phải tìm quỷ, ngươi đưa chúng ta tới nơi nào vậy?" Hồ Bát Nhất đang chăm chú nhìn chằm chằm cửa động, vừa định đáp lại lời trêu chọc của Bàn Tử, đã bị tiếng súng bên tai làm giật thót cổ.

"Bình bình!" Y quay đầu nhìn lại, Ngô Tam Tỉnh đang giơ cao

khẩu súng còn bốc khói, thần sắc căng thẳng nhìn chằm chằm vào rừng cây tối tăm.

Một trận gió lạnh thổi ra, mọi người vô thức rùng mình.

Dường như trong bóng tối có vô số thứ đang dõi theo bọn họ.

Hồ Bát Nhất vội vàng hạ giọng hỏi: "Tam Tỉnh, ngươi vừa nhìn thấy gì, sao đột nhiên lại nổ súng?" Ngô Tam Tỉnh vội vàng nạp đầy băng đạn: "Có một hắc ảnh rất cao vừa nãy ngồi trên cây nhìn chúng ta, không giống người." Tề Thanh Hồ lộ vẻ kinh ngạc nói: "Ta nhìn rõ, toàn thân lông đen, mặt phát hồng quang, giống như dã nhân, lại như một con đại tinh tinh." Mọi người đều biết, dị đồng của Tề Thanh Hồ luôn nhìn xa hơn người thường.

Trên cây có, trong hang động cũng có, điều này chứng tỏ, quái vật không chỉ có một con.

Mọi người từ từ tụ lại một chỗ, cảnh giác nhìn quanh.

Bàn Tử chậc chậc hô: "Móa, huynh đệ, Dã Nhân Câu này sẽ không thật sự có dã nhân chứ?" Trương Tiểu Phàm nói: "Ta ở Thần Nông Giá từng thấy dã nhân, nhưng không phải hình dáng này." "Vậy là hình dáng thế nào?" "Người sống tạp giao với tinh tinh mà sinh ra, vì trí lực thấp kém nên chạy vào rừng núi." "Chà chà, kích thích vậy sao, tạp giao với tinh tinh, khẩu vị nặng thật đấy." Thấy hai người nói chuyện lạc đề, Ngô Tam Tỉnh nhíu mày ngắt lời: "Đừng nói nữa, trước nghĩ cách làm sao thoát ra đã." Nhưng không thể không nói, bị Bàn Tử chen ngang như vậy, sự căng thẳng trong lòng mọi người đã bị xua tan đi không ít.

Do đàn ngựa bị sinh vật không rõ nguồn gốc dọa sợ đến run rẩy chân tay, mọi người không dám cưỡi ngựa bỏ chạy, chỉ đành bảo vệ Anh Tử và đàn ngựa ở giữa, từng chút một rời xa sơn cốc.

Vương Khải Toàn không có súng, liền rút thanh võ sĩ đao ra, che chắn trước người Anh Tử.

"Yên tâm đi, muội tử, có chúng ta ở đây, nhất định sẽ không để muội xảy ra chuyện." Anh Tử tuy cũng có chút sợ hãi, nhưng nhìn qua còn bình tĩnh hơn Bàn Tử đang lo lắng nhiều.

Nàng giơ cao khẩu súng săn, chỉ cần có điều bất thường là định nổ súng.

Theo mọi người lùi lại, càng lúc càng xa hang núi.

"Gâu gâu!" Ngao khuyển điên cuồng sủa lớn.

"Cẩn thận!" Lời của Trương Tiểu Phàm vừa dứt, một đạo hắc ảnh ngang nhiên xông thẳng tới, Ngô Tam Tỉnh và Hồ Bát Nhất ở rìa ngoài hoàn toàn không chuẩn bị, lập tức bị đánh bay ra ngoài.

"Bình!" Anh Tử nổ súng trước tiên, nhưng đạn bắn vào hắc ảnh dường như không có tác dụng gì, ngược lại còn làm nó tăng tốc độ nhanh hơn.

"Tạp chủng, chết đi!" Vương Khải Toàn dùng hết sức lực toàn thân vung đao chém tới, nhưng một luồng sức mạnh lớn phản lại, cán đao lập tức tuột khỏi tay, cả người Vương Khải Toàn cũng bay ra ngoài.

Đội hình tiểu đội bị xông xáo tan tác, đàn ngựa mang theo vật tư hoảng loạn bỏ chạy.

Anh Tử chỉ cảm thấy một mùi hôi thối xộc vào mũi, cả người mắt tối sầm lại, bị hắc ảnh cõng trên lưng.

"Anh Tử!" Hồ Bát Nhất đang ngã lăn kêu lớn, nhưng trong thời gian ngắn không thể bò dậy được.

Lúc này, Trương Tiểu Phàm vẫn chưa ra tay nhanh chóng nhặt

thanh võ sĩ đao của Vương Khải Toàn lên, thân hình nhảy vọt, cưỡi lên đầu hắc ảnh.

Võ sĩ đao nhắm thẳng thiên linh cái đâm xuống.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng lưỡi đao vỡ vụn.

"Không ổn!" Đồng tử Trương Tiểu Phàm co rút mạnh, quái vật này...

Một bàn tay khổng lồ mang theo gió đen và tinh khí đánh tới, ngay sau đó, Trương Tiểu Phàm phun ra máu tươi bị đánh văng xa mười mét.

Ngoại trừ Tề Thanh Hồ, tất cả mọi người trong một vài hơi thở ngắn ngủi đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Con quái vật tinh tinh mắt đỏ này quả thực quá mạnh.

Hồ Bát Nhất không khỏi nảy sinh tuyệt vọng.

Trong rừng lại truyền đến tiếng bước chân nặng nề, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con ngựa lùn vừa bỏ chạy bị một con tinh tinh mắt đỏ quái vật khác kéo trở về.

Con tinh tinh mắt đỏ quái vật này tuy thể hình nhỏ hơn rất nhiều, nhưng răng nanh lộ ra ngoài, trên mặt đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hóa ra bụng ngựa lùn sớm đã bị quái vật khoét rỗng, ăn sạch sành sanh.

Tề Thanh Hồ biết mình tay không thể trói gà, căn bản không dám tiến lên, y vừa kéo Ngô Tam Tỉnh, Vương Khải Toàn đến nơi an toàn, vừa nhắc nhở: "Lão Hồ, ngươi còn có bình Tru Tà Huyết, thử một chút xem sao." "Đúng, ta còn có Tru Tà Huyết do Trần Môn Chủ tặng." Hồ Bát Nhất vội vàng lấy bình sứ nhỏ Tru Tà Huyết trong ba lô ra, vừa định dùng, liền nghe thấy từ xa truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Tiểu huynh đệ, Tru Tà Huyết không có tác dụng với vật này đâu, đừng lãng phí bảo bối tốt.” Lời vừa dứt, chỉ thấy Khôi thủ Bàn Sơn Cổ Bách Quải thi triển khinh công, bật nhảy giữa rừng cây, trong chớp mắt đã đến trước mặt mọi người.

“Cổ Bách Quải tiền bối!” Hồ Bát Nhất và Tề Thanh Hồ mừng rỡ, tuy không biết Cổ Bách Quải vì sao lại xuất hiện, nhưng trong lòng thầm nghĩ cuối cùng cũng có cứu tinh tới.

Cổ Bách Quải nhìn cục diện trên sân, tập trung ánh mắt vào con tinh tinh mắt đỏ quái vật đầu tiên xuất hiện.

“Yêu nghiệt, còn dám bắt giữ cô nương, chết đi!” Nội lực và khinh công của Cổ Bách Quải đều không yếu, ba hai bước đã lao đến trước con tinh tinh mắt đỏ quái vật, rút Kim Cương Tán ra, giao đấu với nó.

Tuy nhiên, vừa giao thủ, Cổ Bách Quải liền thầm nhủ không ổn, sức lực và tốc độ của con quái vật này vượt xa tưởng tượng của y.

Nhưng may mắn là y kinh nghiệm phong phú, rất nhanh điều chỉnh đấu pháp, dùng kình xảo để mượn lực, lấy việc kéo dài và trì hoãn làm chủ.

Cổ Bách Quải nghĩ, trước tiên cứu cô nương ra, sau đó sẽ dùng Khôi Tinh Thích Đấu thử xem có thể nhất kích trí mạng con quái vật không.

Mà con tinh tinh mắt đỏ quái vật thiếu kiên nhẫn, đuổi theo Cổ Bách Quải nửa ngày cũng không chạm được vào vạt áo của y, nó gầm lên một tiếng giận dữ, có chút mất lý trí.

Thấy cơ hội này, Cổ Bách Quải áp sát tấn công, quấn quanh nửa thân trên của tinh tinh mắt đỏ quái vật, khóa chặt đầu nó, sau đó cứu Anh Tử xuống, ném cho Hồ Bát Nhất.

Tinh tinh mắt đỏ quái vật nổi giận, thấy người phụ nữ đã mất, không còn quan tâm đến Cổ Bách Quải nữa, lại xông về phía Hồ Bát Nhất và những người khác đuổi theo.

Nhưng Cổ Bách Quải làm sao có thể để nó đi, y bay người nhảy vọt lên lưng tinh tinh mắt đỏ quái vật.

Khoảnh khắc này, Cổ Bách Quải đạp vào xương cụt của tinh tinh mắt đỏ quái vật, khóa chặt cổ họng nó kéo ngược ra sau, y dồn khí huyết, mặt đỏ bừng.

"Đứt đi cho ta!" Cổ Bách Quải quát lớn một tiếng, dùng hết sức lực toàn thân.

Chỉ nghe thấy một tiếng "ba lạp".

Tinh tinh mắt đỏ quái vật lập tức chết thảm, toàn bộ đầu lâu bị kéo đứt ra, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Chương 601

Đây chính là Khôi Tinh Thích Đấu tá lực chi pháp, tấn công vào khớp nối của kẻ mạnh, có thể trong chớp mắt phát huy ra sức mạnh gấp bội.

Hồ Bát Nhất và Ngô Tam Tỉnh cùng những người vừa tỉnh lại đã nhìn ngây người, trong lòng thầm nhủ, Khôi thủ Bàn Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, võ lực này thật sự quá mạnh mẽ.

"Đa tạ Khôi thủ tiền bối đã ra tay cứu mạng." Cổ Bách Quải phất phất tay, ngồi xuống điều tức một lúc mới nói: "Không khách khí, thực ra ba người chúng ta hôm qua đã gặp loại quái vật này trong rừng, lúc đó ba mũi tên của sư đệ ta đều không trúng, chúng ta chỉ nghĩ đó là tinh tinh đột biến, sau này thấy các ngươi đi về hướng này, mới vội vàng đuổi theo, đáng tiếc các ngươi cưỡi ngựa quá nhanh, đuổi suốt cả đường, đến tối mới kịp tới." Nghe Cổ Bách Quải nói vậy, mọi người không khỏi cảm thấy hổ thẹn, nếu không phải bọn họ nghi ngờ tiền bối Cổ Bách Quải đã trộm ngôi mộ ở Dã Nhân Câu, cũng sẽ không đến mức phải tìm mộ vào buổi tối, từ đó xảy ra chuyện này.

May mắn là mọi người đều không xảy ra ngoài ý muốn, Trương Tiểu Phàm bị thương nặng nhất sau khi uống một viên đan dược trị nội thương đã có thể bò dậy bình thường.

Mọi người trước tiên thu thập lại những con tuấn mã bỏ chạy và vật tư thất lạc, rồi ghép lại thi thể tinh tinh mắt đỏ quái vật.

Còn ba con ngao khuyển, trong trận chiến vừa rồi đã bị dọa chạy, Ngô Tam Tỉnh ra rừng gọi mấy tiếng, gọi về được hai con, còn con kia thì mất tích.

Vương Khải Toàn đến trước thi thể đẫm máu, không nhịn được nói: "Thứ này sẽ không thật sự là tinh tinh đột biến chứ?

Sao lại còn có đôi mắt đỏ hoe?" Cổ Bách Quải khẽ thở dài: "Ta từng nghe nói năm đó người Nhật và Uông gia liên thủ làm thí nghiệm, chế tạo ra rất nhiều sinh hóa nhân, những sinh hóa nhân này sức mạnh vô cùng lớn, không sợ súng đạn, rất khó giết chết, mà Dã Nhân Câu từng bị Quan Đông quân của Nhật Bản chiếm đóng, những quái vật này có lẽ là do người Nhật để lại." Ngô Tam Tỉnh cũng nghĩ đến điều gì đó, lên tiếng nói: "Ta cũng nghe cha ta nói, đầu thời chiến tranh, người Nhật từng mang theo một nhóm sát thủ xâm nhập Trường Sa, trong đó có cả sinh hóa nhân, bọn họ sau khi uống thuốc liền biến thành người khổng lồ cao hơn hai mét, chính là chuyên để đối phó Cửu Môn.

Cha ta nói, năm đó Phật Gia, Nhị Gia và Hắc Gia ba người liên thủ mới khống chế được một con sinh hóa nhân, mà cuối cùng vẫn là Diệp Tam gia ra tay, mới tiêu diệt được sinh hóa nhân." Nghe đến cái tên Diệp Bạch, trong mắt Cổ Bách Quải lóe lên một tia kính ý.

Bất kể y ở lại Quỷ Cốc, hay xuất sơn tìm mộ, luôn có thể nghe thấy những truyền thuyết do Diệp Tam gia để lại.

Cũng không biết lần này đến Bắc Bình có thể gặp được Diệp Tam gia không.

Tề Thanh Hồ bên cạnh gật đầu, cha y cũng từng kể cho y nghe chuyện này.

Dù sao vụ ám sát Trường Sa không phải chuyện nhỏ, Giải gia ở Trường Sa cũng bị thảm sát mười mấy người vào thời điểm đó.

Hồ Bát Nhất đưa ra kết luận: "Vậy thì không sai rồi, những con tinh tinh quái này có thể là do người Nhật làm thí nghiệm để lại." Mọi người nghỉ ngơi trò chuyện, lại thấy trong rừng một trận xao động.

Cổ Bách Quải đứng dậy nói: “Không cần căng thẳng, là các sư đệ của ta, ta đi nhanh nên đã đến trước, bọn họ thì theo sau.” Quả nhiên, dưới ánh trăng, hai sư đệ của Cổ Bách Quải thở hổn hển từ xa bước tới.

Bọn họ nhìn thi thể tinh tinh quái trên mặt đất, không nhịn được hỏi: “Sư huynh, giải quyết rồi sao?” “Con lớn đã giải quyết, nhưng còn một con nhỏ ẩn vào trong hang động, hơn nữa không biết bên trong còn có nhiều hơn không.” Cổ Bách Quải uống một ngụm rượu, đến trước cửa động.

Dưới những dây leo trước động còn có một vệt máu dài, là do con ngựa lùn bị kéo vào trong động để lại.

Mượn ánh sáng của đèn pin, mọi người chỉ có thể nhìn thấy hai bên cửa động rải rác một đống xương khô màu trắng, không ít trong số đó là của con người.

Còn về tình hình sâu hơn bên trong động, thì không nhìn rõ.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: “Tiền bối, ngài nghĩ giải quyết quái vật trong động thế nào?” “Có thể giải quyết một lần vĩnh viễn là tốt nhất, trước hết dùng hỏa công đi.” “Vậy thì dùng hỏa công.” Ngô Tam Tỉnh không phải kẻ ngu dốt, bên trong động tối tăm, tình hình không rõ, không thích hợp để tiến vào tác chiến.

Dùng hỏa công là tiện lợi nhất, cho dù lửa không giết chết được tinh tinh quái, cũng có thể dụ quái vật ra ngoài.

Mọi người bắt đầu thu thập củi khô chất đống ở cửa động, còn Cổ Bách Quải sợ quái vật trong động sẽ đột nhiên xông ra đánh lén, liền canh giữ ở cửa động.

Khi cửa động đã chất đầy củi khô, Ngô Tam Tỉnh đổ bình hắc hỏa du mang theo lên củi khô, lửa lớn bùng cháy dữ dội, khói đặc cuồn

cuộn cay xè xộc vào trong động.

“Hy vọng hang động chỉ có một lối vào.” Khuôn mặt Ngô Tam Tỉnh bị ngọn lửa chiếu đỏ, y khẽ lẩm bẩm.

Rất nhanh, bên trong động liền truyền đến một loạt tiếng ho khan.

Mọi người hơi biến sắc, nghe tiếng này thì chắc chắn tinh tinh quái không chỉ có một con.

Vương Khải Toàn nói: “Hình như có ba con.” Lời vừa dứt, một con tinh tinh quái cao hai mét liền xông ra khỏi vòng lửa.

Mà Ngô Tam Tỉnh, Hồ Bát Nhất, Anh Tử đang canh giữ ở cửa động sớm đã cầm súng chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ nghe thấy một trận tiếng súng tí tách, đầu của con tinh tinh này bị bảy tám viên đạn xuyên thủng, giống như quả dưa hấu bị đánh nát, “phịch” một tiếng ngã xuống đất.

“Ta thật sự còn tưởng có quái vật không sợ súng chứ.” Ngô Tam Tỉnh đi đến trước thi thể tinh tinh quái, bắn thêm hai phát vào tim nó mới thôi.

Cổ Bách Quải khẽ gật đầu, tiểu tử này cũng giống y, làm việc cẩn thận.

Ngô Tam Tỉnh quay đầu phân phó: “Lão Hồ, Anh Tử, nếu có quái vật nào ra nữa thì cứ nhắm vào đầu mà bắn, ta không tin đầu nát rồi mà chúng nó còn có thể xông tới.” Trước đó, Ngô Tam Tỉnh còn cảm thấy sợ hãi con tinh tinh mắt đỏ quái vật, nhưng giờ đây, khi biết chúng là do con người biến dị, y chỉ muốn dọn dẹp sạch sẽ lũ quái vật ghê tởm này.

Tiếp đó, mọi người chờ đợi rất lâu bên ngoài động nơi lửa đang lan rộng, cũng không thấy bên trong có động tĩnh gì.

Mãi đến khi lửa lớn cháy hết, Cổ Bách Quải nói: "Ta vào xem sao, các ngươi canh giữ bên ngoài." Ngô Tam Tỉnh không yên tâm để Cổ Bách Quải đi một mình, liền nói: "Tiền bối, ta đi cùng ngài." Cổ Bách Quải gật đầu, không từ chối.

Hai người bật đèn pin, bước trên những tàn than đã cháy hết, cẩn thận tiến sâu vào trong động.

Hang động này là do con người đào đắp, lối vào thẳng tắp, không có nhiều khúc quanh.

Cổ Bách Quải nói: "Ta thấy các ngươi có không ít súng đạn, nhưng những thứ dưới mộ, đôi khi không phải súng đạn có thể giải quyết được, đừng quá dựa vào ngoại lực." Ngô Tam Tỉnh biết tiền bối Cổ Bách Quải là có ý tốt nhắc nhở.

Dù sao những thứ ma quỷ và ô uế trong mộ có dựa vào súng đạn cũng không thể giết chết được.

Y vừa cẩn thận tiến lên dò xét, vừa nói: "Tiền bối, chúng ta mang súng đạn chủ yếu là để phòng những thứ bên ngoài mộ, ngài không biết đâu, bây giờ sơn phỉ, cướp đường không ít, nếu đến những nơi xa lạ, luôn có thể gặp những kẻ cướp bóc tống tiền, chúng ta không có thân thủ như ngài, chỉ có thể dựa vào súng để uy hiếp." Cổ Bách Quải cười cười, không nói thêm gì nữa.

Bên trong động vô cùng yên tĩnh, dọc đường còn có thể nhìn thấy đầu lâu gấu đen, xem ra những quái vật biến dị từ con người này thứ gì cũng ăn.

Rất nhanh, hai người liền đến cuối hang núi.

Bên trong động ngoài thi thể ngựa bị kéo vào, còn có hai thi thể, một lớn một nhỏ, đều là bị khói đặc hun chết.

Một thi thể là một dã nhân nữ tóc đen, quần áo rách rưới, một thi

thể khác là tinh tinh quái nhỏ hơn một chút, nhưng cũng cao khoảng hai mét.

Hai người nghiên cứu một lúc phát hiện, bốn thi thể trong động có lẽ là một gia đình.

Con tinh tinh quái bị giết trước tiên là người cha, dã nhân nữ là người mẹ, hai con tinh tinh quái nhỏ hơn còn lại, dường như là anh trai và em gái.

"Thật là đáng khốn kiếp." Ngô Tam Tỉnh mắng một câu, y cảm thấy dã nhân nữ có thể là dân núi gần đó, rất lâu trước đây e rằng đã bị con tinh tinh mắt đỏ quái vật cưỡng ép bắt vào để sinh sản, nên mới sinh ra hai con tinh tinh quái nhỏ hơn một chút này.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, nếu Anh Tử cũng rơi vào tay những quái vật này, thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Cổ Bách Quải đến bức tường gạch ở cuối cửa động nói: "Kêu bọn họ vào đi, phía sau bức tường này còn có một động thiên khác, rất có thể là do người Nhật để lại." Mọi người tiến vào hang động, bàn bạc tối nay sẽ nghỉ ngơi tại đây.

Hai sư đệ của Cổ Bách Quải trước tiên dọn dẹp sơ qua bên trong hang động, rồi kéo thi thể trong động ra ngoài chôn lấp.

Anh Tử và Bàn Tử vừa chăm sóc Trương Tiểu Phàm, vừa chuẩn bị nướng con ngựa lùn bị tinh tinh quái giết chết, làm thức ăn cho bữa tối hôm nay.

Bên này, Hồ Bát Nhất, Ngô Tam Tỉnh, Tề Thanh Hồ cùng Cổ Bách Quải đến trước bức tường.

"Người Nhật xây hang động trong núi lớn, lại dùng tường gạch bịt kín, phía sau bức tường này rất có thể có những thứ không muốn người ta thấy." Cổ Bách Quải nói.

Ngô Tam Tỉnh gõ gõ lên bức tường: “Lão Hồ, lấy công cụ đến, chúng ta thử xem có thể mở một lỗ nhỏ không.” Nghe ba người nói chuyện, Trương Tiểu Phàm đang dựa vào một bên hang động nói: “Chờ chút, ta làm được, để ta.” Trương Tiểu Phàm muốn thể hiện, mọi người đành chiều ý y, dìu y đến trước bức tường gạch.

Chỉ thấy hai ngón tay Trương Tiểu Phàm lập tức cắm vào tường gạch, từ từ dùng lực, rút ra một viên gạch xanh.

“Bản lĩnh thật tốt, Phát Khâu Chỉ quả nhiên lợi hại.” Cổ Bách Quải thực ra cũng có thể dễ dàng mở một lỗ nhỏ trên tường gạch xanh, nhưng y biết trong nhóm thanh niên này có người của Trương gia Cửu Môn, liền không nói ra, muốn xem Phát Khâu Chỉ rốt cuộc dùng lực thế nào.

Chương 602

Ngô Tam Tỉnh đùa nói: "Đội ngũ chúng ta không biết từ lúc nào đã hội tụ đủ tứ đại môn phái Đạo Mộ, có Bàn Sơn, có Phát Khâu, cũng có Mạc Kim, chỉ còn thiếu Tá Lĩnh." Mọi người cũng cười cười, tiến lên giúp mở rộng cửa động.

Phía bên kia tường có một mùi mốc meo nồng nặc, như thể đã lâu không thông gió.

Đến khi cửa động được khoét lớn bằng đầu người, Ngô Tam Tỉnh bật đèn pin nhìn vào, chỉ thấy không gian đối diện là một căn cứ ngầm, đen kịt, mượn ánh đèn pin có thể nhìn thấy từng hàng hòm gỗ lớn.

"Tam Tỉnh, bên trong có gì?" "Một hàng hòm gỗ, giống như căn cứ quân sự của người Nhật." Mọi người đều hứng thú, rất nhanh khoét một lỗ lớn trên bức tường, mọi người lần lượt bò vào.

Bên trong căn cứ rất rộng rãi, bên trái chất rất nhiều hòm gỗ, bên phải là một thiết bị phát điện lớn.

Hồ Bát Nhất tiến lên kiểm tra, nhiên liệu vẫn còn đủ, máy móc không hỏng, loay hoay một lúc liền khởi động thiết bị phát điện.

Trên đầu mọi người, vài chiếc bóng đèn màu vàng nhấp nháy, xua tan bóng tối, chiếu sáng toàn bộ căn cứ.

Vương Khải Toàn nóng lòng mở hòm: "Chà chà, chúng ta phát tài rồi, bên trong những hòm này toàn là vũ khí và vật tư, đây là súng Ba Tám, hòm này là pháo 60, thời kháng Nhật, đây là sát khí lớn của quân đội chó Nhật." Giống như mở hộp mù vậy, càng mở càng phấn khích.

Hòm trong căn cứ không ít, những người khác cũng đến giúp tháo

hòm.

Cùng với việc càng ngày càng nhiều hòm được mở ra, đủ loại đồ vật xuất hiện, có áo khoác đồng phục quân đội, chăn, pin khô, hộp cơm, v.v.

Cổ Bách Quải và Hồ Bát Nhất thì đến trước một cánh cửa sắt bị bịt kín, bên trái cánh cửa còn treo bản đồ mặt bằng toàn bộ căn cứ, trên đó ghi chú một số lối đi chính, hào giao thông, nhà kho, doanh trại, v.v.

Bọn họ phát hiện, toàn bộ căn cứ có ba tầng không gian, bọn họ đang ở tầng thứ hai, mà tầng thứ hai đều bị đánh dấu 'X' màu đỏ, dường như tầng đó là khu cấm.

Hồ Bát Nhất nghi vấn: "Kỳ lạ, phía sau cánh cửa sắt này là gì, sao trên bản đồ mặt bằng không ghi chú?" Ngô Tam Tỉnh bên cạnh tiến lại gần: "Sẽ không phải là lối vào tầng thứ ba chứ?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Không phải, lối vào cầu thang tầng thứ ba chỉ có một cái, ở bên kia máy phát điện, ta vừa nãy đã xem qua, cũng bị gạch xanh bịt kín rồi." Cổ Bách Quải nhíu mày nói: "Bất kể phía sau cửa có gì, tối nay vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai hãy nói." "Được." Mọi người thăm dò một lượt không gian tầng thứ hai của căn cứ này, phát hiện các lối cầu thang thông đến tầng thứ nhất và tầng thứ ba đều bị bịt kín.

Còn cánh cửa sắt lớn này, phòng ngự kiên cố đến vậy, cũng không biết bên trong có thứ gì.

Bởi vì toàn bộ căn cứ âm u lạnh lẽo, mọi người không nghỉ ngơi trong căn cứ, mà là mang những vật tư có thể dùng được ra ngoài.

Không biết vì sao, Anh Tử muốn dắt hai con ngao khuyển vào, nhưng ngao khuyển dường như sợ hãi khí tức còn sót lại của tinh tinh quái, chết sống không chịu vào.

Bất đắc dĩ, Anh Tử đành buộc ngao khuyển ở cửa động, canh giữ đàn ngựa.

Vương Khải Toàn rất ít khi chạm vào súng, lần này một hơi đeo năm khẩu súng Ba Tám lên người, thỏa mãn cơn nghiện, ngay cả khi tựa vào tường ngủ vẫn còn cười toe toét.

Theo Vương Khải Toàn, việc tìm thấy căn cứ do người Nhật để lại tuyệt đối là một chuyện may mắn, chỉ riêng số vật tư bọn họ tìm thấy đã có thể kiếm được một khoản nhỏ.

Số vật tư này ít nhất cũng bán được mấy chục vạn, nói không chừng đủ để y và Lão Hồ cưới được một cô vợ Cửu Môn.

Phải biết rằng, y vẫn luôn nhớ đến Hoắc gia Hoắc Linh, cũng không biết Hoắc gia có thể chấp nhận sính lễ mấy chục vạn không.

Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Khải Toàn chìm vào giấc mộng.

Khác với Vương Khải Toàn, đối với Ngô Tam Tỉnh và những người khác mà nói, việc phát hiện một pháo đài quân sự Nhật Bản không phải là một chuyện đáng để vui mừng.

Y Ngô Tam Tỉnh đến đây, chỉ là để tìm mộ.

Nếu không tìm được cổ mộ, có nghĩa là mục đích chuyến đi này chưa đạt được, về Cửu Môn có lẽ còn bị Lý Thiên Phong trêu chọc.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng tính toán, đợi sáng mai thăm dò xong căn cứ của người Nhật, vẫn phải kéo Lão Hồ đi tìm mộ trước, tốt nhất là thuyết phục tiền bối Cổ Bách Quải cũng ở lại, nể mặt Cửu Môn, có lẽ tiền bối Cổ Bách Quải sẽ vui lòng giúp đỡ.

Mang theo lo lắng, Ngô Tam Tỉnh cũng chìm vào giấc mộng.

Trong mộng, Ngô Tam Tỉnh phát hiện mình đang ở trong một không gian tối tăm, nhiệt độ ở đây cực thấp, lạnh đến mức người ta

run rẩy.

Phía trước dường như có một hòn đá phát sáng lơ lửng, Ngô Tam Tỉnh vừa định tiến lại gần, lại phát hiện từ trong hòn đá đột nhiên chui ra một con tinh tinh mắt đỏ quái vật, mặt mũi hung tợn xông về phía y.

Ngô Tam Tỉnh quay đầu bỏ chạy, nhưng bị một bàn tay của tinh tinh mắt đỏ quái vật tóm lấy cổ.

Hai chân rời khỏi mặt đất, cả người Ngô Tam Tỉnh đều bị nhấc lên, hơi thở càng lúc càng khó khăn.

Ngô Tam Tỉnh vừa định hét lên nhưng không thể phát ra tiếng, dường như cái chết đã cận kề.

Bốp!

Ngô Tam Tỉnh đột nhiên cảm thấy ngực nóng rát, cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên, mồ hôi đầm đìa mà kinh tỉnh.

“Chuyện gì vậy?

Là mơ sao?” Ngô Tam Tỉnh nhìn trái nhìn phải, những người khác dường như đang ngủ say.

Không đúng, không phải mơ!

Ngô Tam Tỉnh mở áo ra, hóa ra lá phù lục trừ tà mang theo trên người đã cháy thành tro tàn.

Tấm phù này là tấm chưa dùng đến ở Hải Để Mộ, giờ đã không còn nữa.

Bà nội nó, có thứ ô uế!

Ngô Tam Tỉnh vội vàng bật dậy.

“Mọi người tỉnh dậy đi!” Ngô Tam Tỉnh muốn đánh thức mọi người, nhưng lại phát hiện tất cả đều chìm trong mộng cảnh.

Hơn nữa biểu hiện của mọi người đều giống y như y lúc trước, lông mày nhíu chặt, trán toát mồ hôi lạnh, dường như trong mộng gặp phải chuyện gì đó kinh khủng.

Ngay cả tiền bối Cổ Bách Quải có thực lực mạnh mẽ cũng không ngoại lệ.

"Hỏng rồi!" Ngô Tam Tỉnh vội vàng đến trước mặt Hồ Bát Nhất, lục lọi trong ba lô của y tìm Tru Tà Huyết.

Hiện tại, chỉ có thể dùng Tru Tà Huyết trừ tà phá sát để thử một phen.

Ngô Tam Tỉnh trước tiên bôi Tru Tà Huyết lên mi tâm của Hồ Bát Nhất.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất thở ra một ngụm khí trọc, hai mắt chợt mở bừng, hai tay nắm chặt lấy Ngô Tam Tỉnh.

"Lão Hồ, ngươi không sao chứ?" "Ta không sao Tam Tỉnh, nhưng ta dường như mơ thấy thứ gì đó kinh khủng." "Không phải nằm mơ, là có thứ ô uế." Ngô Tam Tỉnh không giải thích nhiều, bảo Hồ Bát Nhất giúp y bôi Tru Tà Huyết cho mọi người.

Rất nhanh, mọi người đều thoát khỏi mộng cảnh, thở hổn hển.

Ngô Tam Tỉnh bôi một chút Tru Tà Huyết lên khắp các bức tường xung quanh, khi đưa bình sứ cho Hồ Bát Nhất thì Tru Tà Huyết trong bình đã không còn đủ một nửa.

"Các ngươi mơ thấy gì?" Bàn Tử nói trước: "Ta mơ thấy một khối đá màu trắng, bên trong chui ra một đám người Nhật đòi mạng ta." "Ta cũng mơ thấy hòn đá." "Ta cũng gần như vậy." Ngô Tam Tỉnh phát hiện mộng cảnh của mọi người đều có điểm tương đồng, ác quỷ đều chui ra từ một khối đá màu trắng, mà ác quỷ có cả tinh tinh quái và người Nhật.

Lúc này, Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Những gì ta mơ thấy nhiều hơn, có hai đứa trẻ…" "Hai đứa trẻ?" Hồ Bát Nhất nghiêm sắc mặt nói: "Đúng, là hai đứa trẻ, một nam một nữ, tướng mạo thanh tú đáng yêu, chúng dẫn ta vào tầng thứ ba của căn cứ, cuối đó dường như là một phòng thí nghiệm, có rất nhiều thi hài người Nhật, ngoài ra, còn có một khối đá màu trắng, rất giống hòn đá mà các ngươi mơ thấy." "Chúng còn nói với ta, bên trong khối đá này giam giữ rất nhiều ác quỷ, mà chúng cũng bị mắc kẹt bên trong nhiều năm rồi, cần ta giải thoát cho chúng." Nghe Hồ Bát Nhất nói xong, mọi người chìm vào trầm tư, có chút bán tín bán nghi.

Mộng cảnh của Hồ Bát Nhất quá huyền ảo, khác biệt quá lớn so với mọi người.

Dựa vào đâu mà đồng tử chỉ gửi mộng cho Hồ Bát Nhất, còn những thứ tìm đến bọn họ lại là những ác quỷ đáng sợ.

Chương 603

"Xem ra chúng ta đồng thời nằm mơ, và điều này không thể tách rời mối quan hệ với khối vẫn thạch này." Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một lúc, rồi nhìn mọi người nói: "Hay là chúng ta đi xuống tầng ba dưới lòng đất xem sao, có lẽ ở đó thật sự giống như Lão Hồ nói." Cổ Bách Quải cũng nói: "Đi thì phải đi, khối vẫn thạch này có thể kéo chúng ta vào mộng cảnh, nhất định không đơn giản, nhưng ta đề nghị đợi đến sáng mai trời sáng hẳn, chúng ta hãy xuống, như vậy sẽ an toàn hơn." "Được, cứ nghe lời tiền bối." Còn vài giờ nữa mới hừng đông, mọi người ngồi quây quần bên nhau.

Rất nhanh, cơn buồn ngủ lại ập đến.

Tuy nói mi tâm mọi người đều đã bôi Tru Tà Huyết, nhưng cũng không dám đồng thời chìm vào giấc ngủ, sợ lại bị khối đá màu trắng kéo vào mộng cảnh.

Mà Anh Tử và hai sư đệ của Cổ Bách Quải ngày mai phải ở lại chăm sóc Trương Tiểu Phàm, liền chủ động nói sẽ canh gác ban đêm, để những người khác nghỉ ngơi thật tốt.

Dù vậy, mọi người đối với cơn ác mộng vừa rồi vẫn còn bóng ma tâm lý, ngủ không được ngon giấc.

Một đêm không ngủ, sang ngày thứ hai, mọi người đơn giản ăn chút lương khô lót dạ, Cổ Bách Quải dẫn Ngô Tam Tỉnh, Hồ Bát Nhất cùng những người khác đến lối cầu thang xuống tầng ba.

Ở đây bị một bức tường gạch xanh bịt kín.

Chỉ thấy Cổ Bách Quải vận đủ nội lực, tung một quyền ra, "ầm" một tiếng, bức tường gạch xanh lập tức bị phá ra một lỗ lớn.

Mắt Vương Khải Toàn trợn trừng, bị giật mình.

Chà chà, chiêu này còn bạo lực hơn cách Trương Tiểu Phàm dùng Phát Khâu Chỉ rút gạch xanh ra nhiều, cũng mang lại cảm giác chấn động thị giác hơn.

Ngô Tam Tỉnh chú ý thấy khi Cổ Bách Quải ra quyền, bề mặt nắm đấm dường như bao phủ một tầng khí lưu vô hình.

Y kinh ngạc nói: "Tiền bối, đây là nội gia chân khí của ngài sao?" "Đúng, đây là Tá Lĩnh thổ nạp pháp do Đại sư phụ Chá Cô Tiếu ta cải tiến, ta đã tu luyện hai ba mươi năm rồi." Cổ Bách Quải nhìn Ngô Tam Tỉnh, khó hiểu nói: "Ta nghe nói Cửu Môn cũng có nội gia công pháp, nhưng các ngươi dường như đều chưa từng luyện qua?" Ngô Tam Tỉnh cười khổ: "Tiền bối, loại công pháp này ở Cửu Môn người thường không có tư cách đổi, huống hồ tu luyện nội công cần có thiên phú, cha ta từng đổi được một tầng, đáng tiếc ngồi thiền một tháng cũng không luyện ra khí cảm, sau này liền bỏ dở." Cổ Bách Quải khá tán đồng, nghĩ đến những ngày y thức dậy sớm mỗi ngày luyện tập thổ nạp, liền cảm khái nói: "Phải đó, quả thực cần có thiên phú, tốt nhất là phải xây nền từ nhỏ, nếu không rất khó có thành tựu." Thế hệ đạo nhân Bàn Sơn của bọn họ có hơn mười người, nhưng có thể tu luyện nội gia công pháp đến đại thành, chỉ có một mình y.

Vương Khải Toàn không nhịn được thì thầm vào tai Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, chúng ta cũng tích góp chút công tích điểm, đến lúc đó học thành công, chẳng phải là võ lâm cao thủ sao." Hồ Bát Nhất chợt động lòng: "Không nghe Cổ tiền bối nói sao, không chỉ cần thiên phú, còn phải xây nền từ nhỏ, không phải ta đả kích ngươi Bàn Tử, đợi đến khi ngươi thật sự học thành công, e rằng đã nửa người nằm dưới lòng đất rồi.

Có công tích điểm này đổi võ công, không bằng ngươi cưới được

một cô vợ tốt còn thực tế hơn." Bàn Tử suy nghĩ một chút, cũng đúng, võ công làm sao quan trọng bằng vợ.

Bức tường gạch xanh bị phá mở, sau khi khói bụi tan hết, mọi người từ từ đi xuống cầu thang.

Không gian tầng này không nhỏ, rất rộng rãi, trên mặt đất rải rác không ít giấy tờ nghiên cứu thí nghiệm, năm đó người Nhật khi rời khỏi đây dường như rất vội vàng.

Trên giấy tờ đầy chữ Nhật và số Ả Rập, Ngô Tam Tỉnh và Tề Thanh Hồ đều hiểu tiếng Nhật, lướt qua mấy cái, chỉ thấy dường như là dữ liệu thí nghiệm hàng ngày, không nhìn ra điều gì.

"Lão Hồ, thế nào rồi, có khác biệt so với trong mộng của ngươi không?" Ngô Tam Tỉnh vừa bật đèn pin tuần tra, vừa hỏi.

Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu: "Không nói rõ được, trong mộng của ta ở đây nằm không ít thi hài màu trắng mặc quân phục lính Nhật…" "Mộng cảnh đôi khi là hư cấu, đừng vội, chúng ta cứ đi sâu hơn nữa." Cổ Bách Quải đi sâu vào trong, y đi ở phía trước nhất, mọi người từ từ theo sau lưng y.

Vừa rẽ qua một khúc quanh, Tề Thanh Hồ bỗng nhiên nhìn chằm chằm phía trước: "Lão Hồ, hai đứa trẻ ngươi nói, có phải mặc yếm không?" "Đúng, một nam một nữ." Tề Thanh Hồ nuốt nước bọt: "Vậy thì đúng rồi, ta nhìn thấy ở cuối hành lang có hai đứa trẻ, mặt không biểu cảm, đang lạnh lùng nhìn chúng ta." Tim Bàn Tử đập thót, nghĩ đến phía trước hành lang có hai tiểu quỷ không nhìn thấy được, luôn có một cảm giác rợn người.

"Thanh Hồ, ngươi sẽ không nhìn nhầm đấy chứ?" "Bàn Tử, đôi mắt ta tuy lúc linh lúc không linh, nhưng không đến mức ở nơi này nói dối đâu." Ngô Tam Tỉnh trầm giọng nói: "Đôi mắt của Thanh Hồ quả thực có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không nhìn thấy."

Bàn Tử nói: "Vậy làm thế nào đây, ta nghe nói tiểu quỷ chặn đường là để trả thù, chẳng lẽ trong chúng ta có người đã đào mồ mả tổ tiên của chúng, chúng không thể nhập luân hồi, nên đến tìm chúng ta sao?" Ngô Tam Tỉnh mặt không biểu cảm liếc nhìn Vương Khải Toàn một cái, Bàn Tử này, miệng chẳng bao giờ nghiêm túc.

"Ta đi qua đó xem sao trước, hai đứa trẻ này có thể gửi mộng cho ta, có lẽ không phải ác quỷ." Hồ Bát Nhất chuẩn bị tiến lên, Ngô Tam Tỉnh nhân cơ hội nhét nửa bình Tru Tà Huyết qua, thấp giọng dặn dò: "Nếu không ổn, cứ trực tiếp đổ qua, bảo đảm sẽ thiêu chết chúng." Hồ Bát Nhất gật gật đầu, chầm chậm tiến về cuối hành lang.

Mặc dù chỉ là vài bước đường hành lang, nhưng Hồ Bát Nhất dường như đi từ mùa thu sang mùa đông, không khí y thở ra đều biến thành sương trắng.

Càng đến gần nơi tiểu quỷ ở, nhiệt độ càng thấp.

"Ta và bạn bè ta đến giúp các ngươi đây, chúng ta không có ác ý…" Hồ Bát Nhất giơ hai tay lên, cảm nhận được cái lạnh cận kề, y dừng bước.

Hồ Bát Nhất đứng rất lâu, cũng không cảm thấy tiểu quỷ có động tĩnh gì khác lạ.

Lúc này, y quay đầu nhìn về phía Cổ Bách Quải, Ngô Tam Tỉnh và những người khác, lại phát hiện hành lang phía sau trống rỗng, không một bóng người.

Mắt Hồ Bát Nhất hoa lên, dường như cảnh vật đã thay đổi.

"Nhanh lên, mang vật thí nghiệm vào." Tiếng Nhật dồn dập truyền đến bên tai, ngay sau đó, một đám sĩ quan quân Nhật khiêng mấy người còn sống xuyên qua cơ thể y.

Hồ Bát Nhất đứng trong hành lang, thân thể không thể động đậy.

Cảnh tượng trước mắt nhanh chóng thay đổi.

Mỗi ngày trong hành lang đều có người Nhật mang người sống vào, và thi thể được đưa ra.

Mà sâu trong hành lang cũng thường xuyên truyền đến những tiếng kêu thảm thiết bất thường.

Cho đến một ngày, người Nhật thận trọng khiêng một khối đá màu trắng vào phòng thí nghiệm.

Khối đá này rất nặng, cần ba năm người khỏe mạnh mới có thể khiêng được.

Hồ Bát Nhất không hiểu tiếng Nhật, nhưng những người Nhật này luôn lặp đi lặp lại hai từ ngữ.

Và ngay khi khối đá màu trắng được đưa vào căn cứ, mọi thứ đều thay đổi.

Những người Nhật qua lại trở nên điên điên khùng khùng, trong miệng lẩm bẩm không rõ tiếng.

Hồ Bát Nhất thậm chí còn thấy có người Nhật nằm ngủ trong hành lang, trong mộng bị ác quỷ đòi mạng, tự tay bóp cổ chết chính mình.

Lại không biết qua bao lâu, trên đầu Hồ Bát Nhất truyền đến tiếng súng dày đặc.

Đột nhiên, cảnh tượng nhanh chóng vụt qua, Hồ Bát Nhất trở lại trạng thái ban đầu, quay đầu nhìn lại, những người phía sau đều đang lo lắng nhìn y.

“Lão Hồ, ngươi không sao chứ, sao nửa ngày không phản ứng?” “Không sao.” Hồ Bát Nhất khẽ thở ra một hơi, biết rằng cảnh tượng y vừa nhìn thấy là chuyện đã từng xảy ra ở nơi này.

Chỉ là không biết tại sao hai đồng tử tiểu quỷ lại muốn y xem những chuyện đã từng xảy ra ở đây.

Lúc này, Tề Thanh Hồ phía sau nói: "Lão Hồ, tiểu quỷ không thấy nữa." Không thấy nữa sao?

Hồ Bát Nhất lúc này mới cảm thấy nhiệt độ xung quanh đã trở lại bình thường.

Thấy Hồ Bát Nhất thần sắc khác thường, Ngô Tam Tỉnh tiến lại gần hỏi: "Lão Hồ, chúng ta vừa gọi ngươi mấy tiếng, ngươi đều không phản ứng, có chuyện gì vậy?" "Ta hẳn là bị chúng kéo vào huyễn cảnh do đồng tử quỷ hồn tạo ra, ta đã nhìn thấy rồi." Hồ Bát Nhất mô tả lại cảnh tượng y vừa nhìn thấy.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày: "Người Nhật mang khối đá màu trắng vào, lẽ nào không mang ra nữa?" "Không rõ, sau đó ta nghe thấy tiếng súng, liền thoát khỏi huyễn cảnh, có lẽ khối đá vẫn còn trong căn cứ, nếu không thì không thể giải thích được việc tối qua chúng ta đều bị kéo vào mộng cảnh, ta nghĩ hai tiểu quỷ đồng tử đơn độc gửi mộng cho ta, chính là muốn ta mang khối đá đi, giải cứu bọn chúng." Hồ Bát Nhất trầm tư, đột nhiên nghĩ đến hai từ Nhật mà mình đã ghi nhớ, vội vàng hỏi Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh và Tề Thanh Hồ nhìn nhau, nhíu mày nói: "Lão Hồ, hai từ này lần lượt có nghĩa là Uông gia và vẫn thạch." "Uông gia?

Vẫn thạch?

Lẽ nào khối đá này là lấy được từ Uông gia?" "Rất có thể, thời điểm đó, Uông gia và người Nhật hợp tác vô cùng chặt chẽ, giữa bọn họ có giao dịch gì, đến Cửu Môn chúng ta cũng không rõ." Mọi người bàn bạc, để phòng vạn nhất, quyết định lần nữa bôi Tru Tà Huyết lên mi tâm, rồi đi sâu vào tầng thứ ba.

Vòng qua hai khúc quanh hành lang, Hồ Bát Nhất và những người khác đến phòng thí nghiệm ở tầng ba.

Nơi đây bừa bộn một mảng, rải rác đủ loại thiết bị thí nghiệm và văn bản.

Trên chiếc giường sắt nằm ngổn ngang còn sót lại những vệt máu đen đã bị oxy hóa lớn.

Trong những bình lọ thủy tinh trong suốt ngâm các bộ phận nội tạng người, vô cùng ghê tởm.

Mọi người đều cau chặt mày, xem ra người Nhật đã làm những thí nghiệm diệt tuyệt nhân tính ở đây.

Chương 604

Ngô Tam Tỉnh sau khi đại khái đọc một quyển ghi chép thí nghiệm: "Không sai rồi, con tinh tinh mắt đỏ quái vật đó chính là do người Nhật nghiên cứu ra, bên trên còn đề cập đến Trương gia, năm đó người Nhật đã bắt không ít người Trương gia để làm thí nghiệm." "Trương gia?

Người Trương gia có gì đặc biệt sao?" Vương Khải Toàn không hiểu, không nhịn được hỏi.

Ngô Tam Tỉnh liếc Bàn Tử một cái, lười biếng giải thích: "Chuyện này là bí mật của Cửu Môn, ngươi nếu muốn biết, tự đi hỏi Tiểu Phàm." Vương Khải Toàn bất mãn, thấp giọng cằn nhằn: "Không muốn nói với ta thì cứ nói thẳng, còn bảo ta đi hỏi cái gì người Trương gia…" Một bên khác, Cổ Bách Quải cũng rất hứng thú với người Trương gia, y chen vào một câu: "Ta nghe nói máu của người Trương gia có liên quan đến trường sinh." "Trường sinh?

Chà chà, người Trương gia có lai lịch gì vậy." "Dĩ độc trị độc thôi, người Trương gia cũng là người bình thường, mọi người vẫn nên tản ra trước, tìm xem có thứ gì còn dùng được không đã." Ngô Tam Tỉnh vội vàng dừng chủ đề lại, phân phó.

Tiếp đó, mọi người lục soát phòng thí nghiệm một lượt, ngoài việc tìm thấy một đống dữ liệu thí nghiệm mà người Nhật không mang đi, không phát hiện ra bất kỳ thứ gì khác.

Tề Thanh Hồ nói: "Năm đó người Nhật rời khỏi đây, thời gian chắc hẳn rất đầy đủ, những gì có thể mang đi đều đã mang đi hết rồi, chỉ còn lại những tài liệu thí nghiệm này thôi." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: "Chưa chắc, bọn họ hẳn là đi rất vội vàng, ngươi xem, những tài liệu

thí nghiệm để lại có một số là tài liệu cốt lõi, cho dù đối với bọn họ không còn dùng được, cũng sẽ không tùy ý vứt ở đây." Tề Thanh Hồ cười nói: "Có lẽ người Nhật không nghĩ rằng mình bại trận nhanh như vậy, bọn họ phong tỏa căn cứ, vốn định quay lại, nhưng hai quả bom nấm của người Mỹ, đã khiến bọn họ phải rút về hòn đảo nhỏ." Nói đến đây, mọi người cười vang.

Đùa giỡn thì đùa giỡn, mọi người bắt đầu lục soát trong các góc xem có mật thất ẩn giấu nào không.

Khối đá màu trắng đó cần ba năm người khiêng mới di chuyển được, người Nhật không nhất định sẽ mang nó đi, rất có thể giấu ở một nơi nào đó.

Lúc này, Cổ Bách Quải gọi mọi người lại: "Ta có phát hiện." Đây là một bức tường dán đầy giấy tờ thí nghiệm, thời gian quá lâu, không ít giấy tờ đã úa vàng, bong tróc.

"Các ngươi xem, khối gạch tường này là rỗng." Cổ Bách Quải gõ gõ vào giữa bức tường, truyền đến âm thanh rỗng tuếch.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Cơ quan chắc là ở gần đó, mọi người tìm xem." "Không cần, cơ quan ở dưới chân ta." Cổ Bách Quải đạp nửa viên gạch đá dưới chân xuống, mọi người chỉ nghe thấy một trận tiếng bánh răng chuyển động, liền thấy giữa bức tường lộ ra một lỗ lớn.

Trong lỗ động đặt một khối đá màu trắng cao nửa mét, chính là khối đá mà mọi người nhìn thấy trong mộng.

Khối đá màu trắng phát ra vầng sáng màu trắng sữa, vô cùng lộng lẫy.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày nói: "Ta nghe nói những khối đá phát sáng đa phần có phóng xạ, chúng ta lùi xa một chút đi." Lời này vừa dứt,

mọi người đều lùi lại vài bước.

Lúc này, trong lòng Hồ Bát Nhất lóe lên một chút bốc đồng, y đột nhiên tiến lên, đổ số Tru Tà Huyết còn lại không nhiều lên khối đá màu trắng.

"Lão Hồ!" Ngô Tam Tỉnh ngăn cản không kịp.

Chỉ nghe thấy một tiếng "xẹt", Tru Tà Huyết màu đỏ dường như gặp phải lửa lớn, lập tức khô cạn đông cứng lại trên khối đá màu trắng, đồng thời, một luồng khói đen cổ quái bốc lên từ khối đá, tản ra xung quanh.

Trong làn khói đen, dường như có hai khuôn mặt đồng tử tiêu tán.

Mọi người đều nhìn Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, hành động này không giống ngươi bình thường chút nào, sao lại bốc đồng như vậy." Hồ Bát Nhất nhét bình rỗng vào trong ngực, thần sắc mờ mịt nói: "Ta cũng không biết, chỉ là trong lòng có một âm thanh bảo ta làm vậy." Ngô Tam Tỉnh vội vàng nói: "Tình huống của ngươi đa phần là do thứ ô uế nhập vào người, Tru Tà Huyết còn không?

Mau bôi chút lên đầu." Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Không còn, hết sạch rồi." "Cái gì không còn, đưa bình cho ta." Ngô Tam Tỉnh cầm bình sứ trong tay, đập mạnh xuống sàn nhà, bình sứ vỡ vụn.

Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh ngồi xổm xuống đất, thu thập Tru Tà Huyết còn sót lại bên trong bình, không lãng phí chút nào bôi lên đầu Hồ Bát Nhất.

"Tru Tà Huyết không phải dùng như vậy, cũng chỉ có Trần Môn Chủ đại phương mới có thể ban cho ngươi một bình, sau này đến hội đổi thưởng, ngươi sẽ biết hành vi của mình lãng phí đến mức nào." Ngô Tam Tỉnh không hề khách khí nói.

Hành động vừa rồi của Hồ Bát Nhất thực sự làm y giật mình.

Hơn nữa, y còn muốn Hồ Bát Nhất giữ lại chút Tru Tà Huyết, để sau này xuống mộ dùng nữa chứ.

Tru Tà Huyết đối phó với thi thể khởi thi trong quan tài và những thứ ô uế không nhìn thấy, đều rất hữu dụng.

Không ngờ đều lãng phí hết trong căn cứ của người Nhật.

Tuy nhiên, Tru Tà Huyết là của Hồ Bát Nhất, y cũng không tiện nói gì.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Tam Tỉnh, khối đá này ngươi muốn xử lý thế nào?" Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một lúc nói: "Khối đá này tuyệt đối không đơn giản, hẳn là vẫn thạch mà người Nhật nói, ta chuẩn bị bẩm báo Cửu Môn, có lẽ có thể nhận được một khoản công tích điểm rất lớn." "Công tích điểm?

Có thể có bao nhiêu?" Vương Khải Toàn hứng thú, tiến lại gần hỏi.

"Ta cũng không rõ, nhưng nếu khối đá này thật sự có thể giam giữ quỷ hồn, thì công tích điểm Cửu Môn ban thưởng nhất định sẽ không ít, đến lúc đó chúng ta chia đều theo đầu người." Chia đều sao?

Vương Khải Toàn gật đầu, không có ý kiến gì.

Do khối đá màu trắng quá nặng, mọi người không mang ra ngoài, liền khởi động lại cơ quan, đóng kín bức tường.

Ngô Tam Tỉnh dự định đợi Cửu Môn sắp xếp nhân lực đến, rồi mới vận chuyển ra ngoài.

Tiếp theo, mọi người quay trở lại trước cánh cửa sắt ở tầng thứ hai của căn cứ.

Về việc có nên mở cánh cửa sắt này hay không, ý kiến mọi người

không đồng nhất.

Ngô Tam Tỉnh và Vương Khải Toàn đều muốn mở cánh cửa sắt, xem phía sau cửa có thứ gì.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lo lắng nói: "Còn nhớ huyễn cảnh ta nhìn thấy trước đó không?

Lúc đó ta nghe thấy một trận tiếng súng dày đặc từ tầng trên truyền xuống, các nơi khác ở tầng thứ hai này không có dấu vết đạn lưu lại, vậy địa điểm giao chiến đó nằm ở phía sau cánh cửa sắt.

Nếu không có gì bất ngờ, người Nhật ở phía sau cánh cửa sắt nhất định đã gặp phải chuyện gì đó, mục đích chính của chúng ta vẫn là tìm mộ, tốt nhất là không nên sinh chuyện ngoài ý muốn." Cổ Bách Quải cũng đề nghị: "Ta không phải người của Cửu Môn, có lẽ không có tiếng nói, nhưng từ việc chúng ta vừa xuống tầng ba phòng thí nghiệm mà xem, căn cứ này có thể giam giữ quỷ hồn, âm khí quá nặng, ta không tán đồng việc mở cánh cửa sắt." "Tiền bối quá lời rồi, ngài là bằng hữu của cha ta và những người khác, sao lại không phải người của Cửu Môn." Ngô Tam Tỉnh cười đáp một câu, thấy Hồ Bát Nhất và Cổ Bách Quải đều không tán đồng việc mở cửa sắt, liền không kiên trì nữa.

Thực ra căn cứ còn có không gian tầng thứ nhất mọi người chưa đi thăm dò, nhưng từ bản đồ mặt bằng căn cứ mà xem, tầng thứ nhất không có gì có giá trị.

Trong mọi người chỉ có Vương Khải Toàn la làng muốn đi dạo, Ngô Tam Tỉnh tự động bỏ qua yêu cầu của Vương Khải Toàn, đúng như Lão Hồ nói, nhiệm vụ chính của bọn họ là đến tìm mộ, vẫn là không nên sinh thêm chuyện ngoài ý muốn.

Trở lại hang động, Cổ Bách Quải ra lệnh cho các sư đệ của mình thu dọn hành lý, chuẩn bị khởi hành đi Bắc Bình.

Ngô Tam Tỉnh và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, hai người vội vàng lên tiếng.

"Cổ tiền bối, giờ đã gần giữa trưa rồi, hay là ăn một bữa trưa rồi hãy đi." Cổ Bách Quải cười cười: "Ăn xong có phải lại ngủ một giấc trưa không?" Ngô Tam Tỉnh ngáp một cái: "Tiền bối, ngài xem địa thế ở Dã Nhân Câu này, song long tụ khí, là bảo địa phong thủy thượng hạng, nơi đây nhất định có đại mộ, ngài không tò mò ở đây có ngôi mộ nào sao?" "Từ khi đạo nhân Bàn Sơn chúng ta tìm được Mộc Trần Châu, xuống mộ đối với chúng ta mà nói chỉ là để không làm đạo thống Bàn Sơn tuyệt diệt, ở đây có ngôi mộ nào, ta đều không tò mò." Cổ Bách Quải vừa đóng gói hành lý, vừa quay đầu nói.

Thấy Cổ Bách Quải thật sự định rời đi, Ngô Tam Tỉnh than khổ: "Tiền bối không tò mò, nhưng chúng ta thì tò mò chứ, không giấu gì ngài, chuyến này chúng ta từ Trường Sa đến Đông Bắc, chính là để tìm mộ, nhưng đã loay hoay hơn một tháng, ngay cả bóng dáng một ngôi cổ mộ cũng không phát hiện ra, đợi về Cửu Môn, nhất định sẽ bị người khác trêu chọc, tiền bối nếu có thời gian rảnh, không bằng giúp chúng ta thăm dò mộ, ta nghe nói đạo nhân Bàn Sơn tìm mộ là số một số hai trong tứ phái." Cổ Bách Quải sớm đã nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của Ngô Tam Tỉnh, cười nói: "Đừng có đội mũ cao cho Bàn Sơn, trong tứ phái, phái giỏi tìm mộ nhất vẫn phải kể đến phái Mạc Kim, có tiểu Hồ huynh đệ ở đây, tìm mộ không phải chuyện khó." Ngô Tam Tỉnh dùng vai huých Hồ Bát Nhất, ra ý: "Lão Hồ, đến lượt ngươi." Hồ Bát Nhất lấy la bàn trong ba lô ra: "Cổ tiền bối, không giấu gì ngài, ta chính là tham chiếu địa mạch long huyệt mà đi đến đây, nhưng hình như có chút vấn đề." Cổ Bách Quải hứng thú: "Ồ?

Ngươi nói cho ta nghe đường lối tìm mộ của ngươi xem." Hồ Bát Nhất cũng không né tránh, kể lại chi tiết.

Cổ Bách Quải lắc đầu: "Cách tìm mộ của ngươi chưa học tới nơi,

Mạc Kim tuy đôi khi dựa vào địa hình núi non, phong thủy tinh thần để tìm mộ, nhưng vạn biến không ly kỳ tông, mộ huyệt đi theo long mạch, mà long mạch sẽ thay đổi, theo thời gian trôi đi, long mạch ngàn năm trước hiện tại có lẽ chỉ là một sườn núi nhỏ, tình huống này ngươi cũng phải tính đến." Cổ Bách Quải lại giảng giải cho Hồ Bát Nhất không ít kỹ năng và kiến thức của phái Mạc Kim, Hồ Bát Nhất thụ ích rất nhiều, chỉ cảm thấy có những điều, ngay cả ông nội y cũng chưa từng nói qua.

Hồ Bát Nhất hổ thẹn nói: "Không ngờ tiền bối cũng tinh thông tuyệt kỹ Mạc Kim, cảm giác ngài mới là truyền nhân Mạc Kim." Cổ Bách Quải cười cười, không trực diện trả lời.

"Nghe nói tổ phụ ngươi là Hồ Quốc Hoa?" "Chính thị." "Theo bối phận, tổ phụ ngươi tính là sư thúc của ta." Hồ Bát Nhất có chút bất ngờ: "Sư thúc?

Tiền bối không phải là người của phái Bàn Sơn sao?" "Chuyện này là bí văn, Đại sư phụ Chá Cô Tiếu của ta từng bái Trần đại sư của phái Mạc Kim làm thầy, nên ta cũng hiểu một số thủ pháp Định Huyệt của Mạc Kim." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh chen lời, cố ý kinh ngạc nói: "Còn có mối quan hệ này, Lão Hồ, vậy ngươi chẳng phải tính là tiểu sư đệ của tiền bối sao." Hồ Bát Nhất không tiếp lời, mà Cổ Bách Quải thì cười nói: "Đúng là có mối quan hệ này, tiểu Hồ huynh đệ, sau này chúng ta cứ xưng hô sư huynh đệ đi." "Cổ tiền bối, ta…" "Thôi được rồi, Hồ sư đệ, hai phái Bàn Sơn và Mạc Kim có duyên nguồn sâu xa, coi là sư đệ đồng môn cũng không quá đáng, hai phái chúng ta nếu có một bên gặp nạn, bên kia nhất định toàn lực giúp đỡ, ngươi ta xưng hô sư huynh đệ, không tính là gì." Hồ Bát Nhất đành gật đầu, trịnh trọng ôm quyền nói: "Kiến quá Cổ sư huynh." Cổ Bách Quải gật đầu, lại nhìn y trịnh trọng nói: "Hồ sư đệ, tôn sư tổ năm đó không nhận được Mạc Kim Phù do sư tổ truyền xuống, điều

này cũng có nghĩa là, Mạc Kim thuật ngươi học được vẫn còn khiếm khuyết, nếu thật sự muốn gánh vác đại sự của phái Mạc Kim, vẫn cần khiêm tốn học hỏi." Lời Cổ Bách Quải nói rất uyển chuyển, nhưng ý tứ rất rõ ràng, nói Mạc Kim thủ pháp của Hồ Bát Nhất còn chưa tới nơi.

Hồ Bát Nhất mặt hơi đỏ, ôm quyền nói: "Ta cũng biết mình học nghệ chưa tinh thông, nhưng không biết có thể thỉnh giáo ai?

Cổ sư huynh có cách nào dạy ta không?" Cổ Bách Quải suy nghĩ một lát nói: "Nói về người đạt đại thành Mạc Kim thuật, chỉ có Diệp Tam gia, ta nghe Đại sư phụ ta nói, năm đó Tam gia chỉ cần đi một vòng trong núi, là có thể nhìn ra dưới chân có mộ hay không." Hồ Bát Nhất khổ sở nói: "Cổ sư huynh, ta quả thực đã gặp Đại sư gia một lần, nhưng…" Cổ Bách Quải cười nói: "Ta không phải bảo ngươi đi cầu Diệp Tam gia, theo như ta được biết, ở Hồng Kông còn có một vị Mạc Kim tiền bối, tên là Kim Toán Bàn, ông ấy là sư phụ của Diệp Tam gia, và vị tiền bối này thích làm thầy của người khác, ngươi nếu có cơ hội, có thể đến Hồng Kông." Ngô Tam Tỉnh không nhịn được thay Hồ Bát Nhất hỏi: "Vậy Kim tiền bối có thích thứ gì không?" Cổ Bách Quải trầm tư chốc lát: "Nếu các ngươi có lòng, thì mang một bộ Kim Toán Bàn đi đi." Chỉnh sửa đường lối tìm mộ cho Hồ Bát Nhất xong, Cổ Bách Quải không nán lại nữa, quả quyết dẫn các sư đệ ra khỏi hang động.

Mọi người ra ngoài tiễn đưa.

Ba người khinh công xuất chúng, trong chốc lát liền biến mất trong rừng núi.

Chương 605

"Đúng là cao nhân a." Tề Thanh Hồ cảm thán một câu, nếu không có ba người Cổ Bách Quải, bọn họ e rằng không một ai có thể sống sót.

Còn Vương Khải Toàn thì nhìn bóng lưng bọn họ, không nhịn được nói: "Ta cứ thắc mắc, cái ba lô của đạo nhân Bàn Sơn kia rốt cuộc đựng thứ gì?

Thần thần bí bí." Anh Tử nói: "Bàn Tử ca, là hai con tê tê, ta lén nhìn thấy rồi." "Tê tê?

Đó không phải là động vật được bảo vệ sao?

Chà chà, nếu mà mang đến Bắc Bình thành, khéo lại bị cục bảo vệ bắt vào tù mất." "Đừng nói nhảm, đó là thứ Bàn Sơn dùng bí thuật nuôi lớn, móng vuốt như kim tinh, có thể dễ dàng xuyên thủng nham thạch." Ngô Tam Tỉnh giải thích một câu, rồi nhìn Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, lần này tìm mộ đã nắm chắc chưa?" Hồ Bát Nhất trịnh trọng đáp: "Đã có suy tính, cho ta thêm nửa ngày!" Sắc trời dần tối, một vầng minh nguyệt sáng trong treo lơ lửng trên cao.

Nằm ngửa dưới đáy sâu thung lũng nhìn lên trời, dư quang thị giác khiến người ta sinh ra một ảo giác, hai bên sườn núi cao nhất như hai cánh tay khổng lồ vươn tới vầng trăng sáng trên không trung.

"Chính là nơi này." Hồ Bát Nhất dẫn mọi người đến trước một cây bạch dương cao vút.

"Nơi đây địa thế tuy thấp, nhưng từng là một long mạch, nếu Cổ sư huynh nói không sai, thì nơi này nhất định có đại mộ, chúng ta tản ra xem xét." Vương Khải Toàn, Anh Tử, Trương Tiểu Phàm ba người ở lại giữ doanh trại, ba người còn lại thì ra ngoài tìm mộ.

Ba người không dám lơi lỏng cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí đi trong rừng tùng.

Còn lại hai con ngao khuyển, một con ở lại doanh địa, một con được Ngô Tam Tỉnh dắt ra.

Lực chiến đấu của ngao khuyển khó nói, nhưng tính cảnh giác tuyệt đối mạnh hơn người.

Ngô Tam Tỉnh giao ngao khuyển cho Tề Thanh Hồ, rồi cùng Hồ Bát Nhất xuống một con mương ẩn, dọn dẹp lá cây, đào bới đất bùn.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh từng chút một lắp ráp chiếc Lạc Dương sạn mang theo, chuẩn bị thăm dò sắc đất, Hồ Bát Nhất chợt nảy sinh một cảm giác bất an.

"Tam Tỉnh, đừng dùng Lạc Dương sạn vội." "Không dùng Lạc Dương sạn ư?" "Cổ sư huynh và ta nói, người xưa để phòng bị các công cụ đạo mộ như Lạc Dương sạn, từng thiết kế Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh, về sau tốt nhất nên ít dùng loại công cụ này.

Cổ sư huynh còn nói, ở dưới mộ, phàm là công cụ tiết kiệm thời gian và sức lực, đều tiềm ẩn nguy hiểm." "Thật là…" Ngô Tam Tỉnh không cam lòng: "Vậy Lưu Ly Đỉnh thường thấy trong các cổ mộ đời Tống, mà đây đã là biên giới Nội Mông rồi…" "Tam Tỉnh, đừng quên diệt Tống chính là nhà Nguyên, nơi này nếu có đại mộ, chỉ có thể là cổ mộ nhà Nguyên." "Ngươi nói là vậy thì là vậy đi, nhưng không dùng nó, chúng ta đào đến sáng mai mất." "Hay là gọi Bàn Tử đến đi, hắn ở doanh địa cũng chẳng làm gì." Ngô Tam Tỉnh gật đầu, thổi còi trước ngực.

Đây là ám hiệu họ đã định trước, một tiếng còi nghĩa là cần Bàn Tử đến tiếp viện, hai tiếng còi nghĩa là có nguy hiểm, cần nhanh chóng tập hợp.

Doanh địa cách đây không xa.

Rất nhanh, Bàn Tử liền vác theo xẻng sắt chạy tới, cười nói: "Ta đã bảo là sẽ cần đến ta mà." "Đừng vội mừng, ngươi xuống đào hố, Tam Tỉnh giúp vận đất." Tề Thanh Hồ dắt ngao khuyển canh gác phía trên, ba người dưới hố hợp sức đào đất.

Vương Khải Toàn sức lực không nhỏ, chỉ thấy hắn nhổ hai bãi nước bọt vào tay: "Xem Bàn gia ta đây." Chiếc xẻng công binh kiểu Đức bay lượn xuống núi, mỗi nhát đều xúc lên một khối bùn đất lớn do cành khô lá rụng tạo thành.

Chẳng mấy chốc, một cái hố lớn đã được đào thông.

Mọi người thay phiên nhau, đào sâu đến bảy tám mét, cuối cùng cũng thấy Ngũ Hoa Thổ.

"Có rồi!" Ngô Tam Tỉnh mừng rỡ, có loại đất này nghĩa là bên dưới nhất định có mộ.

Đúng lúc Ngô Tam Tỉnh lại định vung xẻng đào tiếp thì đột nhiên bị Hồ Bát Nhất chặn lại: "Tam Tỉnh, hỏng rồi, bên dưới này thật sự có Lưu Ly Đỉnh." Ngô Tam Tỉnh vội vàng dùng tay gạt lớp đất bùn ra, bên dưới lớp đất lộ ra những mảnh ngói màu xanh.

"Quả nhiên là Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh, Lão Hồ, chúng ta chỉ có thể đào nghiêng thôi." "Vậy thì đào nghiêng." Vương Khải Toàn không hiểu, mộ đã gần như đào thông rồi, sao còn phải đào nghiêng, Hồ Bát Nhất đành phải giải thích một lượt về Lưu Ly Đỉnh phòng đạo của người xưa.

"Lưu Ly Đỉnh rất mỏng, chỉ cần vỡ nát tiếp xúc không khí, dầu lửa bên dưới sẽ lập tức thiêu rụi chúng ta không còn gì." "Trời đất ơi, hiểm độc vậy ư?

Chúng ta chỉ đạo mộ thôi mà, có cần đến mức đó không?" "Đạo

mộ cái gì, đối với chủ mộ mà nói, ngươi đây là phá hoại long mạch chi khí, sẽ khiến chủ mộ tuyệt tự tuyệt tôn, hắn không giết ngươi mới là lạ.” Lúc này, Diệp Bạch đã đến dãy Côn Luân sơn mạch.

Trận bão tuyết kéo dài hơn một tháng đến nay vẫn chưa ngớt, ngược lại còn càng lúc càng lớn.

Diệp Bạch chân đạp Canh Kim tiểu kiếm, khoác Hộ Thể Cương Phong, xuyên qua không trung cách mặt đất hơn hai mươi mét.

Bốn phía trắng xóa một màu, không nhìn thấy vật sống nào.

Diệp Bạch thu đồng tiền trong tay lại, nhíu mày, đến gần Côn Luân sơn mạch, quái tượng của Khinh Mi bỗng trở nên rõ ràng hơn.

Lại tìm thêm một ngày, Diệp Bạch đến một ngôi tự miếu bị tuyết lớn bao phủ.

Quái tượng cho thấy, Khinh Mi từng đến đây.

Diệp Bạch chậm rãi bước vào trong nhà, khẽ nhíu mày, ngôi tự miếu này dường như đã bị người ta cải tạo thành khách sạn.

Tuy nhiên, bên trong khách sạn không một bóng người, các phòng trước đó đều mở toang, hai cánh cửa gỗ bị gió tuyết thổi xao động không ngừng.

Những bông tuyết lớn tràn vào trong phòng, đèn lồng trên cột và củi trong lò sưởi từ lâu đã bị băng tinh phủ kín, dường như nơi đây đã bị bỏ hoang một thời gian.

Diệp Bạch lại đến tầng hai khách sạn, dùng thần thức dò đường, rất nhanh đã phát hiện một mật đạo trong một căn phòng khách bên trái.

Mật đạo tối đen, thông thẳng vào bên trong núi.

Lúc này, Diệp Bạch nhặt được một mảnh tre vàng to bằng ngón

tay cái dưới chiếc giường đất, trên đó còn mang theo một chút chân nguyên.

Rõ ràng, đây là do Khinh Mi để lại.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, rồi tiến vào mật đạo.

Mật đạo dài ngoằng, nghiêng xuống dưới, càng đi càng rộng.

Cuối mật đạo là một địa đạo, bên trong chất đầy lương thực, dầu thắp, than đá và các vật tư khác.

Ngoài ra, còn có ba bộ hài cốt bị thiêu cháy.

Lấy hài cốt làm trung tâm, nham thạch và vách tường gần đó đều đen sì.

"Khinh Mi hẳn đã dùng một lá Chưởng Tâm Lôi phù lục ở đây." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, đến trước hài cốt cẩn thận quan sát.

Hài cốt dưới nhiệt độ cao của Chưởng Tâm Lôi đã biến thành than đen.

Nhưng Diệp Bạch vẫn phát hiện vấn đề từ ba bộ hài cốt này.

Ba bộ hài cốt này còn sót lại sát khí yếu ớt.

Thi thể hẳn đã chết từ lâu, là sau này bị người ta luyện chế thành hoạt thi.

Chẳng trách Khinh Mi dùng Chưởng Tâm Lôi diệt thi.

Diệp Bạch khẽ lẩm bẩm, vuốt ve dấu vết trên tường, trong đầu hiện lên cảnh tượng Diệp Khinh Mi khi đó đến địa đạo.

Lúc ấy, ba hoạt thi ngửi thấy mùi người sống, xông về phía nàng.

Khinh Mi rút Bá Vương Thương ra, đánh bay hoạt thi.

Nhưng Bá Vương Thương không thể giết chết hoạt thi, ngược lại còn gây ra động tĩnh không nhỏ.

Không rõ vì lý do gì, Khinh Mi lại chọn dùng Chưởng Tâm Lôi phù lục để diệt thi.

Chương 606

Tại sao lại dùng Chưởng Tâm Lôi phù lục để diệt thi, mà không dùng huyết tru tà?

Theo lý mà nói, sự bùng nổ của sấm sét sẽ gây ra động tĩnh lớn hơn, lẽ nào tình huống lúc đó rất nguy cấp?

Thu ba bộ hài cốt vào không gian, Diệp Bạch khẽ lắc đầu, dưới nhiệt độ cao của Chưởng Tâm Lôi, dấu vết còn sót lại trong địa đạo rất ít, hắn không thể suy đoán thêm, chỉ đành vào phòng xem xét.

Cô con gái thông minh của hắn hẳn sẽ để lại cho hắn thông tin quan trọng.

Rất nhanh, Diệp Bạch đã tìm thấy căn phòng mà La Sát và Diệp Khinh Mi từng ở.

Bên trong căn phòng rất sạch sẽ, than gỗ dưới giường đất đã sớm hóa thành tro tàn.

"Kỷ kỷ!" Dường như cảm nhận được khí tức của Diệp Bạch, một con chỉ nhân màu vàng bò ra từ góc tường.

"Kỷ kỷ kỷ." Diệp Bạch xòe bàn tay ra, con chỉ nhân màu vàng liền nhảy vào lòng bàn tay hắn, cô kỷ cô kỷ, nói không ngừng.

Thấy Diệp Bạch không hiểu lời nó nói, chỉ nhân liền nhún mông, trên đó viết đầy những nét chữ thanh tú do Diệp Khinh Mi để lại.

Chữ viết nguệch ngoạc, chỉ có ba hàng.

Ba hàng chữ này kể về những gì Diệp Khinh Mi đã gặp phải khi đến đây, cũng như hướng đi của họ.

Điều khiến Diệp Bạch không ngờ là, La Sát lại xuất hiện, hơn nữa

còn đi cùng con gái hắn.

Năm đó khi La Sát rời Trường Sa, Diệp Bạch từng giao cho y thuật Tâm Nhãn Thông có được từ Thiết Mục Lạt Ma.

Giờ xem ra, La Sát đã tu luyện thành công môn thần thông này.

Thông tin ghi trên chỉ nhân màu vàng không ít, trong tự miếu xuất hiện, ngoài một toán đạo mộ, còn có một đôi Trương gia huynh muội.

Trương gia huynh muội, lẽ nào là người của Trương gia hải ngoại, Diệp Bạch biết ở hải ngoại, Trương gia vẫn còn giữ một chi hỏa chủng.

Trên giấy nói rằng, những người này sau khi trận tuyết ngừng ngày hôm đó, đều biến mất trong núi tuyết lớn.

Còn Diệp Khinh Mi và La Sát cũng phát hiện ra một số thứ, rồi đuổi theo.

Bởi vậy, ngôi tự miếu này hoang phế cho đến nay, đã sắp bị tuyết lớn che lấp hoàn toàn.

Suy nghĩ một lát, Diệp Bạch rời tự miếu, theo hướng tây bắc mà Khinh Mi đã chỉ mà đi.

Băng thiên tuyết địa, gió dữ gào thét hung dữ, càng đi về phía bắc, áp lực gió càng thấp.

Diệp Bạch vốn định ngự kiếm mà đi, nhưng thần thức tiêu hao nghiêm trọng, chỉ đành bộ hành trong tuyết.

Tuy nói là bộ hành, nhưng dưới sự gia trì của Điện Quang Thần Hành Bộ, Diệp Bạch như một bóng ma lướt đi với ánh sáng tím, người thường khó mà thấy được hư ảnh.

Vượt qua hai ngọn núi tuyết cao vút chạm mây, màn đêm liền buông xuống, trên không trung không một chút ánh trăng, bốn phía tối

đen như mực.

Thần thức Diệp Bạch khẽ động, tình cờ phát hiện một hang núi không xa.

Đứng ngoài hang, thấy tuyết lớn như lông ngỗng đầy trời không hề giảm bớt, Diệp Bạch nhíu mày.

Hắn nhận ra thời tiết này rất kỳ lạ, dường như không phải khí hậu núi tuyết bình thường, mà là tuyết lớn do một nguyên nhân nào đó gây ra.

Diệp Bạch đi về phía trong hang, dùng thần thức lại phát hiện ra điều gì đó, khẽ nhíu mày.

Chỉ thấy sâu bên trong hang có ba bộ hài cốt người.

Nói là hài cốt, chỉ vì thi thể chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu dính máu, da thịt và nội tạng đã bị một thứ gì đó ăn sạch.

Ngay cả trên xương trắng cũng có những vết cắn nhỏ.

Mà áo bông và áo khoác lớn của ba người vẫn còn nguyên vẹn trên người, bởi vậy kẻ tấn công ba người không phải là loài mãnh thú ăn thịt cỡ lớn, mà có thể là một loại côn trùng nào đó.

Tiếp đó, Diệp Bạch tìm thấy vài con "thủ phạm" hoàn chỉnh trong hài cốt.

Đó là một loại bướm đêm màu trắng.

Diệp Bạch nghĩ đến Bạch Diện Quỷ mà con gái hắn đã ghi lại trên chỉ phiến vàng khi tấn công tự miếu, hẳn là loại bướm đêm màu trắng này.

Đây là một loại bướm đêm có cánh trắng như tuyết, và trên bụng có hoa văn đầu quỷ màu xám.

"So với Kiến Hành Quân Sa Mạc thì cũng có thể so sánh." Diệp

Bạch khẽ lắc đầu, một ngọn tử hỏa trong tay lóe lên rồi vụt tắt, vài con Bạch Diện Quỷ và ba bộ hài cốt lập tức hóa thành tro tàn.

Ngoại trừ quần áo, bên cạnh ba bộ hài cốt không có bất kỳ vật tư nào, Diệp Bạch nghi ngờ họ có đồng bọn, chỉ là đồng bọn đã bỏ rơi họ vào lúc nguy nan.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ bên trong hang núi, Diệp Bạch liền thả Tiểu Hoa mang theo bên mình ra.

Tiểu Hoa đã dài hai mươi mét, thân rắn phủ đầy ba màu trắng, xanh lam, đen, vô cùng rực rỡ, nhìn từ xa giống như một con cự xà bước ra từ tranh sơn dầu.

Thân rắn của nó thô như thùng nước, lập tức chắn gần nửa hang núi.

Tiểu Hoa nhẹ nhàng quấn quanh người Diệp Bạch, phun lưỡi rắn, dường như đang oán trách Diệp Bạch đã nhốt nó trong Đại Sư Cầu lâu như vậy.

Diệp Bạch xoa xoa đầu rắn, ném ra khối thịt bò lớn đặt trong không gian, Tiểu Hoa một ngụm ngậm lấy, nuốt vào bụng.

"Được rồi, ăn no rồi, đến lượt cho nó ăn." Diệp Bạch triệu hồi Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, thấy ngọn lửa màu tử hắc, Tiểu Hoa không nhịn được uốn lượn thân rắn, phun lưỡi rắn thể hiện sự uy hiếp.

"Nửa tháng một lần thôi, ăn xong ta sẽ bồi thường ngươi." Nhưng dưới sự thúc giục của Diệp Bạch, Tiểu Hoa bất đắc dĩ phun ra ngọn lửa màu xanh lam.

Mang trong mình huyết mạch hỗn hợp của Minh Diễm Hỏa Xà và U Diễm Lam Xà, Tiểu Hoa tự nhiên cũng có thể phun ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa xuất hiện, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa bắt đầu bồn chồn, sau khi được Diệp Bạch chấp thuận, liền hóa thành một con hỏa xà hung dữ ngẩng cao đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy nó nuốt trọn Vô Lượng Nghiệp Hỏa, rồi ợ một tiếng.

Ăn xong, hỏa xà màu tím còn khiêu khích nhìn Tiểu Hoa một cái.

Hai loại hỏa diễm xuất hiện trong chốc lát, băng tầng trong động huyệt đã bắt đầu chảy nước, Diệp Bạch liền thu Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa vào thể nội, rồi an ủi Tiểu Hoa đang có chút ủ rũ, cho nó uống một ít Sinh Mệnh Tuyền Thủy.

Giờ đây Diệp Bạch có thể thu phóng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa tự nhiên, ngoài việc thần thức tăng cường, có thể trấn áp được Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa còn non nớt, quan trọng hơn là, Diệp Bạch phải cách một khoảng thời gian cho Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa ăn "sữa" một lần.

Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa thích các loại hỏa diễm đặc biệt, trong đó Vô Lượng Nghiệp Hỏa có thể thiêu đốt linh hồn là thứ nó yêu thích nhất.

Từ khi quen ăn "sữa", Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa rất ít khi gây rắc rối, yêu cầu duy nhất là Diệp Bạch phải cho nó ăn một lần mỗi nửa tháng.

Bởi vậy, Tiểu Hoa liền đảm đương công việc của một "vú nuôi".

Lúc này, ngay tại ngọn núi tuyết không xa nơi Diệp Bạch đang nghỉ ngơi, hai anh em Trương gia đang khó khăn băng qua bão tuyết.

Chương 607

Trên núi tuyết, tuyết lớn đã rơi liên tục hơn một tháng, lớp tuyết tích tụ rất dày, hai anh em cứ đi vài bước lại lún sâu vào lớp tuyết.

Má Trương Hải Hạnh đỏ bừng vì lạnh, thở hổn hển nói: "Anh, hay là chúng ta cứ ẩn mình trong tuyết đi, lũ Bạch Diện Quỷ đó hẳn sẽ không phát hiện ra chúng ta." Trương Hải Khách quay đầu lườm nàng một cái: "Nói xằng, ở nhiệt độ này, chỉ cần cơ thể ngươi bất động, vài phút là sẽ chết cóng." "Thế cũng tốt hơn là bị Bạch Diện Quỷ ăn thịt thành xương.

Anh, đêm đó anh không thấy sao, Bạch Diện Quỷ tràn ngập khắp nơi chỉ trong chớp mắt đã ăn sạch tên đạo mộ kia không còn gì, sắp đến mười hai giờ rồi, lũ Bạch Diện Quỷ đó lại sắp xuất hiện, dù sao em thấy chết cóng còn hơn là bị ăn thịt thành xương." Trương Hải Khách không đáp lời, cứ thế thẳng tiến trong tuyết.

Trương Hải Hạnh đành phải đi theo.

"Anh, tiếc là huyết mạch chúng ta không thuần khiết, nếu không có Kỳ Lân huyết thì đã không sợ lũ Bạch Diện Quỷ ăn thịt người này rồi." "Có Kỳ Lân huyết cũng vô dụng, Bạch Diện Quỷ quá nhiều, không phải sức người có thể ngăn cản được." Trương Hải Khách quay đầu lại, phát hiện em gái mình đột nhiên dừng bước, chun mũi, đang ngửi gì đó.

"Ngửi gì vậy?" "Anh, em hình như ngửi thấy mùi thịt nướng, loại có thêm bột thì là cay nồng ấy." "Anh thấy em điên rồi, mũi cũng xuất hiện ảo giác, bão tuyết lớn thế này, đâu ra mùi thịt nướng, mau đi thôi, nếu chúng ta tìm được một hang núi tránh rét, có lẽ sẽ sống sót." "Đừng kéo em, anh, em thật sự ngửi thấy mà, nhất định có người

đang nướng thịt gần đây, chúng ta có cứu rồi.” Trương Hải Hạnh phấn khích kéo Trương Hải Khách đi về phía Diệp Bạch đang ở.

Trong hang động, Diệp Bạch ném miếng sườn heo đã nướng xong cho Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cũng không sợ nóng, một ngụm nuốt chửng.

Diệp Bạch nhìn bụng rắn của nó, thịt bò đã cho ăn trước đó đã tiêu hóa xong rồi.

Món ngon vào bụng, Tiểu Hoa cọ cọ lòng bàn tay Diệp Bạch, dường như đang làm nũng.

Diệp Bạch khẽ hừ một tiếng.

Nếu không phải để bù đắp công sức “cho bú” của Tiểu Hoa, Diệp Bạch cũng sẽ không tốn sức nướng thịt cho Tiểu Hoa.

Lúc này, bên ngoài hang động truyền đến tiếng kêu của một nam một nữ.

“Anh, anh!

Em đã bảo có mà, trong động còn có ánh lửa kìa!” Nghe giọng điệu, vô cùng phấn khích.

“Nhẹ tiếng thôi, không biết là địch hay bạn thì đừng nói chuyện.” Trương Hải Khách dẫn Trương Hải Hạnh chậm rãi bước vào trong hang động.

“Bên trong có ai không?

Hai anh em chúng tôi…” Trương Hải Khách rẽ qua một khúc cua, thò đầu nhìn vào, lập tức bị cảnh tượng trước mắt dọa chết khiếp, những lời phía sau trực tiếp nuốt vào bụng.

Dù là người xuất thân từ Trương gia, hắn cũng chưa từng thấy cảnh tượng này.

“Có chuyện gì vậy, anh?” Trương Hải Hạnh không hiểu gì cũng đi theo, nhưng ngay khoảnh khắc ngẩng đầu lên, nàng đã thất sắc.

Chỉ thấy Tiểu Hoa đang cuộn mình với thân rắn dài hơn hai mươi mét, đôi mắt rắn lạnh lẽo chằm chằm nhìn họ.

Giọng Trương Hải Hạnh run rẩy, gần như sợ phát khóc: “Anh, phải làm sao bây giờ?” “Làm sao được nữa, đợi lệnh của ta, cùng nhau chạy!” Trương Hải Khách nhìn chằm chằm vào con cự xà, hai tay đẩy em gái, lùi từng bước nhỏ.

“Được rồi, Tiểu Hoa, đừng dọa họ nữa.” Diệp Bạch mặc hắc bào xuất hiện phía sau thân rắn.

“Rít!

Rít!

Rít!” Tiểu Hoa lúc này mới thu lại uy áp, thân thể vung lên một cái, quay trở lại sâu bên trong hang động, cuộn thành một cuộn.

Hai anh em Trương Hải Khách nhìn nhau, vẫn không dám lại gần, chuẩn bị chuồn bất cứ lúc nào.

Con mãng xà lớn như vậy, thật sự quá đáng sợ.

Hơn nữa nhìn màu sắc con cự xà này, có màu đen, xanh lam, và cả trắng, e rằng là một con rắn độc chết người.

Trương Hải Hạnh run rẩy hỏi: “Tiền bối.

Con rắn này là ngài nuôi sao?” “Coi như vậy đi.” Diệp Bạch đốt đống lửa, để đống lửa cháy lớn hơn một chút, thịt nướng trên giá tỏa ra mùi hương mê hoặc.

Trương Hải Hạnh nuốt nước bọt, huých huých anh trai mình.

“Anh, có thịt kìa.” Trương Hải Khách kéo Trương Hải Hạnh ra phía sau: “Tiền bối là dân sơn cước gần đây sao?” Diệp Bạch liếc hắn

một cái: "Muốn ở lại thì ở, muốn ăn thì tự mình lấy, đâu ra lắm chuyện vặt vãnh thế." Trương Hải Khách bị ánh mắt của Diệp Bạch dọa giật mình, cũng không dám hỏi thêm: "Vậy làm phiền rồi." Hai người tìm một chỗ khuất xa con cự xà, ngồi xuống đối diện Diệp Bạch.

Trước đó vì góc độ chênh lệch, hai người không nhìn rõ dung mạo Diệp Bạch, lúc này mới phát hiện Diệp Bạch cũng giống họ, dường như là một người trẻ tuổi, hơn nữa dưới ánh lửa, cằm và ngũ quan vô cùng tuấn mỹ.

Trương Hải Hạnh không nhịn được nhìn thêm hai lần.

"Trên giá có thịt, tự mình lấy đi." "Đa tạ tiền bối." Trương Hải Khách cũng không khách khí, cầm lấy một miếng sườn bò béo ngậy nhiều nước, xé một nửa chia cho em gái.

Từ khi rời tự miếu, hai anh em họ sống nhờ lương khô và nước tuyết, đây là lần đầu tiên họ ăn thịt chín sau hơn nửa tháng.

Hơn nữa miếng thịt này cực kỳ ngon, hai anh em ăn ngấu nghiến, không kìm được mà nhai ngồm ngoàm.

Thấy vậy, Diệp Bạch khẽ lắc đầu, cảm thán người Trương gia này có chút non nớt, thịt không rõ lai lịch cũng dám ăn.

"Tiền bối không ăn sao?" Trương Hải Khách lau mỡ trên miệng.

"Các ngươi tên là gì?" Trương Hải Khách ngẩn người: "Tiền bối, ta tên Trương Vệ Quốc." "Nghĩ kỹ rồi hãy nói." Dưới ánh mắt lạnh lùng của Diệp Bạch, Trương Hải Khách không chút suy nghĩ, lại buột miệng nói: "Tiền bối, ta tên Trương Hải Khách." Diệp Bạch nhíu mày.

Trương Hải Khách?

Cái tên này hẳn có ấn tượng, người Trương gia hải ngoại, mấy chục năm sau có giao thiệp với Ngô Tà.

Hai anh em này hẳn là những người Trương gia mà Khinh Mi đã nhắc đến.

Trương Hải Hạnh vội vàng huých anh trai mình, sao lại nói ra tên thật rồi.

Trương Hải Khách cũng hơi ngơ ngác, vậy mà dưới ánh mắt chú mục của đối phương lại nói ra sự thật.

Tuy nhiên, nghĩ đến một bức ảnh đen trắng từng thấy, cùng với khả năng điều khiển rắn của Diệp Bạch, Trương Hải Khách mơ hồ đoán được thân phận của Diệp Bạch.

Nếu là vị Tam gia của Cửu Môn đó, thì hai anh em họ vẫn nên nói thật.

"Các ngươi đến Côn Luân sơn làm gì?" Trương Hải Khách nghĩ nghĩ rồi nói: "Tiền bối, chúng tôi đến để tìm kiếm ẩn mạch." "Anh, anh làm gì vậy?

Sao cái gì cũng nói ra hết thế?" Trương Hải Hạnh trừng mắt giận dữ nhìn anh trai mình, cắt ngang lời.

"Được rồi, vị tiền bối này là người của chúng ta." "Người của chúng ta?

Chẳng lẽ ông ấy là người của Trương gia nội địa sao?" Trương Hải Hạnh hỏi khẽ.

"Không phải, chuyện này sau này anh sẽ giải thích cho em, tóm lại vị tiền bối này hẳn sẽ không hại chúng ta." Trương Hải Hạnh thấy anh trai sắc mặt nghiêm túc, liền không nói gì nữa.

Nghe đôi anh em này thì thầm trước mặt mình, Diệp Bạch mỉm cười.

Trương Hải Khách ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch nói: "Tiền bối, kỳ

thực hai anh em chúng tôi đến trong nước chưa lâu, là người của một chi Trương gia di cư ra hải ngoại trước khi lập quốc, lần này đến Côn Luân sơn là để tìm kiếm một chi ẩn mạch của Trương gia." Diệp Bạch hỏi: "Ẩn mạch?

Chương 608

Chi ẩn mạch này có gì đặc biệt?

Các ngươi sao không đi tìm Trương Khởi Linh đời này, trở về Trương gia?" Trương Hải Khách nghĩ nghĩ rồi nói: "Tiền bối, thật không giấu gì ngài, người Trương gia hải ngoại chúng tôi không công nhận Trương Khởi Linh đời này, đối với chúng tôi mà nói, Trương gia không chỉ có một lựa chọn này." Diệp Bạch có chút bất ngờ: "Vậy nói thế, trong ẩn mạch mà các ngươi tìm kiếm, có huyết thống Kỳ Lân huyết thuần khiết của Trương gia." "Hẳn là không sai, cổ tịch ghi chép, chi ẩn mạch này đã tách khỏi Trương gia từ mấy nghìn năm trước, họ nghiêm khắc tuân theo tộc huấn nội tộc thông hôn, nên huyết mạch hẳn là thuần khiết nhất." Diệp Bạch mỉm cười, tệ đoan của việc nội tộc thông hôn quá lớn, ở nơi cực hàn như Côn Luân sơn này, loại chủng tộc nào cũng rất khó duy trì được hàng nghìn năm.

"Vậy các ngươi đã tìm thấy chưa?" "Vẫn chưa." Trương Hải Khách lộ vẻ thất vọng, sau đó lại nói: "Tuy nhiên, chúng tôi đã phát hiện di tích kiến trúc do chi ẩn mạch này để lại, tôi nghĩ họ có thể đã thiên di đến nơi khác." "Nếu các ngươi không tìm thấy thì sao?" "Vậy thì ta sẽ đưa em gái trở về." "Ta hỏi, nếu các ngươi chỉ còn lại một lựa chọn là Trương Khởi Linh thì sao?" Trương Hải Khách lộ vẻ khó xử, ấp úng một lát rồi nói: "Vậy thì tôi nghĩ chi tộc chúng tôi sẽ trở về trong nước, phò tá Trương Khởi Linh đời này, hoàn thành sứ mệnh của người Trương gia." Diệp Bạch gật đầu: "Ngươi hẳn đã đoán ra thân phận của ta, năm đó ta và đại trưởng lão Trương gia các ngươi có giao hẹn, giúp đỡ Trương gia, nhiều năm trôi qua, Trương gia các ngươi lác đác còn nợ ta không ít ân tình, ta không nợ Trương gia các ngươi thứ gì cả." Có giao hẹn với đại trưởng lão Trương gia?

“Ngài là Diệp Tam gia của Cửu Môn!” Trương Hải Hạnh đoán ra thân phận của Diệp Bạch, lập tức đứng bật dậy, kinh ngạc che miệng, trong lòng kích động không thôi.

Nàng tuy là người Trương gia, nhưng lại lớn lên cùng những truyền thuyết về Diệp Tam gia.

Không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy, Diệp Tam gia vẫn còn dung mạo trẻ tuổi.

Trương Hải Khách lườm nàng một cái, ý bảo nàng đừng nói chuyện.

Diệp Bạch lại nói: “Hãy thay ta nhắn một lời đến người Trương gia hải ngoại các ngươi, với năng lực của họ, đừng hòng lại phù trợ một Trương Khởi Linh mới, có ý đồ chia rẽ Trương gia!

Thành thật mà làm việc cho Trương Khởi Linh đời này, Trương gia có thể quật khởi hay không, hy vọng đều đặt lên người Trương Khởi Linh đời này.” “Vâng, Diệp tiền bối, tôi sẽ chuyển lời đến tộc nhân của tôi.” Trương Hải Khách nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Vậy không biết Diệp tiền bối đến Côn Luân sơn làm gì, có gì hai anh em chúng tôi có thể giúp được không?” “Ở ngôi tự miếu hoang phế kia, các ngươi đã gặp, hoặc thấy những gì?” Hai anh em nhìn nhau, Trương Hải Khách cẩn thận hỏi: “Diệp tiền bối chẳng lẽ đang tìm người?” Diệp Bạch không đáp lời.

Trương Hải Khách ho khan hai tiếng rồi nói: “Tiền bối, thực ra chúng tôi ở ngôi tự miếu đó cũng chỉ hai đêm, biết không nhiều.

Lúc đó hai anh em chúng tôi lạc trên núi mấy ngày, thấy có ánh lửa trên núi tuyết ở xa, mới lần theo ánh sáng tìm đến tự miếu.” “Trong tự miếu chỉ có một tiểu sa di tên Thanh Tùng đang tiếp đãi.

Theo tôi thấy, hắn không giống người xuất gia.

Đến tối, gió tuyết càng lúc càng lớn, lại có một đội thám hiểm tám người gấp rút đến." Diệp Bạch không động thanh sắc lắng nghe, so sánh với thông tin Diệp Khinh Mi để lại trên chỉ phiến.

"…Đến đêm thứ hai, lại có một đôi phụ nữ đến, một người trẻ tuổi hơn, một người già hơn, họ mặc đồ quá kín đáo, không nhìn ra lai lịch, nhưng người trẻ tuổi kia, giọng nói rất hay…" Diệp Bạch nhíu mày, cụp mắt xuống, nhìn Trương Hải Khách một cái.

"Các ngươi phát hiện tự miếu có vấn đề từ khi nào?" Trương Hải Khách hoàn toàn không cảm nhận được ý lạnh trong ánh mắt Diệp Bạch, cười ha hả giải thích: "Diệp tiền bối, thực ra là em gái tôi phát hiện trước, khứu giác của nàng rất tốt, đêm đầu tiên vào phòng đã ngửi thấy mùi máu trong nhà, lúc đầu chúng tôi chỉ nghĩ đây là một quán trọ đen, nhưng đến tối, nàng lay tôi dậy, nói là ngửi thấy mùi xác chết…" "Chúng tôi liền cảnh giác, tối hôm thứ hai, đội tám người kia đột nhiên ra ngoài, chúng tôi liền đi theo, nhưng sau đó gió tuyết quá lớn, chúng tôi không dám mạo hiểm nữa, liền quay lại khách sạn tự miếu." "Rồi sao nữa?" "Diệp tiền bối, những chuyện xảy ra tiếp theo mới là khủng khiếp nhất, sau mười hai giờ đêm, bên ngoài cửa sổ liền vang lên tiếng kẽo kẹt, rồi rất nhiều bướm đêm màu trắng xuất hiện va đập vào cửa sổ, dường như muốn chui vào từ các khe hở." "Bướm đêm màu trắng quấy phá gần nửa đêm, sau khi trời gần sáng thì chúng mới biến mất theo bão tuyết, còn tôi và em gái mang theo nhiệm vụ gia tộc đến, biết nơi này không nên ở lâu, liền nhân lúc trời sáng mà bỏ chạy." Trương Hải Khách uống một ngụm nước tuyết được hâm nóng bên đống lửa, rồi tiếp tục nói: "Sau này tôi mới biết, người địa phương nói loại này gọi là Bạch Diện Quỷ, trong tiếng Tạng có nghĩa là sứ giả, chúng bị phong ấn trong thiên niên hàn băng, mỗi khi sơn thần nổi giận mới thả Bạch Diện Quỷ ra để tẩy rửa tội ác trên núi tuyết." "Lần gần nhất Bạch Diện Quỷ được sơn thần thả ra là chuyện

của hơn ba trăm năm trước." Diệp Bạch mỉm cười: "Truyền thuyết về Bạch Diện Quỷ các ngươi nghe được từ đâu?" "Khi chúng tôi tìm kiếm ẩn mạch thì gặp một anh dân núi, lai lịch của Bạch Diện Quỷ đều là do hắn kể cho chúng tôi." Diệp Bạch khẽ gật đầu, vừa rồi hắn vẫn luôn dùng thần thức nhìn chằm chằm ngũ quan của Trương Hải Khách.

Không có gì bất thường, chứng tỏ người Trương gia hải ngoại này không lừa hắn.

Theo lời hắn nói, Khinh Mi là sau khi hai anh em Trương gia rời đi mới phát hiện vấn đề của tự miếu, và đã động dụng Chưởng Tâm Lôi phù lục.

Vậy Khinh Mi và La Sát sau khi rời tự miếu sẽ đi đâu?

Chẳng lẽ họ đã phát hiện ra thứ gì khác vào đêm Bạch Diện Quỷ xuất hiện?

Lúc này, Trương Hải Khách nói: "Diệp tiền bối, mấy ngày nay chúng tôi đã phát hiện ra quy luật xuất hiện của Bạch Diện Quỷ, chỉ cần gió lớn tuyết lớn, Bạch Diện Quỷ sẽ xuất hiện.

Cơ bản là cách năm ngày một lần, theo thời gian chúng tôi gặp lần trước mà suy đoán, tối nay Bạch Diện Quỷ rất có khả năng sẽ xuất hiện, ngài tốt nhất nên chuẩn bị một chút." Diệp Bạch khuấy đống lửa, thản nhiên nói: "Ta biết rồi, Bạch Diện Quỷ ta sẽ xử lý." "Đa tạ tiền bối." Hai anh em lúc này mới yên tâm, nếu truyền thuyết trong tộc không phải giả, với thủ đoạn của Diệp tiền bối, chắc chắn có thể dễ dàng bảo vệ an nguy của họ.

Có đống lửa bên cạnh, hai anh em Trương Hải Khách sau khi ăn no liền dựa vào nhau nghỉ ngơi.

Trong lúc nghỉ ngơi, Trương Hải Khách nhét một tay vào trong

ngực, nắm chặt vũ khí duy nhất trên người.

Diệp Bạch biết, Trương Hải Khách trong lòng có một khẩu súng.

Dù được đãi ngộ tốt, hai anh em vẫn giữ một phần cảnh giác đối với hắn.

Diệp Bạch cũng không bận tâm, súng đạn đối với hắn đã không còn uy hiếp, tĩnh lặng chờ đợi Bạch Diện Quỷ mà hai người kia đã nói.

Lại qua rất lâu, đống lửa đã tắt, chỉ còn lập lòe những tàn than đỏ, bên ngoài hang gió trở nên lớn hơn, thỉnh thoảng có tuyết hoa bay vào.

Dường như cảm nhận được điều gì đó, Diệp Bạch bước ra ngoài động huyệt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trong bóng tối, một đàn bướm đêm màu trắng như tầng mây âm u che kín bầu trời.

Ánh mắt Diệp Bạch xuyên qua màn đêm dày đặc, nhìn rõ hướng Bạch Diện Quỷ bay tới, là phía tây nam.

Bạch Diện Quỷ có lớn có nhỏ, con lớn nhất đủ to bằng bàn tay người trưởng thành.

Những con Bạch Diện Quỷ này bay xuống cùng với tuyết hoa màu trắng, tốc độ bay nhanh hơn tuyết hoa rất nhiều.

Bướm đêm vỗ cánh vốn không có tiếng động, nhưng khi số lượng đạt đến một mức độ nhất định, liền gây ra chấn động tần số trong không khí.

"Ba ba ba!" Hai anh em Trương Hải Khách trong động tự nhiên bị tiếng động này đánh thức, vội vàng ra cửa động.

Trương Hải Khách vội vàng nhắc nhở: "Diệp tiền bối, đây là tiếng Bạch Diện Quỷ sắp đến." "Quay lại vào trong động đi." Diệp Bạch

lạnh lùng nói.

“Diệp tiền bối, hay là chúng tôi ở lại giúp ngài đi.” “Nói lại lần nữa, quay vào trong.” Trương Hải Hạnh kéo kéo anh trai mình: “Diệp tiền bối, ngài cần chúng tôi thì cứ gọi một tiếng, chúng tôi sẽ lập tức ra giúp.” Nói xong, liền kéo Trương Hải Khách quay vào trong động.

“Anh, anh có phải lo lắng Diệp tiền bối sẽ bỏ rơi chúng ta không?” “Biết vậy còn kéo anh về?” Trương Hải Hạnh nói: “Em cảm thấy Diệp tiền bối là người tốt, ngài ấy sẽ không bỏ rơi hai chúng ta đâu.” Thấy bộ dạng si mê của em gái, Trương Hải Khách lắc đầu, không muốn nói thêm nữa.

Tuy nhiên con đại xà mà Diệp tiền bối nuôi vẫn còn ở trong động, nghĩ vậy Diệp tiền bối hẳn sẽ không bỏ rơi họ.

Tiểu Hoa đang cuộn tròn bên đống lửa tự nhiên cũng cảm nhận được nguy hiểm bên ngoài, nhưng Diệp Bạch từng dặn nó hãy nghỉ ngơi thật tốt, nó cũng không động đậy, lười biếng đổi một tư thế, tiếp tục ngủ.

Lúc này, Bạch Diện Quỷ trong bão tuyết cảm nhận được nhiệt lượng từ hang núi, từng đàn từng đàn bay đến.

Diệp Bạch tế ra Kim Linh Châu, một vệt quang tráo màu vàng lập tức bảo vệ cửa hang.

Lô Bạch Diện Quỷ đầu tiên xông tới đập bộp bộp vào quang tráo, rơi xuống như bánh chưng.

Động tĩnh ở cửa hang tự nhiên thu hút sự chú ý của toàn bộ đàn Bạch Diện Quỷ, chúng không màng sống chết xông tới, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã chất đầy xác chết bên ngoài cửa hang.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, đầu ngón tay ném một đoàn U Hỏa màu tím ra ngoài.

Xoạt!

Lửa bùng lên ngay lập tức, thiêu rụi toàn bộ thi thể Bạch Diện Quỷ đã chết, và hóa thành một con hỏa xà cao ba trượng.

Bạch Diện Quỷ không sợ chết, lại quay đầu xông thẳng vào trong hỏa xà màu tím.

Tuy nhiên, bướm đêm lao vào lửa, cũng chỉ làm tăng thêm hỏa thế, chứ không làm hỏa xà giảm đi nửa phần nào.

Hơn mười giây sau, đàn Bạch Diện Quỷ vừa rồi còn bay đầy trời liền chỉ còn lại lác đác vài con, còn con hỏa xà màu tím có đủ nhiên liệu đã hóa thành cao mười trượng, ngũ quan hung dữ, vảy rắn chồng chất, hệt như một cự thú hung tợn.

Ánh lửa của nó thậm chí còn chiếu sáng nửa ngọn núi tuyết thành màu tím ma mị.

Diệp Bạch lộ ra nụ cười, đây chính là sự đáng sợ của Dị Hỏa, không vật nào không cháy, hơn nữa còn có thể theo thế cháy mà nhanh chóng lan rộng.

Hai anh em Trương gia đang ở trong động nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh, liền không nhịn được thò đầu ra xem.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lập tức khiến họ ngây người.

Chỉ thấy một con hỏa xà màu tím khổng lồ uốn lượn thân rắn, cuộn mình trong tuyết, đang cung kính cúi đầu về phía Diệp tiền bối.

"Thật sự quá ngầu đi!" Trương Hải Hạnh kinh hô một tiếng, trong mắt đã lấp lánh những ngôi sao nhỏ.

Chương 609

Diệp Bạch tự nhiên cảm nhận được hai người phía sau, nhưng hắn cũng không để ý.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa xà cao mười trượng hóa thành một vệt tử quang, chui trở lại thể nội Diệp Bạch.

Ngay khi Diệp Bạch tưởng rằng mọi nguy cơ đã được giải trừ, đột nhiên mi tâm hắn giật một cái, nhìn về sâu bên trong bão tuyết, nơi đó dường như có một thứ gì đó khủng khiếp đang ủ mưu.

Áp lực gió xung quanh càng lúc càng thấp, hai anh em Trương gia ở cửa động chỉ cảm thấy một cảm giác ngạt thở khó hiểu truyền đến, sợ hãi đến mức vội vàng trốn vào trong động.

Lúc này, Tiểu Hoa trong động cũng cảm nhận được điều gì đó bất thường, nó phun lưỡi rắn bắt lấy các yếu tố trong không khí, không để ý đến hai anh em đang hoảng loạn thất thố, chậm rãi bò ra.

“Tiểu Hoa, cảm nhận được gì?” Tiểu Hoa phun ra tiếng rắn: “Chủ nhân, huyết mạch rắn của ta đang run rẩy, dường như là thiên địch của ta.” “Thiên địch?

Thứ thiên địch có thể khiến ngươi bản năng sợ hãi hẳn không phải thứ đơn giản.” Diệp Bạch nhíu mày, Tiểu Hoa là huyết mạch để lại của xà thần, trong tộc Quỷ Động được cung phụng kính ngưỡng như thần thú, còn có sinh vật nào có thể khiến nó cũng phải sợ hãi?

Thu Tiểu Hoa vào Đại Sư Cầu, Diệp Bạch đạp Canh Kim tiểu kiếm, chậm rãi thăng không.

Càng tiếp cận mắt bão, nhiệt độ càng thấp, luồng gió sắc bén càng giống như những mũi băng chùy thấu xương, có thể lập tức đóng

băng vật sống thành tượng băng.

Diệp Bạch đội Kim Linh Châu hộ thể, bay không nhanh.

Phải nói rằng, viên Kim Linh Châu này giúp Diệp Bạch quá lớn, chỉ cần có đủ chân nguyên cung ứng, Diệp Bạch chưa từng phát hiện ra thứ gì có thể phá vỡ quang tráo hộ thể của nó.

Diệp Bạch bay lên cao hàng trăm mét, đỉnh núi tuyết nơi hắn nghỉ ngơi đã nằm dưới chân hắn.

Nơi đây gió lạnh gào thét, thỉnh thoảng có một trận cương phong ập đến, phi hành thuật của Diệp Bạch chỉ là cưỡng chế ngự kiếm bằng thần thức, không tính là cao minh, trong vài phút ngắn ngủi, thần thức đã tiêu hao phần lớn.

Trong mắt bão cốt lõi nhất, là những đám mây đen kịt, thỉnh thoảng có tia điện lóe lên.

Một loại huyết mạch uy áp ngạt thở phát ra.

Diệp Bạch mở dị đồng, nhìn thấy một cự vật hình chim phát ra sinh cơ màu đỏ.

Rõ ràng, trong mắt bão có sinh vật sống, hơn nữa sinh vật này lớn hơn Huyền Điểu rất nhiều.

Đôi cánh của nó khi mở ra, e rằng dài hơn một trăm mét.

Diệp Bạch hít sâu một hơi, biết rằng loại cự điểu bão tố này không phải thứ hắn có thể đối phó lúc này.

Chưa tìm hiểu rõ cự điểu trong bão rốt cuộc là thứ gì, có thủ đoạn gì trước đó, Diệp Bạch không dám đến quá gần.

Bằng không, hoặc là cự điểu bão tố vỗ cánh đánh bay hắn, hoặc là, hắn có thể ném ra một cụm Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, thiêu chết cự điểu.

Tuy nhiên, đặc tính "vô vật bất thiêu" của Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa chỉ nhắm vào những thứ bình thường, nếu thật sự đối đầu với cự điểu bão tố, Diệp Bạch cũng không biết Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa còn có thể đốt cháy nó hay không.

Từ bỏ ý định đi sâu vào mắt bão, Diệp Bạch thu Canh Kim tiểu kiếm lại, tự do rơi xuống.

Đến cách mặt đất hơn mười mét, Diệp Bạch mới dừng thân hình lại.

Thấy hai anh em Trương gia vẫn còn ở trong động, Diệp Bạch không quay lại, mà tìm một chỗ lưng chừng núi, quan sát tình hình cự điểu trong bão.

Diệp Bạch phát hiện, mặc dù lúc đầu hắn đã tiêu diệt một đàn lớn Bạch Diện Quỷ, nhưng từ phía tây vẫn không ngừng bay đến nhiều Bạch Diện Quỷ hơn nữa.

Phần lớn những con Bạch Diện Quỷ này đều dính máu tươi màu đỏ, dường như đã ăn một bữa no nê.

Chúng bay thành đàn vào mắt bão, trở thành thức ăn cho cự điểu bão tố.

Rõ ràng, Bạch Diện Quỷ săn mồi máu thịt trên mặt đất, cung cấp cho cự điểu bão tố.

Chuỗi thức ăn này quả thật thú vị.

Lại qua vài giờ, bão tuyết đã yếu đi khá nhiều, đàn Bạch Diện Quỷ thưa thớt dần, biến mất ở chân trời.

Còn cự điểu trong bão, cũng biến mất cùng với đám mây âm u.

Diệp Bạch nhíu chặt mày.

Cần biết rằng, hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mắt bão, nếu có

cự điểu trăm mét bay ra bay vào, hắn nhất định sẽ thấy.

Nhưng vừa rồi, dị đồng của hắn phát hiện trong tầng mây mắt bão, không còn sinh cơ màu đỏ nữa.

Điều đó chứng tỏ cự điểu bão tố bên trong đã đột nhiên biến mất.

Chẳng trách khi cự điểu này xuất hiện hắn cũng không hề hay biết, xem ra con cự điểu này cũng đột nhiên xuất hiện trong tầng mây.

Cũng không biết rốt cuộc loại cự điểu nào có năng lực như vậy.

Diệp Bạch quay trở lại hang núi, trời đã hơi sáng.

Trên núi tuyết, chỉ cần có một chút ánh sáng, sẽ bị tuyết trắng khắp nơi phản chiếu.

Bởi vậy trong tuyết địa, rất ít khi xuất hiện cảnh tượng tối đen như mực, trừ khi mặt trăng và mặt trời đồng thời bị che khuất.

Hai anh em Trương gia trong động thấy Diệp Bạch quay về, liền vội vàng hỏi han tình hình.

Diệp tiền bối mấy tiếng đồng hồ không quay lại, họ từng ra ngoài tìm vài lần, nhưng đều không phát hiện tung tích.

Họ còn tưởng Diệp tiền bối đã gặp chuyện không may.

"Tiếp theo chúng ta không cùng đường, đây là một túi vật tư, các ngươi đi đi." Diệp Bạch ném xuống chiếc ba lô màu đen đã chuẩn bị từ trước, biến mất ở cửa động huyệt.

Đối với Diệp Bạch mà nói, hai anh em Trương gia chỉ là một khúc xen, hắn cần nhanh chóng tìm thấy con gái mình.

Theo suy đoán thời gian, Trương Khải Sơn và Trần Thiên Hữu ở Bắc Bình hẳn đã chuẩn bị xong công tác dự bị ban đầu cho Long Quân Mộ.

Ngôi mộ đó ẩn chứa hiểm nguy chưa biết, Diệp Bạch không muốn Cửu Môn gặp nạn trong đó, hắn cần nhanh chóng quay về, chủ trì công tác khai quật Long Quân Mộ.

Hiện tại trong hệ thống của Diệp Bạch vẫn còn vài rương báu bằng đồng chưa mở, nếu thời cơ thích hợp, hắn cũng sẽ tìm cơ hội để mở các rương báu bằng đồng đó.

Ngay khi Diệp Bạch đang tiến về phía tây nam của Côn Luân sơn mạch, Trần Thiên Hữu không như Diệp Bạch dự đoán mà chuẩn bị công tác hạ mộ ở Bắc Bình, mà lại dẫn theo vài tâm phúc hỏa kế đến Cổ Lam Huyện.

Cổ Lam Huyện nằm ở Thiểm Tây, nơi đây kinh tế tuy lạc hậu, nhưng dân phong thuần phác.

"Môn chủ, người ngài bảo chúng tôi tìm đang ở ngoài nhà trọ kia, xưng là Trần Bán Tiên, sống bằng nghề xem bói, nhưng theo quan sát của chúng tôi, vị Trần Bán Tiên này đa phần là kẻ lừa gạt." Lời hỏa kế chưa nói dứt đã bị Trần Thiên Hữu cắt ngang: "Được rồi, trước tiên cứ về xe đợi ta đi, xử lý xong chuyện ở đây, chúng ta còn phải nhanh chóng quay về Bắc Bình." Hỏa kế ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện Môn chủ đang nhìn chằm chằm Trần Bán Tiên đang ngồi ở góc tường từ xa, vậy mà lại đỏ vành mắt.

Trời ơi, hắn đã theo Môn chủ hơn hai mươi năm, chưa từng thấy Trần Môn chủ rơi lệ, lẽ nào Trần Bán Tiên này là người thân của Môn chủ?

"Môn chủ, vừa rồi là tôi nói lỡ lời…" Hỏa kế cũng thông minh, tự vả hai cái vào miệng rồi vội vàng cùng các hỏa kế khác rời đi.

Trần Thiên Hữu chậm rãi đi đến trước mặt Trần Ngọc Lâu, chỉ thấy Trần Ngọc Lâu đeo một cặp kính râm, khoanh chân ngồi trên mặt đất, đang chăm chú giảng giải xem tướng tay cho một bà thím trung

niên.

Chương 610

"Đại muội tử, tướng tay của bà đây là tướng phúc lộc nhiều con nhiều cháu…" Trần Thiên Hữu cũng không quấy rầy, lặng lẽ đứng bên cạnh quan sát.

Trần Ngọc Lâu ăn nói cực kỳ khéo léo, cộng thêm sự tinh thông về Dịch Kinh Bát Quái, nói năng đâu ra đấy, khiến bà thím trung niên vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng, khi biết trong vòng một năm mình sẽ báo tin vui có cháu trai, bà thím hài lòng bỏ xuống năm xu.

Trần Ngọc Lâu sắp xếp lại năm xu tiền giấy nhăn nhúm, nhét vào túi, tự lẩm bẩm một câu: "Tiền này càng ngày càng khó kiếm…" Cho đến khi ông nhìn thấy Trần Thiên Hữu đang đứng bên cạnh, đột nhiên ngây người.

Đôi mắt già dưới kính râm lập tức ướt lệ.

Trần Thiên Hữu vốn tưởng rằng khi gặp lại Trần Ngọc Lâu sẽ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng há miệng ra lại không thốt được nửa lời, trong mắt chỉ có thất vọng và xót xa.

Ai có thể ngờ được Trần Ngọc Lâu, Khôi thủ Tá Lĩnh một thời nghĩa khí ngút trời, danh tiếng lừng lẫy, lại sống bằng nghề xem bói ở một thị trấn nhỏ.

Một lúc lâu sau, Trần Thiên Hữu mới mở lời: "Đi theo ta về đi." "Được!" Trần Ngọc Lâu ngũ cảm giao thoa, tâm tình phức tạp, nghe thấy lời con trai mình, liền dứt khoát đứng dậy thu dọn dụng cụ xem bói trên sạp.

"Trong nhà không thiếu những thứ này đâu." "Đều là những món

đồ cũ đã bầu bạn nhiều năm, không nỡ vứt đi.” Trần Thiên Hữu khẽ gật đầu, tiến lên giúp tháo dỡ sạp xem bói nhỏ.

“Thiên Hữu, con làm sao biết ta ở đây?” “Tam thúc nói.” Trần Ngọc Lâu trầm mặc một lát, cầm lấy đồ lặt vặt trên sạp, dẫn Trần Thiên Hữu đi vào một con hẻm nhỏ, rẽ trái rẽ phải, đến một căn phòng nhỏ.

Căn phòng không lớn, ngoài một chiếc giường nhỏ ra, chất đầy đồ lặt vặt.

Thấy Trần Ngọc Lâu sống trong căn phòng nhỏ như vậy, Trần Thiên Hữu chỉ thở dài thườn thượt, không nói thêm gì.

Trần Ngọc Lâu hỏi: “Con định đưa ta về đâu?

Trường Sa sao?” “Trước tiên đến Bắc Bình, Long Quân Mộ sắp khai quật rồi, Cửu Môn phụ trách tất cả sự việc hạ mộ lần này.” Trần Ngọc Lâu lộ vẻ hơi bất ngờ, mấy năm trước Long Quân Mộ được khai quật đã lên báo chí rất lâu.

Với thân phận Bàn Sơn trong cốt tủy, ông vẫn rất quan tâm đến ngôi đại mộ thiên niên này.

Không ngờ bên trên lại cho phép Cửu Môn khai quật ngôi mộ huyệt này.

Sau khi Trần Thiên Hữu giải thích sơ qua về nguyên nhân cấp trên cho phép khai quật Long Quân Mộ, Trần Ngọc Lâu nói: “Tam thúc của con rất thích hạ mộ, luôn nhiệt tình với việc này, hơn nữa mỗi lần hạ mộ xong luôn có không ít đồ cổ kỳ lạ xuất hiện, ta và Nhị thúc của con đều biết rõ, nhưng có một số chuyện, chúng ta từ trước đến nay sẽ không vạch trần mà thôi.” “Tam thúc không phải người bình thường.” Trần Ngọc Lâu gật đầu, không nói nhiều về chủ đề này, lại thấy ông chui xuống gầm giường, từ một chiếc hộp gỗ khóa lấy ra một quả hồ

lô ngọc.

"Đi thôi, đồ lặt vặt khác cứ để lại trong phòng đi, còn hồ lô ta phải mang theo." Mắt Trần Thiên Hữu sáng lên: "Bảo bối hồ lô?" Trần Ngọc Lâu mỉm cười: "Không ngờ con còn nhớ món này, hồi nhỏ con thích uống nước trong hồ lô nhất, có lần ta mắng con, con liền lén lút tè vào trong hồ lô.

Ngày đó ta nếm thử, mùi vị tệ vô cùng, liền đánh con đến mông nở hoa, nằm liệt giường ba ngày, vẫn là mẹ con thương con, cho con ăn canh trứng thịt bổ dưỡng." Nghe đến chuyện cũ hồi nhỏ, Trần Thiên Hữu cũng lộ ra một nụ cười hoài niệm.

Vừa nói, Trần Ngọc Lâu uống một ngụm nước suối trong hồ lô, chỉ cảm thấy giống như lần đầu tiên uống thứ nước này mấy chục năm trước, thơm ngọt mát lành!

"Thứ Tam thúc con tặng ta, ta thích nhất món này, chỉ là vẻ ngoài quá rực rỡ, đeo lên người quá phô trương." "Sau khi về Bắc Bình, con sẽ bảo thợ thủ công làm cho hồ lô cũ đi." "Được." Tại Hoắc gia Bắc Bình, các gia tộc của Cửu Môn cơ bản đều hội tụ tại đây.

Trong đại sảnh, náo nhiệt không thôi.

Người già, người trẻ đều có mặt.

Ngô Lão Cẩu dựa trên ghế trường kỷ, nhìn cô bé Hoắc Tú Tú của Hoắc gia đang dẫn theo cháu trai mình chạy loạn khắp nơi, trong lòng nảy sinh ý định kết một mối "oan gia thân".

Con gái Hoắc gia đều không tệ, dáng vẻ kiều diễm, giáo dưỡng tốt, có thể quản gia.

Định trước một mối "oan gia thân", cũng là suy nghĩ cho cháu trai Ngô Tà.

Nhưng lời này vừa nói ra, liền bị Hoắc Tiên Cô phủ quyết.

“Ngũ ca, trẻ con lớn lên có suy nghĩ riêng của chúng, chúng ta những người già rồi còn xen vào làm gì, oan gia thân là chuyện cũ rích rồi, bây giờ đề cao tự do yêu đương.” Hoắc Tiên Cô cũng đã lớn tuổi rồi, do thường xuyên dùng trú nhan đan và trú nhan dược thiện, dung mạo thì vẫn giống phu nhân ba mươi mấy tuổi, thêm vào việc nàng thường xuyên ở vị trí cao, toát ra vẻ tao nhã, ung dung hoa quý.

Nàng tuy là người chưởng đà của Hoắc gia, nhưng cả đời chưa lập gia đình, nguyên nhân thăng long của nàng thì những người già đời của Cửu Môn đều biết rõ.

Trong chuyện này, những người khác cũng không thể làm chủ, bởi vì đương sự là Diệp Tam gia.

Nghĩ đến dung nhan Diệp Tam gia và Bạch tiểu thư chưa từng già đi, những người Cửu Môn đều biết, hai vị này và họ không phải cùng một loại người.

Chỉ tiếc cho Hoắc Tiên Cô, hoài phí thanh xuân.

Cùng với việc buổi họp mặt bắt đầu, những người Cửu Môn thuộc thế hệ cũ ngồi vào một bàn tròn lớn, còn những người thế hệ trẻ thì ngồi cùng nhau.

Lý Thiên Phong tuy là người đứng đầu Lý gia, nhưng vẫn bị Bán Tiệt Lý đuổi đến bàn tròn của thế hệ trẻ.

“Những người này không ít là thúc thúc, cô cô của ngươi, là hậu bối, ngươi phải chăm sóc tốt cho họ.” Nhìn đám trẻ con ồn ào trên bàn, Lý Thiên Phong đen mặt, hắn là thế hệ thứ ba của Lý gia, bối phận thật sự còn thấp hơn một số người thuộc thế hệ thứ hai.

Ngô Nhị Bạch tiến lên vỗ vai Lý Thiên Phong: “Đừng buồn, ta ở cùng ngươi.” Lý Thiên Phong nhìn quanh một lượt: “Sao, hoạt động lớn thế này, đại ca ngươi không đến sao?” “Không, việc nhà vẫn cần

người trông coi, bị cha ta gọi về rồi.” Ngô Nhị Bạch lại hỏi: “Nghe nói Tam đệ ta ở bên Đông Bắc bị ngươi ‘tiệt mộ’ rồi à?” Lý Thiên Phong kéo Ngô Nhị Bạch ra ngoài nhà, châm một điếu thuốc rồi nói: “Không tính là ‘tiệt mộ’, vị trí ngôi cổ mộ đó Bạch Thập Nhị đã biết từ lâu, là hắn kéo ta đi.” Lý Thiên Phong nhả ra một làn khói trắng rồi nói: “Thân phận Bạch Thập Nhập ngươi hẳn biết, cha hắn từng là thành viên Ám Bộ của Diệp Tam gia, nên vị trí ngôi mộ này phần lớn là cha hắn tiết lộ cho hắn.” “Mộ của Ám Bộ, vậy cha hắn chẳng phải đã phạm…” Ngô Nhị Bạch đột nhiên trừng mắt nói: “Ngươi biết rõ tình huống này sao còn dám cùng Bạch Thập Nhị hạ mộ?” “Hắc hắc, ta cũng không ngốc, luôn phải xác định xem ngôi mộ này rốt cuộc có thật hay không chứ, ta đã nói với ông nội ta rồi, chuyện này Trần Môn chủ sẽ xử lý, hai cha con này tám phần không có kết cục tốt đẹp đâu, hơn nữa ta còn có thể nhận được một đợt điểm cống hiến.” “Ngươi thật sự quá nham hiểm.” Ngô Nhị Bạch thấy Lý Thiên Phong cười gian xảo, không nhịn được nói.

“Không nham hiểm thì hai chúng ta sao có thể trở thành bạn tốt được, Ngô Nhị Bạch ngươi cũng đâu kém ta là bao.” Lý Thiên Phong khoác vai Ngô Nhị Bạch, ra vẻ bạn bè thân thiết.

Trên bàn tròn của thế hệ cũ, Hoắc gia là chủ nhà, ngồi ở vị trí chủ tọa, bên cạnh lần lượt là Trương Khải Văn của Trương gia Cửu Môn, Bán Tiệt Lý của Lý gia, Ngô Lão Cẩu của Ngô gia, Giải Cửu của Giải gia, Doãn Tân Nguyệt của Doãn gia, Tề Thiết Chủy của Tề gia.

Do bệnh tình Nhị Nguyệt Hồng vừa mới chuyển biến tốt, thân thể yếu ớt, nên không đến Bắc Bình.

Cửu Môn thiếu hai môn.

Mọi người không bàn chuyện chính sự, chỉ nói những chuyện thú vị của thế hệ cũ, vô cùng náo nhiệt.

Ngô Lão Cẩu nâng ly rượu nói: "Cảnh tượng Cửu Môn chúng ta vừa mới thành lập ta vẫn còn nhớ, lúc đó là cha ta làm chủ, không ngờ mấy chục năm trôi qua, cháu trai lớn của ta đã có thể chạy nhảy rồi, Ngô gia ta chỉ là một phú hộ ở Trường Sa, có thể phát triển được hoàn toàn nhờ Tam gia, nhờ chư vị, chén này lão cẩu ta cạn!" Nói xong, Ngô Lão Cẩu liền uống cạn ly bạch tửu, sau đó mặt đỏ bừng.

Bán Tiệt Lý trêu ghẹo nói: "Lão Ngũ, thân thể ngươi thế này còn uống rượu được sao?

Đừng uống say rồi ngã gục ở Hoắc gia đấy." "Uống được, uống được!" Ngô Lão Cẩu hùa theo, nhưng sau mấy chén rượu vào bụng, liền gục xuống bên bàn ngủ ngáy.

Mọi người gọi Ngô Nhị Bạch đến, đỡ cha hắn đi.

Hoắc gia rất lớn, không thiếu phòng trống, nên sớm đã chuẩn bị chỗ ở cho tất cả mọi người.

Ngô Lão Cẩu không phải người đầu tiên say, rất nhanh Tề Thiết Chủy và Giải Cửu, những người tửu lượng không tốt, cũng đều lần lượt say.

Cùng với thời gian trôi qua, Cửu Môn có thể tề tựu đông đủ như vậy e là không còn cơ hội nữa, bởi vậy mọi người đều rất trân trọng buổi tụ họp lần này.

Bán Tiệt Lý lớn tuổi nhất cũng hứng khởi uống một ngụm nhỏ, nhưng ngay sau đó ho không ngừng, Lý Thiên Phong thấy vậy, vội vàng đỡ ông nội mình xuống.

"Bác sĩ đã bảo ông bỏ rượu rồi, còn gắng sức làm gì!" "Thằng nhóc con ngươi biết cái quái gì, không uống nữa, sau này sẽ không có cơ hội uống đâu." Cười nói ồn ào, thế hệ cũ Cửu Môn đã vơi đi hơn nửa.

Những người thân thể yếu ớt đã được con cháu đưa vào phòng nghỉ ngơi.

Ngược lại, những đứa trẻ thế hệ thứ hai và thứ ba của Cửu Môn, tinh lực không hề giảm sút, ăn uống no nê liền chơi trốn tìm trong sân rộng của Hoắc gia.

"Tiểu tổ tông ơi, các con chậm lại một chút." Các hỏa kế của từng gia tộc đi theo phía sau, sợ rằng những đứa trẻ này chạy quá nhanh mà ngã.

Trên bàn tròn, Trương Khải Văn đã rời đi, chỉ còn lại Doãn Tân Nguyệt và Hoắc Tiên Cô.

Hai người nhìn nhau: "Hai chị em chúng ta đã lâu không nói chuyện, cùng đi dạo một chút đi." "Được thôi." Dung mạo Doãn Tân Nguyệt cũng không có thay đổi quá lớn, nàng từng sống cùng Diệp Bạch và Bạch Tri Hi hai ba năm trong Trùng Cốc, sau này rời Trùng Cốc, tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm của Doãn gia.

Chương 611

Kể từ đó, Tân Nguyệt Phạn Điếm với hơn một trăm năm lịch sử liền được tính là một trong Cửu Môn.

Nhờ tài nguyên nội bộ của Cửu Môn, Tân Nguyệt Phạn Điếm không còn giới hạn ở Bắc Bình, Thượng Hải, mà đã phát triển mạnh mẽ ở Hồng Kông, Đài Loan, nay đã trở thành một nhà đấu giá lớn nổi tiếng trên trường quốc tế.

Mặt khác, sau khi Trương Khải Văn rời đi, liền trực tiếp đến tứ hợp viện nơi Trương Khải Sơn đang ở.

"Phật gia, buổi họp mặt Cửu Môn vừa mới kết thúc rồi." Trương Khải Sơn quay đầu nhìn một cái: "Uống rượu rồi à?" "Chỉ uống một chút thôi, biết phải gặp ngài, tôi không dám uống nhiều." Trương Khải Văn vội vàng giải thích.

Ở Trường Sa, hắn đã theo Phật gia nhiều năm, biết Phật gia ghét nhất những người uống rượu trước khi làm việc.

Nghe ra sự sợ hãi trong giọng điệu Trương Khải Văn, Trương Khải Sơn mỉm cười nói: "Ngươi nay là người đứng đầu Trương gia Cửu Môn, không phải phó quan của ta, uống chút rượu thì sợ gì." Trương Khải Văn bày tỏ lòng trung thành: "Phật gia có ân tri ngộ với tôi, Trương Khải Văn này mạng sống đều là của Phật gia." Trương Khải Sơn đứng dậy, vỗ vỗ vai Trương Khải Văn: "Theo ta được biết, Trần Thiên Hữu vẫn luôn đối phó với Uông gia, nếu ngươi có tin tức về Uông gia, hãy báo cáo cho ta." "Phật gia cũng muốn ra tay với Uông gia sao?" "Năm đó người Nhật bắt người Trương gia làm thí nghiệm, tất cả đều là do người Uông gia gây quấy, nhà ta tan nát người thân đều chết cũng vì thế, nên mối thù này ta nhất định phải báo." "Tôi đã

rõ, nếu có tin tức về Uông gia, tôi sẽ nhanh chóng gửi đến Phật gia." Trương Khải Sơn gật đầu, hỏi: "Trần Môn chủ dường như không tham dự buổi họp mặt Cửu Môn, y đã đi đâu?" "Trần Môn chủ đi Thiểm Tây, một nơi tên Cổ Lam Huyện, đến đó làm gì tôi cũng không rõ, có thể là do Tam gia sắp xếp, chuẩn bị trước công tác cho Long Quân Mộ." Trương Khải Sơn nhướng mày: "Thiểm Tây Cổ Lam Huyện, vậy hẳn là đi tìm phụ thân của y, Trần Ngọc Lâu." Trương Khải Văn kinh ngạc nói: "Khôi thủ Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu?

Ông ta vẫn chưa chết?" Lần cuối hắn nghe đến đại danh Trần Ngọc Lâu, là chuyện trước khi lập quốc rồi.

"Chưa chết, vẫn sống rất tốt, ta nghi ngờ Trần Ngọc Lâu cũng sở hữu huyết mạch trường sinh." Trương Khải Sơn nói được một nửa, lại lắc đầu: "Cấp trên yêu cầu phải chuẩn bị xong vật tư liên quan trong tháng này, ngày mai ngươi thu xếp thời gian, đưa mấy vị lão bằng hữu của Cửu Môn đến đây, ta muốn gặp họ, tiện thể sắp xếp tốt các công việc chuẩn bị trước khi khai mộ." "Vâng, Phật gia." "À đúng rồi, Nhị gia bây giờ tình hình thế nào rồi?" "Nghe nói bệnh tình đã ổn định lại rồi, là thuốc của Tam gia đưa." Trương Khải Sơn thở dài: "Cửu Môn lớn như vậy, cũng chỉ có Tam gia mới có thể cứu hắn." Sau khi Trương Khải Văn đi, Trương Khải Sơn liền tiếp tục nằm trên ghế trường kỷ, ngâm nga hí khúc của Nhị Nguyệt Hồng, pha Đại Hồng Bào, thưởng thức ánh trăng.

Xung quanh côn trùng vo ve kêu gọi, nhưng không con nào dám đến gần Trương Khải Sơn.

Hai ngày sau, Trần Thiên Hữu dẫn Trần Ngọc Lâu quay về Bắc Bình.

Việc đầu tiên khi trở về, y liền gặp huynh đệ Cổ Bách Quải vừa đến Bắc Bình được vài ngày.

Huynh đệ Cổ Bách Quải miêu tả lại tình hình Dã Nhân Câu một lượt.

"Trần Môn chủ, tảng đá màu trắng kia rất cổ quái, tiểu huynh đệ Ngô Tam Tỉnh kiến nghị nên để huynh đệ Cửu Môn nhanh chóng đến đó, trước tiên vận chuyển tảng đá màu trắng về." "Được, ta biết rồi." Trần Thiên Hữu gật đầu, nhìn ba người Cổ Bách Quải, nhưng lại muốn nói rồi thôi.

Một lúc sau, y mới nói: "Khôi thủ, lần này, chỉ có ba sư huynh đệ các ngươi đến sao?

Còn có ai khác không?" Cổ Bách Quải ôm quyền nói: "Trần Môn chủ muốn hỏi đại sư tỷ của tôi sao không đến phải không?" "Đúng, trong thư ta không phải đã nói rồi sao…" "Đại sư tỷ nói trong tộc còn có việc vặt phải làm, nói ngài muốn mời nàng xuất sơn thì một lá thư thì tính là gì, nhất định phải tự mình đến, còn phải mang theo một cây roi tre." Lời này vừa nói ra, các tâm phúc hỏa kế của Cửu Môn trong tràng đều không nhịn được che miệng muốn cười.

Sắc mặt Trần Thiên Hữu hơi tối sầm, lườm các hỏa kế một cái, rồi quay đầu hỏi: "Đây thật sự là lời nàng nói sao?" Cổ Bách Quải gật đầu, thành thật đáp: "Đại sư phụ của tôi cũng muốn đại sư tỷ xuất sơn, nhưng đại sư tỷ không đồng ý, nói nếu ngài không tự mình đi, nàng sẽ hận ngài cả đời." Trần Thiên Hữu thở dài, Linh Nhi này, đã lớn chừng này rồi, sao vẫn còn tính nết của tiểu cô nương.

Trần Ngọc Lâu đứng một bên đã nghe ra mùi vị.

"Khôi thủ tiểu huynh đệ, đại sư phụ của ngươi có phải là Chá Cô Tiếu, Khôi thủ Bàn Sơn đời trước không?" Cổ Bách Quải nhìn Trần Ngọc Lâu đang đeo kính râm tròn, dáng vẻ bốn năm mươi tuổi, dường như còn trẻ hơn mình, sao lại dám gọi mình là tiểu huynh đệ.

Nhưng đây là người bên cạnh Trần Môn chủ, Cổ Bách Quải

không tiện đắc tội, đáp: “Chính là vậy.” “Vậy thân thể đại sư phụ của ngươi vẫn tốt chứ, cánh tay có còn sao?” Người có thể biết đại sư phụ của hắn có vấn đề về cánh tay chắc chắn là người quen của đại sư phụ, Cổ Bách Quải lập tức cung kính nói: “Đại sư phụ của tôi mọi việc đều an ổn, xin hỏi tiền bối là ai?” Trần Ngọc Lâu vuốt râu lưa thưa nói: “Nếu đại sư phụ ngươi ở đây, còn phải gọi ta một tiếng đại ca.” Cổ Bách Quải lộ vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ tiền bối là Trần Ngọc Lâu, Tổng Bả Đầu của Tá Lĩnh?” Trần Ngọc Lâu trầm giọng nói: “Tá Lĩnh đã không còn, không tính là Tổng Bả Đầu, giờ chỉ là một lão già họ Trần mà thôi.” Mấy hỏa kế Cửu Môn trong nhà cũng khẽ biến sắc, hóa ra vị này là phụ thân của Trần Môn chủ, chẳng trách Trần Môn chủ đích thân đến Cổ Lam Huyện để tìm ông ấy về.

Cần biết rằng Trần Ngọc Lâu, Tổng Bả Đầu Tá Lĩnh, trên giang hồ đã là một truyền thuyết, chỉ cần là người trong giới hạ cửu lưu, không ai là chưa từng nghe nói đến.

Cổ Bách Quải cung kính nói: "Đại sư phó của ta nhớ Trần bả đầu lắm, vẫn luôn lo lắng cho an nguy của Trần bả đầu.

Nếu lão nhân gia biết ngài ở Bắc Bình, nói gì cũng sẽ đến." Trần Ngọc Lâu không khỏi mỉm cười, trong đầu hiện lên cảnh ba huynh đệ năm xưa cùng kết bái hạ mộ, vào sinh ra tử.

Thời gian thoắt cái đã năm mươi năm trôi qua.

Lần này nhân danh Long Quân Mộ, nếu ba huynh đệ có thể hội ngộ thì thật tốt.

Nghĩ đến đây, Trần Ngọc Lâu nói: "Thiên Hữu, ta muốn đích thân đi Quỷ Cốc một chuyến, thỉnh nhị thúc con đến, con thấy thế nào?" Trần Thiên Hữu khẽ gật đầu, nếu phụ thân y đích thân đi Quỷ Cốc, lão nhân gia tám phần cũng sẽ xuất sơn. "Được, nhưng bên ngoài Quỷ Cốc có trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp, người thường khó mà tìm thấy."

Nói đoạn, Trần Thiên Hữu nhìn về phía Cổ Bách Quải.

Cổ Bách Quải ôm quyền nói: "Trần môn chủ cứ yên tâm, nếu Trần tổng bả đầu muốn đến Quỷ Cốc, hai vị sư đệ của ta có thể đi cùng, bọn họ nhận ra đường." Trần Ngọc Lâu nói: "Vậy thì tốt, nhưng đã biết thân phận của ta, còn gọi Môn chủ và Bả đầu làm gì?

Ta và đại sư phó của ngươi tình nghĩa như huynh đệ, coi như đồng xuất một môn, ngươi cứ gọi ta một tiếng Đại sư bá, gọi Thiên Hữu một tiếng Sư huynh là được." Cổ Bách Quải lộ ra vẻ mừng rỡ, không hề khách khí, vội vàng đổi cách xưng hô: "Vâng, Đại sư bá, Thiên Hữu sư huynh." Tuy nói y là đệ tử của Chá Cô Tiếu, nhưng đệ tử của Chá Cô Tiếu thế hệ này cực nhiều, ít nhất cũng hơn mười người.

Nếu không có Trần Ngọc Lâu và Diệp Bạch chấp thuận, y thật sự không dám trèo cao mối quan hệ sư môn với hai nhà này.

Thấy Cổ Bách Quải cử chỉ có lễ, tiến thoái có độ, Trần Ngọc Lâu hài lòng gật đầu, Khôi thủ Bàn Sơn thế hệ này không tệ.

Trần Ngọc Lâu ở Bắc Bình một đêm, ngày hôm sau liền cùng hai vị đạo nhân Bàn Sơn đi đến Quỷ Cốc ở Thiểm Tây.

Còn Trần Thiên Hữu thì tiếp tục chuẩn bị công tác tiền kỳ cho Long Quân Mộ.

Ngoài ra, y phái một tiểu đội mười người đến Dã Nhân Câu ở Đông Bắc.

Đối với việc Ngô Tam Tỉnh, Hồ Bát Nhất và những người khác phát hiện ra tảng đá kỳ lạ, y vẫn rất hứng thú.

Trần Thiên Hữu biết Tam thúc của mình vẫn luôn tìm kiếm tung tích vẫn thạch, cũng không biết tảng đá màu trắng này có phải là vẫn thạch hay không.

Nếu thật sự là vậy, tin rằng khi Tam thúc trở về, sẽ cho y một bất ngờ.

Lúc này, trong Kim Nhân Mộ ở Dã Nhân Câu.

Ngô Tam Tỉnh và Hồ Bát Nhất cùng những người khác đã mất hai ba ngày, cuối cùng cũng đến được chủ quan quách mộ thất của Kim Nhân Mộ.

Án chiếu quy củ của Cửu Môn, đến đây thì không thể mở quan quách nữa, nếu không sẽ bị Cửu Môn trọng phạt.

Chủ mộ thất là một mộ thất hình lục giác, trên sáu bức tường vẽ những công lao vĩ đại của chủ mộ.

Trên bích họa, chủ mộ cưỡi chiến mã sát phạt trên thảo nguyên, có thể thấy chủ mộ là một tướng quân nước Kim dũng mãnh thiện chiến.

Ngô Tam Tỉnh ôm một cuốn sổ nhỏ, ghi chép lại cơ quan cạm bẫy trên mộ đạo đã đi qua. "Hảo ký tinh bất như lạn bút đầu" (trí nhớ tốt không bằng đầu bút cùn), đây là điều cha y nói. "Tam Tỉnh, ngươi ghi chép cơ quan cạm bẫy trong mộ có ích gì?" "Lão Hồ, ngươi không hiểu rồi.

Phàm là thế gia đạo mộ có lịch sử lâu đời, đều có truyền thừa.

Ngô gia chúng ta cũng không ngoại lệ, ông nội và cha ta đều có một bộ pháp tử hạ mộ do chính mình mò mẫm ra.

Tuy rằng không thể sánh bằng Tứ phái Đạo mộ, nhưng học được thì có thể bảo toàn tính mạng dưới mộ.

Sau này ta mỗi khi gặp một ngôi mộ sẽ ghi chép cơ quan bên trong, nói không chừng sau này còn có thể xuất bản một bộ kỳ thư đạo mộ nữa." Hồ Bát Nhất gật đầu, cảm thấy lời Ngô Tam Tỉnh nói khá có lý.

Y từng nghe ông nội nói, tuyệt kỹ của phái Mạc Kim cũng không

ít, nhưng vì sư đồ đơn truyền bằng miệng, mà Mạc Kim Giáo úy lại thích lang thang một mình dưới mộ.

Chết rồi thì truyền thừa cũng mất.

Nếu ai cũng có được giác ngộ như Ngô Tam Tỉnh, phái Mạc Kim sớm đã phát dương quang đại.

Mọi người lần lượt ghi chép tất cả bồi táng phẩm trong cổ mộ xong, liền hoàn nguyên phong thổ, rời khỏi mộ thất.

Trong doanh địa, Bàn Tử bất bình nói: "Tam Tỉnh, theo quy củ của Cửu Môn, chúng ta có phải còn phải ở lại trông coi, đợi người của Cửu Môn đến rồi mới được rời khỏi Dã Nhân Câu không?" Ngô Tam Tỉnh uống một ngụm nước nói: "Đúng vậy, Bàn Tử, một chủ mộ thất không bị phá hoại cổ mộ giá trị cực cao, chúng ta muốn nhận được điểm công tích thực sự, nhất định phải đợi người nội bộ Cửu Môn đến.

Bằng không, nếu có kẻ tiểu nhân phá hoại mộ, chúng ta sẽ chịu thiệt lớn." "Nói nhiều như vậy, một ngôi mộ hoàn chỉnh có được bao nhiêu điểm công tích chứ?

Người của chúng ta cũng không ít." Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Tuyệt đối vượt quá sức tưởng tượng của ngươi.

Chương 612

Nói vậy cho ngươi dễ hiểu nhé, Bàn Tử, một cổ mộ hoàn chỉnh trong Cửu Môn có giá trị trên 500 điểm công tích.

Mà lần trước chúng ta tham gia đấu giá ở Hổ Huyệt, nhân sâm ngàn năm cũng chỉ có 150 điểm công tích.

Chuyến này chúng ta về, có thể mua được 3 cây đấy!" Vương Khải Toàn lập tức trợn tròn mắt, đếm ngón tay: "Ôi trời, cây nhân sâm đó ta nhớ đấu giá năm triệu đô la Mỹ.

Nói vậy, chuyến này chúng ta trực tiếp kiếm được hơn mười lăm triệu đô la Mỹ!" Tề Thanh Hồ bên cạnh cười nói: "Bàn Tử, không phải tính như vậy.

Nhân sâm ngàn năm cũng chia đẳng cấp.

Loại ngàn năm là 100 điểm cống hiến, hai ngàn năm là 150, ba ngàn năm là 200.

Nếu ngươi đổi năm cây loại ngàn năm, đặt ở hội đấu giá Hổ Huyệt, có thể bán được hơn hai mươi triệu đô la Mỹ." Lần này Vương Khải Toàn hoàn toàn không nói nên lời.

Y tưởng mình tích góp được mấy chục vạn đã là phú hào của thời đại mới, nhưng so với mấy chục triệu đô la Mỹ thì chẳng là gì cả.

Nếu có nhiều tiền như vậy, Hoắc Linh có lẽ sẽ nhìn y bằng con mắt khác.

Lúc này, Trương Tiểu Phàm nói một câu: "Điểm công tích Cửu Môn cực kỳ khó có được, nếu là ta, sẽ không dùng để đổi tiền." "Không phải nói vậy, ngươi lại không thiếu tiền, mỗi người mỗi theo đuổi khác nhau." Ngô Tam Tỉnh vội vàng nói, y lại nhìn Vương Khải

Toàn: "Bàn Tử, kỳ thực điểm công tích có thể đổi đô la Mỹ theo tỷ lệ một đổi một.

Tuy tỷ lệ đổi có biến động, nhưng cơ bản một điểm công tích có thể đổi được hai vạn.

Chúng ta là bạn bè, ta sẽ cho ngươi tỷ lệ 1.5 lần, ngươi có được điểm công tích, ta dùng 1.3 vạn đô la Mỹ một điểm để mua, tuyệt đối không để ngươi chịu thiệt." Khoảnh khắc này, Vương Khải Toàn vô cùng động lòng, nhưng nhìn Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu với mình, liền không tùy tiện đồng ý. "Không vội, không vội, đến lúc ta thiếu tiền nhất định sẽ tìm ngươi." "Không có Anh Tử, chúng ta căn bản không tìm được cổ mộ Dã Nhân Câu.

Điểm công tích có nên chia cho Anh Tử một ít không?" Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng nói.

Y biết lời này rất đắc tội người khác, nhưng y vẫn nói ra.

Ngô Tam Tỉnh và Tề Thanh Hồ chìm vào im lặng.

Chỉ có Trương Tiểu Phàm nói: "Ta không ý kiến." Mấy ngày nay y bị thương, đều là Anh Tử chăm sóc.

Y nhìn ra được, Anh Tử là một cô gái chất phác tốt bụng.

Nhưng Anh Tử vội vàng đỏ mặt nói: "Hồ đại ca, điểm công tích các ngươi nói quá đáng tiền rồi, ta thật sự không thể nhận.

Sư phụ đã trả thù lao cho ta trước rồi, huống chi ta theo các ngươi cũng không làm gì, không có cống hiến gì cả." Vương Khải Toàn nói chen vào: "Tiểu muội, sao lại nói không có cống hiến chứ?

Ngươi là người dẫn đường lại phụ trách hậu cần của chúng ta, vì vậy còn mất đi một con ngao khuyển nuôi dưỡng nhiều năm, công lao lớn hơn chúng ta nhiều." Ngô Tam Tỉnh ho khan hai tiếng nói: "Cống hiến của Anh Tử mọi người đều thấy rõ, nhưng chia đều điểm công

tích thì không công bằng với những người khác.

Ta sẽ riêng tư lấy ra hai mươi vạn đô la Mỹ cho Anh Tử, coi như thù lao cho Anh Tử.

Lão Hồ, ngươi thấy có được không?" Hồ Bát Nhất nhìn Anh Tử một cái, gật đầu.

Ngô Tam Tỉnh lúc này mới lộ ra nụ cười, y đã cố gắng hết sức chiếu cố cảm nhận của Lão Hồ.

Nếu Lão Hồ không đồng ý, y có thể thêm tiền.

Mấy chục vạn đô la Mỹ đối với Ngô gia hiện tại không tính là tổn thương gân cốt, nhưng điểm công tích Cửu Môn lại là một chuyện khác.

Điểm công tích có thể đổi lấy vật tư thuộc về tài nguyên chiến lược hiếm có.

Đây cũng là lý do ban đầu y lại lấy lòng Hồ Bát Nhất.

Lúc này chính vào mùa thu, lá rụng đầy đường, khắp núi là những chiếc lá khô đủ màu sắc.

Cảnh sắc Dã Nhân Câu khá tuyệt đẹp, cũng có rất nhiều thú rừng.

Hồ Bát Nhất và những người khác không hề khô khan mà trông chừng ở đây năm ngày, thì đón được tiểu đội mười người do Trần Thiên Hữu phái đến.

Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Tần đại gia, sao lại là ngài đích thân đến vậy?" "Môn chủ rất quan tâm đến an nguy của các ngươi, nên đã phái ta đích thân dẫn đội đến." Người được Ngô Tam Tỉnh gọi là Tần đại gia kia cũng chỉ là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi, sau lưng thắt một thanh đao, trông có vẻ dứt khoát quyết liệt.

Vương Khải Toàn ở phía sau kéo Trương Tiểu Phàm hỏi: "Tần

đại gia này có lai lịch gì vậy, có vẻ rất lợi hại?" "Không phải có vẻ, mà là rất lợi hại.

Tần đại gia tên thật là Tần Đức Trụ.

Y từng có một sư phụ tên Hắc Bối Lão Lục, không chỉ là người dùng đao nhanh nhất trong số những người tiền bối, mà bối phận cũng rất cao.

Năm xưa Ngô Ngũ Gia còn là đứa trẻ thì Hắc Bối Lão Lục đã thành danh rồi.

Nói đúng ra, bối phận của Tần đại gia cùng thế hệ với Ngô Ngũ Gia." "Nếu y ra đao, ta một chiêu có lẽ cũng không đỡ nổi." Ôi trời, đây là một mãnh nhân!

Vương Khải Toàn gật đầu, sau đó lại nảy ra một ý nghĩ.

Nếu có thể tìm một người bối phận cao trong Cửu Môn để bái sư, thì Ngô Tam Tỉnh và Tề Thanh Hồ gặp y chẳng phải sẽ phải gọi một tiếng Bàn gia sao?

Tiếp đó, Ngô Tam Tỉnh kể rõ tình hình căn cứ Quân Quan Đông và Kim Nhân Mộ xong, Tần Đức Trụ liền định để lại năm người trông coi mộ, năm người còn lại cùng Ngô Tam Tỉnh và những người khác mang tảng đá màu trắng cùng xuất phát, trở về Bắc Bình.

Mọi người tìm được những tấm sắt bỏ đi trong căn cứ, bọc tảng đá màu trắng lại, đặt vào trong hộp gỗ.

Trước khi lên đường, Hồ Bát Nhất và Ngô Tam Tỉnh dặn dò, tuyệt đối không được mở cửa sắt tầng hai của căn cứ.

Năm người đồng đội còn lại vỗ ngực đáp ứng.

Khoảng một tuần sau, mọi người an toàn trở về Bắc Bình.

Lúc này, công tác chuẩn bị cho Long Quân Mộ đã gần như hoàn

tất.

Các loại vật tư đã được vận chuyển dần đến Thiểm Tây, Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy cũng đã xuất phát trước, họ phụ trách tìm một địa điểm đóng quân thích hợp gần Long Quân Mộ.

Lần khai quật Long Quân Mộ này không hề nhỏ, số người đến sẽ không ít, doanh địa cũng phải đủ lớn.

Tối đó, sau khi Trần Thiên Hữu kiểm tra tảng đá màu trắng, liền gọi Hồ Bát Nhất đến.

Trong sân, Trần Thiên Hữu cho hạ nhân tản đi. "Ta nghe Cổ sư đệ nói, ngươi muốn tìm một tiền bối dạy ngươi tuyệt kỹ Mạc Kim?" Hồ Bát Nhất gãi đầu: "Vâng, Trần Môn chủ." Trần Thiên Hữu nhìn y cười cười: "Kim sư tổ quả thật thuộc về kỳ nhân hiếm có còn sót lại trong Mạc Kim Giáo úy.

Vậy thì, ngươi thay ta đi Hương Cảng một chuyến, thỉnh Kim sư tổ đến.

Theo tính cách của lão, thích nhất là tham gia vào loại đại mộ này, trong lúc cao hứng, cũng sẽ dạy ngươi vài chiêu." Hồ Bát Nhất ngớ người nói: "Vậy Môn chủ sao không gửi điện báo, hoặc gọi điện thoại?" "Ta tự có dụng ý của ta.

Vé máy bay và thông tin hộ chiếu Thuận Tử đã giúp ngươi chuẩn bị xong rồi, không có của Vương Bàn Tử đâu, sáng mai xuất phát." "Được, tối nay ta về sẽ chuẩn bị." Hồ Bát Nhất gật đầu, có chút tiếc nuối, xem ra Bàn Tử không có cơ hội đi cùng y rồi. "À, giá trị của tảng đá trắng còn phải thẩm định lại, nhưng Kim Nhân Mộ mà các ngươi tìm thấy lần này quả thật rất hoàn chỉnh, điểm công tích không ít.

Án theo số người mà chia, mỗi người có thể nhận được 110 điểm

công tích, ngươi muốn đổi thứ gì?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc nói: "Môn chủ, Tam Tỉnh nói, điểm công tích không phải phải đến hội đổi thưởng cụ thể mới có thể sử dụng sao?" "Ngươi thay ta chạy một chuyến Hương Cảng, ta tổng phải thưởng trước cho ngươi một ít chứ." Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ: "Môn chủ, hay là ngài chọn giúp ta đi, ta cũng không biết 110 điểm công tích có thể đổi được bảo bối gì." "Cũng thông minh." Trần Thiên Hữu cười cười, trầm tư một lát rồi nói: "Điểm công tích có tác dụng rất lớn trong nội bộ Cửu Môn.

Chương 613

110 điểm công tích của ngươi không phải là ít.

Tổng kết lại, có thể đổi được ba loại bảo vật.

Một loại là đan dược: có kéo dài tuổi thọ, giữ nhan sắc, tăng cường thể chất, chữa trị ngoại thương, giải độc.

Loại dị bảo: bùa chú Long Hổ Sơn, xua quỷ, bắt yêu, trừ tà, kỳ cảnh...

Phòng cụ thì có Tỏa Tử Giáp, Kim Cương Tán." Trần Thiên Hữu một hơi nói rất nhiều, các loại bảo vật khiến Hồ Bát Nhất hoa cả mắt.

Chẳng trách Ngô Tam Tỉnh thà dùng 1.5 lần đô la Mỹ để mua điểm công tích trong tay Bàn Tử.

Y bây giờ cuối cùng đã hiểu giá trị của điểm công tích Cửu Môn. "Vậy Môn chủ, còn loại thứ ba thì sao?" Trần Thiên Hữu nghiêm mặt nói: "Loại thứ ba, chính là thứ ta muốn ngươi đổi, loại công pháp.

Cửu Môn có mấy loại công pháp thổ nạp nội gia, trong đó hai môn cốt lõi nhất là Tử Hà Thần Công và Cửu Dương Thần Công do Đại sư công của ngươi để lại.

Các loại nội công tâm pháp cơ bản khác cũng có, nhưng ta không đề nghị ngươi đổi." Nội công tâm pháp?

Hồ Bát Nhất lộ vẻ khó xử: "Môn chủ, nhưng ta nghe Cổ sư huynh và Tam Tỉnh nói, nội gia công pháp cần thiên phú, vạn nhất đổi rồi không có hiệu quả..." "Ngươi nếu không thử, làm sao biết mình không có thiên phú?" Trần Thiên Hữu lại nói: "Thực ra ta đã kiểm tra xương cốt và kinh mạch của ngươi, tuy không phải là người tư chất xuất chúng, nhưng nếu chăm chỉ luyện tập, cộng thêm Long Hổ Đại Dược

có thể tăng cường tu vi nội công trong nội bộ Cửu Môn, trong thời gian ngắn luyện ra khí cảm ứng không thành vấn đề." "Huống chi, dù là đan dược hay bùa bảo mệnh, đều là ngoại vật, nội công mới là căn bản.

Nếu ngươi nội gia chân khí có thành, không nói kéo dài tuổi thọ, thì thôi kim đoạn thạch cũng không thành vấn đề." "Cổ sư đệ và Ngô Tam Tỉnh hai người họ khuyên ngươi, một là vì nội gia công pháp của Bàn Sơn quá kém, hai là Ngô Tam Tỉnh cũng không biết nội công đại thành giả đáng sợ đến mức nào." Nói đoạn, chỉ thấy trên mặt Trần Thiên Hữu một luồng tử khí thoát ra, lòng bàn tay y vỗ xuống, một luồng cương khí mắt thường có thể thấy được tán ra, làm những cây hoa cỏ trong sân rơi rụng tả tơi.

Sau đó Trần Thiên Hữu lật lòng bàn tay, mấy chiếc lá cây bị y hút vào lòng bàn tay, mang theo cương khí sắc bén xuyên thủng sàn đá xanh.

Hồ Bát Nhất lập tức trợn tròn mắt, kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Y chưa từng nghĩ Trần Môn chủ với vẻ ngoài nho nhã hòa nhã lại có thực lực như vậy.

Lực xuyên thấu của chiếc lá cây này, dường như không kém gì đạn súng nhỉ. "Thực ra rất sớm trước đây, Đại sư công của ngươi không định truyền bá nội công tâm pháp trong Cửu Môn, vì nếu nội công tâm pháp bị kẻ có lòng học được, thì sức phá hoại gây ra quá lớn.

Nhưng điều không ngờ là, trong Cửu Môn không mấy người xem trọng nội công tâm pháp, còn những người xem trọng thì lại không có thiên phú để học." Trần Thiên Hữu cười cười nói.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt: "Vậy Môn chủ, 110 điểm cống hiến của ta có đổi được Tử Hà Thần Công và Cửu Dương Thần Công

không?" "Không đổi được toàn bộ, ngươi có thể đổi tầng thứ nhất trước." "Vậy ta chọn bản nào để luyện?" "Ngươi chắc hẳn nhận biết Thanh Nhất, y luyện chính là Cửu Dương Thần Công.

Nói thật, so với Tử Hà Thần Công, môn nội công này còn thắng một bậc.

Môn thần công này là võ công chí cương chí dương, có hiệu quả dịch cân tẩy tủy, người đại thành sẽ có Kim Cương Bất Hoại Chi Khu, trăm bệnh không sinh, bách độc bất xâm!" Trần Thiên Hữu nhìn y một cái rồi tiếp tục nói: "Nhưng tiết dương không có lợi cho việc tu luyện.

Nếu trong thời gian ngắn ngươi không định tìm tức phụ, ta đề nghị ngươi chọn môn này." Không tìm tức phụ?

Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ xoắn xuýt, một lát sau mới nói: "Môn chủ, ta thấy Tử Hà Thần Công của ngài cũng không tệ, ta sẽ học cái này." Trần Thiên Hữu cười lớn: "Không tệ, Tử Hà Thần Công tầng thứ nhất cần 200 điểm công tích." "Môn chủ, ta chỉ có 110." "Bằng hữu thuở nhỏ của ngươi không phải còn hơn một trăm sao?

Mượn của y là được rồi, hơn nữa hai mươi điểm công tích còn lại có thể đổi một viên Long Hổ Đại Dược, có thể giúp ngươi nhanh chóng cảm nhận khí cảm." Hồ Bát Nhất đột nhiên nhíu mày nói: "Môn chủ, điểm công tích này là của Bàn Tử, ta không thể tự ý quyết định thay y.

Ngài có thể cho ta về hỏi y, rồi sau đó đến trả lời ngài không?" Trần Thiên Hữu trầm giọng nói: "Bát Nhất, phải biết cơ hội không dễ có được.

Ta tối nay sau khi xong việc sẽ không ở Bắc Bình nữa, lần gặp mặt tiếp theo không biết là khi nào.

Xương cốt của ngươi đã thành hình, càng về sau luyện nội công, hiệu quả càng kém." Hồ Bát Nhất không chút suy nghĩ, hít sâu một hơi nói: "Vậy xin lỗi Môn chủ, điểm công tích của ta vẫn cứ giữ lại trước đã, đợi đến hội đổi thưởng sau này hãy nói." "Được, vậy ta không miễn cưỡng ngươi." Trần Thiên Hữu thở dài: "Ngươi về đi, sáng mai Thuận Tử sẽ đưa ngươi ra sân bay." "Tạ Môn chủ." Hồ Bát Nhất mang theo tâm tư phức tạp rời đi.

Công lực nội gia mà Trần Môn chủ vừa thể hiện quả thật đã thu hút y sâu sắc.

Đợi Hồ Bát Nhất rời đi, Thuận Tử mới từ phòng bên cạnh xuất hiện. "Thuận Tử thúc, ông thấy Bát Nhất thế nào?" "Là một tiểu tử tốt, thiếu gia có thể bồi dưỡng thật tốt." Trần Thiên Hữu cười nói: "Ha ha, vậy thì bồi dưỡng thật tốt.

Ngày mai ông và Bát Nhất cùng đi Hương Cảng đi, trên đường dạy y kinh mạch cơ thể, đặt nền tảng cho y." Đối với Trần Thiên Hữu mà nói, y chấp chưởng Cửu Môn cũng đã mấy chục năm rồi, đợi thêm vài năm nữa có lẽ cũng sẽ sống ẩn cư.

Diệp Bạch từng nói với y, trước khi về hưu, phải bồi dưỡng ra Môn chủ Cửu Môn đời tiếp theo.

Y đã khảo sát trong đám tiểu bối thế hệ này của Cửu Môn, hiện tại chỉ có Hồ Bát Nhất lọt vào mắt y.

Tuy nhiên tính cách của Hồ Bát Nhất vẫn tương đối trung hậu thành thật một chút.

Điều này tuy là ưu điểm, nhưng không thể xuất hiện ở vị trí Môn chủ Cửu Môn.

Thôi vậy, vẫn cần phải khảo sát kỹ lưỡng, không thể vội vàng đưa ra quyết định. "Tam thúc, gánh nặng người giao cho con thật sự

quá lớn a." Trần Thiên Hữu nhìn sắc trăng sáng tỏ mà thở dài.

Ở phía tây nam Côn Luân Sơn, trong một thung lũng bị xé rách, lộ ra một khe băng sâu không thấy đáy.

Mấy tháng trước, khe nứt này còn chưa tồn tại.

Nhưng một trận địa chấn nhẹ đã làm khe băng này nứt ra.

Vùng núi tuyết này ít người đặt chân đến, những người đầu tiên phát hiện khe băng là lính biên phòng gác cổng.

Họ thăm dò tình hình bên dưới khe băng, mơ hồ thấy một địa cung liên miên, liền báo cáo phát hiện này.

Tiểu đội "nó" này chính là vì vậy mà đến.

Bọn họ tổng cộng có tám người, trong đó năm người đã chết trên đường đi.

Ba bộ thi hài Diệp Bạch gặp trong sơn động chính là năm người đó.

Ba người còn lại đều là cao thủ, họ trưng dụng một tiểu đội lính biên phòng, theo dây thừng xuống khe băng.

Mọi người giẫm trên một trụ băng hình tròn, bật đèn pin quan sát thế giới ngầm tối tăm, lạnh lẽo và trống trải này.

Ánh đèn pin yếu ớt chỉ có thể nhìn rõ đường nét kiến trúc cung điện ngầm, dường như là phong cách kiến trúc của Cổ Quốc Thăng Long. "Ôi trời, nơi này sẽ không phải là Địa Phủ chứ?" "Địa Phủ không lớn đến vậy đâu nhỉ?" "Địa Phủ gì chứ, chúng ta không tin vào mê tín phong kiến đâu." Mấy người lính biên phòng trẻ tuổi bắt đầu bàn tán, bị ban trưởng của họ ngăn lại. "Được rồi, ở đây không nhìn rõ gì cả, buộc chặt dây thừng vào, chúng ta xuống dưới." "Đều nghe Hứa giáo sư." Lúc này, Diệp Bạch cũng một đường truy tìm đến đây,

đang định vòng qua vùng núi tuyết này, nhưng lại bị âm thanh của hệ thống thu hút. [Long Quân Tiên Mộ: Thiên cung do Tiên sư Từ Phúc lựa chọn cho Tần Thủy Hoàng, nằm ở Long huyệt Tổ mạch, tượng trưng cho việc ngự trị trên đỉnh cao nhất, thống trị tám phương.] [Cấp độ nguy hiểm: Thấp!] [Uẩn hàm bảo rương: Bảo rương Thanh Đồng!] Diệp Bạch khẽ nghiêng đầu, năm xưa y biết từ miệng "Bạch Cổ Phong" rằng Long Quân Mộ có ba tòa, phân biệt là Thiên, Địa, Nhân.

Địa quan ở không gian giới tử núi Tam Cô Nương Tứ Xuyên, Nhân quan hẳn là ở Thiểm Tây.

Không ngờ Thiên quan lại nằm trên Côn Luân Sơn Tổ mạch.

Chẳng lẽ tiểu đội đạo mộ của "nó" chính là vì tòa cổ mộ này mà đến?

Nhìn lại bản đồ mộ huyệt trong hệ thống, nằm dưới thung lũng băng, diện tích không lớn, mộ đạo cũng không phức tạp.

Chương 614

Diệp Bạch quyết định tạm thời đổi đường, tăng tốc độ, hướng về phía khe băng mà đến.

Đến cửa khe băng, Diệp Bạch phát hiện thiết bị leo núi mà nhóm người trước đã để lại.

Ngoài ra, dưới tảng đá cách đó không xa còn có một lính biên phòng ở lại lười biếng.

Diệp Bạch không kinh động người lính biên phòng này, mà là tiềm nhập vào khe băng.

Giẫm trên Canh Kim Tiểu Kiếm, Diệp Bạch đứng trên không trung, nhìn rõ ràng toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Phía dưới là những quỳnh đài ngọc các, trụ băng ngọc điêu, vô số kể.

Nhìn qua, còn khí phái hơn rất nhiều so với A Phòng Cung của thế giới Giới Tử Minh Phủ trước đây.

Tuy nhiên, Diệp Bạch không phát hiện tung tích của nhóm người đã vào trước đó.

Hoặc là nhóm người này đã ẩn náu ở đâu đó, hoặc là họ đã gặp bất trắc.

Trong không khí lạnh lẽo, ẩn ẩn lan tỏa một mùi máu tanh.

Dù hệ thống nhắc nhở cấp độ nguy hiểm ở đây thấp, Diệp Bạch vẫn giữ lòng cảnh giác.

Y hạ thấp độ cao bay, chậm rãi hướng về Thiên quan trên bản đồ hệ thống.

Sau khi quan sát kỹ từ cự ly gần, Diệp Bạch mới phát hiện, tất cả các kiến trúc, lâu đài mà y nhìn thấy trên cao trước đó, đều là băng điêu.

Do quanh năm ở trong môi trường nhiệt độ thấp lạnh lẽo, bề mặt của những kiến trúc băng điêu này được phủ một lớp vật chất màu nâu.

Trước đây do ánh sáng quá tối, nên không phát hiện ra tình huống đặc biệt này. "Cứu mạng!" Lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng cầu cứu yếu ớt, thân ảnh Diệp Bạch lóe lên, biến mất tại chỗ.

Chỉ thấy trong một con đường băng hẹp và quanh co, nằm một người lính biên phòng đổ trong vũng máu.

Trên làn da lộ ra ngoài của y phủ đầy những kén trùng màu đỏ.

Những kén trùng này như uống đủ máu tươi, say sưa bò loạn trên người lính biên phòng.

Thấy người lính biên phòng đã hoàn toàn mất ý thức, Diệp Bạch trước tiên gạt những kén trùng trên người y xuống, sau đó cho y uống một viên nhân sâm đan dược bổ máu. "Dưới đất..." Người lính biên phòng lẩm bẩm, chỉ một phương hướng, sau đó hoàn toàn ngất lịm.

Vài nhịp thở sau, Diệp Bạch mang theo người lính biên phòng hôn mê đến một hang băng nghiêng xuống, hang băng này ẩn giấu bên dưới toàn bộ địa cung, không xuất hiện trên bản đồ hệ thống.

Nếu trước đó y cứ bay trên trời, thật sự có thể sẽ bỏ lỡ cái địa động này.

Địa động không lớn, ba bốn bước chân sau liền xuất hiện những trụ băng tinh oánh huyền lam dày đặc.

Những trụ băng này chỉ cao hơn hai mét, mỗi trụ đều có những sợi tơ lỏng nhớt kéo ra.

Điều kỳ lạ là, nhiệt độ ở đây cực thấp, nhưng sợi tơ lỏng không hề kết băng, ngược lại dường như rất có sức sống mà rung động.

Rõ ràng, trong sợi tơ có những kén trùng không rõ tên, và người lính biên phòng mà y vừa cứu đã bị nhiễm sợi tơ lỏng này, bị kén trùng bò đầy khắp người. "Thứ kinh tởm!" Diệp Bạch nhíu mày, trong lòng bàn tay hiện lên một đoàn hỏa diễm màu tím, đốt cháy sạch sẽ những sợi tơ trên các trụ băng xung quanh.

Rẽ qua một khúc cua, trong đại sảnh trụ băng khá rộng rãi chất đầy thi thể lính biên phòng.

Diệp Bạch dùng thần thức thăm dò, y đến chậm một bước, tất cả những người ở đây đều đã chết hết.

Người lính biên phòng thảm nhất, máu trên người đã bị hút cạn từ lâu, da thịt khô quắt như dính vào xương.

Trên người y, những kén trùng đã lấy đủ chất dinh dưỡng máu thịt, đang nhả ra sợi tơ màu đỏ kết kén, bao bọc toàn bộ thi cốt thành một quả cầu màu đỏ.

Dù sao cũng là quân nhân, Diệp Bạch đốt cháy hết tất cả trùng kén và thi thể trong đại sảnh, tiếp tục đi sâu vào hang băng.

Phía trước truyền đến tiếng đánh nhau. "Đáng chết, Trương Thiết Cốt, ngươi thật sự muốn tranh giành với ta sao?" "Lão Từ, là ngươi động tâm tư xấu trước, giờ một tiểu đội người đều chết hết, bước tiếp theo ngươi có phải muốn giết ta luôn không?" "Bình!

Bình!" Vài tiếng súng vang lên, Diệp Bạch chậm rãi bước vào, chỉ thấy trong trận còn đứng một người, đang cầm khẩu súng còn bốc khói.

Bên cạnh y nằm mấy cỗ thi thể.

Người này tên Trương Thiết Cốt, là người ngoại tộc Trương gia,

một trong số vài người Trương gia được Trương Chí Hoài đưa vào tổ chức "nó". "Ai?" Thấy người lạ đi vào, Trương Thiết Cốt vội vàng chĩa súng vào Diệp Bạch, nhưng mơ hồ thấy được khuôn mặt dưới hắc bào của Diệp Bạch, đột nhiên thần sắc đại chấn, tặc lưỡi nói: "Diệp Tam gia." Diệp Tam gia không phải đã rất lâu không xuất hiện trong Cửu Môn rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Trương Thiết Cốt chính là, Diệp Tam gia trước mắt là giả.

Diệp Bạch cười cười: "Biết là ta sao còn giơ súng?" Trương Thiết Cốt nuốt nước bọt, dưới ánh mắt lạnh thấu xương của Diệp Bạch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Y dứt khoát vứt khẩu súng đi. "Tam gia.

Vừa rồi đã mạo phạm." "Ta nhớ ngươi, từng cùng Trương Chí Hoài gia nhập Uông gia, sau này mới gia nhập tổ chức.

Ngươi tên gì?" "Trương Thiết Cốt." "Tranh tranh thiết cốt, tên hay." Trương Thiết Cốt mặt đỏ bừng.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, đi đến phía sau Trương Thiết Cốt.

Mấy con Băng Tằm màu trắng óng ánh non nớt đang bò trên một trụ băng.

Ba người Trương Thiết Cốt vừa rồi hẳn là vì tranh giành những con Băng Tằm này. "Băng Tằm này là vật gì?" Trương Thiết Cốt ấp úng nói: "Tam gia, kỳ thực ta cũng không rõ, nhưng ta nghe Lão Từ nói, mượn sức mạnh của Băng Tằm, có thể giúp người ta trường sinh." Diệp Bạch nhìn Lão Từ với khuôn mặt đã đóng băng, quay đầu bước tới cầm một con Băng Tằm vào lòng bàn tay.

Cái lạnh thấu xương lan tỏa từ cánh tay phải.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, vội vàng dùng chân nguyên bảo vệ cánh tay. "Lão Từ lấy tin tức từ đâu?" "Lão Từ từng là người của Uông gia, có lẽ là lấy tin tức từ Uông gia." "Ngươi trước đây không phải cũng là người của Uông gia sao?

Chẳng lẽ không có tin tức vặt vãnh nào sao?" "Tam gia nói đùa rồi, trước đây còn trẻ không hiểu chuyện, bây giờ ta theo Chí Hoài đại ca quay về Trương gia." Trương Thiết Cốt giải thích.

Diệp Bạch khẽ gật đầu, năm xưa Trương Chí Hoài dưới sự uy hiếp của Thất Chỉ Nhân, đồng ý giúp đỡ Trương Khởi Linh.

Chương 615

Sau này Trương Chí Hoài dẫn dắt một nhóm người ngoại tộc Trương gia làm việc cho "nó" trên danh nghĩa, nhưng thực chất là xây dựng mạng lưới tình báo cho Trương gia.

Tuy nhiên theo những gì y biết, mạng lưới tình báo này thật sự không có mấy người.

Hiển nhiên Trương Chí Hoài cũng chỉ là bề ngoài ra sức.

Tiếp đó, Diệp Bạch hỏi thêm những thông tin mình muốn biết, rồi nói: "Được rồi, người lính biên phòng này giao cho ngươi, đưa y ra ngoài đi." Trương Thiết Cốt nhận lấy người lính biên phòng đang hôn mê, ngập ngừng nói: "Vậy Tam gia, sau khi ta về, phải bẩm báo với người bên trên thế nào?" "Với điều kiện không tiết lộ thân phận của ngươi, cứ thật sự bẩm báo." Diệp Bạch phất tay, Trương Thiết Cốt vội vàng bỏ đi.

Băng Tằm tổng cộng có ba con, hơn nữa đều là ấu tằm.

Nói thật, Diệp Bạch không biết thứ này khác gì với Băng Tằm xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp.

Còn về việc giúp người ta trường sinh, y giữ thái độ hoài nghi.

Thế giới này có không ít cách trường sinh, nhưng tuyệt đối không phải mấy con Băng Tằm dị chủng có thể làm được.

Không nghĩ nhiều nữa, Diệp Bạch định thu lấy Bảo rương Thanh Đồng trong Thiên Quan rồi tính sau.

Vì không gian không thể chứa vật sống, Diệp Bạch đành phải dùng chân nguyên ngưng tụ một hộp băng, bỏ ba con Băng Tằm vào, đeo trên người.

Trở lại địa cung băng điêu, Diệp Bạch căn cứ bản đồ, đến nơi Thiên Quan tọa lạc.

Đó là một đài cao bằng tinh băng, trên một trăm hai mươi tám bậc thang, một cỗ quan tài băng màu xanh lam uy nghiêm hùng vĩ đặt ở đó.

Còn chưa đến gần, Diệp Bạch đã cảm nhận được hàn ý tỏa ra từ quan tài băng.

Trong quan tài không có thi thể, mà lại trống rỗng không có gì.

Tuy nhiên Diệp Bạch vẫn phát hiện dấu vết bạc từng có vật phẩm được đặt bên trong quan tài băng.

Dấu ấn rất mờ, hình vuông, dường như là một bộ áo bào và miện.

Y nhớ lại Bạch Cổ Phong từng bảo y mặc long bào và miện lưu của Long Quân.

Nếu đoán không sai, long bào và miện lưu đó chính là được lấy ra từ quan tài băng này.

Mở quan tài băng ra, Diệp Bạch lấy ra Bảo rương Thanh Đồng mà chỉ mình y nhìn thấy.

Đến đây, y đã gom đủ sáu Bảo rương Thanh Đồng và ba Túi phúc.

Nếu trong thời gian ngắn không gom đủ mười Bảo rương Thanh Đồng, y định tìm một ngày hoàng đạo cát lành để mở các bảo rương và túi phúc.

Sau khi ra khỏi địa cung, trên núi tuyết lại bắt đầu bay tuyết lớn như lông ngỗng.

Xa xa, bóng dáng Trương Thiết Cốt và hai người lính biên phòng biến mất ở cuối tuyết địa.

Diệp Bạch chiêm bốc một quẻ xong, tiếp tục tiến về hướng tây nam.

Tuy nhiên, càng đi về phía nam, Diệp Bạch càng cảm thấy kỳ lạ, vì nơi đây đã rất gần với Kỳ Lân Nhai mà y từng đến.

Giữa quần sơn hùng vĩ băng tuyết lạnh giá, Kỳ Lân Nhai bốn mùa như xuân quả thật như một tiên gia chi địa.

Diệp Bạch lộ ra một nụ cười hoài niệm, năm xưa y và La Sát đã bắt được Đại Hắc Thiên ở đây, còn thu được không ít rượu hầu tử.

Mấy chục năm trôi qua, đàn hầu tử này chắc hẳn đã tích trữ rất nhiều rượu.

Kỳ Lân Nhai, bên bãi cỏ cạnh suối.

Bạch Cổ Phong, La Sát ngồi một bên.

Diệp Khinh Mi nhóm lửa trại, bất bình lột da thỏ rừng, đặt lên giá nướng thịt. "Cháu nói ngoại tổ gia gia, người rốt cuộc muốn đưa chúng cháu đến đâu?" Bạch Cổ Phong đạm mạc nói: "Đến rồi sẽ biết." Diệp Khinh Mi liếc La Sát một cái, kể từ khi hai người họ bị Bạch Cổ Phong bắt, La Sát liền rất ít nói.

Thật không biết y rốt cuộc đứng về phía nào. "Nếu người không nói, cháu sẽ không đi nữa.

Cháu mất tích lâu như vậy, cha cháu rất nhanh sẽ tìm đến tận cửa." Bạch Cổ Phong cười cười: "Vậy thì tốt nhất.

Năm xưa y giấu thần quả, ta vẫn luôn muốn tìm y tính sổ.

Nếu y đến, ta sẽ trước mặt ngươi mà giết y." Sắc mặt Diệp Khinh Mi khẽ biến, nửa tháng trước, nàng giao thủ với Bạch Cổ Phong.

Khi đó, Bạch Cổ Phong chỉ đơn giản đưa ra một ngón tay, Phá Trận Bá Vương Thương của nàng liền bị hàn băng bao phủ, trong khoảnh khắc hóa thành băng vụn.

Sau này nàng dùng một lá Phù Lục Chưởng Tâm Lôi, lôi đình khắp

trời đánh vào tấm khiên băng Bạch Cổ Phong hóa ra, hoàn toàn không làm y bị thương.

Mặc dù còn có vài thủ đoạn giấu kín, nhưng Diệp Khinh Mi biết thực lực chênh lệch quá lớn, không dám dùng, liền chủ động thúc thủ chịu trói.

Thấy Bạch Cổ Phong trước mắt tự tin đầy mình, có lẽ y thật sự có đủ tự tin để giết cha nàng.

Nghĩ đến đây, Diệp Khinh Mi liền không nói nữa, chuyên tâm nướng thịt, trong lòng không ngừng tính toán làm sao thoát khỏi ma chưởng của Bạch Cổ Phong.

Đến tối, Diệp Khinh Mi lấy cớ đi tiện, thả ra một người giấy.

Thấy người giấy sải chân bỏ chạy điên cuồng, biến mất trong màn đêm, Diệp Khinh Mi mới hài lòng vỗ tay rời đi.

Nhưng đợi nàng trở lại doanh địa, liền thấy Bạch Cổ Phong mặt không biểu tình bóp nát người giấy vừa chạy ra. "Ngoại tổ gia gia, muộn như vậy rồi người sao còn chưa ngủ?" "Đừng chơi trò tâm cơ với ta, nếu còn có động tác nhỏ, ngươi sẽ đi trước cha ngươi đấy." Biến người giấy thành băng vụn, Bạch Cổ Phong lạnh lùng rời đi.

Diệp Khinh Mi mang đầy tâm sự bước vào lều, chui vào túi ngủ.

La Sát đột nhiên đưa tay ra, viết vào lòng bàn tay nàng: "Đợi sáng mai, ta sẽ giữ chân y, ngươi nhân cơ hội bỏ chạy." "Vì sao phải giúp ta?" "Ta nợ cha ngươi một mạng, huống chi ta còn hữu dụng với Từ Phúc, y sẽ không giết ta." "Từ Phúc?

Ngươi nói người chiếm giữ thân thể ngoại tổ gia gia của ta là Từ Phúc?" La Sát không giải thích nhiều, tiếp tục viết vào lòng bàn tay Diệp Khinh Mi: "Từ Phúc tuy dùng phương pháp khác biến thành Thiên Nhân, nhưng để lại ẩn hoạ.

Ban đầu y định đến Long Đàm Tổ mạch, giết rồng lấy long châu, giải quyết ẩn hoạ.

Tuy nhiên y gặp ngươi, muốn luyện huyết mạch của ngươi thành đan dược.

Kỳ Lân Nhai này là nơi y luyện đan năm xưa, dưới đất có lò đan địa hỏa.

Ngày mai nếu ngươi không đi, sẽ chết ở đây." Diệp Khinh Mi trong lòng lạnh lẽo, không ngờ Bạch Cổ Phong bị Từ Phúc chiếm giữ đã sớm có ý định giết nàng.

Tuy nhiên, Diệp Khinh Mi trong lòng vẫn còn nghi ngờ, liền viết vào lòng bàn tay y: "Ngươi có phải đã sớm hợp tác với y, cố ý dẫn ta đến không?" La Sát thở dài: "Trước đây ta không hề biết Từ Phúc muốn giết ngươi, dù sao y cũng có phần lớn ký ức của Bạch Cổ Phong.

Ta không ngờ y sớm đã không phải Bạch Cổ Phong, hôm nay y lộ ra sát ý với ngươi, ta mới biết ý đồ của y.

Chương 616

Nếu ngươi tin ta, tối nay ngủ nghỉ thật tốt, sáng mai nhớ mà trốn đi." Diệp Khinh Mi hồi tưởng lại hơn một tháng qua chung sống với La Sát, dường như y thật sự không có ý định hãm hại nàng.

Huống chi nàng còn giấu Không Gian Giới Chỉ và Đại Sư Cầu trên người, nếu La Sát tố giác, những thứ này sớm đã bị Bạch Cổ Phong thu đoạt rồi. "Ngươi và Từ Phúc có giao ước gì, y cho ngươi lợi ích gì?" "Từ Phúc hứa sẽ khôi phục dị năng huyết mạch của ta." Diệp Khinh Mi khẽ nhíu mày, nhét một lá Phù Lục Chưởng Tâm Lôi vào tay La Sát, rồi không giao lưu nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, từ xa truyền đến tiếng kinh hô của La Sát.

Bạch Cổ Phong ném lại một câu: "Ngươi ở lại đây, đừng hòng chạy.", liền hóa thành tàn ảnh biến mất.

Diệp Khinh Mi biết, đây là La Sát dựa theo kế hoạch dẫn Bạch Cổ Phong đi.

Tuy nhiên nàng không vội vàng bỏ chạy, mà là ném ra một viên Đại Sư Cầu giấu trên người.

Bạch Tu Long Ngư chưa trưởng thành mấy liền lăn lóc trên bãi cỏ, cắn một ngụm bùn. "Ôi tiểu cô nãi nãi của ta, không phải đã nói ở Côn Luân đừng thả ta ra sao?

Ta sẽ bị bản thân phát hiện mất." "Long gia gia, đừng nói nhảm nữa, mau giúp ta tính toán xem, ta nên trốn về hướng nào là an toàn nhất." Thấy dáng vẻ vội vàng của Diệp Khinh Mi, Bạch Tu Long Ngư cũng không dám chần chừ, vội vàng thôi diễn.

Một lát sau, nó liền híp mắt rồng nói: "Trốn về bốn hướng đều là

đại hung, ở lại nguyên chỗ mới là đại cát." "Ở lại nguyên chỗ?

Chính xác không?

Nếu ta chết, ngươi tám phần cũng sẽ bị làm thành long cán." "Bản lĩnh trời sinh, sẽ không sai đâu.

Cái gì?

Long cán?

Đợi chút, ta tính lại xem." Bạch Tu Long Ngư cắn rách đầu lưỡi của mình, vừa định thôi diễn lần nữa, liền thấy Bạch Cổ Phong hóa thành tàn ảnh quay trở lại chỗ cũ.

La Sát bị y xách trong tay, nặng nề quăng xuống đất. "Các ngươi thật sự nghĩ lời ta nói là trò đùa sao?" Bạch Cổ Phong lộ ra nụ cười dữ tợn, một cước giẫm La Sát vào bùn đất.

La Sát rên lên một tiếng, trong tay Bạch Cổ Phong không hề có sức phản kháng, Phù Lục Chưởng Tâm Lôi trong tay cũng rơi ra.

Xem ra, trước mặt Bạch Cổ Phong, La Sát căn bản không có cơ hội bóp nát phù lục.

Tốc độ của Thiên Nhân thật sự quá nhanh!

Bạch Tu Long Ngư sợ hãi đã chui tọt vào ống quần Diệp Khinh Mi.

Còn Diệp Khinh Mi cắn môi, âm thầm nắm chặt một lá Kim Trúc Phù Lục có vân tím lấp lánh trong lòng bàn tay.

Đây là lá bài tẩy cha nàng để lại, chỉ là không biết có đối phó được Bạch Cổ Phong hay không.

Bạch Cổ Phong lại nhấc La Sát lên, trầm giọng nói vào tai y: "Không phải nói cùng hợp tác sao?

Thả tiểu nha đầu này chạy trốn, kế hoạch của ta liền công cốc.

Đến lúc đó chỉ có thể lấy ngươi ra luyện đan thôi." "Thả y ra!" Diệp Khinh Mi kẹp ba lá Phù Lục Chưởng Tâm Lôi vào kẽ ngón tay, ánh mắt sắc lạnh, uy hiếp.

Bạch Cổ Phong cười lạnh một tiếng, tùy tay ném La Sát đi, tại chỗ chỉ còn lại một bóng đen.

Diệp Khinh Mi đột nhiên cảm thấy không ổn, liền liên tiếp bóp nát ba lá phù lục.

Oanh long long, lôi đình màu tím như pháo đạn bùng nổ, làm rung chuyển núi đá trong khe cốc.

Trong làn khói bụi, thân ảnh Bạch Cổ Phong không chút tổn thương chậm rãi hiện ra, y khinh miệt cười nói: "Uy lực thật không nhỏ, đáng tiếc là tốc độ của ngươi quá chậm, không làm bị thương ta được." "Dù sao chỉ cần máu của ngươi để luyện đan, sống hay chết đều như nhau." Nói đoạn, Bạch Cổ Phong chậm rãi tiến gần Diệp Khinh Mi, đưa ngón trỏ thon dài ra.

Một luồng hàn ý cực hạn đang định từ kẽ ngón tay bốc ra, liền thấy trong mắt Diệp Khinh Mi lóe lên một tia sắc lạnh, bóp nát Dị Hỏa Phù Lục.

Một đoàn dị hỏa màu tím đen như lửa ma quỷ địa ngục nở rộ như đóa sen, bao phủ Diệp Khinh Mi, sau đó nhanh chóng lan đến người Bạch Cổ Phong.

Trong khoảnh khắc, Bạch Cổ Phong không kịp né tránh liền hóa thành một quả cầu lửa màu tím đen. "A a a." Giữa tiếng kêu thảm thiết, Diệp Khinh Mi lại nhanh chóng nhặt lấy Phù Lục Chưởng Tâm Lôi trên đất, đánh về phía Bạch Cổ Phong.

Oanh long long.

Dưới sự công kích song trọng của Lôi và Hỏa, Bạch Cổ Phong mang theo tiếng kêu rên chui tọt vào khe suối xa xa.

Diệp Khinh Mi biết bằng thủ đoạn vừa rồi vẫn không thể giết chết Bạch Cổ Phong, liền vội vàng thả Đại Bạch ra, mang theo La Sát trốn khỏi Kỳ Lân Nhai.

Đại Bạch tuy thể hình khổng lồ, nhưng khả năng nhảy nhót giữa vách núi cực nhanh, một phút sau, liền mang theo Diệp Khinh Mi ra khỏi Kỳ Lân Nhai, đến giữa tuyết địa mênh mông.

Trên lưng hổ, Diệp Khinh Mi vội vàng lôi Bạch Tu Long Ngư ra: "Long gia gia, mau giúp ta tính toán lại xem, làm sao để trốn thoát mới sống được." Bạch Tu Long Ngư nhanh chóng chiêm bốc một quẻ xong, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi. "Hỏng rồi, tiểu cô nãi nãi, chúng ta bị theo dõi rồi." "Bị cái gì theo dõi?" "Tiểu cô nãi nãi, người nhìn lên đỉnh đầu đi." Diệp Khinh Mi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đám mây đen mang theo lôi đình màu tím bắt đầu ngưng kết.

Trong đám mây đen, dường như có một bóng rồng đang xuyên qua bơi lượn. "Long gia gia, đây là cái gì?" "Đây là một loại năng lực huyết mạch của Thiên Cơ Long Ngư chúng ta.

Nhất định là bản thể của ta cảm nhận được sự tồn tại của ta, muốn tiêu diệt ta." "Vậy phải làm sao?

Ta có Kim Quang Chú Phù Lục cha ta để lại, có cản được lôi đình không?" Bạch Tu Long Ngư khổ sở nói: "E là không cản được, tiểu cô nãi nãi.

Nếu lôi đình giáng xuống, ngươi cứ trực tiếp ném ta đi, lôi đình này hẳn sẽ không làm ngươi bị thương đâu." "Không được, chúng ta nghĩ cách khác, tổng có cách đối phó với lôi đình này." Diệp Khinh Mi không muốn vứt bỏ Long gia gia đã cùng nàng lớn lên từ nhỏ, nàng nghĩ nghĩ, liền bóp nát tất cả Kim Quang Chú Phù Lục trên người, hóa

thành một lớp quang tráo màu vàng rực rỡ, bao phủ mọi người.

Dù sao thì, trước tiên dùng Kim Quang Chú thử xem cường độ của lôi đình.

Thi triển phép thuật từ xa, Bạch Tu Long Ngư đang ở Long Đàm hẳn không trụ được lâu.

Đột nhiên, một trụ băng màu xanh lam rực rỡ từ xa bắn tới, Kim Quang Chú từng tầng vỡ nát, Diệp Khinh Mi và La Sát liền lần lượt ngã nhào vào tuyết địa. "Từ Phúc!" Diệp Khinh Mi nổi giận, khuôn mặt nhỏ nhắn bò dậy từ tuyết địa. "Sao, không gọi ngoại tổ gia gia nữa à?" Chỉ thấy trên người Bạch Cổ Phong bò đầy vảy băng lam sắc, từ xa nhanh chóng biến đến trước mặt họ.

Tóc và lông mày của y đã bị cháy trụi, ngay cả trên vảy băng lam sắc cũng dính đầy dấu vết cháy sém màu đen.

Tuy nhiên Bạch Cổ Phong dường như rất kiêng dè đám mây lôi đình trên không, dừng lại cách ba trượng. "Tiểu nha đầu, trên đầu ngươi là thứ gì?" "Đây là Phù Lục Hộ Thân cha ta để lại, chỉ cần ngươi dám đến gần, sẽ có thiên phạt giáng xuống, đánh nát ngươi thành mảnh vụn." Diệp Khinh Mi nhíu mày uy hiếp. "Ngươi đoán ta có tin hay không?" "Không tin thì ngươi cứ tiến lên đây." Bạch Cổ Phong bước một bước về phía trước, lại đột nhiên rụt chân lại.

Chương 617

Thủ đoạn Diệp Bạch để lại đủ loại, y quả thật có chút kiêng dè.

Mây lôi đình vẫn đang ngưng tụ, y muốn xem rốt cuộc thứ này sẽ tấn công ai.

Thấy Bạch Cổ Phong không dám tiến lên, Diệp Khinh Mi cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Phù lục trong không gian của nàng về cơ bản đã dùng hết, chỉ còn lại lá Dị Hỏa Phù Lục cuối cùng.

Nhưng lá phù lục này không thể ngăn cản lôi đình.

Diệp Khinh Mi đành phải nói nhỏ với Bạch Tu Long Ngư trong túi áo: "Long gia gia, mau nghĩ cách xem, chúng ta phải trốn thoát thế nào?" "Đợi chút, ta tính toán lại, có lẽ có cơ hội sống." Một lát sau, Bạch Tu Long Ngư mừng rỡ nói: "Tiểu cô nãi nãi, y đang kéo dài thời gian, kéo dài thêm chút nữa, chúng ta sẽ được cứu." Diệp Khinh Mi nhíu mày.

Đám mây đen trên đỉnh đầu đã vô cùng dày đặc, hiển nhiên, lôi đình sắp giáng xuống rồi. "Phải làm sao để kéo dài thời gian đây." Nhìn Bạch Cổ Phong, Diệp Khinh Mi trong lòng nảy ra một kế. "Này, Từ Phúc, ngươi không phải muốn dùng máu của ta luyện đan sao?

Chốc nữa lôi đình đánh xuống, ta bị đánh thành than cháy, đan dược của ngươi coi như mất rồi." Bạch Cổ Phong nhíu mày, lôi đình này quả nhiên là nhắm vào họ. "Các ngươi chết rồi thì tốt, còn về đan dược ta không quan tâm.

Cha ngươi nói Long Đàm Tổ mạch còn có một con Chân Long đang lột xác.

Giết nó, ta vẫn có thể tìm được vật phẩm thay thế đan dược." Diệp Khinh Mi mặt mang ý cười nói: "Từ Phúc, vậy thì ngươi đã tính sai rồi.

Ngươi có biết lôi đình này từ đâu mà ra không?

Chính là con Chân Long đang lột xác ở Tổ mạch đó.

Nó có thể thi pháp từ xa, nhất định đã hoàn thành lột xác huyết mạch.

Nhìn sức mạnh của đám mây lôi này mà xem, ngươi dù có tìm được Long Đàm Tổ mạch, cũng chưa chắc đã đồ long được." Bạch Cổ Phong nhíu mày: "Mây lôi tại sao lại giáng xuống trên đầu các ngươi?" "Ta làm sao mà biết.

Có lẽ cha ta năm xưa đã kết thù với nó." "Ngươi muốn ta giúp ngươi đỡ lôi kiếp?" "Không phải ta muốn.

Dù sao ta dù có độ qua lôi kiếp, ngươi cũng sẽ mang ta về luyện đan.

So với kiểu chết đó, ta thà bị sét đánh chết, cũng không muốn thành toàn cho ngươi." Trong lúc hai người nói chuyện, mây lôi trên bầu trời càng lúc càng dày đặc, kèm theo tiếng long ngâm ầm ĩ.

Bạch Cổ Phong nhìn đám mây lôi, trong mắt hàn quang lóe lên.

Y biến thành Thiên Nhân thực ra là đi đường tắt, Diệp Khinh Mi có huyết mạch Côn Bằng, sau khi luyện thành đan dược rất có thể sẽ bù đắp ẩn họa cho y.

Bảo vệ Diệp Khinh Mi có lợi cho y!

Lúc này, một đạo lôi đình ầm ầm giáng xuống, Bạch Cổ Phong không kịp suy nghĩ, trong nháy mắt đã chắn trước lôi đình.

Oanh long!

Dưới lôi đình tím, vảy lam sắc trên người Bạch Cổ Phong phát ra ánh sáng, đỡ được đòn tấn công này.

Thấy vậy, Diệp Khinh Mi dưới mây lôi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Biết rằng Chân Long không dễ đồ, Từ Phúc hiển nhiên đã đặt mục tiêu vào nàng, sẽ không để nàng chết dưới lôi đình.

Sau một đạo lôi đình, Từ Phúc phun ra một đoàn khói đen, vảy trên người so với trước đó đã ảm đạm đi rất nhiều.

Xem ra dưới lôi đình, y cũng không dễ chịu chút nào.

Lúc này, đạo lôi đình thứ hai lại đang được hình thành, đồng tử Bạch Cổ Phong co rút.

Đạo lôi đình này cảm giác áp bách mạnh hơn, dường như uy lực cũng lớn hơn.

Bạch Cổ Phong lập tức thân hóa tàn ảnh, mang Diệp Khinh Mi rời khỏi dưới mây lôi.

Tuy nhiên, mây lôi lại nhanh chóng di chuyển trên không trung, bám riết lấy hai người. "Ta đã nói lôi vân này là nhắm vào ta, ngươi nếu không chống cự được, cứ để ta chết dưới lôi vân đi." Đạo lôi đình thứ hai giáng xuống, Bạch Cổ Phong không hề nghĩ ngợi, vẫn nghênh chiến.

Nhưng sau đạo lôi đình này, vảy lam sắc trên người y rụng đi không ít, lộ ra làn da máu me be bét.

Đạo lôi đình thứ ba vẫn đang hình thành.

Bạch Cổ Phong không chịu đựng nổi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu giết ngươi, ta không tin lôi đình này còn sẽ giáng xuống!" Nói đoạn, lòng bàn tay lật một cái, liền muốn lấy mạng Diệp Khinh Mi.

Nhưng Diệp Khinh Mi đã sớm chuẩn bị, đánh ra lá Dị Hỏa Phù

Lục cuối cùng.

Tam Thiên Diễm Viêm bạo ngược bùng phát, hóa thành một đoàn hỏa xà, bảo vệ bên cạnh Diệp Khinh Mi.

Thấy vậy, đồng tử Bạch Cổ Phong co rút lạnh lẽo, nhanh chóng lùi lại.

So với lôi đình trên trời, ngọn lửa tím đen này càng khiến y kiêng dè. "Ta không tin Diệp Bạch có thể để lại cho ngươi bao nhiêu thủ đoạn." "Không tin thì thôi, ta dù bị lôi đình đánh chết, cũng sẽ không rơi vào tay ngươi." Diệp Khinh Mi lạnh lùng hừ một tiếng.

Dù chết, nàng cũng không muốn tiện nghi cho Từ Phúc.

Oanh long long!

Đạo lôi vân thứ ba sắp hình thành, trong đám mây đen nhớt như mực, bóng rồng càng lúc càng rõ ràng.

Trong lúc nguy cấp, Bạch Tu Long Ngư nhảy ra. "Tiểu cô nãi nãi, cha ngươi mà biết ta hại ngươi, tuyệt đối sẽ lột da rồng của ta.

Ta chết rồi nhớ thắp cho ta nén hương." Chưa đợi Bạch Tu Long Ngư chạy ra xa năm mét, lôi đình trong mây đen liền ầm ầm giáng xuống.

Cây thương lôi tráng kiện như sợi dây thừng khổng lồ chính xác đánh vào người Bạch Tu Long Ngư, trong nháy mắt đốt cháy đen tuyết địa xung quanh màu trắng.

Bạch Tu Long Ngư càng bị đánh tọt vào bùn đất, không rõ sống chết. "Long gia gia!" Diệp Khinh Mi vội vàng chạy đến nơi lôi đình giáng xuống, đào bới trong bùn đất, chỉ tìm thấy một đoạn đuôi rồng đen thui.

Thấy tình hình này, bóng rồng trên không trung bao bọc đám mây

đen từ từ nhạt đi. "Hóa ra là một con tiểu long dẫn ra lôi kiếp." Lúc này, Từ Phúc nhíu mày, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía đông.

Chỉ thấy một đạo kim quang rực rỡ nhanh chóng bắn tới, chính là Diệp Bạch ngự kiếm mà đến.

Chương 618

"Diệp Bạch!" Trong mắt Bạch Cổ Phong lộ ra vẻ kiêng dè, động tác lại không chậm, trong nháy mắt đã lóe đến sau lưng Diệp Khinh Mi.

Nhưng Diệp Bạch đã đến kịp thời tế ra Kim Linh Châu, dưới sự thúc đẩy của chân khí, một đạo kim sắc quang mang như lợi kiếm bắn ra.

Bạch Cổ Phong thúc đẩy sức mạnh huyết mạch, một mặt huyền băng lam sắc ngưng kết trong hư không.

Tích ba!

Kim sắc quang mang trong nháy mắt xuyên thủng huyền băng, dư uy không giảm, lại đánh cho tay phải của Bạch Cổ Phong máu thịt be bét.

Tranh thủ cơ hội này, Diệp Khinh Mi thi triển Điện Quang Thần Hành Bộ, vội vàng đến bên cạnh Diệp Bạch.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khinh Mi lem luốc, Diệp Bạch quan tâm hỏi: "Khinh Mi, không sao chứ?" "Con không sao, cha, chỉ là Long gia gia mất rồi." Diệp Khinh Mi mắt đỏ hoe, ôm lấy cái đuôi rồng đen thui bới ra từ bùn đất.

Diệp Bạch cầm lấy cái đuôi rồng đen sém mà Diệp Khinh Mi đưa tới, khẽ nhíu mày. "Đừng vội, lão già này sống ngần ấy năm rồi, sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu." "Diệp Bạch, đã lâu không gặp nhỉ?" Bạch Cổ Phong lộ ra vẻ lạnh lùng nói. "Gặp mặt với ngươi không phải là chuyện tốt, vì ngươi có thể sẽ chết." Đôi mắt Diệp Bạch tràn ngập hàn ý.

Lão già này, không những chiếm lấy thân thể Bạch Cổ Phong, còn muốn ra tay với con gái y, thật sự là sống không biết chán rồi.

Chẳng thèm hàn huyên cũ, lời vừa dứt, Diệp Bạch liền nhanh chóng ra tay.

Chỉ thấy một vệt kim quang lóe lên, Diệp Bạch liền giao chiến với Bạch Cổ Phong.

Hai người tốc độ cực nhanh, trong tuyết địa trắng xóa chỉ còn lại tàn ảnh.

Diệp Bạch tuy không phải Thiên Nhân, nhưng thể chất đã sớm không phải phàm thể, nhiều năm trước y đã có thể giao đấu ngang ngửa với Thất Chỉ, một Thiên Nhân.

Hiện tại đối phó với Bạch Cổ Phong đã trọng thương, tự nhiên không có áp lực quá lớn.

Hơn nữa, đây còn là khi Diệp Bạch chưa động dụng thêm nhiều thủ đoạn.

Vài nhịp thở sau, Bạch Cổ Phong liền bị Diệp Bạch một cước đá vào tuyết địa, phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi của y lại mang theo sợi tơ xanh biếc óng ánh, Diệp Bạch khẽ nhíu mày, sau đó lại châm chọc nói: "Thiên Nhân?

Chỉ có chừng đó khả năng?" Bạch Cổ Phong mặt đầy không thể tin được, mình đã là Thiên Nhân, thoát khỏi thể chất phàm nhân, sao vẫn không địch lại Diệp Bạch.

Chẳng lẽ Diệp Bạch đã sớm là Thiên Nhân? "Thần quả năm xưa có phải ngươi đã ăn?" "Ha ha, ta không ăn thứ đó." Diệp Bạch đi đến trước mặt Bạch Cổ Phong, chặn đường lui của y, rồi hung hăng đá mấy cước vào bụng y. "Cước này là trả cho Bạch Cổ Phong." "Cước này là trả cho Tần Di." "Cước này là cho con gái ta." Xoẹt!

Mỗi một cước, Diệp Bạch đều dùng toàn lực, và đánh vào chân nguyên lạnh thấu xương.

Dù Bạch Cổ Phong có vảy giáp hộ thể, cũng dạ dày sôi trào, ngũ tạng lục phủ đau đớn kịch liệt.

Cuối cùng, Bạch Cổ Phong nằm liệt trên đất như một con chó chết. "Nói xem, những năm qua ngươi đã làm gì?

Nếu thành thật, ta có lẽ có thể tha cho ngươi một con đường sống." Bạch Cổ Phong đột nhiên miệng đầy máu tươi cười lớn, lộ ra vẻ dữ tợn nói: "Ngươi tốt nhất hãy giết ta, bằng không ta nhất định sẽ giết ngươi." Diệp Bạch tức đến muốn cười, bọn ác ôn đều bướng bỉnh như vậy sao?

“Ký nhiên ngươi muốn cầu tử, vậy ta…” Lời chưa dứt, Bạch Cổ Phong đột nhiên vọt lên, lao về phía Kỳ Lân Nhai.

Diệp Bạch thấy vậy, thân hình bất động, nhưng hữu thủ vung lên, hai thanh Canh Kim Tiểu Kiếm ẩn trong tuyết địa như địa thứ xuyên lên.

Chỉ nghe tiếng thảm thiết kêu lên một tiếng, Bạch Cổ Phong liền ngã nhào xuống tuyết địa, hai chân bị Canh Kim Tiểu Kiếm xuyên thấu, máu thịt đầm đìa.

Trước đó Diệp Bạch đã dùng thần thức thám tra, trên bàn chân Bạch Cổ Phong không có vảy.

“Ngươi tính kế ta?” “Nói đùa, trước mặt ta mà còn muốn chạy, thật sự coi ta là kẻ ngu sao.” Diệp Bạch khoanh hai tay, mỉm cười nhìn Bạch Cổ Phong đang chật vật, y nhúc nhích ngón tay, thanh Canh Kim Tiểu Kiếm thứ ba lơ lửng, mũi kiếm sắc bén đặt ngay mi tâm Bạch Cổ Phong.

“Chỉ cần ta cong một ngón tay, đầu ngươi sẽ bị lợi kiếm đâm

xuyên, thi hài và linh hồn vĩnh viễn chôn vùi trên mảnh tuyết địa trắng tinh này." Bạch Cổ Phong nuốt nước bọt: "Nễ muốn biết điều gì?" "Tất cả, ta muốn biết mọi chuyện ngươi đã làm sau khi chiếm cứ thân thể này." Thấy Bạch Cổ Phong lộ vẻ chần chừ, Diệp Bạch khẽ lắc đầu, Canh Kim Tiểu Kiếm tức khắc đâm vào mi tâm Bạch Cổ Phong.

"A!" Tiếng thảm thiết vọng lại.

"Ta nói!

Ta nói!" Bạch Cổ Phong thở hổn hển, máu tươi chảy dọc sống mũi, đôi mắt đỏ ngầu gắt gao trừng Diệp Bạch.

Diệp Bạch cười nói: "Nói một lời dối trá, kiếm này sẽ đâm sâu thêm một phần, ngươi có thể thử xem." Bạch Cổ Phong không chút nghĩ ngợi nói: "Ta tên Từ Phúc, đến từ vẫn thạch, ở Uông gia, ta liền chiếm cứ thân thể Bạch Cổ Phong, ý thức phản kháng của hắn rất mạnh, ta cũng đã tốn rất lâu…" Diệp Bạch nhíu mày: "Chờ chút, nói về chuyện vẫn thạch, khối vẫn thạch đó có lai lịch gì, ngươi làm sao ký cư trong vẫn thạch?" "Vẫn thạch tự nhiên là từ trên trời xuống, hai ngàn năm trước, Long Quân đông tuần, vẫn thạch thiên hàng, mang theo lời tiên tri vong quốc của Tần Nhị Thế." "Ngươi nói khối vẫn thạch này là hai ngàn năm trước từ trên trời giáng xuống?" "Không nhất định, sau khi ta tiếp nhận khối vẫn thạch đó đã qua tay mấy người.

Kết hợp với những gì ta trải qua trong vẫn thạch, ta sau này phát hiện truyền thuyết vẫn thạch từ trời giáng xuống cơ bản là giả." "Tốt, ngươi tiếp tục nói." "Về phần năng lực kỳ đặc của vẫn thạch, ta cũng phải đến tuổi già mới phát hiện.

Lúc đó Đại Việt đã diệt quốc, ta liền mang vẫn thạch trốn sang Nhật Bản, trở thành kẻ thống trị khi đó." "Nhiều năm sau, thọ mệnh của ta đi đến tận cùng, ta không cam tâm, ta vì Thủy Hoàng tìm kiếm

cả đời trường sinh chi thuật, tự nhiên cũng có bí pháp trường sinh, đáng tiếc bí pháp này là tà thuật, cần mượn kim quan và đồng tử tiên huyết để dưỡng thân thể." "Ai biết loại pháp tử này có thể khởi tử hồi sinh không, hơn nữa lúc đó ta còn có phải là ta không?

Thế là ta nghĩ đến diệu dụng của vẫn thạch, tách linh hồn mình ra, ký túc trong vẫn thạch, còn nhục thân thì hạ táng." Diệp Bạch nhíu mày hỏi: "Trong vẫn thạch có gì?" "Trong đó không gian rất lớn, tựa như địa phủ trong truyền thuyết, vô số oan hồn lang thang trong đó, trong đó không thiếu những kẻ như ta truy cầu trường sinh, đem linh hồn ném vào.

Họ rất nhiều đều là nhân vật thượng cổ, biết không ít tân mật đã biến mất trong lịch sử, so với họ, ta chỉ là một người bình thường." Diệp Bạch cảm thấy sự việc khó giải quyết hơn y tưởng tượng.

Kẻ hỗ trợ Uông gia, hiển nhiên chính là từ vẫn thạch thoát ra.

"Ở Uông gia, có bao nhiêu linh hồn đã thoát ra?" "Cái này ta không biết, lúc đó ta là kẻ đầu tiên thoát ra, chiếm cứ một kẻ có huyết mạch trường sinh, chính là Bạch Cổ Phong.

Nói thật, không gian vẫn thạch rất lớn, ở đó thời gian đối với linh hồn không có chút ý nghĩa gì…" Lời nói còn chưa dứt, Diệp Bạch ngón tay khẽ câu, Canh Kim Tiểu Kiếm tức khắc đâm sâu hơn.

Bạch Cổ Phong chỉ cảm thấy đầu cốt tê liệt, vội vàng lăn lộn trong tuyết địa cầu xin: "Ta sai rồi." Dưới thần thức, dù Bạch Cổ Phong có chút dị động trong tim, Diệp Bạch cũng có thể nhận ra ngay lập tức.

Diệp Bạch lộ vẻ hàn ý: "Nói thêm một lời dối trá nữa, ngươi sẽ chết tại đây." Đợi cảm giác đau nhức ở mi tâm giảm bớt, Bạch Cổ Phong mới hậm hực liếc nhìn Diệp Bạch một cái.

"Ta quả thực biết có một người cũng đã thoát ra, nhưng ta không

biết tên của hắn, ta có thể là người đầu tiên thoát ra, hoàn toàn là do hắn bày mưu tính kế." "Hắn là ai?

Có ghi chép trong lịch sử không?" "Có, hắn tên Hi, người nước Sở thời Xuân Thu, một tế tự cổ vu sư." "Khoan đã, ngươi đã thấy ghi chép của hắn trong cuốn sách nào?" Diệp Bạch nhíu mày hỏi.

"Sở Vu Từ, một cuốn sách kể về nghi thức tế tự của nước Sở." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, cổ tịch quan trọng như vậy, đáng lẽ phải lưu truyền, nhưng y chưa từng thấy cuốn sách này trong cổ tịch.

Mà Bạch Cổ Phong trước mắt không lừa y, xem ra cuốn sách này quả thực tồn tại, có lẽ đã bị đốt trong sự kiện đốt sách chôn nho.

"Kẻ tên Hi này đã giúp ngươi bày mưu tính kế như thế nào?" "Hắn có thể dự tri tương lai, biết khi nào ta sẽ được phóng thích ra ngoài, và sẽ gặp phải những gì." "Ngươi làm sao có thể xác định cuối cùng hắn đã thoát ra?" "Hắn từng nói với ta, sau này còn có cơ hội gặp lại, nếu lời tiên đoán của hắn chính xác, thì hắn nhất định cũng đã thoát ra khỏi vẫn thạch." Diệp Bạch mỉm cười, nhìn sâu Bạch Cổ Phong một cái.

"Tiếp tục nói, ngươi đã làm những gì sau khi chiếm cứ thân thể Bạch Cổ Phong?" "Ta vốn định dùng Thần Quả để thuế biến Thiên Nhân, nhưng ngươi đã thay thế Thần Quả, ta chỉ đành mạo hiểm đến Côn Luân Sơn, chuẩn bị luyện chế một viên Dung Huyết Đan." "Dung Huyết Đan là gì?" "Đây cũng là bí pháp mà Hi đã dạy ta, dùng tinh huyết toàn thân của ba loại dị thú luyện chế thành đan, có thể thành tựu Ngụy Thiên Nhân." "Tức là trạng thái ngươi hiện tại?" "Đúng." "Ba loại dị thú nào?" "Một con Băng Tàm, một con Băng Tích Dịch, và một con Băng Hồ Vũ Điệp màu lam." Diệp Bạch cười, hóa ra toàn là băng.

Phải rồi, dị thú trưởng thành ở nơi như Côn Luân Sơn, đa phần

đều thuộc tính băng.

Tốc độ và vảy phòng ngự Bạch Cổ Phong thể hiện ra hẳn đến từ Băng Tích Dịch, năng lực hóa băng hư không hẳn đến từ Băng Tàm, còn Băng Hồ Vũ Điệp mang lại năng lực gì, y tạm thời chưa nhìn ra.

Chương 619

Bạch Cổ Phong lại nói: "Thật ra ta đã tốn mười năm mới thu thập ba con dị thú, nhưng khi thành đan thì gặp vấn đề, sau này thêm vào Thần Quả giả mà ngươi để lại vào đan lô, mới không luyện đan thất bại." Diệp Bạch gật đầu, không ngờ khối năng lượng còn có thể dùng làm phụ dược luyện đan, sau này có thể tặng cho Long Hổ Sơn.

"Vậy sau khi thuế biến Ngụy Thiên Nhân, ngươi làm sao gặp La Sát?" Thấy dưới sự chăm sóc của Khinh Mi, La Sát đã tỉnh lại, Diệp Bạch lại hỏi.

"Không phải ta gặp hắn, mà là hắn đã cứu ta trước, lúc đó ta đang ở dưới địa cung Kỳ Lân Nhai uống Dung Huyết Đan, trải qua muôn vàn kịch thống dung huyết, La Sát nghe thấy âm thanh liền phát hiện ra ta, hắn tưởng ta vẫn là Bạch Cổ Phong, liền chăm sóc ta vài tuần, sau này ta liền uy hiếp hắn…" "Phì, thật là một tên cặn bã." Nghe đến đây, Diệp Khinh Mi không nhịn được mà phun ra.

Bạch Cổ Phong không nói gì, hiện tại hắn đã kể hầu hết nội dung mình biết cho Diệp Bạch, chỉ xem Diệp Bạch có tha cho hắn không.

Diệp Bạch đột nhiên nhướn mày cười nói: "Thật ra, ta còn một vấn đề…" "Năm nói?" "Năm đó ngươi ở Tam Cô Nương Sơn lần đầu tiên gặp con gái ta, có phải đã động tâm tư muốn dùng nàng luyện đan không?" "Ặc…" Bạch Cổ Phong mồ hôi lạnh toát ra, đang định giải thích thế nào, chỉ thấy ngón tay Diệp Bạch khẽ câu.

Canh Kim Tiểu Kiếm tức khắc xuyên thấu đầu lâu Bạch Cổ Phong.

Máu tươi cuồn cuộn từ hai lỗ thủng tuôn ra, nhuộm trắng tuyết địa thành một mảnh đỏ tươi.

Bạch Cổ Phong triệt để tắt thở.

"Dám động tâm tư với con gái ta, ta làm sao có thể giữ ngươi…" Dừng một chút, Diệp Bạch lại nói: "Về phần lời tiên đoán của Hi, ta ước tính hai ngươi ở dưới đất còn có một cơ hội gặp mặt, ta đưa ngươi xuống trước, còn hắn sau này cũng sẽ đi tìm ngươi." "Ba ba, người cứ thế giết hắn rồi sao?" Diệp Khinh Mi có chút không thể tin nổi.

"Sao, không giết hắn, lẽ nào còn giữ lại cho hắn ăn cơm?" "Không phải, hắn là Từ Phúc đó, lão cổ đổng hai ngàn năm trước, nhất định biết không ít bí mật trong lịch sử.

Chúng ta giữ hắn lại có lẽ có thể hỏi ra nhiều bí mật hơn." Diệp Bạch lắc đầu: "Những gì cần biết đều đã biết gần hết, những chuyện còn lại không đáng kể, hơn nữa, giữ một Thiên Nhân bên người, ta không yên tâm." Diệp Khinh Mi gật đầu, phải rồi, ngay cả khi đưa Từ Phúc về Trường Sa, ngoài ba ba nàng, không ai có thể chế ngự quái vật như vậy.

Vạn nhất Từ Phúc trốn thoát, muốn bắt lại sẽ khó khăn.

Diệp Bạch lại nói: "Đem La Sát theo, lát nữa chúng ta đi Kỳ Lân Nhai." Đến trước mảnh tuyết nơi sét đánh xuống lần thứ ba, Diệp Bạch dùng thần thức thám tra, kết quả phát hiện một khối huyết nang màu đỏ dưới lớp bùn đất sâu mười mấy mét.

Trong huyết nang, Bạch Tu Long Ngư hô hấp cực yếu.

Xem ra Bạch Tu Long Ngư đã dùng thuật đoạn vĩ đào sinh, ẩn giấu thiên cơ, đồng thời còn giữ lại một hơi thở.

"Ba ba, Long gia gia còn có thể cứu được không?" "Cứu được." Mọi người đến Kỳ Lân Nhai, dưới sự dẫn dắt của La Sát, lại tiến vào một địa cung ẩn mật.

Địa cung này nằm dưới đáy hồ, nguyên là một hang động tự nhiên, sau này bị Từ Phúc chiếm lĩnh.

Địa cung không lớn, ngoài mấy ngọn đèn, chỉ có một đỉnh đan lô đồng xanh đặt ở chính giữa.

Đan lô đỏ rực, nhiệt độ cực cao, xem ra dưới sâu Kỳ Lân Nhai rất có thể có một ngọn núi lửa chết cung cấp địa nhiệt.

Ngoài ra, bên cạnh đan lô còn có một ít dược liệu vụn vặt.

Đương quy, đuôi tắc kè, kỳ lân kiệt chưa lâu năm.

Những thứ này hẳn là phụ dược khi Từ Phúc luyện đan, nhưng cơ bản đều không có giá trị gì.

Diệp Bạch sưu tầm một ít tàn dư đan dược trong đan lô, lại ghi nhớ các phụ dược xuất hiện ở đây, chuẩn bị mang đến Long Hổ Sơn, nhờ các đan sư chuyên nghiệp xem xét thành phần.

Diệp Bạch vẫn rất hứng thú với Dung Huyết Đan mà Từ Phúc đã nói trước khi chết.

Dù sao chiến lực Thiên Nhân quá hấp dẫn, nếu Cửu Môn của y có thể có thêm vài Thiên Nhân, một số rắc rối sẽ không cần y đích thân ra tay.

Sau khi ra khỏi địa cung, Diệp Bạch liền bảo con gái và La Sát đào một cái hố, chuẩn bị chôn thi thể Bạch Cổ Phong.

Tuy nhiên trước khi hạ táng, Diệp Bạch kiểm tra lưng Bạch Cổ Phong, hình xăm Bạch Trạch đã biến mất.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, có lẽ vì uống Dung Huyết Đan, dẫn đến huyết mạch Bạch Trạch bị pha loãng và phân tán.

Chẳng trách đầu óc Từ Phúc luôn cảm thấy có chút không linh hoạt, hóa ra là do trí thông minh bị giảm sút.

Sau khi lập bia cho thi thể Bạch Cổ Phong, Diệp Bạch lại bảo con gái mình khấu ba lạy cho Bạch Cổ Phong.

Y và Bạch gia không có quan hệ gì, nhưng Diệp Khinh Mi lại mang huyết mạch của Bạch gia.

“Ngoại tổ gia gia, người đi đường bình an.” Diệp Khinh Mi thành thật khấu đầu xong, lại đứng dậy chớp mắt hỏi: “Ba, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Đi Long Đàm trả thù sao?” “Không trả thù, về Bắc Bình, Long Quân Mộ sắp mở rồi.” “Long Quân Mộ sắp mở rồi?” Diệp Khinh Mi kinh ngạc.

“Được rồi, chuyện Long Quân Mộ ta sẽ giải thích trên đường, còn La Sát đâu?” “La Sát cô cô nói là đi giúp người lấy rượu hầu, người vừa nãy không phải nói rất thèm rượu hầu sao.” Diệp Bạch gật đầu, bước vào trong trướng bồng: “Đừng làm phiền ta, ta đang nghĩ cách cứu Long gia gia của con.” “Gì chứ, người cũng không hỏi con gái người trên đường này đã gặp phải nguy hiểm gì.” Diệp Khinh Mi đành bĩu môi đứng ngoài trướng bồng.

Trong trướng bồng, Diệp Bạch đặt huyết nang lên thảm, lại lấy ra một khối xà cốt.

Ba mảnh xà cốt mà Diệp Bạch năm đó có được từ không gian huyễn hóa của Hành Cảnh y vẫn giữ lại.

Ban đầu, Diệp Bạch cũng từng thử làm thế nào để lợi dụng ba mảnh xà cốt này, dù sao đây là di vật cấp Thần Nhân, ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Nhưng sau này, Diệp Bạch phát hiện người có thể hấp thu năng lượng trong long cốt, chỉ có Bạch Tu Long Ngư và Tiểu Hoa mang ra từ không gian huyễn hóa của Hành Cảnh.

Nói thật, đừng thấy Diệp Bạch đã nuôi Bạch Tu Long Ngư mấy chục năm, nhưng Diệp Bạch vẫn luôn giữ một phần đề phòng với nó.

Vì vậy đôi khi, Diệp Bạch sẽ cho Tiểu Hoa ăn mảnh xà cốt để lớn lên, nhưng chưa bao giờ để mảnh xà cốt lại cho Bạch Tu Long Ngư.

Lần này Bạch Tu Long Ngư vì con gái y chắn tai họa, tính mạng mất đi một nửa, Diệp Bạch chỉ đành tiêu hao xà cốt để cứu Bạch Tu Long Ngư.

Chia khối xà cốt này thành hai, Diệp Bạch hòa khối nhỏ hơn vào trong huyết nang.

Chỉ thấy xà cốt phát ra ánh sáng trắng sữa, liên tục truyền năng lượng ra.

Bạch Tu Long Ngư trong huyết nang cũng đang phục hồi long vĩ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ngoài trướng bồng, Diệp Khinh Mi đang lén lút quan sát bằng thần thức cũng bịt miệng lại.

Long gia gia sống rồi!

Mấy phút sau, huyết nang vỡ toang, Bạch Tu Long Ngư khí huyết vượng thịnh chậm rãi mở mắt, vẫy vẫy long trảo, giả vờ yếu ớt nói: "Diệp Bạch đại gia, ta còn muốn, đừng dừng lại." Diệp Bạch không thèm chấp nói: "Muốn ngươi cái đầu quỷ, nếu không dậy, lát nữa ngươi tự mình gánh lôi kiếp." "Lôi kiếp?" Bạch Tu Long Ngư quẫy đuôi một cái, nhảy vọt lên.

"Ngươi làm sao lại cứu ta sống lại trong Côn Luân Sơn Mạch, hỏng rồi hỏng rồi, lão già kia lại cảm ứng được rồi." Diệp Bạch không quản Bạch Tu Long Ngư đang cằn nhằn, ra khỏi trướng bồng.

Chỉ thấy trên không Kỳ Lân Nhai một đoàn mây sét đen sẫm đang ngưng kết, long ảnh nổi lên trong mây sét chính là một con Bạch Tu

Long Ngư khác.

Tuy nhiên long ảnh này cực kỳ giống chân long, thân thể vạm vỡ, long trảo hùng mạnh, phi nước đại trong sóng lôi vụ.

Ngay cả Tiểu Hắc so với nó cũng kém xa.

Xem ra Bạch Tu Long Ngư ở Long Đàm đã hoàn thành thuế biến huyết mạch, chỉ không biết nó có được coi là tầng thứ Thần Nhân hay không.

Nghĩ đến khối long cốt trăm trượng mà y đã thấy sâu trong không gian huyễn hóa của Hành Cảnh, Diệp Bạch lại lắc đầu, Bạch Tu Long Ngư này tuy bá khí, nhưng so với Xà Thần, không đáng là gì.

Cảnh giới Thần Nhân, hẳn không đơn giản như vậy.

"Vậy thì để ta xem, ngươi triệu hoán lôi vân rốt cuộc có bản lĩnh gì." Nói xong, Diệp Bạch trực tiếp ngự kiếm, chui vào trong mây sét đen đang hình thành.

Chương 620

Lúc này Diệp Bạch chưa triệu hoán Kim Linh Châu, mà mặc cho những tia sét nhỏ đánh vào người.

Y muốn dùng lôi đình để thử cường độ thân thể mình, đồng thời có thể mượn lôi đình đột phá bình cảnh không.

Từ khi sở hữu Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, trong thời gian bế quan ở Trùng Cốc, Diệp Bạch liền liên tục dẫn tinh quang luyện thể.

Ngày nay thể phách Diệp Bạch đã không sợ đạn, ngay cả dưới pháo đạn cũng có thể vô sự.

Ngay cả khi thân thể cường hãn như vậy, nhưng Diệp Bạch khi chiến đấu vẫn thích đội Kim Linh Châu.

Không gì khác, chỉ là muốn cho kẻ địch một ảo giác, rằng sau khi phá vỡ quang tráo hộ thể của Kim Linh Châu, Diệp Bạch y sẽ mặc cho người xẻ thịt.

Nhưng đáng tiếc là, cho đến nay chưa có ai có thể phá vỡ quang tráo hộ thể của Kim Linh Châu.

Lôi đình từ trời giáng xuống này vừa hay có thể thử thành quả luyện thể bao nhiêu năm nay của y.

Thấy Diệp Bạch kiêu ngạo như vậy, trong mây sét, long ảnh hư ảo dường như vô cùng phẫn nộ.

Oanh long long!

Tia sét đầu tiên trời quang mây tạnh!

Diệp Bạch như đang tắm trong ánh sét, toàn thân tuôn ra một vệt quang hoa màu bạc bảo vệ thân thể.

Tia sét đầu tiên không hề ảnh hưởng đến Diệp Bạch.

Tiếp đó là tia thứ hai, Diệp Bạch khẽ nhíu mày, y đã có thể cảm nhận được một chút đau đớn do sét đánh.

Tia sét thứ ba tiếp nối ập đến, oanh long long!

Diệp Bạch nghiến chặt răng, quang hoa màu bạc trên bề mặt da tỏa sáng, chống đỡ sức mạnh của lôi đình.

"Cũng tạm được, trụ vững được, xem ra thể chất của ta còn mạnh hơn cả Từ Phúc Ngụy Thiên Nhân." Đúng lúc Diệp Bạch đang suy tư, tia sét thứ tư lại ngưng tụ xuất hiện.

Lưới sét màu tím hồng và mây đen u ám che kín mặt trời, phát ra tiếng sấm chói tai.

Oanh long long!

Diệp Khinh Mi và La Sát đang lấy rượu ở Hầu Tử Cốc dưới Kỳ Lân Nhai thấy thiên thế kinh người như vậy, không khỏi lo lắng.

Một tia sét như xé rách bầu trời đột nhiên giáng xuống, đánh trúng Diệp Bạch.

Diệp Bạch khẽ rên một tiếng, trong chốc lát cảm thấy đầu óc trống rỗng, bốc khói đen từ độ cao trăm mét rơi xuống.

Rơi đến nửa chừng, Diệp Bạch đột nhiên khôi phục ý thức, đạp Canh Kim Tiểu Kiếm từ từ hạ xuống.

Trên không trung truyền đến tiếng long ngâm không cam lòng, sau đó mây sét từ từ tiêu tan.

"Ba, người không sao chứ." Diệp Khinh Mi cùng Bạch Tu Long Ngư vội vàng chạy tới.

"Không sao, chuẩn bị đi, chúng ta về Bắc Bình." Vừa nói chuyện, miệng Diệp Bạch lại bốc ra một làn khói đen, khiến Diệp Khinh Mi

bật cười khúc khích.

Diệp Bạch cũng không bận tâm, lần lôi kiếp này, y thu hoạch không nhỏ.

Lăng mộ lớn tiếp theo chính là Long Quân Mộ, hy vọng bảo tương trong đó có thể mở ra những thứ khiến y hài lòng.

Đến lúc đó, y sẽ đến Long Đàm, tính sổ tổng thể với Bạch Tu Long Ngư.

Lúc này, bên ngoài Tây An, Thiểm Tây, trong một doanh địa rộng lớn, người người tấp nập, các gia tộc phân công rõ ràng.

Một đội quân trấn giữ bên ngoài doanh địa, còn người của Cửu Môn đang vận chuyển vật tư.

Long Quân Mộ là do Cửu Môn và cấp trên liên thủ khai quật, ngoài người của Cửu Môn, còn có không ít các nhà nghiên cứu cổ vật đời cũ, họ chịu trách nhiệm giám sát quy trình và thủ pháp khai mộ của Cửu Môn, ngăn chặn Cửu Môn dùng cách thức trộm mộ cũ để phá hoại Long Quân Mộ.

Đương nhiên, bề ngoài là giám sát, nhưng các học giả đời cũ này ít nhiều đều có mối quan hệ sâu sắc với Cửu Môn.

Trước kháng chiến, Cửu Môn đã tài trợ không ít học sinh.

Những học sinh này khi trưởng thành, tự nhiên cũng ghi nhớ ân tình của Cửu Môn.

Hơn nữa kinh nghiệm xuống mộ của Cửu Môn còn nhiều hơn rất nhiều so với các học giả giáo sư này, những người này rất sẵn lòng thân cận với Cửu Môn, học hỏi thêm những nội dung không thể học được từ phương pháp trộm mộ chính thức.

Trong một trướng bồng màu xanh lá cây giữa doanh địa, Trương

Khải Sơn nhìn mọi người ngồi trong đó nói: "Chư vị, quy mô cụ thể của Long Quân Mộ đã được kiểm tra bằng thiết bị tiên tiến nhất, tổng diện tích là 56.25 kilômét vuông, bên trong có hai thành viên, một nội một ngoại, do phía trên mộ huyệt có quá nhiều phong thổ, muốn khai mộ trong điều kiện bảo tồn kết cấu Long Quân Mộ, chúng ta phải tìm được Phong Mộ Môn." Trương Khải Sơn dừng lại một chút, cầm chén trà sành uống một ngụm, rồi nhả ra bã trà vụn, nhìn về phía Tề Thiết Chủy nói: "Lão Bát, ngươi đã đi vòng quanh Long Quân Mộ một lượt, có thu hoạch gì, nói cho mọi người nghe đi." "Toàn bộ lăng mộ mang thế Thăng Long, nhưng Long Mạch không hiển lộ, chúng ta gọi đó là Ẩn Long Mạch, chôn cất trong loại Long Mạch này chỉ có đế vương huyệt, hơn nữa vì tính ẩn giấu của Long Mạch, nơi này rất khó bị người phát hiện." "Thôi được, Lão Bát, nói thẳng trọng điểm." Tề Thiết Chủy chắp tay nói: "Xin lỗi chư vị, bệnh nghề nghiệp, lời nói quả thực nhiều rồi.

Phật gia, ta phát hiện ra rằng, mộ này có một Sinh Môn và một Tử Môn, Sinh Môn ở phía nam, Tử Môn ở phía bắc, nhưng dù vào từ môn nào, cũng khó khăn trùng trùng, vì ta phán đoán, ngoại vi Long Quân Mộ đã dùng thủ bút Kỳ Môn Độn Giáp, sau khi chúng ta tiến vào, hai môn Sinh Tử rất có thể sẽ đổi chỗ bất cứ lúc nào." Trương Khải Sơn khẽ nhíu mày: "Những người khác còn phát hiện gì không?" Một vị Lữ giáo sư rất nghiên cứu về Long Quân Mộ nói: "Phật gia, ta đã lật giở trong cổ tịch 《Sử Ký Cao Tổ Bản Kỷ》,《Thủy Kinh Chú Vị Thủy》 và các sử sách khác, nói rằng Hạng Vũ năm đó đã dẫn ba mươi vạn đại quân từng khai quật Long Quân Mộ, thu vật quý, nhưng hiện nay Long Quân Mộ lại chưa từng bị đạo, vậy ghi chép này đa phần là giả.

Tuy nhiên, thủy ngân được ghi chép trong sử sách thì hẳn là có thật." "Hai ngày nay ta đã thu thập bùn đất ở ngoại vi cổ mộ, qua kiểm

tra, quả thực chứa lượng lớn thủy ngân.

Nếu như sử sách ghi chép, dưới Long Quân Mộ thực sự có một con sông thủy ngân hộ mộ, thì chúng ta trước khi khai mộ còn cần xem xét làm thế nào để giải quyết cơ quan thủy ngân, nếu không toàn bộ lăng mộ sẽ bị hủy hoại, chúng ta sẽ là tội nhân thiên cổ." "Đúng vậy, đúng vậy, nếu chuẩn bị không thỏa đáng, vẫn không thể mạo hiểm khai mộ." Lời lo lắng của Lữ giáo sư vừa dứt, rất nhiều học giả dưới đài đều hưởng ứng.

Trương Khải Sơn hít sâu một hơi, nghĩ đến ghi chép trong sử sách: "Dĩ thủy ngân vi bách xuyên giang hà đại hải, cơ tương quán thâu, thượng cụ thiên văn, hạ cụ địa lý.", cũng không khỏi đau đầu.

Nếu sử sách ghi chép không khoa trương, Long Quân lúc đó e rằng đã dùng công nghệ đen mới tạo ra được lượng thủy ngân nhiều như sông ngòi, biển cả.

Thật ra với bản lĩnh của Cửu Môn, phá cơ quan thủy ngân không khó, nhưng họ không phải đến trộm mộ, mà là đến bảo hộ mộ.

Điều này có nghĩa là, khi xuống mộ, họ phải lấy bảo vệ cổ mộ làm nguyên tắc hàng đầu, không thể như trước đây, trộm mộ xong muốn đi thì đi.

Trương Khải Sơn nhìn Trần Thiên Hữu bên cạnh.

Trần Thiên Hữu mang trong mình truyền thừa của Tứ Đại Đạo Mộ, tiểu tử này hẳn có không ít ý kiến.

"Trần Môn chủ, ngươi có biện pháp gì?" Trần Thiên Hữu suy nghĩ rồi nói: "Nhiệm vụ lần này của chúng ta là khai mộ thuận lợi dưới tiền đề bảo vệ tốt Long Quân Mộ, vì vậy trước khi xuống mộ cần phải xem xét kỹ lưỡng mọi tai nạn có thể xảy ra, cơ quan thủy ngân quả thực là một vấn đề nan giải, nhưng hiện tại chúng ta còn chưa

vào được cổ mộ, cũng không biết cơ quan thủy ngân trông như thế nào, ở đây không tưởng làm sao để phá giải cơ quan thủy ngân thì chẳng khác nào mò trăng đáy nước, chỉ là suy nghĩ hão huyền mà thôi." Dừng một chút, Trần Thiên Hữu lại nói: "Chúng ta mấy vạn người không thể ở đây lãng phí vật tư quốc gia, không có tiến triển.

Ý của ta là, cơ quan thủy ngân hẳn ở nội thành, chúng ta cứ đi bước nào hay bước đó, giải quyết cơ quan ngoại vi cổ mộ trước rồi hãy nói." Trương Khải Sơn gật đầu, công tác chuẩn bị ban đầu của họ quả thực đã kéo dài quá lâu.

Nếu còn trì hoãn thời gian, việc bảo hộ khai quật Long Quân Mộ rất có thể sẽ gặp biến cố.

Điều này là điều cả y và Diệp Bạch đều không muốn thấy.

"Trần Môn chủ nói rất có lý…" Trong trướng bồng, cuộc họp vẫn tiếp tục, còn tiểu bối Cửu Môn và Bàn Tử thì vừa từ Long Quân Mộ trở về.

Tề Thanh Hồ đang trấn giữ doanh địa vội vàng hỏi: "Tam Tỉnh, Bàn Tử, hai người có phát hiện gì không?" "Cũng có chút phát hiện, chó nhà ta ở đống phong thổ phát hiện hai cái đạo động nhỏ, đáng tiếc chỉ đào vài mét, không nhìn ra là niên đại nào, nhưng dựa theo dấu vết đạo động, không có kỹ xảo quy củ, đa phần là mấy tên thổ phu tử làm." Ngô Tam Tỉnh uống một ngụm nước, lại hỏi: "À mà, cuộc họp bên trong thế nào rồi?

Khi nào thì khai mộ?" Tề Thanh Hồ hai tay buông thõng: "Ta cũng không biết, không cho ta đến gần, ta nói ba ta ở trong đó cũng không cho vào, lính gác trướng bồng nói ta trông như đặc vụ, suốt ngày đeo kính râm lượn lờ trong doanh địa." Ngô Tam Tỉnh không nhịn được cười lắc đầu: "Vậy tám phần là thuộc hạ của Phật gia, người của Trương gia, từ trước đến nay đều sắt mặt vô tư." "Bàn Tử, lão Hồ từ

Hương Cảng về chưa?" Ngô Tam Tỉnh lại hỏi.

"Đang trên đường rồi, hai hôm trước gọi điện cho ta, nói là đã mời cả tổ sư gia phái Mạc Kim về, chắc hai ngày nay máy bay tới, quái quái, ta Bàn Tử sống hơn ba mươi tuổi rồi còn chưa đi máy bay bao giờ." Vương Khải Toàn lẩm bẩm, mấy ngày trước Hồ Bát Nhất không nói không rằng đi Hương Cảng, bỏ lại một mình hắn ở Bắc Bình, thật sự quá không có nghĩa khí.

Chuyện này hắn phải ghi nhớ cả đời.

Chương 621

Mọi người vừa nói vừa cười, đi đến ngoài trướng bồng họp.

Do trướng bồng cách âm không tốt, mọi người ghé tai nghe, thì cũng nghe thấy tiếng thảo luận bên trong.

Lính gác của Phật gia thấy vậy, cũng lười đuổi.

Rất nhanh cuộc họp kết thúc, không ít học giả khảo cổ ăn mặc giản dị lần lượt rời đi, chỉ có vài người Cửu Môn còn ở lại trong trướng bồng.

Trương Khải Sơn hỏi: "Trần Môn chủ, Tam gia khi nào có thể trở về?" "Không biết, Tam thúc cũng chưa truyền tin tức về cho ta." Trương Khải Sơn khẽ gật đầu, nếu Tam gia trở về, tin rằng Long Quân Mộ sẽ không còn khó giải quyết như vậy.

Dù sao ngay cả y cũng chưa từng thấy ngôi mộ lớn nào có thể làm khó Tam gia.

"Phật gia không cần lo lắng, Kim sư tổ phái Mạc Kim đã được ta mời về, có lẽ hai ngày nữa, ba ta và nhị thúc của ta cũng sẽ đến, đến lúc đó mọi người hợp lực thảo luận, tin rằng việc giải quyết cơ quan ngoại vi Long Quân Mộ sẽ dễ dàng hơn nhiều." Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, hai người này Trương Khải Sơn tự nhiên đều biết, dù sao hai vị này năm đó ở Hồ Nam danh tiếng còn vang dội hơn y.

"Vậy thì tốt nhất, người của Trương gia ta ai nấy đều tinh thông Phát Khâu Chỉ, Trần Môn chủ nếu có nhu cầu có thể tùy ý sai khiến." "Tạ Phật gia, vậy thì không còn gì tốt hơn." Ngay ngày thứ hai cuộc họp, Trương Khải Sơn và Trần Thiên Hữu lần lượt dẫn một đội ngũ tiến hành công tác khai quật ở phía nam và phía bắc Long Quân Mộ, muốn tìm ra Sinh Môn và Tử Môn mà Tề Thiết Chủy đã nói.

Ba ngày sau, cả hai đội ngũ đều có phát hiện, họ lần lượt đào ra một cánh cửa đá điêu khắc rồng khổng lồ.

Cửa đá điêu khắc rồng phía bắc khắc họa núi tuyết mênh mông, phía nam thì khắc họa núi xanh nước biếc.

Trần Thiên Hữu và mọi người Cửu Môn nhìn thấy, núi xanh nước biếc này chẳng phải là dãy núi gần Tam Cô Nương Sơn ở Tứ Xuyên sao?

Chẳng lẽ hai cánh cửa đá này lần lượt đại diện cho vị trí hai lăng mộ y trủng quan quách khác của Long Quân?

Tề Thiết Chủy nghĩ đến việc từng cùng Diệp Bạch đến không gian Giới Tử.

Tam gia nói đó là vị trí địa quan của Long Quân, suy luận như vậy, lăng mộ nhân quan này tuyệt không chỉ có hai lối vào.

Nơi đây hẳn cũng có ba lối vào, lần lượt tương ứng với Thiên, Địa, Nhân.

Điều đó có nghĩa là, Long Quân Mộ còn có lối vào thứ ba, và lối vào này tương ứng với "nhân", có thể chính là lối vào thực sự của mộ huyệt.

Tề Thiết Chủy thông báo phân tích của mình cho mọi người, sau khi mọi người thảo luận, quyết định tạm hoãn việc khai quật mộ môn phía nam và phía bắc, bắt đầu tìm kiếm lối vào thứ ba ở ngoại vi Long Quân Mộ.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cùng Kim Toán Bàn và những người khác cũng đã đến doanh địa.

Biết được vấn đề nan giải mà mọi người gặp phải, Kim Toán Bàn liền thi triển tuyệt kỹ Mạc Kim, cầm Kim Toán Bàn đi vòng quanh Long Quân Mộ một lượt.

Xem địa thế long mạch, tìm màu đất, cuối cùng chọn một vị trí.

Kim Toán Bàn vuốt chòm râu nhỏ nói: "Chính là tầng đất dưới này, đào đi, cẩn thận đừng phá hoại tường thành cổ mộ." Người Cửu Môn bắt đầu khai quật, nửa ngày sau, quả nhiên đã đào ra lối vào đá thứ ba.

Cánh cửa đá này phù điêu khác hẳn hai cái kia, khắc họa dường như là câu chuyện Long Quân thống nhất thất quốc, cuối cùng Long Quân thu binh khí thiên hạ đúc thành mười hai pho tượng đồng lớn.

Xem ra, Long Quân đã đặt mười hai pho tượng đồng nổi tiếng trong lịch sử vào mộ huyệt, dùng để bảo vệ đế lăng.

Tuy nhiên, Long Quân Mộ xuất hiện ba cánh cửa đá, và những cánh cửa đá này có ý nghĩa khác nhau, rốt cuộc nên vào từ cánh cửa đá nào, mọi người đều gặp khó.

Tề Thiết Chủy nói: "Kim tiền bối, Long Quân đã xây cho mình Thiên Địa Nhân tam mộ, mộ này tương ứng với Nhân Mộ, giấu thân phận đương thế của Long Quân, na tiến nhập cổ mộ thạch môn hội bất hội thị nâm phát hiện "nhân"môn." Tề Thiết Chủy nói ra suy đoán trước đó của mình, rằng "nhân" môn là lối vào.

Kim Toán Bàn nhíu mày nói: "Chưa chắc, ý nghĩa của tam môn không chỉ dừng lại ở đó, nói thật, truyền thừa phái Mạc Kim của ta còn không lâu đời bằng ngôi cổ mộ này, mộ trước Tần là một chuyện, mộ sau Tần lại là một chuyện khác, nếu muốn xuống mộ vạn vô nhất thất, ta đề nghị cả ba cánh cửa đều phải vào thử, dù sao lần này chúng ta xuống mộ không chỉ là quét sạch cổ mộ là xong." Mọi người gật đầu, dù sao đi nữa, dù cho cánh cửa đá nào an toàn, ba cánh cửa đá đều phải thăm dò.

Dù sao ngôi mộ đế vương nghìn năm này rất có thể sẽ mở cửa cho người dân tham quan du lịch, dùng để trưng bày nền văn minh huy

hoàng thời cổ đại an lạc.

Vì vậy tất cả cơ quan trong mộ đều phải phá giải.

Cuối cùng, sau một hồi thảo luận, mọi người chia thành ba đội, ban ngày tiến hành công tác khai quật bảo hộ ba cánh cửa đá, ban đêm thì tụ họp lại, thảo luận những vấn đề gặp phải trong ngày.

Còn Kim Toán Bàn dẫn một nhóm người Cửu Môn phụ trách khai quật cánh cửa đá thứ ba.

Vẫn chưa chính thức mở cánh cửa đá này, Kim Toán Bàn đã thấy một nhóm nhân viên đeo mặt nạ phòng độc dùng thiết bị hiện đại hút khí từ mộ thất sau cánh cửa đá.

Hắn không khỏi cảm thán: "Đồ nhi của ta nói không sai, cùng với sự phát triển của khoa kỹ hiện đại, sau này rất nhiều tuyệt kỹ truyền lại từ đời cũ của chúng ta, đều không còn có tác dụng." Hồ Bát Nhất hai ngày nay vẫn đi theo Kim Toán Bàn học hỏi bản lĩnh, hắn mở miệng nói: "Sư tổ, con thấy cũng chưa chắc, rất nhiều bản lĩnh xem mộ, nhận mộ của chúng ta, thiết bị hiện đại không thể thay thế." "Có lẽ vậy, chuyện sau này ai nói trước được." Kim Toán Bàn không nói nhiều về đề tài này nữa, tiến lên đốc thúc các hỏa kế Cửu Môn sắp mở cửa đá, nói rất nhiều điều cần chú ý.

Cánh cửa đá này cao ba trượng, dưới sự hợp lực của sáu người đã từ từ được mở ra.

Một luồng âm khí lạnh lẽo từ trong mộ tuôn ra, sáu người mở cửa không khỏi rùng mình.

Tầng đất phía trên cửa đá không ngừng rơi xuống một ít bùn đất đá vụn, Kim Toán Bàn khẽ nhíu mày, ra hiệu mọi người dừng động tác.

Hiện tại, cửa đá phù điêu đã mở được một nửa, qua đèn pin cường

quang, mọi người đều có thể nhìn rõ sau cửa đá là một con đường hành lang lát đá xanh thẳng tắp.

Đỉnh hành lang hình vòm, dường như còn có bích họa thất sắc.

"Không ổn." Kim Toán Bàn nhíu mày.

Bích họa trong cổ mộ là di tích cổ khó bảo tồn nhất, vì bích họa thất sắc sau khi tiếp xúc với không khí sẽ nhanh chóng bị oxy hóa, không có cách nào cứu vãn.

"Trước tiên đóng cửa mộ lại, đợi sau khi đã thực hiện biện pháp cách ly không khí bên ngoài cửa đá, rồi mới mở mộ." May mắn thay lúc này không khí lọt vào không nhiều, Kim Toán Bàn nhanh chóng phân phó.

Bích họa trong cổ mộ thường xuất hiện ở chủ mộ thất, không ngờ vừa vào mộ đã thấy bích họa, quả thực ngoài dự liệu của mọi người.

Kim Toán Bàn lại sai người thông báo cho hai đội ngũ còn lại, tạm thời đừng vội mở cửa đá, tránh tình huống bích họa bị phá hủy.

Tiếp đó, mọi người bắt đầu lắp đặt thiết bị cách ly không khí bên ngoài cửa đá.

Nói là thiết bị, chỉ là một cái lều nhựa trong suốt đơn giản, trước tiên hút hết oxy trong lều, sau đó mọi người đeo thiết bị hấp dưỡng khí xuống mộ.

Rất nhanh, Kim Toán Bàn thử mở cửa lần thứ hai.

Lần này, không có gì bất ngờ xảy ra.

Kim Toán Bàn dẫn một đội tiên phong tiến vào hành lang, mọi người bật đèn pin, quan sát bức bích họa thất sắc trải dài đến cuối hành lang trên đỉnh đầu.

Bức bích họa này màu sắc vô cùng rực rỡ, những nhân vật nhỏ

trên đó sống động như thật, tự tại thảnh thơi.

Dường như đang kể về một loạt các chính sách pháp lệnh mà Long Quân ban hành sau khi đăng cơ.

Hiển nhiên, bức bích họa này là để tán dương công lao vĩ đại của Long Quân.

"Đừng chỉ lo nhìn lên đỉnh đầu, hãy chú ý dưới chân nhiều hơn." Kim Toán Bàn nhắc nhở.

Cùng lúc đó, hai đội ngũ khác cũng có tiến độ tương tự, họ cũng phát hiện một bức bích họa vẽ trên đỉnh hành lang sau cửa đá phù điêu.

Tuy nhiên, nội dung bích họa không hoàn toàn giống nhau.

Bức bích họa của "Địa" môn, hội họa trứ chu lâu bích ngõa, phượng các long lâu, hoàn hữu số bất tẫn đích kỳ trân dị thú.

Những dị thú này đa phần xuất hiện trong Sơn Hải Kinh.

Chương 622

Các chuyên gia học giả đi cùng không khỏi kích động, rất nhiều dị thú được ghi lại trong bích họa, lại sống động như thật, nói không chừng những dị thú được ghi trong Sơn Hải Kinh không phải là tưởng tượng, mà là thật sự tồn tại.

Đây quả là một phát hiện trọng đại trong khảo cổ học!

Còn bích họa "Thiên" môn thì càng đặc biệt, vẽ núi tuyết vô tận.

Trong vô số núi tuyết, có một ngọn núi tuyết đặc biệt nhất, không chỉ hùng vĩ cao vút, như bảo kiếm cắm ngược vào mây, trên đó còn có một cung điện vàng rực rỡ.

Mây trắng không đáy, mặt trời đỏ rực giữa không trung, cung điện này như thiên cung, nổi lên giữa không trung.

Một học giả nhíu mày: "Đáng tiếc, bức bích họa này có hoa mà không có quả, hẳn là thiên cung trong tưởng tượng của người xưa." "Đúng vậy, ta chưa từng thấy ngọn núi tuyết nào như bảo kiếm, sức tưởng tượng của người xưa không kém gì chúng ta người hiện đại đâu." "Dù sao đi nữa, bích họa tinh mỹ đến vậy, thật sự hiếm có trên đời, lăng mộ đế vương nghìn năm này, không làm chúng ta thất vọng." Mọi người bàn tán xôn xao.

Trần Thiên Hữu phụ trách khai quật "Thiên" môn, y khẽ nhíu mày, không lên tiếng, mà bảo người ghi chép nội dung bích họa trước.

Theo y thấy, bức bích họa này tuyệt không phải chỉ là hư cấu đơn giản như vậy.

Lúc này, bên ngoài có một hỏa kế đến, nói nhỏ: "Môn chủ, Tam gia về rồi." Trần Thiên Hữu sắc mặt khá kích động, vội vàng bảo

người tạm dừng công tác khai quật cổ mộ, trước hết trở về doanh địa rồi tính.

Trời gần hoàng hôn, mây phía tây vàng đỏ rực.

Ba đội đều tạm dừng công tác khai quật cổ mộ hôm nay, tụ họp lại, trao đổi những phát hiện trong ngày.

Trong trướng bồng, Trương Khải Sơn, Kim Toán Bàn và Trần Thiên Hữu cùng các lão bối Cửu Môn tụ họp.

Trương Khải Sơn không nhịn được hỏi: "Trần Môn chủ, ta nghe nói Tam gia đã về, sao không thấy xuất hiện?" "Phật gia tin tức thật linh thông, Tam thúc quả thực đã về, chỉ có điều còn có việc quan trọng cần xử lý, chúng ta trước tiên thảo luận vấn đề gặp phải trong khai quật hôm nay đi." Trần Thiên Hữu chuyển đề tài.

Kim Toán Bàn bên cạnh lắc đầu, đồ nhi của mình đang làm cái gì, xuất hiện rồi mà còn chưa đến thăm sư phụ đã lâu không gặp của hắn, còn Khinh Mi nha đầu kia, từ Côn Luân Sơn có đem về không, thật khiến người ta lo lắng.

Trong một trướng bồng trong doanh địa, Diệp Bạch cầm khối đá trắng mà Hồ Bát Nhất và những người khác mang về từ căn cứ Quan Đông Quân. [Phát hiện mảnh vẫn thạch, hệ thống có thể thăng cấp.] "Thăng cấp!" Diệp Bạch khẽ thở ra một hơi, không ngờ khối vẫn thạch mà mình đã tìm kiếm rất lâu, lại bị Hồ Bát Nhất và những người khác phát hiện.

Dựa theo tình hình điều tra của Trần Thiên Hữu, Diệp Bạch đoán khối vẫn thạch này là một phần của khối vẫn thạch thứ hai.

Năm đó Uông gia tuy có được vẫn thạch, nhưng rất có thể đã bị người Nhật chặn đường, và tách ra một phần, dùng để tiến hành nghiên cứu thí nghiệm bí mật.

Sau này người Nhật thất bại, cộng thêm căn cứ xuất hiện những chuyện quỷ dị, khối vẫn thạch này liền lưu lại ở đó.

Và do cơ duyên xảo hợp, khối đá này lại rơi vào tay y.

Sau khi hệ thống hấp thụ xong năng lượng trong vẫn thạch, Diệp Bạch kiểm tra tiến độ thăng cấp của hệ thống. [Đếm ngược thăng cấp: Ba ngày chín giờ!] Thời gian ba ngày, quả thực nhanh hơn nhiều so với lần đầu tiên hệ thống thăng cấp.

Tuy nhiên, điều này cũng có nghĩa là hệ thống sẽ không có quá nhiều thay đổi.

Xem ra, vẫn cần phải tìm ra vẫn thạch của Uông gia và Trương gia trước, Diệp Bạch âm thầm hạ quyết định trong lòng.

Hiện nay cổ mộ ngày càng khó tìm, việc thăng cấp hệ thống lại là chuyện cấp bách.

Ra khỏi tiểu trướng bồng, Diệp Bạch đến ngoài đại trướng bồng nơi Trần Thiên Hữu và những người khác đang họp.

Diệp Bạch thân ảnh chợt lóe, liền lách qua lính gác, xuất hiện trong trướng bồng.

"Tam gia!" "Tam thúc!" "Đồ đệ!" Phản ứng của mọi người không giống nhau, nhưng đều tràn đầy kinh hỉ.

Tam gia đã đến, họ có chủ tâm cốt, việc xuống mộ cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Trương Khải Sơn tự giác nhường vị trí chủ tọa ra.

Diệp Bạch cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn mọi người một lượt, mỉm cười nói: "Ta nghe Thiên Hữu nói, ngoại vi Long Quân Mộ phát hiện ba lối vào cửa đá, hiện tại tiến triển đến mức nào rồi?" Trương Khải Sơn nói: "Tiến triển rất chậm, một

hai ngày nay chỉ quanh quẩn gần cửa đá.

Nhờ phát hiện hôm nay, bố cục phía sau ba cửa đá có tính tương tự rất lớn, chúng ta vừa nãy đang thảo luận, có nên hợp lực một chỗ, trước hết thông một cửa đá, sau đó mới thông các cửa đá khác." Diệp Bạch gật đầu, lấy ra bản đồ Long Quân Mộ đã vẽ trước đó.

"Đây là bản đồ cổ mộ, các ngươi xem đi." "Đây là… bản đồ Long Quân Mộ?" Mọi người lộ vẻ kinh ngạc.

Thấy mọi người kinh ngạc nhìn mình, Diệp Bạch cười một tiếng, tiện tay tìm một lý do nói: "Trước đây phát hiện trong một cổ mộ, hẳn sẽ không sai." Mọi người thu ánh mắt lại, chuyện này xảy ra với Tam gia thì cũng không có gì bất ngờ.

Nhưng bản đồ này dường như được vẽ bằng bút bi, có vài chỗ còn chưa khô mực, cách giải thích của Tam gia vừa rồi quả thực rất qua loa.

Mặc dù là vừa vẽ, nhưng bản đồ Long Quân Mộ vô cùng chi tiết, hành lang nội thành và hành lang ngoại thành đều được vẽ rõ ràng, có vài chỗ thậm chí còn đánh dấu những cơ quan cạm bẫy có thể xuất hiện.

Kim Toán Bàn đánh giá bản đồ một lượt, hừ một tiếng nói: "Tiểu tử ngươi sao đến giờ mới tới, nói đi, có ý tưởng gì hay không?" Diệp Bạch nhìn sư phụ nhà mình một cái, cười nói: "Các ngươi xem, ba cánh cửa đá nằm ở ba góc của đế lăng, chính môn hẳn là 'nhân' môn, hai cánh cửa còn lại đều là phó môn, ý tưởng chia ba đường của các ngươi trước đây không sai, bởi vì ba con đường này nếu đi một mình đều là đường chết, chỉ có ba đường cùng phá, mới là đường sống." Theo lời giải thích của Diệp Bạch, sắc mặt mọi người hoặc nhíu mày, hoặc bừng tỉnh đại ngộ.

"Trước khi đến nội thành, nguyên tắc chia ba đường không đổi, và

mỗi đội đều phải được trang bị bộ đàm, dùng để giao lưu thông tin bất cứ lúc nào.

Về phần cơ quan cạm bẫy nhỏ, đoạn đường phía trước hẳn không cần lo lắng, Long Quân không phải là hoàng đế tiểu gia tử, những thứ như địa thứ, độc khí, nỏ tiễn các loại hẳn sẽ rất ít, thứ thực sự sẽ xuất hiện, hẳn là loại cơ quan lớn có thể diệt toàn bộ chúng ta, hơn nữa là loại khiên nhất phát động toàn thân (khiến toàn bộ hệ thống bị ảnh hưởng khi một phần nhỏ bị động)." Ngô Lão Cẩu không nhịn được nói: "Tam gia, người nói như vậy, ta đột nhiên có chút hoảng rồi." "Yên tâm, sau khi vào nội thành, ta sẽ dẫn các ngươi xuống mộ, nhưng con đường phía trước vẫn cần các ngươi tự mình thám hiểm." Sau khi cuộc họp kết thúc, Kim Toán Bàn liền không thể chờ đợi nói: "Đồ đệ, nghe giọng điệu của ngươi, mấy ngày nay ngươi lại muốn ra ngoài sao?

Khinh Mi đâu, nha đầu đó từ Côn Luân Sơn về sao ta không thấy?

Lần này ta mang không ít lễ vật…" Diệp Bạch cười giải thích: "Sư phụ, những ngày này Cửu Môn ở các nơi trên toàn quốc đã phát hiện không ít cổ mộ, con muốn trước Long Quân Mộ đều đi thám hiểm một lượt, còn về Khinh Mi, con đã sắp xếp nàng đi Trường Sa, vài ngày nữa sẽ cùng Tri Hi đến đây." "Vậy thì ta yên tâm rồi." Kim Toán Bàn gật đầu, nghĩ đến Hồ Bát Nhất lại vui vẻ nói: "Thiên Hữu đã gửi cho ta một mầm non tốt, coi như là đồ tôn của ngươi, dạy dỗ nó thật tốt, phái Mạc Kim của ta cũng không tính là không có người kế tục." Diệp Bạch cười cười: "Năm vui là được." Từ khi Cửu Môn phát bố tin tức tìm mộ, để kiếm điểm cống hiến Cửu Môn, liên tục có không ít người lại phát hiện ra dấu vết cổ mộ.

Cho đến nay, cộng với Kim Nhân Mộ của Hồ Bát Nhất, Cửu Môn đã ghi nhận sáu ngôi cổ mộ.

Trong đó năm ngôi chưa từng bị người khác mở chủ quan quách, chỉ có một ngôi cổ mộ đời Đường hơi đáng tiếc, bị đạo mộ tặc phá hoại sơn thể, chủ mộ thất sụp đổ.

Tuy nhiên, năm ngôi cổ mộ quả thực khiến Diệp Bạch có chút bất ngờ.

Nếu để Cửu Môn đi tìm mộ, muốn trong thời gian ngắn phát hiện năm ngôi cổ mộ, tuyệt đối là chuyện không thể hoàn thành.

Quả nhiên, sức mạnh của quần chúng nhân dân là lớn nhất!

Nếu không có gì bất ngờ, lần này y lại có thể thu hoạch được năm cái bảo tương đồng xanh.

Diệp Bạch ở lại trướng bồng của Trần Thiên Hữu vài giờ, lấy được thông tin vị trí của năm ngôi cổ mộ, liền dẫn hai lão hỏa kế, hướng về phía bắc xuất phát.

Ngôi cổ mộ đầu tiên Diệp Bạch chọn, chính là Kim Nhân Mộ ở Dã Nhân Câu mà Hồ Bát Nhất và những người khác đã thám hiểm.

Đây là ngôi mộ nằm xa nhất về phía bắc, Diệp Bạch vẫn luôn thích càn quét từ bắc xuống nam một lượt.

Về phần công tác bảo hộ khai quật Long Quân Mộ, Diệp Bạch đã giao phó những gì cần giao phó.

Hơn nữa y đã để lại bản đồ cổ mộ, chỉ cần không tiến vào nội thành Long Quân Mộ, Trương Khải Sơn, Trần Thiên Hữu và những người khác hẳn đủ sức ứng phó.

Thu phong tiêu sắt, nhập thu chi hậu, thiên khí việt lai việt lãnh.

Gió thu xào xạc, sau khi vào thu, thời tiết ngày càng lạnh.

Gió trong Dã Nhân Câu thổi vù vù, như đao cứa vào cổ.

Chương 623

Ba người Diệp Bạch đã đến chỗ giao giới giữa thảo nguyên mênh mông và những dãy núi trùng điệp.

Tần Đức Trụ đứng ở chỗ cao nói: "Tam gia, chính là nơi này, trong thung lũng có một căn cứ Quan Đông Quân, năm hỏa kế còn lại hẳn đều ở đó." Trong Dã Nhân Cốc, khắp nơi là lá đỏ, xanh tươi mơn mởn, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Nhưng Diệp Bạch khẽ nhíu mày, thuật Thiên Cơ của y đã đại thành, có thể mượn địa thế nhìn thấy những thứ mà người thường không thấy.

Loại cách cục thiên cơ này, là kim đới mộc hỏa sát, xem ra trong thung lũng có chuyện xảy ra.

Thấy Tam gia im lặng, mặt nặng trịch, Tần Đức Trụ và một hỏa kế khác cũng không dám nói nhiều, đi theo Diệp Bạch tiến vào Dã Nhân Cốc.

Đến cửa hang núi căn cứ, chỉ thấy toàn bộ hang núi đều bị vùi lấp.

Còn gần đó trên vách núi có rất nhiều dấu vết đạn.

Hiển nhiên, sau khi Tần Đức Trụ và những người khác rời đi, nơi đây đã xảy ra tình huống đặc biệt.

Tần Đức Trụ nhanh chóng kiểm tra xung quanh rồi nói: "Tam gia, có dấu vết chiến đấu, dường như có một thế lực khác đã tấn công nơi này, nhóm người này không dùng súng đạn, nhưng người của chúng ta đã dùng súng." Diệp Bạch mặt trầm xuống: "Đào hang núi ra đi, bên dưới có bốn bộ thi hài, là người của chúng ta." Tần Đức Trụ sắc mặt biến đổi, vội vàng cùng hỏa kế kia đào hang núi ra.

Dưới đống đất đá quả nhiên có bốn người bị vùi lấp, đều là các hỏa kế Cửu Môn mà Tần Đức Trụ từng dẫn đến.

Tần Đức Trụ đau lòng, lần lượt kéo thi thể ra.

"Tam gia, trên thân thể không có ngoại thương, nhưng xương cốt đều vỡ nát, dường như… dường như bị đè chết." "Ta biết rồi, vào trong trước đi." Diệp Bạch sắc mặt cũng không tốt lắm, theo y thấy, bốn người này không đơn giản là bị đè chết.

Đến trong căn cứ, đèn tầng hai vẫn sáng, trong căn cứ trống trải, còn lưu lại bát đĩa nồi niêu của năm người và trướng bồng sinh hoạt.

Tần Đức Trụ đi một vòng, không thấy năm người để lại ám ngữ Cửu Môn.

Ước chừng lúc đó sự việc xảy ra cực kỳ đột ngột, năm người họ không có chút chuẩn bị nào.

Diệp Bạch thì đến trước cánh cửa sắt lớn ở tầng hai căn cứ.

Khác với những gì Hồ Bát Nhất và những người khác đã thấy trước đây, cánh cửa sắt lớn trước mắt đã bị mở ra, và từ bên trong tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo.

Dưới dị đồng của y, những luồng hàn khí này là thi sát đen kịt ngưng kết.

Diệp Bạch nhíu mày chậm rãi bước vào, chỉ thấy sau cánh cửa sắt chất đầy những quan quách gỗ đã được mở ra.

Quan quách có tới ba mươi hai bộ, trên đó khắc đầy phù quỷ họa, có chú trừ tà của Đạo gia, cũng có phù dưỡng thi của Nam Cương, trông có vẻ lộn xộn, không có quy luật.

Hiện tại, những quan quách này đều trống rỗng.

Dựa theo dấu vết thi sát còn sót lại và việc nắp quan bị phá hủy từ

bên trong, những thứ bên trong quan tài đã rời đi không lâu trước đó.

Diệp Bạch lại đến cạnh cánh cửa sắt lớn, khẽ lắc đầu, cánh cửa sắt được mở từ bên ngoài, không có dấu vết bị phá hủy.

Chẳng lẽ năm hỏa kế kia đã từ bên ngoài mở cánh cửa sắt?

Lúc này, Tần Đức Trụ và một hỏa kế khác cũng đến trước cánh cửa sắt: "Tam gia, đã phát hiện ra một số thứ, đây là sổ ghi chép hành động của Lục Tử." "Lục Tử?

Người huynh đệ vẫn chưa tìm thấy thi thể sao?" "Đúng, trên sổ ghi chép của hắn ngày cuối cùng là mùng chín, khoảng một tuần trước, người xem trang này.

Trên đó viết năm người họ vào buổi tối đã nghe thấy tiếng động lạ từ phía sau cánh cửa sắt." Diệp Bạch đột nhiên hỏi: "Ngươi nói, năm người họ sẽ tự ý mở cánh cửa sắt sao?" Tần Đức Trụ hơi sững sờ, vội vàng nói: "Tam gia, họ đều là người do ta dẫn đi, tức là có hiếu kỳ, nhưng tuyệt đối sẽ không phá vỡ quy tắc." "Vậy ngươi cảm thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Tam gia, căn cứ vào tình hình hiện trường, năm vị huynh đệ đó quả thực rất hiếu kỳ về những thứ sau cánh cửa sắt, nhưng người thực sự vào mở cánh cửa sắt là những kẻ đến từ bên ngoài hang núi, sau khi giết bốn người ở cửa hang, họ đã vào mở cánh cửa sắt…" Diệp Bạch gật đầu.

Tần Đức Trụ lại nói: "Tam gia, thi thể Lục Tử vẫn chưa tìm thấy, có lẽ hắn vẫn còn sống cũng không chừng." Diệp Bạch nói: "Đưa sổ ghi chép cho ta." Tần Đức Trụ vội vàng đưa sổ ghi chép, chỉ thấy Diệp Bạch xé một trang giấy.

Sau khi dính khí tức của Lục Tử, y lại ném ra sáu đồng tiền cổ.

Tiền đồng lăn trên sàn đá xanh rất lâu mới dừng lại.

Sáu mặt đều là mặt trái!

Diệp Bạch khẽ thở dài nói: "Không cần tìm nữa, Lục Tử cũng đã chết rồi, chỉ có điều thi cốt không ở đây." Tần Đức Trụ sắc mặt ảm đạm gật đầu: "Tam gia, vậy tiếp theo phải làm sao?" "Đi xem những nơi khác đi." Diệp Bạch cùng hai người đến tầng ba căn cứ, đây chính là phòng thí nghiệm từng cất giấu vẫn thạch màu trắng.

Tần Đức Trụ nhìn một lượt nói: "Tam gia, nơi này ta từng đến rồi, dường như không có gì thay đổi." Nhìn đầy rẫy thiết bị thí nghiệm ngổn ngang trên sàn, Diệp Bạch ánh mắt lóe lên, khẽ gật đầu rồi nói: "Vậy đi xem tầng một đi." Chỗ cầu thang tầng một bị gạch đá xanh phong tỏa.

Tần Đức Trụ rút thanh cổ đao sau lưng ra, chỉ nghe một tiếng "soạt", đao mang trắng lóe lên, bức tường gạch xanh liền bị phá mở một lỗ lớn.

Diệp Bạch khen ngợi: "Không tệ, hơn sư phụ ngươi nhiều rồi." Tần Đức Trụ: "Tam gia, con không thể sánh với sư phụ con, con đây chỉ dựa vào nội lực xuất đao, sư phụ người mới là kỹ xảo chân chính." "Có thể giết người là đao tốt, quản gì nội lực và kỹ xảo." Diệp Bạch không nói nhiều nữa, dẫn hai người tiến vào tầng một căn cứ.

Tầng không gian này ngay cả Hồ Bát Nhất và những người khác cũng chưa từng vào, chủ yếu là khu vực sinh hoạt vệ sinh.

Trong hành lang, âm u ẩm ướt đen tối, trên sàn đá còn có nước đọng, xem ra thiết bị chống thấm ở đây đã bị hỏng.

Diệp Bạch ở đây văn đáo liễu huyết tinh đích khí vị.

"Tiền diện hữu tình huống, chú ý ta." Diệp Bạch ngửi thấy mùi máu tanh ở đây.

"Phía trước có tình huống, chú ý một chút." Tần Đức Trụ và một

hỏa kế khác vội vàng trước sau bảo vệ Diệp Bạch.

Ngay cả khi Diệp Bạch không cần họ bảo vệ, nhưng bảo vệ Tam gia là quy tắc khắc sâu vào xương cốt của họ.

Tần Đức Trụ tay trái bật đèn pin, cẩn thận từng bước đi về phía trước, tay phải nắm chặt cán đao.

Đối với hắn mà nói, nếu gặp nguy hiểm, đao còn nhanh hơn súng.

Đột nhiên, từ phía trước trong bóng tối truyền đến tiếng cánh vỗ, Tần Đức Trụ chỉ cảm thấy mùi máu tanh xộc vào mặt, hắn theo bản năng ra đao.

Đao mang trắng rực lóe lên!

Hoa lạp!

Vật đen bị đao quang xuyên thấu, rơi xuống khúc cua.

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết, Tần Đức Trụ lúc này mới nhìn rõ vật bay tới là gì, hóa ra là một con dơi cao nửa mét.

Con dơi này ngoài to lớn, đôi mắt còn phát ra đồng tử màu xanh lá, trên cánh còn có những vệt máu tanh như văn hoa.

"Chưa chết, bổ thêm một đao nữa." Giọng nói lạnh lùng của Diệp Bạch truyền đến từ phía sau.

Tần Đức Trụ không dám chậm trễ, cán đao xoay chuyển, ra đao thứ hai.

Đao này, trực tiếp đưa con dơi bị trọng thương xuống địa phủ.

"Tam gia, đây hẳn là yêu bức, con nghe người già nói, chỉ có dơi hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt mới có thể thành yêu, mới có thể lớn đến như vậy." Hỏa kế phía sau nói.

"Không tính là yêu, chỉ là dị chủng dơi mà thôi." Diệp Bạch dùng

thần thức quét một lượt trên thân con dơi, không có thứ gì có thể lợi dụng: "Đi thôi, phía trước còn một đám cần giết." Diệp Bạch dẫn hai người đi đến cuối tầng căn cứ này, mùi máu tanh trong không khí ngày càng nặng, hơn nữa mặt đất mềm mềm, tỏa ra mùi hôi thối kinh tởm.

Tần Đức Trụ và một hỏa kế khác đều biết, đây là đến tổ của dị chủng dơi.

Chương 624

Chất liệu mềm xốp trên mặt đất đều là phân dơi tích lũy lâu ngày.

Vòng qua một khúc cua, ba người đến một hang động tự nhiên, một luồng ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài chiếu vào.

Chỉ thấy trên đỉnh hang động treo lủng lẳng dày đặc dị chủng dơi.

Có lẽ bị tiếng kêu thảm thiết của con dơi vừa nãy làm kinh tỉnh, tất cả những con dơi đều trừng đôi đồng tử xanh biếc nhìn chằm chằm ba người.

Những ánh mắt này quá đỗi quỷ dị, cộng thêm trong hang động yên tĩnh đến đáng sợ, hỏa kế phía sau Diệp Bạch không nhịn được nuốt nước bọt.

"Tam gia, dơi nhiều quá, chúng ta dùng thuốc nổ đi." Tần Đức Trụ nói.

"Không cần, phía trước ngươi năm mét có một đống thi cốt, thi thể Lục Tử ở ngay trong đó." Tần Đức Trụ sững sờ, đi về phía trước vài mét, quả nhiên phát hiện trong góc tối đen chất đầy xương khô.

Không chỉ có xương người, mà còn có xương chó, gấu đen.

Những xương khô này bị hút khô tinh huyết, da đen bám chặt vào xương, như những thi thể bị hong khô.

"Lục Tử." Tần Đức Trụ nén bi thương trong lòng, kéo bộ xương khô mặc y phục của Lục Tử ra.

Động tác này, lập tức kinh động toàn bộ dị chủng dơi trong động.

Chúng như chim vỗ cánh, bay lượn quanh cột sáng chiếu vào trong động, dường như giây phút tiếp theo sẽ tấn công tới.

“Các ngươi ra ngoài trước đi.” Diệp Bạch trầm giọng nói.

“Tam gia người cẩn thận.” Tần Đức Trụ dẫn một hỏa kế khác vừa ra khỏi hang động, liền cảm thấy phía sau truyền đến một luồng cảm giác nóng rực.

“Tần ca!” Hỏa kế kéo Tần Đức Trụ, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn vào trong động.

Chỉ thấy một luồng hỏa diễm tím đen từ cửa động thoát ra, như u linh đến từ địa ngục, chiếu sáng khuôn mặt hai người đến tái mét.

Sự náo động trong động dưới sự bao phủ của hỏa diễm biến mất sạch, dường như tất cả dơi đều biến mất trong khoảnh khắc này, ngay cả âm thanh cũng không truyền ra.

Sự chấn động trong lòng Tần Đức Trụ không thể dùng lời diễn tả, hắn từng nghe sư phụ kể về bản lĩnh của Tam gia, nhưng xa vời không bằng sự chấn động khi tự mình chứng kiến.

Có thể điều khiển hỏa diễm yêu diễm như vậy?

Thủ đoạn này chẳng khác gì tiên nhân.

“Bản lĩnh của Tam gia không phải người thường có thể sánh được, những gì chúng ta thấy đều phải giữ trong lòng.” “Tần ca, ta cũng coi như lão hỏa kế, quy tắc này vẫn hiểu.” Hai người cùng bộ xương của Lục Tử lùi lại.

Diệp Bạch dùng Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa tiêu diệt tất cả dị chủng dơi, sau đó từ đống thi cốt tìm thấy vài món cổ vật ẩn chứa điểm minh khí.

Số lượng không nhiều, nhưng có còn hơn không.

Hơn nữa cổ vật lấy ra tặng cho các hỏa kế nhà mình cũng tốt hơn là để mục nát ở đây.

Kiểm tra lại thời gian thăng cấp hệ thống, còn lại một ngày cuối cùng.

Nhanh rồi, hy vọng mang lại cho ta một bất ngờ, Diệp Bạch cảm thán trong lòng.

Lúc này, từ bên ngoài căn cứ truyền đến tiếng Tần Đức Trụ: "Tam gia, con phát hiện nơi này và Kim Nhân Mộ chỉ cách nhau một bức tường." Diệp Bạch đến bên cạnh hai người, chỉ thấy một bức tường đã bị phá thông, lộ ra một lỗ nhỏ đen sì.

Phía bên kia của lỗ là một chủ mộ thất, chính là chủ mộ thất của Kim Nhân Tướng Quân Mộ.

Đáng tiếc là, quan quách trong chủ mộ thất đã bị mở, Kim Nhân Tướng Quân trong quan tài đã biến mất.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, y vừa nãy đã dùng thần thức quét qua cảnh tượng ở đây, bảo tương đồng xanh không còn, chỉ còn lại một cái túi phúc sáng lấp lánh.

Xem ra là do nhóm người đã giết hỏa kế của y làm.

Y trong lòng đã có suy đoán về thân phận của nhóm người này.

Thấy chủ quan quách bị mở, Tần Đức Trụ sắc mặt cũng không tốt lắm, hắn nhìn Diệp Bạch hỏi: "Tam gia, bây giờ phải làm sao?" "Trước hết chôn cất các huynh đệ đi, sau đó nơi này giao lại cho quốc gia, ta sẽ đi dạo thêm trong mộ." Một ngày sau, Diệp Bạch đóng trại ở lưng chừng một ngọn núi, kiểm tra hệ thống sau khi thăng cấp.

Tổng thể mà nói, hệ thống sau lần thăng cấp này không có quá nhiều thay đổi, nhưng cửa hàng điểm minh khí lại có thêm vài loại vật phẩm mới. [Chư Thiên Phúc Đại: 8000 điểm minh khí!

Thanh Đồng Bảo Tương: 5 vạn điểm minh khí!

Bạch Ngân Bảo Tương: 10 vạn điểm minh khí!

Hoàng Kim Bảo Tương: 15 vạn điểm minh khí!

Bạch Kim Bảo Tương: 20 vạn điểm minh khí!

Thủy Tinh Bảo Tương: 25 vạn điểm minh khí!

Chí Tôn Bảo Tương: 100 vạn điểm minh khí!] Đồng thời mỗi bảo tương còn có giới thiệu tương ứng, ví dụ như Hoàng Kim Bảo Tương, khả năng cao mở ra vật phẩm hiếm của thế giới cấp thấp, còn Bạch Kim Bảo Tương thì khả năng cao mở ra vật phẩm hiếm của thế giới cấp cao.

Thực ra mỗi bảo tương đều có giới hạn dưới và giới hạn trên của riêng mình, Diệp Bạch thông qua kinh nghiệm mở bảo tương trước đây cũng có thể nhìn ra.

Nhưng đối với Chí Tôn Bảo Tương trong cửa hàng, thông báo nhảy ra lại hoàn toàn khác. [Chí Tôn Bảo Tương: Khả năng mở ra vật phẩm khí vận của chư thiên thế giới và Phá Giới Phù.] Vật phẩm khí vận và Phá Giới Phù?

Diệp Bạch mắt khẽ sáng lên, bảo tương này không hề tầm thường.

Đáng tiếc Chí Tôn Bảo Tương cần 100 vạn điểm minh khí, nếu là trước đây, 100 vạn điểm minh khí vẫn có thể gom đủ.

Nhưng hiện nay phần lớn điểm minh khí từ văn vật trên thị trường đã bị y thu sạch, còn điểm minh khí trên vật phẩm ẩn trong cổ mộ cũng chỉ còn lại rất ít.

Muốn nhanh chóng thu được lượng lớn điểm Minh khí, chỉ có thể bắt đầu từ oán thạch.

Bất quá, thứ này cũng là thứ khó tìm khó gặp.

Diệp Bạch trước đây từng tìm được manh mối, oán thạch có lẽ có nguồn gốc từ Vu Sơn Huyền Quan.

Nhưng nơi đó dân phong mạnh mẽ, tình hình phức tạp, những thuộc hạ y phái đi thăm dò thông tin ít có tiến triển.

Đợi Long Quân Mộ kết thúc, Diệp Bạch dự tính tự mình đi một chuyến.

Xem lại giá đổi các bảo tương khác trong cửa hàng, Diệp Bạch luôn cảm thấy cửa hàng hệ thống này thật sự quá vô lương tâm.

Một túi phúc đã cần 8000 điểm Minh khí, bảo tương Thanh đồng 5 vạn, đây chẳng phải là cắt cổ người sao?

Phải biết, túi phúc có thể mở ra bảo bối trị giá hơn 8000 điểm, nhưng xác suất cực nhỏ, bảo tương Thanh đồng cũng tương tự.

Chương 625

Điều này giống như mở hộp mù, giá niêm yết là giá trị cao nhất của sản phẩm có thể mở ra, nhưng thực tế, thường chỉ ra được đồ rẻ tiền.

Ngược lại, bảo tương Bạch kim và bảo tương Thủy tinh, giá niêm yết vẫn tương đối hợp lý.

Ví dụ như Diệp Bạch đã mở ra Kim Linh Châu từ bảo tương Bạch kim, có giá trị 40 vạn điểm Minh khí trong cửa hàng; bảo tương Thủy tinh mở ra Bàn Đào và Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa, giá trị lần lượt là 50 vạn và 70 vạn.

So sánh giá cả hai loại này, bảo tương Bạch kim và bảo tương Thủy tinh tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu của Diệp Bạch hiện tại.

Những bảo bối thu được từ đó, về cơ bản có thể tăng đáng kể chiến lực của y.

Lúc này, trong doanh trại Long Quân Mộ ở Thiểm Tây, lại có một nhóm người đến, chính là Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng mọi người.

Trên đường đi, họ gặp phải một vài tình huống đặc biệt, nên mới bị chậm trễ khá lâu.

Trong lều, sau khi nghe Chá Cô Tiếu kể về tình hình, Trần Thiên Hữu nhíu mày: "Hành thi Nam Cương?" "Cụ thể có phải là thuật dưỡng thi Nam Cương hay không thì chưa thể nói chắc, nhưng đám hành thi này cực kỳ khó đối phó, không chỉ mỗi tên có thể hình vượt xa người thường, mà tốc độ còn nhanh nhẹn, thi độc dính vào là chết.

Nếu không phải Linh Nhi dùng Tru tà huyết diệt con cầm đầu, có

lẽ chúng ta đã khó lòng thoát khỏi vòng vây." Trần Thiên Hữu không nhịn được hỏi: "Nhị thúc, Linh Nhi có ổn không?" Chá Cô Tiếu thở dài: "Con bé không nghe lời khuyên, một mình đi truy đuổi hành thi, nói rằng kẻ điều khiển chắc chắn ở gần đây.

Sau đó, chúng ta đành phải tản ra." Trần Ngọc Lâu tiếp lời: "Con bé đó tự có thiên tướng phù hộ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Bất quá, nhị đệ à, Linh Nhi cũng không còn nhỏ nữa, sớm gả về nhà chúng ta, đệ cũng có thể bớt lo lắng đi một chút.

Đương nhiên, nếu đệ cảm thấy Thiên Hữu không được, thì coi như ta chưa nói gì." Trần Thiên Hữu cười bất đắc dĩ, phụ thân y thật sự cái gì cũng dám nói ra.

Chá Cô Tiếu cũng cười nói: "Thiên Hữu ta tự nhiên là vô cùng thích.

Đợi mọi chuyện rắc rối được giải quyết, ba huynh đệ chúng ta sẽ làm chủ, trực tiếp định hôn sự cho hai đứa nhỏ này, khỏi để chúng nó ngày ngày gây gổ vì tình cảm, lãng phí mấy chục năm thanh xuân." "Thiên Hữu, con thấy sao?" "Con tự nhiên không có vấn đề gì, bất quá Linh Nhi nói kiếp này sẽ không gả cho con." Trần Ngọc Lâu nói: "Con gái nói giận dỗi thì tin làm gì.

Ta và nương tử con năm xưa cũng có mâu thuẫn, sau này nhờ sự giúp đỡ của tam thúc con, hai chúng ta chẳng phải vẫn sống tốt sao?

Chuyện đính hôn ta thấy nên sớm tính toán đi, cứ định vào cuối năm, còn ngày cụ thể thì đợi tam thúc con về rồi tính tiếp." Chá Cô Tiếu nói: "Xong chuyện riêng rồi, nói chuyện chính đi.

Xuất thân của đám người điều khiển hành thi này không hề đơn giản.

Thiên Hữu, con hãy báo cáo tình hình bên chúng ta cho tam thúc

con trước, sau đó xem liệu có thể điều động nguồn lực của Cửu Môn để tìm kiếm tung tích của hành thi hay không.

Linh Nhi tính nóng nảy, ta vẫn lo con bé gặp nguy hiểm." "Nhị thúc cứ yên tâm, cứ giao cho con." Ở một bên khác, Linh Nhi đang truy đuổi bầy hành thi trong địa phận tỉnh Hồ Nam.

Đám hành thi này có khoảng hơn mười con, toàn thân khoác áo bào đen, nhảy nhót nhanh nhẹn như vượn giữa cây cối và núi non.

Thân thể chúng thô tráng, mỗi con cao hai ba mét, không giống con người, mà giống như những con vượn người rậm rạp lông lá.

Linh Nhi từng hoài nghi có người đã luyện vượn thành cương thi.

Hơn nữa, chúng chỉ di chuyển vào ban đêm, ban ngày thì trốn ở nơi âm u nghỉ ngơi.

Linh Nhi đã truy đuổi một đoạn đường dài, chỉ dám bám theo từ xa, tuyệt nhiên không dám lại gần, sợ bị hành thi vây khốn.

Là truyền nhân Bàn Sơn, Linh Nhi cũng không xa lạ gì với vài bí thuật dưỡng thi trên mảnh đất rộng lớn này.

Nổi tiếng hơn cả là Nam Cương dưỡng thi thuật, nguyên lý là dùng trùng cổ, phù lục hoặc vật phẩm khi còn sống của người chết để điều khiển thi thể.

Nhược điểm của phương pháp này là người khống chế thi phải ở gần thi thể, nếu không ác thi dễ dàng phệ chủ, không còn bị kiểm soát.

Nhưng nàng đã quan sát cả một ngày, không phát hiện có kẻ điều khiển thi nào ở gần.

Còn bầy hành thi di chuyển với tốc độ cực nhanh, dường như chúng biết đâu là đích đến, đội hình chỉnh tề thẳng tiến về mục tiêu.

Thấy mấy bụi cây phía trước bị thi độc xâm thực héo úa, đất đai

bốc mùi tanh tưởi, Linh Nhi liền biết bầy hành thi vừa đi qua đây.

Lúc này sao Mai vừa mới mọc, mặt trời sắp lên, chắc hẳn bầy hành thi lại phải tìm chỗ nghỉ.

Nàng đã đuổi theo suốt một đêm, không tránh khỏi có chút mệt mỏi, đang định dựng tạm lều nghỉ ngơi đơn giản, thì phóng tầm mắt ra xa, trong dãy núi phía trước dường như có một ngôi làng nhỏ.

"Không ổn!", Linh Nhi thầm kêu không hay.

Nếu bầy hành thi phát hiện ra ngôi làng có người ở, rất có thể sẽ xảy ra cuộc đồ sát.

Quả nhiên, nghĩ gì thì nấy đến, từ xa trong làng đã truyền đến tiếng kêu la cầu cứu.

Khi Linh Nhi đến nơi, ngôi làng đã tan hoang một mảng, xác chết la liệt khắp nơi, chỉ có vài đứa trẻ may mắn thoát nạn, còn tất cả đàn ông và phụ nữ trưởng thành đều bị thảm sát không còn ai.

Thấy ánh dương dâng lên, bầy hành thi đã no nê máu tươi liền biến mất ở phía chân trời xa xăm.

"Đáng chết, sớm muộn gì ta cũng tiêu diệt hết lũ súc sinh các ngươi!", Linh Nhi nghiến răng trắng bệch, đau lòng vô hạn nói.

Chuyện hành thi đồ sát nhanh chóng gây chấn động lớn trong nội bộ Cửu Môn.

Lần cuối cùng tà đạo yêu ma gây họa cho nhân gian là vào thời đại của Trương Tam gia cuối triều Đại Thanh, cách đây đã một trăm năm.

Những người già sống sót từ thời kỳ đó giờ không còn nhiều, nhưng ít nhiều cũng để lại những bài học: Tà ma yêu đạo nhất định phải bị tiêu diệt, nếu không sẽ gây ra tai họa lớn hơn.

Cửu Môn đã mở một cuộc họp khẩn cấp, một mặt phái người truy

lùng dấu vết của bầy hành thi, một mặt liên hệ với Long Hổ Sơn, Mao Sơn và các môn phái Đạo gia khác, cùng nhau diệt trừ thi.

Ở Lạc Dương, Hà Nam, Diệp Bạch lúc này đang tìm mộ khắp nơi tự nhiên cũng nghe tin hành thi đồ sát.

Y dùng đồng tiền nhúng máu cá rồng râu trắng bói một quẻ kỳ lạ, sau đó sai người truyền tin cho Trần Thiên Hữu.

Tần Đức Trụ thấy sắc mặt Diệp Bạch trầm trọng, không nhịn được nói: "Tam gia đang lo lắng chuyện Hồ Nam sao?" Diệp Bạch không khỏi thở dài: "Phải đó, đang lúc lắm chuyện, lại có vài kẻ sống không yên phận, thích thách thức sự kiên nhẫn của ta." Quẻ bói vừa rồi cho thấy, kẻ điều khiển hành thi có liên quan đến Quán Sơn Thái Bảo.

Diệp Bạch nhớ rằng, Phong gia vẫn còn một cậu bé sống sót trên đời.

Từ hoạt thi ở tự miếu dãy Côn Luân sơn, cho đến những chủ nhân quan quách biến mất khỏi căn cứ Dã Nhân Câu, tất cả đều có bóng dáng luyện thi.

Đương nhiên, một người thì không thể làm được những chuyện này, đằng sau còn có một thế lực sâu xa hơn.

Thế lực này không thuộc về Uông gia, cũng không thuộc về Trương gia.

Nói chính xác, bọn chúng là một đám tà đạo yêu nhân bị người người căm ghét.

Vào thời đại của Trương Tam Liên, đám người này đã tạo ra một tổ chức tà đạo gọi là "Tháp giáo", từng bị đứt đoạn truyền thừa, giờ lại một lần nữa phục hồi trở lại.

Ngũ Quỷ Đạo nhân từng một thời nổi lên như hoa phù dung cũng

có mối quan hệ dây mơ rễ má với "Tháp giáo".

Có thể nói, tổ chức này vốn dĩ coi mạng người như cỏ rác.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, đợi khi y rảnh tay, nhất định phải tự mình giải quyết loại tổ chức tà đạo này, tránh để truyền thừa của chúng tiếp tục lưu truyền, gây họa cho nhân gian.

Hiện tại, ngôi cổ mộ ở Lạc Dương này là điểm cuối cùng trong hành trình.

Chương 626

Người của Cửu Môn ở lại trông coi mộ giới thiệu với Diệp Bạch: "Tam gia, đây là cổ mộ thời Nam Bắc triều, mộ chủ là một vương công quý tộc, phát hiện ra cổ mộ không phải người của Cửu Môn chúng ta, mà là một Vương thị thế gia đạo mộ ở Lạc Dương." Diệp Bạch vừa nghe giới thiệu, vừa tiến vào trong mộ.

Cổ mộ không lớn, tường gạch đỏ ngói xanh, hành lang chật hẹp, quy cách là chế độ lăng mộ vương gia thời Nam Bắc triều.

Cơ quan cạm bẫy ở tầng ngoài của mộ huyệt đã sớm bị nhóm người thăm dò mộ đầu tiên phá giải, Diệp Bạch phát hiện thủ pháp phá giải cơ quan này rất thú vị, không nhịn được hỏi: "Vương gia này sao ta chưa từng nghe nói đến, hãy nói rõ hơn một chút." "Tam gia, Vương gia này trước kia là một đám thổ phu tử, trước khi lập quốc, họ đã trộm được một ngôi cổ mộ, đại đa số thành viên trong gia tộc bị bắt, mấy năm gần đây những người lớn tuổi của Vương gia lần lượt được thả ra, Vương gia này mới dễ thở hơn một chút." Diệp Bạch gật đầu, bất tri bất giác, y đã dẫn thuộc hạ đến căn phòng chính sâu nhất trong mộ huyệt.

Quan quách là loại gỗ nam thông thường, bề mặt được trát sáp phong thi.

Y dùng thần thức quét qua, thi thể trong quan quách đã mục nát, không có khả năng thi biến.

"Mở quan đi." "Vâng, Tam gia." Bốn thuộc hạ Cửu Môn thành thạo cạy mở quan quách, Diệp Bạch lấy được bảo tương Thanh đồng, và thu thập điểm Minh khí, căn dặn: "Liên hệ chính phủ địa phương, bảo vệ tốt văn vật trong mộ." Lạc Dương được mệnh danh là kinh đô

của mười ba triều đại, trong thành trì này vẫn còn lưu giữ không ít di tích lịch sử.

Bởi vì dưới lòng đất có rất nhiều cổ mộ, Diệp Bạch không ít lần đến nơi này, khá quen thuộc với đường phố nơi đây.

Trước khi lập quốc, thổ phu tử ở Lạc Dương không hề ít, từng xuất hiện không ít tổ chức đạo mộ nổi tiếng ngang hàng với Cửu Môn, danh tiếng cực lớn trong tỉnh Hà Nam.

Đáng tiếc, dưới nhiều yếu tố khác nhau, những tổ chức đạo mộ này hoặc tự tan rã hoặc bị chính phủ giải tán.

Vì vậy, thổ phu tử Lạc Dương có tình cảm phức tạp đối với Cửu Môn, tổ chức hiện có ảnh hưởng khắp cả nước, luôn cho rằng Cửu Môn đã cướp đi vị trí số một đạo mộ của họ.

Đương nhiên, đó là chuyện cũ rích của thế hệ trước, giờ đây những thổ phu tử già ở Lạc Dương còn sống sót đã không còn nhiều.

"Tam gia, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Đứng trên con phố đông đúc người qua lại, Tần Đức Trụ theo sau Diệp Bạch, không nhịn được hỏi.

Diệp Bạch không đáp lời, ánh mắt quan sát xung quanh, ngón tay không ngừng bấm đốt tính toán.

Quẻ Thiên Cơ mà y bói trước đó đã cho thấy trong thành Lạc Dương có một địa điểm dưỡng thi của "Tháp giáo".

Hiện giờ, y phải tìm ra địa điểm dưỡng thi đó.

Địa điểm dưỡng thi cần một môi trường âm khí vượng thịnh, thêm vào đó thi sát dễ dàng phát tán ra ngoài, nên đối với những người hữu tâm mà nói, việc tìm ra nó không hề khó.

Diệp Bạch rất nhanh đã phát hiện ra một manh mối.

Đây là một khu đất hoang gần ngoại ô thị trấn, cây cối khô héo thưa thớt, đất đai tỏa ra một mùi tanh.

“Tam gia, đã điều tra rõ rồi, khu đất này đã bị bỏ hoang ba mươi năm.

Ban đầu ở đây còn có mấy hộ gia đình sinh sống, nhưng sau đó người nhà liên tiếp mắc bệnh, mùa màng thất bát, nên đất đai cứ thế bị bỏ lại.” “Nơi thi sát lan tràn, người sống làm sao có thể ở được.” “Thi sát?” Tần Đức Trụ như có điều suy nghĩ.

Diệp Bạch nhìn ra xa, dưới dị đồng của y, cả khu đất hoang này đều hiện lên một màu đen nhàn nhạt, như một lớp màng mỏng đen bao phủ trên đất.

Ở chính giữa khu đất hoang, còn có một luồng thi sát khí hùng vĩ hơn xông thẳng lên trời.

Có vẻ như con thi thể được nuôi dưỡng bên dưới đã có chút đạo hạnh, mức độ sát khí này còn mạnh hơn rất nhiều so với Cửu Sát ác thi mà y từng đối phó năm xưa.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, nếu đợi con thi thể bên dưới hoàn toàn trưởng thành, e rằng sẽ vô cùng khó đối phó.

May mắn thay, y đã dùng quẻ Thiên Cơ bói trước địa điểm dưỡng thi.

Thứ bên dưới phải được giải quyết ngay lập tức.

Khu đất hoang có diện tích không nhỏ, chiếm khoảng một trăm mẫu, Diệp Bạch thấy một chỗ sát khí thoát ra nghiêm trọng, liền biết đây là lối vào thông đạo dẫn xuống địa điểm dưỡng thi dưới lòng đất.

Âm sát khí ở địa điểm dưỡng thi quá nặng, không chỉ cây cối khó mọc mà còn cực kỳ nguy hại cho con người.

Vì vậy, ngay cả người dưỡng thi cũng không dám ở lâu trong địa điểm dưỡng thi.

Diệp Bạch đoán rằng, người dưỡng thi đang ẩn mình trong thành Lạc Dương, chỉ khi địa điểm dưỡng thi xảy ra vấn đề mới xuất hiện.

Thế là Diệp Bạch liền bảo Tần Đức Trụ tập hợp thuộc hạ canh gác bên ngoài khu đất hoang.

Y một mình xuống thông đạo.

Thông đạo không dài, dưới chân là đường gạch đá, hai bên là vòm tường.

Đi đến cuối cùng thì đến một thạch phủ tối đen như mực.

Nơi đây dùng xích sắt treo từng hàng quan quách, lơ lửng giữa không trung, mỗi quan quách cách nhau ba mét.

Tổng cộng có bốn mươi chín cỗ quan quách.

Trong đó có quan quách gỗ, cũng có quan quách Thanh đồng, chất liệu, kiểu dáng, chủng loại khác nhau, giống như được vận chuyển từ các loại cổ mộ khác nhau đến.

Diệp Bạch không khỏi có chút đau lòng, "Tháp giáo" này đã phá hoại biết bao nhiêu cổ mộ.

Phía dưới mỗi cỗ quan tài đều có một đường dây đỏ kéo dài ra.

Các đường dây đan xen nhau, cuối cùng nối vào một cỗ ô mộc quách màu vàng đen.

Đồng thời, quan lộ đen chảy ra từ bốn mươi tám cỗ quan tài cũng theo đường dây đỏ hội tụ vào ô mộc quách đó.

"Thủ bút thật lớn!" Diệp Bạch vô cùng kinh ngạc, y cũng đã đối phó không ít tà đạo yêu nhân, quen thuộc với bí thuật dưỡng thi, nhưng đây là lần đầu tiên y thấy loại pháp môn lấy thi dưỡng thi này.

Trong thạch phủ nhiệt độ cực thấp, từng làn khí lạnh như khói lan tỏa, chỉ cần thở ra một hơi nóng, liền nhanh chóng ngưng tụ thành hơi nước.

Diệp Bạch bước tới.

Bởi vì ô mộc quách chứa đầy thi sát nồng đặc, Diệp Bạch phát hiện thần thức của mình căn bản không thể xuyên qua.

Y liền tản chân khí hộ thể ra, lộ ra một tia nhân khí, thi thể trong ô mộc quách như có cảm ứng, ong ong chấn động.

Lúc này, trong một trạch viện nông thôn hẻo lánh ở thành Lạc Dương, một lão ma giả trang phu nhân đột nhiên mở mắt, ánh lên vẻ sắc lạnh: "Chết tiệt, có người đã vào địa điểm dưỡng thi!" Quay lại thạch phủ, hồng tuyến dưỡng thi đã bị Diệp Bạch gỡ bỏ, thi thể trong ô mộc quan quách gầm thét như sấm, không ngừng phát ra tiếng rít.

Diệp Bạch cười lạnh, một khối lửa đen tím trong tay hóa thành Huyền Điểu bao phủ lên ô mộc quách.

Bùng!

Dưới nhiệt độ cao của dị hỏa, ô mộc quách trực tiếp bị thiêu rụi hoàn toàn.

Trong ngọn lửa tím, một bóng đen hình người cao hai mét gào thét lao ra, mặc dù có thi sát nồng đậm hộ thể, nhưng toàn thân vẫn bị thiêu cháy kêu xèo xèo.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, khả năng kháng lửa của thi thể này có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của y.

Ngay cả Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa cũng không thể giải quyết trong chốc lát.

Thi vương chịu đựng kịch thống do lửa thiêu đốt, gầm lớn một

tiếng về phía Diệp Bạch, âm thanh như tiếng hổ gầm chấn động tai, ngay cả Tần Đức Trụ cùng những người phía trên cũng nghe thấy.

Các quan quách còn lại trong thạch phủ lần lượt nổ tung, từ đó nhảy ra những con cương thi khát máu nhe nanh.

Chương 627

Diệp Bạch lộ ra nụ cười, đầu ngón tay khẽ búng, ba thanh Canh kim tiểu kiếm từ lòng bàn tay bắn ra.

Ba thanh Canh kim tiểu kiếm mang theo chút Tử hỏa, vút vút trong không trung lao thẳng vào bầy thi.

Thi vương có khả năng chịu lửa, nhưng cương thi phổ thông thì kém hơn nhiều, sau khi dính Tử hỏa, chỉ "phụt phụt" hai tiếng, liền hóa thành tro tàn trong ngọn lửa đen tím.

Kiếm quang vây quanh Diệp Bạch, từng con từng con cương thi ngã xuống.

Địa điểm dưỡng thi trong thạch phủ vốn ẩm ướt tối đen, trong chốc lát đã hóa thành biển lửa tím.

Trên khu đất hoang, nghe tiếng gầm thét của thi thể bên dưới, mấy thuộc hạ không khỏi lo lắng, họ nói qua bộ đàm.

"Dưới đó rốt cuộc có quái vật gì, Tam gia một mình sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Lão Tần, chi bằng chúng ta xuống xem sao?" "Thay vì lo cho Tam gia, chi bằng lo cho chính mình đi.

Nếu lát nữa để kẻ dưỡng thi chạy thoát, xem ta thu thập các ngươi thế nào." Tần Đức Trụ lên tiếng ngăn cản.

Lúc này, những người Cửu Môn đang ẩn mình trong bóng tối đột nhiên phát hiện từ xa có một lão ma đi tới.

Lão ma bước đi cực nhanh, trong tay còn dắt một bé gái bốn năm tuổi, hoàn toàn không giống một người dưỡng thi.

"Lão Tần, có nên ra tay không?" Tần Đức Trụ cũng có chút do dự, đang định mở miệng, thì thấy lão ma dắt bé gái đi vòng qua, dường

như chỉ là đi ngang qua.

Tần Đức Trụ giật mình: "Không ổn, chính là kẻ này, bắt lấy bà ta!" Một tiếng lệnh hạ, thuộc hạ Cửu Môn lập tức nhảy ra.

Lão ma của "Tháp giáo" khựng lại, thấy bốn năm người Cửu Môn lớn xuất hiện xung quanh khu đất hoang, bà ta không còn giả bộ dáng đi lại chậm chạp của người già nữa, trực tiếp bỏ lại bé gái rồi vắt chân lên cổ chạy, tốc độ cực nhanh.

Đợi Diệp Bạch từ thạch phủ đi lên, lão ma của "Tháp giáo" đã bị áp giải đến trước mặt Diệp Bạch, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn in hằn mấy dấu tay đỏ chói.

Tần Đức Trụ nói: "Gia, lão ma này ngoan cố nói mình là kẻ buôn người, bất quá trên người bà ta có mùi thi thối rất nặng." Diệp Bạch nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày: "Kẻ buôn người càng đáng chết hơn, không cần hỏi nữa, trực tiếp đánh gãy tứ chi rồi chôn sống." Lão ma vừa nghe xong, lập tức hoảng sợ.

"Các vị gia, các ngài rốt cuộc là ai, đều là người cùng làm ăn trên đạo mà." Đến bây giờ, bà ta vẫn không hiểu là ai đã phá hoại địa điểm dưỡng thi của mình.

"Cho bà ta xuống đi!" Diệp Bạch cắt ngang lời.

Mấy thuộc hạ vội vàng bịt miệng lão ma, kéo bà ta đi xuống.

Tần Đức Trụ hỏi: "Tam gia, thật sự không thẩm vấn sao?" Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "Không có bao nhiêu đạo hạnh trên người, không phải cá lớn, phạm không đáng lãng phí thời gian.

Huống hồ 'Tháp giáo' đã tiềm phục nhiều năm, cấu trúc tổ chức hẳn là vô cùng nghiêm ngặt, cho dù bà ta có biết nhiều thứ cũng là tin tức vô dụng." "À đúng rồi, địa điểm dưỡng thi bên dưới nhớ để người dọn dẹp." Diệp Bạch nói xong câu đó liền biến mất trên khu

đất hoang.

Tần Đức Trụ cũng không dám hỏi tung tích của Tam gia, chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ mà Tam gia đã giao phó.

Khi y tiến vào thạch phủ dưỡng thi, mới phát hiện nơi đây bốc lên hơi nóng bỏng rát, khắp nơi đều là tro tàn đen kịt, dấu vết duy nhất của trận chiến còn sót lại chính là mấy cỗ quan quách Thanh đồng bị nóng chảy một nửa.

Dung dịch đồng đỏ tươi vẫn đang từ từ nhỏ giọt.

Mắt Tần Đức Trụ tràn đầy kinh hãi, Tam gia thật đúng là thần nhân vậy!

Bên này, Diệp Bạch tìm một dãy núi có cảnh sắc đẹp đẽ, chuẩn bị mở tất cả mười bảo tương Thanh đồng vừa mới thu thập đủ.

Ban đầu Diệp Bạch giữ lại bảo tương Thanh đồng không mở, là vì hy vọng sau khi hệ thống thăng cấp, có thể có cơ chế thu hồi bảo tương.

Đáng tiếc, không xuất hiện, mà thay vào đó lại xuất hiện cơ chế đổi bảo tương.

Thôi kệ, bảo tương cứ để mãi cũng vô dụng.

Diệp Bạch quyết định mở toàn bộ bảo tương Thanh đồng, hy vọng có thể mở ra vài thứ hữu dụng cho y hiện tại.

Thấy giờ lành đã đến, Diệp Bạch tập trung tinh thần vào hệ thống.

Mở mười túi phúc liên tiếp y đã thử qua, nhưng mở mười bảo tương Thanh đồng liên tiếp thì đây là lần đầu tiên.

Cùng với việc bảo tương mở ra, trong hệ thống lóe lên ánh sáng chói mắt. [Bảo tương Thanh đồng: Tiên Đậu, đến từ thế giới Dragon Ball, là bảo dược trị liệu, sau khi nuốt vào có thể nhanh chóng khôi

phục tinh khí thần thể chất, đồng thời chữa lành mọi vết thương.] [Đồ Long Đao: Đến từ thế giới võ hiệp, rèn đúc từ Huyền Thiết, thổi lông cắt tóc, bên trong ẩn chứa một bản Võ Mục Di Thư.] [Thần Nguyên một lạng: Đến từ thế giới Già Thiên, ẩn chứa năng lượng bản nguyên mạnh mẽ, có thể giúp tu hành.] [Bản nhái Hải Thần Tam Xoa Kích: Nguồn gốc từ Cướp Biển Vùng Caribbean, cầm nó có thể giao tiếp với sinh vật thủy tộc.] [Công thức Coca-Cola: Đến từ thế giới khoa huyễn, hương vị đặc biệt, được mệnh danh là "nước giải khát vui vẻ của otaku", uống lạnh ngon hơn.] [Thuốc nổ TNT một kilogram: Đến từ thế giới khoa huyễn, một loại thuốc nổ có uy lực cực lớn.] [Long Tinh Chủy Thủ: Đến từ thế giới Băng và Hỏa, bên trong ẩn chứa một tia sức mạnh thần bí, gây sát thương đặc biệt đối với thi quỷ.] [Huyết Bồ Đề: Sản vật Lăng Vân Quật của thế giới Phong Vân, sinh ra từ máu Kỳ Lân chảy ra, sau khi dùng có tác dụng chữa trị nội thương, đồng thời còn có thể tăng vài năm nội lực.] [Một quả Thanh Tâm Thủy Liên trưởng thành: Nguồn gốc từ thế giới Tiên Nghịch, sau khi hoa sen nở sẽ mọc đầy mười hai hạt sen, phàm nhân dùng có thể dưỡng khí hoạt huyết, tăng thêm tuổi thọ.] [Một bộ chiến phục Captain America hư hỏng: Nguồn gốc từ Vũ trụ Marvel, sau trận chiến New York, Captain America đã cởi bỏ chiến y.

Mặc dù đã hư hỏng, nhưng vẫn còn lưu lại mùi của Captain America, có giá trị sưu tầm cực cao.] Diệp Bạch nhãn tình nhất lượng, Tiên Đậu, thứ tốt!

Ánh sáng trong hệ thống vẫn tiếp tục lóe lên.

Cùng với việc ánh sáng hệ thống biến mất, tâm trạng của Diệp Bạch cũng như ngồi tàu lượn siêu tốc, lên xuống thất thường.

Nhìn chung, lần rút mười liên tiếp này không xuất hiện những vật phẩm giúp vận khí tăng vọt, nhưng đủ để bảo đảm.

Hai vật phẩm có giá trị cao nhất trong số đó lần lượt là Tiên Đậu và Thần Nguyên.

Tiên Đậu có giá đổi là 3 vạn điểm Minh khí một hạt trong cửa hàng hệ thống, Thần Nguyên còn đắt hơn, một lạng cần 5 vạn điểm Minh khí.

Đối với y không có công dụng lớn, nhưng những vật phẩm có ý nghĩa lớn đối với Cửu Môn là Huyết Bồ Đề và Thanh Tâm Thủy Liên của thế giới Tiên Nghịch, một thứ có thể tăng nội lực tu vi, một thứ có thể kéo dài tuổi thọ.

Huyết Bồ Đề giá không cao, 8000 điểm Minh khí.

Còn Thanh Tâm Thủy Liên thì niêm yết 6 vạn, hạt sen của nó có mười hai hạt, tương đương với 5000 điểm Minh khí một hạt.

Còn về Đồ Long Đao, Tam Xoa Kích, Long Tinh Chủy Thủ thì coi như là phần khuyến mãi đi, vũ khí cấp độ này đối với y không chút hữu dụng.

Bất quá Diệp Bạch vẫn rất tò mò lấy ba món binh khí ra.

Đồ Long Đao đen kịt, có lẽ vì chất liệu, thân đao hơi ánh đỏ, ngoài chuôi đao có hình rồng ra, không thấy có liên quan gì đến rồng.

Diệp Bạch dùng thần thức tra xét, bên trong vỏ đao quả nhiên giấu một dải lụa mỏng viết đầy chữ nhỏ li ti.

Long Tinh Chủy Thủ là vũ khí làm từ hắc diệu tinh, giống như một viên mặc thạch đen trong suốt, rất giòn dễ vỡ, ngoài việc dùng để đối phó thi quỷ của thế giới đó ra, không có công dụng đặc biệt nào khác.

Nhìn bản nhái Tam Xoa Kích, là một kiện vũ khí chế tác bằng bí ngân nhỏ nhắn, một tay có thể dễ dàng nâng lên.

Đây là thứ duy nhất trong ba món binh khí khiến Diệp Bạch có chút hứng thú, cầm nó, sau này tiểu Giao nhân có mắng y bằng tiếng Giao ngữ, chắc y cũng có thể nghe hiểu rồi.

Còn lại công thức Coca-Cola thì ai cũng biết, nhưng là loại đồ uống không thể làm nhái.

Huống hồ thế giới này đã sớm có Coca-Cola, hơn nữa dưới sự sắp xếp trước của Diệp Bạch, Khương Thiền Y, người quản lý thương nghiệp ở nước ngoài, đã nhập cổ phần vào Coca-Cola.

Vì vậy, giá trị của công thức này không cao như tưởng tượng.

Còn về kiện chiến y hư hỏng của Captain America cuối cùng, trên đó còn sót lại vết máu và lông cơ thể, Diệp Bạch biểu thị y hoàn toàn không có hứng thú, có lẽ sau này sẽ ném cho quốc gia, nghiên cứu xem trên đó có hắc khoa kỹ gì hay không.

Sau khi mở hết mười bảo tương Thanh đồng, Diệp Bạch ý thức được rằng, xác suất có thể mở ra vật phẩm có giá trị đối với y từ bảo tương Thanh đồng hiện tại là cực thấp.

Muốn nhanh chóng nâng cao chiến lực, vẫn phải mở bảo tương cấp Hoàng kim trở lên.

Chương 628

Nhưng đáng tiếc là, ngay cả những ngôi đại mộ ẩn chứa bảo tương Bạch ngân cũng cực kỳ khó tìm.

Diệp Bạch nghĩ một lát, ngoài Long Quân Mộ ra, vẫn cần phải huy động thêm nhân lực để tìm kiếm những cổ mộ mới.

Trở lại thành Lạc Dương, Diệp Bạch lấy ra một ít tro tàn, bắt đầu bói quẻ.

Số tro tàn này là từ thi vương trong ô mộc quan.

Lão ma kia không phải chủ nhân thật sự của thi vương, Diệp Bạch chỉ có thể mượn tro thi làm môi giới, thử Thiên Cơ bói quẻ, xem liệu có thể phát hiện manh mối mới hay không.

Bất quá, gần đây y bói Thiên Cơ quá thường xuyên, quẻ tượng chưa hiển rõ, Diệp Bạch liền cảm thấy một chút nguy cơ.

Y biết, đây là Thiên Cơ phản phệ, nếu cưỡng ép bói quẻ, khí vận sẽ giảm sút, rất có thể sẽ xảy ra chuyện không hay đối với y.

Vận đạo đối với Diệp Bạch khá quan trọng, dù sao y thường xuyên mở bảo tương, cần phải xem may mắn.

Mà không lâu sau còn phải mở bảo tương Bạch kim của Long Quân Mộ.

Vì vậy, Diệp Bạch vẫn từ bỏ việc bói quẻ.

“Thôi vậy, tạm thời tha cho các ngươi một mạng.” Một ngày sau, Diệp Bạch trở về doanh trại Long Quân Mộ ở Thiểm Tây.

“Tam thúc, đây là tình báo từ phía Nam, Cửu Môn và các thế lực chính phủ đã hợp sức, thêm vào đó có cao nhân Long Hổ Sơn và Mao

Sơn ra tay, đợt hành thi đầu tiên đã bị tiêu diệt sạch sẽ." Trần Thiên Hữu đưa đến một bức điện báo.

Diệp Bạch gật đầu, tình báo y gửi cho Trần Thiên Hữu trước đó đã đề cập đến vấn đề số lượng hành thi.

Tổng cộng có ba đợt hành thi, mỗi đợt hơn mười con, tất cả đều chạy ra từ căn cứ Quan Đông quân.

Có lẽ vị tướng quân thi biến trong kim nhân mộ cũng trà trộn trong đám hành thi.

Nhưng chúng lại hành động theo đợt, lại còn trắng trợn như vậy, liệu có ý nghĩa đặc biệt nào không?

Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói: "Hãy điều thêm một đợt Tru tà huyết qua đó đi.

Những hành thi này quá nguy hiểm, vẫn cần phải cẩn thận đối phó, nhanh chóng tiêu diệt, tránh gây ra sự cố lớn hơn." "Vâng, bất quá Tam thúc, trong tình báo có một số chuyện chưa nói.

Lần hợp sức đối phó hành thi này, thực ra là do tam thẩm mang theo Khinh Mi và Linh Nhi cùng lên kế hoạch." Diệp Bạch cười cười, không mấy bất ngờ: "Hai người phụ nữ nhà ta đều là những người không chịu ngồi yên.

Bất quá, chuyện bên hành thi giao cho tam thẩm ta yên tâm, thủ đoạn của nàng không kém ta chút nào, có nàng ở đó, con cũng không cần lo lắng sự an nguy của Linh Nhi." Trần Thiên Hữu gật đầu.

Diệp Bạch lại trịnh trọng nói: "Bên họ đang hành động, Long Quân Mộ bên chúng ta cũng phải đẩy nhanh tiến độ, tốt nhất là hoàn thành công việc ở Long Quân Mộ trước cuối năm.

Đến lúc đó ta sẽ có sắp xếp mới cho Cửu Môn." Trong Nhân Môn của Long Quân Mộ, Diệp Bạch, Trần Thiên Hữu, Kim Toán Bàn dừng

lại trước một huyền quan Thanh đồng cao ba trượng.

Mấy ngày trước đó, mọi người đã phá giải ba thông đạo cơ quan cạm bẫy, đang định tiến vào nội thành Long Quân Mộ, thì lại bị huyền quan Thanh đồng này ngăn lại.

Cánh huyền môn Thanh đồng này sử dụng một loại cấu trúc khóa hồi khấu vô cùng đặc biệt, làm khó không ít người.

Ngay cả Kim Toán Bàn, Chá Cô Tiếu và những người của Cửu Môn đều bó tay không có cách nào.

Diệp Bạch dùng thần thức quét qua một lượt rồi chép miệng nói: "Muốn mở ra thì không khó, nhưng muốn không phá hủy kết cấu khóa thì cực kỳ khó." Kim Toán Bàn bị khóa huyền quan này làm khổ mấy ngày, đã sớm tích tụ nhiều hỏa khí, miệng y cứ như súng máy bắn liên thanh: "Mời ngươi tiểu tử đến đây không phải để nói lời vô nghĩa!

Ngươi xem còn cách nào khác không?

Ta giờ nghi ngờ Long Quân đang đùa giỡn chúng ta đấy!" Trần Thiên Hữu cười cười, giờ còn dám mắng tam thúc y, chỉ có Kim Sư Tổ thôi.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, vị sư phụ nhà mình ngày càng không đứng đắn, nói chuyện cứ như kẻ đầu đường xó chợ, tám phần là đã bị học hư ở Hương Cảng rồi.

"Đừng vội, các ngươi cứ ở đây trước, ta đi xem hai huyền quan khác." Hiện tại, Địa Môn do Trương Khải Sơn và Bán Tiệt Lý, Tề Thiết Chủy cùng những người khác canh giữ; Thiên Môn thì do Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu canh giữ.

Diệp Bạch đến Địa Môn, Tề Thiết Chủy đang buồn chán chơi cờ Caro với Bán Tiệt Lý, còn Trương Khải Sơn thì dẫn theo một đám học giả nghiên cứu khóa huyền quan.

Thấy Tam gia xuất hiện, Tề Thiết Chủy vội vàng đứng dậy hỏi: "Tam gia, ngài bên đó có phát hiện gì không?" "Có chút ý tưởng rồi, ta xem xét rồi nói." Diệp Bạch đi vòng quanh huyền quan Địa Môn một lượt, rồi lại đến huyền quan Thiên Môn.

Cuối cùng, Diệp Bạch triệu tập mọi người nói: "Chư vị, huyền quan không khó phá, chỉ cần theo một trình tự nhất định, trước là Địa, sau là Thiên, cuối cùng là Nhân.

Nhưng khoảng cách thời gian giữa các lần không được vượt quá một phút, lát nữa ta sẽ nói cho mọi người thủ pháp phá giải." Tề Thiết Chủy cũng đã nghiên cứu khóa huyền quan này rất lâu, không nhịn được hỏi: "Tam gia, trình tự phá giải này có gì đặc biệt không?" "Thực ra ba mặt huyền quan đều có bánh răng lò xo liên kết, nếu mở sai trình tự hoặc chậm trễ thời gian, cơ quan phía sau huyền quan sẽ khởi động.

Còn về trình tự phá giải, ta cũng không rõ, có lẽ là Long Quân cố ý làm vậy." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, thực ra trình tự phá giải này giống hệt trình tự y phát hiện Địa Môn và Thiên Môn, nhưng Long Quân chắc chắn không có khả năng vị bặc tiên tri.

Thủ pháp phá giải huyền quan phức tạp, là do Diệp Bạch dùng thần thức quan sát cấu trúc bên trong huyền quan mà suy luận ngược lại.

Để đảm bảo vạn bất đắc dĩ, Trương Khải Sơn đã chọn hai người Trương gia có kỹ thuật Phát Khâu chỉ tinh xảo, sau khi huấn luyện vài giờ, lần lượt mở huyền quan.

Diệp Bạch và mọi người canh gác trước huyền quan trong Nhân Môn, không ra tay.

Tiếng Trần Thiên Hữu truyền đến từ bộ đàm: "Phật gia, đến lượt ngài rồi." "Ta biết rồi." Trương Khải Sơn đáp một câu, liền bắt đầu

chuyên tâm mở khóa.

Chỉ thấy đôi ngón tay thon dài của y hóa thành tàn ảnh nhảy múa trên khóa huyền quan, chỉ nghe "ba" một tiếng, khóa huyền quan cuối cùng cũng được mở.

Lúc này, một học giả đứng xem tán thưởng: "Không ngờ Phật gia đã lớn tuổi như vậy, ngón tay vẫn linh hoạt và mạnh mẽ đến thế, thật khiến chúng ta hổ thẹn." Trương Khải Sơn mặt đen sầm, y quay đầu nhìn một cái, dường như muốn ghi nhớ là ai đã nói câu đó.

Diệp Bạch không nhịn được mỉm cười.

Cùng với ba khóa huyền quan được giải, toàn bộ Long Quân Mộ khẽ rung chuyển, như thể có một cơ quan khổng lồ đang vận hành sâu dưới lòng đất, đồng thời ba cánh cửa huyền quan cũng mở ra.

Phía sau huyền quan, là một thạch điện hình tròn với ánh nến lập lòe mờ ảo.

Mọi người đều ngửi thấy một mùi hương lạ xộc thẳng vào mũi.

"Dầu Giao nhân!

Trường minh đăng vạn năm không tắt dùng chính loại dầu này, thật không ngờ lão hủ có thể tận mắt thấy loại dầu đèn chỉ được ghi chép trong cổ tịch này khi còn sống." Các học giả kinh ngạc thốt lên.

Trên đường đến Long Quân Mộ, họ đã phát hiện quá nhiều thứ chấn động thế nhân.

Ba bức bích họa dài mấy chục mét, dũng đá cơ quan canh giữ trong thông đạo, khóa huyền quan liên kết với cơ quan dưới lòng đất, và cả dầu Giao nhân trước mắt nữa.

Chỉ cần phát hiện những thứ này thôi cũng đủ để nói lên sự phi phàm của Long Quân Mộ.

Dùng một câu thiếp hậu ngữ mà nói, đó chính là "dao nhỏ đâm vào mông trâu, khai thiên nhãn".

So với các học giả đang kinh ngạc, những người Cửu Môn lại bình thản như không.

Không vì gì khác, dầu Giao nhân trong Cửu Môn không phải là thứ gì tốt đẹp, thậm chí mỗi năm Cửu Môn phát phúc lợi, các gia tộc đều có thể nhận được một đợt dầu Giao nhân.

Lúc này, có một học giả không nhịn được muốn tiến vào thạch điện, nhưng bị Diệp Bạch ngăn lại.

"Khoan đã, thạch điện này có vấn đề." "Tam gia, chẳng lẽ có gì không ổn sao?" Học giả không nhịn được hỏi.

Chương 629

“Trong điện có cơ quan, nếu không cẩn thận chạm phải, Long Quân Mộ sẽ bị hủy.” Lời nói của Tam gia chính là quyền uy, huống hồ bản đồ Long Quân Mộ cũng là do Tam gia mang đến.

Các học giả cũng không dám nghi ngờ, trao đổi nhỏ vài câu rồi không nói gì nữa.

Diệp Bạch ra hiệu bằng mắt cho Trương Khải Sơn, Trương Khải Sơn liền nói: “Chư vị, nhiệm vụ khai quật hôm nay đến đây là kết thúc, mọi người trở về đi.” Đợi những người ngoài đều đi hết, Diệp Bạch mới nói: “Hãy gọi những người ở các thông đạo khác đến đây đi, cơ quan mộ huyệt tiếp theo mà chúng ta gặp phải không phải là thứ người thường có thể tham gia.” Chẳng mấy chốc, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Kim Toán Bàn và những người Cửu Môn đều tụ họp tại đây.

Diệp Bạch bước vào thạch điện, trên đài tròn, y dùng bước chân đặc biệt dẫm lên, trông như đang nhảy múa cúng tế.

Bất quá, động tác của Diệp Bạch nhanh nhẹn, thoát tục, mang một vẻ đẹp đặc biệt.

“Tam gia đang làm gì vậy?” Ngô Lão Cẩu không nhịn được hỏi.

“Suỵt, nghe kỹ xem, có nghe thấy tiếng nước không?” Tề Thiết Chủy nói.

Ngô Lão Cẩu nghiêng tai nghe một lúc.

“Thật sự có tiếng nước yếu ớt, đây chẳng lẽ là cơ quan thủy ngân mà Long Quân đã thiết lập?

Bất quá cái này có liên quan gì đến việc Tam gia nhảy múa cúng tế

chứ?" "Lão Ngũ, Tam gia nhảy là vũ điệu tế tự, bước chân và tư thế đều có quy tắc nhất định." Tề Thiết Chủy vuốt râu nói: "Nếu ta đoán không sai, cơ quan trong thạch điện cần phải phá giải theo cách này." "Cái này còn cần ngươi nói sao, tên thầy bói chỉ toàn nói lời vô nghĩa." Diệp Bạch nhảy vũ điệu như vậy không phải là nhất thời cao hứng, y từng xem một bức bích họa trong Minh Phủ Địa Quan, trên đó chính là một thị giả đang múa trong thạch điện.

Kết hợp với việc y dùng thần thức tra xét cơ quan ở đây, liền biết vũ điệu này là chìa khóa để phá giải cơ quan.

Một vũ điệu kết thúc, toàn bộ thạch điện vang lên tiếng biên chung du dương.

Khúc điệu trong trẻo, êm tai, lại kèm theo tiếng trống dồn dập, liên hồi, dường như kéo mọi người trở về hai ngàn năm trước, thời Đại Tần thịnh vượng.

"Long Quân thật là hào phóng, thấy chúng ta xuống, lại còn chuẩn bị âm nhạc để chào đón chúng ta." Tề Thiết Chủy trêu chọc nói.

"Ai biết âm nhạc này là nhạc vui hay nhạc buồn." Bán Tiệt Lý trên xe lăn chen vào một câu.

Sau khi âm nhạc kết thúc, liền thấy phiến đá mà Tam gia vừa dẫm qua ở giữa thạch điện đột nhiên rơi xuống, lộ ra một cái hang động tối đen như mực.

Bên dưới hang động có tiếng nước, còn có mùi kim loại xộc lên mũi.

"Là thủy ngân, mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào đi." Trần Thiên Hữu lập tức phân phó.

Đối với cơ quan thủy ngân hộ mộ được ghi chép trong sử sách, mọi người đều rất tò mò thò đầu ra nhìn.

Đèn pin cường độ mạnh chiếu xuống, chỉ thấy một dòng sông thủy ngân màu bạc, nhớt dính, ánh lên kim loại đang từ từ chảy.

Ngô Lão Cẩu nghiêng đầu nhìn một lượt, không thấy bờ sông thủy ngân đâu.

"Nếu không cẩn thận rơi xuống đó, e rằng sẽ chìm ngay xuống đáy hồ." Ngô Lão Cẩu tưởng tượng cảnh miệng mũi mình bị thủy ngân rót vào, lập tức rùng mình.

"Ngũ ca, mật độ thủy ngân rất cao, nếu huynh có rơi xuống, chỉ nổi trên mặt hồ thôi." Giải Cửu đứng ở rìa đám đông nói.

"Đúng vậy, ta nhớ thủy ngân cũng không quá độc, dù có rơi xuống cũng không chết ngay được, vậy loại cơ quan tốn thời gian tốn sức này có lực sát thương gì chứ?" "Ai biết được, không lẽ chỉ để cho đẹp." Thấy không có nguy hiểm gì, mọi người bắt đầu trêu chọc bàn luận.

Diệp Bạch quét mắt nhìn mọi người: "Nhị ca, Phật gia, Thiên Hữu và ta sẽ xuống, những người còn lại ở lại canh giữ." Mọi người cũng nhìn nhau, những người Tam gia chọn đều là những người có thân thủ tốt nhất trong số họ.

Trần Ngọc Lâu mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Mặc dù y cũng có huyết mạch trường sinh của Lục Dực Ngô Công, thể chất không tệ.

Nhưng những năm qua y ở Cổ Lam huyện đã bỏ bê võ nghệ, nếu thật sự xuống đó, chỉ tổ làm thêm phiền phức.

"Tam đệ, cẩn thận!" Diệp Bạch gật đầu, không làm bất kỳ sự chuẩn bị nào, liền nhảy xuống hồ thủy ngân.

Mọi người vội vàng bật đèn pin nhìn theo, chỉ thấy Tam gia dường

như ném ra thứ gì đó, dưới chân y lập tức hóa thành một vật khổng lồ, nổi trên mặt hồ thủy ngân.

"Đây là cái gì?" "Hình như là một con cơ quan xà." Tam gia thường xuyên có thể lấy ra những bảo bối không thể ngờ tới, mọi người kinh ngạc mấy câu, rồi cũng thấy quen.

Sau đó Trương Khải Sơn, Trần Thiên Hữu, Chá Cô Tiếu ba người cũng nhảy xuống hang động.

Cửa hang cách mặt hồ cao bảy tám mét, ba người sau khi ổn định thân hình, mới phát hiện con cơ quan xà dưới chân toàn thân đỏ rực, chỉ có các khớp nối là kim loại màu đen, thân xà dài mười mấy mét.

Diệp Bạch đứng trên đầu xà, điều khiển cơ quan xà từ từ tiến lên.

Trên thạch điện, mọi người nhìn Diệp Bạch và đồng bọn biến mất vào sâu trong hồ thủy ngân.

Trên mặt hồ thủy ngân đen mịt mờ, Trần Thiên Hữu và ba người khác cầm đèn pin cường độ mạnh chiếu rọi xung quanh.

Cột sáng quét qua, không thấy điểm cuối.

Hồ thủy ngân này vô biên vô tận, nhìn kỹ lại, dường như thật sự như sông như biển.

"Tam gia, trước hết tìm một chỗ đặt chân đi, trên mặt hồ không an toàn." Trên mặt hồ kim loại bất thường như vậy, Trương Khải Sơn luôn có một cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt.

"Đừng vội, cái hồ này có vấn đề lớn." Diệp Bạch vẫn luôn dùng thần thức ngoại phóng dò đường, y phát hiện mặt hồ kim loại không phải là không có biên giới, chỉ là mọi người bị một loại chướng nhãn pháp che khuất thị giác.

Đến rìa hồ thủy ngân, Trần Thiên Hữu kiểm tra một hồi, phát hiện

đây là một bức tường gương đồng, nguyên nhân trước đó dùng đèn pin không thấy điểm cuối là do gương đồng phản xạ.

Hơn nữa, bức tường gương đồng không thẳng mà uốn cong theo một độ cong nhất định.

Vì vậy, mọi người không nhìn thấy chính mình trong gương, và từ bất kỳ góc độ nào quan sát, cũng chỉ có thể thấy mặt hồ vô tận.

Sau khi tìm được rìa hồ thủy ngân, Diệp Bạch liền có vật tham chiếu, đối chiếu với bản đồ hệ thống, điều khiển cơ quan xà Công Thâu, bơi về phía trung tâm hồ thủy ngân.

Bơi được vài phút, vẫn không thấy điểm cuối.

"Rít rít!" Lúc này, bộ đàm của Trần Thiên Hữu đột nhiên vang lên, truyền đến giọng Tề Thiết Chủy: "Môn chủ, tình hình bên các ngài thế nào rồi, chúng ta phát hiện mặt hồ thủy ngân dường như dâng lên." Trương Khải Sơn giật mình: "Nước hồ dâng lên, chẳng lẽ chúng ta đã chạm phải cơ quan nào sao?" Chá Cô Tiếu lắc đầu nói: "Khó nói lắm, có thể là cơ quan thủy triều lên xuống của hồ nước do Long Quân thiết lập trong mộ." Đột nhiên, từ xa truyền đến tiếng nước chảy lạ thường, Trần Thiên Hữu bật đèn pin, chỉ thấy một làn sóng bạc trắng khổng lồ ập tới.

Do dòng nước bị rút cạn, cơ quan xà chở mọi người cũng đột ngột chìm xuống.

"Không ổn!" Mọi người vội vàng nhảy khỏi cơ quan huyền xà, bám vào vách đá phía trên, đợi nước hồ ổn định trở lại, cơ quan xà nổi lên mặt hồ lần nữa, họ mới nhảy xuống.

Thấy mọi người đều an toàn, Trương Khải Sơn mới đùa: "Long Quân phỏng chừng không phải mô phỏng thủy triều của hồ, mà là thủy triều trên biển." Chá Cô Tiếu và Trần Thiên Hữu nghe vậy đều

cười ha hả.

Nhưng lúc này, Diệp Bạch lại nhíu mày nói: "Mọi người cẩn thận, dưới đáy hồ thủy ngân có thêm vài thứ." Thứ gì?

Lời vừa dứt không lâu, liền nghe "vù" một tiếng, từ xa một bóng đen từ đáy hồ lao ra, tấn công Chá Cô Tiếu ở phần đuôi xà.

Chá Cô Tiếu nhíu mày, rút Kim Cương Tán ra chống đỡ.

Một luồng lực lớn ập đến, Kim Cương Tán lập tức bị đánh thủng một lỗ.

Sắc mặt Chá Cô Tiếu biến đổi, ông vứt Kim Cương Tán đã biến dạng xuống, dẫm lên mặt hồ thủy ngân, quay lại trên cơ quan xà.

Còn bóng đen kia cũng biến mất trong hồ thủy ngân.

Chương 630

"Nhị thúc, đó là thứ gì vậy?" Chá Cô Tiếu trầm giọng nói: "Chắc là khôi lỗi nhân, thân thể như kim loại, sức mạnh rất lớn." Diệp Bạch vừa điều khiển cơ quan xà, vừa dùng thần thức tìm kiếm khôi lỗi nhân vừa tấn công mọi người dưới đáy hồ.

Thứ này tốc độ rất nhanh, phạm vi thần thức của y có hạn, không dễ bắt.

"Lại đến nữa!" Diệp Bạch nhíu mày, thứ này vậy mà lại tấn công y.

Phụt một tiếng!

Khôi lỗi nhân từ mặt hồ bắn ra, nhưng đón chào nó lại là nắm đấm ánh kim của Diệp Bạch.

Keng!

Âm thanh như kim loại va chạm, khôi lỗi nhân bị đấm mạnh chìm xuống đáy hồ thủy ngân.

Diệp Bạch thở ra một hơi đục, sức mạnh của thứ này thật sự không thể xem thường.

Khôi lỗi nhân chui vào hồ thủy ngân như cá bơi, biến mất ngoài phạm vi thần thức của Diệp Bạch.

Nhìn bề ngoài, khôi lỗi nhân không hề hấn gì.

"Thiên Hữu, con đến điều khiển cơ quan xà." Nói xong, Diệp Bạch liền đạp một thanh Canh kim tiểu kiếm, lại có hai thanh tiểu kiếm vàng lơ lửng quanh người.

Trương Khải Sơn thấy vậy, trong mắt lóe lên tinh quang.

Thủ đoạn của Tam gia, thật sự vĩnh viễn không thấy điểm cuối.

Ở một bên khác, Trần Thiên Hữu thân hình nhảy vọt, đứng trên đầu cơ quan xà.

Con điều khiển cơ quan huyền xà, thân xà bơi lội, theo sau Diệp Bạch.

Trần Thiên Hữu lúc này mới phát hiện, điều khiển cơ quan huyền xà không hề dễ dàng, trách sao tam thúc lại giao cho con.

Diệp Bạch bay không nhanh, thần thức tản ra, tìm kiếm tung tích khôi lỗi nhân dưới đáy hồ.

Bất quá lúc này, thần thức của y đột nhiên phát hiện ba khôi lỗi nhân cùng lúc ẩn mình dưới đáy hồ.

Quả nhiên, thứ này không chỉ có một.

Ba khôi lỗi nhân từ đáy hồ lao ra, Diệp Bạch dùng thần thức ngự kiếm, hai thanh Canh kim tiểu kiếm mang theo kim quang bắn ra, chặn lại hai cỗ khôi lỗi nhân.

"Phật gia, tiếp kiếm!" Trương Khải Sơn thấy khôi lỗi nhân thứ ba lao về phía mình, vừa định rút thương ra chống cự, thì Trần Thiên Hữu đã ném cho y một thanh kiếm sắc bén ánh lên ngân quang.

"Kiếm tốt!" Trương Khải Sơn không kịp thưởng thức Uyên Hồng Kiếm, liền cầm kiếm xông lên.

Nhưng thân thể khôi lỗi nhân quá cứng rắn, kiếm quang lại không thể làm nó bị thương chút nào, hơn nữa sức mạnh còn rất lớn, vượt xa dự đoán của Trương Khải Sơn.

Sau hai chiêu, Trương Khải Sơn liền bị khôi lỗi nhân một quyền đánh bay, cả người lẫn kiếm rơi vào hồ thủy ngân.

Diệp Bạch thấy vậy, không còn keo kiệt thủ đoạn, một khối lửa

đen tím bắn ra, hóa thành liệt diễm ngập trời, đối đầu với hai cỗ khôi lỗi nhân.

Dưới dị hỏa thiêu đốt vạn vật, dù khôi lỗi nhân bên ngoài bọc kim loại đặc biệt, cũng trong vài hơi thở đã tan chảy thành nước sắt.

Theo đó, cơ quan bên trong bị phá hủy, hai cỗ khôi lỗi nhân liền chìm xuống đáy hồ thủy ngân.

Diệp Bạch quay lại trên cơ quan xà, thấy Trương Khải Sơn đã được Chá Cô Tiếu cứu lên, chỉ là quần áo bị dính không ít thủy ngân.

"Phật gia, ngài không sao chứ?" Trương Khải Sơn nuốt một viên đan dược, ôm ngực nói: "Đã quá lâu không ra tay, thân thủ quả thật có chút lơi lỏng rồi, thật đáng tiếc thanh Uyên Hồng Kiếm kia, rơi xuống đáy hồ rồi." Uyên Hồng Kiếm trong nội bộ Cửu Môn cũng có thể đổi được, hơn nữa giá trị khá cao, chỉ là Trương Khải Sơn không thích dùng kiếm, đây cũng là lần đầu tiên y sử dụng Uyên Hồng Kiếm, khó tránh khỏi còn vụng về.

"Sau này vớt lên là được." Diệp Bạch không mấy để ý, Trương Khải Sơn không sao là tốt rồi.

Diệp Bạch lại đứng trên cơ quan xà, muốn đợi cỗ khôi lỗi nhân vừa đánh Trương Khải Sơn lộ diện, đáng tiếc đợi rất lâu, cũng không thấy đáy hồ thủy ngân có động tĩnh gì nữa.

Trần Thiên Hữu mở bộ đàm, muốn liên lạc với những người ở lại thạch thất, có lẽ là do khoảng cách quá xa tín hiệu không tốt, bộ đàm đã không nhận được bất kỳ tin tức nào.

Bốn người tiếp tục điều khiển cơ quan huyền xà tiến lên.

Bất tri bất giác, hồ thủy ngân dường như đã đến cuối, Diệp Bạch đã có thể nhìn thấy bờ.

Còn đỉnh đầu mọi người bắt đầu trở nên rộng rãi hơn, không còn

là vách đá thấp nữa, mà là một khoang rỗng trong lòng núi đen mịt mờ.

Dùng đèn pin chiếu rọi, trong khoang rỗng đầy những bánh răng Thanh đồng và xích sắt đen hoen gỉ.

Bánh răng có lớn có nhỏ, bánh răng lớn nhất có bán kính khoảng hai mét, còn về xích sắt, không rõ có công dụng gì.

Sơ bộ nhìn qua, nơi này dường như là một trung tâm cơ quan động lực đã bị bỏ phế.

Diệp Bạch dẫn đầu lên bờ, thấy không có nguy hiểm đặc biệt nào, liền ra hiệu cho mọi người lên.

"Tam thúc, nhìn trên bản đồ thì đây có thể là bãi cạn ngoại vi nội thành, chúng ta đi nhầm đường rồi." Diệp Bạch gật đầu, vừa rồi sóng thủy ngân khổng lồ xuất hiện thêm khôi lỗi nhân, nên mới khiến họ đi lệch hướng.

Bất quá, mọi nơi trong ngôi cổ mộ này đều cần phải tra xét rõ ràng, đi nhầm đường cũng không sao.

Bốn người tản ra thăm dò trên bãi cạn, rất nhanh Chá Cô Tiếu liền phát hiện mấy bộ hài cốt trong một hang đá trũng.

Dựa vào bộ y phục thô vải màu nâu và những vật tạp nham tản mát trên hài cốt, họ hẳn là những công tượng xây dựng Long Quân Mộ.

Ngoài một vài vật tạp nham, Diệp Bạch còn phát hiện trên người công tượng có giấu một bản đồ Tần mộ đơn giản.

Bản đồ này khác xa so với bản đồ hệ thống của y, nhưng nhiều nơi lại chú thích chi tiết hơn về các cơ quan cạm bẫy.

Diệp Bạch khẽ thở dài, có thể vẽ ra thứ này, vậy thân phận của những công tượng này hẳn cũng không đơn giản, theo bối phận mà

suy ra, họ có lẽ là tổ tông đạo mộ.

Ban đầu Trần Thiên Hữu định chôn cất hài cốt, nhưng xét thấy họ là người bảo hộ việc khai quật, liền từ bỏ ý định đó.

Thấy Trương Khải Sơn vẫn ôm ngực, Diệp Bạch liền tiến lên xem xét thương thế của y.

Nội tạng bị thương, nội thương khá nghiêm trọng, sau khi Diệp Bạch dùng chân nguyên sơ thông, Trương Khải Sơn liền cảm thấy không còn gì đáng ngại.

"Tam đệ, lần này chúng ta sẽ đi con đường này." Chá Cô Tiếu bên cạnh vẫn luôn đối chiếu bản đồ, ông khoanh khoanh vẽ vẽ trên bản đồ, phác họa ra một lộ tuyến.

Diệp Bạch nhìn một cái, gật đầu nói: "Được." Bốn người nghỉ ngơi một lát, liền lại lần nữa lên cơ quan huyền xà, đi dọc theo lộ tuyến đã đánh dấu trên bản đồ.

Bởi vì trên hồ thủy ngân khó có vật tham chiếu, nên Trần Thiên Hữu tiến lên không nhanh, sợ lại đi nhầm đường.

Diệp Bạch thì có thể so sánh bản đồ hệ thống theo thời gian thực, biết vị trí của mình.

Nhưng y không lên tiếng nhắc nhở, dù sao việc có thể lấy ra bản đồ Long Quân Mộ trước đã là chuyện kinh thiên động địa rồi, nếu lại thể hiện mình cái gì cũng biết, thì đó không phải là người, mà là thần rồi.

Mặt hồ thủy ngân tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có tiếng cơ quan huyền xà quẫy đuôi vạch nước yếu ớt.

Chương 631

Nhưng phía trước vùng nước dường như có vật thể màu đen trôi tới.

Trần Thiên Hữu trên đầu xà là người đầu tiên phát hiện dị thường, vội vàng nhắc nhở mọi người.

Diệp Bạch mở đôi mắt, y nhìn rõ hơn những người khác, những vật thể trôi nổi này là từng cỗ hủ thi.

Do tính chất chống phân hủy và mật độ đặc của thủy ngân, những thi thể đã chết hàng ngàn năm trước này không bị mục nát, mà cứ thế từ từ trôi nổi trên mặt hồ thủy ngân.

Số lượng hủ thi này không ít, nhìn qua có lẽ có đến vài trăm cỗ.

Da thịt chúng trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, nhưng biểu cảm đa phần là nhe nanh và kinh hoàng, dường như đã phải chịu đựng thống khổ tột cùng trước khi chết.

Chá Cô Tiếu biết tam đệ nhà mình có thể nhìn ra thi thể có khả năng dị biến hay không, liền hỏi: "Tam đệ, những thi thể này có vấn đề gì không?" Diệp Bạch thu lại dị đồng, ánh mắt lóe lên trên mấy cỗ hủ thi.

"Có!" Những hủ thi trôi nổi này không giống nhau, một số hủ thi đã bị khoét rỗng ngũ tạng, chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Còn một số hủ thi thì trên da có khắc đầy hoa văn luyện thi, dường như đã được xử lý đặc biệt trước khi thả xuống hồ thủy ngân.

Hai ngàn năm được thủy ngân dưỡng, thêm vào âm khí long mạch hỗn tạp nơi đây, hủ thi như được đặt vào một quan quách đặc biệt, bất cứ lúc nào cũng có khả năng khởi thi.

Dưới sự quan sát của dị đồng Diệp Bạch, mấy cỗ hủ thi này toàn thân bao phủ bởi sát khí đen kịt nặng nề.

Cơ quan huyền xà chở bốn người, lượn lờ giữa bầy thi, từ từ tiến ngược dòng chảy của sông thủy ngân.

Đột nhiên, từ bóng tối xa xa truyền đến tiếng chuông trong trẻo.

Đang đang!

Tiếng chuông vang lên quá đột ngột, không giống âm thanh do cơ quan phát ra.

Mọi người nhíu mày, nhìn về phía trước, chẳng lẽ trong mộ này có người?

Tuy nhiên, mấy cỗ thi thể mang sát khí dưới tiếng chuông lập tức bị đánh thức, hộp sọ trắng bệch khẽ ngẩng lên, cổ phát ra tiếng "lạc chi lạc chi".

Phù văn quỷ dị trên thân thể chúng tỏa ra ánh sáng.

Chốc lát, chúng liền mở đôi mắt trắng dã không có con ngươi, nghiêng đầu, đồng loạt nhìn chằm chằm vào mọi người trên cơ quan xà.

Trần Thiên Hữu điều khiển cơ quan huyền xà đứng ở phía trước nhất, như bị một loại hung vật nào đó nhìn chằm chằm, lông tơ đột nhiên dựng đứng.

"Tam thúc?" "Đừng vội, cứ xem thêm đã." Diệp Bạch khẽ nheo mắt, từ tiếng chuông vừa rồi mà xét, trong Long Quân Mộ này hẳn có người thủ mộ.

Có lẽ người này đang ẩn mình trong bóng tối quan sát họ.

Tổng cộng có bảy cỗ hủ thi đặc biệt, chúng dưới sự thúc giục của tiếng chuông vậy mà từ từ đứng dậy trên mặt hồ thủy ngân, dẫm lên

mặt hồ nhớt dính mà đi về phía họ.

Diệp Bạch nói: "Phật gia, thử xem mức độ." Trương Khải Sơn rút súng lục ra, nhắm vào giữa trán một cỗ hủ thi đang đứng dậy mà bắn một phát.

Viên đạn xé gió trong bóng tối, tạo ra một tia lửa lóe sáng rồi vụt tắt.

Nhưng chỉ nghe "bình" một tiếng, đầu đạn như đập vào kim loại, bị bật ngược trở lại.

Diệp Bạch dùng thần thức quan sát kỹ lưỡng, khoảnh khắc viên đạn tiếp xúc với hủ thi, một lớp bạc trắng từ trong da thịt hiện lên, đẩy viên đạn trở lại.

Những hủ thi này được khắc họa hoa văn đặc biệt trên da, lại dùng thủy ngân để nuôi dưỡng, quả nhiên đã tạo ra loại cương thi đặc biệt.

Trương Khải Sơn không tin tà, nhíu mày lại liên tục bắn thêm hai phát.

Cả hai viên đạn đều bị bật ngược, rơi xuống mặt hồ thủy ngân bên cạnh, từ từ trôi nổi.

"Để ta thử xem." Trần Thiên Hữu rút ra ba thanh phi đao, nhúng vào Tru tà huyết rồi bắn ra.

Trần Thiên Hữu từ nhỏ đã ăn các loại linh vật mà lớn lên, khí huyết và sức mạnh vốn đã phi phàm, thêm vào đó Tử Hà Thần Công đã đại thành, ba thanh phi đao mang theo cương khí màu tím xuyên phá không khí.

Vút vút!

Ba thanh phi đao chính xác đâm vào giữa trán ba cỗ thủy ngân hủ

thi, lún sâu nửa tấc.

Còn Tru tà huyết tiếp xúc với thi sát, lập tức sản sinh phản ứng hóa học, phát ra khói đen "xì xì".

Ngay khi mọi người nghĩ rằng Tru tà huyết có thể giải quyết những hủ thi này, thì chỉ thấy bắp chân của ba cỗ hủ thi phủ đầy thủy ngân dạng sợi.

Thủy ngân như những con rắn nhỏ quấn quanh bắp chân, rồi dần dần bò khắp toàn thân, cuối cùng hội tụ vào giữa trán.

Có thể thấy bằng mắt thường, Tru tà huyết trên phi đao từng chút một bị tiêu hao hết, còn phi đao cũng bị một lực cản đẩy ra khỏi trán, sau đó rơi xuống mặt hồ.

"Có ý tứ." Diệp Bạch thấy Tru tà huyết cũng mất đi hiệu quả, bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Loại hủ thi này dựa vào thủy ngân mà sinh tồn, từ những gì vừa phát hiện mà xem, chỉ cần hủ thi có thể tiếp xúc với thủy ngân, không chỉ có thể cung cấp lực phòng ngự cực mạnh, mà còn có thể không ngừng hồi phục thân thể.

Cứ nghĩ rằng chỉ cần có thủy ngân, chúng sẽ là những con gián bất tử.

Bảy cỗ hủ thi đang đi về phía họ, nhưng mặt hồ chao đảo, tốc độ di chuyển của thủy ngân hủ thi không nhanh.

Có lẽ đây là khuyết điểm duy nhất của thủy ngân hủ thi.

Diệp Bạch muốn thử xem hiệu quả khắc chế của huyết mạch Bạch Hổ của mình đối với thủy ngân hủ thi, liền xé rách đầu ngón tay, bắn ra một giọt tiên huyết sền sệt màu vàng đỏ.

Máu của y mạnh hơn Tru tà huyết gấp trăm lần, thi thể thông

thường chỉ cần dính vào là sẽ cháy rụi.

Y muốn xem, thủy ngân hủ thi này có thể chịu đựng được không.

Nhưng tiên huyết còn đang lơ lửng giữa không trung, liền thấy một bóng đen từ đáy hồ chui ra, nuốt chửng tiên huyết của Diệp Bạch rồi lại biến mất ở phía xa.

Ba người còn lại đều ngẩn ra, bóng đen này dường như là khôi lỗi nhân từng tấn công họ.

Diệp Bạch nhíu mày, nhưng không ngăn cản, nhìn bóng lưng khôi lỗi nhân biến mất, để mặc nó rời đi.

Sau khi khôi lỗi nhân nuốt huyết mạch Bạch Hổ, y vậy mà có một tia cảm ứng đặc biệt.

Bất quá cảm ứng này cực kỳ yếu ớt, không thể nói rõ là tình huống gì.

Đến đây, Diệp Bạch cũng lười không muốn chảy máu nữa, ngón tay thon dài khẽ bóp, hư không lóe lên một đạo kim quang, ba cỗ thủy ngân hủ thi đang đối mặt lập tức đầu lìa khỏi cổ, nhanh đến mức cả hoa văn trên thân hủ thi cũng không kịp phản ứng.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, có chút thất vọng, y dường như đã đánh giá quá cao khả năng của thủy ngân hủ thi.

Bất quá ngay khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy chỗ cổ hủ thi bị cắt lìa chỉnh tề phun ra lượng lớn thủy ngân trắng, sau đó chỉ trong vài giây đồng hồ, chúng đã biến thành những đầu lâu thủy ngân.

Cảnh tượng này, quả thực khiến mọi người kinh hãi.

Chương 632

Loại cương thi thủy ngân như thế này, thật sự chưa từng nghe nói đến.

"Tam thúc, phải làm sao đây?" Diệp Bạch nhíu mày, bắn ra một khối dị hỏa đen tím.

Dị hỏa hóa thành hỏa xà, nhe nanh múa vuốt, lao vào một cỗ thủy ngân hủ thi.

Lửa cháy hừng hực, một luồng nhiệt lượng lan tỏa, lượng lớn thủy ngân dưới nhiệt độ cao khí hóa, hủ thi cũng lập tức hóa thành tro tàn.

Chỉ thiêu hai giây, Diệp Bạch liền thu hồi dị hỏa.

Lúc này trong không khí tràn ngập hơi thủy ngân nồng đậm, người thường nếu hít phải một hơi, e rằng sẽ lập tức trúng độc ngã xuống.

Dù sao đây là Long Quân Mộ, không thể tùy tiện làm càn như vậy.

Ngay cả việc dùng dị hỏa đốt khô hồ thủy ngân cũng không phải là cách giải quyết.

Thấy trên mặt hồ thủy ngân còn sáu cỗ hủ thi, Diệp Bạch nhíu mày nói: "Thiên Hữu, trực tiếp bơi qua đó, tìm người điều khiển hủ thi trước." "Vâng!" Cơ quan huyền xà với tốc độ cực nhanh xuyên qua mặt hồ, Trương Khải Sơn và Chá Cô Tiếu vội vàng ổn định thân hình.

Sáu cỗ hủ thi chậm rãi đuổi theo họ, nhưng rất nhanh đã bị bỏ lại phía sau.

Thấy cơ quan huyền xà linh hoạt như vậy, Trương Khải Sơn liền cảm thấy hứng thú: "Tam gia, con cơ quan xà này chẳng lẽ là công nghệ thời Tần sao?" "Bá Đạo Cơ quan thuật của Công Thâu gia tộc."

Diệp Bạch giải thích một câu, không nói thêm gì nữa.

"Bá Đạo Cơ quan thuật?" Trương Khải Sơn lắc đầu, Công Thâu gia y biết, nhưng Bá Đạo Cơ quan thuật thì y chưa từng nghe nói đến.

"Tam gia, đổi con cơ quan xà này cần bao nhiêu điểm công tích?" "Nếu là Phật gia, ba trăm điểm công tích là đủ." Trương Khải Sơn gật đầu, không nói thêm việc có muốn đổi hay không.

Diệp Bạch cũng không bận tâm, mặc dù đổi cơ quan huyền xà chỉ cần 1 vạn điểm Minh khí, nhưng vật này là công nghệ cao nhất của Bá Đạo Cơ quan thuật của Công Thâu gia trong thế giới thời Tần, bên trong ẩn chứa quá nhiều hắc khoa kỹ.

Nếu bị kẻ có tâm học được, sẽ gây ra nguy hại rất lớn.

Diệp Bạch cũng là vì Trương Khải Sơn có quan hệ với tầng lớp quốc gia, nên mới cho y cơ hội đổi.

Còn việc Trương Khải Sơn có đổi nổi hay không, đó không phải là chuyện y có thể quan tâm.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, liền thấy phía trước xuất hiện kiến trúc địa cung, giống như một đài cao được xây bằng gạch tường đen.

Trần Thiên Hữu bắn một phát pháo hiệu, mượn ánh sáng trắng chói lòa, mọi người liền nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy một tòa tường thành đen sừng sững uy nghi trước mặt mọi người, cao tới mười mấy trượng, cửa thành đóng chặt.

Và dòng sông thủy ngân mà họ đang đứng tựa hồ chính là con sông hộ thành trước tường, thủy ngân trắng nhớp nháp chậm rãi chảy quanh tường thành.

Mọi người dùng đèn pin cường quang chiếu lên tường thành, quan

sát kết cấu mặt tường.

Diệp Bạch cảm thấy bức tường thành này vô cùng quen thuộc.

Trong địa cung, kiến trúc Tần Vương cung cũng chính là như vậy, chỉ là bức tường thành này càng thêm hùng hậu vĩ ngạn, uy nghiêm trang trọng.

"Thiên Hữu, ngươi lên trước xem sao." Trần Thiên Hữu gật đầu, liền đạp Kim Nhạn Công, thân hình bay vút, vài bước đã đến trên thành lầu.

Trương Khải Sơn thấy vậy, trong lòng có chút hâm mộ.

Y cũng đã đổi được Cửu Môn nội công tâm pháp, đáng tiếc vì tính đặc thù của huyết mạch Cùng Kỳ, y thường cảm thấy nóng nảy, không cách nào tịnh tâm đả tọa, tiến độ tu luyện nội công hữu hạn.

Một bên khác, Trần Thiên Hữu trên thành lầu quan sát một lát, tựa hồ có chút phát hiện, nhưng cũng không lên tiếng.

Y quăng dây thừng xuống, Chá Cô Tiếu và Trương Khải Sơn mượn lực dây thừng, rất nhanh cũng leo lên thành lầu.

Diệp Bạch thu Cơ Quan Huyền Xà, sau đó nhảy lên thành lầu.

Phía bên kia thành lầu là đường phố cùng nhà cửa tề chỉnh.

Kiến trúc nơi đây rất giống với lầu các trong Minh Phủ.

"Tam thúc, ta nhặt được ở góc tường thành." Lúc này, Trần Thiên Hữu đưa tới một mảnh lá trúc, lá dày nặng ánh lên màu đen xanh.

Loại trúc này tên là Quỷ Trúc, thường chỉ sinh trưởng dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời.

Diệp Bạch từng thấy miêu tả trong cổ tịch.

Trong đại mộ, có Quỷ Trúc sinh trưởng cũng không kỳ quái,

nhưng một mảnh lá non đơn độc rơi ở đây, chứng tỏ kẻ điều khiển Hủ Thi trước đó từng lưu lại nơi này.

Diệp Bạch ném lá trúc cho Chá Cô Tiếu và Trương Khải Sơn.

Chá Cô Tiếu nhắc nhở: "Tam đệ, trong sơn cốc gần Quỷ Cốc có một khóm Quỷ Trúc nhỏ, vật này nhờ âm khí mà sinh, cực kỳ hiếm có.

Nhưng điều mà người thường không biết là đốt trúc trên trăm năm sẽ sản sinh chút Hắc Thủy, nước này có tác dụng thanh mắt sáng thần." Diệp Bạch kinh ngạc, y lại chưa từng thấy miêu tả về Hắc Thủy của Quỷ Trúc trong cổ tịch.

"Nếu có cơ hội, vậy thì kiếm chút Hắc Thủy thử xem hiệu quả thế nào." Giờ đây có vật phẩm mà kẻ điều khiển Hủ Thi từng tiếp xúc, Diệp Bạch dựa vào Thiên Cơ Chiêm Bặc, liền có thể xác định phương vị của y.

Tiếp đó, Diệp Bạch vò nát lá trúc, ném sáu đồng tiền ra, sau đó lấy ra một tờ giấy nhân, vẽ phù, và hạ lệnh trên đó.

Chỉ thấy giấy nhân chớp mắt nhảy lên, chạy băng băng trên thành lầu, dẫn đường cho Diệp Bạch.

"Các ngươi cứ ở lại đây, đợi ta trở về." Diệp Bạch dặn dò một câu, liền theo giấy nhân biến mất vào trong bóng tối.

Trương Khải Sơn cười nói: "Đi theo Tam gia xuống mộ, xem ra chúng ta chẳng có việc gì để làm nữa rồi." Chá Cô Tiếu cũng cười đáp: "Vẫn luôn là như vậy." Dưới sự gia trì Chân Nguyên của Diệp Bạch, giấy nhân lao đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã dẫn Diệp Bạch dừng lại trước một trà lâu hẻo lánh bên trong tường thành.

Thành trì này tuy phỏng theo Tần Vương cung mà xây dựng, nhưng đa số kiến trúc bên trong đều trống rỗng, không có đồ đạc.

Nhưng trong trà lâu lại bày vài món đồ đạc bằng đá, hơn nữa bên

trong không có bụi bẩn, vô cùng sạch sẽ.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Ra đây đi?" Chẳng bao lâu, bên trong nhà truyền đến dị động, chỉ thấy vài nam nữ che thân bằng vải bố thô và lá trúc bước ra.

Những người này tóc khô quắt, da trắng bợt, mắt nhỏ hẹp, có sự khác biệt rất lớn với người hiện đại.

Trong số vài người đó, một lão nhân bước ra, khom lưng chắp tay hành lễ rồi nói: "Xin hỏi công tử là ai?" Nhưng người này nói chuyện mang đậm phương ngữ cổ đại, không phải tiếng Quan Thoại hiện đại, Diệp Bạch căn bản không hiểu.

Thấy Diệp Bạch không hiểu lời họ nói, lão nhân tự hồ cũng khá bất đắc dĩ, sau đó vài người thì thầm bàn bạc, lấy ra thẻ tre trong nhà, dùng chữ Tần Triện viết lại lên đó: "Công tử là ai?

Đến từ đâu?" "Người bên ngoài, các ngươi lại là ai?" Diệp Bạch cũng viết lên thẻ tre.

"Chúng ta là di dân Long Quân, ở đây giữ mộ." Diệp Bạch có chút bất ngờ, lẽ nào những người này không phải là kẻ điều khiển Hủ Thi lúc nãy sao, tựa hồ quá thật thà, hỏi gì đáp nấy.

"Trong mộ này chỉ có các ngươi thôi sao?" Diệp Bạch lại hỏi.

Vài người nhìn nhau, lão nhân cầm đầu viết lên thẻ tre: "Chúng ta còn rất nhiều tộc nhân, nhưng đều không ở đây." "Vậy các ngươi đã từng ra ngoài chưa?

Còn thanh linh lúc nãy là ai điều khiển?" "Chúng ta chưa từng ra ngoài, vẫn luôn ghi nhớ tổ huấn, vì Long Quân mà giữ gìn Long Khu.

Chương 633

Còn về thanh linh lúc nãy, xin công tử đừng nổi giận, quả thật là do chúng ta làm, nhưng không biết công tử là hậu nhân Long Quân, nên mới có chút mạo phạm." Hậu nhân Long Quân?

Diệp Bạch khẽ gật đầu, hỏi: "Các ngươi làm sao biết ta là hậu nhân Long Quân?" "Máu của công tử có thể điều khiển Kim Giáp Nhân, chỉ có người kế thừa huyết mạch Long Quân mới làm được điều đó." Kim Giáp Nhân trong lời lão nhân hẳn là chỉ Khôi Lỗi Nhân, còn việc mình bị nhận là hậu nhân Long Quân, hẳn là do Khôi Lỗi Nhân đã nuốt tiên huyết của mình.

"Ta thấy dưới khách sạn này có ám đạo, thông tới đâu?" Sắc mặt lão nhân khẽ biến, không đoán ra hậu nhân Long Quân làm sao biết trong nhà có ám đạo, nhưng thần sắc y lại càng thêm cung kính.

"Công tử, ám đạo thông tới thôn lạc của chúng ta, tộc nhân chúng ta đều tụ tập ở đó." Thẻ tre đã viết đầy chữ, Diệp Bạch lại rút một thẻ tre mới viết: "Có thể đưa ta qua đó không?" "Đương nhiên có thể." Lão nhân dẫn đường phía trước, Diệp Bạch theo sau.

Diệp Bạch cũng không sợ những người giữ mộ này toan tính mình, y đã dùng Thần Thức tra xét qua, những người này đều là người thường, không hề nói dối, mà ai nấy đều mang bệnh tật tiềm ẩn, thuộc loại động một chút là thở hổn hển.

Nếu quả thật như lời lão nhân này nói, tộc lạc của họ đã sinh sống và phồn diễn trong mộ huyệt tối tăm không thấy ánh mặt trời suốt hai ngàn năm, thì đó quả là một kỳ tích.

Thông đạo rất dài, không có ánh sáng, lão nhân đi trước Diệp Bạch, dùng thân thể thăm dò đường cho y, còn lại nam nữ thì đi phía

sau.

Diệp Bạch phát hiện thị lực những người này rất tốt, có thể nhìn vật trong bóng tối, có lẽ là công hiệu của Quỷ Trúc Hắc Thủy, hoặc giả vì họ sống lâu ngày dưới lòng đất tối tăm, mắt đã thoái hóa.

Sau khi đi bộ chừng mười mấy phút, lão nhân dẫn Diệp Bạch chui ra khỏi thông đạo.

Bên ngoài thông đạo là một rừng trúc đen, hơn ba mươi người vây quanh miệng động, cùng lúc nhìn chằm chằm Diệp Bạch bước ra.

Những người này ăn mặc gần giống lão nhân, những chỗ riêng tư quan trọng ngoài việc dùng chút vải bố che đậy, còn lại đều dùng lá trúc che thân.

Diệp Bạch chú ý thấy, ánh mắt những người giữ mộ này nhìn y có hiếu kỳ, có cung kính, còn có cả ái mộ.

Có lẽ là do nhan sắc của y quá cao.

Kiến trúc nơi tộc lạc người giữ mộ ở vô cùng giản dị, là những căn nhà đá đơn sơ được xây bằng khối đá núi.

Lão nhân xua tán tộc nhân, mời Diệp Bạch vào trong nhà: "Đây chính là tộc lạc của chúng ta.

Chúng ta theo tổ huấn, chỉ cần đợi Long Quân phục tô hoặc hậu nhân Long Quân đến đây, là có thể kết thúc việc giữ mộ, giành được tự do." Sau đó lão nhân lấy ra một số thẻ tre cổ xưa, cũ nát từ trong rương đá, nói rằng đây là vật truyền lại từ thời Long Quân, có thể dùng làm bằng chứng.

Diệp Bạch nhận lấy thẻ tre, phát hiện bên trên phủ đầy nhựa cây.

Thẻ tre có thể bảo tồn mấy ngàn năm, hẳn là nhờ công lao của nhựa cây.

Trong đó có một cuộn thẻ tre quả thật kể về lai lịch và tổ huấn của người giữ mộ.

Diệp Bạch xem rất kỹ, nói rằng năm đó sau khi Long Quân đông tuần rồi bệnh chết, tộc giữ mộ liền dùng Thiên Tái Huyền Băng làm quan quách, hộ tống thi thể Long Quân đến Ly Sơn, đồng thời chặt đứt Phong Long Thạch, lập lời thề, đời đời kiếp kiếp thủ hộ mộ Long Quân.

Trong rương còn không ít thẻ tre, nhưng từ nội dung miêu tả mà xem, là do mỗi đời tộc trưởng của tộc giữ mộ lưu lại.

Họ biến kinh nghiệm sống trong mộ thành văn tự có thể truyền thừa lại, chính là để ngăn ngừa tộc nhân sống ngu muội như dã thú, quên đi lời thề và sứ mệnh của tộc.

Theo ghi chép, tộc giữ mộ từ ban đầu vài ngàn người, phồn diễn đến nay chỉ còn mấy chục người.

Nếu Diệp Bạch trì hoãn vài chục năm nữa mới mở mộ, có lẽ sẽ không còn thấy nhóm người giữ mộ này nữa.

Lão nhân viết chữ Tần Triện chính là tộc trưởng đời này của tộc giữ mộ, tên là Lạc.

Sau khi nhóm người này nói rõ lai lịch, Diệp Bạch không định truy cứu chuyện Hủ Thi trước đó nữa, mà đơn giản kể về tình hình bên ngoài.

Lạc kêu lên trong nước mắt, giọng run rẩy nói: "Đại Tần diệt vong từ đời thứ hai?" "Quả thật như vậy.

Thăng Long Vương Triều đã trải qua mấy ngàn năm thay đổi, sớm đã xảy ra biến hóa tang thương dâu bể.

Hiện nay, bên ngoài đang dốc toàn lực khai thác mộ Long Quân.

Các ngươi nếu muốn ra ngoài, cứ nói thẳng với ta, ta có thể bảo đảm các ngươi cơm áo không lo." "Đa tạ công tử." Sau khi trò chuyện rất lâu, Lạc từ bên ngoài nhà đá dẫn vào một nam tử cao gầy, mắt tuy cũng nhỏ hẹp, nhưng tựa hồ rất có đảm lược, có thể ngẩng cổ, trực tiếp nhìn vào mắt Diệp Bạch.

Lạc giới thiệu, người này là con trai y, tên là Cách, là tộc trưởng đời kế tiếp do y bồi dưỡng, cũng chính là người trước đó đã điều khiển Hủ Thi trên thành lầu.

"Công tử, tình hình bên ngoài chúng ta không rõ, nhưng tộc giữ mộ đã sớm thích nghi với hoàn cảnh âm u dưới lòng đất, sau khi ra ngoài chưa chắc đã sống tốt hơn.

Phiền ngài trước tiên đưa Cách ra ngoài, để y thấy thế giới bên ngoài." "Đây không phải chuyện khó, ta đồng ý." Diệp Bạch gật đầu, lão nhân trước mắt này quả thật có vài phần thông minh và học thức.

Trước khi đi, Lạc mời Diệp Bạch dùng bữa cơm trong tộc, đó là một loại măng non vừa mặn vừa chua.

Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên Diệp Bạch ăn phải món khó ăn đến vậy, nhưng Diệp Bạch vẫn mỉm cười ăn hết măng non trước mặt người tộc giữ mộ.

Lạc thấy vậy, không khỏi lộ ra nụ cười, công tử là người đại thiện.

Y dặn dò Cách bằng giọng thấp, ra ngoài thế giới, phải thành thật nghe theo mệnh lệnh của công tử.

Còn Diệp Bạch, thì mang theo một lô thẻ tre từ nhà đá đi ra.

Y định để thẻ tre lại cho Trương Khải Sơn xem, đến lúc đó, nhóm người giữ mộ này xử lý thế nào, còn cần phải quy hoạch kỹ càng.

Lão nhân Lạc thấy Diệp Bạch rõ ràng đã mang rất nhiều thẻ tre

trên người, nhưng khi ra ngoài hai tay lại trống không, trong lòng vô cùng chấn kinh.

"Công tử, vật này là bảo vật Long Quân năm đó ban thưởng cho chúng ta, xin ngài nhất định phải nhận lấy." Lão nhân Lạc đưa tới một khối ngọc hình hổ tỳ đỏ rực như máu gà, nói rằng Diệp Bạch khi tiến vào sâu trong địa cung Long Quân sẽ dùng tới.

Diệp Bạch nhận lấy hổ tỳ, mày khẽ nhướng lên, lộ ra vẻ kinh hỉ. [Minh khí điểm +1w!] Hổ tỳ cung cấp Minh Khí Điểm quả thật không ít, trọn vẹn 1 vạn.

Đây là bảo bối thứ hai ngoài Oán Thạch mà Diệp Bạch từng thấy có thể cung cấp lượng lớn Minh Khí Điểm.

Oán Thạch và hổ tỳ đều sở hữu lượng Minh Khí Điểm cực kỳ đáng kể, vậy hai thứ này liệu có liên hệ đặc biệt nào không?

Trong lòng Diệp Bạch nảy sinh ý nghĩ.

Cách dẫn Diệp Bạch ra khỏi thôn lạc, trước tiên đến một hang đá.

Hang không sâu, cuối cùng lại có một chậu đá chứa đầy thủy ngân.

Cách giải thích, tộc nhân họ đời đời canh giữ ở đây, khi thủy ngân trong chậu đá biến mất, có nghĩa là có người ngoài đã tiến vào địa cung, cũng là lúc họ phải bảo vệ cổ mộ.

Cách đột nhiên quỳ xuống nói: "Công tử, việc thả Hủ Thi ra tấn công ngài và bằng hữu của ngài là lỗi của ta, xin ngài cứ trách phạt." Ở lại tộc giữ mộ nửa ngày, cổ ngữ của họ Diệp Bạch đã có thể nghe hiểu tám chín phần.

"Vô sự, ta không trách ngươi." Thấy Cách thái độ thành khẩn, Diệp Bạch đỡ y đứng dậy.

Rời khỏi hang đá, Cách dẫn Diệp Bạch xuyên qua rừng trúc, đến

một góc hẻo lánh phía bắc thành lầu, nơi đây có một ám đạo, có thể trực tiếp leo lên thành lầu.

Sau khi Diệp Bạch rời đi, ba người Trương Khải Sơn ở lại trên thành lầu không tự ý hành động, mà cẩn thận thăm dò xung quanh.

Lúc này, Trần Thiên Hữu tựa hồ có điều phát giác, nhìn về phía góc tối xa xa.

"Ai đó?" Chỉ thấy Diệp Bạch dẫn Cách, hai bóng người chậm rãi bước ra.

Chương 634

“Tam thúc?

Ngài về rồi?

Người này là ai?” “Người giữ mộ.” Diệp Bạch giới thiệu về những chuyện mình vừa trải qua và lai lịch của Cách một lượt.

Trần Thiên Hữu và Trương Khải Sơn đều có chút kinh ngạc, không ngờ Long Quân trong mộ huyệt vẫn còn lưu lại một nhóm người giữ mộ, hơn nữa những người này có thể sống trong mộ suốt hơn hai ngàn năm.

“Tam thúc, những người này sẽ không có vấn đề gì chứ?” Trần Thiên Hữu cảnh giác nói.

Diệp Bạch nhìn Cách đang bối rối một cái: “Vấn đề lớn thì không có, nhưng có vài tổ huấn hẳn là chưa nói kỹ với ta.” Trương Khải Sơn cũng nhìn chằm chằm Cách một lúc lâu, suy tư rồi nói: “Tam gia, vậy tiếp theo chúng ta làm sao đây, về trước sao?

Dưới mộ có tiên dân, chuyện này lớn nhỏ không chừng, chúng ta nhất định phải bẩm báo.” Diệp Bạch gật đầu, y cũng quyết định chuẩn bị lên trên chỉnh sửa (kế hoạch), nhưng vừa định mở miệng, liền cảm thấy một trận chấn động kịch liệt ập tới.

Diệp Bạch nhíu mày, trung tâm chấn động tựa hồ truyền đến từ sâu trong địa cung.

Cùng lúc đó, hồ thủy ngân phát sinh vài xoáy nước, lượng lớn thủy ngân chảy vào lòng đất.

Những người Cửu Môn đang ở lại Thạch Điện thấy mặt hồ thủy ngân hạ xuống, mà Tam gia cùng những người khác vẫn chưa có tin

tức, không khỏi lo lắng.

"Chẳng lẽ là Tam gia bọn họ đã động đến cơ quan cạm bẫy quy mô lớn, Lão Bát, ngươi mau bói một quẻ cho họ xem hung cát thế nào." Ngô Lão Cẩu mặt mày khó coi nói.

Tề Thiết Chủy lộ vẻ khó xử, bất luận là Tam gia hay Phật gia, y đều không thể bói ra thứ gì quá cụ thể, huống hồ là hai người họ tụ lại một chỗ.

Tuy nhiên, không bói hung cát của họ, mà bói tình hình phát sinh trong địa cung, lại là một cách lách luật khéo léo.

Ngay khi Tề Thiết Chủy đang chiêm bặc, mặt hồ thủy ngân dưới Thạch Điện đã thấy đáy, lộ ra lòng sông lát gạch đá.

Đương nhiên, trong khe gạch vẫn còn sót lại một lượng nhỏ thủy ngân.

Trần Ngọc Lâu và Kim Toán Bàn đánh giá đáy hồ, có chút nóng ruột nói: "Hình như có thể xuống được rồi." Ngô Lão Cẩu nói: "Trần Khôi Thủ đừng vội, đợi kết quả chiêm bặc của Lão Bát ra rồi hãy nói, vạn nhất thủy ngân lại chảy ngược, chúng ta không có bản lĩnh như Tam gia, thì xuống đó thật sự là đường chết." Mọi người liền đổ dồn ánh mắt vào Tề Thiết Chủy đang chuyên tâm bói quẻ, chỉ thấy y ném ra đồng tiền cuối cùng, trong mắt tràn đầy ánh nhìn không thể tin nổi, hơn nữa trán vã mồ hôi đầm đìa.

Bộ dạng này, lẽ nào là quẻ đại hung.

"Lão Bát, sao thế?" "Âm sinh dương, tử chuyển sinh…" Tề Thiết Chủy còn chưa nói hết lời, liền phun ra một ngụm máu tươi, đổ vật sang một bên.

Ngô Lão Cẩu vội vàng tiến lên đỡ lấy, đút Long Hổ Kim Đan mang theo bên mình xuống, véo nhân trung của Tề Thiết Chủy nói:

“Lão Bát, rốt cuộc là tình huống gì, ngươi nói xong rồi hãy ngất chứ!” Kim Toán Bàn nhíu chặt mày, y đã nghe ra quẻ này có ý nghĩa gì.

Nếu thật sự là quẻ âm dương nghịch chuyển, vậy có nghĩa là trong mộ có người chết hóa thành người sống.

Chẳng lẽ Long Quân sẽ phục tô?

Quẻ tượng như vậy, thảo nào Tề Thiết Chủy lại gặp phản phệ.

Tề Thiết Chủy thở dốc lại được, không nói là quẻ gì nữa, yếu ớt nói: “Lão Ngũ, tình hình trong mộ không ổn, mau xuống đưa Tam gia và Môn chủ bọn họ lên.” Đột nhiên, bên tai mọi người truyền đến tiếng ầm ầm, chỉ thấy miệng động giữa Thạch Điện đang nhanh chóng khép lại.

Chết tiệt, nếu lối vào này bị phong kín, Tam gia bọn họ còn lên bằng cách nào?

Trần Ngọc Lâu thấy vậy, trực tiếp buông một câu: “Ta xuống đưa họ ra!”, liền nhảy vào trong động.

Mọi người không kịp ngăn cản, Ngô Lão Cẩu thở dài một hơi cũng không biết nói gì cho phải.

Kim Toán Bàn cũng thở dài một hơi, y vừa rồi cũng muốn nhảy xuống, đáng tiếc cơ thể thật sự không tốt lắm, chậm một bước.

Trần Ngọc Lâu này, cũng không chịu đưa y cùng nhảy xuống.

Còn mấy lão bối Cửu Môn nhìn nhau: “Bây giờ làm sao đây?

Tam gia, Môn chủ, Phật gia đều ở dưới, chúng ta ngay cả người chủ sự cũng không có.” Giải Cửu nói: “Chúng ta trước tiên ổn định cục diện, bằng thủ đoạn của Tam gia bọn họ, hẳn là có thể nhanh chóng ra ngoài.” Bán Tiệt Lý gật đầu nói: “Đúng là đạo lý này.

Lão Ngũ, ngươi trước tiên liên hệ Tam Nương và Doãn Đương

gia, bất luận thế nào, Cửu Môn chúng ta phải ổn định trước.

Nếu Tam gia bọn họ nhất thời chưa ra được, chúng ta sẽ nghĩ cách khác." "Được." Mấy người thương nghị đối sách, lúc này bộ đàm trong tay Ngô Lão Cẩu truyền đến giọng nói, tựa hồ là giọng của một cô bé: "Ngô Ngũ gia, cháu là Hoắc Linh, không ổn rồi, Ngô Tam Tỉnh và Hồ Bát Nhất bọn họ xuống mộ, sau đó miệng động gạch đá đột nhiên đóng lại." "Xuống mộ?

Xuống mộ gì?

Ngươi nói rõ xem." Ngô Lão Cẩu đột nhiên sinh ra cảm giác bất ổn.

"Chính là xuống mộ Long Quân.

Vừa rồi Trương Tiểu Phàm và Hồ Bát Nhất không biết làm sao lại mở cơ quan trong điện, sau đó từng người một nói nhảy xuống xem sao, rồi cửa đột nhiên đóng lại." Ngô Lão Cẩu tức không chịu nổi, lập tức hiểu rõ nguyên do sự tình.

Trước đó các lão bối họ đã hạ lệnh, không cho phép đám trẻ này tiếp xúc "tam môn", đi sâu vào mộ Long Quân.

Hiển nhiên bọn chúng không chịu nổi tịch mịch, lén lút lẻn vào.

"Các ngươi ở cửa nào?

Rốt cuộc đã xuống bao nhiêu người?" "Chúng cháu ở cửa 'Thiên' này, xuống rất nhiều người, Trần Văn Cẩm, Bàn Tử, Ngô Nhị Bạch, Lý Thiên Phong, Tề Thanh Hồ, Giải Liên Hoàn…" Hoắc Linh một hơi báo ra mười mấy cái tên, đều là các tiểu bối trẻ tuổi của Cửu Môn.

Ngô Lão Cẩu có chút sững sờ, nếu đám trẻ này mà xảy ra chuyện, Cửu Môn thật sự sẽ tuyệt hậu.

"Đợi Ngô Tam Tỉnh ra, ta nhất định sẽ đánh gãy chân nó, cái đồ

chết tiệt, chỉ biết dẫn đầu làm chuyện xấu." Ngô Lão Cẩu đổ hết trách nhiệm cho con trai thứ ba của mình, sau khi mắng mỏ một trận, lại nhanh chóng khôi phục lý trí: "Nha đầu, ngươi là một đứa trẻ ngoan, ngươi ở lại đây chờ chúng ta." Đứa trẻ ngoan?

Hoắc Linh bên kia ngẩn người, thực ra nàng cũng định nhảy xuống, đáng tiếc cửa đóng quá nhanh, chỉ còn mỗi mình nàng cô đơn bị kẹt lại phía trên.

"Đều nghe thấy rồi chứ, con cái các ngươi đều ở dưới đó kìa, bọn chúng không có thủ đoạn của Tam gia, Phật gia đâu, tùy tiện đụng phải chút cơ quan nhỏ, là đi đời hết." Ngô Lão Cẩu nhìn về phía mọi người.

Bán Tiệt Lý tựa vào xe lăn yếu ớt nói: "Việc tốt, vậy thì không cần phải tìm mộ cho đám tiểu tử này nữa, nơi đây chính là bảo địa phong thủy thượng hạng, đỡ phải bận tâm." "Lý gia, đừng nói lời giận dỗi, ta không như ngươi, ta chỉ có một đứa con này thôi, nó chết rồi, Tề gia ta thật sự sẽ tuyệt hậu." Tề Thiết Chủy đột nhiên lại có sức lực, vội vàng bò dậy từ dưới đất nói.

Còn Kim Toán Bàn đã nghiên cứu hồi lâu ở lối vào vừa đóng chặt, y ngẩng đầu nói: "Tình hình không ổn, cửa đã bị cơ quan khóa chặt từ bên dưới." Giải Cửu đề nghị: "Hay là trực tiếp đập vỡ gạch lát sàn, tìm lối vào." Mọi người nhìn nhau, bọn họ tuy muốn bảo vệ việc khai quật mộ Long Quân, nhưng đó cũng là dựa trên tình huống tính mạng mọi người không bị đe dọa.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Cứ thử trước đã, dù sao loại cơ quan này sau đó cũng có thể sửa chữa được." Dưới bãi sông thủy ngân tại lối vào cửa "Thiên", mười mấy người do Lý Thiên Phong, Hồ Bát Nhất dẫn đầu đang than vãn lẫn nhau.

Trong bóng tối, mười mấy cột sáng quét loạn xạ, tiếng động ồn

ào, như đàn bà chửi nhau ngoài chợ.

“Đã nói đừng xuống rồi, cứ nhất quyết xuống xem sao, ở đây có gì hay mà xem?

Bây giờ thì hay rồi, chúng ta e rằng sẽ bị kẹt chết ở đây.” Vương Khải Toàn than vãn.

Ngô Nhị Bạch nói: “Trách ai được?

Ai là người đầu tiên lừa gạt lính gác?

Lẫn vào đây?

Không phải là ngươi Bàn Tử ra ý tưởng trước sao.” “Ai ai, Nhị ca, Bàn Tử ra ý tưởng, nhưng người xúi giục y thì có cả huynh đó.” Ngô Tam Tỉnh phụ họa nói.

Thấy Ngô Tam Tỉnh giúp người ngoài nói chuyện, Ngô Nhị Bạch nhíu mày giận dữ: “Ta còn là Nhị ca của ngươi nữa không?” “Là Nhị ca, nhưng không chắc là thân ruột.” Thấy hai anh em có xu hướng đánh nhau, Lý Thiên Phong ngăn lại nói: “Nhị Bạch, đừng chấp nhặt với Tam đệ của ngươi, chúng ta trước nghĩ cách tự cứu đi.

Chương 635

Đúng rồi, Hoắc Linh ở đâu, ta nhớ nàng có mang theo không ít vật tư." "Hoắc Linh không theo lên được." Trần Văn Cẩm lên tiếng nói.

Lý Thiên Phong sững sờ: "Không theo lên được?

Vậy còn ai mang vật tư?" "Cháu có mang một thanh chocolate và bánh quy." Tề Thanh Hồ giơ tay.

Lý Thiên Phong bất lực vỗ trán: "Loại phiền phức này thì đừng nói làm gì, còn ai có vật tư?" "Ta và Bàn Tử mang theo nửa ba lô đồ hộp và bánh quy Á Tác." Hồ Bát Nhất nói.

"Cháu cũng có chút đồ ăn và thức uống, nhưng không nhiều." Trần Văn Cẩm lên tiếng.

Sau đó cũng có những người khác lục tục báo ra chút vật tư, Lý Thiên Phong không khỏi hài lòng gật đầu: "Được lắm, vậy chúng ta gom vật tư lại một chỗ, thống nhất phân phối." Nghe nói muốn chia đều, Vương Khải Toàn không chịu: "Dựa vào đâu mà ngươi chia vật tư, thứ này chúng ta mang xuống, chúng ta tự giữ." Ngô Tam Tỉnh cũng đứng về phía Bàn Tử: "Đúng vậy, cho dù là phân chia vật tư, cũng không đến lượt ngươi." "Ta là đương gia Lý gia, theo quy tắc Cửu Môn, ở đây ta lớn nhất, ta có thể dẫn mọi người bình an ra khỏi mộ, chỉ cần chúng ta phân phối tài nguyên hợp lý." Lời còn chưa nói xong, liền có một hộp đồ hộp bằng sắt đập vào trán Lý Thiên Phong.

"Chết tiệt, ai ném!" "Dù sao cũng không phải ta." Giọng Vương Khải Toàn cười hề hề vang lên.

"Vương Khải Toàn, ở Cửu Môn, ngươi làm thế này gọi là 'dĩ hạ phạm thượng'!" Trong lúc nói chuyện, lại một gói bánh quy nén lớn bay về phía Lý Thiên Phong, lần này Lý Thiên Phong nhìn rõ, hóa ra là

Tề Thanh Hồ đang ẩn mình trong bóng tối.

Thằng nhóc này lại dám ỷ vào thị lực tốt trong bóng tối mà lén lút lấy đồ ăn đập y.

"Tề Thanh Hồ, ngươi muốn chết phải không?" "Lý đương gia, không phải cháu, cháu thấy là Tam Tỉnh làm đó." "Mẹ kiếp, ta ở nguyên chỗ còn chưa động đậy, Lão Hồ có thể làm chứng cho ta." Ngô Tam Tỉnh giận dữ nói.

Tề Thanh Hồ lại nói: "Vậy cái đồ hộp đầu tiên chắc chắn là Tam Tỉnh ném." Lý Thiên Phong tức không chịu nổi, giận dữ nói: "Các ngươi thật là đủ rồi, thật sự mẹ kiếp cho rằng ta dễ bắt nạt sao!" Hồ Bát Nhất đứng im lặng giữa đám đông, khẽ thở dài, đội ngũ này, đúng là nhịp điệu tan rã mà.

Từ khi mộ Long Quân rung chuyển, Cách liền bò trên thành lầu, liên tục dập đầu về phía sâu trong địa cung, miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Tam đệ, tình hình thế nào?" Chá Cô Tiếu hỏi.

Diệp Bạch nhíu mày nhìn sang: "Có lẽ Long Quân phục tô rồi?" "Phục tô rồi?

Nguyên nhân gì?" Trương Khải Sơn ánh mắt kinh ngạc, không tin lắm lời Diệp Bạch nói.

Nếu Tần Thủy Hoàng đã chết hai ngàn năm mà phục sinh, ai biết sẽ gây ra bao nhiêu rắc rối.

Chuyện trường sinh bị tiết lộ ra ngoài, những người sở hữu huyết mạch trường sinh như bọn họ sẽ là mục tiêu của muôn mũi tên, sẽ bị rất nhiều kẻ có dã tâm nhòm ngó.

Đặc biệt là "y" trong tổ chức, những kẻ tầng lớp cao muốn trường sinh đến điên cuồng này e rằng sẽ thu hút thêm nhiều người, phát triển

lớn mạnh hơn.

Trương Khải Sơn xuất thân từ quan trường, trong nháy mắt đã liên tưởng đến phản ứng dây chuyền mà sự việc này có thể gây ra.

Diệp Bạch nhấc Cách từ dưới đất lên, hỏi rõ nguyên do.

Cách là người giữ mộ, y hiển nhiên biết nhiều hơn.

"Công tử, theo ghi chép tổ huấn, lăng mộ động, thủy ngân tiêu, thì Long Quân liền sẽ phục tô." Cách ngữ khí khá kích động.

"Vậy theo tổ huấn, tộc giữ mộ các ngươi có phải cũng tự do rồi không?

Ngươi có thể dẫn chúng ta đi sâu vào địa cung không?" Kế hoạch trước đó của Diệp Bạch là từ từ tiến vào mộ Long Quân, đồng thời bảo vệ việc khai quật mộ Long Quân, thuận lợi lấy được bảo rương.

Nay trong mộ Long Quân phát sinh biến động lớn, kế hoạch trước đó hiển nhiên không thể thực hiện được.

Đã như vậy, chi bằng trực tiếp tìm đến quan quách chính của mộ Long Quân, xem nguồn gốc dị động trong địa cung rốt cuộc có liên quan đến việc Long Quân phục tô hay không.

Dù sao nếu Long Quân thật sự sống lại, hơn nữa phá quan mà ra từ quan quách, thì bảo rương của y tám phần là sẽ biến mất.

"Công tử, sâu trong địa cung có nỗi kinh hoàng lớn, người giữ mộ chúng ta từ trước đến nay không dám tới gần, ngài tốt nhất cũng đừng đến gần." Cách kháng cự nửa ngày, nói ra câu này.

Diệp Bạch lắc đầu, không còn kỳ vọng vào người giữ mộ nữa, dù sao với thực lực của hắn, một mình xông mộ cũng không thành vấn đề.

Sau một hồi suy nghĩ, Diệp Bạch nói: "Phật gia, Thiên Hữu, hai

ngươi dẫn Cách trở về đi, ta và Nhị ca sẽ đi sâu vào cổ mộ.” Trương Khải Sơn và Trần Thiên Hữu nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, Trần Thiên Hữu đến bên Cách, dùng cử chỉ và ngôn ngữ nhỏ giọng giao lưu điều gì đó, tựa hồ đang thuyết phục Cách ở lại.

Thực ra có bản đồ hệ thống, Diệp Bạch không cần quá dựa dẫm vào người giữ mộ.

Tuy nhiên, người giữ mộ đã sinh tồn trong mộ huyệt hơn hai ngàn năm, không chỉ quen thuộc với cơ quan cạm bẫy Long Quân để lại, mà còn xây dựng không ít thông đạo bí mật, điểm này lại có thể giúp ích cho Diệp Bạch.

Trần Thiên Hữu giao lưu xong, Cách ngẩng đầu nhìn Diệp Bạch, trong mắt lóe lên tinh quang, lộ ra vẻ sùng bái.

“Công tử, ta nguyện ý giúp ngài, cho dù hy sinh tính mạng cũng sẽ giúp ngài.” Cách đột nhiên đổi giọng, khiến Diệp Bạch có chút không ngờ.

Diệp Bạch nhìn Trần Thiên Hữu cười khẽ: “Nhị ca, chúng ta đi thôi.” Nói xong, ba người tiến về phía sâu trong địa cung.

Trương Khải Sơn nhịn không được hỏi: “Ngươi đã nói gì với người giữ mộ kia?” “Nói cho cùng cũng chỉ là đứa trẻ chưa từng thấy sự đời, vài lời uy hiếp lợi dụ là có thể khiến y đồng ý ở lại.” Trần Thiên Hữu không nói nhiều, cùng Trương Khải Sơn rời khỏi thành lầu, theo đường cũ trở về.

Một bên khác, Cách quả thật vô cùng quen thuộc kiến trúc trong mộ huyệt, dẫn Diệp Bạch và Chá Cô Tiếu đến dưới một cái chum nước lớn trước một căn nhà dân.

Nơi đây có một ám đạo có thể thẳng tiến đến sâu trong địa cung.

“Tổ huấn các ngươi không phải là không cho phép tiếp cận sâu trong địa cung sao?” Chá Cô Tiếu hỏi.

Cách giải thích: “Các đời tộc nhân trong mộ không có việc gì làm, liền dùng mấy trăm năm thời gian đào ra con đường này dưới lòng đất.

Còn tộc nhân chịu trách nhiệm đào đoạn đường cuối cùng xuyên qua, nghe nói đều bị tộc trưởng đương thời xử tử rồi.” Diệp Bạch khẽ gật đầu, đại khái hiểu được suy nghĩ của tộc giữ mộ, tuy tuân thủ tổ huấn, nhưng cũng linh hoạt biến thông.

“Vậy các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu mật đạo trong địa cung này?” Chá Cô Tiếu lại hỏi.

“Rất nhiều.” Cách lại nhìn Diệp Bạch một cái rồi nói: “Công tử nếu muốn biết, ta có thể nói hết cho công tử nghe.” Diệp Bạch cười khẽ: “Để sau đi.” Thông đạo chật hẹp, ba người chui vào trong thông đạo tiến về phía trước.

Diệp Bạch phát hiện chỉ những mật đạo mà Cách dẫn y đi qua, mới hiển hiện trên bản đồ hệ thống.

Hệ thống này, vẫn chưa đủ linh mẫn a, bản đồ sinh thành lại có khuyết điểm.

Thông đạo rất dài, không biết đã đi bao lâu, Diệp Bạch phát hiện trong tầng đất phía trên đầu mình bố trí đầy rễ cây.

“Cách, lẽ nào dưới mộ có thực vật?” “Công tử, thông tới sâu trong địa cung sẽ có một khu rừng Huyết Đằng Mạn, người giữ mộ chúng ta từ trước đến nay không dám đến gần khu rừng đó, vì đằng mạn trong rừng sống nhờ hút máu.” “Vật sống trong mộ hẳn không nhiều chứ?

Vậy đằng mạn đó làm sao có thể tồn tại hơn hai ngàn năm?”

“Dưới rừng đằng mạn chôn cất lượng lớn thợ mỏ xây dựng đế lăng, nghe nói có hàng ngàn vạn người, rừng đằng mạn có lẽ chính là dựa vào đó để duy trì sinh mệnh.” Diệp Bạch gật đầu, không hỏi thêm nữa, mà tản Thần Thức ra thăm dò trong đất, quả thật phát hiện không ít xương khô chôn trong đất.

Con đường hầm dài này, có rất nhiều chỗ đã bị sạt lở.

Gặp phải tình huống này, Diệp Bạch đành lấy ra công cụ, cho đất vào không gian, rồi lại lần nữa đục xuyên một con đường.

Cách ở phía sau, thấy Diệp Bạch thi triển Giới Tử Tiên Thuật, trong lòng vô cùng chấn hám.

Y do dự rất lâu, cuối cùng nói: “Công tử, thực ra trong tộc chúng ta có một lời tiên tri.” “Lời tiên tri như thế nào?” “Khi hậu nhân Long Quân xuất hiện, Long Quân liền có thể mượn cơ hội phục tô… Lời tiên tri còn nói, ngài và Long Quân chỉ có một người có thể bước ra khỏi địa cung…” Diệp Bạch cười lớn: “Lời tiên tri này là ai lưu lại?” “Là tộc trưởng giữ mộ đời đầu tiên, cũng là y đã thu liễm thi cốt Long Quân.

Cha ta không cho phép ta nói lời tiên tri này cho ngài biết, nhưng ta cảm thấy ngài sẽ thắng.” “Đây cũng là nguyên nhân ngươi ban đầu không muốn cùng ta đi sâu vào địa cung sao?” Cách gật đầu.

Bất luận là Long Quân hay hậu nhân Long Quân, đều là người chấm dứt túc mệnh của tộc giữ mộ bọn họ.

Chương 636

Theo tổ huấn, họ đáng lẽ không nên giúp đỡ bên nào, nhưng cha y khi giao ra hổ tỳ đã lựa chọn rồi.

Nghe thấy Diệp Bạch và Long Quân tất sẽ có một trận chiến, Chá Cô Tiếu lo lắng nhìn Diệp Bạch: "Tam đệ." Diệp Bạch lắc đầu: "Không sao, tuy là Long Quân, nhưng ta còn chưa đặt y vào mắt, đi thôi." Nửa giờ sau, ba người chui ra khỏi mật đạo.

Nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lại có chút chấn động.

Chỉ thấy một địa cung màu bạch ngọc lơ lửng trên vạn trượng vực sâu.

Chất liệu xây dựng địa cung tựa hồ là một loại huỳnh thạch có thể phát ra ánh sáng trắng nhạt.

Có Cửu Thiên Cao Đài đứng sừng sững giữa địa cung, mỗi tầng bậc thang đều được lát bằng đá cẩm thạch đen trang nghiêm.

Cuối bậc thang phảng phất đứng giữa mây mù, nơi đó có một quan quách huyền băng màu xanh lam.

Và hệ thống của Diệp Bạch nhắc nhở bảo rương bạch kim chính là ở trong đó.

Chá Cô Tiếu thở ra một hơi, thần sắc tràn đầy kinh ngạc: "Tam đệ, ta chưa từng thấy cách cục lăng mộ nào như thế này, Long Quân không hổ là Thiên Cổ Nhất Đế." "Đáng tiếc vẫn chết rồi.

Nhị ca, huynh ở lại đây chăm sóc tốt Cách." Nói xong, Diệp Bạch đạp Canh Kim Tiểu Kiếm, hóa thành một đạo kim quang xông lên địa cung bạch ngọc trên không trung.

Địa cung bạch ngọc từ xa trông giống một kim tự tháp bậc thang,

nhưng không có đỉnh tháp.

Nhưng vì sự phối hợp màu sắc đen trắng huyền ảo, tựa hồ là bậc thang thông tới Thiên Cung, khí thế bàng bạc.

Các tầng lầu địa cung trang nghiêm, mỗi tầng đều có vật bồi táng đặc định, phân biệt đại biểu cho sáu nước.

Đỉnh tế tự nước Sở, khôi giáp nước Ngụy.

Tựa hồ tượng trưng cho khí thế Tần Vương quét sạch sáu cõi vô địch.

Diệp Bạch đạp Canh Kim Tiểu Kiếm lơ lửng trên không, một đường thu lấy Minh Khí Điểm, đến tầng thứ bảy, nơi đây xuất hiện binh mã dũng xếp hàng chỉnh tề, còn có chiến xa binh khí đúc bằng thanh đồng.

Tầng này áp trên sáu nước, hưng binh qua, chủ sát phạt, tượng trưng cho Đại Việt.

Đến tầng thứ tám, chỉ xuất hiện chín tiểu đỉnh.

Trên tiểu đỉnh rỉ sét loang lổ, có đỉnh vuông ba chân, có đỉnh tròn bốn chân, mỗi tiểu đỉnh tạo hình và màu sắc đều khác nhau.

"Đây là An Lạc Cửu Đỉnh?" Trong mắt Diệp Bạch lóe lên tinh quang, lộ ra vẻ hân hỉ.

Cửu Đỉnh, tương truyền là Đại Vũ trước khi lập Hạ Triều, dùng đồng do chín vùng thiên hạ cống nạp đúc thành Cửu Đỉnh, tượng trưng cho Cửu Châu.

Vào thời Thương Chu, đại phu dùng ngũ đỉnh, chư hầu dùng thất đỉnh, còn thiên tử mới có thể dùng cửu đỉnh, khi tế tự thiên địa tổ tiên thì hành cửu đỉnh đại lễ.

Đây là quốc chi trọng khí!

Nhưng sau khi Tần thống nhất, Cửu Đỉnh liền vì chiến loạn, đã không rõ tung tích.

Không ngờ Cửu Đỉnh lại xuất hiện trong mộ Long Quân, xem ra ghi chép sử sách cũng có nhiều chỗ không thật.

Diệp Bạch đến trước cái đỉnh tròn ba chân đầu tiên, vội lấy Minh Khí Điểm.

Kinh Châu Đỉnh (thượng cổ) một trong An Lạc Cửu Đỉnh: 1.3 vạn Minh Khí Điểm.

Chà!

Mắt Diệp Bạch trợn tròn, Minh Khí Điểm này thật sự quá đủ.

Diệp Bạch tiếp tục cái tiếp theo.

Từ Châu Đỉnh (thượng cổ) một trong An Lạc Cửu Đỉnh: 1.1 vạn Minh Khí Điểm.

Diệp Bạch liên tục chạm vào tất cả Cửu Đỉnh một lượt, trong đó Minh Khí Điểm mỗi cái không giống nhau, cái cao nhất là Dự Châu Đỉnh với 1.5 vạn, cái thấp nhất là Ưng Châu Đỉnh, chỉ có 3000.

Với Minh Khí Điểm thấp như vậy, Diệp Bạch nghi ngờ cái đỉnh này có lẽ từng bị hư hại, sau đó được người ta tu sửa.

Nhưng nói chung, chạm xong Cửu Đỉnh, Diệp Bạch đã tăng gần mười vạn Minh Khí Điểm.

Hiện tại tổng số Minh Khí Điểm của Diệp Bạch là 24.6 vạn, cách bảo rương Thủy Tinh 25 vạn chỉ còn thiếu 4000.

Đương nhiên, nếu là đổi bảo rương Bạch Kim 20 vạn, thì đã hoàn toàn đủ rồi.

Sau khi dừng lại một lát trước Ưng Châu Đỉnh màu đỏ có hoa văn rồng cuối cùng, Diệp Bạch đến tầng thứ chín của địa cung bạch ngọc.

Quan quách Long Quân liền được cất giữ ở tầng này.

Quan quách tản ra khí lạnh băng giá và lam quang lộng lẫy.

Bốn phía quan quách thiết lập bốn ngọn đèn thần thú, bên trong có giao nhân du chi vạn năm bất diệt đang chậm rãi cháy.

Ngoài ra, phía sau quan quách Tần Vương, còn có mười hai Kim Sắc Đồng Nhân đang cung vệ đế lăng.

Tượng Đồng Nhân ngũ quan thần sắc sống động, nhưng mày mắt hung ác, cực kỳ giống tượng Phật Kim Cương Nộ Mục của Phật gia.

Diệp Bạch dùng Thần Thức quét một lượt, khẽ nhíu mày.

Cơ quan bên trong những Đồng Nhân này, tựa hồ vẫn đang vận chuyển.

Điều đó có nghĩa là, Đồng Nhân có thể động.

Diệp Bạch suy nghĩ một chút, bước lên một bước, một tôn Đồng Nhân liền truyền đến dị hưởng từ bên trong, chớp mắt phóng thẳng tới từ nguyên chỗ.

"Xâm phạm đế lăng, tội đáng tru!" Tiếng nói truyền ra từ bụng Đồng Nhân!

Xoẹt!

Một quyền phá không mà đến, kình phong tứ tán.

Diệp Bạch mặt không biểu tình, Kim Linh Châu nổi lên trên đỉnh đầu, quang tráo màu vàng không hề lay chuyển, ngược lại Đồng Nhân lại lùi lại vài bước.

"Tội đáng tru!" Đồng Nhân lại lần nữa lao tới, không ngừng dùng nắm đấm oanh kích quang tráo vàng, tựa hồ không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào.

Bàng!

Bàng!

Tiếng vang như tiếng trống, truyền về bốn phía.

Chá Cô Tiếu và Cách đứng ở mép vực sâu dưới địa cung, thấy tầng đỉnh kim quang lấp lánh, lại truyền đến tiếng ầm ầm, không khỏi lộ ra thần sắc lo lắng.

Chương 637

"Chá Cô Tiếu đại nhân, công tử ở trên đó có nguy hiểm không?" "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu." Chá Cô Tiếu nheo mắt lại, tràn đầy lo lắng, nói một câu tự an ủi.

Trên tầng chín địa cung, hai nắm đấm của Đồng Nhân đã bong tróc lớp kim loại bên ngoài, lộ ra kết cấu bánh răng bên trong, nhưng kim tráo của Diệp Bạch lại không hề hư hại chút nào.

Diệp Bạch lắc đầu, không định thử nghiệm chiến lực của Đồng Nhân nữa, liền lấy ra hổ tỳ mà người giữ mộ đã tặng.

Đồng Nhân chớp mắt ngừng công kích, quỳ một gối xuống đất hành lễ.

"Lùi về đi." "Vâng!" Đồng Nhân trở về vị trí cũ, khôi phục tư thế trước đó.

Diệp Bạch cầm hổ tỳ màu đỏ trong tay cân nhắc, thứ này quả nhiên có tác dụng.

Mười hai tôn Đồng Nhân tuy không còn nguy hiểm, nhưng tiếp theo mới là màn chính – Long Quân trong quan quách!

Diệp Bạch chậm rãi đi đến bên cạnh quan quách, trong băng quan ánh lên lam quang nhàn nhạt, chỉ thấy một thi thể trung niên nhân mặc long bào đen nằm trong đó.

Đôi mắt y nhắm chặt, như một người chết bình thường an tường.

Diệp Bạch nhíu mày, dưới dị đồng, thân thể Long Quân tràn ngập sinh cơ màu đỏ và tử khí màu đen, hai thứ đan xen lẫn nhau.

Long Quân trước mắt tựa hồ là một người nửa sống nửa chết.

Không phải nói Long Quân đã phục tô rồi sao?

Diệp Bạch còn tưởng lão gia hỏa này sẽ canh trong quan quách mà ám hại y.

Diệp Bạch đi một vòng quanh băng quan màu lam, cũng không vội mở quan quách lấy đi bảo rương bạch kim.

Nơi đây có điều kỳ lạ!

Nếu Long Quân vì y mà mệnh số phát sinh biến hóa, thì nhất định có liên quan đến một giọt Bạch Hổ huyết mà y từng bị Khôi Lỗi Nhân cướp đi.

Bạch Hổ huyết có thể khiến Long Quân phục tô?

Diệp Bạch cũng không rõ, nhưng Long Quân và y sở hữu cùng một loại huyết mạch.

Long Quân có lẽ đã để lại thủ đoạn ngầm có thể mượn Bạch Hổ huyết để phục tô.

Suy nghĩ một chút, Diệp Bạch lấy đồng tiền ra chiêm bặc.

Tiên huyết của Bạch Tu Long Ngư gần đây dùng không ít, lại dùng huyết quái dung dịch sẽ tổn hại khí vận, Diệp Bạch liền chuẩn bị dựa vào thực lực của mình để chiêm bặc.

Tuy nhiên, liên tiếp mấy lần, quẻ tượng đều như cách một lớp sương mù, khiến Diệp Bạch không thu hoạch được gì.

Cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng mạnh, Diệp Bạch chuẩn bị mạo hiểm một lần.

Sau khi bôi đầy máu Bạch Tu Long Ngư lên đồng tiền, Diệp Bạch nghiến răng ném ra.

Phụt!

Thiên Cơ phản phệ, khóe miệng Diệp Bạch trực tiếp trào ra một ngụm máu.

Chà chà, chiêm bặc Thiên Cơ này quả nhiên là tổn thọ!

May mà thân thể y đã không còn là phàm nhân, thọ mệnh cũng coi như lâu dài.

Diệp Bạch lau khô máu tươi, chuyên tâm phân tích quẻ.

Trong nháy mắt, y nhíu mày thật sâu.

"Đông âm nam dương, tử thử tiện miểu, thị vi Kim Thiền Thoát Xác.

Không tốt, tộc giữ mộ có nguy!" Cùng lúc đó, tại một vùng núi vô danh ở Tứ Xuyên.

Cửu Môn cùng chính phái Đạo gia vây chặn đội ngũ Hành Thi đang đóng trại ở đây.

Bạch Tu Long Ngư đang vui vẻ ăn tôm cá nhỏ trong lều, đột nhiên phun ra một ngụm máu già, cả thân rồng cứng đờ đổ vật xuống bờ sông.

"Diệp Bạch.

Ngươi hãm ta." Máu tươi ồ ạt chảy ra từ miệng rồng, đôi mắt Bạch Tu Long Ngư vẫn chưa nhắm lại trừng rất to.

Cảnh này thật sự dọa Diệp Khinh Mi sợ hãi: "Long gia gia, ngài không sao chứ." Bạch Tri Hi nghe tiếng vội vã chạy đến, nhíu mày nói: "Thiên Cơ phản phệ, hẳn là chuyện khó giải quyết mà cha ngươi bên đó gặp phải." Thấy Bạch Tu Long Ngư khí tức cực yếu, Bạch Tri Hi lại nói: "Đừng lo, cho nó uống một ít xà cốt phấn mạt là được, bảo đảm ngày mai có thể hoạt bát nhảy nhót ăn tôm." Ra khỏi lều trại, Linh Nhi vội vàng chạy tới nói: "Tam thẩm, Trương Thiên Sư đã phát

hiện tung tích nhóm người kia ở phía nam rồi.” Bạch Tri Hi trong mắt lóe lên hàn quang: “Được, dọc đường đã giết bao nhiêu người vô tội, nhất định không thể để bọn chúng chạy thoát.” Diệp Bạch lấy được bảo rương bạch kim trong băng quan xong, lưu lại vài lá phù lục bên ngoài quan tài, cũng không quản thi thể Long Quân nữa, nhanh chóng rời khỏi địa cung.

“Tam đệ, tình hình thế nào rồi?” Chá Cô Tiếu thấy Diệp Bạch trở về, vội vàng hỏi.

“Long Quân có lẽ đã dùng phương pháp khác trốn thoát ra ngoài, ta phải đi tìm tộc giữ mộ.

Nhị ca, huynh trước tiên dẫn Cách quay về đường cũ.” Diệp Bạch vội vàng dặn dò một câu liền đạp Canh Kim Tiểu Kiếm biến mất trong không trung.

Trên bãi sông thủy ngân đã rút cạn, các tiểu bối thế hệ thứ hai Cửu Môn đã đạt được hòa giải sơ bộ, gom tài nguyên về một chỗ, do Hồ Bát Nhất tạm thời làm đội trưởng.

Hồ Bát Nhất cũng không ngờ mình lại trở thành đội trưởng lâm thời này, may mà trong quân đội y cũng từng giữ chức liên trưởng, có thể trấn áp được người khác.

“Việc cấp bách là tìm một nơi an toàn, chờ đợi cứu viện từ phía trên.

Hồ thủy ngân này không biết vì nguyên nhân gì mà thủy ngân biến mất, nhưng chúng ta không thể ở lại đây lâu, vạn nhất thủy ngân chảy ngược lại, chúng ta sẽ không một ai sống sót.” Hồ Bát Nhất cân nhắc lợi hại, phân tích cho mọi người.

“Lão Hồ nói đúng, lên trên trước đã.” Bàn Tử nói.

“Ở lại đây quả thật có nguy cơ thủy ngân chảy ngược, nhưng

Hoắc Linh hẳn đã thông báo cho Môn chủ bọn họ rồi, có lẽ rất nhanh sẽ phái người đến cứu chúng ta.

Nếu chúng ta chạy xa, bọn họ tìm không thấy chúng ta thì sao?" Trần Văn Cẩm nói.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ sâu xa nói: "Đợi người khác đến cứu không bằng tự cứu.

Cơ quan này ta đã xem qua, là đóng lại từ bên trong, nếu không dùng bạo lực phá giải, từ bên ngoài căn bản không thể mở được.

Chuyện mộ Long Quân trọng đại, phía trên không nhất định sẽ đồng ý phá hoại mộ Long Quân.

Cho dù đồng ý, cũng cần thời gian." Trần Văn Cẩm lâm vào trầm mặc.

Ngô Nhị Bạch nói: "Lão Hồ nói không phải không có lý, cầu cứu không bằng tự cứu.

Xuống mộ ta không giỏi, nhưng các ngươi giỏi mà, tìm một nơi an toàn ở trong mộ Long Quân này hẳn không phải chuyện khó chứ?" Lý Thiên Phong cuối cùng nói: "Vì mọi người không có ý kiến gì, vậy thì nghe theo Lão Hồ." Mọi người để lại vài ký hiệu trên bãi sông tại chỗ, sau đó mang vật tư đi dọc bờ sông về phía trước.

Đi hơn nửa giờ, bờ sông vẫn không thấy cuối.

Hồ Bát Nhất sớm đã dùng la bàn xem đường nửa ngày, nhưng kim chỉ nam của la bàn cứ liên tục nhảy qua nhảy lại, có lẽ là do thủy ngân còn sót lại khiến từ trường mất hiệu lực.

Chương 638

Ngô Tam Tỉnh đi tới chỉ vào nói: "Lão Hồ, đi thêm vài dặm về hướng đó, có lẽ sẽ có phát hiện." Hồ Bát Nhất nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, thấy ánh mắt y chân thành, cũng không hỏi nhiều, dẫn mọi người tiến về phía Ngô Tam Tỉnh đã nói.

Tề Thanh Hồ ghé sát bên Ngô Tam Tỉnh nói: "Tam Tỉnh, làm sao ngươi biết đường ở đây?" "Cha bọn ta có bản đồ mộ Long Quân, ta từng lén lút xem qua, đáng tiếc không nhớ được nhiều." Rất nhanh, mọi người liền đến rìa hồ thủy ngân, đó là bức tường gạch cao mười mấy mét.

Như một bức trường thành, dùng ánh đèn pin chiếu sáng, uốn lượn khúc khuỷu, kéo dài đến cuối tầm mắt.

Trên tường gạch còn có thủy ngân sót lại.

Vương Khải Toàn trợn tròn mắt: "Cha mẹ ơi, bức tường này cao thế.

Nghĩ xem chúng ta vừa rồi đi mười mấy dặm đường, vậy hồ thủy ngân này rốt cuộc có bao nhiêu thủy ngân?" "Trong sử sách không phải đã ghi lại rồi sao, như sông như biển, hơn nữa ta phỏng chừng, hồ thủy ngân này ít nhất cũng bằng mấy cái Tây Hồ." Ngô Tam Tỉnh nói.

"Tây Hồ?

Tây Hồ có bao nhiêu nước?" Ngô Tam Tỉnh gãi đầu: "Hàng chục triệu tấn thì có, cụ thể bao nhiêu nước ta cũng không rõ." Hồ Bát Nhất nói: "Tiểu Phàm, ngươi thân thủ tốt, ngươi lên trước xem sao, không nguy hiểm thì ném dây thừng xuống." "Được." Chỉ thấy Trương Tiểu Phàm leo lên bức tường thẳng đứng, thân hình như vượn, linh hoạt

bay nhảy, chốc lát đã leo lên cao hơn mười mét.

Bốp!

Đột nhiên, Trương Tiểu Phàm trượt chân, cả người ngã xuống.

"Cẩn thận!" Mọi người bên dưới kinh hãi, vội vàng chạy tới, muốn cùng nhau đỡ Trương Tiểu Phàm.

Vào khoảnh khắc mấu chốt, Trương Tiểu Phàm đột ngột cắm hai tay vào gạch tường, ngăn chặn xu thế rơi xuống.

"Tiểu Phàm, không sao chứ?" "Không sao." Trương Tiểu Phàm khẽ thở phào một hơi, nhịn đau đôi ngón tay, lại lần nữa cẩn thận từng li từng tí leo lên.

Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày, y thấy ngón tay Trương Tiểu Phàm đã chảy máu, nghĩ bụng thương thế không nhẹ.

Trong số mọi người chỉ có Trương Tiểu Phàm đến từ Trương gia có thân thủ tốt nhất, giờ lại bị thương, e rằng đoạn đường phía sau sẽ khó đi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Xuống mộ, quả thật cần có võ nghệ cao thâm hộ thân.

Sớm biết đã đổi Tử Hà Thần Công mà Môn chủ đã tiến cử cho y rồi.

Thấy Trương Tiểu Phàm leo lên tường gạch bờ sông xong, mọi người không khỏi thở phào một hơi.

Trương Tiểu Phàm ném dây thừng xuống, mọi người từng người một leo lên.

Bên ngoài tường gạch không có đường, là một khoảng đất đá núi trơ trọi nhỏ, sau đó liền là núi đá cao sừng sững chắn mất lối đi.

“Lão Hồ, làm sao đây?

Chỗ này không có đường?” Hồ Bát Nhất cầm đèn pin quét khắp nơi xong, lắc lắc chiếc la bàn không nhạy: “Đi thôi, đi dọc theo bờ sông.” Đứng ở chỗ cao trên tường, mọi người mới thấy rõ bãi sông thủy ngân chiếm diện tích rốt cuộc rộng lớn đến mức nào.

Ngô Nhị Bạch cảm thán: “Chỉ riêng việc thủy ngân rút đi để lại bãi sông đã là kỳ tích ngàn năm có một, nếu sau này mộ này mở cửa cho người thường, coi như điểm tham quan, e rằng vé vào cửa sẽ bán chạy như điên.” Nghe thấy bán vé, Ngô Tam Tỉnh khịt mũi khinh thường, người anh trai này của y, bất luận làm gì cũng gắn liền với tiền bạc.

Lý Thiên Phong chen lời nói: “Nhị ca, đây đều là chuyện sau này, nghĩ đến bây giờ đi, lần này chúng ta không nghe quy củ lén lút xuống mộ, sau khi ra ngoài tuyệt đối không có trái ngọt để ăn đâu.” Giải Liên Hoàn ở giữa đám đông, yếu ớt nói: “Lý ca, cháu nghe nói ‘pháp bất trách chúng’, chúng ta nhiều người xuống thế này, hẳn sẽ không bị phạt quá nặng đâu.” Lý Thiên Phong lắc đầu: “Ở Cửu Môn thì không có ‘pháp bất trách chúng’, phạm lỗi thì phải chịu phạt, đây là quy tắc từ xưa đến nay, huống hồ là ở Cửu Môn.” Lý Thiên Phong với tư cách đương gia Lý gia, đã vô cùng hiểu rõ quy tắc Cửu Môn.

Dù họ có thể bình an đi ra, cũng sẽ bị phạt nặng một trận.

Hơn nữa Lý gia con cháu đông đúc, có rất nhiều người đang nhòm ngó vị trí đương gia của y, nếu vận khí không tốt, vị trí đương gia của y có lẽ sẽ mất.

Lý Thiên Phong thở dài một hơi, sớm biết đã không tham gia vào chuyện này rồi.

Tường bờ sông chật hẹp, mọi người đều tránh xa bờ sông, thành lập đội hình rắn mà chậm rãi đi bộ.

Tuy nhiên gặp phải tường thành xây bên vách núi đá, mọi người không tránh khỏi phải giẫm lên núi đá.

Lý Thiên Phong trong lòng phiền não, không chú ý thấy Vương Khải Toàn đột nhiên dừng lại phía trước.

Mà Vương Khải Toàn hiếu động, chỉ thấy y hơi nghiêng người, chiếc ba lô đầy vật tư vung lên, Lý Thiên Phong lập tức bị đánh ngã xuống, rơi vào bãi sông.

"A! !

Mẹ kiếp!" Tiếng kêu vang vọng trong lòng sông rộng lớn.

"Bàn Tử ngươi…" Ngô Tam Tỉnh trợn tròn mắt, có chút phản ứng không kịp.

Y vừa mới đứng sát Lý Thiên Phong, nếu y lại gần thêm chút nữa, có lẽ ngay cả y cũng sẽ bị kéo xuống.

"Tình hình gì vậy?" Hồ Bát Nhất đi ở phía trước nhất, không biết phía sau xảy ra chuyện gì.

"Lý ca bị Bàn Tử đánh ngã xuống rồi." Giải Liên Hoàn lớn tiếng kêu lên.

"Nói cái quái gì thế, ta chỉ là không cẩn thận đụng trúng." Hồ Bát Nhất lớn tiếng quát: "Ồn ào cái gì, trước tiên cứu người đã." "Lý Thiên Phong, Lý đại đương gia!" Hồ Bát Nhất và những người khác gọi vài tiếng, đều không thấy bên dưới có tiếng vọng lại.

Ánh đèn pin chiếu xuống, đen sì, cũng không nhìn rõ tình hình.

"Ai thân thủ tốt xuống cứu người, Tiểu Phàm ở lại phía trên ứng phó, Văn Cẩm.

Ngươi biết chút y thuật, xuống cùng chúng ta." Trần Văn Cẩm gật đầu.

Hồ Bát Nhất phân phó xong, liền thả dây thừng xuống, trượt đến đáy bãi sông.

Nhưng dùng đèn pin chiếu khắp nơi một lượt, không thấy bóng dáng Lý Thiên Phong.

Ngô Nhị Bạch cũng vội vàng xuống theo, Lý Thiên Phong không chỉ có quan hệ cực tốt với y, mà còn là đồng minh lợi ích, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

"Người sao lại biến mất rồi?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Vương Khải Toàn: "Bàn Tử, ngươi vừa rồi là ở đâu mà lỡ tay đánh Lý đương gia xuống vậy?" "Chính là chỗ này, tảng đá trên đó vướng ta, ta liền…" Vương Khải Toàn cũng có chút hối hận, nếu Lý Thiên Phong xảy ra chuyện, thì có liên quan đến y rồi.

"Tìm thêm chút nữa, một người sống lớn như vậy không thể vô duyên vô cớ biến mất." Hồ Bát Nhất thấy thần sắc của Bàn Tử, cũng không tiện trách mắng nhiều, vội vàng bảo mọi người tản ra tìm kiếm tung tích Lý Thiên Phong.

"Lý đương gia, ngài ở đâu?" "Thiên Phong, nghe thấy thì đáp một tiếng đi." Mọi người lớn tiếng kêu gọi.

Lúc này Lý Thiên Phong lại bị thứ gì đó kéo vào trong một địa động đen kịt, nơi đây tràn ngập mùi thủy ngân hăng mũi.

Lý Thiên Phong muốn đáp lại, nhưng trong cổ họng bị một cục máu ứ tắc nghẽn, làm thế nào cũng không kêu ra tiếng được, chỉ có thể phát ra tiếng "ô ô" nhỏ yếu.

Hơn nữa, cả người y đầu chúi xuống, chân chúi lên, huyết mạch chảy ngược, cả người khó chịu đến cực điểm.

"Ô ô." Đột nhiên, một bàn tay khô héo màu đen tóm lấy tóc Lý Thiên Phong ra sức kéo xuống.

Da đầu dường như bị lột xuống.

Nước mắt Lý Thiên Phong không kìm được chảy ra.

Chương 639

Ô ô ô, lên trên rồi ta nhất định phải cho Bàn Tử biết tay.

"Tiếng gì vậy?" Hồ Bát Nhất đột nhiên sững người, y tựa hồ nghe thấy tiếng của Lý Thiên Phong.

"Tất cả lại đây, người ở gần ta." Mọi người một phen tìm kiếm, rất nhanh tìm thấy một địa động chật hẹp cách đó không xa.

Trong địa động tối đen một mảng, chỉ có đường kính chừng nửa mét, gần đó có dấu vết kéo lê.

Ánh đèn pin chiếu xuống, không thấy có người sống bên trong.

Nhưng nghe thấy tiếng "ô ô" truyền từ bên dưới lên, Hồ Bát Nhất nói: "Lý đương gia hẳn là ở bên dưới, người vẫn còn sống, nhưng không biết bên dưới là tình huống gì, y lại bị thứ gì đó kéo xuống?" Trần Văn Cẩm nói: "Cháu xuống xem sao, các ngươi buộc dây thừng vào mắt cá chân cháu." "Được." Miệng động quá chật, chỉ Trần Văn Cẩm xuống mới có thể hơi xoay sở được.

Hồ Bát Nhất quan tâm nói: "Văn Cẩm, ngàn vạn lần cẩn thận." Trần Văn Cẩm gật đầu, men theo địa động bò xuống, khoảng hai ba mét sau, cuối cùng thấy Lý Thiên Phong đang chống hai chân vào vách động, tựa hồ có thứ gì đó đang kéo y xuống.

"Lý đương gia, có thể nói chuyện không?" Lý Thiên Phong đại hỉ, cuối cùng cũng có người đến cứu y.

Nhưng y chỉ có thể phát ra tiếng "ô ô" đáp lại.

Trần Văn Cẩm nắm lấy hai chân Lý Thiên Phong kéo ra ngoài, phát hiện căn bản không kéo lên được.

"Là thứ gì kéo ngươi lại?

Nếu là cơ quan thì hừ một tiếng, nếu là vật sống thì hừ hai tiếng, nếu là âm tà chi vật thì hừ ba tiếng." Lý Thiên Phong dứt khoát hừ ba tiếng, tuy y không biết bàn tay khô héo màu đen kia là thứ gì, nhưng hiển nhiên không phải vật sống bình thường.

"Được, chờ cháu." Trần Văn Cẩm giật giật dây thừng, ra hiệu kéo nàng lên.

"Cuộc đối thoại vừa rồi đều nghe thấy rồi.

Lý đương gia bị âm tà chi vật giữ lại, không thể nhúc nhích được, mà dưới địa động quá chật hẹp, chúng ta không có cách nào đối phó với âm tà chi vật khi có Lý đương gia ở giữa." Ngô Nhị Bạch từ trên người lấy ra một lá phù lục: "Long Hổ Sơn, một lá 15 (công tích điểm), dán lên người Thiên Phong, xem có hiệu quả không." Hồ Bát Nhất nói: "Lá phù lục này tính vào đầu Bàn Tử." Ngô Nhị Bạch lộ ra nụ cười: "Dễ nói." Điểm công tích của nhà ai cũng không phải từ trên trời rơi xuống.

Vương Khải Toàn hừ một tiếng, không lên tiếng.

Trần Văn Cẩm nhận lấy phù lục, lại linh hoạt chui vào trong địa động.

Xuống đến nơi, nàng phát hiện Lý Thiên Phong lại bị kéo xuống nửa mét, hơn nữa đang "ô ô" khóc thút thít.

"Lý đương gia, cháu mang đến phù lục Long Hổ Sơn khu tà." Trần Văn Cẩm dán phù lục lên chân Lý Thiên Phong, chỉ nghe trong động phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Lý Thiên Phong cảm giác bàn tay khô héo kia buông lỏng tóc mình, lập tức lớn tiếng "ô ô ô" kêu lên.

Trần Văn Cẩm biết phù lục đã phát huy tác dụng, vội vàng nắm lấy hai chân Lý Thiên Phong, lớn tiếng kêu: "Kéo!" Mọi người bên

ngoài cùng nhau dùng sức, rất nhanh kéo Trần Văn Cẩm cùng Lý Thiên Phong ra ngoài.

Thấy Lý Thiên Phong nằm bệt trên đất, mái tóc vốn dày rậm đã rụng một mảng lớn, Hồ Bát Nhất ghé lại nói: "Lý đương gia, cảm giác thế nào rồi?" Lý Thiên Phong phun cục máu ứ ra, xắn tay áo lên, hung ác trừng Vương Khải Toàn: "Tốt lắm, chính là muốn xả giận!" Nói xong, liền đột ngột nhảy lên lao về phía Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn sớm đã chuẩn bị, vội vàng vứt ba lô vật tư xuống, chạy vòng quanh mọi người.

Lý Thiên Phong từ vị trí cao mười mấy mét rơi xuống, lại bị kẹt trong địa động mười mấy phút, toàn thân đau nhức, chỉ có thể cà nhắc cà nhắc đuổi theo phía sau.

"Bàn Tử, ngươi để ta đánh một trận, chúng ta huề nhau." "Không chịu, phù lục cứu ngươi là ta bỏ ra, chúng ta đã huề rồi." Hồ Bát Nhất thấy hai người chỉ đang đùa giỡn, cũng yên tâm, cầm đèn pin chiếu vào trong địa động.

Đột nhiên, trong động lóe qua một cặp mặt người khô gầy đáng sợ, đôi mắt phản xạ ánh sáng, dọa Hồ Bát Nhất giật mình, suýt nữa thì vứt cả đèn pin.

"Sao thế Lão Hồ?" Ngô Tam Tỉnh hỏi.

"Có một cái mặt, có lẽ là quái vật vừa rồi kéo Lý đương gia vào." Ngô Tam Tỉnh ghé qua, cầm đèn pin nhìn một lượt, không phát hiện ra gì.

"Lão Hồ, miệng động này có dấu vết nhân công khai thác, cũng giống một địa động tự nhiên, nhìn dấu vết thủy ngân còn sót lại, có lẽ thủy ngân biến mất chính là chảy vào trong động." Trần Văn Cẩm lắc đầu nói: "Hồ thủy ngân có nhiều thủy ngân như vậy, muốn thủy ngân

biến mất trong thời gian ngắn, những thợ xây mộ huyệt năm đó không thể nào thiết kế cái động nhỏ như thế này được.

Cháu cảm thấy cái động làm thủy ngân biến mất không phải cái này, cái động đó nhất định rất lớn, còn cái động nhỏ này có lẽ có công dụng khác." Hồ Bát Nhất gật đầu: "Ta có cùng quan điểm với Văn Cẩm, cái động này uốn lượn khúc khuỷu, không thích hợp cho dòng nước chảy vào chảy ra." Mọi người thương nghị một lúc, quyết định không quản quái vật trong động, vẫn tiếp tục leo lên tường gạch bờ sông, đi theo con đường trước đó.

Còn Lý Thiên Phong và Vương Khải Toàn náo loạn nửa ngày, cuối cùng lấy việc Vương Khải Toàn bồi thường 30 điểm công tích để kết thúc ân oán.

Vương Khải Toàn vô cùng đau lòng, y chỉ là khẽ vặn mông một cái, không ngờ lại mất 45 điểm công tích, những cái đó đều là đô la Mỹ thơm lừng a.

Lý Thiên Phong cũng không cam lòng, mái tóc dày rậm của y há chẳng phải 30 điểm công tích là có thể bồi thường được sao?

Nếu không phải nể mặt Vương Khải Toàn là huynh đệ của Hồ Bát Nhất, y nhất định sẽ không tha cho Vương Khải Toàn.

Hai người giao dịch, Hồ Bát Nhất không nhúng tay vào.

Để Bàn Tử chịu thiệt thêm chút, cũng coi như một bài học.

Để sau này làm việc không còn thô kệch nữa.

Sau khi Trần Văn Cẩm băng bó đơn giản vết thương cho Lý Thiên Phong, mọi người men theo dây thừng leo lên.

Hồ Bát Nhất với tư cách đội trưởng, chủ động ở lại phía sau.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất vừa leo được ba bốn mét, đã thấy Tề

Thanh Hồ phía trên kinh hãi nói: "Lão Hồ, cẩn thận phía sau!" Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh tập đến từ phía sau, vừa thầm kêu không ổn thì một con quái vật đầu người thân mèo vọt lên trời, kéo hắn xuống.

Con quái vật này chính là con mà hắn đã thấy trong địa động, toàn thân mọc đầy lớp da khô đen.

Khuôn mặt người kia trông như mặt trẻ con, bị gắn cưỡng ép lên thân mèo, vô cùng quái dị.

Ngã từ độ cao bốn năm thước, Hồ Bát Nhất ôm đầu, lăn mấy vòng.

Khi ngẩng đầu lên, chỉ thấy con quái vật thân mèo đang nhe nanh múa vuốt thị uy với hắn.

Hồ Bát Nhất cũng chẳng nương tay, vung nắm đấm đánh tới, gió quyền vù vù, con quái vật thân mèo vội vàng lùi lại.

Những người phía trên thấy Hồ Bát Nhất không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ con quái vật thân mèo này trông vậy mà vô dụng, chỉ là đồ trưng cho đẹp.

Tuy nhiên lúc này, trong địa động lại liên tiếp chui ra hàng chục con quái vật thân mèo, thân thể đen kịt của chúng ẩn mình trong bóng tối, chỉ có đôi mắt phản quang như mắt người, dưới ánh sáng sáng rực như đèn lồng.

"Lão Hồ, mau lên đây!" Vương Khải Toàn vội vàng la lớn.

Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Quái vật quá nhiều, Lão Hồ không lên được, chúng ta xuống giúp Lão Hồ." Nói rồi, y liền là người đầu tiên bám dây nhảy xuống.

Mọi người thấy vậy, cũng nhao nhao nhảy xuống trợ giúp.

Trần Văn Cẩm mang theo vài món ám khí, nhân lúc bọn quái vật thân mèo vây công Hồ Bát Nhất thì tung ra.

Xoẹt!

Xoẹt!

Ám khí sắc bén, tức thì đâm vào giữa trán bốn con quái vật thân mèo.

Chương 640

Bọn quái vật thân mèo ngã xuống đất rên rỉ, nhất thời chưa chết, phát ra tiếng khóc như trẻ con, những con quái vật thân mèo còn lại cũng nhao nhao hưởng ứng.

Cả bãi sông lập tức như quỷ khóc thần gào.

"Cái thứ quỷ quái gì thế này!" Vương Khải Toàn đá bay một con quái vật thân mèo, dùng ba lô liều mạng đập, cho đến khi óc của nó văng tung tóe, con quái vật thân mèo mới bất động.

"Mấy thứ này sức sống quá ngoan cường, tốt nhất là vặn đứt tủy sống nối liền đầu lâu và thân thể, nếu không không giết chết được!" Trần Văn Cẩm nhắc nhở.

Mọi người học được bí quyết, lưng tựa lưng, tạo thành một vòng tròn, rất nhanh đã giải quyết được một nửa số quái vật thân mèo.

Nhưng không ngờ, cùng với tiếng khóc như trẻ con của quái vật thân mèo càng lúc càng chói tai, trong địa động lại không ngừng chui ra mười mấy con nữa, hơn nữa nhìn thế này, dường như vô cùng vô tận.

Trên vách bãi sông còn không ít người, Tề Thanh Hồ, Giải Liên Hoàn, Trương Tiểu Phàm và những người khác đều ở phía trên.

Thấy nguy cơ dưới hầm mộ, Trương Tiểu Phàm cũng chẳng quản ngón tay bị thương, quả quyết nhảy xuống giúp sức.

Tuy nhiên, số lượng quái vật thân mèo đông đảo, vòng tròn mà mọi người vây lại càng lúc càng nhỏ, tình thế càng lúc càng căng thẳng.

Và rất nhiều quái vật thân mèo cực kỳ hung ác, liều mạng cũng

muốn nhảy lên cổ người mà cắn xé.

Ngô Nhị Bạch nhất thời sơ suất, bị một con quái vật thân mèo cắn bị thương ngã xuống đất.

Vài con quái vật thân mèo ngửi thấy máu mà động, cùng nhau lao tới, kéo hắn về phía địa động.

"Cứu ta!" Ngô Nhị Bạch la lớn, Lý Thiên Phong thấy vậy, cuối cùng không nhịn được rút khẩu súng đeo bên hông ra.

Đoàng!

Đoàng!

Liên tiếp hai phát súng, bắn chết con quái vật thân mèo đang kéo Ngô Nhị Bạch đi.

Ngô Nhị Bạch nhân cơ hội rút bùa Khu Tà từ trong người ra, cũng không tiếc nuối nữa, xé lớp màng bảo vệ, dán lên người mình.

Có bùa trên người, bọn quái vật thân mèo quả nhiên không dám đến gần.

"Nhị ca, còn bùa không?

Cho ta một lá!" Ngô Tam Tỉnh la lớn.

"Cút!

Lúc có chuyện cần mới kêu Nhị ca, ta không có đệ đệ như ngươi." Ngô Nhị Bạch hậm hực mắng một câu.

Ngô Tam Tỉnh bĩu môi, vừa nãy Ngô Nhị Bạch bị kéo đi, y mới là người căng thẳng nhất, đáng tiếc trên tay không có vũ khí, khoảng cách lại quá xa, chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Bây giờ y muốn một lá bùa cũng không cho, chết tiệt, đúng là lo lắng phí công.

Tề Thanh Hồ trên cao la lên: "Lại có quái vật chui ra từ địa động nữa rồi!" Lý Thiên Phong thấy tình thế nguy cấp, sau khi bắn vài phát súng thì nói: "Cứ thế này chúng ta đều sẽ bị kéo chết, ai có biện pháp hay không?" "Lên bãi sông, con gái đi trước, ta đoạn hậu." Hồ Bát Nhất la lớn.

"Ta không đi!" Trần Văn Cẩm đáp lại.

Lý Thiên Phong vội vàng nói: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện yêu đương, theo lời Lão Hồ nói, dựa sát vào dây thừng, cứu được một người hay một người, nếu không chúng ta sẽ không ai thoát được!" Mọi người vừa dây dưa với bầy quái vật thân mèo, vừa dịch chuyển đến gần sợi dây vừa được thả xuống.

Những người còn ở phía trên cũng thông minh, vội vàng thả cả bốn sợi dây thừng mà mọi người mang theo xuống, nhặt đá vụn xung quanh, cản trở bầy quái vật thân mèo.

Tuy nhiên, về vấn đề ai sẽ lên trước, mọi người lại không thống nhất được.

"Văn Cẩm, nàng đi trước!" "Ta không đi, thân thủ của ta tốt, ở lại phía dưới có tác dụng lớn!" Trong lúc nói chuyện, Trần Văn Cẩm tay không lại vặn đứt đầu một con quái vật thân mèo.

Lý Thiên Phong cũng quay đầu nói: "Nhị ca, huynh lên trước đi, ta sắp hết đạn rồi!" Ngô Nhị Bạch thấp giọng nói: "Không được, ta sao có thể bỏ lại ngươi và đệ đệ ta, đến lúc đó nếu chỉ có ta sống sót trở ra, cha ta sẽ chôn sống ta mất." Ngay lúc mọi người đang nhường nhịn, chỉ nghe thấy từ phía trước bóng tối truyền đến một tiếng cười lớn: "Không tệ, nguy hiểm như vậy mà vẫn biết nhường nhịn, có phong thái ba huynh đệ chúng ta năm xưa." Lời vừa dứt, liền thấy một đạo kiếm quang rực rỡ xẹt qua, bầy quái vật thân mèo lập tức bị mở ra một khoảng trống lớn.

Một bóng người hiện ra, chính là Trần Ngọc Lâu tay cầm Uyên Hồng Kiếm.

Uyên Hồng Kiếm dưới sự thôi động của Chân Khí, tản mát ra từng tia hàn quang.

"Trần lão khôi thủ!" Mọi người mừng rỡ, Trần Ngọc Lâu ở cùng với các bậc trưởng bối Cửu Môn, Trần lão khôi thủ có thể xuống đây, chứng tỏ đội ngũ cứu viện cũng đã đến.

Trần Ngọc Lâu không nói gì, tay cầm Uyên Hồng Kiếm xông vào bầy quái vật thân mèo, kiếm quang rực rỡ như cắt rau hẹ, tức thì quét sạch một đám quái vật thân mèo.

Có vũ khí thuận tay trong tay thật sự khác biệt, chỉ cần bị Uyên Hồng Kiếm chạm tới, quái vật thân mèo liền chết hoặc tàn phế.

Bầy quái vật thân mèo lùi lại, chui vào địa động, áp lực của mọi người giảm đi đáng kể, thậm chí còn đuổi theo quái vật thân mèo mà chém giết.

Chém giết xong con quái vật thân mèo cuối cùng, Trần Ngọc Lâu cầm kiếm cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Trần lão khôi thủ, cha ta và những người khác đã xuống chưa?" Ngô Tam Tỉnh không nhịn được hỏi.

"Bọn họ chưa xuống, chỉ có một mình ta nhân lúc cửa vào chưa đóng mà nhảy xuống." "Vậy thì..." "Vậy thì cái gì, không phải đã nói không cho phép các ngươi xuống sao?

Sao các ngươi lại xuất hiện ở đây?" Hoàn hồn lại, Trần Ngọc Lâu không khỏi trách cứ, khen ngợi là một chuyện, nhưng phạm sai lầm lại là một chuyện khác.

Ngô Tam Tỉnh nhìn mọi người, đành chịu áp lực kể lại chuyện vì sao bọn họ lại xuống đây.

Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Quy củ của Cửu Môn ta không rõ, việc phạt các ngươi cũng không phải chuyện của ta, nhưng dưới mộ có đại biến, sẽ rất nguy hiểm.

Tiếp theo các ngươi muốn đi theo ta?

Hay ở lại nơi an toàn chờ cứu viện?" Ngô Nhị Bạch vội vàng nói: "Đương nhiên là theo ngài, chúng ta xuống đây vội vàng, chẳng mang theo thứ gì, nếu không cũng sẽ không bị đám quái vật này vây khốn.

Theo ngài chúng ta sẽ an toàn hơn." Trần Ngọc Lâu đá đá một con quái vật thân mèo rồi nói: "Vậy cũng được, mấy con quái vật này không đơn giản, nếu răng và móng vuốt của chúng sắc bén hơn chút nữa, e rằng các ngươi đã không đợi được ta đến rồi." "Trần lão khôi thủ, thanh kiếm này của ngài cũng đổi từ Cửu Môn ra sao?" Lúc này, Vương Khải Toàn không nhịn được đến gần Uyên Hồng Kiếm đang phát ra hàn quang.

Đàn ông không ai là không yêu kiếm, huống hồ là một bảo kiếm như vậy.

Nếu không phải thanh kiếm này, Trần Ngọc Lâu có lẽ vẫn không có cách nào đánh lui bầy quái vật thân mèo.

Hồ Bát Nhất cũng đến gần Uyên Hồng Kiếm, trên thân kiếm sáng bóng khắc hai chữ triện Tần "Uyên Hồng".

Trần Ngọc Lâu lắc đầu: "Cái này ta không rõ, ta đâu phải người của Cửu Môn các ngươi." Y ẩn thế nhiều năm, không hiểu sâu về Cửu Môn, thật sự không biết có dùng điểm cống hiến để đổi Uyên Hồng Kiếm được không.

Lý Thiên Phong nói: "Bàn Tử, ngươi đừng thèm khát, thanh kiếm này Cửu Môn đúng là có, nhưng ngươi cả đời này cũng không đổi nổi đâu." Vương Khải Toàn không đáp lời, bĩu môi.

Không đổi nổi thì không đổi nổi, đâu cần ngươi ở đây nói bóng nói gió với ta.

Y càng nhìn thanh kiếm càng yêu thích, không nhịn được đưa tay chạm vào, còn chưa chạm đến lưỡi kiếm đã thấy đầu ngón tay nhói đau, bị cứa ra một vết máu.

"Chà chà, thanh kiếm này thật lợi hại." Hồ Bát Nhất thấp giọng hỏi Ngô Tam Tỉnh bên tai: "Thanh kiếm này bao nhiêu điểm cống hiến vậy?" Ngô Tam Tỉnh cười khổ: "Lão Hồ, thật sự không ít đâu, cần một ngàn điểm cống hiến, mà còn thường xuyên hết hàng nữa chứ.

Trong Cửu Môn ta nhớ chỉ có Trần môn chủ có một thanh, còn một thanh nữa ở Hoắc gia." Hồ Bát Nhất lắc đầu, hắn còn định sau này có tiền thì đổi cho Bàn Tử một thanh, giờ xem ra không có hy vọng rồi.

Chương 641

Một ngàn điểm cống hiến?

Cả đời này cũng chưa chắc kiếm được.

"Trần lão khôi thủ, thanh kiếm này hình như là kiếm của môn chủ." Lý Thiên Phong tinh tế, quan sát dấu vết trên chuôi kiếm, đột nhiên lên tiếng.

Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Kiếm này ta nhặt được ở bãi sông, chắc là Tam đệ và Thiên Hữu bọn họ để lại." "Diệp Tam gia để lại?

Vậy Diệp Tam gia cũng xuống mộ?" Mọi người lộ vẻ mừng rỡ.

Trong số thế hệ thứ hai Cửu Môn này, có một phần lớn chưa từng gặp Diệp Bạch, với tư cách là nhân vật truyền kỳ của Cửu Môn, bọn họ tự nhiên rất hiếu kỳ.

"Đã xuống rồi, nhưng chắc là gặp nguy hiểm, nếu không sẽ không để lại kiếm." Trần Ngọc Lâu cau mày nói.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, vội vàng vỗ mông ngựa an ủi: "Với bản lĩnh của Tam gia và môn chủ, trừ phi Long Quân khởi thi, nếu không sẽ không có nguy hiểm, Trần lão khôi thủ không cần lo lắng." Trần Ngọc Lâu nhìn sâu Ngô Tam Tỉnh một cái: "Ngươi là tam tử của Ngô Ngũ gia phải không?" Ngô Tam Tỉnh khẽ gật đầu, cảm thấy ánh mắt Trần lão khôi thủ nhìn y có chút kỳ lạ, lẽ nào y nói sai rồi?

"So với cha ngươi, ngươi càng giống ông nội ngươi hơn, giỏi chen ngang, tâm tư hoạt bát." Lời này nghe không giống lời hay, những người bên cạnh không nhịn được bật cười.

Ngô Tam Tỉnh cũng đỏ mặt.

Trần Ngọc Lâu nói: "Đừng cười, ta đang khen người đó.

Năm xưa Ngô Quảng Nguyên từ một phu khuân vác tay trắng lập nghiệp, một đường phát triển, sau này trở thành một trong Cửu Gia quyền thế cao nhất Trường Sa, điều này không thể tách rời khỏi tính cách giỏi luồn lách, lăn lộn của hắn.

Thật ra trong Cửu Môn, ông nội ngươi là một trong số ít người ta kính phục nhất, đã làm được việc từ chỗ thấp kém nhất mà vươn lên giữa chốn thảo dã." "Trần lão khôi thủ, vậy ông nội ta thì sao?" Lý Thiên Phong không nhịn được hỏi.

Trần Ngọc Lâu liếc nhìn Lý Thiên Phong một cái: "Ông nội ngươi thủ đoạn ngoan độc, sát khí đủ, Bán Tiệt Lý năm xưa ở Hồ Nam không ai không biết, ta tự nhiên cũng rất mực kính phục." Lý Thiên Phong lộ ra nụ cười, có thể được Trần lão khôi thủ khen ngợi, đó không phải là chuyện đơn giản.

Giải Liên Hoàn thì thầm vào tai Tề Thanh Hồ: "Sao ngươi không hỏi?" Tề Thanh Hồ lắc đầu: "Thôi cha ta thì bỏ đi, hắn làm càn lên đến ta còn sợ, trong Cửu Môn ta cảm giác chỉ có hắn là người góp đủ số." Trần Ngọc Lâu nghe thấy lời này, quay đầu nói: "Tề gia ở Cửu Môn đâu phải là người góp đủ số, năm xưa Cửu Môn thành lập, cha ngươi còn chưa phải đương gia, mà là ông nội ngươi, Tề Cửu gia.

Đêm trước khi Cửu Môn thành lập, thế lực Trường Sa đại tẩy bài, hỗn loạn như một nồi cháo, các thế lực lớn nhỏ tranh giành không ngừng, nếu không phải Tề Cửu gia đứng ra điều hòa ở giữa, Cửu Môn sẽ không thuận lợi thống nhất Trường Sa như vậy." Từ miệng Trần Ngọc Lâu, thế hệ tiểu bối Cửu Môn đã biết không ít chuyện xưa của thế hệ tiền bối.

Có những chuyện thú vị và cũng có những chuyện đáng vinh dự, những điều này từ miệng trưởng bối của họ thì không thể nghe được.

Nhất thời, mọi người lại quên mất mình còn đang ở trong hầm mộ

đầy rẫy hiểm nguy, quấn lấy Trần Ngọc Lâu hỏi đông hỏi tây.

Tính cách thích khoe khoang của Trần Ngọc Lâu trước sau vẫn không thay đổi, sự tâng bốc của thế hệ tiểu bối khiến y nở nụ cười nhiều hơn, y cũng vui vẻ trả lời.

Tuy nhiên y vẫn biết chính sự mình xuống mộ.

"Được rồi, nếu các ngươi thích nghe, sau này ta sẽ kể cho các ngươi nghe.

Hiện tại tình hình trong mộ chưa rõ, chúng ta phải làm việc chính sự thôi." Mọi người cũng đành im lặng, gật đầu đồng ý.

Trên đường, Trần Ngọc Lâu đi đến bên Hồ Bát Nhất, hỏi han kinh nghiệm của hắn.

"Ngươi là người phái Mạc Kim, vậy là người nhà, vật này lưu lại cho ngươi, có thể ném ra vào thời khắc mấu chốt, biến hóa ra lôi đình..." Trần Ngọc Lâu lén nhét cho Hồ Bát Nhất một lá bùa Chưởng Tâm Lôi, rồi vỗ vỗ vai hắn, đi đến phía trước đội ngũ.

Vương Khải Toàn phía sau xáp lại, thấp giọng nói: "Lão Hồ, lão Hồ, Trần lão khôi thủ cho ngươi cái gì thế?" "Khẽ thôi, đừng để Trần lão khôi thủ khó xử!" "Ta hiểu, ta hiểu!" Vương Khải Toàn cười cười, biết là đồ tốt rồi thì quay về vị trí cũ.

Hồ Bát Nhất cảm động trong lòng, bất kể là Trần môn chủ hay Trần lão khôi thủ, đều vô cùng chiếu cố hắn.

Truy nguyên đầu, vẫn là vì ông nội hắn là sư đệ của Đại sư công.

Phù lục Chưởng Tâm Lôi, hắn cũng từng nghe Ngô Tam Tỉnh nói qua, loại phù lục này không phải xuất phát từ Long Hổ Sơn, mà là do Đại sư công tự tay chế tác, một phát có thể diệt quần thi, là một trong những lá bùa có uy lực lớn nhất.

Trong Cửu Môn trị giá 500 điểm, số lượng hiếm có, là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Không ngờ Trần lão khôi thủ lại tặng bảo bối này cho hắn, ân tình này e rằng phải ghi nhớ cả đời.

Thế hệ thứ hai Cửu Môn từ khi gặp Trần Ngọc Lâu, liền không còn men theo vách bãi sông gạch nữa, mà là đi trong lòng bãi sông.

"Trần lão khôi thủ, rốt cuộc chúng ta muốn đi đâu?" Ngô Tam Tỉnh cau mày, y có chút ký ức về bản đồ Long Quân mộ, con đường này không phải là đi về phía trước, mà hình như đang đi ngược lại.

Trần Ngọc Lâu nói: "Đi đến nơi địa thế thấp, nhiều thủy ngân như vậy trong thời gian ngắn biến mất, nhất định có một nơi đặc biệt nào đó đã tích trữ thủy ngân lại." "Trần lão khôi thủ, ta có chút không hiểu, chúng ta đến nơi đó làm gì?" Trần Ngọc Lâu nói: "Uyên Hồng Kiếm bị bỏ lại trên bãi sông, rất có khả năng Tam đệ và những người khác tình cờ gặp phải thủy ngân rút triều mà bị cuốn đi, dòng nước lớn như vậy, có lẽ bọn họ đã bị cuốn trôi." Mọi người không khỏi gật đầu, cảm thán Trần lão khôi thủ suy đoán tinh tế.

Trần Ngọc Lâu lại nói: "Đương nhiên, không chỉ có vậy, nếu không làm rõ nguyên nhân thủy ngân biến mất, bãi sông này sẽ không an toàn.

Vạn nhất thủy ngân từ đâu đó phun trào ra, đợi đại đội xuống đến thì sẽ rất nguy hiểm." Mọi người gật đầu.

Hai lý do này đều là Trần Ngọc Lâu viện cớ.

Kỳ thực, Trần Ngọc Lâu vốn dĩ định men theo bản đồ đi sâu vào địa cung, nhưng sau khi gặp những người thuộc thế hệ thứ hai Cửu Môn thì y đã từ bỏ ý định.

Từ quẻ tượng của Tề Thiết Chủy mà xem, tình hình trong mộ hiển

nhiên đã xảy ra biến cố lớn, có lẽ sâu trong địa cung không còn an toàn.

Y dẫn đám trẻ này đi sâu vào, chẳng phải là đưa chúng đi chịu chết thì là gì?

"Trần lão khôi thủ, vạn nhất thủy ngân bây giờ đổ ngược ra, chúng ta làm sao đây?" Vương Khải Toàn không nhịn được hỏi.

Trần Ngọc Lâu còn chưa đáp, liền thấy Lý Thiên Phong nói: "Bàn Tử, chuyện này không cần ngươi bận tâm, ngươi không thấy chúng ta tuy đi trên bãi sông, nhưng vẫn luôn đi gần vách gạch bãi sông sao?

Nếu mặt đất có động tĩnh, thời gian thủy ngân dâng lên đủ để chúng ta rút lui rồi." Trần Ngọc Lâu cười cười, không xen vào.

Không biết đã đi bao lâu, phía trước bãi sông liên tục truyền đến tiếng nước "oanh long long", mọi người nhìn nhau, tăng nhanh tốc độ, biết sắp tìm thấy nơi đó rồi.

Chỉ thấy trong lòng bãi sông lát gạch rộng lớn, một lượng lớn thủy ngân hội tụ vào một cái động có đường kính hơn mười mét.

Trên miệng động trôi nổi rất nhiều tạp vật, có mảnh tre, gỗ, và cả xác chết của một số sinh vật không rõ tên.

Thủy ngân trong động như một chiếc máy giặt, chậm rãi xoáy ngược chiều kim đồng hồ, Hồ Bát Nhất cau mày nói: "Xem ra cơ quan dưới đất vẫn đang hoạt động." Mọi người gật đầu, Trần Ngọc Lâu nói: "Cái động này tuy lớn, nhưng hút một lượng thủy ngân lớn như vậy trong thời gian ngắn cũng không thực tế.

Xung quanh có lẽ còn có những cái động tương tự, các ngươi tản ra tìm kiếm, ngàn vạn lần chú ý an toàn." Trần Ngọc Lâu chọn ra vài người có thân thủ và đảm lượng không tệ trong số mọi người, bảo họ chia thành hai đội, đi thăm dò theo ba hướng.

Hồ Bát Nhất tự nhiên cùng Vương Khải Toàn lập thành một cặp, còn chưa đi xa, Vương Khải Toàn đã hớn hở xáp lại: "Lão Hồ, Trần lão khôi thủ cho ngươi bảo bối gì thế, cho ta xem với." Hồ Bát Nhất biết tính Vương Khải Toàn, liền lấy bùa ra: "Chỉ xem thôi nhé, đừng chạm tay vào." Phù lục Chưởng Tâm Lôi lấy trúc vàng làm dược liệu, phù văn trên bề mặt huyền ảo, ẩn hiện lôi đình màu tím nhạt xẹt qua, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Vương Khải Toàn liền hâm mộ nói: "Thật tốt, nếu ông nội ngươi có đứa cháu như ta thì tốt rồi." Hồ Bát Nhất cười trêu chọc: "Bàn Tử, bây giờ cũng chưa muộn, ngươi nhận ta làm cha, còn có thể có thêm một người cha nữa." "Cút đi!" Hai người đi được khoảng một dặm, lại phát hiện một cái động lớn đầy thủy ngân.

Cái động lớn này cũng gần giống cái vừa nãy, thủy ngân xoáy ngược chiều kim đồng hồ, hơn nữa trên bề mặt trôi nổi rất nhiều tạp vật.

"Bàn Tử, đánh dấu lại trên bản đồ, lát nữa cùng tổng hợp lại cho Trần lão khôi thủ." Vương Khải Toàn lấy ra mảnh vải trắng mà Trần Ngọc Lâu phát cho bọn họ, vẽ vẽ nguệch ngoạc lên đó.

Hồ Bát Nhất cúi đầu xem Bàn Tử vẽ có chính xác không, hắn lại đột nhiên ngẩng đầu, luôn cảm thấy những vật nổi trên thủy ngân trong động lớn dường như có thêm thứ gì đó.

"Lão Hồ, sao thế?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, lại cảm thấy không có gì bất thường.

"Không nói rõ được, ngươi vẽ xong chúng ta đi thôi." Vương Khải Toàn cũng không trì hoãn, sau khi đánh dấu rõ ràng vị trí cái động lớn trên vải trắng, liền cùng Hồ Bát Nhất nhanh chóng rời đi.

Hai người vừa đi được vài bước, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động lạ.

Chương 642

"Chạy đi, Lão Hồ!" Vương Khải Toàn không quay đầu lại, cất bước bỏ chạy.

Hồ Bát Nhất chiếu đèn pin quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy trong động thủy ngân lớn xuất hiện thêm một bóng đen, nhưng vì ánh sáng quá tối, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Khi quay đầu lại, Vương Khải Toàn đã chạy xa hơn mười mét.

"Bàn Tử chết tiệt, đợi ta với." Hai người quay về doanh địa sơ sài, kể lại chuyện vừa gặp cho Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu cau mày nói: "Xem ra nơi này không an toàn, vậy chỗ này không thể thăm dò nữa, Lý đương gia, ngươi đi tập hợp những người đã ra ngoài về." "Được rồi." Lý Thiên Phong thổi còi dơi, tiếng vang vọng khắp bãi sông.

Không lâu sau, những người ra ngoài đều trở về, nhưng có một tiểu đội không thấy tăm hơi.

Hai người mất tích chính là Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch.

Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Ta đi tìm bọn họ." "Không cần, các ngươi ở yên tại chỗ, đợi ta trở về." Trần Ngọc Lâu tay cầm Uyên Hồng Kiếm, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Lúc này Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh đã đi xa, đang ở trước một cái tế đàn sơ sài.

Tế đàn chỉ là một đống đá vụn chất chồng, nhưng trên đó lại bày mười mấy cái đầu lâu thủ mộ nhân đẫm máu, mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi.

"Nhị ca, những đầu lâu này hẳn là của người sống trong mộ, hơn

nữa vừa mới bị giết không lâu, máu còn nóng hổi.” Ngô Tam Tỉnh quan sát nói.

Trong mộ có người sống?

Máu còn nóng?

Ngô Nhị Bạch vội vàng nói: “Tình hình không ổn, chuẩn bị chuồn thôi.” Đột nhiên, một luồng gió lạnh tập đến, Ngô Nhị Bạch chỉ cảm thấy mắt tối sầm, bụng một trận đau nhói, cả người bị đánh văng ra xa mười mét.

“Nhị ca!” Ngô Tam Tỉnh cả kinh, nhìn khắp bốn phía, nhưng lại không tìm thấy kẻ đã tập kích nhị ca mình.

Ngô Nhị Bạch khó khăn bò dậy, phát hiện bụng có một dấu quyền thủy ngân, xem ra kẻ tấn công hắn là từ trong động thủy ngân lớn bò ra.

“Nhị ca, huynh không sao chứ?” “May mà ta mặc Kim Tơ Nhuyễn Giáp của đại ca, nếu không cú này thật sự tàn phế rồi.” Ngô Nhị Bạch phun ra một ngụm ứ huyết, lòng còn sợ hãi nói.

Năm xưa Diệp Bạch đã để lại ba món bảo bối cho ba huynh đệ còn nhỏ, lão đại là Kim Tơ Nhuyễn Giáp, lão nhị là Long Hổ Kim Đan, lão tam là Kỳ Lân Kiệt.

Ngô Nhất Cùng không dùng đến nhuyễn giáp, liền bị Ngô Nhị Bạch đòi lấy, vẫn luôn mặc trên người.

Lần này quả thật đã cứu mạng hắn.

“Trước cứ quay về đã.” Ngô Tam Tỉnh đỡ Ngô Nhị Bạch chậm rãi lùi lại, chưa đi được mấy bước thì đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy một người khôi lỗi đứng phía sau bọn họ, thân thể người khôi lỗi phủ một lớp thủy ngân lỏng, đang chậm rãi nhuyễn động.

“Thiên Phong thương, ngươi bắn súng chuẩn, cầm lấy.” Ngô Tam Tỉnh nhận lấy khẩu súng Ngô Nhị Bạch đưa tới, quả quyết nổ súng.

Viên đạn bắn vào thân thể người khôi lỗi, bốc ra một làn khói khét lẹt, sau đó không còn phản ứng gì nữa.

Thấy người khôi lỗi chậm rãi đi tới, lòng hai huynh đệ đã nguội lạnh đi một nửa.

Trong chớp mắt!

Trần Ngọc Lâu cầm kiếm đến, Uyên Hồng Kiếm chém vào cổ người khôi lỗi, nhưng chỉ nghe thấy tiếng “keng” chói tai, lưỡi kiếm sắc bén bị bật ra.

Trần Ngọc Lâu sửng sốt, không ngờ thân thể người khôi lỗi lại cứng rắn đến vậy, vừa định đổi chiêu, liền thấy người khôi lỗi một quyền đánh tới, Trần Ngọc Lâu đành phải cầm kiếm đỡ.

Gió quyền đập tới, dưới sức mạnh lớn, Uyên Hồng Kiếm cong lại, Trần Ngọc Lâu vội vàng mượn lực, lùi lại mấy bước.

Cảm thấy người khôi lỗi khó đối phó, Trần Ngọc Lâu quay đầu cau mày nói: “Hai người các ngươi về trước đi.” Ngô Tam Tỉnh muốn ở lại giúp, nhưng lại bị Ngô Nhị Bạch khuyên đi: “Chúng ta đi trước, nếu không Trần lão khôi thủ sẽ không thể thi triển được!” Tuy nói vậy, nhưng hai người không đi xa, chuẩn bị ở gần đó bất cứ lúc nào cũng có thể chi viện Trần Ngọc Lâu.

Lúc này Trần Ngọc Lâu càng đánh càng sốt ruột, Uyên Hồng Kiếm trong tay tuy sắc bén, nhưng đối phó với người khôi lỗi có chất liệu đặc thù, chỉ có thể phát huy tác dụng phòng ngự.

Cứ giằng co như vậy, đợi khí huyết và chân khí cạn kiệt, người thua chỉ có thể là y, đến lúc đó đám trẻ này cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Người khôi lỗi này rốt cuộc là chất liệu gì?

Ngay cả Uyên Hồng Kiếm cũng khó lòng gây tổn hại dù chỉ một chút!

Thấy khí lực của mình khó duy trì, Trần Ngọc Lâu cuối cùng không nhịn được sử dụng một lá phù lục Kim Quang Chú.

"Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn..." Âm thanh hùng hồn vang vọng quanh tế đàn, Trần Ngọc Lâu như khoác lên mình một lớp áo choàng trong suốt màu vàng kim phát sáng.

Có Kim Quang Chú hộ thể, Trần Ngọc Lâu cũng buông bỏ phòng ngự, chuyên tâm công kích vào các khớp nối trên thân thể người khôi lỗi.

Dưới tế đàn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kim loại va chạm giòn giã, một bóng hình màu vàng kim và một bóng hình màu bạc dây dưa, khó phân khó gỡ.

Nhưng rất nhanh.

Dưới tầm mắt của huynh đệ nhà họ Ngô, ánh sáng vàng kim càng lúc càng mờ nhạt, nhiều lần bị bóng hình màu bạc đánh bay xuống đất.

"Xoẹt xoẹt!" Một trận âm thanh sắc nhọn cao vút khiến hai huynh đệ nhà họ Ngô yên tâm.

Chỉ thấy Trần Thiên Hữu tay cầm Kháng Long Giản màu đen huyền xông vào chiến trường.

Bang!

Bang!

Kháng Long Giản và nắm đấm người khôi lỗi chạm nhau, sau hai đòn, liền thấy một mảng lớn vỏ kim loại từ khớp tay người khôi lỗi bong ra.

"Cha, người không sao chứ?" Trần Thiên Hữu đỡ Trần Ngọc Lâu

đang nằm giữa những viên gạch vỡ vụn dậy, nếu không có Kim Quang Chú hộ thể, vừa nãy Trần Ngọc Lâu đã bị đập chết rồi.

"Không sao, may mà con đến kịp thời, tam thúc con cũng đến rồi sao?" Trần Ngọc Lâu thở phào, nhìn quanh một lượt, không thấy bóng dáng Diệp Bạch đâu.

"Tam thúc đi sâu vào địa cung rồi, ta trước giải quyết tên khôi lỗi này, có gì lát nữa nói." Trần Thiên Hữu đẩy Trần Ngọc Lâu ra, kéo đuôi Kháng Long Giản, tiếng "rít" vang lên, rồi xông lên.

Người khôi lỗi tuy thần binh khó gây thương tích, nhưng cũng do kim loại chế tạo thành.

Chỉ cần là kết cấu kim loại cố định, liền có thể bị Kháng Long Giản tìm ra điểm yếu kim loại, một kích phá hủy.

Dưới giản pháp kín kẽ của Trần Thiên Hữu, người kim loại liên tục lùi bước, những mảng kim loại đặc chế trên bề mặt rơi xuống từng mảng lớn, lộ ra bộ phận bánh răng bên trong.

Rầm!

Cuối cùng, Trần Thiên Hữu đánh gãy tứ chi người kim loại, kết thúc trận chiến này.

Trần Ngọc Lâu không nhịn được vui mừng nói: "Tiểu tử ngươi mạnh hơn ta quá nhiều rồi." "Chỉ là lợi thế của binh khí thôi." Trần Ngọc Lâu khẽ lắc đầu, thực lực của con trai mình y nhìn rất rõ ràng, không nói đến Nội Gia Chân Khí đại thành, chỉ riêng lực đạo dùng giản, cũng không phải y có thể sánh bằng.

Đưa Kháng Long Giản cho Trần Ngọc Lâu, y cũng không cách nào chính xác tìm ra điểm phòng ngự của người khôi lỗi, tiêu diệt nó.

Chương 643

Lúc này, Trương Khải Sơn dẫn theo thế hệ thứ hai Cửu Môn cũng đến bên tế đàn.

Hắn và Trần Thiên Hữu chuẩn bị quay về phía trên mộ, trên đường thấy thế hệ thứ hai Cửu Môn một đường để lại ám hiệu, liền biết trong Cửu Môn lại có một nhóm người xuống mộ, thế là một đường truy tìm đến.

"Chuyện các tiểu bối các ngươi lén xuống đây ra ngoài rồi tính, nhưng hiện tại tình hình trong địa cung chưa rõ, tất cả hãy thành thật một chút, nếu còn gây ra rắc rối, ta sẽ trục xuất các ngươi khỏi Cửu Môn, bất kỳ ai cầu tình cũng vô dụng!" Trần Thiên Hữu nói chuyện nghiêm khắc, các tiểu bối không dám hó hé tiếng nào.

Lúc này, Trương Khải Sơn sau khi nghiên cứu một lượt trên thân người khôi lỗi đã bị phá hủy thì nói: "Trên cổ người khôi lỗi này không có vết kiếm, không phải là con mà chúng ta gặp, là con mới xuất hiện." Trần Thiên Hữu gật đầu, đi đến dưới tế đàn, cau mày.

Mười mấy cái đầu lâu thủ mộ nhân đã nguội lạnh, máu tươi cũng đã khô cạn.

Theo lời hai huynh đệ nhà họ Ngô, những đầu lâu thủ mộ nhân này bị cắt xuống thời gian chỉ mới đây.

Mà tế đàn xuất hiện sau khi thủy ngân biến mất, chứng tỏ từ khi Long Quân mộ xảy ra chấn động, thủ mộ nhân liền gấp rút đến đây, vội vàng xây dựng tế đàn, sau đó tiến hành hiến tế người sống.

Chỉ là thủ mộ nhân hiến tế là tự nguyện?

Hay là bị đồ sát?

Điểm này vẫn chưa thể phán đoán.

Tuy nhiên thủ mộ nhất tộc người không nhiều, mười mấy cái đầu lâu này gần như là một nửa tộc nhân rồi, những người còn lại sẽ ở đâu?

Trần Thiên Hữu chống cằm suy tư.

Thảo nào Tam thúc lại nói, thủ mộ nhân không nói thật với hắn.

Trần Ngọc Lâu xáp lại: "Thiên Hữu, bây giờ làm sao đây?" Trần Thiên Hữu nghĩ nghĩ rồi nói: "Cha, người dẫn các tiểu bối về lại lối vào trước, nếu lối vào vẫn đóng, thì dùng thuốc nổ phá ra, chuyện này giao cho Giải Liên Hoàn làm, tiểu tử này tốt nghiệp ngành kiến trúc..." "Vậy còn con và Phật gia?" "Con và Phật gia ở lại dưới đây, chuyện tế đàn không làm rõ ràng, lòng con không yên." "Được, ngàn vạn lần cẩn thận." Trần Ngọc Lâu lòng có lo lắng, nhưng cũng không khuyên ngăn, nhận lấy đồ Trần Thiên Hữu giao cho rồi, dẫn theo các tiểu bối Cửu Môn rời đi.

Trên đường đi, Vương Khải Toàn hưng phấn xáp lại bên Hồ Bát Nhất, thấp giọng nói: "Lão Hồ, ta vớt được một bảo bối tốt trong động thủy ngân." "Bảo bối gì?" "Thiên thạch?

Màu trắng, loại mà lần trước chúng ta phát hiện ở Dã Nhân Câu ấy." Vương Khải Toàn lại hưng phấn nói: "Ngươi chẳng phải nói loại đá đó giá trị rất cao sao, trong Cửu Môn có thể đổi được không ít điểm cống hiến, tảng đá này chúng ta chia đôi, đến lúc đó lại kiếm được một khoản." Nói rồi, Vương Khải Toàn liền lấy ra tảng đá màu trắng lớn bằng nắm tay.

Hồ Bát Nhất cau mày nói: "Bàn Tử, thứ này ngươi cũng dám giữ riêng, quên mất bên trong có lệ quỷ ẩn nấp sao." Lời này vừa ra, lập tức khiến Vương Khải Toàn giật mình một cái, hắn quả thật quên mất trong tảng đá còn có lệ quỷ.

“Lão Hồ, vậy phải làm sao?” “Đi, cùng ta đi gặp Trần lão khôi thủ.” Hồ Bát Nhất dẫn Bàn Tử đi đến phía trước đội ngũ, kể lại chuyện thiên thạch màu trắng cho Trần Ngọc Lâu.

Những người khác cũng xúm lại, Ngô Tam Tỉnh nháy mắt ra hiệu nói: “Bàn Tử, chuyện này ngươi làm không đúng đạo lý, đến cả ta cũng giấu, với mối quan hệ của chúng ta, tảng đá này cũng phải có phần của ta chứ?” “Cút!

Cút!

Tảng đá là ta một mình phát hiện, có bản lĩnh thì các ngươi cũng đi nhặt một khối đi.” Vương Khải Toàn trước đó đã tổn thất 45 điểm cống hiến, sớm đã đau lòng dữ dội, tảng đá màu trắng có thể đổi được không ít điểm cống hiến, hắn sao có thể nhường ra.

Trần Ngọc Lâu cau mày hỏi: “Các ngươi nói, đổ Chú Tà Huyết lên tảng đá màu trắng là có thể diệt sát lệ quỷ?” Vương Khải Toàn nói: “Đúng đúng, Trần lão khôi thủ, lúc đó chúng ta làm y như vậy, tảng đá tức thì bốc ra một làn khí đen.

Nhưng bây giờ chúng ta lại không có Chú Tà Huyết...” Trần Ngọc Lâu ngắt lời: “Chú Tà Huyết ta có.” “Vậy thì quá tốt rồi, Trần lão khôi thủ, ngài giúp ta đổ chút Chú Tà Huyết, đợi lệ quỷ bên trong bị trừ đi, ta sẽ trả lại ngài.” Trần Ngọc Lâu không đáp, chỉ cảm thấy có chút bất an trong lòng.

Y nghĩ nghĩ, vẫn là từ trong Nhẫn Không Gian lấy ra Chú Tà Huyết, nhỏ một giọt lên tảng đá màu trắng.

Tuy nhiên, tảng đá màu trắng không bốc ra khí đen, ngược lại còn hấp thu toàn bộ Chú Tà Huyết màu đỏ.

Chuyện này...

Vương Khải Toàn cũng ngây người, sao lại không bốc khí đen.

“Trần lão khôi thủ, lại thêm một giọt đi, đều tính vào của ta.” Trần Ngọc Lâu lại nhỏ một giọt nữa, tảng đá màu trắng dưới sự tẩm nhuận của Chú Tà Huyết, ánh sáng trắng sữa phát ra dường như càng thêm rực rỡ.

“Không nhỏ nữa, tảng đá trước cứ để ở chỗ ta, đợi ra ngoài rồi tính.” Trần Ngọc Lâu quả quyết nói.

Vương Khải Toàn gật đầu, Trần lão khôi thủ hẳn là sẽ không tham lam điểm cống hiến từ tảng đá của hắn, hơn nữa đặt ở trên người Trần lão khôi thủ sẽ an toàn hơn.

Lúc này, Diệp Bạch đã đạp Canh Kim Tiểu Kiếm bay đến rừng trúc nơi thủ mộ nhất tộc cư trú.

Trong nhà đá không một bóng người, trên đất cũng đầy tạp vật.

Diệp Bạch dùng thần thức tìm kiếm một lượt, phát hiện dấu vết những thủ mộ nhân này rời đi là hướng về phía hồ thủy ngân.

Từ thời gian bọn họ rời đi mà xét, vừa đúng lúc thủy ngân rút triều.

Đám thủ mộ nhất tộc này rốt cuộc đã giấu hắn điều gì?

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, thu thập tất cả thẻ tre của thủ mộ nhất tộc lại.

Những thẻ tre này ghi lại thông tin về việc thủ mộ nhất tộc cư trú trong hầm mộ, hắn lúc đó không xem kỹ, bên trong có lẽ có thông tin quan trọng.

Hơn nữa, điều cấp bách nhất hiện tại là tìm thấy đám thủ mộ nhất tộc này.

Dựa theo quẻ tượng trước đó của hắn mà xem, bản thể Long Quân không ở trong quan quách, hơn nữa rất có khả năng ẩn nấp trên

người thủ mộ nhất tộc, muốn nhân cơ hội thoát khỏi Long Quân mộ.

Tiếp đó, Diệp Bạch đại khái đọc lướt qua thẻ tre một lần, quả nhiên phát hiện một số điều mới.

Thứ nhất, thủ mộ nhất tộc dường như có tập tục tế tự, mỗi một khoảng thời gian đều phải xây dựng tế đàn, cử hành huyết tế.

Thứ hai, mỗi một đời tộc trưởng thủ mộ nhất tộc đều phải bị tế linh.

Thẻ tre ghi lại, sau khi tế linh, thần trí của tộc trưởng sẽ đại khai, trở nên cực kỳ thông minh.

Tế linh?

Diệp Bạch khi gặp Lạc Hậu, luôn cảm thấy với lời nói của y, không giống người lớn lên trong cổ mộ tối tăm không thấy trời, mà càng giống một lão nhân học thức uyên thâm.

Xem ra đây chính là tác dụng của tế linh rồi.

Tuy nhiên, Diệp Bạch cảm thấy, loại tế linh này càng giống một loại đoạt xá.

Vậy thủ mộ nhất tộc rốt cuộc là tốt hay xấu?

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, lấy ra Hổ Tỳ màu đỏ suy tư.

Từ khi hắn tiếp xúc với thủ mộ nhất tộc, thủ mộ nhất tộc không hề có ý đồ bất thường với hắn, ngược lại còn thêm phần tôn kính, trước khi chia tay lại tặng Hổ Tỳ cho hắn.

Hổ Tỳ quả thật là một bảo bối, có thể điều khiển mười hai đồng nhân bảo vệ quan quách trong địa cung.

Từ góc độ đó mà xem, Lạc Hậu cũng không giống người muốn hại hắn.

Nếu có lòng địch ý với hắn, Hổ Tỳ này sẽ không để lại cho hắn.

Còn về con trai của Lạc Hậu là Cách, Diệp Bạch cũng từ miệng y mà biết được không ít chuyện.

Nào là Long Quân phục hồi, có lời tiên tri tất có một trận chiến với hậu nhân Long Quân.

Chương 644

Lúc đó Diệp Bạch dùng thần thức tra xét, lời Cách nói không giống lời giả dối.

Vì vậy, lời tiên tri này hoặc là thật, hoặc là lời nói dối, thậm chí là lời nói dối mà ngay cả Cách cũng không biết.

Nếu là lời nói dối, vậy kẻ chủ mưu tất cả những chuyện này không nghi ngờ gì chính là Lạc Hậu.

Diệp Bạch lắc đầu, cứ nghĩ vẩn vơ nữa cũng không thể sáng tỏ được, chi bằng men theo dấu vết thủ mộ nhất tộc đã biến mất, tìm được bọn họ rồi tính.

Gần tế đàn, Trần Thiên Hữu và Trương Khải Sơn đã thăm dò khắp các địa động thủy ngân gần đó.

Các địa động thủy ngân đường kính hơn mười mét có đến hai mươi mốt cái, mà đây chỉ là những cái được phát hiện gần đây, những nơi khác có hay không thì vẫn chưa thể nói rõ.

Nhiều động như vậy, quả thật có thể hút cạn thủy ngân trong bãi sông trong thời gian ngắn.

"Phật gia, huynh nói đám thủ mộ nhân này rốt cuộc có tâm tư gì?

Lén lút đến đây tạo một cái tế đàn, lại còn chết nhiều tộc nhân như vậy?" Trương Khải Sơn lắc đầu: "Nói thật, ngôi mộ này quỷ dị, ta cũng không nói rõ được điều gì, nhưng nếu Lão Bát ở bên ngoài bói ra Long Quân phục hồi không sai, vậy hiện tại ta lo lắng hơn là bên Tam gia." Đột nhiên, từ địa động gần tế đàn truyền đến tiếng động gì đó bò ra từ trong động thủy ngân.

Trần Thiên Hữu và Trương Khải Sơn vội vàng chạy tới, chỉ thấy

một thủ mộ tộc nhân toàn thân bọc thủy ngân, ngã vật ra bên miệng động, trong miệng thì thầm: "Cứu ta." Nhưng lời chưa nói xong, liền tắt thở.

Trần Ngọc Lâu cau mày quan sát nói: "Không có ngoại thương, nhưng bên trong mũi miệng toàn là thủy ngân, không thể cứu được rồi." "Người này là từ dưới bò lên, gần đây có lẽ có mật đạo." Hai người tách ra tìm kiếm, nhưng tìm khắp xung quanh cũng không phát hiện lối vào mật đạo nào.

Hai người quay về miệng động, phát hiện trên động thủy ngân lại thêm mấy bộ thi thể trôi nổi, đều là tộc nhân thủ mộ nhất tộc.

Cộng thêm mười mấy bộ thi thể bị huyết tế trước đó, người của thủ mộ nhất tộc đã chết gần hết rồi.

Trần Thiên Hữu đến bên địa động thủy ngân, đang định quan sát kỹ hơn thi thể thủ mộ nhất tộc, thì đột nhiên cảm thấy một luồng hàn ý.

Chỉ thấy một người khôi lỗi từ trong thủy ngân đặc sệt bạo xạ mà ra.

Không nghĩ ngợi gì, Trần Thiên Hữu rút Kháng Long Giản ra đập tới.

Tiếng "Rầm!" vang lên!

Trần Thiên Hữu lùi lại mấy bước, mà người khôi lỗi cũng bị đập vào trong địa động thủy ngân.

Kít!

Trần Thiên Hữu kéo đuôi Kháng Long Giản kêu lên, ngay lập tức cau chặt mày, hóa ra là ba người khôi lỗi liên tiếp nhảy ra từ thủy ngân địa động, vây chặt hắn và Trương Khải Sơn.

Tình hình có chút không ổn.

“Phật gia, huynh đi trước, ta đoạn hậu.” “Bỏ lại ngươi, lát nữa Trần khôi thủ và Tam gia sẽ ăn thịt ta mất.

Có Kháng Long Giản ở đây, hai chúng ta liên thủ chưa chắc đã thua.” Trương Khải Sơn xé vạt áo quấn quanh nắm đấm của mình, lộ ra cánh tay đầy cơ bắp.

Súng đạn vô dụng, chỉ có thể dùng thân thể đánh nhau.

Trần Thiên Hữu hít sâu một hơi, nắm chặt Kháng Long Giản.

Trong không gian của hắn cũng chỉ có một cây Kháng Long Giản, không có cách nào chia đều cho Trương Khải Sơn.

Hai người cực kỳ ăn ý, tiềm thức chủ động tấn công.

Trần Thiên Hữu với Kháng Long Giản có thể đập vỡ vỏ ngoài người khôi lỗi, cộng thêm thân thủ linh hoạt, chủ yếu tấn công.

Còn thực lực của Trương Khải Sơn thì kém hơn nhiều, chỉ có thể đóng vai trò thu hút hỏa lực, tạo cơ hội cho Trần Thiên Hữu.

Hai người và ba khôi lỗi dây dưa vào nhau.

Rầm!

Trần Thiên Hữu vừa phá vỡ vỏ ngoài của một người khôi lỗi, quay đầu liền thấy Trương Khải Sơn bị đánh ngã xuống đất, hai con khôi lỗi dùng trọng quyền đập vào người hắn.

“Phật gia!” Trần Thiên Hữu vội vàng xông lên cứu viện, đồng thời tung ra phù lục Chưởng Tâm Lôi.

Lôi đình màu tím bao phủ hai người khôi lỗi, tiếng “tích ly ba la” vang lên.

Người khôi lỗi toàn thân do kim loại cấu tạo, sau lôi đình, chỉ làm

bốc hơi lớp thủy ngân phủ bên ngoài người khôi lỗi, dường như không gây ra thương tổn nào cho bản thể của nó.

"Hơi lãng phí rồi." Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu.

Trần Thiên Hữu trong lòng sớm đã dự liệu, chất liệu người khôi lỗi đặc biệt, Chưởng Tâm Lôi không có hiệu quả.

Hắn dùng Chưởng Tâm Lôi chỉ là vì cứu Trương Khải Sơn mà thôi.

Đáng tiếc phù lục Kim Quang Chú trên người hắn đều đã giao cho Trần Ngọc Lâu, nếu không Trương Khải Sơn có lẽ đã không bị thương.

"Ồ, người khôi lỗi này hình như không động nữa?" Trương Khải Sơn kinh ngạc, sau khi dùng Chưởng Tâm Lôi, người khôi lỗi liền đứng thẳng đơ tại chỗ, tứ chi cứng đờ.

Lẽ nào Chưởng Tâm Lôi thật sự có tác dụng?

Trần Thiên Hữu khẽ nhíu mày, cũng mặc kệ có phải âm mưu của người khôi lỗi hay không, thân hình lấp lóe trong hư không, tay cầm Kháng Long Giản tức thì đánh gãy đầu gối của hai người khôi lỗi.

Vỏ ngoài kim loại và bánh răng rơi vãi khắp nơi.

Trần Thiên Hữu nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười nói: "Sớm biết Chưởng Tâm Lôi có tác dụng, chúng ta còn phí sức ở đây làm gì." Hắn lại nhìn vết thương trên người Trương Khải Sơn nói: "Phật gia, huynh không sao chứ?" Trương Khải Sơn xua xua tay, dùng đốt ngón tay trỏ xoa xoa mũi: "Không bị thương nặng, chỉ là mùi thủy ngân quá nồng, nhưng ngươi nói người khôi lỗi này rốt cuộc có lai lịch gì, với công nghệ thời Tần, hẳn là không thể tạo ra loại người cơ quan này chứ." Trần Thiên Hữu lắc đầu, những người khôi lỗi này quả thật không giống thứ mà thời Tần có thể chế tạo ra, ngay cả dùng kỹ thuật

hiện tại, e rằng cũng không thể phục hồi người khôi lỗi.

“Đợi về rồi để Mặc Vũ thúc thúc xem thử, ông ấy nghiên cứu sâu nhất về công nghệ cổ.” Lúc này, Trần Ngọc Lâu dẫn theo thế hệ thứ hai Cửu Môn đã đến lối vào bãi sông phía dưới Nhân Môn.

Nhìn lối vào bị phong kín trên đỉnh đầu, Trần Ngọc Lâu khẽ lắc đầu.

Những người ở phía trên rốt cuộc đang làm gì, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa mở được lối vào.

“Tiểu Giải gia kia, ngươi qua đây, lát nữa chúng ta giúp ngươi treo lên, ngươi dùng thuốc nổ phá ra...” Trần Ngọc Lâu gọi Giải Liên Hoàn đến, lấy thuốc nổ trong ba lô ra.

“Trần lão khôi thủ, thật sự nổ sao?” Giải Liên Hoàn không nhịn được nói.

“Thật sự nổ!

Long Quân mộ tuy quan trọng, nhưng sự an toàn của các ngươi cũng rất quan trọng.

Tuy nói sau này cần phải tốn rất nhiều công sức để bù đắp, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác.” Trần Ngọc Lâu lại không quên giáo huấn: “Bây giờ các ngươi biết hậu quả của việc không tuân thủ quy tắc rồi chứ...” Mà lúc này, trong doanh địa Long Quân mộ, Cửu Môn và một lão nhân đang tranh cãi không dứt.

“Dưới mộ xuất hiện biến số mới, nếu còn chần chừ, những người phía dưới đều có thể nguy hiểm đến tính mạng.” “Mẹ nó, Long Quân mộ không thể dùng bạo lực phá nổ, đây là giới hạn.” Một lão giả mặc Trung Sơn Trang đập bàn, mạnh mẽ nói.

“Vậy ý ngài là, vật chết quan trọng hơn vật sống?” “Tiểu tử, từ một khía cạnh nào đó mà nói, đúng vậy!

Huống hồ, tòa Long Quân mộ này vẫn luôn do Cửu Môn các ngươi phụ trách, bây giờ xảy ra biến cố liền muốn phá mộ, rốt cuộc Cửu Môn các ngươi làm việc kiểu gì, phải biết, những gì các ngươi lãng phí đều là tài nguyên của quốc gia." Ngô Lão Cẩu với tư cách là người phát ngôn của Cửu Môn, dù có ăn nói sắc bén đến mấy, cũng bị lão giả này làm cho hết kiên nhẫn.

Chương 645

Sau khi Phật gia và Môn chủ mất liên lạc dưới mộ, phía trên đã phái đến một người phát ngôn mới, chính là lão nhân tính cách cố chấp trước mắt này, tên Lý Nguyên Long.

Tên tuy giản dị, nhưng người này trong Chiến tranh Giải phóng, Chiến tranh Viện Triều đều lập được công huân hiển hách, một lòng yêu nước nồng nàn.

Hơn nữa chức vị và danh tiếng của y không hề thua kém Trương Khải Sơn.

Không còn cách nào, Ngô Lão Cẩu chỉ có thể làm dịu giọng: "Lý lão, dưới đó không chỉ có một đám trẻ con, Phật gia và không ít người Cửu Môn đều ở trong đó, nếu họ xảy ra chuyện, thì Long Quân mộ này cũng không cần thiết phải khai quật nữa." "Ý gì, Cửu Môn các ngươi muốn uy hiếp quốc gia sao?

Không cho các ngươi phá mộ, các ngươi liền hờn dỗi không làm nữa à?" Lý Nguyên Long trợn mắt giận dữ.

Ngô Lão Cẩu hoàn toàn hết kiên nhẫn: "Lần khai quật Long Quân mộ này chúng ta Cửu Môn bỏ tiền bỏ sức, yêu nước còn không kịp, sao dám uy hiếp quốc gia, chỉ là những người dưới mộ đối với Cửu Môn chúng ta quá quan trọng, nếu thật sự có sơ suất, Cửu Môn tan rã e rằng chỉ là chuyện sớm muộn." Lý Vệ Quốc nghĩ nghĩ, phất tay nói: "Mẹ nó, ta không quản, dù sao các ngươi cũng không thể dùng thuốc nổ." "Chúng ta không dùng thuốc nổ, mở một cái lỗ nhỏ thì được chứ?" "Cũng không được, dù sao trên tiền đề không phá hủy kết cấu mộ huyệt, các ngươi tự mình nghĩ cách đi." Thấy Lý Nguyên Long hùng hổ đi ra khỏi lều vải, mấy người Cửu Môn nhìn nhau, lão Lý này

đúng là nóng tính.

Ngô Lão Cẩu nói: "Lão Bát, sao vừa nãy ngươi im lặng không nói gì, toàn là ta một mình chịu mắng." Tề Thiết Chủy nói: "Lý lão một thân sát khí, hiển nhiên là từ trong núi thây bò ra, bọn ta làm nghề xem bói là không dám chọc vào loại người này nhất." "Nói gì thế, Thanh Hồ còn ở dưới mộ, ngươi không chọc có ích gì sao?" Kim Toán Bàn nói: "Lý lão này là ai thế?

Ta thấy các ngươi đều rất tôn kính y?" "Kim tiền bối, Lý lão này tên đầy đủ là Lý Nguyên Long, vào đầu thời kỳ kháng chiến là một nhân vật nổi tiếng, giết chết không ít kẻ tay sai, ngoài chiến công hiển hách, điểm duy nhất khiến người ta chê trách chính là tính khí người này nóng nảy, không phục quản giáo." Ngô Lão Cẩu nói không ít chuyện về Lý Nguyên Long.

Kim Toán Bàn cau mày nói: "Ngươi nói người này lúc đầu ở vùng Thiểm Tây kháng Nhật, ta nhớ năm xưa Cửu Môn đâu có thiếu cung cấp vật tư cho vùng đó, nào là áo bông, A-xít Xy-lin các loại dược liệu quý giá, người này lẽ nào chưa từng nhận ân huệ của Cửu Môn?" Ngô Lão Cẩu cũng cau mày: "Năm xưa Cửu Môn viện trợ Hồng đảng đều do Tam gia bí mật thao tác, ta tuổi còn nhỏ, cũng không rõ chuyện này, nhưng Lý gia chắc hẳn biết một số nội tình, ta đi tìm Lý gia." Ngô Lão Cẩu dẫn Tề Thiết Chủy đi đến lều vải của Bán Tiệt Lý.

Bán Tiệt Lý thân thể không tốt, nằm trên giường, nghe Ngô Lão Cẩu nói xong thì nói: "Quả thật có chuyện này, vì sợ Quốc dân đảng nắm được điểm yếu, năm xưa Tam gia làm chuyện này cực kỳ bí mật, cho nên bây giờ những người biết chuyện hoặc là đang giữ chức cao, hoặc là đã qua đời sớm rồi.

Với thân phận đoàn trưởng của Lý Nguyên Long năm xưa, y thật sự không rõ chi tiết chuyện này, tự nhiên không biết ân huệ của Cửu

Môn đối với y." "Vậy chúng ta giải thích rõ chuyện này, có lẽ Lý lão có thể bỏ qua thành kiến với Cửu Môn chúng ta, cho chúng ta khai mộ." Bán Tiệt Lý chậm rãi nhả khói thuốc nói: "Lão Ngũ, chuyện này ngươi chưa suy xét chu đáo, từ miêu tả của các ngươi, Lý Nguyên Long này là kẻ ngông nghênh bất tuân, chỉ có thể thuận theo y, không thể làm trái.

Ngay cả khi ngươi nói Cửu Môn từng có ân với y, y tuy ghi nhớ trong lòng, nhưng không nhất định sẽ nới lỏng chỗ này." Bán Tiệt Lý gõ nhẹ tẩu thuốc, nói: "Chuyện này giao cho ta, ta đi nói chuyện với y." Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy đẩy Bán Tiệt Lý vào lều vải của Lý Nguyên Long.

Bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

Tề Thiết Chủy muốn bò ngoài lều nghe trộm, nhưng bị một cảnh vệ đuổi ra.

Trong lều vải, Bán Tiệt Lý nói: "Lý lão, ta là một trong những đương gia của Cửu Môn, ta tên Bán Tiệt Lý..." "Sao lại có thêm một người Cửu Môn?

Lời ta chẳng phải đã nói rõ rồi sao?

Chỉ cần không phá hủy cổ mộ, làm sao để cứu người, Cửu Môn các ngươi tự mình nghĩ cách đi." Lý Nguyên Long sốt ruột nói.

Bán Tiệt Lý cười tủm tỉm nhìn chai rượu dưới tấm thảm nói: "Nghe nói Lý lão từng đi qua Trường Chinh, cho nên Lý lão hẳn đã bảy tám mươi tuổi rồi, xem ra thân thể Lý lão thật sự còn cường tráng lắm a." Lý Nguyên Long không đổi sắc mặt, sửa sang lại tấm thảm: "Không thể so được, ta nghe nói người Cửu Môn các ngươi cũng ai nấy đều là nhân vật trường thọ, ta mới đến đâu, chưa sống đủ đâu.

Nhưng nếu tiểu tử ngươi không có việc gì, thì sớm nghĩ cách cứu

người dưới mộ đi.” Lời nói ẩn ý, chính là đừng làm chậm trễ y uống rượu.

Bán Tiệt Lý cười nói: “Kỳ thực ta đến có hai việc, việc thứ nhất là muốn xem xem Lý Nguyên Long danh tiếng lừng lẫy Thiểm Bắc năm xưa là nhân vật như thế nào, việc thứ hai chính là để Lý lão xóa bỏ hiểu lầm về Cửu Môn.” Lý Nguyên Long trợn mắt to: “Hiểu lầm?

Ta có hiểu lầm gì về Cửu Môn?

Mẹ nó, chẳng qua chỉ là một đám đạo mộ tặc làm giàu lên mà thôi.” Bán Tiệt Lý sắc mặt không đổi, Lý Nguyên Long này quả nhiên có thành kiến rất sâu với Cửu Môn.

“Cửu Môn quả thật là đạo mộ tặc phát gia, chỉ là có một số chi tiết Lý lão hẳn không rõ.

Năm xưa, Cửu Môn khởi đầu ở Trường Sa, ban đầu là liên minh do chín gia tộc liên thủ thành lập.

Vài năm sau, Cửu Môn càng lúc càng lớn mạnh, lúc đó xung đột Trung-Nhật gay gắt, Cửu Môn đứng mũi chịu sào, người Nhật thậm chí còn chuyên môn phái sát thủ đối phó các gia tộc Cửu Môn, trong đó Giải gia đã bị người Nhật đồ sát không còn một ai, ngay cả người già và trẻ con cũng không tha.” Lý Nguyên Long thần sắc trở nên nghiêm túc: “Thật sao?” “Những chuyện này không phải bí mật, Lý lão tùy tiện hỏi thăm là biết ngay.” Lý Nguyên Long gật đầu: “Tại sao người Nhật lại nhắm vào Cửu Môn các ngươi, ta nhớ năm xưa Trường Sa đâu có bị thất thủ, hơn nữa còn đẩy lùi không ít lần tấn công vây quét của người Nhật.” Bán Tiệt Lý thở dài nói: “Chính vì Cửu Môn, Trường Sa mới không bị thất thủ, năm xưa chúng ta Cửu Môn âm thầm cung cấp một lượng lớn vật tư chiến tranh cho tiền tuyến kháng chiến, cộng thêm Cửu Môn đã thanh trừng không ít đặc vụ Nhật Bản, cho nên mới bị người Nhật căm hận...” Lý Nguyên

Long ngắt lời: "Đợi đã, ngươi nói Cửu Môn cung cấp vật tư cho tiền tuyến kháng chiến, là chuyện năm nào?" "Bắt đầu từ sau khi Cửu Môn thành lập, cho đến khi chiến tranh kết thúc hoàn toàn mới dừng lại, trong đó có một lượng lớn áo bông, quần bông, lương thực vật tư, vật tư y tế.

Cũng chính vì những công lao này, Cửu Môn mới có thể tiếp tục tồn tại sau khi Tân Âu Lạc thành lập." Lý Nguyên Long đột nhiên vỗ mạnh vào đầu, y nhớ năm xưa khi mình làm đoàn trưởng ở đoàn độc lập, mỗi năm đều có không ít vật tư từ phía trên cung cấp xuống, y cứ tưởng là do công nhân của mình sản xuất, không ngờ đây đều là công lao của Cửu Môn.

Những vật tư này không biết đã cứu vãn bao nhiêu sinh mạng con người.

Y Lý Nguyên Long còn có thể sống sót trên chiến trường, số vật tư này quả thật đã có tác dụng rất lớn.

Từ điểm này mà xem, Cửu Môn quả thật không phải là một tổ chức cơ hội, mà cũng coi là một tổ chức yêu nước.

Tuy nhiên, Lý Nguyên Long vẫn cau mày nói: "Ngươi nói với ta nhiều như vậy, có phải muốn ta nới lỏng một chút, để các ngươi phá hủy Long Quân mộ không?" Bán Tiệt Lý cười cười nói: "Kỳ thực ta nói nhiều như vậy, chỉ là muốn nói cho Lý lão biết, Cửu Môn không chỉ là một đám đạo mộ tặc, mà còn là một nhóm người yêu nước, dám đứng ra khi quốc gia gặp nguy nan." Lý Nguyên Long cau mày nói: "Nhưng ta nghe nói, Cửu Môn phát gia từng trộm cắp không ít cổ mộ trong nước, tự ý buôn bán cổ vật?" "Cửu Môn quả thật có lịch sử đen tối, nhưng đó đều là chuyện cũ rồi, những việc Cửu Môn làm hiện nay Lý lão chắc hẳn cũng thấy rõ, không nói đến việc mỗi năm cống hiến cho quốc gia, ngay cả việc bảo đảo trở về, Cửu Môn cũng đã bỏ ra rất

nhiều công sức.

Hiện nay ngài không cho chúng ta phá hủy cổ mộ cứu người, há chẳng phải là ngài đang mang thành kiến với Cửu Môn sao?" "Đạo lý thì là đạo lý đó, nhưng trước khi ta đến, cấp trên đã dặn ta bảo vệ Long Quân mộ không bị phá hủy, ta Lý Nguyên Long nói một lời là một lời, lời đã nói ra khó mà rút lại được." "Lý lão cứ yên tâm, nội bộ Cửu Môn chúng ta có một nhóm người phục chế cổ vật, ngay cả khi phá hủy cổ mộ, cũng có thể phục hồi nó y nguyên." Thấy Lý Nguyên Long vẫn còn do dự, Bán Tiệt Lý lại nói: "Thật không giấu gì, người sáng lập Cửu Môn năm xưa cũng đang ở dưới mộ, Lý lão nếu có thể nới lỏng một chút, Cửu Môn chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của Lý lão." "Người sáng lập Cửu Môn?

Diệp Bạch?" Lý Nguyên Long quả thật từng nghe qua danh hào Diệp Bạch, tương truyền người này có thần tiên chi năng, vào những năm bốn mươi, từng xông vào doanh địa quân Nhật, không biết đã chém chết bao nhiêu kẻ tay sai.

Nghe nói lúc đó đã chết một lượng lớn tướng lĩnh cấp cao của quân Nhật.

Sau này sự việc này do ảnh hưởng quá tệ hại, chỉ được ghi chép trong hồ sơ tuyệt mật, người biết không nhiều, mà Lý Nguyên Long lại đúng là một trong số đó.

"Thời kỳ kháng chiến, việc viện trợ vật tư chiến tranh cho đảng ta chính là do Diệp Bạch chủ trì sao?" Lý Nguyên Long lại hỏi.

Bán Tiệt Lý gật đầu.

"Vậy chuyện xuống mộ ta không quản, vì Cửu Môn các ngươi có tự tin phục hồi tốt mộ huyệt, vậy tùy các ngươi làm đi." Lý Nguyên Long dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Tuy nhiên, đợi vị Diệp lão này của các ngươi ra ngoài, ta muốn gặp mặt một chút." Bán Tiệt Lý cười

nói: "Được, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp cho Lý lão." Mọi chuyện đã thỏa thuận xong, Bán Tiệt Lý đang chuẩn bị rời đi, nhưng trong Long Quân mộ đột nhiên truyền đến tiếng nổ "oanh long".

Lý Nguyên Long tức thì trợn tròn mắt: "Mẹ nó, vậy là nổ rồi sao?" Bán Tiệt Lý cũng có chút không hiểu đầu đuôi, liền cùng Lý Nguyên Long vội vàng chạy về phía phát ra tiếng nổ.

Trong thạch điện Nhân Môn, khói bụi mịt mù, Trần Ngọc Lâu dẫn theo thế hệ thứ hai Cửu Môn từ dưới ván sàn lối vào đã bị phá hủy lần lượt bò lên.

"Liên Hoàn, giỏi lắm, vừa nãy trước khi ngươi nổ, ta còn tưởng thạch điện sẽ sập đấy." Ngô Tam Tỉnh khen ngợi.

"Tam ca, huynh cũng quá coi thường ta rồi," Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy đến sớm nhất, thấy Trần Ngọc Lâu lần lượt dẫn không ít người của thế hệ thứ hai Cửu Môn lên, cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Làm phiền Trần khôi thủ." Trần Ngọc Lâu có chút bất mãn nói: "Các ngươi ở phía trên lâu như vậy, sao ngay cả lối vào cũng không mở?

Nếu không phải tiểu Giải gia kia, chúng ta thật sự không lên được." Ngô Lão Cẩu bất đắc dĩ, đành phải giải thích rõ nguyên do sự việc một lần.

"Lý Nguyên Long?

Kẻ dẫn đoàn độc lập đó sao?" Trần Ngọc Lâu năm xưa ở Trùng Khánh, từng nghe qua tin tức Lý Nguyên Long trọng thương liên đội quân Nhật Bản phản điền.

"Chính là người này, Lý gia đi thuyết phục người này phá mộ, bây giờ vẫn chưa có kết quả, cũng không biết..." Đang nói chuyện, Lý Nguyên Long dẫn theo một nhóm cảnh vệ hùng hổ chạy lại, nhìn

bước chân y sải rộng, một chút cũng không giống lão nhân đã có tuổi.

"Mẹ kiếp, chưa được lão tử đồng ý, đứa mẹ nào phá mộ vậy?", Lý Nguyên Long rút súng lục ra, nước bọt văng tung tóe, dường như vô cùng tức giận.

Khí trường của Lý Nguyên Long không nhỏ, cảm giác áp bách mười phần, thế hệ thứ hai Cửu Môn không ai dám lên tiếng, Trần Ngọc Lâu nói: "Tình hình dưới mộ nguy hiểm, chúng ta chỉ có thể từ dưới nổ mộ." Lý Nguyên Long trừng mắt nhìn Trần Ngọc Lâu: "Mẹ nó, ngươi lại là ai?" "Chỉ là một lão già hôi hám mà thôi." Trần Ngọc Lâu không kiêu không hèn nói.

Trần Ngọc Lâu thâm tri, nếu nói ra thân phận của mình, tình hình e rằng sẽ càng tệ.

Dù sao thân phận hiện tại của y còn chưa thể ra mặt.

Lý Nguyên Long nhét súng lục vào thắt lưng, quét một vòng: "Thôi được, phía dưới quả thật không ít đứa nhỏ, ta sẽ không tính toán, nhưng chỗ bị phá hủy này, sau này nhất định phải phục hồi cho tốt, đến lúc đó lãnh đạo sẽ đến thị sát." Bán Tiệt Lý ngồi xe lăn chậm rãi đến: "Lý lão cứ yên tâm, Long Quân mộ phi thường trọng yếu, tất cả trong mộ chúng ta đều sẽ phục hồi theo tiêu chuẩn." Lý Nguyên Long gật đầu, đi xuyên qua mọi người, đến trước lối vào bị phá hủy, dùng đèn pin chiếu sáng tình hình phía dưới.

Gạch xanh lát khắp bãi sông, còn có một mùi thủy ngân nồng nặc.

Lý Nguyên Long quay đầu hỏi: "Các ngươi còn ai chưa lên không?" Ngô Lão Cẩu và Bán Tiệt Lý nhìn nhau, Ngô Lão Cẩu nói: "Phật gia và Trần môn chủ đều vẫn còn ở dưới." Lúc này, dưới bãi sông dường như có một đạo kim quang xẹt qua, Lý Nguyên Long đang định nhìn kỹ, thì đột nhiên một bóng người lao thẳng vào mặt.

Lý Nguyên Long trong lòng giật thót, không nghĩ ngợi gì, quả quyết rút súng lục ra nổ súng.

Nhưng vừa bắn ra một viên đạn, khẩu súng lục đang bốc khói đã bị một đôi bàn tay trắng nõn thon dài nắm chặt nòng súng.

Chương 646

Bóng người lộ ra diện mạo, chính là Diệp Bạch đã dịch dung.

"Ngươi..." Lý Nguyên Long kinh hãi.

"Tam gia!" "Tam đệ!" Mọi người Cửu Môn lộ ra vẻ mừng rỡ.

Diệp Bạch cau mày, nhét khẩu súng lục trở lại vào thắt lưng Lý Nguyên Long.

"Một đống tuổi rồi, đừng động một tí là nổ súng, làm tổn thương cỏ cây hoa lá thì không tốt." Lý Nguyên Long nói: "Ngươi là Diệp gia của Cửu Môn?" "Diệp gia không dám nhận, ta tên Diệp Bạch." "Ta tên Lý Nguyên Long, sớm đã có nghe tiếng Diệp gia, hôm nay gặp mặt..." Lý Nguyên Long khó khăn lắm mới nói ra được hai câu thành ngữ văn vẻ, nhưng lại bị Diệp Bạch trực tiếp ngắt lời.

"Xin lỗi, bây giờ ta không có thời gian hàn huyên, đợi ta xử lý xong chuyện rồi sẽ cùng ngươi uống một hồ." Diệp Bạch lách qua Lý Nguyên Long, nói với mọi người: "Những người vừa từ dưới mộ lên đừng rời đi, tất cả ở lại trong thạch điện.

Lão Ngũ, ngươi đi phong tỏa cửa đá bên ngoài, đừng cho người tùy ý ra vào." Trần Ngọc Lâu không nhịn được hỏi: "Nhị đệ, xảy ra chuyện sao?" Diệp Bạch lắc đầu: "Hiện tại vẫn chưa thể nói rõ, đợi ta tra xong sẽ biết." Vài cảnh vệ viên của Lý Nguyên Long đến bên cạnh y, thấp giọng nói: "Tướng quân, những người Cửu Môn này có phải có ý đồ bất chính không, có cần ta đi gọi người đến không." "Đợi đã, trước cứ xem đã." Lý Nguyên Long dẫn theo cảnh vệ viên đứng ngoài thạch điện, y không nhịn được lấy súng lục ra quan sát, mẹ nó, viên đạn vừa nãy rõ ràng đã bắn trúng kẻ họ Diệp kia, sao lại không có bất kỳ dấu vết nào.

Trong khi đó, thế hệ thứ hai Cửu Môn và Trần Ngọc Lâu đều ở lại trong thạch điện, Diệp Bạch dùng thần thức thăm dò một lượt, sau đó hỏi: "Các ngươi ở dưới có thấy người hay vật kỳ lạ nào không?" Thế hệ thứ hai Cửu Môn nhìn nhau, cuối cùng Hồ Bát Nhất bước lên nói: "Đại sư công, Bàn Tử từng nhặt được một khối đá màu trắng, chính là loại mà chúng ta phát hiện ở Dã Nhân Câu." "Tảng đá ở đâu?" "Ở chỗ ta đây." Trần Ngọc Lâu giữ thân vị, tựa như từ ống tay áo lấy ra một khối đá trắng.

Diệp Bạch đón lấy khối đá, khẽ nhíu mày.

Hệ thống nhảy ra nhắc nhở: [Năng lượng không đủ, không thể thăng cấp!].

Xem ra khối vẫn thạch này quá nhỏ, không cách nào khiến hệ thống thăng cấp.

Bất quá, án theo quái tượng trước kia, linh thể Long Quân rất có khả năng ẩn mình trong vẫn thạch, định ý đồ thoát khỏi cổ mộ.

"Khối đá được phát hiện ở đâu?" Trần Ngọc Lâu nghiêng đầu thì thầm vào tai Diệp Bạch, kể lại những gì họ đã trải qua.

"…Sau đó ta dùng hai giọt tru tà huyết, nhưng kỳ lạ là, khối vẫn thạch này lại hấp thu tru tà huyết." Hấp thu tru tà huyết?

Lúc này, Lý Nguyên Long lên tiếng: "Này, ta nói mấy vị, các ngươi đang lẩm bẩm gì đó vậy?

Có chuyện gì không thể nói trước mặt chúng ta ư?" "Lão Ngũ, mời Lý tướng quân ra ngoài trước đã?" Nghe lời này, Lý Nguyên Long bỗng nhiên đại nộ, mợ nó chứ, ta đây Lý Nguyên Long đã cho các ngươi Cửu Môn đủ mặt mũi, vậy mà giờ lại muốn đuổi ta ra ngoài?

Đó là các ngươi Cửu Môn không cho ta mặt mũi!

Hắn đang chuẩn bị rút súng, nhưng lại thấy Diệp Bạch ném lại

một viên đạn, chính là viên hắn vừa bắn ra từ khẩu súng trên tay.

Đây… "Lý tướng quân, ta đối ngài cũng như sấm bên tai, chỉ là chuyện dưới mộ đều do Cửu Môn phụ trách, trong đó có những bí mật ta không tiện nói thẳng, ngài không bằng cứ ra ngoài nghỉ ngơi một lát, lát nữa ta sẽ đến tìm ngài tạ tội." Lý Nguyên Long cũng là người từng trải qua khói lửa chiến trường, nhưng giờ đây có thể gặp một người tay không đỡ đạn, không khỏi chấn động trong lòng.

Nghĩ đến những lời đồn đại về Diệp Bạch Quan Vũ, cùng lời cảnh báo của vài người bạn cũ trước khi đến đây, Lý Nguyên Long đành lùi một bước.

"Vậy ta sẽ đợi Diệp gia quang lâm bên ngoài." Nói xong, Lý Nguyên Long liền dẫn theo vệ binh rời khỏi động huyệt.

Sau khi Lý Nguyên Long đi, Diệp Bạch liền nhỏ tru tà huyết vào khối đá trắng nắm tay kia.

Lần này tru tà huyết lại không hề dung nhập vào trong đá.

Trần Ngọc Lâu trong lòng khẽ giật, tựa hồ đã đoán ra điều gì đó.

Diệp Bạch lại chuyển ánh mắt về phía Cửu Môn nhị đại nói: "Có ai dùng tay tiếp xúc qua khối đá này chưa?" "Ta và Bàn Tử, Trần tổng khôi thủ, cả Thanh Hồ và Tam Tỉnh nữa." Hồ Bát Nhất mở miệng nói, một loạt báo ra không ít cái tên.

Diệp Bạch chìm vào suy tư, nếu linh thể Long Quân thật sự ẩn mình trong vẫn thạch, thì nhất định là muốn đoạt xá những người có trường sinh huyết mạch.

Trần Ngọc Lâu tuy có trường sinh huyết mạch, nhưng đẳng cấp huyết mạch quá thấp, Long Quân tám phần là sẽ không để mắt tới.

Trừ Trần Ngọc Lâu ra, trong Cửu Môn nhị đại, Trương Tiểu Phàm có Trương gia huyết mạch, nhưng không có Kỳ Lân văn thân,

chứng tỏ độ thuần khiết của huyết mạch cực thấp, vậy Trương Tiểu Phàm sẽ không phải là mục tiêu của Long Quân.

Tề Thanh Hồ, thân mang dị đồng, huyết mạch tuy có chút đặc thù nhưng Long Quân tám phần cũng sẽ không để mắt tới.

Phân tích như vậy, quả thật rất khó tìm ra mục tiêu mà Long Quân muốn đoạt xá.

Diệp Bạch thử phát cho mỗi người một lá khu tà phù lục, nhưng phù lục không hề có phản ứng.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi nói với mọi người: "Cũng gần giống như các ngươi suy đoán, khối đá này vốn ẩn chứa một linh thể, giờ linh thể đó đã ẩn vào trong thân thể của một trong số các ngươi.

Linh thể đó có phải Long Quân hay không thì còn khó nói, nhưng tám phần là một lão quái vật đã sống mấy ngàn năm, y sẽ mê hoặc các ngươi, dụ dỗ các ngươi, thậm chí đoạt xá các ngươi.

Nếu cảm thấy thân thể có gì bất thường, hãy báo cho ta kịp thời, nếu không ta cũng khó cứu các ngươi." Cuối cùng, Diệp Bạch nói: "Tề Thanh Hồ cùng ta ra ngoài, những người khác cứ ở lại trong thạch điện, Lão Bát giúp ta trông chừng." Diệp Bạch dẫn theo Tề Thanh Hồ đang thấp thỏm bất an ra khỏi "Nhân" môn, đến lều trại.

"Diệp Tam gia, ta không dám lừa ngài, linh thể đó tuyệt đối không ở trên người ta." Diệp Bạch cười vỗ vỗ vai hắn nói: "Ta dẫn ngươi ra không phải nói chuyện này, năm đó cha ngươi hợp tác với ta làm thí nghiệm, đến nỗi sau khi ngươi sinh ra lại có một khuôn mặt hồ ly, giờ, ngươi muốn giải quyết khuôn mặt này thế nào?" Tề Thanh Hồ ngẩn ra, chỉ vào mặt mình hỏi: "Tam gia, ta muốn giải quyết thế nào cũng được sao?" "Ta có hai cách, thứ nhất là khiến ngươi trở lại thành người bình thường, mắt và má đều biến thành bình thường, thứ hai, cường hóa huyết mạch và thiên phú của ngươi, có lẽ có thể cho ngươi

một thân trường sinh huyết, con cháu đời sau cũng có thể sống lâu hơn." Tề Thanh Hồ cẩn thận hỏi: "Diệp Tam gia, nếu chọn cách thứ hai, ta còn có thể lấy được vợ không?" Diệp Bạch cười nói: "Chọn cách thứ hai, diện mạo và đồng tử của ngươi có khả năng sẽ khôi phục bình thường, dù kết quả thế nào, lấy vợ đối với ngươi hẳn không phải chuyện khó." "Diệp Tam gia, vậy ta chọn cách thứ hai." Diệp Bạch gật đầu, rồi dặn dò: "Tốt, đợi ta rảnh sẽ giúp ngươi, nhưng như một sự báo đáp, mấy ngày nay ngươi phải giúp ta trông chừng những người từ dưới mộ lên, chỉ cần có bất thường, lập tức báo cho ta." Cho Tề Thanh Hồ trở lại thạch điện trong "Nhân" môn, Diệp Bạch đi đến lều trại của Lý Nguyên Long.

Ngoài lều, vệ binh nhìn Diệp Bạch với ánh mắt địch ý, ôm súng ngăn cản.

"Được rồi, để Diệp lão vào!" Trong lều truyền ra tiếng của Lý Nguyên Long.

Diệp Bạch cười cười, ít ai gọi hắn là Diệp lão, nhưng hắn hiện đang dịch dung, trông như người ngoài năm mươi, được gọi một tiếng lão cũng không quá đáng.

Trong lều, Lý Nguyên Long đang uống nhị oa đầu, nhấm nháp lạc rang, tựa hồ cơn giận vừa rồi đã tiêu tan.

"Mời ngồi, không thể sánh bằng sự tiếp đãi của Cửu Môn các ngươi, ở chỗ ta đây chỉ có bấy nhiêu." Diệp Bạch cũng không khách khí, khoanh chân ngồi lên sạp, uống mấy ngụm nhỏ.

Hai người trước đó còn có chút không vui, giờ lại như hai người bạn tốt, lặng lẽ ăn uống.

Diệp Bạch từ lâu đã quen biết Lý Nguyên Long, năm đó từ những thông tin thu thập được từ Cửu Môn, hắn biết có một đoàn trưởng độc lập của Hồng Đảng ở Thiểm Tây tên Lý Nguyên Long, hắn còn

có chút kinh ngạc, sau này thì quen rồi không lấy làm lạ nữa.

Thế giới trộm mộ này có Ngũ Mạch, có cổ mộ lệ ảnh, có thêm một "Lượng Kiếm" nữa cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Hơn nữa biết số phận bi thảm của Lý Nguyên Long sau này, hắn còn âm thầm giúp Lý Nguyên Long vượt qua không ít khó khăn.

Nếu không án theo quỹ tích lịch sử ban đầu của Lý Nguyên Long, hắn đã sớm tự sát bằng súng, làm sao có thể sống đến bây giờ, lại còn thân thể cường tráng như vậy.

"Diệp lão là Cửu Môn chi thủ, có thể tay không đỡ đạn, thật là cao nhân bất lộ diện a?" Lý Nguyên Long vẫn còn để tâm đến viên đạn vừa rồi, nhịn không được hàm ý hỏi trong lời nói.

Diệp Bạch lười phí lời với Lý Nguyên Long đại lão thô này, trực tiếp nói: "Năm 1941, một chi đội đặc chủng của Nhật Bản tập kích Triệu Gia Dục, ngài đã sớm nhận được tin tức, bắt gọn toàn bộ nhóm đặc chủng đó, danh tiếng chấn động Tấn Tây Bắc." "Chiến dịch Kim Môn năm 1949, bộ đội của ngài thương vong thảm trọng, bị Quốc quân vây tiễu, vốn nên toàn quân phúc một, nhưng Quốc quân lại hiếm khi thả tàn quân, mặc cho các ngài rời đi." "Năm 1952, ngài Bắc thượng nhập Triều…" "Năm 1965, thế lực phản động…" "Năm 1972, ngài bệnh nặng nằm liệt giường, nhưng ngẫu nhiên lại có được một viên đan dược từ Long Hổ Sơn…" Càng nghe Diệp Bạch nói nhiều, Lý Nguyên Long càng kích động.

"Ngươi làm sao biết những chuyện này?

Chẳng lẽ là ngươi âm thầm giúp ta?" Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "Không phải giúp ngươi, chỉ là không muốn một chiến sĩ đổ máu vì quốc gia lại ngã xuống dưới tay người nhà mình, e rằng sẽ khiến người ta lạnh lòng." Nói xong, Diệp Bạch đứng dậy nói: "Nhị oa đầu kém chút ý tứ, không đủ mạnh, đây là hầu nhi tửu ta lấy từ Côn Luân

Sơn, coi như là rượu ngon giúp kéo dài tuổi thọ, tặng cho ngươi nếm thử." Ném xuống một bình hầu nhi tửu có pha suối nguồn sinh mệnh, Diệp Bạch liền biến mất trong lều.

Lý Nguyên Long nhìn theo bóng lưng hắn, nước mắt giàn giụa, hồi lâu không nói nên lời.

Một lát sau, Lý Nguyên Long buông lời thô tục: "Mợ nó chứ, thật là mẹ kiếp tà hồ, người này chẳng lẽ thật sự là thần tiên ư?" "Ta đây sẽ xem xem hầu nhi tửu Côn Luân Sơn này mạnh đến mức nào!" Lý Nguyên Long đổ đầy rượu vào chén sứ, một ngụm cạn sạch, lập tức sắc mặt đỏ bừng, toàn thân bốc ra một luồng hơi nóng, sảng khoái vô cùng.

"Quả nhiên là rượu ngon, hôm nào phải mang cho hòa thượng trên giường nếm thử một lần." Diệp Bạch quay lại thạch điện trong "Nhân" môn, đám Cửu Môn nhị đại đều chen chúc trong thạch điện, ôm cơm hộp thơm phức mà ăn ngấu nghiến.

Dưới mộ họ đã tiết y súc thực cả ngày, thật sự chưa ăn được gì nhiều.

Ngô Lão Cẩu tiến đến nói: "Tam gia, lũ nhóc này ta đã hỏi từng đứa một, đều rất bình thường." "Linh thể không thuộc về âm quỷ, thủ đoạn thông thường khó lòng kiểm tra, sau khi xâm nhập vào thân thể người, rất có khả năng ngay cả chính chủ cũng không hề hay biết, ngươi dựa vào hỏi chuyện mà muốn tìm ra y, không thực tế." "Vậy cứ giữ như vậy sao?

Phật Gia và Môn chủ đều ở dưới mộ, còn có Lý Nguyên Long kia, ta sợ hắn…" "Cứ giữ như vậy trước đã, lát nữa ta sẽ xuống mộ một chuyến, đi đón họ lên.

Chương 647

Diệp Bạch lại dặn dò Ngô Lão Cẩu vài câu, rồi liền giữa mặt mọi người xuống dòng sông thủy ngân.

Trong Cửu Môn nhị đại, Trần Văn Cẩm nhìn bóng lưng Diệp Bạch biến mất, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

"Văn Cẩm, món thịt kho tàu này không tệ, thêm một phần nữa chứ?" "Cảm ơn Hồ đại ca, ta ăn no rồi." Trần Văn Cẩm khẽ mỉm cười, khiến Hồ Bát Nhất thất thần.

Giữa dòng sông, Diệp Bạch còn chưa đi bao xa, liền gặp Trương Khải Sơn và Trần Thiên Hữu đang quay về.

Ba người trao đổi tin tức, Trương Khải Sơn nhíu mày nói: "Không ngờ sau khi ta mất tích dưới mộ, bên trên lại phái một Lý Nguyên Long đến, người này từ trước đến nay vẫn bất hòa với ta, gây khó dễ cho Cửu Môn cũng là chuyện nằm trong dự liệu." Diệp Bạch nói: "Chuyện Lý Nguyên Long ta đã giải quyết rồi, còn về tin tức ngươi mất tích dưới mộ sao lại truyền ra nhanh như vậy, hẳn là có ẩn tình khác, Cửu Môn và vệ binh đoàn đều phải thanh lọc một phen, chuyện này cần ngươi tự mình đi điều tra." Trương Khải Sơn gật đầu, hắn vốn có không ít kẻ thù, chuyện này chỉ cần tìm ra kẻ tiết mật, rồi thuận theo dây mà tìm ra người đứng sau thì rất đơn giản.

"Tam thúc, nếu phát hiện tung tích linh thể trên người nhóm nhóc đó thì nên xử lý thế nào?" Trần Thiên Hữu hỏi.

"Ta hiện đang nghi ngờ linh thể đó không phải là Long Quân, rất có thể là người khác." Diệp Bạch khẽ thở dài rồi lại nói: "Chuyện linh thể trước tiên không cần để trong lòng, ta tự có kế sách, các ngươi sau khi lên trên ưu tiên xử lý hai việc, thứ nhất, hoàn thành công tác bảo

hộ khai quật Long Quân mộ, thứ hai, phái một nhóm nhân viên đến Vu Sơn, bên đó truyền tin tức, "Tháp Giáo" thường xuyên xuất hiện ở gần đó." Nghe thấy "Tháp Giáo" nổi lên mặt nước, sắc mặt Trần Thiên Hữu khẽ biến, so với Long Quân mộ, tổ chức "Tháp Giáo" này càng khiến người ta kiêng kỵ, cần phải nhanh chóng xóa sổ.

"Tình hình sâu bên trong địa cung ta đã viết rõ giao cho Lão Ngũ, các ngươi chỉ cần cẩn thận thám hiểm, hẳn sẽ không xảy ra nguy hiểm." "Tam thúc, người muốn đi đâu?" "Ta trước đó ra ngoài vội vàng, Nhị thúc và Cách của Thủ Mộ nhất tộc vẫn chưa ra, đoán chừng họ đã gặp phải phiền phức, ta phải vào tìm họ, tiện thể giải quyết cơ quan cạm bẫy trong mộ." Dặn dò xong, Diệp Bạch liền hóa thành tàn ảnh biến mất trước mặt hai người.

Dẫm lên Canh Kim Tiểu Kiếm, Diệp Bạch di chuyển với tốc độ cực nhanh, hắn đến khu vực động thủy ngân và tế đàn trước.

Thủ Mộ nhất tộc và khôi lỗi nhân liên tiếp xuất hiện ở đây, chứng tỏ nơi đây ẩn chứa một bí mật nào đó.

Diệp Bạch dùng thần thức thăm dò một lượt, liền lấy Vạn Niên Bạng Châu ra, chui vào động thủy ngân đặc quánh.

Bạng Châu giương một vầng sáng màu hồng nhạt, ngăn cách chất lỏng thủy ngân.

Bốn phía là một màu đen kịt của thủy ngân, Diệp Bạch chỉ có thể dùng thần thức dò đường.

Lặn sâu khoảng ba, bốn mươi mét, một cánh quạt kim loại khổng lồ đang từ từ chuyển động, thủy ngân trong động xoay ngược chiều kim đồng hồ, chính là do cánh quạt này gây ra.

Thuận theo hệ thống bánh răng nối liền cánh quạt kim loại, Diệp Bạch phát hiện hai mươi mốt động thủy ngân này thông nhau, hơn

nữa ở đáy động có một thạch thất điều khiển cơ quan.

Đến đây, Diệp Bạch liền cảm giác như đến một biển thủy ngân, nơi nào thần thức bao phủ đều là thủy ngân.

Cùng với việc lặn sâu liên tục, Diệp Bạch càng lúc càng chật vật.

Chỉ nghe một tiếng "Bốp", Vạn Niên Bạng Châu đã đi theo hắn nhiều năm đột nhiên vỡ tan, hóa thành mảnh vụn.

Mật độ trong thủy ngân lỏng cực lớn, từ bốn phía ào ào lao tới Diệp Bạch, trong tình huống khẩn cấp, Diệp Bạch liền nhanh chóng tế xuất Kim Linh Châu, hóa thành một màng ánh sáng vàng óng áp sát bên ngoài thân thể Diệp Bạch.

Ngay cả như vậy, Diệp Bạch vẫn sắc mặt trắng bệch, hô hấp đột nhiên khó khăn.

Phải biết rằng người bình thường ở độ sâu mười mét dưới nước đã khó thở, mà mật độ thủy ngân lỏng lại vượt xa chất lỏng thông thường, huống hồ đây là động sâu bốn năm mươi mét.

Áp lực nước đã không còn là một cộng một đơn giản nữa.

Bất cẩn rồi!

Cảm nhận áp lực từ bốn phía ập đến, Diệp Bạch nhanh chóng nổi lên, trên đường nhiều lần va vào vách đá, cuối cùng chật vật lao ra khỏi động thủy ngân.

Dẫm lên Canh Kim Tiểu Kiếm, Diệp Bạch lơ lửng giữa không trung, tóc và quần áo vẫn còn rối bù.

Nhìn Vạn Niên Bạng Châu vỡ thành ba mảnh, hắn vô cùng xót xa.

Vạn Niên Bạng Châu có đặc tính kiểm soát nước và chống áp lực, bảo bối như vậy có thể gặp nhưng không thể cầu, cũng không thể thay thế, không ngờ lại bị hư hại trong Long Quân mộ vì sự sơ suất

của hắn.

Sau này phải cẩn thận hơn, không thể phạm phải lỗi sơ đẳng như vậy nữa.

Cất mảnh vụn Bạng Châu vào không gian, Diệp Bạch ngẩng đầu búng ngón tay diễn toán địa thế, tuy rằng đã làm hỏng một viên Vạn Niên Bạng Châu, nhưng vừa rồi, hắn đã dùng thần thức phát hiện phương vị của thạch thất điều khiển.

Thạch thất điều khiển này nằm ở góc Tây Nam, là tận cùng của dòng sông, có một mật đạo nối liền thạch thất.

Trước đây Trần Ngọc Lâu và Trương Khải Sơn cũng từng nghi ngờ gần tế đàn có mật đạo, đáng tiếc đã tốn công vô ích, tìm sai chỗ.

Lối vào mật đạo bị đá che lấp, bước chân hỗn loạn, tựa hồ không lâu trước đã có một nhóm người đi vào.

Nhóm người này rất có khả năng là Thủ Mộ nhất tộc trước đó.

Diệp Bạch men theo mật đạo đi sâu vào, dùng thần thức dò đường.

Đột nhiên, hắn dừng bước, nhìn về phía trước.

Ngoài thạch thất điều khiển cơ quan, Lão Lạc của Thủ Mộ nhất tộc, hai mắt mê ly, khí tức yếu ớt nằm trên tảng đá lạnh lẽo.

Hai cổ tay của ông ta bị cắt một vết máu cực sâu, sắc mặt trắng bệch như tuyết, không một chút huyết sắc.

Trong bóng tối, thấy thân ảnh Diệp Bạch từ từ tiến đến, Lão Lạc thở ra hơi thở cuối cùng, cuối cùng nhắm hai mắt lại.

Trên tảng đá có một dòng chữ máu: "Làm phiền công tử chiếu cố con trai ta." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, Lão Lạc này chết thật quả quyết, hắn còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Cùng với việc Lão Lạc nhắm mắt, một cuộn thẻ tre từ trong ống tay áo ông ta lăn ra, Diệp Bạch mở thẻ tre ra, lông mày nhíu chặt.

Thì ra trên thẻ tre ghi chép tường tận nguyên do hành sự của Lão Lạc.

Hai ngàn năm trước, Long Quân tìm kiếm trường sinh, không chỉ tìm các thuật sĩ nổi tiếng nhất đương thời như Từ Phúc và những người khác luyện chế trường sinh bất lão đan, mà còn đại tứ sưu tầm cổ bảo, muốn mượn các loại thủ đoạn để đạt được trường sinh.

Cuối cùng, y đã thành công có được Bạch Hổ huyết mạch.

Đáng tiếc huyết mạch có dị biến, không những không khiến Long Quân trở nên trẻ lại, ngược lại còn khiến y chịu đủ khổ sở, tính cách cũng càng ngày càng bạo ngược.

Do đó y đại hưng dao dịch, thực hiện việc đốt sách chôn Nho.

Long Quân đến tuổi trung niên, sinh hạ một nữ nhi, đứa bé gái này tên Tịch, là đứa con duy nhất trong số nhiều con cháu của Long Quân kế thừa Bạch Hổ huyết mạch.

Tịch từ nhỏ thiên phú dị bẩm, giỏi học các loại vu thuật dị thuật.

Thiên phú cực giai, cộng thêm thông tuệ hơn người, được Long Quân vô cùng yêu quý.

Đáng tiếc, khi nàng còn chưa trưởng thành, Long Quân đã chết trên đường đông tuần.

Trong cung xảy ra biến cố, cùng với mưa máu gió tanh, Tịch mang theo một chi thị vệ trốn khỏi Hàm Dương.

Sau này, Tịch tìm thấy di thể Long Quân, dùng băng tái huyền quan đưa y vào Long Quân mộ, khóa lại bằng Phong Long Thạch.

Nhìn đến đây, Diệp Bạch khẽ lắc đầu, chẳng lẽ Doanh Tịch này

mới là tộc trưởng đầu tiên của Thủ Mộ nhất tộc?

Thẻ tre tiếp tục viết: Tịch thân mang Bạch Hổ huyết mạch, sống hai trăm mười hai năm, phục dùng bí dược cung đình, cùng thị vệ sinh hạ ba người con trai, nhưng đáng tiếc đều không có Bạch Hổ huyết mạch.

Lúc đó trong mộ có thị vệ người Tần, công tượng Lục quốc hơn ngàn người.

Khi sắp lâm chung, Tịch lập ra gia quy tộc huấn của Thủ Mộ nhất tộc, đời đời bảo vệ đế lăng.

Chương 648

Còn về huyết tế và tế linh của mỗi tộc trưởng, cũng là quy củ do Tịch để lại.

Dòng chữ trên thẻ tre đến đây thì dừng hẳn, nhưng trong lòng Diệp Bạch còn rất nhiều nghi vấn.

Thủ Mộ nhất tộc vì sao cứ cách một khoảng thời gian lại phải huyết tế?

Tộc trưởng tế linh có phải là một loại đoạt xá không?

Nhìn người chết là Lão Lạc, hiển nhiên là đã cạn kiệt máu mà chết, chứng tỏ ông ta trước khi chết cũng tham gia huyết tế.

Máu của người Thủ Mộ nhất tộc rốt cuộc có công dụng gì?

Nghĩ đến giọt máu đã mất của mình, Diệp Bạch đột nhiên linh quang chợt lóe, tựa hồ đã hiểu ra điều gì đó.

Nếu sự thật đúng như hắn suy đoán trong lòng, linh thể thoát ra ngoài có thể không phải Long Quân, mà là nữ nhi của Long Quân, Doanh Tịch.

Trước đây hắn và Tề Thiết Chủy đều từng bói toán về mộ Tần, quái tượng hiển nhiên có ý nghĩa tử nhân chuyển hoạt.

Bởi vì ngôi mộ này là Long Quân mộ, quái tượng mang ý nghĩa mơ hồ, nên khi giải quái họ đã chủ quan, hiểu "tử nhân" này là Long Quân.

Hiện giờ biết trong mộ còn có nữ nhi của Long Quân tinh thông vu thuật, Diệp Bạch rất nhanh xâu chuỗi những sự việc nghi ngờ trong đầu lại với nhau.

Linh thể trong khối đá trắng là nữ nhi của Long Quân, nàng ta trước khi chết đã dùng bí thuật đặc biệt phong ấn linh hồn vào trong vẫn thạch trắng.

Bất quá, có lẽ vì vẫn thạch quá nhỏ hoặc vì những nguyên nhân chưa biết khác.

Linh thể không thể ở lâu trong vẫn thạch.

Doanh Tịch để linh thể không tiêu tán, liền dùng tiên huyết ẩn chứa Bạch Hổ huyết mạch để duy trì linh thể của mình, đây chính là nguyên nhân Thủ Mộ nhất tộc cứ cách một khoảng thời gian lại phải huyết tế.

Sau khi có được huyết dịch của Diệp Bạch, khôi lỗi nhân liền nhỏ Bạch Hổ chi huyết đậm đặc của Diệp Bạch lên vẫn thạch.

Linh thể Doanh Tịch phục hồi, và yêu cầu Thủ Mộ nhất tộc hoàn thành huyết tế cuối cùng, để nàng dùng đủ năng lượng từ vẫn thạch chuyển dời.

Còn những người của Thủ Mộ tộc từ động thủy ngân mạo hiểm xuất hiện, rất có thể là những người không chịu hợp tác huyết tế, bị khôi lỗi nhân ném vào trong động thủy ngân.

Cứ thế sắp xếp các điểm thông tin, tư duy của Diệp Bạch thông suốt, cũng gần như biết linh thể Doanh Tịch đang phụ thân trên người ai.

Trong Cửu Môn nhị đại, nữ tử chỉ có Trần Văn Cẩm một người.

Trần Văn Cẩm a Trần Văn Cẩm, lão tử Trần Bì A Tứ của nàng không trung thực, tính cách ngoan lạt, tiểu nữ oa như nàng cũng tâm tư thâm hiểm lắm a.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, liền thu thi thể Lão Lạc lại, đi vào thạch thất cơ quan.

Trong thạch thất tuy dị thường sơ sài, nhưng đập vào mắt là những bánh răng đồng lớn nhỏ không đều, được sắp xếp chỉnh tề.

Một số bánh răng đang chuyển động chậm rãi, một số thì rỉ sét loang lổ, tựa hồ đã rất lâu không hề chuyển động.

Trong thạch thất chỉ có ba tay cầm có thể đẩy, phân biệt điều khiển công tắc hồ thủy ngân, "Thiên Địa Nhân" tam môn huyền quan, và cơ quan gần quan quách Long Quân.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, không vọng động cơ quan, mà là ra khỏi thạch thất, tiến sâu vào trong địa động.

Chá Cô Tiếu dẫn theo Cách đến bây giờ vẫn chưa ra, phần lớn là bị mắc kẹt trong những dây leo huyết sắc bên ngoài địa cung.

Những dây leo đó có dục vọng tấn công cực mạnh, trước đây khi hắn ngự kiếm bay qua, đã có vài dây leo bắn ra từ không trung.

Bất quá lực phòng ngự của dây leo không cao, như những sợi thừng cứng bình thường, chưa kịp đến gần hắn đã bị kiếm khí chém đứt.

Hơn nữa từ thẻ tre mà Lão Lạc để lại, Diệp Bạch được biết Doanh Tịch năm xưa trước khi nhập mộ, đã mang ra hai loại kỳ thực từ tàng bảo các trong hoàng cung Hàm Dương.

Một loại là tử trúc, không thấy ánh nắng, sinh trưởng dưới đất, sản sinh hắc thủy có thể minh mục.

Một loại chính là huyết đẳng, ăn vật sống, sản sinh huyết đẳng quả, ăn vào có thể no bụng vài ngày.

Công hiệu của huyết đẳng quả giống như ích cốc đan, Diệp Bạch đối với vật này vô cùng tò mò.

Trong rừng dây leo huyết sắc, Chá Cô Tiếu và Cách đang ẩn nấp

sau một đống lửa trại, mấy sợi dây leo huyết sắc thô to uốn lượn như rắn độc, định tấn công hai người, nhưng lại bị lửa thiêu bỏng, không ngừng quanh quẩn gần đó.

Tình thế cứ thế giằng co.

Cách nhịn không được run rẩy sợ hãi nói: "Chá Cô Tiếu tiền bối, rừng dây leo này không dễ vượt qua như vậy, chúng ta có nên quay lại đường cũ, đi từ mật đạo không?" Lời Cách nói tuy khó hiểu, nhưng Chá Cô Tiếu tinh thông các loại cổ địa phương ngôn, đã gần như có thể hiểu được.

"Chính vì nơi này khó đi, chúng ta mới phải thử một chút cho những người đến sau, ít nhất cũng phải tìm hiểu xem những dây leo này sợ gì, nếu không chẳng phải uổng công vào đây một chuyến sao." Chá Cô Tiếu dùng thủ thế để diễn đạt lời nói, Cách đại khái cũng hiểu ý Chá Cô Tiếu.

Lúc này, một đạo kiếm quang màu vàng từ trên trời giáng xuống, những dây leo huyết sắc xung quanh như cỏ dại nhanh chóng bị quét sạch.

Thấy Diệp Bạch hiện thân, Chá Cô Tiếu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trước đó Diệp Bạch vội vàng rời đi, hiển nhiên tình hình khẩn cấp, giờ bình an trở về, chuyện Long Quân tám phần là đã giải quyết rồi.

"Tam đệ, không gặp nguy hiểm gì chứ?" Diệp Bạch lắc đầu, thì thầm kể lại những chuyện xảy ra dưới mộ trong khoảng thời gian này vào tai Chá Cô Tiếu.

"Nói như vậy, Thủ Mộ nhất tộc chỉ còn lại đứa nhóc này?" Chá Cô Tiếu nhịn không được nhìn về phía Cách.

Cách ngẩng mặt lên, thần sắc khó hiểu.

“Cũng coi là vậy, trừ nó ra cơ bản đều chết sạch rồi.” “Vậy chúng ta bây giờ xuất mộ?

Hay là giải quyết những dây leo huyết sắc này trước, những dây leo này ta đã xem qua, không sợ độc dược, tru tà huyết, chỉ sợ lửa, hơn nữa tốc độ tấn công cực nhanh, thích chui từ trong bùn đất…” Chá Cô Tiếu kể ra tất cả những gì mình phát hiện về dây leo huyết sắc.

“Còn nữa, sâu trong rừng dây leo có một loại quả màu đỏ, trước đây ta định tiếp cận, đáng tiếc dây leo quá dày đặc, nhiều lần bị đánh lui về.” Diệp Bạch cười nói: “Trùng hợp, ta đến đây, chính là muốn nhân tiện xem thử huyết đằng quả này.” Có Chá Cô Tiếu dẫn đường, Diệp Bạch rất nhanh đến nơi huyết đằng quả sinh trưởng.

Nơi này không có lá khô và tạp thảo, đất bùn màu đen vàng mọc đầy những dây leo đỏ.

Những dây leo này còn to hơn cả những cái cây ôm chừng tay, tựa hồ là thân chính của rừng dây leo.

Cảm nhận được người lạ tiếp cận, rừng dây leo nhe nanh múa vuốt, xúc tu dựng đứng, biểu hiện dục vọng tấn công cực mạnh.

Diệp Bạch đánh ra tử sắc, bao phủ quanh thân.

Dị hỏa mang theo nhiệt độ cao khủng bố, ngay cả không khí xung quanh cũng bị bốc hơi nước, trở nên khô nóng.

Dây leo huyết sắc nhanh chóng co lại, rút về bên cạnh thân cây chính.

Diệp Bạch không tiếp cận nữa, mà là dùng Canh Kim Tiểu Kiếm hái xuống hơn chục quả huyết đằng, cất vào không gian.

Những dây leo này tuy sống bằng máu thịt, nhưng cũng đã có vài ngàn năm tuổi, là vật phẩm quý hiếm.

Diệp Bạch suy nghĩ một lát, vẫn quyết định giữ lại chúng để hậu nhân nghiên cứu thưởng thức vậy.

Nửa ngày sau, Diệp Bạch dẫn Chá Cô Tiếu và Cách ra khỏi Long Quân mộ.

Chương 649

Đương nhiên, mười hai đồng nhân và bạch kim bảo tương trong mộ thì đã sớm bị Diệp Bạch thu vào không gian.

Hiện giờ trên người hắn trừ mấy cái phúc đại ra, còn có một bạch kim bảo tương và chưa tới 25 vạn điểm minh khí.

Điểm minh khí cách đổi thủy tinh bảo tương còn kém ba bốn ngàn, Diệp Bạch chuẩn bị cứ để đó trước, hiện tại vẫn là mở bạch kim bảo tương ra rồi nói sau.

Đêm đó, trên trời sao giăng đầy, đám Cửu Môn nhị đại được Ngô Lão Cẩu dẫn từ thạch điện ra, phân phát đến các lều trại của mình.

Mọi người vừa ra ngoài, liền hít thở không khí trong lành, dang rộng hai tay, tựa như ôm lấy tự do.

"Lão Hồ, ngửi mùi thủy ngân mấy ngày, cuối cùng cũng ngửi thấy không khí bình thường rồi." Thấy Hồ Bát Nhất không đáp lời mình, Vương Khải Toàn lại tiến đến nói: "Lão Hồ, ngươi nói khối đá ta tìm được có thể trị giá bao nhiêu công tích điểm?" "Không biết." Hồ Bát Nhất lắc đầu, vẻ mặt thất thần.

Cả ngày ở chung trong thạch thất, hắn cảm thấy Trần Văn Cẩm có chút bất thường, nhưng không biết có nên báo cáo chuyện này không.

Vạn nhất xảy ra sai sót thì sao?

"Lão Hồ, nghĩ gì vậy?

Phát sốt rồi à?" Vương Khải Toàn tiến lại gần.

"Đi đi Bàn Tử, ngươi một thân hôi hám và mùi thủy ngân, đi tắm rửa đi, ta về lều trại trước đây." Nói xong, Hồ Bát Nhất bỏ lại Vương Khải Toàn một mình mà vào lều.

Một bên khác, Ngô Lão Cẩu cũng đến lều của Diệp Bạch.

"Tam gia, trong đám nhóc này, nha đầu Văn Cẩm kia có thể có chút kỳ lạ." Kể từ khi biết có linh thể dưới mộ ẩn mình trong đám nhóc nhị đại, Ngô Lão Cẩu đã để tâm, hắn trong thạch điện cũng không ngừng chú ý đám nhị đại.

Hồ Bát Nhất tâm tư tinh tế, cộng thêm đặc biệt chú ý Trần Văn Cẩm, tự nhiên có thể phát hiện sự bất thường trên người Trần Văn Cẩm.

Còn Ngô Lão Cẩu thì từ chuyện Trần Văn Cẩm chủ động tìm hắn xin xuống mộ mà phát hiện manh mối.

"Văn Cẩm nói khai quật Long Quân mộ nàng ta có thể giúp được, hy vọng nàng ta có thể gia nhập đội ngũ sau này, vốn dĩ chuyện này cũng bình thường, nhưng tính cách nha đầu này ta biết rõ, có chủ kiến, biết phân tấc, nàng ta không nên tự tiện tìm ta nói ở nơi công cộng, dù sao tiểu bối bọn họ không có tư cách đi xuống…" Ngô Lão Cẩu kể lại đầu đuôi sự việc.

Diệp Bạch cười cười, không mấy bất ngờ: "Rốt cuộc vẫn là quá sốt ruột rồi." "Tam gia, Văn Cẩm chẳng lẽ thật sự bị linh thể xâm nhập?

Nhưng nàng ta không phải nên bỏ trốn ra ngoài mộ sao?

Sao còn một lòng muốn xuống mộ?" Ngô Lão Cẩu khó hiểu nói.

"Chuyện này ngươi cũng có quyền được biết, linh thể chạy ra từ dưới mộ không phải Long Quân, mà là nữ nhi của Long Quân, Doanh Tịch." "Doanh Tịch?" "Người này là tiên tổ của Thủ Mộ nhất tộc, năm đó chính nàng đã hạ táng Long Quân, ta đoán chừng nàng vội vàng xuống mộ, hoặc là dưới mộ còn có thứ nàng cần, hoặc là vì di thể Long Quân." Ngô Lão Cẩu đột nhiên nghĩ ra: "Chẳng lẽ nàng ta

muốn phục sinh Long Quân?" "Không phải không có khả năng này, thi thể Long Quân còn nguyên vẹn, hơn nữa còn có một tia sinh cơ, có lẽ Doanh Tịch thật sự có cách phục sinh Long Quân." Diệp Bạch khẽ nhíu mày, hắn lúc đó trong băng quan Long Quân đã dùng thần thức kiểm tra thân thể Long Quân, các chức năng cơ quan đều tốt, trừ tử khí và sinh cơ quấn quýt trong cơ thể, giống như một người thực vật đã ngủ say hai ngàn năm.

"Vậy chúng ta bây giờ xử lý Văn Cẩm thế nào, linh thể Doanh Tịch còn có thể đuổi ra khỏi người nàng ta không?" Ngô Lão Cẩu thần sắc lo lắng nói.

Tuy Trần Văn Cẩm là con nuôi của Trần Bì A Tứ, nhưng Ngô Lão Cẩu có ấn tượng rất tốt về nha đầu này, còn muốn nàng làm con dâu Ngô gia.

"Ta không có cách nào, nếu Trần Văn Cẩm có ý thức đối kháng linh thể, e rằng đã sớm báo cho chúng ta biết sự bất thường trên người nàng rồi, nhưng nàng ta đã che giấu, hoặc là nàng ta bị mê hoặc, hoặc là nàng ta và Doanh Tịch đã đạt được một loại hiệp nghị nào đó." "Vậy chúng ta nên xử lý nàng ta thế nào?" "Không cần quá mức chú ý, nàng ta muốn xuống mộ thì cứ để nàng ta xuống, ta sẽ phái người theo dõi nàng ta.

Bất quá Doanh Tịch thiện trường vu cổ chi thuật, có khả năng cũng tinh thông chiêm bốc chi đạo, thủ đoạn thần bí, ngươi đừng để nàng ta phát hiện là được." Ngô Lão Cẩu gật đầu: "Diễn kịch ta giỏi, chỉ là đáng tiếc cho đứa bé ngoan này." Nói xong, Ngô Lão Cẩu cũng không nán lại, mang đầy tâm tư mà ra khỏi lều.

Diệp Bạch lắc đầu, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, chỉ là phải chịu trách nhiệm cho lựa chọn đó mà thôi.

Thấy giờ lành hôm nay đã đến, Diệp Bạch rửa sạch hai tay chuẩn

bị mở bạch kim bảo tương, thần thức lại phát hiện Hồ Bát Nhất lén lút đến ngoài lều.

Hôm nay là ngày gì vậy, sao cứ một người rồi lại một người đến.

Hồ Bát Nhất bị đồng bọn do Trần Thiên Hữu sắp xếp chặn lại bên ngoài.

Đồng bọn nghiêm nghị hỏi: "Làm gì đó?" "Ta đến gặp đại sư công." "Để hắn vào đi." Giọng Diệp Bạch vang lên.

Hồ Bát Nhất lòng đầy thấp thỏm đi vào lều, vẫn còn đang băn khoăn có nên kể chuyện Văn Cẩm hay không.

"Sao vậy, xuống mộ một lần là ngớ ngẩn ra rồi à?" Diệp Bạch cười nhìn hắn nói.

"Đại sư công, ta thật ra…" Hồ Bát Nhất ấp úng nửa ngày cũng không nói ra.

"Nếu là vì Trần Văn Cẩm, thì cứ về đi." "Đại sư công người đều biết rồi sao?" "Những gì cần biết tự nhiên đều đã biết rồi, nếu ngươi tinh lực dồi dào, thì hãy chuyên tâm nghiên cứu Mạc Kim bí thuật, bớt tơ tưởng chuyện nam nữ đi." Diệp Bạch khá nghiêm khắc răn dạy.

Hồ Bát Nhất mơ mơ hồ hồ bị đuổi ra khỏi lều.

Ta còn chưa nói gì mà, sao lại bị mắng một trận.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, phân phó đồng bọn ngoài lều, không cho phép bất kỳ ai làm phiền hắn nữa, liền dồn tâm thần vào hệ thống, chuyên tâm mở bảo tương.

Chỉ thấy bạch kim bảo tương tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một luồng thải quang lóe qua, sau đó xuất hiện một thứ khiến Diệp Bạch khẽ nhíu mày.

"Tiên Quyến Cổ Đồ: Nguồn gốc từ giới tử thế giới do một tán tiên

nào đó trong Phong Thần thế giới luyện chế, thuộc hậu thiên linh bảo.

Cổ đồ nội hàm sơn hà quảng khoát, phú hàm linh khí sung phái, kỳ linh dược quả sơ số bất thảm số, nhưng do Phong Thần đại chiến, cổ đồ tổn thương nghiêm trọng, giới tử không gian nứt vỡ, cổ dược bên trong bị cướp sạch, hiện nay chỉ còn lại thiên mẫu linh điền, một tòa linh sơn, một dòng linh hà." Diệp Bạch lấy Tiên Quyến Cổ Đồ từ hệ thống ra.

Cổ đồ như tranh, giấy cuốn trắng tinh như tuyết, sau khi mở ra trên bức tranh hiện lên một bức thủy mặc họa đầy cảnh sắc sơn thủy.

Trong tranh là một mảnh linh điền xanh tươi, dòng suối róc rách chảy qua cánh đồng, xa xa là một ngọn núi cao vút mây, như thơ như họa.

Diệp Bạch nhỏ tinh huyết của mình lên Tiên Quyến Cổ Đồ, một vệt sáng lấp lánh trên bề mặt cổ đồ, liền nhận chủ.

Sau đó Diệp Bạch tâm thần khẽ động, liền tiến vào trong cổ đồ.

Đập vào mắt, trời xanh mây trắng, núi xanh nước biếc, dưới chân cỏ xanh mơn mởn, một luồng hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi.

Thật là một mảnh giới tử không gian tốt!

Diệp Bạch chỉ cảm thấy tinh thần phấn chấn, linh khí xung quanh nồng đậm vô cùng, liều mạng chui vào kinh mạch của hắn.

Linh khí ở đây thật sự nồng đậm!

Trước đây hắn còn cảm thấy bảo vật này bị hư tổn, giá trị không lớn, bây giờ xem ra, lại là không biết trân bảo.

Nơi này tuy không lớn bằng địa quan thế giới, nhưng bất luận từ địa thế hay mức độ linh khí, đều không phải địa quan thế giới có thể so sánh được.

Nơi này giống hệt tiên gia phúc địa trong truyền thuyết.

Diệp Bạch giá Canh Kim Tiểu Kiếm, bay vào mây, chuẩn bị xem xem thế giới của cổ quyển này rốt cuộc lớn đến mức nào, có lẽ bên trong còn có bảo bối tàn lưu cũng không chừng.

Trong lều trại, không một bóng người.

Chỉ có trên một cuộn cổ họa, trên cảnh thủy mặc có thêm một người nhỏ bé biết bay.

Trong giới tử thế giới bay lượn hai vòng, Diệp Bạch phát hiện, Tiên Quyến Cổ Đồ quả nhiên như hệ thống giới thiệu, thế giới sơn hà nguyên bản, chỉ còn lại một tòa linh sơn, kèm theo một vòng ruộng tốt xung quanh.

Bất quá, hắn trên linh sơn đã phát hiện một cây tiên hạnh mọc trên vách núi cheo leo.

Chương 650

Tiên hạnh đã trổ nụ hoa, không biết còn bao lâu nữa mới kết quả.

Có lẽ đây là thứ do vị tán tiên năm xưa tùy tiện trồng, nhưng cũng khiến Diệp Bạch vô cùng tò mò mong đợi.

Dù sao đây cũng là linh căn của Phong Thần thế giới, quả mọc ra sao cũng không tệ được.

Còn về thiên mẫu linh điền dưới núi xanh, cũng có không ít bảo dược lâu năm ẩn mình trong tạp thảo, đáng tiếc đồ tốt đã sớm bị người ta nhổ tận gốc, còn lại đều là hàng tàn thứ phẩm, tốt nhất cũng chỉ là nhân sâm ngàn năm mà thôi.

Hơn nữa sau khi Tiên Quyến Cổ Đồ nhận chủ, cũng truyền đến cho Diệp Bạch một tin tức, chỉ có duy trì sinh cơ cho giới tử thế giới, mới có thể khiến linh khí bên trong lâu dài không suy giảm, nếu không linh khí ở đây dùng một điểm sẽ ít đi một điểm.

Xem ra sau này phải kiến thiết gia viên thật tốt trong cổ đồ.

Diệp Bạch chuẩn bị chuyển toàn bộ linh thực vật trong Trùng Cốc vào đây, còn Cửu Sắc Lộc, Tiểu Giao Nhân, Tiểu Hắc và các sủng vật khác cũng có thể thả vào đây nuôi dưỡng.

Sau này ở thế giới cổ mộ phát hiện kỳ trân dị thực, đều có thể trồng trong Tiên Quyến Cổ Đồ, cũng coi như tăng thêm chút sinh cơ cho giới tử thế giới này.

Suy nghĩ một lát, Diệp Bạch đến đầu nguồn linh tuyền trong cổ quyển, đây là một hình vuông đào rãnh, nước trong veo, dưới sự gia trì của trận pháp cổ quyển, dòng nước giàu linh khí liên tục sản sinh từ rãnh vuông, chảy xuôi theo khe suối.

Diệp Bạch lấy ra Thanh Tâm Thủy Liên liên bồng rút được từ bảo tương, tách ra ba hạt sen màu xanh băng ném vào đầm.

Mỗi hạt sen đều có thể kéo dài tuổi thọ thêm một lần.

Thanh Tâm Thủy Liên này là một trong những loại thực vật có giá trị cao nhất mà hắn rút được trong hệ thống, hy vọng có thể sinh sôi nảy nở trong đầm, đợi sau khi sen nở, thì không cần phải tốn công tích điểm để đổi từ hệ thống thương thành nữa.

Cứ thế, trong giới tử thế giới của Tiên Quyến Cổ Đồ chơi một lúc lâu, Diệp Bạch mới lưu luyến rời đi.

Tiên Quyến Cổ Đồ là linh bảo, tự nhiên có thể biến hóa tùy tâm sở dục.

Chỉ thấy Diệp Bạch biến cổ quyển thành một bức cổ họa hình vuông nhỏ nhắn, dung nhập vào mu bàn tay.

Diệp Bạch lộ ra nụ cười, bạch kim bảo tương lần này, thật sự đáng giá!

Ngày thứ hai, Trương Khải Sơn với tư cách tổng phụ trách công tác khai quật bảo hộ Long Quân mộ, còn Lý Nguyên Long sau khi gặp Diệp Bạch một lần, liền rời khỏi doanh địa.

Trước khi đi, Lý Nguyên Long mặt dày lại xin thêm ba bình hầu nhi tửu.

"Diệp đại ca, đều tại ta lão Lý tham ăn, bình rượu đó không còn một giọt… Ba bình rượu này lão Lý ta không lấy không đâu, sau này ngươi chính là đại ca của ta, ta chính là đệ đệ ruột của ngươi…" Lý Nguyên Long sinh năm 1910, án theo số tuổi Diệp Bạch xuyên việt đến, thì Lý Nguyên Long còn lớn hơn hắn vài tuổi.

Diệp Bạch dùng ba bình hầu nhi tửu tiễn ôn thần này đi cũng là chuyện tốt, nếu không hắn ở lại doanh địa sẽ luôn đối đầu với Trương

Khải Sơn.

Tình hình dưới Long Quân mộ cơ bản đã bị Diệp Bạch thám hiểm một lượt, những nơi nguy hiểm đã không còn nhiều, Trương Khải Sơn và Ngô Lão Cẩu liền sắp xếp mọi người tiếp tục xuống mộ, lấy ổn định tiến lên làm chính.

Còn về Trần Thiên Hữu, sáng sớm hôm nay đã dẫn theo một nhóm hảo thủ của Cửu Môn đi Vu Sơn, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu tùy hành.

Nội bộ "Tháp Giáo" đều là tà phái cao nhân, tính nguy hại cực lớn, nhất định phải sớm giải quyết.

Kim Toán Bàn nghĩ đến "Tháp Giáo" có liên quan đến cái chết của sư phụ hắn Trương Tam Liên, vốn định cùng đi, nhưng bị Diệp Bạch giữ lại.

"Sư phụ a, thân thủ của ngươi đi rồi cũng chỉ tổ vướng chân, không bằng ở lại giúp bảo vệ khai quật mộ Tần đi." Đương nhiên lời Diệp Bạch không nói như vậy, ở nơi công cộng, Diệp Bạch rất ít khi vạch mặt Kim Toán Bàn.

Cách của Thủ Mộ nhất tộc cũng bị Diệp Bạch giao cho Kim Toán Bàn, trong phương diện bồi dưỡng cổ nhân này, Kim Toán Bàn vẫn rất ưu tú.

Ít nhất Thác Bạt Bảo mang từ Tần Lĩnh ra hiện giờ đã là một người hiện đại, ở Hồng Kông giúp Kim Toán Bàn quản lý nhà đấu giá và các công việc kinh doanh khác.

Hiện nay, Cửu Môn chia làm ba, Thiểm Tây Long Quân mộ, Tứ Xuyên do hành thi khống chế, Vu Sơn vây tiễu "Tháp Giáo", nhân lực tự nhiên trở nên căng thẳng.

Bất đắc dĩ, Diệp Bạch liền truyền tín, đưa một nhóm nhóc được

bồi dưỡng trong giới tử thế giới địa quan ra ngoài.

Những đứa nhóc này cơ bản đều có trường sinh huyết mạch, thể chất vượt xa người bình thường, dưới sự bồi dưỡng của Bạch Hổ tiểu đội đã có thể sơ bộ gánh vác việc lớn.

Bất quá họ thiếu kinh nghiệm thế sự, tâm tính có phần khiếm khuyết, Diệp Bạch liền để Trần Thiên Hữu tiếp quản giữa đường, đưa đến Vu Sơn rèn luyện một phen rồi nói sau.

Mọi việc sắp xếp ổn thỏa, Diệp Bạch liền chuẩn bị quay về Trùng Cốc.

Trùng Cốc là đại bản doanh của hắn, luôn có Chu Tước và Huyền Vũ tiểu đội canh giữ, hiện tại có Tiên Quyến Cổ Đồ, Diệp Bạch chuẩn bị chuyển toàn bộ tài nguyên trong Trùng Cốc vào trong cổ đồ, giải phóng Chu Tước và Huyền Vũ tiểu đội.

Những người của hai đội này cũng rất ưu tú, dùng để trông nhà thì thật đáng tiếc.

Mọi kế hoạch ổn thỏa, Diệp Bạch liền đến lều của Kim Toán Bàn, trước khi rời đi, vẫn phải chào hỏi vị sư phụ tiện nghi này.

Trong lều, Kim Toán Bàn đang dạy Cách nói tiếng Quan thoại.

Đáng tiếc Cách là một người nói ngọng, lưỡi không cuốn lên được, tiến độ cực chậm.

Kim Toán Bàn cũng coi như có kiên nhẫn, không đánh không mắng, vừa dạy vừa hỏi Cách về những trải nghiệm trưởng thành dưới mộ.

Dưới Long Quân mộ, Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu và một nhóm người lớn tuổi khác của đội ngũ hạ mộ đang đi trên dòng sông.

Trần Văn Cẩm với tư cách nhân viên hậu cần, đi giữa đội ngũ.

Dòng sông trống trải như vậy, không khỏi khiến mọi người kinh thán.

Trương Khải Sơn sớm đã quen thuộc với tình hình dưới mộ, còn Ngô Lão Cẩu vẫn là lần đầu tiên đi xuống.

"Lão Ngũ, điểm này, Tam gia hẳn đã xuất phát rồi chứ?" Trương Khải Sơn quay đầu hỏi.

"Hẳn là vậy, Tam gia rất coi trọng việc "Tháp Giáo" xuất hiện ở Vu Sơn, y hẳn sẽ phối hợp Môn chủ giải quyết vấn đề "Tháp Giáo" trước." Trương Khải Sơn gật đầu, quay đầu nhìn về phía một người nào đó trong đội ngũ.

Ngô Lão Cẩu thấy vậy khẽ nói: "Tam gia nói thuận theo tự nhiên, y đã sắp xếp người theo dõi rồi." "Vậy thì không sao rồi." Trương Khải Sơn cười cười, nhìn về phía trước: "Chỉ là Long Quân mộ này quá lớn, nếu muốn thám hiểm toàn bộ một lượt, dỡ bỏ tất cả cơ quan nguy hiểm, chúng ta e rằng phải trải qua một hai tháng dưới mộ rồi." "Phật Gia, nói một lời khó nghe, Cửu Môn chúng ta chẳng phải là sống bằng nghề này sao?" "Hà hà hà, ta cũng không còn là người Cửu Môn nữa rồi." "Phật Gia nói đùa rồi, ngài vẫn luôn là người Cửu Môn, Tam gia và chúng ta cũng chưa bao giờ coi ngài là người ngoài." Lời Ngô Lão Cẩu nói khiến Trương Khải Sơn vô cùng thoải mái.

Trong doanh địa, Hồ Bát Nhất và Ngô Tam Tỉnh cùng những người khác đều ở ngoài lều của Tề Thanh Hồ.

Nửa lúc sau, Tề Thiết Chủy môi nở nụ cười đi ra từ lều: "Thanh Hồ tỉnh rồi, các ngươi vào thăm nó đi." Mọi người lúc này mới ùa vào, chui vào lều trại.

Chỉ thấy Tề Thanh Hồ nửa nằm trên thảm, dáng vẻ đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

“Cha mẹ ơi, Thanh Hồ, ngươi là đã phẫu thuật thẩm mỹ à, biến đẹp trai rồi sao?” Tề Thanh Hồ lộ ra nụ cười, dáng vẻ của mình đã soi gương từ lâu, không dám nói đẹp trai hơn Phan An, nhưng ít nhất trong đám bạn bè này cũng coi như nổi bật.

Điều quan trọng nhất là, hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, tốt hơn rất nhiều so với thân thể ốm yếu trước đây.

Điều đáng tiếc duy nhất là đôi mắt vẫn ánh lên màu xanh lục, trông có chút yêu dị.

Cha hắn nói, trời giao đại nhậm cho người này, sinh ra mang dị tượng, đó là tiêu chuẩn của người thành công.

Đôi dị đồng này, không quá khó nhìn, huống hồ đeo kính râm vào thì cũng không khác gì người thường.

Nghe thấy đám Cửu Môn nhị đại ồn ào trong lều, Tề Thiết Chủy mang theo ý cười rời khỏi nơi này.

Trong doanh địa còn có một lô vật tư mới đến cần sắp xếp, Giải Cửu không có ở đây, những người khác gần như đều xuống cổ mộ, những công việc vặt vãnh ở đây đều cần hắn tự mình xử lý.

Chương 651

Ai, ta đây Tề Thiết Chủy kiếp này chính là cái số lao lực mà!

"Thanh Hồ, Tam gia rốt cuộc đã làm gì ngươi, sao lại có sự thay đổi lớn đến vậy?" Trong lều, Ngô Tam Tỉnh nhịn không được hỏi.

"Ta cũng không biết, lúc đó mơ mơ hồ hồ, Tam gia cho ta ăn thứ gì đó xong, ta liền cảm thấy huyết mạch bành trướng…" Mọi người trò chuyện một lúc, sau đó lại chuyển đề tài sang Trần Văn Cẩm.

Đám người họ bị giam lỏng biến tướng trong doanh địa, còn Trần Văn Cẩm lại có thể theo lớp người lớn tuổi xuống mộ, điều này quả thật có chút bất công.

Hồ Bát Nhất biết nội tình, không lên tiếng tham gia thảo luận.

Ngô Tam Tỉnh thấy Hồ Bát Nhất sắc mặt không tốt, liền chuyển đề tài nói: "Đúng rồi, đợi chuyện Long Quân mộ kết thúc, các ngươi định đi đâu?" Tề Thanh Hồ nói: "Ta về đợi tích điểm tới, sau đó đổi ít bảo bối hộ thân, nhưng cha ta đã giới thiệu cho ta một cô nương rồi." "Cô nương, nhà nào." Hồ Bát Nhất nói: "Ta sẽ dẫn Bàn Tử và Kim sư tổ đến Hồng Kông, đợi học nghiệp thành công rồi sẽ quay lại." Ngô Tam Tỉnh cười nói: "Tốt, dẫn Bàn Tử ra ngoài mở mang kiến thức về gái Tây, đợi các ngươi quay lại, đến lúc đó chúng ta lại cùng nhau tìm mộ." Ngoài Vân Nam Già Long Sơn, núi xanh nước biếc, không khí trong lành dễ chịu.

Giữa các dãy núi, mây mù phiêu diêu.

Diệp Bạch chào hỏi đội Huyền Vũ xong, liền trực tiếp vào Trùng Cốc, đến rừng rậm chết chóc.

Khu vực trung tâm, những cây cổ thụ lớn bị đốn hạ hàng loạt, khai

phá ra một khoảng đất trống hình tròn.

Khu đất này được rắc rất nhiều bột mộc linh thạch, linh khí sung túc, cỏ cây xanh tốt.

Một số cây nhân sâm, hà thủ ô ngàn năm tuổi hình dáng thô to, lá non xanh mướt còn đọng sương.

Lúc này, một con Cửu Sắc Thải Lộc với đầu lâu và sừng hươu trắng muốt nhẩy nhót từ rừng cây xuyên ra.

Thu thu!

Cửu Sắc Lộc kêu lên, thực vật xung quanh tựa hồ mang theo một tia xanh nhạt, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường mà lớn thêm vài phần.

Trong Trùng Cốc, chỉ có rừng rậm chết chóc là địa thế thấp nhất, nồng độ oxy giàu nhất, cũng là nơi thích hợp nhất để trồng linh dược.

Chu Tứ và Chu Ngũ của đội Chu Tước chuyên trách chăm sóc linh dược trong vườn thuốc, chỉ cần là linh dược đủ tuổi, đều sẽ được họ chọn lọc ra, dùng để cung cấp cho nội bộ Cửu Môn đổi và Long Hổ Sơn luyện đan.

Hiện nay trong vườn thuốc này, nhân sâm và hà thủ ô ngàn năm tuổi có đến mấy trăm cây, các loại linh dược quý hiếm khác cũng không ít.

Ví dụ như lộc hoạt thảo, vốn dĩ chỉ mọc ở phương Bắc cực lạnh, cần điều kiện đặc biệt mới có thể bén rễ nảy mầm.

Nhưng Diệp Bạch sau khi di thực nó đến đây, dưới sự nỗ lực của linh khí và Cửu Sắc Lộc, đã mọc thành một mảnh không nhỏ, chỉ là tuổi đời còn non, không thể dùng làm thuốc.

Ngoài ra, Diệp Bạch năm đó đấu giá được chu quả cũng để lại

mấy hạt giống như nho.

Diệp Bạch trồng hạt chu quả xuống, mười mấy năm trôi qua, đến nay mới mọc ra một mầm non.

Xem ra muốn nó ra hoa kết quả, hẳn là chuyện của rất nhiều năm sau.

"Tam gia, người sao lại quay về rồi?" Đội Chu Tước thấy Diệp Bạch quay về, vô cùng kinh hỉ.

Lần này Tam gia và phu nhân ra ngoài thời gian quá dài, họ không khỏi có chút lo lắng.

"Sau này Trùng Cốc không cần canh giữ nữa." Diệp Bạch dặn dò mấy người đội Chu Tước xong, liền để họ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra khỏi cốc.

Trong vườn thuốc, Cửu Sắc Lộc thấy Diệp Bạch đi tới, trước tiên dừng lại tò mò đánh giá vài lần, sau đó giậm chân một cái, liền chuẩn bị chạy trốn.

Thân ảnh Diệp Bạch lóe lên, xuất hiện trước mặt Cửu Sắc Lộc, nắm lấy sừng hươu, ném nó vào Tiên Quyến Cổ Đồ.

Có lẽ do Cửu Sắc Lộc có tâm tính thông minh, có khả năng nhận biết lòng người, nên từ nhỏ đã không thân cận với Diệp Bạch.

Nhiều năm như vậy, chỉ có Diệp Khinh Mi và mấy sủng vật khác mới có thể đến gần nó.

Diệp Bạch cũng không bận tâm, con hươu này nếu không biết thức thời, đợi lớn lên sẽ luyện chế trường sinh đan.

Dù sao da hươu và thịt hươu cũng đều có công dụng lớn.

Da hươu có thể luyện chế nội giáp phòng ngự, thịt hươu nghĩ đến cũng tươi ngon.

Còn Cửu Sắc Lộc khi bị ném vào cổ quyển, cảm nhận được linh khí nồng đậm, liền vui mừng khôn xiết, như một con thỏ ngốc, nhảy nhót qua lại trong linh điền.

Diệp Bạch thì cẩn thận di thực các loại linh dược trong vườn thuốc vào giới tử không gian của cổ quyển.

Làm một lúc, liền phát hiện một vị khách không mời mà đến trong vườn thuốc, Tiểu Kim Trúc.

Thứ này giống như một đứa bé con, thân mình vùi trong bùn đất ẩn chứa linh khí, chỉ lộ ra nửa đoạn ngọn trúc vàng.

Tiểu Kim Trúc dựa đầu vào cây hà thủ ô ba ngàn năm tuổi, khóe miệng chảy dãi, tựa hồ vẫn chưa tỉnh ngủ.

Diệp Bạch tuy cũng đã phân chia khu vực sinh trưởng cho kim trúc, nhưng thứ này thường xuyên đến vườn thuốc trộm linh khí, đuổi cũng không đi.

Nếu không phải Tiểu Kim Trúc cứ cách một khoảng thời gian đều có thể cung cấp một đoạn kim trúc dược liệu để luyện chế phù lục, Diệp Bạch đã sớm ném nó vào cái khe núi nào đó rồi.

Ném Tiểu Kim Trúc cũng vào cổ quyển bầu bạn với Cửu Sắc Lộc, Diệp Bạch tiếp tục bận rộn.

Nửa ngày sau, toàn bộ linh dược trong vườn thuốc đều đã được Diệp Bạch chuyển vào Tiên Quyến Cổ Đồ, hắn lại đến chỗ ở của Tiểu Giao Nhân và Tiểu Thanh.

Vu Sơn mây mù lượn lờ, Trần Thiên Hữu dẫn theo mấy người đi trong rừng cây ẩm ướt.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u, Trần Thiên Hữu bảo mọi người dừng lại cắm trại tại chỗ.

Bạch Tam dẫn theo ba người trẻ tuổi đi theo đội ngũ, dạy họ kinh nghiệm cắm trại dã ngoại.

"Vu Sơn nhiều mưa, rừng núi ẩm ướt, ngoài việc cần chọn một nơi cắm trại an toàn, ban đêm cũng phải cẩn thận bão lớn." Bạch Tam thấy Trần Thiên Hữu gọi hắn, liền nói: "Ba người các ngươi ở Minh Phủ thế giới cũng đã tự mình rèn luyện rồi, cứ theo các huynh đệ Cửu Môn khác mà học hỏi, ta đi trước một lát." Ba người trẻ tuổi gật đầu, họ chính là những người mang trường sinh huyết mạch được bồi dưỡng ở Minh Phủ thế giới bởi đội Bạch Hổ.

Chàng trai dẫn đầu La Hiên, mang Bệ Ngạn huyết mạch, cũng là người có đẳng cấp huyết mạch cao nhất trong ba người, đặc tính huyết mạch là có thể nhận biết trung gian.

Hai người còn lại, một tên Chu Nguyên, mang Toàn Quy huyết mạch, thân hình hơi béo, trung hậu thành thật, đặc tính huyết mạch là thiện thủy, kháng chịu.

Một tên La Tiên Thủ, mang Ly Lực huyết mạch, do tuyệt kỹ gia truyền, giỏi mở khóa và trộm cắp.

Ly Lực là một loại kỳ thú, hình dáng giống heo, chân mọc móng gà, kêu lên như chó sủa.

Trong Minh Phủ thế giới, loại sinh vật thượng cổ Ly Lực này tràn lan thành tai họa, là tầng đáy của chuỗi sinh vật.

Mà các nhà nghiên cứu đến nay vẫn chưa phát hiện đặc tính huyết mạch của Ly Lực là gì.

Có lẽ ngoài việc tăng thêm tuổi thọ ra, Ly Lực là loại trường sinh huyết mạch vô dụng nhất.

Chu Nguyên với một trái tim bát quái nhịn không được lẩm bẩm: "Hiên ca, ngươi đoán Môn chủ gọi Tam sư phụ đi làm gì?" La Hiên

đang chuyên tâm bố trí lều trại nhỏ của mình, nhìn về phía xa một cái rồi nói: "Quản nhiều làm gì, cứ lo việc của mình đi." Chu Nguyên bĩu môi: "Một thú, Tiên Thủ đại sư, ngươi thấy sao?" La Tiên Thủ không nhanh không chậm nói: "Tám phần là hỏi về biểu hiện của chúng ta trên đường đi, xem có đủ năng lực gánh vác việc lớn hay không." Khuôn mặt bầu bĩnh của Chu Nguyên chợt trở nên căng thẳng: "Ta trước đây từng nghe nói, Môn chủ tuổi đã cao, đang vật sắc vị trí Cửu Môn chi chủ đời kế tiếp, nói không chừng lại để mắt tới chúng ta cũng nên." Nghe vậy, La Hiên và La Tiên Thủ khẽ biến sắc.

Bên khác, Trần Thiên Hữu sau khi hỏi han về biểu hiện của ba người trẻ tuổi, trong lòng đã nắm rõ.

Bạch Tam suy nghĩ một chút rồi tổng kết: "Môn chủ, trong ba đứa trẻ này, La Hiên tính cách ổn định và cẩn trọng nhất; La Tiên Thủ kia lại có tâm sự, phần lớn liên quan đến phụ thân y.

Chương 652

Nếu có thể giải tỏa tâm kết cho y thì sẽ là một đứa trẻ tốt.

Còn về Chu Nguyên, ngoại trừ cái miệng lắm lời không giữ được chuyện thì cũng chẳng có khuyết điểm gì lớn." Trần Thiên Hữu gật đầu, y vẫn luôn chú ý đến La Hiên.

Còn về La Tiên Thủ, phụ thân y là truyền nhân của một thế gia trộm đạo thuộc Hạ Cửu Lưu ở Trường Sa, trước khi kiến quốc từng ngang hàng với Nguyệt Môn.

Sau khi Cửu Môn Trường Sa thành lập, y tự cho mình thanh cao, không chịu cùng dòng hợp ô với kẻ trộm mộ, sau này liền bại lạc.

Trong thời loạn lạc sau kiến quốc, phụ thân La Tiên Thủ bị bắt, chết trong ngục, chỉ còn lại cô nhi La Tiên Thủ, sau này được Cửu Môn thu nhận.

"Bạch Tam thúc, ba đứa trẻ này đều không tệ, thúc cứ về trước đi." Nhưng Bạch Tam dường như muốn nói rồi lại thôi, dừng bước không tiến lên.

Trần Thiên Hữu đương nhiên biết y muốn nói gì, sắc mặt hơi lạnh lùng nói: "Bạch Tam thúc, Cửu Môn tự có quy củ của Cửu Môn, phạm lỗi phải phạt, nếu không Cửu Môn cũng khó mà tồn tại lâu dài.

Chuyện Bạch Nhất thúc, ta đã xử trí tùy tình rồi.

Nếu thúc còn nhớ tình huynh đệ, hãy chiếu cố con gái y là Bạch Thập Nhất nhiều hơn đi." Bạch Tam nặng nề thở dài một hơi, cũng không nói thêm gì nữa, rời khỏi nơi này.

"Tam sư phụ, Môn chủ đã nói gì với ngài vậy?" Thấy Bạch Tam trở về, Chu Nguyên liền không nhịn được hỏi.

“Nói ngươi tinh lực sung mãn, tối nay ngươi một mình canh gác.” “A, không phải chứ?” Chu Nguyên kêu lên thảm thiết.

La Hiên và La Tiên Thủ bên cạnh khẽ mỉm cười, để ngươi không biết nhìn sắc mặt, không thấy Tam sư phụ khi trở về vẻ mặt đầy u sầu sao?

Đêm khuya, trong rừng Vu Sơn bắt đầu đổ mưa lất phất.

Người của Cửu Môn chọn địa điểm hạ trại dưới vách đá núi cao, nên không bị ảnh hưởng nhiều bởi mưa.

Tiểu mập mạp Chu Nguyên quả nhiên bị sai ra canh gác đêm, người bầu bạn với y là một lão hỏa kế của Cửu Môn.

Hai người che dù, ngồi bên đống lửa nhỏ chỉ còn tàn tro.

“Tần ca, kể cho ta nghe chuyện Tam gia đại phá Hiến Vương Mộ đi.” Dù mới quen chưa được hai ngày, Chu Nguyên đã có thể xưng huynh gọi đệ với mỗi lão hỏa kế.

“Được được, nghe nói Hiến Vương vì mình mà xây ba cỗ quan quách...” Người hỏa kế được gọi là Tần ca cũng hiếm khi được trổ tài ăn nói.

Đang kể đến chỗ hào hứng thì đột nhiên y giật mình, sao tiếng ếch nhái và côn trùng xung quanh lại đột ngột im bặt!

“Không hay rồi.” Y, người có kinh nghiệm canh gác phong phú, đột nhiên thổi còi cảnh báo.

Chu Nguyên bên cạnh lập tức biết có chuyện xảy ra, y vội vàng thu dù lại, phát hiện bốn phía tĩnh lặng không nghe thấy gì.

Trên trời, mưa dường như ngừng lại vào khoảnh khắc đó, biểu cảm trên mặt Tần ca cũng dường như đông cứng.

Trên vách núi cách đó mười mấy mét, một con mắt rắn khổng lồ

sáng rực như ban ngày, cả thân rắn như một ngọn núi nhỏ, che kín cả bầu trời.

Khoảnh khắc này, tim Chu Nguyên đập thót, lưỡi không kìm được run rẩy.

Dù y đã thấy nhiều sinh vật khổng lồ thời thượng cổ trong Minh Phủ, nhưng chưa bao giờ căng thẳng đến mức này.

Sao lại có con rắn độc một mắt đáng sợ đến thế này?

Con mắt rắn kia rực sáng như mặt trời chói chang, nhìn vào rồi thì không thể rời mắt được.

"Xoẹt!" Một đạo kiếm quang tím rực xé toang màn đêm tĩnh mịch, cũng kéo Chu Nguyên và lão hỏa kế họ Tần ra khỏi nỗi kinh hoàng.

Chỉ thấy Trần Thiên Hữu chân mang điện quang, Uyên Hồng Kiếm trong tay như hàn mang đâm ra.

Không ít kiếm quang đánh vào vảy của Chúc Long, tóe ra những đốm lửa đỏ rực.

Thấy Uyên Hồng Kiếm không thể gây thương tích cho Chúc Long, Trần Thiên Hữu lớn tiếng hô: "Cha, Nhị thúc, ra tay!" Theo sau là hai đạo lôi đình màu tím từ hư không giáng xuống, chặn đường lui của Chúc Long từ phía trước và phía sau.

Chỉ nghe một tiếng rống thảm thiết như sấm, vang vọng khắp trăm dặm núi rừng.

Không biết qua bao lâu, Chu Nguyên lờ mờ tỉnh lại trong lều.

"Hiên ca, con rắn độc một mắt đâu rồi?" "Chạy rồi." "Chạy rồi ư?

Thể tích lớn thế, sao lại để nó chạy thoát được?" La Hiên liếc y một cái, bôi thuốc và băng gạc lên đầu Chu Nguyên.

"Không chạy, vậy ngươi đi đuổi sao?" Một lát sau, Chu Nguyên

lao ra khỏi lều, chỉ thấy ngọn núi đối diện trơ trụi, trên những tảng đá lộ thiên còn sót lại vết máu và vảy lớn.

Một vệt hằn khổng lồ do loài rắn khổng lồ bò qua kéo dài đến tận phương xa, những cây lớn hai bên bị cháy đen đều đổ rạp.

"Chu Nguyên, chuẩn bị một chút, lên đường xuất phát thôi!" Bạch Tam phân phó.

"Đêm qua bị tập kích, sao sáng nay đã phải lên đường rồi." Chu Nguyên lầm bầm, thu dọn lều, vác gói hành lý theo đội.

Trần Thiên Hữu, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu dẫn đội ngũ theo dấu vết của Chúc Long mà tiến lên.

Con đường này đêm qua họ đã đi qua một lần, dấu rắn khổng lồ biến mất ở ngọn núi phía trước, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Điều này chứng tỏ "Tháp giáo" có phương pháp đặc biệt để triệu hồi Chúc Long, và cũng có thể khiến Chúc Long đột ngột biến mất.

Chắc hẳn chuyện Chúc Long đột nhiên xuất hiện gần doanh địa của họ đêm qua có liên quan đến phương pháp này.

Chỉ là "Tháp giáo" làm sao có thể thu phục được Chúc Long chứ?

Trần Thiên Hữu không hiểu.

Y từng nghe Tam thúc nói về con Chúc Long này, nó có nguồn gốc từ Tần Lĩnh, trước đây là kẻ bảo vệ Thần Thụ Tần Lĩnh, sau này bị Tam thúc trọng thương, trốn thoát khỏi Tần Lĩnh.

"Thiên Hữu, Ám Bộ không có tin tức nào nữa sao?" Chá Cô Tiếu hỏi.

"Không có, có lẽ con ám tử kia đã bị "Tháp giáo" phát hiện rồi, nếu không đêm qua bọn chúng sẽ không đột ngột tấn công chúng ta." Trần Thiên Hữu nhíu mày nói.

Chá Cô Tiếu gật đầu: "Đám tà giáo này đạo pháp cao thâm, ta từng nghe Trần sư phụ nói, năm xưa bọn chúng thủ đoạn tàn nhẫn, tinh thông các loại tà môn dị thuật, có những thứ chưa từng nghe tới.

Hơn nữa, vì trường sinh bất tử mà bọn chúng không từ thủ đoạn nào, trong số đó có một kẻ có thể biến người thành động vật.

Mỗi khi thi triển một lần tà thuật, đạo pháp lại tinh tiến thêm một phần.

Sư tổ Trương Tam gia cũng phải nhờ cậy sức mạnh của rất nhiều người mới tiêu diệt được Tháp giáo." Trần Ngọc Lâu cũng thở dài nói: "Phải đó, năm xưa khi ta còn nhỏ cũng từng nghe về uy danh của "Tháp giáo".

Nguồn gốc lịch sử của Tháp giáo có thể truy tố đến một giáo phái khác, Bạch Liên giáo, đây là một tổ chức phản loạn lừng danh trong lịch sử.

Khi đó ta còn nhỏ, chỉ loáng thoáng nhớ rằng không ít trẻ em ở Hồ Nam bị bắt cóc, hoặc là bị tẩy não trở thành người của Tháp giáo, hoặc là bị dùng làm vật tế cho tà môn đạo thuật." Nghe hai vị trưởng bối nói xong, Trần Thiên Hữu gật đầu sâu sắc, biết Tháp giáo không dễ đối phó.

Nhưng, nhiệm vụ y đến đây không phải là tiêu diệt Tháp giáo, mà là tìm hiểu rõ nguyên nhân Tháp giáo xuất hiện ở đây.

Chương 653

Là vì cổ mộ Vu Sơn?

Hay vì nguyên nhân khác?

Còn về việc làm sao để triệt để tận diệt Tháp giáo, chỉ bằng mười mấy người bọn họ chắc chắn là không đủ.

Chỉ hy vọng Tam thúc có thể nhanh chóng đến, nếu không đối mặt với các loại Vu thuật đạo pháp quỷ dị, y e rằng sẽ xảy ra bất trắc.

Trên một ngọn núi vô danh thuộc Tứ Xuyên, trên mặt đất nằm la liệt một nhóm hành thi đã mất đi khả năng chiến đấu.

Những hành thi này cơ bản đều bị phù lục chế phục, chỉ có một số ít bị súng phun lửa thiêu thành than cháy.

Người của Cửu Môn cùng các chính phái Đạo gia như Long Hổ Sơn, Mao Sơn, đều vây quanh đám hành thi này.

Họ đã mất hơn một tháng trời, tìm núi vượt đèo, cuối cùng cũng tiêu diệt hết hành thi ở đây, mọi người không khỏi nở nụ cười.

Còn về cảnh tượng chiến đấu vừa rồi, hợp lực của mọi người, dưới sự bố trí trước cũng có kinh nhưng không hiểm, không có ai bị thương.

Sơn trưởng đời này của Mao Sơn là một đạo nhân mập mạp, nụ cười hiền hậu, tên là Cát Nguyên, một trung niên nhân.

Y thân mặc đạo phục màu nâu đứng trước mọi người nói: "Còn sáu cỗ hành thi nguyên vẹn, không bằng ba nhà chúng ta mỗi nhà hai cỗ, chia ra đi?" Những hành thi này được nuôi dưỡng bằng bí pháp đặc biệt, cộng thêm trước khi chết chúng bị tiêm thuốc huyết mạch, nên thực lực mỗi cỗ hành thi đều không kém.

Mao Sơn cũng cực kỳ am hiểu dưỡng thi, tự nhiên là thèm muốn những cỗ hành thi đã bị chế phục này.

Bạch Tri Hi lại lắc đầu nói: "Cát chân quân, hành thi tuy đã bị chế phục, nhưng kẻ điều khiển chúng phía sau vẫn chưa tìm ra.

Để chúng đi, sẽ rước lấy phiền phức lớn hơn." "Ý của Bạch phu nhân là?" "Các gia phái chúng ta sẽ cử đội nhỏ đi tìm kiếm khắp nơi.

Còn về những hành thi này, nếu Cát chân quân cảm thấy hứng thú, Cửu Môn có thể nhường cho chân quân." Bạch Tri Hi một thân tố y, khí chất thoát tục.

Cát Nguyên cười nói: "Phu nhân quá lời rồi, trừ ma vệ đạo từ trước đến nay vốn là bổn phận của Mao Sơn." Bạch Tri Hi khẽ gật đầu, sơn trưởng đời này của Mao Sơn tuy có hơi quái dị, nhưng cũng biết đại nghĩa.

Thiên Sư Long Hổ Sơn Trương Phong Nguyên không nói gì, Long Hổ Sơn và Cửu Môn quan hệ mật thiết, xưa nay vẫn luôn tiến thoái nhất thể.

Nhưng y vẫn hỏi nhỏ: "Sư thẩm, truy đuổi suốt chặng đường này, người đứng sau vẫn chưa lộ diện.

Ta e rằng chúng ta nán lại đây quá lâu, sẽ trúng kế 'điệu hổ ly sơn'." "Việc này ta đã nắm rõ, lát nữa sẽ bàn bạc với ngươi." Thấy Cửu Môn và Long Hổ Sơn thân cận như vậy, mắt Cát Nguyên lóe lên tinh quang, trong lòng không khỏi có chút ghen tị.

Đạo môn tam gia, Long Hổ Sơn, Mao Sơn, Các Tạo Sơn đều có truyền thừa lịch sử.

Trong đó Các Tạo Sơn sau khi kiến quốc đã trải qua một kiếp nạn, cổ tịch trong núi bị cướp bóc và thiêu rụi hoàn toàn, truyền thừa bị gián đoạn, đã không còn danh tiếng như xưa.

Lần này quan phủ ra mặt, triệu tập các phái Đạo gia đến tiễu trừ.

Các Tạo Sơn không những phong sơn không ra, mà còn không có một ai đến, chút nào không màng đến thể diện của quan phương.

Sau này, ba phái Đạo gia này e rằng sẽ gạch tên Các Tạo Sơn khỏi danh sách.

So sánh ra, Cửu Môn, với tư cách là thế lực dân gian, đã không thể dùng từ "tổ chức bình thường" để hình dung nữa.

Những ngày tháng chung sống này, y phát hiện Cửu Môn không chỉ có ảnh hưởng cực sâu trên quan trường, mà còn có danh tiếng lớn trên giang hồ.

Nói thật, y cũng muốn Mao Sơn như Long Hổ Sơn, có thể dựa vào đại thụ Cửu Môn mà hưởng bóng mát.

Nhưng bất đắc dĩ, Mao Sơn trước khi kiến quốc đã phong sơn, ít đệ tử đi lại, nên không kết duyên với Cửu Môn.

Mối quan hệ này dù có xử lý thế nào, cũng không thể khăng khít như Long Hổ Sơn.

Cát Nguyên loáng thoáng nhớ mình có một tôn sư tổ, năm xưa sau khi thọ mệnh gần hết đã được an táng ở hậu sơn Mao Sơn.

Vị tôn sư tổ này và Cửu Môn chi thủ cùng xuất thân từ một môn phái, có lẽ nếu báo tin này cho Cửu Môn, có thể kết giao được chút quan hệ cũng nên.

Nhưng, trước đó vẫn phải biểu hiện thật tốt, để Cửu Môn thấy rằng truyền thừa của Mao Sơn y không kém gì Long Hổ Sơn!

Nghĩ như vậy, Cát Nguyên liền mở miệng nói: "Nếu Bạch phu nhân thiết tha muốn truy tìm tung tích của kẻ đứng sau, ta lại có một phương pháp." "Phương pháp gì?" "Đây là Thiên Lý Tầm Yêu Thuật

của Mao Sơn ta!" Chỉ thấy Cát Nguyên từ trong ống tay áo đạo bào lấy ra một con hạc giấy nhỏ, khẽ niệm khẩu quyết, rồi lại nặn ra một giọt máu từ đầu ngón tay nhỏ vào.

Khoảnh khắc tiếp theo, con hạc giấy nhỏ vỗ đôi cánh, bay về hướng tây nam.

Bạch Tri Hi thấy vậy, không lấy làm lạ, chỉ khen ngợi nói: "Cát chân quân đạo thuật hay thật, lại còn giấu đến bây giờ." Cát Nguyên nở nụ cười: "Quá khen, quá khen." Đến nơi này trừ hành thi có không ít người, cũng có một số tiểu đạo phái và tăng nhân Phật môn.

Trong số những người này, cơ bản phần lớn là được quan phương mời đến để góp vui.

Cũng không ít kẻ đến cho đủ số.

Trước đó họ thấy người Long Hổ Sơn, Mao Sơn dùng phù lục trấn áp hành thi còn chưa thấy kinh ngạc, giờ đây một con hạc giấy bay lượn trên không, lại cảm thấy tâm thần chấn động.

Trong số đó, một lão đạo sĩ phong thái tiên phong đạo cốt, tóc bạc phơ, thấy cảnh tượng này lại rưng rưng nước mắt khóc lóc: "Thật sự có tiên gia đạo thuật, lão hủ sống cả đời, đây là lần đầu tiên được thấy!" Ở rìa đám đông cũng có một cặp hòa thượng lạc lõng.

Một lão hòa thượng lông mày bạc và một tiểu hòa thượng đáng yêu.

"Sư phụ, tự miếu của chúng ta có khả năng khiến hạc giấy bay được không ạ?" "Đương nhiên, chỉ cần con thành tâm lễ Phật, Phật tổ tự nhiên sẽ truyền thụ cho con Phật pháp vô thượng, hàng yêu trừ ma không thành vấn đề." "Nhưng sư phụ, ngài chẳng phải thường nói, phải dùng Phật pháp để cảm hóa yêu ma sao?" "Đứa ngốc, gặp phải kẻ biết nghe lời đương nhiên phải dùng Phật pháp cảm hóa, không

nghe lời, vậy thì phải đánh giết, chúng ta cũng không thể chiều chuộng yêu ma chứ.” Lão hòa thượng lông mày bạc đang giáo huấn, đột nhiên phát hiện con hạc giấy bay lượn một vòng quanh đó, lại rơi xuống trước mặt y.

Nói chính xác hơn, là một người phía trước y.

Y vội vàng kéo tiểu hòa thượng lùi lại.

Đám đông cũng ồn ào tản ra.

Chẳng lẽ kẻ điều khiển hành thi vẫn luôn ẩn mình trong bọn họ?

Bạch Tri Hi khẽ nhíu mày, cùng Cát Nguyên, Trương Phong Nguyên vội vàng tiến lên.

Chỉ thấy khoảnh khắc con hạc giấy dừng lại trên vai người đó, liền hóa thành vô số mảnh giấy bay lả tả, rải trên bãi cỏ.

Cát Nguyên nói: “Quả nhiên là người Phong gia, xem ra suy đoán trước đây của Bạch phu nhân không sai.” “Phong gia?

Xin hỏi Cát chân quân, Phong gia là gia tộc nào?” Có đạo nhân không hiểu hỏi về lai lịch Phong gia.

Cát Nguyên cố ý khoe kiến thức, giải thích: “Ta nói Phong gia chư vị có thể không biết, nhưng Quan Sơn Thái Bảo chắc hẳn mọi người đều từng nghe qua.

Phong gia này vào đầu Minh triều đã nhập vào vương triều Thăng Long, vì có đại công mà được phong làm Quan Sơn Thái Bảo.

Thuật giấy thế thân này chính là một trong những dị thuật Phong gia giỏi nhất.” Các đạo nhân vây xem ghé tai thì thầm, gật đầu hiểu ra.

Ân oán giữa Quan Sơn Thái Bảo và Đạo Mộ Tứ Phái thì họ vẫn rõ.

Không ngờ kẻ điều khiển hành thi này lại có liên quan đến Quan

Sơn Thái Bảo.

Tuy nói cuối cùng không tìm được kẻ thật sự điều khiển hành thi, nhưng đạo pháp của Mao Sơn đã trấn áp không ít người, điều này đã nâng cao danh tiếng của Mao Sơn rất nhiều, Cát Nguyên không khỏi hài lòng vuốt râu.

Chương 654

Bạch Tri Hi cho giải tán đám đông vây xem, mời Cát Nguyên, Trương Phong Nguyên và mấy người chủ sự của các đạo phái có chút danh tiếng vào lều riêng nói chuyện.

Trong khi đó, ở một vùng núi khác, Diệp Khinh Mi và Linh Nhi đang dẫn Thanh Tam và Thanh Tứ cấp tốc hành tẩu trong rừng.

Bốn người đều đã thành tựu nội gia chân khí, thân hình nhanh nhẹn, lướt qua cây cỏ như tàn ảnh.

Diệp Khinh Mi tốc độ nhanh nhất, dẫn đường phía trước mọi người, chỉ thấy trên đỉnh đầu nàng có một con người giấy vàng kim cứ kêu "kỷ kỷ tra tra".

Tay nhỏ của nó chỉ về phía trước, vô cùng kích động.

"Chắc sắp đến rồi, mọi người cẩn thận." Đến nơi, nơi đây cây cỏ thưa thớt, là một vùng đá núi trần trụi màu nâu.

Người giấy vàng kim nhỏ còn muốn xông về phía trước, nhưng bị Diệp Khinh Mi xách đầu ném vào cẩm nang.

"Được rồi tiểu gia hỏa, ở đây thi sát quá nặng, ngươi vào trong sẽ tự thiêu rụi, không chừng còn kinh động thứ bên trong nữa." Bốn người ẩn mình trong bụi cây không hề lại gần, Linh Nhi ánh mắt sắc bén, phát hiện một hang động kín đáo.

Cửa hang đã bị cây cối khô héo úa đen che lấp, hiển nhiên là bị thi sát hủy diệt sinh cơ.

"Khinh Mi, xem ra kẻ điều khiển hành thi đang ẩn mình trong hang động này, kế hoạch của Tam thẩm thật sự hữu dụng." Linh Nhi mở miệng nói.

“Đó là điều đương nhiên, nương ta thông minh nhất mà, bà cố ý tiết lộ hành tung của đại bộ đội, để chúng ta hành sự trong tối.” Diệp Khinh Mi kiêu ngạo ngẩng cao khuôn mặt nhỏ.

Thanh Tam chen vào, dùng tay chỉ vào hang động: “Hai vị tiểu thư, chúng ta ở đây đợi sao?

Hay là xông vào?” “Ta đã truyền tin về rồi, nếu có thể không kinh động người bên trong hang thì tốt nhất, nhưng một khi nương ta bọn họ hành động, người bên trong đây tám phần cũng sẽ nhận được tin tức, nên chúng ta phải xuất kích ngay lập tức.” Diệp Khinh Mi phát cho Thanh Tam và Thanh Tứ mỗi người hai bình Tru Tà Huyết, rồi lại thả Tiểu Hắc ra.

Tiểu Hắc với thân thể khổng lồ đè đổ không ít cây cối, một tiếng rồng ngâm vang vọng trời xanh.

“Hành động!” Bốn người mỗi người mang một người giấy, canh giữ bốn phía hang động, đề phòng hang đá có lối ra khác.

Còn Tiểu Hắc lơ lửng giữa không trung, chặn cửa hang.

Đầu nó dữ tợn, miệng rồng há rộng.

Hắc sắc long tức không ngừng tuôn vào trong hang.

Hắc sắc long tức của Tiểu Hắc tựa như kịch độc dạng lỏng, cây cỏ xung quanh vừa chạm vào liền biến thành tro tàn, vô cùng bá đạo.

Đột nhiên, trong hang động truyền ra động tĩnh, chỉ thấy mấy đạo hành thi chui ra từ cửa hang, trực tiếp đón lấy hắc sắc long tức.

Đáng tiếc, dưới sự tiêu diệt của hắc sắc long tức, da thịt còn cứng rắn hơn cả sắt thép cũng biến mất hoàn toàn, rất nhanh chỉ còn lại mấy bộ xương khô.

Thấy vậy, Diệp Khinh Mi không khỏi vui mừng.

Dám dùng hành thi để dò đường, vậy kẻ điều khiển chắc chắn ở trong hang.

Xem ra lần này thật sự bắt được người Phong gia rồi!

Lúc này, tiếng rồng ngâm truyền đến doanh địa của Bạch Tri Hi và những người khác.

Vừa cảm nhận được người giấy trong túi xao động, Bạch Tri Hi không khỏi khẽ nhíu mày.

Con bé này sau khi truyền tin cho nàng liền vội vàng động thủ, lại còn thả cả Tiểu Hắc ra.

"Tiếng này hình như là rồng ngâm, chẳng lẽ gần đây có rồng?" Không ít đạo nhân lộ vẻ kinh ngạc.

Tiểu hòa thượng trong đám đông dường như có phát hiện, vội vàng chỉ vào ngọn núi xa xa nói: "Sư phụ, con vừa thấy bên kia lộ ra một cái sừng rồng màu đen." Lão hòa thượng lông mày bạc ngẩng đầu, nhìn thấy bóng rồng đen, thần sắc chấn động, không nhịn được khẽ niệm một câu Phật hiệu: "A Di Đà Phật, kỳ tích, kỳ tích!" Thân thể Tiểu Hắc quá lớn, lại lơ lửng trên không, dù có núi rừng che khuất, cũng bị không ít người nhìn thấy chân long ngân tích.

Không ít đạo nhân muốn chạy đến ngọn núi đối diện tìm chân long, nhưng bị người Cửu Môn chặn lại.

Cát Nguyên không nhịn được nói: "Bạch phu nhân, người Phong gia đến đây có lẽ là vì chân long, chúng ta không qua xem sao?" "Không vội, trong số những người chúng ta mang đến có rất nhiều gián điệp của "Tháp giáo", trước tiên hãy xử lý bọn chúng rồi nói." "Tháp giáo?" Cát Nguyên ngẩn người, tà phái này lại xuất hiện sao?

Nhưng Cửu Môn làm sao mà biết được?

Bạch Tri Hi quay đầu nói với Trương Phong Nguyên: "Trương

Thiên Sư, ngươi hãy triệu tập tất cả mọi người lại đây, ta có lời muốn nói." "Đùng!" Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng súng.

Sắc mặt Bạch Tri Hi khẽ biến, biết người Tháp giáo không nhịn được ra tay rồi!

Trong hang đá, Phong Học Vũ thân mặc hắc bào, ẩn mình giữa đám hành thi.

Y không biết mình đã bại lộ bằng cách nào?

Đáng tiếc, phân thân người giấy ở doanh địa bại lộ quá đột ngột, không truyền về được tin tức cụ thể.

Hiện tại phải nghĩ cách thoát khỏi đây thật nhanh.

Không thể tiếp tục dây dưa với đám người này nữa, thật sự quá nguy hiểm.

Phong Học Vũ nhìn về phía một cỗ quan tài sắt trong hang.

Quan tài sắt chất liệu bình thường, không có gì nổi bật, nhưng bên trong khắc kín mít những ký hiệu phù chú.

Bề mặt quan tài sắt đầy rỉ sét loang lổ, đã được đặt trong hang động này mấy chục năm.

"Ca ca, huynh cứ yên tâm, đệ nhất định sẽ hoàn thành sứ mệnh của Phong gia, Tứ phái Đạo mộ kia ta sẽ không để thoát một ai, những kẻ đã sát hại huynh, ta cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ kẻ nào!" Phong Học Vũ mở quan tài sắt, lộ ra một bộ xương trắng không còn huyết nhục.

Bộ xương trắng này đương nhiên là của Phong Học Văn.

Năm xưa Phong Học Văn bị Cửu Sát Ác Thi hút khô tinh huyết, thi thể sau này bị tùy tiện chôn vùi bên bờ hồ Động Đình.

Đợi đến khi Phong Học Vũ tìm được thi thể ca ca mình, da thịt của

Phong Học Văn đã hoàn toàn thối rữa, chỉ còn lại bộ xương trắng này.

Suốt bao năm nay, Phong Học Vũ vẫn luôn dùng bí thuật gia truyền để nuôi dưỡng bộ xương trắng.

Y và ca ca cùng chung huyết mạch, chỉ cần cách một khoảng thời gian dùng máu của mình tẩm ướp bộ xương trắng, liền có thể luyện ra một cỗ bạch cốt thi khác biệt với những thứ khác.

Đáng tiếc, vì y sơ ý, bạch cốt thi còn chưa luyện chế thành công, y đã bị địch nhân phát hiện tung tích.

Thấy hành thi trong hang từng cỗ từng cỗ tiêu biến dưới long tức, Phong Học Vũ không khỏi sốt ruột.

Nếu y chết, Phong gia coi như triệt để không còn người nào nữa!

"Xin lỗi đại ca, đệ sau này sẽ trở lại thăm huynh!" Phong Học Vũ nặng nề dập đầu một cái vang dội trước bộ xương trắng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói thanh thúy: "Đủ rồi Tiểu Hắc, đừng phun nữa, người bên trong cũng ra đây đi." "Cơ hội tốt!" Thấy cửa hang không còn long tức, Phong Học Vũ khoác lên hắc bào, giả dạng thành hành thi, điều khiển năm cỗ hành thi còn lại trong hang cùng xông ra khỏi hang đá.

Chỉ là vừa ra đến nơi, Phong Học Vũ liền bị một cước giáng mạnh vào mặt, cả người ngã lăn trong bùn đất.

Diệp Khinh Mi cười nói: "Tiểu tử này, che đầu lại là tưởng ta không nhìn ra sao?

Chương 655

Trong bao nhiêu hành thi này, chỉ có ngươi là động tác chậm nhất, y hệt con rùa." Phong Học Vũ mặt đầy máu tươi ngẩng đầu, vô cùng không cam lòng, liền điều khiển hành thi tấn công.

Lại thấy Diệp Khinh Mi từ Không Gian Giới Chỉ lấy ra một cây Phá Trận Bá Vương Thương, nhẹ nhàng dễ dàng hất văng từng cỗ hành thi.

Cây Bá Vương Thương trước bị hủy trong tay Từ Phúc, cây này đương nhiên là mới.

Lúc này, Linh Nhi, Thanh Tam và Thanh Tứ, những người đang canh giữ ba phương hướng còn lại, cũng đã xúm lại.

Thanh Tam nhíu mày nói: "Khinh Mi tiểu thư, đây chính là Phong Học Vũ của Phong gia sao?" Diệp Khinh Mi lấy ra một tấm ảnh, nhìn kỹ rồi búng tấm ảnh: "Ồ, đúng rồi, chỉ là trong ảnh trông trẻ hơn một chút." Phong Học Vũ ngẩng đầu, trừng mắt nhìn chằm chằm Diệp Khinh Mi, đầy vẻ oán độc nói: "Ngươi chính là con gái của Diệp Bạch?" "Ừm hừ, cũng có mắt đấy, đáng tiếc lại không làm việc tử tế, suốt chặng đường này bao nhiêu người vô tội bị tai ương, Phong gia các ngươi sao toàn ra thứ như ngươi vậy." Diệp Khinh Mi mắng một câu, rồi lười nói thêm, ra hiệu cho Thanh Tam ra tay.

Thanh Tam gật đầu, cũng không khách khí, vung tay ra một cú đấm, mũi Phong Học Vũ phun ra hai cột máu, y ngất đi.

"Thanh Tam thúc, thúc làm vậy... nhỡ đâu đánh chết thì sao?" "Hắc hắc, chết không được đâu, ta có chừng mực." Diệp Khinh Mi không nói thêm nữa.

Phong Học Vũ này dùng hành thi giết không ít người, lại còn treo

đầu bọn họ suốt chặng đường, ngay cả người bằng đất cũng có ba phần hỏa khí, Thanh Tam ra tay mạnh cũng là chuyện bình thường.

Thu Tiểu Hắc vào Đại Sư Cầu, mọi người đi vào trong hang đá.

Quan tài sắt đầy rỉ sét đã bị mở ra, nhưng bên trong không còn gì cả.

"Xương trắng đâu?" Diệp Khinh Mi có chút bất ngờ, trước đó nàng dùng thần thức thấy trong hang có một bộ xương trắng.

Mà Phong Học Vũ khi chạy ra cũng không động đến, bộ xương trắng này làm sao lại biến mất rồi?

Trong Tần Vương Cung thuộc Minh Phủ thế giới, cỗ quan tài nuôi dưỡng Tề Tiểu Hắc đột nhiên truyền ra chấn động, mấy hỏa kế canh cửa vội vàng gọi Bạch Nhị đến.

"Hắc gia?" Bạch Nhị đến gần quan tài, chỉ cảm thấy bên trong truyền ra một loại áp lực huyết mạch.

"Đây chính là Thiên Nhân sao?" Đột nhiên, từ trong quan tài thò ra một bàn tay trắng bệch đẩy mở nắp quan tài.

"Triều đại nào rồi?" Giọng nói u u của Tề Tiểu Hắc truyền đến.

"Hắc gia, bây giờ là năm Tám Mươi Mốt." "Mới mười mấy năm thôi à." Tề Tiểu Hắc gãi mái tóc như lông gà, bò ra từ trong quan tài.

Lần thuế biến này của y, cứ ngỡ đã qua mấy trăm năm.

Bạch Nhị kể lại những chuyện vặt vãnh xảy ra bên ngoài trong những năm Tề Tiểu Hắc hôn mê.

"Long Quân Mộ cũng đã mở rồi sao?" Tề Tiểu Hắc có chút bất ngờ.

"Nghe nói vẫn còn đang khai quật, nếu Hắc gia muốn đi xem, hẳn là còn kịp." Tề Tiểu Hắc gật đầu: "Vậy Tam gia đâu?" "Cái này thì ta

không rõ.” Bạch Nhị nói thật, hành tung của Diệp Bạch trong Cửu Môn không nhiều người biết.

Tề Tiểu Hắc đứng dậy, vươn vai thư giãn gân cốt, sau đó thành thạo lấy ra một chiếc kính đen đeo lên mặt.

Lúc này, phòng bên cạnh truyền đến tiếng động lạ, chỉ thấy kim sắc khô lâu Ca Ba bò ra từ trong quan tài.

Nó dụi dụi mắt, giấc ngủ này hơi mơ màng.

Nó là cảm ứng được khí tức của Tề Tiểu Hắc mới tỉnh lại.

Tề Tiểu Hắc mừng rỡ, tiểu đệ này thật trung thành.

Đeo cho Ca Ba một chiếc kính đen, Tề Tiểu Hắc và nó rời khỏi Minh Phủ thế giới.

Vùng Vu Sơn, mưa rơi liên miên, sắc trời âm u.

Bóng dáng Diệp Bạch thoắt ẩn thoắt hiện, nhảy nhót trên tán cây, kinh động bầy khỉ.

Từ xưa đều nói Vu Sơn sớm mây chiều mưa, phong thái nữ thần mịt mờ phiêu diêu.

Thời viễn cổ là đất phong của Vu Hàm và nơi đặt lăng mộ, nên gọi là “Vu Sơn”.

Nơi đây quanh năm mây che sương phủ, mây mù che khuất cả thế núi, cho dù Diệp Bạch đứng trên cao, dùng Mạc Kim “Vọng” tự quyết cũng không nhìn ra chỗ nào có mộ.

Chẳng trách năm xưa y phái mấy đội tinh nhuệ thám mộ đến đây, đều không tìm thấy cổ mộ.

Rất nhanh, Diệp Bạch đến vùng núi mà Chúc Long đã tấn công đội của Trần Thiên Hữu.

Nơi đây vẫn còn dấu vết Chúc Long để lại.

Tin tức Trần Thiên Hữu để lại y đã nhận được từ hôm qua, nên mới kịp thời đến ngay lập tức.

Nhưng Diệp Bạch cũng có chút tò mò, Chúc Long làm sao lại dây dưa với Tháp giáo?

Chẳng lẽ trong Tháp giáo có cao nhân huấn thú?

Do trời mưa, khí cơ còn sót lại ở đây hoàn toàn không còn, Diệp Bạch cũng không tiện thi triển Thiên Cơ Chi Đạo, chỉ có thể thuận theo dấu hiệu Trần Thiên Hữu để lại mà truy đuổi.

Tuy không dùng kiếm ngự không, nhưng Diệp Bạch thi triển khinh công cũng cực nhanh.

Dùng Kim Yến Công để chuyển hướng lượn lách, dùng Điện Quang Thần Hành Bộ để đi thẳng khoảng cách.

Chớp mắt đã ngoài ngàn mét.

Trong hư không chỉ còn nhìn thấy tàn ảnh màu tím.

Trong một thung lũng ba mặt vây quanh bởi hồ, Diệp Bạch dừng lại.

Nơi đây có dấu vết chiến đấu, còn có một số lều bạt, thức ăn và các vật linh tinh khác mà Cửu Môn để lại.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, Trần Thiên Hữu dường như đã gặp đại chiến ở đây.

Thần thức tản ra, sau khi bắt giữ được dấu vết chiến đấu gần mặt hồ, Diệp Bạch dần dần tái hiện lại từng cảnh tượng trong đầu.

Chiều tối hôm qua, Cửu Môn hạ trại ở đây.

Sau một đêm nghỉ ngơi, có một hỏa kế buông lỏng cảnh giác

xuống bờ hồ lấy nước.

Đột nhiên, hỏa kế dường như bị thứ gì đó kéo xuống nước.

Sau đó, chiến đấu bùng nổ.

Trên mặt đất có ba chỗ đất đen cháy, chứng tỏ Trần Thiên Hữu và những người khác ít nhất đã dùng ba lá Chưởng Tâm Lôi phù lục.

Ngoài ra, dấu vết của kẻ tấn công Trần Thiên Hữu thì hoàn toàn không có một chút nào.

Xem ra sau đó đám người kia đã đến xử lý, còn cố ý xóa sạch dấu vết của bọn họ.

Chương 656

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, chuẩn bị chiêm bói vị trí của Trần Thiên Hữu và những người khác, nhưng đột nhiên có cảm ứng, nhìn về phía cây cổ thụ bên kia bờ hồ.

Chỉ thấy trên cây cổ thụ bị dây leo xanh bao quanh có một con mèo đen, mang theo một chút biểu cảm nhân tính hóa nhìn chằm chằm Diệp Bạch.

"Hoa Tử!" Diệp Bạch lộ ra nụ cười lạnh.

Mèo đen cảm nhận được nguy cơ, vừa định chui vào rừng thông, liền thấy một viên đá xé gió bay tới.

"Meo ~" Máu mèo và nước mưa hòa lẫn.

Mèo đen kêu rên, vừa ngẩng đầu, liền thấy bóng dáng Diệp Bạch chiếm trọn tầm nhìn của nó.

"Hô!" Trong một hang núi nào đó ở Vu Sơn, đống lửa cháy lách tách, ba người mặc hắc bào vây quanh đó.

Bọn họ lần lượt là Hồng Diện Vương, Bạch Diện Vương, Thanh Diện Vương trong Ngũ Vương của Tháp giáo.

Lúc này, Thanh Diện Vương đang thở hổn hển, giật mình tỉnh dậy khỏi trạng thái đả tọa.

Y mặt đầy mồ hôi lạnh nói, thần sắc còn mang theo vẻ kinh hãi: "Mẹ kiếp, người này thật đáng sợ, cách mặt hồ ít nhất trăm mét mà cũng có thể bị phát hiện sao?" Bạch Diện Vương ném một ít củi ướt vào đống lửa, giọng nói không chút gợn sóng nói: "Bảo ngươi đừng chọc giận Diệp Bạch vào lúc này, cứ không nghe.

Nếu làm hỏng chuyện tốt của Kim Vương, ngươi sẽ không yên

đâu." Hồng Diện Vương trầm mặc một lát rồi nói: "Thủ đoạn của y thế nào?

Quả thật như lời đồn sao?" Thanh Diện Vương lắc đầu: "Không nhìn ra, chỉ cách trăm mét ném ra một viên đá, mà linh miêu của ta đã không thể nhúc nhích." "Thôi vậy, người này chúng ta tạm thời không đối phó được, vậy thì hãy dẫn y vào cái bẫy đã được bố trí sẵn đi." Diệp Bạch nhặt con mèo đen đã chết, thứ này dường như là vật nuôi trong nhà.

Có thể điều khiển linh miêu để do thám, rất giống Ngự Miêu Chi Pháp trong "Vân Vật Thông Tái".

Nhưng trên đời này, người tinh thông truyền thừa "Vân Vật Thông Tông" có lẽ chỉ có Trương Cửu Y, tức Trương sư thúc của y thôi.

Hay là, Tháp giáo cũng có một bản "Vân Vật Thông Tái"?

Lửa tím trong tay lóe lên, con mèo đen bị thiêu rụi thành tro, Diệp Bạch liền biến mất tại chỗ.

Nửa ngày sau, Diệp Bạch liền phát hiện tung tích của Trần Thiên Hữu và những người khác trên một sườn núi vách đá cheo leo.

Nơi đây lối vào hẹp, lại vô cùng kín đáo.

Thấy Diệp Bạch xuất hiện, Trần Thiên Hữu và những người khác vô cùng kinh hỉ, sau đó kể lại tình hình xảy ra trong hai ngày qua: "Nguy hiểm nhất vẫn là sáng nay, một hỏa kế của chúng ta khi lấy nước đã bị thủy quỷ kéo xuống hồ.

Thủy quỷ vô hình, lúc ẩn lúc hiện, ta phải rải một bình Tru Tà Huyết xuống mặt hồ mới thiêu chết được nó.

Sau đó mặt hồ dậy sóng, Chúc Long lại một lần nữa hiện thân, đồng thời, bốn phía mặt hồ cũng biến thành âm sâm quỷ vực, vô số du hồn từ trong hồ bò ra." Diệp Bạch khẽ gật đầu, dùng linh miêu làm tai

mắt, điều khiển ác quỷ, còn có thể sai khiến Chúc Long, Tháp giáo này thật không thiếu người tài dị sĩ.

"…May mà Tam thúc người để lại cho ta không ít Chưởng Tâm Lôi phù lục, nếu không lần này chúng ta thật sự sẽ tổn thất nặng nề." Trần Thiên Hữu vẫn còn sợ hãi nói.

Nếu không phải Chưởng Tâm Lôi phù lục, bọn họ căn bản không có cách nào đánh lui Chúc Long.

Đạo pháp của Tam thúc y cũng ngưỡng mộ vô cùng, đáng tiếc thiên phú y có hạn, Tử Hà Chân Khí có thể tu luyện đến cảnh giới cao nhất, nhưng đạo pháp thì lại mãi không nhập môn được.

"Ngươi thân là Cửu Môn chi thủ, tuyệt đối không được mạo hiểm.

Ta lát nữa sẽ cho ngươi thêm vài lá dị hỏa phù lục, nếu gặp Chúc Long, dị hỏa có thể tiêu diệt nó." Diệp Bạch vỗ vai Trần Thiên Hữu nói.

Trần Thiên Hữu lộ vẻ vui mừng, dị hỏa phù lục y cũng từng chứng kiến, quả thật mạnh hơn Chưởng Tâm Lôi rất nhiều.

Nhưng y lập tức hiểu ra ý trong lời nói của Diệp Bạch: "Tam thúc, người không đi cùng chúng ta sao?" Diệp Bạch lắc đầu, không giải thích nhiều.

Từ việc Trần Thiên Hữu hai lần bị tấn công mà xem, Tháp giáo nắm rõ hành động của bọn họ như lòng bàn tay.

Nếu y thuận theo ý muốn của Tháp giáo mà hợp sức đi cùng Trần Thiên Hữu, vậy thì chẳng khác nào bày hết bài tẩy ra mặt trận.

Chi bằng y ẩn mình trong bóng tối, tùy cơ hành sự.

Diệp Bạch lại đến lều của đội ngũ, Trần Ngọc Lâu đang nằm trên

tấm thảm trải đất, được Chá Cô Tiếu tận tâm chăm sóc.

Sáng nay bên hồ, Trần Ngọc Lâu vì cứu La Hiên, một trong ba đứa trẻ, mà bị Chúc Long dùng một cái đuôi quật mạnh vào bùn đất, bị nội thương nghiêm trọng.

"Cuối cùng tiểu tử ngươi cũng đến rồi." Sắc mặt tái nhợt của Trần Ngọc Lâu lộ ra một nụ cười nhẹ.

Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh cười mà không nói.

Trần Thiên Hữu lui ra khỏi lều, biết ba huynh đệ có chuyện muốn nói.

Diệp Bạch nhìn vết thương của Trần Ngọc Lâu, liền dùng Chưởng Tâm Lôi trị liệu.

Nói thật, trước đây ở Long Quân Mộ, ba huynh đệ không có nhiều thời gian ở cùng nhau để nói chuyện sâu.

Trần Ngọc Lâu ẩn cư ở huyện Lam Điền, Chá Cô Tiếu cũng dẫn tộc nhân sống ở Quỷ Cốc, bao nhiêu năm nay, ba huynh đệ quả thật ít khi gặp gỡ.

Diệp Bạch lấy ra bình rượu hầu nhi còn lại không nhiều, cùng hai người sảng khoái uống.

Trần Ngọc Lâu trong lòng có chút day dứt với Diệp Bạch, rất nhanh uống say mèm, chân tình bộc lộ.

"Tam đệ, năm xưa ở Trùng Khánh, đại ca quả thật bị quyền thế mê mờ tâm trí, đến nỗi phạm phải nhiều sai lầm.

Nếu không phải ta, Thục Vân cũng sẽ không sớm bệnh mất như vậy.

Ta cũng có lỗi với Thiên Hữu, may mà tiểu tử này trong tay đệ đã thành tài." "Đại ca, mọi chuyện đã qua rồi." Diệp Bạch an ủi.

Trần Thiên Hữu đang lén nghe bên ngoài lều cũng khá cảm khái.

Nhưng lời nói của ba huynh đệ rất nhanh chuyển sang chuyện của y.

Trần Ngọc Lâu say khướt nói: "Thiên Hữu tuổi cũng không còn nhỏ nữa, nên kết hôn với Linh Nhi rồi, nhưng nó nói công việc Cửu Môn quá bận, ta sốt ruột quá!

Linh Nhi có chút khúc mắc trong lòng với Thiên Hữu, nhưng vẫn một lòng yêu mến Thiên Hữu.

Đệ là Tam thúc của Linh Nhi, cũng là Tam thúc của Thiên Hữu, đệ làm người trung gian đi nói chuyện là thích hợp nhất." "Được, chuyện này cứ giao cho ta." Diệp Bạch cười đáp lời.

Ngoài lều, Trần Thiên Hữu không còn lén nghe nữa, mà lấy ra bản đồ Vu Sơn, lên kế hoạch lộ tuyến hành quân tiếp theo.

Dưới Long Quân Mộ, gần Huyết Đằng Lâm, mọi người hạ trại nghỉ ngơi.

Đây là ngày thứ ba Trương Khải Sơn và những người khác xuống mộ.

"Con bé kia vẫn chưa có động tĩnh gì sao?" Ngô Lão Cẩu lắc đầu.

Nhờ bản đồ Tam gia để lại, bọn họ trên đường không gặp nguy hiểm nào, rất nhanh đã đến đây.

Trên đường đi, Trần Văn Cẩm cũng trung thực phát huy tác dụng của nhân viên hậu cần, không có hành động nhỏ nào.

Chương 657

“Đợi xuyên qua khu rừng Huyết Đằng này, sẽ đến sâu trong địa cung.

Đến lúc đó hãy canh chừng chặt chẽ một chút, quan quách của Long Quân không thể có sai sót.” Trương Khải Sơn phân phó.

“Được, nhưng Phật gia, Tam gia nói rừng huyết đằng này khó đối phó, chúng ta có nên đi đường hầm bí mật mà tộc thủ mộ để lại không?” “Cứ đi đường này, ta không tin những dây leo này có thể làm khó chúng ta?” Ngô Lão Cẩu cười cười, thầm nghĩ Phật gia vẫn thích tranh giành với Tam gia, nếu không nhắc đến Tam gia, có lẽ đã đi đường khác rồi.

Huyết đằng sợ lửa, nghĩ đến thì bên trong cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Trong một lều khác ở doanh địa, Trần Văn Cẩm và một nữ giáo sư trung niên họ Vương ở chung một chỗ.

Hiện tại, trong lều chỉ có một mình Trần Văn Cẩm, chỉ thấy hai mắt nàng nhắm chặt, môi khẽ động, dường như đang trò chuyện với ai đó.

“Ta đã đến Huyết Đằng Lâm, tiếp theo phải làm gì?” Doanh Tịch nói: “Huyết đằng là do ta gieo xuống khi vào mộ, chịu sự khống chế của ta.

Thi thể của ta cũng chôn ở đây, tối nay ngươi hãy rời khỏi đội ngũ trước, vào sâu trong rừng huyết đằng, lấy di hài của ta ra.” “Không được, nếu rời khỏi đội ngũ, ta sẽ bị bại lộ, hơn nữa sau này rất khó giải thích rõ ràng.” Sắc mặt Trần Văn Cẩm biến đổi, ngữ khí kiên định.

Doanh Tịch cười lạnh nói: “Ngươi tưởng mình chưa từng bị phát hiện sao?

Trong tầm nhìn của ta, bất kể là Ngô Ngũ Gia hay Trương Khải Sơn, đều đã từng nhiều lần đặt sự chú ý lên người ngươi rồi, con bé ngốc, ngươi đã sớm bại lộ rồi!” Trần Văn Cẩm lập tức toát mồ hôi lạnh.

Hồi tưởng lại rất nhiều cảnh tượng, thân phận của mình trong Cửu Môn đời thứ hai vốn bình thường, làm sao có thể gia nhập đội ngũ thám mộ đợt đầu tiên?

Chắc hẳn Ngô Ngũ Gia, Phật gia cho phép nàng xuống mộ, chính là để xem nàng có hành động bất thường nào.

Trần Văn Cẩm cũng là người tâm tư cẩn trọng, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

“Vì ta đã bị phát hiện, vậy càng không thể có hành động nhỏ nào.

Ngươi nếu thật sự muốn hợp tác cùng ta, vậy thì phải nghe ta, ta hiểu tâm tư của người Cửu Môn hơn ngươi.” Doanh Tịch hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Lúc này, Vương giáo sư ngoài lều đi vào, thấy Trần Văn Cẩm đầu đầy mồ hôi li ti, đau lòng nói: “Con bé, con có phải bị bệnh rồi không?” Trần Văn Cẩm lập tức ngồi dậy, cười nói: “Vương giáo sư, ta chỉ là thấy hơi nóng bức, lau mồ hôi đi là không sao cả.” “Con bé này, có chuyện gì cứ nói với ta, ta và Trần lão sư của con là người quen cũ.” Tối hôm đó, Trần Văn Cẩm không rời khỏi doanh địa.

Ngày hôm sau, khi mọi người băng qua Huyết Đằng Lâm, huyết đằng đột nhiên không duyên cớ gì mà nổi loạn.

Vô số dây huyết đằng đỏ rực khắp trời như xúc tu bạch tuộc vung vẩy, kéo đi không ít nghiên cứu viên.

Trương Khải Sơn dốc sức cản sóng dữ, trọng thương huyết đằng, cứu được mọi người.

Sau đó, Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Trần Văn Cẩm thật sâu.

Sau Huyết Đằng Lâm, mọi người băng qua một dải núi nhỏ, trèo lên đỉnh núi, liền thấy địa cung màu trắng ngọc lơ lửng trong bóng tối.

Địa cung bạch ngọc phát ra ánh sáng trắng nhạt, tựa như cung điện trên trời.

Mấy chuyên gia nghiên cứu cổ vật kiến thức hạn hẹp lập tức kích động vạn phần, thần sắc kinh hãi.

Họ cũng từng xuống mấy ngôi mộ nhỏ, nhưng chưa từng thấy cảnh tượng như thế này.

Một kỳ tích như vậy, người xưa làm sao có thể tạo ra được?

Ngay cả kim tự tháp Ai Cập kia, cũng không mang lại cảm giác chấn động thị giác lớn bằng địa cung bạch ngọc chín tầng này.

Giáo sư Lữ trong số các chuyên gia, đeo kính, vội vàng bảo trợ lý chụp ảnh, rồi run rẩy nói: "Long Quân quả không hổ là thiên cổ nhất đế, lão hủ đã thấy mấy chục lăng tẩm hoàng đế, nhưng không một cái nào có thể sánh bằng Long Quân Mộ.

Bất kể là về quy mô, hay về cơ quan, ngôi mộ này đều là số một!" Trương Khải Sơn cũng khẽ gật đầu.

Thấy địa cung bạch ngọc lơ lửng trên không, y lại liên tưởng đến Cửa Đồng mà Trương gia bảo hộ.

Nghe nói Cửa Đồng kia cao mười mấy trượng, không biết liệu có chấn động lòng người như địa cung này không.

Còn có tộc trưởng Trương gia là Trương Khởi Linh, sau mộ dưới đáy biển Tây Sa liền mất tích, cũng không biết người này đã đi đâu.

“Lão Ngũ, ngươi và đại bộ đội cứ ở lại phía dưới trước, ta dẫn mấy người đi thám hiểm trước.” Sau khi Trương Khải Sơn phân phó, liền bảo mấy cao thủ Cửu Môn lấy ra phi hổ trảo, kéo dây thừng giữa đỉnh núi và địa cung.

Ngô Lão Cẩu thành thạo tiếp nhận quyền chỉ huy, hạ trại ở một khoảng đất trống trên đỉnh núi.

Địa cung bạch ngọc trông có vẻ lơ lửng trên không, nhưng thực ra mỗi tầng kiến trúc đều liên kết với thân núi.

Nếu có quá nhiều người lên đó, rất có thể sẽ làm sập cấu trúc núi, nên đại bộ đội chỉ có thể ở lại phía dưới.

Mà Trần Văn Cẩm dường như cũng biết Ngô Lão Cẩu đang giám sát nàng, vẫn luôn ngoan ngoãn, không có hành động nào khác thường.

Trên địa cung bạch ngọc, Trương Khải Sơn đã thám hiểm cả chín tầng, cuối cùng dừng lại trước băng quan của Long Quân.

Băng quan tuy đã từng bị Diệp Bạch mở ra, nhưng sau đó đã được y phục hồi lại.

Trương Khải Sơn đi một vòng, không phát hiện điều bất thường trên băng quan, ngược lại phát hiện phía sau băng quan có dấu vết người đồng tượng để lại.

Dấu vết không nhiều, là do Diệp Bạch để lại khi vội vàng xử lý người đồng tượng lúc đó.

“Tam gia à, người cũng quá bất cẩn rồi.” Trương Khải Sơn xóa bỏ dấu vết, không động thần sắc rời khỏi nơi này.

Thời gian thoáng chốc, đã là mười ngày sau.

Công tác bảo hộ khai quật Long Quân Mộ triển khai như lửa như đồ.

Toàn bộ địa cung đều được Trương Khải Sơn và những người khác thám hiểm một lượt, cho đến khi xác nhận không còn nguy hiểm mới thông báo lên cấp trên.

Trong thời gian này, vị lão nhân kia cũng đến Thiểm Tây, thị sát công tác khai quật Long Quân Mộ.

Địa cung Long Quân Mộ rộng lớn, hùng vĩ đã trấn áp tất cả mọi người.

Ngoại trừ Thủy Ngân Hà Than, dấu vết sinh hoạt của tộc Thủ Mộ, còn có các vật bồi táng như chín đỉnh của địa cung bạch ngọc, đều là vô song trên đời.

Lão nhân ở lại đây ba ngày, đặc biệt biểu dương công tác của Trương Khải Sơn và Cửu Môn.

Trước khi rời đi, lão nhân vì không gặp được Diệp Bạch, dường như còn khá tiếc nuối.

Trong một căn nhà sân kiểu hồ đồng ở Bắc Bình, người ra kẻ vào, khá nhộn nhịp.

Những người này phần lớn là sinh viên đại học tràn đầy sức sống.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn thân mặc áo da đen, ngồi ở cửa sân cắn hạt dưa, ánh mắt đánh giá đám sinh viên này.

Hai ngày trước, Long Quân Mộ kết thúc, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn trở về Bắc Bình thu dọn hành lý, trả phòng trọ.

Nhưng thật trùng hợp lại gặp Trần giáo sư ở Phan Gia Viên.

Tuy nói Trần giáo sư và hai người quen nhau không lâu, nhưng nàng có ấn tượng vô cùng sâu sắc với thủ đoạn tìm mộ bằng bí thuật phong thủy Thiên Tinh của Hồ Bát Nhất.

Chương 658

Trùng hợp thay, Trần giáo sư gần đây cũng muốn ra ngoài tìm mộ, liền mời hai người đến nhà hàn huyên, muốn thuyết phục hai người gia nhập đội khảo cổ của nàng.

"Không ngờ Trần giáo sư tính tình ngây ngốc như vậy, mà học sinh lại đông thế." Vương Khải Toàn không nhịn được nói.

Ánh mắt Vương Khải Toàn không ngừng đánh giá mấy nữ sinh viên đại học, khiến người ta đỏ mặt lùi lại mắng.

Mà mặt Vương Khải Toàn từ lâu đã chai lì như tường đồng vách sắt, chẳng hề bận tâm.

"Bàn Tử, lịch sự chút, đừng để bị bắt vì tội lưu manh." Hồ Bát Nhất thực sự không nhịn được nói, và kéo giãn khoảng cách với Vương Bàn Tử.

Nhưng hai người mặc đồ tương tự nhau, nhìn thế nào cũng giống như đi cùng nhau.

Đám sinh viên này đến nhanh, đi cũng nhanh.

"Đồng chí Tiểu Hồ, đồng chí Tiểu Vương, hai người vào đi." Giọng Trần giáo sư trong nhà vang lên.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đi vào nhà, thấy trong nhà ngoài Trần giáo sư ra, còn có một trung niên nhân hình tượng không đẹp và một nhóm sinh viên trẻ tuổi.

Trung niên nhân kia chính là trợ lý của Trần giáo sư, Hách Ái Quốc, y đeo kính đen, tóc như ổ gà.

Trông y là một người có thái độ cầu học nghiêm cẩn, thực tế, khắc khổ nghiên cứu, đồng thời không quá chú trọng hình tượng của

bản thân.

Còn các sinh viên thì đang tò mò nhìn hai huynh đệ Hồ, Vương.

Trần giáo sư mang đến hai chén trà nóng, nói rõ nguyên nhân mình mời hai người.

Thì ra, từ sau khi Long Quân Mộ được khai quật, trong nước dấy lên một làn sóng nhiệt tình bảo hộ khai quật cổ mộ.

Quan trọng nhất là cấp trên cũng có thái độ ủng hộ việc này, chỉ cần thông qua phê chuẩn, sẽ có đầy đủ nhân lực và vật tư cung ứng.

Trần giáo sư có nghiên cứu khá nhiều về văn hóa Tây Vực cổ đại, lần trước ở biển Tây Sa nàng tình cờ thấy Vương Khải Toàn đeo miếng ngọc bội có hoa văn quỷ động, liền luôn ghi nhớ chuyện này.

"Đồng chí Tiểu Hồ, tôi muốn tổ chức một đợt khai quật khảo cổ nhắm vào Tinh Tuyệt Quốc..." Lời Trần giáo sư còn chưa dứt, Hồ Bát Nhất đã nhíu mày.

Khi y ở Hương Cảng, Kim Toán Bàn vì dạy y tuyệt kỹ Mạc Kim, đã lấy không ít địa thế long mạch cổ mộ ra giảng giải, trong đó có cả Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Theo y được biết, Tinh Tuyệt Cổ Quốc đã bị Đại Sư Công bọn họ thám hiểm qua rồi.

Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Trần giáo sư, Tinh Tuyệt Quốc tôi cũng từng nghe nói qua, nằm sâu trong sa mạc, nhưng nếu ngài thật sự đến đó, có lẽ chỉ là một chuyến công cốc." Trần giáo sư biết Hồ Bát Nhất đã gia nhập Cửu Môn, rất có thể biết tin tức gì đó.

Sau đó liền căng thẳng hỏi: "Đồng chí Tiểu Hồ, chẳng lẽ cổ quốc Tinh Tuyệt Quốc đã bị Cửu Môn khai quật rồi sao?" Hồ Bát Nhất lắc đầu không nói thêm lời nào.

Cửu Môn tự có quy củ của Cửu Môn, y nếu tiết lộ quá nhiều, khó tránh khỏi phạm điều cấm kỵ.

Trần giáo sư không nhận được tin tức chính xác, tâm trạng sa sút.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn thấy vậy, cũng không nán lại lâu.

Ra khỏi sân, Vương Khải Toàn không nhịn được nói: "Lão Hồ, ta còn mong Trần giáo sư này dẫn chúng ta tìm được ngôi mộ cổ mới, để chúng ta lại kiếm thêm một khoản điểm cống hiến chứ.

Không ngờ ngôi mộ Trần giáo sư muốn đi đã bị Cửu Môn chúng ta đào qua rồi." Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, Tinh Tuyệt Cổ Quốc kia không phải mộ cổ bình thường đâu.

Kim Sư Tổ trước đây nói với ta, năm xưa ngay cả bọn họ cũng suýt chút nữa mắc kẹt trong đó.

Chúng ta nếu thật sự cùng Trần giáo sư đi, tám phần cũng không quay về được." "Vậy thì thôi, chỗ nguy hiểm chúng ta không đi.

Chúng ta vẫn nên nhanh chóng về Trường Sa đi.

Ta nghe Ngô Tam Tỉnh nói cuối tháng sẽ có một buổi hội đổi thưởng của Cửu Môn, huynh đệ chúng ta gom được bao nhiêu điểm công tích, lần này phải đổi nhiều bảo bối." Vương Khải Toàn khá hưng phấn nói.

Viên vẫn thạch màu trắng Vương Khải Toàn tìm thấy trong Long Quân Mộ được tính 150 điểm cống hiến.

Trước đó, mọi người phát hiện vẫn thạch lớn ở Dã Nhân Câu thì được tính hơn một nghìn điểm công tích.

Tổng điểm tính toán lại, Vương Khải Toàn hiện sở hữu 320 điểm công tích.

Trong Cửu Môn đời thứ hai, điểm công tích của Vương Khải Toàn nghiễm nhiên là nhiều nhất.

Trước khi y và Hồ Bát Nhất đến Bắc Bình, Ngô Tam Tỉnh còn quấn lấy y mấy ngày, chỉ muốn dùng đô la Mỹ đổi một ít điểm công tích.

Nhưng Vương Khải Toàn hiện tại không thiếu tiền, không đồng ý, chuẩn bị trước tiên ở hội đổi thưởng mua một ít đồ hữu dụng rồi tính sau.

Sau khi huynh đệ Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn rời đi, trợ lý Hách Ái Quốc nhìn thấy hành vi của Bàn Tử trước đó, không nhịn được nói: "Giáo sư, hai người này phong cách hành sự không khác gì lưu manh, vừa nãy còn trừng mắt nhìn các sinh viên của chúng ta." Lời còn chưa dứt, Trần giáo sư liền ngắt lời nói: "Ôi, lão Hách, chúng ta đều là những người làm công tác văn hóa, sao có thể lấy vẻ bề ngoài mà đối đãi với người khác.

Huống hồ hai vị đồng chí này ta đều biết rõ gốc gác, nếu không thì sao lại mời họ đến hỗ trợ chúng ta chứ." Trần giáo sư một phen giáo huấn, Hách Ái Quốc đành khiêm tốn tiếp thu.

Thấy Trần giáo sư nhíu mày không giãn, Hách Ái Quốc trong lòng đã rõ.

Lão sư nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt cả đời, hiện giờ biết cổ quốc Tinh Tuyệt đã bị một đám trộm mộ vào trước, làm sao không đau lòng.

Nhưng, y nhớ lão sư có cất giấu một mặt gương đồng cổ, mặt gương đó dường như cũng có tin tức cổ mộ.

Nếu thành cổ Tinh Tuyệt ở Tây Vực không đi được, cũng có thể nghiên cứu gương đồng cổ chứ.

Hách Ái Quốc vừa định mở miệng an ủi lão sư, lại thấy một quả lựu đạn khói từ ngoài cửa sổ ném vào, sau đó cả người y liền mất đi ý thức.

Trần giáo sư và rất nhiều sinh viên trong nhà cũng đồng loạt hôn mê bất tỉnh.

Đợi Hách Ái Quốc tỉnh lại, trong nhà đã bị lục tung, Trần giáo sư không rõ tung tích.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đã được Đại Kim Nha đưa đến ga xe lửa, chuẩn bị đi Trường Sa.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai ngươi bảo trọng, vài ngày nữa ta sẽ đến Trường Sa thăm hai ngươi." Đại Kim Nha vẫy tay trên sân ga, hai mắt đỏ hoe, hệt như đang tiễn người thân ruột thịt của mình.

Vương Khải Toàn cầm túi lớn nói: "Bà nội, tên Đại Kim Nha này từ khi biết chúng ta gia nhập Cửu Môn, thái độ trực tiếp thay đổi một trăm tám mươi độ, còn mua cho chúng ta bao nhiêu là hạt dưa đồ ăn vặt, nói là ăn trên đường.

Cha ruột ta cũng chưa từng đối xử với ta như vậy!" Hồ Bát Nhất nhìn thấu đáo: "Chó có ổ chó, chuột có đường chuột, thế gian này không ngoài hai chữ lợi ích." Nghĩ đến Vô Thường đã giúp đỡ Đại Sư Công và những người khác, Hồ Bát Nhất lại bổ sung một câu: "Đương nhiên, còn có tình thân nữa." Hội đổi thưởng Cửu Môn sắp được tổ chức tại Trần phủ.

Tất cả những người có điểm công tích của Cửu Môn đều nhận được một thiệp mời, trên đó ngoài thông tin cơ bản của người được mời và điểm công tích, còn liệt kê các bảo vật của hội đổi thưởng lần này.

Loại đan dược: 1.

Bổ Huyết Đan: Trị ngoại thương, tăng khí bổ huyết, bí dược do Long Hổ Sơn nghiên chế, giá trị: 2 điểm công tích. 2.

Giải Bách Độc Đan: Luyện chế từ bột mai rùa lột xác, có thể giải bách độc, hiệu quả không tốt với thi độc, giá trị: 10 điểm công tích. 3.

Chương 659

Long Hổ Đại Dược: Vật phẩm cần thiết để tu luyện nội công tâm pháp, có thể giúp cảm ngộ khí cảm, tăng cường khí cảm, giá trị: 20 điểm công tích.

Loại phù lục: Khu Tà Phù: Phù lục hạng hai của Long Hổ Sơn, đeo trên người, khi gặp vật âm tà có thể xua đuổi, phù lục cũng sẽ tự nhiên bùng cháy, giá trị: 20 điểm công tích.

Tĩnh Tâm Phù: Phù lục hạng ba của Long Hổ Sơn, tĩnh tâm ngưng thần, việc ít công nhiều, giá trị: 5 điểm công tích.

Kim Quang Chú phù lục: Phù lục hạng nhất của Long Hổ Sơn, niệm Kim Quang Chú, bóp nát phù, có thể hóa thành kim quang hộ thể, không sợ đạn súng pháo, giá trị: 400 điểm công tích.

Loại dị bảo: Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt: Dược liệu quý hiếm giá trị cực cao, uống vào có thể cải thiện thể chất, cường hóa huyết mạch, máu tươi có tác dụng xua đuổi côn trùng kịch độc, giá trị: 150 điểm công tích.

Kim Ti Nhuyễn Giáp: Giáp phòng hộ đặc biệt.

Giá trị: 50 điểm công tích.

Kim Yến Công tầng thứ nhất: Khinh công Đạo gia, là bí thuật lượn lách tinh diệu, giá trị: 200 điểm công tích.

Kim Cương Tán: Công cụ phòng ngự của phái Mạc Kim, có thể công có thể thủ, chất liệu chế tạo từ kim tinh, cực kỳ kiên cố, giá trị: 80 điểm công tích.

Thiên Niên Thạch Chung Nhũ: Thượng dược kéo dài tuổi thọ, bổ tinh tăng khí, có thể dùng kèm với tu luyện nội công, hiệu quả cực

lớn, một giọt giá trị: 10 điểm công tích.

Thiệp mời được làm bằng giấy màu vàng kim, có ba trang, liệt kê tất cả bảo bối có thể xuất hiện trong hội đổi thưởng lần này.

Lúc này, trong một căn nhà sân tường trắng ngói xanh ở Trường Sa vẫn còn đang tu sửa, Hồ Bát Nhất, Ngô Tam Tỉnh và các thành viên Cửu Môn đời thứ hai khác đã tụ họp lại.

Căn nhà sân này là của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người sau khi chuyển ra từ Trần phủ liền mua căn nhà sân này.

Giá căn nhà sân không cao, chỉ hơn một nghìn đồng.

Đối với tài sản vạn vạn của hai người mà nói, giá nhà thật sự chẳng đáng là bao.

Nhưng sau này hai người mới biết, khu nhà sân này hóa ra toàn bộ là tài sản của Ngô gia.

Ngô Tam Tỉnh lật xem thiệp mời, có chút thất vọng, hội đổi thưởng lần này không có thứ y muốn.

"Lão Hồ, nghĩ xong muốn đổi cái gì chưa?" Hồ Bát Nhất gật đầu.

Y tổng cộng có 110 + 105 điểm công tích, đủ để đổi Tử Hà Thần Công tầng thứ nhất với giá 200 điểm công tích.

Môn chủ Trần hôm đó đã biểu diễn uy lực của nội công tâm pháp cho y, y vẫn luôn ngưỡng mộ vô cùng.

Đáng tiếc, nếu đổi Tử Hà Thần Công tầng thứ nhất, 15 điểm công tích còn lại không đủ đổi Long Hổ Đại Dược, chỉ có thể đổi một giọt Thiên Niên Thạch Chung Nhũ.

Thấy lão Hồ lộ vẻ sầu muộn, Vương Khải Toàn xích lại gần nói: "Lão Hồ, nếu điểm công tích không đủ thì Bàn gia ta có, ngươi cứ

nói.” Hồ Bát Nhất trong lòng cảm động, nhưng vẫn không mở miệng nói.

Điểm công tích hữu dụng với y, sao lại không hữu dụng với Bàn Tử chứ.

Ít nhất là sau khi Hoắc gia biết Bàn Tử sở hữu hơn ba trăm điểm công tích, liền có tin đồn truyền đến, Bàn Tử có thể dùng toàn bộ điểm công tích làm sính lễ, nhập chuế Hoắc gia.

Nhưng Bàn Tử không đồng ý.

Bàn Tử thích Hoắc Linh thì đúng, nhưng nhập chuế là vạn lần không đồng ý.

Theo Bàn Tử thấy, điểm công tích của y có thể toàn bộ dùng làm sính lễ, nhưng phải là cưới hỏi đàng hoàng.

“Chư vị quý tân, hội trao đổi sắp bắt đầu rồi, mời vào.” Lúc này, hỏa kế Trần phủ đến đưa thiệp mời sau khi thu thiệp, liền dẫn mọi người đến xe.

Ba chiếc xe sedan màu đen song song, lái vào Trần phủ.

Người lái xe cho Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn là người quen cũ A Lượng của họ.

Trên đường, A Lượng lại giới thiệu chi tiết về hội đổi thưởng cho hai người: “Bảo vật xuất hiện trong mỗi hội đổi thưởng đều không giống nhau, hơn nữa giá cả cũng sẽ dao động.

Người có điểm công tích cao nhất có thể ưu tiên đổi thưởng.

Vì vậy, hai vị thiếu gia cũng có thể dồn điểm công tích vào một người để đổi lấy bảo bối giá trị lớn nhất, bởi vì tất cả bảo bối đều có số lượng hạn chế, có những bảo bối giá trị cực cao có thể gặp mà không thể cầu, bỏ lỡ lần này, lần sau sẽ rất khó gặp lại.” Khi Hồ Bát

Nhất và những người khác đến Trần phủ, hai con đường rộng rãi bên cạnh phủ đệ đã chất đầy xe sedan, dường như những người giàu có nhất, quyền thế nhất Trường Sa đều tề tựu tại đây.

A Lượng lại dặn dò: "Hai vị thiếu gia, nếu sau khi đổi xong bảo bối, có người ép mua ép bán, dùng giá thấp để mua bảo bối, có thể báo cho ta, đến lúc đó Cửu Môn nhất định sẽ trọng phạt." "Đa tạ A Lượng huynh đệ." Hồ Bát Nhất phát hiện phần lớn mọi người đều chờ trong xe, đến lượt số thứ tự trên thiệp mời của mình mới có thể bước ra khỏi xe, đi vào Trần phủ đổi bảo vật.

Số thứ tự trên thiệp mời của y là 14, còn của Bàn Tử là 8, chứng tỏ trong hội đổi thưởng lần này, người có hơn 320 điểm công tích chỉ có bảy người.

Cần biết rằng trong Cửu Môn, ngoài Trần gia ra, đã có tám nhà, vậy nên điểm công tích của Bàn Tử hiển nhiên đã vượt qua một trong các nhà Cửu Môn.

Có thể thấy 320 điểm công tích không phải là số nhỏ, khó trách Hoắc gia lại muốn gả con gái để đổi lấy.

Trong Trần phủ, Thuận Tử tiễn Ngô Ngũ Gia ra.

Chỉ thấy Ngô Ngũ Gia cất một cái hộp gỗ tử đàn, mang theo vẻ mặt vui mừng lên xe.

Tiếp đó là hai hỏa kế của hai nhà Cửu Môn khác vào Trần phủ.

A Lượng giới thiệu, một người là của Doãn gia, một người là của Giải gia.

Hồ Bát Nhất không quen thuộc lắm với hai gia đình này, liền ghi nhớ các hỏa kế của họ.

Rất nhanh, đến lượt Bàn Tử, số tám.

Trước khi rời đi, Bàn Tử nặng nề vỗ vai Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, đợi tin tốt của ta." Không lâu sau, liền thấy Bàn Tử cũng ôm một cái hộp gỗ tử đàn chạy ra.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Bàn Tử, dùng hết bao nhiêu điểm công tích rồi?" "Hắc hắc, không còn một điểm nào, dùng hết rồi." "Ngươi mua gì vậy?

Sao lại dùng hết tất cả điểm công tích?" Vương Khải Toàn mở hộp gỗ tử đàn ra, bên trong có ba bình sứ màu trắng, và mấy lá phù lục.

"Lão Hồ, trong bình sứ này là ba viên Long Hổ Đại Dược, đổi cho ngươi đó.

Trong bình này là hai viên Giải Bách Độc Đan, mỗi người chúng ta một viên.

Còn đây là Bổ Huyết Đan, không đáng tiền lắm, ta đổi năm viên." Thấy Vương Khải Toàn đưa qua ba viên Long Hổ Đại Dược, Hồ Bát Nhất nói không cảm động thì là giả dối.

Ba viên Long Hổ Đại Dược này giá trị không hề thấp, gần như một triệu đô la Mỹ.

Hiển nhiên Bàn Tử đã sớm biết y muốn tu luyện nội công, nên đã chuẩn bị cho y.

Vương Khải Toàn lại nói: "Ngoài đan dược ra, ta còn đổi phù lục Long Hổ Sơn, hai lá Khu Tà Phù lục, một lá Trừ Yêu Phù." Hồ Bát Nhất tính toán rồi nói: "Đan dược cộng phù lục cũng chỉ 160 điểm công tích, còn 160 điểm công tích nữa đâu?" Vương Khải Toàn nháy mắt nhướng mày nói: "Hắc hắc, cuối cùng ta đổi hai cây Kim Cương Tán, huynh đệ chúng ta mỗi người một cây.

Ngươi là truyền nhân chính tông của Mạc Kim Giáo Úy, chúng ta

xuống mộ mà không mang theo một cây Kim Cương Tán thì thật không hợp lý." Hồ Bát Nhất có chút bất lực, trong lòng có chút giận nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Bàn Tử tuy không tiêu điểm công tích vào những thứ sắc bén nhất, nhưng lại luôn luôn suy nghĩ cho y.

Chương 660

Một người huynh đệ như vậy, có thêm một tá thì tốt biết mấy. "Lão Hồ, thực ra ta muốn đổi một bình Tru Tà Huyết, nhưng đáng tiếc khi ta vào thì vật ấy đã được đổi hết rồi.

Sớm biết đã nên nghe A Lượng huynh đệ, dồn điểm cống hiến của hai chúng ta lại.

Bằng không, đợi đến lượt ngươi, e rằng một số bảo bối đã hết." "Thôi bỏ đi, ăn một lần khôn một lần." Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu.

Y cũng không ngờ bảo bối của hội đổi chác lại khan hiếm đến vậy, nhưng vẫn hy vọng khi đến lượt y, Tử Hà Thần Công tầng thứ nhất vẫn còn.Rất nhanh, đến lượt Hồ Bát Nhất, số 14.

Hồ Bát Nhất bị bịt mắt, được hai hỏa kế dìu vào một căn phòng.Căn phòng không lớn, có vài dãy bàn dài cổ kính.

Trên bàn không có vật phẩm nào, chỉ có các tờ phiếu liệt kê bảo bối có thể đổi trên thiệp mời.

Người phụ trách đổi đồ là một hỏa kế mặc tây phục đen: "Hồ tiên sinh, mời ngài.

Điểm cống hiến của ngài chỉ có 215 điểm, có thể dùng hết trong lần này, cũng có thể tích lũy lại.

Do thân phận đặc biệt của ngài, ngài có tư cách tham gia bỏ phiếu tại Hội đồng Trưởng lão Cửu Môn năm năm một lần, điểm cống hiến có thể tăng thêm tư cách để ngài trở thành Trưởng lão Cửu Môn."Hồ Bát Nhất từng nghe nói về Hội đồng Trưởng lão, đó là cơ chế được đại sư công của y thêm vào trên cấu trúc ban đầu của Cửu Môn.

Sau mấy chục năm cải cách, Hội đồng Trưởng lão nắm giữ quyền

lực cốt lõi nhất trong Cửu Môn.

Gia nhập Hội đồng Trưởng lão mới có tư cách điều động tài nguyên của Cửu Môn, quy hoạch phương hướng phát triển của Cửu Môn.Tuy nhiên, Hội đồng Trưởng lão không phải là nơi y có thể tiếp cận hiện tại, hơn nữa số điểm cống hiến này của y đối với các gia tộc lớn trong Cửu Môn căn bản không nhiều.

Điểm cống hiến tuy khó kiếm, nhưng thế lực các gia tộc Cửu Môn lại lớn mạnh, ngoài việc thăm mộ còn có rất nhiều kênh để kiếm điểm cống hiến.

Điểm cống hiến của y và Bàn Tử cộng lại cũng không đủ để giành một ghế Trưởng lão.Vì vậy, Hồ Bát Nhất vẫn quyết định dùng hết điểm cống hiến.Sau khi lướt một lượt các phiếu bảo bối trên bàn dài, Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

Tử Hà Thần Công tầng thứ nhất tuy còn, nhưng nhũ đá ngàn năm mà y muốn đổi thì đã hết.

Xem ra, trong Cửu Môn không thiếu người tu luyện nội công tâm pháp.Sau khi dùng 200 điểm cống hiến đổi lấy Tử Hà Thần Công tầng thứ nhất, Hồ Bát Nhất dùng hết 15 điểm còn lại, đổi lấy một con dao găm sắc bén.Con dao găm này có hình dáng nhỏ gọn, chất liệu đặc biệt, lưỡi dao vô cùng sắc bén.

Trước đây ở Tây Sa Hải Để Mộ, Bàn Tử đã bị đâm trúng bởi con dao găm cùng loại của Ngô Tam Tỉnh.

Hồ Bát Nhất biết sở thích của Bàn Tử, liền nghĩ sẽ tặng con dao găm này cho Bàn Tử.Sau khi đổi xong, Hồ Bát Nhất được căn dặn không được truyền thụ Tử Hà Thần Công ra ngoài, liền được dẫn ra khỏi phòng.Hồ Bát Nhất rời đi, tờ phiếu Tử Hà Thần Công trên bàn dài cũng bị hỏa kế thu lại.

Tử Hà Thần Công vốn được chuẩn bị cho Hồ Bát Nhất, y đã đổi xong, tự nhiên sẽ không xuất hiện nữa.Thời gian thấm thoắt, hai ngày sau, Hồ Bát Nhất đang luyện thổ nạp nội tức trong trạch viện mới, thì Giáo sư Hách và vài học sinh của ông ta tìm đến nhà.Giáo sư Hách vẻ mặt lo lắng, vội vã cầu xin Hồ Bát Nhất giúp đỡ, rồi kể lại chuyện Giáo sư Trần mất tích. "Giáo sư Trần mất tích?" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nhìn nhau, hóa ra ngay ngày họ rời Bắc Bình thì Giáo sư Trần đã mất tích. "Đã báo án chưa?" "Đã báo án từ sớm rồi, sở bảo an và cục công an đều đã đến xem xét, nhưng không phát hiện ra gì cả.

Đồng chí Hồ, tôi biết anh là người của Cửu Môn, thần thông quảng đại, anh xem liệu có thể mượn kênh của Cửu Môn để tìm Giáo sư Trần về được không?" Giáo sư Hách quả thực có chút đỏ mặt, trước đây ông ta còn xem thường hai người Hồ, Vương, nhưng hiện tại Giáo sư Trần mất tích mấy ngày không tin tức, lòng ông ta nóng như lửa đốt, chỉ đành mượn địa chỉ Hồ Bát Nhất để lại, một mạch tìm đến Trường Sa.Hơn nữa, Giáo sư Trần trước đây có nhắc với ông ta một câu, nếu có chuyện gì xảy ra, nhất định phải tìm người của Cửu Môn.

Mà trong số những người Giáo sư Hách quen biết, chỉ có Hồ, Vương là người của Cửu Môn.Hồ Bát Nhất chống cằm trầm tư, Giáo sư Trần tính tình lương thiện, căn bản sẽ không có kẻ thù.

Bọn cướp có thể dùng vũ khí như lựu đạn khói, lai lịch tất nhiên không tầm thường.

Chắc chắn, những kẻ bắt cóc Giáo sư Trần muốn ông ta làm gì đó cho chúng. "Giáo sư Hách ngài đừng lo, việc của Giáo sư Trần cũng là việc của ta, ta nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ."Hồ Bát Nhất an ủi Giáo sư Hách và những người khác, rồi quay sang Vương Khải Toàn nói: "Bàn Tử, ngươi dẫn Giáo sư Hách và mấy vị đồng học đi phòng

khách nghỉ ngơi trước, ta đi tìm Thuận lão gia gia hỏi tình hình." "Đồng chí Hồ, đợi chút, tôi có đồ muốn giao cho anh." Giáo sư Hách nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn lấy ra một chiếc gương đồng từ vật tùy thân. "Khi Giáo sư Trần bị bắt cóc, phòng của chúng tôi đều bị lục lọi lung tung, nên bọn người đó rất có thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Vật này là bảo bối mà Giáo sư Trần trân tàng, nói là do một người bạn tặng.

Có lẽ bọn người đó đang tìm vật này, tôi giao nó cho anh sẽ an toàn hơn."Giáo sư Hách đưa chiếc gương qua, Hồ Bát Nhất đón lấy, chỉ cảm thấy hoa văn trên chiếc gương đồng cổ rất kỳ lạ, thân gương dường như bị gỉ đồng, lốm đốm xanh, đã có tuổi rồi. "Giáo sư Hách có biết chiếc gương này là gì không?" "Tôi nghe Giáo sư Trần nói, đây là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nhưng Chiếu Cốt Kính là vật phẩm trong truyền thuyết, không có ghi chép xác thực trong sử sách, nên tôi cũng không biết Giáo sư Trần nói là thật hay giả."Hồ Bát Nhất gật đầu, dặn Vương Khải Toàn chăm sóc Giáo sư Hách và những người khác, còn y thì mang chiếc gương đồng cổ đến nhà họ Trần.Có lẽ là đến đúng lúc, trong nhà họ Trần, Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy đang nói chuyện vui vẻ với Lục Thuận lão gia gia.

Hồ Bát Nhất biết Thuận lão gia gia đã phục vụ đại sư công trước khi Cửu Môn thành lập, sau này lại phục vụ Trần môn chủ, nên nói ông ta là một trong những người có bối phận cao nhất Cửu Môn cũng không sai.

Vì vậy, Ngô Ngũ gia và Tề Thiết Chủy cũng rất cung kính với Thuận lão gia gia, không dám ra vẻ gia chủ. "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Ta và Ngũ gia, Bát gia đang nhắc đến ngươi đấy." Thấy Hồ Bát Nhất ôm một vật được phủ vải xanh, Lục Thuận cười nói. "Thuận

lão gia gia chẳng lẽ biết chuyện của Giáo sư Trần?" Lục Thuận gật đầu: "Chuyện xảy ra ngay hôm đó nhà họ Hoắc đã truyền tin tức rồi, hơn nữa người của chúng ta cũng vẫn luôn theo dõi ông ta.

Ông ta dẫn học sinh đến Trường Sa, chúng ta cứ nghĩ ông ta sẽ đến nhà họ Ngô, không ngờ lại đi tìm ngươi."Rõ ràng, Cửu Môn đã nắm rõ hành tung của Giáo sư Hách từ sớm, điều này cho thấy chuyện này cũng có liên quan đến Cửu Môn. "Đưa gương đây, ta xem xem." Tề Thiết Chủy nói.

Hồ Bát Nhất đưa chiếc gương đồng qua, Tề Thiết Chủy xem xét xong, nhíu mày nói: "'Dậu Dương Tạp Trở' quyển thứ mười có đoạn miêu tả về chiếc gương này: 'Tại một hang đá cổ bên bờ Vũ Khê có một chiếc gương vuông, gương rộng hơn một trượng, có thể chiếu rõ ngũ tạng của con người.

Tần Thủy Hoàng gọi là Chiếu Cốt Bảo, nằm ở Huyền Cảnh Sơn thuộc Vô Lao.' Đây cũng là nguồn gốc của Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nhưng ghi chép nói gương rộng hơn một trượng, có vẻ kích thước không đúng."Ngô Lão Cẩu ở bên cạnh lẩm bẩm: "Toàn là sách tạp nham, đa số là bịa đặt lung tung.

Nhưng chiếc gương này quả thực là vật từ thời Tần triều."Hồ Bát Nhất không nhịn được ngắt lời: "Ngũ gia, Bát gia, không biết Cửu Môn đã tìm được tung tích của Giáo sư Trần chưa?"Lục Thuận đáp: "Giáo sư Trần đã bị đưa đến Vu Sơn rồi.""Vu Sơn?" Hồ Bát Nhất hơi ngẩn ra: "Chẳng lẽ Vu Sơn có chuyện gì xảy ra?""Chuyện này cũng có thể nói với ngươi.

Vu Sơn xuất hiện một vùng đất kỳ lạ, nơi đó vốn không được ghi lại trên bản đồ, cứ như thể đó là một nơi bỗng nhiên mọc ra vậy.

Giáo sư Trần chính là bị người của Uông gia đưa đến Vu Sơn.""Uông gia?" Hồ Bát Nhất không ngờ Uông gia từng xuất hiện ở

Tây Sa Hải Để Mộ lại xuất hiện lần nữa. "Thuận lão gia gia, nơi Vu Sơn đó có quan hệ gì với Giáo sư Trần?

Tại sao người nhà họ Uông lại bắt ông ta?"Lục Thuận tiếp tục giải thích: "Nói ra thì dài dòng.

Giáo sư Trần khi còn là học sinh có một người bạn thân, tên là Tôn Học Võ.

Chiếc Tần Vương Chiếu Cốt Kính này chính là do Tôn Học Võ giao cho Giáo sư Trần.

Nhưng Tôn Học Võ không phải người bình thường, tên thật của y là Phong Học Vũ, chính là truyền nhân cuối cùng của Phong gia Quan Sơn Thái Bảo.

Thẩm án hành thi cách đây không lâu chính là do Phong Học Vũ thao túng hành thi tự nuôi gây loạn khắp nơi.""Phong Học Vũ bị Diệp Khinh Mi tiểu thư bắt giữ, sau khi thẩm vấn vài ngày mới khai ra mưu đồ giữa y và Tháp giáo.""Y phụ trách thu hút sự chú ý của Cửu Môn, còn Tháp giáo thì giải khai bí mật Vu Sơn.""Nhưng Phong Học Vũ đã giấu một tay đối với cả chúng ta và Tháp giáo.

Để giải khai bí mật Vu Sơn cần Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Năm đó y giao chiếc gương cho Giáo sư Trần, là muốn mượn học thức của Giáo sư Trần để nghiên cứu phá giải bí mật của Chiếu Cốt Kính.

Ngay cả Tháp giáo cũng không biết còn có Tần Vương Chiếu Cốt Kính tồn tại.""Những ngày trước, Phong Học Vũ bị Hắc gia thẩm vấn, cuối cùng đã nói ra tất cả bí mật mà y biết.

Chúng ta liền vội vàng tìm đến Giáo sư Trần, chuẩn bị theo kế hoạch dẫn Giáo sư Trần đến Vu Sơn.""Đáng tiếc, có lẽ tin tức bị lộ, người nhà họ Uông đã đến trước chúng ta bắt cóc Giáo sư Trần, làm

loạn kế hoạch của chúng ta." Lục Thuận thở dài nói.Hồ Bát Nhất hỏi: "Thuận lão gia gia, vậy kế hoạch ban đầu là gì?"Lục Thuận trầm ngâm nói: "Kế hoạch ban đầu là Cửu Môn sẽ tung tin Vu Sơn có mộ.

Ta và Ngũ gia, Bát gia quyết định chọn ra vài người trong các tiểu bối thế hệ thứ hai để gia nhập đội khảo cổ do Giáo sư Trần tổ chức.""Nhưng Uông gia xuất hiện, mọi chuyện đều rối tung.

Điều đó cho thấy theo dõi Vu Sơn không chỉ có Tháp giáo, mà còn có Uông gia, hoặc có lẽ sự xuất hiện của Tháp giáo cũng không thể tách rời khỏi Uông gia." Lục Thuận lại nhìn chiếc gương đồng trong tay Tề Thiết Chủy. "Tuy nhiên, may mắn là Tần Vương Chiếu Cốt Kính đã còn lại.

Chương 661

Có chiếc gương này, có lẽ có thể giải khai bí mật Vu Sơn."Sau khi biết được nguyên nhân Giáo sư Trần mất tích, tâm trạng Hồ Bát Nhất không những không thả lỏng mà còn căng thẳng hơn.

Y biết về người nhà họ Uông chủ yếu là từ lời kể của Ngô Tam Tỉnh và những người khác.

Nào là người nhà họ Uông trước khi kiến quốc hợp tác với người Nhật, giết người như chó lợn, lấy người sống làm thí nghiệm, nói chung hễ có chuyện dơ bẩn nào đều do người nhà họ Uông làm.

Uông gia đã trở thành thế lực phản diện tà ác trong lòng Hồ Bát Nhất.Vậy hiện tại người nhà họ Uông không có được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, Giáo sư Trần đối với Uông gia đã không còn giá trị lợi dụng, chẳng phải ông ta đang gặp nguy hiểm tính mạng sao?"Thuận lão gia gia..." Hồ Bát Nhất vừa định mở lời, Lục Thuận liền biết y muốn nói gì, bèn nói: "Thôi được rồi, không cần ngươi nói nhiều, Giáo sư Trần chúng ta cũng sẽ toàn lực giải cứu.

Chiếu Cốt Kính ẩn chứa bí mật, cứ để lại đây, ngươi về an ủi Giáo sư Hách.

Còn nữa, ngày mai các tiểu bối thế hệ thứ hai của các ngươi sẽ được phái đến Vu Sơn, ngươi hãy chuẩn bị đi."Đuổi Hồ Bát Nhất đi xong, Ngô Lão Cẩu mới thở dài nói: "Nếu không phải Tam gia và Môn chủ mất tin tức, sao có thể để đám trẻ này mạo hiểm.""Trẻ con cái gì, đều là người hai ba mươi tuổi rồi, cái thời của ta, trẻ con đã có thể đi học tư thục rồi." Lục Thuận khẽ lắc đầu rồi nói tiếp: "Hơn nữa, hậu bối Cửu Môn, nếu không chịu khó rèn luyện, sau này làm sao có thể gánh vác Cửu Môn?

Lần này cũng như trước, cứ phái những đứa trẻ mà các ngươi tin tưởng ra ngoài, không phá kén sao thành bướm?"Tề Thiết Chủy gật đầu nói: "Thuận gia, vậy Văn Cẩm xử lý thế nào, cũng thả ra sao?"Ngô Lão Cẩu cười nói: "Con bé này gần đây thật sự rất ngoan ngoãn, hơn nữa ở lăng mộ Tần Vương cũng không để lộ ra bất kỳ manh mối nào.""Vậy thì cứ thả ra.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính có liên quan đến Long Quân, có lẽ con bé đó biết bí mật trong đó, chỉ là phải xem người của nó có thiếu không."Về đến trạch viện của mình, Hồ Bát Nhất không kể hết tất cả thông tin cho Bàn Tử, chỉ nói về việc ngày mai họ phải đi Vu Sơn. "Vu Sơn?

Nơi đó có mộ phải không?

Chúng ta đến đó để kiếm điểm cống hiến à?" Vương Khải Toàn hỏi liên tiếp ba câu.Hồ Bát Nhất tức giận nói: "Đâu ra lắm vấn đề thế, ngươi mà không đi thì cứ ở lại chăm sóc Giáo sư Hách và họ.""Đừng đừng, ta với cái lão họ Hách kia không cùng một nồi nước tiểu, ta đi Vu Sơn với ngươi.

Không có ta, vạn nhất ngươi Hồ Bát Nhất gặp nguy hiểm, ai sẽ cứu ngươi?"Hồ Bát Nhất không đáp lời Bàn Tử đang cười hề hề, đi tìm Giáo sư Hách và những người khác, thông báo chuyện Giáo sư Trần có thể ở Vu Sơn. "Đồng chí Hồ, không biết tôi có thể cùng các anh đi Vu Sơn không, có lẽ tôi có thể giúp được gì đó?""Xin lỗi Giáo sư Hách, chuyện này tôi không thể quyết định được.

Bọn người bắt cóc Giáo sư Trần thủ đoạn tàn nhẫn, ngài và các học sinh này vẫn nên ở lại Trường Sa đi, tôi sẽ nhờ bạn bè chăm sóc ngài."Tối hôm đó, Hồ Bát Nhất nhận được thông tin về các thành viên sẽ đến Vu Sơn.

Ngô Tam Tỉnh, Trương Tiểu Phàm, Trần Văn Cẩm, Bạch Thập

Nhất.Bạch Thập Nhất?

Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, y nghĩ đến Bạch Thập Nhị đã giúp Lý Thiên Phong trước đây.

Chẳng lẽ Bạch Thập Nhất này cũng xuất thân từ bộ phận bí mật dưới trướng của đại sư công?Sau khi có danh sách, Hồ Bát Nhất liền tìm Ngô Tam Tỉnh, người vẫn chưa về Hàng Châu, để bàn bạc chuyện đi Vu Sơn.Lúc này, trong nhà lại có một vị khách không mời mà đến. "Hồ tiên sinh, phu nhân nhà tôi có lời mời?" Một người trung niên ăn mặc như quản gia đứng ngoài cửa, trước cửa còn có một chiếc xe cổ.Hồ Bát Nhất nhìn chiếc xe bên ngoài, rồi lại nhìn người này. "Phu nhân nhà ngươi?" Ngô Tam Tỉnh ở một bên nhắc nhở thì thầm: "Lão Hồ, đây là quản gia của Nhị gia, người mời ngươi hẳn là phu nhân của Nhị gia."Hồ Bát Nhất hơi bất ngờ, Hồng gia của Cửu Môn và y vốn không hề giao thiệp, trong thế hệ thứ hai cũng không có con cháu, sao lại đột nhiên mời y?Thấy Hồ Bát Nhất do dự, Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Đi đi, Nhị gia vẫn rất dễ gần.

Hơn nữa quản gia nhà họ đích thân đến mời ngươi, chứng tỏ họ rất coi trọng ngươi.

Ta ở Trường Sa nhiều năm như vậy, chưa từng có đãi ngộ này, đừng do dự nữa."Ngô Tam Tỉnh thúc giục, Hồ Bát Nhất đành lên chiếc xe cổ.Chiếc xe cổ này trang trí rất cũ kỹ, hơn nữa tiếng động cơ cũng rất lớn, dường như là kiểu xe thời Thế chiến thứ hai.

Trên đường đi hơi xóc nảy.Quản gia Hồng phủ giải thích: "Hồ thiếu gia, chiếc xe này là do Bạch phu nhân tặng cho Hồng phủ khi xuất giá.

Ngay cả khi hỏng, phu nhân nhà tôi cũng không nỡ bỏ đi, nên đã dùng rất nhiều năm, mong ngài đừng trách." Hồ Bát Nhất vội vàng ngồi thẳng người, cười nói: "Không dám không dám."Nhà họ Trần và

nhà họ Hồng không xa, hai mươi phút sau, Hồ Bát Nhất đã đến nơi.Qua cửa sổ xe, Hồ Bát Nhất thấy Trần Bì A Tứ đang chống gậy đón ở cửa.

Hồ Bát Nhất lòng chợt rụt lại, đột nhiên có chút căng thẳng không tên.

Trước đây y từng nhìn thấy Trần Bì A Tứ từ xa ở hội đổi chác, nhưng chưa từng giao lưu.Bất kể danh tiếng của Trần Bì A Tứ trong Cửu Môn thế nào, y ít nhất cũng là cha nuôi của Trần Văn Cẩm.

Hồ Bát Nhất vội vàng xuống xe, kêu một tiếng: "Trần Tứ thúc."Trần Bì A Tứ đánh giá Hồ Bát Nhất từ trên xuống dưới, khẽ hừ một tiếng, rồi đi thẳng vào Hồng phủ.

Hồ Bát Nhất đành đi theo.Kiến trúc của Hồng phủ hoàn toàn khác với nhà họ Trần.

Vừa vào cửa đã là kênh nước và vườn hoa.

Nay đã vào thu, nhưng trong vườn vẫn có không ít hoa tươi rực rỡ, nhìn từ xa, hoa nở rực rỡ, vô cùng diễm lệ.

Kiến trúc hai bên cũng có nét đặc trưng của kiến trúc phương Tây, tường trắng vôi ve, tạo cảm giác dễ chịu.Quản gia giải thích: "Phu nhân nhà tôi thích hoa, Nhị gia đã xây một vườn hoa lớn trong nhà, để phu nhân tiện ngắm." Hồ Bát Nhất gật đầu, thầm nghĩ lời đồn không sai, Nhị gia và phu nhân Nhị gia quả nhiên rất ân ái. "Mau đến đây, mau đến tìm ta." "Các ngươi chạy chậm thôi, đợi ta với."Lúc này, ba đứa trẻ nô đùa chạy qua trước mặt Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhận ra một trong số đó, chính là cháu của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà. "Hồ đại thúc, sao thúc lại ở đây?" Ngô Tà bỏ bạn nhỏ lại, kéo áo Hồ Bát Nhất, tò mò hỏi.Trong những ngày ở Trường Sa, Hồ Bát Nhất không ít lần đến nhà họ Ngô, tự nhiên đã quen thân với

thằng bé Ngô Tà này. "Ta đến làm khách." "Ồ." Ngô Tà nghiêng đầu gật gù, không hiểu làm khách là ý gì.Tuy nhiên, khi Ngô Tà nhìn sang Trần Bì A Tứ bên cạnh, lại bị ánh mắt hung tợn của y dọa cho ngây người, oà khóc.

Trần Bì A Tứ nhíu mày, có chút ghét bỏ, nhưng không nói lời nào.Nghe tiếng trẻ con khóc, nha đầu từ trong nhà đi ra. "Phu nhân." "Sư nương."Nghe hai người xưng hô, Hồ Bát Nhất liền biết phu nhân này chính là phu nhân của Nhị gia.

Nha đầu trước tiên ôm Ngô Tà vào lòng, rồi mới cười với Hồ Bát Nhất nói: "Quả nhiên là người tài giỏi, không hổ là hậu nhân Mạc Kim."Hồ Bát Nhất mặt già đỏ ửng, đây là lần đầu tiên trong đời có người khen y đẹp trai.

Nha đầu rất kiên nhẫn với trẻ con, dỗ Ngô Tà xong, mới dẫn Hồ Bát Nhất vào trong nhà.Trong nhà, Nhị Nguyệt Hồng đang dựa vào ghế tựa, được một nha hoàn đẩy từ bên giường ra.

Hồ Bát Nhất tuy không quen Nhị Nguyệt Hồng, nhưng vội vàng cúi đầu chào: "Nhị gia."Nhị Nguyệt Hồng mới khỏi bệnh, nhưng nhờ nguồn linh dược của Cửu Môn cung cấp, thân thể hồi phục rất nhanh.

Y tinh thần sung mãn, hai mắt sáng ngời, nói với Hồ Bát Nhất: "Năm đó ta và tổ phụ ngươi ở Trường Sa có vài lần gặp mặt, đáng tiếc không được giao hảo sâu sắc.

Hôm nay gặp mặt, ngươi và tổ phụ ngươi rất giống nhau.

Ta nghe nói ngươi ở Cửu Môn có cống hiến không nhỏ, trong thế hệ thứ hai cũng coi như có người kế nhiệm rồi.""Nhị gia quá khen." "Không phải lời khen gì đâu, Cửu Môn là một vũng nước lớn, các gia tộc trong Cửu Môn vừa hợp tác vừa cạnh tranh.

Ngươi nếu muốn đứng vững ở Cửu Môn, ngoài thông minh ra còn

cần có năng lực."Nhị Nguyệt Hồng với giọng điệu của bậc trưởng bối đã nói rất nhiều lời giáo huấn, Hồ Bát Nhất thỉnh thoảng đáp lại vài câu, cũng đôi khi dừng lại trầm tư về nguyên nhân Nhị gia nói những lời này với y.Lưu lại Hồng phủ rất lâu, do trời đã tối, Hồ Bát Nhất liền được quản gia đưa về. "Đứa trẻ này không tệ, xứng với Văn Cẩm." Hồ Bát Nhất rời đi, nha đầu không nhịn được nói.Hôm qua nàng biết Hồ Bát Nhất có ý với Văn Cẩm, liền sai quản gia hôm nay mời Hồ Bát Nhất đến Hồng phủ.

Trước khi xe duyên, nàng tự nhiên phải xem xét phẩm hạnh đứa trẻ này thế nào.Vừa rồi nàng tuy không nói nhiều, nhưng vẫn luôn quan sát hành vi cử chỉ của Hồ Bát Nhất.

Theo nàng thấy, đứa trẻ này ngoài việc tuổi tác hơi lớn một chút ra, các phương diện khác đều không tệ, rất xứng đôi với Văn Cẩm.Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, không nói nhiều, những gì y muốn nói đều đã nằm trong lời vừa rồi.

Chỉ có Trần Bì A Tứ im lặng, không biết trong lòng đang nghĩ gì.Sáng sớm ngày thứ hai, Ngô Lão Cẩu đã chuẩn bị đội xe cho mọi người, các loại vật tư cũng đầy đủ.Trên đội xe dán băng rôn màu đỏ, lấy lý do nghiên cứu sinh vật quý hiếm để đến Vu Sơn.Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn xách đồ lớn đồ nhỏ, lên xe.

Trương Tiểu Phàm, Ngô Tam Tỉnh, Trần Văn Cẩm, Lý Tứ Địa đã ở trên xe đợi rồi.Nhưng sau sáu người rất lâu, cũng không thấy người cuối cùng trong danh sách đến. "Đụ má nó, cái tên họ Bạch này làm giá ghê, sẽ không bắt chúng ta đợi đến giữa trưa đó chứ." Vương Khải Toàn không nhịn được chửi bới. "Bàn Tử, đừng phạm húy." Hồ Bát Nhất ngăn Bàn Tử lắm lời.Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ, tính cách lắm lời của Bàn Tử sớm muộn cũng phải sửa, bằng không sẽ có ngày xảy ra chuyện.Lại một lúc sau, chỉ thấy một cô gái dáng người thanh mảnh, mặc đồng phục màu nâu, đeo ba lô đen lên xe.

Da cô trắng nõn xinh đẹp, nhan sắc không tệ, cộng thêm bộ đồng phục màu nâu hoàn hảo tôn lên vóc dáng, Bàn Tử và Ngô Tam Tỉnh lập tức nhìn thẳng mắt. "Tôi là Bạch Thập Nhất, cùng các anh đi Vu Sơn." Giọng nói của cô gái rất lạnh, quét mắt nhìn mọi người rồi tìm một chỗ ngồi xuống, không nói thêm lời nào.Hồ Bát Nhất ho khan một tiếng, định giới thiệu từng người cho Bạch Thập Nhất, nhưng thấy Bạch Thập Nhất lạnh lùng, liền không mở lời.Đội xe từ từ khởi hành, khoang xe của Hồ Bát Nhất và những người khác vì Bạch Thập Nhất mà vô cùng yên tĩnh, chỉ có Ngô Tam Tỉnh và Bàn Tử thỉnh thoảng dùng ký hiệu giao tiếp thì thầm, dường như đang khoa tay múa chân gì đó, thỉnh thoảng lại vang lên một hai tiếng cười trộm.Liên tiếp ba ngày, Bạch Thập Nhất không nói quá ba câu trong đội của Hồ Bát Nhất, tạo cảm giác vừa lạnh vừa băng giá.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất có thể cảm nhận được, Bạch Thập Nhất dường như đặc biệt chú ý đến Trần Văn Cẩm.Có lẽ nàng là người Ngô Ngũ gia phái đến giám sát Văn Cẩm.Ngày thứ tư, họ đến gần Vu Sơn.

Do đường núi hiểm trở, mọi người xuống xe đi bộ, đội xe thì rẽ sang một con đường khác, biến mất trước mắt mọi người. "Lão Hồ, mấy chiếc xe phía sau rốt cuộc chở những thứ gì?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, tuy y là người phụ trách đội ngũ lần này, nhưng thực sự không có quyền chỉ huy và không biết gì về đội xe.Tuy nhiên, nhìn những vết bánh xe hằn sâu trên lốp xe phía sau, trên xe hẳn là chất rất nhiều vật nặng.

Chương 662

"Đi thôi, phía trước còn ba ngọn núi nữa." Hồ Bát Nhất lấy ra bản đồ Vu Sơn, dẫn đường đi trước, mọi người vác hành lý của mình đi theo phía sau.Dường như là do hai ngày trước có mưa, trong rừng ẩm ướt oi bức, tỏa ra mùi lá cây mục nát.Khu rừng này ít người qua lại, cây cối tươi tốt.

Vương Khải Toàn lấy ra con dao găm Hồ Bát Nhất đổi cho y để mở đường.

Chỉ khẽ một nhát, rễ cây dây leo chắn đường đứt lìa từng tấc, vô cùng sắc bén.Thấy con dao găm sắc bén như vậy, Vương Khải Toàn còn quay đầu nhướng mày với Ngô Tam Tỉnh, mang theo chút khiêu khích.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, cũng rút dao găm ra múa may, so với Vương Khải Toàn xem ai phát cỏ nhanh hơn.Sau mộ Tây Sa, Vương Khải Toàn mấy lần muốn khoe khoang con dao găm của y.

Lấy cớ là dao găm của ngươi suýt đâm chết Bàn gia, ngươi không biểu thị gì sao?Mà Ngô Tam Tỉnh đã mất một viên Long Hổ Kim Đan, sao có thể tặng thêm một con dao găm trị giá 15 điểm cống hiến, tự nhiên không chịu.

Hơn nữa, con dao găm đó không phải vật tầm thường, được chế tạo từ Huyền Thiết, mô phỏng theo con dao găm của Trần môn chủ tên là Cửu Môn Chủy Thủ, được gọi là Tiểu Cửu Môn.Hiện tại Bàn Tử đã có một con Tiểu Cửu Môn, tự nhiên lúc nào cũng muốn khoe khoang một chút.Hồ Bát Nhất thấy hai người ồn ào, liền tiến lên ngăn lại.Lúc này, Trần Văn Cẩm đang ở giữa đội ngũ đột nhiên nghe thấy lời nói của Doanh Tịch trong đầu. "Văn Cẩm, chuyện ngươi hứa với

ta mãi không thực hiện, ta đã đợi quá lâu rồi!" Giọng Doanh Tịch cực kỳ bất mãn.Trần Văn Cẩm nhíu mày: "Đừng gọi ta lúc đông người.""Ngươi đang lẩm bẩm gì vậy?" Trần Văn Cẩm giật mình, chỉ thấy Bạch Thập Nhất không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh nàng. "Quan ngươi cái gì." Trần Văn Cẩm sắc mặt không đổi, tăng tốc, theo kịp Hồ Bát Nhất và những người khác.Lý Tứ Địa ngây ngốc nhìn Trần Văn Cẩm rời đi, lại nhìn Bạch Thập Nhất, không biết giữa hai cô gái này đã xảy ra chuyện gì.Màn đêm buông xuống, mọi người dựng trại trong khe núi, từ xa vọng lại tiếng vượn hú, từng đợt từng đợt, khiến người ta phiền lòng.Mà Bạch Thập Nhất cũng không ngại lộ rõ ý đồ của mình, vẫn luôn chăm chú nhìn Trần Văn Cẩm, không rời nửa bước.Vương Khải Toàn huých Hồ Bát Nhất, thì thầm hỏi: "Lão Hồ, hai vị này có chuyện gì vậy?""Không liên quan đến ngươi.""Hắc, ta đây lòng tốt lại thành lòng lang dạ sói." Vương Khải Toàn quay đầu lại, tiếp tục ăn đồ hộp.Thấy vậy, Ngô Tam Tỉnh lại suy tư gì đó.Sau một ngày đi bộ trong rừng, Hồ Bát Nhất và những người khác cuối cùng cũng đến doanh trại của Cửu Môn.

Vị trí doanh trại này nằm trong một thung lũng núi bằng phẳng và trũng, xung quanh ít cây cối, nhưng có một dòng sông nước vàng đục.Người đón Hồ Bát Nhất và những người khác không phải ai khác, chính là Diệp Khinh Mi.

Diệp Khinh Mi dẫn Hồ Bát Nhất và những người khác đến một chiếc lều.Trên đường đi, Hồ Bát Nhất phát hiện những người trong doanh trại bước chân vội vã, đang vận chuyển vật nặng gì đó.Trong lều, Diệp Khinh Mi nói: "Là ta đã sai Ngũ gia phái các ngươi đến đây.

Hiện tại doanh trại thiếu người, cần sự giúp đỡ của các ngươi."Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi: "Sư cô, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?""Chuyện này cần phải kể từ đầu.

Chuyện Phong gia các ngươi biết bao nhiêu?""Không nhiều, chỉ

biết chuyện của Phong Học Vũ."Diệp Khinh Mi gật đầu, bổ sung: "Phong gia phát tích từ thung lũng Vu Sơn.

Tương truyền trên vách núi cheo leo đó đầy quạ ăn xác thối, đỉnh đầu là mây đen kịt, dưới chân là sông ngầm đen sâu không thấy đáy, vô số thi thể chôn vùi trên vách đá đó.""Tổ tiên đầu tiên của Phong gia có ghi chép đã vô tình lạc vào vùng đất bất tường đó, từ mấy cỗ quan tài gỗ mục nát mà tìm thấy dị bảo và kim quyển.

Dị bảo có sức mạnh thần bí, còn trên kim quyển thì ghi chép các loại dị thuật.""Nhờ bảo bối có được từ quan tài gỗ, Phong gia đã phát triển lớn mạnh ở vùng Vu Sơn này.

Cuối Minh triều, Phong gia được Chu Nguyên Chương ban danh là Quan Sơn Thái Bảo, từ đó dần dần được người đời biết đến.""Tuy nhiên, thung lũng đã giúp Phong gia phát tích đến nay vẫn chưa ai tìm thấy.

Ngay cả hậu bối Phong gia tìm khắp Vu Sơn cũng không phát hiện ra nơi nào khớp với cổ tịch.

Thậm chí họ còn bắt đầu nghi ngờ rằng thung lũng 'Huyền Quan' đó là do tiên nhân bịa đặt ra, chỉ là để mê hoặc người ngoài.""Khoảng hai trăm năm trước, Phong gia chia làm hai.

Một tộc do Phong Sư Cổ cầm đầu, một tộc do Phong Sư Kỳ cầm đầu.

Tộc trước kiên trì tìm kiếm 'Huyền Quan', tìm 'Thiên Thư Dị Khí'; còn tộc sau thì dẫn con cháu rời khỏi Vu Sơn."Nghe đến đây, Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Nói vậy, Phong Học Vũ chính là hậu duệ của Phong Sư Kỳ.""Chính xác.

Ngươi tiếp tục nghe ta nói.

Mấy ngày trước Thiên Hữu đại ca đã tìm hiểu rõ ý đồ của Tháp

giáo tụ tập ở đây.

Mưu đồ của Tháp giáo là để tiến vào thung lũng 'Huyền Quan'.""Vậy Môn chủ hiện đang ở đâu?" Ngô Tam Tỉnh hỏi."Thiên Hữu đại ca và phụ thân ta đều mất tin tức, có lẽ họ đã tìm thấy lối vào thung lũng 'Huyền Quan', rồi mắc kẹt trong đó." Diệp Khinh Mi vẻ mặt không mấy tốt.Hồ Bát Nhất lòng thắt lại, ngay cả đại sư công cũng mất tin tức, vậy họ đến đây cũng không giúp được gì nhiều. "Vậy nhiệm vụ hiện tại của chúng ta có phải là tìm lối vào thung lũng 'Huyền Quan' không?""Đúng vậy, muốn tìm cách vào thung lũng, chỉ có thể mượn Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Chiếc gương này năm xưa chính là một trong những dị khí mà Phong gia lấy ra từ thung lũng 'Huyền Quan'.

Có lẽ trong gương ẩn chứa bí mật để vào thung lũng."Diệp Khinh Mi lật cổ tay, lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính ra, đưa cho Trần Văn Cẩm đang đứng sau Hồ Bát Nhất. "Ngươi xem xem, có thấy quen thuộc không?"Trần Văn Cẩm sắc mặt tái nhợt, biết chuyện linh thể của mình ẩn giấu đã hoàn toàn bại lộ.

Diệp Khinh Mi lại nói: "Ta nghĩ ngươi có nỗi khổ tâm, hiện tại Cửu Môn cần ngươi, hy vọng ngươi đừng làm chúng ta thất vọng, cũng đừng làm những người tin tưởng ngươi thất vọng."Trần Văn Cẩm hít sâu một hơi nói: "Ta thử xem."Chỉ thấy Trần Văn Cẩm nhắm chặt hai mắt, không lâu sau từ từ mở mắt, nhưng lại là Doanh Tịch chiếm cứ thân thể nàng.

Y mở lời nói: "Ta biết lai lịch chiếc gương này, nhưng trước khi ta nói, ngươi phải đồng ý ba chuyện của ta."Vương Khải Toàn và Lý Tứ Địa lập tức rùng mình, sắc mặt và khuôn mặt của Trần Văn Cẩm, ngữ khí nói chuyện như thể lập tức biến thành người khác.

Chẳng lẽ Trần Văn Cẩm bị ác quỷ nhập vào?Diệp Khinh Mi cười

lạnh, đưa một ngón tay ra: "Chỉ một chuyện, hơn nữa trong khả năng của ta, không trái với đạo nghĩa.""Được!" Doanh Tịch suy nghĩ một chút, rồi đồng ý. "Về chiếc gương này ta không biết nhiều, nhưng năm đó khi ta ghi chép từng nghe phụ vương nói, chiếc gương này là do Vu tộc dâng tặng y, có thể chiếu rõ xương trắng và ngũ tạng của con người.

Ta còn từng chơi đùa với nó.

Sau khi phụ vương ta mất, ta liền không còn thấy chiếc gương này nữa.""Làm sao để mở?""Để mở Chiếu Cốt Kính, cần dùng tinh huyết ngũ tạng, xoa lên hoa văn đồng phía sau thân gương."Diệp Khinh Mi khẽ nhíu mày, gọi một hỏa kế đến, đi chuẩn bị tinh huyết ngũ tạng.Rất nhanh, hỏa kế đã thu thập đủ năm loại máu, mà máu tươi vẫn còn hơi ấm.

Doanh Tịch nhúng một giọt máu vào miệng rồi nhấp nháp, cười nói: "Máu tươi, vị ngon vừa phải.

Nhưng, ta cứ nghĩ Cửu Môn các ngươi đều là người nhân nghĩa chứ?"Hồ Bát Nhất không nhịn được nhìn sư cô nhà mình, chẳng lẽ vừa rồi thật sự đã giết người sống?Diệp Khinh Mi mặt không đổi sắc nói: "Yên tâm, chúng ta đã bắt không ít người của Tháp giáo, trong đó đa số đều là ác đồ.

Những giọt máu này là lấy từ trên người bọn chúng.""Máu của ai ta không quan tâm." Doanh Tịch nhúng năm ngón tay vào năm chiếc chén sứ, sau khi dính tinh huyết ngũ tạng, y vẽ những ký hiệu quỷ dị lên phía sau Chiếu Cốt Kính.Trong chớp mắt, máu tươi bị hút cạn, chiếc gương cũng phát ra ánh sáng xanh nhạt. "Chỉ có thể dùng được trong thời gian một nén hương, các ngươi có thể xem thử." Doanh Tịch đưa Chiếu Cốt Kính cho Diệp Khinh Mi, nhưng Ngô Tam Tỉnh lại đón lấy. "Khinh Mi, ta xem trước đã."Diệp Khinh Mi khẽ gật

đầu.Ngô Tam Tỉnh chĩa chiếc gương vào mình, chỉ thấy trong thân gương xuất hiện một hình người cấu tạo từ xương trắng, ngũ tạng đầy đủ, y như bản đồ cơ thể người sau giải phẫu y học hiện đại. "Quái lạ thật, cái này thần kỳ quá." Vương Khải Toàn cũng xúm lại gần, trong gương lại xuất hiện một bộ xương hơi béo hơn một chút.Chiếu Cốt Kính không lớn, Ngô Tam Tỉnh và Vương Khải Toàn, một người bày ra một người thu lại, hai bộ xương trong gương trông khá hài hước.

Hồ Bát Nhất cũng xúm lại, nhưng đầu đầy vạch đen.

Bàn Tử vậy mà lại làm điệu làm bộ trong gương, bộ xương béo mập lắc lư qua lại. "Đừng quậy nữa Bàn Tử, nghiêm túc một chút." "Ta không quậy, Lão Hồ." "Đây là lúc nào?

Đừng uốn éo nữa." "Ta thật sự không uốn éo." Vương Khải Toàn vẻ mặt uất ức. "Bàn Tử quả thật không uốn éo, là người trong gương tự mình động đậy." Lúc này, Diệp Khinh Mi mở lời nói.Nàng đã phát hiện ra điều bất thường của Chiếu Cốt Kính.

Bàn Tử bên ngoài trước đó tuy có chút cử động, nhưng những cử động sau đó hoàn toàn là do bộ xương trong gương cố ý làm ra.

Lúc này, bộ xương của Ngô Tam Tỉnh trong gương cũng có sự thay đổi, vậy mà lại ngửa đầu cười lớn, dường như đang tương tác với bộ xương của Vương Khải Toàn.Thế nhưng hai người bên ngoài lại vẻ mặt ngơ ngác, đồng thời trong lòng còn có một luồng khí lạnh không tên dấy lên.

Đây rốt cuộc là một chiếc gương yêu quái kỳ dị nào?Bộ xương trong gương sẽ không thành tinh chứ?Mọi người không nhịn được nhìn Doanh Tịch.

Doanh Tịch nói: "Đừng nhìn ta, Chiếu Cốt Kính chính là như vậy.

Khi đó có người nói chiếc gương này yêu dị, có thể phong ấn hồn phách của người chiếu vào gương, sau này phụ vương ta liền không mấy khi chạm vào chiếc gương này nữa."Hồ Bát Nhất có chút tò mò, cầm Chiếu Cốt Kính trên tay mình.

Trong gương lập tức lại xuất hiện thêm một bộ xương, mà bộ xương của Ngô Tam Tỉnh và Vương Khải Toàn không biến mất ngay lập tức.Ba bộ xương trắng mỗi cái một động tác.

Bộ xương của Ngô Tam Tỉnh ngửa cổ cười lớn, động tác khoa trương.

Bộ xương của Vương Khải Toàn uốn éo như rong biển, hài hước đáng cười.

Còn bộ xương của Hồ Bát Nhất lại giả làm mặt quỷ, đáng tiếc trên mặt không có da thịt, từ đầu đến cuối chỉ có một biểu cảm.Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu, cảm khái thế giới rộng lớn không gì không có.

Chỉ có thể thầm than một câu, người xưa thật biết chơi. "Sư cô, chiếc gương này thực sự có thể giúp chúng ta tìm thấy thung lũng 'Huyền Quan' sao?" "Có thể!" Diệp Khinh Mi thốt ra một chữ rồi không nói thêm gì nữa.Doanh Tịch nhìn Diệp Khinh Mi nói: "Ta đã hoàn thành điều ta hứa với ngươi, vậy bây giờ hãy để những tiểu bối này ra ngoài đi, ta muốn ngươi giúp ta làm một chuyện."Diệp Khinh Mi gật đầu, bảo Hồ Bát Nhất và những người khác rời khỏi lều trước. "Khinh Mi, cẩn thận." Ngô Tam Tỉnh dặn dò xong, như một kẻ bợ đỡ, lưu luyến rời khỏi lều.Trong lều, Diệp Khinh Mi cau mày nói: "Ngươi muốn gì?

Chương 663

Nói đi." "Ta muốn Cửu Môn các ngươi trả lại cho ta phụ hoàng và quan tài băng hoàn chỉnh." "Trả lại cho ngươi?" "Tự nhiên rồi, các ngươi đào là mộ của phụ thân ta, quật là thi thể của phụ thân ta.

Hiện tại ta muốn đòi lại di hài của phụ thân ta, chẳng lẽ có vấn đề sao?

Tin rằng điều này sẽ không trái với đạo nghĩa của ngươi."Diệp Khinh Mi cười cười, cách nói của Doanh Tịch quả thực không có vấn đề gì. "Ta có thể đồng ý với ngươi, nhưng thi thể Long Quân đang được quốc gia bảo vệ." "Đừng dùng lý do này qua loa ta, năng lực của Cửu Môn các ngươi ta vẫn rõ ràng." Doanh Tịch ngừng lại rồi nói tiếp: "Chỉ cần trả lại thi thể của phụ hoàng chúng ta, sau này ta và các ngươi còn nhiều cơ hội hợp tác."Hồ Bát Nhất và những người khác ra khỏi lều, mới phát hiện bên ngoài doanh trại vốn trống trải, giờ lại bày một hàng súng cối.Những khẩu súng cối này đa số là trang bị thời Thế chiến thứ hai, kiểu dáng không đồng nhất, nhưng được xếp thành một hàng dài chỉnh tề, tạo cho mọi người cảm giác căng thẳng đến nghẹt thở.

Hồ Bát Nhất lập tức nhận ra, trên đội xe từ Trường Sa đến, chính là chở các bộ phận của súng cối, thảo nào vết bánh xe lại sâu như vậy. "Đụ má nó, chẳng lẽ là người Nhật đánh đến rồi?

Sao lại làm ra vẻ lớn vậy." Vương Khải Toàn không nhịn được nói.Ngô Tam Tỉnh chỉ vào mấy người bên cạnh súng cối nói: "Không biết, nhưng đó là thuộc hạ của Phật gia, đều là người trong quân đội." Hồ Bát Nhất nheo mắt nhìn qua, mấy người đó dường như đang bàn bạc cách tiến hành pháo kích.Y từng là liên trưởng, cũng hiểu không ít

nguyên lý pháo kích.

Súng cối đặt ở vị trí này, dựa theo vị trí đạn pháo rơi mà suy đoán.

Chẳng lẽ những người này muốn dùng hỏa lực pháo kích toàn bộ ngọn núi phía trước một lần?Hồ Bát Nhất không nhịn được nói: "Tam Tỉnh, trong doanh trại này còn ai là người quản lý?

Tình hình Vu Sơn phức tạp, chúng ta cần tìm hiểu nhanh chóng, bằng không ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không biết.""Các ngươi muốn tìm hiểu gì?" Giọng Tề Tiểu Hắc xuất hiện bên tai mọi người, làm mọi người giật mình.Lý Tứ Địa trong lòng lẩm bẩm, người này đi đứng sao mà không tiếng động vậy, quan trọng là còn đeo một chiếc kính đen, trông thật lạc lõng so với mọi người trong doanh trại.Ngô Tam Tỉnh mắt sáng lên, dường như đã đoán ra thân phận của Tề Tiểu Hắc. "Ngài là Hắc gia?" Tề Tiểu Hắc khẽ gật đầu: "Con cháu Ngô gia quả nhiên có mắt nhìn.""Hắc gia?" Mọi người chợt hiểu ra.

Nghe nói trong lớp lão bối Cửu Môn có một Hắc gia thích đeo kính đen, thâm niên rất cao, các thông tin khác không rõ.Tề Tiểu Hắc quét mắt nhìn mọi người, dừng lại một lúc trên người Hồ Bát Nhất rồi nói: "Các ngươi không phải muốn biết những khẩu pháo này dùng để làm gì sao?

Khu rừng đó, tử khí hoành hành, dưới lớp đất là toàn bộ thi thể do Tháp giáo luyện chế.

Chỉ cần có vật sống đi vào, trong chốc lát sẽ bị bầy thi hấp khô tinh huyết, còn hỏa lực pháo kích chính là dùng để đối phó những thứ đã chết này."Vương Khải Toàn chen lời: "Súng cối có thể đối phó cương thi sao?""Pháo kích một lượt trước, thử uy lực xem sao.

Đằng nào thì những viên đạn pháo này không dùng cũng phí." Lúc này, từ xa lại có ba người trẻ tuổi chạy đến, chính là nhóm ba người

La Hiên.La Hiên nhìn Hồ Bát Nhất và những người khác, rồi cung kính nói với Tề Tiểu Hắc: "Hắc gia, chuyện đã xong rồi.""Được, trước khi pháo kích, nhớ đưa Ca Ba về.

Đúng rồi, những người này đều là thành viên thế hệ thứ hai của Cửu Môn, cùng tuổi với các ngươi, hãy hòa thuận mà đối xử." Tề Tiểu Hắc nói xong câu đó, liền biến mất trong doanh trại.Súng cối hướng về khu rừng phía trước.

Nơi đây đất đai màu đen nâu, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, cây bụi thưa thớt.

Cứ đi vài bước là có thể thấy những bộ xương khô nằm rải rác trong bùn đất, không phân biệt được là người hay động vật.Chỉ thấy Ca Ba trong suốt như ngọc đang đi trong rừng, dường như đang lựa chọn gì đó, còn một bộ xương trắng úp mặt theo sau, thỉnh thoảng lại bị Ca Ba tháo mất một khối xương nào đó, rồi thay bằng một khối xương chắc chắn hơn.Bộ xương trắng này chính là thi hài Phong Học Văn.

Hôm đó y từ trong hang đá chạy ra, liền gặp Tề Tiểu Hắc và Ca Ba.Lúc đó, y nhe răng múa vuốt nhảy ra, định hấp huyết no nê một bữa, nhưng lại bị Tề Tiểu Hắc một chưởng đánh tan.

Sau đó Ca Ba đã chia cho y một chút lửa linh hồn trong đầu lâu, rồi lắp ráp lại bộ xương trắng.Sau chuyện đó, Phong Học Văn liền trở thành đàn em trung thành của Ca Ba. "Ca Ba, Ca Ba." Ca Ba chỉ trỏ Phong Học Văn, dường như đang nói theo ta thì sẽ được ăn ngon mặc đẹp, bây giờ đại ca sẽ đổi cho ngươi một bộ quần áo mới. "Gầm!" Đột nhiên, một con khô thi màu đen từ trong bùn đất chui ra, bộ xương trắng mục nát tóm lấy Phong Học Văn, giật đứt một đoạn xương đùi.Thấy đàn em nhà mình bị bắt nạt, Ca Ba nổi trận lôi đình, lửa linh hồn trong đầu lâu nhảy múa, một luồng niệm lực như đạn pháo bắn

ra, con khô thi kia lập tức bị xé toạc thành bốn năm mảnh, vương vãi trên đất bùn.Cảnh tượng này, khiến những cương thi có chút linh trí gần đó đều sợ hãi không ít, nhao nhao không dám chọc ghẹo tên xương khô tàn bạo này nữa.

Xương khô không ăn huyết nhục, có xé xương khô ra thì đối với chúng cũng chẳng có lợi ích gì.Hai bộ xương khô tiếp tục xuyên qua rừng.Càng vào sâu, vùng đất chết chóc này dần dần tràn ngập chướng khí đen, như sương mù trôi nổi trên mặt đất.

Những chướng khí này không phải tự nhiên sinh ra, mà là do sát khí thi thể khổng lồ tụ tập mà thành.Lúc này, Diệp Bạch xuất hiện bên cạnh một cây cổ thụ bị chướng khí đen ăn mòn.

Ca Ba ở xa dường như có cảm ứng, nhưng quay đầu không phát hiện ra gì, liền tiếp tục dẫn Phong Học Văn tiến lên. "Thứ này đúng là khá nhanh nhẹn." Diệp Bạch khẽ cười, trong tay y đang nắm một viên thi đan ngàn năm còn dính chút thịt thối.Thời gian quay lại nửa tháng trước.Trần Thiên Hữu và những người khác truy tìm Tháp giáo ở Vu Sơn, lại vô tình lọt vào bẫy thi trận do Tháp giáo bố trí, chính là nơi đây.Nơi đây địa thế đặc biệt, Long mạch dưới đất nghịch hành bao quanh, là một vùng đất dưỡng thi hiếm thấy sản sinh âm khí.Theo quan sát của Diệp Bạch, Tháp giáo đã kinh doanh ở đây ít nhất mấy chục năm, mới tạo ra được một ngọn núi thi như vậy.Toàn bộ ngọn núi bị chướng khí đen bao phủ, thi khí ngút trời, dưới lớp đất bùn thậm chí có vô số hành thi.

Hơn nữa, đạo hạnh của hành thi ở đây vượt xa mấy chục cụ hành thi do Phong Học Vũ thao túng.

Trần Thiên Hữu, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng những người khác vừa vào đã chịu thiệt lớn, bị bầy thi phân tán.May mắn là Trần Thiên Hữu có không ít Chưởng Tâm Lôi, cộng thêm có Diệp

Bạch âm thầm giúp đỡ, nên dù chật vật trong núi thi, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.Sau khi may mắn vượt qua núi thi, Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu biến mất ở một vùng núi, rồi không còn tìm thấy nữa.

Ngay cả thần thức của Diệp Bạch cũng không phát hiện nửa điểm tung tích.Ban đầu, Diệp Bạch còn nghĩ sự biến mất của hai người Trần Thiên Hữu có liên quan đến Tháp giáo, nhưng khi y tìm được mấy con chuột nhỏ của Tháp giáo, mới biết được mưu đồ của Tháp giáo.Tháp giáo đến Vu Sơn, cũng là để tìm kiếm thung lũng "Quan Sơn" đã mất tích.Hơn nữa, từ miệng mấy tên lâu la Tháp giáo này, Diệp Bạch cũng biết được về Ngũ Vương của Tháp giáo.Năm người này lần lượt là Hồng Diện Vương, Bạch Diện Vương, Thanh Diện Vương, Kim Diện Vương, Hắc Diện Vương.Trong đó, Thanh Diện Vương giỏi ngự linh miêu, có thể điều khiển thị giác của mèo, sở hữu nửa bản "Vân Vật Thông Tái".

Con linh miêu Diệp Bạch gặp ở hồ nước lần trước chính là do Thanh Diện Vương điều khiển từ xa.Bạch Diện Vương giỏi dịch dung, có thể biến hóa thành hình dạng của nhiều người khác nhau, ngay cả người thân cận cũng không phát hiện ra manh mối, hơn nữa tương truyền người này tinh thông thuật chiêm bặc, có thể che giấu thiên cơ.Hồng Diện Vương xuất hiện nhiều nhất trong Tháp giáo, tương truyền y tính tình nóng nảy, thường xuyên ăn thịt người sống, uống máu người.

Người trong Tháp giáo nghe danh y liền sợ hãi khiếp vía.Còn về Kim Diện Vương và Hắc Diện Vương, thông tin về hai người họ không nhiều.Từ miệng mấy tên lâu la, Diệp Bạch biết hai người này thủ đoạn dị thuật lợi hại nhất, cũng là hai người thực sự nắm giữ quyền lực trong Tháp giáo.Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu mất tích, Diệp Bạch liền âm thầm tìm kiếm tung tích Tháp giáo, thấy một tên thì

bắt một tên.Đối ngoại, y thì cho người tung tin mình và Trần Thiên Hữu đều đã rơi vào vùng đất mất tích.Quả nhiên, biết Diệp Bạch không có ở đây, người Tháp giáo liền buông lỏng cảnh giác.Khoảng một tuần trước, Diệp Bạch đã bắt giữ một kẻ dịch dung trà trộn vào làm hỏa kế Cửu Môn.Kẻ này vậy mà lại là Hồng Diện Vương của Tháp giáo.Trái với lời đồn, Hồng Diện Vương không chỉ không phải là một ác ma ăn thịt người không ghê tay, mà ngược lại còn rất cẩn thận, làm việc cực kỳ tỉ mỉ.

Y cứ nghĩ thủ đoạn dịch dung mà Bạch Diện Vương cấp cho y không có vấn đề, nhưng không ngờ Diệp Bạch và cả gia đình trong doanh trại đều có thần thức.Thần thức phát động, cơ thể từ trong ra ngoài đều có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ có những người có linh giác cực kỳ nhạy bén mới có thể phát hiện.

Trừ phi đã thay đổi một cơ thể thật sự, bằng không bất kỳ phương thức dịch dung nào cũng không thể thoát khỏi sự quét dò của thần thức.Hiển nhiên, Hồng Diện Vương lang thang trong doanh trại chưa đầy hai mươi phút đã bị Diệp Bạch dễ dàng bắt giữ.Tuy nhiên, khi thân phận của Hồng Diện Vương bị vạch trần, Diệp Bạch hơi bất ngờ, kẻ này vậy mà lại là truyền nhân Các Tạo Sơn.Thảo nào Tháp giáo không chỉ có tai mắt trong Đạo Môn, mà còn có thể an tâm phát triển mấy chục năm.

Hóa ra là nhờ sự che chở của Các Tạo Sơn.Các Tạo Sơn còn được gọi là Linh Bảo Phái, trong Đạo gia tam phái là phái giỏi nhất trong việc sử dụng các loại phù khí dị bảo.Mà Hồng Diện Vương tên thật là Đái Tri Mệnh.

Nếu chưởng môn Các Tạo Sơn đời này thoái vị, thì Đái Tri Mệnh sẽ thuận lý thành chương chấp chưởng Các Tạo Sơn.Theo lý mà nói, dù Các Tạo Sơn và hiện tại có mâu thuẫn, cũng không nên có liên hệ với Tháp giáo.

Dù sao thì nếu chuyện này bị bại lộ, danh tiếng ngàn năm của Các Tạo Sơn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, hơn nữa không có cơ hội vực dậy.Diệp Bạch lấy thân phận Hồng Diện Vương để uy hiếp, từ miệng y đã có được không ít thông tin về tầng lớp cao của Tháp giáo.Tháp giáo đột nhiên phục hưng cách đây hơn ba mươi năm.

Khi đó trật tự bất ổn, Tháp giáo nhân cơ hội phát triển lớn mạnh.Đái Tri Mệnh gia nhập Tháp giáo cũng chỉ mới hơn hai mươi năm.

Vì thân phận đặc biệt của y, nên mới có thể trở thành một trong Ngũ Vương.

Nếu xét về đạo pháp dị thuật, y chưa chắc đã sánh được với bốn Vương còn lại.Còn về lý do Đái Tri Mệnh gia nhập Tháp giáo, y ấp úng không nói, dường như lúc đó bị buộc phải gia nhập, rồi càng đi càng xa, cuối cùng không thể quay đầu lại.Cấu trúc của Tháp giáo khá đơn giản và lỏng lẻo.

Ngũ Vương mỗi người có một thế lực riêng.

Để đảm bảo tính ẩn mật, giữa các thế lực ít khi có sự giao thoa.Đái Tri Mệnh quản lý chủ yếu là những người có năng lực đặc dị và có nguồn gốc với Các Tạo Sơn.

Trong đó, các đầu mục lớn nhỏ, có đến hơn hai mươi người.Theo Đái Tri Mệnh, bên trong Tháp giáo cũng có hội đổi chác dị thuật dị bảo.

Chỉ cần có thể cống hiến cho Tháp giáo, liền có thể đổi lấy các loại bảo bối, thậm chí cả linh đan kéo dài tuổi thọ cũng có thể có được.Diệp Bạch đã kiểm tra linh đan kéo dài tuổi thọ trên người Đái Tri Mệnh.

Đó là Âm Đan của Phong gia, dùng thi đan ngàn năm làm dẫn, chế

tác thành đan dược.Loại thuốc kéo dài tuổi thọ này tác dụng phụ quá lớn, cộng thêm thi đan ngàn năm khan hiếm, Cửu Môn rất ít khi sản xuất lại.

Không ngờ Tháp giáo lại học được có bài bản, còn bắt chước, lấy kéo dài tuổi thọ làm mồi nhử, tổ chức một hội đổi chác nội bộ Tháp giáo.Tuy nhiên, Diệp Bạch nghi ngờ, Tháp giáo làm sao biết được phương thuốc chế tác Âm Đan, chẳng lẽ là từ miệng Phong Học Vũ mà biết được?Diệp Bạch lại hỏi về chuyện Phong Học Vũ.Đái Tri Mệnh nói, khi Phong Học Vũ còn là học sinh, thân phận truyền nhân Phong gia của y đã không còn là bí mật trong Tháp giáo nữa.Vì vậy Tháp giáo bí mật tiếp xúc với Phong Học Vũ, cung cấp dược liệu để y tu luyện dị thuật Phong gia, dần dần giành được sự tín nhiệm ban đầu của Phong Học Vũ.Sau này, Tháp giáo nhân lúc hoàng mộ mở ra, lại dụ dỗ Phong Học Vũ dùng hành thi để lôi kéo một phần thế lực của Cửu Môn và Đạo Môn.Chỉ là không ngờ, trong Tháp giáo cũng có ám tử của Cửu Môn, cộng thêm Phong Học Vũ tài năng phát triển quá nhanh, mưu đồ của Tháp giáo ở Vu Sơn dần dần bị Cửu Môn nắm rõ, điều này mới tạo thành cục diện hiện tại.Từ những thông tin Đái Tri Mệnh tiết lộ, Diệp Bạch phát hiện Tháp giáo ít nhất còn có một tầng cơ mật cốt lõi.Ví dụ như Tháp giáo tại sao lại nhắm vào Vu Sơn, bọn chúng lại làm sao biết được bí mật của Phong gia?

Dù sao Phong Học Vũ không thể chủ động tiết lộ bí mật của gia tộc mình cho Tháp giáo.Từ đó mà thấy, có lẽ Tháp giáo và Phong gia có một nguồn gốc không thể nhìn thấy được.Hơn nữa, từ những manh mối thông tin Diệp Bạch hiện tại đang sắp xếp, y nhìn ra được, Uông gia và Tháp giáo có liên hệ đặc biệt.

Trong tầng lớp cao của Tháp giáo nhất định có người của Uông gia.Vì thời gian Tháp giáo hưng khởi, vừa đúng lúc thế lực Uông gia dần dần rút khỏi đại lục, rồi ẩn mình trong bóng tối.

Nhưng điều làm Diệp Bạch nghi ngờ là, với thủ đoạn ẩn mình của Uông gia, tại sao lại bại lộ trong chuyện đối phó Giáo sư Trần.Tuy nói Chiếu Cốt Kính là chìa khóa để tiến vào vùng đất mất tích, nhưng Uông gia muốn có được Chiếu Cốt Kính thì không chỉ có mỗi cách cưỡng đoạt.Uông gia ở Bắc Bình cưỡng hành bắt cóc Giáo sư Trần, điều này nghiễm nhiên khiến Uông gia bại lộ trong mắt Cửu Môn.Liên tưởng đến Giáo sư Trần bị đánh tráo ở Tây Sa Hải Để Mộ, hiện tại lại xảy ra chuyện, Diệp Bạch cười cười, Giáo sư Trần này có lẽ không đơn giản như vẻ ngoài.

Người này cũng có thể là người của Uông gia cũng không chừng.Trong mắt Diệp Bạch, trùng hợp quá nhiều, thì không phải là trùng hợp nữa.Nếu là đối phó với Uông gia ban đầu, Diệp Bạch còn không quá sợ hãi.

Nhưng vừa nghĩ đến Uông Tang Hải của Uông gia và những người phục sinh từ thiên thạch, Diệp Bạch liền cảm thấy đau đầu.

Những người này thủ đoạn quỷ dị, cộng thêm mỗi người đều là lão hồ ly, không những không đối đầu trực diện với y, mà ngược lại còn có một chiêu trò ám hại sau lưng.Nếu tìm được cơ hội, Diệp Bạch không thể không xử lý gọn gàng bọn chúng.Dẫn Ca Ba cùng tiểu đệ xương khô Phong Học Văn tiến sâu vào núi thi, Diệp Bạch lẳng lặng theo sau.Trong ngọn núi thi này có quá nhiều cương thi.

Vì số lượng khổng lồ, đã nuôi dưỡng ra một nhóm cương thi có thể sánh ngang với thi vương ngàn năm.Chắc chắn, những thiên niên cương thi này chính là nguyên liệu thô để Tháp giáo chế tác Âm Đan.Diệp Bạch những ngày này lang thang trong núi thi, sau khi săn giết vài con thiên niên cương thi, liền phát hiện cương thi cấp cao càng ngày càng khó tìm.

Hơn nữa, sâu trong núi thi thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gầm

rống, nhưng khi Diệp Bạch truy tìm theo âm thanh, lại không thấy tung tích cương thi.Xem ra trong ngọn núi thi này ẩn giấu một thi vương đặc biệt, mà con cương thi này ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc thứ tư.

Diệp Bạch liền muốn dùng Ca Ba để dụ con thi vương đó ra.Sâu trong núi thi, nơi đây chướng khí đen như quỷ vụ che kín cả mặt trời, khắp nơi là cây cổ thụ và thảm thực vật héo tàn.

Đất bùn đen nâu trộn lẫn với một lượng lớn đất đỏ, những thứ này đều là máu tươi của sinh vật chưa biết.

Chương 664

"Ca Ba!"Ca Ba dẫn Phong Học Văn lang thang một đường, cuối cùng dừng lại trước một khe núi.

Bên trong chất đống rất nhiều xương cốt, trong đó chủ yếu là xương người.Đột nhiên, một luồng khí tức khủng bố tràn ngập.

Tiểu khô lâu Phong Học Văn đột nhiên rùng mình, liều mạng chạy về, nhưng Ca Ba lại nắm chặt lấy y. "Ca Ba?"Ca Ba nghiêng đầu nhìn sang, lửa linh hồn trong đầu xương trắng của y khẽ lay động, chỉ thấy chướng khí đen bị một luồng niệm lực vô hình xua tan, một bóng người đen xuất hiện sau lưng Ca Ba.Đây là một con hắc thi khổng lồ cao đến ba mét, mặt xấu xí, hai mắt đỏ rực toát ra sát ý khát máu.

Quan trọng hơn, trên lưng hắc thi còn có một người ngồi, người không cao, chỉ hơn một mét, y như một người lùn. "Hay lắm, hay lắm, không ngờ lại thật sự để ta gặp được một linh thi xương khô." Người lùn vẻ mặt đại hỷ, hai bàn tay khô héo vỗ vào đầu hắc thi.Lúc này Diệp Bạch đang ở trên sườn đồi cách đó vài trăm mét, mắt y lộ tinh quang, có thể xuyên qua từng lớp chướng khí đen nhìn thấy cảnh Ca Ba gặp phải.Diệp Bạch cười cười: "Thi vương chưa ra, vậy mà lại dụ được người nuôi thi ra rồi."Tuy nhiên, Diệp Bạch không vội hành động, y muốn xem thử năng lực của người nuôi thi này, tiện thể xem Ca Ba ngủ nhiều năm như vậy, có học được kỹ năng mới nào không.Ngoài khe núi, Ca Ba và người nuôi thi lùn chiến đấu bùng nổ.

Chỉ thấy người lùn niệm chú ngữ khu thi, một lượng lớn thối thi từ trong bùn đất chui ra.Tiểu khô lâu đã không biết trốn đi đâu từ lúc nào, nhưng Ca Ba lại đứng yên tại chỗ, một trận dao động niệm lực, như hòn đá rơi xuống nước tạo thành gợn sóng lan ra bốn phía. "Rắc!"

Lấy Ca Ba làm trung tâm, thối thi xung quanh trong chốc lát bị quét sạch, xương vụn vương vãi khắp đất.Người nuôi thi lùn thấy vậy, không những không sợ hãi, mà ngược lại còn càng kinh hỉ hơn.

Năng lực của linh thi xương khô này đơn giản là quá sức tưởng tượng của y.Nếu có thể bắt giữ và thuần hóa linh thi, thì thi vương ẩn mình sâu trong núi thi chắc chắn sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay y.Dưới sự triệu hoán của người lùn, trong màn sương đen lại chui ra ba cụ thiên niên cương thi.

Những cương thi này mọc đầy lông đen, răng nanh thối rữa dài vô tận.Ca Ba lại một lần nữa phát động niệm lực, nhưng đáng tiếc thiên niên cương thi tuy bị đánh bay, nhưng rất nhanh đã bò dậy.Liên tiếp ba lần, lửa linh hồn trong đầu xương trắng ngọc của Ca Ba dần dần mờ đi, dường như khó mà duy trì.Lúc này, Tề Tiểu Hắc đang ở trong doanh trại đột nhiên có cảm ứng, với tốc độ cực nhanh lao về phía núi thi. "Ca Ba, Ca Ba!"Thấy vậy, Diệp Bạch liền không còn ẩn giấu, đột ngột lóe đến bên phải người nuôi thi lùn, tay lớn vung một cái, kéo y từ trên vai hắc thi xuống.

Nhân lúc y chưa kịp phản ứng, Diệp Bạch lại liên tục ba quyền, hoàn toàn đánh cho y choáng váng. "Gầm!" Hắc thi nổi trận lôi đình, vậy mà lại bắt nạt chủ nhân của mình, bàn tay to bốc mùi hôi thối vù vù vồ tới Diệp Bạch.Chỉ thấy trong tay Diệp Bạch kim quang chợt lóe, toàn bộ cánh tay của hắc thi lập tức bị cắt đứt, rơi xuống xa xa.Hắc thi không cảm thấy đau đớn, lại lần nữa tấn công.

Trong mắt Diệp Bạch hàn quang lóe lên, y cũng không nhượng bộ, trong chớp mắt phân thây hắc thi thành năm mảnh, sau đó từ ngực nó lấy ra một viên thi đan tròn sáng. "Không tệ, viên này nuôi tốt, chắc có thể làm ra thêm vài viên đan dược."Lúc này người lùn mới đột nhiên phản ứng lại chuyện gì đã xảy ra, vẻ mặt kinh hãi nói: "Ngươi là Diệp Bạch...?"Diệp Bạch cười cười, đang chuẩn bị trả lời, thì thấy trong

màn sương đen một bóng người đột ngột lao đến.Chính là Tề Tiểu Hắc mặc đồ đen. "Đến muộn rồi, nhưng vẫn còn ba cụ thiên niên cương thi, giao cho ngươi đấy." Tề Tiểu Hắc nhìn Diệp Bạch một cái, rồi lại nhìn Ca Ba đang bị cương thi truy đuổi đánh đập ở một bên, vô ngữ nói: "Ngươi đúng là thích hành hạ người khác."Nói xong, Tề Tiểu Hắc liền lấy Phi Công ra, nhúng Tru Tà Huyết rồi lao lên.Sau khi tiến giai Thiên Nhân, cơ thể Tề Tiểu Hắc có sự biến đổi về chất, thực lực tăng gấp mấy lần.Chỉ thấy kiếm mang lóe lên, không khí xé rách một trận, ba cụ thiên niên cương thi trong chớp mắt đầu mình lìa thân, đổ gục trên đất bùn, máu thi thối rữa chảy tràn một nơi.Tốc độ giết địch này, không hề kém Diệp Bạch nửa phần.Diệp Bạch khẽ gật đầu, không mấy bất ngờ.

Trước đây y và Tề Tiểu Hắc từng giao đấu.

Khi y không dùng Chưởng Tâm Lôi, dị hỏa và các thủ đoạn khác, còn Tề Tiểu Hắc không dùng dị năng sau khi tiến giai Thiên Nhân, hai người có thể đánh sáu bốn.Nếu cả hai bên dùng toàn bộ thủ đoạn, Diệp Bạch có thể tiêu diệt Tề Tiểu Hắc trong một chớp mắt, nhưng tiền đề là có thể ngăn được Tề Tiểu Hắc.Vì năng lực mắt của Tề Tiểu Hắc thật sự có chút biến thái.Chỉ cần bất kỳ ai bộc lộ sát ý hoặc có địch ý với y hay người bên cạnh y, đôi mắt đó của y liền có thể nhìn thấy hiểm cảnh chưa xảy ra.Nói tóm lại, chính là có thể dự đoán những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Có thể nói, với bản lĩnh này, Tề Tiểu Hắc vĩnh viễn sẽ không bị người khác ra tay trước, mà còn có thể cảm ứng được nguy hiểm không thể chống đỡ từ sớm, kịp thời rút lui.

Vừa rồi Ababa gặp nguy hiểm, Tề Tiểu Hắc liền nhìn thấy ngay lập tức, và vội vàng chạy tới.

Tề Tiểu Hắc nhìn Diệp Bạch: “Nếu ta không đến, huynh có phải

sẽ để Chu Nhu mang Ababa đi không?" "Sao có thể, huynh không thấy ta đã tóm Chu Nhu rồi sao?" Diệp Bạch lắc đầu, phủ nhận ý nghĩ đó mà mình vừa nảy sinh.

Trước đó, hắn từng nghĩ, nếu lấy Ababa làm mồi nhử, liệu có thể tìm được hang ổ của Tháp Giáo không, nhưng hiện tại đã bắt được Chu Nhu này, hắn cũng có thể hỏi ra tình hình bố phòng của Tháp Giáo.

Từ công thuật Đái Tri Mệnh cung cấp, Hắc Diện Vương có một tâm phúc Chu Nhu, chuyên giúp hắn nuôi dưỡng đám thây ma.

Vậy thì Chu Nhu này hẳn phải biết rất nhiều cơ mật cốt lõi của Tháp Giáo.

"Nói đi, người của các ngươi bây giờ đều trốn ở đâu?" "Ta không biết, ta phụng mệnh ở thi sơn canh giữ, yểm hộ các đại nhân rút lui." Chu Nhu run rẩy đáp.

Hắn bị Diệp Bạch đánh ba quyền đến choáng váng, bây giờ đầu óã còn hơi mơ hồ.

Dù sao tư duy không rõ ràng, lời nói liền nửa thật nửa giả, muốn mê hoặc Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc.

Nhưng trước mặt hắn, hai người kia ai mà chẳng là người tinh thông, dễ dàng phát hiện Chu Nhu đang nói dối.

"Xử lý thế nào đây?" Tề Tiểu Hắc quay đầu hỏi.

"Ngươi thẩm vấn giỏi, mang về hỏi đi, nếu thật sự vô dụng thì cắt lưỡi, đánh gãy hai tay hai chân rồi ném vào thi sơn này, để hắn tự mình nếm thử cảm giác làm cương thi." Chu Nhu nghe thấy lời này, lòng lạnh đi một mảng lớn, vừa định nói gì đó thì bị Tề Tiểu Hắc một chưởng đánh ngất.

"Vậy còn huynh thì sao?" "Ta còn phải ẩn mình một thời gian, ở

đây có một con Thi Vương cần giải quyết, đúng rồi, khi về ngươi nhớ mang Tần Vương Chiếu Cốt Kính đến cho ta, ta thử xem làm cách nào để tiến vào Thất Tung Chi Địa." "Được, ta có cách giúp huynh tìm Thi Vương, huynh cứ ở đây chờ ta." Diệp Bạch còn định hỏi cách nào để tìm Thi Vương, thì thấy Tề Tiểu Hắc mang theo Ababa và Chu Nhu biến mất trong màn sương đen.

Diệp Bạch lại nhìn ba cỗ thi thể ngàn năm cương thi đầy máu me, khẽ lắc đầu, cảm thán Tề Tiểu Hắc để lại công việc dơ bẩn cho mình.

Tiếp đó hắn tiến lên lấy ra thi đan, đáng tiếc ba cỗ thi thể chỉ ra được hai viên đan.

Không lâu sau khi Tề Tiểu Hắc trở về, liền ra lệnh khai pháo.

Thuộc hạ của Phật gia không dám chậm trễ, vội vàng sắp xếp pháo binh tiến hành oanh tạc.

"Ầm ầm ầm!" Mấy chục khẩu đại pháo đồng thời khai hỏa, trường diện hùng vĩ, mọi người trong doanh địa đều đổ ra xem.

Nhìn những viên đạn pháo đen sì gầm rú trên không trung, Diệp Bạch mắng một câu "kẻ tiểu nhân", liền lấy Kim Linh Châu đội lên đầu, hóa thành một đạo kim quang xuyên qua thi sơn.

Đợt pháo kích đầu tiên nổ tung trên thi sơn, toàn bộ lớp thực vật bề mặt và nham thạch trên cả ngọn núi đều bị san bằng, thậm chí cả lớp đất ba thước bên dưới cũng bị lật tung.

Những hủ thi và hành thi dưới đất cũng chết thương quá nửa, chi cán và thân thể vương vãi khắp nơi.

Lúc này, một tiếng gầm giận dữ lại một lần nữa vang lên, chính là Thi Vương ẩn nấp trong thi sơn.

Diệp Bạch mắt sáng lên, đuổi theo nguồn âm thanh cấp tốc.

Lần này, vô luận thế nào cũng không thể để ngươi chạy thoát!

Các ngọn núi gần Vu Sơn đều có thể nghe thấy tiếng pháo kích hạng nặng.

Lúc này, trong một hang đá, không ít tinh nhuệ của Tháp Giáo đang tụ tập ở đây.

Dẫn đầu là Thanh Diện Vương, Bạch Diện Vương, và Hắc Diện Vương.

"Mẹ nó, Cửu Môn chẳng lẽ thật sự thông thiên, ngay cả nhiều hỏa lực như vậy cũng có thể có được." Thanh Diện Vương bất mãn nói.

Hắn tinh thông nửa bản 《Vân Vật Thông Tái》, giỏi dùng các loài động vật nhỏ như linh miêu làm tai mắt.

Nhưng mấy ngày trước, Diệp Bạch bằng thần thức nhạy bén đã đồ sát sạch những "con mắt" mà hắn để lại.

Điều này khiến năng lực của hắn không thể phát huy được chút nào.

Đôi khi hắn còn thắc mắc, Diệp Bạch rốt cuộc làm sao phát hiện ra vật cưng của hắn.

Phải biết rằng linh vật hắn nuôi dưỡng đều được bồi dưỡng bằng đại giới tiền, dùng một con là thiếu một con.

Nếu tất cả đều chết sạch, hắn còn thủ đoạn nào để đứng vững ở Tháp Giáo?

Diệp Bạch này thật đáng ghét!

Nhưng may mắn thay, Diệp Bạch đã rơi vào Thất Tung Chi Địa, trong thời gian ngắn sẽ không ra được.

Bên cạnh, Hắc Diện Vương nghe vậy, lộ ra vài phần lo lắng, tâm phúc Chu Nhu của hắn vẫn còn ở trong thi sơn, đợt pháo kích này,

không biết hắn có thể thoát được không.

Chương 665

Nhưng Hồng Diện Vương sao không truyền tin tức gì về?

Động tĩnh lớn như vậy của Cửu Môn, Hồng Diện Vương đáng lẽ phải cảnh báo từ sớm chứ.

Chẳng lẽ Hồng Diện Vương đã gặp chuyện gì sao?

"Lão Hắc, bây giờ chúng ta làm sao?

Không thể cứ đứng chờ thế này chứ, nếu không sớm muộn gì cũng bị Cửu Môn tìm đến vây tiễu." Thanh Diện Vương lại nhịn không được nói.

Hắc Diện Vương nghĩ một lát nói: "Kim Vương còn chưa truyền tin tức, cứ chờ thêm chút, nhưng Cửu Môn đã dùng quân hỏa đối phó chúng ta, chúng ta đương nhiên cũng có thể phản kích.

Hiện giờ Diệp Bạch đã Thất Tung, vậy tối nay ta sẽ điều khiển đám thi chủ công doanh địa Cửu Môn, các ngươi ai nấy thi triển thủ đoạn, để Cửu Môn xem năng lực của Tháp Giáo chúng ta, nhớ kỹ một điểm, đó là phải giết cho sảng khoái!" "Tuyệt hảo, những ngày này ta sắp nghẹn chết rồi." Thanh Diện Vương khá kích động, nhìn Bạch Diện Vương vẫn im lặng nói: "Lão Bạch, tối nay hai ta cùng đi?" Bạch Diện Vương không nói ra điềm hung mà mình đã bói được trước đó, cười từ chối nói: "Thôi đi, ta vẫn nên ở lại hậu phương, giúp mọi người gây nhiễu loạn thiên cơ quái tượng, nếu không Cửu Môn tính ra tối nay có chuyện thì không ổn." Thanh Diện Vương lộ vẻ không vui, nhưng cũng không nói gì.

Lúc này, Diệp Bạch truy tìm tiếng gầm của thi, cuối cùng đã tìm thấy nơi Thi Vương ẩn nấp.

Trong một hang động vừa mới khai quật, đất còn rất ẩm ướt.

Thi Vương trốn sâu trong động, ôm một ổ chuột đất hấp thụ tinh huyết.

Diệp Bạch dùng thần thức phát hiện Thi Vương trong động, nhưng không mạo hiểm kinh động.

Trước đó hắn mấy lần lần theo âm thanh truy tới, Thi Vương đều mượn đất đai mà biến mất.

Rõ ràng con Thi Vương này không đơn giản, có lẽ có thần thông độn địa.

Muốn diệt sát Thi Vương, Diệp Bạch cảm thấy không thể dùng cách thông thường, tốt nhất là phải dẫn Thi Vương ra khỏi động trước.

Diệp Bạch vỗ vỗ cổ quyển trên mu bàn tay, lôi Tiểu Kim Trúc mập mạp trong không gian ra.

"Chít chít!" Tiểu gia hỏa này ở trong thế giới tràn ngập linh khí của tiên đồ cổ quyển đã hơn một tháng, trở nên vàng óng ánh, còn mọc thêm hai đoạn trúc vàng mới.

Diệp Bạch dùng thủ ngữ giao tiếp với Tiểu Kim Trúc, nói cho nó biết phải làm gì.

Tiểu Kim Trúc cũng khá ngoan ngoãn, gật gật đầu, liền chui vào lòng đất.

Không lâu sau, trong động truyền ra tiếng gầm của Thi Vương, sau đó Tiểu Kim Trúc rải rác mầm trúc cuồng chạy ra, Thi Vương thân hình cao lớn khôi ngô theo sát phía sau.

Nhưng ngay khoảnh khắc nó xuất hiện, Chưởng Tâm Lôi mà Diệp Bạch đã tích lực liền ầm ầm đánh tới.

“Ầm ầm!” Không gian nổ tung, lôi đình màu tím xua tan màn chướng khí màu đen nhạt, lớp thịt thối trên bề mặt Thi Vương lập tức bốc ra lượng lớn khói đen, bị đánh vào hố sâu.

Thi Vương cảm nhận được uy hiếp chết người, quay đầu liền muốn chui vào lòng đất.

Nhưng Diệp Bạch nào đâu sẽ cho nó cơ hội này.

Chỉ thấy Diệp Bạch nắm chặt chân Thi Vương, kéo nó từ trong đất lên, sau đó Chưởng Tâm Lôi rực sáng, Thi Vương kêu thảm thiết liên hồi.

Thấy trong miệng Thi Vương bốc ra khói đen, Diệp Bạch mới giảm công suất Chưởng Tâm Lôi.

“U u u!” Thi Vương không hề kém cỏi về linh trí, nó hướng Diệp Bạch cầu xin.

Nhưng trong mắt nó lóe lên một tia hắc mang, đột nhiên lật người cắn xé vào bắp chân Diệp Bạch.

Nhưng Diệp Bạch đã sớm đề phòng, một cước đạp mạnh xuống, dẫm toàn bộ đầu lâu Thi Vương vào bùn đất.

“Tìm chết!” Diệp Bạch mắt lóe hàn quang, lôi quang trong tay đại thịnh.

Tích lịch ba lạp, lôi quang nóng rực làm không khí cũng bốc hơi.

Dưới lôi đình mạnh mẽ như vậy, Thi Vương kêu thảm không dứt, toàn thân cháy đen, không còn một mảng thịt lành lặn.

Cuối cùng Diệp Bạch dán Trấn Thi Phù vào giữa trán con Thi Vương bán tử bán hoạt, ném vào cổ quyển.

Diệp Bạch là chủ nhân của cổ quyển, bất kỳ dị động nào bên trong cổ quyển đều không thể thoát khỏi cảm giác của hắn.

Thi Vương này năng lực đặc biệt, lại có thể xuyên hành dưới lòng đất, có lẽ là một vật thí nghiệm rất tốt.

Dù sao thi đan ngàn năm hắn cũng đã có không ít, cũng không để ý đến viên này.

Bắt giữ Thi Vương xong, Diệp Bạch liền thân hình lóe lên, biến mất khỏi thi sơn.

Đêm xuống, trời dần tối đi.

Trong doanh địa Cửu Môn thắp đèn, và lại nổi lửa trại.

Cách doanh địa mười dặm, các bộ phận của Tháp Giáo tụ tập ở đây.

Mấy con linh miêu vẫn vện chui ra từ bụi cây, Thanh Diện Vương tiến lên an ủi, sau đó điều khiển chúng đến gần doanh địa Cửu Môn thám thính đường đi.

Không lâu sau, các linh miêu lần lượt quay về, Thanh Diện Vương cũng đại khái nắm rõ tình hình phân bố các trạm gác ẩn và rõ ràng bên ngoài doanh địa.

Thanh Diện Vương nhịn không được nói: "Lão Hắc, thật sự không thông báo trước cho Hồng Diện Vương sao?

Tình hình bên trong doanh địa hắn hẳn rất rõ, có hắn ở trong, chúng ta ở ngoài, nói không chừng thật sự có thể trọng thương Cửu Môn, chẳng phải là đại công một kiện sao." Hắc Diện Vương lắc đầu, nói ra suy đoán trong lòng: "Hồng Diện Vương trà trộn vào doanh địa Cửu Môn lâu như vậy, mỗi ngày chỉ truyền về vài tin tức không quan trọng, ta nghi ngờ hắn đã bị Cửu Môn phản gián, vả lại, ngươi phải biết Hồng Diện Vương từ trước đến nay không cùng phe với chúng ta." Nghĩ đến Hồng Diện Vương xuất thân Đạo môn, Thanh Diện Vương khẽ gật đầu, dù sao ba phái Đạo gia và bọn họ vẫn luôn là tử

địch, vào thời khắc then chốt, Hồng Diện Vương đầu dựa Cửu Môn cũng là cực kỳ có khả năng.

Cẩn thận một chút cũng rất tốt.

Lần này Tháp Giáo tổng cộng điều động mười lăm người, trừ Thanh Diện Vương và Hắc Diện Vương ra, còn lại đều là cao thủ tà đạo.

Trong đó có người giỏi miêu cương cổ thuật, có người điều khiển tiểu quỷ, còn có mấy người thao túng ngũ độc chi vật.

Tóm lại, mấy chục năm nay, Tháp Giáo đã chiêu mộ không ít kỳ nhân dị sĩ trên khắp cả nước, ai nấy đều thân hoài tuyệt kỹ, lại có chút danh tiếng ở địa phương.

Lúc này, Tề Tiểu Hắc trong doanh địa Cửu Môn lại một lần nữa có cảm ứng.

Hắn nhìn thấy một số cảnh tượng trong tương lai, không khỏi khẽ lắc đầu.

Bọn họ còn chưa tìm thấy người Tháp Giáo, không ngờ Tháp Giáo lại tự mình tìm đến.

Thế này cũng tốt, sớm thử một chút thực lực của Tháp Giáo, nếu như không chịu nổi một đòn, vậy thì không cần hắn ra tay.

Nhưng, hắn vẫn phải ẩn mình trong bóng tối, bảo toàn tính mạng của một số người.

Số lượng nhân viên trong doanh địa Cửu Môn không ít, ngoài các phái Đạo gia đi theo Bạch Tri Hi trước đó, còn có một nhóm lão hỏa kế của Cửu Môn.

Lúc này mọi người đang quây quần bên lửa trại, ăn đồ hộp đã hâm nóng.

Hồ Bát Nhất và những người khác đã quen thân với ba tiểu tử La Hiên, ngồi cùng nhau nói chuyện trời đất.

Chương 666

Ba người La Hiên đã trải qua một thời gian dài ở Minh Phủ Thế Giới, đối với nhiều thứ bên ngoài đều không quen thuộc, vì vậy khi Vương Khải Toàn thổi phồng cảnh tượng anh ta và lão Hồ gặp trận tuyết lở lớn ở Đông Bắc, ai nấy đều tò mò vểnh tai lắng nghe.

Mà Hồ Bát Nhất và những người khác cũng rất hứng thú với Minh Phủ Thế Giới của ba người La Hiên, con hổ có thể nuốt chửng cả con bò sống thì phải lớn đến mức nào chứ?

Nếu có cơ hội, bọn họ cũng muốn đến Minh Phủ Thế Giới thần kỳ đó một chuyến.

Ngồi đối diện với Hồ Bát Nhất và Cửu Môn là các nhân viên Đạo gia, Tiểu Hòa Thượng đang cau mày nhai bánh bích quy nén.

Vật tư mà Cửu Môn mang theo không có đồ hộp, hai thầy trò bọn họ chỉ có thể ăn bánh bích quy chống đói.

Thấy vẻ mặt của đồ nhi, lão hòa thượng lông mày trắng liền biết đồ nhi muốn nếm thử mùi vị thịt, ông đang chuẩn bị dùng một bụng Phật môn chân ngôn để giáo huấn, thì đột nhiên mày ông giật nhẹ.

Lão hòa thượng lông mày trắng không khỏi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy xa xa hắc khí trùng thiên, dường như có điềm báo bất tường.

"Ngoan đồ nhi." "Sao vậy sư phụ." "Mau đi thu dọn hành trang." Không nói đến hai thầy trò hòa thượng đang hoảng loạn, lúc này trong đầu Trần Văn Cẩm cũng vang lên giọng nói yếu ớt: "Ta cảm thấy có gì đó không ổn, ngươi hãy chuẩn bị đi." "Không ổn cái gì." Nhưng giọng nói yếu ớt trong đầu lại không có hồi đáp.

Trần Văn Cẩm khẽ cau mày, vội vàng kể lại lời Yīng Xī cho mọi

người có mặt.

"Có thể có tình huống gì, chúng ta nhiều người như vậy, ai đến cũng là chết, lão bà Vu đó sẽ không phải là dọa chúng ta chứ." Vương Khải Toàn trách móc nói.

Từ khi biết trong cơ thể Trần Văn Cẩm có một lão nữ nhân ngàn năm, hắn liền đề phòng Trần Văn Cẩm.

Nữ nhân này không thành thật, tuyệt đối không thể để lão Hồ lại bị cô ta mê hoặc.

Ngô Tam Tỉnh đứng dậy đánh giá một lượt nói: "Lão Hồ, Béo tử, thật sự có gì đó không ổn, môi trường xung quanh quá tĩnh lặng." Đột nhiên, một tiếng huýt sáo trong trẻo vang lên, mọi người Cửu Môn lập tức cảnh giác.

Đây là tiếng còi báo động của Cửu Môn.

Cùng lúc đó, bốn phía doanh địa xông ra một đám trùng nghĩ độc xà, đi đến đâu, thực vật đều khô héo điêu linh.

Độc trùng độc xà như sóng thần ập đến, các hỏa kế Cửu Môn giữ doanh trại cố gắng dùng hỏa lực áp chế, nhưng sát thương của đạn có hạn, chỉ có thể vừa đánh vừa lui.

May mắn thay bên ngoài doanh địa có một vòng bột xua côn trùng đặc chế, chặn lại phần lớn độc trùng, chỉ có một lượng nhỏ độc xà và độc ngô công chui lọt vào.

Vương Khải Toàn thấy vậy, nhịn không được nói: "Mẹ nó, chúng ta khi nào lại chọc giận lão gia độc vật, bọn chúng đây là tập đoàn đến báo thù sao." "Đừng lảm nhảm Béo tử, mau đến giúp!" Mọi người Cửu Môn và các phái Đạo gia vây thành một vòng tròn, ai nấy thi triển thủ đoạn đối phó độc vật.

Nhất thời tiếng súng, tiếng chú ngữ Đạo gia, tiếng pháo hỏa, hỗn

tạp thành một đoàn.

Vương Khải Toàn rút dao găm ra, nuốt trước một viên Giải Bách Độc Đan, xông vào đám độc vật chém giết, khi ra lại, trên mông treo ba con độc trùng dài màu đen.

"Mẹ nó, cứ nhắm vào mông Bàn gia, lão Hồ, mau đến giúp ta nhổ ra!" Hồ Bát Nhất cũng sớm đã uống Giải Bách Độc Đan, Kim Cương Tán trong tay như một cây côn ngắn, hất bay những độc vật ập đến.

Trong màn đêm, công kích của độc vật càng lúc càng dữ dội, vòng vây của mọi người càng lúc càng nhỏ lại.

Nhưng giằng co lâu như vậy, lại không có một người nào bị thương.

"Lão Hồ, lạ thật, vừa rồi con độc ngô công kia suýt chút nữa đã bay vào mặt ta, sau đó không biết bị thứ gì đánh bay rồi." "Cái này còn phải nghĩ sao, khẳng định là có cao nhân tương trợ, huynh không thấy các đại nhân trong lều đều không ra ngoài sao?" Chu Nguyên phía sau La Hiên nhịn không được nói, cảm thấy đầu óã choáng váng.

Vương Bàn Tử này cứ giật mình một tiếng, làm hắn phiền lòng, hại hắn vừa rồi bị cắn một cái.

Nhưng, huyết mạch trường sinh của hắn thật sự quá tệ, ngay cả độc của một con độc ngô công cũng không chịu nổi.

Lại nhìn La Hiên phía trước, đã bị cắn ba cái, cũng không thấy có phản ứng bất lợi gì.

"Thảo nào, thảo nào." Vương Khải Toàn lúc này mới hiểu ra, người trong lều không ra ngoài, phần lớn là để quan sát biểu hiện của bọn họ.

Biểu hiện tốt nhất định sẽ có công tích điểm không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Vương Khải Toàn hoàn toàn buông bỏ phòng ngự, ỷ vào có giải độc đan, xông vào đội quân độc vật đại sát tứ phương, liều mạng thể hiện bản thân.

Vương Khải Toàn muốn nhân cơ hội này kiếm thêm công tích điểm, để đổi lấy những thứ bảo mệnh cho mình và lão Hồ.

Dù sao những thứ tốt đều là do mình liều mạng mà có.

Quả thật như Chu Nguyên đã nói, Tề Tiểu Hắc ở xa ẩn mình đang giúp đỡ mọi người.

Nhưng thấy Vương Khải Toàn xông vào đám độc vật, Tề Tiểu Hắc cau mày.

Tên béo này, dũng khí thật đáng khen.

Năm đó hắn cũng không dám manh động như vậy.

"Lão Hồ, Tam Tỉnh, cứu ta!" Không lâu sau, trong đại quân độc vật liền truyền ra tiếng kêu cứu của Vương Khải Toàn, chỉ thấy một con cương thi ngàn năm ẩn trong đám độc vật, giơ cao Vương Khải Toàn lên.

"Gầm!" Cương thi hai tay sắt kẹp lấy cổ và đùi Vương Khải Toàn, và dùng lực hướng ra ngoài, dường như muốn xé toạc Vương Khải Toàn.

"Béo tử!" Thấy Vương Khải Toàn tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Hồ Bát Nhất cuối cùng nhịn không được, dùng Kim Cương Tán đỡ lấy độc vật, liều mạng xông về phía trước.

Ngô Tam Tỉnh, Trương Tiểu Phàm và những người khác bên cạnh cũng vội vàng tiến lên, muốn cứu Vương Khải Toàn từ miệng thi.

Lúc này Vương Khải Toàn chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt đều sắp bị nghiền nát.

“Mẹ nó, muốn lấy mạng lão tử, lão tử cũng không để ngươi dễ chịu.” Huyết tính của Vương Khải Toàn cũng bị kích phát ra, trên không trung bỗng nhiên tuôn ra một cỗ đại lực, giãy thoát ra cánh tay đang nắm lấy dao găm mà đâm xuống thật mạnh.

Một con mắt thối rữa bị Vương Khải Toàn móc ra, thi huyết đen sì hôi thối vãi đầy đất.

Nhưng cũng chỉ có vậy, các bộ phận khác của cương thi ngàn năm cứng rắn vô cùng, Vương Khải Toàn đâm nửa ngày cũng không đâm thêm được một lỗ nào.

“Xong rồi, lần này thật sự phải đi gặp lão nhân gia rồi.” Ngay khi Vương Khải Toàn nghĩ mình sắp chết trong tay cương thi, một đạo đao quang chói lọi lóe lên, vào giây phút cuối cùng đã cứu Vương Khải Toàn.

Hồ Bát Nhất và những người khác đều kinh ngạc, người ra đao lại là Bạch Thập Nhất.

Từ khi làm rõ thân phận Trần Văn Cẩm, cô gái mặt lạnh này có cảm giác tồn tại cực thấp trong đội ngũ, chỉ thỉnh thoảng giao lưu với ba tiểu tử La Hiên, không ngờ cô ta lại có thân thủ này!

Giữa trường, Bạch Thập Nhất cứu Vương Khải Toàn xong, mặt không đổi sắc.

Chỉ thấy cô ta lau đều vết máu tru tà còn sót lại trên mặt đao, rồi lại một lần nữa thân hình chuyển động.

Xoẹt!

Hàn quang lóe lên, đầu lâu cương thi ngàn năm liền rơi xuống đất, nhanh chóng bị độc nghĩ độc trùng phân thực.

Vương Khải Toàn vội vàng chạy trở lại với vẻ mặt sợ hãi.

Hắn vừa từ quỷ môn quan đi một vòng, sau khi tâm cảnh đại khởi đại lạc liền hô lên: "Bạch muội tử, sau này Bàn ca sẽ che chở cho muội." Bạch Thập Nhất liếc hắn một cái, không đáp lời, cầm hắc kim trường đao đi chi viện những người khác.

"Lão Hồ, ta phát hiện ta lại động xuân tâm rồi!" Vương Khải Toàn trở về vòng vây sau, nhịn không được kể lể với Hồ Bát Nhất.

"Cút đi, có sức lực này chi bằng giết thêm vài con độc vật." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh ghé vào tai Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, Bạch Thập Nhất là đến để trông chừng Trần Văn Cẩm." Hồ Bát Nhất khẽ cau mày, quay đầu nhìn Trần Văn Cẩm đang đối phó độc vật, không biết đang nghĩ gì.

Chương 667

Cùng với sự hợp lực vây giết của mọi người, số lượng đại quân độc vật ngày càng ít đi, nhưng bên ngoài doanh địa bắt đầu xuất hiện những hành thi nhảy nhót.

Những hành thi này nhảy một cái cao ba trượng, thân hình quỷ dị, dưới ánh trăng tản ra khí tức tử tịch.

Lúc này, cả người Cửu Môn lẫn các phái Đạo gia, trên mặt đều lộ ra vẻ lo lắng.

Nếu như những hành thi này ùn ùn xông tới, bọn họ tuyệt đối không thể phòng thủ được.

Trong một lều trại ở doanh địa, Bạch Tri Hi, Diệp Khinh Mi, Linh Nhi, Trần Ngọc Lâu đều tụ tập ở đây.

Diệp Khinh Mi vẫn luôn chú ý cục diện bên ngoài, nhịn không được nói: "Nương thân, đến lúc người ra tay rồi." "Không vội, chờ thêm chút, con cá lớn còn chưa ra." Ánh mắt thâm thúy của Bạch Tri Hi dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Mà tình hình trong Tháp Giáo cũng tương tự, Hắc Diện Vương lúc này đang do dự có nên tiến hành tổng công kích cuối cùng hay không.

Lần đột kích bất ngờ này, thu hoạch rất ít.

Không nói đến việc Cửu Môn ít ai bị thương, hơn nữa nhân viên cốt lõi của Cửu Môn không một ai xuất hiện.

Động tĩnh lớn như vậy, những người này chẳng lẽ đang ở bên trong xem kịch?

Hắc Diện Vương sờ cằm suy tư.

Sơ bộ mà nói, Cửu Môn dường như đã bố trí sẵn cạm bẫy, chỉ chờ bọn họ chui vào.

"Lão Hắc, thật sự không động thủ sao?

Thuộc hạ của ta đã tổn thất không ít độc vật, cổ trùng…" Thanh Diện Vương tiến lại gần nói.

"Bảo bối của bọn chúng tổn thất, giáo trung tự nhiên sẽ bồi thường, tổn thất càng nhiều, bồi thường càng nhiều.

Thanh Vương, ngươi hãy phái linh miêu thăm dò nữa đi, ta luôn cảm thấy trong doanh địa này có cạm bẫy." Hắc Diện Vương cẩn thận nói.

"Được." Thanh Diện Vương nghĩ một lát, gật đầu đồng ý.

Tuy nói sâu trong doanh địa quá nguy hiểm, hơn nữa linh miêu của hắn không còn mấy con, nhưng lúc này không phải là lúc tiếc linh miêu.

Chỉ cần kế hoạch của bọn họ thành công, đến lúc đó Cửu Môn cũng không thể gây sóng gió gì được.

Tiếp đó, Thanh Diện Vương điều khiển linh miêu cẩn thận xâm nhập hậu phương doanh địa Cửu Môn, nó nhẹ nhàng chui vào một lều trại.

"Meo!" Linh miêu lập tức xù lông, ngay sau đó trước mắt Thanh Diện Vương tối sầm lại, rên lên một tiếng trầm đục, phun ra một ngụm tiên huyết.

"Sao vậy?

Nhìn thấy gì rồi?" Hắc Diện Vương vội vàng hỏi.

"Một con khô lâu màu trắng!" "Đi, có mai phục!" Hắc Diện Vương điều khiển hành thi rút lui, sau đó quay đầu bỏ đi.

Thanh Diện Vương thấy vậy, cũng không kịp lau máu, vội vàng đi thông báo cho thuộc hạ.

"Ababa, Ababa!" Lúc này, trong doanh địa, Ababa đang cầm một con linh miêu đã chết, lung lay đi đi lại lại.

Thấy linh miêu thật sự không động đậy, Ababa liền ném linh miêu cho tiểu đệ khô lâu đang trung tâm cảnh giới bên ngoài lều.

Sau đó Ababa hai chân khép lại, ngoan ngoãn nằm trên giường đắp chăn.

Tiểu Hắc nói, chỉ có đứa trẻ ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi mới có thể mau chóng khỏe lại.

Nó vừa nghe lời vừa ngoan ngoãn, nhất định có thể sớm khỏi vết thương.

Trong lều trại doanh địa, thấy đám hành thi có dấu hiệu rời đi, Bạch Tri Hi khẽ cau mày, cổ tay lật một cái, lấy ra Tiêu Vĩ Cầm.

Tranh tranh tranh!

Âm cầm trong trẻo chói tai vang vọng khắp bốn phía doanh địa.

Tiếng cầm đầu tiên vang lên, những độc xà độc trùng còn sót lại gần đó lập tức chết tươi, nằm rải rác như cát đá.

Lúc này, ba vị cao nhân tà đạo đang điều khiển độc vật trong Tháp Giáo đồng thời bị thuật pháp phản phệ, phun ra một ngụm tinh huyết lớn rồi không thể gượng dậy nổi nữa.

"Cứu mạng, đưa chúng ta đi!" Thanh Diện Vương thấy vậy vội vàng để những người khác khiêng ba người này đi.

"Nhanh nhanh, triệu hồi tất cả trùng cổ của mình về!" Tranh tranh tranh!

Tiếng cầm thứ hai vang lên, là một khúc nhạc không ngừng, phong

cách kích động.

Ngón tay Bạch Tri Hi như ngọc, liên tục dùng chân nguyên lay động dây đàn.

Âm cầm như mộng như huyễn, tiếng cầm như sóng vỗ lan tỏa khắp bốn phía.

Mọi người trong doanh địa như si như dại, chỉ cảm thấy âm cầm mỹ diệu nhất thế gian cũng chỉ đến thế.

Mà những người Tháp Giáo thì hết người này đến người khác bị phá tà đạo thuật pháp, và phải chịu đạo pháp phản phệ.

Ngay cả Hắc Diện Vương cũng đột nhiên mặt tái nhợt, bước chân loạng choạng, suýt chút nữa ngã xuống đất.

"Sao vậy, lão Hắc." "Đáng chết, hành thi phái đi không quay về được nữa rồi." Hắc Diện Vương giận dữ mắng.

Cũng như những người Tháp Giáo khác, lần này tổn thất của hắn cũng vô cùng thảm trọng.

Không nói đến hành thi và cương thi ngàn năm mà hắn nuôi dưỡng nhiều năm, ngay cả tâm phúc thuộc hạ Chu Nhu cũng mất tích.

Những thứ này, chính là căn bản để hắn đứng vững ở Tháp Giáo.

Mẹ nó, lần này đối phó Cửu Môn thật sự đã chịu một tổn thất lớn.

Không ngờ Cửu Môn ngoài Diệp Bạch ra, còn có một cao nhân có thể dùng tiếng đàn phá đạo pháp.

Cửu Môn đáng ghét, ta sớm muộn gì cũng sẽ báo thù này.

Hắc Diện Vương độc ác nghĩ thầm trong lòng.

Mười lăm người Tháp Giáo chật vật chạy trốn trong rừng, mà Diệp Bạch thì xa xa theo sau bọn họ.

Kỳ thực từ khi những người Tháp Giáo ẩn náu gần doanh địa, Diệp Bạch đã phát hiện ra tung tích của bọn họ.

Nhưng Diệp Bạch ẩn mình không động, ngoài việc muốn xem những người Tháp Giáo sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với người trong doanh địa, còn muốn xem Kim Diện Vương vẫn chưa xuất hiện là ai.

Trước đó Đái Tri Mệnh nói, Tháp Giáo do Hắc Diện Vương và Kim Diện Vương khống chế.

Chương 668

Nhưng dựa theo quan sát của Diệp Bạch về Hắc Diện Vương, người này không thể là người khống chế Tháp Giáo.

Vậy Tháp Giáo, rất có thể là do Kim Diện Vương khống chế.

Để che mắt mọi người, Kim Diện Vương còn cố ý tạo ra Ngũ Vương của Tháp Giáo, dùng để gây nhầm lẫn.

Lúc này, Diệp Bạch tin chắc, những bộ phận Tháp Giáo đang hoảng loạn chạy trốn này nhất định sẽ dẫn hắn tìm được Kim Diện Vương, tức là người khống chế thực sự của Tháp Giáo.

Hắc Diện Vương dẫn mọi người xuyên hành mười dặm đường núi trong đêm, cho đến khi xác định phía sau không có người theo dõi, mới dừng bước.

"Lão Hắc, lần này là huynh chủ trương đánh úp Cửu Môn vào ban đêm, nếu Kim Vương đổ tội xuống, đừng trách huynh đệ chúng ta không đứng ra đỡ cho huynh." Thanh Diện Vương nhịn không được nói.

Hắc Diện Vương hừ lạnh một tiếng: "Hành thi của lão tử đều mất sạch ở đó rồi, tiểu tử ngươi đừng vào lúc này mà chọc ta khó chịu." "Huynh hành thi mất, linh miêu của ta cũng mất rồi." Thanh Diện cũng không khách khí nói.

Hắc Diện Vương này thật sự cho rằng chỉ có một mình hắn tổn thất thảm trọng sao?

Hắn cũng tổn thất rất lớn đó chứ.

Thấy hai người có xu thế cãi nhau, Diệp Bạch ở xa mỉm cười không nói.

Tổ chức này thật sự quá mục nát rồi.

Thanh Diện Vương đột nhiên nghĩ đến gì đó, nói nhỏ: "Lão Hắc, huynh nói lần này chúng ta bị Cửu Môn mai phục, có phải liên quan đến Bạch Diện Vương không, gã này trước đó chẳng phải đã đảm bảo hành động của chúng ta sẽ không bị Cửu Môn bói ra sao?" "Ngươi nói Bạch Diện Vương tiết lộ bí mật?" "Gã này không hành động cùng chúng ta, rõ ràng có tính toán riêng, lát nữa gặp gã, ta thật sự muốn hỏi cho ra lẽ." Thanh Diện Vương nói được nửa chừng, liền thấy Hắc Diện Vương lấy từ trong lòng ra một tấm tử mẫu phù đã hư hại, đồng thời sắc mặt trở nên khó coi.

"Sao vậy?" "Kim Vương đang triệu hồi chúng ta." Thanh Diện Vương lộ vẻ mừng rỡ: "Kim Vương xuất hiện, đó chẳng phải là chuyện tốt sao, đi, chúng ta mau đi hội hợp với hắn." Nhưng, Hắc Diện Vương lại khẽ lắc đầu, nói nhỏ: "Kim Vương dùng cách này triệu hồi chúng ta, chứng tỏ chúng ta hiện tại không an toàn, có thể là có người đang theo dõi chúng ta." Tiếp đó Hắc Diện Vương nhìn xung quanh, hô lớn: "Bằng hữu, đừng ẩn nấp nữa, có thể ra rồi!" Âm thanh vang vọng trong rừng tối, vài giây sau, Hắc Diện Vương lại hô mấy tiếng, nhưng không thấy hồi đáp.

"Lão Hắc, có phải Kim Vương nhầm rồi không, không có ai cả." "Không thể nào, bản lĩnh của Kim Vương ngươi chưa từng thấy, hắn nói có vấn đề, thì nhất định có vấn đề." Tiếp đó, Hắc Diện Vương gọi một tà đạo Tháp Giáo giỏi điều khiển tiểu quỷ đến, bảo hắn triệu hồi tiểu quỷ kiểm tra môi trường xung quanh.

Tiểu quỷ lơ lửng bay trong không trung, tìm kiếm một vòng rồi lại bay về.

"Thế nào?" "Hắc Vương, linh quỷ của ta không kiểm tra được dị thường, hẳn là không có ai theo dõi phía sau." Tà đạo ngự quỷ mở

miệng nói.

Chỉ cần là người đều sẽ mang theo huyết khí, quỷ vật đối với loại này rất mẫn cảm, cho nên khả suất có người ẩn nấp gần đó cực kỳ thấp.

"Lão Hắc, linh miêu của ta cũng không phát hiện có người trốn ở đây, phần lớn là Kim Vương làm nhầm rồi." Thanh Diện Vương nói.

"Hy vọng là vậy." Hắc Diện Vương lắc đầu, dẫn mọi người rời khỏi đây.

Diệp Bạch vẫn theo sau.

Cho đến khi trời sáng rõ, Hắc Diện Vương vẫn dẫn người Tháp Giáo quanh quẩn trong núi.

Xem ra Hắc Diện Vương rất cẩn thận, hắn vẫn cảm thấy có người theo dõi phía sau bọn họ.

Diệp Bạch thì khá nhàn nhã, một chút cũng không vội, hắn muốn xem nhóm người này rốt cuộc sẽ đi đâu, nếu Kim Vương không xuất hiện, vậy thì hắn tiện tay diệt luôn nhóm người này.

Cùng với mặt trời lên cao, những người Tháp Giáo dần dần có chút không kiên nhẫn.

Bọn họ vốn đã bị đạo pháp phản phệ, chịu không ít thương tổn, giờ đây Hắc Diện Vương không những không đưa bọn họ đi trị thương, mà ngược lại còn quanh co trong rừng, điều này đơn giản là không xem bọn họ là người.

"Lão Hắc, thuộc hạ của ta đã bắt đầu có chút bất mãn rồi, thật sự không ổn, chúng ta cứ về cứ điểm của lão Bạch trước." Thanh Diện Vương ghé vào tai Hắc Diện Vương nói.

"Không được, nơi đó cũng chưa chắc an toàn." Hắc Diện Vương

nghĩ một lát nói: "Thế này đi, chúng ta chia làm hai đường, ta đi tìm Kim Diện Vương, ngươi dẫn những người khác ở gần đây trị thương." Thanh Diện Vương không hiểu vì sao Hắc Diện Vương lại kiên trì một mình đi gặp Kim Vương.

Hắn nghĩ một lát nói: "Được, lão Hắc, hy vọng huynh đừng làm ta thất vọng." Sau đó Hắc Diện Vương rời khỏi đại đội Tháp Giáo, biến mất trong rừng.

Diệp Bạch ném Tiểu Kim Trúc xuống sau, đuổi theo Hắc Diện Vương.

Hắc Diện Vương lấy tử mẫu phù làm dẫn đường, sau khi đi vòng qua hai ngọn núi, mới dừng lại trước một hang động ẩn mật.

"Hắc Vương, ngươi đến muộn rồi." Trong động truyền ra giọng nói hùng hậu, chỉ thấy một nam tử đeo mặt nạ vàng trên mặt đi ra từ trong động.

Ngay từ khi Tháp Giáo thành lập, Ngũ Vương đều có quy củ đeo mặt nạ, chỉ là theo thời gian trôi qua, chỉ có Kim Diện Vương vẫn kiên trì đeo mặt nạ, bốn vương khác đều không thích dùng mặt nạ che đậy bản thân.

Trước động, Hắc Diện Vương khẽ cúi người nói: "Không bỏ được cái đuôi phía sau, ta không dám đến gặp ngài, nhưng Kim Vương, không biết ngài đã tìm được lối vào Thất Tung Chi Địa chưa?" Kim Vương cười nói: "Phương vị lối vào ta đã tra rõ, hiện giờ còn thiếu một dị bảo để mở Thất Tung Chi Địa." Hắc Diện Vương không khỏi nở nụ cười: "Kim Vương yên tâm, ta còn có một dị bảo gia truyền, chỉ cần tiến vào Thất Tung Chi Địa, ta nhất định sẽ giúp ngài tìm được thứ ngài muốn." Nghe vậy, Kim Vương lộ vẻ hài lòng: "Rất tốt, Phong gia các ngươi quả nhiên còn giữ lại không ít hậu thủ a." Diệp Bạch ở xa lén nghe, khẽ cau mày, Hắc Diện Vương này vậy

mà cũng là người Phong gia.

Phong gia ngoài hai huynh đệ Phong Học Vũ, chẳng lẽ còn có người khác?

Hắc Diện Vương cười nói: "Phong gia chỉ còn mình ta là thoi thóp mà thôi, Kim Vương, thời gian không chờ đợi, Cửu Môn đối với uy hiếp của chúng ta càng ngày càng lớn, đợi ta lấy lại dị bảo, liền triệu tập nhân thủ tiến vào Thất Tung Chi Địa, tránh để xảy ra bất trắc." "Được, ngươi đi trước đi, chúng ta sẽ liên lạc sau." Sau khi Hắc Diện Vương rời đi, Kim Diện Vương đột nhiên cúi người về phía không khí xung quanh: "Uông Thanh Phong bái kiến Tam gia, làm phiền Tam gia hiện thân một lần!" Uông Thanh Phong?

Diệp Bạch tự nhiên nhớ rõ người này.

Trước khi Bạch Cổ Phong bị Tà Linh Thể của Từ Phúc xâm chiếm, từng để lại thư nhờ hắn chiếu cố Uông Thanh Phong.

Mộ dưới đáy biển Tây Sa, Giáo sư Trần giả chính là Uông Thanh Phong giả dạng, còn cuối cùng để lại cho hắn một tờ giấy ghi chép biến cố của Uông gia.

Người này và Bạch Cổ Phong quan hệ không rõ ràng, Diệp Bạch hiện tại vẫn không thể phán đoán Uông Thanh Phong này có phải là người của Cửu Môn không, hay là con cờ mà Uông gia để lại.

Diệp Bạch từ từ đi ra: "Ngươi sớm đã phát hiện ra ta?" "Trên người ta có La Bàn Huyết Dẫn do Uông Tàng Hải để lại, lấy tiên huyết của Tam gia làm dẫn, có thể hiển thị phương vị của Tam gia." Diệp Bạch khẽ cau mày: "La bàn cho ta." Uông Thanh Phong quả quyết ném la bàn ra.

La bàn được làm bằng đồng xanh, tầng dưới có một vòng hoa văn phức tạp, tầng trên thì có phương vị Bát Quái và hai điểm từ.

Một điểm từ đại biểu vị trí của la bàn, một điểm từ đại biểu vị trí của chủ nhân tiên huyết.

Dùng Bát Quái diễn toán, liền có thể tính ra la bàn và chủ nhân tiên huyết cách nhau bao xa.

Diệp Bạch nhận lấy sau, nghịch vài lần, nhất thời không nhìn ra nguyên lý của la bàn này.

"Làm sao để phá trừ công năng của la bàn?" Diệp Bạch ngẩng đầu hỏi.

"Cái này ta không biết, nhưng Uông Tàng Hải dùng Huyết Tru Tà của Cửu Môn để khóa định vị trí của Tam gia, mà tiên huyết có hiệu lực nhất định, nếu Tam gia có thể tráo đổi một đợt Huyết Tru Tà, có lẽ có thể làm nhiễu loạn tầm nhìn của Uông Tàng Hải." Diệp Bạch gật đầu, ném La Bàn Huyết Dẫn vào không gian, cũng không định hoàn toàn bỏ nó đi.

Uông Thanh Phong thấy vậy, cũng không đòi lại.

"Tam gia còn muốn hỏi gì?" Diệp Bạch cười nói: "Ngươi lại biết những gì?" "Tháp Giáo là thế lực do Uông gia bồi dưỡng, vừa rồi Hắc Diện Vương là hậu bối của Phong Sư Cổ." Uông Thanh Phong tiếp tục nói: "Năm đó Phong gia một phân thành hai, trong đó chi Phong Sư Cổ này tìm kiếm Thất Tung Chi Địa mười mấy năm, cuối cùng phát hiện dùng dị bảo mà tiền bối Phong gia từng mang ra từ 'Quan Hạp' có thể tự do ra vào Thất Tung Chi Địa, trùng hợp thay, trong tay Phong Sư Cổ vừa vặn có một kiện dị bảo." Diệp Bạch cau mày: "Phong Sư Cổ tiến vào Thất Tung Chi Địa làm gì?" "Hắn muốn thành tiên, Phong gia không có huyết mạch trường sinh, liền tìm cách khác, muốn mượn thiên thư dị khí bằng thi đạo để thành tựu thi tiên." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, nghĩ đến Phong Vương Hinh, cả nhà này đều là những người có ý tưởng và không cam chịu bình thường.

“Hắn thành công rồi sao?” “Tự nhiên là không, Tam gia hẳn phải rõ, trường sinh đã cực kỳ khó khăn, huống chi là tiên nhân hư vô mờ mịt.” Uông Thanh Phong dừng lại rồi lại nói: “Ta từ miệng Hắc Diện Vương được biết, thái gia gia hắn là Phong Sư Cổ đã kiến tạo một ‘Địa Tiên Thôn’ trong Thất Tung Chi Địa, thôn này có thể giúp hắn thi đạo đại thành, Hắc Diện Vương khổ tâm tích lũy muốn tiến vào Thất Tung Chi Địa, rất có thể liên quan đến Địa Tiên Thôn.” “Hắc Diện Vương tên thật là gì?” “Phong Đạo Duyên.” Diệp Bạch tặc lưỡi, đúng là một cái tên hay.

“Còn nữa, ta muốn danh sách thân phận của tất cả người Tháp Giáo.” Uông Thanh Phong suy nghĩ rồi gật đầu: “Chuyện Vu Sơn xong, Tháp Giáo đối với Uông gia sẽ không còn tác dụng, đến lúc đó Tam gia tự nhiên sẽ nhận được danh sách.” Diệp Bạch trước tiên gật đầu, sau đó nghi vấn hỏi: “Ngươi đúng là sảng khoái, nhưng trong lòng ta vẫn còn một thắc mắc, tuổi của ngươi hẳn không lớn, mà Kim Diện Vương ít nhất cũng năm sáu mươi tuổi, vậy nên, ngươi hẳn không phải là Kim Diện Vương thật sự?” Uông Thanh Phong giải thích: “Kim Diện Vương chỉ là một thân phận của Uông gia, do người Uông gia luân phiên đóng giả.

Có lẽ ngay cả Phong Đạo Duyên cũng không biết, mỗi lần gặp hắn đều là một người Uông gia khác.” Diệp Bạch lại hỏi: “Vậy Kim Diện Vương đời đầu là ai?

Người Uông gia đã tổ chức Tháp Giáo là ai?” Uông Thanh Phong nheo mắt nói: “Người này Tam gia hẳn rất quen thuộc, Kim Diện Vương đời đầu là Bạch Cổ Phong, năm đó chính là hắn đã thu nạp các tà đạo dân gian và tàn dư bộ lạc Tháp Giáo, còn về hội đổi chác nội bộ Tháp Giáo, cũng là hắn học từ Tam gia mà ra.” Diệp Bạch cau mày: “Ngươi thật sự biết không ít.” Uông Thanh Phong trước mặt, khiến Diệp Bạch có cảm giác đang đối mặt với Bạch Cổ Phong.

Dù sao những chi tiết về việc Bạch Cổ Phong thành lập Tháp Giáo năm đó hẳn chỉ có Bạch Long Cổ Phong tự mình rõ ràng, Uông Thanh Phong này tuổi không lớn, sao lại biết nhiều như vậy.

Chẳng lẽ Uông Thanh Phong này là con riêng của Bạch Cổ Phong?

Diệp Bạch nhìn chằm chằm tướng mạo Uông Thanh Phong thất thần.

Chương 669

Trừ họ khác nhau, Thanh Phong và Cổ Phong, tên thì lại có chút duyên cớ.

Hơn nữa giữa lông mày cũng có vài phần thần thái tương tự.

Uông Thanh Phong bị nhìn có chút ngượng ngùng, hắn không biết Diệp Bạch đang suy tính về thân thế lai lịch của mình, hắn nghĩ một lát nói: "Phong Đạo Duyên không lâu nữa sẽ mang dị bảo Quan Hạp về, nếu Tam gia muốn, có thể trực tiếp giữ lấy." Diệp Bạch nhướng mày: "Sao, Uông gia các ngươi bồi dưỡng quân cờ lâu như vậy lại tùy tiện vứt cho ta?" Uông Thanh Phong cười ha ha nói: "Quân cờ đã biến thành minh kỳ, vậy thì không còn giá trị ẩn tàng, huống hồ Tam gia cần kiện dị bảo đó để tiến vào Thất Tung Chi Địa." Diệp Bạch cũng cười, tạm thời không xét lập trường của Uông Thanh Phong, người này mở miệng quân cờ, ngậm miệng quân cờ, dường như chính mình là người ngoài cuộc hạ cờ.

"Uông gia các ngươi đối với hành tung của ta thật sự rất quan tâm, nhưng ta bây giờ muốn biết là Uông Tàng Hải và những lão quái vật sống lại đó đang ở đâu?" "Xin lỗi, Tam gia, cái này ta không biết." Uông Thanh Phong chậm rãi nói.

"Là không biết hay không chịu nói cho ta." Diệp Bạch trong mắt lóe lên tinh mang.

Cổ họng Uông Thanh Phong khẽ động, dưới ánh mắt áp bách của Diệp Bạch, trong vỏn vẹn hai giây, trên trán liền toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Áp lực mà Diệp Bạch mang lại cho hắn lại còn mạnh hơn Uông Tàng Hải và lão quái vật kia rất nhiều.

Uông Thanh Phong cố gắng làm mình bình tĩnh lại, sau đó chậm rãi nói: "Tam gia, động thái của Uông Tàng Hải ta thật sự không biết, nhưng ta biết hắn và con lão quái vật sống lại đó không ở Vu Sơn, ít nhất mấy ngày nay các sắp xếp cho Tháp Giáo, đều là ta ra lệnh." "Không ở Vu Sơn?" Diệp Bạch khẽ cau mày, ẩn ẩn sinh ra một cỗ cảm giác bất an, tiếp đó hỏi: "Nhiệm vụ của Uông Tàng Hải giao cho ngươi là gì?" "Dẫn ngài vào Thất Tung Chi Địa, và lấy được thứ Phong Đạo Duyên muốn." "Phong Đạo Duyên muốn thứ gì?" "Uông Tàng Hải không nói, nhưng theo ta được biết, Phong Đạo Duyên dường như đang âm mưu thi đan của Địa Tiên Thôn, vật này có thể giúp hắn thành tựu địa tiên chi đạo, nhưng viên đan dược này ở đâu?

Có lai lịch gì?

Phong Đạo Duyên từ trước đến nay chưa từng tiết lộ, ta cũng không biết vì sao Uông Tàng Hải lại muốn viên thi đan này." Diệp Bạch nói: "Uông gia âm mưu lâu như vậy, chỉ vì một viên thi đan hư vô mờ mịt?

Ngươi tin sao?" Uông Thanh Phong cười nói: "Kỳ thực điểm Tam gia kỳ lạ cũng là điểm ta nghi ngờ, nhưng có những vấn đề câu trả lời cần Tam gia tự mình đi tìm, ta dù sao cũng là người Uông gia." Diệp Bạch nhướng mày, lời của Uông Thanh Phong có chút mơ hồ, và che giấu những thông tin then chốt.

Người Uông gia?

"Ngươi tuy là người Uông gia, nhưng duyên cớ với ta khá sâu đậm, hiện giờ khống chế Uông gia không phải là người hiện đại, mà là một số lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm, nếu ngươi thật sự biết một số tin tức, có thể nói cho ta, vừa là giúp ta cũng là giúp ngươi." Uông Thanh Phong cười nói: "Ta nghe nói nội bộ Cửu Môn dị bảo vô số kể, bảo bối dạng gì cũng có, đáng tiếc chưa từng

được nhìn thấy." Quả nhiên là muốn lợi lộc.

Diệp Bạch cụp mắt: "Ngươi muốn gì cứ nói thẳng." Uông Thanh Phong trịnh trọng nói: "Ta cần bảo bối có thể đối phó Thiên Nhân!" Diệp Bạch nhìn sâu Uông Thanh Phong một cái.

"Thứ ngươi muốn ta có, nhưng cần xem ngươi có thể cung cấp cho ta thông tin có giá trị gì." "Tam gia quả nhiên sảng khoái, trước đó ta nói nhiều như vậy, kỳ thực chỉ muốn bán một cái giá tốt cho tin tức tiếp theo của ta.

Không biết Tam gia đã từng đến Trường Bạch Sơn chưa?" "Tin tức của ngươi và Trường Bạch Sơn có quan hệ gì?" "Uông Tàng Hải tuy có thể giấu hành tung của ta, nhưng theo ta được biết, hắn đã điều động một nhóm ám tử của Uông gia đến Trường Bạch Sơn." Diệp Bạch gật đầu: "Còn nữa không?" Uông Thanh Phong hai tay giang ra: "Hết rồi." Diệp Bạch cười lạnh: "Tin tức này không đáng giá đó." "Vậy thì thêm một tin tức nữa cho Tam gia, Thất Chỉ Nhân đã chết rồi, hắn bị Uông Tàng Hải giết." Diệp Bạch sắc mặt biến đổi: "Chuyện khi nào?" Uông Thanh Phong thở hắt ra một hơi: "Mấy tháng trước thì phải, cuối cùng vẫn là ta thu thập thi thể Thất Chỉ Nhân, không thể không nói, thi thể Thiên Nhân thật sự khiến người ta ngưỡng mộ, chết mấy ngày rồi, da thịt không hề có dấu hiệu thối rữa, xương cốt trắng như ngọc thạch, chỉ là trên mặt mọc một vòng vảy xấu xí, không ra người không ra quỷ." Diệp Bạch chìm vào suy tư, Thất Chỉ Nhân vẫn luôn bảo hộ bên cạnh Trương Khởi Linh, nay Thất Chỉ Nhân chết rồi, vậy Trương Khởi Linh liệu có nguy hiểm đến tính mạng không.

"Trương Khởi Linh hiện giờ ở đâu?" Uông Thanh Phong nói: "Cái này ta không biết, nhưng ta tin rằng cuộc sống của hắn hẳn không dễ chịu, phong cách hành sự của Uông Tàng Hải hoàn toàn khác với lão đại Uông gia trước đây, Trương gia là kẻ thù số mệnh của hắn, sau

khi Uông Tàng Hải sống lại trở về, nhất định sẽ tiêu diệt Trương gia trước.

Trương Khởi Linh bây giờ dù còn sống, cũng tính mạng đáng lo." "Ngươi nếu có tin tức của Trương Khởi Linh thì nhanh chóng thông báo cho ta." Diệp Bạch nghĩ một lát, ném ra một tấm Dị Hỏa Phù Lục, "Vật này có thể đối phó Thiên Nhân, tốt nhất là sử dụng ở cự ly gần." Uông Thanh Phong trịnh trọng nhận lấy Dị Hỏa Phù Lục, ôm quyền hành lễ, bỏ vào trong lòng.

"Đa tạ Tam gia, vậy Phong Đạo Duyên xin giao cho Tam gia." Nói xong, Uông Thanh Phong nhanh chóng biến mất trong rừng núi.

Diệp Bạch nhìn bóng lưng hắn, ánh mắt thâm thúy.

Uông Thanh Phong là vai nhỏ, hiện tại không cần quản.

Vô luận Uông Thanh Phong dùng Dị Hỏa Phù Lục đối phó ai, tấm phù lục đó có ám thủ hắn để lại, sẽ không làm thương người của mình.

Uông gia vẫn phải coi trọng.

Nhưng, Uông Tàng Hải bây giờ rốt cuộc ở đâu?

Nếu Uông Tàng Hải đã tiến vào Thất Tung Chi Địa trước, vậy hắn cũng phải nhanh chóng tiến vào Thất Tung Chi Địa, tránh để Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu gặp nguy hiểm.

Nhưng Uông Tàng Hải ở Trường Bạch Sơn, vậy thì có nghĩa, mục đích của Uông gia từ đầu đến cuối là để đối phó Trương gia.

Vậy sự xuất hiện của Tháp Giáo cũng là con mồi mà Uông gia đặt ra trên mặt nổi, là để thu hút sự chú ý của Cửu Môn và hắn, Diệp Bạch.

Nhưng điều khiến Diệp Bạch không ngờ tới là, Thất Chỉ Nhân

vậy mà lại bị Uông gia bí mật giết chết!

Chiến lực Thiên Nhân, Diệp Bạch hắn rõ nhất.

Thất Chỉ Nhân tuy là hạng cuối trong Thiên Nhân, nhưng cũng không phải người bình thường có thể đối phó được.

Uông Tàng Hải có thể giết Thất Chỉ Nhân, trước khi biết hắn dùng thủ đoạn gì, Diệp Bạch hắn cũng phải cẩn thận.

"Xem ra cần phải để Tiểu Hắc đến Trường Bạch Sơn một chuyến rồi." Không lâu sau, Phong Đạo Duyên liền mang theo cái gọi là dị bảo Quan Hạp của Phong gia trở về, nhưng khi hắn nhìn thấy bóng dáng Kim Diện Vương ở cửa động đã biến thành Diệp Bạch, toàn thân chấn động, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Diệp Bạch sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng phải nói hắn đã rơi vào Thất Tung Chi Địa rồi sao?

Còn Kim Diện Vương đâu?

Phong Đạo Duyên như chuột bị mèo dọa, một đường cuồng chạy ba dặm, cuối cùng dừng lại dưới một cây đại thụ thở hổn hển.

Đột nhiên, giọng Diệp Bạch truyền đến từ trên cây: "Chạy đủ rồi sao?" Phong Đạo Duyên lóe lên một tia sắc lạnh, từ trong lòng móc ra một nắm hoàng chỉ, tung bay khắp nơi.

Chỉ thấy hoàng chỉ như pháo nổ tung, và phát ra khói độc màu đen nồng đậm khuếch tán ra bốn phía.

Phong Đạo Duyên nhân cơ hội này còn muốn chạy trốn, nhưng lại nghe Diệp Bạch hừ lạnh một tiếng.

Một bàn tay lớn ngưng tụ chân khí màu tím ấn Phong Đạo Duyên xuống dưới gốc cây.

"Còn chạy sao?" "Ngươi giết ta đi!" Phong Đạo Duyên ăn một

miệng bùn, cứng đầu nói.

Diệp Bạch cười nói: "Không tò mò vì sao ta ở đây sao?" "Thành vương bại khấu, có gì mà tò mò." Diệp Bạch lười nói nhảm với Phong Đạo Duyên, thân hình lóe lên, liền mang hắn trở về doanh địa.

Trở về doanh địa sau, Diệp Bạch đưa Phong Đạo Duyên đến lều của Hồng Diện Vương Đái Tri Mệnh.

"Hồng Vương, quả nhiên là ngươi, tên phản đồ đáng chết!" Nhìn thấy Đái Tri Mệnh, Phong Đạo Duyên tức giận không chịu nổi, nhất định là Đái Tri Mệnh đã tiết lộ bí mật của Tháp Giáo cho Cửu Môn, điều này mới dẫn đến việc bọn họ đánh úp đêm qua thất bại.

Đái Tri Mệnh nhắm mắt dưỡng thần, không đáp lời Phong Đạo Duyên.

Diệp Bạch ném Phong Đạo Duyên cho Tề Tiểu Hắc sau, dẫn người Cửu Môn đuổi theo Tiểu Kim Trúc, vây tiễu những tàn dư của Tháp Giáo.

Đáng tiếc Thanh Diện Vương và một vài tà đạo trong số đó cảnh giác rất cao, đã sớm tách khỏi đại đội, không bị bắt giữ.

Diệp Bạch nghĩ một lát, không tiếp tục truy đuổi nữa, Tháp Giáo chỉ còn lại Thanh Diện Vương và Bạch Diện Vương, đã không thể làm nên trò trống gì, đợi sau này có được danh sách tất cả người Tháp Giáo, xử lý những tạp ngư này cũng không muộn.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là tìm Thất Tung Chi Địa.

Sau đó Diệp Bạch lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính và đồng đạo phù mà hắn có được từ Phong Đạo Duyên ra.

Cách mở Chiếu Cốt Kính đã được biết từ miệng Yīng Xī, Diệp Bạch bôi máu ngũ tạng lên, chỉ thấy trong gương cũng hiện lên một cỗ bạch cốt.

Bạch cốt này tinh oánh trong suốt, như ngọc ấm.

Tề Tiểu Hắc bên cạnh khẽ kinh thán: "Xương của huynh còn sáng hơn của ta." Trước đó Tề Tiểu Hắc đã từng thử công hiệu của Chiếu Cốt Kính, trong gương cũng xuất hiện khung xương.

Nhưng khung xương của Tề Tiểu Hắc rất trung thực, không hề xuất hiện tình huống khung xương của Hồ Bát Nhất và những người khác không phù hợp với động tác biểu cảm của người thật.

Lúc đầu, tình huống của Diệp Bạch cũng giống Tề Tiểu Hắc, khung xương trong gương rất trung thực, bất động.

Chương 670

Nhưng ngay sau đó, khung xương của Diệp Bạch lại xuất hiện tình huống mới.

Chỉ thấy từ cổ tay, cẳng tay, vai của khung xương, dần dần xuất hiện những đường nét màu xanh lá cây.

Những đường nét này giống như một bản đồ kinh mạch cơ thể người.

Tề Tiểu Hắc có chút không hiểu vì sao, nhưng Diệp Bạch lại khẽ kinh ngạc, vì đồ hình kinh mạch xuất hiện trong gương chính là lộ tuyến Chu Thiên của Trường Xuân Công của hắn.

Chiếu Cốt Kính vậy mà lại có thể hiển thị lộ tuyến công pháp, cái gương này rốt cuộc có lai lịch gì?

Khung xương biết cử động khẳng định không phải là thú vui ác ý của người tạo ra gương đơn giản như vậy.

Diệp Bạch và Tề Tiểu Hắc chơi đùa Chiếu Cốt Kính hồi lâu, sau đó lại lấy đồng đạo phù ra.

Đồng đạo phù là một khối đồng xanh hình cong lớn bằng bàn tay, chỉ là trên đó có phù văn Đạo gia và một biểu tượng Thái Cực khắc ở giữa.

Theo lời Phong Đạo Duyên, năm đó Phong gia một phân thành hai, Phong Sư Cổ và Phong Sư Kỳ mỗi người đều có được một kiện dị bảo Quan Hạp.

Đồng đạo phù này chính là do Phong Sư Cổ truyền lại.

Đáng tiếc là, phương pháp mở Chiếu Cốt Kính có thể biết từ miệng Yīng Xī, nhưng Phong Đạo Duyên lại không biết đồng đạo phù

sử dụng như thế nào.

Hắn vẫn luôn cho rằng tìm được Thất Tung Chi Địa liền có thể phát hiện bí mật của đồng đạo phù.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, xem ra mạch truyền thừa của Phong Sư Cổ này cũng có thiếu sót.

Mở Thất Tung Chi Địa chỉ cần một kiện dị bảo là được, Diệp Bạch liền cầm Chiếu Cốt Kính, tìm kiếm quanh ngọn núi nơi Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu mất tích, rất nhanh, hắn liền phát hiện ra chỗ kỳ lạ.

Đây là một thung lũng thấp trũng, khoáng đạt, cỏ cây thưa thớt, bốn phía đều là nham thạch trơ trụi.

Chiếu Cốt Kính ở đây xuất hiện biến hóa, nó không còn hiển thị khung xương người, mà giống như một chiếc gương đồng bình thường, phản chiếu cảnh sắc xung quanh.

Gương xoay chuyển, vừa rồi còn phản chiếu nham thạch trơ trụi lại biến thành một cảnh rừng rậm.

Trong đó cổ thụ tham thiên, thực vật rậm rạp, hệt như một khu rừng nguyên thủy.

Ồ!

Sau đó gương lại xoay chuyển, cảnh phản chiếu trở lại bình thường.

Vài lần xoay xở, Diệp Bạch liền nở nụ cười, hắn đã hiểu rõ ảo diệu trong đó.

Thấy vậy, Tề Tiểu Hắc nhịn không được nói: "Thế nào, đã tìm được cách vào chưa?" Diệp Bạch nhìn hắn một cái nói: "Nơi này ngươi đừng vào nữa, ta còn có một chuyện khác giao cho ngươi, giúp

ta đi Trường Bạch Sơn một chuyến." "Trường Bạch Sơn?" Diệp Bạch kể lại chuyện gặp Uông Thanh Phong trước đó, rồi lại ngữ trọng tâm trường nói: "Uông gia đã lấy Tháp Giáo làm mồi nhử, vậy chứng tỏ tình hình của Trương gia ngập ngừng nguy hiểm, hơn nữa bọn họ đã có nắm chắc dẫn ta vào, thì chứng tỏ Thất Tung Chi Địa dễ vào, nhưng không nhất định dễ ra, ngươi là người duy nhất có chiến lực Thiên Nhân trong Cửu Môn, hai chúng ta không thể cùng lúc mạo hiểm." Tề Tiểu Hắc gật đầu: "Đến Trường Bạch Sơn ta phải làm thế nào?" "Trường Bạch Sơn có một tòa Vân Thiên Cung, vị trí mộ này cần ngươi tự mình tìm kiếm.

Uông gia có thể diệt sát Thiên Nhân, thực lực không thể xem thường, nếu ngươi không địch lại, bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất." Diệp Bạch dặn dò Tề Tiểu Hắc không ít chuyện, lại tặng cho hắn một tấm Dị Hỏa Phù Lục và mấy tấm Chưởng Tâm Lôi Phù Lục.

Số lượng Dị Hỏa Phù Lục đã cạn, Diệp Bạch nhìn Tiểu Kim Trúc đang nhảy nhót vui vẻ trong cổ quyển, chuẩn bị dành thời gian làm thêm mấy tấm nữa.

Tề Tiểu Hắc trở về doanh địa đang chuẩn bị mang Ababa và tiểu đệ của hắn xuất phát, lại gặp Diệp Khinh Mi.

Tháp Giáo đã bị tiêu diệt quá nửa, việc của Cửu Môn ở Vu Sơn cũng đã hoàn thành quá nửa, bây giờ chính là tìm Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu về.

Mà Diệp Khinh Mi bị Diệp Bạch hạ lệnh cấm túc, không cách nào tham gia công việc của Cửu Môn, nàng không chịu ngồi yên liền muốn cùng Tề Tiểu Hắc đến Trường Bạch Sơn.

Tề Tiểu Hắc nói: "Chuyện này ta không thể đồng ý với ngươi, cần cha ngươi đồng ý." "Ai da, Tiểu Hắc thúc thúc, hồi nhỏ thúc đối với con tốt nhất mà." Diệp Khinh Mi kéo tay Tề Tiểu Hắc, làm nũng nói.

Tề Tiểu Hắc mặt lạnh lùng, tuy nói hắn đã ngủ say mười mấy năm, nhưng vẫn rất rõ Diệp Khinh Mi là tính cách gì.

Là loại được nước làm tới.

Sau khi nghiêm khắc từ chối, Tề Tiểu Hắc dẫn hai khô lâu mặc hắc bào biến mất trong doanh địa.

Thất Tung Chi Địa, trong sử sách được gọi là nơi không có ghi chép.

Cũng có người gọi là Tiên Gia Chi Địa.

Nơi này thỉnh thoảng có người vô tình lạc vào, nhưng lại không có ghi chép trên bản đồ.

Truyền thuyết xưa về Tiên nhân Lạn Kha (Rựa Thối), có thể chính là vị tiều phu kia đã tiến vào một Thất Tung Chi Địa đặc biệt, sau khi ra ngoài, thế sự đã đổi thay.

Lúc này, Diệp Bạch mang theo Phong Đạo Duyên tiến vào Thất Tung Chi Địa mà chiếc gương chiếu ra.

Nơi vốn là nham thạch trơ trụi, trong chớp mắt, hai người bọn họ liền xuất hiện trong rừng rậm.

"Quả nhiên, quả nhiên để ta tìm được rồi." Phong Đạo Duyên bị bắt giữ dường như còn kích động hơn Diệp Bạch, ngẩng đầu nhìn bốn phía những cổ thụ tham thiên.

"Nơi này chính là Thất Tung Chi Địa, Quan Hạp ở đâu?

Địa Tiên Thôn lại ở đâu?

Tiên nhân gia ngươi từng cư trú ở đây, sẽ không không để lại chút tin tức nào chứ?" Diệp Bạch hỏi.

Diệp Bạch thẩm vấn Phong Đạo Duyên suốt một ngày.

Tên này dù tỏ ra cứng rắn, nhưng sau khi chứng kiến thủ đoạn của Diệp Bạch, y lại như kẻ ngốc liên tục tiết lộ nhiều tin tức.

Theo lời Diệp Bạch tra hỏi, Phong Đạo Duyên thành thật nói: "Năm xưa, thế hệ tiên nhân chúng tôi đã thoát ra từ nơi này, họ lưu lại tin tức không nhiều, tôi chỉ biết Địa Tiên Thôn nằm ở Thăng Long Chi Địa.

Tổ tiên tôi là Phong Sư Cổ trường miên trong Địa Tiên Thôn, còn về Quan Hạp ở đâu thì tôi không rõ." Thăng Long Chi Địa là một dạng địa hình trong phong thủy, thường là vị trí cao ráo thích hợp cho khí tụ, cũng không khó tìm.

Diệp Bạch nhảy lên một cây cổ thụ cao vút, nhìn bao quát bốn phía, thấy hướng Tây Nam có điều dị thường, liền dẫn Phong Đạo Duyên lên đường.

Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu bị vây khốn trong Thất Tung Chi Địa đã hơn mười ngày, cả hai đều có giới chỉ không gian do Diệp Bạch tặng, hơn nữa phù lục trên người cũng không ít, nên trong Thất Tung Chi Địa này cũng không gặp nguy hiểm.

Đương nhiên, từ khi lạc vào nơi đây, hai người cũng không hề nhàn rỗi, họ đã vẽ lại bản đồ những con đường đã đi qua.

Hiện tại, họ đang ở một nơi kỳ lạ.

Một dòng sông rộng lớn hung dữ chảy xuyên qua một hẻm núi.

Hẻm núi dốc đứng, hai bên vách núi như bị rìu búa chém bổ, khó lòng leo trèo.

Lúc này chính là hoàng hôn, nhìn từ xa, hẻm núi sâu thẳm như bờ vai của người khổng lồ nâng đỡ con sông triều, nhưng theo thời gian trôi đi, mặt trời dần lặn vào trong hẻm núi.

Ánh tà dương dần ẩn, bầu trời chỉ còn một vệt quầng sáng vàng ở

phía chân trời.

Chá Cô Tiếu cảm thán nói: "Nơi đây quả là quỷ phủ thần công, không nói đến hai bờ hẻm núi, ngay cả dòng sông hung dữ này cũng không thua kém Hoàng Hà." Trần Thiên Hữu gật đầu, trầm tư nhìn bản đồ.

Sau khi tiến vào Thất Tung Chi Địa, họ vẫn luôn đi về phía đông, hẻm núi phía trước chính là điểm cuối.

Chương 671

Điều này cho thấy Thất Tung Chi Địa có kích thước cố định.

Y từng nghiên cứu qua Minh Phủ thế giới, không gian đó tuy độc lập với không gian hiện thực, nhưng có thể coi là giới tử thế giới.

Còn Thất Tung Chi Địa này, tựa hồ là đi mãi rồi bất ngờ lạc vào.

Vậy nơi này và giới tử thế giới hẳn là hai chuyện khác nhau.

Giới tử thế giới độc lập bên ngoài không gian hiện thực, nhưng tọa độ rải rác trong không gian hiện thực chính là lối vào của giới tử thế giới.

Thất Tung Chi Địa lại khác, nó bao phủ trên không gian hiện thực, chỉ vì một số nguyên nhân ngẫu nhiên mà mới tiếp giáp với không gian hiện thực.

Trần Thiên Hữu vừa lẩm bẩm, vừa vẽ hình ba chiều lên bản đồ, vừa viết vừa vẽ, y cũng từng học qua vật lý hiện đại, liền không kìm được mà dùng góc độ khoa học để diễn giải nguyên lý hình thành của những không gian khác nhau này.

Chá Cô Tiếu thấy vậy, không quấy rầy mà đi đến bên bờ sông hung dữ thăm dò địa hình lòng sông.

Y nhớ Diệp Bạch từng nói, Phong gia khởi nguồn từ Quan Hạp Vu Sơn.

Hẻm núi đó địa hình hiểm trở khó đi, ẩn chứa vô số "huyền quan", tiên nhân Phong thị từng "đạo thủ" nhiều "kỳ thư dị khí" trong "quan tài hạp", nhờ đó mà phát tích, học được nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu.

Liệu có khả năng hẻm núi phía trước chính là cái gọi là Quan Hạp?

Vậy đêm nay y và Thiên Hữu e là phải vượt sông qua hẻm núi.

Nhưng nước sông chảy xiết, vẫn cần phải làm một chiếc bè trước khi trời tối.

Chá Cô Tiếu định đến bờ chặt một ít gỗ, thì thấy dưới nước có dị động.

Chỉ thấy một vật khổng lồ từ dưới sông lật mình, cuốn lên sóng to gió lớn.

Mờ mịt dường như là một đoạn thân rắn khổng lồ.

Trần Thiên Hữu vội vàng kéo Chá Cô Tiếu lùi ra khỏi bờ sông.

Y nhìn rõ vật dưới nước, không khỏi kinh ngạc nói: "Nhị thúc, hình như là một con rắn khổng lồ, ít nhất cũng phải trăm mét, ngay cả Tiểu Hắc mà Tam thúc nuôi cũng không bằng một nửa con rắn này." Chá Cô Tiếu thần sắc ngưng trọng nói: "Năm xưa, ta cùng phụ thân và Tam thúc của ngươi bên bờ Hoàng Hà cũng từng thấy con rắn khổng lồ cùng kích cỡ, nhưng con rắn đó vẫn luôn ẩn mình dưới đáy nước, chưa từng lộ diện, cũng không biết có phải là con này không.

Nhưng dòng sông này hiểm trở rộng lớn, nước đục vàng, tựa hồ là một nhánh của Hoàng Hà.

Nếu đúng như vậy, địa giới này quá đỗi kỳ diệu, lại có thể dung nạp cả không gian hiện thực." Hai người trao đổi một lát, liền thấy con đại xà dưới nước ngẩng cao đầu lên khỏi mặt sông.

Đầu nó to bằng hai đầu xe lửa, phủ đầy vảy đen, mắt là đồng tử rắn màu nâu bình thường.

Nhưng riêng cặp mắt rắn này thôi đã to bằng một người trưởng thành.

Tựa hồ bị tiếng nói chuyện của hai người hấp dẫn, cự xà từ mặt

nước chui lên, nhìn hai người một cái rồi lặn xuống đáy sông, biến mất không dấu vết.

Suốt quá trình, cự xà không hề có ý muốn tấn công.

Chá Cô Tiếu khẽ thở phào một hơi, tự giễu nói: "Quái vật dị thú cỡ này thực sự mang đến cảm giác áp bức không nhỏ, nếu không phải Thiên Hữu ngươi vừa rồi đứng vững tại chỗ, Nhị thúc e là đã kéo ngươi chạy vào rừng rồi." Trần Thiên Hữu cười cười nói: "Không giấu gì Nhị thúc, thực ra ta cũng muốn chạy, nhưng nếu Tam thúc ở đây, có lẽ còn giao lưu vài câu với con cự xà này, sau đó lừa nó mang về trùng cốc." Trong đầu Chá Cô Tiếu lập tức hiện lên hình ảnh, rồi phá lên cười: "Ha ha ha, đúng là nên như vậy." Sau đó hai người chế tác một chiếc bè gỗ đơn giản, dùng sào chống đẩy bè tiến về phía hẻm núi.

Trời tối sầm, không thấy sao trời, thêm vào những đám mây đen mờ mịt che phủ, đêm ở Thất Tung Chi Địa có thể nói là tối đen như mực, không thể thấy rõ năm ngón tay.

Lúc này, Diệp Bạch đang cắp Phong Đạo Duyên xuyên qua rừng cây, trong hư không chỉ lưu lại từng vệt tàn ảnh.

"Ối!" Phong Đạo Duyên cuối cùng không nhịn được, nôn đầy đất.

Chạy nhanh như vậy suốt dọc đường, thể chất bình thường của y thực sự không chịu nổi.

Diệp Bạch tùy tiện ném Phong Đạo Duyên sang một bên, lại leo lên một cây cổ thụ quan sát địa thế.

Phía trước chính là một Thăng Long Chi Địa, nhưng dưới dị đồng của Diệp Bạch dường như có tử khí đen kịt lan tỏa, cũng không biết có phải là Địa Tiên Thôn mà Phong Đạo Duyên nói hay không.

"Đi thôi, còn một đoạn đường nữa." Phong Đạo Duyên lại không

thể đi nổi nữa, y xua tay: "Diệp Tam gia, giờ đây năm bộ của Tháp giáo đã bị ngài tóm gọn không còn ai, dù nơi đây có bí mật gì, cũng sẽ không có ai tranh giành với ngài.

Chi bằng chúng ta nghỉ ngơi một đêm, đợi ngày mai rồi hãy xuất phát, hơn nữa tổ tiên tôi từng để lại lời cảnh báo, Địa Tiên Thôn rất quỷ dị." Nhưng lời Phong Đạo Duyên còn chưa nói hết, liền bị Diệp Bạch một tay xách lên, nhảy vọt giữa ngọn cây.

Không lâu sau, giữa rừng rậm, bắt đầu xuất hiện những kiến trúc nhân tạo đã bị bỏ hoang.

Những kiến trúc này đa phần là tượng thần, bàn tế, nhưng vì bị bỏ hoang nhiều năm, sớm đã bị dây leo phủ kín, rắn chim làm tổ trong đó.

Phong Đạo Duyên vội vàng nói: "Diệp Tam gia, hẳn là nơi này rồi." Diệp Bạch gật đầu, vượt qua di tích tượng thần, dừng lại ở một địa giới tràn ngập tử khí.

Phong Đạo Duyên cũng nhân cơ hội thở phào một hơi.

Trước mắt hai người là một thôn làng hoang phế, trước thôn dựng một bia đá cổ, trên đó viết "Địa Tiên Thôn".

Theo lời Phong Đạo Duyên khai báo trước đó, năm xưa sau khi Phong Sư Cổ tiến vào nơi đây, đã dẫn tộc nhân xây dựng một thôn trại, chính là Địa Tiên Thôn trước mắt.

Sau này, Địa Tiên Thôn xảy ra biến cố, những tộc nhân Phong thị còn sót lại liền trốn thoát khỏi Thất Tung Chi Địa, không bao giờ quay lại nữa.

Nhìn cảnh tiêu điều trước mắt, Phong Đạo Duyên khá cảm khái, nghĩ nghĩ rồi nói: "Diệp Tam gia, trong Địa Tiên Thôn có một từ đường của tộc Phong thị chúng tôi, đó là trung tâm của thôn." "Ta nghe Kim Diện Vương nói, Phong Sư Cổ muốn dùng Địa Tiên Thôn

thành tựu thi đạo, và đã thai nghén một viên thi đan, ngươi ngàn dặm xa xôi, nghĩ trăm phương ngàn kế tìm đến đây, chính là vì thi đan sao?" Diệp Bạch quay đầu hỏi.

Phong Đạo Duyên cười khổ: "Xem ra Kim Vương đã nói hết với Diệp Tam gia rồi.

Ta quả thực là vì thi đan, năm xưa tổ tiên Phong Sư Cổ đã nghiên cứu một cuốn kỳ thư liên quan đến luyện thi, trong đó ghi chép cách biến mình thành một cương thi có tự ý thức." "Ồ?

Ngươi nói rõ hơn cho ta nghe xem?" Diệp Bạch tỏ vẻ hứng thú.

Phong Đạo Duyên từ từ kể: "Cổ thư ghi chép, cương thi lấy tử khí và oán khí làm hình, có thể vạn năm bất diệt.

Phong gia chúng ta vẫn luôn theo đuổi trường sinh chi đạo, nhưng tộc nhân lại không có huyết mạch trường sinh, nên theo một mức độ nào đó, rất nhiều tổ tiên của tộc ta đều nghiên cứu cách trở thành cương thi bất tử bất diệt với tiền đề bảo tồn tự ý thức." "Nhưng người sống chỉ có thể biến thành thi sau khi chết và được chôn xuống đất, lại cần phải ở địa thế phong thủy đặc biệt mới có thể biến thi.

Chỉ riêng bước đầu tiên này đã làm khó không ít người, vì rất nhiều tộc nhân Phong thị đã dùng người bình thường và chính mình làm thí nghiệm, gây ra ảnh hưởng tệ hại.

Dần dà, trong tộc chia thành hai phái.

Một phái là tổ tiên ta Phong Sư Cổ, vẫn coi thi đạo là mục tiêu trường sinh.

Một phái là tổ tiên Phong Học Vũ, Phong Sư Kỳ, họ cho rằng muốn trường sinh thì không nên lấy cương thi hư vô phiêu miểu làm đột phá khẩu." "Sau khi Phong gia chia làm hai, ít khi giao thiệp.

Tổ tiên Phong Sư Cổ liền dẫn chi tộc chúng ta đến Thất Tung Chi

Địa, vào Quan Hạp, trải qua ngàn khó vạn khổ, cuối cùng tìm được một cuốn kỳ thư mới." "Vừa hay, trên cuốn kỳ thư này có bí thuật cách biến mình thành địa thi.

Sau này, tổ tiên Phong Sư Cổ đã xây dựng Địa Tiên Thôn, bắt đầu thử nghiệm phương pháp trong sách." Diệp Bạch hỏi: "Vậy nên sự suy bại của chi tộc các ngươi, nguyên nhân chính là Phong Sư Cổ bắt đầu thử nghiệm địa thi chi đạo?" Phong Đạo Duyên gật đầu rồi nói: "Nguyên do cụ thể ta cũng không rõ, từ những ghi chép ít ỏi mà tổ tiên trong tộc để lại mà xem, năm xưa bí pháp của tổ tiên Phong Sư Cổ gặp sai sót giữa chừng, hóa thành một địa thi lục thân bất nhận, tộc nhân đều vì thế mà gặp nạn." "Còn về thi đan mà ta nói, chính là kim đan trong bụng tổ tiên Phong Sư Cổ.

Kỳ thư có ghi chép, uống kim đan của địa thi có thể kéo dài tuổi thọ vài trăm năm." Diệp Bạch cười cười: "Vài trăm năm?

Có tác dụng phụ không?" "Đương nhiên là có, ngay khi uống thi đan, liền biến thành bán nhân bán thi, tứ chi cứng đơ, ngũ cảm giảm nửa, còn sẽ mọc răng nanh và móng tay dài kỳ lạ." Diệp Bạch khẽ lắc đầu: "Vậy thi đan này không thể coi là trân bảo." "Ta nghe nói trong Cửu Môn dị bảo vô số, đối với ngài có lẽ không đáng là gì, nhưng đối với những người bình thường chúng ta thọ mệnh không quá một giáp tý…" Phong Đạo Duyên dừng một chút rồi nói: "Trăm năm tuổi thọ, ai mà chẳng muốn?

Năm xưa Long Vương, Long Quân chẳng phải cũng vì trường sinh mà phái phương sĩ ra biển tìm thuốc bất lão sao?

Chương 672

Hơn nữa, uống thi đan cũng chỉ là bán nhân bán thi, không phải tác dụng phụ quá nghiêm trọng." "Đương nhiên, thi đan chỉ là một phương diện, khi trốn thoát năm xưa, rất nhiều truyền thừa của Phong gia chúng tôi đều bị bỏ lại ở đây, ta đến đây cũng là vì truyền thừa.

Đến lúc đó, nếu Tam gia có hứng thú, có thể mang về Cửu Môn." Phong Đạo Duyên thành thật như vậy lại nằm ngoài dự liệu của Diệp Bạch.

Diệp Bạch gật đầu nói: "Lời ta nói trước đó vẫn còn hiệu lực, chỉ cần ngươi không nảy sinh tâm tư xằng bậy, thành thật phối hợp với ta, ta tự nhiên sẽ tha cho ngươi một mạng." Phong Đạo Duyên ôm quyền: "Vậy ta xin cảm ơn Diệp Tam gia trước, Tháp giáo diệt vong, ngay cả Kim Diện Vương cũng về phe Tam gia, ta làm sao dám nảy sinh tâm tư xằng bậy." Diệp Bạch cười cười, ý vị thâm trường nói: "Ai biết được, sinh tử của mỗi người đều nằm trong tay chính mình." Trong Địa Tiên Thôn, khắp nơi là gạch vỡ ngói vụn.

Nền đất đáng lẽ phải mọc đầy cỏ dại lại thưa thớt cây cỏ, tỏa ra mùi hôi tanh của xác chết.

Bãi nuôi thi mà Tháp giáo bồi dưỡng trước đây cũng như vậy, xem ra nơi đây cũng ủ chứa không ít cương thi.

Phong Đạo Duyên bên cạnh cũng tinh thông việc nuôi thi, y hơi nhìn qua tình hình trong Địa Tiên Thôn liền biết nơi đây lại là một "thi sơn", nhưng những cương thi ở đây cơ bản đều là tổ tiên của y.

Có lẽ khi họ tiếp tục đi sâu vào, dương khí kinh động đến những cương thi đang ngủ say dưới đất, sẽ khiến những cương thi này phá đất chui lên.

Phong Đạo Duyên đề nghị: "Diệp Tam gia, nếu ngài muốn giải quyết triệt để tất cả cương thi, chi bằng ở ngoài thôn thu thập cỏ khô, đổ dầu hắc lên rồi phóng hỏa…" "Phiền phức quá, nếu phóng hỏa, truyền thừa của Phong gia các ngươi phải làm sao?

Ta còn muốn xem Phong gia các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu kỳ thư." Diệp Bạch xua tay, cổ tay vung lên, liền thấy một thanh Uyên Hồng Kiếm xuất hiện trong tay áo.

Lưỡi kiếm hàn quang tỏa ra.

Phong Đạo Duyên vừa định nói gì, liền thấy thân ảnh Diệp Bạch đã biến mất trước mắt.

Sâu trong Địa Tiên Thôn, từng con cương thi biến dị phá đất chui lên.

Tuy nói niên đại của chúng sau khi chết chỉ có hai trăm năm, nhưng vì địa thế Địa Tiên Thôn đặc biệt, là một bãi nuôi thi cực phẩm hiếm có, nên những cương thi sinh ra ở đây đều bao phủ sát khí âm u, hình dáng cũng càng thêm hung tợn xấu xí.

Diệp Bạch không quản những cương thi này có gì đặc biệt, dù sao chỉ cần không phải cương thi cấp ba trở lên, dưới kiếm của hắn cơ bản đều không đỡ được một chiêu.

Kiếm quang rực rỡ xé rách màn đêm, một con cương thi vừa chui đầu ra lập tức bị chém làm đôi, dư uy của kiếm quang còn để lại một vết kiếm sâu trên nền đất bùn.

Chém liền một hơi hơn hai mươi con cương thi, Diệp Bạch hơi thất vọng.

Trong số những cương thi này không có lấy một viên nội đan nào.

Nơi này và thi sơn bên ngoài khác xa.

Nhưng, đáng giết thì vẫn phải giết.

Như cắt cỏ dại, Diệp Bạch hóa thành tàn ảnh tiến về phía trước, nơi hắn đi qua, đàn thi tứ phân ngũ liệt.

Phong Đạo Duyên ở bên ngoài Địa Tiên Thôn chỉ có thể nghe thấy từng tiếng thi hống truyền ra từ bên trong, sau đó liền không còn động tĩnh gì nữa.

Rất nhanh, Diệp Bạch đến từ đường Phong gia mà Phong Đạo Duyên đã nói.

Từ đường này có mái ngói trắng tường đỏ, ngay cả cửa lớn cũng là gỗ sơn đỏ.

Diệp Bạch đẩy cửa lớn bước vào.

Kiến trúc bên ngoài từ đường tuy cũ kỹ, nhưng bên trong đèn đuốc sáng trưng.

Hai chiếc đèn dầu treo trên xà nhà vẫn lập lòe ngọn lửa.

Dầu đèn là dầu thi, tuy bền lửa, nhưng không thể cháy liên tục hai trăm năm.

Có lẽ nơi đây thường có người ghé qua.

Diệp Bạch bước lên, linh vị tổ tiên Phong gia đều đặt ở đây.

Phong Thời Kham, Phong Niệm Hải, Phong Vương Lễ, Phong Sư Cổ.

Linh vị dừng lại ở đây, trong đó linh vị của Phong Sư Cổ phủ đầy vết xước.

Diệp Bạch tuy tò mò ai đã chăm sóc từ đường trong Địa Tiên Thôn, nhưng không dừng lại lâu, tiếp tục đi về phía hậu viện.

Theo lời Phong Đạo Duyên, kỳ thư của Phong gia đều cất giấu

trong địa động dưới sân.

Mở địa động cần chìa khóa đặc chế của Phong gia, nhưng Diệp Bạch lười tốn công sức, kiếm quang trong tay múa lên, liền thấy tấm đá chắn bên ngoài địa động ầm ầm nổ tung.

Khói bụi tan hết, trong địa động lộ ra một bộ xương người khô héo và kỳ thư cất giữ trong hộp gỗ.

Trên tường địa động còn có một hàng chữ khắc, trên đó ghi thân phận của bộ xương người, và nguyên nhân năm xưa y phải ẩn mình ở đây.

Người này tên là Phong Sư Càn, là tộc nhân Phong thị thuộc bối sư.

Trong Địa Tiên Thôn, nhiệm vụ của y là trông coi từ đường.

Năm xưa Phong Sư Cổ đột nhiên biến thành thi, đại khai sát giới trong Địa Tiên Thôn, y không trốn thoát khỏi Địa Tiên Thôn, mà ẩn nấp trong địa động, cuối cùng hóa thành một bộ xương khô.

Trên tường còn có hàng chữ cuối cùng: "Nguyện hương hỏa Phong thị vĩnh viễn không tắt." "Lời chúc phúc tốt đẹp, nhưng đáng tiếc." Diệp Bạch lắc đầu.

Giờ đây Phong gia chỉ còn lại hai người, Phong Đạo Duyên và Phong Học Vũ, mà sinh tử của hai người này đều nằm trong một niệm của hắn.

Diệp Bạch trước tiên thu liễm thi cốt, sau đó mở hộp gỗ.

Trong hộp có ba cuộn da dê cổ, và hai cuộn kim bạc cổ.

Cuộn da dê cổ là bản phó, kim bạc thì là bản thật, xem ra đây chính là tất cả kỳ thư dị quyển mà Phong gia đã phát hiện trong Quan Hạp.

Trong đó ba cuộn da dê cổ ghi chép nội dung liên quan đến trùng,

cổ, dược.

Trùng là bí pháp ngự trùng, nuôi trùng, trên cổ quyển nói vạn trùng đều có mẫu, chỉ cần nắm giữ mẫu trùng, và dùng dược liệu đặc biệt bồi dưỡng, liền có thể hóa vạn trùng thành vật mình dùng.

Cổ là phép chủng cổ, nhưng tiền đề thi pháp là cần phải tìm được vài loại trùng cổ đặc biệt.

Mà trên đó nhắc đến vài loại cổ trùng như Toản Tâm Cổ, Vong Tình Cổ mà ngay cả Diệp Bạch cũng chưa từng nghe nói, cũng không biết người Phong gia có ai từng thí nghiệm chưa.

Dược là phương pháp luyện chế, trên đó ghi chép phương pháp nghiên chế đan dược như Trú Nhan Đan, Âm Đan.

Vài loại đan dược mà Diệp Bạch năm xưa có được từ Phong Vương Hinh ở Bình Sơn đều xuất phát từ đây.

Tuy nhiên, cuối cuốn dược quyển này lại ghi chép một loại đan dược kéo dài tuổi thọ thực sự khác với Âm Đan.

Đan này không tên, uống vào tăng thêm mười năm thọ mệnh, một người có thể uống nhiều viên.

Nhưng các bước thành đan cực kỳ phức tạp, hơn nữa nguyên liệu dược liệu để luyện chế đan dược cực kỳ khó kiếm.

Chủ dược: máu Kỳ Lân, phụ dược: ba viên nhân sâm vạn năm, hiệt thảo trăm năm, cuối cùng cần một giọt vật thiên sinh địa sản làm dược dẫn.

Diệp Bạch cười cười, phương thuốc này ngay cả hắn cũng không thu thập đủ, huống chi là Phong gia, thảo nào chưa từng nghe nói đến loại đan dược kéo dài tuổi thọ này.

Chương 673

Nhân sâm vạn năm thì còn dễ nói, lô nhân sâm và hà thủ ô đầu tiên hắn cho vào Tiên Đạo Cổ Quyển đều đã có niên đại năm ngàn năm, nếu dùng một lượng lớn bột linh khí thúc chín, vài tháng sau liền có thể thu hoạch một lô linh dược vạn năm.

Sau đó là dược dẫn thiên sinh địa sản, nghĩ lại thạch nhũ ngàn năm có thể thay thế.

Nhưng chủ dược là máu Kỳ Lân, Diệp Bạch đành bó tay.

Minh Phủ thế giới có không ít kỳ thú thượng cổ như Bạch Hổ, Huyền Điểu, nhưng lại không có Kỳ Lân.

Chẳng lẽ không thể bắt người Trương gia lấy máu nấu chế máu Kỳ Lân sao.

Diệp Bạch lại nhìn sang kim bạc, một tờ ghi chép chỉ nhân đạo thuật, một tờ ghi chép phương pháp luyện chế địa thi.

Chỉ nhân đạo thuật cực kỳ toàn diện, trong đó có các pháp môn liên quan đến khiển chỉ nhân thế thân, chỉ nhân thông linh, chỉ nhân nhập chú.

Người Phong gia cũng nhiều lần thi triển chỉ nhân đạo thuật trước mặt hắn.

So với đó, khu tà chỉ nhân đạo pháp của Diệp Bạch lại trở nên đơn điệu.

Nghĩ đến nữ nhi của mình đối với đạo thuật liên quan đến chỉ nhân luôn có thiên phú, Diệp Bạch chuẩn bị sau khi ra ngoài sẽ cho nữ nhi của mình chuyên tâm nghiên cứu cuốn kim bạc này.

Còn về tờ kim bạc cuối cùng ghi chép địa thi, những thứ trên đó

khiến Diệp Bạch có chút bất ngờ.

Bởi vì tờ kim bạc này dường như là trang bìa của một cuốn sách.

Nội dung của địa thi chi đạo có bốn chữ triện lớn: "Kim Nguyên Thiên Thư".

Kim Nguyên Thiên Thư?

Chẳng lẽ tất cả kim bạc hợp lại sẽ thành một cuốn sách?

Cuốn sách này bao quát rộng rãi, có luyện thi, chế dược, ngự trùng, khu tà… Thực sự không biết rốt cuộc là ai có thể biên soạn nhiều bí thuật như vậy vào một cuốn sách.

Tiếp đó, Diệp Bạch bắt đầu phiên dịch nội dung trên kim bạc, nói rằng địa thi chi đạo không phải là nghịch thiên cải mệnh, mà là mượn sức mạnh thiên địa để dưỡng dục một tồn tại đặc biệt.

Bước đầu tiên, cần phải dùng thân giả chết chôn xuống đất âm khí sung túc bảy ngày.

Đúng lúc Diệp Bạch đang đọc say sưa, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền đến.

Diệp Bạch cau mày.

Không ổn rồi, Phong Đạo Duyên!

Diệp Bạch lập tức chạy đến nơi có tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy một thi thân màu đen một tay giơ cao Phong Đạo Duyên.

Dưới màn đêm không trăng, máu đỏ tươi từ bảy lỗ trên cơ thể Phong Đạo Duyên từ từ chảy ra, quỷ dị hòa vào thi thân.

"Tam gia… cứu tôi… y là Phong Sư…" Phong Đạo Duyên thấy Diệp Bạch đến, trong cặp mắt đỏ ngầu lóe lên một tia sáng, nhưng còn chưa nói hết lời, liền máu khô khí tận, hóa thành một xác khô.

Thấy vậy, ánh mắt Diệp Bạch lạnh lẽo, một đạo kiếm quang màu bạc lao về phía thi ảnh.

Nhưng thi ảnh chỉ vươn một tay ra, thi khí đỏ đen xoáy tròn trong lòng bàn tay, tiêu hao kiếm khí của Diệp Bạch.

Sau đó thi ảnh tùy tiện ném bộ xương khô của Phong Đạo Duyên, quay đầu lộ ra chân dung.

Ngũ quan của y đoan chính, mắt to mũi cao, đồng tử đen nhánh.

Tuy nhiên, giữa ấn đường lại có một vết nứt màu đen, ẩn ẩn có hắc khí từ đó thoát ra.

"Thật không ngờ bên ngoài lại đã trôi qua hai trăm năm." "Ngươi là Phong Sư Cổ?" Diệp Bạch khẽ cau mày.

Thi ảnh nhìn Diệp Bạch hỏi: "Ngươi có thể chém ra kiếm quang như vậy, hẳn không phải nhân vật đơn giản.

Giờ đây thiên hạ này có còn là đám Thát tử nắm quyền không?" Diệp Bạch không trả lời, lạnh giọng hỏi: "Ý thức ngươi đã thanh tỉnh, vì sao phải giết y?" "Muốn giết thì giết, cần gì nguyên nhân." "Người này là tộc nhân Phong thị của ngươi." Thi ảnh cười lớn nói: "Chính vì là hậu duệ, mới phải giết y, lấy máu y trợ giúp thi đạo của ta đại thành.

Ngươi vừa rồi chẳng phải đã đi tìm truyền thừa của Phong gia ta sao, trên kim bạc đó viết rõ ràng mà." Diệp Bạch thở dài một hơi, quả thực trên kim bạc địa thi có nói bước cuối cùng cần máu tộc nhân để đánh thức tự ý thức, nhưng muốn hoàn thành bước cuối cùng, máu của một người là không đủ.

"Vậy ngươi có biết, người này là truyền nhân cuối cùng của Phong gia ngươi, sau khi giết y, Phong gia liền không còn ai nữa." "Cái gì?" Thi ảnh biến sắc một chút, nhưng rồi lại do dự.

Tộc Phong thị của y từ thời Tiên Tần đã kéo dài cho đến nay, làm sao có thể chỉ còn lại một người.

Huống hồ đệ đệ y là Phong Sư Kỳ năm xưa còn dẫn đi một chi tộc nhân.

"Tiểu tử, làm loạn tâm thần ta, ngươi đáng chết!" Thi ảnh nhìn Diệp Bạch, lộ ra sát ý nồng đậm.

Diệp Bạch nhướn mày, Phong gia quả thực còn lại một Phong Học Vũ, nhưng cho dù nói với Phong Sư Cổ trước mắt cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

"Vừa hay, ta cũng thấy ngươi đáng chết!" Diệp Bạch lạnh giọng nói, lập tức thân hóa tàn ảnh màu tím, ra tay trước.

Thi ảnh phản ứng cũng cực nhanh, nhưng rồi giận dữ, thi khí gào thét xung thiên, hóa thành sương đen lơ lửng xung quanh.

Tên tiểu tử này thực sự cho rằng cái địa thi của mình có thể tùy ý nắm bóp sao?

Hoa lạp!

Lôi đình màu tím từ hư không sinh thành, mạnh mẽ đánh vào màn sương đen bao quanh thi ảnh.

Chỉ một đòn, màn sương đen liền tiêu tán hơn một nửa.

Đáng chết!

Đồng tử đen của thi ảnh lạnh lùng co lại, không ngờ Diệp Bạch lại có thể triệu hồi lôi đình.

Hô!

Móng vuốt sắc nhọn hôi tanh lao đến, Diệp Bạch mặt không đổi sắc, lòng bàn tay điểm ra một luồng dị hỏa tím đen.

Bùm!

Ngọn lửa bám vào thi khí, lập tức bùng cháy khắp người thi ảnh.

Trong ngọn lửa tím đen, truyền đến tiếng kêu thảm thiết và kinh hãi của Phong Sư Cổ.

“Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai?

Sao lại có thủ đoạn như vậy!” “Chỉ là Mạc Kim Giáo úy mà thôi.” Diệp Bạch cười cười, dịch chuyển thân vị, phong tỏa đường lui của Phong Sư Cổ.

“Mạc Kim Giáo úy đáng chết!” Dị hỏa càng cháy càng dữ dội, nhưng Phong Sư Cổ đang ở giữa thi khí nồng đậm lại không chịu nhiều tổn hại, điều này khiến Diệp Bạch có chút bất ngờ.

Xem ra cái địa thi này quả nhiên có chút đặc biệt.

Chương 674

“Tiểu tử, tha cho ta, ngươi muốn gì ta cũng có thể cho ngươi.” “À à.” Diệp Bạch cười lạnh, không để ý tới, tay áo vung lên, liền thấy ba thanh Canh Kim Tiểu Kiếm lơ lửng trong hư không.

Bập bập bập!

Ba đạo Canh Kim Tiểu Kiếm thấm máu tươi của hắn lập tức xuyên qua ngực Phong Sư Cổ.

Thi khí phòng ngự bị phá vỡ, Tam Thiên Viêm Viêm Hỏa lập tức chui vào bên trong cơ thể Phong Sư Cổ, chỉ nghe thấy tiếng cháy xèo xèo, Phong Sư Cổ từ trong ra ngoài biến thành một quả cầu lửa tím đen khổng lồ.

Khói đen cuồn cuộn, thi khí tràn ra.

Trong ngọn lửa, Phong Sư Cổ rất nhanh không còn tiếng động, cuối cùng dưới nhiệt độ cao của dị hỏa hóa thành một đống tro tàn.

Trong hư không, ba thanh Canh Kim Tiểu Kiếm vẫn lơ lửng.

Thấy vậy, Diệp Bạch cũng thu dị hỏa, sau khi đưa Phong Đạo Duyên và Phong Sư Càn ra khỏi Địa Tiên Thôn chôn cất, hắn biến mất trong màn đêm.

Nói về Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu, hai người họ dùng bè gỗ vượt sông, cuối cùng đã đến dưới hẻm núi.

Đêm tối quá mờ mịt, không dễ đi đường, hai người liền tìm một bãi đất bằng phẳng thích hợp để hạ trại nghỉ ngơi.

Tiếng nước sông chảy xiết không ngừng làm bạn với giấc ngủ của hai người.

Sau một đêm, trời còn chưa sáng, tiếng vượn hú vang dội từng đàn đã đánh thức hai người.

Hai người vội vàng bước ra, nhìn về phía vách đá dựng đứng của hẻm núi xa xa, loáng thoáng có thể thấy không ít vượn đang leo trèo và hú gọi trên hai bờ.

"Xem ra nơi này thực sự là Quan Hạp." Chá Cô Tiếu nheo mắt nói.

"Nhị thúc, phải hay không, lên đó rồi sẽ biết." Tu vi nội công của Trần Thiên Hữu cao hơn Chá Cô Tiếu không ít, Kim Nhạn Công cũng sớm đã đại thành.

Y leo lên những vách đá dựng đứng, thân hình di chuyển, chỉ trong hai ba hơi thở đã leo được hơn hai mươi mét, mà hơi thở vẫn bình thường.

Trần Thiên Hữu quay đầu nói: "Nhị thúc, hình như không có nguy hiểm gì." "Vẫn cần cẩn thận, tương truyền nơi đây hiểm trở khó đi, có lẽ có những hiểm nguy mà chúng ta chưa từng gặp phải." Chá Cô Tiếu nhìn những vách núi hiểm trở xung quanh, luôn cảm thấy nơi này không đơn giản.

Trần Thiên Hữu gật đầu, không còn vội vàng leo trèo nữa, cùng Chá Cô Tiếu ổn định từng bước một.

Nhưng sau khi hai người vượt qua vách đá cao trăm mét, mới phát hiện Quan Hạp này lại có một động thiên khác.

Tầm nhìn rộng mở, phía trước không còn vật cản, trước mắt là hẻm núi dài đan xen và những con đường chim chóc hiểm trở đầy trên vách núi.

Trước đây ở phía đối diện dòng sông, có núi che khuất, nên không nhìn thấy cảnh sắc này.

Ngoài ra, trên sườn núi của vách đá còn có đường sạn đạo do

người xưa tu sửa, chỉ là thời gian đã lâu, đa số các đường sạn đạo đã sụp đổ hư hại, không thể đi qua được nữa.

Trần Thiên Hữu nói: "Nhị thúc, người xem nơi này có giống như cái gọi là đất ẩn long mà Tam thúc từng nhắc đến không?

Nói rằng long mạch có linh, hình thành nên địa thế núi cực kỳ đặc biệt, nhìn từ bên ngoài bình thường vô kỳ, nhưng đi vào bên trong mới biệt hữu động thiên, được gọi là ẩn long." Chá Cô Tiếu gật đầu, nhưng lại nghi hoặc nói: "Nghe nói nơi đây tàng chứa vô số kỳ quan, vậy thì không phải là phong thủy bảo địa bình thường, chỉ là chúng ta leo trèo lâu như vậy, sao lại không phát hiện một hang quan quách nào?" "Có lẽ vẫn còn ở phía trước." Trần Thiên Hữu cũng không chắc chắn, cùng Chá Cô Tiếu tiếp tục leo núi.

Chưa đi được mấy bước, Chá Cô Tiếu bị tiếng nước sông hung dữ đập vào vách đá hấp dẫn, liền nhìn xuống dưới, và thấy một vật kinh ngạc nào đó.

"Thiên Hữu, dưới lòng sông có thứ gì!" Trần Thiên Hữu vội vàng nhìn xuống, chỉ thấy trong lòng sông hơi vàng đục có một pho tượng đá không đầu nằm đó.

Pho tượng đá này xuyên suốt cả hẻm núi, chiều dài hai vai vừa đúng chiều rộng lòng sông của hẻm núi, nhìn từ trên xuống, tựa hồ có một người khổng lồ bị nhét vào lòng sông của hẻm núi.

Pho tượng khổng lồ kinh thiên động địa này thực sự không kém phần chấn động so với con cự xà đã thấy hôm qua, Chá Cô Tiếu do dự rồi nói: "Thiên Hữu, xem ra nơi đây rất có thể cất giấu di tích thượng cổ, pho tượng đá này không phải do người xưa dùng sức người mà có thể điêu khắc được." "Nhị thúc, hay là chúng ta xuống xem sao?" Trần Thiên Hữu đột nhiên nảy sinh lòng hiếu kỳ về lai lịch của pho tượng khổng lồ, không kìm được mà nói.

Chá Cô Tiếu ngẩng đầu nhìn quanh, không thấy quan quách nào ở hai bên hẻm núi, nghĩ nghĩ, đoán rằng dưới pho tượng khổng lồ có lẽ có điều dị thường, liền nói: "Được, nhưng xuống dưới phải hết sức cẩn thận." Trần Thiên Hữu gật đầu đồng ý, y thân là Cửu Môn chi chủ, đã gặp không ít chuyện hiểm nguy, tuyệt đối không phải là trẻ con nữa.

Nhưng trước mặt Nhị thúc kiêm nhạc phụ tương lai, tự nhiên phải đóng vai hậu bối.

Hai người lại men theo vách núi mà leo xuống, tục ngữ nói lên núi dễ xuống núi khó, đối với việc leo vách đá cũng tương tự.

Vì vách đá quá thẳng đứng, lại không có điểm tựa, hai người mất hơn mười phút mới xuống đến bờ sông.

Nước sông đục vàng cuồn cuộn dưới chân, Chá Cô Tiếu bơi lội không tồi, liền buộc một sợi dây thừng rồi nhảy xuống sông.

Không lâu sau, liền thấy cánh tay phải của y giơ lên một chiếc đỉnh đồng nhỏ nổi lên mặt nước.

Chiếc đỉnh đồng này ít nhất cũng nặng trăm cân, được mang từ đáy sông lên trong dòng nước chảy xiết như vậy, rõ ràng hoàn toàn nhờ cánh tay hiến vương của Chá Cô Tiếu.

Cánh tay này không chỉ làm chậm quá trình lão hóa của Chá Cô Tiếu, mà còn có các công hiệu kỳ cảnh, giải độc… đối với Chá Cô Tiếu mà nói có ý nghĩa trọng đại.

Thấy Chá Cô Tiếu sau khi ra khỏi nước liền dụi mắt, Trần Thiên Hữu không kìm được hỏi: "Nhị thúc, không sao chứ?" "Không sao, chỉ là dưới đáy nước có quá nhiều bùn cát, làm mờ mắt.

Ngươi xem chiếc đỉnh đồng nhỏ này, ta nhặt được từ ngực pho tượng khổng lồ đó." Chiếc đỉnh đồng tuy bị chôn dưới đáy sông nhiều

năm, nhưng hoa văn trên bề mặt vẫn rõ ràng, khắc đầy chữ viết dày đặc, rỉ đồng không nhiều.

Chữ viết là kim văn, thường được đúc trên đồ đồng của Ân Thương và Chu Triều, còn gọi là chung đỉnh văn.

Chá Cô Tiếu không biết, Trần Thiên Hữu tiến lại gần xem.

Trần Thiên Hữu từ nhỏ lớn lên ở Diệp phủ, theo Tam thẩm Bạch Tri Hi học cổ văn và toán số, phiên dịch kim văn không khó khăn gì.

Một lúc sau liền thấy y cau mày nói: "Đây hình như là đỉnh tế tự trấn áp thủy hoạn." "Đỉnh tế tự?

Có thể phán đoán là vật của triều đại nào không?" Chá Cô Tiếu hỏi.

Trần Thiên Hữu đoán: "Triều đại ít nhất là trước Xuân Thu, dùng kim văn ghi chép, vậy hẳn là vật của Thương Chu." "Trên này nói gì?" "Phía trước là một số lời cầu phúc dùng trong tế tự, phía sau thì kể về lai lịch của chiếc đỉnh này, cũng khá thú vị." Trần Thiên Hữu cười cười liền phiên dịch: "Trên đỉnh nói rất lâu rất lâu về trước, do địa hình dãy núi Vu Sơn độc đáo, không được lợi ích dẫn thủy của âm dương ngư, vùng núi này lũ lụt hoành hành, thiên tai thủy hoạn liên miên không dứt.

Mỗi năm đều có vô số người và gia súc bị lũ lụt nhấn chìm, trở thành thức ăn cho cá tôm trong sông." "Đúng lúc mọi người đều bó tay không có cách nào, trong núi có một ẩn sĩ xuất hiện, thân hình khôi ngô, râu ria rậm rạp, mặc áo đen, tự xưng là 'Vu Lăng Đại Vương', có thuật di sơn, có thể sai khiến âm binh khai thông lòng sông." "Vu Lăng Vương ngày ngày làm phép, sai khiến âm binh âm tướng khơi thông dòng sông.

Sau này học Đại Vũ đúc khí vận đỉnh trấn áp thủy hoạn, liền cho

người rèn đúc chiếc đỉnh này, rồi ném vào lòng sông." Cuối cùng Trần Thiên Hữu nói: "Chỉ không biết, chiếc đỉnh trấn thủy này rốt cuộc có tác dụng hay không." Chá Cô Tiếu nghe xong câu chuyện, không mấy hứng thú với đỉnh đồng, ngược lại lại cảm thấy quen thuộc với cái tên "Vu Lăng Đại Vương".

Chá Cô Tiếu trầm tư nói: "Thiên Hữu, năm xưa khi ta còn chưa gặp phụ thân và Tam thúc của ngươi, ta từng dẫn sư đệ sư muội xuyên qua thiên sơn bách lĩnh, đi sâu vào vùng đất không người để tìm Mộc Trần Châu.

Ta nhớ từng tham quan một ngôi mộ cổ Sở Vu, trên bích họa ở đó có miêu tả 'Vu Lăng Đại Vương'." "Nhị thúc không ngại kể chi tiết hơn?" Trần Thiên Hữu tỏ vẻ hứng thú.

"'Vu Lăng Đại Vương' được gọi là Ô Dương Vương, truyền thuyết người này là tinh quái trong núi hóa thành hình người, có kỳ môn dị thuật, có thể hô phong hoán vũ, điều khiển cát bay đá chạy, thần thông quảng đại.

Còn về việc đỉnh tế tự này miêu tả Ô Dương Vương trị thủy hoạn thì ta không thấy miêu tả liên quan nào trong ngôi mộ đó.

Tuy nhiên, Ô Dương Vương này cuối cùng lại vì say rượu quá chén, hiện nguyên hình ngủ vùi không tỉnh, kết quả bị dân núi địa phương không biết chuyện bắt được, sau đó bị lột da xả máu, sống sờ sờ bị luộc ăn thịt." Chá Cô Tiếu lại cười khẩy nói: "Đợi đến khi thủ hạ của Ô Dương Vương tìm thấy chủ nhân của họ, thì canh luộc đã uống hết rồi." Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Trần Thiên Hữu cũng khẽ lắc đầu, Ô Dương Vương này thật đáng thương, lại bị chính những người y bảo hộ ăn thịt.

Chá Cô Tiếu suy tư nói: "Chỉ là ta nghĩ không thông Ô Dương Vương và Quan Hạp lại có duyên nguyên gì?" Trần Thiên Hữu cũng

không nghĩ thông.

Bí mật sâu hơn hẳn còn ở phía sau.

Trần Thiên Hữu nhét đỉnh tế tự vào giới chỉ không gian đã đầy ắp.

Hiện tại hai người chỉ có thể tiếp tục tiến lên, nhưng trước mắt có hai con đường, một con đường là tiếp tục leo vách đá dựng đứng, một con đường là đi dọc theo đáy sông.

Chương 675

Cuối cùng Chá Cô Tiếu quyết định đi từ dưới lòng sông, trước đó y hình như đã nhìn thấy một con đường thủy dưới đáy thung lũng.

Lối vào con đường này nằm ở vai phải của pho tượng không đầu khổng lồ, cần bơi dưới nước vài trăm mét mới có thể đến.

May mà hai người khí tức dồi dào, sau khi xuống nước như cá bơi lội, rất nhanh đã đến cửa động.

Đây là một hang động ẩn dưới đáy sông, vì ánh sáng ở đây mờ tối, chỉ có thể phán đoán cửa động dài và khúc khuỷu, vách núi lởm chởm, dường như xuyên qua cả ngọn núi, cũng không biết sẽ thông đến đâu.

Nhưng đoạn đường thủy này cần phải nín thở không ít công phu, hai người mò mẫm một hồi, trong lòng cũng không chắc chắn, liền quay lại bờ sông chế tác vài chiếc túi hơi đơn giản, sau đó lại lặn xuống nước.

Trong động tối đen, Trần Thiên Hữu cầm Uyên Hồng Kiếm, ánh hàn quang yếu ớt từ lưỡi kiếm dẫn đường phía trước, Chá Cô Tiếu thì bám sát theo sau.

Trong môi trường mờ tối như vậy rất có thể có hiểm nguy không biết trước, hai người vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí, tốc độ không nhanh, may mà trong động chỉ có cá bơi lội bị hàn quang hấp dẫn, không có nguy hiểm.

Bơi khoảng hơn hai mươi phút, địa thế trong động dần cao lên, hai người bò ra khỏi nước, thấy một lối ra.

Phía trước truyền đến tiếng thác nước đổ ào ào, tựa hồ biệt hữu động thiên.

Ánh sáng mạnh từ cửa động chiếu ra, hai người thò đầu ra nhìn.

Chỉ thấy giữa núi non trùng điệp, mây mù lượn lờ, mênh mông bát ngát không thấy điểm cuối.

Dưới đáy hẻm núi nước chảy cuồn cuộn, do bị vách núi va đập, tạo thành một khúc cua hình chữ "A".

Còn thượng nguồn xa xa, là một miệng thác nước gầm thét như sấm, như vạn ngựa phi, sóng khí xông thẳng lên trời.

Nhìn từ đây, phía vách núi đối diện có rất nhiều đường chim chóc lượn lờ khúc khuỷu giữa không trung, như một mạng nhện khổng lồ, khảm trên vách núi ngàn trượng, lộn xộn phức tạp.

Chá Cô Tiếu khá chấn động: "Thiên Hữu, ngươi nói không sai, nơi ẩn long này quả thật huyền diệu, cảnh sắc chúng ta thấy sáng nay e rằng chỉ là một góc của tảng băng chìm ở nơi này.

Giờ đây đổi góc nhìn, địa thế sông núi nơi đây lại càng biến hóa, vô cùng huyền diệu, có lẽ đây mới chính là nội cốc Quan Hạp." Trần Thiên Hữu cười nói: "Nhị thúc, người nói nếu chúng ta vừa rồi leo từ vách đá lên, có thể tiến vào nội cốc này không?" Chá Cô Tiếu nói: "Rất có thể, nhưng vừa rồi khi hai người chúng ta leo lên chỗ cao, cánh tay phải của ta luôn có cảm giác không thoải mái, có lẽ là kỳ lạ của nó, cũng có lẽ trên vách đá đó có nguy hiểm không nhìn thấy được, mà đi đường thủy lại giúp chúng ta tránh được những nguy hiểm đó." Trần Thiên Hữu gật đầu, y rất rõ lai lịch cánh tay phải của Chá Cô Tiếu, đây chính là thiên nhân tí bàng, có chút thần dị cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, Chá Cô Tiếu nhìn những con đường chim chóc mây mù lượn lờ mà thở dài: "Đáng tiếc chúng ta không có khả năng bay như Tam thúc của ngươi, đường chim chóc trước mắt chỉ có thể đi bộ, một số đường sạn đạo trên vách đá đã bị đứt gãy, nếu không thông

được, chúng ta còn phải mất thời gian quay lại.” “Nhị thúc, không cần phiền phức như vậy, theo ta thấy, đường chim chóc lộn xộn này tự có thủ pháp Kỳ Môn Bát Quái, do một vị cao nhân bố trí, ta biết cách đi.” Trần Thiên Hữu cũng tinh thông bí thuật âm dương phong thủy.

Nhìn tổng thể con đường chim chóc trên vách núi đối diện, giống hệt thế “Quần Long Triền Sơn”.

Bất kể di tích cổ xưa trong hẻm núi này do ai để lại, tuyệt đối không phải cấu tạo tùy tiện, có lẽ người khác khó mà nhìn thấu huyền cơ này, nhưng cái cục diện suy tinh diễn quái này lại chính là chạm vào mũi nhọn của Mạc Kim bí thuật.

Thấy Trần Thiên Hữu tự tin dẫn đường phía trước, Chá Cô Tiếu cười sảng khoái, liền đi theo.

Trong nội cốc, núi non sừng sững, vách đá dựng đứng như bảo kiếm cắm ngang, lại có vài cây cầu gỗ khóa sắt nối liền, đi trên đó người theo cầu đung đưa.

Mà dưới chân chính là dòng sông lớn chảy xiết, ngay cả Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu khinh công tuyệt diệu, cũng khó tránh khỏi thót tim, sợ rằng sẽ rơi vào dòng sông mênh mông sương mù.

Nơi này có thể dưỡng dục cự xà dài trăm mét, có lẽ còn có những sinh vật thủy sinh khổng lồ khác, tổng phải cẩn thận một chút.

Hai người đi trên đường sạn đạo của vách đá, lúc này, Trần Thiên Hữu đột nhiên thấy trên đường sạn đạo của đỉnh núi đối diện có một bộ xương khô.

“Nhị thúc, người xem kìa!” Chá Cô Tiếu ngẩng đầu nhìn lên, cũng thấy bộ xương khô.

Nhưng đường sạn đạo này là đường cụt, cách vị trí của họ xa trăm mét.

Chá Cô Tiếu hỏi: “Thiên Hữu, có nắm chắc không?” Trần Thiên Hữu nói: “Để ta thử xem sao.” Chỉ thấy Trần Thiên Hữu vận đủ chân khí, phi thân lao vào màn sương, dưới chân tử khí hoành sinh, phảng phất như có vật đạp dưới chân, lăng không di chuyển mấy trăm bước, lại như điện quang bay vút trong không trung, xuyên qua thẳng tắp.

Điện Quang Thần Hành Bộ cùng hiệu quả của Kim Nhạn Công không tệ.

Ngay cả như vậy, khi Trần Thiên Hữu lao xuống, vẫn còn cách đỉnh núi đối diện hơn hai mươi mét.

Vào thời khắc quan trọng, Trần Thiên Hữu vung phi hổ trảo găm vào vách đá núi, an toàn leo lên sạn đạo.

Đến gần bộ xương khô, Trần Thiên Hữu mới phát hiện bộ xương khô này bị một sợi dây thừng buộc lại, nếu không ở lưng chừng núi này, sớm đã bị gió thổi vào sông lớn rồi.

Quần áo trên bộ xương khô sớm đã phong hóa, vừa chạm vào liền vỡ vụn.

Nhưng Trần Thiên Hữu vẫn phát hiện một túi gấm lụa đen ở thắt lưng bộ xương khô.

Bên trong rõ ràng có một tờ kim bạc.

Trần Thiên Hữu cau mày suy nghĩ: “Chẳng lẽ là người Phong gia?” Có thể tiến vào Quan Hạp lấy kỳ thư, nghĩ lại chỉ có người Phong gia.

Trần Thiên Hữu không động vào xương khô, sau khi thu kim bạc, không tìm kiếm vật hữu dụng nào xung quanh, liền thi triển khinh công, quay về đường cũ.

“Thiên Hữu, sao rồi?” Chá Cô Tiếu tiến lại hỏi.

“Có thể là người Phong gia…” Trần Thiên Hữu lấy ra kim bạc, kể lại suy đoán của mình.

Chá Cô Tiếu gật đầu: “Vậy trước tiên hãy giải mã nội dung trên kim bạc đi.” Hai người sau đó giải mã nội dung trên kim bạc, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ vì trên kim bạc này không ghi chép bất kỳ dị thuật nào, mà lại kể về một đoạn lịch sử cổ xưa.

Nói rằng rất rất lâu về trước, loài người không phải là chủ nhân của đại lục, mà là nô lệ của một số vị thần.

Vì sự tồn tại của những vị thần này quá cổ xưa, mà loài người khi đó không có truyền thừa văn tự, nên những ghi chép liên quan đến thần linh rất ít ỏi.

Sau này các vị thần tương hỗ chinh phạt, dần dần sụp đổ, loài người bắt đầu dần lộ diện, và lợi dụng tài nguyên mà các vị thần để lại để trở thành những người có đủ mọi dị thuật.

Những người này được gọi là Thiên Nhân, hình dáng nửa người nửa yêu.

Tác giả của dị thư kim bạc này chính là một vị Thiên Nhân, tên là Ô Dương Vương.

“Không ngờ thời thượng cổ lại có một đoạn lịch sử như vậy, mà kỳ thư trong Quan Hạp lại do Ô Dương Vương viết!” “Nhưng Ô Dương Vương cấp Thiên Nhân này làm sao lại bị người bình thường luộc ăn thịt, chẳng lẽ những ghi chép trên bích họa kia đều không đúng sự thật?” Chá Cô Tiếu thầm nghĩ.

“Nhị thúc, ta đoán Quan Hạp và Ô Dương Vương không thể tách rời, có lẽ nơi đây là nơi mai táng của Ô Dương Vương.” Sau khi kinh ngạc, Chá Cô Tiếu và Trần Thiên Hữu liền tiếp tục đi theo đường sạn

đạo.

Mà lúc này Diệp Bạch cũng đang loanh quanh trong Thất Tung Chi Địa.

Trong địa giới này có không ít núi non đồi gò, khắp nơi đều giống như hẻm núi dốc đứng hiểm trở.

Diệp Bạch đạp Canh Kim Tiểu Kiếm phi hành suốt một ngày cũng không tìm được vị trí Quan Hạp thực sự.

Bất đắc dĩ, Diệp Bạch liền một lần nữa chiêm bốc thiên cơ đạo.

Nhưng ở nơi đây, quái tượng khó lường, thiên cơ mờ mịt, Diệp Bạch thử vài lần liền từ bỏ việc chiêm bốc.

Đúng lúc Diệp Bạch bay qua không trung một ngọn núi, nghe thấy phía dưới truyền đến một tiếng gầm rú vang dội.

Ngao ngao!

Tiếng kêu như heo.

Chương 676

Diệp Bạch tỏ vẻ hứng thú, hạ thấp độ cao bay.

Chỉ thấy một con cự thú nhỏ đang xông thẳng ngang dọc giữa núi non, những cây cổ thụ cao lớn ven đường liên tiếp đổ rạp.

Dị thú này cao bảy tám mét, trông gần như y hệt lợn rừng bên ngoài, nhưng cái đuôi lại dài kỳ lạ, nơi nó đi qua đều lật tung đất đai.

Đây là Đương Khang?

Diệp Bạch vừa nhìn liền nhận ra, loài thú này có ghi chép trong Sơn Hải Kinh.

"Dáng như lợn mà có răng nanh, tên là Đương Khang, tiếng kêu như tự gọi tên mình, thấy nó thì thiên hạ đại phong thu." Nói rằng con Đương Khang này hễ kêu, mùa màng sẽ bội thu lớn, là phúc thú hiếm gặp.

Không biết nếu bắt Đương Khang vào Tiên Đạo Cổ Quyển, có thể thúc đẩy linh dược bội thu không?

Diệp Bạch nảy sinh ý nghĩ bắt giữ Đương Khang.

Mà lúc này, Đương Khang dường như phát hiện ra Diệp Bạch trên không trung, đuôi vung lên, mắt đỏ ngầu quay đầu xông tới.

Ngang ngang ngang!

Đá núi ven đường bị giẫm nát bét, Đương Khang mang theo khí thế vô tiền khoáng hậu xông đến.

Thân hình Diệp Bạch lóe lên, từ một bên tung một quyền đánh tới.

Oành!

Con Đương Khang nhỏ như ngọn núi lập tức bị đánh bay.

Biết loài dị thú này dã tính khó thuần, Diệp Bạch vung nắm đấm cưỡi lên đầu Đương Khang mà giã mạnh.

Đương Khang bị đánh kêu ngao ngao, rất nhanh thoi thóp, cầu xin Diệp Bạch tha mạng.

Cuối cùng Diệp Bạch trói năm hoa Đương Khang, ném vào Tiên Đạo Cổ Quyển, lại sai Cửu Sắc Lộc và Tiểu Kim Trúc cùng các sủng vật khác khai thông tư tưởng cho Đương Khang, và nói rõ quy tắc trong không gian.

Dù sao hắn chỉ muốn tìm một dị thú có thể thúc đẩy linh dược sinh trưởng, chứ không phải dị thú chuyên gây phá hoại.

Sau khi phát hiện Đương Khang ở đây, Diệp Bạch liền đoán Thất Tung Chi Địa rất có thể giống như Minh Phủ thế giới, ẩn chứa nhiều dị thú thượng cổ.

Sau đó Diệp Bạch không vội vàng tìm Quan Hạp nữa, mà là tìm kiếm trong núi non xem có kỳ trân dị thú nào không.

Rất nhanh, Diệp Bạch liền có phát hiện khác.

Trên ngọn núi không xa nơi Đương Khang nghỉ ngơi, có một đôi Tỷ Dực Điểu sinh sống.

Đôi cánh dang rộng khoảng mười mét, so với Thanh Loan và Huyền Điểu, thể hình không lớn lắm.

Một con chim màu xanh, một con chim màu đỏ, một đực một cái, vô cùng ân ái.

Đôi chim này sau khi thấy Diệp Bạch, không hề lộ ra ý muốn tấn công, ngược lại còn bắt một con sơn dương đến, vỗ cánh trong không trung, muốn mời Diệp Bạch.

Thế là Diệp Bạch lấy ra vài viên nhân sâm ngàn năm, vừa dỗ vừa

lừa đưa đôi chim này vào Tiên Đạo Cổ Quyển.

Có chúng, Thanh Sơn trong cổ quyển cũng coi như có chút sắc màu.

Sau đó Diệp Bạch lại tìm kiếm trong núi, phát hiện một cây Chu Quả Thụ, trên đó có vài quả Chu Quả trăm năm đã chín.

Trong cổ quyển của Diệp Bạch tuy có cây Chu Quả, nhưng là do hạt Chu Quả bồi dưỡng ra, tiên thiên bất túc, kém xa cây Chu Quả Thụ có thể kết quả này.

Nhưng đúng lúc Diệp Bạch di thực Chu Quả Thụ, một con cự mãng màu xanh cỏ từ trong rừng chui ra, không nói hai lời liền xông tới.

Thấy là sinh vật rắn, Diệp Bạch vốn định giao lưu đàng hoàng một chút, nhưng con cự mãng này công thế lăng lệ, không ngừng không nghỉ.

Như vậy, Diệp Bạch liền không còn giữ tay, Canh Kim Tiểu Kiếm xuất ra.

Kim quang lóe lên, một kiếm liền chém đứt đầu rắn, máu rắn cuồn cuộn đổ xuống Chu Quả Thụ.

Sau đó, Diệp Bạch ném con cự mãng nặng mấy chục tấn vào Thanh Sơn của cổ quyển, mà đôi Tỷ Dực Điểu ngửi thấy mùi thức ăn, vỗ cánh bay tới, đánh chén thỏa thích.

Di thực xong Chu Quả Thụ, Diệp Bạch sai Cửu Sắc Lộc chăm sóc cẩn thận.

Thất Tung Chi Địa này quả thực cất giấu không ít bảo bối, Diệp Bạch càng ngày càng hứng thú với nơi này, không còn ngự kiếm phi hành, mà chạy nhanh trong rừng.

Chỉ cần là kỳ hoa dị thảo, hoặc là dị thú linh dược, tất cả đều ném vào cổ quyển.

Mà một đám tiểu sủng vật trong cổ quyển cũng bận túi bụi, phụ trách trồng những thực vật mà Diệp Bạch ném vào đến những khu vực thích hợp.

Tuy nói hắn có chìa khóa Thất Tung Chi Địa, có thể tùy lúc tiến vào, nhưng nơi này rất quỷ dị, lần này có thể vào, lần sau chưa chắc đã được, so với đó vẫn là trồng trong hậu hoa viên Tiên Đạo Cổ Quyển của mình tiện hơn.

Lúc này, Diệp Bạch đột nhiên dừng bước, hắn phát hiện ra ký hiệu mà Trần Thiên Hữu để lại trên một cây cổ thụ.

Xem ra Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu từng đi qua đây.

Không còn cướp bóc bảo vật, Diệp Bạch men theo ký hiệu, đổi hướng, chạy về phía Quan Hạp.

Lúc này Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu lại gặp rắc rối, sau khi vượt qua đường chim chóc lơ lửng trên vách núi ngàn trượng, họ lại gặp một đàn chim đen.

Đàn chim này bay cực nhanh, xuyên qua giữa mặt sông và vách núi mây mù lượn lờ.

Nhìn từ xa trông giống như một dòng chảy kim loại màu đen.

Chá Cô Tiếu vừa nhìn thấy những con chim đen này, liền dẫn Trần Thiên Hữu lùi lại, ẩn mình trong màn sương, sợ bị đàn chim phát hiện.

“Sao vậy Nhị thúc?” “Đây là Thanh Kim Điểu, ý thức lãnh địa rất mạnh, phân chim và lông chim của chúng đều là vũ khí sắc bén, nếu chúng lao xuống chúng ta không có cách nào né tránh.

Nhưng loài chim này là dị chủng thượng cổ, sớm đã tuyệt diệt rồi,

không ngờ lại còn có một đàn ở đây.” Chá Cô Tiếu nói.

“Vậy chúng ta phải làm sao?

Phía trước có không ít chim, chúng ta cứ đứng đợi ở đây sao?” Chá Cô Tiếu nghĩ nghĩ rồi nói: “Trước tiên hãy xem xét tình hình, nếu thực sự không được, chúng ta nhảy xuống sông, đi từ dưới nước.” Trần Thiên Hữu nhìn mặt sông, lắc đầu nói: “Nhị thúc, vị cao nhân thiết kế đường chim chóc này đã tính toán kỹ lưỡng mọi cách thức tiến vào trong cốc, đường dưới nước có thể ẩn chứa nguy hiểm không nhìn thấy được, hơn nữa bây giờ là buổi chiều, mặt trời chiếu sáng, nhưng màn sương trên mặt sông mãi không tan, ta luôn cảm thấy dưới nước có điều dị thường.” Chá Cô Tiếu cũng cảm thấy lời Trần Thiên Hữu nói không phải không có lý, chỉ là đàn Thanh Kim Điểu quá nguy hiểm, y cũng không nắm chắc có thể cùng Trần Thiên Hữu thuận lợi đi qua đoạn đường sạn đạo này.

Đúng lúc này, chỉ thấy vài con Thanh Kim Điểu đơn lẻ bay đến đỉnh vách núi, lập tức hóa thành một khối máu thịt rơi xuống.

Cái này… Chá Cô Tiếu và Trần Thiên Hữu hai người nhìn nhau, chẳng lẽ trên không trung còn có cơ quan cạm bẫy.

May mắn là lúc đó họ bất ngờ phát hiện ra đường thủy, nếu không nếu leo từ vách đá lên, giờ này còn đâu mạng sống.

“Nhị thúc, hay là để ta đi thử đàn chim?” Chá Cô Tiếu gật đầu, hiện tại không còn cách nào khác.

Trần Thiên Hữu nắm hai tấm phù lục trong tay, cầm Uyên Hồng Kiếm cẩn thận lén đi trên đường sạn đạo hiểm trở bị đứt gãy.

Chương 677

Đi được nửa đường, đàn Thanh Kim Điểu đột nhiên có động tĩnh, chỉ nghe con chim đầu đàn một tiếng kêu vang, dòng chảy đen kịt trên trời chuyển hướng, ào xuống, lao về phía Trần Thiên Hữu.

"Thiên Hữu cẩn thận!" Chá Cô Tiếu ở xa lo lắng hét lớn.

Trần Thiên Hữu sắc mặt ngưng trọng, cổ tay xoay chuyển, kiếm quang xung thiên.

Nhưng kiếm quang này chỉ làm bị thương vài con Thanh Kim Điểu đầu đàn, lao vào đàn chim rồi dần dần tiêu tán.

Thanh Kim Điểu thật lợi hại!

Chứng kiến lực phòng ngự của Thanh Kim Điểu, Trần Thiên Hữu không còn nghĩ đến việc xua đuổi chim, vội vàng dưới chân điện quang lóe lên, muốn trong thời gian ngắn lao qua đoạn sạn đạo này.

Nhưng đàn Thanh Kim Điểu tốc độ cực nhanh, lập tức vây kín Trần Thiên Hữu.

Những con Thanh Kim Điểu rải rác giơ cao phân chim, lao về phía Trần Thiên Hữu.

Trần Thiên Hữu không còn cách nào khác, trước tiên là bóp nát một tấm phù lục Kim Quang Chú, lấy kim quang hộ thể, sau đó bóp nát một tấm phù lục Chưởng Tâm Lôi.

Oành long!

Lôi đình hình lưới điện hoành hành trong đàn chim, tiếng rắc rắc, trong không khí tràn ngập mùi lông cháy khét, đàn Thanh Kim Điểu lập tức như bánh bao rơi xuống mặt sông.

Trần Thiên Hữu còn chưa kịp mừng rỡ, liền thấy đàn Thanh Kim Điểu bị kích nộ một lần nữa xông tới.

Ba ba!

Phân chim cứng rắn đập vào kim quang, vì số lượng đàn chim quá nhiều, kim quang rất nhanh lung lay sắp đổ, trở nên trong suốt và mờ nhạt.

Trong lúc vội vàng, Trần Thiên Hữu chỉ có thể lấy thêm một tấm phù lục Kim Quang Chú hộ thể, sau đó nhảy xuống sông.

Không ngờ đàn Thanh Kim Điểu không buông tha, mang theo đại quân xông vào dưới nước.

Mặt sông sương mù giăng kín, không nhìn rõ cảnh tượng.

Trên sạn đạo, Chá Cô Tiếu không khỏi lo lắng, tim đập thình thịch.

Sớm biết không nên để tiểu tử này mạo hiểm.

Đột nhiên, dưới đáy sông truyền đến một tiếng ngâm dài cao vút, âm thanh trong trẻo, tựa hồ là tiếng rồng ngâm.

Đồng thời mặt sông dường như bị chia làm hai, dòng nước dâng lên sóng lớn về hai phía, còn giữa mặt sông thì lộ ra một vật khổng lồ màu đen.

Vật khổng lồ này há to miệng đầy răng nanh sắc nhọn, nuốt chửng đàn Thanh Kim Điểu vừa lao xuống nước.

"Thiên Hữu!" Chá Cô Tiếu không còn ngồi yên được nữa, tháo những chiếc móng vuốt đảo thứ trên hai cánh tay giáp tử Bàn Sơn ra, men theo vách núi mà leo xuống.

Sóng nước cuồn cuộn, sau khi mặt sông trở lại bình yên, không còn thấy bóng dáng vật khổng lồ, chỉ có vài con Thanh Kim Điểu thoát chết vỗ cánh, ướt sũng, liều mạng bay lên trời.

Chá Cô Tiếu bám trên vách núi, tìm kiếm tung tích Trần Thiên Hữu trên mặt sông.

Nhưng, dưới nước không có hồi âm.

Ngâm!

Vật khổng lồ từ mặt sông lộ ra nửa cái đầu, là một sinh vật màu trắng như tuyết tựa cá voi tựa rồng.

Một cặp mắt rồng bảy sắc tò mò nhìn Chá Cô Tiếu.

Một người một rồng đối mặt hơn mười giây, mặt nước lại truyền đến tiếng nước quẫy, chỉ thấy Trần Thiên Hữu đội một luồng kim quang mỏng manh lao ra khỏi mặt nước.

Chá Cô Tiếu lúc này mới thở phào một hơi, vội vàng bắn phi hổ trảo, kéo Trần Thiên Hữu lên.

"Nhị thúc, đây hình như là rồng?" "Giống tiếng rồng ngâm, nhưng không biết là loài rồng gì, chúng ta hãy rời khỏi đây rồi tính." Hai người leo lên vách núi xong, không dám chần chừ, nhanh chóng leo lên sạn đạo.

Ai biết được con rồng này có nhảy ra khỏi mặt nước, nuốt chửng cả hai người họ không.

Thấy hai người biến mất, long chủng màu trắng vỗ vỗ đôi cánh dưới nước, cảm thấy vô vị, rất nhanh biến mất trên mặt sông.

Số lượng đông đảo đàn Thanh Kim Điểu bị con rồng dưới nước nuốt chửng không ít, chỉ còn lại vài con thưa thớt lượn lờ trên không, Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu nhân cơ hội đi qua đoạn đường sạn đạo chim chóc này.

Không lâu sau, hai người đến trước một ngọn núi cao sừng sững.

Ngọn núi này trực tiếp cắt đôi hai bên vách núi ngàn trượng dựng

đứng, vươn thẳng vào mây, không thấy điểm cuối, do sương mù trên mặt sông dày đặc, cũng không biết ngọn núi này lớn đến mức nào.

Chỉ có một con đường sạn đạo thẳng tắp dẫn đến trước ngọn núi.

Xuyên qua ngọn núi, lại thấy một ngọn núi cao cắm giữa không trung đầy mây mù, như bị thiên kiếm chém xuống, trực tiếp từ giữa chẻ đôi, đổ xuống đáy hẻm núi.

"Nơi này thực sự là biệt hữu động thiên." Chá Cô Tiếu cảm thán một câu, cùng Trần Thiên Hữu tiếp tục tiến về phía trước.

"Nhị thúc, phía dưới này dường như có dấu vết địa cung." Trần Thiên Hữu đột nhiên có phát hiện, chỉ tay về phía trước nói.

Chá Cô Tiếu định thần nhìn kỹ, phía trước dường như có một "Long Môn", hai bên là hàng trăm pho "Ô Dương Thạch Thú" đối diện nhau.

"Quả nhiên là địa cung, ở lối vào dựng tượng đá Ô Dương, chẳng lẽ đây là nơi mai táng của Ô Dương Vương?" Hai người vội vàng đến cửa đường hầm, phía trước là vực sâu không đáy dài trăm mét, phía đối diện là lối vào của địa cung.

Vực sâu này dường như là hẻm núi bị cắt thẳng xuống, cắt đứt con đường trước Long Môn, còn phía dưới mây mù bao phủ, sâu không thấy đáy.

Khoảng cách trăm mét, đối với Trần Thiên Hữu mà nói không phải là chuyện khó.

Y vừa định thi triển khinh công sang phía đối diện xem sao, liền bị Chá Cô Tiếu ngăn lại.

"Nơi này khác với mặt sông vừa rồi, nếu ngươi lỡ tay rơi xuống, ngay cả xương cốt cũng khó tìm." Trần Thiên Hữu vừa định nói gì, liền thấy Chá Cô Tiếu ném một hòn đá lên không trung trên vực sâu.

Hòn đá như gặp phải luồng khí xoáy, uốn lượn "xiết lưu lưu" quay tròn trên không, rồi đột nhiên bị một sức mạnh vô hình đánh trúng, hóa thành bột phấn.

Trần Thiên Hữu đại kinh, không ngờ trong ngọn núi này cũng có một lớp chướng khí lưu kỳ lạ.

"Ngươi là Cửu Môn chi thủ, thân gánh trọng trách, ít làm những việc mạo hiểm." Chá Cô Tiếu giáo huấn một câu, Trần Thiên Hữu chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu.

Chá Cô Tiếu lại liên tiếp ném ra vài hòn đá, thử luồng khí lưu quỷ dị trên không trung.

Sau đó y cau mày.

Phía trước địa cung nhìn có vẻ tĩnh lặng bình thường, thực chất sát cơ ẩn tàng.

Ngoài khe núi trăm mét, lại còn có luồng khí lưu nguy hiểm khó lường như vậy.

Có thể là địa thế đặc biệt, khiến núi non tụ lại giữa hẻm núi, hình thành một luồng xoáy vô ảnh vô hình.

Chương 678

Trần Thiên Hữu nghĩ đến lời Diệp Bạch và Kim Toán Bàn từng dạy y, đột nhiên nói: "Nhị thúc, ta nhớ ra rồi, trong phong thủy Thanh Ô, đây chính là nơi Tàng Phong Tụ Khí, có thể sinh ra khí lưu vô hình, cũng là một huyệt phong thủy thượng giai.

Nếu không ở chỗ cao nhìn bao quát, sẽ không nhìn ra được hình thế khí lưu của dãy núi này, có lẽ gần địa cung có rất nhiều phong nhãn như vậy." "Vậy thì khó rồi, phong nhãn trước mắt ta đã thử qua, phạm vi bao phủ rất rộng, nếu chúng ta muốn đến được phía đối diện, cần phải bịt kín phong nhãn trước." "Bịt kín?" Bị Chá Cô Tiếu nhắc nhở, trong đầu Trần Thiên Hữu lóe lên linh cảm.

Phong nhãn là do địa thế đặc biệt sản sinh, nếu thay đổi địa thế gần đó, phong nhãn cũng nhất định sẽ thay đổi.

Chưa kể Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu đang tìm cách tiến vào địa cung, thì lúc này Diệp Bạch cuối cùng cũng đã đến gần Quan Hạp.

Nhìn dòng sông cuồn cuộn chảy, Diệp Bạch đạp trên Canh Kim Tiểu Kiếm, bay lượn giữa không trung.

Chẳng mấy chốc, Diệp Bạch đứng trên đỉnh cao của hạp cốc, phóng tầm mắt nhìn ra xa.

Quần phong mịt mờ, mây mù lãng đãng nơi sơn dã, như mộng như huyễn.

Lúc này, hệ thống hiện lên thông báo. [Quan Hạp Cổ Mộ: Ẩn mình giữa chốn phúc địa tiên gia, là nơi chôn cất những kỳ nhân dị sĩ của gia tộc.

Hai bờ quan hạp, vượn hót chim kêu.

Vị cuối cùng được mai táng tại đây là Ô Dương Vương, sau này đã tu sửa cổ mộ, xây dựng địa cung, bố trí trăm ngàn cơ quan xảo diệu, người thường khó bề xâm nhập.] [Cấp độ nguy hiểm: Cực cao!] Ô Dương Vương?

Diệp Bạch trầm ngâm gật đầu, rồi mở bản đồ hệ thống, chỉ thấy trong sâu thẳm địa cung, vô số phúc đại đang lóe sáng.

Ngoài ra, còn có ba bảo tương thanh đồng, một bảo tương bạch ngân, và một bảo tương hoàng kim.

Ô hô!

Diệp Bạch mừng rỡ, nơi đây hóa ra là một quần thể mộ táng.

Mặc dù tối cao chỉ có một bảo tương hoàng kim, nhưng ba bảo tương thanh đồng cùng một bạch ngân, chuyến này tuyệt đối không uổng.

Huống chi còn mười mấy cái phúc đại.

Tuy nhiên, do khu vực này có quá nhiều đỉnh núi, bản đồ hệ thống chỉ bao quát địa cung, không có bản đồ xung quanh.

Nhưng có bản đồ tham khảo, việc tìm đến địa cung không phải là chuyện khó.

Sau niềm hân hoan, Diệp Bạch tìm kiếm dấu vết của Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu trên đỉnh núi, nhưng đáng tiếc chẳng phát hiện ra điều gì.

"Thiên Hữu và Nhị ca lẽ nào đã tìm thấy lối vào khác?" Diệp Bạch lắc đầu, đành điều khiển Canh Kim Tiểu Kiếm tiếp tục bay.

Vừa bay lên chưa được bao lâu.

Xoẹt!

Chỉ thấy vạt áo của Diệp Bạch bị cắt đứt một mảng gọn gàng, bị

dòng cương phong vô hình cuốn đi không biết về đâu.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, thứ quái gì vậy?

Ngay cả thần thức của hắn cũng không phát hiện ra điều bất thường.

Đây lẽ nào là tàng phong tụ khí?

Nhưng cương phong này quá sắc bén đi!

Diệp Bạch đưa ngón tay ra thử cường độ cương phong, cảm giác như có lưỡi dao sắc lẹm đang cắt vào ngón tay mình.

Vài hơi thở sau, ngón tay Diệp Bạch đã xuất hiện một vết máu.

Hiện tại, thân thể Diệp Bạch đã sớm đao thương bất nhập, kim thạch khó thương.

Cương phong có thể cắt ra một vết thương, đủ thấy mức độ sắc bén của nó.

"Không biết cương phong này là do nơi đây tự nhiên sinh thành, hay có cao nhân bố trí." Diệp Bạch khẽ lắc đầu, vốc một nắm tro bụi rải xuống, sau khi xác định được phạm vi của phong nhãn, hắn ngự kiếm bay vút lên trời, không dám tiếp cận đỉnh núi mà bay nữa.

Từ trên cao quan sát những đỉnh núi, mây mù, sông suối và dòng chảy này, lại là một cảnh sắc khác.

Có cảm giác "nhất lãm chúng sơn tiểu" (nhìn một lượt thấy núi nhỏ).

Dòng sông có lối vào và lối ra, uốn lượn trăm dặm, như hai con chân long nuốt nhả khí hội tụ địa thế tứ phương.

Mặt sông nằm ở giữa, hàng trăm ngọn núi đổ sập xuống đó, mây mù lãng đãng, như cảnh tiên gia.

Nơi đây được nhiều cao nhân chọn làm nơi chôn cất không phải không có lý do.

Diệp Bạch điều khiển Canh Kim Tiểu Kiếm bay lượn, xuyên qua đường chim bay phức tạp, từ từ hạ xuống đỉnh núi nơi địa cung tọa lạc.

Vừa vặn trên đỉnh núi có một thiên song thụ tỉnh, có thể trực tiếp trượt vào địa cung.

Trong bản đồ hệ thống, đây dường như là con đường nhanh nhất để đến sâu trong địa cung.

Diệp Bạch ném vài viên đá xuống, vài hơi thở sau, chỉ nghe thấy tiếng "ba ba", những viên đá đã bị cương phong vô hình đập nát.

"Quả nhiên không đơn giản như vậy." Diệp Bạch mỉm cười, đội Kim Linh Châu lên đầu, điều khiển Canh Kim Tiểu Kiếm, từ từ hạ xuống từ chỗ thụ tỉnh.

Khi gặp phải cửa phong nhãn tạo ra cương phong, Kim Linh Châu tự động phóng ra một đạo kim quang bao phủ lấy thân thể Diệp Bạch.

Cương phong vô hình đánh vào kim quang, không gây chút tổn hại nào cho Diệp Bạch.

Đường thiên song thụ tỉnh này cao mấy trăm mét, Diệp Bạch dọc đường đi qua ba chỗ phong nhãn, cuối cùng mới hạ xuống một hạp cốc trống trải.

Hạp cốc ánh sáng u ám, hai vách đá như bị búa rìu chém thẳng đứng, đường trong cốc được khai thác rất bằng phẳng, nhưng cuối đường núi thế bế tắc, nơi u sâu có màn sương mỏng nhẹ bao phủ, mờ mịt.

Trong bản đồ hệ thống, nơi đây cất giấu không ít phúc đại và bảo tương.

Diệp Bạch nhìn về phía gốc vách đá cheo leo, có rất nhiều hang động như hang động đá.

Mỗi động quật đều ẩn chứa một cỗ mao thảo nhân.

Mao thảo nhân đều mặc áo bào xanh cổ trang, thắt dây vàng ngang lưng, đội đạo quan trên đầu, đúng là hóa trang thành đạo nhân.

Tuy đạo trang của mao thảo nhân đã mục nát, nhưng màu sắc và hình chất vẫn chưa phai tàn, vạt áo xanh ngắt nhẹ nhàng lay động, như người sống vậy.

Diệp Bạch đếm sơ qua, hai bên có khoảng hơn năm mươi hang động, trong đó có mười hai phúc đại và hai bảo tương thanh đồng phân bố ở các hang động khác nhau.

Lúc này, lối vào địa cung truyền đến tiếng bước chân, chính là Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu.

Hai người đã tốn không ít công sức mới phá hủy phong nhãn phía trước lối vào vách đá địa cung, vừa đặt chân vào địa cung, liền thấy Diệp Bạch đứng giữa hạp cốc.

Chương 679

"Tam thúc?" Trần Thiên Hữu lộ vẻ mừng rỡ, rồi lại nhíu mày, hoài nghi thân phận của Diệp Bạch.

Tam thúc sao lại có thể đến đây trước bọn họ một bước?

Chá Cô Tiếu cũng nhíu mày, suy nghĩ của y và Trần Thiên Hữu giống nhau, địa cung chỉ có một lối vào, Diệp Bạch sao có thể đi trước bọn họ?

Chẳng lẽ Tam đệ trước mắt là ảo cảnh sinh ra?

Thấy hai người dừng bước không tiến, Diệp Bạch mỉm cười, đoán được suy nghĩ trong lòng hai người.

"Yên tâm, là ta.

Trên đầu các ngươi có một thụ tỉnh thông thẳng ra ngoài sơn cốc, ta là từ đó mà xuống." Hai người ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trên đỉnh đầu có một động khẩu đen ngòm.

Bọn họ lúc này mới yên tâm cảnh giác, tiến lại gần.

"Tam thúc, Tháp giáo bên ngoài thế nào rồi, người lại làm sao tìm được chúng ta." Trần Thiên Hữu sốt ruột hỏi về chuyện Cửu Môn và Tháp giáo.

"Yên tâm, Tháp giáo không còn là mối đe dọa nữa." Diệp Bạch liền kể lại mọi chuyện đã xảy ra bên ngoài.

Biết được Tháp giáo diệt vong, Trần Thiên Hữu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Trần Thiên Hữu lại kể lại những gì mình đã trải qua sau khi tiến vào Thất Tung Chi Địa, cuối cùng lấy tế tự đỉnh ra.

“Tam thúc, đây là Nhị thúc tìm thấy ở ngực của cự tượng không đầu.” Diệp Bạch tiếp nhận tế tự đỉnh xong, mày khẽ nhíu, trên tế tự đỉnh này minh khí điểm không ít, tổng cộng hơn hai vạn, ngược lại còn nhiều hơn minh khí điểm tìm thấy trên một chiếc Cửu Đỉnh trong Long Quân Mộ.

Có lẽ là do chiếc đỉnh này dùng để trấn thủy hoạn.

Như vậy, minh khí điểm trên người hắn đã gần hai mươi bảy vạn, đã đủ để đổi một bảo tương thủy tinh.

Diệp Bạch nghĩ nghĩ, hắn hiện tại không thiếu thủ đoạn, minh khí điểm này vẫn nên để dành đã, chờ đến khi cần thiết rồi hãy đổi.

Ngoài việc chứa đựng lượng lớn minh khí điểm, tế tự đỉnh không có bất kỳ dị thường nào khác, Diệp Bạch thu vào không gian xong, lại cùng hai người trao đổi không ít thông tin.

Chá Cô Tiếu đoán rằng: “Tam đệ, nếu quả thật như đệ nói, Thất Tung Chi Địa này e rằng là phúc địa thượng cổ, mà Ô Dương Vương và các đại năng thượng cổ lại mai táng ở đây, vậy nơi này nhất định không hề đơn giản, có lẽ có chỗ đặc biệt.” Diệp Bạch gật đầu, suy nghĩ trong lòng hắn giống với Chá Cô Tiếu.

Nếu truy nguyên phúc địa thượng cổ, nhất định có liên quan đến thần linh cảnh giới Thiên Nhân.

Mà Ô Dương Vương và một đám kỳ nhân dị sĩ đến đây không chỉ để tìm cho mình một nơi mai táng bảo địa.

Trong đó hẳn còn có huyền cơ khác.

Chẳng lẽ là Thần nhân di thuế?

Dù sao những thứ mà cảnh giới Thiên Nhân truy cầu, chỉ có những thứ Thần nhân để lại mà thôi.

Nghĩ vậy, Diệp Bạch liền cảm thấy mạch suy nghĩ trở nên rõ ràng.

Nhưng bất luận Thất Tung Chi Địa cất giấu bảo bối gì, trước mắt vẫn là nên thông suốt địa cung này, thu thập hết tất cả các bảo tương trong địa cung rồi tính sau.

"Các ngươi cứ ở đây đợi, ta lên trước xem sao." Diệp Bạch hai bước nhảy vọt, liền lóe đến một hang động chứa phúc đại.

Mao thảo nhân áo xanh được đặt ở cửa động, sâu trong hang động còn có một cỗ khô cốt.

Bộ khô cốt này có màu trong suốt, mang cảm giác ngọc chất, rõ ràng là một cỗ Thiên Nhân di cốt.

Xem ra khi Ô Dương Vương xây dựng địa cung, đã thu thập tất cả hài cốt được mai táng trong quan hạp, và sắp xếp lại.

Chỉ là không biết mao thảo nhân áo xanh này có tác dụng gì?

Chá Cô Tiếu và Trần Thiên Hữu ở dưới đáy hạp cốc cũng tìm một hang động để quan sát, Chá Cô Tiếu dường như có phát hiện, lên tiếng nói: "Nhị đệ, những mao thảo nhân áo xanh này dường như là Mao thảo yêu tiên, ta ở vùng Thiểm Tây từng nghe kể về phong tục truyền thuyết, tương truyền vào cuối Tần đầu Hán, thiên hạ đại hạn, tai ương khắp nơi, có một đạo nhân mặc áo xanh thi pháp, dùng ngũ cốc cỏ cây kết thành hình người, người đó lập tức sống lại, sau này bách tính đua nhau làm theo, dập tắt được tai ương.

Đương nhiên, đây chỉ là thần thoại truyền thuyết, với lại ngay cả là triều Tần, cũng không khớp với thời gian xây dựng địa cung này." Chá Cô Tiếu lại bổ sung thêm một câu.

Diệp Bạch gật đầu, địa cung của Ô Dương Vương này, ít nhất cũng có lịch sử bốn năm ngàn năm, có thể nói là được xây dựng vào thời điểm văn minh An Lạc vừa mới phát triển, có vẻ không khớp với

Mao thảo yêu tiên của triều Tần.

Đương nhiên, cũng có một khả năng khác, đó là đạo nhân áo xanh của triều Tần từng đến đây, vì một lý do nào đó, đã lập những Mao thảo yêu tiên này ở cửa hang động.

Vì không thể nhìn ra lai lịch, Diệp Bạch cũng không truy nguyên nữa, liên tiếp nhảy đến cửa hang động chứa phúc đại và bảo tương thanh đồng, thu những thứ này vào hệ thống trước.

Diệp Bạch phát hiện, trong hơn năm mươi hang động không phải tất cả đều có di cốt.

Có một số hang động trống rỗng, một số hang động bên trong xương cốt không phải của Thiên Nhân, mà là hài cốt của người bình thường.

Tổng kết lại, Diệp Bạch không tìm thấy quy luật nào cho việc phúc đại và bảo tương thanh đồng lại phân bố ở những hang động cụ thể.

"Đi thôi, vào bên trong xem." Diệp Bạch dẫn Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu tiếp tục đi sâu vào, phía trước là một đường hầm xuyên vào trong sơn cốc, không một tia ánh sáng.

Trăm mét sau, ba người liền ra khỏi đường hầm.

Trước mắt là cảnh tượng nhất tuyến thiên, cách trăm mét trên cao có chút ánh sáng lọt vào.

Hai bên là vách núi, như thể một bên đổ sập, tạo thành một hành lang dài hình chữ "nhập".

Màn sương đen nhạt lơ lửng trong hành lang, nơi cuối cùng sâu thẳm đáng sợ, như một cự thú nuốt chửng bóng tối đang chờ đợi con mồi đến.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, thần thức của hắn phát hiện trên vách núi bám đầy những quả trứng nhỏ màu trắng sữa, từng hạt từng hạt, số lượng cực nhiều.

Thấy Diệp Bạch dừng bước, Trần Thiên Hữu quay đầu nói: "Tam thúc, có phát hiện gì sao?" Diệp Bạch trầm ngâm nói: "Ta đại khái biết vì sao lại có Mao thảo yêu tiên canh giữ ở lối vào hang động, là sợ một số thứ làm kinh động đến di cốt, các ngươi đi sát theo ta, lát nữa e rằng có nguy hiểm." Ba người chậm rãi tiến vào hành lang hình chữ "nhập".

Diệp Bạch đi giữa, tản thần thức ra, luôn cảnh giác sự cố xảy ra.

Xoẹt!

Đột nhiên, một bóng đen lướt qua phía trước ba người, Trần Thiên Hữu quả quyết rút kiếm.

Kiếm quang chém vào vách đá trần trụi, nhưng chém hụt.

Bóng đen lượn lờ, biến mất vào vô hình.

Diệp Bạch lạnh lùng nói: "Không cần để ý, tiếp tục đi." Ba người tăng tốc độ, màn sương đen trong hành lang cũng dần trở nên dày đặc.

Chi chi chi!

Một âm thanh kỳ lạ vang vọng trong hạp cốc trống rỗng, như tiếng côn trùng vỗ cánh.

Ngay sau đó trứng côn trùng nở ra, tiếng vỗ cánh vang lên bên tai bọn họ.

Âm thanh dày đặc, như thể bọn họ bị vô số ấu trùng bao vây.

Chương 680

Dưới thần thức của Diệp Bạch, hắn phát hiện những trứng côn trùng bám trên vách núi đang hấp thụ sương đen, sau đó nhanh chóng phá kén, hóa thành những con châu chấu màu vàng nhỏ bằng ngón tay.

Từ khi sinh ra đến khi trưởng thành chỉ mất vài giây.

Ngay cả việc châu chấu mẹ đẻ trứng còn mất nhiều thời gian hơn.

Dưới sự xúc tác của sương đen, ánh sáng yếu ớt ban đầu còn lọt qua khe hở nhất tuyến thiên trong hạp cốc, lập tức bị hàng triệu con châu chấu che kín, khí thế cực kỳ lớn.

Những con châu chấu này vỏ đầu cứng rắn, màu xanh đen, hai hàm răng sau kẽ miệng lộ ra ánh kim loại, có lẽ cực kỳ sắc bén.

Diệp Bạch đánh bay hai con châu chấu bay tới, cảm nhận được sự bất phàm của châu chấu, liền đội Kim Linh Châu lên đầu.

Sau khi cung cấp chân nguyên, Kim Linh Châu phát ra ánh sáng vàng rực, như chiếc bát vàng úp ngược, che trên đầu ba người.

Trong đám châu chấu đen kịt, ánh sáng của Kim Linh Châu dường như rất mờ nhạt.

Châu chấu bắt đầu tấn công, lúc hóa thành bàn tay lớn, lúc hóa thành đỉnh núi, đập vào chiếc bát vàng.

Oanh!

Oanh!

Nhưng chiếc bát vàng đứng vững không động, Diệp Bạch cung cấp chân nguyên cũng không hề có chút khó chịu.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, những con châu chấu này dù tấn công thế

nào cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Kim Linh Châu.

Nhưng cứ để mặc chúng tấn công cũng không phải là cách hay.

Thế là Diệp Bạch điều khiển sấm sét, vung ra một roi sấm sét màu tím, đánh vào đàn châu chấu dày đặc, tức thì bốc lên khói đen xèo xèo.

Nơi roi sấm sét đi qua, châu chấu lập tức nổ tung, bốc lên đóm lửa cuối cùng của sinh mệnh.

Cảnh này như roi điện đánh muỗi vậy, cũng hùng vĩ và thú vị.

Trong bát vàng, Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu trở thành người xem kịch.

Chẳng mấy chốc, đàn châu chấu liền giảm đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thấy gần chiếc bát vàng không còn châu chấu nữa, Diệp Bạch liền thu thần thông, dẫn ba người tiếp tục tiến lên.

Lúc này, bóng người trong sương đen lại một lần nữa xuất hiện, lao về phía Chá Cô Tiếu.

Xùy!

Trong lúc cấp bách, Chá Cô Tiếu dùng Hiến Vương Tý chống đỡ.

Rắc!

Một cục thịt bị xé toạc ra, Chá Cô Tiếu khẽ rên một tiếng, lùi lại mấy bước.

Canh Kim Tiểu Kiếm của Diệp Bạch đã sớm ẩn dưới thân, thần thức vừa động, tiểu kiếm mang theo kim quang bắn ra.

Đáng tiếc bóng đen dường như có thể hòa tan vào sương đen, trước khi Canh Kim Tiểu Kiếm kịp ra đòn đã biến mất vào hư không.

"Nhị thúc, người không sao chứ?" Trần Thiên Hữu tiến lại gần.

Chá Cô Tiếu lắc đầu, chỉ thấy máu thịt Hiến Vương Tý mềm nhũn, rất nhanh đã khôi phục nguyên dạng, ngay cả vết sẹo cũng không lưu lại.

Trần Thiên Hữu không khỏi trêu chọc nói: "Năng lực này của Nhị thúc, chỉ cần đi bán thịt chắc cũng đủ phát tài rồi." "Thằng nhóc nói gì bậy bạ vậy." Chá Cô Tiếu lắc đầu cười cười, sau đó y nhìn về phía Diệp Bạch, thần sắc ngưng trọng nói: "Tam đệ, vừa nãy nhìn rõ là thứ gì không?" "Nhìn rõ rồi, trông giống quái vật hình người màu xanh vàng của châu chấu, đáng tiếc cả hai lần đều từ trong sương đen xuất hiện, không dễ bắt.

Hay là ta làm mồi, thử lại lần nữa?" "Thôi đi, thứ này hẳn còn sẽ xuất hiện nữa." Diệp Bạch lắc đầu.

Ba người tiếp tục tiến lên, càng đi sâu vào, sương đen càng trở nên đặc quánh.

Xung quanh sớm đã không còn dấu vết của đàn châu chấu, những con châu chấu này bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, thấy ba người không dễ bắt nạt, đa số đều bay ra ngoài.

Một số từ khe hở của sơn cốc nhất tuyến thiên bay ra thế giới bên ngoài, bị cương phong trong phong nhãn giết chết hơn một nửa, số còn lại thì trở thành thức ăn cho đàn Thanh Kim Điểu.

Còn nhiều hơn nữa là bay vào các hang động.

Những con châu chấu này đông nghịt, hung thần ác sát, thấy gì ăn nấy, như vào đất không người.

Khí tức của châu chấu ngay lập tức kích hoạt những đạo thảo nhân áo xanh canh giữ bên ngoài hang động.

Chỉ thấy hơn năm mươi cụ đạo thảo nhân hóa thành người sống, niệm chú thi pháp, đánh ra thủ ấn Đạo gia.

Ánh sáng màu xanh chói mắt rực rỡ, đàn châu chấu vừa rồi còn chất đầy hang động trong khoảnh khắc hóa thành bột phấn, tiêu tán vào vô hình.

Sau đó đạo thảo nhân áo xanh lại khôi phục nguyên dạng, an an tĩnh tĩnh canh giữ bên ngoài hang động.

Tình huống trong hang động ba người không biết, lúc này Diệp Bạch ba người đã đến cuối hành lang.

Đây là một cánh cửa đá cao ba trượng, trên cửa điêu khắc những điện vũ thiên cung, trân kỳ dị thú không đếm xuể.

Trần Thiên Hữu không nhịn được tiến lên quan sát, nhưng lại cảm giác phía sau truyền đến một trận gió lạnh.

Hóa ra Thanh Hoàng Nhân lại xuất hiện, dùng móng vuốt sắc bén chĩa thẳng vào Trần Thiên Hữu mà tấn công.

"Tìm chết!" Diệp Bạch đại nộ, thứ này thật sự coi hắn không tồn tại?

Lại hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn.

Nhưng Diệp Bạch vừa định động, Thanh Hoàng Nhân dường như cảm giác được nguy hiểm, lại biến mất trong sương đen.

Thấy vậy, Diệp Bạch không còn giữ tay nữa, triệu hoán Tam Thiên Viêm Viêm.

Ngọn lửa quỷ dị màu tím đen bùng phát từ lòng bàn tay Diệp Bạch, hóa thành một đóa hỏa liên phun ra dị hỏa ngút trời thiêu đốt màn sương đen lan tràn trong không khí.

Xì xì xì!

Sương đen dù quỷ dị, nhưng dưới nhiệt độ cao của dị hỏa cũng chỉ có thể hóa thành hư vô.

Nhìn từ xa, dị hỏa màu tím và sương mù đen đặc đang đối kháng kịch liệt, đường tiếp xúc ở giữa tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Một bên đen, một bên tím.

Có thể nhìn thấy bằng mắt thường, dị hỏa màu tím đang không ngừng xâm thực không gian sương đen.

Sương đen đang dần bị đẩy lùi.

Chương 681

Rất nhanh hành lang khôi phục thanh minh, sương đen tiêu tán trong hành lang.

Bóng dáng Thanh Hoàng Nhân buộc phải xuất hiện, thân hình Diệp Bạch lóe lên, một tay đè Thanh Hoàng Nhân xuống đất.

Chi chi!

Thanh Hoàng Nhân dường như đang cầu xin tha.

Diệp Bạch không quản không đoái, nắm đấm phủ kim quang hung hăng giáng xuống.

Một quyền, hai quyền.

Sương đen tiêu tán, Thanh Hoàng Nhân không thể hóa ảo nữa, chỉ có thể chịu đựng những cú đấm như bão táp của Diệp Bạch.

Sau năm quyền, Thanh Hoàng Nhân đã bị Diệp Bạch đánh nát, máu tươi màu xanh vương vãi khắp mặt đất.

"Đồ khốn, thứ đáng ghét!" Diệp Bạch dùng chân khí rũ sạch ô uế dính trên người, trở về bên cạnh hai người.

Trần Thiên Hữu bị sát khí của Tam thúc nhà mình chấn nhiếp, không dám hỏi nhiều, cùng Nhị thúc mở cửa đá.

Đằng sau cửa đá lại là một cảnh tượng khác biệt so với hạp cốc trên đỉnh núi, chỉ thấy một con suối chảy qua trước vách đá cheo leo, không gian cực kỳ chật hẹp.

Một loại cỏ đằng màu đen mọc dọc theo con suối, nhìn lên có thể thấy một vệt ánh sáng trắng mờ ảo, cao không dưới ngàn trượng, nhìn xuống thì là sương khói mịt mù.

Tiếng nước chảy róc rách, con suối đổ vào vực sâu đen kịt.

Giữa những cổ đằng xanh tốt, có một lão giả râu dài đang ngồi, nhưng chỉ thấy hình dáng, dáng vẻ trong bóng tối thì không thể nhìn rõ.

Bảo tương bạch ngân trong bản đồ hệ thống nằm ngay trước mặt lão giả.

Ba người đến gần hơn, lão giả dung mạo hồng nhuận, dường như đã ngủ say từ rất lâu.

Diệp Bạch khẽ lắc đầu, trong cơ thể lão giả không còn chút sinh cơ nào, là một cỗ bất hủ thi.

Chắc hẳn vì địa thế nơi đây đặc biệt, là nơi tàng phong nạp khí thượng thiện, nên thi thân được bảo quản vẫn như người sống, y phục dung mạo cho đến nay vẫn không mục nát.

Nhưng rốt cuộc lão giả này là ai?

Bị Ô Dương Vương đơn độc cất giữ trong một phong thủy bảo huyệt như vậy.

Diệp Bạch lấy đi bảo tương, nhưng không động đến thi thể.

Trần Thiên Hữu ở phía bên kia lại có phát hiện: "Nhị thúc, Tam thúc, trong suối có rồng!" Rồng?

Diệp Bạch và Trần Thiên Hữu tiến lại gần, chỉ thấy trong dòng suối lạnh buốt thấu xương có một con rồng ngũ trảo bảy màu đang bơi lượn.

Con rồng này thân hình nhỏ nhắn, chưa đầy một tấc dài, nhưng hàm thái khả cúc (đáng yêu), linh khí mười phần.

Diệp Bạch lập tức hiểu ra đó là vật gì, nói: "Đây không phải rồng, là long mạch, do bảo địa phong thủy thượng thừa hóa thành." Ngay

sau đó, hắn khuấy động nước suối, liền thấy ngũ trảo long biến mất trong những gợn sóng, như thể chưa từng xuất hiện.

Trần Thiên Hữu khẽ ngưng thần, y đã xuống mộ nhiều năm, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện long mạch hiển hình như vậy.

Quả nhiên, kiến thức là phải lăn lộn mà ra.

Vậy thì chủ Cửu Môn đời kế tiếp không thể tùy tiện chỉ định nữa, ít nhất cũng cần rèn luyện vài năm mới được.

Diệp Bạch mở lời nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục đi sâu vào thôi." Sau khi có được bảo tương bạch ngân, Diệp Bạch cũng không muốn tìm hiểu thêm thân phận của lão nhân bất hủ nữa, dẫn hai người tiếp tục tiến lên.

Trường Bạch Sơn, tuyết lớn bay lượn, nhiệt độ lạnh đến đáng sợ.

Tề Tiểu Hắc nằm trên xe trượt tuyết, Gaba và Phong Học Văn kéo ở phía trước.

Một người và hai bộ xương khô đi xuyên qua dãy núi tuyết mênh mông, trên lớp tuyết dày đặc để lại một vệt kéo dài.

Mặc dù Diệp Bạch đã nói với hắn rằng trong dãy núi Trường Bạch có một tòa Vân Thiên Cung, nhưng Vân Thiên Cung ở đâu, Diệp Bạch không nói rõ.

Nên vị trí của Thiên Cung cần hắn tự mình đi tìm.

"Thiên Cung a Thiên Cung, rốt cuộc ngươi ở nơi nào?" Cảnh núi tuyết nhìn nhiều rồi, liền cảm thấy những đỉnh núi xung quanh đều giống nhau.

Tề Tiểu Hắc nghĩ nghĩ, vẫn là lấy bản đồ Trường Bạch Sơn ra, trên đó có mấy vòng tròn màu đỏ, lần lượt là vị trí của Trương gia lão trạch và mấy nơi nghi là Vân Thiên Cung.

Hiện tại hắn đã lật tìm hết ba vòng tròn đỏ trên bản đồ, vẫn chưa tìm thấy dấu vết của mộ huyệt nào dưới chân núi tuyết.

Nếu đỉnh núi tuyết này cũng không có gì bất thường, vậy hắn thật sự hết cách rồi.

"Chết tiệt, biết thế lúc đi qua Bắc Bình đã mang theo kim bàn tử (đĩa vàng) rồi, có nó thì tìm mộ chắc dễ hơn nhiều." Tề Tiểu Hắc lắc đầu, cũng biết vì sao Diệp Bạch chỉ cho hắn một mình đến.

Gặp Thiên Nhân Uông gia, một mình hắn còn dễ dàng quấn lấy hoặc bỏ chạy, nếu dẫn theo người khác, e rằng sẽ bị người Uông gia nhắm vào.

Nhưng Uông gia đại động thổ như vậy, chẳng lẽ thật sự đã phát hiện ra Thanh Đồng Môn mà Trương gia canh giữ?

Tề Tiểu Hắc đang chìm trong suy nghĩ sâu xa, xe trượt tuyết lại va vào vật cứng, cả người hắn bay ra ngoài, may mà hắn không phải người thường, thân thể xoay tròn một vòng, rồi ổn định tiếp đất.

"Gaba, sao vậy?" "Gaba Gaba!" Thấy đại ca sắp nổi giận, Gaba vội vàng chỉ vào tuyết địa, nói bên dưới có thứ gì đó, không liên quan đến nó.

Tề Tiểu Hắc mò mẫm trong tuyết dày, tìm thấy một cỗ thi thể đã biến thành tượng băng.

Thi thể này không phải người Uông gia, dường như là người Trương gia.

Nhìn cách chết, bề mặt không vết thương, dường như bị trọng lực đánh vào ngực, một kích trí mạng.

Tề Tiểu Hắc chống cằm trầm tư, người Trương gia hiện tại hiếm đến đáng thương, còn quý hơn cả gấu trúc lớn.

Người Trương gia chết ở đây, lẽ nào đây chính là nơi Vân Thiên Cung tọa lạc?

Tề Tiểu Hắc lại chỉ huy Gaba và Phong Học Văn, bảo bọn họ tìm kiếm xung quanh, xem có thêm thi thể nào không.

Trời đông giá rét, nếu là người thường khó lòng chịu đựng được nhiệt độ thấp như vậy, nhưng hai bộ xương khô lại không hề bị ảnh hưởng.

Bọn họ càng tìm càng vui, như thể đang đào kho báu vậy.

Chẳng bao lâu, lại có ba cỗ thi thể được tìm thấy, Tề Tiểu Hắc khẽ biến sắc, trong đó có một cỗ lại là thành viên ám bộ Cửu Môn.

"Chết tiệt!" Tề Tiểu Hắc thầm mắng một tiếng, bảo Phong Học Văn đào một hố tuyết nữa, chôn những thi thể này xuống, và để lại ký hiệu.

Uông gia có thể ra tay tàn độc với thành viên ám bộ Cửu Môn, điều đó nói lên rằng âm mưu của Uông gia đã đến thời điểm then chốt, không để lọt một chút tin tức nào.

"Huynh đệ, ta sẽ báo thù cho ngươi trước, rồi sẽ đưa ngươi về nhà." Tề Tiểu Hắc lẩm bẩm một câu với hố động, rồi dẫn hai bộ xương khô biến mất trong tuyết trắng.

Chương 682

Lúc này Diệp Bạch không biết rằng Tề Tiểu Hắc còn chưa tìm thấy lối vào Vân Thiên Cung.

Hiện tại hắn dẫn Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu đến nơi sâu nhất của địa cung Ô Dương Vương, một đại điện được xây dựng bên cạnh dòng sông ngầm.

Trong điện trống trải, chỉ có vài cột đá.

Một cỗ quan tài đá rỗng đặt ở trung tâm, nắp quan tài đóng chặt, bảo tương hoàng kim lấp lánh ánh sáng bảy màu ở bên trong.

Diệp Bạch sau khi rời khỏi địa động của lão giả bất hủ, dọc đường hắn lại thu được một bảo tương thanh đồng.

Trong địa cung, hiện tại chỉ còn lại bảo tương hoàng kim cuối cùng này.

Nói thật, sau khi xuống đây hắn gặp phải tình huống nguy hiểm nhất vẫn là Thanh Hoàng Nhân trong hành lang sương đen.

Mức độ nguy hiểm này quả thực chỉ xứng với một bảo tương hoàng kim.

Ngược lại, Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu lại cảm thấy chủ mộ thất của Ô Dương Vương này quá giản dị nghèo nàn.

Không có bất kỳ vật phẩm bồi táng nào, hơn nữa cũng không có bích họa miêu tả trải nghiệm của mộ chủ.

Chẳng lẽ nơi đây đã bị người khác đào trộm rồi?

Phong gia!

Nhất định là Phong gia từng đến đây, đã vận chuyển hết những

vật phẩm có giá trị trong mộ đi rồi.

Trần Thiên Hữu nói ra suy nghĩ của mình, Diệp Bạch lại không tán đồng.

Phong gia tuy có chút bản lĩnh, nhưng muốn xuyên qua hành lang sương đen, không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, trong mộ này dường như không có dấu vết của người đến trước.

Còn về việc Phong gia có được Thiên Thư dị khí ở đâu, hẳn là có cách giải thích khác.

Hơn nữa, Ô Dương Vương là dị nhân mấy ngàn năm trước, tập tục hạ táng không nhất định giống với văn hóa Thăng Long, nên chủ mộ thất giản dị cũng có thể giải thích được.

"Tìm kiếm xung quanh, có thứ gì hữu dụng thì cứ lấy đi." Diệp Bạch mở lời nói, rồi lại thu bảo tương hoàng kim vào hệ thống, cùng hai người tản ra.

Phong cách kiến trúc của đại điện trống trải có vài phần tương tự với miếu thần Hy Lạp, cột đá rất cao, góc cạnh vuông vức, mang lại cảm giác thô ráp và vững chắc.

"Ơ?" Lúc này, Trần Thiên Hữu phát hiện một tấm bia đá bị rơi ra ở phía sau đại điện.

Trên tấm bia đá điêu khắc tinh đồ, Trần Thiên Hữu càng nhìn càng thấy quen thuộc, y lấy bản đồ Thất Tung Chi Địa mà mình có được ra, phát hiện hai bản đồ có độ tương đồng rất cao.

"Nhị thúc, Tam thúc, có phát hiện mới!" Chá Cô Tiếu là người đầu tiên tiến lại gần, trên mặt y lộ vẻ kinh ngạc nói: "Thiên Hữu, tinh đồ này dường như chính là đại cương bản đồ của Thất Tung Chi Địa, vậy thì vị trí của Bắc Đẩu thất tinh trên bia đá hẳn ẩn chứa huyền

cơ." "Đúng vậy, Nhị thúc, quan hạp nơi chúng ta đang ở hiện tại chính là vị trí của Thiên Xu tinh ở phần đuôi thất tinh, nhưng sáu tinh còn lại là những nơi nào?" Trần Thiên Hữu lần lượt chỉ ra các vị trí tinh tú còn lại.

Diệp Bạch cũng đi tới, mặc dù thời gian hắn tiến vào Thất Tung Chi Địa ngắn ngủi, nhưng con đường đã đi qua không ít hơn Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu.

Hắn phát hiện Địa Tiên Thôn dường như nằm ở vị trí Ngọc Hành tinh, đây là ngôi sao thứ ba của Bắc Đẩu.

Còn Thiên Quyền, Thiên Cơ nằm ở giữa thất tinh, hắn cũng từng ngự kiếm du lãm qua, nhưng hai nơi này không có gì đặc biệt, đều là một dải núi non trùng điệp.

"Tam thúc, người nói Ô Dương Vương chôn ở đây có liên quan đến vị trí thất tinh không?" "Hẳn là có liên quan, vậy thì chờ chúng ta ra ngoài rồi cùng xem xét." Diệp Bạch nghĩ nghĩ nói.

Bởi vì Địa Tiên Thôn cũng thuộc một trong thất tinh, điều đó chứng tỏ vị trí thất tinh trên bia đá không phải là trùng hợp.

Có lẽ có liên quan đến lai lịch của Thất Tung Chi Địa này.

Hiện tại trong đại điện trống trải không còn vật hữu dụng nào nữa, ba người Diệp Bạch quay lại theo đường cũ.

Ba người đến cửa hang động thì mới phát hiện hơn năm mươi cụ đạo thảo nhân áo xanh có dấu vết đã động đậy.

Thêm vào trên mặt đất có một lớp bột tàn tích châu chấu, ba người liền đoán được tình hình đại khái khi đàn châu chấu chạy đến đây.

"Xem ra phi hoàng mao tiên và những ghi chép trong sách vở không khác là bao, khi gặp phải nạn châu chấu, liền có thể hóa thành người sống thi triển pháp thuật trấn áp châu chấu." Trần Thiên Hữu

cảm thán về thủ pháp thần dị của vị cao nhân đã để lại phi hoàng mao tiên.

Tiếp đó ba người lại ra khỏi địa cung, đến trước đường chim bay trên mặt sông đoạn rừng núi hiểm trở.

Đàn Thanh Kim Điểu trên bầu trời không biết từ lúc nào đã khôi phục khí hậu, như vài luồng khói đen tung hoành trên mặt sông, nơi nào đi qua cũng rơi xuống không ít phân chim, bồi dưỡng cá tôm trong nước.

Chá Cô Tiếu sớm đã miêu tả sự lợi hại của Thanh Kim Điểu một lần, Diệp Bạch không để ý, hắn hứng thú với cỗ thi cốt Phong gia mang theo một tấm kim bạc.

Người Phong gia chết ở đây, chứng tỏ "Thiên Thư" kim bạc và dị khí đều được tìm thấy ở đây.

Phải biết rằng ba người bọn hắn đã lục soát địa cung một vòng, ngay cả một tấm kim bạc cũng không tìm thấy.

Thiên Thư là do Ô Dương Vương biên soạn, nếu bọn hắn là Ô Dương Vương, nhất định sẽ đặt Thiên Thư trong địa cung, cùng với thi cốt, vậy sao lại xé Thiên Thư thành từng trang từng trang?

Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Quan hạp" mà người Phong gia nói có phải là địa cung Ô Dương Vương không?

Trong lòng Diệp Bạch đầy rẫy nghi vấn.

"Các ngươi ở lại chỗ cũ đợi ta." Diệp Bạch căn dặn một câu, liền đạp trên Canh Kim Tiểu Kiếm xuyên qua mặt sông.

Đàn Thanh Kim Điểu bị khí tức của Diệp Bạch hấp dẫn, hóa thành dòng lũ đen ngòm cuồn cuộn bay đến.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, thần thức quét qua, đàn Thanh Kim Điểu linh cảm kinh người, dường như cảm nhận được điều bất thường, vậy mà lại tiêu tan địch ý, cuối cùng bay quanh Diệp Bạch một vòng, chẳng mấy chốc liền quay đầu.

"Cũng coi như thông minh, ta không muốn gây thêm sát nghiệt." Diệp Bạch lắc đầu, không còn để ý đến Thanh Kim Điểu nữa, nhảy lên một ngọn cô phong bị sương mù sông bao phủ, Canh Kim Tiểu Kiếm hóa thành kim quang chui vào miệng túi.

Ngọn cô phong này không lớn, ngoài vách đá hiểm trở, chỉ có vài bụi cây xanh.

"Oanh!" Diệp Bạch đột nhiên đập nát một bên vách đá, lộ ra một hang động, bên trong hang động lại có một cỗ khô cốt.

Khô cốt đã lâu năm, bị côn trùng gặm nhấm rất nặng.

Nhưng bên cạnh khô cốt lại có một tấm kim bạc "Thiên Thư"!

Quả nhiên, "Thiên Thư" của người Phong gia đến từ nơi đây, và "quan hạp" mà người Phong gia nói chính là những ngọn núi độc lập này.

Điều này có thể giải thích vì sao Phong gia chưa từng vào địa cung, nhưng lại có không ít kim bạc.

Diệp Bạch không vội dịch nội dung trên kim bạc, lại đến một ngọn núi khác, thông qua thần thức, đập nát một bên vách núi, lấy khô cốt ra khỏi hang động.

Lần này bên cạnh khô cốt không có kim bạc, chỉ có một chiếc bát xương tàn phá. [Tế Tự Cốt Khí (thương): 62 minh khí điểm.] Văn vật triều Thương, đây lại là đồ sứ bằng xương có lịch sử lâu đời nhất mà Diệp Bạch từng thấy.

Chương 683

Xa xa, Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu thấy Diệp Bạch đập nát hết ngọn núi này đến ngọn núi khác, không hiểu ý nghĩa của hắn.

"Nhị thúc, chắc là bên trong ngọn núi này có thứ gì đó, Tam thúc đang tìm từng cái một." Trần Thiên Hữu nheo mắt nhìn về phía xa, không nhìn rõ động tác của Tam thúc nhà mình.

"Có lẽ vậy." Chá Cô Tiếu lắc đầu, ánh mắt bị mặt sông phía trước hấp dẫn.

Chỉ thấy sương trắng dần trở nên dày đặc, nước sông đột nhiên nổi lên một làn sóng lớn.

"Hỏng rồi, long mạch dưới nước lại xuất hiện, Tam thúc còn ở đó!" Chá Cô Tiếu muốn lớn tiếng nhắc nhở, nhưng con long chủng trắng không rõ tên kia đã từ mặt sông nhảy vọt lên, cuộn lên sóng lớn cuồn cuộn lao về phía Diệp Bạch.

Lúc này Diệp Bạch đã phát hiện động tĩnh trên mặt sông phía sau.

Hắn quay đầu nhíu mày, thấy cuồng đào hải lãng nhưng mặt không đổi sắc.

Xoẹt!

Sóng lớn bao phủ, Diệp Bạch cùng ngọn núi đồng thời bị cuốn vào trong lòng sông.

Cô phong đổ sập, đá núi rơi lả tả.

Diệp Bạch lại đội Kim Linh Châu, chân đạp Canh Kim Tiểu Kiếm xông ra khỏi mặt nước.

"Ngâm!" Tiếng rồng ngâm dài vang vọng mặt sông, con long

chủng trắng không rõ tên lộ ra toàn bộ diện mạo.

Đây là một loại sinh vật khổng lồ màu trắng tựa cá voi tựa rồng, ở miệng rồng có những sợi râu rồng dài, bụng có đôi cánh, đuôi giống như miệng hồ, phun ra khói trắng.

Khói không hòa tan vào nước, tán ra khỏi mặt nước.

Hóa ra màn sương trắng trên mặt sông là do con rồng này phun ra.

Diệp Bạch nhận ra loại rồng này.

Long chủng màu trắng là Thận Long, giỏi ẩn mình dưới nước, phun mây nhả khói, ý thức lãnh địa cực kỳ mạnh.

Con rồng này chưa từng được ghi chép trong Sơn Hải Kinh và các thư tịch thượng cổ khác, Diệp Bạch vẫn là từng thấy một đoạn miêu tả về Thận Long trong Tàng Thư Các Long Hổ Sơn.

Tương truyền năm xưa khi Long Quân phái Từ Phúc ra biển, liền có một con Thận Long nuốt mây nhả khói hộ tống thuyền bè ra biển.

Thận Long không có tính công kích mạnh, nhưng đám mây khói phun ra từ đuôi có tác dụng gây ảo giác nhẹ.

Con Thận Long trắng trước mắt thấy Diệp Bạch an toàn thoát khỏi mặt nước, gầm dài một tiếng, dùng đôi cánh đập mạnh mặt nước, cuộn lên sóng lớn lao về phía Diệp Bạch.

Diệp Bạch nghĩ nghĩ, vẫn không dùng thủ đoạn sát phạt, từ Tiên Đạo Cổ Quyển lấy ra cây nhân sâm ba ngàn năm tuổi ném đi.

Thận Long một ngụm nuốt xuống, mắt rồng tức thì sáng lên, sau đó như chú chó nhỏ ngoan ngoãn lượn lờ trên mặt sông dưới chân Diệp Bạch.

"Ngâm ngâm!" Diệp Bạch không nhịn được lắc đầu cười, thứ này vậy mà ngay lập tức tiêu trừ địch ý, ngược lại còn nịnh nọt hắn.

Quả nhiên có đồ ăn liền là mẹ.

May mà nhân sâm trong linh điền của Diệp Bạch không ít, liền lại lấy ra hai quả ngàn năm tuổi ném đi.

Thận Long nuốt xuống xong trở nên vui vẻ nhảy nhót, đuôi rồng vung lên mặt nước.

Nó lượn quanh Diệp Bạch, dường như vẫn chưa ăn đủ, còn muốn thêm một phần.

Diệp Bạch bất đắc dĩ vỗ vỗ tay, ý bảo hết rồi.

Loại đại gia này, dù hắn có cả một khoảng không gian linh điền rộng lớn, cũng không nuôi nổi.

Thấy không còn đồ ăn, Thận Long cũng không tức giận, liền trung thành theo sau Diệp Bạch, đuổi thế nào cũng không đi.

Diệp Bạch cũng không quản nó nữa, tiếp tục lang thang trên những đỉnh núi xung quanh, chỉ cần dùng thần thức thăm dò thấy bên trong hạp cốc đỉnh núi có hang động, liền nhanh chóng mở ra.

Trong đó, Diệp Bạch phát hiện ra mấy chỗ hang động đã bị mở ra.

Bên trong động khô cốt vẫn còn, nhưng kim bạc "Thiên Thư" đã sớm không thấy, chắc là do Phong gia làm.

Rất nhanh, Diệp Bạch liền thăm dò hết hàng trăm đỉnh núi, lại thu thập được hơn hai mươi trang kim bạc, cộng với số kim bạc tích lũy trước đó và thu thập từ Phong gia, bản Kim Nguyên Thiên Thư này đã cơ bản được Diệp Bạch thu thập đủ.

Kim Nguyên Thiên Thư hoàn chỉnh ghi chép các dị thuật bao quát phạm vi cực rộng, luyện đan, cắt giấy, nuôi yêu, ngự trùng, hạ cổ.

Cơ bản không có gì là không liên quan.

Trong đó hai trang kim bạc mới nhất khiến Diệp Bạch tâm động

nhất, một trang ghi chép phương pháp phối chế dược dịch luyện thể, trong đó dược chính và dược phụ trong Cửu Môn đều có thể thu thập đủ.

Trang còn lại lại là một môn dị pháp có liên quan đến tinh thần lực.

Tên là "Nhiếp Phách", đúng như tên gọi, có thể dùng tinh thần lực cường đại mê hoặc các loại sinh linh.

Diệp Bạch sau khi tu luyện Trường Xuân Công, cường độ tinh thần đã siêu thoát phàm nhân chất cốc, và sản sinh thần thức.

Nhưng hắn luôn thiếu các loại truyền thừa công phạt của thế giới phàm nhân, đến nỗi có thủ đoạn mà không thể phát huy ra.

"Nhiếp Phách" hiện tại này lại rất hữu dụng đối với hắn, có lẽ khi đối phó với người Uông gia có thể phát huy kỳ hiệu.

Ngoài việc bổ sung Kim Nguyên Thiên Thư, điều khiến Diệp Bạch kinh hỷ nhất là, hắn đã tìm thấy hai viên oán thạch trong một hang động.

Một viên oán thạch màu xanh, một viên oán thạch màu hồng.

Minh khí điểm cũng tăng thêm hai mươi vạn, khiến tổng giá trị minh khí điểm đạt đến bốn mươi sáu vạn.

Nói cũng lạ, những viên oán thạch này màu sắc khác nhau, không biết được sản xuất từ đâu, mấy viên oán thạch mà Diệp Bạch có được không có viên nào màu sắc giống nhau.

Có lẽ lai lịch của oán thạch có liên quan đến nguồn gốc sản sinh của Thất Tung Chi Địa.

Nếu có thể tìm thấy nhiều oán thạch hơn thì tốt.

Hiện tại minh khí điểm còn thiếu vài vạn là có thể đạt đến năm

mươi vạn, trong lòng Diệp Bạch bắt đầu nghĩ đến Tối tôn bảo tương xuất hiện sau khi hệ thống thăng cấp.

Một Tối tôn bảo tương cần một trăm vạn minh khí điểm.

Mà Tối tôn bảo tương có xác suất mở ra vật phẩm khí vận của chư thiên thế giới và Phá Giới Phù.

Nghĩ đến việc trước đây lãng phí minh khí điểm để đổi Thiên Niên Bàn Đào, Diệp Bạch liền đau lòng.

Hành vi lãng phí minh khí điểm nhất không gì bằng việc đó!

Bây giờ hắn có thể dùng năm mươi vạn minh khí điểm đổi lấy hai Tinh Thạch Bảo Tương, bảo vật mở ra cũng tuyệt đối vượt xa Thiên Niên Bàn Đào.

Chương 684

Như vậy, Diệp Bạch lại rơi vào suy nghĩ.

Chỉ cần hệ thống thăng cấp, trong thương thành liền sẽ xuất hiện công năng mới.

Khi tình huống không nguy cấp, giữ lại minh khí điểm sẽ có lợi hơn.

Hiện tại Uông gia đã nhắm vào Trương gia, có lẽ bí mật đằng sau Thanh Đồng Môn của Trương gia sắp bị hé mở, đến lúc đó thiên thạch thứ ba của Trương gia cũng sẽ xuất hiện.

Hệ thống sẽ lại thăng cấp cũng không chừng?

Chỉ là không biết Tiểu Hắc đã tìm thấy Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn chưa?

Tư tưởng của Diệp Bạch càng bay xa, cho đến khi nghe thấy tiếng Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu gọi, mới đột nhiên phản ứng lại.

Đạp trên tiểu kiếm, Diệp Bạch bay trở lại sơn hạp trước địa cung.

Dưới mặt sông, con Thận Long trắng kia vẫn không tha cứ bám theo.

Diệp Bạch bất đắc dĩ, lại ném xuống một quả Hà Thủ Ô ngàn năm tuổi, rồi dẫn Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu nhanh chóng biến mất trên mặt sông đầy núi đá hiểm trở.

Thận Long ăn xong ngẩng đầu, mới phát hiện "mẹ" đã biến mất.

"Ngâm ngâm ngâm!" Hai ngày sau, Diệp Bạch lay động Tần Vương Chiếu Cốt Kính, dẫn hai người ra khỏi Thất Tung Chi Địa.

Xung quanh là một vùng hoang mạc, mặt trời gay gắt, không khí

khô hạn, không biết đang ở đâu.

Diệp Bạch sau khi bói toán, dọc theo hướng Đông Nam tiến lên, mới phát hiện dấu vết con người.

Sau khi hỏi thăm, mới biết nơi đây là một địa điểm nào đó ở Tây Cương.

Không ngờ chỉ một lần ra vào Thất Tung Chi Địa, lại cách xa vạn dặm.

Diệp Bạch hỏi rõ vị trí thị trấn gần nhất, rồi dẫn Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu nhanh chóng đi trên hoang mạc.

Thực ra trong hai ngày sau khi rời Thất Tung Chi Địa, ba người Diệp Bạch đương nhiên không nhàn rỗi, bọn họ đã tìm kiếm một lượt ở các vị trí được đánh dấu Thất Tinh.

Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang.

Từ đầu đến cuối, mỗi nơi đều tìm kiếm, quả nhiên khiến ba người Diệp Bạch phát hiện ra điều kỳ lạ.

Dưới các tọa độ Thất Tinh này đều có một địa cung giản dị, cất giấu một phần thi thân của Ô Dương Vương.

Diệp Bạch thông qua vị trí thi thân suy ngược lại, phát hiện Thất Tinh Chi Địa là một đại hình địa thế phong thủy trận.

Tác dụng của nó là hội tụ linh khí long mạch phúc địa, tạo hình và tư dưỡng nhục thân.

Đáng tiếc là, đại trận này đã bị phá hủy từ không biết bao nhiêu năm trước, âm mưu tinh vi của Ô Dương Vương định sẵn là công cốc!

Diệp Bạch chỉ tìm thấy một cặp sừng dê và xương sống ở vị trí

Dao Quang, Thiên Tuyền, rồi không còn thu hoạch gì nữa.

Địa cung dưới Địa Tiên Thôn thì sớm đã sụp đổ, hóa thành phế tích.

Chắc hẳn từ rất lâu trước đây, trận pháp địa mạch xuyên suốt toàn bộ Thất Tung Chi Địa này đã bị cao nhân không rõ tên phát hiện và phá hủy.

Sau khi đã tìm kiếm khắp bảy điểm tọa độ, Diệp Bạch liền dẫn Trần Thiên Hữu và Chá Cô Tiếu ra ngoài.

Thất Tung Chi Địa này hiển nhiên còn rất nhiều bí mật cần khám phá, nhưng hiện tại Uông gia đã bố trí ở Trường Bạch Sơn, Tề Tiểu Hắc một mình khó chống đỡ, hắn lại không thể nán lại bên trong quá lâu.

Lại hai ngày sau, ba người Diệp Bạch trở về Trường Sa.

Mấy ngày trước, Cửu Môn Trường Sa nhận được một lá thư nặc danh, trên đó viết một chuỗi tên người, đều là những kẻ có liên quan đến Tháp giáo.

Cửu Môn liền gửi lá thư này đến Bắc Bình.

Chính quyền ra mặt, bắt giữ nhóm cá lọt lưới này.

Nhưng Bạch Diện Vương và Thanh Diện Vương của Tháp giáo cùng vài tên tâm phúc của chúng không biết tung tích, khiến không ít người Cửu Môn cảm thấy tiếc nuối.

Tháp giáo không bị triệt để diệt trừ, sớm muộn gì cũng sẽ quay trở lại.

Diệp Bạch sau khi trở về Trường Sa lưu lại một ngày, liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Tầng mây âm u, gió Bắc gào thét, nhiệt độ lạnh đến đáng sợ.

Trên lớp băng hà đặc trưng của Trường Bạch Sơn, lớp tuyết dày bao phủ những tảng đá gồ ghề.

Nếu là người thường sơ ý một chút liền sẽ rơi vào những hang tuyết dưới lớp băng.

Trương Khởi Linh mặc áo bông dân núi bình thường, râu ria lởm chởm, dẫn theo một người chậm rãi đi trên băng hà, bóng dáng kéo dài rất lâu.

"Tộc trưởng, chúng ta quay về đi!" Trương Hải Hạnh phía sau thật sự không đi nổi nữa.

Mặt nàng đỏ bừng vì lạnh, khoác tấm da thú bẩn thỉu, mắt đầy nước mắt đóng băng.

Kể từ khi hai huynh muội nàng nghe theo lời khuyên của Diệp Bạch, tìm thấy Trương Khởi Linh của Trương gia.

Trương gia liền xảy ra một loạt tai nạn.

Đầu tiên là Trương gia hải ngoại ở Nam Dương bị nhổ cỏ tận gốc, chỉ có vài tộc nhân may mắn thoát ra được.

Còn Trương Khởi Linh thì lại bị Uông gia phục kích.

Bảy người bảo vệ của Trương gia trong một lần chặn đường, sau khi kéo dài thời gian cho Trương Khởi Linh và những người khác liền không bao giờ trở về nữa.

Những người Trương gia còn sót lại đều hiểu rõ, trong cuộc đối kháng với Uông gia này, Trương gia đã hoàn toàn thất bại.

Nếu còn có hy vọng, thì đó là bảo toàn tính mạng của Trương Khởi Linh.

Một tuần trước, Trương Hải Khách để dẫn dụ binh lính truy đuổi của Uông gia, một mình chui vào dãy núi tuyết mênh mông, cho đến

nay vẫn bặt vô âm tín.

Hai người Trương gia còn sống sót có lẽ chính là hai huynh muội bọn họ!

"Trời sắp tối rồi!" Trong tuyết địa, Trương Khởi Linh vẫn như một chiếc bình không nói năng gì, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ nói bốn chữ, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Thấy vậy, Trương Hải Hạnh chỉ có thể cắn răng đi theo.

Cùng lúc đó, trên chuyến tàu hỏa màu xanh lá cây đi Thẩm Dương, một cặp đạo nhân lớn nhỏ đã thu hút sự chú ý của không ít hành khách.

Dù sao cái thời này đạo nhân đi tàu hỏa cũng không thường thấy, vì ngoài việc phải có thư giới thiệu, còn phải có độ điệp Đạo gia.

Chương 685

Chuyến tàu đã đến địa giới Đông Bắc, ngoài cửa sổ tàu toàn là một màu tuyết trắng.

"Sứ mệnh của Trương gia đến chúng ta ở thế hệ này là nên kết thúc, không thể lưu lại cho người đời sau nữa." Đạo nhân lớn tuổi mở lời nói.

"Vậy đây chính là lý do ngươi Trương Cửu Y đưa ta từ Long Hổ Sơn xuống sao?" Đạo nhân nhỏ tuổi diện mạo thanh tú, mặt đỏ bừng vì lạnh, không nhịn được mà phun tào.

Đạo nhân lớn tuổi là Trương Cửu Y, đạo nhân nhỏ tuổi là Trương Đạo Nhất chưa lớn.

Trương Cửu Y đột nhiên thở dài nói: "Ta thân là ẩn mạch của Trương gia, sớm đã không còn tính là người Trương gia, vốn không nên hết lần này đến lần khác bị kéo vào, nhưng ngươi thì khác, ngươi nhất định phải đến, ngươi là khởi đầu của Trương gia, cũng là kết thúc của Trương gia." Trương Đạo Nhất mày khẽ nhíu, kẻ xem bói này quả nhiên biết lai lịch của hắn.

Nhưng khởi đầu và kết thúc gì chứ, hắn chính là hắn, không gánh vác bất kỳ sứ mệnh nào.

"Vậy Trương Khởi Linh ở thế hệ này thì sao?" "Hắn là người chứng kiến cuối cùng của Trương gia." "Cuối cùng.

A a mà, Cửu Môn có biết chuyện xảy ra ở Trường Bạch Sơn không?" "Những gì nên đến đều sẽ đến." Trương Cửu Y khẽ lắc đầu rồi không nói nữa.

Trương Cửu Y nói chuyện hàm hồ, Trương Đạo Nhất chỉ có thể

hiểu một nửa, không nhịn được lẩm bẩm chửi một câu "tử toán tử" (thằng bói chết tiệt).

Dù sao bối phận của hắn cực cao, chửi ai cũng đủ.

Đêm tối buông xuống Trường Bạch Sơn, trong một hang động có lửa trại bùng cháy, Tề Tiểu Hắc lấy hai hộp thịt hộp từ trong đống củi ra.

Hộp thịt hộp bị cháy đen xì, ở mép có nước sốt chảy ra, Tề Tiểu Hắc cũng không chê bẩn, dùng ngón tay chấm một ít nếm thử một miếng, khen ngợi vị vừa phải.

"Này, huynh đệ, đã tỉnh rồi thì đừng giả vờ ngủ, nếu không lát nữa thịt hộp không có phần ngươi đâu." Tề Tiểu Hắc đến trước Trương Hải Khách toàn thân ướt sũng, không nhịn được mà cảm khái.

Người Trương gia này cũng thật may mắn, trúng ba vết thương ở ngực, nhưng vết nào cũng không trí mạng.

Sau đó lại bị ném vào trong hang băng lớn, vết thương đóng băng không mất máu quá nhiều, hơn nữa ngay trước khi tắt thở lại gặp được hắn Hắc gia.

Vận khí này thật sự không thể nói gì hơn.

Đương nhiên, có thể chịu đựng lâu như vậy mà không chết, cũng không thể không nói thể chất người Trương gia cường hãn.

Trương Hải Khách bị Tề Tiểu Hắc đánh thức, co người chậm rãi tựa vào vách đá của hang động.

Hắn đã tỉnh lại được một thời gian rồi, vẫn luôn lén lút theo dõi hành động của Tề Tiểu Hắc.

"Đa tạ tiên sinh ân cứu mạng, không biết tiên sinh rốt cuộc là ai?" Tề Tiểu Hắc ngồi xổm xuống ném hộp thịt cho Trương Hải Khách

cười cười: “Tiên sinh?

Cái thời nào rồi mà còn xưng hô vậy nhưng cũng coi như lễ phép, nhớ kỹ, gọi ta là Hắc gia, với lại vết thương ở ngực ngươi ta chữa rồi, mạng ngươi là ta cứu đó!” “Đa tạ Hắc gia.” Trương Hải Khách lúc này mới phát hiện vết thương ở ngực dường như đã hoàn toàn lành lặn, chỉ còn ba vết sẹo màu hồng.

Có thể có thủ đoạn này thì đa phần đã dùng bí dược Cửu Môn.

Hắn vội vàng hỏi: “Hắc gia là người của Cửu Môn sao?” “Là hay không đều không liên quan đến ngươi, bây giờ ta hỏi, ngươi trả lời, nếu nói sai một câu, hôm nay ngươi cứ chôn ở đây đi.” Tề Tiểu Hắc đẩy đẩy cặp kính đen, đóng vai kẻ ác, mặc áo cộc tay trông hắn như một tên côn đồ.

Trương Hải Khách nói: “Nếu Hắc gia là Cửu Môn phái đến giúp Trương gia ta, ta nhất định sẽ biết gì nói nấy, nhưng với điều kiện Hắc gia có thể chứng minh thân phận của mình.” “Ai, ta nói ngươi thằng nhóc này sao lại cố chấp thế?” Tề Tiểu Hắc đang vội lấy thông tin, tức giận không chịu nổi, túm cổ áo Trương Hải Khách hung hăng đe dọa: “Thằng nhóc, người Uông gia không có công phu như ta để chơi trò phản gián với ngươi đâu.” “Nói cho ta biết, ngươi gặp người Uông gia ở đâu, Trương Khởi Linh ở chỗ nào, với lại Trương gia các ngươi còn lại bao nhiêu người?” Trương Hải Khách bị khí tức Thiên Nhân của Tề Tiểu Hắc áp bức đến mức không thở nổi, tức thì trong đầu trống rỗng.

Giọng hắn đứt quãng, khàn khàn nói: “Uông gia phục kích chúng ta từ trước, Trương gia không còn nữa, hướng đi của Tộc trưởng ta cũng không biết.” Tề Tiểu Hắc nhíu mày: “Lần cuối cùng ngươi thấy Trương Khởi Linh là khi nào, hắn đi về hướng nào?” Trương Hải Khách sớm đã bị khí lạnh nhập thể, cảm xúc vừa kích động, sắc mặt

tái nhợt vô lực: “Ta cũng không biết, ta không nhớ ta đã hôn mê bao lâu, trước khi chia tay ta bảo muội muội ta dẫn Tộc trưởng rời khỏi Trường Bạch Sơn, ẩn tính mai danh.” “Ẩn tính mai danh cái gì, Trương Khởi Linh của Trương gia các ngươi ta còn quen thuộc hơn ngươi, cái tên đó tuy lầm lì như khúc gỗ, nhưng còn cố chấp hơn ngươi!” Tề Tiểu Hắc cũng không còn hy vọng lấy được thông tin hữu ích từ miệng Trương Hải Khách nữa, ném chiếc ba lô đã chuẩn bị sẵn cho hắn.

“Thằng nhóc, đủ cho ngươi dùng bảy ngày rồi, với lại, chuyện phía sau không phải ngươi có thể xen vào, đợi tuyết tan, ngươi hãy ra núi đi.” Ném lại câu này xong, Tề Tiểu Hắc liền dẫn Gaba và Phong Học Văn bên ngoài hang động biến mất trong tuyết địa.

Nhưng chưa đi được bao xa, Tề Tiểu Hắc lại lẩm bẩm quay trở lại.

Hóa ra lá bùa tử mẫu mà Diệp Bạch đưa cho hắn từ trước đã có phản ứng.

Điều này chứng tỏ Diệp Bạch đã trên đường đến.

Tề Tiểu Hắc gãi gãi đầu: “Quái quái, nhanh vậy đã đến rồi, chẳng lẽ Tháp giáo bên Vu Sơn đã giải quyết xong?” “Vẫn phải tìm được Vân Thiên Cung trước khi Diệp Bạch đến, thật sự không được thì bắt vài tên Uông gia cho đủ số, nếu không ta cái Thiên Nhân này mất hết mặt mũi.” Diệp Bạch sau khi rời Trường Sa, trước tiên đến Bắc Bình gặp Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn với tư cách là người ngoại tộc của Trương gia, kế thừa một phần bí mật của Trương gia.

Về Vân Thiên Cung và Thanh Đồng Môn dưới lòng đất, hắn hẳn phải biết không ít thông tin.

Trương Khải Sơn cũng rất bất ngờ khi Diệp Bạch đến tìm mình, hắn mở lời nói: "Tam gia, chuyện của Trương gia hiện tại ta không thể xen vào, nhưng cách đây một thời gian, những người Trương gia ngoại tộc ta sắp xếp ở ngoài tổ địa Trường Bạch Sơn đều mất tích không rõ, hẳn là do Uông gia gây ra." Diệp Bạch nhíu mày, Trương Khải Sơn lại chơi trò chuyển đề tài với hắn.

"Trương Đại Phật Gia, ta hỏi ngươi về tình hình Thanh Đồng Môn, ngươi cứ nói thật với ta." Thấy sắc mặt Diệp Bạch, Trương Khải Sơn thở dài nói: "Tổ huấn Trương gia, bí mật Thanh Đồng Môn không nên do người Trương gia nói ra, huống chi những bí mật ta là người ngoại tộc biết được đều là do Đại Trưởng Lão năm đó nói cho ta.

Đại Trưởng Lão nói đằng sau Thanh Đồng Môn có đại khủng bố.

Nếu không thật sự cần thiết, Tam gia tốt nhất cũng đừng đi vào." Trương Khải Sơn lại tiếp tục nói: "Ta không biết Thiên Nhân Uông gia trong miệng Tam gia lợi hại đến mức nào, nhưng nếu Uông gia thật sự chọn tiến vào Thanh Đồng Môn, vẫn xin Tam gia ở thời điểm then chốt hãy đóng cánh cửa đó lại." Diệp Bạch mỉm cười: "Ngươi thật sự xem trọng ta sao?" "Ta Trương Khải Sơn từ khi đến Trường Sa, người ta bội phục nhất chính là Tam gia, cho đến bây giờ vẫn chưa từng thay đổi." Trương Khải Sơn ngừng lại nói: "Người có thể ngăn chặn Uông gia chỉ có ngươi, ta Trương Khải Sơn không làm được, nên ta có đi Trường Bạch Sơn cũng sẽ có kết quả tương tự." Diệp Bạch lắc đầu trêu chọc nói: "Đại Trưởng Lão Trương gia các ngươi từng nói với ta, phải cẩn thận Trương Khải Sơn lang tử dã tâm, hắn có phản cốt." Trương Khải Sơn đột nhiên cười lớn, nhìn Diệp Bạch nói: "Thật trùng hợp, Đại Trưởng Lão cũng nói với ta lời tương tự, lúc đó ông ấy ngữ trọng tâm trường nói với ta, Khải Sơn, sau này ngươi với tư cách là người bảo vệ ngoại tộc của Trương gia,

ngoài việc theo dõi sát sao Uông gia, cảnh báo cho chủ mạch, còn phải cẩn thận Diệp Bạch, ta thấy hắn rất hứng thú với bí mật của Trương gia." Nghe vậy, Diệp Bạch cũng nở nụ cười.

Nụ cười của hai người chỉ có hai người hiểu.

Công tác hậu kỳ Long Quân Mộ vẫn đang tiến hành, Diệp Bạch thấy Trương Khải Sơn lại đang xử lý các vấn đề liên quan, liền không quấy rầy nữa, rời khỏi Bắc Bình.

Đối với lựa chọn của Trương Khải Sơn, Diệp Bạch vẫn có thể lý giải.

Hai ngày sau, phía trước dãy núi Trường Bạch Sơn rộng trăm dặm.

Nơi đây như được trải bạc, tuyết trắng ngút ngàn.

Thỉnh thoảng có tiếng sói tru và cáo kêu.

Diệp Bạch một mình xuyên qua tuyết địa, trên lớp tuyết trắng chỉ có những dấu vết khinh công để lại.

Lá bùa tử mẫu mà hắn để lại cho Tề Tiểu Hắc chỉ là do hắn rảnh rỗi thì thô sơ chế tạo, nên chỉ có thể đại khái cảm ứng phương vị và khoảng cách của người giữ tử phù, không có công năng khác.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy, trong hai ngày này tử phù liên tục di chuyển.

Cũng không biết Tề Tiểu Hắc đang làm gì, chẳng lẽ ra ngoài lâu như vậy, vẫn đang tìm kiếm tung tích Vân Thiên Cung sao?

Nhắc đến Vân Thiên Cung, Diệp Bạch vẫn còn một số ấn tượng.

Hắn chỉ nhớ rằng Thiên Cung này dường như ở gần Tam Thánh Sơn, và dưới một ngọn núi nào đó hình như chính là lối vào của Thiên Cung.

Hình ảnh rất mơ hồ.

Dường như nơi đó có suối nước nóng, có bích họa.

Trong nguyên tác Ngô Tà và những người khác còn tránh rét gần suối nước nóng.

Tuy nhiên, hắn trước đây cũng phái người Cửu Môn tìm kiếm ở khu vực Trường Bạch Sơn, nhưng không tìm thấy địa hình có ba ngọn núi mọc liền nhau.

Ngược lại, ở một khu vực không người ở giữa ranh giới trung – triều có một vùng núi tuyết cấm địa liên miên.

Vì trong đó ẩn chứa không ít địa lôi và vũ khí còn sót lại từ Thế chiến thứ hai, ít ai đặt chân đến.

Có lẽ Tam Thánh Sơn nằm trong vùng cấm địa núi tuyết đó.

Chương 686

Lúc này dưới Tam Thánh Sơn, Uông Tàng Hải dẫn một nhóm người Uông gia vũ trang đầy đủ như lính đánh thuê đang trú đóng trong động suối nước nóng.

Suối nước nóng không lớn, nhưng không gian hang động không nhỏ, đủ chứa hơn năm mươi người Uông gia.

Nhóm người Uông gia này là do Uông Tàng Hải sau khi chiếm giữ thân thể lão đại Uông gia mà dốc sức bồi dưỡng, cơ bản mỗi người đều đã được tiêm huyết mạch dược tề mà Uông gia nghiên cứu ra.

Những người được tiêm loại dược tề này không chỉ có thể nâng cao đáng kể thể chất, tuổi thọ có sự cải thiện rõ rệt, mà còn không có tác dụng phụ.

Ở một mức độ nào đó mà nói, bọn họ còn ưu tú hơn những người Trương gia xuất thân từ chủ mạch.

Uông Tàng Hải cũng không kiêng kỵ thân phận của mình trước mặt mọi người, chủ động nói ra bí mật trường sinh.

Và hứa với bọn họ, chỉ cần tiến vào Thanh Đồng Môn, trường sinh sẽ dễ dàng đạt được.

Nhóm tinh nhuệ Uông gia bị tẩy não từ nhỏ này đương nhiên tin tưởng lời Uông Tàng Hải không chút nghi ngờ.

“Đại nhân, Diệp Bạch đã tiếp cận Trường Bạch Sơn.” Một người Uông gia cầm la bàn huyết dẫn báo cáo.

“Ta biết rồi.” Uông Tàng Hải bình tĩnh phất tay.

Dù hắn đã thành tựu Thiên Nhân, nhưng vẫn có một phần kiêng dè đối với Cửu Môn và Diệp Bạch.

Diệp Bạch có nhiều thủ đoạn mà hắn không thể nhìn thấu, cũng không thể đối phó.

Nhưng chỉ cần mưu tính thỏa đáng, dù là kẻ địch mạnh mẽ cũng có thể trở thành trợ lực.

Trong động suối nước nóng có không ít bích họa, những bích họa này có hai lớp, Uông Tàng Hải cho người bóc lớp bên ngoài ra.

Bích họa lớp bên trong kể về lịch sử chiến tranh của Đông Hạ Quốc, và vị quốc vương thần bí nhất của Đông Hạ Quốc.

Vị quốc vương này chính là Vạn Nô Vương, có mười hai cánh tay, dẫn dắt tộc nhân công vô bất khắc chiến vô bất thắng.

Nội dung trên bích họa là do Uông Tàng Hải năm xưa khi xây dựng Vân Thiên Cung cho người ghi chép lại, nhưng Uông Tàng Hải dường như đã lãng quên đoạn ký ức này, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bích họa trầm tư.

"Đáng tiếc, Xà Mi Đồng Ngư vẫn chưa tìm đủ, ký ức rốt cuộc vẫn còn thiếu sót, nhưng ta lúc đó cho người ghi chép nội dung bích họa này, hẳn phải có thâm ý gì đó." Uông Tàng Hải lắc đầu, số Xà Mi Đồng Ngư còn lại ở chỗ Cửu Môn, trong thời gian ngắn không thể có được.

Vậy thì chỉ có thể xem tranh vậy.

Nhìn chằm chằm vào bích họa hồi lâu, Uông Tàng Hải đột nhiên mắt sáng lên, lộ ra nụ cười.

"Quả nhiên, đây là phong cách của ta, thích giấu mật ngữ trên bề mặt." Sau khi phá giải bí mật trên bích họa, Uông Tàng Hải liền cho người rút khỏi động suối nước nóng, chuẩn bị tiến vào địa cung dưới Tam Thánh Sơn.

Điều thú vị là, Uông Tàng Hải không hề phá hủy bích họa.

Bên ngoài, Tề Tiểu Hắc dẫn Trương Hải Khách và hai tên tiểu đệ xương khô cuối cùng cũng đến khu vực núi tuyết không người.

Tầm nhìn của hắn rất tốt, từ xa đã nhìn thấy phía đối diện có đỉnh núi tuyết cao ngất, hàng rào dây thép.

Cơ bản cứ mười mét lại có một cây đèn tham chiếu.

"Hắc gia, đây là đường biên giới, Thanh Đồng Môn của Trương gia chúng ta không thể ở bên kia." Trương Hải Khách bò trong tuyết phục xuống nói.

"Ngươi hiểu cái quái gì, mấy ngàn năm trước đây đều là lãnh thổ của chúng ta, dù Uông gia các ngươi có giấu Thanh Đồng Môn dưới núi Phú Sĩ, ta cũng không bất ngờ." Chửi một câu, Tề Tiểu Hắc cũng không khỏi lẩm bẩm, lẽ nào thật sự tìm nhầm chỗ rồi?

Nhưng quả thực không thể đi xa hơn nữa, nếu kinh động đến quân đội, rất có khả năng sẽ gây ra phiền phức không ngờ tới.

"Đi, đổi khu vực khác tìm, dãy núi này rộng lớn như vậy, Vân Thiên Cung nhất định ở đây!" Tề Tiểu Hắc cùng Trương Hải Khách phủ phục khắp tuyết địa tìm kiếm, quả nhiên hai người đã tìm được một lộ tuyến vòng qua khu vực phong tỏa.

Đây là một thung lũng tuyết sâu thẳm, vách núi cheo leo, không biết dẫn tới nơi nào.

Trương Hải Khách nhìn bốn phía, luôn cảm thấy sau khi đến đây, hình như bị thứ gì đó theo dõi, hơn nữa thân thể cũng vô cùng khó chịu.

"Hắc gia, ta hình như có cảm giác bất an." "Đừng nghĩ nhiều, có ta đây, bảo vệ tiểu mệnh của ngươi vẫn không thành vấn đề." Tề Tiểu Hắc có linh giác kinh người, tuy cũng cảm thấy nơi này ẩn chứa huyền cơ, nhưng thân là Thiên nhân thì y thật sự không sợ gì cả.

Cộng thêm phù lục Diệp Bạch để lại cho bọn họ, cho dù gặp phải thứ không đánh lại, chạy trốn cũng đủ rồi.

Hai người đi thẳng mười mấy dặm trong tuyết địa, cảm giác vẫn luôn nghiêng xuống phía dưới.

"Hắc gia, đây hình như là một vùng địa hình núi tuyết trũng thấp, phạm vi bao phủ rất rộng." "Đừng nói nhảm, ta nhìn ra rồi." Hai người lại đi hồi lâu, Trương Hải Khách đột nhiên nhảy dựng lên hưng phấn nói: "Hắc gia, đằng kia, có ba ngọn núi tuyết!" Tề Tiểu Hắc định thần nhìn lại, quả nhiên là ba ngọn núi tuyết liền kề, ba ngọn núi tuyết này không cao, chỉ vài trăm mét, cộng thêm địa thế nơi đây trũng thấp, trước đó từ xa đúng là không phát hiện ra.

"Xem ra chính là nơi này rồi, người Uông gia và tộc trưởng Trương gia các ngươi có lẽ đều ở đây, lát nữa đi theo ta sát vào, đừng phát ra bất kỳ âm thanh nào." Tề Tiểu Hắc sắc mặt ngưng trọng, dặn dò.

Trương Hải Khách cũng biết nặng nhẹ, gật đầu đáp một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hai người mang theo hai bộ khô lâu, cẩn thận từng li từng tí đi về phía Tam Thánh Sơn.

Lúc này, Diệp Bạch đuổi theo tử mẫu phù lục của Tề Tiểu Hắc, tuy Tề Tiểu Hắc vẫn luôn di chuyển, nhưng cũng cho Diệp Bạch một phương vị đại khái.

Đột nhiên, một tràng tiếng súng dày đặc vang lên phía trước.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày, vội vã chạy đến.

Chỉ thấy Trương Cửu Y kéo Trương Đạo Nhất điên cuồng chạy trốn trong tuyết địa, phía sau là một đám người Triều Tiên cầm súng.

"Đạo nhân, vị trí ông bói không chuẩn a, sao chúng ta lại chạy đến

cảnh nội Triều Tiên rồi?

Chẳng trách bọn họ lại bắn chúng ta!" Trương Đạo Nhất với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đầy phẫn nộ, chạy nhanh như bay, hận không thể mọc thêm hai cái chân nữa.

"Ta làm sao mà biết được, dựa theo quẻ tượng chỉ thị, là đi phương vị này." "Ngươi tính được quẻ gì?" "Đương nhiên là quẻ cát gặp hữu duyên nhân." "Vì sao không trực tiếp tính người Uông gia ở đâu?" "Ngươi tưởng ta là ai, muốn tính cái gì cũng tính ra được sao?" Trương Cửu Y đáp trả.

Trương Đạo Nhất ngoảnh đầu nhìn một cái: "Vô lượng Thiên Tôn, sao những người Triều Tiên này vẫn còn đuổi theo, đây đã là cảnh nội của chúng ta rồi, đạo nhân, ông nói bọn họ có phải hữu duyên nhân của chúng ta không?

Muốn dẫn chúng ta tìm được Thanh Đồng Môn." Trương Cửu Y thấy bóng người lóe qua phía trước, lộ ra một tia vui mừng: "Bọn họ có phải hay không thì ta không biết, nhưng người phía trước kia chắc chắn là phải!" "Phía trước?" Trương Đạo Nhất thấy bóng dáng phía trước liền như thấy cứu tinh, lập tức vẫy tay hô lớn.

"Diệp Bạch, ta là Sư tổ của ngươi a!" Tiếng kêu này xé rách trời đất, làm đám lính Triều Tiên vẫn đang đuổi phía sau giật mình.

Lúc này Diệp Bạch cũng cuối cùng đã đến trước mặt hai người, không hỏi duyên do vì sao hai người xuất hiện ở đây, bàn tay trắng nõn vỗ mạnh xuống tuyết địa phía trước, một vết nứt trên tuyết địa tức thì lan rộng đến trước mặt đám binh sĩ Triều Tiên này.

Từ trên không nhìn xuống, trong tuyết địa trắng xóa dường như xuất hiện một cái khe hở dài.

Thủ đoạn này tuyệt đối không phải người thường có thể thi triển

ra.

Những binh sĩ này nhìn nhau, không dám tiến lên nữa.

Nắm lấy cơ hội này, Diệp Bạch dẫn theo Trương Cửu Y và Trương Đạo Nhất hóa thành tàn ảnh biến mất trong tuyết địa.

Dẫn hai người đến nơi an toàn, Diệp Bạch mới mở miệng hỏi: "Sư tổ, Sư thúc, hai người sao lại xuất hiện ở đây?" Ánh mắt Diệp Bạch dừng lại trên người Trương Cửu Y trong hai người hồi lâu, Trương Đạo Nhất tuy ẩn cư ở Thiên Sư Mộ Long Hổ Sơn, nhưng mỗi lần Diệp Bạch đến Long Hổ Sơn đều có thể gặp Trương Đạo Nhất.

Còn Trương Cửu Y thì khác, từ lần chia tay trước, hai người đã mấy chục năm không gặp.

Chương 687

Từ tin tức Cửu Môn thu thập được, Diệp Bạch thì biết Trương Cửu Y từng cưu mang một cô gái ngoại tộc của Trương gia, hai người sinh được hai con trai, sau đó Trương Cửu Y liền vân du tứ hải, không còn xuất hiện trong mạng lưới tình báo Cửu Môn nữa.

"Ta sao lại xuất hiện ở đây?

Đương nhiên phải hỏi tên Trương gia nhân này." Trương Đạo Nhất chỉ vào Trương Cửu Y, bất mãn nói: "Lão tiểu tử này xuất hiện ở Long Hổ Sơn, nói gì mà sứ mệnh Trương gia đến chỗ ta là phải kết thúc, nhất định phải ta cùng hắn đi Long Hổ Sơn một chuyến, ta nói không đi, hắn không chịu, ở đó cứ dây dưa mãi!

Bằng không ta sao lại đến đây chịu tội!" "Vậy hai người xuất phát chắc cũng đã được mấy ngày rồi, sao không báo tin trước cho Cửu Môn?" Diệp Bạch lại hỏi.

"Sao lại không báo, ta đã nói với Hoa Linh rồi, nha đầu này nói là chuẩn bị đi Trường Sa gặp ngươi một mặt, nhưng tám phần là không gặp được ngươi." Trương Đạo Nhất đoán.

Diệp Bạch gật đầu: "Đạn không có mắt, Sư tổ sau này vẫn đừng mạo hiểm như vậy, ta nhớ ngài trên người có không ít Kim Quang phù lục tồn trữ, sao vừa rồi không dùng." "Vẫn là lỗi của đạo nhân này, nói người Uông gia khó đối phó, lần này đi Trường Bạch Sơn có nguy hiểm tính mạng, bảo ta dùng thủ đoạn cao minh giữ lại để đối phó người Uông gia." Nói đến chỗ khí phẫn, sắc mặt Trương Đạo Nhất đỏ bừng, cũng không biết là bị gió lạnh thổi hay là bị Trương Cửu Y chọc tức.

Diệp Bạch cười cười, hỏi Trương Cửu Y: "Sư thúc sao lại biết

Uông gia có đại hoạt động?" "Đương nhiên là tính ra được." Trương Cửu Y vội vàng đáp một câu: "Diệp sư điệt, ta biết trong lòng ngươi có không ít nghi hoặc, nhưng hiện tại vẫn cần ngươi dẫn hai ta đi đến chỗ Thanh Đồng Môn, nếu đi muộn, Uông gia e là đã có hành động rồi." Diệp Bạch nhìn Trương Cửu Y thật sâu một cái, nói: "Được." Thực ra Diệp Bạch còn muốn hỏi về chuyện truyền thừa Trương Tam Liên Tử, việc Vân Vật Thông Tái xuất hiện trong Tháp Giáo này e là không thoát khỏi liên hệ với Trương Cửu Y.

Nhưng Trương Cửu Y hiển nhiên biết Diệp Bạch muốn hỏi gì, đã chặn đứng chủ đề từ trước.

Diệp Bạch lại nói: "Hy vọng Sư thúc đừng để ta thất vọng." "Đương nhiên." Sau đó, bóng dáng ba người biến mất trong tuyết địa.

Cùng lúc đó, Trương Khởi Linh dẫn theo Trương Hải Hạnh cũng dần dần tiếp cận Tam Thánh Sơn.

Nhưng Trương Hải Hạnh khi xuyên qua một khe băng, đã rơi vào hố tuyết sâu không thấy đáy, Trương Khởi Linh vì cứu y, cắm Hắc Kim Cổ Đao vào vách băng đá, trượt xuống hố tuyết.

Hai người dọn dẹp tuyết tích xung quanh, ngẩng đầu nhìn lên.

Hố tuyết này cách mặt đất ít nhất hai mươi mét, trèo lên thì không thể trèo nổi.

May mắn thay, trong hố tuyết có một đường hầm kéo dài, hai người chỉ có thể đi theo con đường không bằng phẳng đó.

Mười phút sau, trước mặt hai người không còn đường đi, trước mắt lại là một vực sâu rộng hai mươi mét.

Hai bên vách đá của vực sâu thẳng đứng, như thể được một người khổng lồ dùng kiếm chém ra.

Trương Hải Hạnh lấy đèn pin ra chiếu vào vực sâu, tối tăm mờ

mịt, không thấy đáy.

Hơn nữa, đáy vực sâu dường như có khí đen bốc lên, nhưng dưới ánh đèn pin chiếu thẳng, khí đen dường như có ý thức, đang né tránh nguồn sáng.

"Tộc trưởng, đây là nơi nào?" Trương Khởi Linh lắc đầu, chỉ vào một vách băng đối diện vực sâu nói: "Đằng kia có thứ gì đó, chiếu đèn qua đi." "Có thứ gì?" Trương Hải Hạnh chiếu ánh đèn pin vào bóng đen trong vách băng, tức thì biến sắc.

Dưới ánh sáng đèn pin yếu ớt xuyên qua, lại có một cái bóng khổng lồ ẩn hiện, gần như chiếm nửa vách băng, nhìn hình dạng, như một đứa trẻ đầu to đang co quắp.

Ánh sáng cộng với sự khúc xạ của lớp băng, bóng đứa trẻ bị phóng đại.

Nhưng hình dạng cái bóng này vô cùng kỳ lạ, không ra hình thù gì, cực kỳ quỷ dị, dường như là thai nhi của động vật đông lạnh nào đó, đầu to khủng khiếp, toàn thân còn mọc đầy gai dài, nhìn vào khiến người ta rợn tóc gáy.

"Tộc trưởng, nơi này dường như toát ra tà khí, chúng ta có thể đổi đường đi không?" Trương Hải Hạnh kéo chiếc áo khoác dày nặng, y không chỉ nổi da gà mà còn nảy sinh một cảm giác sợ hãi đối với nơi này.

Đột nhiên, cái bóng trong lớp băng dường như động đậy một cái, Trương Hải Hạnh vội vàng trốn ra sau Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm vào vật yêu dị hình hài nhi trong lớp băng, giải thích: "Đây là Côn Luân Thai, chỉ mọc ở đầu Long mạch, thường tự mình thai nghén ra những thứ kỳ lạ hình hài nhi bên trong nham thạch, băng xuyên, cây cối, còn được gọi là 'Địa Sinh

Thai'." "Côn Luân Thai ta cũng từng nghe nói qua, nhưng thứ đó là đã chết, còn thứ trong lớp băng này dường như là vật sống?" Trương Hải Hạnh vẫn còn sợ hãi, lại không nhịn được nói: "Hơn nữa không biết vì lý do gì, Tộc trưởng, sau khi ta đến đây, thân thể tê dại, luôn có một dự cảm không lành." "Huyết mạch Trương gia trên người ngươi không thuần, tiếp cận Thanh Đồng Môn thì thân thể sẽ xuất hiện vấn đề." Trương Khởi Linh thì biết nguyên do.

Trương Hải Hạnh khẽ nhíu mày, nghi hoặc nói: "Sao lại thế này?

Trương gia chúng ta không phải là người thủ hộ Thanh Đồng Môn sao?" Trương Khởi Linh lắc đầu: "Ta cũng không biết, những chuyện liên quan đến Thanh Đồng Môn đều là Đại trưởng lão năm đó nói cho ta, có lẽ đây cũng là lý do vì sao Trương gia phải chọn người Trương gia có huyết mạch Kỳ Lân đậm đặc làm Tộc trưởng." Lúc này, Côn Luân Thai trong lớp băng đối diện dường như lại động đậy một cái, Trương Khởi Linh nhíu mày suy nghĩ một chút, ngoảnh đầu nói: "Thế này đi, lát nữa ngươi cứ ở lại đây, đi theo ta nữa thì quá nguy hiểm." Nghe Tộc trưởng không cần mình, Trương Hải Hạnh bày ra dáng vẻ nghiêm túc: "Không được, ta nhất định phải đi theo Tộc trưởng, Trương gia chỉ còn hai chúng ta, nhất định phải ở cùng nhau.

Hơn nữa ca ta cũng mất rồi, Tộc trưởng ngươi bỏ ta một mình ở đây, ta cũng không có nơi nào để đi." Trương Khởi Linh nói: "Uông gia chưa bắt được ta, tất nhiên sẽ giữ lại vài người Trương gia làm con tin, cho nên ca ngươi chưa chắc đã xảy ra chuyện." "Thế cũng không được, ta đã đi theo ngươi rồi, là ca ta nói, bảo ta đi theo ngươi." Trương Hải Hạnh bĩu môi nói, ánh mắt dừng lại ở giữa hàng lông mày của Trương Khởi Linh, mãi không rời.

Trương Khởi Linh dường như không thích ánh mắt này, lười nói thêm, trực tiếp nắm lấy vai Trương Hải Hạnh nhảy qua vực sâu, thấy khoảng cách không đủ, lại bước vài bước, vững vàng nhảy sang đối

diện.

Trương Hải Hạnh chỉ kịp thét lên một tiếng, liền phát hiện mình đã bị Tộc trưởng đưa đến trước Côn Luân Thai.

Y không khỏi kinh hô: "Tộc trưởng, vừa rồi ngươi làm sao mà qua được?

Hình như lướt trên không mấy bước?" "Đại ca ta dạy ta." "Đại ca Tộc trưởng?" "Ngươi đã gặp rồi." Trương Khởi Linh cũng không giải thích nhiều, khảng thương một tiếng, rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi lưng.

Lúc này, Côn Luân Thai hình hài nhi đầu to trong lớp băng dường như cảm nhận được nguy hiểm, hộp sọ của nó trong lớp băng lại từ từ di chuyển, lộ ra chính diện.

Trương Hải Hạnh đang cầm đèn pin, bị khuôn mặt ghê tởm này dọa đến run rẩy.

Thì ra chính diện của Côn Luân Thai dường như được ghép từ vài khuôn mặt người, bốn con mắt méo mó và ba cái mũi tàn khuyết, miệng và cằm thì mọc ở hai bên trái phải.

Khuôn mặt này vô cùng quái dị.

Trương Khởi Linh lộ ra sắc lạnh, cắm mạnh Hắc Kim Cổ Đao vào lớp băng.

Côn Luân Thai bị chém làm đôi!

Xoẹt!

Một luồng máu đen đặc sệt chảy ra từ lớp băng, nhỏ xuống dưới chân hai người.

Trương Hải Hạnh ngửi thấy một mùi hôi thối, bịt mũi: "Tộc trưởng, ngươi…" Trương Khởi Linh nói: "Đây là tử thai, Côn Luân

Thai đã chết, hẳn là bị người ta cải tạo rồi di chuyển đến đây, chính là để trấn áp Long mạch dưới lòng đất nơi này." "A, ai sẽ làm vậy?" "Không biết, sẽ không phải người Trương gia." Trương Khởi Linh dẫn Trương Hải Hạnh đi vòng qua Côn Luân Thai, tìm kiếm lối vào gần đó.

Côn Luân Thai nát bươm trong lớp băng, không lâu sau khi hai người rời đi, hóa thành một làn khói đen tiêu tán vào không khí.

Trong vực sâu rộng lớn vang vọng tiếng Trương Hải Hạnh và Trương Khởi Linh trò chuyện.

"Tộc trưởng, ngươi nói nếu Trương gia chỉ còn lại hai chúng ta, vậy chúng ta có cần gánh vác trọng trách truyền dõi tông đường Trương gia không?" "Không cần, ta đã để lại một nhóm người Trương gia chủ mạch ở Trường Sa." "Nga, nhưng Uông gia cũng sẽ đến Trường Sa a." "Trường Sa không chỉ có người Trương Khải Sơn để lại, còn có Cửu Môn, người Uông gia không có gan đi đến đó, nếu ta xảy ra chuyện, ngươi cứ chạy đến Trường Sa, nơi đó rất an toàn." Tiếng hai người dần xa.

Cùng lúc đó, Diệp Bạch dẫn theo Trương Đạo Nhất và Trương Cửu Y cũng đến bên cạnh Tam Thánh Sơn.

Ba người đều được coi là những bậc thầy trắc địa phong thủy, Trương Đạo Nhất là người đầu tiên không nhịn được nói: "Chẳng trách cứ tìm mãi không đúng chỗ, thì ra là bị thế địa hãm này che khuất phong mang." Tử mẫu phù lục không lâu trước mất linh, vị trí cuối cùng Tề Tiểu Hắc hiển thị chính là trong Tam Thánh Sơn này.

Diệp Bạch liền mở miệng nói: "Đi thôi, Hắc gia chắc đã ở bên trong đợi chúng ta rồi." Sau đó y lại mở thông báo hệ thống vừa hiện lên. [Vân Thiên Cung: Nằm ở đất hưng long Trường Bạch Sơn, là thế phong thủy Tam Long Hàm Vĩ hiếm thấy, nhưng vì nguyên nhân nhân

tạo, phong thủy nơi đây bị phá hoại, Địa Sát chi khí đối lập, vô cùng hiểm ác.] [Cấp độ nguy hiểm: Cực đẳng!] [Hàm chứa bảo vật: Bạch Kim Bảo Tương!] Cấp độ nguy hiểm cực đẳng?

Xem ra tình hình bên dưới không hề đơn giản.

Sau khi xem bản đồ hệ thống, Diệp Bạch phát hiện cả tòa Địa cung đều ẩn mình dưới Tam Thánh Sơn.

Mỗi ngọn núi đều có một Địa cung, những Địa cung này nối liền với nhau bằng một đường hầm dài.

Nếu dùng hình học để miêu tả, Địa cung dưới Tam Thánh Sơn chính là các điểm hình tam giác, đường hầm là cạnh, ba Địa cung tạo thành một hình tam giác đều.

Tuy nhiên, hệ thống nhắc nhở bảo vật còn ở dưới ba Địa cung, sâu hơn dưới lòng đất.

Và trong ba Địa cung vẫn có một đường hầm dài nối với nơi dưới lòng đất đó.

Như vậy, nối điểm và đường lại, chính là một hình chóp tam giác ngược.

Chương 688

Phải nói, Uông Tàng Hải năm đó xây dựng Vân Thiên Cung quả thực có chút bản lĩnh, có thể biến một ngôi mộ thành ra hình dạng này, cũng coi như hiếm có trong lịch sử.

Kết hợp với việc hệ thống nói Long mạch nơi đây bị phá hoại do con người, Diệp Bạch suy nghĩ một chút, e là đó là thủ đoạn ngầm Uông Tàng Hải để lại.

Dù sao cũng chỉ có Uông Tàng Hải hận Trương gia đến tận xương tủy.

Ngôi mộ này là do Uông Tàng Hải xây dựng, cơ quan cạm bẫy bên trong Uông Tàng Hải cũng hẳn là rõ nhất, cho nên Diệp Bạch không dám chần chừ thêm thời gian, vội vàng dẫn người tìm kiếm lối vào Địa cung.

Ba Địa cung ẩn dưới núi tuyết, thực ra chỉ có hai bên có lối vào, Địa cung dưới dãy núi trung tâm lại bị phong kín.

Mà ba người Diệp Bạch lại ở gần dãy núi trung tâm nhất.

Để tiết kiệm thời gian, Diệp Bạch không quản nhiều như vậy, trực tiếp dùng man lực đánh nát tầng nham thạch phía trên Địa cung, tạo ra một cái động lớn sâu hun hút.

Dưới cái động lớn chính là Địa cung trung ương, Diệp Bạch ném vào một quả đạn chiếu sáng, mơ hồ có thể thấy các góc cạnh kiến trúc cổ xưa và ngói lợp mái nhà.

"Ta xuống trước thám lộ, hai người cẩn thận." Diệp Bạch dặn dò Trương Đạo Nhất và Trương Cửu Y phía sau, rồi nhảy vào trong Địa cung.

Kim Tiểu Kiếm từ không gian bay ra, vẽ ra một đạo kim quang dừng dưới chân Diệp Bạch.

Thò đầu ra xem, Trương Đạo Nhất không nhịn được lẩm bẩm: "Ngự kiếm phi hành, thủ đoạn của tiểu tử Diệp Bạch này thật càng ngày càng không hiểu nổi." Trương Cửu Y sắc mặt như thường, ngược lại không nói gì.

Diệp Bạch nhìn bốn phía, không gian Địa cung trung ương này rất lớn, bố trí đầy các loại kiến trúc cổ xưa.

Dưới chân, ngói lợp, lầu các đều bị băng sương lạnh lẽo bao phủ.

Phía trước có một khu vực ánh sáng cực tối, kiến trúc nơi đó ăn sâu vào bên trong lòng núi, không thể nhìn rõ tình hình bên trong nhất.

Diệp Bạch từ từ hạ xuống, giẫm lên phiến ngói của một kiến trúc lớn nhất và cao nhất.

Phi diêm ở đầu mái kiến trúc này đều là đầu rồng hướng phượng, hai bên nóc nhà là Si Vẫn trấn trạch, ngói vàng xà hồng rất có khí phái hoàng gia.

Thấy bốn phía không có nguy hiểm, Diệp Bạch hô lên phía trên: "Dây thừng ném xuống, ta hộ hai người xuống." Trương Đạo Nhất đi trước, Trương Cửu Y đi sau, hai người theo dây thừng trượt xuống.

"Đây chính là Vân Thiên Cung sao?

Sao nhìn không giống a, không phải nói cung điện này xây trên trời sao?" Trương Đạo Nhất cúi đầu xem xét một phiến ngói, nhưng lại phát hiện ngói và xà nhà đều đông cứng lại, căn bản không thể gỡ ra, đành thôi.

"Sư tổ, đừng động loạn, nói không chừng sẽ có cơ quan lớn." Kinh nghiệm từ Tây Sa Hải Để Mộ, Diệp Bạch biết Uông Tàng Hải giỏi nhất lợi dụng sức thủy triều tự nhiên để thiết kế cơ quan cạm

bẫy, nếu Địa cung này cũng có chương trình tự hủy, vậy thì không hay rồi.

"Cơ quan lớn?

Để người Trương gia này trắc một quẻ, không phải có thể biết trước mọi việc sao?" Trương Đạo Nhất ngoảnh đầu nhìn Trương Cửu Y, mang ý trêu chọc.

Trương Cửu Y quả thật bấm ngón tay tính toán.

"Thế nào?" Trương Cửu Y lắc đầu: "Không tính ra được." Trương Đạo Nhất bất mãn nói: "Xí, Trương Cửu Y, nếu vì thân phận của ta mà ta không thể không đến, vậy còn ngươi, ngươi đến có tác dụng gì?" "Ta đến để chứng kiến." "Chứng kiến cái quỷ!" Thấy hai người còn có ý định cãi nhau, Diệp Bạch nhíu mày nói: "Đủ rồi, tiếp tục đi thôi." Diệp Bạch dẫn hai người đến gần khu vực tối tăm của Địa động, đây là một hành lang cửa, một nơi giống như đài tế tự.

Nhưng, mặt đất bằng phẳng trống trải này đều là phiến đá, cái lạnh quanh năm làm cho đá bị giòn, mọi người giẫm lên nghe tiếng răng rắc, dường như có thể đứt gãy bất cứ lúc nào.

Lại cúi đầu nhìn xuống, dưới phiến đá chính là vực sâu vạn trượng đen kịt, tiếng bước chân của mọi người giẫm lên phiến đá tuy nhỏ, nhưng bị vực sâu phóng đại, vọng trở lại, không khỏi có một cảm giác sợ hãi.

"Diệp Bạch, tiểu tử ngươi phải giữ chặt ta, ta không có phù lục có thể bay đâu." Trương Đạo Nhất đi lại cẩn thận, không ngừng tiến gần Diệp Bạch.

Nhưng lúc này, Diệp Bạch đột nhiên khẽ rên một tiếng, rồi dừng bước.

"Làm sao vậy?" Trương Đạo Nhất hỏi.

“Không sao, tiếp tục đi thôi.” Sắc mặt Diệp Bạch đột nhiên trở nên trắng bệch vô cùng, không một chút huyết sắc, nhưng trong bóng tối, hai người phía sau đều không phát hiện ra.

“Khí đen trong vực sâu này là cái gì, sao còn có thể ăn mòn thần thức?” Diệp Bạch nhíu mày thành hình chữ “xuyên”, y vừa rồi vươn thần thức ra thám thính, không ngờ dưới vực sâu đột nhiên vọt ra một luồng khí đen cắn mạnh một mảng lớn thần thức của y.

Trước đây Diệp Bạch cũng có tình huống thần thức bị tổn thương, nhưng xa không nghiêm trọng bằng lần này.

Thần thức trực tiếp bị trọng thương!

Hơn nữa Diệp Bạch còn chưa đi được mấy bước, đã cảm thấy cảm giác thần hồn đau nhói càng ngày càng mãnh liệt.

Y không ngờ sau khi thần thức bị nuốt chửng, tác dụng phụ lại lớn đến vậy.

Vẫn là quá ỷ lại thần thức, lần này mới chịu thiệt lớn.

“Diệp Bạch, ngươi làm sao vậy, hình như có chút không bình thường a?” Trương Đạo Nhất đi bên cạnh Diệp Bạch, cuối cùng cũng phát hiện tình hình của Diệp Bạch.

Trương Cửu Y cũng nhìn sang.

Diệp Bạch ngồi xuống sàn nhà, ôm đầu muốn nứt ra, vội vàng nắm lấy linh thạch, cố gắng dùng phương thức đả tọa điều tức để tu phục thần thức.

Nhưng cảm giác đau nhức của thần hồn quá mãnh liệt, khiến Diệp Bạch không thể nhập định.

“Sư tổ, trên tay ngài còn Tĩnh Tâm Phù không?” “Có, có, phù lục ta nhiều lắm, lần này đến Trường Bạch Sơn, ta đã mang hết gia tài Long

Hổ Sơn đến rồi." Trương Đạo Nhất vội vàng móc ra một nắm phù lục lục lọi.

Trong đó Kim Quang Phù, Chú Do Phù, Khu Tà Phù lung tung lộn xộn, các loại phù lục cấp bậc đều không ít.

Diệp Bạch nhận lấy hai tấm Tĩnh Tâm Phù của Trương Đạo Nhất, dán lên mi tâm, nhưng cảm giác đau nhức dường như càng mãnh liệt hơn.

"Không được." "Không phải, tiểu tử ngươi rốt cuộc bị làm sao?" Trương Đạo Nhất sốt ruột hỏi.

"Dưới vực sâu có dị vật, thần hồn của ta bị tổn thương?" "Thần hồn bị tổn thương?" Trương Đạo Nhất nhíu mày thật sâu, đạo gia cũng giảng về tinh khí thần, thần hồn bị tổn thương có ý nghĩa gì y đương nhiên rõ.

"Tuy không biết thần hồn ngươi bị tổn thương thế nào, nhưng hiện giờ ta không có cách nào cứu ngươi, trừ phi quay về Long Hổ Sơn, ta dùng Thiên Sư bí pháp thử xem, có lẽ có thể chữa khỏi vấn đề của ngươi." "Thôi vậy, thời gian không kịp rồi." Diệp Bạch từ từ đứng dậy, biết nếu cứ đợi nữa thương thế sẽ càng thêm nghiêm trọng, liền nuốt một viên Tiên Đậu vừa hái ra trước đó.

Lập tức, một luồng ấm áp tức thì bồi bổ toàn thân, trong nháy mắt tu phục thần hồn bị tổn thương của y.

Đương nhiên, động tác ăn Tiên Đậu là Diệp Bạch lén lút làm, cũng không để hai người bên cạnh nhìn thấy.

Trương Đạo Nhất thì không vấn đề gì, nhưng Trương Cửu Y, y phải đề phòng một tay.

Diệp Bạch yếu ớt nói: "Sư tổ, tiếp theo e là phải hoàn toàn dựa vào ngài, thần hồn của ta bị thương nặng, nửa điểm thủ đoạn cũng

không dùng được.” Trương Đạo Nhất có chút sốt ruột, suýt chút nữa nhảy dựng lên: “Dựa vào ta?

Uông Tàng Hải đó ta không đối phó nổi đâu, kẻ tàn nhẫn có thể diệt cả Thất Chỉ không phải là ta có thể đối phó, hơn nữa ngươi bị thương nặng như vậy, chúng ta còn tiếp tục đi sâu vào làm gì?

Thanh Đồng Môn này, ai thích thủ hộ thì đi thủ hộ.” Nói xong, Trương Đạo Nhất lườm Trương Cửu Y một cái, rồi vung tay áo, liền định đỡ Diệp Bạch quay trở lại.

Lúc này, Trương Cửu Y đã lâu không nói gì, nói: “Sư điệt, ta đây có một khối bảo bối, ngươi xem xem có tác dụng với thần hồn của ngươi không.” “Có thứ gì thì mau lấy ra, đừng lề mề.” Trương Đạo Nhất thúc giục.

Chỉ thấy Trương Cửu Y từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, trong hộp lại là một khối xương cốt màu trắng phát sáng.

Khối xương cốt hiện ra ánh sáng trắng sữa, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

Chương 689

"Đây là Long Cốt?" Diệp Bạch nhíu mày, năm đó y ở thế giới mô phỏng vẫn thạch, Trương Tam Liên Tử từng tặng cho y một vật, chính là khối xương cốt màu trắng này.

"Sư điệt nhận ra sao?" Trương Cửu Y có chút bất ngờ, đây là thứ y phát hiện trong lão trạch, trừ phụ thân y ra, hẳn là không ai biết.

Tuy nhiên vật này thần dị, sau khi mang vào không chỉ thanh thần tỉnh não, còn có một loại sức mạnh liên tục tưới nhuần thần hồn.

"Thứ này là Sư tổ ngươi để lại, vậy tặng cho ngươi đi." Trương Cửu Y có vẻ không keo kiệt, đưa Long Cốt cho Diệp Bạch.

"Đa tạ Trương Sư thúc." Diệp Bạch nhận lấy Long Cốt, liền cảm thấy thần hồn được một loại tư dưỡng nào đó, thoải mái không tả xiết.

Xem ra Long Cốt quả thực có ích lợi không nhỏ đối với thần hồn.

Diệp Bạch khẽ thở dài một hơi, sớm biết thì đã không dùng Tiên Đậu trước, uổng phí một viên rồi.

"Sao còn thở dài, chẳng lẽ khối xương này vô dụng sao." Trương Đạo Nhất hỏi.

Diệp Bạch lắc đầu: "Không phải, ta đã đỡ hơn nhiều rồi, đa tạ Trương Sư thúc." "Khách khí, con đường phía dưới vẫn cần Diệp sư điệt chiếu cố." "Diệp Bạch, tiểu tử ngươi sao chỉ cảm ơn hắn mà không cảm ơn ta." Trương Đạo Nhất không nhịn được nói.

Diệp Bạch cười cười, chắp tay nói: "Cũng đa tạ Sư tổ." "Nếu đã đỡ hơn nhiều rồi, vậy mau rời khỏi đây, bên dưới là vực sâu vạn trượng, ta nhìn thế nào cũng thấy rợn người." Trương Đạo Nhất dẫn

đầu đi về phía trước.

Diệp Bạch lại mở miệng nói: "Đợi chút, Sư tổ, ta còn một việc cần làm." Chỉ thấy Diệp Bạch đi đến rìa hành lang lát sàn, lòng bàn tay y vọt ra một đoàn hỏa diễm màu tím, chính là Tam Thiên Diễm Viêm.

Dị hỏa màu tím như tinh linh nhảy múa, chiếu rọi nửa khuôn mặt Diệp Bạch trở nên quỷ dị vô cùng.

Cảm nhận được nhiệt lãng khổng lồ ẩn chứa trong hỏa diễm, Trương Đạo Nhất nuốt nước bọt: "Diệp Bạch, tiểu tử ngươi chuẩn bị làm gì?" "Không có gì, xem xem bên dưới rốt cuộc có thứ quỷ quái gì?" Dứt lời, hỏa diễm trong lòng bàn tay Diệp Bạch cũng đồng thời hạ xuống.

Trong vực sâu đen đặc, một đóa hỏa liên màu tím như pháo hoa nở rộ, rực rỡ đến vậy.

Vù!

Dị hỏa như gặp phải khí đen tức thì lan tỏa ra, vực sâu dường như hóa thành một biển lửa vô tận, nhiệt lãng xông thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, một tiếng ai hào thê thảm từ dưới vực sâu truyền đến.

Trương Đạo Nhất và Trương Cửu Y đều nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm vào thân thể đen kịt to lớn trong biển lửa.

Vật khổng lồ này dường như do khí đen tạo thành, bề mặt dán vô số khuôn mặt người xấu xí, dần dần hóa thành hư vô trong biển lửa.

"Đây rốt cuộc là thứ gì vậy." Trương Đạo Nhất lè lưỡi, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Diệp Bạch cách ly nhiệt lãng bốc lên từ bên dưới, tránh làm hại hai người phía sau.

Đối với câu hỏi của Trương Đạo Nhất, Diệp Bạch lắc đầu, biểu thị y cũng không biết.

Nhưng nghĩ lại thì hẳn là tà vật được sinh ra từ Âm khí Long mạch ký thác ở nơi đây.

Sau khi Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa nuốt chửng khí đen trong vực sâu, thể hình bỗng lớn gấp mấy lần, sau đó hóa thành một luồng hỏa quang chui vào tay áo Diệp Bạch.

Tiếp đó, Tam Thiên Diễm Viêm Hỏa trong cơ thể truyền đến cảm giác hưng phấn, biểu thị bữa đại tiệc này rất tốt, sau này tốt nhất nên có thêm vài lần.

Diệp Bạch bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

"Đi thôi, bên dưới không còn nguy hiểm nữa." Trương Đạo Nhất và Trương Cửu Y nhìn nhau, rồi đi theo.

Một bên khác của vực sâu là một con đường lớn thẳng tắp, vô cùng rộng rãi, còn hai bên trái phải là một hàng đỉnh đồng chế phủ đầy băng tuyết, bên trong toàn là tro tàn cổ xưa màu đen không rõ tên.

Cuối con đường lớn là một mặt cung điện, hùng vĩ tráng lệ.

Dường như đây mới là lối vào Địa động trung ương.

Tuy nhiên, nhìn phong cách đồ đồng và dáng vẻ cung điện, đều có phong cách Hán rất rõ ràng.

Vân Thiên Cung này được xây dựng cho Đông Hạ Quốc, vốn nên tuyên dương văn hóa Đông Hạ Quốc, nhưng lại xuất hiện nhiều thứ mang văn hóa Hán như vậy, nghĩ bụng chắc là Uông Tàng Hải khi nhận thầu công trình Vân Thiên Cung này, cũng không biết nên dùng loại văn hóa nào để trang trí cho Đông Hạ Quốc.

Nói tóm lại, thiết kế của Uông Tàng Hải vẫn không thể vượt ra

ngoài giới hạn dân tộc và thời đại của chính y, hoặc có thể nói, cũng có khả năng với quốc lực Đông Hạ lúc bấy giờ, chỉ có thể đi cướp đoạt đồ vật của tộc Hán ở biên cảnh để ghép lại mà thôi.

Ba người chậm rãi đi đến trước cung điện, Diệp Bạch thấy nơi đây quá tối, liền thắp sáng các ngọn đèn ở cột đá hai bên.

Lần này, Diệp Bạch vẫn dùng Dị Hỏa.

Hỏa diễm màu tím như tinh linh nhảy múa, không chỉ không xua tan bóng tối, ngược lại còn tăng thêm vài phần khí tức quỷ dị.

Trương Đạo Nhất cuối cùng không nhịn được hỏi: "Diệp Bạch, hỏa diễm của ngươi rốt cuộc là thứ gì vậy?" "Dị hỏa ngẫu nhiên mà có được, trời sinh đất dưỡng." Diệp Bạch không giải thích nhiều, nhìn về phía bảng hiệu trên cung điện, viết hai chữ "Linh Điện".

Trước cửa điện dựng một tấm bia đá rùa không chữ, phía sau bia đá là cửa đá bạch ngọc, cửa rất lớn, cao gần ba người, rộng hai người.

Trên cửa đá điêu khắc rất nhiều quái điểu mặt người múa trong mây, không thể nói rõ tên, phía trên khung cửa đồng thau là một cái đầu hổ, các khe cửa và trục cửa đều bị nước đóng băng lại, hiện tại hai bên cánh cửa đông cứng như một thể thống nhất.

Nhiệt độ của Dị Hỏa cực cao, rất nhanh làm tan chảy sương trắng trên mặt đất gần đó, băng treo trên cửa cũng bắt đầu hóa thành giọt nước.

Hỏa diễm đen tím tuy yêu dị, nhưng đã xua tan hàn ý không ngừng lan tỏa xung quanh, Trương Đạo Nhất dẫn đầu bước vào trước cửa đá bạch ngọc, từ từ đẩy cánh cửa lớn ra.

Ong!

Những mảnh băng vụn trên cửa từ từ rơi xuống.

Một luồng hàn khí ập thẳng vào mặt, trong điện tối đen, không nhìn rõ thứ gì.

Trương Đạo Nhất lùi lại mấy bước, phát hiện bên ngoài điện ấm áp, cách một cánh cửa, dường như là hai thế giới.

"Đừng nói, thật sự có ý tứ, Diệp Bạch, nhiệt độ của hỏa diễm này ngươi cũng có thể khống chế sao." Diệp Bạch gật đầu nói: "Linh Điện này nhiều cột chịu lực đều có băng tinh khảm vào, nếu nhiệt độ cao lên, băng tinh tan chảy, thì đại điện có lẽ sẽ sụp đổ." Trương Đạo Nhất cảm thấy có lý, nhưng lại không hiểu nói: "Là đạo lý này, nhưng vậy ngươi đốt lửa làm gì, chẳng phải là thừa thãi sao?" "Được rồi Sư tổ, đừng hỏi nữa, đương nhiên là có dụng ý của ta." Diệp Bạch thúc giục.

Ba người bước vào Linh Điện, quan sát bố cục và thiết bị bên trong điện.

Quy mô Linh Điện cực lớn, sau khi đi vào, cái nhìn đầu tiên thấy chính là những cột đá lớn hai bên Linh đạo ở giữa Linh cung, mỗi cột cao khoảng năm mét.

Trương Đạo Nhất tiến lại gần quan sát, trên cột quả nhiên có khảm băng tinh.

Hơn nữa những băng tinh này hình dạng kỳ dị, dường như là một loại Thiên Túc Trùng, hình dạng giống con trùng dài, có rất nhiều móng vuốt.

Hẳn là trước tiên đã khắc hoa văn hình tượng lên cột, sau đó lại đổ nước chảy, đông cứng thành băng.

Xem ra Uông Tàng Hải khi xây dựng những kiến trúc này, đã bỏ ra không ít tâm tư.

Diệp Bạch dẫn hai người tiếp tục đi về phía trước, đi khoảng

chưa đầy năm phút, đã đến trung tâm đại điện Linh cung, phía trước liền xuất hiện một Ngọc đài, bốn phía vây quanh vài pho Đồng Tôn khổng lồ thân chim đầu người, những pho tượng điêu khắc này không phải người cũng không phải Phật, giống như một cái cột bị dây leo chằng chịt xoắn vặn, ai cũng không nói ra được đó là thứ gì, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

"Đây là quái vật gì, sao lại mọc ra kỳ dị đến vậy?" Trương Đạo Nhất không nhịn được lẩm bẩm.

Trương Cửu Y mở miệng nói: "Nơi đây là Đông Hạ Quốc tìm Uông Tàng Hải xây dựng, những thứ này đương nhiên có liên quan đến Đông Hạ Quốc." Diệp Bạch cũng cười cười, sắc mặt cổ quái nhìn hai người nói: "Đông Hạ Quốc và Trương gia uyên nguyên sâu xa, Trương Sư thúc và Sư tổ hẳn là sẽ không cái gì cũng không biết chứ?" Trương Đạo Nhất trước tiên quay lại nhìn Diệp Bạch, sau đó liếc Trương Cửu Y một cái: "Ta từ nhỏ lớn lên ở Long Hổ Sơn, hỏi ta làm gì?

Chương 690

Chuyện Trương gia ta cái gì cũng không biết." Trương Cửu Y cũng lắc đầu: "Ta cũng không biết, chuyện liên quan đến Thanh Đồng Môn không phải là chuyện mà Trương gia Ẩn Mạch có thể biết được." Diệp Bạch hít sâu một hơi, không hỏi nhiều nữa, dẫn hai người đi vòng qua Ngọc đài đến cuối đại điện.

Đây cũng là một cánh cửa ngọc, được ghép nối từ bốn phiến Hán Bạch Ngọc.

Trục cửa quấn quanh Bách Túc Bàn Long nung bằng lưu ly, trán cửa phù điêu đồ Nhạc Vũ Bách Hí, nhìn qua hoa lệ sặc sỡ.

Trên cửa không có khóa, dùng kẹp sắt cố định.

Diệp Bạch nhíu mày, lại một lần nữa vận dụng thần thức, phát hiện phía sau cánh cửa là hành lang thông đến hậu điện Linh cung, tối đen một mảnh.

Quay lại Tề Tiểu Hắc, lúc này y cũng không như Diệp Bạch dự đoán mà tiến vào Địa cung trước, mà là cùng Trương Hải Khách tìm thấy lối vào suối nước nóng.

"Bên dưới không ít dấu chân, xem ra người Uông gia đã đến đây từ sớm rồi." Tề Tiểu Hắc và Trương Hải Khách sau khi tìm kiếm khắp nơi, ánh mắt dừng lại trên bức bích họa trên tường, nhưng hai người đều không phát hiện ra thông tin đặc biệt nào trên bích họa.

Lúc này, chỉ nghe tiếng "phù thông" một tiếng, Ca Ba dẫn theo Tiểu Ngốc từ trong hồ suối nước nóng chui ra.

Tiểu Ngốc là Phong Học Văn, ngốc nghếch lơ ngơ, xa không bằng Ca Ba linh hoạt, liền bị Tề Tiểu Hắc đặt tên là Tiểu Ngốc.

“Ca ba ca ba!~” Ca Ba miêu tả tình hình dưới hồ suối nước nóng, biểu thị bên dưới không có thông đạo, nó không phát hiện ra thứ gì.

Tìm kiếm ở đây không có kết quả, Tề Tiểu Hắc lại dẫn Trương Hải Khách rời khỏi động suối nước nóng, chuẩn bị truy kích dựa theo một vài dấu vết người Uông gia để lại bên ngoài động suối nước nóng.

Nhưng khi truy đến một chỗ hõm núi, Tề Tiểu Hắc phát hiện người Uông gia chia làm ba đường, biến mất theo các hướng khác nhau.

“Hắc gia, chẳng lẽ Uông gia muốn cố ý mê hoặc chúng ta?” Trương Hải Khách không nhịn được hỏi.

Tề Tiểu Hắc sau khi quan sát ba dấu vết trước núi, nhíu mày nói: “Không phải cố ý để lại, quả thật có người đi qua, chứng tỏ Uông Tàng Hải đã chia ba đường nhân mã.” “Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?” Tề Tiểu Hắc ngẩng đầu nhìn Trương Hải Khách một cái nói: “Nếu bọn họ có thể chia ba đội, chúng ta đương nhiên cũng có thể, thế này, ngươi dẫn Tiểu Ngốc một đội, ta và Ca Ba mỗi người một đội.” Trương Hải Khách vẻ mặt không tình nguyện: “Cái gì?

Ta và con khô lâu quái này?” Ca Ba dường như có thể nghe hiểu tiếng người, thấy tiểu đệ nhà mình bị trào phúng, liền xông lên một cước đá Trương Hải Khách vào hố tuyết.

Trương Hải Khách khó khăn bò ra khỏi hố tuyết, người đầy mảnh băng vụn, không dám nói linh tinh nữa.

Tề Tiểu Hắc không quản nhiều như vậy, trực tiếp phân phó: “Tiểu Ngốc tuy ngốc nghếch, hành động chậm chạp, nhưng có thể giúp ngươi cảnh báo, nếu gặp đại bộ đội Uông gia, trực tiếp bỏ chạy, nếu gặp tiểu đội Uông gia, làm rõ bọn họ đang làm gì, nếu có thể ngăn cản thì nhất định phải ngăn cản.” Lúc này, Trương Hải Khách nhìn Tiểu

Ngốc một cái, Tiểu Ngốc cũng nhìn sang.

Một người một khô lâu bốn mắt nhìn nhau.

Trương Hải Khách ngoảnh đầu hỏi: "Hắc gia, ngươi có phải đang lo lắng điều gì không?" Tề Tiểu Hắc lắc đầu: "Không rõ, Uông Tàng Hải không phải người thường, y chia ba đường không phải để dẫn dụ chúng ta đi, rất có khả năng là để bố trí hậu thủ từ trước." "Hậu thủ?" "Ví dụ như thuốc nổ, loại có thể san bằng cả ba ngọn núi này." "Vậy…" Trương Hải Khách chần chừ, muốn hỏi Tề Tiểu Hắc làm sao mà biết được.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, dẫn Tiểu Ngốc đi đường bên trái, đây là Kim Quang phù lục, trước khi kích phát, lớn tiếng niệm Đạo gia chân ngôn, có thể bảo toàn tính mạng ngươi!" Đuổi Trương Hải Khách và Tiểu Ngốc đi xong, Tề Tiểu Hắc lại nhìn Ca Ba nói: "Thủ đoạn của ngươi ta rõ, nhưng vạn sự cẩn thận, đi đi." "Ca ba ca ba!" Ca Ba màu bạch ngọc đáp một tiếng, liền hòa vào tuyết địa, biến mất trước mắt Tề Tiểu Hắc.

Tề Tiểu Hắc lấy tử mẫu phù lục trên người ra, đáng tiếc phù lục đã mất cảm ứng, y đã không thể cảm ứng được vị trí của Diệp Bạch.

Sau khi tiểu một bãi nước tiểu nóng hổi xuống đất làm ký hiệu, Tề Tiểu Hắc liền đuổi theo đường nhân mã cuối cùng của Uông gia.

Không biết vì sao, mới là buổi chiều, nhưng sắc trời lại càng thêm mờ mịt âm trầm.

Dưới Tam Thánh Sơn, cuồng phong gào thét kèm theo tuyết lớn như lông ngỗng, rất nhanh bao phủ dấu vết mọi người để lại.

Lúc này, bộ ba Diệp Bạch sau khi xuyên qua cửa ngọc, đã đến hậu điện Linh cung.

Hành lang nơi đây tối đen như mực, không chỉ cực kỳ âm lãnh, mà

còn toát ra một cảm giác ngột ngạt.

Dường như trong hành lang có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm ba người.

Trương Đạo Nhất dán một tấm Khu Tà Phù lên mỗi bên vách đá trái phải, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

"Diệp Bạch, ta cảm giác nơi đây có chút không ổn, ngươi hay là lại gọi ra hỏa diễm màu tím đó đi, như vậy ta có chút cảm giác an toàn." Trương Đạo Nhất không nhịn được mở miệng.

Trải qua bài học thần thức bị thôn phệ vừa rồi, Diệp Bạch không dám tùy ý phóng ra thần thức.

Thần thức không thể dùng, nhưng đôi mắt của y lại thật sự nhìn thấy một số "thứ".

"Quả thật không ổn, có vật sống ở phía sau ngươi." "Vô lượng Thiên Tôn.

Phía sau ta?" Trương Đạo Nhất bị dọa giật mình, vội vàng tiến sát về phía Diệp Bạch.

Cùng lúc đó, trong tay Diệp Bạch xuất hiện một thanh Uyên Hồng Kiếm hàn quang rực rỡ, vung ra phía sau.

Kiếm quang lóe lên, như ban ngày!

Chỉ nghe tiếng "xé rách" một cái, như tiếng vải vóc bị xé nát, một thứ giống như da thú màu đen bị Uyên Hồng Kiếm của Diệp Bạch chém làm đôi, từ từ bay xuống từ không trung.

"Đây là thứ gì vậy?" "Không biết, vừa rồi ẩn trong bóng của ngươi." "Bóng?

Địa cung này kỳ dâm xảo kỹ quả thật không ít, ta sống lâu như vậy, còn chưa từng thấy qua sinh vật loại này." Trương Đạo Nhất

không còn sợ hãi, ngược lại còn đá đá tấm da thú trên đất, thấy phần bị kiếm quang chém tách ra chảy ra máu đen bẩn thỉu, mùi hôi thối xông lên, liền mất đi vài phần hứng thú.

"Đây là Ảnh Yêu." Lúc này, Trương Cửu Y đột nhiên mở miệng nói.

Trương Đạo Nhất liếc y một cái: "Nửa ngày không tiếng động, sao?

Ngươi lại biết sao?" "Nghe phụ thân ta từng nói qua, mảnh như tơ da, tính âm lãnh, thích ẩn nấp trong bóng tối, đó là Ảnh Yêu." "Theo như ngươi nói, thứ này chỉ thích ẩn trong bóng tối, vô hại với người?" Trương Cửu Y lắc đầu: "Ảnh Yêu thích ăn máu tươi nhất, nó hẳn là ngủ say ở đây, bị tiếng động hoặc nhiệt độ cơ thể của chúng ta đánh thức, liền nảy sinh dục vọng hút máu." Trương Đạo Nhất lẩm bẩm: "Quả nhiên, Uông Tàng Hải ra tay với những người đến sau như chúng ta thật sự quá độc!" "Ảnh Yêu không phải do Uông Tàng Hải để lại, hẳn là thủ bút của người Trương gia, người Trương gia từng nuôi dưỡng Ảnh Yêu trong khe âm Trường Bạch Sơn, nhưng sau đó không biết vì lý do gì, Ảnh Yêu khó tìm tung tích nữa." "Khe âm?

Khe âm Trường Bạch Sơn ở đâu?

Chẳng lẽ là cái vực sâu vừa rồi?" "Ta cũng không biết." Trong lúc hai người nói chuyện, Diệp Bạch đã biến mất trong hành lang phía trước, phía trước lại truyền đến tiếng kiếm xé rách không khí.

Xoẹt xoẹt!

Trong hành lang, những Ảnh Yêu đã tỉnh, hoặc chưa tỉnh, đều bị Diệp Bạch chém dưới Uyên Hồng Kiếm.

Tổng cộng đại khái có bảy tám con, không nhiều.

Mùi vị Ảnh Yêu sau khi chết phát ra cực kỳ khó ngửi, Diệp Bạch

khẽ nhíu mũi, lòng bàn tay vung hỏa diễm màu tím một cái, liền thiêu cháy những Ảnh Yêu chết thảm này thành tro bụi.

Trương Đạo Nhất và Trương Cửu Y đuổi kịp sau đó, thấy Diệp Bạch dừng lại ở lối vào một đại điện.

"Diệp Bạch, đây chính là hậu điện rồi chứ, sao không đi vào?" Trương Đạo Nhất hỏi.

Diệp Bạch khẽ nhíu mày: "Bên trong có âm thanh, nghe kỹ xem." Trương Đạo Nhất vội vàng nín thở, trong không gian cực kỳ yên tĩnh xung quanh này, từ đại điện phía trước, truyền đến một âm thanh "xì xào" vô cùng nhỏ.

Hô xích hô xích!

Âm thanh vừa bắt đầu còn rất yếu ớt, nhưng rất nhanh đã trở nên rõ ràng.

Linh cung này nằm trong khung băng, không thể bị gió thổi đến, âm thanh này khẳng định không phải tiếng gió.

Ngay sau đó, tim Trương Đạo Nhất và Trương Cửu Y cũng theo âm thanh mà phập phồng, đập "thình thịch thình thịch" điên cuồng.

Hai người nhìn nhau, đều phát hiện ra chỗ quái dị của âm thanh này.